

Holy Bible

Aionian Edition®

Revideált Károli Biblia 1908
Revised Hungarian Bible 1908

AionianBible.org

A világ első Szent Biblia fordított fordítása
100%-ban szabadon másolható és nyomtatható
más néven “ A Lila Biblia ”

Holy Bible Aionian Edition ®
Revideált Károli Biblia 1908
Revised Hungarian Bible 1908

Creative Commons Attribution 4.0 International, 2018-2025
Source text: Crosswire.org
Source version: 10/24/2020
Source copyright: Public Domain
Károli Gáspár, Vizsoly, Hungary, 1590, 1908

Formatted by Speedata Publisher 5.0.0 (Pro) on 3/15/2025
100% Free to Copy and Print
TOR Anonymously
<https://AionianBible.org>

Published by Nainoia Inc, <https://Nainoia-Inc.signedon.net>
All profits are given to <https://CoolCup.org>

We pray for a modern Creative Commons translation in every language
Translator resources at <https://AionianBible.org/Third-Party-Publisher-Resources>
Report content and format concerns to Nainoia Inc
Volunteer help is welcome and appreciated!

Celebrate Jesus Christ's victory of grace!

Előszó

Magyar Nyelv at AionianBible.org/Preface

The *Holy Bible Aionian Edition* ® is the world's first Bible *un-translation!* What is an *un-translation?* Bibles are translated into each of our languages from the original Hebrew, Aramaic, and Koine Greek. Occasionally, the best word translation cannot be found and these words are transliterated letter by letter. Four well known transliterations are *Christ*, *baptism*, *angel*, and *apostle*. The meaning is then preserved more accurately through context and a dictionary. The Aionian Bible un-translates and instead transliterates eleven additional Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies.

The first three words are *aiōn*, *aiōnios*, and *aīdios*, typically translated as *eternal* and also *world* or *eon*. The Aionian Bible is named after an alternative spelling of *aiōnios*. Consider that researchers question if *aiōn* and *aiōnios* actually mean *eternal*. Translating *aiōn* as *eternal* in Matthew 28:20 makes no sense, as all agree. The Greek word for *eternal* is *aīdios*, used in Romans 1:20 about God and in Jude 6 about demon imprisonment. Yet what about *aiōnios* in John 3:16? Certainly we do not question whether salvation is *eternal*! However, *aiōnios* means something much more wonderful than infinite time! Ancient Greeks used *aiōn* to mean *eon* or *age*. They also used the adjective *aiōnios* to mean *entirety*, such as *complete* or even *consummate*, but never infinite time. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs. So *aiōnios* is the perfect description of God's Word which has *everything* we need for life and godliness! And the *aiōnios* life promised in John 3:16 is not simply a ticket to *eternal* life in the future, but the invitation through faith to the *consummate* life beginning now!

The next seven words are *Sheol*, *Hadēs*, *Geenna*, *Tartaroō*, *Abyssos*, and *Limnē Pyr*. These words are often translated as *Hell*, the place of eternal punishment. However, *Hell* is ill-defined when compared with the Hebrew and Greek. For example, *Sheol* is the abode of deceased believers and unbelievers and should never be translated as *Hell*. *Hadēs* is a temporary place of punishment, Revelation 20:13-14. *Geenna* is the Valley of Hinnom, Jerusalem's refuse dump, a temporal judgment for sin. *Tartaroō* is a prison for demons, mentioned once in 2 Peter 2:4. *Abyssos* is a temporary prison for the Beast and Satan. Translators are also inconsistent because *Hell* is used by the King James Version 54 times, the New International Version 14 times, and the World English Bible zero times. Finally, *Limnē Pyr* is the Lake of Fire, yet Matthew 25:41 explains that these fires are prepared for the Devil and his angels. So there is reason to review our conclusions about the destinies of redeemed mankind and fallen angels.

The eleventh word, *eleēsē*, reveals the grand conclusion of grace in Romans 11:32. Please understand these eleven words. The original translation is unaltered and a highlighted note is added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. To help parallel study and Strong's Concordance use, apocryphal text is removed and most variant verse numbering is mapped to the English standard. We thank our sources at eBible.org, Crosswire.org, unbound.Biola.edu, Bible4u.net, and NHEB.net. The Aionian Bible is copyrighted with creativecommons.org/licenses/by/4.0, allowing 100% freedom to copy and print, if respecting source copyrights. Check the Reader's Guide and read at AionianBible.org, with Android, and with TOR network. Why purple? King Jesus' Word is royal and purple is the color of royalty! All profits are given to CoolCup.org.

History

Magyar Nyelv at AionianBible.org/History

- 06/21/75 - Two boys, P. and J., wonder if Jesus saves all and pray.
- 04/15/85 - Aionian Bible conceived as B. and J. pray.
- 12/18/13 - Aionian Bible announced as J. and J. pray.
- 06/21/15 - Aionian Bible birthed as G. and J. pray.
- 01/11/16 - AionianBible.org domain registered.
- 06/21/16 - 30 translations available in 12 languages.
- 12/07/16 - Nainoia Inc established as non-profit corporation.
- 01/01/17 - Creative Commons Attribution No Derivatives 4.0 license added.
- 01/16/17 - Aionian Bible Google Play Store App published.
- 07/01/17 - 'The Purple Bible' nickname begins.
- 07/30/17 - 42 translations now available in 22 languages.
- 02/01/18 - Holy Bible Aionian Edition® trademark registered.
- 03/06/18 - Aionian Bibles available in print at Amazon.com.
- 09/15/18 - Aionian Bible dedicated as J. and J. pray again.
- 10/20/18 - 70 translations now available in 33 languages.
- 11/17/18 - 104 translations now available in 57 languages.
- 03/24/19 - 135 translations now available in 67 languages.
- 10/28/19 - Aionian Bible nursed as another J. and J. pray.
- 10/31/19 - 174 translations now available in 74 languages.
- 02/22/20 - Aionian Bibles available in print at Lulu.com.
- 05/25/20 - Illustrations by Gustave Doré, La Grande Bible de Tours, Felix Just.
- 08/29/20 - Aionian Bibles now available in ePub format.
- 12/01/20 - Right to left and Hindic languages now available in PDF format.
- 03/31/21 - 214 translations now available in 99 languages.
- 11/17/21 - Aionian Bible Branded Leather Bible Covers now available.
- 12/20/21 - Social media presence on Facebook, Twitter, LinkedIn, YouTube, etc.
- 01/01/22 - 216 translations now available in 99 languages.
- 01/09/22 - StudyPack resources for Bible translation study.
- 01/23/22 - Volunteers celebrate with pie and prayer.
- 02/14/22 - Strong's Concordance from Open Scriptures and STEPBible.
- 02/14/23 - Aionian Bible published on the TOR Network.
- 12/04/23 - Eleēsē added to the Aionian Glossary.
- 02/04/24 - 352 translations now available in 142 languages.
- 05/01/24 - 370 translations now available in 164 languages.
- 08/05/24 - 378 translations now available in 165 languages.
- 08/18/24 - Creative Commons Attribution 4.0 International, if source allows.
- 10/20/24 - Gospel Primer handout format.
- 11/24/24 - Progressive Web Application off-line format.
- 01/28/25 - All profits are given to CoolCup.org.
- 03/12/25 - 382 translations now available in 166 languages.

Tartalomjegyzék

ÓTESTAMENTUM

1 Mózes	11
2 Mózes	47
3 Mózes	76
4 Mózes	98
5 Mózes	128
Józsué	155
Birák	173
Ruth	191
1 Sámuel	194
2 Sámuel	218
1 Királyok	238
2 Királyok	262
1 Krónika	284
2 Krónika	304
Ezsdrás	330
Nehemiás	337
Eszter	348
Jób	354
Zsoltárok	372
Példabeszédek	414
Prédikátor	429
Énekek Éneke	435
Ézsaiás	438
Jeremiás	470
Jeremiás sır	510
Ezékiel	514
Dániel	549
Hóseás	560
Jóel	565
Ámos	567
Abdiás	571
Jónás	572
Mikeás	574
Náhum	577
Habakuk	579
Sofoniás	581
Aggeus	583
Zakariás	585
Malakiás	591

ÚJTESTAMENTUM

Máté	595
Márk	619
Lukács	634
János	659
Apostolok	678
Rómaiakhoz	703
1 Korintusi	713
2 Korintusi	723
Galatákhöz	730
Efézusiakhoz	734
Filippiekhez	738
Kolosséiakhoz	741
1 Tesszalonika	744
2 Tesszalonika	747
1 Timóteushoz	749
2 Timóteushoz	752
Titushoz	754
Filemonhoz	756
Zsidókhoz	757
Jakab	764
1 Péter	767
2 Péter	770
1 János	772
2 János	775
3 János	776
Júdás	777
Jelenések	778

FÜGGELÉK

- Útmutató az Olvasóhoz
- Szótár
- Térképek
- Sors
- Képek, Doré

ÓTESTAMENTUM

És kiűzé az embert, és oda helyezteté az Éden kertjének keleti oldala felől a Kerúbokat és a
villogó pallos lángját, hogy őrizzék az élet fájának útját.

1 Mózes 3:24

1 Mózes

1 Kezdetben teremté Isten az egét és a földet. **2** A föld pedig kietlen és pusztá vala, és setétség vala a mélység színén, és az Isten Lelke lebeg vala a vizek felett. **3** És monda Isten: Legyen világosság: és lőn világosság. **4** És látá Isten, hogy jó a világosság; és elválasztá Isten a világosságot a setétségtől. **5** És nevezé Isten a világosságot nappalnak, és a setétséget nevezé éjszakának: és lőn este és lőn reggel, első nap. **6** És monda Isten: Legyen mennyezet a víz között, a mely elválaszsa a vizeket a vizektől. **7** Teremté tehát Isten a mennyezetet, és elválasztá a mennyezet alatt való vizeket, a mennyezet felett való vizektől. És úgy lőn. **8** És nevezé Isten a mennyezetet égnek: és lőn este, és lőn reggel, második nap. **9** És monda Isten: Gyűljenek egybe az ég alatt való vizek egy helyre, hogy tessék meg a száraz. És úgy lőn. **10** És nevezé Isten a szárazat földnek; az egybegyűlt vizeket pedig tengernek nevezé. És látá Isten, hogy jó. **11** Azután monda Isten: Hajtson a föld gyenge fűvet, maghozó fűvet, gyümölcsfát, a mely gyümölcsöt hozzon az ő neme szerint, a melyben legyen néki magva e földön. És úgy lőn. **12** Hajta tehát a föld gyenge fűvet, maghozó fűvet az ő neme szerint, és gyümölcstermő fát, a melynek gyümölcsében mag van az ő neme szerint. És látá Isten, hogy jó. **13** És lőn este és lőn reggel, harmadik nap. **14** És monda Isten: Legyenek világító testek az ég mennyezetén, hogy elválaszszák a nappalt az éjszakától, és legyenek jelek, és meghatározói ünnepüknek, napoknak és esztendőknek. **15** És legyenek világítók az ég mennyezetén hogy világítsanak a földre. És úgy lőn. **16** Teremté tehát Isten a két nagy világító testet: a nagyobbik világító testet, hogy uralkodjék nappal és a kisebbik világító testet, hogy uralkodjék éjjel; és a csillagokat. **17** És helyezteté Isten azokat az ég mennyezetére, hogy világítsanak a földre; **18** És hogy uralkodjanak a nappalon és az éjszakán, és elválaszszák a világosságot a setétségtől. És látá Isten, hogy jó. **19** És lőn este és lőn reggel, negyedik nap. **20** És monda Isten: Pezsdüljenek a vizek élő állatok nyüzsgésétől; és madarak repdessenek a föld felett, az ég mennyezetének színén. **21** És teremté Isten a nagy vízi állatokat, és minden állatot a csúszó-mászó állatokat, a melyek nyüzsgőnek a vizekben az ő nemök szerint, és mindenféle szánya repdesőt az ő neme szerint. És látá Isten, hogy jó. **22** És megáldá azokat Isten, mondván: Szaporodjatok, és sokasodjatok, és töltsetek be a tenger vizeit; a madár is sokasodjék a földön. **23** És lőn este és lőn reggel, ötödik nap. **24** Azután monda az Isten: Hozzon a föld élő állatokat nemök szerint: barmokat, csúszó-mászó állatokat és szárazföldi

vadakat nemök szerint. És úgy lőn. **25** Teremté tehát Isten a szárazföldi vadakat nemök szerint, a barmokat nemök szerint, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokat nemök szerint. És látá Isten, hogy jó. **26** És monda Isten: Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra; és uralkodjék a tenger halain, az ég madarain, a barmokon, minden az egész földön, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon. **27** Teremté tehát az Isten az embert az ő képére, Isten képére teremté őt: férfiúvá és asszonynyá teremté őket. **28** És megáldá Isten őket, és monda nézik Isten: Szaporodjatok és sokasodjatok, és töltsetek be a földet és hajtsátok birodalmatok alá; és uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon. **29** És monda Isten: Íme néktek adok minden maghozó fűvet az egész föld színén, és minden fát, a melyen maghozó gyümölcs van; az legyen néktek edelélűl. **30** A föld minden vadainak pedig, és az ég minden madarainak, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatoknak, a melyekben elő lélek van, a zöld fűveket adom edelélűl. És úgy lőn. **31** És látá Isten, hogy minden a mit teremtett vala, íme igen jó. És lőn este és lőn reggel, hatodik nap.

2 És elvégezteték az ég és a föld, és azoknak minden serege. **2** Mikor pedig elvégezé Isten hetednapon az ő munkáját, a melyet alkotott vala, megszűn a hetedik nap minden munkájától, a melyet alkotott vala. **3** És megáldá Isten a hetedik napot, és megszentelé azt; mivelhogy azon szűnt vala meg minden munkájától, melyet teremtve szerzett vala Isten. **4** Ez az égnek és a földnek eredete, a mikor teremtettek. Mikor az Úr Isten a földet és az egét teremté, **5** Még semmiféle mezei növény sem vala a földön, s még semmiféle mezei fű sem hajtott ki, mert az Úr Isten még nem bocsátott vala esőt a földre; és ember sem vala, ki a földet mivelje; **6** Azonban pára szállott vala fel a földről, és megnedvesíté a föld egész színét. **7** És formálta vala az Úr Isten az embert a földnek porából, és lehellett vala az ő orrába életnek lehelletét. Így lőn az ember elő lélekké. **8** És ültete az Úr Isten egy kertet Édenben, napkelet felől, és abba helyezteté az embert, a kit formált vala. **9** És nevele az Úr Isten a földből mindenféle fát, tekintetre kedvest és edelére jót, az élet fáját is, a kertnek közepette, és a jó és gonosz tudásának fáját. **10** Folyóvíz jó vala pedig ki Édenből a kert megöntözésére; és onnét elágazik és négy főágra szakad vala. **11** Az elsőnek neve Pison, ez az, a mely megkerüli Havilah egész földét, ahol az arany terem. **12** És annak a földnek aranya igen jó; ott van a Bdelliom és az Onix-kő. **13** A második folyóvíz neve pedig Gihon; ez az, a

mely megkerüli az egész Khús földét. 14 És a harmadik folyóvíz neve Hiddekel; ez az, a mely Assiria hosszában foly. A negyedik folyóvíz pedig az Eufrátes. 15 És vevé az Úr Isten az embert, és helyezteti őt az Éden kertjébe, hogy mívelje és őrizze azt. 16 És parancsola az Úr Isten az embernek, mondván: A kert minden fájáról bátran egyél. 17 De a jó és gorosz tudásának fájáról, arról ne egyél; mert a mely napon ejéndel arról, bizony meghalsz. 18 És monda az Úr Isten: Nem jó az embernek egyedül lenni; szerzek néki segítő társat, hozzá illőt. 19 És formált vala az Úr Isten a földből mindenféle mezei vadat, és mindenféle égi madarat, és elvivé az emberhez, hogy lássa, minek nevezze azokat; mert a mely nevet adott az ember az élő állatnak, az annak neve. 20 És nevet adta az ember minden baromnak, az égi madarainak, és minden mezei vadnak; de az embernek hozzá illő segítő társat nem talált vala. 21 Bocsáta tehát az Úr Isten mély álmot az emberre, és ez elaluvé. Akkor kivőn egyet annak oldalbordái közül, és hússal tölté be annak helyét. 22 És alkotá az Úr Isten azt az oldalbordát, a melyet kivett vala az emberből, asszonynyá, és vivé az emberhez. 23 És monda az ember: Ez már csontomból való csont, és testemből való test: ez asszonyembernek nevezessék, mert emberből vétetett. 24 Annakokáért elhagyja a férfiú az ő atyját és az ő anyját, és ragaszkodik feleségéhez: és lesznek egy testté. 25 Valának pedig mindenketten mezítelenek, az ember és az ő felesége, és nem szégyenlik vala.

3 A kígyó pedig ravaszabb vala minden mezei vadnál, melyet az Úr Isten teremtett vala, és monda az asszonynak: Csaugyan azt monda az Isten, hogy a kertnek egy fájáról se egyetek? 2 És monda az asszony a kígyónak: A kert fáinak gyümölcséből ehetünk; 3 De annak a fának gyümölcséből, mely a kertnek közeppette van, azt mondá Isten: abból ne egyetek, azt meg se illessétek, hogy meg ne haljatok. 4 És monda a kígyó az asszonynak: Bizony nem haltok meg; 5 Hanem tudja az Isten, hogy a mely napon ejéndetek abból, megnyilatkoznak a ti szemeitek, és olyanok lésztek mint az Isten: jónak és gonosznak tudói. 6 És látá az asszony, hogy jó az a fa eledelre s hogy kedves a szemnek, és kivánatos az a fa a bölcseségért: szakaszta azért annak gyümölcséből, és evék, és ada vele levő férjének is, és az is evék. 7 És megnyilatkozának mindenkitőjöknek szemei s észrevevék, hogy mezítelenek; figefa levelet aggatának azért össze, és körülkötőket csinálnak magoknak. 8 És meghallák az Úr Isten szavát, a ki hűvös alkonyatkor a kertben jár vala; és elrejtőzik az ember és az ő felesége az Úr Isten elől a kert fái között. 9 Szólítá ugyanis az Úr Isten az

embert és monda néki: Hol vagy? 10 És monda: Szavadat hallám a kertben, és megfélelem, mivelhogy mezítelen vagyok, és elrejtezem. 11 És monda Ő: Ki mondá néked, hogy mezítelen vagy? Avagy talán ettől a fáról, melytől tiltottalak, hogy arról ne egyél? 12 És monda az ember: Az asszony, a kit mellém adtál vala, ő ada nékem arról a fáról, úgy evém. 13 És monda az Úr Isten az asszonynak: Mit cselekedtél? Az asszony pedig monda: A kígyó ámított el engem, úgy evém. 14 És monda az Úr Isten a kígyónak: Mivelhogy ezt cselekedted, átkozott légy minden barom és minden mezei vad között; hasadon járj, és port egyél életed minden napjaiban. 15 És ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te magod között, és az ő magva között: az neked fejedre tapos, te pedig annak sarkát mardosod. 16 Az asszonynak monda: Felette igen megsokasítom viselősséged fájdalmait, fájdalommal szúlsz magzatokat; és epekedel a te férjed után, ő pedig uralkodik te rajtad. 17 Az embernek pedig monda: Mivelhogy hallgattál a te feleséged szavára, és ettől arról a fáról, a melyről azt parancsoltam, hogy ne egyél arról: Átkozott legyen a föld te miattad, fáradtságos munkával élj belőle életednek minden napjaiban. 18 Töviset és bogácskórót teremjen tenéked; s egyed a mezőnek fűvét. 19 Orczáf verítékekkel egyed a te kenyeredet, míglén visszatérsz a földbe, mert abból vétettél: mert por vagy te s ismét porrá leszesz. 20 Nevezte vala pedig Ádám az ő feleségét Évának, mivelhogy ő lett anyja minden élőnek. 21 És csinála az Úr Isten Ádámnak és az ő feleségének bőr ruhákat, és felöltözöttet őket. 22 És monda az Úr Isten: Ímé az ember olyanná lett, mint mi közülünk egy, jót és goroszt tudván. Most tehát, hogy ki ne nyújtsa kezét, hogy szakaszzon az élet fájáról is, hogy egyék, s örökké éljen: 23 Kiküldé őt az Úr Isten az Éden kertjéből, hogy mívelje a földet, a melyből vétetett vala. 24 És kiűzé az embert, és oda helyezteti az Éden kertjének keleti oldala felől a Kerúbokat és a villgó pallos lángját, hogy őrizzék az élet fájának útját.

4 Azután ismeré Ádám az ő feleségét Évát, a ki fogad vala méhében és szűli vala Kaint, és monda: Nyertem férfiat az Úrtól. 2 És ismét szűlé annak atyafiát, Ábelt. És Ábel juhok pásztorá lőn, Cain pedig földmivelő. 3 Lőn pedig idő multával, hogy Cain ajándékot vive az Úrnak a föld gyümölcséből. 4 És Ábel is vive az ő juhainak első fajzásából és azoknak kövérségből. És tekinte az Úr Ábelre és az ő ajándékára. 5 Cainra pedig és az ő ajándékára nem tekinte, miért is Cain haragra gerjedé és fejét lecsürgeszté. 6 És monda az Úr Cainnak: Miért gerjedtél haragra? és miért

csüggesztéd le fejedet? 7 Hiszen, ha jól cselekszel, emelt fővel járhatsz; ha pedig nem jól cselekszel, a bűn az ajtó előtt leselkedik, és reád van vágyódása; de te uralkodjál rajta. 8 És szól s beszél vala Kain Ábelrel, az ő atyafiával. És lón, mikor a mezőn valának, támada Kain Ábelre az ő atyafiára, és megölé őt. 9 És monda az Úr Kainnak: Hol van Ábel a te atyádfia? Ő pedig monda: Nem tudom, avagy őrizője vagyok-é én az én atyámfianak? 10 Monda pedig az Úr: Mit cselekedté? A te atyáfiának vére kiált én hozzá a földről. 11 Mostan azért átkozott légy e földön, mely megnyitotta az ő száját, hogy befogadjá a te atyáfiának vérét, a te kezedből. 12 Mikor a földet mítéled, ne adja az többé néked az ő termő erejét, bujdosó és vándorló légy a földön. 13 Akkor monda Kain az Úrnak: Nagyobb az én büntetésem, hogysem elhordozhatnám. 14 Íme elűzöl engem ma e földnek színéről, és a te színed elől el kell rejtőznöm; bujdosó és vándorló leszek a földön, és akkor akárki talál reám, megöl engemet. 15 És monda néki az Úr: Sőt inkább, aki megölendő Kaint, hétszerre megbüntetik. És megbélyegz az Úr Kaint, hogy senki meg ne ölige, aki rátalál. 16 És elméne Kain az Úr színe elől, és letelepedék Nód földén, Édentől keletre. 17 És ismeré Kain az ő feleségét, az pedig fogada méhében, és szűlé Hánókhott. És építé várost, és nevezé azt az ő fiának nevéről Hánókhnak. 18 És lett Hánókhnak fia, Irád: És Irád nemzé Mekhujáélt: Mekhujáel pedig nemzé Methusáelt, és Methusáel nemzé Lámekhet. 19 Lámekh pedig vett magának két feleséget: az egyiknek neve Háda, a másiknak neve Czilla. 20 És szűlé Háda Jábált. Ez volt atyjok a sátorban-lakóknak, és a barompásztoroknak. 21 Az ő atyafiának pedig Jubál vala neve: ez volt atya minden lantosnak és síposnak. 22 Czilla pedig szűlé Tubálkaint, mindenféle réz- és vasszerszámok kovácsolóját: és Tubálkain hugát, Nahamát. 23 Akkor monda Lámekh az ő feleségeinek: Oh Háda és Czilla, hallgassatok szómra, Lámekh feleségei, halljátok beszédem: embert ötem, mert megsebzett; ifjat ötem, mert megütött. 24 Ha hétszeres a bosszú Kainért, hetvenhétszeres az Lámekhért. 25 Ádám pedig ismét ismeré az ő feleségét, és az szűle néki fiat, és nevezé annak nevét Séthnek: mert adott úgymond, énnékem az Isten más magot Ábel helyett, kit megöle Kain. 26 Séthnek is született fia, és nevezé annak nevét Énósnak. Akkor kezdték segítségül hívni az Úrnak nevét.

5 Ez az Ádám nemzettségének könyve. A mely napon teremté Isten az embert, Isten hasonlatosságára teremté azt. 2 Férfiúvá és asszonynyá teremté őket, és megáldá őket és nevezé az ő nevököt Ádámnak, a mely napon

teremtetének. 3 Élt vala pedig Ádám száz harmincz esztendőt, és nemze fiat az ő képére és hasonlatosságára és nevezé annak nevét Séthnek. 4 És telének Ádám napjai, minekutárra Séthet nemzette, nyolczszáz esztendőre, és nemze fiakat és leányokat. 5 És lón Ádám egész életének ideje kilencszáz harmincz esztendő; és meghala. 6 Éle pedig Séth száz öt esztendőt, és nemzé Énóst. 7 És éle Séth, minekutárra Énóst nemzette, nyolczszáz hét esztendeig; és nemze fiakat és leányokat. 8 És lón Séth egész életének ideje kilencszáz tizenkét esztendő; és meghala. 9 Éle pedig Énós kilencven esztendőt, és nemzé Kénánt. 10 És éle Énós, minekutárra Kénánt nemzette, nyolczszáz tizenöt esztendeig, és nemze fiakat és leányokat. 11 És lón Énós egész életének ideje kilencszáz öt esztendő; és meghala. 12 Éle pedig Kénán hetven esztendőt, és nemzé Mahalálélt. 13 És éle Kénán, minekutárra Mahalálélt nemzette, nyolczszáz negyven esztendeig; és nemze fiakat és leányokat. 14 És lón Kénán egész életének ideje kilencszáz tíz esztendő; és meghala. 15 Éle pedig Mahalálélt hatvanöt esztendőt, és nemzé Járedet. 16 És éle Mahalálélt, minekutárra Járedet nemzette, nyolczszáz harmincz esztendeig, és nemze fiakat és leányokat. 17 És lón Mahalálélt egész életének ideje nyolczszáz kilencvenöt esztendő; és meghala. 18 Éle pedig Járed száz hatvankét esztendőt, és nemzé Énókhott. 19 És éle Járed, minekutárra Énókhott nemzette, nyolczszáz esztendőt; és nemze fiakat és leányokat. 20 És lón Járed egész életének ideje kilencszáz hatvankét esztendő; és meghala. 21 Éle pedig Énókh hatvanöt esztendőt, és nemzé Methuséláht. 22 És járt Énókh az Istennel, minekutárra Methuséláht nemzette, háromszáz esztendeig; és nemze fiakat és leányokat. 23 És lón Énókh egész életének ideje háromszáz hatvanöt esztendő. 24 És mivel Énókh Istennel járt vala; eltűnék, mert Isten magához vevé. 25 Éle pedig Methusélah száz nyolczvanhét esztendőt és nemzé Lámekhet. 26 És éle Methusélah, minekutárra Lámekhet nemzette, hétszáz nyolczvankét esztendőt; és nemze fiakat és leányokat. 27 És lón Methusélah egész életének ideje kilencszáz hatvankilencz esztendő; és meghala. 28 Éle pedig Lámekh száz nyolczvankét esztendőt, és nemze fiat. 29 És nevezé azt Noénak, mondván: Ez vígazstal meg minket munkálkodásunkban s kezünk terhes fáradozásában e földön, melyet megátkozott az Úr. 30 És éle Lámekh, minekutárra Noét nemzette, ötszáz kilencvenöt esztendőt; és nemze fiakat és leányokat. 31 És lón Lámekh egész életének ideje hétszázhétvenhét esztendő; és meghala. 32 És mikor Noé ötszáz esztendős volt, nemzé Noé Sémet, Khámot és Jáfetet.

6 Lőn pedig, hogy az emberek sokasodni kezdének a föld színén, és leányaik születének. **2** És láták az Istennek fiai az emberek leányait, hogy szépek azok, és vevének magoknak feleségeket mind azok közül, kiket megkedvelnek vala. **3** És monda az Úr: Ne maradjon az én lelkem örökké az emberben, mivelhogy ő test; legyen életének ideje száz húsz esztendő. **4** Az óriások valának a földön abban az időben, sőt még azután is, mikor az Isten fiai bemenének az emberek leányaizhoz, és azok gyermekeket szülének nézik. Ezek ama hatalmasok, kik eleitől fogva híres-neves emberek voltak. **5** És látá az Úr, hogy megsokasult az ember goroszsága a földön, és hogy szíve gondolatának minden alkotása szüntelen csak gonosz. **6** Megbáná azért az Úr, hogy teremtette az embert a földön, és bájkódék az ő szívében. **7** És monda az Úr: Eltörlöm az embert, akit teremttem, a földnek színéről; az embert, a barmot, a csúszó-mászó állatokat, és az ég madarakat; mert bánom, hogy azokat teremttem. **8** De Noé kegyelmet talála az Úr előtt. **9** Noénak pedig ez a története: Noé igaz, tökéletes férfiú vala a vele egykorúak között. Istennel jár vala Noé. **10** És nemze Noé három fiat: Sémét, Khámöt és Jáfetet. **11** A föld pedig romlott vala Isten előtt és megtelék a föld erőszakoskodással. **12** Tekinte azért Isten a földre, és íme meg vala romolva, mert minden test megrontotta vala az ő útát a földön. **13** Monda azért Isten Noénak: minden testnek vége elérkezett előttem, mivelhogy a föld erőszakoskodással telt meg általok: és íme elvezsztem őket a föddel egybe. **14** Csinálj magadnak bárkát gófer fából, rekesztékeket csinálj a bárkában, és szurkozd meg belől és kívül szurokkal. **15** Ekképen csinálด pedig azt: A bárka hoszsza háromszáz sing legyen, a szélessége ötven sing, és a magassága harminc sing. **16** Ablakot csinálj a bárkán, és egy singnyire hagyd azt felülről; a bárka ajtaját pedig oldalt csinál; alsó, közép, és harmad padlásúvá csinálj azt. **17** Én pedig íme özönvizet hozok a földre, hogy elveszessek minden testet, a melyben élő lélek van az ég alatt; valami a földön van, elvész. **18** De te veled szövetséget kötök, és bemégy a bárkába, te és a te fiaid, feleséged és a te fiaidnak feleségei teveled. **19** És minden előből, s minden testből, mindenből kettőt-kettőt vígy be a bárkába, hogy veled együtt életben maradjanak: hímek és nőstények legyenek. **20** A madarak közül az ő nemök szerint, a barmok közül az ő nemök szerint és a földnek minden csúszó-mászó állatjai közül az ő nemök szerint; mindenből kettő-kettő menjen be hozzád, hogy életben maradjanak. **21** Te pedig szerez magadnak mindenféle eledelt, mely megehető, és takarítsd be magadhoz, hogy neked is, azoknak is legyen eledelűl. **22** És úgy cselekedék

Noé; a mint parancsolta vala néki Isten, mindenakképen cselekedék.

7 Monda az Úr Noénak: Menj be te, és egész házadnépe a bárkába: mert téged láttalak igaznak előttem ebben a nemzedékbén. **2** minden tiszta baromból hetet-hetet vígy be, hímet és nőstényét; azokból a barmokból pedig, a melyek nem tiszták, kettőt-kettőt, hímet és nőstényét. **3** Az égi madarakból is hetet-hetet, hímet és nőstényét, hogy magvak maradjon az egész föld színén. **4** Mert hét nap múlva esőt bocsátok a földre negyven nap és negyven éjjel; és eltörlök a föld színéről minden állatot, melyet teremttem. **5** Cselekedék azért Noé minden szerint, a mint az Úr néki megparancsolta vala. **6** Noé pedig hatszáz esztendős vala, mikor az özönvíz volt a földön. **7** Beméne azért Noé és az ő fiai, az ő felesége, és fiainak feleségei ő vele a bárkába, az özönvíz elől. **8** A tiszta barmok közül, és a tisztálatlan barmok közül, a madarak közül, és minden földön csúszó-mászó állat közül, **9** Kettő-kettő méne be Noéhoz a bárkába, hím és nőstény: a mint Isten megparancsolta vala Noénak. **10** Lőn pedig hetednapra, hogy megjöve az özönvíz a földre. **11** Noé életének hatszázadik esztendjeiben, a második hónapban, e hónap tizenhetedik napján,elfakadának ezen a napon a nagy mélység minden forrásai, és az ég csatornái megnyílhatozának. **12** És esék az eső a földre negyven nap és negyven éjjel. **13** Ugyanezen a napon ment vala be Noé és Sém és Khám és Jáfet, Noénak fiai, és Noé felesége és az ő fiainak három felesége velük együtt a bárkába. **14** Ők, és minden vad az ő neme szerint és minden barom az ő neme szerint és minden csúszó-mászó állat, mely csúszás a földön, az ő neme szerint és minden repdeső állat az ő neme szerint, minden madár, minden szárynas állat. **15** Kettő-kettő méne be Noéhoz a bárkába minden testből, melyben élő lélek vala. **16** A melyek pedig bemenének, hím és nőstény méne be minden testből, a mint parancsolta vala Isten őnéki: és az Úr bezára utána az ajtót. **17** Mikor az özönvíz negyven napig volt a földön, annyira nevekednének a vizek, hogy felveheték a bárkát, és az felemelkedék a földről. **18** A vizek pedig áradának és egyre nevekednének a földön, és a bárka jár vala a víz színén. **19** Azután a vizek felette igen nagy erőt vevének a földön, és a legmagasabb hegyek is mind elborítottanak, melyek az egész ég alatt valának. **20** Tizenöt singgel nevekednének a vizek feljebb, minekutánna a hegyek elborítottak vala. **21** És oda vesze minden földön járó test, madár, barom, vad, és a földön nyüzsgő minden csúszó-mászó állat; és minden ember. **22** Mindaz, a minek orrában élő lélek lehellete vala, a szárazon valók közül mind

meghalá. 23 És eltörle az Isten minden állatot, a mely a föld színén vala, az embertől a baromig, a csúszó-mászó állatig, és az égi madárig; mindenek eltöröttetének a földről; és csak Noé marada meg, és azok a kik vele valának a bárkában. 24 És erőt vevének a vizek a földön, száz ötven napig.

8 Megemlékezék pedig az Isten Noéról, és minden vadról, minden baromról, mely ō vele a bárkában vala: és szelet bocsáta az Isten a földre, és a vizek megapadának. 2 És bezárulának a mélység forrásai s az ég csatornái; és megszűnt az eső az égből. 3 És elmenének a vizek a földről folyton fogyván, és száz ötven nap mulva megfogyatkozának a vizek. 4 A bárka pedig a hetedik hónapban, a hónák tizenhetedik napján, megfeneklett az Ararát hegyén. 5 A vizek pedig folyton fogyának a tizedik hónapig; a tizedikben, a hó első napján meglátszának a hegyek csúcsai. 6 És lőn negyven nap múlva, kinyitá Noé a bárka ablakát, melyet csinált vala. 7 És kibocsátá a hollót, és az elrepült, meg visszaszállt, míg a vizek a földről felszáradának. 8 Kibocsátá a galambot is, hogy meglássa, vajon elfogytak-e a vizek a föld színéről. 9 De a galamb nem találá lábainak nyugvóhelyet és visszatére ō hozzá a bárkába, mert víz vala az egész föld színén; ō pedig kezét kinyújtja, megfogá, és békével azt magához a bárkába. 10 És várakozék még másik hét napig, és ismét kibocsátá a galambot a bárkából. 11 És megijöve ō hozzá a galamb estennen, és íme leszakaszott olajfalevél vala annak szájában. És megtudá Noé, hogy eladt a víz a földről. 12 És ismét várakozék még másik hét napig, és kibocsátá a galambot, és az nem tére többé ō hozzá vissza. 13 És lőn a hatszáz egyedik esztendőben, az első hónak első napján, felszáradának a vizek a földről, és elfordítá Noé a bárka fedelét, és látá, hogy íme megszikkadt a földnek színe. 14 A második hónapban pedig, a hónák huszonhetedik napján megszárada a föld. 15 És szóla az Isten Noénak, mondván: 16 Menj ki a bárkából te és a te feleséged, a te fiaid, és a te fiaid feleségei te veled. 17 minden vadat, mely veled van, minden testből, madarat, barmot, és minden földön csúszó-mászó állatot vígy ki magaddal, hogy nyüzsgjenek a földön, szaporodjanak és sokasodjanak a földön. 18 Kiméne azért Noé és az ō fiai, az ō felesége, és az ō fiainak feleségei ō vele. 19 minden állat, minden csúszó-mászó, minden madár, minden a mi mozog a földön, kijöve a bárkából az ō neme szerint. 20 És oltárt építé Noé az Úrnak, és vőn minden tiszta állatból és minden tiszta madárból, és áldozék égőáldozattal az oltáron. 21 És megérezé az Úr a kedves illatot, és monda az Úr az ō szívében: Nem átkozom meg többé a földet az emberért,

mert az ember szívének gondolata gonosz az ō ifjúságától fogva; és többé nem vesztem el minden az élő állatot, mint cselekedtem. 22 Ennekutánna míg a föld lészen, vetés és aratás, hideg és meleg, nyár és tél, nap és éjszaka meg nem szünnek.

9 Azután megáldá Isten Noét és az ō fiait, és azt mondá nékik: Szaporodjatok és sokasodjatok, és töltsétek be a földet. 2 És féljen és rettegjen töletek a földnek minden állatja az égneket minden madara: minden a mi nyüzsgő földön, és a tengernek minden hala kezetekbe adatott; 3 minden mozgó állat, a mely él legyen nektek eledelűl; a mint a zöld fűvet, nektek adtam mindazokat. 4 Csak a húst az ōt elevenítő vérrel meg ne egyétek. 5 De a ti véreteket, a melyben van a ti éltetek, számon kérem; számon kérem minden állattól, azonképen az embertől, kinek-kinek atyafiától számon kérem az ember életét. 6 Aki ember-vért ont, annak vére ember által ontassék ki; mert Isten a maga képére teremté az embert. 7 Ti pedig szaporodjatok és sokasodjatok, nyüzsgjetek a földön és sokasodjatok azon. 8 És szóla az Isten Noénak és vele az ō fiainak, mondván: 9 Én pedig íme szövetséget szerzek ti veletek és a ti magvatokkal ti utánnatok. 10 És minden élő állattal, mely veletek van: madárral, barommal, minden mezei vaddal, mely veletek van; mindattól kezdve a mi a bárkából kijött, a földnek minden vadójáig. 11 Szövetséget kötök ti veletek, hogy soha ezután el nem vész özönvíz miatt minden test; és soha sem lesz többé özönvíz a földnek elvesztésére. 12 És monda az Isten: Ez a jele a szövetségnek, melyet én örök időkre szerzek közöttem és ti köztetek, és minden élő állat között, mely ti veletek van: 13 Az én ívemet helyeztem a felhőkbe, s ez lesz jele a szövetségnak közöttem és a föld között. 14 És lészen, hogy mikor felhővel borítom be a földet, meglátszik az ív a felhőben. 15 És megemlékezem az én szövetségemről, mely van én közöttem és ti közöttetek, és minden testből való élő állat között; és nem lesz többé a víz özzönné minden testnek elvesztésére. 16 Azért legyen tehát az ív a felhőben, hogy lássam azt és megemlékezzem az örökévaló szövetségről Isten között és minden testből való élő állat között, mely a földön van. 17 És monda Isten Noénak: Ez ama szövetségnek jele, melyet szerzettetem én közöttem és minden test között, mely a földön van. 18 Valának pedig Noé fiai, kik a bárkából kijöttek vala: Sém és Khám és Jáfet. Khám pedig Kanaánnak atya. 19 Ezek hárman a Noé fiai s ezektől népesedék meg az egész föld. 20 Noé pedig földmivelő kezde lenni, és szőlőt ültete. 21 És ivék a borból, s megrészegedék, és meztelenen vala sátra közepén.

22 Khám pedig, Kanaánnak atyja, meglátá az Ő atyának mezítelenségét, és hírűl adá künnelevő két testvérenek. 23 Akkor Sém és Jáfet ruhát ragadván, azt mindenketen vállokra vették, és háttal menve takarák be atyjok mezítelenségét; s arczzal hátra meg sem láták atyjok mezítelenségét. 24 Hogy felserkene Noé mámorából, és megtudá a mit vele az Ő kisebbik fia cselekedett vala: 25 Monda: Átkozott Kanaán! Szolgák szolgája legyen atyafai közt. 26 Azután monda: Áldott az Úr, Sémnek Istene, néki légyen szolgája Kanaán! 27 Terjeszsze ki Isten Jáfetet, lakozzék Sémnek sátraiban; légyen néki szolgája a Kanaán! 28 Éle pedig Noé az özönvíz után háromszáz ötven esztendeig. 29 És vala Noé egész életének ideje kilencszáz ötven esztendő; és meghala.

10 Ez pedig a Noé fiainak, Sémnek, Khámnak és Jáfetnek nemzetisége; és fiai születének az özönvíz után. 2 Jáfetnek fiai: Gómer, Mágog, Madai, Javán, Thubál, Mések és Thirász. 3 A Gómer fiai pedig: Askhenáz, Rifáth, és Tógármah. 4 Javánnak pedig fiai: Elisah, Thársis, Kitthim és Dodánim. 5 Ezekből váltak ki a szigetlakó népek az Ő országaikban, mindenik a maga nyelve, családja és nemzetisége szerint. 6 Khámnak pedig fiai: Khús, Miczárim, Pút és Kanaán. 7 Khúsnak pedig fiai: Széba, Hávilah, Szábthah, Rahmáh, Szabthékah. Rahmáhnak pedig fiai: Séba és Dédán. 8 Khús nemzé Nimródot is; ez kezde hatalmassá lenni a földön. 9 Ez hatalmas vadász vala az Úr előtt, azért mondják: Hatalmas vadász az Úr előtt, mint Nimród. 10 Az Ő birodalmának kezdete volt Bábel, Erek, Akkád és Kálnéh a Sineár földén. 11 E földről ment aztán Assíriába, és építé Ninivét, Rekhoboth városát, és Kaláht. 12 És Reszent Ninivé között és Kaláh között: ez az a nagy város. 13 Miczárim pedig nemzé: Lúdimot, Anámimot, Lehábimot és Naftukhimot. 14 Pathruszimot és Kaszlukhimot, a honnan a Filiszteusok származtak, és Kafthorimot. 15 Kanaán pedig nemzé Czídont, az Ő elsőszülöttét, és Khétet. 16 Jebuzeust, Emorreust, és Girgazeust. 17 Khivveust, Harkeust, és Szineust. 18 Arvadeust, Czemareust, Hamatheust. És azután elszéledének a Kananeusok nemzetiségei. 19 Vala pedig a Kananeusok határa, Czídonból Gérár felé menve Gázáig; Sodoma, Gomora, Ádmáh, és Czeboim felé menve Lésáig. 20 Ezek a Khám fiai családjok, nyelvök, földjök s nemzetések szerint. 21 Sémnek is lettek gyermekei; a ki Héber minden fiainak atyja, Jáfetnek testvérbátyja vala. 22 Sém fiai: Élám, Assur, Arpakság, Lúd és Arám. 23 Arámnak fiai pedig: Úcz, Húl, Gether és Más. 24 Arpakság pedig nemzé Séláht, Séláh pedig Hébert. 25 Hébernek is lett két fia: Az egyiknek neve Péleg, mivelhogy az Ő idejében osztatott

el a föld; testvérének pedig neve Joktán. 26 Joktán pedig nemzé Almodádot, Séléfet, Haczarmávethet és Jerákhot. 27 Hadórámot, Úzált és Dikláth. 28 Obált, Abimáélt és Sóbát. 29 Ofirt, Havilit és Jóbábot. Ezek mind a Joktán fiai. 30 És vala ezeknek lakása, Mésától fogva Sérárba menve a napkeleti hegycsúcsig. 31 Ezek a Sém fiai családjok, nyelvök, földjök és nemzetések szerint. 32 Ezek a Noé fiainak családjai az Ő nemzetiségek szerint, az Ő népeik között, és ezektől szaporodának el a népek a földön, az özönvíz után.

11 Mind az egész földnek pedig egy nyelve és egyfélle beszéde vala. 2 És lőn mikor kelet felől elindultak vala, Sineár földén egy síkságot találának és ott letelepednék. 3 És mondának egymásnak: Jertek, vessünk téglát és égessük ki jól; és lőn nézik a téglák kő gyanánt, a szurok pedig ragasztó gyanánt. 4 És mondának: Jertek, építsünk magunknak várost és tornyot, melynek teteje az eget érje, és szerezzünk magunknak nevet, hogy el ne széledjünk az egész földnek színén. 5 Az Úr pedig leszálla, hogy lássa a várost és a tornyot, melyet építenek vala az emberek fiai. 6 És monda az Úr: Íme e nép egy, s az egésznek egy a nyelve, és munkájának ez a kezdete; és bizony semmi sem gátolja, hogy véghez ne vigyenek minden, a mit elgondolnak magukban. 7 Nosza szálljunk alá, és zavarjuk ott össze nyelvöket, hogy meg ne értsék egymás beszédét. 8 És elszéleszté őket onnan az Úr az egész földnek színére; és megszűnének építeni a várost. 9 Ezért nevezék annak nevét Bábelnek; mert ott zavará össze az Úr az egész föld nyelvét, és onnan széleszté el őket az Úr az egész földnek színére. 10 Ez a Sém nemzetége: Sém száz esztendős korában nemzé Arpaksádot, két esztendővel az özönvíz után. 11 És éle Sém, minekutánna nemzette Arpaksádot, ötszáz esztendőig és nemze fiakat és leányokat. 12 Arpakság pedig harminczöt esztendős vala, és nemzé Séláht. 13 És éle Arpakság, minekutánna nemzette Séláht, négyeszáz három esztendőig, és nemze fiakat és leányokat. 14 Séláh pedig harmincz esztendős vala, és nemzé Hébert. 15 És éle Séláh, minekutánna nemzé Hébert, négyeszáz három esztendőig, és nemze fiakat és leányokat. 16 Héber pedig harmincznegy esztendős vala és nemzé Péleget. 17 És éle Héber, minekutánna nemzé Péleget, négyeszáz harmincz esztendőig, és nemze fiakat és leányokat. 18 Péleg pedig harmincz esztendős vala, és nemzé Réut. 19 És éle Péleg, minekutánna nemzé Réut, kétszáz kilenc esztendőig, és nemze fiakat és leányokat. 20 Réut pedig harminczkét esztendős vala, és nemzé Sérugot. 21 És éle Réut, minekutánna nemzé Sérugot, kétszáz hétszáz esztendőig és nemze fiakat és leányokat. 22 Sérug pedig

harminc esztendős vala, és nemzé Nákhort. 23 És éle Sérug, minekutánna nemzé Nákhort, kétszáz esztendeig, és nemze fiakat és leányokat. 24 Nákhor pedig huszonkilenc esztendős vala, és nemzé Thárét. 25 És éle Nákhor, minekutánna nemzé Thárét, száz tizenkilenc esztendeig, és nemze fiakat és leányokat. 26 Tháré pedig hetven esztendős vala, és nemzé Ábrámot, Nákhort, Háránt. 27 Ez a Tháré nemzetisége: Tháré nemzé Ábrámot, Nákhort és Háránt. Hárán pedig nemzé Lótot. 28 Meghala pedig Hárán, az ő atyának Thárénak szemei előtt, az ő születésének földjén, Úr-Kaszdimban. 29 Ábrám pedig és Nákhor vőnek magoknak feleséget: az Ábrám feleségének neve Szárai; a Nákhor feleségének neve Milkah, Háránnak Milkah atyának és Jiszkáh atyának leánya. 30 Szárai pedig magtalan vala; nem vala néki gyermeke. 31 És felvezé Tháré Ábrámot az ő fiát, és Lótot, Háránnak fiát, az ő unokáját, és Szárait, az ő menyét, Ábrámnak az ő fiának feleségét, és kiindulának együtt Úr-Kaszdimból, hogy Kanaán földére menjenek. És eljutának Hárániig, és ott letelepednének. 32 Vala pedig Tháré kétszáz öt esztendős, és meghala Tháré Háránban.

12 És monda az Úr Ábrámnak: Eredj ki a te földedből, és a te rokonságod közül, és a te atyádnak házából, a földre, a melyet én mutatok néked. 2 És nagy nemzetté tézlek, és megáldalak téged, és felmagasztalom a te nevedet, és áldás leszesz. 3 És megáldom azokat, a kik téged áldanak, és a ki téged átkoz, megátkozom azt: és megáldatnak te benned a föld minden nemzetiségi. 4 És kiméne Ábrám, a mint az Úr mondotta vala néki, és Lót is kiméne ő vele: Ábrám pedig hetvenöt esztendős vala, mikor kiméne Háránból. 5 És felvezé Ábrám az ő feleségét Szárait, és Lótot, az ő atyafiának fiát, és minden szerzeményöket, a melyet szereztek vala, és a cselédeket, a kikre Háránban tettek vala szert, és elindulának, hogy Kanaán földére menjenek, és el is jutának a Kanaán földére. 6 És általméne Ábrám a földön mind Sikhem vidékéig, Móréh tölgyeséig. Akkor Kananeusok valának azon a földön. 7 És megjelenék az Úr Ábrámnak, és monda néki: A te magodonak adom ezt a földet. És Ábrám oltárt épített az Úrnak; a ki megjelent vala néki. 8 Onnan azután a hegység felé méne Bétheltől keletre és felülete sátorát: Béthel vala nyugatra, Há pedig keletre, és ott oltárt építte az Úrnak, és segítségű hívá az Úr nevét. 9 És tovább költözék Ábrám; folyton délfelé húzódván. 10 Azonban éhség lőn az országban, és Ábrám aláméne Égyiptomba, hogy ott tartózkodjék, mert nagy vala az éhség az országban. 11 És lőn mikor közel vala, hogy bemenjen Égyiptomba, monda feleségének

Szárainak: Ímé tudom, hogy szép ábrázatú asszony vagy. 12 Azért mikor meglátnak téged az égyiptomiak, majd azt mondják: felesége ez; és engem megölnek, téged pedig életben tartanak. 13 Mondd azért, kérlek, hogy húgom vagy; hogy jól legyen dolgom miattad, s életben maradjak te éretted. 14 És lőn mikor Ábrám Égyiptomba érkezik, láták az égyiptomiak az asszonyt, hogy az nagyon szép. 15 Mikor megláták őt a Faraó főemberei, magasztálak a Faraó előtt és elvívék az asszonyt a Faraó udvarába. 16 És jól tőn érette Ábrámmal, és valának juhai, ökrei, szamarai, szolgái, szolgálói, nőstényszamarai és tevéi. 17 De megveré az Úr a Faraót és az ő házát nagy csapásokkal, Száraiért, Ábrám feleségéért. 18 Hivatá azért a Faraó Ábrámot és monda: Miért mivelted ezt velem? Miért nem mondottad meg énnékem, hogy ez néked feleséged? 19 Miért mondottad: Húgom ő; azért vevém magamnak feleségűl. Most már imhol a te feleséged, vedd magadhoz és menj el. 20 És parancsola felőle a Faraó nemely embereknek, a kik elbocsáták őt és az ő feleségét, és mindenét a mije vala.

13 Feljöve azért Ábrám Égyiptomból, ő és az ő felesége, és minden valamije vala, és Lót is ő vele, a déli tartományba. 2 Ábrám pedig igen gazdag vala barmokkal, ezüsttel és aranytal. 3 És méne helyről helyre délfelől mind Béthelig, oda a hol először vala az ő sátorá, Béthel és Há között. 4 Annak az oltárnak helyére, melyet ott elsőben készített vala: és segítségű hívá ott Ábrám az Úrnak nevét. 5 Lótnak is pedig, a ki Ábrámmal jár vala, valának juhai, ökrei és sátorai. 6 És nem bírá meg őket az a föld, hogy együtt lakjanak, mert sok jószáguk vala, és nem lakhatanak együtt. 7 Versengés is támadta az Ábrám barompásztorai között, és a Lót barompásztorai között; és a Kananeusok és a Perizeusok is ott laknak vala akkor azon a földön. 8 Monda azért Ábrám Lótnak: Ne legyen versengés közöttem és közötted, se az én pásztoraim között és a te pásztoraid között: hiszen atyafiak vagyunk. 9 Avagy nincsen-é előttek mind az egész föld? Válj el kérlek, tőlem; ha te balra tartasz, én jobbra megyek; ha te jobbra menéndesz, én balra térek. 10 Felemelé azért Lót az ő szemeit, és látá, hogy a Jordán egész melléke bővizű föld; mert minekelőtte elvesztette volna az Úr Sodomát és Gomorát, mind Czoárig olyan vala az, mint az Úr kertje, mint Égyiptom fölle. 11 És választá Lót magának a Jordán egész mellékét, és elköltözék Lót kelet felé: és elválának egymástól. 12 Ábrám lakozik vala a Kanaán földén, Lót pedig lakozik vala a Jordán-melléki városokban, és sátoroz vala Sodomáig. 13 Sodoma lakosai pedig nagyon gonoszok és bűnösök valának az Úr előtt. 14

Az Úr pedig monda Ábrámnak, minekutánna elválék tőle Lót: Emeld fel szemeidet és tekints arról a helyről, ahol vagy, északra, délre, keletre és nyugatra. 15 Mert mind az egész földet, a melyet látsz, néked adom, és a te magodnak örökre. 16 És olyanná tészem a te magodat, mint a földnek pora, hogyha valaki megszámlálhatja a földnek porát, a te magod is megszámlálható lesz. 17 Kelj fel, járd be ez országot hosszában és széltében: mert néked adom azt. 18 Elébb mozdítád azért sátorát Ábrám, és elméne, és lakozék Mamré tölgyesében, mely Hebronban van, és oltárt építé ott az Úrnak.

14 Lón pedig Amrafelnek, Sineár királyának és Ariókhnak, Elászár királyának, Khédorlaomernek, Élám királyának, és Thidálnak, a Gójim királyának napjaiban: 2 Hadat indítanak ezek Bera, Sodoma királya ellen, Birsa, Gomora királya ellen, Sináb, Admáh királya ellen, Seméber, Czeboim királya ellen és Bélah, azaz Czoár királya ellen. 3 Mind ezek a Sziddim völgyében egyesülének; ez a Sóstenger. 4 Tizenkét esztendeig szolgálták vala Khédorlaomert, és a tizenharmadik esztendőben ellene támadtak vala. 5 A tizennegyedik esztendőben pedig eljöve Khédorlaomer, és a királyok, a kikő ō vele valának, és megverék a Refeusokat Asztheroth Kárnajimban, és a Zuzeusokat Hámiban, és az Emeusokat Sávél-Kirjáthajimban. 6 És a Horeusokat az ō hegyökön, a Seiren, egész Él-Párániig, mely a pusztá mellett van. 7 És megtérének s menének Hén Mispátba, azaz Kádesbe, és elpusztíták az Amálekiták egész mezőségét, és az Emoreusokat is, kik laknak vala Házaczon-Thámárban. 8 Kiméne tehát Sodoma királya, Gomora királya, Admáh királya, Czeboim királya, és Bélah, azaz Czoár királya, és megütközének azokkal a Sziddim völgyében: 9 Khédorlaomerrrel, Élám királyával, és Thidállal, Gójim királyával, Amráfellel, Sineár királyával, és Ariókhkal, Elászár királyával: négy király ōt ellen. 10 A Siddim völgye pedig tele vala szurok-forrásokkal. És megfutamodának Sodoma és Gomora királyai, és azokba esének: a megmaradtak pedig a hegységbe futanak. 11 És elvívék Sodomának és Gomorának minden jóságát és minden eleséget; és elmenének. 12 Elvívék Lótot is az Ábrám atyafiának fiát jóságostól együtt, és elmenének; mert Lót Sodomában lakik vala. 13 Eljöve pedig egy menekült és hírű hozzá a héber Ábrámnak, aki lakik vala az Emoreus Mamrének, Eskol atyafiának és Áner atyafiának tölgyesében, a kik meg Ábrámnak szövetségei valának. 14 A mint meghallá Ábrám, hogy az ō atyafia fogásba esett, felfegyverzé házában nevekedett háromszáz tizennyolc-

próbált legényét és üldözve nyomula Dánig. 15 És csapatokra oszolván ellenök éjszaka ō és szolgái, megveré ōket, és ūzé ōket mind Hóbáig, a mely Damaskustól balra esik. 16 És visszahozá mind a jóságát; Lótot is, az ō atyafiát jóságával egybe visszahozá, meg az asszonyokat és a népet. 17 Minekutánna pedig visszatért Khédorlaomernek és a vele volt királyoknak megveréséből, kiméne ō élébe Sodomának királya a Sáve völgyébe, azaz a király völgyébe. 18 Melkhisédek pedig Sálem királya, kenyeret és bort hoza; ō pedig a Magasságos Istennek papja vala. 19 És megáldá ōt, és monda: Áldott legyen Ábrám a Magasságos Istentől, ég és föld teremtőjétől. 20 Áldott a Magasságos Isten, aki kezedbe adta ellenségeidet. És tizedet ada néki mindenből. 21 És monda Sodoma királya Ábrámnak: Add nékem a népet, a jóságot pedig vedd magadnak. 22 És monda Ábrám Sodoma királyának: Felelemtem az én kezemet az Úrhol, a Magasságos Istenhez, ég és föld teremtőjéhez: 23 Hogy én egy fonalszálat, vagy egy sarukötőt sem veszek el mindenből, a mi a tiéd, hogy ne mondjad: Én gazzdagítottam meg Ábrámot. 24 Semmi egyebet, csupán a legények élelmét, és ama férfiak részét, kik én velem eljöttek volt: Áner, Eskhol, Mamré, ōk vegyék ki az ō részöket.

15 E dolgok után lón az Úr beszéde Ábrámhoz látomásban, mondván: Ne félj Ábrám: én paizsod vagyok tenéked, a te jutalmad felette igen bőséges. 2 És monda Ábrám: Uram Isten, mit adnál énnékel, holott én magzatok nélküli járok, és az, a kire az én házam száll, a Damaskusbeli Eliézer? 3 És monda Ábrám: Ímé énnékel nem adtál magot, és ímé az én házam szolgászülöttje lesz az én örökösi. 4 És ímé szóla az Úr ō hozzá, mondván: Nem ez lesz a te örökösd: hanem a ki a te ágyékodból származik, az lesz a te örökösd. 5 És kivívé ōt, és monda: Tekints fel az égre, és számláld meg a csillagokat, ha azokat megszámlálhatod; – és monda nékie: Így lészen a te magod. 6 És hitt az Úrnak és tulajdonítatták az ónéki igazságul. 7 És monda néki: Én vagyok az Úr, ki téged kihoztalak Úr-Kaszdimból, hogy néked adjam a földet, örökségedűl. 8 És monda: Uram Isten, miről tudhatom meg, hogy öröklöm azt? 9 És felelé néki: Hozz nékem egy három esztendős lúszót, egy három esztendős kecskét, és egy három esztendős kost, egy gerliczét és egy galambfiat. 10 Elhözök azért mind ezeket, és kétfelé hasítá azokat, és mindeniknek fele részét a másik fele része átellenébe helyezteté; de a madarakat nem hasította vala kétfelé. 11 És ragadozó madarak szállának e húsdarabokra, de Ábrám előzeti vala azokat. 12 És lón naplementekor, mély álom lepé meg Ábrámot, és ímé rémület és nagy

setétség szálla ő reá. 13 És monda az Úr Ábrámnak: Tudván tudjad, hogy a te magod jóvevény lesz a földön, mely nem övé, és szolgálatra szorítják, és nyomorgatják őket négy száz esztendeig. 14 De azt a népet, melyet szolgálnak, szintén megítélem én, és annakutánna kijönek nagy gazdagsággal. 15 Te pedig elmégy a te atyáidhoz békességgel, eltemettel jó vénségen. 16 Csak a negyedik nemzedék tér meg ide; mert az Emoreusok gonoszsága még nem tölt be. 17 És mikor a nap leméne és setétség lőn, ímé egy füstölgő kemencze, és tüzes fáklya, mely általmegyen vala a húsdarabok között. 18 E napon kötött az Úr szövetséget Ábrámmal, mondván: A te magodnak adom ezt a földet Égyptomnak folyóvízétől fogva, a nagy folyóig, az Eufrátes folyóvízig. 19 A Keneusokat, Kenizeusokat, és a Kadmoneusokat. 20 A Hittheusokat, Perizeusokat, és a Refeusokat. 21 Az Emoreusokat, Kananeusokat, Girkazeusokat, és a Jebuzeusokat.

16 És Szárai, az Ábrám felesége nem szűle néki; de vala néki egy Égyptomból való szolgálója, kinek neve Hágár vala. 2 Monda azért Szárai Ábrámnak: Ímé az Úr bezárolta az én méhemet, hogy ne szűljek: kérlek, menj be az én szolgálómhoz, talán az által megépülök; és engede Ábrám a Szárai szavának. 3 Vevé tehát Szárai, Ábrám felesége az Égyptombeli Hágárt, az ő szolgálóját, tíz esztendővel azután, hogy Ábrám a Kanaán földén letelepedék, és adá azt Ábrámnak az ő férjének feleségül. 4 És béméne Hágárhoz, és az fogada az ő méhben; ez pedig a mint láta, hogy terhes, nem vala becsülete az ő asszonyának ő előtte. 5 Monda azért Szárai Ábrámnak: Bántódásom van miattad. Én adtam öletedbe szolgálóm, és mivelhogy látja, hogy teherbe esett, nincsen előtte becsületem. Tegyen ítéletet az Úr én közöttem és te közötted. 6 És monda Ábrám Szárainak: Ímé a te szolgálód kezeden van, azt tedd vele a mit jónak látsz. Nyomorgatja vala azért Szárai, és az elfuta ő előle. 7 És találá őt az Úrnak angyala egy forrásnál a pusztában, annál a forrásnál, a mely a Súrba menő úton van. 8 És monda: Hágár, Szárai szolgálója! honnan jössz és hová mégy? És az monda: Az én asszonyomnak, Szárainak színe elői futok én. 9 Akkor monda néki az Úr angyala: Térj meg a te asszonyodhoz, és alázd meg magad az ő kezei alatt. 10 És monda néki az Úrnak angyala: Felettesebb megsokasítom a te magodat, hogy sokasága miatt megszámlálható se legyen. 11 És monda néki az Úrnak angyala: Ímé te terhes vagy, és szűlsz fiat; és nevezd nevét Ismáelnek, mivelhogy meghallá Isten a te nyomorúságodat. 12 Az pedig vadtermészetű ember lesz: az ő keze mindenek ellen, és mindenek keze ó

ellené; és minden ő atyafiának ellenébe üti fel sátorát. 13 És nevezé Hágár az Úrnak nevét, a ki ő vele szólott vala: Te vagy a látomás Istene. Mert monda: Avagy nem e helyen láttam a látomás után? 14 Annakokáért nevezé azt a forrást Lakhai Rói forrásának; ott van Kádes és Béred között. 15 És fiat szűle Hágár Ábrámnak, és nevezé Ábrám az ő fiának nevét, a kit Hágár szűl vala néki, Ismáelnek. 16 Ábrám pedig nyolczvanhat esztendős vala, a mikor Hágár Ismáelt szűlé Ábrámnak.

17 Mikor Ábrám kilencvenkilenc esztendős vala, megjelenék az Úr Ábrámnak, és monda néki: Én a mindenható Isten vagyok, járj én előttem, és légy tökéletes. 2 És megkötöm az én szövetségemet én közöttem és te közötted: és felette igen megsokásítak téged. 3 És arczára borúla Ábrám; az Isten pedig szóla őnéki, mondván: 4 A mi engem illet, imhol az én szövetségem te veled, hogy népek sokaságának atyájával leszesz. 5 És ne neveztessék ezután a te neved Ábrámnak, hanem legyen a te neved Ábrahám, mert népek sokaságának atyájával teszlek téged. 6 És felette igen megsokásítalak téged; és népekké teszlek, és királyok is származnak tőled. 7 És megállapítom az én szövetségemet én közöttem és te közötted, és te utánad a te magod között annak nemzedékei szerint örök szövetségűl, hogy legyek tenéked Istened, és a te magodnak te utánad. 8 És adom tenéked és a te magodnak te utánnad a te bujdosásod földét, Kanaánnak egész földét, örök birtokul; és Istenök lészek nézik. 9 Annakfelette monda Isten Ábrahámnak: Te pedig az én szövetséget megőrizzed, te és a te magod te utánad az ő nemzedékei szerint. 10 Ez pedig az én szövetségem, melyet meg kell tartanotok én közöttem és ti közöttetek, és a te utánnad való magod között: minden férfi körülmetéltezzék nálatok. 11 És metéljétek körül a ti férfitestetek bőrének elejét, és az lesz az én közöttem és ti közöttetek való szövetségnek jele. 12 Nyolcnapos korában körülmetéltezzék nálatok minden férfi figyermek nemzedékeiteknél; akár háznál született, akár pénzen vásároltatott valamely idegentől, aki nem a te magodból való. 13 Körülmetéltetvén körülmetéltezzék a házadban született és a pénzeden vett; és örökkel való szövetségű lesz az én szövetségem a ti testetek. 14 A körülmetéletlen férfi pedig, aki körül nem metélte az ő férfitestének bőrét, az ilyen lélek kivágattatik az ő népe közül, mert felbontotta az én szövetséget. 15 És monda Isten Ábrahámnak: Szárainak, a te feleségednek nevét ne nevezd Szárainak, mert Sára az ő neve. 16 És megáldom őt, és fiat is adok ő tőle néked, és megáldom, hogy legyen népekké; nemzetek királyai származzanak

ő tőle. 17 Ekkor arczára borúla Ábrahám, és nevete és gondolás az ő szívében: vajon száz esztendős embernek lesz-e gyermeke? avagy Sára kilenczen esztendős lévén, szűlhet-e? 18 És monda Ábrahám az Istenek: Vajha Ismáel élne te előttem. 19 Az Isten pedig monda: Kétségnélkül a te feleséged Sára szűl néked fiat, és nevezed annak nevét Izsáknak, és megerősítem az én szövetségemet ő vele örökkévaló szövetségűl az ő magvának ő utánná. 20 Ismáel felől is meghallgattalak: Ímé megáldom őt, és megszaporítom őt és megsokasítom őt felette nagyon; tizenkét fejedelmet nemz, és nagy néppé teszem őt. 21 Az én szövetségemet pedig megerősítem Izsákkal, kit néked szűl Sára ez időkorban a következő esztendőben. 22 És elvégezze vele való beszédét, és felméne az Isten Ábrahámtól. 23 Vevé azért Ábrahám Ismáelt az ő fiát, és háza minden szülöttét, és minden a pénzén vetteket, minden férfiat Ábrahám házanépe közül és körülmetélé férfitestöknek bőrét ugyanazon napon, a mikor szólott vala vele az Isten. 24 Ábrahám pedig kilenczenkilenc esztendős vala, mikor körülmetélé az ő férfitestének bőrét. 25 Ismáel pedig az ő fia tizenhárom esztendős vala, mikor körülmetélé az ő férfitestének bőrét. 26 Ugyanazon napon metéltetett körül Ábrahám és Ismáel az ő fia. 27 És házának minden férfi tagja, háza szülöttéi és kik idegen embertől pénzen vásároltattak, vele együtt körülmetéltetének.

18 Megjelenék pedig ő néki az Úr a Mamré tölgyesében, és ő úl vala a sátor ajtajában, a hő napon. 2 És felemel az ő szemeit, és látá, hogy ímé három férfiú áll ő előtte. És látván, eléjük siete a sátor ajtajából, és földig meghajtja magát. 3 És monda: Jó Uram, ha kedves vagyok te előttem, kérlek, ne kerüld el a te szolgádat. 4 Hadd hozzanak, kérlek, egy kevés vizet, és mossátok meg a ti lábaitokat, és dőljetek le a fa alatt. 5 Én pedig hozok egy falat kenyereset, hogy erősítsek meg a ti szíveteimet, azután menjetek tovább, mert azért tértetek be a ti szolgátokhoz. És mondának: Cselekedjél, mint szólál. 6 És besiete Ábrahám a sátorba Sárához, és monda: Siess, gyúrj meg három mérték lisztlángot, és csinálj pogácsát. 7 A baromhoz is elfuta Ábrahám, és hoza egy gyenge kövér borjút, és adá a szolgának, az pedig siete azt elkészíteni. 8 És vőn vajat és tejét, és a borjút, melyet elkészített vala, és eléjük tevé: és ő mellettök áll vala a fa alatt, azok pedig evének. 9 És mondának néki: Hol van Sára a te feleséged? ő pedig felelé: Ímhol van a sátorban. 10 És monda: Esztendőre ilyenkor bizonynyal megtérek hozzád és ímé akkor a te feleségednek Sárának fia lesz. Sára pedig hallgatózik vala a sátor ajtajában,

mely annak háta megett vala. 11 Ábrahám pedig és Sára élemedett korú öregek valának; megszünt vala Sáránál az asszonyi természet. 12 Nevete azért Sára ő magában, mondván: Vénségemre lenne-é gyönyörűségem? meg az én uram is öreg! 13 És monda az Úr Ábrahámnak: Miért nevetett Sára, ezt mondván: Vajon csakugyan szűlhetek-é, holott én megvénhettem? 14 Avagy az Úrnak lehetetlen-é valami? Annak idején, esztendőre ilyenkor visszatárek hozzád, és fia lesz Sárának. 15 Sára pedig megtagadá, mondván: Nem nevettem én; mivelhogy fél vala. De monda az Úr: Nem úgy van, mert bizony nevetté. 16 Azután felkelvén onnan azok a férfiak, Sodoma felé tartanak vala. Ábrahám is velük méne, hogy elkitörökölje őket. 17 És monda az Úr: Eltitkoljam-é én Ábrahámtól, a mit tenni akarok? 18 Holott Ábrahám nagy és hatalmas néppé lesz; és benne megáldatnak a földnek minden nemzetiségei. 19 Mert tudom róla, hogy megparancsolja az ő fiainak és az ő házanépének ő utánná, hogy megörizzék az Úrnak útát, igazságot és törvényt téven, hogy beteljesítse az Úr Ábrahámon, a mit szólott felőle. 20 Monda azután az Úr: Mivelhogy Sodomának és Gomorának kiáltása megsokasodott, és mivelhogy az ő bűnök felettébb megnehezedett: 21 Alámegyek azért és meglátom, vajon teljességgel a hozzá felhatott kiáltás szerint cselekedtek-e vagy nem? tudni akarom. 22 És elfordulának onnan a férfiak, és menének Sodomába: Ábrahám pedig még az Úr előtt áll vala. 23 És hozzá járula Ábrahám és monda: Avagy elveszted-é az igazat is a gonoszszal egybe? 24 Talán van ötven igaz abban a városban, avagy elveszted-é, és nem kedvezel-é a helynek az ötven igazért, a kik abban vannak? 25 Távol legyen tőled, hogy ilyen dolgot cselekedjél, hogy megöld az igazat a gonoszszal, és úgy járjon az igaz mint a gonosz: Távol legyen tőled! Avagy az egész föld bírája nem szolgáltatna-é igazságot? 26 És monda az Úr: Ha találók Sodomában a városon belől ötven igazat, mind az egész helynek megkegyelmezek azokért. 27 És felele Ábrahám, és monda: Immár merészkezem szólani az én Uramnak, noha én por és hamu vagyok. 28 Ha az ötven igaznak talán öt híja lesz, elveszted-é az öt miatt az egész várost? És monda: Nem vesztem el, ha találók ott negyvenötöt. 29 És ismét szóla hozzá és monda: Hátha találtatnak ott negyvenen? És monda ő: Nem teszem meg a negyvenért. 30 Mégis monda: Kérlek, ne haragudjék meg az én Uram ha szólok: Hátha találtatnak ott harminczan? És ő felelé: Nem teszem meg, ha találók ott harminczat. 31 És ő monda: Immár merészkezem szólani az én Uramnak: Hátha találtatnak ott húszan? Felelé: Nem vesztem el a húszért. 32 És monda: Ne haragudjék kérlek az én Uram ha szólok

még ez egyszer: Hátha találtatnak ott tízen? És Ő mondta: Nem vesztem el a tízért. 33 És elméne az Úr, minekutánna elvégezte Ábrahámmal való beszélgetését; Ábrahám pedig megtére az ő helyére.

19 Mikor a két angyal estére Sodomába jutott, Lót Sodoma

kapujában úl vala, és a mint meglátá őket Lót, felkele előjök, és arczzal a földre borúla. 2 És mondta: Ímé én Uraim kérlek, térdetek be a ti szolgátok házához, és háljatok ott, és mossátok meg lábaitokat; reggel korán felkelhettek és indulhattok útakra. Azok pedig mondának: Nem, hanem az utcán hálunk meg. 3 De nagyon unszolá őket, és betérének hozzá, és bemenének az ő házába; ő pedig szerze nézik vendégséget, és pogácsát is süte, és evének. 4 Lefekvésök előtt a város férfai, Sodoma férfai körülvevék a házat, ifja, örege, minden az egész község egytől egyig. 5 És szólíták Lótot, mondván néki: Hol vannak a férfiak, a kik te hozzád jövénék az éjjel? Hozd ki azokat mi hozzánk, hadd ismerjük őket. 6 És kiméne Lót ő hozzájok az ajtó eleibe, és bezárá maga után az ajtót. 7 És mondta: Kérlek atyámfiai, ne cselekedjetek gonoszságot. 8 Ímé van énnékem két leányom, a kik még nem ismerték férfiat, kihozom azokat ti hozzátok, és cselekedjetek velük a mint néktek tetszik, csakhogy ezekkel az emberekkel ne csináljatok semmit, mivelhogy az én hajlékom árnyéka alá jöttenek. 9 Azok pedig mondának: Eredj el innen. Ismét mondának: Ez egy maga nálunk a jövevény sőt szabja a törvényt? Majd gonoszbul cselekszünk veled, hogy nem azokkal. És reá rohanának a férfiúra, Lóttra, felette igen, és azon valának, hogy betörök az ajtót. 10 De kinyújták azok a férfiak kezeiket, és bevonák Lótot magokhoz a házba és bezárák az ajtót. 11 Az embereket pedig, kik a ház ajtaja előtt valának, vaksággal verék meg kicsintől nagyig, annyira, hogy elfáradának az ajtó keresésében. 12 És mondának a férfiak Lótnak: Ki van még itt hozzád tartozó? vődet, fiaidat és leányaidat, és minden edet, a mi a tied a városban, vidd ki e helyből. 13 Mert mi elvesztjük e helyet, mivelhogy ezek kiáltása nagyra nőtt az Úr előtt; és az Úr küldött minket, hogy elveszítsük ezt. 14 Kiméne azért Lót, és szóla az ő vőinek, kik az ő leányait elvették vala, és mondta: Keljetek fel, menjetek ki e helyből, mert elveszti az Úr e várost; de az ő vőinek úgy tetszék, mintha tréfálna. 15 És mikor a hajnal feljött, sürgetik vala az Angyalok Lótot, mondván: Kelj fel, vedd a te feleségedet és jelenlevő két leányodat, hogy el ne veszsz a városnak bűne miatt. 16 Mikor pedig késedelmeskedék, megragadák a férfiak az ő kezét és az ő feleségének kezét és két leányát, az Úrnak iránta való igalmából, és kivívék

őt: és ott hagyák a városon kívül. 17 És lón mikor kivívék őket, monda az egyik: Mentsd meg a te életedet, hátra ne tekints, és meg ne állj a környéken; a hegyre menekülj, hogy el ne veszsz. 18 És monda Lót nézik: Ne oh Uram! 19 Ímé a te szolgád kegyelmet talált te előtted, és nagy a te igalmasságod, melyet mutattál irántam, hogy életemet megtartotta: de én nem menekülhetek a hegyre, nehogy utolérjen a veszedelemet, és meghaljak. 20 Ímhol az a város közel van, hogy oda fussak, kicsiny is, hadd meneküljek kérlek oda, lám kicsiny az; és én életben maradok. 21 Monda azért nézi: Ím tekintek rád e dologban is, és nem pusztítom el a várost, a melyről szólottál. 22 Siess, menekülj oda, mert semmit sem tehetek addig, míg oda nem érsz. Azért neveztek annak a városnak nevét Czóárnak. 23 A nap feljött vala a földre, mikor Lót Czóárba érte. 24 És bocsáta az Úr Sodomára és Gomorára kénkötés és tüzes esőt az Úrtól az égből. 25 És elsúlyeszté ama városokat, és azt az egész vidéket, és a városok minden lakosait, és a föld növényeit is. 26 És hátra tekinte az ő felesége, és sőbálvánnyá lón. 27 Ábrahám pedig reggel arra a helyre indúla, ahol az Úr színe előtt állott vala. 28 És tekinte Sodoma és Gomora felé, és az egész környék földje felé; és látja, és ímé felszálva a földnek füstje, mint a kemencze füstje. 29 És lón mikor elveszté Isten annak a környéknek városait, megemlékezék az Isten Ábrahámról, és kiküldé Lótot a veszedelemből, mikor elsúlyeszté a városokat, a melyekben lakott vala Lót. 30 Lót pedig felszíne Czóáról, és letelepedék a hegyen, és vele együtt az ő két leánya is, mert fél vala Czóárban lakni; lakozék tehát egy barlangban ő és az ő két leánya. 31 És monda a nagyobbik a kisebbiknek: A mi atyánk megvénhetett, és nincsen a földön férfiú, aki mi hozzánk bejöhetsz az egész föld szokása szerint. 32 Jer, adjunk bort inni a mi atyánknak, és hálunk ő vele, és támaszszunk magot a mi atyánktól. 33 Adának azért inni bort az ő atyoknak azon éjszaka, és beméne a nagyobbik, és hála az ő atyával, ez pedig semmit sem tuda annak sem lefekvéséről, sem fölkéléséről. 34 És lón másodnapon, monda a nagyobbik a kisebbiknek: Ímé a mult éjjel én háltam atyámmal, adjunk néki bort inni ez éjjel is, és menj be te, hálj vele, és támaszszunk magot a mi atyánktól. 35 Adának azért azon éjszaka is az ő atyoknak bort inni, és felkele a kisebbik is és vele hála; ő pedig semmit sem tuda annak sem lefekvéséről, sem fölkéléséről. 36 És teherbe esének Lót leányai mindenket az ő atyjuktól. 37 És szüle a nagyobbik fiat, és nevezé annak nevét Moábnak; ez a Moabiták atyja mind e mai napig. 38 A kisebbik is fiat szüle

és nevezé annak nevét Benamminak. Ez az Ammoniták atya mind a mai napig.

20 És elköltözék onnan Ábrahám a déli tartományba, és letelepedék Kádes és Súr között, és tartózkodék Gérárban. **2** És monda Ábrahám Sáráról az Ő feleségéről: Én húgom Ő. Elkülde azért Abimélek Gérárnak királya, és elviteté Sárát. **3** De Isten Abimélekhez jöve éjjeli álonban, és monda néki: Ímé meghalsz az asszonyért, a kit elvettél, holott férjnél van. **4** Abimélek pedig nem illette vala Őt, és monda: Uram, az ártatlan népet is megölök-e? **5** Avagy nem Ő mondotta-é nékem: én húgom Ő; s ez is azt mondotta: én bátyám Ő. Szívem ártatlanságában, és kezeim tisztaságában cselekedtem ezt. **6** És monda az Isten néki álonban: Én is tudom, hogy szívednek ártatlanságában művelte ezt, azért tartóztattalak én is, hogy ne vétkezzél ellenem, azért nem engedtem, hogy illessz azt. **7** Mostan azért add vissza az embernek az Ő feleségét, mert Próféta Ő: és imádkozik te érettet, és élsz; hogyan pedig vissza nem add: tud meg, hogy halállal halsz meg te, és minden hozzád tartozó. **8** Felkele azért Abimélek reggel, és előhívat minden szolgáját, s fülök hallatára mindezeket elbeszél és az emberek igen megfelemlének. **9** És hívata Abimélek Ábrahámot, és monda néki: Mit cselekedtél mi velünk? És mit vétettem te ellened, hogy én reám és az én országomra ilyen nagy bűnt hoztál? A miket cselekedni nem szabad, olyan dolgokat cselekedtél ellenem. **10** És monda Abimélek Ábrahámnak: Mit láttál, hogy ezt a dolgot cselekedted? **11** Felele Ábrahám: Bizony azt gondoltam: nincsen istenfelelem e helyen, és megölnek engem az én feleségemért. **12** De valósággal húgom is, az én atyámnak leánya Ő, csakhogy nem az én anyámnak leánya; és így lőn feleségemmé. **13** És lőn hogy a mikor kibujdostata engem az Isten az én atyámnak házából, azt mondám néki: Ilyen kegyességet cselekedjél én velem, mindenütt valahová megyünk, azt mondjad én felőlem: én bátyám ez. **14** Akkor Abimélek vett juhokat, ökröket, szolgákat és szolgálókat, és adá Ábrahámnak, és vissza adá néki Sárát is az Ő feleségét. **15** És monda Abimélek: Ímé előttem van az én országom, ahol tenéked jónak tetszik, ott lakjál. **16** Sárának pedig monda: Ímé ezer ezüst pénzt adtam a te bátyádnak, ímé az neked a szemek befedoréje mindenek előtt, a kik veled vannak; és így mindenki igazolva vagy. **17** Könyörge azért Ábrahám az Istennek, és meggyőgyítá Isten Abiméleket, és az Ő feleségét, és az Ő szolgálóit, és szülének. **18** Mert az Úr erősen bezárta vala az Abimélek háza népének méhét, Sáráért az Ábrahám feleségéért.

21 Az Úr pedig meglátogatá Sárát, a mint mondotta vala, és akképen cselekedék az Úr Sárával, a miképen szólott vala. **2** Mert fogada Sára az Ő méhében, és szűle fiat Ábrahámnak az Ő vénségében, abban az időben, melyet mondott vala néki az Isten. **3** És nevezé Ábrahám az Ő fiának nevét, a ki néki született vala, a kit szült vala néki Sára, Izsáknak: **4** És körülmetélé Ábrahám az Ő fiát Izsákat, nyolcznapos korában, a mint parancsolta vala néki az Isten. **5** Ábrahám pedig száz esztendős vala, mikor születék néki az Ő fia Izsák. **6** És monda Sára: Nevetést szerzett az Isten, énnékem; a ki csak hallja, nevet rajtam. **7** Ismét monda: Ki mondotta volna Ábrahámnak, hogy Sára fiakat szoptat? s íme fiat szűltem vénségére. **8** És felnevekedék a gyermek, és elválasztaték; Ábrahám pedig nagy vendégséget szerze azon a napon, a melyen Izsák elválasztaték. **9** Mikor pedig Sára nevetgélini látá az Egyiptombeli Hágárnak fiát, kit Ábrahámnak szült vala, **10** Monda Ábrahámnak: Kergesd el ezt a szolgálót az Ő fiával egybe, mert nem lesz örökösi e szolgáló fia az én fiammal, Izsákkal. **11** Ábrahámnak pedig igen nehéznek látszik e dolog, az Ő fiáért. **12** De monda az Isten Ábrahámnak: Ne lássék előttem nehéznek a gyermeknek és a szolgálónak dolga; valamit mond néked Sára, engedj az Ő szavának, mert Izsákról neveztetik a te magod. **13** Mindazáltal a szolgálóleány fiát is néppé teszem, mivelhogy a te magod Ő. **14** Felkele azért Ábrahám jó reggel, és vón kenyereset és egy tömlő vizet, és adá Hágárnak, és feltevé azt és a gyermeket annak vállára s elbocsátá. Az pedig elme, és bujdosék a Beérseba pusztájában. **15** Hogy elfogyott a víz a tömlőből, letevé a gyermeket egy bokor alá. **16** És elme s leűle által ellenébe mintegy nyillővésnyi távolságra; mert azt mondja vala: Ne lássam mikor a gyermek meghal. Leűle tehát által ellenébe, és fölemelé szavát és síra. **17** Meghallá pedig Isten a gyermeknek szavát, és kiáltja az Isten angyala az égből Hágárnak, és monda néki: Mi lelt téged Hágár? ne félj, mert az Isten meghallotta a gyermeknek szavát, ott ahol van. **18** Kelj fel, vedd fel a gyermeket, és viseld gondját, mert nagy néppé teszem Őt. **19** És megnyitá Isten az Ő szemeit, és láta egy vízforrást, oda méne azért, és megtölte a tömlőt vízzel, és inni ada a gyermeknek. **20** És vala Isten a gyermekkel, s az felnövekedék, és lakik vala a pusztában, és lőn íjászszá. **21** Lakozék pedig Párán pusztájában, és vón néki anyja feleséget Egyiptom földéről. **22** És lőn abban az időben, hogy Abimélek és Pikhól annak hadvezére megszólíták Ábrahámot mondván: Az Isten van te veled mindenben, a mit cselekszel. **23** Mostan azért esküdj meg énnékem az Istenre itt, hogy sem én ellenem, sem fiam, sem unokám

ellen álhokságot nem cselekszel, hanem azzal a szeretettel, a melylyel én te irántad viseltettem, viseltetel te is én irántam és az ország iránt, a melyben jövevény voltál. **24** És monda Ábrahám: Én megeskűszöm. **25** Megdorgálá pedig Ábrahám Abiméleket a kútért, melyet erővel elvettek vala az Abimélek szolgái. **26** És monda Abimélek: Nem tudom kicsoda mivelte e dolgot; te sem jelentettek nekem, s én sem hallottam, hanem csak ma. **27** Vett azért Ábrahám juhokat, barmokat és adá Abiméleknek; és egymással szövetséget kötének. **28** És külön állítja Ábrahám a nyájából hét juhot. **29** És monda Abimélek Ábrahámnak: Mire való e hét juh, melyet külön állítál? **30** És felele Ábrahám: Ezt a hét juhot vedd tőlem, hogy bizonyoságul legyenek nékem, hogy én ástam ezt a kútat. **31** Azért nevezék azt a helyet Beérsebának, mivelhogy ott esküdtek vala meg mind a ketten. **32** Megköték tehát a szövetséget Beérsebában, és felkele Abimélek és Pikhól annak hadvezére és visszatérének a Filiszteusok földére. **33** Ábrahám pedig tamariskusfákat ültet Beérsebában, és segítségül hívá ott az örökkévaló Úr Istennek nevét. **34** És sok ideig tartózkodék Ábrahám a Filiszteusok földén.

22 És lón ezeknek utána, az Isten megkísérté Ábrahámot, és monda néki: Ábrahám! S az felele: Ímhol vagyok. **2** És monda: Vedd a te fiadat, ama te egyetlenegyedet, a kit szeretsz, Izsákat, és menj el Móriának földére, és áldozd meg ott égő áldozatul a hegyek közül egyen, a melyet mondándok néked. **3** Felkele azért Ábrahám jó reggel, és megnyergelé az ő szamarát, és maga mellé vevé két szolgáját, és az ő fiát Izsákat, és fát hasogatott az égő áldozathoz. Akkor felkele és elindula a helyre, melyet néki az Isten mondott vala. **4** Harmadnapon felelemel az ő szemeit Ábrahám, és látá a helyet messziről. **5** És monda Ábrahám az ő szolgáinak: Maradjatok itt a szamárral, én pedig és ez a gyermek elmegyünk amoda és imádkozunk, azután visszatérünk hozzátok. **6** Vevé azért Ábrahám az égő áldozathoz való fákat, és feltevé az ő fiára Izsákra, ő maga pedig kezébe vevé a tüzet, és a kést, és mennek vala ketten együtt. **7** És szóla Izsák Ábrahámhoz az ő atyához, és monda: Atyám! Az pedig monda: Ímhol vagyok, fiam. És monda Izsák: Ímhol van a tűz és a fa; de hol van az égő áldozatra való bárány? **8** És monda Ábrahám: Az Isten majd gondoskodik az égő áldozatra való bárányról, fiam; és mennek vala ketten együtt. **9** Hogy pedig eljutának arra a helyre, melyet Isten néki mondott vala, megépíté ott Ábrahám az oltárt, és reá raká a fát, és megkötözé Izsákat az ő fiát, és feltevé az oltárra, a fa-rakás tetejére. **10** És kinyújtja Ábrahám az ő kezét és vevé a kést, hogy levágja az

ő fiát. **11** Akkor kiálta néki az Úrnak Angyala az égből, és monda: Ábrahám! Ábrahám! Ő pedig felele: Ímhol vagyok. **12** És monda: Ne nyujts ki a te kezedet a gyermekre, és ne bántsd őt: mert most már tudom, hogy istenfélő vagy, és nem kedvezél a te fiadnak, a te egyetlenegyednek én érettem. **13** És felemelé Ábrahám az ő szemeit, és látá hogy ímé háta megejt egy kos akadt meg szarvánál fogva a szövevényben. Oda méne tehát Ábrahám, és elhozá a kost, és azt áldozá meg égő áldozatul az ő fia helyett. **14** És nevezé Ábrahám annak a helynek nevét Jehova-jire-nek. Azért mondják ma is: Az Úr hegyné a gondviselés. **15** És kiáltja az Úrnak Angyala Ábrahámnak másodsor is az égből. **16** És monda: Én magamra eszkűszöm azt mondja az Úr: mivelhogy e dolgot cselekedéd, és nem kedvezél a te fiadnak, a te egyetlenegyednek: **17** Hogy megáldván megáldalak tégedet, és bőségesen megsokasítom a te magodat mint az ég csillagait, és mint a fövényt, mely a tenger partján van, és a te magod örökség szerint fogja bírni az ő ellenségeinek kapuját. **18** És megáldatnak a te magodban a földnek minden nemzetiségi, mivelhogy engedtél az én beszédemnek. **19** Megtére azért Ábrahám az ő szolgáihoz, és felkelének és együtt elmenének Beérsebába, mert lakozék Ábrahám Beérsebában. **20** És lón ezeknek utána, hírt hozának Ábrahámnak mondván: Ímé Milkha is szűlt fiakat Nákhornak, a te atyádfiának: **21** Úzt az ő elsőszülöttét, és Búzt annak testvérét, és Kemuált Arámnak atyját. **22** És Keszedet, Házót, Pildást, Jidláfot és Bethuél. **23** Bethuél pedig nemzé Rebekát. Ezt a nyolczat szűlé Milkha Nákhornak az Ábrahám atyádfiának. **24** Az ő ágyasa is, kinék neve Reuma vala, szűlé néki Tebáhot, Gakhámot, Thakhást és Mahákhat.

23 Vala pedig Sárának élete száz huszonhét esztendő. Ezek Sára életének esztendei. **2** És meghala Sára Kirját-Arbában azaz Hebronban a Kanaán földén, és beméne Ábrahám, hogy gyászolja Sárát és sirassa őt. **3** Felkele azután Ábrahám az ő halottja elől, és szóla a Khéth fiainak, mondván: **4** Idegen és jövevény vagyok közöttetek: Adjatok nékem temetésre való örökséget ti nálatok, hadd temessem el az én halottamat én előlem. **5** Felelének pedig a Khéth fiai Ábrahámnak, mondván őnéki: **6** Hallgass meg minket uram: Istentől való fejedelem vagy te mi közöttünk, a mi temetőhelyeink közül a mely legsziszességebb, abba temesd el a te halottadat, közülünk senki sem tiltja meg töled az ő temetőhelyét, hogy eltemethesd a te halottadat. **7** És felkele Ábrahám, és meghajtja magát a földnek népe előtt, a Khéth fiai előtt. **8** És szóla ő velök mondván: Ha azt akarjátok, hogy eltemessem az én halottamat én előlem: hallgassatok

meg engemet, és esedezztek én érettem Efron előtt, Czohár fia előtt. 9 Hogy adjá nékem Makpelá barlangját, mely az övé, mely az ő mezejének szélénben van: igaz árán adja nékem azt, ti köztetek temetésre való örökségűl. 10 Efron pedig új vala a Khéth fiai között. Felele azért Efron a Khitteus, Ábrahámnak, a Khéth fiainak és mindenoknak hallatára, a kik bemennek vala az ő városának kapuján, mondván: 11 Nem úgy uram, hallgass meg engem: azt a mezőt néked adom, s a barlangot, mely abban van, azt is néked adom, népem fiainak szeme láttára adom azt néked, temesd el halottadat. 12 És meghajtá magát Ábrahám a földnek népe előtt. 13 És szóla Efronhoz a föld népének hallatára, mondván: Ha mégis meghallgatnál engem! megadom a mezőnek árat, fogadd el tőlem; azután eltemetem ott az én halottamat. 14 És felele Efron Ábrahámnak, mondván néki: 15 Uram! hallgass meg engemet; négyszáz ezüst siklusos föld, micsoda az én köztem és te közötted? Csak temesd el a te halottadat. 16 Engede azért Ábrahám Efronnak és odamerde Ábrahám Efronnak az ezüstöt, a melyet mondott vala a Khéth fiainak hallatára; kalmároknál kelendő négyszáz ezüst siklust. 17 Így lett Efronnak Makpelában levő mezeje, mely Mamré átellenében van, a mező a benne levő barlanggal, és minden a mezőben levő fa az egész határban köröskörül 18 Ábrahámnak birtoka, a Khéth fiainak, mind azoknak szeme előtt, a kik az ő városának kapuján bemennek vala. 19 Azután eltemeté Ábrahám az ő feleségét Sárát a Makpelá mezejének barlangjába Mamréval szemben. Ez Hebron a Kanaán földén. 20 Így erősítették meg a mező és a benne lévő barlang Ábrahámnak temetésre való örökségűl a Khéth fiaitól.

24 Ábrahám pedig vén élemedett ember vala, és az Úr mindenben megáldotta vala Ábrahámot. 2 Monda azért Ábrahám az ő háza öregebb szolgájának, a ki őnéki mindenében gazda vala: Tedd a kezed temporom alá! 3 Hogy megeskesselek téged az Úrra, a mennyelek Istenére, és a földnek Istenére, hogy nem vészesz feleséget az én fiamnak a Kananeusok leányai közül, a kik között lakom. 4 Hanem elmégy az én hazámba, és az én rokonságim közé és onnan vészesz feleséget az én fiamnak Izsáknak. 5 Monda pedig őnéki a szolga: Hátha az a leányzó nem akar velem eljőni e földre, ugyan vissza vigyem-e a te fiadat arra a földre, a honnan kijöttél vala? 6 Felele néki Ábrahám: Vigyázz, az én fiamat oda vissza ne vidd. 7 Az Úr az égneket Istene, ki engemet kihozott az én atyámnak házából, és az én rokonságimnak földéről, a ki szól nékem, és megesküdött nékem mondván: A te magodnak adom ezt

a földet; elbocsátja az ő Angyalát te előtted, hogy onnan végy az én fiamnak feleséget. 8 Hogyha pedig nem akar a leányzó teveled eljőni, ment lészesz az én esketésem alól; csakhogy az én fiamat oda vissza ne vidd. 9 Veté azért a szolga az ő kezét az ő urának Ábrahámnak tempora alá, és megesküvék néki e dolog felől. 10 És vőn a szolga tíz tevét az ő urának tevéi közül, és elindula; (mert az urának minden gazdagsága az ő kezében vala). Felkele tehát és elméne Mésopotámiába, a Nákhori városába. 11 És megpihenteté a tevéket a városon kívül egy kútfónál, este felé, mikor a leányok vizet meríteni járnak. 12 És monda: Uram! én uramnak Ábrahámnak Istene, hozd elém még ma, és légy kegyelmes az én uram Ábrahám iránt. 13 Ímé én a víz forrása mellé állok és e város lakosainak leányai kijőnek vizet meríteni. 14 Legyen azért, hogy a mely leánynak ezt mondomb: Hajtsd meg a te vedredet, hogy igyam, és az azt mondándja: igyál, sőt a te tevéidet is megitatom: hogy azt rendelted légyen a te szolgádnak Izsáknak, és erről ismerjem meg, hogy igalmasságot cselekedtél az én urammal. 15 És lón, minekkelőtte elvégzezte volna a beszédet, ímé jő vala Rebeka, Bethuélnek leánya, a ki Milkának, az Ábrahám testvérenének Nákhori feleségének vala fia, és pedig vedrével a vállán. 16 A leányzó pedig felette szép ábrázatú vala; szűz, és ferfi még nem ismeré őt, és aláméne a forrásra, és megtölté vedrét, és feljöve. 17 Akkor a szolga eleibe futamodék és monda: Kérlek, adj innom nékem egy kevés vizet a te vedredből. 18 Az pedig monda: Igyál uram! és sietve leereszté a vedret az ő kezére, és inni ada néki. 19 És minekutána eleget adott néki innia, monda: A te tevéidnek is meríték, míg eleget nem isznak. 20 És sietett és kiüríté vedrét a völűiba és ismét elfuta a forrásra meríteni, és meríté minden az ő tevéinek. 21 Az ember pedig álmélkodva néz vala reá, és vesztag hallgat vala, tudni akarván: vajjon szerencséssé teszi-é az Úr az ő útját, vagy nem. 22 És lón, mikor a tevék már eleget ittak, elévőn az ember egy aranyfüggőt, a melynek súlya fél siklus, és két karperecset, a melynek súlya tíz arany. 23 És monda: Kinek a leánya vagy te? kérlek mondd meg nékem: van-e a te atyádnak házában hálásra való helyünk? 24 Az pedig felele néki: Bethuél leánya vagyok a Milkha fiáé, a kit ő Nákhornak szűlt. 25 Azt is mondá: Szalma is, abrak is bőven van minálunk, és hálásra való hely is van. 26 Meghajtá azért magát az ember, és imádá az Urat. 27 És monda: Áldott az Úr az én uramnak Ábrahámnak Istene, ki nem vonta meg az ő igalmasságát és húségét az én uramtól. Az Úr vezérellett engem ez útamban az én uram atyafiainak házához. 28 Elfuta azonkörben a leányzó, és elbeszél az ő anyja házában, a mint ezek történtek. 29

Vala pedig Rebekának egy bátyja, kinek neve Lábán vala. És kifutamodék Lábán ahoz az emberhez a forráshoz. 30 Mert mikor látta a függőt, és a pereczeket az ō húgának karjain, és hallotta húgának Rebekának beszédét, a ki ezt mondja vala: Így szóla nékem az a férfiú; akkor méne ki a férfiúhoz; és íme ez ott áll vala a tevék mellett a forrásnál. 31 És monda: Jőj be Istennek áldott embere; mit állasz ide kinn? holott én elkészítettem a házat, és a tevéknek is van hely. 32 Beméne azért a férfiú a házhoz, ō pedig lenyergelé a tevéket, és ada a tevéknek szalmát és abrakot; és vizet az ō lábai megmosására és az emberek lábainak, kik ō vele valának. 33 És enni valót tevének eleibe, de ō monda: Nem eszem, míg el nem mondom az én beszédemet. És szóla: Mond el. 34 Monda azért: Én az Ábrahám szolgája vagyok. 35 Az Úr pedig igen megáldotta az én uramat, úgy hogy nagygyá lett: mert adott néki juhokat, barmokat, ezüstöt, aranyat, szolgákat, szolgálóleányokat, tevéket, szamarakat. 36 És Sára az én uramnak felesége fiat szűlt az én uramnak, az ō vénségében, és annak adá mindenét, a mije van. 37 Engem pedig megesküdtetett az én uram, mondván: Ne végy feleséget az én fiamnak a Kananeusok leányai közül, a kiknek földjén én lakom. 38 Hanem menj el az én atyámnak házához, és az én rokonságom közé, hogy onnan végy feleséget az én fiamnak. 39 Mikor pedig azt mondám az én uramnak: Hátha nem akarna velem az a leányzó eljőni? 40 Monda nékem: Az Úr, a kinek én színe előtt jártam, elbocsátja az ō angyalát teveled, és szerencséssé teszi a te útadat, hogy feleséget vehess az én fiamnak az én nemzetsegem közül, és az én atyám házából. 41 Csak akkor leszesz fölmentve esketésem alól, ha elmenéndesz az én nemzetsegem közé; és ha nem adják oda: ment leszesz az én esketésem alól. 42 Mikor ma a forráshoz érkezém, mondék: Uram, én uramnak, Ábrahámnak Istene, vajha szerencséssé tennéd az én útamat, melyen járok: 43 Íme én e forrás mellett állok; és legyen, hogy az a hajadon, a ki kijön vizet meríteni, s a kinek azt mondom: Adj innom nékem egy kevés vizet a te vedredből, 44 És az ezt mondja nékem: Te is igyál, és a te tevéidnek is meríték; az legyen a feleség, a kit az Úr az én uram fiának rendelt. 45 Én még el sem végeztem vala az én szívemben a beszédet, és íme kijő vala Rebeka, vedrével a vállán, és leménye a forrásra és meríté, én pedig mondék néki: Adj innom kérlek. 46 Ő pedig sietett és leereszté az ō vedrét és monda: Igyál, sőt a te tevéidnek is inni adok; és én ivám, s a tevéknek is inni ada. 47 És megkérdezém ōt és mondék: Ki leánya vagy? Ő pedig felelé: Bethuélnek, a Nákhör fiának leánya vagyok, a kit Milkha szűlt vala őnéki. Ekkor a függőt orrába, és e pereczeket karjaira

tevém. 48 Meghajtván azért magamat, imádám az Urat, és áldám az Urat, az én uramnak Ábrahámnak Istenét, ki engem igaz úton vezérelt, hogy az én uram atyafiának leányát vegyem az ō fiának feleségül. 49 Most azért, ha szeretettel és hűséggel akartok lenni az én uramhoz, mondjátok meg; ha pedig nem, adjátok tudtomra, hogy én vagy jobbra vagy balra forduljak. 50 És felele Lábán és Bethuél, és mondának: Az Úrtól van e dolog: Nem mondhatunk neked sem jót, sem rosszat. 51 Íme előtte van Rebeka, vegyed, menj el; és legyen felesége a te urad fiának, a mint az Úr elvégezte. 52 És lőn, a mint hallja vala az Ábrahám szolgája azoknak beszédét, meghajtja magát a földig az Úr előtt. 53 És hoza elő a szolga ezüst edényeket és arany edényeket és ruhákat, és adá azokat Rebekának: drága ajándékokat ada az ō bátyjának is és az ō anyjának. 54 Evének azután és ivának, ō és a férfiak, a kik ō vele valának, és ott hálának. Mikor pedig felkelének reggel, monda: Bocsássatok el engem az én uramhoz. 55 Monda pedig a leány bátyja és anyja: Maradjon velünk a leány még vagy tíz napig, azután menjen el. 56 A szolga pedig monda nékik: Ne késleljetek meg engem, holott az Úr szerencséssé tette az én útamat; bocsássatok el azért engem, hogy menjek az én uramhoz. 57 Mondának akkor: Hívjuk elő a leányt, és kérdjük meg ōt. 58 Szólíták azért Rebekát, és mondának néki: Akarsz-e elmenni e férfiúval? és monda: Elmegyek. 59 Elbocsáták azért Rebekát, az ō húgokat, és az ō dajkáját, és az Ábrahám szolgáját, és az ō embereit. 60 És megáldák Rebekát, és mondák néki: Te mi húgunk! szaporodjál ezerszer való ezerig. És bírja a te magod az ō ellenségeinek kapuját. 61 És felkele Rebeka és az ō szolgálóleányai, és felülének a tevékre, s követék azt a férfiút. Így vevé a szolga Rebekát, és elméne. 62 Izsák pedig visszajő vala a Lakhai Rói forrástól; és lakik vala a déli tartományban. 63 És kiméne Izsák este felé elmélkedni a mezőre, és felemelé szemeit és látá, hogy íme tevék jönek. 64 Rebeka is felemelé szemeit s meglátja Izsákat, és leszálla a tevéről. 65 És monda a szolgának: Kicsoda az a férfiú, a ki a mezőn előnkbe jő? A szolga pedig monda: Az én uram ō. Akkor fogta a fatyolt és elfedezé magát. 66 Elbeszél azután a szolga Izsáknak mindeneket a dolgokat, a melyeket cselekedett vala. 67 Izsák pedig bevívé Rebekát Sárának az ō anyjának sátorába. És elvezé Rebekát és lőn néki felesége és szereté ōt. S megvigasztalódék Izsák az ō anyja halála után.

25 Ábrahám pedig ismét vőn magának feleséget, kinek neve Ketúrah vala. 2 És az szülé néki Zimránt, Joksánt, Médánt, Midiánt, Isbákat és Suahot. 3 Joksán pedig nemzé

Sébát, és Dédánt. Dédánnak pedig fiai valának: Assurim, Letúsim és Leummim. 4 S Midiánnak fiai: Éfah, Éfer, Hánok, Abida és Eldaah: Mind ezek Ketúráhnak fiai. 5 Valamije pedig Ábrahámnak vala, mindenztől szörös, mint egy lazsnak; azért nevezék nevét Ézsaúnak. 6 Az ágyasok fiainak pedig, a kik Ábraháméi valának, ada Ábrahám ajándékokat, és elküldé azokat az ő fia mellől, Izsák mellől még eltében napkelet felé, napkeleti tartományba. 7 S ezek Ábrahám élete esztendeinek napjai, melyeket él: száz hetvenöt esztendő. 8 És kiműlék és meghala Ábrahám, jó vénségben, öregen és betelve az élettel, és takarították az ő népéhez. 9 És eltemeték őt Izsák és Ismáel az ő fiai a Makpelá barlangjában, Efronnak, a Khitteus Czohár fiának mezejében, mely Mamré átellenében van. 10 Abban a mezőben, melyet Ábrahám a Khéth fiaitól vett vala: ott temettetett el Ábrahám és az ő felesége Sára. 11 Lőn pedig Ábrahám halála után, megáldá Isten az ő fiát Izsákat; Izsák pedig lakozék a Lakhai Rói forrásánál. 12 Ezek pedig Ábrahám fiának Ismáelnek nemzetiségei, a kit az Égyiptombeli Hágár a Sára szolgálója szült vala Ábrahámnak. 13 Ezek az Ismáel fiainak nevei, nevök s nemzetsegök szerint: Ismáelnek elsőszülötté Nebájót, azután Kédar, Adbeél és Mibszám. 14 És Misma, Dúmáh és Massza. 15 Hadar, Théma, Jetűr, Náfis és Kedmah. 16 Ezek az Ismáel fiai, és ezek azoknak nevei udvaraikban, falvaikban; tizenkét fejedelem az ő nemzetsegök szerint. 17 Ezek pedig az Ismáel életének esztendei: száz harminczkét esztendő. És kiműlék és meghala, és takarították az ő népéhez. 18 Lakoztak pedig Havilától fogva Súrig, a mely Égyiptom átellenében van, a merre Assiriába mennek. minden atyjafával szemben esett az ő lakása. 19 Ezek pedig Izsáknak az Ábrahám fiának nemzetiségei: Ábrahám nemzé Izsákat. 20 Izsák pedig negyven esztendős vala, a mikor feleségül vette Rebekát a Siriából való Bethuélnek leányát, Mésopotámiából, a Siriából való Lábánnak húgát. 21 És könyörge Izsák az Úrnak az ő feleségeért, mivelhogy magtalan vala, és az Úr meghallgatá őt: és teherbe esék Rebeka, az ő felesége. 22 Tusakodnak vala pedig a fiak az ő méhében. Akkor monda: Ha így van, miért vagyok én így? Elméne azért, hogy megkérdezze az Urat. 23 És monda az Úr őnéki: Két nemzetseg van a te méhedben; és két nép válik ki a te belsődből, egyik nép a másik népnél erősebb lesz, és a nagyobbik szolgál a kisebbiknek. 24 És betélenek az ő szülésének napjai, és íme kettősök valának az ő méhében. 25 És kijöve az első; veres vala, mindenestől szörös, mint egy lazsnak; azért nevezék nevét Ézsaúnak. 26 Azután kijöve az ő atyjafia, kezével Ézsaú sarkába fogódza; azért nevezék nevét Jákóbnak. Izsák pedig hatvan esztendős vala, a mikor ezek

születének. 27 És felnevekedének a gyermekek, és Ézsaú vadászathoz értő mezei ember vala; Jákób pedig szelíd ember, sátorban lakozó. 28 Szereti vala azért Izsák Ézsaút, mert szájaíze szerint vala a vad; Rebeka pedig szereti vala Jákóbot. 29 Jákób egyszer valami főzeléket főze, és Ézsaú megjövén elfarádva a mezőről, 30 Monda Ézsaú Jákóbnak: Engedd, hogy ehessem a veres ételből, mert fáradt vagyok. Ezért nevezék nevét Edomnak. 31 Jákób pedig monda: Add el hát nékem azonnal a te elsőszülöttsségedet. 32 És monda Ézsaú; Ímé én halni járok, mire való hát nékem az én elsőszülöttsegem? 33 És monda Jákób: Esküdjél meg hát nékem azonnal, és megesküvék néki és eladá az ő elsőszülöttsegét Jákóbnak. 34 S akkor Jákób ada Ézsaúnak kenyerset, és főtt lencsét, és evék és ivék, és felkele és elménye. Így veté meg Ézsaú az elsőszülöttsegét.

26 Lőn pedig éhség az országban, amaz első éhség után, mely Ábrahám idejében vala. Elméne azért Izsák Abimélekhez a Filiszteusok királyához Gérárba. 2 Mert megjelent vala néki az Úr és ezt mondotta vala: Ne menj alá Égyiptomba! Lakjál azon a földön, melyet mondandok tenéded. 3 Tartózkodjál ezen a földön, és én veled leszek és megáldalak téged; mert tenéked és a te magodnak adom mind ezeket a földeket, hogy megerősítsem az esküést, melylyel megesküdtetem Ábrahámnak a te atyádnak. 4 És megsokasítom a te magodat mint az ég csillagait, és a te magodnak adom mind ezeket a földeket: és megáldatnak a te magodban a földnek minden nemzetsegéi; 5 Mivelhogy hallgata Ábrahám az én szavamra: és megtartotta a megtartandókat, parancsolataimat, rendeléseimet és törvényeimet. 6 Lakozék azért Izsák Gérárban. 7 És mikor annak a helynek lakosai az ő felesége felől kérdezősködnek, azt mondja vala: én húgom ő. Mert fél vala azt mondani: én feleségem; gondolván: nehogy megöljenek engem e helynek lakosai Rebekáért, mivelhogy szép ábrázatú ő. 8 És lőn idő multával, hogy Abimélek a Filiszteusok királya kitekintvén az ablakon, látta Izsákat enyelegni Rebékával az ő feleségével. 9 Kiáltta azért Abimélek Izsáknak, és monda: Ímé bizony feleséged ő; hogyan mondhattad tehát: húgom ő! És monda neki Izsák: Mert azt gondolám, netalán még meg kell halnom miatta. 10 És monda Abimélek: Miért mívelted ezt mi velünk? Kevésbe múlt, hogy feleségeddel nem hált valaki a nép közül, és bűnt hoztál volna mi reáink. 11 Parancsola azért Abimélek mind az egész népnek, ezt mondván: A ki ezt az embert vagy ennek feleségét illeténdi, bizonynal meg kell halnia. 12 És vete Izsák azon a földön, és lett néki abban az esztendőben száz annyia, mert megáldá őt az Úr.

13 És gyarapodék az a férfiú, és előbb-elébb meg vala a gyarapodásban, míg nem igen nagygyá lőn. 14 És vala néki apró és öreg barma és sok cselédje, s irigykéneket ezért reá a Filiszteusok. 15 És mindeneket a kútakat, melyeket az Ő atyának szolgái Ábrahámnak az Ő atyának idejében ástak vala, behányák a Filiszteusok, és betölíték azokat földdel. 16 És monda Abimélek Izsáknak: Menj el közülről, mert sokkal hatalmasabbá lettél nálunknál. 17 Elméne azért onnan Izsák, és Gérár völgyében voná fel sátrai, és ott lakék. 18 És ismét megásá Izsák a kútakat, a melyeket ástak vala az Ő atyának Ábrahámnak idejében, de a melyeket Ábrahám holta után behánytak vala a Filiszteusok, és azokkal a nevekkel nevezé azokat, a mely neveket adott vala azoknak az Ő atya. 19 Izsák szolgái pedig ásnak vala a völgyben, és elő víznek forrására akadának ott. 20 Gérár pásztorai pedig versengének Izsák pásztorával, mondván: Miénk a víz. Ezért nevezé a kútnak nevét Észeknek, mivelhogy czivakodtak vala Ő vele. 21 Más kútat is ásának s azon is versengének, azért annak nevét Szitnának nevezé. 22 És tovább vonula onnan és ása más kútat, a mely miatt nem versengének; azért nevezé nevét Rehobóthnak, és monda: Immár tágas helyet szerzett az Úr minékünk, és szaporodhatunk a földön. 23 Felméne pedig onnan Beérsebába. 24 És megjelené néki az Úr azon éjszaka, és monda: Én vagyok Ábrahámnak a te atyádnak Istene: Ne félj, mert te veled vagyok, és megáldalak téged, és megsokasítom a te magodat Ábrahámért, az én szolgámért. 25 Oltárt építé azért ott, és segítségül hívá az Úrnak nevét, s felvoná ott az Ő sátorát; Izsák szolgái pedig kútát ásának ottan. 26 Abimélek pedig elméne Ő hozzá Gérárból és Akhuzzához az Ő barátja, meg Pikhól az Ő hadvezére. 27 És monda nézik Izsák: Miért jöttetek én hozzá, holott gyűlöltök engem s elűztetek magatok közül? 28 Ők pedig mondák: Látván láttuk, hogy az Úr van te veled, és mondánk: legyen esküvés mi közöttünk, köztünk és te közötted; és kössünk frigyet teveléd, 29 Hogy minket gonoszzal nem illetsz, valamint mi sem bántottunk téged, és a mint csak jót cselekedtünk veled, és békességgel bocsátottunk el magunktól. Te már az Úr áldott embere vagy. 30 Akkor vendégséget szerze nézik és evének és ivának. 31 Reggel pedig felkelvén, egymásnak megesküvének, és elbocsátá őket Izsák, és elmenének ő tőle békességgel. 32 Ugyanaz nap eljövénének az Izsák szolgái, és hírt hozának néki a kút felől, melyet ástak vala; és mondának néki: Találtunk vizet. 33 S elnevezé azt Sibáhnak: Azokáért annak a városnak neve Beérseba mind e mai napig. 34 És mikor Ézsaú negyven esztendős vala, feleségül vevé Jehuditot, a

Khitteus Beéri leányát, és Boszmátot a Khitteus Elon leányát.

35 És ők valának Izsáknak és Rebekának lelke keserűsége.

27 És lőn, a mikor megvénhetett vala Izsák, és szemei annyira meghomályosodtak vala, hogy nem látott, szólítá a nagyobbik fiát Ézsaút, és monda néki: Fiam; és ez monda néki: Imhol vagyok. 2 És monda: Ímé megvénhettem; nem tudom halálom napját. 3 Most tehát vedd fel kérlek a te fegyvereidet, tegzedet és kézivedet, és menj ki a mezőre, és vadászsz énnékim vadat. 4 És csinálj nékem kedvem szerint való ételt, és hozd el nékem, hogy egyem: hogy megáldjon téged az én lelkem minekelőtte meghalok. 5 Rebeka pedig meghallá, a mit Izsák az Ő fiának Ézsaúnak monda; s a mint elméne Ézsaú a mezőre, hogy vadat vadászon és hozzon: 6 Szóla Rebeka Jákóbnak az Ő fiának mondván: Ímé hallám, hogy atyád szóla bátyádnak Ézsaúnak mondván: 7 Hozz nékem vadat, és csinálj nékem kedvem szerint való ételt, hogy egyem; és megáldjalak téged az Úr előtt, minekelőtte meghalok. 8 Most azért fiam, hallgass az én szavamra, a mit én parancsolok néked. 9 Menj el, kérlek, a nyájhoz, és hozz nékem onnan két kecskegödölyét a javából, hogy csináljak azokból a te atyádnak kedve szerint való ételt, a mint Ő szereti. 10 Te pedig beviszed atyádnak, hogy egyék, azért, hogy téged áldjon meg, minekelőtte meghal. 11 Jákób pedig monda Rebekának az Ő anyjának: Ímé az én bátyám Ézsaú szőrös ember, én pedig sima vagyok. 12 Netalán megtapogat engem az én atyám s olyan leszek előtte, mint valami csaló, és akkor átköt és nem áldást hozok magamra. 13 És monda néki az Ő anyja: Reám szálljon a te átkod fiam, csak hallgass az én szavamra, és menj és hozd el nékem. 14 Elméne azért, és elhöz, és vivé az Ő anyjának; és az Ő anyja ételt készít, a mint szereti vala az Ő atya. 15 És vevé Rebeka az Ő nagyobbik fiának Ézsaúnak drága ruháit, melyek Ő nála otthon valának, és felöltözöttet Jákóbot az Ő kisebbik fiát. 16 A kecskegödölyék bőrével pedig beborítá az Ő kezeit, és nyakának simaságát. 17 És az ételt a melyet készített vala, kenyérrel együtt adá Jákóbának az Ő fiának kezébe. 18 És beméne az Ő atyájhoz és monda: Atyám! és az monda: Ímhol vagyok. Ki vagy te fiam? 19 Monda Jákób az Ő atyának: Én vagyok Ézsaú a te elsőszülötted, akápen cselekedtem a mint parancsolád, kelj fel, kérlek, ülj le és egyél vadásztomból, hogy megáldjon engem a te lelked. 20 És monda Izsák az Ő fiának: Hogy van az, hogy ily hamar találtál, fiam? És felele: Mert az Úr, a te Istened hozta előmbe. 21 És monda Izsák Jákóbának: Jer közelebb, kérlek, hadd tapogassalak meg fiam: hogy vajjon te vagy-é az én fiam Ézsaú vagy nem? 22 Oda méne tehát Jákób Izsákhöz az Ő atyájhoz,

a ki megtapogatván őt, monda: A szó Jákób szava, de a kezek Ézsau kezei. 23 És nem ismeré meg őt, mivelhogy kezei szőrök valának mint Ézsaunak az ő bátyjának kezei; annakokáért megáldá őt. 24 És monda: Te vagy fiam Ézsau? Felele: Én vagyok. 25 Az pedig monda: Hozd ide, hadd egyem az én fiam vadászatából, hogy megáldjon téged az én lelkem; és oda vivé, és evék; bort is vive néki és ívék. 26 Akkor monda néki Izsák az ő atya: Jer közelebb fiam, és csókolj meg engem. 27 Oda méne azért, és megcsókolá őt: s megérezvén ruháinak szagát, megáldá őt, és monda: Lám az én fiannak illatja olyan, mint a mezőnek illatja, a melyet megáldott az Úr. 28 Adjon az Isten tenéked az ég harmatából, és a föld kövérsegéből, és gabonának és bornak bőségét. 29 Népek szolgáljanak néked és nemzetiségek hajoljanak meg előtted; légy úr a te atyádfiain, és hajoljanak meg előtted a te anyádnak fiai. Átkozott, a ki téged átkoz, és a ki téged áld, legyen áldott. 30 És lón a mint elvégézé Izsák Jákóbnak megáldását; és épen csakhogy kiment vala Jákób az ő atyának Izsáknak színe elől; az ő bátyja Ézsau is megjöve vadászásból. 31 És készíté ő is ételt, s vivé az ő atya elé, és mondá az ő atyának: Keljen fel az én atyám, és egyék az ő fia vadászatából, hogy áldjon meg engem a te lelked. 32 És monda néki az ő atya Izsák: Kicsoda vagy te? És monda: Én vagyok a te elsőszülött fiad Ézsau. 33 Akkor Izsák elrémüle igen nagy rémüléssel, és monda: Ki volt hát az, a ki vadat fogott és behozá nékem, és én mindenből ettem minekelőtte te megijöttél, és megáldottam őt, és áldott is lészen. 34 A mint hallotta vala Ézsau az ő atyának beszédét, nagy és igen keserves kiáltással felkiáltta, és monda atyának: Áldj meg engem is atyám. 35 Ez pedig monda: A te öcséd jöve el álnoksággal, és ő vevé el a te áldásodat. 36 Az pedig monda: Nem méltán hívják-é őt Jákóbnak? mert immár két ízben csalt meg engemet; elvezé elsőszülöttségemet, most pedig áldásomat vevé el. És monda: Nem tartottál-é nékem is valami áldást? 37 Felele Izsák és monda Ézsau: Íme uraddá tettem őt, és minden atyafiát szolgálul adtam néki, gabonával is borral is őt láttam el; mit míveljek azért immár veled fiam? 38 Monda Ézsau az ő atyának: Avagy csak az az egy áldásod van-é néked atyám? Áldj meg engem, engem is atyám; és felemelé szavát Ézsau és sír vala. 39 Felele azért Izsák az ő atya, és monda néki: Íme kövér földön lesz lakásod, és részed lesz az ég harmatjából onnan felül; 40 És fegyvered után élsz, és öcsédet szolgálod. De lészen, a mikor ellene támadysz, letörök igáját nyakadról. 41 Gyűlöli vala azért Ézsau Jákóbot az áldásért, a melylyel megáldotta vala őt az ő atya, és monda Ézsau az ő szívében: Közelgetnek az én

atyámért való gyásznak napjai, és akkor megölöm az én öcsémét Jákóbot. 42 Mikor pedig hírül vivék Rebekának, az ő nagyobbik fiának Ézsaunak beszédít, elkülde és magához hívá az ő kisebbik fiát Jákóbot, és monda néki: Íme Ézsau a te bátyád azzal fenyeget, hogy megöl téged. 43 Most azért fiam, hallgass az én szavamra, és kelj fel és füss Lábához az én bátyámhoz Háránba, 44 És maradj nála egy kevés ideig, míg a te bátyád haragja elmúlik; 45 Míg elfordul a te bátyád haragja te rölad, és elfelejtkezik arról a mit rajta elkövettél: akkor elküldök és haza hozatlak téged: miért foszttnám meg mindenötöktől egy napon? 46 Izsáknak pedig monda Rebeka: Eluntam életemet a Khitteusok leányai miatt. Ha Jákób a Khitteusok leányai közül vesz feleséget, a milyenek ezek is, ez ország leányai közül valók; minek nékem az élet?

28 Előhívatá azért Izsák Jákóbot, és megáldá őt, és megparancsolá néki és mondá: Ne végy feleséget a Kananeusok leányai közül. 2 Kelj fel, menj el Mésopotámiába, Bethuelnek a te anyád atyának házához, és onnan végy magadnak feleséget, Lábánnak a te anyád bátyjának leányai közül. 3 A mindenható Isten pedig áldjon meg, szaporítson és sokasítson meg téged, hogy népek sokaságává légy; 4 És adjá néked az Ábrahám áldását, tenéked, és a te magodnak te veled egybe; hogy örökség szerint bírjad a földet, melyen jövevény voltál, melyet az Isten adott vala Ábrahámnak. 5 Elbocsátá azért Izsák Jákóbot, hogy menjen Mésopotámiába Lábához a Síriabeli Bethuel fiához, Rebekának, Jákób és Ézsau anyjának bátyjához. 6 És látá Ézsau, hogy Izsák megáldotta Jákóbot, és elbocsátotta őt Mésopotámiába, hogy onnan vegyen magának feleséget; és hogy mikor áldja vala, parancsola néki, és monda: Ne végy feleséget a Kananeusok leányai közül; 7 És hogy Jákób hallgata atyja és anyja szavára, és el is ment Mésopotámiába; 8 És látá Ézsau, hogy a Kananeusok leányai nem tetszenek Izsáknak az ő atyának: 9 Elméne Ézsau Ismáelhez, és feleségül vevé még az ő feleségeihez Ismáelnek az Ábrahám fiának leányát Mahaláthot, Nebajóthnak húgát. 10 Jákób pedig kiindula Beérsebából, és Hárán felé tartott. 11 És juta egy helyre, holott meghála, mivelhogy a nap lement vala: és vőn egyet annak a helynek kövei közül, és feje alá tevé; és lefeküvén azon a helyen. 12 És álmot láta: Íme egy lajtorja vala a földön felállítva, melynek teteje az eget éri vala, és íme az Istennek Angyalai fel- és alájárnak vala azon. 13 És íme az Úr áll vala azon és szóla: Én vagyok az Úr, Ábrahámnak a te atyádnak Istene, és Izsáknak Istene; ezt a földet a melyen fekszel néked adom és a te magodnak. 14 És a te

magod olyan lészen mint a földnek pora, és terjeszkedel nyugotra és keletre, északra és délré, és te benned és a te magodban áldatnak meg a föld minden nemzetégei. 15 És ímé én veled vagyok, hogy megőrizzelek téged valahova menéndesz, és visszahozzalak e földre; mert el nem hagylok téged, míg be nem teljesítem a mit néked mondtam. 16 Jákób pedig fölébredvén álmából, monda: Bizonyára az Úr van e helyen, és én nem tudtam. 17 Megrémüle annak okáért és monda: Mily rettenetes ez a hely; nem egyéb ez, hanem Istennek háza, és az égnek kapuja. 18 És felkele Jákób reggel, és vevé azt a követ, melyet feje alá tett vala, és oszlopul állítá fel azt, és olajat önté annak tetejére; 19 És nevezé annak a helynek nevét Béthelnek, az előtt pedig Lúz vala annak a városnak neve. 20 És fogadást tőn Jákób, mondá: Ha az Isten velem leénd, és megőriz engem ezen az úton, a melyen most járok, és ha ételül kenyeret s öltözetű ruhát adád nékem; 21 És békességgel térek vissza az én atyámnak házához: akkor az Úr leénd az én Istenem; 22 És ez a kő, a melyet oszlopul állítottam fel, Isten háza lészen, és valamit adándasz nékem, annak tizedét néked adom.

29 Jákób azután lábára kelvén, elméne a napkeletere lakók földére. 2 És látá, hogy ímé egy kút van a mezőben, és hogy ott három falka juh hever vala. Mert abból a kútból itatják vala a nyájakat; de a kútnak száján nagy kő vala: 3 Mikor pedig ott valamennyi nyáj összeverődik, elgördítik a követ a kút szájáról és megitatják a juhokat s ismét helyére teszik a követ, a kút szájára. 4 És monda nékik Jákób: Honnan valók vagytok atyámfiai? És mondának: Háránból valók vagyunk. 5 És monda nékik: Ismeritek-é Lábánt, a Nákhori fiát? s azok felelénék: Ismerjük. 6 Azután monda nékik: Egészben van-é? s azok mondának: Egészben van, és az ő leánya Rákhel ímhol jó a juhokkal. 7 És monda Jákób: Ímé még nagy fenn van a nap, nincs ideje hogy beterjék a marhát: itassátok meg a juhokat, és menjetek, legeltessetek. 8 Azok pedig felelénék: Nem tehetjük még valamennyi nyáj össze nem verődik, és el nem gördítik a követ a kút szájáról, hogy megitathassuk a juhokat. 9 Még beszélget vala velők, mikor megérkezék Rákhel az ő atyja juhaival, melyeket legeltet vala. 10 S lőn, a mint meglátá Jákób Rákheit, Lábánnak az ő anyja bátyjának leányát, és Lábánnak az ő anyja bátyjának juhait, odalépett Jákób és elgördíté a követ a kút szájáról, és megitatá Lábánnak az ő anyja bátyjának juhait. 11 És megcsókolá Jákób Rákheit, és nagy felszóval síra. 12 S elbeszél Jákób Rákhelnek, hogy ő az ő atyának rokona és hogy Rebekának fia. Ez pedig elfuta, és megmondá az ő atyának. 13 És lőn mikor Lábán

Jákóbnak, az ő húga fiának hírét hallá, eleibe futa, megölé és megcsókolá őt, és bevíve az ő házába, és az mindenket elbeszéle Lábánnak. 14 És monda néki Lábán: Bizony én csontom és testem vagy te! És nála lakék egy hónapig, 15 És monda Lábán Jákóbnak: Avagy ingyen szolgálj-é engem azért, hogy atyámfia vagy? Mondd meg nékem, mi legyen a béréd? 16 Vala pedig Lábánnak két leánya: a nagyobbiknak neve Lea, a kisebbiknek neve Rákhel. 17 Leának pedig gyenge szemei valának, de Rákhel szép termetű és szép tekintetű vala. 18 Megszereti vala azért Jákób Rákheit, és monda: Szolgállak téged hét esztendeig Rákhelért, a te kisebbik leányodért. 19 És monda Lábán: Jobb néked adnom őt, hogysem másnak adjam őt, maradj én nálam. 20 Szolgála tehát Jákób Rákhelért hét esztendeig, s csak néhány napnak tetszék az neki, annyira szereti vala őt. 21 És monda Jákób Lábánnak: Add meg nékem az én feleségemet: mert az én időm kitelt, hadd menjek be hozzá. 22 És begyűjté Lábán annak a helynek minden népét, és szerze lakodalmat. 23 Estve pedig vevé az ő leányát Leát, és bevíve hozzá, a ki beméne ő hozzá. 24 És Lábán az ő szolgálóját Zilpát, szolgálójul adá az ő leányának Leának. 25 És reggelre kelve: ímé ez Lea! Monda azért Lábánnak: Mit cselekedtél én velem? Avagy nem Rákhelért szolgáltalak-é én tégedet? Miért csaltál meg engem? 26 Lábán pedig monda: Nem szokás nálunk, hogy a kisebbiket oda adják a nagyobbik előtt. 27 Töltsd ki ennek hetét, azután amazt is néked adjuk a szolgálatért, melylyel majd szolgálisz nálam még más hét esztendeig. 28 Jákób tehát aképen cselekedék, kitölté azt a hetet; ez pedig néki adá Rákheit, az ő leányát feleségül. 29 És adá Lábán az ő leányának Rákhelnek, az ő szolgálóját Bilhát, hogy néki szolgálója legyen. 30 És beméne Rákhelhez is, és inkább szereté Rákheit, hogysem Leát és szolgála ő nála még más hét esztendeig. 31 És meglátá az Úr Lea megvetett voltát, és megnyitá annak méhét. Rákhet pedig magtalan vala. 32 Fogada azért Lea az ő méhében és szűle fiat, és nevezé nevét Rúbennek, mert azt mondja vala: Meglátta az Úr az én nyomorúságomat; most már szeretni fog engem az én férjem. 33 Azután ismét teherbe esék és szűle fiat, és monda: Mivelhogyan meghallotta az Úr megvetett voltomat, azért adta nékem ezt is; és nevezé nevét Simeonnak. 34 És megint teherbe esék és szűle fiat, és monda: Most már ragaszkodni fog hozzá az én férjem, mert három fiat szűltem néki; azért nevezé nevét Lévinek. 35 És ismét teherbe esék, és fiat szűle és mondá: Most már hálákat adok az Úrnak; azért nevezé nevét Júdának, és megszűnök a szüléstől.

30 És látá Rákhel, hogy ő nem szűle Jákóbnak, irigykedni kezde Rákhel az ő nénjére, és monda Jákóbnak: Adj nékem gyermeket, mert ha nem, meghalok. **2** Felgerjede azért Jákób haragja Rákhel ellen, és monda: Avagy Isten vagyok-é én, ki megtagadta tőled a méhnek gyümölcsét. **3** És monda ez: Ímhol az én szolgálóm Bilha, menj be hozzá, hogy szűlön az én téerdeimen, és én is megépülök ő általa. **4** Adá tehát néki az ő szolgálóját Bilhát feleségűl, és beméne ahhhoz Jákób. **5** És teherbe esék Bilha és szűle Jákóbnak fiat. **6** És monda Rákhel: Ítélt felőlem az Isten, és meg is hallgatta szavamat, és adott énnékem fiat: azért nevezé nevét Dánnak. **7** Ismét fogada az ő méhében, és szűle Bilha, a Rákhel szolgálója más fiat is Jákóbnak. **8** És monda Rákhel: Nagy tusakodással tusakodtam az én nénémmel, és győztem; azért nevezé nevét Nafthalinak. **9** Látván pedig Lea hogy ő megszűnt a szüléstől, vevé az ő szolgálóját Zilpát, és adá azt Jákóbnak feleségűl. **10** És szűle Zilpa, Lea szolgálója, fiat Jákóbnak. **11** És monda Lea: Szerencsér! és nevezé nevét Gádnak! **12** És szűle Zilpa, Lea szolgálója, más fiat is Jákóbnak. **13** És monda Lea: Oh én boldogságom! bizony boldognak mondanak engem az asszonyok: és nevezé nevét Ásernek. **14** És kiméne Rúben búzaaratáskor, és talála a mezőn mandragóra-bogyókat s vivé azokat az ő anyjának, Leának. És monda Rákhel Leának: Adj nékem kérlek a fiad mandragóra-bogyóból. **15** Az pedig monda néki: Talán keveselled, hogy elvetted tőlem az én férjemet, s a fiad mandragóra-bogyót is elvenned tőlem? És monda Rákhel: Háljon veled hát az éjjel a te fiad mandragóra-bogyóiról. **16** Mikor Jákób este a mezőről jöve, eleibe méne Lea, és monda: Én hozzám jőjj be, mert megvettelek a fiad mandragóra-bogyóiról; és nála hálá azon éjszaka. **17** És meghallgatá Isten Leát, mert fogada az ő méhében és szűle Jákóbnak ötödik fiat. **18** És monda Lea: Megadta az Isten jutalmamat, a miért szolgálómát férjemnek adtam; azért nevezé nevét Izsakhárnak. **19** És ismét fogada az ő méhében Lea, és szűle hatodik fiat Jákóbnak. **20** És monda Lea: Megajándékozott az Isten engem jó ajándékkal; most már velem lakik az én férjem, mert hat fiat szűltem néki, és nevezé nevét Zebulonnak. **21** Annakutána szűle leányt, és nevezé nevét Dínának. **22** Megemlékezék pedig az Isten Rákhelről; és meghallgatá őt az Isten és megnyitá az ő méhet. **23** És fogada méhében, és szűle fiat, s monda: Elvev Isten az én gyalázatomat. **24** És nevezé nevét Józsefnek, mondván: Adjon ehhez az Úr nékem más fiat is. **25** És lőn, a mint szűlte vala Rákhel Józsefet, monda Jákób Lábánnak: Bocsáss el engemet, hadd menjek el az én helyembe, az én hazámba. **26** Add

meg nékem az én feleségeimet és magzatimat, a kikért szolgáltalak téged, hadd menjek el, mert te tudod az én szolgálatomat, a melylyel szolgáltalak téged. **27** És monda néki Lábán: Vajha kedvet találtam volna szemeid előtt! Úgy sejtem, hogy te éretted áldott meg engem az Úr. **28** És monda: Szabj bért magadnak és én megadom. **29** Ez pedig monda: Te tudod mimódron szolgáltalak téged, és hogy mivé lett nálam a te jóságod. **30** Mert a mi kevesed vala én előttem, sokra szaporodott, és megáldott az Úr téged az én lábam nyomán. Immár mikor tehetek valamit a magam házáért is? **31** És monda Lábán: Mit adjak néked? Felele Jákób: Ne adj nékem semmit; juhaidat ismét legelettem és őrizem, ha nekem ezt a dolgot megteszed: **32** Nyájáidat ma mind végig járom, minden pettyegetett és tarka bárányt kiszaggatok közülök, és minden fekete bárányt a juhok közül, s a tarkát és pettyegetettet a kecskék közül, s legyen ez az én bérem. **33** S a mikor majd bérém iránt eljövendesz, mi előttem lesz, becsületességemről ez felel: a mi nem pettyegetett vagy tarka a kecskék, s nem fekete a juhok közt, az mind lopott jóság nálam. **34** És monda Lábán: Ám legyen: Vajha a te beszéded szerint lenne. **35** Külön választá azért azon a napon a pettyegetett és tarka kosokat, és minden csíkos lábú és tarka kecskét, mind a melyikben valami fehérseg vala, és minden feketét a juhok közül, és adá az ő fiainak keze alá. **36** És három napi járó földet vete maga közé és Jákób közé; Jákób pedig legeleteti vala Lábán egyéb juhait. **37** És vőn Jákób zöld nyár-, mogyoró- és gesztenye-vesszőket, és meghántá azokat fehéresen csíkosra, hogy látható legyen a vesszők fehéré. **38** És a vesszőket, melyeket meghántott vala, felállítá a csatornákba, az itató válúkba, melyekre a juhok inni járnak vala, szembe a juhokkal, hogy fogjanak, mikor inni jönnek. **39** És a juhok a vesszők előtt foganának és ellenek vala csíkos lábúkat, pettyegetetteket és tarkákat. **40** Azután külön szakasztá Jákób ezeket a bárányokat, és a Lábán nyáját arczzal fordítja vala a csíkos lábú és fekete bárányokra; így szerze magának külön falkákat, melyeket nem ereszte a Lábán juhai közé. **41** És lőn, hogy mikor a nyáj java részének vala párzási ideje, akkor Jákób a vesszőket oda raká a válúkba a juhok eleibe, hogy a vesszőket látva fogjanak. **42** De mikor satnya vala a nyáj, nem rakja vala oda s ily módon Lábánéi lónek a satnyák, a java pedig Jákóbé. **43** És felette igen meggazdagodék a férfiú; és vala néki sok juha, szolgálója, szolgája, tevéje és szamara.

31 És meghallá a Lábán fiainak beszédét, kik ezt mondják vala: Valamije volt atyánknak, mind elvette Jákób;

és atyánkéból szerezte minden gazdagságot. 2 És látá Jákób a Lábán orczáját, hogy ímé nem olyan Ő hozzá mint annakelőtte. 3 Monda pedig az Úr Jákóbnak: Térj meg atyáid földére, a te rokonságod közé, és veled léşzek. 4 Elkülde tehát Jákób, és kihívata magához Rákhelt és Leát a mezőre az Ő nyájához. 5 És monda nékik: Látom atyátok orczáját, hogy nem olyan hozzá, mint ennekelőtte; de az én atyám Istene velem volt. 6 Ti pedig tudjátok, hogy teljes erőm szerint szolgáltam atyátokat. 7 De atyátok engem megcsalt s tízszer is megváltoztatta béremet; mindazáltal az Isten nem engedte, hogy nékem kárt tehessen. 8 Mikor azt mondotta: A pettyegetetteket legyenek a te béréd, a juhok mind pettyegetetteket ellenek vala. Ha azt mondotta: A csíkos lábúak legyenek a te béréd, a juhok mind csíkos lábúakat ellenek vala. 9 Így vette el Isten atyátok jóságát és nékem adta. 10 Mert lón a juhok foganásának idejekor, szemeimet felemelém, és látom vala álomban, hogy ímé a juhokat hágó kosok csíkos lábúak, pettyegetettek és tarkák. 11 Akkor monda nékem az Isten Angyala álomban: Jákób. És felelék: Ímhol vagyok. 12 És Ő monda: Emeld fel szemeidet és lásd, hogy a mely kosok a juhokat hágják, azok mind csíkos lábúak, pettyegetettek és tarkák. Mert mindenzt láttam, a mit veled Lábán cselekeszik vala. 13 Én vagyok ama Béthelnak Istene, a hol emlékoszlopot kentél fel, és a hol fogadást tettél nékem. Most kelj fel, menj ki e földről, és térj vissza szülőföldedre. 14 És felele Rákhel és Lea, és mondának néki: Vajon vagyon-é még nékünk valami részünk és örökségünk a mi atyánk házában? 15 Avagy nem úgy tartott-é minket mint idegeneket? midón minket eladt, és értékünket is teljesen megemészette. 16 Mert mind ez a gázdaság, melyet Isten vett el a mi atyánktól, miénk és a mi fiainké. Most azért valamit néked az Isten mondott, azt cselekedjed. 17 Felkele tehát Jákób, és feltevé gyermekait és feleségeit a tevékre; 18 És elvivé minden nyáját, és minden keresményét, melyet keresett vala; minden jóságát, melyet szerzett vala Mésopotámiában, hogy elmenjen az Ő atyához Izsákhöz Kanaán földére. 19 Lábán pedig elment vala juhait nyírni; azonkörben ellopá Rákhel a házi bálványokat, melyek atyánál valának. 20 Jákób pedig meglopá a Siriabeli Lábánnak szívét, mivelhogy nem adá tudtára, hogy szökni akar. 21 Megszökék tehát mindenestől, és felkelvén, általmáne a folyóvízen, és Gileád hegye felé tarta. 22 És mikor harmad napra megmondák Lábánnak, hogy Jákób elszökött; 23 Maga mellé vévén az Ő rokonait, hétfi napi járó földig űzé Őket; és elérte a Gileád hegyén. 24 Isten pedig megjelenék a Siriabeli Lábánnak éjjel álomban, és monda néki: Vigyázz magadra, Jákóbnak

se jót, se rosszat ne szólj. 25 Mikor elérte Lábán Jákóbot, s Jákób a hegyen voná fel sátorát; Lábán is a Gileád hegyén voná fel az Ő rokonaival egybe. 26 És monda Lábán Jákóbnak: Mit cselekedtél, hogy megloptad szívemet, és leányaimat fegyverrel nyert foglyokként vitték el? 27 Miért futottál el titkon, s loptál meg engem? miért nem jelentetted nékem, hogy elbocsátottalak volna örömmel, énekszóval, dob- és hegedűszóval? 28 És nem engedted meg, hogy megcsókoljam fiaimat és leányaimat. Ez egyszer bolondul cselekedtél. 29 Volna erőm hozzá, hogy rosszat tegyek veletek, de a ti atyátok Istene tegnap éjszaka megszólította engem, ezt mondán: Vigyázz magadra, Jákóbnak se jót, se rosszat ne szólj. 30 Hogyha pedig immár el akartál menni, mivelhogy nagy kívánsággal kívánkoztál atyád házához: miért loptad el az én isteneimet? 31 Felelén pedig Jákób, monda Lábánnak: Mert féltem, mert gondolom vala, hogy talán elveszed a te leányaidat én tőlem erővel. 32 A kinél pedig megtalálod a te isteneidet, ne éljen az. Atyánkfaia előtt vizsgáld meg, mid van nálam, és vidd el. Mert nem tudja vala Jákób, hogy Rákhel lopta el azokat. 33 Beméne tehát Lábán Jákób sátorába, és Lea sátorába, és a két szolgáló sátorába, és nem találá meg; akkor kiméne Lea sátorából, és méne a Rákhel sátorába. 34 Rákhel pedig vette vala a házi bálványokat, és tette vala azokat egy tevének a nyergébe, és rájok úlé; Lábán pedig felhánya az egész sátorát, és nem találta vala meg azokat. 35 Akkor monda az Ő atyának: Ne haragudjék az én uram, hogy fel nem kelhetek előttem, mert asszonyok baja van rajtam. Keresé tehát, de nem találá a házi bálványokat. 36 Jákób pedig haragra gerjede s feddődék Lábánnal. Megszólala Jákób és monda Lábánnak: Mi a vétkem, és mi a bűnöm, hogy üldözöbe vettél? 37 Bezzeg minden holmimat felhánya, mit találtál a magad házi holmija közül valót? add elő itt az én rokonaim és a te rokonaid előtt, hogy tegyenek ítéletet kettőnk között. 38 Immár húsz esztendeje vagyok nálad, juhaid és kecskéid nem vetéltek el, és nyájad kosait nem ettem meg. 39 A mit a vad megszaghatott, nem vittem hozzád, én fizettem meg azt; tőlem követelted a nappal lopottat, mint az éjjel lopottat is. 40 Úgy voltam hogy nappal a hőség emészett, éjjel pedig a hideg; és az álom távol maradt szemeimtől. 41 Immár húsz esztendeje hogy házadnál vagyok; tizennégy esztendeig szolgáltalak két leányodért, és hat esztendeig juhaidért; te pedig béremet tízszer is megváltoztattad. 42 Ha az én atyám Istene, Ábrahám Istene, és az Izsák félelme velem nem volt volna, bizony most üresen bocsátanál el engem, de megtekintette Isten az én nyomorúságomat és kezeim munkáját, és megfeddett téged

tegnap éjjel. 43 Felele pedig Lábán és monda Jákóbnak: A leányok én leányaim és a fiak én fiaim, és a nyáj az én nyájam, s valamit látsz mind az enyim, de mit tehetek ma ezeknek az én leányaimnak, vagy az ő magzataiaknak, a kiket szűltek? 44 Most tehát jer, kössünk szövetséget, én meg te, hogy az légyen bizonyságul közötttem és közötted. 45 És vőn Jákób egy követ, és felemelé azt emlékoszlopul. 46 És monda Jákób az ő atyajainak: Szedjetek köveket! És gyűjtének köveket, és csinálának rakást; és evének ott a rakáson. 47 És nevezé azt Lábán Jegár-Sahaduthának, Jákób pedig nevezé Gálhédnek. 48 És mondja vala Lábán: E rakás bizonyság ma, közöttem és közötted, azért nevezék Gálhédnek. 49 És Miczpának, mivelhogy mondá: Az Úr legyen vigyázó közötttem és te közötted, a mikor egymástól elválunk. 50 Ha az én leányaimat nyomorgatándod, és ha az én leányaimon kívül több feleséget veendesz, senki sincs ugyan velünk; de meglásd: Isten a bizonyság én közöttem és te közötted. 51 És monda Lábán Jákóbnak: Ímé e rakás kő és ímé ez emlékoszlop, a melyet raktam én közöttem és te közötted, 52 Bizonyoság legyen e rakás kő, és bizonyság ez az emlékoszlop, hogy sem én nem megyek el e rakás kő mellett te hozzád, sem te nem jössz át én hozzám e rakás kő, és ez emlékoszlop mellett gonosz végre. 53 Az Ábrahám Istene, és a Nákhör Istene, és az ő atyjok Istene tegyenek ítéletet közöttünk: És megesküvék Jákób az ő atyának Izsáknak félelmére. 54 Akkor Jákób áldozatot öle ott a hegyen, és vendégsége hívá az ő rokonait. És vendégeskedtek vala, s meghálának a hegyen. 55 Reggel pedig felkele Lábán és megcsókolá fiait és leányait és megáldá őket. Azután elméne Lábán, és visszatére az ő helyére.

32 Jákób tovább méne az ő útján, és szembe jövének vele az Isten Angyalai. 2 És monda Jákób mikor azokat látja vala: Isten tábora ez; és nevezé annak a helynek nevét Mahanáimnak. 3 Azután külde Jákób követeket maga előtt Ézsauhoz az ő bátyához, Széir földébe, Edóm mezőségébe, 4 És parancsola azoknak mondván: Így szóljatok az én uramnak Ézsaunak: Ezt mondja a te szolgád Jákób: Lábánnál tartózkodtam és időztem mind ekkorig. 5 Vannak pedig nékem ökreim és szamaraim, juhaim, szolgáim és szolgálóim, azért híradásul követséget küldök az én uramhoz, hogy kedvet találjak szemeid előtt. 6 És megtérének Jákóbhöz a követek, mondván: Elmentünk vala a te atyádfiához Ézsauhoz, és már jön is elődbe, és négyszáz férfi van vele. 7 Igen megijede Jákób és féltében a népet, mely vele vala, a juhokat, a barmokat és a tevéket

két seregre osztá. 8 És monda: Ha eljön Ézsau az egyik seregre, és azt levágja, a hátramaradt sereg megszabadul. 9 És monda Jákób: Óh én atyámnak Ábrahámnak Istene, és én atyámnak Izsáknak Istene, Jehova! ki azt mondád nékem: Térj vissza hazádba, a te rokonságod közé, s jól téteszek veled: 10 Kisebb vagyok minden te jótéteményednél és minden te hűségednél, a melyeket a te szolgáddal cselekedtél; mert csak pálczámmal mentem vala által ezen a Jordánon, most pedig két sereggé lettem. 11 Szabadítás meg, kérlek, engem az én bátyám kezéből, Ézsau kezéből; mert félek ő tőle, hogy rajtam üt és levág engem, az anyát a fiakkal egybe. 12 Te pedig azt mondottad: Jól téven jól téteszek te veled, és a te magodat olyanná tészem mint a tenger fövénye, mely meg nem számláltathatik sokasága miatt. 13 És ott hálá azon éjjel: és választa abból, a mi kezénél vala, ajándékot Ézsaunak az ő bátyának: 14 Keťszáz kecskét, és húsz bakot; keťszáz juhot, és húsz kost; 15 Harmincz szoptatós tevét s azok fiait; negyven tehenet, és tíz tulkot: húsz nőstény szamarat, és tíz szamár vemhet. 16 És szolgái kezébe adá, minden nyájat külön-külön, és monda az ő szolgáinak: Menjetek el én előttem, és közt hagyatok nyáj és nyáj között. 17 És parancsola az elsőnek, mondván: Ha az én bátyám Ézsau előtalál és megkérdez téged, mondván: Ki embere vagy? Hová megy? És kié ezek előttem? 18 Akkor azt mondjad: Szolgádé Jákóbé; ajándék az, a melyet küld az én uramnak Ézsaunak, és ímé ő maga is jön utánunk. 19 Ugyanazt parancsolá a másiknak, a harmadiknak, és mindenazonknak, kik a nyájak után mennek vala, mondván: Ilyen szóval szóljatok Ézsaunak, mikor vele találkoztok. 20 Ezt is mondjátok: Ímé Jákób a te szolgád utánunk jő; mert így gondolkodik vala: Megengeszelem őt az ajándékkal, mely előttem megy, és azután leszek szembe vele, talán kedves lesz személyem előtte. 21 Előlménye tehát az ajándék; ő pedig azon éjjel a seregnél hálá. 22 Felkele pedig ő azon éjszaka és vevé két feleségét, két szolgálóját és tizenegy gyermekét, és általméne a Jabbók révén. 23 Vevé hát azokat és átköltözötteté a vízen, azután átköltözötté mindenét valamije vala. 24 Jákób pedig egyedül marada és tusakodik vala ő vele egy férfiú, egész a hajnal feljöveteléig. 25 Aki mikor látá, hogy nem vehet rajta erőt, megilleté csípjének forgócsontját, és kiméne helyéből Jákób csípjének forgócsontja a vele való tusakodás közben. 26 És monda: Bocsáss el engem, mert feljött a hajnal. És monda Jákób: Nem bocsátlak el téged, míg meg nem áldasz engemet. 27 És monda néki: Mi a te neved? És ő monda: Jákób. 28 Amaz pedig monda: Nem Jákóbnak mondatik ezután a te neved, hanem Izráelnek; mert küzdöttél Istennel

és emberekkel, és győztél. 29 És megkérdé Jákób, és monda: Mondd meg, kérlek, a te nevedet. Az pedig monda: Ugyan miért kérded az én nevetem? És megáldá őt ott. 30 Nevezé azért Jákób annak a helynek nevét Peniélnek: mert látam az Isten színről színre, és megszabadult az én lelkem. 31 És a nap felkél vala rajta, amint elméne Peniél mellett, ő pedig sántít vala csípőjére. 32 Azért nem eszik Izráel fiai a csípő forgócsontjának inahúsát mind e mai napig, mivelhogy illetve vala Jákób csípője forgócsontjának inahúsa.

33 Jákób pedig felemelé szemeit és látá, hogy ímé Ézsaú

jő vala, és négyszáz férfiú ő vele; megosztá azért a gyermekeket Lea mellé, Rákhel mellé, és két szolgálójá mellé. 2 És előreállítá a szolgálókat és azok gyermekeit, ezek után Leát és az ő gyermekeit, Rákhelt pedig és Józsefet leghátul. 3 Maga pedig előttök megys vala, és hétszer hajtá meg magát a földig, a míg bátyjához juta. 4 Ézsaú pedig eleibe futamodék és megölelé őt, nyakába borúla, s megcsókolá őt, és sírának. 5 És felemelé szemeit s látá az asszonyokat és a gyermekeket, és monda: Kicsodák ezek teveled? Ő pedig monda: A gyermekek, kikkel Isten megajándékozta a te szolgádat. 6 És közelítének a szolgálók, ők és gyermeik és meghajták magokat. 7 Elérkezék Lea is az ő gyermekeivel, és meghajták magokat; utoljára érkezék József és Rákhel, és ők is meghajták magokat. 8 És monda Ézsaú: Mire való ez az egész sereg, melyet előltalálék? És felele: Hogy kedvet találjak az én uram szemei előtt. 9 És monda Ézsaú: Van nekem elég, jó öcsém, legyen tiéd, a mi a tiéd. 10 Monda pedig Jákób: Ne úgy, kérlek, hanem ha kedvet találtam szemeid előtt, fogadd el ajándékomat az én kezemből; mert a te orczádat úgy néztem, mintha az Isten orczáját látnám, és te kegyesen fogadál engem. 11 Vedd el kérlek az én ajándékomat, melyet hoztam néked, mivelhogy az Isten kegyelmesen cselekedett én velem, és mindenem van nékem. És unszolá őt, és elvevé. 12 És monda: Indulunk, menjünk el, és én előtted megyek. 13 Felele néki Jákób: Az én uram jól tudja, hogy e gyermekek gyengék, és hogy szoptatós juhokkal és barmokkal vagyok körül, a melyeket ha csak egy napig zaklatnak is, a nyájak mind elhullanak. 14 Menjen el azért az én uram az ő szolgája előtt, én is elballagok lassan, a jóság lépése szerint, a mely előttem van, és a gyermekek lépése szerint, míg eljutok az én uramhoz Széirbe. 15 És monda Ézsaú: Hadd rendeljek melléd néhányat a nép közül, mely velem van. S ez monda: Minek az? csak kedvet találjak az én uram szemei előtt. 16 Visszatére tehát Ézsaú még az nap az ő útján Széir felé. 17 Jákób pedig méne Szukkóthba és építé magának házat, barmainak pedig hajlékokat csinála, s azért nevezé a hely

nevét Szukkóthnak. 18 Annakutána minden bántás nélkül méne Jákób Mésopotámiából jövet Sekhem városába, mely vala a Kanaán földén, és letelepedék a város előtt. 19 És meghevé a mezőnek azt a részét, ahol sátorát felvonta vala, Khámornak a Sekhem atyának fiaitól száz pénzen. 20 És oltárt állította ott, és nevezé azt ily nével: Isten, Izráel Isten.

34 Kiméne pedig Dína, Leának leánya, kit Jákóbnak szült vala, hogy meglátogassa annak a földnek leányait. 2

És meglátá őt Sekhem, a Khivveus Khámornak, az ország fejedelmének fia, és elragadá őt, és vele hálá és erőszakot tesz vala rajta. 3 És ragaszkodék az ő lelke Dínához a Jákób leányához, és megszereté a leányt és szívéhez szól vala a leálynak. 4 Szóla pedig Sekhem Khámornak az ő atyának, mondván: Vedd nékem feleségűl ezt a leányt. 5 És meghallá Jákób, hogy megszeplősítette Dínát, az ő leányát, fiai pedig a mezőn valának a barommal, azért veszeg marada Jákób, míg azok megjövénék. 6 És kiméne Khámor, Sekhem atya Jákóbhoz, hogy szóljon vele. 7 Mikor Jákób fiai megjövénék a mezőről és meghallák a dolgot, elkeseredének s nagyon megharaguának azok az emberek, azért hogy ocsmányságot cselekedett Izráelben, Jákób leányával hálván, a minek nem kellett volna történni. 8 És szóla nézik Khámor, mondván: Az én fiám Sekhem, lelkéből szereti a ti leányotokat, kérlek, adjátok azt néki feleségűl. 9 És szerezetek velünk sőgorságot: a ti leányaitokat adjátok nékünk, és a mi leányainkat vegyétek magatoknak, 10 És lakjatok velünk; a föld előttetek van, lakjátok, s kereskedjetek rajta és bírjátok azt. 11 Sekhem is monda a Dína atyának és az ő bátyjainak: Hadd találjak kedvet előttetek, és valamit mondotok nékem, megadom. 12 Akármily nagy jegyadományt és ajándékot kívántok, megadom a mint mondjátok nékem, csak adjátok nékem a leányt feleségűl. 13 A Jákób fiai pedig álnokul felelnek Sekhemnek és Khámornak az ő atyának, és szólának, mivelhogy megszeplősítette Dínát az ő húgokat, 14 És mondának nékik: Nem mívelhetjük e dolgot, hogy a mi húgunkat körülmetélkedetlen férfiúnak adjuk; mert ez nékünk gyalázat volna. 15 Veletek csak úgy egyezünk, ha hasonlókká lesztek hozzáink, hogy minden férfiú körülmetélkedjék ti köztetek. 16 Így a mi leányainkat néktek adjuk, és a ti leányaitokat magunknak vesszük, veletek lakozunk, és egy néppé leszünk; 17 Hogyha pedig nem hallgattok reáink, hogy körülmetélkedjetek: felveszszük a mi leányunkat és elmegyünk. 18 És tetszék azoknak beszéde Khámornak, és Sekhemnek a Khámor fíanak. 19 Nem is halasztá az ifjú a dolog véghezvitelét, mivelhogy igen szereti vala a Jákób leányát; néki pedig atya házanépe

között mindenkinél nagyobb becsűlete vala. 20 Elméne azért Khámor és Sekhem az Ő fia az Ő városuk kapujába; és szólának az Ő városuk férfiaival, mondván: 21 Ezek az emberek békességesek velünk, hadd lakjanak e földön, és kereskedjenek benne, mert ímé e föld elég tágas nékik; az Ő leányait vegyük magunknak feleségül, és a mi leányainkat adjuk nékik. 22 De csak úgy egyeznek bele e férfiak, hogy velünk lakjanak és egy néppé legyenek velünk, ha minden férfiú körülmetélkedik közöttünk, a miképen ők is körül vannak metélkedve. 23 Nyájaik, jószáguk, és minden barmuk nemde nem miéink lesznek-é? csak egyezzünk meg velök, akkor velünk laknak. 24 És engedének Khámornak, és Sekhemnek az Ő fának mindenek, a kik az Ő városa kapuján kijárnak vala, és körülmetélkedék minden férfiú, aki az Ő városa kapuján kijár vala. 25 És lőn harmadnapon, mikor ezek a seb fájdalmában valának, a Jákób két fia, Simeon és Lévi, Dínának bátyjai, fegyvert ragadának s bátran a városra ütének és minden férfit megölének. 26 Khámort, és az Ő fiát Sekhemet fegyver élre hányák, és elvívék Dínát a Sekhem házából, és kimenének. 27 A Jákób fiai a megölteknek esének és feldúlák a várost, mivelhogy megszeplősítették vala az Ő húgokat. 28 Azok juhadt, barmait, szamarait, és valami a városban, és a mezőn vala, elvívék. 29 És minden gazdagságukat, minden gyermekéket és feleségeiket fogva vivék és elrablák, és minden a mi a házban vala. 30 És monda Jákób Simeonnak és Lévinek: Megháborítottatok engem, és utálatossá tettetek e föld lakosai előtt, a Kananeusok és Perizeusok előtt; én pedig kevesed magammal vagyok, és ha összegyűlnék ellenem, levágnak, és eltörölnek engem, mind házam népével egybe. 31 Azok pedig mondának: Hát mint tisztálatan személylyel, úgy kellett-é bánni a mi húgunkkal?

35 Monda pedig az Isten Jákóbnak: Kelj fel, eredj fel Béthelbe és telepedjél le ott; és csinálj ott oltárt amaz Istennek, ki megjelenék néked, mikor a te bátyad Ézsau előtt futsz vala. 2 Akkor monda Jákób az Ő házanépének, és minden azoknak, kik vele valának: Hányjátok el az idegen isteneket, kik köztetek vannak, és tisztítások meg magatokat, és változtassátok el öltözeteiteket. 3 És keljünk fel, és menjünk fel Béthelbe, hogy csináljak ott oltárt annak az Istennek, ki meghallgatott engem az én nyomorúságom napján, és velem volt az úton, a melyen jártam. 4 Átadák azért Jákóbnak minden az idegen isteneket, kik nálok valának, és fülekből a függőket, és elásá azokat Jákób a cserfa alatt, mely Sekhem mellett vala. 5 És elindulának. De Istennek rettentése vala a körülük való városokon, és nem üldözék a Jákób

fiait. 6 Eljuta azért Jákób Lízbá, mely Kanaán földén van, azaz Béthelbe, Ő maga és az egész sokaság, mely Ő vele vala. 7 És építé ott oltárt, és nevezé a helyet Él-Béthelnek, mivelhogy ott jelent meg néki az Isten, mikor az Ő bátyja előtt fut vala. 8 És meghala Débora, a Rebeka dajkája, és eltemeték Béthelen alól egy cserfa alatt, és nevezék annak nevét Allon-Bákhuthnak. 9 Az Isten pedig ismét megjelenék Jákóbnak, mikor ez jöve Mésopotámiából, és megáldá őt. 10 És monda néki az Isten: A te neved Jákób; de ne neveztessék többé a te neved Jákóbnak, hanem Izráel légyen neved. És nevezé nevét Izráelnak. 11 És monda néki az Isten: Én vagyok a mindenható Isten, nevekedjél és sokasodjál, nép és népek sokasága légyen te tőled; és királyok származzanak a te ágyékodból. 12 És a földet, melyet adtam Ábrahámnak és Izsáknak, néked adom azt, utánad pedig a te magodonak adom a földet. 13 És felménye Ő tőle az Isten azon a helyen, ahol vele szólott vala. 14 Jákób pedig emlékoszlopot állítta azon a helyen, ahol szólott vele, kőoszlopot; és áldozék azon italáldozattal, és önte arra olajat. 15 És nevezé Jákób a hely nevét, ahol az Isten szólott vala Ő vele, Béthelnek. 16 És elindulának Béthelből, s mikor Efratától, hogy oda érjenek, már csak egy dűlöföldre valának, szűle Rákhel, és nehéz vala az Ő szülése. 17 S vajudása közben monda néki a bába: Ne félj, mert most is fiad lesz. 18 És mikor lelke kiméne, mert meghala, nevezé nevét Benóninak, az atya pedig nevezé őt Benjáminnak. 19 És meghala Rákhel, és eltemették az Efratába (azaz Bethlehembe) vivő úton. 20 És emlékoszlopot állítta Jákób az Ő sírja fölött. Rákhel sírjának emlékoszlopa az minden mai napig. 21 Azután tovább költözék Izráel, és a Héder tornyán túl voná fel sátorát. 22 Lőn pedig, mikor Izráel azon a földön lakozék, elméne Rúben, és hála Bilhával, az Ő atyának ágyasával, s meghallá Izráel. Valának pedig a Jákób fiai tizenketten. 23 Lea fiai: Jákób elsőszülötte Rúben, azután Simeon, Lévi, Júda, Izsakhár és Zebulon. 24 Rákhel fiai: József és Benjámin. 25 A Rákhel szolgálójának Bilhának fiai: Dán és Naftáli. 26 A Lea szolgálójának Zilpának fiai: Gád és Áser. Ezek a Jákób fiai, a kik születtek néki Mésopotámiában. 27 És eljuta Jákób Izsákhöz, az Ő atyához Mamréba, Kirját-Arbába, azaz Hebronba, ahol Ábrahám és Izsák tartózkodnak vala. 28 Valának pedig Izsák napjai száz nyolczvan esztendő. 29 És kiműlik Izsák és meghala, és takarítottak az Ő eleihez vén korban, bételvén az élettes; és eltemeték őt az Ő fiai, Ézsau és Jákób.

36 Ez Ézsaunak (azaz Edómnak) nemzetisége. 2 Ézsau a Kananeusok leányai közül vette vala feleségeit: Adát, a

Khitteus Élonna leányát; és Oholibámát, Anáhnak leányát, a ki Khiveus Czibhón leánya vala. 3 És Boszmáhot, az Ismél leányát, Nebajótnak húgát. 4 Szűlé pedig Adá Ézsaúnak Elifázit; és Boszmáth szülé Rehuélt. 5 Oholibáma pedig szűlél Jehúst, Jahlámot és Kórét. Ezek az Ézsaú fiai, kik születtek néki Kanaán földén. 6 És felvezé Ézsaú az ō feleségeit, az ō fiait, és az ō leányait, és minden házabeli lelket, minden juhat, barmaít, és minden jószágát, melyet szerzett vala Kanaán földén, és elméne más országba, az ō atyjaiának Jákóbnak színe elől. 7 Mert az ō jószáguk több vala, semhogy együtt lakhattak volna, és tartózkodásuk fölide nem bírja vala meg őket az ō nyájaik miatt. 8 Letelepedék tehát Ézsaú a Széir hegycsúcsán. Ézsaú pedig az Edóm. 9 Ez Ézsaúnak az Edomiták atyjának nemzetisége a Széir hegycsúcsán. 10 Ezek Ézsaú fiainak nevei: Elifáz, Adának Ézsaú feleségének fia. Rehuél, Boszmáthnak Ézsaú feleségének fia. 11 Elifáznak fiai valának: Thémán, Omár, Czeató, Gahtám és Kenáz. 12 Thimna pedig Elifáznak, az Ézsaú fiának ágyasa vala, ki Elifáznak szűlél Amáleket. Ezek Adának, Ézsaú feleségének fiai. 13 Ezek pedig a Rehuél fiai: Nakhath, Zerakh, Sammá, Mizzá. Ezek valának Boszmáthnak, Ézsaú feleségének fiai. 14 Oholibámának pedig, Ézsaú feleségének, Anáh leányának, ki Czibhón leánya volt, ezek valának fiai, kiket szüle Ézsaúnak: Jéhus, Jahlám és Korakh. 15 Ezek Ézsaú fiainak fejedelmei: Elifáznak, Ézsaú elsőszülöttének fiai: Thémán fejedelem, Omár fejedelem, Czeató fejedelem, Kenáz fejedelem. 16 Korakh fejedelem, Gahtám fejedelem, Amálek fejedelem. Ezek Elifáztól való fejedelmek Edómnak országában; ezek Adá fiai. 17 Rehuélnek pedig, az Ézsaú fiának fiai ezek: Nakhath fejedelem, Zerakh fejedelem, Sammá fejedelem, Mizzá fejedelem. Ezek Rehuéltől való fejedelmei Edóm országában. Ezek Boszmáthnak, Ézsaú feleségének fiai. 18 Ezek pedig Oholibámának, Ézsaú feleségének fiai: Jéhus fejedelem, Jahlám fejedelem, Korakh fejedelem. Ezek Oholibámától, Anáh leányától, Ézsaú feleségétől való fejedelmei. 19 Ezek Ézsaú fiai, és ezek azoknak fejedelmei; ez Edóm. 20 A Horeus Széirnek fiai, kik ama földön laknak vala ezek: Lótán, Sóbál, Czibhón, Anáh. 21 Disón, Eczer, Disán, Ezek a Horeusok fejedelmei, Széirnek fiai Edóm országában. 22 Lótánnak pedig fiai voltak: Hóri, Hémám, és Lótánnak húga, Timna. 23 Sóbálnak fiai ezek: Halván, Mánakháth, Hébál, Sefó, Onám. 24 Czibhónnak pedig fiai ezek: Aja és Anáh, az az Anáh, ki meleg forrásokat talált a pusztában, mikor atyjának Czibhónnak szamarait legelteté. 25 Anáhnak fiai ezek: Disón és Oholibáma Anáhnak leánya. 26 Disónnak fiai ezek: Hemdán, Esbán, Ithrán, Kherán. 27 Eczernek fiai ezek:

Bilhán, Zahaván, Hakán. 28 Disánnak fiai ezek: Húcz és Arán. 29 A Horeusok közül való fejedelmek pedig ezek: Lótán fejedelem, Sóbál fejedelem, Czibhón fejedelem, Anáh fejedelem. 30 Disón fejedelem, Eczer fejedelem, Disán fejedelem. Ezek a Horeusok közül való fejedelmek az ō fejedelemek szerint, Széir tartományában. 31 Ezek pedig a királyok, kik uralkodtak Edóm földén minekkelőtte Izráel fiai között király uralkodott volna. 32 Király vala Edómban Bela, Behor fia, s az ō városának neve Dinhába vala. 33 És meghala Bela, uralkodék helyette Jóbáb, Zerakh fia, ki Boczrából való volt. 34 És meghala Jóbáb, és uralkodék helyette a Témán földéből való Khusám. 35 És meghala Khusám és uralkodék helyette Hadád, a Bédád fia, a ki megveré a Midiánitákat a Moáb mezején; az ō városának neve pedig Hávit vala. 36 És meghala Hadád és uralkodék helyette a Masrekából való Szamlá. 37 És meghala Szamlá és uralkodék helyette Saul, a folyóvíz mellett való Rékhobóthból. 38 És meghala Saul és uralkodék helyette Báhál-Khanán, Akhbór fia. 39 És meghala Báhál-Khanán, Akhbór fia, és uralkodék helyette Hadár; és az ō városának neve Pahu, az ō feleségének pedig neve Mehétábéel, a ki Mézaháb leányának Matrédnak leánya vala. 40 Ezek pedig az Ézsaú nemzetéből való fejedelmek nevei, az ō családjok, helyök, és nevök szerint: Timná fejedelem, Halvá fejedelem, Jetéth fejedelem. 41 Oholibám fejedelem, Éla fejedelem, Pinon fejedelem. 42 Kenáz fejedelem, Thémán fejedelem, Mibczár fejedelem. 43 Magdiél fejedelem, Hirám fejedelem. Ezek Edóm fejedelmei az ō lakosok szerint, az ō örökségek földén. Ézsaú az Edomiták atya.

37 Jákób pedig lakozék az ō atya bujdosásának földén, Kanaán földén. 2 Ezek a Jákób nemzetének dolgai: József tizenhét esztendős korában az ō bátyjával együtt juhokat őriz vala, bojtár vala Bilhának és Zilpának az ō atya feleségeinek fiai mellett, és József rossz híreket hord vala felőlük az ō atyujnak. 3 Izráel pedig minden fiánál inkább szereti vala Józsefet, mivelhogy vén korában nemzette vala ŏt; és czipora ruhát csináltat vala néki. 4 Mikor pedig láták az ō bátyjai, hogy atyuk minden testvére közt ŏt szereti legjobban, meggyűlőlik vala, és jó szót sem bírnak vala hozzá szólani. 5 És álmot álmódék József és elbeszélé az ō bátyjainak; és azok annál inkább gyűlölik vala ŏt. 6 Mert monda nékik: Hallgassátok meg, kérlek, ezt az álmot, melyet álmodtam. 7 Íme kévetet kötünk vala a mezőben, és íme az én kévém felkele és felálla; a ti kévémek pedig körülállanak, és az én kévém előtt meghajolnak vala. 8 És mondának néki az ō bátyjai: Avagy király akarsz-é lenni felettünk?

Vagy uralkodni akarsz-é rajtunk? S annál is inkább gyűlölik vala őt álmáért és beszédéért. 9 Más álmot is álmodék, és elbeszél azt az ő bátyjainak, mondván: ímé megint álmot álmodtam; ímé a nap és a hold, és tizenegy csillag meghajol vala én előttem. 10 S elbeszél atyának és bátyjainak, és az ő atya megdorgál őt, mondván néki: Micsoda álom az a melyet álmodtál? Avagy elmegyünk-é, én és a te anyák és atyádfiai, hogy meghajtsuk magunkat te előtted a földig? 11 Irigykednek vala azért reá az ő bátyai; az ő atya pedig elmejében tartja vala e dolgot. 12 Mikor pedig az ő bátyai elmenének Síkhemberbe, hogy az ő atyok juhait őrizzik; 13 Monda Izráel Józsefnek: A te bátyaid avagy nem Síkhember legeltetnek-é? Jöszte, és én hozzájok küldelek téged. ő pedig monda: Ímhol vagyok. 14 És monda néki: Menj el, nézd meg, hogy s mint vagynak a te bátyaid és a juhok, s hozz hírt nékem. Elküld tehát őt Hebron völgyéből, és méne Síkhemberbe. 15 Előtalálá pedig őt egy ember, mikor a mezőben bolyong vala, és megkérde őt az az ember, mondván: Mit keressz? 16 És monda: Az én bátyáimat keresem, kérlek, mondd meg nékem, hol legeltetnek? 17 És monda az ember: Elmentek innen, mert hallám, hogy mondák: Menjünk Dóthánba. Elméne azért József az ő bátyai után, és megtalálá őket Dóthánban. 18 Mikor távolról megláták, minekkelő közel ért volna hozzájok, összebeszélnek, hogy megölik. 19 És szólának egymás között: Ímhol jő az álomlátó! 20 Most hát jertek öljük meg őt, és vessük őt valamelyik kútba; és azt mondjuk, hogy fenevad ette meg, és meglátjuk, mi lesz az ő álmaiból. 21 Meghallá pedig Rúben és megmenté őt kezökből, és mondá: Ne üssük őt agyon. 22 És mondá nézik Rúben: Ne ontsatok vért, vessétek őt ebbe a kútba, a mely itt a pusztában van, de kezet ne vessetek reá. Azért, hogy megszabadítás őt kezökből, hogy visszavigye atyához. 23 És lón, a mint oda ére József az ő bátyaihoz, letépték Józsefről az ő felső ruháját, a czifra ruhát, mely rajta vala. 24 És megragadák őt és beleveték a kútba; a kút pedig üres vala, nem vala víz benne. 25 Azután leülének kenyerezni, és felemelék szemeiket, és láták, hogy ímé egy Ismáelita karaván jő vala Gileádból, és azoknak tevéi visznak vala fűszerzsámot, balzsamat és mirhát, menyén, hogy alávigék Egyiptomba. 26 És monda Júda az ő atyafainak: Mi haszna, ha megöljük a mi atyánkfát, és eltitkoljuk az ő vérét? 27 Jertek adjuk el őt az Ismáelitáknak, és ne tegyük reá kezünket, mert atyánkfia, vérünkbeli való ő. És hallgatának rá az ő atyafai. 28 És menének arra Midiánita kereskedő férfiak, és kivonák és felhözök Józsefet a kútóból, és eladták Józsefet az Ismáelitáknak húsz ezüstpénzen: azok pedig elvívék Józsefet Egyiptomba. 29 És visszatére Rúben

a kúthoz, és ímé József nem vala a kútban, és megszaghatá ruháit. 30 És megtére az ő atyafaihoz, és monda: Nincsen a gyermek, és én, merre menjek én? 31 Akkor vevék a József felső ruháját, és leölének egy kecskebakt, és belemárták a felső ruhát a vérbe. 32 És elküldék a czifra ruhát, és elvívék atyjokhoz és mondának: Ezt találtuk, ismerd meg, fiad ruhájá-é vagy nem? 33 És megismeré azt, és monda: Fiam felső ruhája ez, fenevad ette meg őt, bizony szélyelszaggatta Józsefet. 34 És megszaghatá Jákób ruháit, és zsákba öltözék és gyászolá az ő fiát sokáig. 35 Felkelének pedig minden ő fiai, és minden ő leányai, hogy vágasztalják őt, de nem akara vágasztalóni, hanem monda: Sírva megyek fiamhoz a sírba; és siratá őt az atya. (Sheol h7585) 36 A Midiániták pedig eladták őt Egyiptomba Pótifárnak, a Faraó főemberének, a testőrök főhadnagyának.

38 És lón abban az időben, hogy Júda elméne az ő atyafaitól, és betére egy Adullámbeli férfiúhoz, kinek neve Khira vala. 2 És meglátá ott Júda egy Súah nevű Kanaánbeli férfiúnak leányát, és elvezé azt, és beméne hozzá. 3 És az fogada méhében és szűle fiat, és nevezé nevét Hérnek. 4 És ismét fogada méhében, s fiat szűle, és nevezé nevét Ónánnak. 5 Még egyszer szűle fiat, és nevezé nevét Sélának, és mikor azt szűlé, Khezibben vala. 6 És vőn Júda az ő elsőszülött fiának Hérnek feleséget, ennek neve Thámár vala. 7 De Hér, Júdának elsőszülött fia gonosz vala az Úr szemei előtt, és megölé őt az Úr. 8 És monda Júda Ónánnak: Eredj be a te bátyád feleségéhez, és vedd feleségűl mint sógor, és támaszz magot bátyádnak. 9 Ónán pedig tudja vala, hogy a magzat nem lesz az övé, azért valamikor az ő bátyja feleségéhez bemegy vala, földre vesztegeti vala el a magot, hogy bátyjának magot ne támaszon. 10 És gonoszságnak tetszék az Úr szemei előtt, a mit cselekeszik vala, annakokáért megölé őt is. 11 És monda Júda Thámánnak, az ő menyének: Maradj özvegyen addig a te atyád házában, míg az én fiam Séla felnevekedik. Mert így gondolkodik vala: Netalán ez is meghal, mint az ő bátyai. Elméne azért Thámár, és marada az ő atya házában. 12 Sok idő múlva meghala Súa leánya, a Júda felesége. Júda pedig megvágasztalódék és elméne az ő juhainak nyíróihez, barátjával az Adullámbeli Khirával, Thimnába. 13 Hírűl adák pedig Thámánnak mondván: Ím a te ipad Thimnába megy juhainak nyírésére. 14 Leveté azért magáról özvegyi ruháját, elfátyolozá és beburkolá magát, és leüle Enajim kapujába, mely a Thimnába vezető úton van; mert látja vala, hogy felnevekedé Séla, és még sem adák őt annak feleségűl. 15 Meglátá pedig őt Júda, és tisztában

személynek gondolá, mivelhogy befedezte vala orczáját.

16 És hozzá tére az útra és monda: Engedd meg kérlek, hogy menjek be te hozzád, mert nem tudja vala, hogy az ó menye az. Ez pedig monda: Mit adsz nékem ha bejösz hozzá? **17** És felele: Küldök néked az én nyájamból egy kecskefiat. És az monda: Adsz-é zálogot, míg megküldőd?

18 És monda: Micsoda zálogot adjak néked? És monda: Gyűrűdet, gyűrűd zsínörját és pálcázat, mely kezdenben van. Oda adá azért néki, és beméne hozzá, és teherbe ejté. **19** Azután felkele és elméne, és leveté magáról a fátyolt; és felvezé az ó özvegyi ruháját. **20** És megküldé Júda a kecskefiat az ó Adullámbeli barátjától, hogy visszavegye a zálogot az asszonytól, de nem találá azt. **21** És megkérdé a helység férfiait, mondván: Hol van az a felavatott parázna nő, a ki Enajim mellett az útfélen vala? És azok mondának: Nem volt erre felavatott parázna nő. **22** Visszatére tehát Júdához, és monda: Nem találám azt meg, a helység lakosai is azt mondák: Nem volt erre felavatott parázna nő. **23** És monda Júda: Tartsa magának, hogy csüffá ne legyünk; íme én megküldöttem volt ezt a kecskefiat, te pedig nem találtad meg őt. **24** És lőn mintegy három hónap múlva, jelenték Júdának, mondván: Thámár a te menyed paráznlákkodott, és íme terhes is a paránság miatt. És monda Júda: Vigyétek ki őt, és égettessék meg. **25** Mikor pedig kivitetnék, elkülde az ó ipához, mondván: Attól a férfiúról vagyok terhes, a kié ezek. És mondá: Ismerd meg, kérlek, kié e gyűrű, e zsinór, és e pálca. **26** És megismeré Júda és monda: Igazabb ó nálamnál, mert bizony nem adám őt az én fiamnak Sélának; de nem ismeré őt Júda többé. **27** És lőn az ó szülésének idején, íme kettősök valának az ó méhében. **28** És lőn, hogy szülése közben az egyik kinyújtá kezét, és fogá a bába és veres fonalat köte reá, mondván: Ez jött ki először. **29** De lőn, hogy a mikor visszavoná kezét, íme az ó testvére jöve ki. És mondá a bába: Hogy törtél te magadnak rést? Azért nevezé nevét Pérecznek. **30** És utána kijöve az ó testvére kinek veres fonál vala kezén; és nevezé nevét Zerákhnak.

39 József pedig aláviteték Égyiptomba és megvevé őt az Ismáelitáktól, kik őt oda vitték vala, egy égyiptomi ember Pótifár, a Faraó főembere, a testőrök főhadnagya. **2** És az Úr Józseffel vala, és szerencsés ember vala és az ó égyiptomi urának házában vala. **3** Látá pedig az ó ura, hogy az Úr van ó vele, és hogy valamit cselekszik, az Úr minden szerencséssé tesz az ó kezében: **4** Kedvessé lőn azért József az ó ura előtt, és szolgál vala néki; és háza felvigyázójává tevé, és mindenét, a mije vala, kezére bízá. **5** És lőn az időtől fogva, hogy házának és a mije

volt, mindenének gondviselőjévé tevé, megáldá az Úr az égyiptomi embernek házát Józsefér; és az Úr áldása vala minden, a mije csak volt a házban és a mezőn. **6** Mindent azért valamije vala József kezére bíza; és semmiré sem vala gondja mellette, hanem ha az ételre, melyet megeszik vala. József pedig szép termetű és szép arcú vala. **7** És lőn ezek után, hogy az ó urának felesége Józsefre veté szemeit, és monda: Hálj velem. **8** Ő azonban vonakodék s monda az ó ura feleségeinek: Íme az én uramnak én mellettem semmi gondja nincs az ó háza dolgaira, és a mije van, mindenét az én kezemre bízá. **9** Senki sincs nálamnál nagyobb az ó házában; és tőlem semmit sem tiltott meg, hanem csak téged, mivelhogy te felesége vagy; hogy követhetném hát el ezt a nagy gonoszságot és hogyan vétkezném az Isten ellen? **10** És lőn, hogy az asszony minden nap azt mondogatá Józsefnek, de ő nem hallgata reá, hogy vele hájon és vele egyesüljön. **11** Lőn azért egy napon, hogy valami dolgát végezni a házba berméne, és a háznep közül senki sem vala ott benn a házban, **12** És megragadá őt ruhájánál fogva, mondván: Hálj velem. Ő pedig ott hagyá ruháját az asszony kezében és elfuta és kiméne. **13** És mikor látja vala az asszony, hogy az a maga ruháját az ó kezében hagyta, és kifutott: **14** Összehívá a háznepet és szóla hozzájuk, mondván: Lássátok, héber embert hozzánk, hogy megcsúfoljon bennünket. Bejött hozzá, hogy velem hájon, s én fenszóval kiálték. **15** És lőn, a mint hallja vala, hogy fenszóval kezdék kiáltani, ruháját nálam hagyá és elfuta és kiméne. **16** Megtartá azért az ó ruháját magánál, míg az ó ura haza jöve. **17** S ilyen szókkal szóla hozzá, mondván: Bejöve hozzá a héber szolga, a kit ide hoztál, hogy szégyent hozzon reám. **18** És mikor fenszóval kezdték kiáltani, ruháját nálam hagyá és kifuta. **19** És lőn, a mint hallja az ó ura az ó feleségeinek beszédeit, melyeket néki beszélt, mondván: Ilyesmiket tett velem a te szolgád; haragra gerjede. **20** Vevé azért Józsefet az ó ura és veté őt a tömlöczbe, melyben a király foglyai valának fogva, és ott vala a tömlöczben. **21** De az Úr Józseffel vala, és kiterjeszté reá az ó kegyelmességet és kedvessé tevé őt a tömlöcztart előtt. **22** És a tömlöcztartó mind azokat a foglyokat, kik a tömlöczben valának, József kezébe adá, úgyhogy a mi ott történik vala, minden ő általa történék. **23** És semmiré gondja nem vala a tömlöcztartónak azokra, a melyek keze alatt valának, mivelhogy az Úr vala Józseffel, és valamit cselekeszik vala, az Úr szerencséssé teszi vala.

40 És lőn ezekután, hogy az égyiptomi király pohárunka és sütőmestere vétkezének az ó urok ellen, az égyiptomi

király ellen. 2 Megharaguvék azért a Faraó az ő két főemberére, a főpohárnokra, és a fősütőmesterre. 3 És fogásába vetteté azokat a testőrök főhadnagyának házában levő tömlöczbe, arra a helyre, ahol fogva vala József. 4 A testőrök főhadnagya pedig Józsefet rendelé melléjük és szolgála nézik. És jó ideig valának fogásában. 5 És az égyiptomi király pohárnoka és sütőmestere, a kik a tömlöczben fogva valának, látának álmot mindenketten; mindegyik külön álmot, azon egy éjjel, mindegyik az ő álmának értelme szerint. 6 És beméne hozzájok József reggel, látá, hogy ímé bánkódnak vala. 7 És megkérde a Faraó főembereit, a kik az ő ura házánál vele együtt fogva valának, mondván: Miért oly komor ma a ti orczátok? 8 És mondának néki: Álmot láttunk és nincsen a ki megfejtse azt. És monda nézik József: A megfejtés nem Isten dolga-é? mondjátok el, kérlek, nékem. 9 Elbeszél azért a főpohárnok az ő álmát Józsefnek, és monda néki: Álmomban ímé egy szőlőtő vala előttem; 10 És a szőlőtőn három szál vessző vala, s alighogy bimbózék, virágoszék, és gerézdei megérlelék a szőlőszemeket. 11 A Faraó pohara pedig az én kezemben vala, és én vevém a szőlőszemeket és facsarám a Faraó poharába, és adom vala a poharat a Faraó kezébe. 12 És monda néki József: Ez annak a megfejtése: a három vesszőszál, három nap. 13 Harmadnap műlva a Faraó felmagasztalja a te fejetet, és visszahelyez téged hivatalodba, és adod a Faraó kezébe az ő poharát, az előbbi tiszted szerint, mikor az ő pohárnokja valál. 14 Csakhogy azután megemlékezzél rólam, mikor néked jól lesz dolgod, és cselekedjél, kérlek, irgalmaságot velem, emlékezzél meg rólam a Faraó előtt és szabadíts meg engem e házból. 15 Mert lopva hoztak el engem a héberek földéről, és itt sem cselekedtem semmit, hogy a tömlöczbe vessenek. 16 És látta a fősütőmester, hogy jól magyaráz vala és monda Józsefnek: Álmodtam én is, hogy ímé három kosár kalács vala fejemen. 17 A felső kosárban pedig valának a Faraónak mindenféle süteményei, és a madarak eszik vala azokat a kosáról, az én fejemről. 18 És felele József és monda: Ez annak a magyarázata: a három kosár, három nap. 19 Harmadnap műlva fejetet vétei a Faraó és fára akasztat fel téged, és a madarak leeszik rőlad húsodat. 20 S lón harmadnapon a Faraó születése napja, és vendégséget szerze minden ő szolgáinak, s akkor a főpohárnokot és a fősütőmestert is fölvezé szolgálközé. 21 És a főpohárnokot visszahelyez pohárnokságába, és nyújtotta a poharat a Faraó kezébe. 22 A fősütőmestert pedig felakasztatá; a miképen magyarázta vala nézik József. 23 És nem emlékezék meg a főpohárnok Józsefről, hanem elfelejtkezék róla.

41 Lón pedig két esztendő múlván, hogy a Faraó álmot látta, s ímé áll vala a folyóvíz mellett. 2 És ímé a folyóvízből hét szép és kövér tehén jő vala ki, és legel vala a nádasban. 3 S ímé azok után más hét tehén jő vala ki a folyóvízből, rítak és ösztövérek, és oda állanak vala ama tehenek mellé a folyóvíz partján. 4 És elnyelék a rít és ösztövr tehenek a hét szép és kövér tehenet; és felserkene a Faraó. 5 És elaluvék és másodszor is álmot látta, és ímé hét gabonafej nevekedik vala egy száron, mind teljes és szép. 6 És ímé azok után hét vékony s keleti széltől kiszáradt gabonafej nevekedik vala. 7 És elnyelék a vékony gabonafejek a hét kövér és teljes gabonafejet. És felserkene a Faraó, és ímé álom vala. 8 Reggelre kelvén, nyugtalankodék lelkében, elkülde azért és egybehívata Égyiptom minden jövendőmondóját, és minden bölcsét és elbeszél nézik a Faraó az ő álmát, de senki sem vala, ki azokat megmagyarázta volna a Faraónak. 9 Szóla azért a főpohárnok a Faraónak, mondván: Az én bűneimről emlékezem e napon. 10 A Faraó megharagudt vala az ő szolgáira, és fogásába vettetett vala engem a testőrök főhadnagyának házába, engem és a fősütőmestert. 11 És álmot látánk egy éjjel, én is, az is; mindegyikünk a maga álmának értelme szerint álmoda. 12 És vala velünk ott egy héber ifjú, a testőrök főhadnagyának szolgája; elbeszéltük vala néki, és ő megfejté nékünk a mi álmainkat; mindegyikünknek az ő álma szerint fejté meg. 13 És lón, hogy a miképen megfejté nékünk, úgy lón: engem visszahelyez hívatomba, amazt pedig felakasztatá. 14 Elkülde azért a Faraó és hívatá Józsefet, és hamarsággal kihozák őt a tömlöczből, és megborotválkozék, ruhát váltá és a Faraóhoz méne. 15 És monda a Faraó Józsefnek: Álmot láttam és nincs a ki megmagyarázza azt: Én pedig azt hallottam rólaid beszálni, hogy ha meghallod az álmot, meg is magyarázod azt. 16 És felele József a Faraónak, mondván: Nem én, Isten jelenti meg, a mi a Faraónak javára van. 17 Monda azért a Faraó Józsefnek: Álmomban ímé álok vala a folyóvíz partján. 18 És ímé a folyóvízből hét kövér és szép tehén jő vala ki, és legel vala a nádasban. 19 S ímé azok után más hét tehén jő vala ki, nagyon ösztövérek, rítak és hitványak; egész Égyiptom földén nem láttam azokhoz hitványságra hasonlókat. 20 És elnyelék az ösztövr és rít tehenek, az előbbi hét kövér tehenet. 21 És azok gyomrukban valának, de nem tetszik vala meg, hogy gyomrukban volnának, mert külsejük oly rít vala, mint az előtt. És felserkenék. 22 És láttam álmomban, és ímé hét gabonafej nevekedik vala egy száron, mind teljes és szép. 23 És ímé hét összeaszott, vékony, keleti széltől kiszáradt gabonafej nevekedik vala

azok után, 24 És elnyelék a vékony gabonafejek a hét szép gabonafejet. És elmondám az írástudóknak, de senki sincs, a ki megmagyarázza nékem. 25 És monda József a Faraónak: A Faraó álma egy és ugyanaz; a mit Isten cselekedni akar, azt jelentette meg a Faraónak. 26 A hét szép tehén, hét esztendő, a hét szép gabonafej az is hét esztendő; az álom egy és ugyanaz. 27 A hét ösztövér és rút tehén pedig, melyek amazok után jöttek ki, az is hét esztendő, és a hét vékony, keleti széltől kiszáradt gabonafej, az az éhségnek hét esztendeje. 28 Ez az a mit mondék a Faraónak, hogy a mit Isten cselekedni akar, meghutatta a Faraónak. 29 Íme hét esztendő jő, és nagy bőség lesz egész Egyiptomban. 30 Azok után pedig következik az éhség hét esztendeje, s minden bőséget elfelejtenek Egyiptom földén, és megemészti az éhség a földet. 31 És nem ismerszik meg az előbbi bőség e földön az utána következő éhség miatt, mert igen nagy lesz. 32 Hogy pedig a Faraó álma kettős, kétszeres vala, onnan van, mert Istennél elvégezett dolog ez, és siet az Isten azt véghez vinni. 33 Most azért szemeljen ki a Faraó egy értelmes és bölcs térfit, és tegye Egyiptom földén gondviselővé. 34 Cselekedje ezt a Faraó és rendeljen tisztartókat az országnak, és szedjen ötödöt Egyiptom földén a hét bő esztendőben. 35 És takarítsák be a következő jó esztendők minden termését, és gyűjtsenek gabonát a Faraó keze alá, élelműl a városokban, és tartsák meg, 36 És legyen az élelem tartalékban az ország számára az éhség hét esztendejére, melyek elkövetkeznek Egyiptom földére, hogy el ne vesszen e föld az éhség miatt. 37 És tetszék e beszéd a Faraónak és minden ő szolgáinak. 38 Monda azért a Faraó az ő szolgáinak: Találhatnánk-é ehhez hasonló térfit, a kiben az Isten lelke van? 39 És monda a Faraó Józsefnek: Mivelhogy Isten mind ezeket néked jelentette meg, nincs hozzá fogható értelmes és bölcs ember. 40 Te légy az én házamon főgondviselő, és minden népem a te szavadra hallgasson, csak a királyiszék tesz engem nálad nagyobbá. 41 Monda továbbá a Faraó Józsefnek: Íme fejedelemmé tettelek az egész Egyiptom földén. 42 És levevé a Faraó a maga gyűrűjét kezéről, és adá azt József kezére; és felöltözöttető ő drága gyulcs ruhába, és aranyláncot tőn az ő nyakába. 43 És meghordoztatá őt az ő második szekerén, és kiáltják vala ő előtte: Térdet hajtsatok! Így tevő őt fejedelemmét az egész Egyiptom földén. 44 És monda a Faraó Józsefnek: Én vagyok a Faraó; de te nálad nélkül senki se kezét, se lábat fel ne emelhesse egész Egyiptom földén. 45 És nevezé a Faraó József nevét Czafenát-Pahneákhnak, és adá néki feleségül Aszenáhot, Potiferának On papjának leányát. És kiméne József Egyiptom földére.

46 József pedig harminc esztendő vala, mikor a Faraó előtt, az égyiptomi király előtt állta. Kiméne tehát József a Faraó elől, és bejárta az egész Egyiptom földét. 47 És a föld a hét bő esztendő alatt tele marokkal ontá a termést. 48 És összegyűjté a hét esztendőnek minden eleségét, mely vala Egyiptom földén, és a városokba takarítá az élelmet, minden városba a körülte levő határ élelmét takarítja be. 49 És felhalmozá József a gabonát, mint a tenger fövénye, igen sokat, annyira, hogy megszűntek azt számba venni, mivelhogy száma nem vala. 50 Józsefnek pedig születék két fia az éhség esztendejének eljötte előtt, kiket szüle néki Aszenáth, Potiferának az On papiának leánya. 51 És nevezé József az elsőszülöttnek nevét Manassénak: mert úgymond, elfelejteté én velem Isten minden én veszödségemet, és az én atyámnak egész házát. 52 A másodiknak nevét pedig nevezé Efraimnak: mivel, úgymond, megszaporított engem Isten az én nyomorúságomnak földén. 53 Eltele tehát a bőség hét esztendeje, a mely vala Egyiptomnak földén. 54 És elkezdődök az éhség hét esztendeje, mint megmondotta vala József; és lőn éhség minden országban; de Egyiptom földén mindenütt vala kenyér. 55 De megéhezék egész Egyiptom fölide is, és kenyérét kiált vala a nép a Faraóhoz. – Monda pedig a Faraó mind az Egyiptombelieknek: Menjetek Józsefhez, és a mit mond néktek, azt miveljétek. 56 És az éhség mind az egész földön vala. Akkor mind megnyitá József a gabonás házakat, és árulja vala az Egyiptombelieknek; mert nagyobbodik vala az éhség Egyiptom földén. 57 És mind az egész föld Egyiptomba megy vala Józsefhez gabonát venni; mert nagy vala az éhség az egész földön.

42 És látá Jákób, hogy van gabona Egyiptomban és monda Jákób az ő fainak: Mit néztek egymásra? 2 És monda: Íme hallom hogy Egyiptomban van gabona; menjetek le oda, és vegyetek onnan nékünk gabonát, hogy éljünk és ne halunk meg. 3 Leméne azért Józsefnek tíz bátyja Egyiptomba gabonát venni. 4 De Benjámint a József öccscét nem bocsátá el Jákób az ő bátyjaival; mert mondá: Netalan veszedelem érhetné. 5 Elmenének tehát Izráel fiai gabonát venni az oda menőkkel együtt, mert éhség vala Kanaán földén. 6 József pedig az ország kormányzója vala, és ő árulja vala a gabonát a föld minden népének. Eljutának azért a József bátyjai, és arczzal a földre borúlnak ő előtte. 7 Amint meglátá József az ő bátyjait, megismeré őket, de idegennek mutatá magát hozzájuk, és kemény beszédekkel szóla nézik, mondva: Honnan jöttetek? Azok pedig mondának: Kanaán földéről jöttünk eleséget venni. 8 Megismeré pedig József az ő bátyjait, de azok nem

ismerék meg őt. 9 És megemlékezék József az álmokról, a melyeket azok felől általánosítottak vala. És monda néki: Kémek vagytok ti, kik azért jöttek, hogy az ország védetlen részeit meglássátok. 10 És mondának néki: Nem uram, hanem eleséget venni jöttek a te szolgáid. 11 Mi minden napján egy ember fiai vagyunk: igaz emberek vagyunk. Soha nem voltak kémek a te szolgáid. 12 Ismét monda: Nem úgy van, hanem azért jöttek, hogy az ország védetlen részeit meglássátok. 13 Amazok mondának: Mi, te szolgáid, tizenketten vagyunk testvérek, egy embernek fiai, Kanaán földén; és íme legkisebbünk most atyánknál van, egyikünk pedig nincsen meg. 14 József pedig monda nézik: Úgy van a mint nétek mondám: kémek vagytok. 15 Ezzel lesztek próbára téve: Úgy éljen a Faraó, hogy ki nem mentek innen, míg ide nem jövök a ti legkisebbik atyátokfia. 16 Küldjetek el közületek egyet, hogy hozza ide testvéreteket; ti pedig fogva lesztek. Így lesz próbára téve beszédeket, hogy igaz járatban vagytok-e vagy nem? Úgy éljen a Faraó, hogy ti kémek vagytok. 17 Annakokáért fogásban tartátként harmadnapig. 18 Harmadnap pedig monda nézik József: Ezt cselekedjétek, hogy éljetek; az Isten én is felem. 19 Ha igaz emberek vagytok, maradjon fogva egyik testvéreteket a ti tömörcsövökben, ti pedig menjetek el, vigyetek gabonát házaitok szükségére. 20 Legkisebbik atyátokfát pedig hozzátek én hozzá, akkor igazolva lesznek beszédeitek és nem haltok meg. És aképen cselekednének. 21 És mondának egymásnak: Bizony vétkeztünk mi a mi atyánknak ellen, a kinek láttuk lelkei szorongását, mikor nékünk könyörög vala, de nem hallgattunk reá; azért következett reánk ez a nyomorúság. 22 Rúben pedig felele nézik, mondva: Avagy nem mondtam-e nétek, hogy ne vétkezzetek a gyermek ellen, de ti nem hallgattatok reám. És íme vérét is keresik rajtunk! 23 És nem tudják vala ők, hogy József érti őket, mert tolmács vala közöttük. 24 És elfordula tölök és síra: Azután hozzájok fordula és szóla nézik, és visszatartá közülök Simeont, és szemök láttára megköszöztetik őt. 25 És parancsola József, hogy töltések meg edényeket gabonával, és tegyék vissza pénzöket mindeniknek az ő zsákjába, és hogy adjanak nézik enni valót az útra; és így cselekednének velük. 26 És felvéték gabonájokat szamaraiakra és elmenének onnan. 27 És egyik kioldá zsákját, hogy abrákat adjon szamarának a szálláson és meglátá az ő pénzét, hogy íme zsákja szájában van az. 28 És monda az ő atyafiaiak: Visszatették az én pénzemet, és íme zsákomban van. Akkor megrettene szívök, és remegve mondának egymásnak: Micsoda ez, a mit Isten cselekedett velünk? 29 És eljutának atyjukhoz Jákóbhoz Kanaán földére és mindazt elbeszélék

néki a mi velük történt vala, mondva: 30 Az a férfiú, annak a földnek ura, keményen szól a nékünk, és úgy bánt velünk, mintha az országot kérne volna. 31 És mondának nézi: Igaz emberek vagyunk, soha nem voltunk mi kémek. 32 Tizenketten vagyunk atyafiak, a mi atyánknak fiai, egyikünk nincs meg, legkisebbünk pedig most atyánkkal van Kanaán földén. 33 És monda nékünk az a férfiú, annak a földnek ura: Erről ismerem meg, hogy igaz emberek vagytok: egyik atyátokfát hagyjátok nálam, a házaitok szükségére valót vigyétek, és menjetek el; 34 És hozzátek hozzá a ti legkisebbik atyátokfát, akkor megtudom, hogy nem vagytok kémek, hanem igaz emberek; akkor visszaadom nétek a ti atyátokfát, és ebben az országban kereshedhetek. 35 És lón a mint zsákjaikat kiüresíték, íme az ő csomó pénze mindeniknek zsákjában vala. A mint látták az ő csomó pénzeiket ők és az ő atyjuk, megfélemlének. 36 És monda nézik az ő atyjuk Jákóbó: Megfosztotok engem gyermekeimtől; József nincsen, Simeon sincsen. Benjamint is elviszik? minden engem ér! 37 Akkor szóla Rúben az ő atyának, mondva: az én két fiamat öld meg, ha meg nem hozom őt néked. Bízd az én kezemre őt, és én visszahozom néked. 38 Az pedig monda: Nem megys le oda az én fiám ti veletek, mert az ő bátyja megholt és ő maga maradt meg; ha veszedelemben érné őt az úton, a melyen elmentek, ősz fejemet búba borítva bocsátanátek le a koporsóba. (Sheol h7585)

43 Az éhség pedig elhatalmazott vala az országon. 2 És lón mikor fogytán vala az éleség, melyet Égyptomból hoztak vala, monda nézik az ő atyjuk: Menjetek el ismét, vegyetek nékünk egy kevés éleséget. 3 És felele nézi Júda, mondva: Erősen fogadkozék az a férfiú, mondva: Színem elő ne kerüljetek, ha veletek nem lesz a ti atyátokfia. 4 Ha azért elbocsátod velünk a mi öcsénket, elmegyünk, és veszünk néked éleséget; 5 Ha pedig el nem bocsátod, nem megyünk, mert az a férfiú megmondá nékünk: Színem elő ne kerüljetek, ha a ti atyátokfia veletek nem lesz. 6 És monda Izráel: Miért cselekedtetek gonoszul velem, hogy megmondátok annak a férfiúnak, hogy még van egy öcsétek? 7 Azok pedig mondának: Nagyon tudakozódék az a férfiú felőlünk és nemzetünk felől, mondva: Él-e még atyátok? van-e még testvéretek? És mi kérdésihez képest feleltünk néki. Avagy tudhattuk-e mi, hogy azt mondja: Hozzátek ide a ti atyátokfát? 8 És monda Júda Izráelnek, az ő atyának: Bocsásd el azt a fiút én velem, és mi azonnal felkelünk és elmegyünk, hogy eljünk és meg ne halunk se mi, se te, se a mi gyermekeink. 9 Én leszek kezes érette, az én kezemből kérd elő. Ha vissza nem hozom őt hozzád, és

elődbe nem állítom őt, mind éltig bűnös legyek előtted. 10 Bizony ha nem késlekedünk vala, ez ideig már kétszer is megjöhettünk volna. 11 És monda nézik Izráel az ő atyok: Ha csakugyan így kell lenni, akkor ezt cselekedjétek: Vegyetek e föld válogatott gyümölcsiből a ti edényeitekbe, és vigyetek ajándékot annak a férfiúnak; egy kevés balzsamot, egy kevés mézet, fűszerszámokat, mirhát, diót, mandulát. 12 Pénzt pedig két annyi vigyetek magatokkal, sőt a mely pénzt meghoztatok a ti zsákjaikat szájában, azt is vigyétek vissza magatokkal, talán tévedés ez. 13 Öcséteket is vegyétek, keljetek fel és menjetek vissza ahoz a férfiúhoz. 14 A mindenható Isten pedig engedje, hogy kedvet találjatok annál a férfiúnál, és bocsássa vissza ti veletek a másik atyátokfiát, és Benjámint. Én pedig ha megfosztottnak kell lennem, hadd legyek megfosztva. 15 Vevék azért a férfiak azt az ajándékot, és vevének kétannyi pénzt az ő kezökbe, és Benjámint, és felkelének és alámenének Égyptombá, és megállának József előtt. 16 A mint meglátta József ő velük Benjámint, monda az ő háza gondviselőjének: Vidd be azokat az embereket a házba, és ölj barmot, s készítsd el, mert velem ebédelnek ez emberek ma délben. 17 És az a férfiú akápen cselekedék, amint József parancsolta vala, és bevív az a férfiú azokat az embereket a József házába. 18 És megfélemlének azok az emberek, a miért bevívék őket a József házába, és mondának: A pénzért hozattatánk ide be, mely először a mi zsákjainkba tétetett volt, hogy reánk rohanjon, megtámadjon és minket rabszolgákká tegyen a mi szamarainkkal együtt. 19 És járulának József házának gondviselőjéhez, és szólának néki a ház ajtajában. 20 És mondának: Kérünk uram! Ennekkelőtte alájöttünk vala eleséget venni. 21 És lón mikor éjjeli szállásra jutánk és kioldjuk vala a mi zsákjainkat: íme mindenüknek pénze az ő zsákjának szájában vala, tulajdon pénzünk teljes mértéke szerint; és visszahoztuk azt magunkkal. 22 De más pénzt is hoztunk le magunkkal eleséget venni; nem tudjuk ki tette a mi pénzünket zsákjainkba. 23 És monda: Legyetek békén, ne féljetek; a ti Istentek és a ti atyátok Istene adta néktek azt a kincset zsákjaikba; pénzeteik az én kezemhez jutott. És kihozá hozzájok Simeont. 24 Bevív azután a férfiú azokat az embereket a József házába, és vizet hozata, és megmosák lábaikat, és abrakot is ada az ő szamaraiknak. 25 Ők pedig elkészíték az ajándékot mire József délben megjöve; mert megértették vala, hogy ott ebédelnek. 26 Mikor József haza jöve, bevívék néki az ajándékot, mely kezükben vala, a házba, és leborulának előtte a földig. 27 És kérdezősködék egészségük felől, s monda: Egészségen van-é a ti vén atyátok, a kiről nékem szóltatok? Él-é még?

28 Azok pedig mondának: Egészségen van a te szolgád, a mi atyánk, még él. És meghajták magokat és leborulának. 29 És felemelé szemeit és látá Benjámint az ő atyafiát, az ő anyjának fiát, és monda: Ez-é a ti legkisebbik atyátokfia, aki felől nékem szóltatok vala? És ismét monda: Az Isten légyen hozzád kegyelmes, fiam! 30 Akkor elsiette onnan József, mert felgerjede szíve az ő öcsce iránt, és erőlteti vala a sírás; beméne azért szobájába, és ott síra. 31 Azután megmosá orczáját, és kiméne, és megtartóztatá magát, és monda: Hozzatok enni valót. 32 És elhozák néki külön, azoknak is külön, és az Égyptombelieknek is, kik vele esznek vala, külön: Mert nem ehettek az Égyptombeliek együtt a héberekkel, mert utálatos az az Égyptombeliek előtt. 33 Leülének azért ő előtte, az elsőszülött az ő elsőszülöttisége szerint, és a fiatalabb az ő fiatalsgája szerint. És az emberek álmélkodva nézének egymásra. 34 Ő pedig részt juttata azoknak maga elől és a Benjámin része ötszörte nagyobb vala mindenjájok részénél. És ivának és megittasodának ő nála.

44 Azután parancsola József az ő háza gondviselőjének, mondva: Töltsd meg ez embereknek zsákjaikat eleséggel a mennyit elvihetnek; és mindeniknek pénzét tudd zsákja szájába. 2 Az én poharamat pedig, az ezüst poharat, tudd a legkisebbik zsákjának szájába gabonájának árával együtt. És az József beszéde szerint cselekedék, a mint beszél vala. 3 Reggel virradatkor, elbocsáttatának azok az emberek, szamaraikkal együtt. 4 Kímenének a városból, de nem messze haladhatának, a mikor monda József az ő háza gondviselőjének: Kelj fel, siess utánuak azoknak az embereknek és ha elérde őket, mondd nézik: Miért fizettem gonoszzal a jó helyébe? 5 Avagy nem abból iszik-é az én uram? és abból szokott jövendölni! Gonoszul cselekedték, a mit cselekedtetek! 6 És utoléré őket, és ilyen szavakkal szóla nézik. 7 Azok pedig mondának néki: Miért szól az én uram ilyen szavakkal? Távol legyen szolgádtól, hogy ilyen dolgot cselekedjenek. 8 Íme a pénzt, melyet zsákjaink szájában találtunk vala, meghoztuk néked Kanaán földéről; hogy loptunk volna hát urad házából ezüstöt vagy aranyat? 9 Akinél megtalálatták a te szolgáid közül, haljon meg az; sőt mi is szolgái leszünk uramnak. 10 És monda: Mostan is legyen beszédetek szerint: a kinél megtalálatták, az légyen nékem szolgám, ti pedig mentek legyetek. 11 És sietének és leraká kiki az ő zsákját a földre, és kioldá kiki az ő zsákját. 12 És keresgéle; a legnagyobbikon kezdé s a legkissebbiken végez, és megtalálá a poharat a Benjámin zsákjában. 13 Azok pedig meghasogaták ruhájokat, és kiki megterhelé a

maga szamarát, és visszatérének a városba. **14** És beméne Júda és az Ő atyafiai a József házába, ki még ott vala, és földre esének előtte. **15** És monda nékik József: Mi dolog ez a mit cselekedtetek? Avagy nem tudjátok-é hogy az ilyen magamfélé ember jövendölni tud? **16** És monda Júda: Mit mondhatunk az én uramnak? Mit szólunk és mivel igazoljuk magunkat? Az Isten büntetése utóirólé szolgáidat. Íme mi az én uram szolgái vagyunk, mind mi, mind az, a kinek kezében a pohár találtatott. **17** Ő pedig monda: Távol legyen tőlem, hogy azt cselekedjem: az a kinek kezében találtatott a pohár, az legyen nékem szolgám, ti pedig békességgel menjetek el a ti atyátkhoz. **18** De Júda hozzá járula és monda: Kérlek, uram, hadd szólhasson egy szót uram fülébe a te szolgád, és ne gerjedjen fel haragod a te szolgád ellen; mert hasonló vagy te a Faraóhoz. **19** Az én uram kérdezte vala az Ő szolgáit, mondván: Van-é atyátok, vagy testvéretek? **20** Akkor mi azt felelénk az én uramnak: Van egy vén atyánk, és egy kis gyermek, aki az Ő vénségében lett; és ennek bátyja megholt, és csak Ő maga maradt az Ő anyjától, és az Ő atyja szereti őt. **21** És azt mondád a te szolgáidnak: Hozzátek én hozzá azt, hogy szemeimet reá vessem. **22** És mondánk az én uramnak: Nem hagyhatja el az a fiú az Ő atyját; mert ha elhagyja atyját, meghal az. **23** És ezt mondád a te szolgáidnak: Ha a ti legkisebbik atyátokfia el nem jó veletek, színem elé se kerüljetek többé. **24** Mikor azért felmenénk a te szolgádhoz, az én atyához és tudtul adjuk vala néki az én uramnak beszédét; **25** És monda a mi atyánk: Menjetek vissza, és vegyetek nékünk egy kevés eleséget. **26** És mondánk: Nem lehetünk le; ha a mi legkisebbik atyánkfia velünk lesz, akkor lemegyünk; mert nem lehetünk ama férfiú színe elé, ha a mi legkisebbik atyánkfia velünk nem lesz. **27** És monda a te szolgád, az én atyám, nékünk: Ti tudjátok hogy az én feleségem nékem csak két fiat szült. **28** Az egyik kiméne tőlem, és azt mondom vala: bizonyára fenevad szaggatta széllyel és attól fogva nem láttam őt. **29** Ha ezt is elviszik szemeim elől, s veszedelem találja érni, akkor az én ősz fejemet keserűségtől borítva bocsátjátok alá a koporsóba. (*Sheol h7585*) **30** Ha teheti most visszamenéndek a te szolgádhoz, az én atyához, és e fiú nem lesz velünk, mivelhogy annak lelke ennek lelkéhez van nőve, **31** Ha meglátja, hogy nincs meg a gyermek, meghal s akkor a te szolgáid, a te szolgádnak, a mi atyánknak ősz fejt búba borítva bocsátják alá a koporsóba. (*Sheol h7585*) **32** Mivel a te szolgád e fiúért az Ő atyánál kezes lett, mondván: Ha vissza nem hozom őt hozzád, mind éltig bűnös legyek az én atyám előtt. **33** Hadd maradjon azért e gyermek helyébe a te szolgád, az én uramnak szolgájául; e gyermek pedig

menjen fel az Ő bátyjaival. **34** Mert mimódon mehetnék én fel atyához, ha e gyermek velem nem lenne, a nélkül, hogy ne lássam a nyomorúságot, mely atyámat érné?

45 És nem tartóztatható magát tovább József mindenhol előtt, kik körülötte állnak és felkiáltja: Vezessetek ki minden embert mellőlem. És nem marada senki nála, mikor megismerté magát József az Ő atyafiaival. **2** És hangos sírsára fakada, úgy hogy meghallák az Égyptombeliek, és meghallá a Faraó háznépe is. **3** És monda József az Ő atyafainak: Én vagyok József, él-e még az én atyám? És nem felelhetének néki az Ő atyafai, mert megrettentek vala tőle. **4** Monda azért József az Ő atyafainak: Jöjjetek közelebb hozzám! És közelebb menének. Akkor monda: Én vagyok József, a ti testvéretek, kit eladtatok vala Égyptomba. **5** És most ne bánkódjatok, és ne bosszankodjatok azon, hogy engem ide eladtatok; mert a ti megmaradástokért küldött el engem Isten ti előttetek. **6** Mert immár két esztendeje, hogy éhség van e földön, de még öt esztendő van hátra, melyben sem szántás, sem aratás nem lesz. **7** Az Isten küldött el engem ti előttetek, hogy míveljem a ti megmaradásotokat e földön, és hogy megmenthesselek titeket nagy szabadítással. **8** Nem ti küldöttetek azért engem ide, hanem az Isten, ki engem a Faraó atyájával tett, és egész házának urává, és Égyptom egész földének fejedelmévé. **9** Siesseltek és menjetek fel atyához, és mondjátok néki: Ezt mondja a te fiad József: Az Isten engem egész Égyptomnak urává tett, jőjj le én hozzá, ne késsél. **10** És Gósen földén lakozol, és én hozzá közel leszesz, mind te, mind fiaid, mind fiaidnak fiai, juhaid, barmaid, és minden, a mid van. **11** És eltartalak ott téged, mert még öt esztendei éhség lesz, hogy tönkre ne juss te, és házadnépe, és semmi, a mid van. **12** És íme a ti szemeitek lájták, és az én atyámfának Benjáminnak szemei, hogy az én szám szól hozzátok. **13** Beszéljétek hát el atyámnak minden én dicsőséget Égyptomban, és minden, a mit láttatok. És siesseltek s hozzátok ide az én atyámat. **14** És nyakába borúla az Ő öccsének Benjáminnak és síra; Benjámin is síra az Ő nyakán. **15** És megcsókolá mind az Ő testvéreit és síra Ő rajtjok; azután beszédbe ereszkednék vele az Ő testvérei. **16** És eljuta a hír a Faraó házába is, mondván: Eljöttek a József atyafai; és tetszék e dolog mind a Faraónak, mind az Ő szolgáinak. **17** És monda a Faraó Józsefnek: Mond meg a te atyafainak: Ezt cselekedjétek: Terheljétek meg a ti barmaikat, és eredjetek, menjetek el Kanaán földére; **18** És vegyétek fel atyátokat és házatokat népét, és jöjjetek hozzá; és én néktek adom Égyptom földének javát, hogy éljétek a földnek zsírját. **19**

Ez is parancsolatul legyen néked: Ezt míveljétek, vigyetek magatokkal Égyiptom földéről szekereket gyermekeitek és feleségeitek számára, és vegyétek fel atyátokat és jőjjetek. 20 A ti házi eszközeitekre pedig ne tekintsetek sőhajtva; mert egész Égyiptom földének a legjava a tiétek. 21 És aképen cselekedének Izráel fiai; és ada nézik József szekereket a Faraó parancsolatja szerint; és enni valót is ada nézik az útra. 22 Valamennyien valának, mindegyiknek ada egy-egy öltözött ruhát: Benjáminnak pedig ada háromszáz ezüst pénzöt és öt öltözött ruhát. 23 Atyának pedig külde ilyenkor: tíz szamarat égyiptomi javakkal terhelve, és tíz nőstény szamarat gabonával, kenyérrel és egyéb ételemmel terhelve, az ő atyának az útra. 24 És elbocsátá az ő testvéreit, és elmenének, és monda nézik: Ne háborogjatok az úton. 25 Feljövénék azért Égyiptomból: és eljutának Kanaán földére az ő atyokhoz, Jákóbhoz. 26 És mikor tudtára adák, mondán: József még él, és hogy uralkodik egész Égyiptom földén; az ő szíve elalélt, mert nem hisz vala nézik. 27 Elbeszélék azért néki József minden beszédét, a melyeket velük beszélt vala, és látá a szekereket is, a melyeket József küldött vala, hogy őt elvigye; akkor föléde az ő atyoknak, Jákóbnak lelke. 28 És monda Izráel: Elég nékem, hogy József az én fiam még él: lemegyek hát, hogy meglássam őt minek előtte meghalok.

46 Elméne azért Izráel minden hozzá tartozóival és méne

Beérsebába; és áldozék áldozatokat az ő atya Izsák Istenének. 2 És szóla Isten Izráelnek éjjeli látomásban, és monda: Jákób, Jákób. Ő pedig monda: Ímhol vagyok. 3 És monda: Én vagyok az Isten, a te atyádnak Istene: Ne félj lememi Égyiptomba: mert nagy néppé teszlek ott téged. 4 Én lemegyek veled Égyiptomba, és én bizonynal fel is hozlak; és József fogja bá a te szemeidet. 5 Felkerekedék azért Jákób Beérsebából, és elvívék Izráel fiai Jákóbot az ő atyokat, és gyermekeiket és feleségeiket a szekereken, melyeket a Faraó küldött vala érette. 6 És elvívék nyájaikat és szerzeményeiket, melyeket Kanaán földén szereztek vala, és jutának Égyiptomba Jákób és minden vele levő magva. 7 Az ő fiai és fiainak fiai, az ő leányai, és fiainak leányai és minden vele levő magvát elvívé magával Égyiptomba. 8 Ezek pedig az Izráel fiainak nevei, kik bementek Égyiptomba: Jákób és az ő fiai: Jákóbnak elsőszülöttje Rúben. 9 Rúben fiai pedig: Khánokh, Pallu, Kheczrón, Khármí. 10 Simeon fiai pedig: Jemuel, Jámin, Ohad, Jákhin, Czóhár és Saul a kanaáni asszonyak fia. 11 Lévi fiai pedig: Gerson, Kehát, Mérári. 12 Júda fiai pedig: Hér, Ónán, Séla, Perez, Zerákh; de megholt vala Hér és Ónán a Kanaán földén. Perecznek

fiai pedig: Kheczrón és Khámul. 13 Izsakhár fiai pedig: Thóla, Puvh, Jób és Simrón. 14 Zebulon fiai pedig: Szered, Élon, Jákhléle. 15 Ezek Lea fiai, a kiket szűlt vala Jákóbnak Mésopotámiában, Dínával az ő leányával együtt. Fiainak és leányainak összes száma: harminczhárom lélek. 16 Gád fiai pedig: Czifjon, Khaggi, Súni, Eczbón, Héri, Aródi és Areéli. 17 Áser fiai pedig: Jimnáh, Jisváh, Jisvi, Beriha és Szerakh az ő húgok; Berihának fiai pedig: Khéber és Málkhiel. 18 Ezek Zilpa fiai, kit Lábán adott vala Leának az ő leányának; és ő szülé ezt a tizenhat lelket Jákóbnak. 19 Rákhelnek, Jákób feleségeinek fiai: József és Benjámin. 20 És születének Józsefnek Égyiptom földén Manasse és Efraim, a kiket Asznáth, Potiferának, On papjának leánya szült néki. 21 Benjámin fiai pedig: Bela, Bekher, Asbél, Géra, Nahamán, Ekhi, Rós, Muppim, Khuppim és Ard. 22 Ezek Rákhel fiai, kik születtek Jákóbnak, minden össze tizenegy lélek. 23 Dán fia pedig: Khusim. 24 Naftáli fiai pedig: Jakhczeél, Gúni, Jéczer és Sillém. 25 Ezek Bilha fiai, kit adott vala Lábán Rákhelnek az ő leányának; és ezeket szülte Jákóbnak, minden össze héte lelket. 26 Valamennyi Jákóbbal Égyiptomba jött lélek, kik az ő ágyékából származtak, a Jákób fiainak feleségeit nem számítva, minden össze hatvanhat lélek. 27 József fiai pedig, kik Égyiptomban születtek, két lélek. Jákób egész házanépe, mely Égyiptomba ment vala, hetven lélek. 28 Júdát pedig elküldé maga előtt Józsefhez, hogy útmutatója legyen Gósen felé. És eljutának Gósen földére. 29 És befogata József az ő szekerébe, és eleibe méne Izráelnek az ő atyának Gósenbe; s a mint maga előtt látá, nyakába borula, és síra az ő nyakán sok ideig. 30 És monda Izráel Józsefnek: Immár örömet meghalok, minekutána láttam a te orczádat, hogy még élsz. 31 József pedig monda az ő testvéreinek, és az ő atya házanépének: Felmegyek és tudtára adom a Faraónak, és ezt mondom néki: Az én testvérem és atyám háznépe, kik Kanaán földén valának, eljöttek én hozzáim. 32 Azok az emberek pedig juhpásztorok, mert baromtartó nép valának, és juhaikat, barmaikat, és minden öket valamijök van, elhozták. 33 S ha majd a Faraó hivat titokat és azt kérde: Mi a ti életmódotok? 34 Azt mondjátok: Baromtartó emberek voltak a te szolgáid gyermeksgünktől fogva mind ez ideig, mi is, mint a mi atyáink, hogy lakhassatok Gósen földén; mert minden juhpásztor utálatos az Égyiptombeliek előtt.

47 Elméne azért József és tudtára adá a Faraónak, és monda: Az én atyám és atyámfiai, juhaikkal, barmaikkal és minden ökkel valamijök volt, ide jöttek Kanaán földéről; és most Gósen földén vannak. 2 És vőn ötöt az ő testvérei közül, és állítá őket a Faraó elé. 3 És monda a Faraó a

József testvéreinek: Mi a ti életmódotok? És mondának a Faraónak: Juhpásztorok a te szolgáid, mi is, mint a mi atyáink. 4 És mondának a Faraónak: Azért jöttünk, hogy e földön tartózkodjunk, mert a te szolgáid barmainak nincs legelője, mivelhogy elhatalmazott az éhség Kanaán földén: hadd lakjanak azért most a te szolgáid Gósen földén. 5 És szól a Faraó Józsefnak, mondván: A te atyád és a te atyádfiai jöttek te hozzád. 6 Égyiptom fölle íme előttem van; e föld legjobb részében telepítsd le a te atyádat és atyádfiait, lakozzanak a Gósen földén: ha pedig tudod, hogy vannak közöttük arra termelt emberek, tudd azokat az én barmaim gondviselőiv. 7 Bevív József Jákóböt is az ő atyát, és állítá őt a Faraó elé. És köszönté Jákób a Faraót. 8 És monda a Faraó Jákóbnak: Hány esztendős vagy? 9 Monda pedig Jákób a Faraónak: Az én bujdosásom esztendeinek napjai száz harminz esztendő; kevesek és nyomorúságosak voltak az én életem esztendeinek napjai, és nem érték el az én atyáim élete esztendeinek napjait, a meddig ők bujdostak. 10 És megáldá Jákób a Faraót, és kiméne a Faraó elől. 11 Megtélepíté tehát József az ő atyát és atyádfiait, és ada nékik birtokot Égyiptom földén, annak a földnek legjobb részében a Rameszesz földén; a mint megharancsolta vala a Faraó. 12 És ellátja vala József az ő atyát és atyádfiait, és az ő atyának egész házanépét kenyérrel, gyermekik számához képest. 13 És kenyér nem vala az egész föld kerekségén, mert igen nagy vala az éhség, és elalélt vala Égyiptom fölle, és a Kanaán fölle az éhség miatt. 14 József pedig mind összeszedé a pénzt, a mi találtatik vala Égyiptomnak és Kanaánnak földén a gabonáért, a melyet azok vesznek vala; és bévivé József a pénzt a Faraó házába. 15 És mikor elfogyott a pénz Égyiptom földéről is, Kanaán földéről is, egész Égyiptom Józsefhez méne, mondván: Adj nékünk kenyeret, miért halunk meg szemed láttára, azért hogy nincs pénz? 16 És monda József: Hozzátok ide barmaitokat, és adok néktek a ti barmaitokért, ha nincs pénz. 17 És elvivék barmaikat Józsefhez, és ada nékik József kenyeret lovakért, juhokért, ökrökért és szamarákért: és eltartá őket abban az esztendőben kenyérrel az ő barmaik összeségéért. 18 Mikor pedig elmúlék az esztendő, menének hozzá a második esztendőben, és mondának néki: Nem titkolhatjuk el uramtól, hogy bizony elfogyott a pénz, és a barom-nyájak mind uramnál vannak, a mint látja az én uram semmi sem maradt, csak testünk és földünk. 19 Miért veszszünk el szemed láttára mind magunk, mind földünk? végy meg minket és földünket kenyéren, és mi és a mi földünk szolgái leszünk a Faraónak; csak adj magot, hogy éljünk s ne halunk meg, és a föld ne pusztuljon el. 20 Megvevé azért József egész

Égyiptom földét a Faraó részére, mert az Égyiptombeliek mind eladák az ő földjöket, mivelhogy erőt vett vala rajtok az éhség. És a föld a Faraóé lőn. 21 A népet pedig egyik városból a másikba telepíté Égyiptom egyik határszélétől másik széléig. 22 Csak a papok földét nem vevé meg, mert a papoknak szabott részük vala a Faraótól és abból a szabott részből élnek vala, a mit nékik a Faraó ád vala; annak okáért, nem adák el az ő földjöket. 23 És monda József a népnek: Íme megvettek titeket a mai napon, és a ti földeteket a Faraónak. Ímholt számotokra a mag, vessétek be a földet. 24 És takaráskor adjatok a Faraónak egy ötödrészt; négy rész pedig legyen a tiétek, a mező bevetésére és éléstekre, mind magatoknak, mind házatok népének, és gyermeketeiknek eledelül. 25 És mondának: Életünket megtartottad; hadd találunk kegyelmet uram szemei előtt, és szolgái leszünk a Faraónak. 26 És törvénnyé tevé azt József minden e mai napig Égyiptom földén, hogy a Faraó az ötödrész, csak a papok fölle, egyedül az nem volt a Faraóé. 27 Lakozék azért Izráel Égyiptom földében a Gósen földén, és ott megörökölének, s megszaporodának és megsokasodának felette igen. 28 Jákób pedig tizenhét esztendeig él vala Égyiptom földén, és Jákób élete esztendeinek napjai száz negyvenhét esztendő. 29 És előkelgetének Izráel halálának napjai, és hívatá az ő fiát Józsefet, s monda néki: Ha én te előttem kedves vagyok, kérlek tudd a kezedet tomporom alá, és légy hozzá szeretettel és hűséggel: Kérlek ne temess el engem Égyiptomban. 30 Midón elaluszom az én atyáimmal, vígy ki engem Égyiptomból és temess el az ő sírjokba. És monda: Én a te beszéded szerint cselekszem. 31 És monda: Esküdjél meg nékem! és megesküvél néki. És leborula Izráel az ágy fejére.

48 És lőn ezek után, megmondák Józsefnak: Íme a te atyád beteg; és elvívé magával az ő két fiát Manassét és Efraimot. 2 És tudtára adák Jákóbnak, mondván: Íme a te fiad József hozzád jó; és összeszedé erejét Izráel, s felüle az ágon. 3 És monda Jákób Józsefnak: A mindenható Isten megjelenék nékem Lúzban, a Kanaán földén, és megáldá engem. 4 És monda nékem: Íme én megszaporítlak és megsokasítlak és népek sokaságává teszlek téged, s ezt a földet te utánnad a te magodonk adom örök birtokul. 5 Most tehát a te két fiad, a kik néked Égyiptom földén annakelőtte születtek, hogy én hozzád jöttem vala Égyiptomba, az enyém; Efraim és Manasse, akár csak Rúben és Simeon, az enyéim lesznek. 6 Ama szülötteid pedig, kiket ő utánon nemzettél, tiéid lépsznek, és az ő bátyaiak nevéről neveztessenek az ő örökségökben. 7 Mert mikor

Mésopotámiából jóvék, meghala mellettem Rákhel Kanaán földén az úton, mikor még egy dűlőföldre valék Efratától, és eltemetém őt ott az Efratába (azaz Bethlehembe) vezető úton. 8 És meglátta Izráel a József fiait és mondta: Kicsodák ezek? 9 József pedig mondta az ő atyának: Az én fiaim, kiket Isten itt adott nékem. És mondta: Hozd ide őket hozzámm, hadd áldjam meg. 10 Mert Izráelnek szemei meghomályosodának a vénség miatt, és nem láthat vala. Közel vivé tehat őket hozzá, ő pedig megcsókolgatá és megölgeté őket. 11 És mondta Izráel Józsefnek: Nem gondoltam, hogy orczádat megláthassam, és íme az Isten megengedte látnom magodat is. 12 Akkor kivevé József azokat az ő atyának térdi közül, és leborula arczzal a földre. 13 És fogá József mindenkittejöket, Efraimot jobbkezével Izráel balkeze felől; Manassét pedig balkezével Izráelnek jobbkeze felől és közel vivé őket hozzá. 14 Izráel pedig kinyújtá az ő jobbkezét és rátevé Efraim fejére, pedig ő a kisebbik vala, az ő balkezét pedig Manasse fejére. Tudva tevé így kezeit, mert az elsőszülött Manasse vala. 15 És megáldá Józsefet s mondta: Az Isten, a kinek előtte jártak az én atyáim Ábrahám és Izsák; az Isten a ki gondomat viselte, a mióta vagyok, mind e napig: 16 Amaz Angyal, ki megszabadított engem minden gonosztól, áldja meg e gyermekemet, és viseljék az én nevemet és az én atyáimnak Ábrahámnak és Izsáknak nevét, és mint a halak szaporodjanak e földön. 17 Látván pedig József, hogy az ő atya jobbkezét Efraim fejére tevé, nem tetszik néki, és megfogá atya kezét, hogy Efraim fejéről Manasse fejére tegye át. 18 És mondta József az ő atyának: Nem úgy atyám; mert ez az elsőszülött, ennek fejére tudd jobb kezedet. 19 Nem akárá pedig az atya és mondta: Tudom fiam, tudom, ő is néppé lesz, ő is megnevekedik; de az ő öccse nálánál inkább megnevekedik, és az ő magja népek sokaságával lesz. 20 És megáldá őket azon a napon, mondván: Ha áld, téged említsen Izráel, mondván: Az Isten téged olyanná tégyen mint Efraimot s Manassét. És Efraimot eleibe tevé Manassénak. 21 És mondá Izráel Józsefnek: Íme én meghalok, de az Isten veletek lesz és vissza visz titkodat a ti atyáitok földére. 22 Én pedig adok néked egy osztályrészet a te atyádfiainak része felett, melyet az Emoreustól vettetem fegyveremmel és kézivemmel.

49 És szólítá Jákób az ő fiait, és mondta: Gyűljetek egybe, hadd jelentsem meg néktek, a mi rátok következik a messze jövőben. 2 Gyűljetek össze s hallgassatok Jákóbnak fiai! hallgassatok Izráelre, a ti atyáitokra. 3 Rúben, te elsőszülöttem, erőm, tehetségem zsengéje, első a méltóságban, első a hatalomban. 4 Állhatatlan, mint

a víz, nem leszesz első, mivel atyád ágyába léptél fel: akkor megfertőztetted! Nyoszolyámba lépett ő. 5 Simeon és Lévi atyafiak, erőszak eszközei az ő fegyverök. 6 Tanácsukban ne légyen részes lelkem, gyűlésükkel ne egyesüljön dicsőségem, mert haragjokban férítötök, s kedvök telve inát szegtek az ökörnek. 7 Átkozott haragjok, mert erőszakos, és dühök, mivel kegyetlen; eloszlatom őket Jákóbban, és elszélesztem Izráelben. 8 Júda! téged magasztalnak atyádfiai, kezed ellenségeidnek nyakán lesz s meghajolnak előtted atyáidnak fiai. 9 Oroszlánkölyök Júda; zsákmány ejtvén, fermentél, fiam! Lehevert, lenyúgodott, mint a hím oroszlán, és mint nőstény oroszlán; ki veri őt fel? 10 Nem múlik el Júdától a fejedelmi bot, sem a vezéri pálca térdi közül; míg eljő Siló, és a népek néki engednek. 11 Szőlőtőhöz köti szamarát, és nemes venyigéhez szamara vemhét, ruháját borban mossa, felöltőjét a szőlő vérében. 12 Bortól veresek szemei, tejtől fehérek fogai. 13 Zebulon a tenger partjáig lakozik, azaz a hajók kikötőjéig s határának széle Czídonig ér. 14 Izsakhár erős csontú szamár, a karámok közt heverész. 15 S látja, hogy jó a nyugalom és hogy a föld mily kies: teher alá hajtja hátát, s robotoló szolgává lesz. 16 Dán ítéli az ő népét, mint Izráel akármelyik nemzetisége. 17 Dán kígyó lesz az úton, szarvaskígyó az ösvényen, mely a ló körmébe harap, hogy lovagja hanyatt esik. 18 Szabadításodra várok Uram! 19 Gád! had háborgatja; majd ő hág annak sarkába. 20 Ásernek kenyere kövér, királyi csemegét szolgáltat. 21 Nafthali, gyorslábú szarvas, az ő beszéde kedves. 22 Termékeny fa József, termő ág a forrás mellett, ágazata meghaladja a kőfalat. 23 Keserítik, lövöldözik és üldözik a nyilazók: 24 De mereven marad kézíve, feszülten keze karjai, Jákób Hatalmasának kezétől, onnan, Izráel pásztorától, kősziklájától. 25 Atyád Istenétől, a ki segélyen; a mindenhatótól, a ki megáldjon, az ég áldásaival, onnan felülről, a mélység áldásaival, mely alant terül, az emlők és anyaméh áldásaival. 26 Atyád áldásai meghaladják az ős hegyek áldásait, az örökké halmok kiességeit. Szálljanak József fejére, a testvérek közül kiválasztatottak koponyájára. 27 Benjámin ragadozó farkas: reggel ragadományt eszik, este pedig zsákmányt oszt. 28 Mind ezek Izráel nemzetiségei, tizenketten, és ez az a mit mondott nékik az ő atyok, mikor őket megáldá; mindenket tulajdon áldásával áldá meg. 29 És parancsolta nékik és mondta: Én az én népemhez takaríttam, temessetek engem az én atyáimhoz, ama barlangba, mely a Khitteus Eron mezején van. 30 Abba a barlangba, mely Kanaán földén Mamré átellenében Makpelahnak mezején van, melyet megvett Ábrahám a mezővel együtt a Khitteus Efrontól,

temetésre való örökségül. 31 Oda temették el Ábrahámot és Sárát az ő feleségét; oda temették Izsákat és Rebekát az ő feleségét; s oda temettettem el Leát is. 32 Szerzemény e mező és a barlang, mely abban van, a Khéth fiaitól. 33 És elvégezé Jákób a mit fiainak parancsolt és fölszedé lábait az ágyra, és kiműlék és az ő népéhez takarítottaték.

50 János pedig az ő atya orczájára borúla és siránkozék felettese és csókolgatá őt. 2 És megparancsolá Jánoszt az ő szolgáinak, az orvosoknak, hogy balzsamozzák be az ő atyát; és bebalzsamozák az orvosok Izráelt. 3 Mikor negyven nap eltéltek, mert akkorra telnek be a bebalzsamozás napjai, siraták őt az Égyptombeliek hetven napig. 4 És elmúlának az ő siratásának napjai, és szóla János a Faraó házanépéhez, mondván: Ha kedves vagyok előttetek, szóljatok kérlek a Faraónak, mondván: 5 Az én atyám engem megesketett, mondván: Íme én meghalok; az én síromba, melyet Kanaán földén ástam magamnak, oda temess el engem. Most hát kérlek, hadd menjek el, és temessem el az én atyámát, azután visszatárek. 6 És monda a Faraó: Eredj el és temesd el a te atyádat, a mint megesketett téged. 7 Elméne azért János, hogy az ő atyát eltemesse, és vele együtt felmenének mind a Faraó szolgái, az ő házának vénei és Égyptom földének minden vénei. 8 Jánosfnek is egész háznépe; és az ő bátyai, és az ő atyának háznépe; csak gyermekéket, juhaikat és barmaikat hagyták a Gósen földén. 9 Felmenének annakfelette ő vele szekerek is és lovagok, úgy hogy igen nagy sereg vala. 10 Mikor eljutának Atád szérűjéhez, mely a Jordánon túl van, nagy és keserves sírással sírának ott. János pedig hét napig gyászolá az ő atyát. 11 És láták az ország lakosai, a Kanaán népe azt a gyászt Atád szérűjénél, és mondának: Keserves gyásza ez az Égyptombelieknek. Azért nevezék azt a helyet Ábel Micrajimnak, mely a Jordánon túl van. 12 Aképen cselekednének azért Jákóbbal az ő fiai, a miképen megparancsolta vala nézik. 13 Elvivék ugyanis őt az ő fiai Kanaán földére és eltemeték őt a Makpelah mezőnek barlangjába, melyet vett vala Ábrahám a mezővel együtt temetésre való örökségnek a Khitteus Efrontól Mamrénak átellenében. 14 És visszatére János Égyptomba, ő, és az ő atyafiai, és mind azok, kik vele fölmentek vala az ő atyának temetésére, minekutána eltemette az ő atyát. 15 A mint láták János bátyai, hogy az ő atyjok meghalt, ezt mondják vala: Hálha gyűlölni fog minket János, és visszaadja nékünk mindazt a gonoszt, a mit rajta elkövettünk. 16 Izenetet küldének azért Jánosfhez, mondván: A te atyád megparancsolta nékünk az ő holta előtt, mondván: 17

Így szóljatok Jánosfhez: Kérünk téged, bocsásd meg a te atyádfiainak vétkét és bűnöket, mert gonoszul cselekedtek te ellened. Most azért bocsásd meg azoknak vétkét, a kik a te atyád Istenét szolgálják. János pedig sír vala, mikor ezt mondák néki. 18 Járulának pedig ő hozzá az ő testvérei is, és leborúlának előtte és mondának: Íme mi a te szolgáid vagyunk. 19 János pedig monda: Ne féljetek: avagy Isten gyanánt vagyok-é én? 20 Ti gonoszt gondoltatok én ellenem, de Isten azt jára gondolta fordítani, hogy cselekedjék úgy a mint ma, hogy sok nép életét megtartsa. 21 Most annakokáért ne féljetek: Eltartalak én titeket és a ti gyermeketeiteket. És megvígasztalá őket és szívökre beszéle. 22 János pedig Égyptomban lakozék; mind ő, mind az ő atyának házanépe. És éle János száz tíz esztendeig. 23 És látá János Efraimtól harmad ízben való fiait. Manasse fiának Mákhirnak is születtek János tárden gyermekei. 24 És monda János az ő testvéreinek: Én meghalok, de Isten bizonnyal meglátogat titeket és felvisz titeket a földről arra a földre, melyet esküvel ígért meg Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak. 25 És megesketé János Izráel fiait, mondván: Mikor az Isten titeket bizonnyal meglátogat, vigyétek fel innen az én tetemeimet magatokkal. 26 És meghala János száz tíz esztendős korában, és bebalzsamozák, és koporsóba tevék Égyptomban.

2 Mózes

1 Ezek pedig az Izráel fiainak nevei, a kik Jákóbbal Égyiptomba menének; kiki az ő házanépével méne: 2 Rúben, Simeon, Lévi és Júda; 3 Izsakhár, Zebulon és Benjámin; 4 Dán és Naftali, Gád és Áser. 5 Mindazok a lelkek pedig, a kik Jákób ágyékából származtak vala, hetvenen valának. Jótsef pedig Égyiptomban vala. 6 És meghala Jótsef és minden ő atyafia és az az egész nemzedék. 7 Izráel fiai pedig szaporák valának, szaporodának és sokasodának és igen-igen elhatalmazának, úgy hogy megtelék velök az ország. 8 Azonkörben új király támada Égyiptomban, aki Jótsefet nem ismerte vala. 9 És monda az ő népének: Íme az Izráel fiainak népe több, és hatalmasabb nálunknál. 10 Nosza bánunk okosan vele, hogy el ne sokasodjék és az ne legyen, hogy ha háború támad, ő is ellenségünkhez adja magát és ellenünk harcöljen és az országból kimenjen. 11 Rendelének azért föléjük robotmestereket, hogy nehéz munkákkal sanyargassák őket. És épít a Faraónak gabonatartó városokat, Pithomot és Ramszeszt. 12 De minél inkább sanyargatják vala őt, annál inkább sokasodik és annál inkább terjeszkedik vala, s félnek vala az Izráel fiaitól. 13 Pedig kegyetlenül dolgoztatták az égyiptomiak az Izráel fiait. 14 És kemény munkával keseríték életöket, sárcsinálással, téglavetéssel és mindenféle mezei munkával, minden munkájokkal, melyeket kegyetlenül dolgoztatnak vala velök. 15 És szóla Égyiptom királya a héber bábkának, a kik közül egyiknek Sifra, a másiknak Puá vala neve. 16 És monda: Mikoron héber asszonyok körül bábkodtok, nézzetek a szűlőszékre: ha fiú az, azt öljétek meg, ha pedig leány az, hadd éljen. 17 De a bábák félék az Istenet és nem cselekednének úgy a mint Égyiptom királya parancsolta vala nézik, hanem életben hagyják vala a gyermeket. 18 Hívatá annakokáért Égyiptom királya a bábákat és monda nézik: Miért műveltek azt, hogy életben hagytátok a gyermeket? 19 A bábák pedig mondának a Faraónak: Mert a héber asszonyok nem olyanok, mint az Égyiptombeliek: mert azok élet-erősek; minek előtte a bába hozzájok eljutna, már szűlnek. 20 Annakokáért jól tőn Isten a bábákkal, a nép pedig sokasodék és igen elhatalmazék. 21 És lón, hogy mivel a bábák félék az Istenet: megépíté az ő házukat. 22 Parancsola azért a Faraó minden ő népének, mondván: minden fiút, aki születik, vessetek a folyóvízbe, a leányt pedig hagyjátok minden életben.

2 És elméne egy Lévi nemzettségből való férfiú és Lévi leányt vőn feleségül. 2 És fogada méhében az asszony és fiat szűle; és látá, hogy szép az és rejtegeté három hónapig. 3 De mikor tovább nem rejtegetheté, szerze annak egy gyékény-ládácskát, és bekené azt gyantával és szurokkal s belétev a gyermeket és letevé a folyóvíz szélén a sás közé. 4 Az ő nénje pedig megáll vala távolról, hogy megtudja: mi történik vele? 5 És aláméne a Faraó leánya, hogy megfürödjék a folyóvízben, szolgálóleányai pedig járkálnak vala a víz partján. És meglátá a ládácskát a sás között s elküldé az ő szolgálóleányát és kihozatá azt. 6 És kinyitá és látá a gyermeket; és íme egy síró fiú. És könyörűle rajta és monda: A héberek gyermekei közül való ez. 7 Az ő nénje pedig monda a Faraó leányának: Elmenjék s hívjak-é egy szoptató asszonyt a héber asszonyok közül, hogy szoptassa néked a gyermeket? 8 És a Faraó leánya monda néki: Eredj el. Elméne azért a leányzó, és elhívá a gyermek anyját. 9 És monda néki a Faraó leánya: Vidd el ezt a gyermeket és szoptasd fel nékem, és én megadom a te jutalmadat. És vevé az asszony a gyermeket és szoptatá azt. 10 És felhevikedék a gyermek, és vivé őt a Faraó leányához, és fia gyanánt lón annak, és nevezé nevét Mózesnek, és mondá: Mert a vízből húztam ki őt. 11 Lón pedig azokban a napokban, mikor Mózes felhevikedék, kiméne az ő atyafaihoz és látá az ő nehéz munkájokat s látá, hogy egy Égyiptombeli férfi út vala egy héber férfit az ő atyafai közül. 12 Mikor ide-oda tekinte és látá hogy senki sincs, agyonüté az Égyiptombelit és elrejté azt a homokba. 13 Másnap is kiméne és íme két héber férfi veszekedik vala. És monda annak a ki bűnös vala: Miért vered a te atyádfiát? 14 Az pedig monda: Kicsoda tett téged fő emberré és bíróvá mi rajtunk? Talán engem is meg akarsz ölni, mint megöléd az égyiptomit? Mózes pedig megfélemlék és monda: Bizony kitudódott a dolog. 15 A Faraó is meghallá azt a dolgot és Mózest halálra keresteti vala: de elfuta Mózes a Faraó elől és lakozék Mídán földén; leüle pedig egy kútnál. 16 Mídán papjának pedig hét leánya vala, és oda menének és vizet húzának és tele merék a válukat, hogy megitassák atyjoknak juhait. 17 A pásztorok is oda menének és elűzik őket. Mózes pedig felkele és segítséggel lón nézik és megitatja juhaikat. 18 Mikor atyjokhoz Réhuelhez menének, monda ez: Mi az oka, hogy ma ilyen hamar megjöttetek? 19 Ők pedig mondának: Egy égyiptombeli férfi oltalmaza minket a pásztorok ellen, annakfelette vizet is húzott nékünk, és megitatta a juhokat. 20 S monda leányainak: És hol van ő? miért hagytátok ott azt a férfit? hívjátok el, hogy egyék kenyeret. 21 És tetszék Mózesnek, hogy ott maradjon e férfiúnál, és ez feleségül

adá Mózesnek az ő leányát, Czipporát. 22 És fiat szűle ez és nevezé nevét Gersomnak, mert mondá: Jövevény voltam az idegen földön. 23 És lőn ama hosszú idő alatt, meghala az Égyiptom királya, Izráel fiai pedig fohászkodnak vala a szolgáság miatt, és kiáltnak vala és feljuta a szolgáság miatt való kiáltásuk Istenhez. 24 És meghallá Isten az ő fohászkodásukat és megemlékezék Isten az Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal kötött szövetségéről. 25 És megtekinté Isten az Izráel fiait és gondja vala rájok Istennek.

3 Mózes pedig őrzi vala az ő ipának, Jethrónak a Midián papjának juhait és hajtá a juhokat a pusztán túl és juta az Isten hegyéhez, Hórebhez. 2 És megjelenék néki az Úr angyala tűznek lángjában egy cspíkebokor közepéből, és látá, hogy ímé a cspíkebokor ég vala; de a cspíkebokor meg nem emésztetik vala. 3 S monda Mózes: Oda megyek, hogy lássam e nagy csudát, miért nem ég el a cspíkebokor. 4 És látá az Úr, hogy oda méne megnézni, és szólítá őt Isten a cspíkebokorból, mondván: Mózes, Mózes. Ez pedig monda: Ímhol vagyok. 5 És monda: Ne jőjj ide közel, oldd le a te saruidat lábaidról; mert a hely, a melyen állasz, szent föld. 6 És monda: Én vagyok a te atyádnak Istene, Ábrahámnak Istene, Izsáknak Istene és Jákóbnak Istene. Mózes pedig elrejté az ő orczáját, mert fél vala az Istenre tekinteni. 7 Az Úr pedig monda: Látván láttam az én népemnek nyomorúságát, a mely Égyiptomban vagyon és meghallottam az ő sanyargatóik miatt való kiáltásukat; sőt ismerem szenvedéseit. 8 Le is szállok, hogy megszabadítsam őt az Égyiptombeliek kezéből és felvígym őt arról a földről, jó és tágas földre, téjjel és mézzel folyó földre, a Kananeusok, Khitteusok, Emoreusok, Perizeusok, Khivveusok és Jebuzeusok lakóhelyére. 9 Mivel hát ímé feljutott hozzáim az Izráel fiainak kiáltása és láttam is a nyomorgatást, a melylyel nyomorgatják őket az Égyiptombeliek: 10 Most azért eredj, elküldelek téged a Faraóhoz és hozd ki az én népemet, az Izráel fiait Égyiptomból. 11 Mózes pedig monda az Istennek: Kicsoda vagyok én, hogy elmenjek a Faraóhoz és kihozzam az Izráel fiait Égyiptomból? 12 És felele: Én veled lészek! és ez lesz a jele, hogy én küldöttelek téged, hogy mikor kihozod a népet Égyiptomból, ezen a hegyen fogtok szolgálni az Istennek. 13 Mózes pedig monda az Istennek: Ímé én elmegyek az Izráel fiaihoz és ezt mondom nékik: A ti atyáitok Istene küldött engem ti hozzátok; ha azt mondják nékem: Mi a neve? mit mondjak nékik? 14 És monda Isten Mózesnek: VAGYOK A KI VAGYOK. És monda: Így szólj az Izráel fiaihoz: A VAGYOK küldött engem ti hozzátok. 15 És ismét monda Isten Mózesnek: Így szólj az Izráel fiaihoz: Az Úr, a

ti atyáitoknak Istene, Ábrahámnak Istene, Izsáknak Istene és Jákóbnak Istene küldött engem ti hozzátok. Ez az én nevem mind örökké és ez az én emlékeztem nemzetiségről nemzetésre. 16 Menj el és gyűjtsd egybe az Izráel véneit és mondд ezt nékik: Az Úr, a ti atyáitok Istene, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak Istene megjelent nékem, mondván: Megemlékeztem rólatok és arról a mit elkövettek rajtak Égyiptomban. 17 És mondám: Kiviszlek titeket az égyiptomi nyomorúságból a Kananeusok, Khitteusok, Emoreusok, Perizeusok, Khivveusok és Jebuzeusok földére, téjjel és mézzel folyó földre. 18 És ha hallgatnak szavadra, akkor elmégy te és az Izráel vénei Égyiptom királyához, s így szóltok néki: Az Úr, a héberek Istene megjelent nékünk; most azért hadd menjünk három napi útra a pusztába, hogy áldozzunk az Úrnak a mi Istenünknek. 19 Én pedig tudom, hogy az égyiptomi király nem engedi meg néktek, hogy elmenjetek, még erőhatalomra sem. 20 Kinyújtom azért az én kezemet és megverem Égyiptomot mindenféle csudáimmal, melyeket véghez viszek benne; így azután elbocsát titeket. 21 És kedvessé tészem e népet az Égyiptombeliek előtt, és lészen, hogy mikor kimentek, nem mentek üresen. 22 Kérjen azért minden asszony az ő szomszédasszonyától és háza lakó asszonyától ezüst edényeket és arany edényeket és ruhákat; és rakjátok azokat fiaitokra és leányaitokra, s így foszszátok ki Égyiptomot.

4 Felele Mózes és monda: De ők nem hisznek nékem s nem hallgatnak szavamra, sőt azt mondják: nem jelent meg néked az Úr. 2 Az Úr pedig monda néki: Mi az a kezden? S ő monda: Vessző. 3 Vesd azt – úgymond – a földre. És veté azt a földre és lőn kígyóvá; és Mózes elfutamodék előle. 4 Monda pedig az Úr Mózesnek: Nyújtsd ki kezedet és fogd meg a farkát! És kinyújtá kezét és megragadá azt, és vesszővé lőn az ő kezében. 5 Hogy elhagyjék, hogy megjelent néked az Úr, az ő atyáik Istene, Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákób Istene. 6 És ismét monda néki az Úr: Nosza dugd kebeledbe a kezed; és kebelébe dugá kezét és kihúzá: ímé az ő keze poklos vala, olyan mint a hó. 7 És monda: Dugd vissza kebeledbe a kezed: és visszadugá kezét kebelébe és kivevé azt kebeléből és ímé ismét olyanná lón mint teste. 8 És ha úgy lenne, hogy nem hisznek néked és nem hallgatnak az első jel szavára, majd hisznek a második jel szavának. 9 És ha úgy lenne, hogy ennek a két jelnek sem hisznek és nem hallgatnak szavadra: akkor meríts vizet a folyóvízből és öntsд a szárazra, és a víz, a mit a folyóvízből merítettél, vérré lesz a szárazon. 10 És monda Mózes az Úrnak: Kérlek, Uram, nem vagyok én ékesenszóló

sem tegnaptól, sem tegnap előttől fogva, sem azóta, hogy szólottál a te szolgáddal; mert én nehéz ajkú és nehéz nyelvű vagyok. **11** Az Úr pedig monda néki: Ki adott száját az embernek? Avagy ki tesz némává vagy siketté, vagy látóvá vagy vakká? Nemde én, az Úr? **12** Most hát eredj és én lészek a te száddal, és megtanítlak téged arra, a mit beszélned kell. **13** Ő pedig monda: Kérlek, Uram, csak küldd, a kit küldeni akarsz. **14** És felgerjede az Úr haragja Mózes ellen és monda: Nemde atyádfia néked a Lévi nemzetsegből való Áron? Tudom, hogy ő ékesenszóló és ímé ő ki is jó elődbe s mihelyt meglát, örvendezni fog az ő szívében. **15** Beszélj azért vele, és add szájába a beszédeket, és én lészek a te száddal és az ő szájával és megtanítlak titeket arra, a mit cselekedjetek. **16** És ő beszél majd helyetted a néphez és ő lesz néked száj gyanánt, te pedig leszesz néki Isten gyanánt. **17** Ezt a vesszőt pedig vedd kezedbe, hogy véghez vidd vele ama jeleket. **18** És méne Mózes és visszatére az ő ipához Jethróhoz és monda néki: Hadd menjek és térik vissza az én atyámfaihoz Égyiptomba, hogy meglássam, ha élnek-e még? És monda Jethró Mózesnek: Eredj el békességgel. **19** Az Úr pedig monda Mózesnek Midiánban: Eredj, térij vissza Égyiptomba; mert meghaltak mindenek a férfiak, a kik téged halálra kerestek vala. **20** És felvezé Mózes az ő feleségét és az ő fiait és felülteté őket a szamárra és visszatére Égyiptom földére. Az Isten vesszejét pedig kezébe vevé Mózes. **21** És monda az Úr Mózesnek: Mikor elindulsz, hogy visszatérj Égyiptomba, meglásd, hogy mindeneket a csudákat véghez vidd a Faraó előtt, melyeket kezedbe adtam; én pedig megkeményítem az ő szívét, és nem bocsátja el a népet. **22** Ezt mondott azért a Faraónak: Így szolt az Úr: Elsőszülött fiam az Izráel. **23** Ha azt mondomb néked: Bocsásd el az én fiamat, hogy szolgáljon nékem és te vonakodol elbocsátani: ímé én megölöm a te elsőszülött fiadat. **24** És lön az úton, egy szálláson, eleibe álla az Úr és meg akarja vala őt ölni. **25** De Czippora egy éles követ veve és lemetszé az ő fiának előbörét és lába elé veté mondván: Bizony, vérjegyesem vagy te nékem! **26** És békét hagya néki. Akkor monda: Vérjegyes a körülmetélkedésért. **27** Áronnak pedig monda az Úr: Eredj Mózes eleibe a pusztába! És elmené és találkozék vele az Isten hegyénél és megcsókolá őt. **28** Mózes pedig elbeszél Áronnak az Úr mindama szavait, melyekkel őt elküldötte vala és mindeneket a jeleket, melyeket reá bízott vala. **29** És méne Mózes és Áron és egybegyűjték Izráel fiainak minden véneit. **30** És elmondott Áron mindeneket a beszédeket, melyeket mondott vala az Úr Mózesnek és megcselekedé a jeleket a nép szemei előtt. **31** És hitt a nép, és megértette, hogy meglátogatta az Úr

Izráel fiait és megtekintette nyomorúságukat. És meghajták magokat és leborulálnak.

5 Annakutána pedig elmenének Mózes és Áron és mondának a Faraónak: Ezt mondá az Úr, Izráelnek Istene: Bocsásd el az én népemet, hogy ünnepet üljenek nékem a pusztában. **2** A Faraó pedig mondá: Kicsoda az Úr, hogy szavára hallgassak, és elbocsássam Izráelt? Nem ismerem az Urat és nem is bocsátom el Izráelt. **3** Ők pedig mondának: A hébrek Istene megjelent nékünk; hadd mehessünk hát háromnapi útra a pusztába, hogy áldozhassunk az Úrnak a mi Istenünknek, hogy meg ne verjen minket döghalállal vagy fegyverrel. **4** Egyiptom királya pedig monda nézik: Mózes és Áron! miért vonjátok el a népet az ő munkáitól? menjetek dolgotokra. **5** Ezt is mondja vala a Faraó: Ímé a föld népe most sok, és ti elhagyatjátok velök az ő munkáikat. **6** Parancsolá azért a Faraó azon a napon a nép sarczoltatóinak és felvígázóinak, mondván: **7** Ne adjatok többé polyvát a népnek a téglavetéshez mint ennekkelőtte; hadd menjenek el ők magok és szedjenek magoknak polyvát. **8** De a téglá számát, mennyit ennekkelőtte csináltak, vessétek ki rájok; azt le ne szállítsátok, mert restek ők és azért kiáltoznak, mondván: Menjünk el, áldozzunk a mi Istenünknek. **9** Nehezítessék meg a szolgálat ezeken az embereken, hogy azzal legyen dolguk és ne hajtsanak hazug szóra. **10** Kímenének azért a nép sarczoltatói és felvígázói és ezt mondák a népnek mondván: Ezt mondja a Faraó: Nem adok néktek polyvát. **11** Menjetek magatok, szedjetek magatoknak polyvát onnan, ahol találtok; mert semmi sem szállítattak le szolgálatotokból. **12** És elszélede a nép egész Égyiptom földén, hogy tarlót szedjen polyva helyett. **13** A sarczoltatók pedig szorítják vala, mondván: Végezzétek el munkátokat, napjában a napi munkát, mint akkor, a mikor polyva volt. **14** És verettetének az Izráel fiai közül való felvígázók, a kiket a Faraó sarczoltatói rendeltek vala föléjük, mondván: Miért nem végeztétek el a rátok vetett téglaszámot sem tegnap, sem ma úgy, mint ennekkelőtte? **15** És elmenének az Izráel fiai közül való felvígázók és kiáltanak a Faraóhoz, mondván: Miért cselekszel így a te szolgáiddal? **16** Polyvát nem adnak a te szolgáidnak és azt mondjak nékünk: Csináljatok téglát! És íme a te szolgáid verettetnek, a te néped pedig vétkézik. **17** Az pedig monda: Restek vagytok, restek, azért mondjátok: Menjünk el, áldozzunk az Úrnak! **18** Most pedig menjetek, dolgozzatok, polyvát ugyan nem adnak néktek, de a rátok vetett téglá-számot be kell adnotok. **19** Akkor látiák vala Izráel fiainak felvígázói, hogy bajban vannak, mivel azt kell mondaniok: a téglá-számot le

ne szállítsátok; napjában a napi munka meglegyen. 20 És mikor kijövének a Faraótól, szembe találkozának Mózessel és Áronnal. 21 S mondának nékik: Lásson meg titeket az Úr és ítélen meg, kik rossz hírbe kevertetek minket a Faraó előtt és az ő szolgái előtt, fegyvert adván azok kezébe, hogy megöljenek minket. 22 És visszaméne Mózes az Úrhoz és monda: Uram, miért engedsz rosszul bánni ezzel a néppel! Miért küldél engem ide? 23 Mert attól fogva, hogy bemenék a Faraóhoz, hogy a te nevedben szóljak, rosszabbul bánik e néppel; megszabadítani pedig nem szabadítád meg a te népedet.

6 Az Úr pedig monda Mózesnek: Majd meglátod mit cselekszem a Faraóval; mert hatalmas kéz miatt kell őket elbocsátani és hatalmas kéz miatt úzi el őket az ő földéről. 2 Az Isten pedig szóla Mózeshez és monda néki: Én vagyok az Úr. 3 Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak úgy jelentem meg mint mindenható Isten, de az én Jehova nevemen nem voltam előttük ismeretes. 4 Szövetséget is kötöttem velek, hogy nékik adom a Kanaán földét, az ő tartózkodásuk földét, a melyen tartózkodjanak. 5 Fohászkodását is meghallottam az Izráel fiainak a miatt, hogy az Égyiptombeliek szolgálatra szorítják őket, megemlékeztem az én szövetségemről. 6 Annakokáért mondd meg az Izráel fiainak: Én vagyok az Úr és kiviszlek titeket Égyiptom nehéz munkái alól és megszabadítok titeket az ő szolgálatjuktól és megmentlek titeket kinyújtott karral és nagy büntető ítéletek által. 7 És népemmé fogadlak titeket s Istentekké lészek néktek és megtudjátok, hogy én vagyok a ti Uratok Istenek, a ki kihoztalak titeket Égyiptom nehéz munkái alól. 8 És bevízszlek titeket a földre, a mely felől esküre emeltem fel kezemet, hogy Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak adom azt, és néktek adom azt örökségül, én az Úr. 9 Eképen szóla Mózes az Izráel fiahoz; de nem hallgatának Mózesre, a kislelkűség és a kemény szolgálat miatt. 10 Az Úr pedig szóla Mózeshez mondván: 11 Eredj be, szólj a Faraónak, Égyiptom királyának, hogy bocsássa el Izráel fiait az ő földéről. 12 Mózes pedig szóla az Úr előtt, mondván: Íme Izráel fiai nem hallgatnak reám, hogy hallgatna hát reám a Faraó, holott én nehéz ajkú vagyok? 13 És szóla az Úr Mózeshez és Áronhoz és rendelé őket Izráel fiahoz és a Faraóhoz, Égyiptom királyához, hogy hozzák ki az Izráel fiait Égyiptom földéről. 14 Ezek atyáik házanépének fejei: Rúbennek, Izráel elsőszülöttének fiai: Khanókh, Pallu, Khecrón és Karmi. Ezek a Rúben nemzetégei. 15 Simeon fiai pedig: Jemúél, Jámin, Óhad, Jákin, Czohar és Saul, a kanaánbeli asszony fiai. Ezek a Simeon nemzetégei. 16

Ezek pedig a Lévi fiainak nevei az ő születésök szerint: Gersón, Kehát és Merári. Lévi életének esztendei pedig: száz harminczhét esztendő. 17 Gersón fiai: Libni, Simhi, az ő nemzetégeik szerint. 18 Kehát fiai pedig: Amrám, Jiczchár, Khebrón és Huzziél. Kehát életének esztendei pedig: száz harminczhárom esztendő. 19 Merári fiai pedig: Makhli és Músi. Ezek a Lévi nemzetégei az ő születésök szerint. 20 Amrám pedig feleségűl vevé magának Jókábedet, atyának húgát s ez szülé néki Áront és Mózest. Amrám életének esztendei pedig száz harminczhét esztendő. 21 Jiczchár fiai pedig: Kórákh, Nefeg és Zikri. 22 Huzziél fiai pedig: Misáél, Elczáfán és Szithri. 23 Áron pedig feleségűl vevé magának Elisebát, Aminádáb leányát, Nakhsón húgát s ez szülé néki Nádábot, Abíhut, Eleázárt és Ithámárt. 24 Kórákh fiai pedig: Asszir, Elkánáh és Abiászáf. Ezek a Kórákh nemzetégei. 25 Eleázár pedig az Áron fia, a Putiél leányai közülőn magának feleséget s ez szülé néki Fineást. Ezek a Leviták atyainak fejei az ő nemzetégeik szerint. 26 Ez Áron és Mózes, a kiknek mondá az Úr: Hozzátok ki az Izráel fiait Égyiptom földéről, az ő seregeik szerint. 27 Ők azok, a kik szóltak a Faraónak Égyiptom királyának, hogy kihozhassák az Izráel fiait Égyiptomból. Ez Mózes és Áron. 28 És lőn a mikor szóla az Úr Mózesnek Égyiptom földén. 29 Így szóla az Úr Mózeshez, mondván: Én vagyok az Úr: mondd el a Faraónak Égyiptom királyának mindazt, a mit én szólok néked. 30 Mózes pedig monda az Úr előtt: Íme én nehéz ajkú vagyok, hogy hallgatna reám a Faraó?

7 Az Úr pedig monda Mózesnek: Lásd, Istenévé teszlek téged a Faraónak, Áron pedig, a te atyádfia, szószólód lészen. 2 Te mondj el minden, a mit néked parancsolok; Áron pedig, a te atyádfia mondja meg a Faraónak, hogy bocsássa el Izráel fiait az ő földéről. 3 Én pedig megkeményítem a Faraó szívét és megsokasítom az én jeleimet és csudáimat Égyiptom földén. 4 És a Faraó nem hallgat reátok; akkor én kezemet Égyiptomra vetem és kihozom az én seregeimet, az én népemet, az Izráel fiait Égyiptom földéről nagy büntető ítéletek által. 5 S megtudják az Égyiptombeliek, hogy én vagyok az Úr, a mikor kinyújtádom kezemet Égyiptomra és kihozzádom az Izráel fiait ő közülök. 6 És cselekedék Mózes és Áron, a mint parancsolta vala nékik az Úr; úgy cselekednék. 7 Mózes pedig nyolczvan esztendős és Áron nyolczvanhárom esztendős vala, a mikor a Faraóval beszéltek. 8 És szóla az Úr Mózesnek és Áronnak mondván: 9 Ha szól hozzátok a Faraó mondván: tegyetek csudát; akkor mondd Áronnak: Vedd a te vessződet és vesd a Faraó elé; kigyóva lesz. 10 Beméne azért Mózes és Áron a Faraóhoz, és

úgy cselekedének, a mint az Úr parancsolta vala; veté Áron az ő vesszejét a Faraó elé és az ő szolgái elé, és kígyóvá lón. 11 És előhívá a Faraó is a bőlcseket és varázslókat, és azok is, Égyiptom írástudói, úgy cselekedének az ő titkos mesterségökkel. 12 Elveté ugyanis mindenik az ő vesszejét és kígyókká lónek; de az Áron vesszeje elnyelé azok vesszejét. 13 És megkeményedék a Faraó szíve és nem hallgata reájok, a mint megmondotta vala az Úr. 14 Az Úr pedig monda Mózesnek: Kemény a Faraó szíve, nem akarja a népet elbocsátani. 15 Eredj a Faraóhoz reggel; ímé ő kimegy a vízhez, és állj eleibe a folyóvíz partján, és a vesszőt, a mely kígyóvá változott vala, vedd kezedbe. 16 És mondд néki: Az Úr, a héberek Istene küldött engem hozzád, mondván: Bocsásd el az én népemet, hogy szolgáljanak nékem a pusztában; de ímé mindez ideig meg nem hallgattál. 17 Így szolt az Úr: Erről tudod meg, hogy én vagyok az Úr: Ímé én megsujtom a vesszővel, a mely kezemben van, a vizet, a mely a folyóban van, és vérré változik. 18 És a hal, a mely a folyóvízben van, meghal, a folyóvíz pedig megbüdösök és irtózni fognak az Égyiptombeliek vizet inni a folyóból. 19 Monda azért az Úr Mózesnek: Mondd Áronnak: Vedd a te vessződet és nyujtsd ki kezedet Égyiptom vizeire; azoknak folyóvízeire, csatornáira, tavaira és minden vízfogóra, hogy vérré legyenek és vér legyen Égyiptom egész földén, mind a fa-, mind a kőedényekben. 20 Mózes és Áron pedig úgy cselekedének, a mint az Úr parancsolta vala. És felemél a vesszőt és megsujtja a vizet, a mely a folyóban vala a Faraó előtt és az ő szolgái előtt, és minden vérré változék a víz, a mely a folyóban vala. 21 A hal pedig, a mely a folyóvízben vala, meghala, és megbüdösök a folyóvíz, és nem ihatának az Égyiptombeliek a folyónak vizéből; és vér vala az egész Égyiptom földén. 22 De úgy cselekedének Égyiptom írástudói is az ő varázslásukkal, és kemény maradt a Faraó szíve és nem hallgata reájok; a mint az Úr megmondotta vala. 23 És elfordula a Faraó és hazá mené és ezen sem indul meg az ő szíve. 24 Az Égyiptombeliek pedig mindenjában ássák vala a folyóvíz mellékét vízért, hogy ihassanak; mert nem ihatják vala a folyó vizét. 25 És hét nap telé el, a mióta az Úr megsujtotta vala a folyóvizet.

8 És monda az Úr Mózesnek: Menj be a Faraóhoz és mondд néki: Azt mondja az Úr: Bocsásd el az én népemet, hogy szolgáljanak nékem. 2 Ha pedig te el nem akarod bocsátani, ímé én egész határodat békákkal verem meg. 3 És a folyóvíz békáktól pozsog és felmennek és bemennék a te házadba és ágyasházadba és ágyadra és a

te szolgáid házába és néped közé és a te kemenczéidbe és sütőtekñoide. 4 És reád és népedre s minden te szolgádra felmennek a békák. 5 És monda az Úr Mózesnek: Mondd Áronnak: Nyujtsd ki kezedet a te vessződdel a folyóvizekre, csatornára és a tavakra, és hozd fel a békákat Égyiptom földére. 6 És kinyújtá kezét Áron Égyiptom vizeire, és békák jövénék fel és ellepék Égyiptom földét. 7 De az írástudók is úgy cselekedének az ő titkos mesterségökkel és felhozák a békákat Égyiptom földére. 8 És híváta a Faraó Mózest és Áront és monda: Könyörögjetek az Úrnak, hogy távolítsa el rólam és az én népemről a békákat, és én elbocsátom a népet, hogy áldozzék az Úrnak. 9 Mózes pedig monda a Faraónak: Parancsolj velem: mikorra könyörögjek érettet és a te szolgádírt és a te népedért, hogy elpusztuljanak a békák tőled és házaidtól; és csak a folyóvízben maradjanak meg. 10 Felele a Faraó: Holnapra. És monda Mózes: A mint kívánod, hogy megtudd, hogy nincs hasonló a mi Urunkhoz Istenünkhez. 11 És eltávoznak a békák tőled, meg a te házaidtól, szolgádtól és a te népedtől; csak a folyóvízben maradnak meg. 12 És kiméne Mózes és Áron a Faraótól és kiáltja Mózes az Úrhoz a békák felől, a melyeket a Faraóra bocsátott vala. 13 És az Úr Mózes beszéde szerint cselekedék és kiveszének a békák a házakból, udvarokból és mezőkről. 14 És rakásokba gyűjték azokat össze és a föld megbüszhódék. 15 S a mint látá a Faraó, hogy baja könnyebbűl, megkeményíté az ő szívét, és nem hallgata reájok, a mint megmondotta vala az Úr. 16 És szóla az Úr Mózesnek: Mondd Áronnak: Nyujtsd ki a te vessződet és sujtsd meg a föld porát, hogy tetvekké legyen egész Égyiptom földén. 17 És aképen cselekedének Áron kinyújtá kezét az ő vesszejével és megsujtja a föld porát, és tetvek lónek emberen és barmon; a föld minden pora tetvekké lón egész Égyiptom földén. 18 És úgy cselekedének az írástudók is az ő varázslásukkal, hogy tetveket hozzanak elő, de nem teheték; és valának a tetvek emberen és barmon. 19 És mondák az írástudók a Faraónak: Az Isten üija ez. De kemény maradt a Faraó szíve, és nem hallgata reájok; a mint mondotta vala az Úr. 20 Az Úr pedig monda Mózesnek: Kelj fel reggel és állj a Faraó eleibe; ímé kimegy a vizek felé, és mondд néki: Ezt mondja az Úr: Bocsásd el az én népemet, hogy szolgáljanak nékem. 21 Mert ha el nem bocsátod az én népemet, ímé én bocsátok te reád, a te szolgádra és a te népedre és a te házaidra ártalmas bogarakat, és megtelnek az Égyiptombeliek házai ártalmas bogarakkal és a föld is, a melyen ők vannak. 22 De különválasztom azon a napon a Gósen földét, a melyen az én népem lakik, hogy ne legyenek ott ártalmas bogarak, azért, hogy megtudd, hogy én vagyok

az Úr ezen a földön. 23 És különbséget tesz az én népem között és a te néped között. Holnap lészen e jelenség. 24 És akápen cselekedék az Úr; jövénél ugyanis ártalmas bogarak a Faraó házára és az ő szolgái házára, és egész Egyiptom földén pusztává lón a föld az ártalmas bogarak miatt. 25 És hívátá a Faraó Mózest és Áront és mondta: Menjetek, áldozzatok a ti Istenteknek ezen a földön. 26 Mózes pedig mondta: Nincs rendén, hogy úgy cselekedjünk, hogy mi azt áldozzuk az Úrnak a mi Istenünknek, a mi utálatos az Egyiptombeliek előtt: ímé, ha azt áldozzuk az ő szemeik előtt, a mi az Egyiptombelieknek utálatos, nem köveznek-é meg minket? 27 Hárromnapi járó földre megyünk a pusztába és úgy áldozunk a mi Urunknak Istenünknek, a mint megmondja nékünk. 28 És mondta a Faraó: Én elbocsátok titeket, hogy áldozzatok a ti Uratoknak Istenteknek a pusztában, csak nagyon messze ne távozzatok; imádkozzatok érettem. 29 Mózes pedig mondta: Ímé én kimegyek te töled és imádkozom az Úrhöz és eltávoznak az ártalmas bogarak a Faraótól és az ő szolgáitól és az ő népéktől holnap; csak megint el ne ámítson a Faraó, hogy el ne bocsássa a népet áldozni az Úrnak. 30 És kiméne Mózes a Faraótól és imádkozék az Úrhoz. 31 És az Úr Mózes beszéde szerint cselekedék; s eltávozának az ártalmas bogarak a Faraótól, szolgáitól és népéktől; egy sem marada. 32 De a Faraó ezúttal is megkeményíté az ő szívét és nem bocsátá el a népet.

9 És monda az Úr Mózesnek: Menj a Faraóhoz és beszélj vele: Ezt mondja az Úr, a héberek Istene: Bocsásd el az én népemet, hogy szolgáljanak nékem: 2 Mert ha nem akarod elbocsátani és tovább is tartóztatod őket: 3 Ímé az Úr keze lészen a te mezei barmaidón, lovakon, szamarakon, tévéken, ökrökön és juhokon; igen nagy döghalál. 4 De különbséget tesz az Úr az Izráel barmai között és Egyiptom barmai között, és mindenből, a mi Izráel fiaié, egy sem vész el. 5 Időt is hagya az Úr, mondván: Holnap cselekszi az Úr ezt a dolgot a földön. 6 Meg is cselekedé az Úr ezt a dolgot másodnapon, és elhulla Egyiptomnak minden barma, de az Izráel fiainak barma közül egy sem hullott el. 7 El is külde a Faraó, és ímé egy sem hullt vala el az Izráeliták barma közül: de a Faraó szíve kemény maradt, és nem bocsátá el a népet. 8 Az Úr pedig monda Mózesnek és Áronnak: Vegyétek tele markaitokat kemenczehamuval, és szórja azt Mózes az ég felé a Faraó szeme láttára. 9 Hogy porrá legyen Egyiptomnak egész földén, s emberen és barmon hólyagosan fakadó fekéllyé legyen Egyiptomnak egész földén. 10 Vevének azért kemenczehamut és a Faraó elé állának, és Mózes az ég felé szórá azt; és lón az emberen

és barmon hólyagosan fakadó fekély. 11 És az írástudók nem állhatnak vala Mózes előtt a fekély miatt; mert fekély vala az írástudókon s mind az Egyiptombelieken. 12 De az Úr megkeményíté a Faraó szívét, és nem hallgata reájok, a mint megmondotta vala az Úr Mózesnek. 13 És monda az Úr Mózesnek: Kelj fel reggel és állj a Faraó eleibe és mond néki: Ezt mondja az Úr, a héberek Istene: Bocsásd el az én népemet, hogy szolgáljanak nékem. 14 Mert ezúttal minden csapásomat reá bocsátom a te szívedre, a te szolgáidra és a te népedre azért, hogy megtudd, hogy nincs én hozzá hasonló az egész földön. 15 Mert ha most kinyujtanám kezemet és megvernélek téged és a te népedet döghalállal, akkor kivágattatnál a földről. 16 Ámde azért tartottalak fenn tégedet, hogy megmutassam néked az én hatalmat, és hogy hirdessék az én nevemet az egész földön. 17 Ha tovább is feltartóztatod az én népemet és nem bocsátod el őket: 18 Ímé holnap ilyenkor igen nagy jégesőt bocsátok, a melyhez hasonló nem volt Egyiptomban az napságtól fogva hogy fundáltatott, mind ez ideig. 19 Most annakokáért küldj el, hajtasd be barmaidat és minden edet, valamid a mezőn van; minden ember és barom, a mely a mezőn találhatik és házba nem hajtatik, – jégeső szakad arra, és meghal. 20 A ki a Faraó szolgái közül az Úr beszédétől megfélemedék, szolgáit és barmait házakba futtatá. 21 A ki pedig nem törődék az Úr beszédével, szolgáit és barmát a mezőn hagyá. 22 Az Úr pedig monda Mózesnek: Nyújtsd ki kezedet az égre, hogy legyen jégeső Egyiptom egész földén az emberre, baromra és a mező minden fűvére, Egyiptom földén. 23 Kinyujtá azért Mózes az ő vesszejét az égre, az Úr pedig mennydögést támaszta és jégesőt, és tűz szálla le a földre, és jégesőt bocsát az Úr Egyiptom földére. 24 És lón jégeső, és a tűz egymást éré az igen nagy jégeső közt, a melyhez hasonló nem volt az egész Egyiptom földén, mióta nép lakja. 25 És elveré a jégeső egész Egyiptom földén mindazt, a mi a mezőn vala, embertől baromig; a mező minden fűvét is elveré a jégeső és a mező minden fáját is egybe rontá. 26 Csak a Gósen földén, hol Izráel fiai valának, nem volt jégeső. 27 A Faraó pedig elkülde és hívátá Mózest és Áront, és monda nékik: Vétkeztem ezúttal; az Úr az igaz; én pedig és az én népem gonoszok vagyunk. 28 Imádkozzatok az Úrhoz, hogy legyen elég a mennydögés és jégeső, és akkor elbocsátok titeket és nem maradtok tovább. 29 Mózes pedig monda néki: Mihelyt kimegyek a városból, felemelem kezeimet az Úrhoz; megszűnnek a mennydögések és nem lesz többé jégeső, hogy megtudd, hogy az Úré a föld. 30 De tudom, hogy te és a te szolgáid még nem féltek az Úr Istentől. 31 A len pedig és az árpa

elvereték, mert az árpa kalászos, a len pedig bimbós vala.
32 De a búza és a tönköly nem vereték el, mert azok késeiek.

33 És kiméne Mózes a Faraótól a városból és felemelé kezeit az Úrhoz, és megszűnének a mennydörgések s a jégeső és eső sem ömlik vala a földre. 34 Amint látá a Faraó, hogy megszűnék az eső, meg a jégeső és a mennydörgés, ismét vétkezék és megkeményíté szívét ő és az ő szolgái. 35 És kemény maradt a Faraó szíve, és nem bocsátá el az Izráel fiait, a mint megmondotta vala az Úr Mózes által.

10 És monda az Úr Mózesnek: Menj be a Faraóhoz, mert

én keményítettem meg az ő szívét és az ő szolgáinak szívét, azért hogy ezeket az én jeleimet megtegyem közöttök.

2 És azért, hogy elbeszéljed azt a te fiadnak és fiad fíanak hallatára, a mit Égyiptomban cselekedtem, és jeleimet, a melyeket rajtok tettem, hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. 3 És beméne Mózes és Áron a Faraóhoz és mondának néki: Ezt mondja az Úr, a héberek Istene: Meddig nem akarod még magadat megalázni én előttem? Bocsásd el az én népemet, hogy szolgáljanak nékem. 4 Mert ha te nem akarod az én népemet elbocsátani, ímé én holnap sászkát hozok a te határodra. 5 És elborítja a földnek színét, úgy hogy nem lesz látható a föld, és megemészti a megmenekedett maradékot, a mi megmaradt néktek a jégeső után, és megemészti minden fát, mely néktek sarjadzik a mezőn. 6 És betöltilik a te házádat, és minden szolgáldnak házat és minden Égyiptombelinek házát, a mit nem láttak a te atyáid, sem a te atyáid atyai, a mióta e földön vannak mind e mai napig. És megfordula s kiméne a Faraó elől. 7 A Faraó szolgái pedig mondának őnéki: Meddig lesz még ez mi nékünk romlásunkra? Bocsásd el azokat az embereket, hogy szolgáljanak az Úrnak az ő Istenöknek. Még sem veszed-é eszedbe, hogy elvész Égyiptom? 8 És visszahozák Mózest és Áront a Faraóhoz s monda ez nékik: Menjetek el, szolgáljatok az Úrnak a ti Istenteknek. Kik s kik azok, a kik elmennek? 9 Mózes pedig monda: A mi gyermekinkkel és véneinkkel megyünk, a mi fiainkkal és leányainkkal, juhainkkal és barmainkkal megyünk, mert az Úrnak innepet kell szentelnünk. 10 Monda azért nékik: Ugy legyen veletek az Úr, a mint elbocsátlak titeket és gyermekiteket! Vigyázzatok, mert gonoszra igyekeztek. 11 Nem úgy! menjetek el ti férfiak és szolgáljatok az Úrnak, mert ti is ezt kívántatok. És elűzék őket a Faraó színe elől.

12 És monda az Úr Mózesnek: Nyújtsd ki a te kezedet Égyiptom földére a sáskáért, hogy jőjjön fel Égyiptom földére és emészsze meg a földnek minden fűvét; mindazt a mit a jégeső meghagyott. 13 Kinyújtá azért Mózes az ő vesszejét Égyiptom földére, és az Úr egész nap és egész éjjel keleti

szelet támaszta a földre. Mire reggel lőn, a keleti szél felhozá a sáskát. 14 És feljöve a sáska egész Égyiptom földére s nagy sokasággal szálla le Égyiptom egész határára. Annak előtte sem volt olyan sáska s ezután sem lesz olyan. 15 És elborítá az egész föld színét, és a föld elsötétedék, és megemészti a földnek minden fűvét és a fának minden gyümölcsét, a mit a jégeső meghagyott vala, és semmi zöld sem marada a fán, sem a mezőnek fűvén egész Égyiptom földén. 16 Akkor a Faraó siete hívatti Mózest és Áront és monda: Vétkeztem az Úr ellen, a ti Istenek ellen és ti ellenetek. 17 Most annakokáért bocsásd meg csak ez egyszer az én vétkemet és imádkozzatok az Úrhoz a ti Istentekhez, hogy csak ezt a halált fordítsa el én tölem. 18 És kiméne a Faraó elől és imádkozék az Úrhoz. 19 És fordítá az Úr igen erős nyugoti szelet, és felkapá a sáskát és veté azokat a veres tengerbe; egy sáska sem marada egész Égyiptom határában. 20 De az Úr megkeményíté a Faraó szívét, és nem bocsátá el az Izráel fiait. 21 És monda az Úr Mózesnek: Nyújtsd ki a te kezedet az ég felé, hogy legyen setétség Égyiptom földén és pedig tapintható setétség. 22 És kinyújtá Mózes az ő kezét az ég felé, és lőn sűrű setétség egész Égyiptom földén három napig. 23 Nem látták egymást, és senki sem kelt fel az ő helyéből három napig; de Izráel minden fiának világosság vala az ő lakhelyében. 24 Akkor hívattá a Faraó Mózest és monda: Menjetek el, szolgáljatok az Úrnak, csak juhaitok és barmaityok maradjatok; gyermekitek is elmehetnek véletek. 25 Mózes pedig monda: Sőt inkább néked kell kezünkbe adnod véres áldozatra és égó-áldozatra valókat, hogy megáldozzuk a mi Urunknak Istenünknek. 26 És velünk jönek a mi barmaink is, egy körömnyi sem marad el, mert azokból veszünk, hogy szolgálunk a mi Urunknak Istenünknek; magunk sem tudjuk, mivel szolgálunk az Úrnak, még oda nem jutunk. 27 De az Úr megkeményíté a Faraó szívét, és nem akárja őket elbocsátani. 28 És monda néki a Faraó: Menj el előlem; vigyázz magadra, hogy többé az én orczámat ne lásd; mert a mely napon az én orczámat látod, meghalsz. 29 Mózes pedig monda: Helyesen szólálgat. Nem látom többé a te orczádat.

11 Az Úr pedig monda Mózesnek: Még egy csapást hozok a Faraóra és Égyiptomra; azután elbocsát titeket innen; a mikor mindenestől elbocsát, ūzve hajt el titeket innen. 2 Szólj azért a népnek füle hallatára, hogy kérjenek a férfi az ő férfitársától, az asszony pedig az ő asszonytársától ezüst edényeket és arany edényeket. 3 Az Úr pedig kedvessé tev a népet az Égyiptombeliek előtt. A férfiú Mózes is igen nagy vala Égyiptom földén a Faraó szolgái előtt és a nép

előtt. 4 És monda Mózes: Ezt mondja az Úr: Éjfél körül kimegyek Égyiptomba. 5 És meghal Égyiptom földén minden elsőszülött, a Faraónak elsőszülöttétől fogva, a ki az ő királyi székében űl, a szolgálónak első szülöttéig, aki malmot hajt; a baromnak is minden első fajzása. 6 És nagy jaagtatás lesz egész Égyiptom földén, a melyhez hasonló nem volt és hasonló nem lesz többé. 7 De Izráel fiai közül az eb sem ölti ki nyelvét senkire, az embertől kezdve a baromig; hogy megtudjátok, hogy különbséget tett az Úr Égyiptom között és Izráel között. 8 És mindezek a te szolgáid lejönnek hozzá és leborulnak előttem, mondván: Eredj ki te és minden a nép, a mely téged követ, és csak azután megyek el. És nagy haraggal méne ki a Faraó elől. 9 Az Úr pedig monda Mózesnek: Azért nem hallgat reátok a Faraó, hogy az én csudáim sokasodjanak meg Égyiptom földén. 10 Mózes pedig és Áron mindenket a csudákat megtévek a Faraó előtt; de az Úr megkeményíté a Faraó szívét. És nem bocsátá el Izráel fiait az ő földéről.

12 Szólott vala pedig az Úr Mózesnek és Áronnak Égyiptom földén, mondván: 2 Ez a hónap legyen nétek a hónapok elseje; első legyen ez nétek az esztendő hónapjai között. 3 Szóljatok Izráel egész gyülekezetének, mondván: E hónak tizedikén mindenki vegyen magának egy bárányt az atyáknak háza szerint, házanként egy bárányt. 4 Hogyha a háznép kevés a bárányhoz, akkor a házahoz közel való szomszédjával együtt vegyen a lelkek száma szerint; kit-kit ételéhez képest számítsatok a bárányhoz. 5 A bárány ép, hím, egy esztendős legyen; a juhok közül vagy a kecskék közül vegyétek. 6 És legyen nálatok őrizet alatt e hónap tizennegyedik napjáig, és ölige meg Izráel községének egész gyülekezete estennen. 7 És vegyenek a vérből, és azokban a házakban, ahol azt megeszik, hintsenek a két ajtófélre és a szemöldökfára. 8 A húst pedig egyék meg azon éjjel, tűzön sütve, kovásztalan kenyérrel és keserű fűvekkel egyék meg azt. 9 Ne egyetek abból nyersen, vagy vízben főtten, hanem tűzön sütve, a fejét, lábszáraival és belsejével együtt. 10 És ne hagyatok belőle reggelre, vagy a mi megmarad belőle reggelre, tűzzel égessétek meg. 11 És ilyen módon egyétek azt meg: Derekaitokat felövezve, saruitok lábatokon és pálcázatok kezeteikben, és nagy sietséggel egyétek azt; mert az Úr páshája az. 12 Mert általmégyek Égyiptom földén ezen éjszakán és megölök minden elsőszülöttet Égyiptom földén, az embertől kezdve a baromig, és Égyiptom minden istene felett ítéletet tartok, én, az Úr. 13 És a vér jelül lesz nétek a házakon, a melyekben ti lesztek, s meglátom a vérét és elmegyek mellettetek és nem lesz rajtatok a

csapás veszedelmetekre, mikor megverem Égyiptom földét. 14 És legyen ez a nap néktek emlékezetül, és innepnek szenteljétek azt az Úrnak nemzetiségről nemzettségre; örök rendtartás szerint ünnepeljétek azt. 15 Hét napig egyetek kovásztalan kenyeret; még az első napon takarítások el a kovászt házaitokból, mert valaki kovászost ejéndik az első naptól fogva a hetedik napig, az olyan lélek irtassék ki Izráelből. 16 Az első napon pedig szent gyűléstek legyen és a hetedik napon is szent gyűléstek legyen; azokon semmi munkát ne tegyetek, egyedül csak a mi eledelére való minden embernek, azt el lehet készítenetek. 17 Megtartsátok a kovásztalan kenyér innepét; mert azon a napon hoztam ki a ti seregeiteket Égyiptom földéről; tartsátok meg hát e napot nemzetiségről nemzettségre, örök rendtartás szerint. 18 Az első hónapban, a hónapnak tizennegyedik napján este egyetek kovásztalan kenyeret, a hónap huszonegyedik napjának estvéjéig. 19 Hét napon át ne találtassék kovász a ti házaitokban; mert valaki kovászost ejéndik, az a lélek kiirtatik Izráel gyülekezetéből, akár jónevén, akár az ország szülöttje legyen. 20 Semmi kovászost ne egyetek, minden lakóhelyeteken kovásztalan kenyeret egyetek. 21 Előhívá tehát Mózes Izráel minden vénet és monda nékik: Fogjatok és vegyetek magatoknak bárányt családaitok szerint és öljétek meg a páskhát. 22 És vegyetek egy kötés izsópot és mártásokat a vérbe, a mely az edényben van, és hintsétek meg a szemöldökfát és a két ajtófelet abból a vérből, a mely az edényben van; ti közületek pedig senki se menjen ki az ő házának ajtaján reggelig. 23 Mikor általmegy az Úr, hogy megverje az Égyiptombelieket és meglátja a vérét a szemöldökfán és a két ajtófénél: elmegy az Úr az ajtó mellett és nem engedi, hogy a pusztító bemenjen öldökölni a ti házaitokba. 24 Megtartsátok azért ezt a dolgot, rendtartás gyanánt, magadnak és fiaidnak mindörökre. 25 És mikor bementek a földre, melyet az Úr ád néktek, a mint megmondotta vala: akkor tartsátok meg ezt a szertartást. 26 Mikor pedig a ti fiaitok mondandják néktek: Micsoda ez a ti szertartástok? 27 Akkor mondjátok: Páskha-áldozat ez az Úrnak, aki elment az Izráel fiainak házai mellett Égyiptomban, mikor megverte az Égyiptombelieket, a mi házainkat pedig megoltalmazta. És a nép meghajtja magát és leborula. 28 És menének és úgy cselekedének az Izráel fiai, a mint megparancsolta vala az Úr Mózesnek és Áronnak; úgy cselekedének. 29 Lőn pedig éjfélkor, hogy megölé az Úr minden elsőszülöttet Égyiptomnak földén, a Faraónak elsőszülöttétől fogva, aki az ő királyi székiben űl vala, a tömlöcbeli fogolynak elsőszülöttéig és a baromnak is minden első fajzását. 30 És föllege a Faraó azon az éjszakán

és mind az Ő szolgái és egész Égyiptom, és lőn nagy jaigatás Égyiptomban; mert egy ház sem vala, melyben halott ne lett volna. 31 És hívatá Mózest és Áront éjszaka és monda: Keljetek fel, menjetek ki az én népem közül, mind ti, mind Izráel fiai és menjetek, szolgáljatok az Úrnak, a mint mondátok. 32 Juhaitokat is, barmaítokat is vegyétek, a mint mondátok és menjetek el és áldajtak engem is. 33 És az Égyiptombeliek erősen rajta valának, hogy a népet mentül hamarabb kiküldhessék az országból; mert azt mondák vala: mindenjában meghalunk. 34 És a nép az Ő tésztáját, minekelőtte megkelt volna, sütőtechnivel együtt ruhájába kötve, vállára veté. 35 Az Izráel fiai pedig Mózes beszéde szerint cselekedének és kérének az Égyiptombeliek től ezüst edényeket és arany edényeket, meg ruhákat. 36 Az Úr pedig kedvessé tette vala a népet az Égyiptombeliek előtt, hogy kérésükre hajlának és kifoszták az Égyiptombelieket. 37 És elindulának Izráel fiai Rameszesből Szukhóthba, mintegy hatszáz ezeren gyalog, csupán férfiak a gyermekeken kívül. 38 Sok elegy nép is méne fel velük; juh is, szarvasmarha is, felette sok barom. 39 És sütének a tésztából, melyet Égyiptomból hoztak vala, kovásztalan pogácsákat, mert meg nem kelhet vala, mivelhogy kiűzetének Égyiptomból és nem késhetének s még eleséget sem készítének magoknak. 40 Az Izráel fiainak lakása pedig, a míg Égyiptomban laknak, négyszáz harminc esztendő vala. 41 És lőn a négyszáz harminc esztendő végén, lőn pedig ugyanazon napon, hogy az Úrnak minden serege kijöve Égyiptomnak földéről. 42 Az Úr tiszteletére rendelt éjszaka ez, a melyen kihozta őket Égyiptom földéről; az Úr tiszteletére rendelt éjszaka Izráel minden fiai előtt nemzettségről nemzettségre. 43 És monda az Úr Mózesnek és Áronnak: Ez a Pászha rendtartása: Egy idegen származású se egyék abból. 44 Akárki nek is pénzen vett szolgája akkor egyék abból, ha körülmetéltek. 45 A zsellér és a bérés ne egyék abból. 46 Egy házban egyék meg; a házból ki ne vígy a húsból, és csontot se törjek össze abban. 47 Izráel egész gyülekezete készítse azt. 48 És ha jövevény tartózkodik nálad, és páskhát akarna készíteni az Úrnak: metéllessék körül minden férfia, és úgy foghat annak készítéséhez, és legyen olyan, mint az országnak szülötte. Egy körülmetéletlen se egyék abból. 49 Egy törvénye legyen az ott születettnek és a jövevénynek, a ki közöttetek tartózkodik. 50 És Izráel fiai mindenjában megcselekedék; a mint parancsolta vala az Úr Mózesnek és Áronnak, úgy cselekedének. 51 Ugyanazon napon hozá ki az Úr az Izráel fiait Égyiptomnak földéről, az Ő seregeik szerint.

13 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: 2 Nékem szentelj minden elsőszülöttet, valami megnyitja az Ő anyjának méhet az Izráel fiai között, akár ember, akár barom, enyim legyen az. 3 És monda Mózes a népnek: Megemlékezzél e napról, melyen kijöttetek Égyiptomból, a szolgálatnak házából; mert hatalmas kézzel hozott ki onnan titeket az Úr; azért ne egyetek kovászost. 4 Ma mentek ki, az Abib hónapban. 5 És ha majd bevisz téged az Úr a Kananeusok, meg Khittheusok, meg Emoreusok, meg Khivveusok és Jebuzeusok földére, melyről megesküdött a ti atyáitoknak, hogy néked adja azt a téjjel és mézzel folyó földet: akkor ebben a hónapban végezd ezt a szertartást. 6 Hét napon át kovásztalan kenyeret egyél, a hetedik napon pedig innepet ülj az Úrnak. 7 Kovásztalan kenyeret egyél hét napon át, és ne láttassék nálad kovászos kenyér, se kovász ne láttassék a te egész határoban. 8 És add tudtára a te fiadnak azon a napon, mondván: Ez a miatt van, a mit az Úr cselekedett velem, mikor kijövék Égyiptomból. 9 És legyen az néked jel gyanánt a te kezeden és emlékezetül a te szemeid előtt azért, hogy az Úr törvénye a te szádiban legyen, mert hatalmas kézzel hozott ki téged az Úr Égyiptomból. 10 Tartsd meg azért ezt a rendelést annak idejében esztendőről esztendőre. 11 Ha pedig beviénd téged az Úr a Kananeusok földére, a miképen megesküdött néked és a te atyáidnak, és azt néked adándja: 12 Az Úrnak ajánld fel akkor mindenzt, a mi az Ő anyjának méhet megnyitja, a baromnak is, a mi néked lesz, minden méhnyitó fajzását; a hímek az Úré. 13 De a szamárnak minden első fajzását báránynyal váltsd meg; ha pedig meg nem váltod, szegd meg a nyakát. Az embernek is minden elsőszülöttet megváltsd a te fiaid közül. 14 És ha egykor a te fiad téged megkérdez, mondván: Micsoda ez? akkor mondd néki: Hatalmas kézzel hozott ki minket az Úr Égyiptomból, a szolgálatnak házából. 15 És lőn, mikor a Faraó megátalkodottan vonakodék minket elbocsátani: megölé az Úr minden elsőszülöttet Égyiptom földén, az ember elsőszülöttétől a barom első fajzásáig; azért áldozok én az Úrnak minden hímét, mely anyja méhet megnyitja, és megváltom az én fiaimnak minden elsőszülöttét. 16 Legyen azért jel gyanánt a te kezeden és homlok-kötő gyanánt a te szemeid előtt, mert hatalmas kézzel hozott ki minket az Úr Égyiptomból. 17 És lőn, a mikor elbocsátá a Faraó a népet, nem vivé őket Isten a Filiszteusok földje felé, noha közel vala az; mert monda az Isten: Netalán mást gondol a nép, ha harczot lát, és visszatér Égyiptomba. 18 Kerülő úton vezeté azért Isten a népet, a veres tenger pusztájának útján; és fölfegyverkezve jövénék ki Izráel fiai Égyiptom földéről. 19 És Mózes elvívé magával a József tetemeit is,

mert megesketténe vala Izráel fiait, mondván: Meglátogatván meglátogat titeket az Isten, akkor az én tetemeimet felvigyelek innen magatokkal. 20 És elindulának Szukhótóból és táborba szállanak Ethámban, a pusztá szélén. 21 Az Úr pedig meg vala előttök nappal felhőoszlopban, hogy vezérlege öket az úton, éjjel pedig tűzoszlopban, hogy világítson nézik, hogy éjjel és nappal mehessenek. 22 Nem távozott el a felhőoszlop nappal, sem a tűzoszlop éjjel a nép elől.

14 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: 2 Szólj az Izráel fiainak, hogy forduljanak vissza és üssenek tábor Pi-Hahirót előtt, Migdol között és a tenger között, Baál-Czezfón előtt; ezzel átellenben üssetek tábor a tenger mellett. 3 Majd azt gondolja a Faraó az Izráel fiai felől: Eltévelkedtek ezek e földön; körül fogta őket a pusztá. 4 Én pedig megkeményítettem a Faraó szívét, és úzöve veszi őket, hogy megdicsőítssem a Faraó által és minden ő serege által és megtudják az Égyiptombeliek, hogy én vagyok az Úr. És úgy cselekednének. 5 És hírül vivék az égyiptomi királynak, hogy elfutott a nép, és megváltozik a Faraónak és az ő szolgáinak szíve a nép iránt és mondának: Mit cselekedtünk, hogy elbocsátottuk Izráelt a mi szolgálatunkból! 6 Befogata tehát szekerébe és maga mellé vevé az ő népét. 7 És vőn hatszáz válogatott szekeret és Égyiptom minden egyéb szekerét és hárman-hárman valának mindeniken. 8 És megkeményíté az Úr a Faraónak, az égyiptomi királynak szívét, hogy úzöve vegye az Izráel fiait; Izráel fiai pedig mennek vala nagy hatalommal. 9 És az Égyiptombeliek utánok nyomulának és elérék őket a tenger mellett, ahol táboroznak vala, a Faraónak minden lova, szekere, meg lovasai és serege Pi-Hahirót mellett, Baál-Czezfón előtt. 10 A mint közeledék a Faraó, Izráel fiai felemelék szemeiket, és íme az Égyiptombeliek nyomukban vannak. És nagyon megfélmeleknek s az Úrhoz kiáltanak az Izráel fiai. 11 És mondának Mózesnek: Hát nincsenek-é Égyiptomban sírok, hogy ide a pusztába hoztál minket meghalni? Mit cselekedél velünk, hogy kihoztál minket Égyiptomból? 12 Nem ez volt-e a szó, a mit szóltunk vala hozzád Égyiptomban, mondván: Hagy békét nékünk, hadd szolgálunk az Égyiptombelieknek, mert jobb volt volna szolgálnunk az Égyiptombelieknek, hogynem mint a pusztában halunk meg. 13 Mózes pedig monda a népnek: Ne féljetek, megálljatok! és nézzétek az Úr szabadítását, a melyet ma cselekszik veletek; mert a mely Égyiptombelieket ma láttok, azokat soha többé nem lájtatók. 14 Az Úr hadakozik ti érettetek; ti pedig vesztes legyetek. 15 És monda az Úr Mózesnek: Mit kiáltasz hozzáam? Szólj Izráel fiainak, hogy induljanak el. 16 Te pedig

emeld fel a te pálczádat és nyújtsd ki kezedet a tengerre és vásasd azt kétfelé, hogy Izráel fiai szárazon menjenek át a tenger közepén. 17 Én pedig ímé megkeményítettem az Égyiptombeliek szívét, hogy bemenjenek utánok, és megdicsőítettem a Faraó által és az ő egész serege által, szekerei és lovasai által. 18 És megtudják az Égyiptombeliek, hogy én vagyok az Úr, ha majd megdicsőítettem a Faraó által, az ő szekerei és lovasai által. 19 Elindula azért az Istennek Angyala, aki jár vala az Izráel tábora előtt, és méne mögéjük; a felhőoszlop is elindula előlük s mögéjük állva. 20 És oda méne az Égyiptombeliek tábora és az Izráel tábora közé; így lön a felhő és a setésg: az éjszakát pedig megvilágosítja vala. És egész éjszaka nem közelítettek egymáshoz. 21 És kinyújtá Mózes az ő kezét a tengerre, az Úr pedig egész éjjel erős keleti széllel hajtja a tengert és szárazzá tevé a tengert, és kétfelé válának a vizek. 22 És szárazon menének az Izráel fiai a tenger közepébe, a vizek pedig kőfal gyanánt valának nézik jobbkezők és balkezők felől. 23 Az Égyiptombeliek pedig utánok nyomulának és bemenének a Faraó minden lovai, szekerei és lovasai a tenger közepébe. 24 És lön hajnalkor, rátekinte az Úr az Égyiptombeliek táborára a tűz- és felhő-oszloból és megzavará az Égyiptombeliek táborát. 25 És megállítá szekereik kerekeit és nehezen vonszoltatá azokat. És mondának az Égyiptombeliek: Fussunk az Izráel elől, mert az Úr hadakozik érettök Égyiptom ellen. 26 És szóla az Úr Mózesnek: Nyújts ki kezedet a tengerre, hogy a vizek térenek vissza az Égyiptombeliekre, az ő szekereirek s lovasaikra. 27 És kinyújtá Mózes az ő kezét a tengerre, és reggel felé visszatér a tenger az ő előbbi állapotjára; az Égyiptombeliek pedig eleibe futnak vala, és az Úr beleveszté az égyiptomiakat a tenger közepébe. 28 Visszatérének tehát a vizek és elboríták a szekereket és a lovasokat, a Faraónak minden seregét, melyek utánok bementek vala a tengerbe; egy sem marada meg közülök. 29 De Izráel fiai szárazon menének át a tenger közepén; a vizek pedig kőfal gyanánt valának nézik jobb- és balkezők felől. 30 És megszabadítá az Úr azon a napon Izráelt az Égyiptombeliek kezéből; és látá Izráel a megholt Égyiptombelieket a tenger partján. 31 És látá Izráel azt a nagy dolgot, a melyet cselekedék az Úr Égyiptomban: félél azért a nép az Urat és hívének az Úrnak és Mózesnek, az ő szolgájának.

15 Akkor éneklé Mózes és az Izráel fiai ezt az éneket az Úrnak, és szólának mondván: Éneklek az Úrnak, mert fenséges ő, lovat lovasával tengerbe vetett. 2 Erősségem az Úr és énekem, szabadítómá lön nekem; ez az én Istenem, őt dicsérem, atyámnak Istene, őt magasztalom.

3 Vitéz harcos az Úr; az Ő neve Jehova. 4 A Faraónak szekereit és seregét tengerbe vetette, s válogatott harcosai belefúltak a veres tengerbe. 5 Elborították őket a hullámok, kő módjára merültek a mélységre. 6 Jobbold, Uram, erő által dicsőül, jobbold, Uram, ellenséget összetör. 7 Fenséged nagyságával zúzod össze támadóid, kibocsátod haragod s megemészti az őket mint tarlót. 8 Orrod lehelletetől feltorlódtak a vizek. És a futó habok fal módjára megálltak; a mélységes vizek megmervelték a tenger szívében. 9 Az ellenség monda: Üzöm, utólérem őket, zsákmányt osztok, bosszum töltöm rajtok. Kardomat kirántom, s kiirtja őket karom. 10 Leheltél lehelletettel s tenger borítá be őket: elmerültek, mint az ólom a nagy vizekben. 11 Kicsoda az istenek közt olyan, mint te Uram? Kicsoda olyan, mint te, szentséggel dicső, félelemmel dícsérendő és csudatévő? 12 Kinyújtottad jobbkezedet, és elnyelé őket a föld. 13 Kegyelmeddel vezérled te megváltott népedet, hatalmaddal viszed be te szent lakóhelyedre. 14 Meghallják ezt a népek és megrendülnek; Filisztea lakót részkötés fogja el. 15 Akkor megháborodának Edom fejedelmei, Moáb hatalmasait rettegés szállja meg, elcsüggéd a Kanaán egész lakossága. 16 Félelem és aggodalom lepi meg őket; karod hatalmától elnémulnak mint a kő, míg átvonul néped, Uram! Míg átvonul a nép, a te szerzeményed. 17 Beviszed s megtelepíted őket örökséged hegyén, melyet Uram, lakhelyűl magadnak készítél, szentségedbe Uram, melyet kezed építé. 18 Az Úr uralkodik mind örökkön örökké. 19 Mert bemenének a Faraó lovai, szekereivel és lovasaival együtt a tengerbe, és az Úr visszafordítá reájok a tenger vizét; Izráel fiai pedig szárazon jártak a tenger közepén. 20 Akkor Miriám prófétaasszon, Áronnak nénje dobot vőn kezébe, és kimenének utána minden asszonyok dobokkal és tánczolva. 21 És felelé nézik Miriám: Énekeljetek az Úrnak, mert fenséges Ő, lovát lovasával tengerbe vetett. 22 Ennekutánna elindítá Mózes az Izráelt a veres tengertől, és menének Súr pusztá felé; három napig menének a pusztában és nem találának vizet. 23 És eljutának Márába, de nem ihatják vala a vizet Márában, mivelhogy keserű vala. Azért is nevezék nevét Márának. 24 És zúgolódik vala a nép Mózes ellen, mondván: Mit igyunk? 25 Ez pedig az Úrhoz kiálta, és mutata néki az Úr egy fát és beveté azt a vízbe, és a víz megédesedék. Ott ada néki rendtartást és törvényt és ott megkísérté. 26 És monda: Ha a te Uradnak Istenednek szavára hűségesen hallgatsz és azt cselekeszed, a mi kedves az Ő szemei előtt és figyelmez az Ő parancsolataira és megtartod minden rendelését: egyet sem bocsátok reád ama betegségek közül, a melyeket Égyptomra bocsátottam, mert én vagyok az Úr,

a te gyógyítód. 27 És jutának Élimbe, és ott tizenkét forrás vala és hetven pálmafa; és tábort ütének ott a vizek mellett.

16 És elindulának Élimből és érkezék Izráel fiainak egész gyülekezeté a Szin pusztájába, mely Élim között és Sinai között van, a második hónapnak tizenötödik napján, Égyptom földéről való kijövetelük után. 2 És zúgolódék Izráel fiainak egész gyülekezete Mózes és Áron ellen a pusztában. 3 S mondának nézik Izráel fiai: Bár megholtunk volna az Úr keze által Égyptom földén, a mikor a húros fazék mellett ülünk vala, a mikor jól lakhatunk vala kenyérrel; mert azért hoztatók ki minket ebbe a pusztába, hogy mind e sokaságot éhséggel öljétek meg. 4 És monda az Úr Mózesnek: Íme én esőképen bocsátok néktek kenyeret az égből; menjen ki azért a nép és szedjen naponként arra a napra valót, hogy megkísértsem: akar-é az én törvényem szerint járni, vagy nem? 5 A hatodik napon pedig úgy lesz, hogy mikor elkészítik a mit bevisznek, az kétannyi lesz, mint a mennyit naponként szedegették. 6 És monda Mózes és Áron Izráel minden fiainak: Estve megtudjátok, hogy az Úr hozott ki titokat Égyptom földéről; 7 Reggel pedig meglátjátok az Úr dicsőségét; mert meghallotta a ti zúgolódástokat az Úr ellen. De mik vagyunk mi, hogy mi ellenünk zúgolódótok? 8 És monda Mózes: Estve húst ád az Úr ennetek, reggel pedig kenyeret, hogy jól lakjatok; mert hallotta az Úr a ti zúgolódástokat, melylyel ellene zúgolódottak. De mik vagyunk mi? Nem mi ellenünk van a ti zúgolódástok, hanem az Úr ellen. 9 Áronnak pedig monda Mózes: Mond meg az Izráel fiai egész gyülekezetének: Járuljatok az Úr elő; mert meghallotta a ti zúgolódástokat. 10 És lón, mikor beszéle Áron az Izráel fiai egész gyülekezetének, a pusztá felé fordulának, és íme az Úr dicsősége megjelenék a felhőben. 11 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: 12 Hallottam az Izráel fiainak zúgolódását, szólj nézik mondván: Estennen húst esztek, reggel pedig kenyérrel laktok jól és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr a ti Istenek. 13 És lón, hogy estve fűrjek jövénék fel és ellepék a tábort, reggel pedig harmatszállás lón a tábor körül. 14 Mikor pedig a harmatszállás megszűnék, íme a pusztának színén apró gömbölyegek valának, aprók mint a dara a földön. 15 A mint megláták az Izráel fiai, mondának egymásnak: Mán ez! mert nem tudják vala mi az. Mózes pedig monda nézik: Ez az a kenyér, melyet az Úr adott nétek eledeiül. 16 Az Úr parancsolata pedig ez: Szedjen abból kiki a mennyit megehetik; fejenként egy ómert, a hozzátok tartozók száma szerint szedjen kiki azok részére, a kik az Ő sátorában vannak. 17 És aképen cselekednének az Izráel fiai és szedének ki többet, ki kevesebbet. 18 Azután

megmérík vala ómerrel, és annak a ki többet szedett, nem vala fölöslege, és annak, a ki kevesebbet szedett, nem vala fogyatkozása: kiki annyit szedett, a mennyit megehetik vala. **19** Azt is mondá nézik Mózes: Senki ne hagyjon abból reggelre. **20** De nem hallgatának Mózesre, mert némelyek hagyának abból reggelre; és megférgetedék s megbüszhödék. Mózes pedig megharagudék reájok. **21** Szedék pedig azt reggelenként, kiki a mennyit megehetik vala, mert ha a nap felmelegedett, elolvad vala. **22** A hatodik napon pedig két annyi kenyereset szednek vala, két ómerrel egyre-egyre. Eljövénék pedig a gyülekezet fejedelmei mindenjában és tudtára adták azt Mózesnek. **23** Ó pedig monda nézik: Ez az, a mit az Úr mondott: A holnap nyugalom napja, az Úrnak szentelt szombat; a mit sütni akartok, süssetek meg, és a mit főzni akartok, főzzétek meg; a mi pedig megmarad, azt mind tegyétek el magatoknak reggelre. **24** És eltevék azt reggelre, a szerint a mint Mózes parancsolta vala, és nem büszhödék meg s féreg sem vala benne. **25** És monda Mózes: Ma egyétek azt meg, mert ma az Úrnak szombatja van; ma nem találjátok azt a mezőn. **26** Hat napon szedjétek azt, de a hetedik napon szombat van, akkor nem lesz. **27** És lón hetednapon: kimenének a nép közül, hogy szedjenek, de nem találának. **28** És monda az Úr Mózesnek: Meddig nem akarjátok megtartani az én parancsolataimat és törvényeimet? **29** Lássátok meg! az Úr adta nétek a szombatot; azért ád ó nétek hatodnapon két napra való kenyereset. Maradjatok veszeg, kiki a maga helyén; senki se menjen ki az ő helyéből a hetedik napon. **30** És nyugszik vala a nép a hetedik napon. **31** Az Izráel háza pedig Mánnak nevezé azi; olyan vala az mint a kóriándrom magva, fehér; és íze, mint a mézes pogácsáé. **32** És monda Mózes: Ezt parancsolja az Úr: Egy teljes ómernyit tartasatok meg abból maradékeitok számára, hogy lássák a kenyereset, a mellyel eltettelek titeket a pusztában, mikor kihoztalak titeket Égyiptom földéről. **33** Áronnak pedig monda Mózes: Végy egy edényt és tégy bele egy teljes ómer Mánt és tudd azt az Úr eleibe, hogy megtartassék maradékeitok számára. **34** A mint parancsolta vala az Úr Mózesnek, eltevé azi Áron a bizonyágtétel látójára elé, hogy megtartassék. **35** Az Izráel fiai pedig negyven esztendőn át evék a Mánt, míg lakó földre jutának; Mánt evének mind addig, míg a Kanaán földének határához jutának. **36** Az ómer pedig az éfának tizedrésze.

17 És elindula Izráel fiainak egész gyülekezete a Szin pusztájából, az Úr rendeléséhez képest az ő útjok rendje szerint és tábori ütének Refidimben. De a népknek nem vala inni való vize. **2** Verseng vala azért a nép Mózessel

és mondák: Adjatok nékünk vizet, hogy igyunk. És monda nézik Mózes: Miért versengtek én velem? Miért kísértitek az Urat? **3** És szomjúhozik vala ott a nép a vízre és zúgolódék a nép Mózes ellen és monda: Miért hoztál ki minket Égyiptomból? hogy szomjúsággal ölj meg minket, gyermekineket és barnainkat? **4** Mózes pedig az Úrhoz kiáltva mondva: Mit cselekedjem ezzel a néppel? Kevés hija, hogy meg nem köveznek engemet. **5** És az Úr monda Mózesnek: Eredj el a nép előtt és végy magad mellé Izráel vénei közül; pálczádat is, melylyel a folyót megsuittad, vedd kezedbe és indulj el. **6** Íme én oda állok te elődbe a sziklára a Hóreben, és te sujts a sziklára, és víz jó ki abból, hogy igyék a nép. És úgy cselekedék Mózes Izráel vénei szeme láttára. **7** És nevezé annak a helynek nevét Masszának és Méribának, Izráel fiainak versengéséért, és mert kísértették az Urat, mondva: Vajon köztünk van-é az Úr vagy nincsen? **8** Eljöve pedig Amálek és hadakozék Izráel ellen Refidimben. **9** És monda Mózes Józsuenak: Válaszsz nékünk férfiakat és menj el, ütközöl meg Amálekkel. Holnap én a halom tetejére állok és az Isten pálczája kezemben lesz. **10** És úgy cselekedék Józsua a mint mondotta vala néki Mózes, megütközék Amálekkel: Mózes, Áron és Húr pedig felmenének a halom tetejére. **11** És lón, mikor Mózes felemelé kezét, Izráel győz vala; mikor pedig leereszté kezét, Amálek győz vala. **12** Mikor azért Mózes kezei elnehezedének, követ hozának és alája tevék, hogy arra üljön; Áron pedig és Húr tartják vala az ő kezeit, egy felől az egyik, más felől a másik, és felemelve maradának kezei a nap lementéig. **13** Józsua pedig leveré Amáleket és az ő népé fegyver élivel. **14** És monda az Úr Mózesnek: Írd meg ezt emlékezetül könyvbe és add tudtára Józsuenak, hogy mindenestől eltörlöm Amálek emlékezetét az ég alól. **15** És építé Mózes oltárt és nevezé nevét Jehova-Niszszinek. **16** És monda: Megesküdött az Úr, hogy harcza lesz az Úrnak Amálek ellen nemzetesgről nemzetesre.

18 És meghallá Jethró, Midián papja, Mózes ipa, minden a mit Isten Mózessel és Izráellel az ő népével cselekedett vala, hogy kihozta az Úr Izráelt Égyiptomból. **2** És felvér Jethró, a Mózes ipa Czipporát, a Mózes feleségét – miután haza bocsátotta őt – **3** És az ő két fiát is, a kik közül az egyiknek neve Gersom, mert azt mondotta vala: Bujdosó valé az idegen földön; **4** A másiknak neve pedig Eliézer; mert: Az én atyám Istene segítségül volt nékem és megszabadított engem a Faraó fegyverétől. **5** Eljuta tehát Jethró, a Mózes ipa, az ő fiaival és feleségével Mózeshez a pusztába, ahol ő táborozott vala az Isten hegye mellett.

6 És megízené Mózesnek: Én Jethró a te ipad megyek te hozzád a te feleségeddel és az ő két fia is ő vele. **7** Kiméne azért Mózes az ő ipa eleibe és meghajtja magát és megcsókolá őt; és megkérdej egymást állapotuk felől és bemenének a sátorba. **8** És elbeszél Mózes az ő ipának mind azt, a mit az Úr a Faraóval és az Égyptombeliekkel cselekedett vala Izráelért; mindenzt a sok bajt, a melyek útközben érték vala őket, és mimódon szabadította meg őket az Úr. **9** És örvendeze Jethró mindenazon a jón, a mit az Úr az Izráellel cselekedett vala, hogy megszabadítá őt az Égyptombeliek kezéből. **10** És monda Jethró: Áldott legyen az Úr, a ki megszabadított titeket az Égyptombeliek kezéből és a Faraó kezéből; a ki megszabadította a népet az Égyptombeliek keze alól. **11** Most tudom már, hogy nagyobb az Úr minden istennél; mert az lett vesztökre, a mivel ellenök vétkeztek. **12** És Jethró, a Mózes ipa égőáldozattal és véresáldozattal áldozék az Istennek; Áron pedig és Izráel minden véne jövének, hogy kenyereset egyenek a Mózes ipával Isten előtt. **13** És lőn másod napon, leüle Mózes törvényt tenni a népnek; a nép pedig áll vala Mózes előtt reggeltől estig. **14** S a mikor látja vala Mózes ipa mind azt, a mit ő a néppel cselekedék, monda: Mi dolog az, a mit te a néppel cselekszel; miért úlsz te egymagad, mind az egész nép pedig előttek áll reggeltől estig? **15** És monda Mózes az ő ipának: Mert a nép Isten akaratát tudakolni jön hozzáma; **16** Ha ügyök-bajok van, én hozzám jönek és törvényt teszek az ember között és felebarátja között és tudtára adom az Isten végezését és törvényeit. **17** Mózes ipa pedig monda néki: Nem jó az, a mit te cselekszel. **18** Felettesebb kifáradsz te is, ez a nép is, a mely veled van; mert erőd felett való dolog ez, nem végezheted azt egymagad. **19** Most azért hallgass az én szavamra, tanácsot adok néked és az Isten veled lesz. Te légy a népnek szószólója az Isten előtt, és te vidd az ügyeket Isten eleibe. **20** És tanítsd őket a rendeletekre és törvényekre és add tudtokra az útat, a melyen járnio kell és a tenni valót, a melyet tenniök kell. **21** És szemelj ki magad az egész nép közül derék, istenfől férfiakat, igazságos férfiakat, aik gyűlölik a haszonlesést és tedd közöttük előljárókká, ezeredesekek, századosokká, ötvenedesekek és tizedesekek. **22** Ezek tegyenek ítéletet a népnek minden időben, úgy hogy minden nagyobb ügyet te elődbe hozzanak, minden csekélyebb dologban pedig ők ítéjenek; így könnyítve lesz rajtad, ha azt veled együtt hordozzák. **23** Ha ezt cselekszed és az Isten is parancsolja néked: megállhatsz és az egész nép is helyére jut békességen. **24** És hallgata Mózes az ő ipa szavára és mindenzt megtevé, a mit mondott vala. **25** És választa

Mózes az egész Izráelből derék férfiakat és a nép fejeivé tevő őket, ezeredesekek, századosokká, ötvenedesekek, és tizedesekek. **26** És ítélik vala a népet minden időben; a nehéz dolgokat Mózes elő viszik vala, minden kisebb dologban pedig ők ítélnek vala. **27** És elbocsátá Mózes az ő ipát, és ez elméne hazájába.

19 A harmadik hónapban azután hogy kijöttek vala Izráel fiai Égyptom földéről, azon a napon érkezének a Sinai pusztába. **2** Refidimből elindulván, érkezének a Sinai pusztába és táborba szállnak a pusztában; a heggyel átellenben szálla pedig ott táborba az Izráel. **3** Mózes pedig felméri az Istenhez, és szóla hozzá az Úr a hegyről, mondván: Ezt mondd a Jákób házanépének és ezt add tudtára az Izráel fiainak. **4** Ti láttatok, a mit Égyptommal cselekedtem, hogy hordoztalak titeket sas szárnyakon és magamhoz bocsátottalak titeket. **5** Mostan azért ha figyelmesen hallgattok szavamra és megtartjátok az én szövetségemet, úgy ti lesztek nékem valamennyi nép közt az enyém; mert enyim az egész föld. **6** És lesztek ti nékem papok birodalma és szent nép. Ezek azok az íégék, melyeket el kell mondanod Izráel fiainak. **7** Elméne azért Mózes és egybehívá a nép véneit és eleikbe adá mindeneket a beszédeket, melyeket parancsolt vala néki az Úr. **8** És az egész nép egy akarattal felele és monda: Valamit rendelt az Úr, mind megteszszük. És megvivé Mózes az Úrnak a nép beszédét. **9** És monda az Úr Mózesnek: Íme én hozzád megyek a felhő homályában, hogy hallja a nép mikor beszélek veled és higyenek néked mindenkoruk. És elmondá Mózes az Úrnak a nép beszédét. **10** Az Úr pedig monda Mózesnek: Eredj el a néphez és szenteld meg őket ma, meg holnap és hogy mossák ki az ő ruhákat; **11** És legyenek készek harmadnapra; mert harmadnapon leszáll az Úr az egész nép szeme láttára a Sinai hegyre. **12** És vess határt a népnek köröskörűl, mondván: Vigyázzatok magatokra, hogy a hegy fel ne menjetek s még a szél se érintse téket; minden, a mi a hegyet érinti, halálállal haljon meg. **13** Ne érintse azt kéz, hanem kővel kövezessék meg, vagy nyíllal nyilaztassék le; akár barom, akár ember, ne éljen. Mikor a kürt hosszan hangzik, akkor felmehetnek a hegyre. **14** Leszáll azért Mózes a hegyről a néphez, és megszentelé a népet, és megmosák az ő ruhákat. **15** És monda a népnek: Legyetek készen harmadnapra; asszonyhoz ne közelítsétek. **16** És lőn harmadnapon virradatkor, mennyörgések, villámlások és sűrű felhő lőn a hegyen és igen erős kürtzengés; és megréműle minden az egész táborbeli nép. **17** És kivezeté Mózes a népet a táborból az Isten eleibe és megállának

a hegy alatt. **18** Az egész Sinai hegy pedig füstölög vala, mivelhogy leszállott arra az Úr tűzben és felmegy vala annak füstje, mint a kemencének füstje; és az egész hegy nagyon rend vala. **19** És a kürt szava mindenkiab erősödik vala; Mózes beszél vala és az Isten felel vala néki hangosan. **20** Leszállá tehát az Úr a Sinai hegyre, a hegy tetejére, és felhívá az Úr Mózest a hegy tetejére, Mózes pedig felsméne. **21** És monda az Úr Mózesnek: Menj alá, intsd meg a népet, hogy ne törjön előre az Urat látni, mert közülök sokan elhullanak. **22** És a papok is, a kik az Úr eleibe járulnak, szenteljék meg magokat, hogy reájok ne rontson az Úr. **23** Mózes pedig monda az Úrnak: Nem jöhét fel a nép a Sinai hegyre, mert te magad intettél minket, mondván: Vess határt a hegy körül, és szenteld meg azt. **24** De az Úr monda néki: Eredj, menj alá, és jójj fel te és Áron is veled; de a papok és a nép ne törjenek előre, hogy feljőjenek az Úrhoz; hogy reájok ne rontson. **25** Aláméne azért Mózes a néphez, és megmondá nézik.

20 És szólá Isten mindezeket az igéket, mondva:

Én, az Úr, vagyok a te Istened, a ki kihoztala téged Égyiptomnak földéről, a szolgálat házából. **3** Ne legyenek néked idegen isteneid én előttem. **4** Ne csinálj magadnak faragott képet, és semmi hasonlót azokhoz, a melyek fenn az égben, vagy a melyek alant a földön, vagy a melyek a vizekben a föld alatt vannak. **5** Ne imádd és ne tiszted azokat; mert én, az Úr a te Istened, feltőn-szerető Isten vagyok, aki megbüntetem azatyák vétkét a fiakban, harmad és negyediglen, a kik engem gyűlölnek. **6** De irgalmaságot cselekszem ezeriglen azokkal, a kik engem szeretnek, és az én parancsolatimat megtartják. **7** Az Úrnak a te Istenednek nevét hiába fel ne vedd; mert nem hagyja azt az Úr büntetés nélkül, aki az ő nevét hiába felveszi. **8** Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszentelj azt. **9** Hat napon át munkálkodjál, és végezd minden dolgodat; **10** De a hetedik nap az Úrnak a te Istenednek szombatja: semmi dolgot se tégy azon se magad, se fiad, se leányod, se szolgád, se szolgálóleányod, se barmod, se jövevényed, aki a te kapuidon belől van; **11** Mert hat napon teremté az Úr az eget és a földet, a tengert és minden, a mi azokban van, a hetedik napon pedig megnyugovék. Azért megáldá az Úr a szombat napját, és megszentelé azt. **12** Tiszteld atyádat és anyádat, hogy hosszú ideig élj azon a földön, a melyet az Úr a te Istened ád te néked. **13** Ne ölj. **14** Ne paráználkodjál. **15** Ne lopj. **16** Ne tégy a te felebarátod ellen hamis tanúbizonyságot. **17** Ne kívánd a te felebarátodnak házát. Ne kívánd a te felebarátodnak feleségét, se szolgáját,

se szolgálóleányát, se ökrét, se szamarát, és semmit, a mi a te felebarátod. **18** Az egész nép pedig látja vala a mennyörgéseket, a villámlásokat, a kürt zengését és a hegy füstölgését. És látja vala a nép, és megrémüle, és hátrabb állva. **19** És mondának Mózesnek: Te beszélj velünk, és mi hallgatunk; de az Isten ne beszéljen velünk, hogy meg ne halunk. **20** Mózes pedig monda a népknek: Ne féljetek; mert azért jött az Isten, hogy titeket megkísértsen, és hogy az ő féleme legyen előttek, hogy ne vétezzetek. **21** Távol állva azért a nép, Mózes pedig közelebb méne a felhőhöz, melyben az Isten vala. **22** És monda az Úr Mózesnek: Ezt mondd az Izráel fiainak: Magatok láttatok, hogy az égből beszéltem veletek. **23** Ne csináljatok én mellém ezüst isteneket, és arany isteneket se csináljatok magatoknak. **24** Földből csinálj nékem oltárt, és azon áldozd a te égő- és háláldozatodat, juhaidat és ökreidet. Valamely helyen akarom, hogy az én nevemről megemlékezzetek, elmegyek tehozzád és megáldalak téged. **25** Ha pedig kövekből csinálysz nékem oltárt, ne építsd azt faragott kőből: mert a mint faragó vasadat rávetted, megfertőztetted azt. **26** Lépcsőkön se menj fel az én oltáromhoz, hogy a te szemérem fel ne fedeztessék azon.

21 Ezek pedig azok a rendeletek, a melyeket eleikbe

kell terjesztened: **2** Ha héber szolgát vásárolsz, hat esztendeig szolgáljon, a hetedikben pedig szabaduljon fel ingyen. **3** Ha egyedül jött, egyedül menjen el; ha feleséges ember, menjen el vele a felesége is. **4** Ha az ő ura adott néki feleséget, és ez fiakat vagy leányokat szűlt néki: az asszony, gyermekeivel együtt legyen az ő uráé; ő pedig egyedül menjen el. **5** De ha a szolga azt mondaná: Szeretem az én uramat, az én feleségemet és fiaimat, nem akarok felszabadulni: **6** Akkor vigye őt az ő ura a bírák elé, és állítsa az ajtóhoz vagy az ajtófélhez, és az ő ura fúrja által az ő fülét árral; és szolgálja őt mindörökké. **7** És ha valaki az ő leányát szolgálóul adja el, ne úgy menjen el, mint a szolgák mennek. **8** Ha nem tetszik az ő urának, hogy eljegyezze őt magának, akkor váltassa ki; arra, hogy idegen népnek eladja, nincs hatalma, mivel hűtelen volt hozzá. **9** Ha pedig a fiának jegyzi el őt: a leányok törvénye szerint cselekedjék vele. **10** Ha más vesz magának: ennek ételét, ruházatát és házasságbeli igazát alább ne szállítsa. **11** Ha ezt a hámat nem cselekszi vele: akkor menjen az el ingyen, fizetés nélkül. **12** A ki úgy megver valakit, hogy meghal, halállal lakoljon. **13** De ha nem leselkedett, hanem Isten ejtette kezébe: úgy helyet rendelek néked, a hova meneküljön. **14** Ha pedig valaki szándékosan tör felebarátja ellen, hogy azt orvúl

megölje, oltáromtól is elvidd azt a halára. **15** A ki megveri az ő atyát vagy anyját, halállal lakoljon. **16** A ki embert lop, és eladja azt, vagy kezében kapják, halállal lakoljon. **17** A ki szidalmazza az ő atyát vagy anyját, halállal lakoljon. **18** És ha férfiak összevesznek, és megüti valaki az ő felebarátját kövel vagy öklével, és nem hal meg, hanem ágyba esik: **19** Ha felkél, és mankóján kinn jár: ne legyen büntetve az, aki megütötte; csupán fekvéséért fizessen és gyógyítassa meg. **20** Ha pedig valaki úgy üti meg szolgáját vagy szolgálóját bittal, hogy az meghal keze alatt, büntetessék meg. **21** De ha egy vagy két nap életben marad, ne büntetessék meg, mert pénze ára az. **22** Ha férfiak veszedeknek és meglöknek valamely terhes asszonyt, úgy hogy idő előtt szűl, de egyéb veszedelem nem történik: bírságot fizessen a szerint, a mint az asszony férje azt reá kiveti, de bírák előtt fizessen. **23** De ha veszedelem történik: akkor életért életet adj. **24** Szemet szemért, fogat fogért, kezet kézért, lábat lábért; **25** Égetést égetésért, sebet sebért, kéket kékért. **26** Ha valaki az ő szolgájának szemét, vagy szolgálójának szemét úgy üti meg, hogy elpusztul, bocsássa azt szabadon az ő szeméért. **27** Ha pedig szolgájának fogát, vagy szolgálójának fogát üti ki, bocsássa azt szabadon az ő fogáért. **28** Ha férfit vagy asszonyt öklel meg egy ökör, úgy hogy meghal: kövel köveztessék meg az ökör, és húsát meg ne egyék; de az ökörnek ura ártatlan. **29** De ha az ökör azelőtt is öklelős volt, és annak urát megintették, és még sem őrizte azt, és férfit vagy asszonyt ölt meg: az ökör köveztessék meg, és az ura is halállal lakoljon. **30** Ha pénzváltásot vetnek reá, fizessen lelke váltságáért annyit, a mennyit reá kivetnek. **31** Akár fiút ökleljen meg, akár leányt ökleljen meg: e szerint a rendelet szerint kell cselekedni. **32** Ha szolgát öklel meg az ökör vagy szolgálót: adassék azok urának harminc ezüst siklus, az ökör pedig köveztessék meg. **33** Ha pedig valaki vermet nyit meg, vagy ha valaki vermet ás, és nem fedi azt be, és ökör vagy szamár esik bele: **34** A verem ura fizessen; pénzül téritse meg azok urának, a hulla pedig legyen az óvé. **35** És ha valakinek ökre megdöfi az ő felebarátja ökrét, úgy hogy az elpusztul: adják el az eleven ököröt, és az árat osszák meg, és a hullát is osszák el. **36** Vagy ha tudták, hogy az ökör már azelőtt öklelős volt, és nem őrizte azt annak ura: fizessen ököröt az ökörért, a hulla pedig az óvé legyen.

22 Ha valaki ököröt vagy bárányt lop, és levágja vagy eladja azt: öt barmot fizessen egy ökörért, és négy juhot egy bárányért. **2** Ha ház-fölverésen kapják a tolvajt, és úgy megverik, hogy meghal, nincs vérbűn miatta. **3** Ha reá sütött a nap, vérbűn van miatta: fizessen; ha nincs néki:

adassék el tolvajságáért. **4** Ha elevenen kapják kezében a loptott jószágot, akár ökör, akár szamár, akár juh: két annyit fizessen érette. **5** Ha valaki mezőt vagy szőlőt étet le, úgy hogy barmát elereszti, és az a más mezején legel: mezejének javából és szőlőjének javából fizesse meg a kárt. **6** Ha tűz támad, és tóvisbe kap, és megég az asztag, vagy a lábon álló gabona, vagy a mező: fizesse meg a kárt, aki a tüzet gyújtotta. **7** Ha valaki pénzt vagy edényeket ád felebarátjának megőrzés végett, és ellopják annak a férfiúnak házából: ha megtalálják a tolvajt, fizessen kétannyit. **8** Ha nem találják meg a tolvajt, a ház urát vigyék a bírák eleibe: hogy nem nyújtotta-é ki kezét az ő felebarátja vagyonára. **9** Akármi bűn dolgában, akár ökör, akár szamár, akár juh, akár ruha, akármi elveszett jószág az, a miről azt mondja: ez az; mindenkitőjük ügye a bírák eleibe menjen, és a kit a bírák bűnösnek mondanak, fizessen két annyit az ő felebarátjának. **10** Ha valaki szamarat, vagy ököröt, vagy bárányt, vagy akármiféle barmot ád az ő felebarátja gondviselése alá, és az elhull, vagy megsérül, vagy elhajtatik, úgy hogy senki sem lássa: **11** Az Úrra való esküvés legyen kettejük között, hogy nem nyújtotta-é ki kezét felebarátja vagyonára; és ezt fogadja el annak ura, és az semmit se fizessen. **12** Ha pedig ellopották tőle: megfizesse az urának. **13** Ha széttépett, hozza el azt bizonyásul; a széttépett nem fizeti meg. **14** Ha pedig valaki kölcsön kér az ő felebarátjától, és az megsérül vagy elhull urának távollétében: fizesse meg a kárt. **15** Ha ura vele van, nem fizet; ha bérbe adatott, bérbe megy. **16** Ha valaki hajadont csábít el, aki nincs eljegyezve, és vele hál: jegyajándékkal jegyezze azt el magának feleségül. **17** Ha annak atya nem akarja azt néki adni: annyi pénzöt adjon, a mennyi a hajadonok jegyajándéka. **18** Varázsló asszonyt ne hagyj életben. **19** A ki barommal közösül, halállal lakoljon. **20** A ki isteneknek áldozik, nem csupán az Úrnak, megölettessék. **21** A jövevényen ne hatalmaskodjál, és ne nyomorgasd azt, mert jövevények voltatok Egyiptom földén. **22** Egy özvegyet vagy árvát se nyomorítsatok meg. **23** Ha nyomorgatod azt, és hozzám kiált, meghallgatom az ő kiáltását. **24** És felgerjed haragom, és megöllek titkét fegyverrel, és a ti feleségeitek özvegyekké lépszek, a ti fiaitok pedig árvákká. **25** Ha pénzöt adsz kölcsön az én népmennek, a szegénynek a ki veled van; ne légy hozzá olyan, mint a hitelező; ne vessetek reá uzsurát. **26** Ha zálogba veszed a te felebarátod felső ruháját: naplemente előtt visszaadd azt néki: **27** Mert egyetlen takarója, testének ruhája az: miben háljon? Bizony, ha én hozzám kiált, meghallgatom; mert én írgalmas vagyok. **28** A bírákat ne szidalmazd, és néped fejedelmét ne átkozd.

29 Gabonáddal és boroddl ne késlekedjél; fiaid elsőszülöttét nékem add. 30 Hasonlóképen cselekedjél ökröddel, juhoddal; hét napig legyen az ó anyjával, a nyolcadik napon nékem add azt. 31 És szent emberek legyetek én előttem; a mezőn széttépett húst meg ne egyétek; az ebnek vessétek azt.

23 Hazug hírt ne hordj; ne fogj kezet a gonoszszal, hogy hamis tanú ne légy. 2 Ne indulj a sokaság után a gonoszra, és peres ügyben ne vallj a sokasággal tartva, annak elfordítására. 3 Szegénynek se kedvezz az ó peres ügyében. 4 Ha előltálod ellenséged eltévedt ökrét vagy szamarát: hajtsd vissza néki. 5 Ha látod, hogy annak a szamara, a ki téged gyűlöл, a teher alatt fekszik, vigyáz, rajta ne hagyd; oldd le azt ó vele együtt. 6 A te szegényednek igazságát el ne fordítsd az ó perében. 7 A hazug beszédtől távol tartsd magad, és az ártatlant s az igazat meg ne öld; mert én nem adok igazat a gonosznak. 8 Ajándékot el ne végy: mert az ajándék megvakítja a szemeseket, és elfordítja az igazak ügyét. 9 A jövevényt ne nyomorgasd; hiszen ti ismeritek a jövevény életét, mivelhogy jövevények voltatok Egyiptom földén. 10 Hat esztendeig vesd be a te földedet és takard be annak termését; 11 A hetedikben pedig pihentesd azt, és hagyd úgy, hogy egyékk meg a te néped szegényei; a mi pedig ezektől megmarad, egyé meg a mezei vad. E képen cselekedjél szőlőddel és olajfáddal is. 12 Hat napon át végezd dolgaidat, a hetedik napon pedig nyúgodjál, hogy nyúgodjék a te ökrök és szamarad, és megpihenjen a te szolgálód fia és a jövevény. 13 Mindazt, a mit néktek mondtam, megtartsátok, és idegen istenek nevét ne emlegessétek; ne hallassék az a te szádból. 14 Háromszor szentelj nékem innepet esztendőnként. 15 A kovásztalan kenyér innepét tartsd meg; hét nap egyél kovásztalan kenyeret, a mint megparancsoltam néked, az Abib hónap ideje alatt; mert akkor jöttél ki Egyiptomból: és üres kézzel senki se jelenjék meg színem előtt. 16 És az aratás innepét, munkák zsengéjét, a melyet elvetettél a mezőn; és a takarodás innepét az esztendő végén, a mikor termésedet betakarítod a mezőről. 17 Esztendőnként háromszor jelenjék meg minden férfiad az Úr Isten színe előtt. 18 Ne ontsd ki az én áldozatom vérét kovászos kenyér mellett, és ünnepi áldozatom kövére meg ne maradjon reggelig. 19 A te földed zsengéjének elsejét vidd el a te Uradnak Istenednek házába. Ne fózd meg a gödölyét az ó anyjának tejében. 20 Ímé én Angyalt bocsátok el te előttem, hogy megörízzen téged az útban, és bevigyen téged arra a helyre, a melyet elkészítettem. 21 Vigyázz magadra előtte, és hallgass az ó szavára; meg ne bosszantsd

őt, mert nem szenvedi el a ti gonoszságaitokat; mert az én nevem van ó benne. 22 Mert ha hallgatándasz az ó szavára; és mindazt megcselekedéded, a mit mondok: akkor ellensége lészek a te ellenségeidnek, és szorongatom a te szorongatódat. 23 Mert az én Anghyalom te előttem megyen és beviszen téged az Emoreusok, Khitteusok, Perizeusok, Kananeusok, Khivveusok és Jebuzeusok közé, és kiírom azokat. 24 Ne imádd azoknak isteneit és ne tiszted azokat, és ne cselekedjél az ó cselekedeteik szerint: hanem inkább döntögesd le azokat és tördeld össze bálványaiat. 25 És szolgáljátok az Urat a ti Istenteket, akkor megáldja a te kenyeredet és vizedet; és eltávolítom ti közületeket a nyavalját. 26 El sem vetél, meddő sem lesz a te földeden semmi; napjaid számát teljessé teszem. 27 Az én rettentésemet bocsátom el előttem, és minden népet megrettentek, a mely közé mégy, és minden ellenségedet elfutamtatom előttem. 28 Darazsat is bocsátok el előttem, és kiúzi előled a Khivveust, Kananeust és Khitteust. 29 De nem egy esztendőben úzöm ót ki előled, hogy a föld pusztává ne legyen, és meg ne sokasodjék ellened a mezei vad. 30 Lassan-lassan úzöm ót ki előled, míg megszaporodol és bírhatod a földet. 31 És határodat a veres tengertől a Filiszteusok tengeréig vetem, és a pusztától fogva a folyóvízig: mert kezeitekbe adom annak a földnek lakosait, és kiúzód azokat előled. 32 Ne köss szövetséget se azokkal, se az ó isteneikkkel. 33 Ne lakjanak a te földeden, hogy búnba ne ejtsenek téged ellenem: mert ha az ó isteneiket szolgálnád, vesztedre lenne az néked.

24 És monda Mózesnek: Jőjj fel az Úrhoz te és Áron, Nádáb és Abihu, és az Izráel vénei közül hetvenen, és hajtsátok meg magatokat előtte távolról. 2 És csak Mózes közeledjék az Úrhoz, amazok pedig ne közeledjenek, és a nép se jőjön fel vele. 3 Elméne azért Mózes, és elbeszél a népnek az Úr minden beszédét és minden rendelését; az egész nép pedig egyező szóval felelé, mondán: Mindazokat a dolgokat, a melyeket az Úr parancsolt, megcselekeszszük. 4 Mózes pedig felírá az Úrnak minden beszédét, és felkele reggel és oltárt épít a hegy alatt, és tizenkét oszlopot, az Izráel tizenkét nemzetsége szerint. 5 Azután elküldé az Izráel fiainak ifjait, és áldozának égő áldozatokat, és hálaáldozatul tulkokat ölének az Úrnak. 6 Mózes pedig vevé a vérnek felét, és tölté a medencékbe: a vérnek másik felét pedig az oltárra hinté. 7 Azután vevé a szövetség könyvét, és elolvására nép hallatára; azok pedig mondának: Mindent megteszünk, a mit az Úr parancsolt, és engedelmeskedünk. 8 Mózes pedig vevé a vérét, és ráhínté a népre, és monda: Ímé a szövetségnek vére, és melyet az Úr kötött ti veletek,

mindama beszédek szerint. 9 Azután felménye Mózes és Áron, Nádáb és Abihu, és az Izráel véne közül hetvenen; 10 És láták az Izráel Istenét, és annak lábai alatt valami zafir fényű tárgy vala, és olyan tiszta, mint maga az ég. 11 És Izráel fiainak e választottjaira nem bocsátá kezét: jóllehet látták az Istant, mindenáltal ettek és ittak is. 12 És szóla az Úr Mózesnek: Jőj fel én hozzáam a hegyre és maradj ott. És átadom néked a kőtáblákat, és a törvényt és a parancsolatot, a melyeket írtam, hogy azokra megtanítassanak. 13 Felkele azért Mózes és az ő szolgája Józsué, és felménye Mózes az Isten hegyére. 14 A véneknek pedig monda: Várjatok itt reánk, míg visszatérünk hozzátok: Ímé Áron és Húr veletek vannak; a kinek valami ügye van, ő hozzájok menjen. 15 Akkor felménye Mózes a hegyre; és felhő borítá el a hegyet. 16 És az Úr dicsősége szálla alá a Sinai hegyre, és felhő borítá azt hat napon át; a hetedik napon pedig szólítá Mózest a felhő közepéből. 17 Az Úr dicsőségének jelensége pedig olyan vala az Izráel fiainak szeme előtt, mint emésztő tűz, a hegy tetején. 18 És beméne Mózes a felhő közepébe, és felménye a hegyre, és negyven nap és negyven éjjel vala Mózes a hegyen.

25 És szóla az Úr Mózeshez, mondván: 2 Szól az Izráel fiainak, hogy szedjenek nékem ajándékokat; minden embertől, a kit szíve hajt arra, szedjetek nékem ajándékokat. 3 Ez pedig az az ajándék, a mit tőlük szedjetek: arany és ezüst és réz. 4 És kék, és bíborpiros, és karmazsinszinű fonal, meg len fonal, és kecskeszőr. 5 És veresre festett kosbőrök, és borzbőrök, és sittim-fa. 6 Mécsbe való olaj, kenet-olajhoz való arómák, és füstöléshez való fűszerek. 7 Óníx-kövek és foglalni való kövek, az efódhoz és a hősenhez. 8 És készítsenek nékem szent hajléket, hogy ő közöttök lakozzam. 9 mindenestől úgy csináljátok, a mint én megmutatom néked a hajléknak formáját, és annak minden edényeinek formáját. 10 És csináljanak egy látad sittim-fából; harmadfél sing hosszút, másfél sing széleset, és másfél sing magasat. 11 Borítsd meg azt tiszta aranynyal, belől is kívül is megborítsd azt, és csinálj reá köröskörűl arany pártázatot. 12 És önts ahhoz négy arany karikát, és illeszd azokat a négy szegéletére; egyik oldalára is két karikát, a másik oldalára is két karikát. 13 Csinálj rúdakat is sittim-fából, és azokat is megborítsd aranynal. 14 És a rúdakat dugd a láda oldalain levő karikákba, hogy azokon hordozzák a látad. 15 A rúdak álljanak a láda karikáiban; ne vegyék ki azokból. 16 És a bizonyásogat, a melyet néked adok, tedd a látába. 17 Csinálj fedelet is tiszta aranyból: harmadfél sing hosszút, és másfél sing széleset. 18 Csinálj két Kérubot is

aranyból, vert aranyból csinál azokat a fedélnek két végére. 19 Az egyik Kérubot csinál az egyik végére innen, a másik Kérubot a másik végére onnan: a fedélből csináljátok ki a Kérubokat annak két végén. 20 A Kérubok pedig terjeszszék ki szárnyaikat fölfelé, betakarva szárnyaikkal a fedeleket; arczaik egymásfelé legyenek; a Kérubok arczaik a fedél felé forduljanak. 21 A fedelel pedig helyezd a látára felül, a látába pedig tudd a bizonyásogat, a melyet adok néked. 22 Ott jelenek meg néked, és szólok hozzád a fedél tetejéről, a két Kérub közül, melyek a bizonyáság látája felett vannak, mindenkorról, a miket általad parancsolok az Izráel fiainak. 23 Csinálj asztalt is sittim-fából, két sing hosszút, egy sing széleset, és másfél sing magasat. 24 És borítsd be azt tiszta aranynyal, és csinálj reá köröskörűl arany pártázatot. 25 Csinálj reá köröskörűl egy tenyérnyi karájt, karajára pedig csinálj köröskörűl arany pártázatot. 26 Négy arany karikát is csinálj hozzá, és illeszd a karikákat a négy lábának négy szegletére. 27 A karáj mellett legyenek a karikák rúdtartókul, hogy hordozhassák az asztalt. 28 Azokat a rúdakat is sittim-fából csinál és aranynyal borítsd be, és azokon hordozzák az asztalt. 29 Készítsd el tálait is, csészéit is, kancsóit is, kelyheit is, a melyekkel itálaldozatot áldoznak; tiszta aranyból csinál azokat. 30 És tégy az asztalra szent kenyeret, mely mindenkor előttem legyen. 31 Csinálj gyertyatartót is tiszta aranyból; vert aranyból készüljön a gyertyatartó; annak szára, ága csészéi, gombai és virágai ugyanabból legyenek. 32 Hat ág jőjön ki oldalaiból; három gyertyatartó-ág a másik oldalaiból. 33 Mandolavirág formájú három csésze az egyik ágon, gombbal és virággal; és mandolavirág formájú három csésze a másik ágon is, gombbal és virággal; így legyen a gyertyatartóból kijövő mind a hat ágon. 34 A gyertyatartón pedig négy mandolavirág formájú csésze legyen, gombaival és virágaival. 35 Gomb legyen a belőle kijövő két ág alatt; ismét gomb a belőle kijövő két ág alatt, és ismét gomb a belőle kijövő két ág alatt: így a gyertyatartóból kijövő mind a hat ág alatt. 36 Gombjaik és ágaik magából legyenek; egy darab tiszta aranyból legyen verve az egész. 37 Csinálj hozzá hétféle mécsset is, és úgy rakják fel mécszeit, hogy előre világítsanak. 38 Hamvvevői és hamutartói is tiszta aranyból legyenek. 39 Egy tálentom tiszta aranyból csináljak azt, mindezeket az eszközöket. 40 Vigyázz, hogy arra a formára csinál, a mely a hegyen mutattattot néked.

26 A hajléket pedig tíz kárpitból csinál: sodrott lenből, és kék, és bíborpiros, és karmazsin színűből, Kérubokkal, mestermunkával készítsd azokat. 2 Egy-egy kárpit hossza

huszonnnyolc sing legyen, egy-egy kárpit szélessége pedig négy sing; egy mértéke legyen mindenik kárpitnak. 3 Öt kárpit legyen egymással egybefoglalva, ismét öt kárpit egymással egybefoglalva. 4 És csinálj hurkokat kék lenből az egyik kárpit szélén, a mely az egybefoglaltak között széről van; ugyanezt csinál a szélső kárpit szélével a másik egybefoglalásban is. 5 Ötven hurkot csinálj az egyik kárpiton; ötven hurkot csinálj ama kárpit szélén is, a mely a másik egybefoglalásban van; egyik hurok a másiknak általeellenében legyen. 6 Csinálj ötven arany horgocskát is, és e horgocskákkal foglald össze egyik kárpitot a másikkal, hogy a hajlék egygyé legyen. 7 Ezután csinálj kecskeszőr kárpitokat sátorul a hajlék fölé; tizenegy kárpitot csinálj illet. 8 Egy kárpit hossza harmincz sing legyen, szélessége pedig egy kárpitnak négy sing; egy mértéke legyen a tizenegy kárpitnak. 9 És foglald egybe az öt kárpitot külön, és a hat kárpitot külön; a hatodik kárpitot pedig kétrét hajtsd a sátor elejére. 10 És csinálj ötven hurkot az egyik kárpit szélén, a mely az egybefoglaltak között széről van; és ötven hurkot a kárpit szélén a másik egybefoglalásban is. 11 Csinálj ötven rézhorgocskát is, és akaszd a horgocskákat a hurkokba, és foglald egybe a sátorot, hogy egygyé legyen. 12 A sátor kárpitjának fölösleges része, a fölösleges kárpitnak fele csüggön alá a hajlék hátulján. 13 Egy singnyi pedig egyfelől, és egy singnyi másfelől, abból, a mi a sátor kárpitjainak hosszában fölösleges, bocsáttassék alá a hajlék oldalain egyfelől is, másfelől is, hogy befedje azt. 14 Csinálj a sátonak takarót is veresre festett kosbörökből, és e fölén is egy takarót borzbörökből. 15 Csinálj a hajlékhöz deszkákat is sittim-fából, felállogatva. 16 A deszka hossza tíz sing legyen; egy-egy deszka szélessége pedig másfél sing. 17 Egy-egy deszkának két csapja legyen, egyik a másiknak megfelelő; így csinál a hajlék minden deszkáját. 18 A deszkákat pedig így csinál a hajlékhöz: húsz deszkát a déli oldalra, délfelé. 19 A húsz deszka alá pedig negyven ezüst talpat csinálj, két talpat egy-egy deszka alá, annak két csapjához képest; megint két talpat egy-egy deszka alá, a két csapjához képest. 20 A hajlék másik oldalául is, észak felől húsz deszkát. 21 És azokhoz is negyven ezüst talpat; két talpat egy deszka alá, megint két talpat egy deszka alá. 22 A hajlék nyugati oldalául pedig csinálj hat deszkát. 23 A hajlék szegleteiül is csinálj két deszkát a két oldalon. 24 Kettősen legyenek alóról kezdve, felül pedig együtt legyenek egy karikába foglalva; ilyen legyen mindenkitő; a két szeglet számára legyenek. 25 Legyen azért nyolc deszka, és azokhoz tizenhat ezüst talp; két talp egy deszka alatt, megint két talp egy deszka alatt. 26 Csinálj

reteszrúdakat is sittim-fából; ötöt a hajlék egyik oldalának deszkáihoz. 27 És öt reteszrúdat a hajlék másik oldalának deszkáihoz; és a hajlék nyugati oldalának deszkáihoz is öt reteszrúdat hátulról. 28 A középső reteszrúd pedig a deszkák közepén az egyik végétől a másik végig érjen. 29 A deszkákat pedig borítsd meg aranynyal, és karikákat is aranyból csinálj azokhoz a reteszrúdak tartói gyanánt; a reteszrúdakat is megborítsd aranynyal. 30 A hajléket pedig azon a módon állítsd fel, a mint néked a hegyen mutattatott. 31 És csinálj függönyt, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és sodrott lenből; Kérubokkal, mestermunkával készítsék azt. 32 És tedd azt sittim-fából való, aranynyal borított négy oszlopra, a melyeknek horgai aranyból legyenek, négy ezüst talpon. 33 És tedd a függönyt a horgok alá, és vidd oda a függöny mögé a bizonyoság ládáját és az a függöny válaszsza el nétek a szent helyet a szentek szentjétől. 34 Azután tedd rá a fedeleit a bizonyoság ládájára a szentek szentjébe. 35 Az asztalt pedig helyezd a függönyön kívül, és a gyertyatartót az asztal ellenébe, a hajlék déli oldalába; az asztalt pedig tedd az északi oldalba. 36 És csinálj leplet a sátor nyilására is, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és sodrott lenből, hímzőmunkával. 37 A lepelhez pedig csinálj öt oszlopot sittim-fából, és borítsd meg azokat aranynyal; azoknak horgai aranyból legyenek, és önts azokhoz öt réztalpat.

27 És csinál az oltárt sittim-fából, öt sing a hossza, és öt sing a szélessége; négyszegű legyen az oltár, és magassága három sing. 2 Szarvakat is csinálj a négy szegletére, szarvai magából legyenek, és borítsd meg azt rézzel. 3 Csinálj ahhoz fazekakat is a hamujának, hozzá való lapátokat, medencéket, villákat és serpenyőket; minden hozzá való edényt rézből csinálj. 4 Csinálj ahhoz háló forma rostélyt is rézből, és csinálj a hálóra négy rézkárikát, a négy szegletére. 5 És tedd azt az oltár párkányzata alá alulról, úgy hogy a háló az oltár közepéig érjen. 6 Csinálj az oltárhoz rúdakat is, sittim-fa rúdakat, és borítsd meg azokat rézzel. 7 És dugják a rúdakat a karikákba, és legyenek azok a rúdak az oltár két oldalán, mikor azt hordozzák. 8 Üresre csinálj azzt, deszkákból; a mint néked a hegyen mutattatott, úgy csinálják. 9 Pitvarat is csinálj a hajléknak; a déli oldalon a pitvarhoz szőnyegeket, sodrott lenből; száz sing legyen a hossza egy oldalnak. 10 Ahhoz húsz oszlopot, húsz réz talpat, és az oszlopok horgait és átalkötőit ezüstből. 11 Épen úgy az északi oldalon, hoszsában, száz sing hosszú szőnyeget; ahoz húsz oszlopot, ezekhez húsz réztalpat, és az oszlopok horgait és átalkötőit ezüstből. 12 A pitvar szélességéhez pedig nyugot felől ötven sing szőnyeget;

ahhoz tíz oszlopot és ezekhez tíz talpat. 13 A pitvárnak szélessége kelet felől is ötven sing. 14 És tizenöt sing szőnyeg legyen egyik oldalról, ehhez három oszlop, ezekhez pedig három talp. 15 A másik oldalról is tizenöt sing szőnyeg, ehhez három oszlop és ezekhez három talp. 16 A pitvar kapuján pedig húsz sing lepel legyen, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű és sodrott lenből, himzőmunkával; ehhez négy oszlop, ezekhez pedig négy talp. 17 A pitvar minden oszlopát ezüst átalkótők vegyék körül, horgaik ezüstből, talpaik pedig rézből legyenek. 18 A pitvar hossza száz sing, és szélessége ötven-ötven, magassága pedig öt sing; leplei sodrott lenből, talpai pedig rézből legyenek. 19 A hajlék minden edénye, az ahhoz való minden nemű szolgálatban, és minden szege, és a pitvárnak is minden szege rézből legyen. 20 Te pedig parancsold meg az Izráel fiainak, hogy hozzanak néked tiszta faolajat, a melyet a világításhoz sajtoltak, hogy szünet nélkül égő lámpát gyujthassanak. 21 A gyülekezet sátorában a függönyön kívül, a mely a bizonyság előtt van, készítsék el azt Áron és az ő fiai, estvértől fogva reggelig az Úr előtt. Örök rendtartás legyen ez az ő nemzetsegöknel Izráel fiai között.

28 Te pedig hívasd magadhoz a te atyádfiát Áront, és az ő fiait ő vele az Izráel fiai közül, hogy papjaim legyenek: Áron, Nádáb, Abihu, Eleázár, Ithamár, Áronnak fiai. 2 És csinálj szent ruhákat Áronnak a te atyádfiának, dicsőségére és ékességére. 3 És szólj minden bölcs szívűeknek, a kiket betölöttetem a bölcseség lelkével, hogy csináljak meg az Áron ruháit, az ő felszentelésére, hogy papom legyen. 4 Ezek pedig a ruhák, a melyeket készítenek: hősen, efód, palást, koczkás köntös, süveg és öv. És csináljanak szent ruhákat Áronnak a te atyádfiának, és az ő fiainak, hogy papjaim legyenek. 5 Vegyék hát ők elő az aranyat, és a kék, és a bíborpiros, és a karmazsinszínű fonalaat és a lenfonalat. 6 És csináljak az efódot aranyból, kék és bíborpiros, karmazsinszínű és sodrott lenből, mestermunkával. 7 Két vállkötő is legyen hozzá kapcsolva a két végéhez, hogy összekapcsoltathassék. 8 Átkötő öve pedig, a mely rajta van, ugyanolyan mívű és abból való legyen; aranyból, kék, és bíborpiros, és karmazsinszinű, és sodrott lenből. 9 Annakutána végy két ónix-követ, és mesd fel azokra az Izráel fiainak neveit. 10 Hatnak nevét az egyik kőre, a másik hatnak nevét pedig a másik kőre, az ő születésük szerint. 11 Kőmetsző munkával, a mint a pecsétet metszik, úgy metszesd e két követ az Izráel fiainak neveire; köröskörül arany boglárokba csinál azokat. 12 És tedd e két követ az efód vállkötőire, az Izráel fiaira való emlékeztetés kövei gyanánt, hogy emlékeztetőül

hordozza Áron azoknak neveit az ő két vállán az Úr előtt. 13 Csinálj annakokáért arany boglárokat, 14 És két láncot tisztá aranyból; fonatékosan csinál azokat; sodrott mívűek legyenek, és tudd rá a sodrott láncokat a boglárokra. 15 Azután csinál meg az ítéletnek hősenét mestermunkával; úgy csinál mint az efódot csináltad: aranyból, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és sodrott lenből csinál azt. 16 Négyszögű legyen, kétrétű, egy arasznyi hosszú és egy arasznyi széles. 17 És foglalj abba befoglalni való köveket; négy sor követ, ilyen sorban: szárdiusz, topáz és smaragd; ez az első sor. 18 A második sor pedig: karbunkulus, zafir és gyémánt. 19 A harmadik sor: jáczint, agát és amethiszt. 20 A negyedik sor: krizolith, óníx és jáspis; arany boglárokba legyenek foglalva. 21 A kövek tehát az Izráel fiainak nevei szerint legyenek, tizenkettő legyen az ő nevök szerint; mint a pecsét, úgy legyen metszve, mindenik a reá való névvel, a tizenkét nemzetseg szerint. 22 A hősenre pedig csinálj fonatékos láncokat, sodrott mívűeket, tiszta aranyból. 23 És csinálj a hősenre két arany karikát, és tudd a két karikát a hősen két szegletére. 24 És a két arany fonatéket fűzd a hősen két szegletén levő karikákba. 25 A két fonatéknak két végét pedig foglald a két boglárhoz, és tűzd az efódnak vállkötőihez, annak előrészére. 26 Csinálj még két arany karikát, és tudd azokat a hősen két szegletére, azon a szélén, a mely befelé van az efód felől. 27 És csinálj még két arany karikát, és tudd azokat az efód két vállkötőjére alól, annak előrészé felől egybefoglalásához közel, az efód öve felett. 28 És csatolják a hősent az ő karikáinál fogva az efód karikáihoz, kék zsinórral, hogy az efód öve felett legyen, és el ne vályék a hősen az efódtól. 29 És viselje Áron az Izráel fiainak neveit az ítélet hősenén, az ő szíve felett, a mikor bemegy a szenthelyre, emlékeztetőül az Úr előtt szüntelen. 30 Azután tudd az ítéletnek hősenébe az Urimot és Thummimot, hogy legyenek azok az Áron szíve felett, a mikor bemegy az Úr eleibe, és hordozza Áron az Izráel fiainak ítéletét az ő szívében az Úr színe előtt szüntelen. 31 És csinál az efód palástját egészen kék lenből. 32 Közepén legyen nyílás a fejének; a nyílásnak szegése legyen köröskörül, takácsmunka, olyan legyen mint a pánczél nyílása, hogy el ne szakadjon. 33 És ennek alsó peremére csinál gránátalmákat, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű lenből, a peremére köröskörül, és ezek közé arany csengettyűket is köröskörül. 34 Arany csengettyű, meg gránátalma, arany csengettyű, meg gránátalma legyen a palást peremén köröskörül. 35 És legyen az Áronon, a mikor szolgál, hogy hallassék annak csengése, a mikor bemegy a szenthelybe az Úr eleibe, és mikor kijön, hogy meg ne haljon.

36 Csinálj egy lapot is tiszta aranyból, és mesd ki arra, mint a pecsétet metszik: Szentség az Úrnak. **37** És kösd azt kék zsinórra, hogy legyen az a süvegen; a süvegnek előrészén legyen az. **38** És legyen az az Áronnak homlokán, hogy Áron viselje a szent áldozatok körül elkövetett vétket, a melyeket az Izráel fiai mindenféle szent adományaikban szentelnek. Legyen azért szüntelen a homlokán, hogy kedvesekké tegye őket az Úr előtt. **39** A lenkötött pedig koczkásan készítsd, és a süveget lenből csinál, az övet meg hímző munkával készítsd. **40** Az Áron fainak is csinálj köntösöket, és csinálj nézik öveket is, meg süvegeket is csinálj nézik, dicsőségökre és ékességekre. **41** És öltöztesd fel azokba Áront a te atyádfiát, és az ő fiait vele együtt, és kend fel őket, iktasd be őket tisztjökbe, és szenteld fel őket, hogy papjaimmá legyenek. **42** Csinálj nézik lábravalókat is gyolcsból, hogy befödjelek azoknak mezítelen testét, és az ágyéktól a tomporig érjenek. **43** És legyenek azok Áronon és az ő fainak, a mikor bemennek a gyülekezet sátorába, vagy a mikor az oltárhoz járulnak, a szenthelyen való szolgáltattételre, hogy bűnt ne vigyenek oda és meg ne haljanak. Örökkévaló rendtartás ez Áronnak és az ő magának ő utána.

29 Ez az, a mit ő velük cselekedjél, az ő felszentelésökre, hogy az én papjaim legyenek: Végy egy tulkit, fiatal marhát, és hiba nélkül való két kost. **2** És kovásztalan kenyeret, és olajjal elegyített kovásztalan kalácsokat, meg olajjal kent kovásztalan lepényeket is; búzalisztlángból készítsd azokat. **3** És tedd azokat egy kosárba, és vidd fel azokat a kosárban, a tulokkal és a két kossal együtt. **4** Áront pedig és az ő fiait állítsd a gyülekezet sátorának ajtaja elé, és mosd meg őket vízzel. **5** És vedd a ruhákat, és öltöztesd fel Áront a köntösbe, az efőhoz való palástba, és az efődba, meg a hősenbe és övezd fel őt az efő övével. **6** Tedd a süveget is fejére, és a szent koronát tedd a süvegre. **7** És vedd a kenyetnek olaját, és töltsd az ő fejére, így kend fel őt. **8** Fiait is állítsd elő, és öltöztesd fel őket a köntösökbe. **9** És övezd körül őket övvel, Áront és az ő fiait, és tégy a fejükre süvegeket is, hogy övék legyen a papság örök rendelés szerint. Így iktasd be tisztökbe Áront és fiait. **10** Azután állítsasd a tulkit a gyülekezet sátora elé, és Áron és az ő fiai tegyék kezeiket a tulok fejére. **11** És vágd le a tulkit az Úr előtt a gyülekezet sátorának ajtajánál. **12** Azután végy a tulok véréből, és hintsd azt ujjaiiddal az oltár szarvaira; a többi vért pedig töltsd mind az oltár aljára. **13** És vedd a kövérőből mindenzt, a mi a belet fedi, és a májon lévő hártyát, és a két vesét a rajtok lévő kövérrel együtt, és füstölögtesd el az oltáron. **14** A tulok húsát, bőrét és

ganéját pedig égesd el a táboron kívül: bűnért való áldozat az. **15** Vedd az egyik kost is, és Áron és az ő fiai tegyék kezeiket a kos fejére. **16** Azután vágd le a kost, és vedd annak vérét, és hintsd azt az oltárra köröskörűl. **17** A kost pedig vagdald tagjaira, és mosd meg a belét és lábszárait, és tessd rá tagjaira és fejére. **18** Azután füstölögtesd el az egész kost az oltáron: égoáldozat az az Úrnak, kedves illatú tűzáldozat az Úrnak. **19** Vedd a másik kost is, és Áron és az ő fiai tegyék kezeiket a kos fejére. **20** Azután vágd le a kost, és végy annak véréből, és hintsd meg azzal Áron füle czimpáját és az ő fiai jobb fülének czimpáját, és az ő jobb kezök hüvelykét és jobb lábok hüvelykét; a többi vért pedig hintsd az oltárra köröskörűl. **21** Azután végy a vérből, mely az oltáron van, és a kenyetnek olajából, és hintsd Áronra és az ő ruháira, s vele együtt az ő fiaira és az ő fainak ruháira, hogy szent legyen ő és az ő ruhái, s vele együtt az ő fiai és az ő fainak ruhái. **22** Azután vedd a kosból a kövérét, a farkát s a belet borító kövérét, meg a máj hártyáját, meg a két vesjét a rajtok levő kövérével, és a jobb lapockzát; mert felavatási kos ez. **23** Meg egy kenyerset és egy olajos kalácsot és egy lepényt a kovásztalan kenyérnek kosárából, mely az Úr előtt van; **24** És rakd mindezeket az Áron kezeire és az Áron fainak kezeire, és lóbáltasd meg azokat az Úr előtt. **25** Azután vedd le azokat kezükörlő, és füstölögtesd el az oltáron az égoáldozat felett kedves illatul az Úr előtt; az Úrnak tűzáldozata az. **26** Vedd az Áron felavatási kosának szegyet is, és lóbáld meg azt az Úr előtt; azután legyen az a te részed. **27** Így szenteld meg a meglóbbált szegyet és a felemelt lapockzát, a melyet meglóbbáltak és a melyet felemeltek, Áronnak és az ő fainak felavatási kosából. **28** És legyen ez Áronnak és az ő fainak része örökké az Izráel fiaitól: mert felmutatott adomány ez, és felmutatott adomány legyen Izráel fiai részéről az ő hálaáldozataikból; az Úrnak felmutatott adomány. **29** A szent öltözletek pedig, a melyek az Ároni, legyenek ő utána az ő fiaié, hogy azokban kenetlessenenek fel, és azokban állíttassanak tisztökbe. **30** Hét napon öltözzék azokba, aki az ő fiai közül ő utána pap lesz, aki bemenendő lesz a gyülekezet sátorába, hogy a szent helyen szolgáljon. **31** A felavatási kost pedig vedd, és főzd meg annak húsát szent helyen. **32** És a kosnak húsát és a kenyerset, mely a kosárban van, a gyülekezet sátorának ajtajánál egye meg Áron és az ő fiai. **33** Ók egyéik meg azokat, a mik által az engesztelés történt, hogy tisztökbe állíttassanak és felszentellessenek. De idegen ne egyéik azokból, mert szentek azok. **34** Ha pedig valami megmarad az avatási húsból vagy a kenyérből reggelig, tűzzel égesd meg a maradékot; meg ne egyéik, mert szent az.

35 Áronnal tehát és az ő fiaival akképen cselekedjél, a mint megparancsoltam néked; hétfőn át állítsd őket tisztökbe. **36** És naponként készíts bűnáldozati tulkot engesztelésül, és tisztítsd meg az oltárt, mikor engesztelő áldozatot végzesz rajta, és kend meg azt, hogy megszenteltessék. **37** Hét napon tégy engesztelő áldozatot az oltáron; és szenteld meg azt, hogy felette igen szentséges legyen az oltár. Valami illeti az oltárt, szent legyen. **38** Ez pedig az, a mit áldoznod kell az oltáron: Esztendős két bárányt minden nap szüntelen. **39** Az egyik bárányt reggel áldozd meg, a másik bárányt pedig áldozd meg estetten. **40** És az egyik bárányhoz végy egy tized lisztlángot, egy negyed hin-nyi sajtolt olajjal vegyítve; itáláldozatul pedig egy negyed hin-nyi bort. **41** A másik bárányt estetten áldozd meg, ugyanazzal az étel- és itáláldozattal készítsd azt, mint reggel; kedves illatul, tűzáldozatul az Úrnak. **42** Szüntelen égőáldozat legyen az a ti nemzetégeitek között a gyülekezet sátorának ajtajánál az Úr előtt, ahol megjelenek néktek, hogy veled ott szóljak. **43** Ott jelenek meg az Izráel fiainak, és megszenteltetik az én dicsőségem által. **44** És megszentelem a gyülekezetnek sátorát és az oltárt; Áront és az ő fiait is megszentelem, hogy papjaim legyenek. **45** És az Izráel fiai között lakozom, és nékik Istenök lészek. **46** És megtudják, hogy én, az Úr vagyok az ő Istenök, aki kihoztam őket Égyptom földéről, hogy közöttük lakozhassam, én, az Úr az ő Istenök.

30 Csinálj oltárt a füstölő szerek füstölgésére is, sittim-fából csinálj azt. **2** Egy sing hosszú, egy sing széles, négyszögű és két sing magas legyen, ugyanabból legyenek szarvai is. **3** És borítsd meg azt tiszta aranyval, a tetejét és oldalait köröskörül, és szarvait is; arany pártázatot is csinálj hozzá köröskörül. **4** Csinálj hozzá két arany karikát is, pártázata alá a két oldalán, minden két oldalára csinálj, hogy legyenek rúdtartókul, hogy azokon hordozzák azt. **5** És a rúdakat csinál sittim-fából, és borítsd meg azokat aranyval. **6** És tedd azt a függöny előre, a mely a bizonyság ládája mellett, a bizonyság fedele előtt van, ahol megjelenek nétek. **7** Áron pedig füstölgessen rajta minden reggel jó illatú füstölő szert; mikor a mécsekét rendbe szedi, akkor füstölgesse azt. **8** És a mikor Áron estetten felrakja a mécsekét, füstölgesse azt. Szüntelen való illattétel legyen ez az Úr előtt nemzetiségről nemzetiségre. **9** Ne áldozzatok azon idegen füstölőszerekkel, se égőáldozattal, se ételáldozattal; itáláldozatot se öntsetek reá. **10** És egyszer egy esztendőben engesztelést végezzen Áron annak szarvainál az engesztelő napi áldozat véréből; egy esztendőben egyszer végezzen engesztelést azon, nemzetiségről nemzetiségre. Szentségek szentsége ez az

Úrnak. **11** Azután szóla az Úr Mózesnek, mondván: **12** Mikor Izráel fiait fejenként számba veszed, adj meg kiki életének váltságát az Úrnak az ő megszámláltatásakor, hogy csapás ne legyen rajtok az ő megszámláltatásuk miatt. **13** Ezt adj minden, aki átesik a számláláson: fél siklust a szent siklus szerint (egy siklus húsz gera); a siklusnak fele áldozat az Úrnak. **14** Minden, aki átesik a számláláson, húsz esztendőstől fogva felfelé, adj meg az áldozatot az Úrnak. **15** A gazdag ne adjon többet, és a szegény ne adjon kevesebbet fél siklusnál, a mikor megadják az áldozatot az Úrnak engesztelésül a ti lelketekekért. **16** És szedd be az engesztelési pénzt az Izráel fiaitól, és add azt a gyülekezet sátorának szolgálatjára, hogy az Izráel fiainak emlékezetéül legyen az az Úr előtt, engesztelésül a ti lelketekekért. **17** Azután szóla az Úr Mózesnek, mondván: **18** És csinálj rézmedencét, lábát is rézből, mosakodásra; és tessék a gyülekezet sátra közé és az oltár közé, és töltés bele vizet; **19** Hogy Áron és az ő fiai abból mossák meg kezeiket és lábaikat. **20** A mikor a gyülekezet sátorába mennek, mosakodjanak meg vízben, hogy meg ne haljanak; vagy mikor az oltárhoz járulnak, hogy szolgáljanak és tűzáldozatot füstölgesssenek az Úrnak. **21** Kezeiket is, lábaikat is mossák meg, hogy meg ne haljanak. És örökkévaló rendtartásuk lesz ez nékik, néki és az ő magvának nemzetiségről nemzetiségre. **22** Ismét szóla az Úr Mózesnek mondván: **23** Te pedig végy drága fűszereket, híg mirhát ötszáz siklusért, jóillatú fahéjat fél ennyit, kétszáz ötvenért, és illatos kalmust is kétszáz ötvenért. **24** Kásiát pedig ötszázért, a szent siklus szerint, és egy hin faolajt. **25** És csinálj abból szent kenetnek olaját, elegyített kenetet, a kenetkészítők mestersége szerint. Legyen az szent kenő olaj. **26** És kend meg azzal a gyülekezet sátorát és a bizonyság ládjáját. **27** Az asztalt is és annak minden edényét, a gyertyatartót és annak edényeit, és a füstölő oltárt. **28** Az egészen égőáldozatnak oltárát is, és annak minden edényét, a mosdómedencét és annak lábat. **29** Iggy szenteld meg azokat, hogy szentségek szentségévé legyenek: Valami illeti azokat, szent legyen. **30** Kend fel Áront is és az ő fiait is; iggy szenteld fel őket papjaimmá. **31** Az Izráel fiainak pedig így szólj: Szent kenet olaja legyen ez nékem, a ti nemzetégeiteknél is. **32** Ember testét azzal meg ne kenjék, se ahhoz hasonlót, annak mértékei szerint ne csináljatok: szent az; szent legyen előttetek is. **33** Valaki ahhoz hasonló kenetet csinál, vagy azzal idegent ken meg, kitöröltessék az ő népe közül. **34** Monda ismét az Úr Mózesnek: Végy fűszereket, cseppegő gyantát, onyxot, galbánt, e fűszereket és tiszta temjént, egyenlő mértékkel. **35** És csinálj belőlük füstölő szert, a fűszercsináló elegyítése

szerint; tiszta és szent legyen az. 36 És abból törj apróra, és tegy belőle a bizonyság látája elé a gyülekezet sátorában, ahol megjelenek néked. Szentségek szentsége legyen ez előttetek. 37 És a füstölő szer, a melyet készítesz, az Úrnak szentelt legyen előtted; annak mértéke szerint magatoknak ne csináljatok. 38 Mindaz, aki hasonló füstölőt csinál ehhez, hogy azt illatoztassa, írtassék ki az ő népe közül.

31 És szóla az Úr Mózesnek mondván: 2 Ímé, név szerint meghívtam Bésaléelt, a Húr fiának Urinak fiát a Júda nemzetsegéből. 3 És betöltöttem őt Istennek lelkével, bölcsességgel, értelemmel és tudománynal minden mesterséghöz. 4 Hogy tudjon kigondolni minden, a mit aranyból, ezüstből, rézből kell csinálni. 5 És foglaló köveket metszeni, fát faragni, és mindenféle munkákat végezni. 6 És íme Aholiábot is, Akhiszamáknak fiát a Dán nemzetsegéből, mellé adtam; és adtam minden értelmesnek szívbe bölcseséget, hogy elkészíték mind azt, a mit néked megparancsoltam. 7 A gyülekezet sátorát, a bizonyság látáját, a fölibe való fedeleit, és a sátornak minden edényét. 8 Az asztalt és annak edényit, a tiszta gyertyatartót, és minden hozzávalót, és a füstölő oltárt. 9 Az egészen égőáldozat oltárát és annak minden edényit, a mosdómedenczét és annak lábát. 10 A szolgálathoz való ruhákat, Áron papnák szent öltözöt, és az ő fiainak öltözöt, a papi szolgálatra. 11 A kenetnek olaját, és a jó illatú füstölő szert a szentséghöz. Minden úgy csináljanak, mint néked parancsoltam. 12 Azután szóla az Úr Mózesnek, mondván: 13 Te szólj az Izráel fiainak, mondván: Az én szombatimat bizony megtartsátok; mert jel az én közöttem és ti köztetek nemzetsegőről nemzettségre, hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, akiteteket megszentellek. 14 Megtartsátok azért a szombatot; mert szent az ti nétek. Aki azt megrontja, halálalak koljon. Mert valaki munkát végez azon, annak lelke írtassék ki az ő népe közül. 15 Hat napon munkálkodjanak, a hetedik nap pedig a nyugodalomnak szombatja az Úrnak szentelt nap: valaki szombatnapon munkálkodik, megölettessék. 16 Megtartsák azért az Izráel fiai a szombatot, megszentelvén a szombatot nemzetsegőről nemzettségre, örök szövetségük. 17 Legyen közöttem és az Izráel fiai között örök jel ez; mert hat napon teremtette az Úr a mennyet és a földet, hetednapon pedig megszünt és megnyugodott. 18 Mikor pedig elvégezte vele való beszédét a Sinai hegyen, által adá Mózesnek a bizonyság két tábláját, az Isten ujjával írt kőtáblákat.

32 Mikor látá a nép, hogy Mózes késik a hegyről leszállani, egybegyűlé a nép Áron ellen és mondá néki: Kej fel, csinálj nékünk isteneket, kik előttünk járjanak; mert

nem tudjuk mint lón dolga ama férfiúnak Mózesnek, aki minket Egyiptom földéből kihozott. 2 És monda nézik Áron: Szedjétek le az aranyfüggőket, a melyek feleségeitek, fiaitok és leányaitok fülein vannak, és hozzátok én hozzá. 3 Leszedé azért mind az egész nép az aranyfüggőket füleiről, és elvívék Áronhoz. 4 És elvezé kezékből, és alakítá azt vésővel; így csinálta abból öntött borjút. És szóltak: Ezek a te isteneid Izráel, a kik kihoztak téged Egyiptom földéről. 5 Mikor láttá ezt Áron, oltárt építé az előtt, és kiáltta Áron, mondván: Holnap az Úrnak innepe lesz! 6 Felkelvén azért másnapon jó reggel, áldozának égőáldozattal és hálááldozattal is; azután leüle a nép enni és inni; azután felkelének játszanai. 7 Szóla pedig az Úr Mózesnek: Eredj menj alá; mert megromlott a te néped, a melyet kihoztál Egyiptom földéből. 8 Hamar letértek az útról, a melyet parancsoltam nézik, borjuképet öntötték magoknak, azt tisztelik és annak áldoznak, és azt mondják: Ezek a te isteneid Izráel, a kik téged kihoztak Egyiptom földéből. 9 Monda ismét az Úr Mózesnek: Látom ezt a népet, bizony keménynyakú nép. 10 Azért hagy békét nékem, hadd gerjedjen fel haragom ellenök, és törüljem el őket: Téged azonban nagy néppé teszlek. 11 De Mózes esedezék az Úrnak, az ő Istenének színe előtt, mondván: Miért gerjedne Uram a te haragod néped ellen, a melyet nagy erővel és hatalmas kézzel hoztál vala ki Egyiptomnak földéről? 12 Miért mondanák az égyptomiak, mondván: Vesztőkre vivé ki őket, hogy elveszítse a hegyek között, és eltörülje őket a föld színéről? Múljék el a te haragod tüze, és hagyd abba azt a néped ellen való veszedelmet. 13 Emlékezzél meg Ábrahámról, Izsákról és Izráelről a te szolgáidról, kiknek megesküdtél te magadra, mondván nézik: Megsokásítom a ti magotokat mint az égnekk csillagait; és azt az egész földet, melyről szóltam, a ti magotoknak adom, és örökségül bírjak azt örökké. 14 És abba hagyá az Úr azt a veszedelmet, melyet akart vala bocsátani az ő népére. 15 Megfordula azért és megindula Mózes a hegyről, kezében a bizonyság két táblája; minden oldalukon beírt táblák, minden egy felől, minden más felől beírva. 16 A táblák pedig Isten kezének csinálmaianyai valának, az írás is Isten írása vala, kimetszve a táblákat. 17 Józsue pedig hallván a nép rivalgását, monda Mózesnek: Harcziáltás van a táborban. 18 Az pedig felele: Nem diadalmasoknak, sem meggyőzetteknek kiáltása ez, éneklés hangját hallom én. 19 És mikor közeledett volna a táborhoz, látá a borjút és a táncolást, és felgerjede Mózesnek haragja, és elveté kezéből a táblákat, és összetöré azokat a hegy alatt. 20 Azután fogá a borjút, a melyet csináltak vala, tűzben megégetté, és apróra töré mignem porrá lett, és a vízbe hintvén, itatá azt az Izráel fiaival. 21 És

monda Mózes Áronnak: Mit tett néked e nép, hogy ilyen nagy bűnbe keverte? 22 Felele Áron: Ne gerjedjen fel uram haragja: ismered e népet, hogy gonosz. 23 Mert azt mondák nékem: Csinálj nékünk isteneket, a kik előttünk járjanak; mert ama férfiúnak Mózesnek, ki minket Égyiptom földéről kihozott, nem tudjuk mint lőn dolga. 24 Én pedig felelek: Kinek van aranya? Szedjétek le; és nékem ide adák, én pedig a tűzbe vetettem, és e borjú formáltaték. 25 És látván Mózes, hogy a nép megvadula, mert Áron megvadítá vala őket, ellenségeik csúfjára. 26 Megálla Mózes a tábor kapujában, és monda: A ki az Úré, ide hozzáml! és gyűlének ő hozzá minden a Lévi fiai. 27 És szóla nézik: Ezt mondja az Úr, Izráel Istene: Kössön mindenitek kardot az oldalára, menjetek által és vissza a táboron, egyik kaputól a másik kapuig, és kiki ölige meg az ő attyafiát, barátját és rokonságát. 28 A Lévi fiai pedig a Mózes beszéde szerint cselekednének, és elhulla azon a napon a népből úgymint háromezer férfiú. 29 És mondá Mózes: Ma szenteljétek kezeiteket az Úrnak, kiki az ő fia és attyafia ellen, hogy áldása szálljon ma reátok. 30 És másnap monda Mózes a népnek: Nagy bűnt követtetek el, most azért felfamegyek az Úrhoz, talán kegyelmet nyerhetek a ti bűneiteknek. 31 Megtére azért Mózes az Úrhoz, és monda: Kérlek! Ez a nép nagy bűnt követett el: mert aranyból csinált magának isteneket. 32 De most bocsásd meg bűnöket; ha pedig nem: törölj ki engem a te könyvedből, a melyet írtál. 33 És monda az Úr Mózesnek: Ki a vétkezett ellenem, azt törlöm ki az én könyvemből. 34 Most azért eredj: vezesd a népet a hová mondottam néked: Ímé, Angyalom meg előttem; és az én látogatásom napján ezt az ő bűnöket is meglátogatom. 35 És megverte az Úr a népet ezért is, a mit cselekedtek a borjúval, melyet Áron készített vala.

33 Szóla azután az Úr Mózesnek: Eredj, menj fel innen, te és a nép, a melyet kihoztál Égyiptom földéről, a földre, a melyről megesküdtem Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak mondván: A te magodnak adom azt. 2 És bocsátok előttem Angyalt, és kiűzöm a Kananeusokat, Emoreusokat, Khittheusokat, Perizeusokat, Khivheusokat és Jebuzeusokat: 3 A tejel és mézzel folyó földre; de én nem megyek fel közetek, mert te keménynyakú nép vagy, hogy meg ne emészszelek az úton. 4 Mikor meghallá a nép ezt a kemény beszédet, gyászba borula, és senki nem tévű fel az ékszeret. 5 Megmondotta vala az Úr Mózesnek: Mond meg az Izráel fiainak: Keménynyakú nép vagy te, egy szempillantásban, ha közéd mennék, megemészenélek. Azért most vesd le a te ékességeidet magadról, azután meglátom mit cselekedjem

veled. 6 És lerakták magokról az Izráel fiai az ő ékességeket, a Hóreb hegycsúcsról fogva. 7 Mózes pedig vevé a sátorot, és felvoná azt a táboron kívül, messze a táborról, és nevezé azt gyülekezet sátorának, és lőn, hogy minden aki az Urat keresi, ki kelle mennie a gyülekezet sátorához, a táboron kívül. 8 És lőn, hogy mikor Mózes kiméne a sátorhoz, az egész nép felkele, és kiki minden a sátorának ajtajában állva; nézvén Mózes után míg a sátorba beméne. 9 És lőn, mikor Mózes beméne a sátorba, hogy felhő-oszlop szálla alá, és megálla a sátor ajtajában, és beszéle Mózessel. 10 És látta az egész nép, hogy a felhő-oszlop a sátornak ajtaján áll, és felkele az egész nép, és kiki meghajlék az ő sátorának ajtajában. 11 Az Úr pedig beszéle Mózessel színről színről, a mint szokott ember szólani barátjával; és mikor Mózes a táborba visszatére, az ő szolgája az ifjú Józsué, Núnnak fia, nem távozik el a sátorból. 12 És monda Mózes az Úrnak: Lásd, te azt mondod nékem, vidd el ezt a népet, de nem mutattad meg nékem kit küldesz velem; pedig azt mondadtad nékem: név szerint ismerlek téged, és kedvet találtál szemeim előtt. 13 Most azért ha kedvet találtam szemeid előtt, mutasd meg nékem a te útadat, hogy ismerjelek meg téged, hogy kedvet találhassak előttem. És gondold meg, hogy e nép a te néped. 14 És monda: Az én orczám menjen-é veletek, hogy megnyugtassalak? 15 Monda néki Mózes: Ha a te orczád nem jár velünk, ne vígy ki minket innen. 16 Mert miről ismerhetjük meg, hogy én és a te néped kedvet találtunk előttem? Nem arról-é, ha velünk jársz? Így vagyunk megkülönböztetve, én és a te néped minden néptől, a mely e földnek színén van. 17 Monda azért az Úr Mózesnek: Megteszem ezt is a mit kívántál; mert kedvet találtál szemeim előtt, és név szerint ismerlek téged. 18 És mondá Mózes: Kérlek, mutasd meg nékem a te dicsőségedet. 19 És monda az Úr: Megteszem, hogy az én dicsőségem a te orczád előtt menjen el, és kiáltom előttem az Úr nevét: És könyörülök, a kin könyörülök, kegyelmezek, a kinek kegyelmezek. 20 Orczámat azonban, mondá, nem láthatod; mert nem láthat engem ember, élvén. 21 És monda az Úr: Ímé van hely én nálam; állj a kősziklára. 22 És mikor átmegy előttem az én dicsőségem, a kőszikla hasadékába állatok téged, és kezemmel betakarlik téged, míg átvonulok. 23 Azután kezemet elveszem rólad, és hátulról meglátsz engemet, de orczámat nem láthatod.

34 És monda az Úr Mózesnek: Vágj két kőtáblát, hasonlókat az előbbiekhez, hogy írjam fel azokra azokat a szavakat, a melyek az előző táblákon voltak, a melyeket széttörtél. 2 És légy készen reggelre, és jöjj fel

reggel a Sinai hegyre, és állj ott előmbe a hegycsúcsra. 3 De senki veled fel ne jöjjön, és senki ne mutatkozzék az egész hegyen; juhok és barmok se legeljenek a hegycsúcsnál. 4 Vágott azért két kőtáblát, az előbbiekhez hasonlókat, és felkelvén reggel, felfelé Mózes a Sinai hegyre, a mint az Úr parancsolta néki, és kezébe vevé a két kőtáblát. 5 Az Úr pedig leszállva felhőben, és ott állva ő vele, és nevével kiáltva az Urat: 6 És az Úr elvonula ő előtérében és kiáltva: Az Úr, az Úr, irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmaságú és igazságú. 7 Aki irgalmas marad ezerízigen; megbocsát hamisságot, vétket és bűnt: de nem hagyja a bűnöst büntetlenül, megbünteti az atyák álnokságát a fiakban, és a fiak fiaiban harmad és negyedízigen. 8 És Mózes nagy sietséggel földre borult, és lehajtotta fejét. 9 És mondta: Uram, ha előttem kedvet találtam, kérlek járjon az Úr velünk; mert kemény nyakú nép ez! Kegyelemez a mi vétkeinknek és gonoszságunknak, és fogadj minket örökségeddél. 10 Ő pedig mondta: Íme szövetséget kötök; a te egész néped előtt csudákat teszek, a milyenek nem voltak az egész földön, sem a népek között, és meglátha az egész nép, a mely között te vagy, az Úrnak cselekedeteit; mert csudálatos az, a mit én cselekszem veled. 11 Jegyezd meg magadnak a mit ma parancsolok néked. Íme kiúzom előled az Emoreust, Kananeust, Khittéust, Perizeust, Khivveust, Jebuzeust. 12 Vigyázz magadra, nehogy szövetséget köss annak a földnek lakosaival, a melybe bemegy, hogy botránkozásra ne legyen közötted. 13 Hanem oltáraikat rontsátok el, törjétek össze bálványait, és vágjátok ki berkeiket. 14 Mert nem szabad imádnod más istent; mert az Úr, a kinek neve féltőn szerető, féltőn szerető Isten ő. 15 Hogy valamiképen szövetséget ne köss annak a földnek lakosaival, hogy a mikor isteneiket követvén paráználkodnak, és aldoznak az ő isteneiknek, és meghívna téged, egyélg az ő aldozatukból. 16 És feleséget ne végy az ő leányaik közül a te fiaidnak, hogy mikor paráználkodnak az ő leányaik isteneiket követvén, a te fiaidat is paráználkodásra vigyék, az ő isteneiket követvén. 17 Ne csinálj magadnak öntött isteneiket. 18 A kovásztalan kenyér innepét megtartsad: hétfő nap egyélg kovásztalan kenyeret, a mint megparancsoltam néked, az Abib hónap ideje alatt; mert Abib hónapban jöttél ki Egyiptomból. 19 Mindaz a mi az anyja méhét megnyitja, enyém legyen, és minden hímbarmod is, a mely a te tehedenek vagy juhodnak első fajzására. 20 De a szamárnak első vemhét juhon váltsd meg; ha pedig nem váltod, szegd nyakát. Fiaid közül minden elsőszülöttet megválts, és ne jöjjön üresen előmbe senki. 21 Hat napon munkálkodjál, a hetedik napon pedig pihenj; szántás és aratás idején is pihenj. 22 A hetek innepét is megtartsd a

búza zsengének aratásakor; meg a betakarás innepét is az esztendő végén. 23 Háromszor esztendőnként minden férfiú jelenjen meg az Úrnak, Izráel Ura Istenének színe előtt. 24 Mert kiúzom a népeket előled, és kiszélesítem határodat, és senki nem kívánja meg a te földedet, mikor felszín, hogy a te Urad Istened előtt megjelenjél, esztendőnként háromszor. 25 Áldozatom vérét ne ontsd ki kovász mellett, és a husvét innepének aldozatja ne maradjon meg reggelig. 26 Földed zsengéiből az elsőt vidd fel az Úrnak a te Istenednek házába. Ne főzz gödölyét az anyja tejében. 27 És monda az Úr Mózesnek: Írd fel ezeket a szavakat; mert ezeknek a szavaknak értelme szerint kötöttem szövetséget veled és Izráellel. 28 És ott vala az Úrral negyven nap és negyven éjjel: kenyeret nem evett, vizet sem ivott. És felírá a táblára a szövetség szavait, a tíz parancsolatot. 29 És lőn, a mikor Mózes a Sinai hegyről leszállva, (a Mózes kezében vala a bizonyság két táblája, mikor a hegyről leszállva) Mózes nem tudta, hogy az ő orczájának bőre sugárzik, mivelhogy Övele szóltott. 30 És a mint Áron és az Izráel minden fiai meglátták Mózest, hogy az ő orczájának bőre sugárzik: féltek közelíteni hozzá. 31 Mózes pedig megszólította őket, és Áron és a gyülekezetnek fejei mind hozzá menének, és szóla velük Mózes. 32 Azután az Izráel fiai is mind hozzá járulnak, és megparancsolá nézik mind azt, a mit az Úr mondott néki a Sinai hegyen. 33 Mikor pedig elvégezte Mózes velük a beszédet, leplet tóni orczájára. 34 És mikor Mózes az Úr előbe ment, hogy vele szóljon, levevé a leplet, még kijöne. Kijövén pedig, elmondá az Izráel fiainak, a mi parancsot kapott. 35 És az Izráel fiai látták a Mózes orczáját, hogy sugárzik a Mózes orczájának bőre; és Mózes a leplet ismét orczájára borítja, mégsem beméne, hogy Övele szóljon.

35 És egybegyűjté Mózes az Izráel fiainak egész gyülekezetét, és monda nézik: Ezek azok a dolgok, a melyeket parancsolt az Úr, hogy cselekedjétek: 2 Hat napon át munkálkodjatok; a hetedik nap pedig szent legyen előttetek, az Úr nyugodalmának szombatja. Valaki azon munkálkodik, megölettedések. 3 Ne gerjeszszetek tüzet a ti házaitokban szombatnapon. 4 És szóla Mózes az Izráel fiai egész gyülekezetének, mondva: Ez az, a mit az Úr parancsolt, mondva: 5 Szedjetek magatok között ajándékot az Úrnak, mind, a kinek szíve önként hajlandó arra, hozzon ajándékot az Úrnak, aranyat, és ezüstöt, és rezet. 6 És kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és lenfonalat, és kecskeszőrt. 7 Veresre festett kosborörököt, és borzbörököt és sittim-fát. 8 Világító olajat, arómákat a kenet olajához, és fűszereket a füstöléshez. 9 Óníx köveket és foglalni

való köveket az efődhoz és a hősenhez. 10 És a kik ti köztetek ahhoz értők, jőjenek elő, hogy csinálják meg mindenzt, a mit az Úr parancsolt: 11 A hajléket, annak sátorát és takaróját, horgait, deszkáit, reteszrúdjait, oszlopait és talpait. 12 A lánát és annak rúdjait, a fedéllel egybe, és a takaró függönyt. 13 Az asztalt és annak rúdjait, és minden edényét, és a szent kenyerekhez valókat. 14 A világító gyertyatartót és a hozzá való eszközöket, mécseit, és világító olajt. 15 A füstölő oltárt és rúdjait, a kenetnek olaját, és a jó illatú füstölőt, a hajlék ajtajára ajtótakarót. 16 Az egészen égőalldozat oltárát, annak réz rostélyát, rúdjait és minden eszközét, a mosdómedencét és annak lábat. 17 A pitvar szőnyegeit, oszlopait, talpait, és a pitvar kapujának leplét. 18 A hajlék szegéit, a pitvar szegéit, és azoknak köteleit. 19 A szolgálati ruhákat, a szent hajlékban való szolgálathoz, a szent ruhákat Áron papnak, és az ő fiainak ruháit, a papi szolgálatra. 20 Azután kiméne az Izráel fiainak egész gyülekezete Mózes elől. 21 És eljöve mindenki, a kit a szíve indítja, és a kit lelke hajt vala, és hozának áldozatot az Úrnak, a gyülekezet hajlékának készítéséhez, és annak minden szolgálatához, és a szent ruhához valókat. 22 És jövénék férfiak és asszonyok együtt, mind, a kit szíve indított, hozának kapcsokat, függőket, gyűrűket, karpercet, mindenféle arany eszközöket; a férfiak is, mind a kik aranyból hoztak áldozatot az Úrnak. 23 És minden ember, kinek a mije vala, hozott kék, bíborpiros, és karmazsinszínű, és lenfonalat, kecskeszőrt, veresre festett kosböröket és borzböröket. 24 minden, a ki ezüstöt vagy rezet vihetett, felhöz akit áldozatul az Úrnak, és a kiknél sittim-fa találtaték a szolgálat különböző szükségeire, felhözük azt. 25 Az asszonyok közül pedig mind, a kik ahhoz értettek, saját kezeikkel fonának, és felvívék akit a mit fontak, a kék, és a bíborpiros, és a karmazsinszínű, és a lenfonalat. 26 Azok az asszonyok pedig, a kik ahhoz értettek, fonának kecskeszőrt. 27 A főemberek pedig hozának óníx köveket, foglalni való köveket az efődhoz és a hősenhez. 28 Illatoz szert is és olajat, a mécsbe és a kenethez, és fűszereket a füstöléshez. 29 minden férfi és asszony, a kit szíve önként indítja, hogy áldozzon az egész munkára, melyet az Úr parancsolt Mózes által, hogy véghez vigyenek: mind önként hoztak ajándékot az Úrnak az Izráel fiai. 30 És monda Mózes az Izráel fiainak: Íme az Úr név szerint hívta el Béssaléelt, a Húfiának Urinak fiát, a Júda nemzetéből. 31 És betöltötte őt Istennek lelkével, bölcsességgel, értelemmel és tudományjal minden mesterségen: 32 Hogy tudjon kigondolni minden a mit aranyból, ezüstből és rézből kell csinálni; 33 És foglalásra való köveket metszeni, és fát faragni; és minden

mesterséges munkát végezni. 34 Azontúl alkalmatossá tette arra is, hogy tanítson, mind ő, mind Aholiáb az Akhiszamák fia, a Dán nemzetéből. 35 Betöltötte őket bölcseség lelkével, hogy tudjanak mindenféle faragó, és kötő, és hímző munkát készíteni, kék és bíborpiros, karmazsinszínű és lenfonálból, és takácmunkát, a kik készítenek ilyenféle munkát és kigondolnak mesterműveket.

36 Azért Béssaléel és Aholiáb, és mindenek a bölcs férfiak,

kiknek az Úr bölcseséget és értelmet adott, hogy meg tudják csinálni a szent hajlék szolgálatához való minden eszközöt: csinálják meg egészen úgy, a mint az Úr parancsolta. 2 Elhívá azért Mózes Béssaléelt, és Aholiáböt, és mindeneket a bölcs férfiakat, a kiknek elméjébe tudományt adott vala az Úr, és minden a kit szíve arra indítja, hogy járuljon annak a munkának végrehajtásához. 3 És átvérek Mózestől minden azt az ajándékot, a mit az Izráel fiai hoztak vala, a szent hajlék felépítésének szolgálatára. Azontúl is minden reggel önkéntes ajándékot is hoztak. 4 Eljövénék azért minden azok a bölcssek, kik a szent hajlék minden munkáján dolgoztak, kiki a maga munkájától, a melyen dolgozott. 5 És ezt mondák Mózesnek: Többet hord a nép ajándékba, mint a mennyi kell a munka elkészítésére, a melyet parancsolt az Úr, hogy csinálunk. 6 Parancsola azért Mózes, és hírré tevék a táborban: Se férfi, se asszony ezután ne készítsen ajándékot a szent munkára. És megszünék a nép hordani. 7 És az egész munka elvégzésére elég volt az adomány, még felesleges is. 8 És minden a bölcs szívű férfiak, kik munkálkodának, készíték a hajléket, tiz kárpittal: sodrott lenből és kék, és bíborpiros és karmazsinszínűből, Kérubokkal, mestermunkával készíték azokat. 9 Egy-egy kárpit hossza huszonnyolc sing, szélessége egy-egy kárpitnak négy sing vala; egy mértéke vala minden kárpitnak. 10 És öt kárpiton foglalának egybe, és ismét a más öt kárpiton is egybefoglalák, egyiket a másikkal. 11 És csinálának kék hurkokat az első kárpitnak szélérre, a mely szélről vala az egybefoglalásban; hasonlóan csinálának a külső kárpit szélérre, a másik egybefoglalásban is. 12 Az egyik kárpiton ötven hurkot csinálának, és ötven hurkot csinálának a másik kárpit szélén is, a mely a második egybefoglalásban vala; a hurkokat egymás ellenébe. 13 Csinálának ötven arany horgocskát is, és összefoglalák a kárpitonkat a horgocskákkal, egyiket a másikkal, és egygye lőn a hajlék. 14 Csinálának kárpitonkat kecskeszőrből is, sátorak a hajlékra; tizenegy kárpiton csinálának ilyent. 15 Egy kárpit hossza harmincz sing, és egy kárpit szélessége négy sing; egy mértéke vala a tizenegy kárpitnak. 16 És

egybefoglalák az öt kárpitot külön, és a hat kárpitot külön. 17 Csinálának ötven hurkot is a kárpit szélére, a mely szélről vala az egybefoglalásban; ötven hurkot csinálának a kárpit szélére a másik egybefoglalásban is. 18 Csinálának ötven rézhorgocskát is a sátor egybefoglalására, hogy egygyé legyen. 19 Csinálának takarót is a sátorra, veresre festett kosbőrköből, és azon felül egy takarót borzbőrköből. 20 És megcsinálák a deszkákat is a hajlékhöz sittim-fából, felállogatva. 21 Tíz sing a deszkának hossza, másfél sing pedig egy deszkának szélessége. 22 Egy deszkának két csapja vala, egyik a másiknak megfelelő; így csinálták a hajlék összes deszkáit. 23 A deszkákat pedig így rendezék a hajlékhöz: húsz deszkát déli oldalon, délfelé. 24 És a húsz deszka alá negyven ezüsttalpat készítének; az egyik deszka alá két talpat, az ō két csapja szerint, a másik deszka alá is két talpat, az ō két csapja szerint. 25 A hajlék másik oldalául, az északi oldalon, szintén húsz deszkát csinálának. 26 És negyven ezüsttalpat azok alá, két talpat az egyik deszka alá, a másik deszka alá is két talpat. 27 A hajlék napnyugoti oldalául hat deszkát csinálának. 28 A hajlék szegleteiül pedig a két oldalra, két deszkát csinálának. 29 És alóról kezdve kettősök valának, felül pedig egybe valának foglalva egy karikával; így cselekedének mind a kettővel, a két szegleten. 30 Nyolcz deszka vala tehát, és azoknak tizenhat ezüttalpa, két-két talp egy-egy deszka alatt. 31 Csinálának reteszrúdakat is sittim-fából, ötöt a hajlék egyik oldalának deszkáihoz. 32 És öt reteszrúdat a hajlék másik oldalának deszkáihoz, és öt reteszrúdat a hajlék nyugoti oldalának deszkáihoz hátúlról. 33 És megcsinálák a középső reteszrúdat is, hogy fussen a deszkák közepén, végtől-végig. 34 A deszkákat pedig aranyval boríták be; a karikákat aranyból csinálák, gyűrűk gyanánt a reteszrúdakhoz, és a reteszrúdakat is beboríták aranyval. 35 Megcsinálák a függönyt is, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és sodrott lenből, mestermunkával csinálák azt, Kérubokkal. 36 És csinálának ahhoz négy oszlopot sittim-fából, és beboríták azokat aranyval, horgaik aranyból; és öntének azokhoz négy ezüttalpat. 37 És csinálának a sátor nyílására leplet kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és sodrott lenből, hímzőmunkával. 38 És ahhoz öt oszlopot, horgaikkal együtt; és beboríták azoknak fejeit és átalkingötött aranyval; öt talpuk pedig rézből vala.

37 És megcsinálá Bésaléel a ládát sittim-fából; harmadfél sing a hossza, szélessége másfél sing, magassága is másfél sing. 2 És beborítá azt tiszta aranyval, mind belől, minden kívül, és csinálá reá arany pártázatot köröskörül. 3

És önte annak négy arany karikát a négy szegletére; egyik oldalára is kettőt, másikra is kettőt. 4 Csinálá rúdakat is sittim-fából, és beborítá azokat aranyval. 5 És betolá a rúdakat a láda oldalán levő karikákba, hogy a láda hordozható legyen. 6 Csinálá fedeleit is tiszta aranyból; harmadfél sing a hossza, másfél sing a szélessége. 7 Csinálá két Kérubot is aranyból, vert aranyból csinálá azokat, a fedél két végére. 8 Az egyik Kérubot az egyik végére innen, a másik Kérubot a másik végére onnan; a fedélből veré ki a Kérubokat, a két végére. 9 A Kérubok pedig kiterjeszték szárnyaikat felfelé, betakarva szárnyaikkal a fedeleket, és arczaik egymással szembe valának; a fedél felé valának a Kérubok arcza. 10 Megcsinálá az asztalt is sittim-fából: két sing a hossza, a szélessége egy sing, magassága másfél sing. 11 És beborítá azt tiszta arannyal, és csinálá reá köröskörül arany pártázatot. 12 Csinálá egy tenyérnyi széles karáját is köröskörül; és a karájhoz csinálá arany pártázatot köröskörül. 13 Azután önte hozzá négy arany karikát, és a karikákat ráillesztí a négy láb négy szegletére. 14 A karikák a karáj mellett valának rúdtartókul, hogy az asztalt hordozhassák. 15 Megcsinálá a rúdakat is sittim-fából, és azokat beborítá aranyval, hogy hordozhassák az asztalt. 16 Megcsinálá az asztalra való edényeket is: tállait, csészeit, kelyheit és kancsót, a melyekkel itálodozatot áldoznak, tiszta aranyból. 17 Megcsinálá a gyertyatartót is tiszta aranyból, vert aranyból csinálá a gyertyatartót; szára, ága, csészei, gombjai és virágai ō magából valának. 18 És hat ág jöve ki oldalaiból; egyik oldalról is három gyertyatartó-ág, másik oldalról is három gyertyatartó-ág. 19 Hárrom mandolavirágformájú csésze vala az egyik ágon, gombbal és virággal; így a másik ágon is három mandolavirágformájú csésze vala gombbal és virággal; így vala mind a hat ágon, a melyek kijövénak a gyertyatartóból. 20 A gyertyatartón pedig négy mandolavirágformájú csésze vala, gombjaikkal és virágaikkal. 21 És gomb vala a két ág alatt ō magából, és gomb vala a két ág alatt ō magából, a hat ág szerint, a mely belőle jöve ki. 22 Gombjaik és ágaik belőle valának; az egész egy vert munka vala, tiszta aranyból. 23 És megcsinálá hétféle mécsét is, és azoknak hamvvevőit és hamutartót, tiszta aranyból. 24 Egy talentom tiszta aranyból csinálá azt meg hozzá tartozó eszközeit is minden. 25 Megcsinálá a füstölő oltárt is sittim-fából; hossza egy sing, szélessége is egy sing, négyzetű; magassága pedig két sing; ō magából valának szarvai. 26 És beborítá azt tiszta aranyval, tetejét és oldalait köröskörül, és a szarvait is; és csinálá hozzá arany pártázatot köröskörül. 27 És két arany karikát csinálá hozzá, a pártázata alá, a

két oldalán, minden oldalára, hogy legyenek rúdtartókul, hogy azokon hordozhassák azt. 28 A rúdakat is sittim-fából csinál meg, és azokat is beborítá aranynyal. 29 A szent kenetnek olaját is megcsinál, és a tiszta fűszerekből való füstölőt a kenetkészítő mestersége szerint.

38 És megcsinál azután az egészen égőáldozat oltárát sittim-fából; öt sing a hossza, öt sing a szélessége; négyeszögű és három sing magas. 2 És csinál hozzá szarvakat is, a négy szegletére; öt magából voltak a szarvai, és beborítá azt rézzel. 3 Azután minden edényét is megcsinál: a fazekakat, a lapátokat, a medencéket, a villákat és a szemes serpenyőket; minden edényeit rézből csinálá. 4 Csinál az oltárhoz hálóforma rostélyt is rézből, annak párkányzata alá, alulról a közepéig. 5 Önte négy karikát is rézrostélynak négy szegletére, rúdtartókul. 6 A rúdakat sittim-fából csinál meg, és rézzel borítá be. 7 És a rúdakat betolá az oltár oldalaiba levő karikákba, hogy azokon hordozhassák azt; deszkákból, üresre csinál azt. 8 Megcsinálá a mosdómedencét is rézből, és annak lábát is rézből, a szolgálattevő asszonyok tükreiből, a kik a gyülekezet sátorának nyílása előtt szolgáltak. 9 A pitvar is megcsinálá dél felől; a déli oldalon a pitvar szőnyege száz singnyi vala sodrott lenből. 10 Azoknak húsz oszlopa, és húsz talpa rézből vala; az oszlopok horgai, és azoknak általkötői ezüstből. 11 Észak felől is száz singnyi. Azoknak húsz oszlopa és húsz talpa rézből; az oszlopok horgai és általkötői ezüstből valának. 12 Napnyugat felől pedig ötven sing szőnyeg vala. Azoknak tíz oszlopa és tíz talpa; az oszlopok horgai és általkötői ezüstből valának. 13 A napkeleti oldalon is ötven singnyi. 14 Egy felől tizenöt sing szőnyeg vala; három oszlopa és azoknak három talpa. 15 És a másik felől is: a pitvar kapujától jobbra is, balra is tizenöt sing szőnyeg, és azoknak három oszlopa, három talpa. 16 A pitvarnak minden szőnyege köröskörül sodrott lenből vala. 17 Az oszlopok talpai rézből, az oszlopok horgai és általkötői pedig ezüstből valának, azoknak fejei ezüsttel beborítva. A pitvar oszlopait is mind ezüst általkötők öveztek. 18 A pitvar kapujának leple hímzőmunka vala, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és sodrott lenből; hossza húsz sing volt, magassága pedig szélességében öt sing, a pitvar szőnyegeinek megfelelőleg. 19 Azoknak négy oszlopa és négy talpa rézből, horgai ezüstből valának; fejüknek borítása, és általkötőik is ezüstből. 20 A hajléknak és a pitvarnak szegei pedig köröskörül mind rézből valának. 21 Ezek a hajléknak, a bizonyság hajlékának részei, a mint megszámláltattak a Mózes meghagyásából, a Léviták

szolgálatára, Ithamár, az Áron pap fia által. 22 Bésaléel a Húr fiának, Urinak fia a Júda nemzetsegéből, csinálta minden azt, a mit az Úr parancsolt vala Mózesnek. 23 És vele együtt Aholiáb, Akhiszamák fia, Dán nemzetsegéből a ki mester vala a faragásban, a kötő és hímzőmunkában, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és lenfonállal. 24 Mind az az arany, a mely a munkára, a szenthelynek összes munkáira feldolgoztaték, ez az áldozati arany: huszonkilenc talentom, és hétszáz harminzsiklus vala, a szent siklus szerint. 25 Az ezüst pedig, a gyülekezet megszámlált tagjaitól, száz talentom, és ezer hétszáz hetvenöt siklus, a szent siklus szerint. 26 Fejenként egy beka, vagy is fél siklus, a szent siklus szerint, mindenkitől, aki átesett a megszámláltatáson, húsz esztendőstől fölfelé, a kik hatszáz hármezeren és ötszázötvenen valának. 27 A száz talentom ezüstből megönték a szent helyhez való talpakkal, és a függöny oszlopainak talpait; száz talpat száz talentomból, egy talentomból egy talpat. 28 Az ezer hétszáz hetvenöt siklusból csinálák az oszlopok horgait, és beboríták azoknak fejeit, és általfogák azokat. 29 Az áldozati réz pedig hetven talentom, és kétezer négyeszáz siklus vala. 30 Abból csinálák a talpakkal a gyülekezet sátorának nyílásához, és a réz oltárt, az ahhoz való réz rostélyt, és az oltárnak minden edényeit. 31 A pitvar talpait is köröskörül, és a pitvar kapujához való talpakkal, meg a hajlék összes szegeit, és a pitvar összes szegeit köröskörül.

39 A kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű fonálból pedig csinálának szolgálati ruhákat a szenthelyen való szolgálatra. Áronnak is úgy készíték a szent ruhákat, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. 2 Az efódot csinálák aranyból, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és sodrott lenből. 3 És aranyból vékony lapokat verének, és azokat fonallakká metélék, hogy feldolgozzák a kék, és a bíborpiros, és a karmazsinszínű, és a lenfonál közé, mestermunkával. 4 Csinálának hozzá összekötött vállkötőket: a két végükön kapcsolák össze. 5 Az átkötő öv is, a mely rajta vala, abból való, ugyanolyan mívű vala, mint az efód: aranyból, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és sodrott lenből, a mint az Úr parancsolta Mózesnek. 6 Megcsinálák azután az óníx köveket is, arany boglárokba foglalva, kimetszve pecsétmetszés módjára, az Izráel fiainak neveire. 7 És rátegették azokat az efód vállkötőire, az Izráel fiaira való emlékezetet követi gyanánt, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. 8 Megcsinálák a hósent is mestermunkával, mint az efódot, aranyból, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és sodrott lenből. 9 Négyeszögű vala a hószen, és kétrétre

készíték azt; egy arasz vala hossza, egy arasz a szélessége is két rétben. 10 És négy sor követ foglalának abba, íly sorban: szárdiusz, topáz, smaragd; az első sor. 11 A második sor: karbunkulus, zafir és gyémánt. 12 A harmadik sor: jáczint, agát és amethiszt. 13 A negyedik sor: krizolith, óníx és jáspis, a melyek mind arany boglárokba foglaltattak a magok helyén. 14 A kövek pedig Izráel fiainak nevei szerint valának, tizenkettő vala az ő nevök szerint, és pecsét módjára metszve, mindenik a reá való névvel, a tizenkét nemzetseg szerint. 15 És csinálának a hósére sodrott mírvű fonatéket is tiszta aranyból. 16 Azután csinálának két arany boglárta, és két arany karikát; és a két arany karikát rá tevük a hósé két szegletére. 17 A két arany fonatéket pedig a hósé két szegletén levő két karikába füzték. 18 És a két fonaték másik két végét oda foglalák a két boglárhoz, és azokat az efód vállkötőihez tűzék, annak előrészére. 19 Csinálának más két arany karikát is, és oda tevük azokat a hósé két szegletére, azon a szélén, a mely befelé vala az efód felől. 20 És csinálának még két arany karikát, és azokat az efód két vállkötőjére tevük, alól, annak előrésze felől, az összefoglalás mellett, az efód övén felül. 21 És a hósént az ő karikáinál fogva odacsatolák az efód karikához, kék zsinórral, hogy az efódnak öve felett legyen, és el ne váljék a hósé az efódtól; a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. 22 És megcsinálák az efód palástját takácmunkával, egészen kék lenből. 23 És a palást közepén levő nyílás olyan vala, mint a páncélnak nyílása; szegése vala a nyílásnak köröskörül, hogy el ne szakadjon. 24 És a palást alsó peremére csinálának gránátalmákat, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű sodrott fonálból. 25 Csinálának csegettoyűket is tiszta aranyból, és tevük a csegettoyűket a gránátalmák közé, a palást peremére köröskörül a gránátalmák közé. 26 Csegettoyű meg gránátalma, csegettoyű meg gránátalma a palást peremén köröskörül, hogy abban szolgáljanak, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. 27 Megcsinálák a len köntösöket is takácmunkával, Áronnak és az ő fiainak. 28 A len süveget is, a süveg ékességeit is lenből, és a gyolcs lábravalókat sodrott lenből. 29 Az övet is sodrott lenből, és kék, bíborpiros és karmazsinszínű fonálból hímzőmunkával, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. 30 A szent koronához való lapot is megcsinálák tiszta aranyból, és felírák rá a pecsétmetsző módjára: Szentség az Úrnak. 31 És kötének reá kék zsinórt, hogy felkössék azzal a süvegre, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. 32 Így végezteték el a gyülekezet sátora hajlékának egész munkája; és az Izráel fiai egészen úgy csinálák, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek, úgy csinálták. 33 És vivék a hajlékot Mózeshez: a sátort és annak

minden eszközét, horgait, deszkáit, reteszrúdait, oszlopait, és talpait. 34 A veresre festett kosbörökből készült takarót is, és a borzbörökből készült takarót, és a takarófüggönyt. 35 A bizonyág ládáját, annak rúdait, és a fedeleit. 36 Az asztalt és annak minden edényét, és a szent kenyeret. 37 A tiszta gyertyatartót: annak mécseit, a felszereléshez való mécseket s minden hozzávalót, a világító olajjal együtt. 38 Az arany oltárt, a kenetnek olaját, a fűszerekből való füstfölöt, és a sátor nyílására való leplet. 39 A réz oltárt és annak réz rostélyát, rúdait és minden edényeit, a mosdómedencét és annak lábat. 40 A pitvar szőnyegeit, oszlopait, talpait: és a pitvar kapujára való leplet, annak köteleit, szegeit, és a hajlék szolgálatjára való minden eszközöt a gyülekezet sátoránál. 41 A szolgálati ruhákat, a szenthelyen való szolgálatra, a szent ruhákat Áron papnak, és fiainak ruháit a papi tisztre. 42 A mint parancsolta vala az Úr Mózesnek, egészen úgy csinálának az Izráel fiai minden munkát. 43 És megtekinte Mózes minden munkát, és íme elkészíték azt, úgy készíték el, a mint az Úr parancsolta vala, és megáldá őket Mózes.

40 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: 2 Az első hónapban, a hónap első napján, állítsd fel a gyülekezet sátorának hajlékát. 3 És tedd oda a bizonyág ládáját, és fedd be a ládat a fedéllel. 4 Azután vidd be az asztalt, és hozd azt rendbe a reávalókkal. Vidd be a gyertyatartót is, és gyújtsd meg annak mécseit. 5 És helyheztesd a füstföl áldozat arany oltárát a bizonyág ládája elé, tedd fel a leplet a hajlék nyílására. 6 Azután helyheztesd az egészen égőáldozat oltárát a gyülekezet sátora hajlékának nyílása elé. 7 A mosdómedencét pedig helyheztesd a gyülekezet sátora közé és az oltár közé, és önts belé vizet. 8 Azután állítsd fel köröskörül a pitvart, és a pitvar kapujára tedd rá a leplet. 9 Azután vedd a kenetnek olaját, és kend meg a hajléket és minden a mi benne van: így szenteld meg azt, és minden edényét, hogy szent legyen. 10 Kend meg az egészen égőáldozat oltárát is és annak minden edényét; így szenteld meg az oltárt, hogy az oltár legyen szentséges. 11 A mosdómedencét és lábat is kend meg; így szenteld meg azt. 12 Azután állítsd Áront és az ő fiait a gyülekezet sátorának nyílásához, és mosd meg őket vízzel. 13 És öltöztessd fel Áront a szent ruhákba, és kend fel őt; így szenteld fel, és legyen papom. 14 Fiait is állítsd elő és öltöztessd fel őket köntösökbe; 15 És kend fel őket, a mint az ő atyjokat felkenéd, hogy legyenek papjaim, és lésszen az ő megkenetésüknek örökös papság, az ő nemzetsegökben. 16 És egészen úgy cselekedék Mózes, a mint az Úr parancsolta néki, úgy cselekedék. 17 Lőn

azért a második év első hónapjában, a hónap első napján, hogy felállíták a hajléket. 18 Mózes tehát felállítá a hajléket, és letevé annak talpait, a deszkáit is felállítá, beilleszté a reteszrúdakat, és felállítá annak oszlopait. 19 Azután kifeszíté a hajlékra a sátor, és a sátor takaróját is reá terité felülről, a mint parancsolta vala az Úr Mózesnek. 20 És vevé és betevé a bizonyságot is a látába, a rúdakat pedig a látára tevé, és a látára felül helyezteté a fedelel. 21 Azután bevívé a látát a hajlékba, és feltevé a takaró függönyt, és elfedezé a bizonyság látáját, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. 22 Az asztalt is bevívé a gyülekezet sátorába, a hajléknak északi oldalába, a függönyön kívül. 23 És rakott arra kenyereket sorban az Úr előtt, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. 24 És a gyertyatartót helyhezteté a gyülekezet sátorába az asztal ellenébe, a hajléknak déli oldalán. 25 És meggyűjtá a mécseket az Úr előtt, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. 26 Az arany oltárt pedig helyhezteté a gyülekezet sátorába a függöny előbe. 27 És füstölgetté rajta fűszerekből való füstölőt, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. 28 A hajlék nyílására a leplet is felvoná. 29 Az egészen égőáldozat oltárát pedig helyhezteté a gyülekezet sátorra hajlékának nyílása elé, és áldozék azon egészen égőáldozattal és ételáldozattal, a mint parancsolta vala az Úr Mózesnek. 30 A mosdómedencét pedig helyhezteté a gyülekezet sátorra közé és az oltár közé, és önte abba vizet a mosdásra. 31 És megmosák abból Mózes és Áron és az ő fiai kezeiket és lábaikat. 32 Mikor a gyülekezet sátorába menének, és mikor az oltárhoz járulának, megmosdának, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. 33 Azután felállítá a pitvart a hajlék és az oltár körül, és a pitvar kapujára feltevé a leplet. Így végezé el Mózes a munkát. 34 És a felhő befedezé a gyülekezet sátorát, és az Úrnak dicsősége betölté a hajléket. 35 És Mózes nem meheté be a gyülekezet sátorába, mert a felhő rajta nyugovék, és az Úrnak dicsősége tölté be a hajléket. 36 És mikor a felhő felszáll vala a hajlékról, az Izráel fiai elindulának; így lón egész utazásuk alatt. 37 Ha pedig a felhő nem szálla fel, ők sem indulának el, míg csak fel nem szálta. 38 Mert az Úrnak felhője vala a hajlékon nappal, éjjel pedig tűz vala azon, az Izráel egész háznépének láttára, egész utazásuk alatt.

3 Mózes

1 Szólítá Mózest és beszéle vele az Úr a gyülekezet sátorából, mondván: 2 Szólj Izráel fiainak, és mond meg nézik: Ha valaki közületek áldozni akar az Úrnak: barmokból, tulok- és juhfélékből áldozzatok. 3 Ha tulokféléből áldozik egészen égoáldozattal: hímmel és éppel áldozzék. A gyülekezet sátorának ajtajához vigye azt, hogy kedvessé legyen az Úr előtt. 4 És tegye kezét az égoáldozat fejére, hogy kedves legyen ő érette, hogy engesztelést szerezzen az ő számára. 5 És ölte meg a tulkot az Úr előtt, az Áron fiai pedig, a papok, vigyék fel a vért, és hintsék a vért köröskörül az oltára, a mely a gyülekezet sátorának nyílásánál van. 6 Azután vonja le az égoáldozat bőrét, azt pedig vagdalja el tagjaira. 7 És az Áron pap fiai gerjeszszenek tüzet az oltáron, és rakjanak fát a tűzre. 8 Azután rakják az Áron fiai, a papok, a tagokat: a fejet és a kövérjét a fára, a mely az oltáron lévő tűzön van. 9 A belét pedig és lábszárait mossa meg vízben, és füstölögtesse el a pap az egészet az oltáron egészen égoáldozatul. Ez a tűzalidzat kedves illatú az Úrnak. 10 Ha pedig a juhfélékből: bárányokból vagy kecskékből akar valaki áldozni égoáldozatul, hímmel és éppel áldozzék. 11 És ölte meg azt az oltár északi oldalánál az Úr előtt, az Áron fiai pedig, a papok, hintsék annak vérét az oltárra köröskörül. 12 Azután vagdalja el azt tagjaira, a fejével és kövérjével együtt, a pap pedig rakja azokat a fára, a mely az oltáron lévő tűzön van. 13 A belet és a lábszarakat mossa meg vízben, a pap pedig áldozza meg az egészet és füstölögtesse el az oltáron égoáldozatul. Ez a tűzalidzat kedves illatú az Úrnak. 14 Ha pedig madárféléből akar áldozni égoáldozatul az Úrnak, gerlicékből vagy galambfiakból áldozzék. 15 És vigye azt a pap az oltárhoz, és tekerje ki annak a fejét, és füstölögtesse el az oltáron, a vérét pedig bocsássa ki az oltár falára. 16 A begyét pedig rútságával egyben vegye ki, és vesse azt az oltár keleti oldalára, a hamu helyére. 17 És hasítsa meg azt a szárnyain, de el ne szakaszsa egymástól, és füstölögtesse el azt a pap az oltáron a fán, a mely a tűzön van, égoáldozatul. Tűzalidzat ez, kedves illatú az Úrnak.

2 Mikor valaki ételáldozatot akar áldozni az Úrnak, lisztlángból áldozzék, és öntsön arra olajat, és temjént is tegyen arra. 2 És vigye azt az Áron fiaihoz, a papokhoz, és vegyen ki abból egy tele marokkal; annak lisztlángjából és olajából, az egész temjénél együtt, és füstölögtesse el a pap az oltáron annak emlékeztető részéül. Ez a tűzalidzat kedves illatú az Úrnak. 3 A mi pedig megmarad az ételáldozatból, Ároné és az ő fiaié legyen; szentséges

áldozat ez az Úrnak tűzalidzatai között. 4 Hogyha pedig ételáldozatot kemenczében sültből akar áldozni valaki lisztlángból, olajjal elegyített kovásztalan lepényei, vagy olajjal megkent kovásztalan pogácsái legyenek. 5 Ha pedig a te áldozatod serpenyőben sült ételáldozat, olajjal elegyített kovásztalan lisztlángból legyen. 6 Darabold azt el, és önts reá olajat, ételáldozat ez. 7 Ha pedig a te ételáldozatod rostélyon sült, lisztlángból, olajjal készítessék. 8 És vidd el az ételáldozatot, a mi ezekből készült, az Úrnak, és azt a papnak bemutatván, az vigye azt el az oltárhoz. 9 És vegyen a pap az ételáldozatból emlékeztető részt, és füstölögtesse el az oltáron; tűzalidzat ez, kedves illatú az Úrnak. 10 A mi pedig megmarad az ételáldozatból, Ároné és az ő fiaié legyen; szentséges áldozat ez az Úrnak tűzalidzatai között. 11 Semmi ételáldozat, a mit az Úrnak áldoztok, kovászzal ne készüljön; mert kovászból és mézből semmit se füstölögthetek az Úrnak a tűzalidzatok között. 12 Zsengeáldozatul felvihetitek azokat az Úrnak, de az oltárra nem juthatnak fel kedves illatul. 13 minden te ételáldozatodat pedig sózd meg sóval, és a te ételáldozatodból soha el ne maradjon a te Istened szövetségének sója; minden te áldozatodhoz sót adj. 14 Ha zsengékből való ételáldozatot áldozol az Úrnak, tűznél pergelt kalászból, és zsenge gabona-darából áldozzad a te zsengéidnek áldozatát. 15 Adj hozzá olajat, és tégy reá tömjént; ételáldozat ez. 16 A pap pedig füstölögtesse el annak emlékeztető részét a darából és olajból, az egész tömjénnel együtt. Tűzalidzat ez az Úrnak.

3 Hogyha hálaáldozattal áldozik valaki, ha tulokféléből, akár hímmel, akár nőstényivel áldozik: ép barnot vigyen az Úr elő. 2 És tegye a kezét az ő áldozatjának fejére, és ölte meg azt a gyülekezet sátorának nyílásánál, és Áron fiai, a papok, öntsék a vért köröskörül az oltárra. 3 Azután vigyen a hálaáldozatból tűzalidzatot az Úrnak: a kövérjét, a mely a belet takarja, és mindazt a kövérjét, a mely a belek között van. 4 A két vesét is, és a rajtuk lévő kövérsgéget, a mely a véknyaknál van, és a májon lévő hártyát a vesékkal együtt vegye el. 5 És füstölögtessek el azt Áron fiai az oltáron az égoáldozattal együtt a tűzön lévő fán: tűzalidzat ez, kedves illatú az Úrnak. 6 Hogyha pedig valaki juhféléből áldozik hálaáldozatot az Úrnak, akár hím, akár nőstény legyen az, épekkel áldozzék. 7 Ha bárányt visz ő az ő áldozatául, vigye azt az Úr előbe. 8 És tegye a kezét az ő áldozatjának fejére, azután ölte meg azt a gyülekezet sátorra előtt, és az Áron fiai öntsék a vérét az oltárra köröskörül. 9 Azután áldozzék az Úrnak e hálaáldozatból tűzalidzatot: a kövérjét, a farkát egészen, a melyet a hátagerézdi végénél vágjon el, és a

belét takaró kövérjét, és minden kövérjét, a mely a belek között van. 10 És a két vesét is, és a rajtuk lévő kövérséget, a mely a véknyaknál van, és a májon lévő hártyát a vesékkel együtt vegye el. 11 És füstölgöttesse el azt a pap az oltáron: tűzáldozati elel az az Úrnak. 12 Hogyha kecskével áldozik valaki, azt is az Úr elé vigye. 13 És tegye kezét annak fejére, és ölige meg azt a gyülekezetnek sátora előtt, és öntsék az Áron fiai annak vérét az oltárra körül. 14 És áldozzék abból tűzáldozatot az Úrnak: a kövérjét, a mely betakarja a belet, és mindazt a kövérjét, a mely a belek között van. 15 A két vesét is, és a rajtuk lévő kövérséget, a mely a véknyaknál van, és a májon lévő hártyát a vesékkel együtt vegye el. 16 És füstölgöttesse el azokat a pap az oltáron tűzáldozati elelél, kedves illatul. A kövérje mind az Úré legyen. 17 Örökkévaló rendtartás legyen a ti nemzetiségeineknél minden ti lakhelyetekben: semmi kövért és semmi vért meg ne egyetek!

4 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: 2 Szólj az Izráel fainak, mondván: Ha valaki tévedésből vétkezik az Úrnak valamely parancsolata ellen, úgy a mint nem kellene cselekednie, és a parancsolatok közül valamelyiknek ellene cselekszik: 3 Ha a felkent pap vétkézik, a népnek romlására: hozzon az ő búnérént, a melyet elkövetett, egy tulokot, fiatal ép marhát az Úrnak búnáldozatul. 4 És vigye a tulokot a gyülekezet sátorának nyílásához, az Úr elé, és tegye a kezét a tuloknak fejére, és a tulok ölige meg az Úr előtt. 5 És vegyen a felkent pap a tuloknak véréből, és vigye be azt a gyülekezet sátorába. 6 És mártsa be a pap az ő újját a vérbe, és hintsen a vérből hétszer az Úr előtt a szent hajléknak függönye felé. 7 És tegyen a pap a vérből az Úr előtt a fúszerekből való füstölő oltár szarvaira, a mely ott van a gyülekezet sátorában; a tulok vérét pedig mind öntsze az egészen égőáldozat oltárának aljára, a mely a gyülekezet sátorának nyílásánál van. 8 Azután a tuloknak, a mely búnáldozatra való, minden kövérjét szedje ki belőle: azt a kövérjét, amely betakarja a belet, és mindazt a kövérjét, a mi a belek között van. 9 A két vesét is, és a rajtuk lévő kövérséget, a mely a véknyaknál van, és a májon lévő hártyát a vesékkel együtt vegye el, 10 A miképen kiszedik a hálaáldozatra való tulokból; és füstölgöttesse el azokat a pap az égőáldozatnak oltárán. 11 A tuloknak pedig bőrét és minden húsát, fejével és lábszáraival együtt, bélít és ganéját, 12 És mind az egész tulok vigye ki a táboron kívül tiszta helyre, a hová a hamut öntik: és égesse el azt a fán, tűzben; ott égessék meg, a hová a hamut öntik. 13 Hogyha pedig az Izráel fainak egész közönsége megtéved,

és a gyülekezet előtt rejte marad e dolog; és valami olyat cselekesznek az Úrnak valamelyik parancsolatja ellen, a mit nem kellett volna cselekedni, és bűnösökkel lesznek: 14 Mikor kitudódik a bűn, a melyet elkövettek: akkor áldozzék a gyülekezet egy tulokot, fiatal marhát a búnérént, és vigye azt a gyülekezetnek sátora előtt. 15 És a gyülekezet véne tegyék kezeiket a tuloknak fejére az Úr előtt, és ölige meg a tulokat a pap az Úr előtt. 16 Azután vigyen be a felkent pap a tulok véréből a gyülekezet sátorába. 17 És mártsa be a pap az ő újját a vérbe, és hintsen abból hétszer az Úr előtt a függöny felé. 18 És tegyen a vérből az oltár szarvaira is, a mely az Úr előtt, a gyülekezet sátorában van; a vér pedig mind öntsze az egészen égőáldozat oltárának aljára, a mely a gyülekezet sátorának nyílása előtt van. 19 minden kövérjét pedig mind szedje ki belőle, és füstölgöttesse el az oltáron. 20 És úgy cselekedjék azzal a tulokkal, mint a búnérént való tulokkal cselekvék, úgy cselekedjék vele, és engesztelést szerez számukra a pap, és megbocsáttatik néik. 21 És vigye ki a tulokat a táboron kívül, és égesse el azt, miképen elégítse az első tulokot. A gyülekezet búnérént való áldozat ez. 22 Ha fejedelem vétkezik, és cselekeszik valamit az Úrnak, az ő Istenének parancsolata ellen, a mit nem kellett volna cselekedni, és bűnössé lesz tévedésből: 23 Ha tudtára esik néki a bűne, a melyet elkövetett, akkor vigyen áldozatul egy ép kecskebaktot, 24 És tegye kezét a baktak fejére, és ölige meg azt azon a helyen, ahol megölik az egészen égőáldozatot, az Úr előtt; búnérént való áldozat ez. 25 És vegyen a pap a búnérént való áldozatnak véréből az ő újjával, és tegyen az égőáldozat oltárának szarvaira; a vér pedig öntsze az égőáldozatok oltárának aljára. 26 A kövérjét pedig mind füstölgöttesse el az oltáron, mint a hálaáldozatnak kövérjét. Így szerezzen néki a pap engesztelést az ő búnérént, és megbocsáttatik néki. 27 Ha pedig a föld népe közül vétkezik valaki tévedésből, mivelhogy az Úrnak valamelyik parancsolatja ellen olyat cselekeszik, a mit nem kellett volna cselekedni, és bűnössé lesz; 28 Ha tudtára esik néki az ő bűne, a melyet elkövetett: vigyen áldozatul az ő búnérént, a melyet elkövetett, egy ép nőstény kecskét. 29 És tegye a kezét a búnérént való áldozat fejére, és ölige meg a búnérént való áldozatot az egészen égőáldozat helyén. 30 És vegyen a pap annak véréből az újjával, és tegyen az égőáldozat oltárának szarvaira, a vér pedig mind öntsze az oltárnak aljára. 31 Azután vegye el minden kövérjét, a mint elveszik a hálaáldozatnak kövérjét: és füstölgöttesse el a pap az oltáron, kedves illatul az Úrnak. Ekképen szerezzen néki engesztelést a pap, és megbocsáttatik annak. 32 Ha pedig bárányt visz az ő búnérént való áldozatául, nőstényt

és épet vigyen. 33 És tegye a kezét annak a bűnéről való áldozatnak fejére, és ölse meg azt bűnéről való áldozatul azon a helyen, ahol megölik az egészen égőáldozatot. 34 És vegyen a pap a bűnéről való áldozat véréből az újjával, és tegyen az égőáldozat oltárának szarvaira; a vért pedig mind öntsse az oltárnak aljára. 35 Azután vegye el minden kövérjét, a mint elveszik a hálaáldozatra való báránynak kövérjét, és füstölögtesse el azokat a pap az oltáron az Úrnak tűzálodziataival. Ekképen szerezzen néki engesztelést a pap az ő bűnéért, a melyet elkövetett, és megbocsáttatik néki.

5 Ha azzal vétkezik valaki, hogy hallotta a káromló beszédet, és bizonyság lehetne, hogy láitta, vagy tudja: ha meg nem jelenti azt, de hordozza az ő vétségének terhét; 2 Vagy ha valaki illet akármely tisztálatlan dolgot, akár tisztálatlan vadnak, akár tisztálatlan baromnak, akár tisztálatlan féregnek holttestét, és nem tud arról, hogy tisztálatanná lesz és vétkezik; 3 Vagy ha illeti az ember tisztálatanságát, akármi tisztálatanságát, a mely tisztálatanná tesz, és nem tudta azt, hanem azután értette meg, hogy vétkezett; 4 Vagy ha valaki hirtelenkedve tesz eszküt az ő ajkáival rosszra vagy jára, vagy akármi az, a mire hirtelenkedve esküszik az ember, ha nem tudott arról, de azután megértette, hogy azok közül valamelyikben vétkezett: 5 Akkor, mivelhogy vétkezett ezek közül valamelyikben, vallja meg, hogy mi az, a miben bűnössé lett; 6 És vigyen az ő vétkéért az Úrnak, az ő bűnéért, a melyet elkövetett, egy nőstény bárányt vagy kecskét a nyájóból, bűnéről való áldozatul. Ekképen szerezzen néki engesztelést a pap az ő bűnéért. 7 Ha pedig nincsen egy bárányhoz való módja: vigyen az ő vétkéért való áldozatra két gerliczét vagy két galambfiat az Úrnak, az egyiket bűnéről való áldozatul, a másikat egészen égőáldozatul. 8 És vigye azokat a paphoz; az pedig áldozza meg először azt, a mely bűnéről való áldozat, és tekerje ki annak fejét nyakcsigánál, úgy, hogy el ne szakaszsa. 9 És hintsen a bűnéről való áldozat véréből az oltár oldalára, a többi vért pedig nyomják ki az oltár aljára; bűnéről való áldozat ez. 10 A másikat készítse el egészen égőáldozatul, úgy, a mint szokás; ekképen szerez néki engesztelést a pap az ő bűnéért, a melyet elkövetett, és megbocsáttatik néki. 11 Ha pedig nincs módja két gerliczéhez vagy két galambfihoz sem: vigyen áldozatul az, aki vétkezett, egy efa lánglisztnak tizedrészét bűnéről való áldozatul; ne tegyen ahoz olajat, és ne adjon ahoz tömjént, mert bűnéről való áldozat ez. 12 És vigye azt a paphoz, és markolja ki abból a pap telir marokkal az emlékeztető részét, és füstölögtesse el az

oltáron az Úrnak tűzálodziataival. Bűnéről való áldozat az. 13 Így szerezzen néki engesztelést a pap az ő bűnéért, a melyet elkövetett valamivel ama bűnök közül, és megbocsáttatik néki. És legyen a papé, mint az ételáldozat. 14 Azután szóla az Úr Mózesnek, mondván: 15 Ha valaki hűtlenséget követ el, és tévedésből vétkesen elvesz az Úrnak szentelt dologkból: vigyen az ő vétkéért való áldozatot az Úrnak, egy ép kost a nyájóból, a mint te becsülök, ezüst siklusokban, a szent siklus szerint, vétekért való áldozatul. 16 És a mit vétkesen elvett a szent dologból, azt fizesse meg, és tegye hozzá az ötödrészét, és adja azt a papnak. Így szerez néki engesztelést a pap a vétekért való áldozat kosával, és megbocsáttatik néki. 17 Hogyha vétkezik valaki, és cselekszik valamit az Úrnak valamely parancsolata ellen, a mit nem kell cselekedni, ha nem tudta is: vétkessé lesz, és hordozza az ő vétségének terhét: 18 Vigyen azért a nyájóból egy ép kost a paphoz, a te becslésed szerint, bűnéről való áldozatul, és szerezzen néki engesztelést a pap az ő tévedéséért, a melylyel tudatlanságból tévedett, és megbocsáttatik néki. 19 Bűnéről való áldozat ez, mivelhogy bűnt követett el az Úr ellen.

6 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: 2 Mikor vétkezik valaki, és hűtlenséget követ el az Úr ellen, tudniillik eltagadja felebarátjának reábjízott vagy kezébe adott holmját, vagy megrabolja vagy zsarolja felebarátját; 3 Vagy ha elveszett holmit talált, és eltagadja, vagy valami miatt hamisan esküszik, akármi is az, a mit az ember úgy cselekszik, hogy vétkezik vele: 4 Mivelhogy azért bűnössé lett és vétkezett, térítse vissza az elrablottat, a mit rabolt, vagy a zsarolat, a mit zsarolt, vagy a reá bízottat, a mi reá bízottat, vagy az elveszettet, a mit megtalált; 5 Vagy akármi legyen, a mire hamisan esküdött, fizesse meg azt teljes értéke szerint, és hozzátoldva az ötödrészét, adja azt annak, akié volt, bűnbevallásának napján. 6 Az ő bűnéért pedig vigyen az Úrnak a nyájóból egy ép kost a paphoz, a te becslésed szerint, bűnéről való áldozatul. 7 Így szerezzen néki engesztelést a pap az Úr előtt, és megbocsáttatik néki minden, a mit cselekedett, és a miben vétkezett. 8 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: 9 Parancsolj Áronnak és az ő fiainak, mondván: Ez az egészen égőáldozat törvénye: Legyen az egészen égőáldozat az oltáron levő tüzelőhelyen egész éjszaka, mind reggelig, és az oltárnak tüze égve maradjon azon. 10 A pap öltse fel az ő gyolcs ruháját, és a gyolcs lábravalót is öltse fel az ő testére, és szedje el a hamut, a mivé égette a tűz az égőáldozatot az oltáron, és töltse azt az oltár mellé. 11 Azután vesse le azt a

ruháját, és öltözzék más ruhába, és vigye ki a hamut a táboron kívül, tiszta helyre. 12 Az oltáron lévő tűz pedig égve maradjon azon, el ne aludjék, hanem égessen fát rajta a pap minden reggel, és rakja reá az egészen égőáldozatot, és azon füstölögtesse el a hálaáldozat kövérjét is. 13 A tűz szüntelen égve maradjon az oltáron, és el ne aludjék. 14 Ez pedig az ételáldozatnak törvénye: az Áron fiai áldozzák azt az Úr előtt az oltáron. 15 És vegyen valaki közülök az ételáldozat lisztlángjából egy marokkal, és annak olajából is, a tömjént pedig, a mely az ételáldozathoz való, mind; és égesse el az oltáron; annak emlékeztető része kedves illat az Úr előtt. 16 A mi pedig megmarad belőle, egyék meg Áron és az ő fiai, kovásztalanul egyék meg, szenthelyen, a gyülekezet sátorának pitvarában egyék meg azt. 17 Ne süssek azt kovászzsal, mert nékik adtam azt, részüköl az én tűzáldozataimból; igen szentséges az, mint a bűnért és vétekért való áldozat. 18 Az Áron fiai közül minden férfiú egye azt. Örökkévaló rendtartás legyen ez a ti nemzetiségeiteknél az Úrnak tűzáldozatai felől. Valaki illeti azokat, szent legyen. 19 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: 20 Ez Áronnak és az ő fiainak áldozatjok, a melyet az Úrnak áldozzanak, mikor felkenik őket: Egy efa lisztlángnak tizedrésze mindenkor ételáldozatul, fele reggel, fele pedig estve. 21 Serpenyőben készítessék, olajjal összegyűrva vidd el azt, az ételáldozati süteményeket darabokban áldozz az Úrnak kedves illatul. 22 A mely pap az ő helyébe kerülhet fel az ő fiai közül, az mivelje ezt. Örökkévaló rendtartás ez, az Úrnak mindenestől füstölögtessek el. 23 Mert a pap minden ételáldozatának mindenestől meg kell égettetni, nem kell abból semmit megenni. 24 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: 25 Szólj Áronnak és az ő fiainak, mondván: Ez a bűnért való áldozat törvénye: a mely helyen meg szokták ölni az egészen égőáldozatot, azon a helyen öljék meg a bűnért való áldozatot az Úr előtt; igen szentséges az. 26 A mely pap megáldozza azt a bűnért, az egye meg azt, szent helyen egye meg, a gyülekezet sátorának pitvarában. 27 Valami annak a húsát érinti, szent legyen, és ha annak véréből valami a ruhájára esik valakinek, azt, a mire a vér esett, mosd meg szenthelyen. 28 És a cserépedényt, a melyben azt főzték, törjék el; hogyha pedig érczfazékban főzték, sürolják meg, és mossák meg vízzel. 29 A papok között minden férfiú eheti azt; igen szentséges az. 30 Valamely bűnért való áldozat véréből bevisznek a gyülekezet sátorába, a szenthelyen való engesztelés végett, az meg nem eheto: tűzzel égettessék meg.

7 Ez pedig a vétekért való áldozatnak törvénye; igen szentséges az. 2 A mely helyen megölik az egészen égőáldozatot, ott öljék meg a vétekért való áldozatot is, és a vérét hintsék az oltárra köröskörül. 3 A kövérjét pedig áldozzák meg minden, a farkát is, és a mely kövér a bele takarja. 4 A két veséjét és a rajtuk lévő kövér séget, a mely a vékynaknál van, úgyszintén a májon lévő hártyat a vesékkel együtt szedje ki. 5 És füstölögtesse el azokat a pap az oltáron tűzáldozatul az Úrnak. Vétekért való áldozat ez. 6 A papok között minden férfiú eheti azt, szenthelyen egyék meg; igen szentséges az. 7 A milyen a bűnért való áldozat, olyan a vétekért való áldozat is, egy törvényök van nékik. Azé a papé az, aki engesztelést szerez vele. 8 Ha a pap egészen égőáldozatot áldoz valakiért, az égőáldozat bőre, a melyet megáldoz, azé a papé legyen. 9 minden ételáldozat is, a melyet kemenczében sütnék és minden, a mit rostélyon vagy serpenyőben készítenek, a papé legyen, aki azt áldozta. 10 Az olajjal elegyített és száraz ételáldozat is minden az Áron fiaié legyen közösen, egyiké úgy, mint a másiké. 11 Ez pedig a hálaáldozat törvénye, a melyet áldoznak az Úrnak. 12 Ha dicsőítésül áldozza azt valaki, a dicsőítés áldozatjával együtt áldozzék olajjal elegyített kovásztalan lepényeket, és olajjal megkent kovásztalan pogácsákat, és lisztlángból gyúrt, olajjal elegyített lepényeket. 13 A lepényeken kívül kovászos kenyeret is vigyen áldozatául, dicsőítő hálaáldozatjával együtt. 14 És mindezekből az áldozatokból áldozzék egyet-egyet az Úrnak felmutatott áldozatul; és legyen azé a papé, aki a hálaáldozatnak vérét elhinti. 15 És az ő dicsőítő hálaáldozatjának húsát, az ő áldozásának napiján egyék meg; ne hagyjon abból reggelig. 16 Hogyha fogadásból vagy szabadakaratból áldozza valaki az ő áldozatát, a mely napon áldozza azt, azon a napon egyék meg az ő áldozatát; a mi pedig megmarad abból, másnap egyék meg. 17 A mi pedig annak az áldozatnak húsából tovább is megmarad, harmadnapon tűzzel égettessék meg. 18 Mert ha az ő hálaadó áldozatának húsából harmadnapon eszik valaki, nem lesz az kedves; aki áldozta azt, annak nem számítatik az az ő javára, sőt útálatos lesz; és valaki eszik abból, hordozza az ő vétségének terhét. 19 Azt a húst pedig, a mely valami tisztálatlanhoz ér, meg ne egyék, hanem tűzzel égessék meg. A mi különben a húst illeti, mindenki ehethet húst, aki tiszta; 20 De az, aki eszik a békeáldozatnak húsából, a mely az Úré, noha az ő tisztálatansága rajta van, az ilyen ember gyomláltassék ki az ő népe közül. 21 Ha valaki akármi tisztálatlanhoz ér, tisztálatan emberhez, vagy tisztálatan baromhoz, vagy akármihez, a mi tisztálatan útálatosság, és eszik a hálaadó áldozatnak húsából, a mely

az Úré, gyomláltassék ki az az ember az ő népe közül. 22 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: 23 Szólj az Izráel fiainak, mondván: Az ökörnek, a báránynak és a kecskének semmi kövérjét meg ne egyétek. 24 A hullott állatnak kövérje, és a vadtól megszaghattnak kövérje, akármunkához felhasználható, de enni meg ne egyétek! 25 Mert akárki egyék is az aféle állatoknak kövérjéből, a melyekből tűzáldozatot visznek az Úrnak, az az ember, aki illet eszik, gyomláltassék ki az ő népe közül. 26 És semmi vért se egyetek meg bármely lakhelyetekben: se madárnak, se baromnak vérét. 27 Valaki megeszik valami féle vért, az az ember gyomláltassék ki az ő népe közül. 28 Szóla ismét az Úr Mózesnek és monda: 29 Szólj az Izráel fiainak, mondván: A ki háláaldozattal áldozik az Úrnak, maga vigye az Úrnak az ő áldozatát az ő háláaldozatából. 30 A maga keze vigye az Úrnak tűzáldozatát: a kövérjét a szegyével együtt vigye el, a szegyet azért, hogy meglóbálják azt az Úr előtt. 31 A pap pedig füstölögtesse el azt a kövért az oltáron, a szegye pedig legyen Ároné és az ő fiaié. 32 A jobblapoczkát is a papnak adjátok a háláadó áldozatból, hogy azt felmutassa. 33 A ki Áron fiai közül a háláaldozat vérért és kövérjét megáldozza, a jobblapoczka annak a része legyen. 34 Mert a meglóbált szegyet és a felmutatott lapoczkát elveszem Izráel fiaitól az ő háláadó áldozataikból, és adom azokat Áron papnak és az ő fiainak, örökre kiszabott részül, az Izráel fiaitól. 35 Ez az Áron felkenetési része, és az ő fiainak felkenetési része az Úrnak tűzáldozataiból, a naptól fogva, a melyen előállítá őket, hogy papi szolgálatot tegyenek az Úrnak; 36 A melyet parancsolt az Úr, hogy adják nékik az Izráel fiai, a mely napon felkente őket, örökre kiszabott részül az ő nemzetsegökbén. 37 Ez az egészen égőáldozatnak, az ételáldozatnak, a bűnért és a vétekért való áldozatnak, a felavatási áldozatnak és a háláaldozatnak törvénye, 38 A melyet parancsolt az Úr Mózesnek a Sinai hegyen, a mely napon parancsolta az Izráel fiainak a Sinai pusztában, hogy áldozzanak az Úrnak.

8 Szóla továbbá az Úr Mózesnek, mondván: 2 Vegyed Áront és az ő fiait is vele, és az öltözeteket, a kenetnek olaját, és bűnért való áldozati tulkit, két kost és egy kosár kovásztalan kenyerset. 3 És az egész gyülekezetet gyűjtsd egybe a gyülekezet sátorának nyílásához. 4 És a képen cselekedék Mózes, a mint az Úr parancsolta vala néki, és egybe gyűle a gyülekezetet a gyülekezet sátorának nyílásához. 5 Akkor monda Mózes a gyülekezetnek: Ez a dolog, a mit az Úr parancsolt cselekedni. 6 És előállatá Mózes Áront és az ő fiait, és megmosá őket vízzel. 7 És reá adá Áronra a

köntöst, és felövezé őt az övvel, és reáveté a palástot, az efódot is reádadá, és felövezé az efód övével, és megerősíté azt rajta. 8 És feltevé arra a hósentről, és betevé a hósentről az Urimot és a Thummimot. 9 Azután feltevé fejére a süveget, és elől odatevén a süvegre az arany lapot, a szent koronát, a mint parancsolta vala az Úr Mózesnek. 10 Vevé Mózes a kenetnek olaját is, és megkené a hajlékot minden bennevalóval egybe, és felszentelé azokat. 11 És hinte abból az oltárra is hétszer, és felkené az oltárt és annak minden edényét, a mosdómédeneczt is a lábával együtt, hogy azokat megszentelje. 12 Az Áron fejére is tölte a kenetnek olajából, és megkené őt, hogy felszentelje őt. 13 És előállatá Mózes az Áron fiait is, és felöltözött azokat is az ő köntöseikbe, és felövezé őket övvel, felköté nékik a süvegeket is, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. 14 Azután előhoza egy tulkit a bűnért való áldozatra, és Áron az ő fiaival egybe a bűnért való áldozat tulkának fejére tevén az ő kezét. 15 És miután megölték azt, vőn Mózes annak véréből, és tőn az újjával az oltárnak szarvaira köröskörül, és megtisztítá az oltárt, a többi vért pedig önté az oltárnak aljára; és felszentelte azt, hogy engesztelést szerezzen rajta. 16 Azután vevé mindenzt a kövériséget, a mely annak a bénin vala, és a máj háryáját, és a két veséjét és azoknak kövéréségét, és elfüstölögötté Mózes azokat az oltáron. 17 A tulkit pedig, azaz annak bőrét, húsát és ganéját megégetett tűzzel a táboron kívül, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. 18 Azután előállatá az égőáldozatra való kost, és Áron és az ő fiai rátevék kezeiket a kos fejére. 19 És megölék azt; Mózes pedig elhínté a vért az oltárra köröskörül. 20 És a kost tagjaira vagdalák, és Mózes elfüstölögötté annak a fejét, a tagjait és a kövérjét. 21 A beleket pedig és a lábszárakat megmosta vízben, és elfüstölögötté Mózes az egész kost az oltáron. Kedves illatú égőáldozat ez, tűzáldozat ez az Úrnak, a mint megparancsolta vala az Úr Mózesnek. 22 Azután előállatá a másik kost is, a felavatási kost, és rátevék Áron és az ő fiai kezeiket a kos fejére. 23 És megölék azt; Mózes pedig vőn annak véréből, és tőn abból az Áron jobb fülének czimpájára, és jobb kezének hüvelykére és jobb lábának hüvelykére. 24 Előállatá az Áron fiait is, és tőn Mózes a vérből azok jobb fülének czimpájára, és jobb kezüknek hüvelykére és jobb lábuknak hüvelykére; azután oda tölté Mózes a vért az oltárra köröskörül. 25 És vevé a kövérjét és a farkát és mindenzt a kövérjét, a mely a bénin van, továbbá a máj háryáját, és a két vesét azoknak kövérjével egybe, és a jobb lapoczkát; 26 És a kovásztalan kenyerek kosarából, a mely az Úr előtt vala, vőn egy kovásztalan lepényt, egy olajos kalácsot, és egy pogácsát, és raká azokat a kövériségekre

és a jobb lapoczkára; 27 És tevé mindezeket az Áron kezeire és az Ő fiainak kezeire, és meglóbáltatá azokat az Úr előtt. 28 Azután elvezé azokat Mózes az Ő kezeikből, és elfüstölteté az oltáron az egészen égoáldozattal egybe. Felavatási áldozatok ezek, kedves illatú tűzáldozat ez az Úrnak. 29 Elvezé pedig Mózes a szegyet, és meglóbálá azt az Úr előtt; a felavatási kosból a Mózes része lőn ez, a mint megparancsolta vala az Úr Mózesnek. 30 Azután vőn Mózes a kenetnek olajából és a vérből, a mely az oltáron vala, és meghinté Áront és az Ő ruháit, az Ő fiait és az Ő fiainak ruháit Ő vele együtt, és megszentelé Áront és az Ő ruháit, és az Ő fiait és az Ő fiainak ruháit Ő vele együtt. 31 És monda Mózes Áronnak és az Ő fiainak: Főzzétek meg a húst a gyülekezet sátorának nyílásánál, és ott egyétek meg azt és a kenyéret, a mely a felavatási áldozat kosarában van, a miképen megparancsoltam, mondván: Áron és az Ő fiai egyék meg azt. 32 A mi pedig megmarad a húsból és kenyérből, tűzzel égessétek meg. 33 De a gyülekezet sátorának nyílásán ki ne menjetek hét napig, addig a napig, a melyen betelnek a ti felavatástoknak napjai, mert hét nap avat fel benneteket az Úr. 34 A miképen e napon cselekedett, úgy parancsolta az Úr hogy cselekedjünk, hogy néktek engesztelést szerezzünk. 35 A gyülekezet sátorának nyílásánál maradjatok éjjel és nappal hét napig, és tartásátok meg, a mit megtartani rendelt az Úr, hogy meg ne haljatok; mert így parancsolta vala nékem. 36 Áron azért és az Ő fiai mind akképen cselekednének, a mint megparancsolta vala nékik az Úr Mózes által.

9 És lőn a nyolcadik napon, hogy szólítá Mózes Áront és az Ő fiait, és Izráelnek véneit. 2 És monda Áronnak: Végy egy borjút, fiatal bikát bűnért való áldozatul, és egy kost egészen égoáldozatul, épeket legyenek, és vidd az Úr elő. 3 Szólj Izráel fiainak is, mondván: Vegyetek egy kecskebakot bűnért való áldozatul, és egy esztendős borjút és bárányt, épeket legyenek, egészen égoáldozatul. 4 És egy ökröt és egy kost hálaáldozatul, hogy megáldozzátok az Úr előtt, és olajjal elegyített ételáldozatot; mert ma az Úr megjelenik néktek. 5 Elvivék azért, a miket Mózes parancsolt vala, a gyülekezet sátra elé, és odajárula az egész gyülekezet, és megállá ott az Úr előtt. 6 És monda Mózes: Ez a dolog, a melyet az Úr parancsolt, cselekedjétek meg; és megjelenik néktek az Úr dicsősége. 7 Áronnak pedig monda Mózes: Járulj az oltárhoz, és készítsd el a te bűnért való áldozatodat és egészen égoáldozatodat, és végezz engesztelést magadért és a népért. Készítsd el a nép áldozatát is, és végezz engesztelést érettök is, a mint megparancsolta az Úr. 8 Járula azért Áron az oltárhoz, és megölé a borjút, a mely

az övé, bűnért való áldozatul. 9 Áron fiai pedig odavivék Ő hozzá a vért, és Ő bemártá az újját a vérbe, és tőn abból az oltár szarvaira, a többi vért pedig kiönté az oltár aljához. 10 A kövérjét pedig és a veséket és a máj hártját elfüstölteté a bűnért való áldozatból az oltáron, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. 11 A húst pedig és a bőrt tűzzel égeté meg a táboron kívül. 12 Azután megölé az egészen égoáldozatot, Áron fiai pedig odavivék Ő hozzá a vért, és Ő elhinté azt az oltáron köröskörül. 13 Az egészen égoáldozatot is odavivék hozzá darabonként, a fejével együtt, és elfüstölteté az oltáron. 14 És megmosá a belet és a lábszárat, és elfüstölteté az oltáron az egészen égoáldozattal egybe. 15 Azután megáldozá a nép áldozatát; vevé ugyanis a bűnért való áldozat bakját, a mely a népé, és megölé azt, és megáldozá azt bűnért való áldozatul, mint az előbbi. 16 Azután előhozá az egészen égoáldozatot, és elkészíté azt szokás szerint. 17 Előhozá az ételáldozatot is, és vőn abból egy teli marokkal, és elfüstölteté az oltáron a reggeli egészen égoáldozaton kívül. 18 Azután megölé az ökröt és a kost hálaadó áldozatul a népért, és Áron fiai odavivék Ő hozzá a vért, és elhinté azt az oltáron köröskörül. 19 Az ökörből és a kosból való kövérsgéket pedig, a farkat, a béltagkarót, a veséket és a máj hártját; 20 Odahelyezték e kövérsgéket a szegyekre, és elfüstölteté e kövérsgéket az oltáron. 21 De a szegyeket és a jobb lapoczkát meglóbálá Áron az Úr előtt, a mint parancsolta vala Mózes. 22 Azután felemelé kezeit Áron a népre, és megáldá azt és leszálla, miután elvégezte vala a bűnért való áldozatot, az egészen égoáldozatot és a hálááldozatot. 23 És beméne Mózes és Áron a gyülekezetnek sátorába, azután kijövének és megáldák a népet, az Úrnak dicsősége pedig megjelenék az egész népnek. 24 Tűz jöve ugyanis ki az Úr elől, és megemészté az oltáron az égoáldozatot és a kövérsgéket. És látá ezt az egész nép, és ujjongának és arcra esének.

10 Nádáb pedig és Abihu, Áronnak fiai, vevék egyenegen az Ő temjénezőjöket, és tőnek azokba szenet és rakának arra füstölö szert, és vivének az Úr elő idegen tüzet, a melyet nem parancsolt vala nékik. 2 Tűz jöve azért ki az Úr elől, és megemészté Őket, és meghalának az Úr előtt. 3 És monda Mózes Áronnak: Ez az, a mit szolt vala az Úr, mondván: A kik hozzám közel vannak, azokban kell megszenteltetnem, és az egész nép előtt megdicsőítetnem. 4 Áron pedig mélyen hallgata. Szólítá azért Mózes Misáelt és Elsaftán, Uzzielnek, az Áron nagybátyjának fiait, és monda nékik: Jertek ide, vigyétek ki atyátokfiait a szenthely elől, a táboron kívül. 5 És odamenének, és kivivék Őket az Ő

köntöseikben a táboron kívül, a mint szólott vala Mózes. 6 Azután monda Mózes Áronnak és az ő fiainak, Eleázárnak és Ithamárnak: Fejeteket meg ne meztelenítsétek, ruháitokat meg ne szaggassátok, hogy meg ne haljatok és haragra ne gerjedjen az Úr az egész gyülekezet ellen; a ti atyátokfai pedig, Izráelnek egész háza sirassák az égést, a melyet égetett az Úr. 7 A gyülekezet sátorának nyílásán se menjetek ki, hogy meg ne haljatok; mert az Úr kenetének olaja van rajtak. És cselekvénk a Mózes beszéde szerint. 8 Áronnak pedig szóla az Úr, mondván: 9 Bort és szeszes italt ne igyatok te és a te fiaid veled, mikor bementek a gyülekezet sátorába, hogy meg ne haljatok. Örökkévaló rendtartás legyen ez a ti nemzetiségeitekben. 10 Hogy különbséget tehessetek a szent és közönséges között, a tiszta és tisztálatlan között. 11 És hogy tanítássátok Izráel fiait mindazokra a rendelésekre, a melyeket az Úr szólott vala nékik Mózes által. 12 Mózes pedig szóla Áronnak és az ő megmaradt fiainak, Eleázárnak és Ithamárnak: Vegyétek az ételáldozatot, a mely megmaradt az Úrnak tűzáldozatiból, és egyétek meg azt kovásztalan kenyerekkal az oltár mellett; mert igen szentséges az. 13 Azért egyétek azt szent helyen, mert kiszabott részed, és fiaidnak is kiszabott része az, az Úrnak tűzáldozatiból; mert így parancsolta nékem. 14 A meglóbált szegyet pedig, és a felmutatott lapoczkát egyétek meg tiszta helyen, te, és a te fiaid és leányaid is veled, mert kiszabott részül adattak azok néked s kiszabott részül a te fiaidnak is, Izráel fiainak háláadó áldozataiból. 15 A felmutatott lapoczkát és meglóbált szegyet a tűzáldozat kövérségeivel együtt vigyék be, hogy meglóbálják az Úr előtt, és ez lesz a te kiszabott részed, és veled a te fiaidé örökké, a mint megparancsolta vala az Úr. 16 Azután szorgalmatosan tudakozódék Mózes a bűnáldozatra való bak felől, de íme elég volt. Haragra gerjede azért Eleázár és Ithamár ellen, Áronnak megmaradt fiai ellen, mondván: 17 Miért nem ettétek meg a bűnért való áldozatot a szenthelyen? Hiszen igen szentséges az, és néktek adta azt az Úr a gyülekezet vétkének hordozásáért, hogy engesztelest szerezzettek annak az Úr előtt. 18 Íme, nem vitettet be annak vére a szenthely belsejébe, meg kellett volna azért ennetek a szenthelyen, a mint megparancsoltam vala. 19 Áron pedig szóla Mózesnek: Íme ma áldozták meg az ő bűnért való áldozatukat és egészen égőáldozatukat az Úr előtt, engem pedig ilyen keserűségek értek: Ha megettem volna ma a bűnért való áldozatot, vajon jó lett volna-e az Úr előtt? 20 Mikor ezt hallotta vala Mózes, jónak tetszék ez néki.

11 Szóla ismét az Úr Mózesnek és Áronnak, mondván nékik: 2 Szóljatok Izráel fiainak, mondván: Ezek azok az állatok, a melyeket meghethettek minden barmok közül, a melyek vannak e földön: 3 Mindazt, a minek hasadt a körme, és egészen ketté hasadt körme van, és kérődző a barmok között, meghethetik. 4 De a kérődző és a hasadt körműek közül ne egyétek meg ezeket: A tevét, mert az kérődző ugyan, de nincs hasadt körme; tisztálatan ez néktek. 5 A hőrcsököt, mert kérődző ugyan, de nem hasadt a körme; tisztálatan ez néktek. 6 A nyulat, mert kérődző ugyan, de nem hasadt a körme; tisztálatan ez néktek. 7 És a disznót, mert hasadt körmű ugyan és egészen ketté hasadt körme van, de nem kérődzik; tisztálatan ez néktek. 8 Ezeknek húsából ne egyetek, és holttestöket se illessétek; tisztálatanok ezek néktek. 9 Mindazokból, a melyek a vizekben élnek, ezeket ehettek meg: A minek úszósáryna és pikkelye van a vizekben, tengerekben és folyóvizekben, azokat mind egyétek meg. 10 A minek pedig nincsen úszósáryna és pikkelye a tengerekben és folyóvizekben, legyen az akármely vízben nyüzsgő, és akármely vízben élő állat; mind útálatos az néktek. 11 De legyenek is útálatosak néktek; azoknak húsából ne egyetek, és holttestöket is útáljátok. 12 A minek nincs úszósáryna és pikkelye a vizekben, mind útálatos az néktek. 13 A szárnyas állatok közül pedig ezeket útáljátok; meg ne egyétek, útálatosak ezek: a sas, a saskeselyű és a halászó sas. 14 A sólyom és a héja az ő nemével. 15 minden holló az ő nemével. 16 A strucz, a bagoly, a kakuk és a karvaly az ő nemével. 17 A kuvik, a hattyú és a füles bagoly. 18 A bölömbika, a pelikán és a gérm. 19 Az eszterág és a szarka az ő nemével, a büdös banka és a denevér. 20 minden szárnyas féreg, a mely négy lábon jár, útálatos néktek. 21 Csak azt ehettek meg a négylábú szárnyas férek közül, a melynek lábain felül szökő-szárai vannak, hogy szökdécelhessen azokkal a földön. 22 Ezeket egyétek meg azok közül: az arbé-sáskát az ő nemével, a szolám-sáskát az ő nemével, a khargol-sáskát az ő nemével és a khagab-sáskát az ő nemével. 23 minden egyéb négylábú szárnyas féreg pedig útálatos legyen néktek. 24 És ezekkel tisztálatonokká teszik magatokat; minden, aki illeti holttestüket, tisztálatan legyen estvéig. 25 Mindaz pedig, aki hordozza azoknak holttestét, mosza meg az ő ruháit, és tisztálatan legyen estvéig. 26 minden barom, a melynek hasadt a körme, de nincs egészen ketté hasadvá, és nem kérődzik, tisztálatan legyen néktek; valaki illeti azt, tisztálatan legyen. 27 minden állat, a mely a négylábúak között a talpán jár, tisztálatan legyen néktek; minden, aki azoknak holttestét illeti, tisztálatan legyen estvéig. 28 A ki

pedig hordozza azoknak holttestét, mossa meg az ő ruháit, és tisztában legyen estvéig. Tisztábanok azok néktek. 29 A földön csúszó-mászó állatok között pedig ezek legyenek tisztábanok: a menyét, az egér és a gyík az ő nemével. 30 A sündisznó, a kaméleon, a tarka gyík, a csiga és a vakondok. 31 Ezek tisztábanok néktek minden csúszó-mászó között; valaki illeti ezeket holtuk után, tisztában legyen estvéig. 32 És minden, a mire ezek közül holtuk után esik valamelyik, tisztában legyen; akármely faedény, akár ruha, vagy bőr, vagy zsák; akármely eszköz, a mivel dolgozni szoktak, vízbé tétessek, és tisztában legyen estvéig, ezután tiszta legyen. 33 Akármely cserépedény pedig, a melybe beleesik valami azokból, mindazzal együtt, a mi benne van, tisztában legyen, és az edényt törjétek el. 34 minden megehető eledel, a melyhez az ilyen edényből víz jut, tisztában, és minden megiható ital is minden ilyen edényben tisztában legyen. 35 És minden, a mire azoknak holttestéből esik valami, tisztában; kemencze és tűzhely lerontassék; tisztábanok azok és tisztábanok legyenek néktek. 36 De a forrás, a kút, az egybegyűlt víz tiszta legyen; de a mi azoknak holttestéhez ér, tisztában. 37 Hogyha azoknak holttestéből reáesik valamely vetőmagra, a mely elvetendő, tiszta legyen az. 38 De ha vizet töltenek a magra, és úgy esik rá azoknak holttestéből, tisztában az ilyen néktek. 39 Hogyha olyan hullik el a barmok közül, a mely eledeletek néktek; a ki annak holttestét illeti, tisztában legyen estvéig. 40 A ki pedig eszik annak holttestéből, mossa meg az ő ruháit, és tisztában legyen estvéig. És mossa meg ruháit az is, aki hordozta annak holttestét, és tisztában legyen estvéig. 41 Mindaz is, a mi csúszik-mászik a földön, útálatos legyen, meg ne egyétek. 42 Mindazt, a mi hason csúszik, és mindazt, a mi négy, sőt mindazt, a mi több lábon jár, a földön csúszó-mászó bármely állatot, meg ne egyétek ezeket, mert útálatosak ezek. 43 Meg ne fertézzessétek magatokat semmiféle csúszó-mászó állattal, és meg ne tisztábanitsátok magatokat azokkal, hogy tisztábanokká legyetek általok. 44 Mert én, az Úr, vagyok a ti Istenetek; szenteljétek meg azért magatokat, és szentek legyetek, mert én szent vagyok, és meg ne tisztábanitsátok magatokat semmiféle állat által, a mely csúszik-mászik a földön. 45 Mert én vagyok az Úr, aki felhőtalak titeket Égyptom földéből, hogy Istenetekké legyenek néktek; legyetek azért szentek, mert én szent vagyok. 46 Ez a törvény a baromfélékről, a szárnysá állatokról, minden elő állatról, a mely nyüzsgő a vizekben, és minden állatról, a mely csúszik-mászik a földön. 47 Hogy különbséget tehesseket a tisztában és tiszta között,

az olyan állat között, a mely megehető, és az olyan állat között, a mely meg nem ehető.

12 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: 2 Szól Izráel fiainak, mondván: Ha az asszony lebetegszik, és fiat szül, tisztában legyen hét napig; az ő havi betegségének ideje szerint legyen tisztában. 3 A nyolcadik napon pedig metéljék körül a fiú férfitestének bőrét. 4 Azután harminczhárom napig maradjon otthon a vértől való tisztlás miatt; semmi szent dolgot ne illessen, a szent helyre se menjen be, míg el nem telnek az ő tisztlásának napjai. 5 Ha pedig leányt szül, két héti legyen tisztában, mint havi betegségekor, és hatvanhat napig maradjon otthon a vértől való tisztlása végett. 6 Mikor pedig letelnek az ő tisztlásának napjai, fiú miatt vagy leány miatt, hozzon egészen égőáldozatul esztendős bárányt, galambfiat vagy gerliczét búnert való áldozatul, a gyülekezet sátorának nyílása elő a paphoz. 7 És áldozza meg azt az Úr előtt; és szerezzen néki engeszelést; így lesz tiszta az ő vérfolyása után. Ez a törvénye a fiút vagy leányt szülő asszonynak. 8 Ha pedig nincs elég módja bárányhoz, vigyen két gerliczét vagy két galambfiat, egyiket egészen égőáldozatul, a másikat búnert való áldozatul, és szerezzen néki engeszelést a pap, és tiszta lesz.

13 Szóla ismét az Úr Mózesnek és Áronnak, mondván:
2 Ha valamely ember testének bőrén daganat, vagy tarjagosság, vagy fehér folt támad, és az ő testének bőrén poklos fakadékká lehet: vigyék el az ilyet Áronhoz, a paphoz, vagy egyvalamelyikhez az ő papfai közül. 3 És nézze meg a pap azt a test bőrén lévő fakadékot. Ha a szőr a fakadékban fehérré változott, és ha a fakadéknak felülete mélyebben van az ő testének bőrénlé: akkor poklos fakadék az. Mihelyt látja ezt a pap, tiszta lannak ítélezze azt. 4 Ha pedig fehér folt van a teste bőrén, de annak felülete nincs mélyebben a bőrnél, és a szőre sem változott meg fehérré, akkor rekeszsze külön a pap a fakadékos embert hét napig. 5 A hetedik napon pedig nézze meg őt a pap, s ha szerinte a fakadék egy állapotban van, át nem terjedt tovább a fakadék a bőrön, a pap másodszor is rekeszsze őt külön hét napig. 6 Nézze meg őt azután a pap a hetedik napon másodszor is, és ha a fakadék meghalványodott, és nem terjedt tovább a bőrön a fakadék, tisztaának ítélezze őt a pap; tarjagosság az, mossa meg azért a ruháit és legyen tiszta. 7 De ha a tarjagosság tovább terjedt a bőrön, miután a papnál az ő megtisztlása végett jelentkezett: akkor másodszor is jelentse magát a papnál. 8 És ha látja a pap, hogy ímé tovább terjedt a tarjagosság a bőrön: ítélezze azt a pap tiszta lannak, poklosság az. 9

Ha poklos fakadék lesz az emberen, vigyék tehát azt a paphoz. **10** És ha látja a pap, hogy ímé fehér daganat van a bőrön, és az a szőrt fehérré változtatta, és vadhus van a daganatban: **11** Idült poklosság az az ő testének bőrén; azért tisztálannak ítéje azt a pap, ne is rekesztesse külön azt, mert tisztálisan az. **12** Ha pedig folyton fejlődik a poklosság a bőrön, és a poklos fakadék elborítja a fakadékosnak egész bőrét tetőtől talpig mindenfelé, a merre a pap szemei látnak; **13** És ha látja a pap, hogy ímé elborította a poklosság annak egész testét: akkor ítéje tisztának a fakadékot; mivelhogy egészen fehérré változott az, tiszta az. **14** De mihegy vadhus mutatkozik abban, tisztálisan legyen. **15** Ha meglátja a pap a vadhuszt, tisztálannak ítéje azt; a vadhus tisztálisan legyen, poklosság az. **16** De ha a vadhus eltűnik, és fehérré változik, akkor menjen a paphoz. **17** És ha megnézi azt a pap, és a fakadék csakugyan fehérré változott, akkor ítéje a pap a fakadékot tisztának, tiszta az. **18** Ha pedig valakinek a teste bőrén kelevény volt, de begyógyult, **19** És a kelevény helyén fehér daganat, vagy vörhenyes fehér folt támad, jelentse magát a papnál. **20** És ha látja a pap, hogy íme annak felülete alább esik a bőrnél, és a szőre fehérré változott: akkor ítéje azt a pap tisztálannak; poklos fakadék az, a mi a kelevényben fakadt. **21** Ha pedig megnézi azt a pap, és íme nincs abban fehér szőr, és nem is esett alább a bőrnél, sőt meghalványodott az: akkor rekeszze külön azt a pap hét napig. **22** Ha azonban tovább terjed a bőrön; akkor tisztálannak ítéje azt a pap, poklos fakadék az. **23** De ha előbbi állapotában marad a folt, nem terjedt: a kelevény forradása az, azért tisztának ítéje azt a pap. **24** Vagy ha valaki testének bőrén égesi seb lesz, és a seb helyén vörhenyesfehér folt támad vagy fehér; **25** És megnézi azt a pap, és íme a szőr fehérré változott a foltban, és annak felülete mélyebben van a bőrnél: poklosság az, a mi a seben fakadt, azért ítéje azt a pap tisztálannak, poklos fakadék az. **26** De ha megnézi azt a pap, és íme nincs a foltban fehér szőr, és nem is esett az alább a bőrnél, sőt meg is halványodott az: akkor rekeszze azt külön a pap hét napig. **27** És nézze meg azt a pap a hetedik napon; ha tovább terjedt a bőrön, akkor tisztálannak ítéje azt a pap, poklos fakadék az. **28** Ha pedig előbbi állapotában van a folt, nem terjedt a bőrön, sőt meg is halványodott, égesi daganat az; azért tisztának ítéje azt a pap, mert égesi seb forradása az. **29** És ha valamely férfiúnak vagy asszonynak fakadéka támad a fején vagy a szakállában, **30** És a pap megnézi a fakadékot, és íme annak felülete mélyebben van a bőrnél; és abban a szőr sárga és vékony: akkor ítéje azt a pap tisztálannak, var az, fejnek vagy szakállnak poklossága

az. **31** Ha pedig megnézi a pap a varas fakadékot, és íme annak felülete nincsen mélyebben a bőrnél, és nincsen abban fekete szőr: akkor rekeszze külön a pap azt, a kinek varas fakadéka van, hét napig. **32** És nézze meg a pap a fakadékot a hetedik napon, és ha nem terjedt a var, és nem lett benne sárga szőr, és a varnak felülete nem lett mélyebbé a bőrnél: **33** Akkor borotválkozzék meg, de a varat le ne borotválja; a pap pedig másodszor is rekeszze külön a varas embert hét napig. **34** És a pap nézze meg a varat a hetedik napon, és ha nem terjedt a var a bőrön, és annak felülete nincsen mélyebben a bőrnél: akkor tisztának ítéje azt a pap és mossa meg a ruháit, és tiszta lesz. **35** De ha tovább terjed a var a bőrön, miután tisztának ítélté azt, **36** És megnézi azt a pap, és csakugyan terjedt a var a bőrön: akkor ne is kutasson a pap a sárga szőr után, tisztálisan az. **37** De ha a var szerinte egy állapotban van, és fekete szőr indult abban, meggyógyult az a var, tiszta az; tisztának ítéje azt a pap. **38** Ha pedig valamely férfi vagy asszony testének bőrén foltok, fehér foltok támadnak, **39** És megnézi a pap, és íme a testök bőrén lévő foltok halavány fehérek: a bőrön fakadt sömör az, tiszta az az ember. **40** Hogyha valamely embernek egészen elhull a haja, kopasz az, és tiszta az. **41** És ha előlről hull el a haja, elől kopasz az, és tiszta az. **42** Hogyha pedig az ő egész kopasz, vagy elől kopasz fején vörhenyes fehér fakadék támad, poklos fakadék az az ő egész kopasz vagy elől kopasz fején. **43** Ha megnézi azt a pap, és íme a fakadék daganata vörhenyes fehér az ő egész kopasz vagy elől kopasz fején, olyanforma, mint a test bőrén való poklosság: **44** Poklos ember az, tisztálisan az, igen tisztálannak ítéje azt a pap, mivelhogy fején van a fakadékja. **45** A poklos ember pedig, a kin a fakadék van, megszaghatott ruhában és mezítelen fővel legyen, és a bajuszát fedezze be, és ezt kiáltsa: Tisztálisan, tisztálisan! **46** Mindaddig tisztálisan legyen, a míg rajta van a fakadék, tisztálisan az; csak ő maga lakjék, a táboron kívül legyen az ő lakása. **47** Hogyha pedig valami ruhán van a poklos fakadék, gyapjú ruhán vagy len ruhán, **48** Vagy lenből és gyapjúból készült fonadékon vagy szöveten; vagy bőrön, vagy valamely bőrből való készítményen; **49** És ha az a fakadék zöld vagy vörhenyes színű a ruhán, vagy bőrön, vagy szöveten, vagy fonadékon, vagy akármely bőrből való eszközön: poklos fakadék az, mutassák azért meg a papnak. **50** És nézze meg a pap a fakadékot és rekeszze külön azt a min a fakadék van, hét napig. **51** A hetedik napon pedig nézze meg a fakadékot. Ha terjed a fakadék a ruhán vagy szöveten, vagy fonadékon vagy bőrön, és akármely készítményen, a mivé a bőr feldolgoztatik:

emésző poklosság az a fakadék, tisztálatan az. 52 Azért égesse meg azt a ruhát, vagy a gyapjúból vagy a lenből készült szövetet vagy fonadéket, vagy akármely bőrből való eszközöt, a melyen a fakadék leend; mert emésző poklosság az, tűzön égessék meg azt. 53 De ha megnézi a pap, és ímé nem terjedt a fakadék a ruhán, vagy szöveten, vagy fonadékon, vagy akármely bőrből való eszközön: 54 Akkor parancsolja meg a pap, hogy mossák meg azt, a min a fakadék van, és rekeszze külön azt másodszor is hétnapig. 55 Ha pedig megnézi azt a pap a mosás után, és íme a fakadék nem változtatta meg a színét; ha nem terjedt is a fakadék, tisztálatan az, tűzben égesd meg azt; beevődés az, akár a fonakján, akár a színén legyen az. 56 De ha látja a pap, hogy ímé meghalványodék a fakadék a megmosatása után: akkor szakaszsa el azt a ruhától vagy bőrtől, vagy a szövettől vagy a fonadéktól. 57 És ha mégis mutatkozik a ruhán vagy szöveten, vagy fonadékon, vagy akármely bőrből való eszközön: akkor kiújulás az; tűzzel égesd meg azt, a min a fakadék van. 58 Azt a ruhát pedig, vagy szövetet, vagy fonadéket, vagy akármely bőrből való eszközöt, a melyet megmostál, ha eltávozik rólorok a fakadék, mosd meg másodszor is, és tiszta lesz. 59 Ez a törvénye a poklos fakadéknak, akár gyapjú-, akár lenruhán, akár szöveten, akár fonadékon, vagy akármely bőrből való eszközön legyen, hogy tisztának vagy tisztálannak ítéltessék.

14 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: 2 Ez legyen a poklos embernek törvénye az ō megtisztulásának napján, hogy vigyék a paphoz. 3 A pap pedig menjen ki a táboron kívül, és nézze meg a pap, és ha meggyógyult a pokloson a poklos fakadék: 4 Akkor parancsolja meg a pap, hogy hozzanak a megtisztulandó emberért két elő, tiszta madarat, cédrusfát, karmazsint és izsópot; 5 Azután parancsolja meg a pap, hogy az egyik madarat öljék meg cserépedényben, forrásvíz felett. 6 Az elő madarat pedig, vegye azt és a cédrusfát, a karmazsint és az izsópot; és mártsa be azokat és az elő madarat a megölt madárnak vérébe a forrásvíz felett. 7 És hintse meg a poklosságból megtisztulandó embert hétszer, és ítéje azt tisztának; az elő madarat pedig bocsássa szabadon a mezőre. 8 Azután a megtisztulandó ember mossa ki az ō ruháit, borotválja le minden szőrét, és mosódjék meg vízben, és tiszta lesz; így menjen be azután a táborba, de a sátorán kívül maradjon hétnapig. 9 A hetedik napon pedig borotválja le minden szőrét: a haját, szakállát, szemöldököt és minden egyéb szőrét borotválja le, és mossa ki ruháit, és mossa meg a testét vízben, és tiszta lesz. 10 A nyolcadik napon pedig

vegyen két ép bárányt, meg egy ép nőstény bárányt, egy esztendőst, és olajjal elegyített három tized efa lisztlángot ételáldozatul, és egy lóg olajt. 11 A pap pedig, a ki a tisztítást végzi, állassa a megtisztulandó embert mindenekkel együtt az Úr elébe, a gyülekezet sátorának nyílásához. 12 És vegye a pap az egyik bárányt, és áldozza meg azt vétekért való áldozatul a lóg olajjal együtt, és lóbálja meg azokat az Úr előtt. 13 A bárányt pedig ott ölie meg, ahol a bűnért való áldozatot és az egészen égőáldozatot ölik meg a szent helyen; mert a miképen a bűnért, azonképen a vétekért való áldozat is a papé; igen szentséges az. 14 És vegyen a pap a vétekért való áldozatnak véréből, és kenje meg azzal a megtisztulandó ember jobb fülének czimpáját, és az ō jobb kezének hüvelykét, és jobb lábának hüvelykét. 15 Vegyen a pap a lóg olajból is, és töltson a papnak a bal tenyerére. 16 És mártsa be a pap az ō jobb kezének újját az olajba, mely az ō bal tenyerén van, és hintsen az olajból az újjával hétszer az Úr előtt. 17 A maradék olajból pedig, a mely az ō tenyerén van, kenje meg a pap a megtisztulandó ember jobb fülének czimpáját, a jobb kezének hüvelykét és a jobb lábának hüvelykét a vétekért való áldozat vérén felül. 18 És a mi megmarad az olajból, a mely a pap tenyerén van, kenje a megtisztulandó ember fejére; így szerezzen néki engesztelést a pap az Úr előtt. 19 Azután készítsen a pap bűnért való áldozatot, és szerezzen engesztelést a tisztálanságából megtisztulónak; azután ölie meg az égőáldozatot. 20 És vigye fel a pap az égőáldozatot és az ételáldozatot az oltárra; így szerezzen néki engesztelést a pap, és tiszta lesz. 21 Hogya pedig szegény ō, és nincs módja azokhoz, akkor vegyen egy bárányt vétekért való áldozatul meglóbálás végett, hogy engesztelésül legyen érte; meg egy tized efa lisztlángot, olajjal elegyítve, ételáldozatul, és egy lóg olajt. 22 És két gerliczét vagy két galambfiat, a mint a módja engedi, és legyen az egyik bűnért való áldozat, a másik pedig egészen égőáldozat. 23 És vigye azokat az ō tisztulásának nyolcadik napján a paphoz, a gyülekezet sátorának nyílásához, az Úr elébe. 24 És vegye a pap a vétekért való áldozat bárányát, és a lóg olajt, és lóbálja meg azokat a pap az Úr előtt. 25 Azután ölie meg a vétekért való áldozat bárányát, és vegyen a pap a vétekért való áldozat véréből, és kenjen a megtisztulandó ember jobb fülének czimpájára, és jobb kezének hüvelykére, és jobb lábának hüvelykére. 26 Az olajból pedig töltson a pap a papnak baltenyerére. 27 És hintsen a pap az ō jobb kezének újjával az olajból, a mely az ō bal tenyerén van, hétszer az Úr előtt. 28 Azután kenje meg a pap a tenyerén levő olajból a megtisztulandó jobb fülének

czimpáját, a jobb kezének hüvelykét és a jobb lábának hüvelykét a vétekért való áldozat vérének helyén. 29 A mi pedig megmarad a pap tenyerén levő olajból, kenje a megtisztulandó fejére, hogy engesztelésül legyen érette az Úr előtt. 30 És készítse el az egyiket a gerliczék közül, vagy galambfiak közül, a melyik az ő módjától telik. 31 Azt, a mi kitelik az ő módjától: az egyiket bűnért való áldozatul, a másikat pedig egészen égoáldozatul az ételáldozattal egybe; így szerezzen engesztelest a pap a megtisztulandó embernek az Úr előtt. 32 Ez a törvénye annak, a kin poklos fakadék van, de a kinek nincs módja az ő megtisztulásánál. 33 Szóla ismét az Úr Mózesnek és Áronnak, mondván: 34 Mikor bementek majd a Kanaán földére, a melyet én adok néktek birtokul, és a ti birtokotokban levő föld valamelyik házára poklosságot bocsátok: 35 Akkor menjen el az, a kié a ház, és jelentse meg a papnak, mondván: Mint a poklosság, olyan mutatkozik nálam a házban. 36 A pap pedig parancsolja meg, hogy takarítsák ki a házat, mielőtt oda menne a pap a poklosság megnézésére, hogy semmi se legyen tisztálanná, a mi a házban van; és csak azután menjen be a pap a ház megnézésére. 37 És ha látja a poklosságot, hogy íme a poklosság a háznak falain zöld vagy vörhenyes horpadásokban mutatkozik, és annak felülete alább esik a felnél: 38 Akkor menjen ki a pap a házból, a háznak ajtaja elé, és zárja be a házat hét napra. 39 A hetedik napon pedig térjen vissza a pap, és ha látja, hogy íme elterjedt a poklosság a ház falán: 40 Akkor parancsolja meg a pap, hogy szedjék ki a köveket, a melyeken a poklosság van, és vessék azokat a városon kívül tisztálalan helyre; 41 A házat pedig vakartassa le belül köröskörül, és a tapasztékot, a melyet levakartak, töltsek a városon kívül tisztálalan helyre. 42 És vegyenek elő más köveket, és illeszsék be ama kövek helyére; tapasztékot is mást vegyenek, és tapasszák be a házat. 43 Hogyha a poklosság visszatér, és kiújul a házon, miután kiszedték a köveket, és miután levakarták a házat, és miután be is tapasztották azt: 44 Akkor menjen be a pap, és nézze meg, és ha íme tovább terjedt a poklosság a házon: emésztő poklosság az a házon, tisztálalan az; 45 Rontsák azért le a házat köveivel együtt, és a fát is, a háznak minden tapasztékát is; és vigyék a városon kívül tisztálalan helyre. 46 A ki pedig bemegy a házba akármikor, a míg az zárva van, tisztálalan legyen az estvéig. 47 És a ki meghál abban a házban, mossa meg a ruháit, és a ki eszik abban a házban, az is mossa meg a ruháit. 48 Ha pedig bemegy a pap és látja, hogy íme nem terjedt a poklosság a házon, miután megtapasztották a házat: akkor tisztának ítélezze a pap a házat, mert megszűnt a

poklosság. 49 A háznak megtisztítása végett pedig vegyen elő két madarat, czédrusfát, karmazsint és izsópot. 50 És ölige meg az egyik madarat cserépedényben, forrásvíz felett. 51 Azután vegye a czédrusfát, az izsópot, a karmazsint és az elő madarat, és mártsa be azokat a megölt madár vérébe és a forrásvízbe, és hintse meg azzal a házat hétszer. 52 És tisztítsa meg a házat a madár vérével, a forrásvízzel, az elő madárral, a czédrusfával, az izsóppal és a karmazsinnal. 53 Az elő madarat pedig bocsássa el a városon kívül a mezőre, így szerezzen engesztelest a házáért, és tiszta lesz. 54 Ez a törvénye mindenféle poklos fakadéknak és varnak. 55 A ruha és a ház poklosságának is. 56 A daganatnak, a tarjagosságnak és a fehér foltnak; 57 Hogy megtudhassák: mikor tisztta és mikor tisztálalta valami? Ez a poklosság törvénye.

15 Szóla ismét az Úr Mózesnek s Áronnak, mondván:

2 Szóljatok Izráel fiainak és mondjátok meg nékik:

Ha valamely férfiúnak magfolyása támad, az ő folyása tisztálalan. 3 És pedig tisztálalan lesz e folyás miatt: akár folytonos az ő magfolyása, akár megreked testében ez a folyás; tisztálanság ez ő nála. 4 minden ágy, a melyen fekszik a magfolyós, tisztálalan, és minden holmi is, a melyre ráül, tisztálalan lesz. 5 Valaki azért illeti az ő ágyát, mossa meg a ruháit, és mosódék meg vízben, és tisztálalan legyen estvéig. 6 Az is, aki a holmira ül, a melyen a magfolyós ült vala, mossa meg ruháit, és mosódék meg vízben, és tisztálalan legyen estvéig. 7 Az is, aki illeti a magfolyónak testét, mossa meg a ruháit, és mosódék meg vízben, és tisztálalan legyen estvéig. 8 És ha ráköp a magfolyós a tisztta emberre, mossa meg ez a ruháját, és mosódék meg vízben, és tisztálalan legyen estvéig. 9 És minden nyereg is, a melyre a magfolyós ráült, tisztálalan legyen. 10 És akárki is, a ki illet valamit, a mi annak alatta vala, tisztálalan legyen estvéig, és a ki hordozza azokat, mossa meg ruháit, és mosódék meg vízben, és tisztálalan legyen estvéig. 11 És minden, a kit illet a magfolyós, úgy hogy kezeit le nem öblíti vízzel, mossa meg ruháit, és mosódék meg vízben, és tisztálalan legyen estvéig. 12 A cserépedény pedig, a melyet a magfolyós illet, törettessék el, minden faedény pedig öblítessék ki vízzel. 13 Mikor pedig megtisztul a magfolyós az ő folyásából, akkor számláljon hét napot az ő tisztulására, és mossa meg ruháit, és a testét is mossa le forrásvízben, és tisztta lesz. 14 És a nyolcadik napon vegyen elő két gerliczét vagy két galambfiat, és menjen el az Úr elő, a gyülekezet sátorának nyílásához, és adja azokat a papnak. 15 És készítse el azokat a pap; az egyiket bűnért való

áldozatul, a másikat egészen égőáldozatul; így szerezzen néki engeszelést a pap az Úr előtt az ő magfolyása miatt. **16** Ha valamely férfiúnak magömlése van, mossa meg az egész testét vízben, és tisztálatlan legyen estvéig. **17** És minden ruha, és minden bőr, a melyre a magömlés kihat, mosattassék meg vízben, és tisztálatan legyen estvéig. **18** És az asszony is, a kivel férfiú hál magömléssel. Mosódjanak meg vízben, és tisztálatanok legyenek estvéig. **19** Mikor asszony lesz magfolyósá és véressé lesz az ő magfolyása a testén, hét napig legyen az ő havi bajában, és valaki illeti azt, tisztálatan legyen estvéig. **20** Mindaz is, a min hál az ő havi bajában, tisztálatan legyen és mindaz is, a min ül, tisztálatan legyen. **21** És mindaz, a ki illeti az ő ágyát, mossa meg ruhát, és mosódjék meg vízben, és tisztálatan legyen estvéig. **22** És mindaz is, a ki illet bármely holmit, a melyen ült, mossa meg ruhát, és mosódjék meg vízben, és tisztálatan legyen estvéig. **23** Sőt ha valaki az ő ágyán, vagy a holmikon illet is valamit, a melyeken ő ült, tisztálatan legyen estvéig. **24** Ha pedig vele hál valaki, és reá ragad arra az ő havi baja: tisztálatan legyen hét napig, és minden ágy is, a melyen fekszik, tisztálatan legyen. **25** És hogyha sok napig tart az asszonynak az ő vérfolyása a havi bajának idején kívül, vagy ha a folyás a havi bajon túl tart: valameddig az ő tisztálatanságának folyása tart, úgy legyen, mint havi bajának idején, tisztálatan az. **26** minden ágy, a melyen fekszik az ő folyásának egész ideje alatt, olyan legyen, mint a havi baja idejében lévő ágya, és minden holmi is, a melyre ráül, tisztálatan legyen, mint az ő havi bajának tisztálatansága alatt. **27** És mindaz is, a ki illeti azokat, tisztálatan lesz, mossa meg azért a ruhát, és mosódjék meg vízben, és tisztálatan legyen estvéig. **28** Ha pedig megtisztul az ő folyásából: számláljon hét napot, és azután tiszta legyen. **29** A nyolcadik napon pedig vegyen elő két gerliczét vagy két galambfiat, és vigye el azokat a papnak, a gyülekezet sátorának nyílásához. **30** És készítse el a pap az egyiket bűnéről való áldozatul, a másikat pedig egészen égőáldozatul; így szerezzen néki engeszelést a pap az Úr előtt az ő tisztálatanságának folyása miatt. **31** Így tartsákat vissza Izráel fiait az ő tisztálatanságuktól, hogy meg ne haljanak az ő tisztálatanságuk miatt, megfertőztetvén az én hajlékomat, a mely közöttök van. **32** Ez a törvénye a magfolyósnak, és annak, a kinek magömlése van, a mi által tisztálatanná lesz; **33** És a havi bajban szenvendőnek és a magfolyásban lévőnek, férfinak és asszonyak, és annak a férfiúnak a ki tisztálatan asszonyal hál.

16 És szóla az Úr Mózesnek, az Áron két fiának halála után, a kik akkor haltak meg, a mikor az Úr hoz járultak vala. **2** És monda az Úr Mózesnek: Szólj a te atyádfiának, Áronnak, hogy ne menjen be akármikor a szenthelyre a függönyön belül a fedél elő, a mely a láda felett van, hogy meg ne haljon, mert felhőben jelenek meg a fedél felett. **3** Ezzel menjen be Áron a szenthelyre: egy fiatal tulokkal bűnéről való áldozatul, és egy kossal égőáldozatul. **4** Gyolcsból készült szent köntöst öltön magára, és gyolcs lábravaló legyen a testén, gyolcs övvel övezze be magát, és gyolcs süveget tegyen fel; szent ruhák ezek; mossa meg azért a testét vízben, és úgy öltse fel ezeket. **5** Izráel fiainak gyülekezetétől pedig vegyen át két kecskebakot bűnéről való áldozatul, és egy kost egészen égőáldozatul. **6** És áldozza meg Áron a bűnéről való áldozati tulkit, a mely az övé, és végezzen engeszelést magáért és háza népéért. **7** Azután vegye elő a két kecskebakot, és állassa azokat az Úr előt a gyülekezet sátorának nyílásához, **8** És vessen sorsot Áron a két bakra; egyik sorsot az Úrért, a másik sorsot Azázelért. **9** És áldozza meg Áron azt a bakot, a melyre az Úrért való sors esett, és készítse el azt bűnéről való áldozatul. **10** Azt a bakot pedig, a melyre az Azázelért való sors esett, állassa elevenen az Úr előt, hogy engeszelés legyen általa, és hogy elküldje azt Azázelnek a pusztába. **11** Áron pedig úgy áldozza meg a bűnéről való áldozati tulkit, a mely az övé, és úgy szerezzen engeszelést magáért és háza népéért, hogy ölige meg a bűnéről való áldozati tulkit, a mely az övé. **12** És vegye tele a tömjénezőt eleven szénnel az oltáról, a mely az Úr előtt van, és vegye tele a két markát a porrá tört fűszerekből való füstölőből, és vigye be a függönyön belől. **13** És vesse a füstölöt a tűzre az Úr előtt, hogy befedje a füstölő felhője a fedeleit, a mely a bizonyág felett van, hogy meg ne haljon. **14** Azután vegyen a tuloknak véréből és hintsen újjával a fedél felső színére napkelet felé; a fedél előtt pedig hétszer hintsen újjával a vérből. **15** És ölige meg a bűnéről való áldozati bakot, a mely a népé, és vigye be annak vérét a függönyön belől, és úgy cselekedjék annak vérével, a mint a tuloknak vérével cselekedett: hintse ugyanis azt a fedére és a fedél előt. **16** Így szerezzen engeszelést a szenthelynek Izráel fiainak tisztálatanságai és vétkei miatt; mindenféle bűnei miatt; így cselekedjék a gyülekezet sátorával is, a mely közöttök van, az ő tisztálatanságaik közepette. **17** Senki se legyen a gyülekezet sátorában, a mikor bemegy a szenthelybe, hogy engeszelést szerezzen, egészen az ő kijöveteléig; és végezzen engeszelést magáért, házanépéért, és Izráelnek egész gyülekezetéért. **18** Azután menjen ki az oltárhoz, a

mely az Úr előtt van, és végezzen engesztelést azért is; vegyen ugyanis a tuloknak véréből és a baknak véréből, és kenje meg az oltárnak szarvait köröskörül. 19 És hintsen arra a vérből az ő újjával hétszer; így tegye tiszttává, és így szentelje meg azt Izráel fiainak tiszttálanságaitól. 20 Miután pedig elvégezi a szenthelyért, a gyülekezet sátoráért és az oltárért való engesztelést; hozza elő az élő bakot. 21 És tegye Áron mind a két kezét az élő baknak fejére, és vallja meg felette Izráel fiainak minden hamisságát és minden vétkét, mindenféle bűneit: és rakja azokat a baknak fejére, azután küldje el az arravaló emberrel a pusztába, 22 Hogy vigye el magán a bak minden ő hamisságukat kietlen földre, és hogy bocsássa el a bakot a pusztában. 23 Azután menjen be Áron a gyülekezet sátorába, és vesse le a gyolcs ruhákat, a melyeket felültött, mikor bement a szenthelybe, és hagyja ott azokat. 24 És mossa meg a testét vízben szent helyen, és öltse fel a maga ruháit, úgy menjen ki, és készítse el a maga egészen égőáldozatát és a nép egészen égőáldozatát, és végezzen engesztelést magáért és a népért. 25 A bűnért való áldozat kövérjét pedig füstölögesse el az oltáron. 26 Az pedig, aki elvitte az Azázelnek való bakot, mossa meg ruháit, és a testét is mossa le vízben, és azután menjen be a táborba. 27 A bűnért való áldozati tulkit pedig, és a bűnért való áldozati bakot, a melyeknek vére engesztelés végétől bevitettet a szenthelyre, vigye ki a táboron kívül, és égessék meg azoknak bőrét, húsát és ganéjét tűzzel. 28 És aki elégeti ezeket, mossa meg ruháit, és a testét is mossa le vízben, és azután így menjen be a táborba. 29 Örökkévaló rendtartás legyen ez nálatok: a hetedik hónapban, a hónapnak tizedikén sanyargassátok meg magatokat és semmi munkát ne végezzetek, se a benszüllött, se a közöttetek tartózkodó jövevény. 30 Mert ezen a napon engesztelés lesz értetek, hogy megtisztítson titeket; minden bűnötktől megtisztultok az Úr előtt. 31 Szombaton szombatja ez nétek, sanyargassátok meg azért magatokat; örökkévaló rendtartás ez. 32 És végezzen engesztelést a pap, a kit felkennék, és a kit az ő tisztére felavatnak, hogy paposkodjék az ő atyja helyett, és öltözökdjék a gyolcs ruhákba, a szent ruhákba: 33 És végezzen engesztelést a szentek szentjéért, és a gyülekezet sátoráért, és az oltárért is végezzen engesztelést, sőt a papokért és az egész összegyülekezett népért is engesztelést végezzen. 34 És örökkévaló rendtartás legyen ez nálatok, hogy egyszer egy esztendőben engesztelést végezzenek Izráel fiainak minden bűnéért. És úgy cselekedék, a mint megparancsolta vala az Úr Mózesnek.

17 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: 2 Szólj Áronnak és az ő fiainak és Izráel minden fiának, és mondd nékik: Ez az a doleg, a mit megparancsolt az Úr, mondván: 3 Ha valaki Izráel házából ökröt, vagy bárányt, vagy kecskét öl le a táborban, vagy a ki öl a táboron kívül, 4 És nem viszi azt a gyülekezet sátorának nyílásához, hogy áldozattal járuljon az Úrhoz, az Úrnak hajléka előtt: vérontásul tulajdonítassék az annak az embernek; vért ontott, töröllessék ki azért az ilyen ember az ő népe közül: 5 Azért hogy vigyék el Izráel fiai az ő véres áldozataikat, a melyeket áldoznak vala a mezőn, vigyék el azokat az Úrnak, a gyülekezet sátorának nyílásához, a paphoz, és áldozzák meg azokat hálaáldozatul az Úrnak. 6 És hintse a pap a vért az Úr oltárára, a mely a gyülekezet sátorának nyílásánál van, a kövérjét pedig füstölögesse el kedves illatul az Úrnak. 7 És ne áldozzák többé véres áldozataikat az ördögöknek, a kikkel ők paráználkodnak. Örökkévaló rendtartás legyen ez nékik nemzetiségről nemzetiségre. 8 Mondjad nékik ezt is: Valaki az Izráel házából, vagy a köztök tartózkodó jövevények közül, egészen égőáldozatot áldoz vagy véres áldozatot, 9 És nem viszi azt a gyülekezet sátorának nyílásához, hogy elkészítse azt az Úrnak: irtassék ki az ilyen ember az ő népe közül. 10 És ha valaki Izráel házából, vagy a köztök tartózkodó jövevények közül valamiféle vért megeszik: kiontom haragomat az ellen, aki a vért megette, és kiírtom azt az ő népei közül. 11 Mert a testnek élete a vérben van, én pedig az oltárra adtam azt néktek, hogy engesztelésül legyen a ti életetekért, mert a vér a benne levő élet által szerez engesztelést. 12 Azért mondjam Izráel fiainak: Egy lélek se egyék vért közületek; a köztetek tartózkodó jövevény se egye meg a vért. 13 És ha valaki Izráel fiai közül, vagy a köztök tartózkodó jövevények közül vadászásban vadat vagy madarat fog, a mely megehethető: onta ki annak vérét, és fedje be azt földdel. 14 Mert minden testnek élete az ő vére a benne levő élettes. Azért mondjam Izráel fiainak: Semmiféle testnek a vérét meg ne egyétek, mert minden testnek élete az ő vére; valaki megeszi azt, irtassék ki. 15 Ha pedig valaki elhullott, vagy vadolt megszagaggatott állatot eszik, akár benszüllött, akár jövevény: mossa meg ruháit, és mosódjék meg vízben, és tiszttálan legyen estvéig, azután tiszta. 16 Hogyha meg nem mossa ruháit, sem a testét le nem mossa: viselje az ő vétségének terhét.

18 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: 2 Szólj Izráel fiaihoz, és mondd nékik: Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. 3 Ne cselekedjetek úgy, a mint Egyiptom földén cselekesznek, a hol laktatok; úgy se cselekedjetek,

a mint Kanaán földén cselekesznek, a hová beviszlek titetek; se azoknak rendtartásai szerint ne járjatok. 4 Az én végzéseim szerint cselekedjetek, és az én rendeleteimet tartsátok meg, azok szerint járván. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. 5 Tartsátok meg azért az én rendeleteimet és az én végzéseimet, a melyeket ha megcselekszik az ember, él azok által. Én vagyok az Úr. 6 Senki se közelgessen valamely vér szerint való rokonához, hogy felfedje annak szemérmét. Én vagyok az Úr. 7 A te atyádnak szemérmet és a te anyádnak szemérmet fel ne fedd; a te anyád ő, fel ne fedd az ő szemérmet. 8 A te atyád feleségének szemérmet fel ne fedd, a te atyádnak szemérme az. 9 A te atyád leányának, vagy a te anyád leányának, a te leánytestvérednek szemérmet, akár otthon született, akár kívül született legyen; fel ne fedd szemérmet. 10 A te fiad leányának szemérmet, vagy a te leányod leányáét, ezeknek szemérmet fel ne fedd, mert a te szemérmeid azok. 11 A te atyád felesége leányának szemérmet, a ki a te atyádnak magzatja, leánytestvéréd ő, fel ne fedd ennek szemérmet. 12 A te atyád leánytestvérének szemérmet fel ne fedd, a te atyádnak vér szerint való rokona ő. 13 A te anyád leánytestvérének szemérmet fel ne fedd, mert a te anyádnak vér szerint való rokona ő. 14 A te atyád fiútestvérének szemérmet fel ne fedd, annak feleségehez ne közelgess, nagynénéd ő. 15 A te menyednek szemérmet fel ne fedd; a te fiadnak felesége ő: ne fedd fel az ő szemérmet. 16 A te fiútestvéred feleségének szemérmet fel ne fedd; a te fiútestvérednek szemérme az. 17 Valamely asszonynak és az ő leányának szemérmet fel ne fedd; az ő fiának leányát, vagy leányának leányát el ne vedd, hogy annak szemérmet felfedj; mert vér szerint való rokonok ők; fajtalanodás ez. 18 De feleséglő se végy senkit az ő leánytestvére mellé, hogy ellenkezés ne legyen, ha felfedez ő mellette amannak szemérmet az ő életében. 19 Asszonyhoz ne közelgess, az ő havi tisztálansága alatt, hogy felfedj az ő szemérmet. 20 És a te felebarátodnak feleségehez se add magad közösülésre, hogy azzal magadat megfertőzzess. 21 A te magzatodból ne adj, hogy oda áldozzák a Moloknak, és meg ne szentségtelenítsd a te Istenednek nevét. Én vagyok az Úr. 22 Férfiúval ne hálj úgy, a mint asszonynal hálunk: útálatoság az. 23 És semmiféle barommal se közsönlj, hogy azzal magadat megfertőzzess, és asszony se álljon meg barom előtt, hogy meghágja őt; fertelmeség az. 24 Egyikkel se fertőztessétek meg magatokat ezek közül; mert mindezekkel ama pogányok fertőztették meg magokat, kiket én kiúzok ti előletek. 25 És fertőzötté lett az a föld, de meglátogatom azon az ő gonoszságát, mert

kikötője az a föld az ő lakosait. 26 Tartsátok meg azért ti az én rendeléseimet és végzéseimet, és ez útálatoságok közül semmit meg ne cselekedjetek, se a benszüllött, se a közöttetek tartózkodó jövevény: 27 (Mert mindeneket az útálatoságokat megcselekedték annak a földnek lakosai, a mely előttetek van; és fertelmesé lön az a föld), 28 Hogy ki ne okádjон titetek az a föld, ha megfertőztetik azt, a mint kikötője azt a népet, a mely előttetek van. 29 Mert a ki megcselekszik valamit ez útálatoságokból, mind kiiratik az így cselekvő ember az ő népe közül. 30 Tartsátok meg azért a mit én megtartani rendelek, hogy egyet se kövessetek amaz útálatos szokásokból, a melyeket követtek ti előttetek, és meg ne fertőztessétek magatokat azokkal. Én, az Úr, vagyok a ti Istenetek.

19 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: 2 Szólj Izráel fiainak egész gyülekezetéhez, és mondd nékik: Szentek legyetek, mert én az Úr, a ti Istenetek szent vagyok. 3 Az ő anyját és atyját minden ember tisztelezze, és az én szombatjaimat megtartsátok. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. 4 Ne hajoljatok a bálványokhoz, és ne csináljatok magatoknak öntött isteneteket. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. 5 Hogyha háláadó áldozatot áldoztok az Úrnak, úgy áldozzátok, hogy kedvesen fogadtassatok. 6 A ti áldozástok napján és a következőn egyétek meg; a mi pedig harmadnapra marad, egessétek meg tűzben. 7 Ha pedig harmadnapra eszik valaki abból, útálatos az, nem lehet kedves. 8 És a ki eszi azt, viselje az ő álnokságának terhét; mivelhogy megfertőzte az Úrnak szentségét, irtassék ki az ilyen ember az ő népe közül. 9 Mikor a ti földetek termésétlearatjátok, ne arasd le egészen a te meződnek szélét, és az elhullott gabonafejeket fel ne szedd. 10 Szőlődet se mezgéreld le, és elhullott szemeit se szedd fel szőlődnek, a szegénynek és a jövevénynek hagyd meg azokat. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. 11 Ne orozzatok, se ne hazudjatok és senki meg ne csalja az ő felebarátját. 12 És ne esküdjeket hamisan az én nevemre, mert megfertőzteted a te Istenednek nevét. Én vagyok az Úr. 13 A te felebarátodat ne zsarold, se ki ne rabold. A napszámos bérre ne maradjon nálad reggelig. 14 Síketet ne szidalmazz, és vak elé gáncsot ne vess; hanem félj a te Istenedtől. Én vagyok az Úr. 15 Ne kövessetek el igazságtalanságot az ítéletben; ne nézd a szegénynek személyét, se a hatalmas személyét ne becsüld; igazságosan ítéj a te felebarátodnak. 16 Ne járj rágalmazóként a te néped között; ne támadj fel a te felebarátodnak vére ellen. Én vagyok az Úr. 17 Ne gyűlöld a te atyádfiát szívedben; fedd meg a te felebarátodat nyilván, hogy ne viselj az ő bűnnek terhét. 18 Bosszúálló ne légy,

és haragot ne tarts a te néped fiai ellen, hanem szeressed felebarátodat, mint magadat. Én vagyok az Úr. **19** Az én rendeléseimet megtartsátok: Barmodat másfélle állattal ne párosítsd, szántóföldedbe kétféle magot ne vess, és kétféle szövetű ruha ne legyen rajtad. **20** És ha valaki asszonynal hái és közösül, és az valamely férfi hatalma alatt lévő rabnő, és sem ki nem váltatott, sem szabadon nem bocsáttatott: büntetés érje, de meg ne ölettessenek, mert nem volt szabad az asszony. **21** A férfiú pedig vigye el az ő vétkéért való áldozatát az Úrnak a gyülekezet sátorának nyílásához: egy kost vétekért való áldozatul. **22** És a pap szerezzen néki engesztelest, a vétekért való áldozat kosával az Úr előtt, az ő bűnéért, a melyet elkövetett, és megbocsáttatik néki az ő bűne, a melyet elkövetett. **23** Mikor pedig bementek arra a földre, és plántáltok ott mindenféle gyümölcstermő fát, annak gyümölcsét körülmetéletlennek tartsátok, három esztendeig legyen az néktek körülmetéletlen: meg ne egyétek. **24** A negyedik esztendőben pedig annak minden gyümölcsére szent legyen, háláldozatul az Úrnak. **25** Csak az ötödik esztendőben egyétek meg annak gyümölcsét, és annak termését magatoknak gyűjtsétek. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. **26** Ne egyetek vérrel valót, ne varázsoljatok és ne bűvészkedjetek. **27** A ti hajatokat kerekdedre ne nyírjátok, a szakállad végét se csúfítsd el. **28** Testeteket a holt emberért meg ne hasogassátok, se égetéssel magatokat meg ne bélgezzétek. Én vagyok az Úr. **29** A te leányodat meg ne becstelenítsd, paráznáságra adván azt; hogy paráznává ne legyen a föld, és be ne teljék a föld fajtalansággal. **30** Az én szombatjaimat megtartsátok; szenthelyemet tiszteleztek. Én vagyok az Úr. **31** Ne menjetek igézőkhöz, és a jövendőmondókat ne tudakozzátok, hogy magatokat azokkal megfertőztessetek. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. **32** Az ősz ember előtt kelj fel, és a vén ember orczáját becsüld meg, és félj a te Istenedtől. Én vagyok az Úr. **33** Hogyha jövevény tartózkodik nálad, a ti földeteken, ne nyomorgassátok őt. **34** Olyan legyen néktek a jövevény, aki nálatok tartózkodik, mintha közületek való benszülött volna, és szeressed azt mint magadat, mert jövevények voltatok Egyiptom földén. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. **35** Ne kövessetek el igazságtalanságot az ítéletben, a hosszmértékbén, súlymértékbén és ürmértékbén. **36** Igaz mérték, igaz font, igaz efa, és igaz hin legyen közöttetek. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek, aki kihoztalak titeket Egyiptom földéből. **37** Tartsátok meg azért minden rendelésemet és minden végzésemet, és cselekedjetek azok szerint. Én vagyok az Úr.

20 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondva: **2** Izráel fiainak pedig mondd meg: Valaki Izráel fiai közül és az Izráelben tartózkodó jövevények közül odaadja az ő magzatát a Moloknak, halállal lakoljon, a földnek népe kövezze agyon kővel. **3** Én is kiontom haragomat az ilyen emberre, és kiirtom azt az ő népe közül, mivelhogy adott az ő magzatából a Moloknak, hogy megfertőztesse az én szentségemet, és megszentségtelenítse az én szent nevemet. **4** Ha pedig a föld népe behúnya szemeit az ilyen ember előtt, a mikor az oda adja az ő magzatát a Moloknak, és azt meg nem öli: **5** Akkor én ontom ki haragomat arra az emberre és annak házanépére, és kiirtom azt és mindeneket, a kik ő utána paráználkodnak, hogy a Molokkal paráználkodjanak, az ő népek közül. **6** A mely ember pedig az igézőkhöz és a jövendőmondókhoz fordul, hogy azok után paráználkodjék, arra is kiontom haragomat, és kiirtom azt az ő népe közül. **7** Szenteljétek meg azért magatokat, és szentek legyetek, mert én, az Úr, vagyok a ti Istenetek. **8** És tartsátok meg az én rendeléseimet, és cselekedjetek azokat. Én vagyok az Úr, a ti megszentelőök. **9** Mert valaki szidalmazza az ő atyját vagy anyját, halállal lakoljon; atyját és anyját szidalmazta; vére rajta. **10** Ha valaki más ember feleségével paráználkodik, mivelhogy az ő felebarátjának feleségével paráználkodik: halállal lakoljon a parázna férfi és a parázna nő. **11** Ha valaki az ő atyának feleségével hál, az ő atyának szemérmét fedi fel: halállal lakoljanak mindenketten; vérök rajtok. **12** Ha valaki az ő menyével hál, halállal lakoljanak mindenketten, fertelmességet követtek el; vérök rajtok. **13** És ha valaki férfival hál, úgy a mint asszonyal hálnak: útálatoságot követtek el mindenketten, halállal lakoljanak; vérök rajtok. **14** És ha valaki feleségül vesz valamely asszonyt annak anyjával egybe: fajtalanodás ez; tűzzel égessék meg azt és azokat, hogy ne legyen köztetek fajtalanodás. **15** Ha pedig valaki barommal közösül, halállal lakoljon, és a barmot is öljétek meg. **16** Ha valamely asszony akármely baromhoz járul, hogy az meghágja őt: öld meg minden asszonyt, mind a barmot, halállal lakoljanak; vérök rajtok. **17** És ha valaki feleségül veszi az ő leánytestvérét, atyának leányát, vagy anyjának leányát, és meglátja annak szemérmét, és az is meglátja az ő szemérmét: gyalázatosság ez; azért irtassanak ki népök fiainak láttára, az ő leánytestvérének szemérmét fedte fel: viselje gonoszságának terhét. **18** És ha valaki havi bajos asszonyal hál, és felfedi annak szemérmét, és forrását feltakarja, és az asszony is felfedi az ő vérének forrását: mindenketten irtassanak ki az ő népökből. **19** A te anyád leánytestvérének, vagy az atyád leánytestvérének szemérmét se fedd fel; mivelhogy az ő vérrokonát takarja

ki: viseljék gonoszságuk terhét. 20 És ha valaki az Ő nagynénjével hál, az Ő nagybátyjának szemermét fedte fel: viseljék gonoszságuk terhét, magtalanul haljanak meg. 21 Ha pedig elveszi valaki az Ő fiútestvérének feleségét: vérfertőzés az; az Ő fiútestvérének szemermét fedte fel; magtalanok legyenek. 22 Tartsátok meg minden rendelésemet és minden végzémet, és azokat cselekedjétek, hogy ki ne okádjон titeket az a föld, a melybe én viszlek be titeket, hogy ott lakjatok. 23 És ne járjatok annak a népnek rendtartási szerint, a melyet kiűzök én előletek. Mivelhogy mindezeket cselekedték, azért megúltam őket. 24 Nétek pedig mondomb: Ti örökölni fogjátok az Ő földüköt, mert én nétek adom azt örökségül, azt a tejjal és mézzel folyó földet. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek, a ki kiválasztottalak titeket a népek közül. 25 Tegyetek különbséget azért a tiszta és tisztálatlan barmok között, a tiszta és tisztálatlan szármás állatok között, és ne fertőzzessétek meg magatokat barommal vagy szárnyas állattal, sem semmiféle földön csúszó állattal, a melyeket megkülönböztettem előttetek, mint tisztálatanokat. 26 És legyetek nékem szentek, mert én, az Úr, szent vagyok, a ki kiválasztottalak titeket a népek közül, hogy enyéim legyetek. 27 És akár férfi, akár asszony, hogyha ígéző vagy jövendőmondó lesz közöttök, halállal lakoljanak; kővel kövezzétek azokat agyon; vérök rajtok.

21 Szóla ismét az Úr Mózesnek: Szól a papoknak, Áron fiainak, és mondd meg nékik: Senki közülök meg ne fertőztesse magát halottal az Ő népe között; 2 Hanem ha a hozzá legközelebb álló vérrokonaival: anyával, atyával, fiával, leányával és fiútestvérével, 3 Vagy a hozzá legközelebb álló hajadon leánytestvérével, a ki még nem ment férjhez: ezt megérinthati. 4 Mint fő-ember ne fertőzesse meg magát az Ő népe között, hogy szentségtelenne ne legyen. 5 Ne nyírjanak kopaszsgágot a fejükön, szakálluk szélét le ne messék, és a testükbe vágásokat ne vágjanak. 6 Szentek legyenek Istenöknek, és az Ő Istenöknek nevét meg ne szentségtelenítsék, mert az Úrnak tűzaldozatait, Istenöknek kenyérét ők áldozzák; azért szentek legyenek. 7 Parázna és megszeplősített asszonyt el ne vegyenek, se olyan asszonyt, a ki előzetett az Ő férjétől, el ne vegyenek; mert a pap az Ő Istenének van szentelvén. 8 Te is szentnek tartsad őt, mert Istenednek kenyérét ő áldozza: szent legyen azért előted, mert szent vagyok én, az Úr, a ti megszentelőök. 9 Hogyha valamely papnak leánya vetemedik paráznáságra, megszentségteleníti az Ő atyát, azért tűzzel égettessék meg. 10 A ki pedig főpap az Ő atyafai között, a kinek fejére töltötték a kenetnek olaját, és a kit felavattak az Ő

szolgálatára, hogy a szent ruhákba felöltözzék: fejét meg ne meztelenítse, se ruháit meg ne szaggassa, 11 És semmiféle holttesthez be ne menjen: atyával és anyával se fertőztesse meg magát. 12 És a szenthelyből ki ne menjen, hogy az Ő Istenének szenthelyét meg ne szentségtelenítse, mert korona, az Ő Istenének kenet-olaja van ő rajta. Én vagyok az Úr. 13 Hajadont vegyen feleségül. 14 Özvegyet, elűzöttet, megszeplősítettet, paráznát: ilyeneket el ne vegyen, hanem hajadont vegyen feleségül az Ő népe közül, 15 Hogy meg ne fertőztesse az Ő magzatát az Ő népe között; mert én, az Úr vagyok az Ő megszentelője. 16 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: 17 Szólj Áronnak, mondván: Ha lesz valaki a te magod közül, az Ő nemzetsegökben, a kiben fogyatkozás leend, ne áldozza áldozatul az Ő Istenének kenyérét. 18 Mert senki sem áldozhat, a kiben fogyatkozás van: vagy vak, vagy sánta vagy csonka orrú, vagy hosszú tagú. 19 Sem az, aki törött lábú vagy törött kezű, 20 Vagy púpos, vagy törpe, vagy szemfájós, vagy viszketeges, vagy sömörgös, vagy aki megszakadt. 21 Senki, a kiben fogyatkozás van, elő ne álljon Áronnak, a papnak fiai közül, hogy tűzaldozatot vigyen fel az Úrnak; fogyatkozás van ő benne, ne álljon elő, hogy megáldozza az Ő Istenének kenyérét. 22 Az Ő Istenének kenyéréből, a legszentségesebbikből és a szentségesből ehethet. 23 Csak a függönyhöz be ne menjen, és az oltárhoz ne közelítsen, mert fogyatkozás van ő benne, hogy meg ne fertőztesse az én szenthelylemet. Én vagyok az Úr, az Ő megszentelőjök. 24 És elmondá Mózes Áronnak, és az Ő fiainak, és Izráelnek minden fiainak.

22 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: 2 Szólj Áronnak és az Ő fiainak, hogy tartóztassák meg magokat Izráel fiainak szent adományaitól, hogy meg ne fertőzessék az én szent nevemet azokkal, a miket nékem szentelnek. Én vagyok az Úr. 3 Mondd meg nékik: Ha valaki a ti nemzetégetekből, a ti összes magzataitok közül hozzájárul a szent dolgokhoz, a melyeket Izráel fiai szentelnek az Úrnak, mikor rajta van az Ő tisztálatansága: az ilyen ember irtassék ki én előlem. Én vagyok az Úr. 4 Ha valaki az Áron fiai közül poklos, vagy magfolyós, a szent dolgokból ne egyékk, míg meg nem tisztsül. A ki pedig valamely halott által megfertőzött illet, vagy valakit, a kinek magömlése van, 5 Vagy ha valaki valamely férget illet, a mely által tisztálatanná lesz, vagy embert, a kitől tisztálatanná lesz annak valamilyen tisztálatanságához képest: 6 Az ilyen ember, aki effélét illet, tisztálatan legyen estvéig, és a szent dolgokból ne egyékk, hanem ha megmosta a testét vízzel; 7 De mikor lemegy a nap, tiszta lesz, és azután ehethet a szent dolgokból, mert az Ő eledele az. 8 Elhullott vagy széttépett

állatot ne egyék, hogy tisztálanná ne legyen általa. Én vagyok az Úr. 9 Az én rendelésemet pedig megtartsák, hogy bűnbe ne essenek miatta, és meg ne haljanak a miatt, hogy megrontották azt. Én vagyok az Úr, az ő megszentelőjök. 10 Idegen ember ne egyék szenteltet, a papnak zsellére és bérése se egyék szenteltet. 11 De ha megvásárol valakit a pap a maga pénzén, az ehetik abból, és a ki házánál született: ezek ehetnek az ő eldedéből. 12 De a pap leánya, ha idegennek lesz a felesége, nem ehetik a szent áldozatból. 13 Ha azonban a pap leánya özvegygyé lesz vagy elválik, de magzata nincsen, és visszatér az ő atyának házához, mint leánykorában: akkor ehetik az ő atyának eldedéből; de idegen nem ehetik abból. 14 Ha pedig tévedésből eszik valaki szenteltet, tegye ahoz annak ötödrészét; így adja meg a papnak a szenteltet. 15 És meg ne fertőztessék Izráel fiainak szent dolgait, a melyeket áldoznak az Úrnak, 16 Hogy vétkes hamissággal ne terheljék magokat, ha esznek azoknak szent dolgaiból; mert én vagyok az Úr, az ő megszentelőjök. 17 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: 18 Szólj Áronnak és az ő fiainak és Izráel minden fiának, és mondd meg nékik: ha valaki Izráel házából, és az Izráelben levő jövevények közül felviszi a maga áldozatát, akár fogadásból akár szabad akaratból, a miket felvisznek az Úrnak egészen égóáldozatul, 19 Hogy kedvesen fogadtassanak: épekk és hímek legyenek, akár tulkok, akár bárányok, akár kecskék. 20 A miben pedig fogyatkozás van, abból semmit se áldozzatok, mert nem lesz kedvessé ti érettetek. 21 És ha valaki hálaáldozattal áldozik az Úrnak, akár fogadásának teljesítésére, akár szabad akaratból, akár tulokféléből, akár juhféléből: ép legyen, hogy kedves legyen; semmi fogyatkozás ne legyen abban. 22 Vakot, vagy rokkantat, vagy csonkát, vagy fekéljest, vagy viszketegest, vagy varast, ilyeneket ne áldozzatok az Úrnak, és tűzáldozatul ne tegyetek ezekből az oltárra az Úrnak. 23 Hosszú, vagy kurta tagú ökröt, vagy bárányt szabad akaratból való áldozatul vihetsz ugyan, de fogadási áldozatul nem lesz kedves. 24 Szétnyomott, összezúzott, megszakadt, vagy kimetszett heréjút se áldozzatok az Úrnak. Se a ti földeteken ne cselekedjétek ezt, 25 Se idegen ember kezéből ne áldozzatok semmi ilyenből a ti Istenetek eldedélül; mert romlás van bennök, fogyatkozás van bennök: nem fogadtatnak kedvesen érettetek. 26 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: 27 Borjú, bárány és kecske, ha megellettet, legyen az anyja alatt hét napig, a nyolczadiuk naptól fogva és azon túl kedves lesz az tűzáldozatul az Úrnak. 28 De tehenet és juhot, azt és annak fiát ne öljétek meg egy napon. 29 Hogyha dicsőítő áldozattal áldoztok az Úrnak, úgy áldozzatok, hogy kedvesen fogadtassatok. 30

Azon a napon egyétek meg, ne hagyjatok abból reggelig. Én vagyok az Úr. 31 Tartsátok meg azért az én parancsolataimat, és azokat cselekedjétek. Én vagyok az Úr. 32 És meg ne fertőztessék az én szent nevemet, hogy megszenteltessem Izráel fiai között. Én vagyok az Úr, a ti megszentelőök, 33 A kihoztalak titeket Egyiptom földéből, hogy Istenetek legyek nétek. Én vagyok az Úr.

23 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: 2 Szólj Izráel fiainak, és mondd meg nékik az Úrnak ünnepeit, a melyeken szent gyülekezésekre kell összegyülekeznetek. Ezek azok az én ünnepeim: 3 Hat napon át munkálkodjatok, a hetedik napon nyugodalomnak, szent gyülekezésnek szombatja van, semmi dolgot ne végezzetek: az Úrnak szombatja legyen az minden lakhelyeteken. 4 Ezek az Úrnak ünnepei, szent gyülekezések napjai, a melyekre szabott idejükben kell összegyülekeznetek. 5 Az első hónapban, a hónapnak tizenegyedikén, estenben az Úrnak páskhája. 6 E hónapnak tizenötödik napján pedig az Úr kovásztalan kenyérnek ünnepe. Hét napig egyetek kovásztalan kenyeret. 7 Az első napon szent gyülekezéstek legyen, semmi robota munkát ne végezzetek. 8 Hét napon át pedig tűzáldozatot áldozzatok az Úrnak, és a hetedik napon szent gyülekezéstek is legyen: semmi robota munkát ne végezzetek. 9 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: 10 Szólj Izráel fiainak és mondd meg nékik: Mikor bementek a földre, a melyet én adok néktek, és megaratjátok annak vetését: a ti aratástok zsengéjének első kévéjét vigyétek a papnak. 11 Az pedig lóbálja meg a kévet az Úr előtt, hogy kedvesen fogadtassék érettetek; a szombat után való napon lóbálja azt meg a pap. 12 A mely napon pedig meglóbáltatjátok a kévet, áldozzatok az Úrnak egy ép, esztendős bárányt egészen égóáldozatul. 13 Ahhoz pedig ételáldozatul két tized efa lánglisztet, olajjal elegyítve; tűzáldozatul az Úrnak, kedves illatul; italáldozatul pedig egy hin bornak negyedrészét. 14 Új kenyeret pedig és pergett búzaszemeket és zsenge kalászokat ne egyetek mind a napig, a míg be nem viszik a ti Isteneteknek áldozatját. Örök rendtartás ez nemzetiségről nemzetiségre minden lakhelyeteken. 15 Számláljatok azután a szombatra következő naptól, attól a naptól, a melyen beviszik a meglóbálni való kévet, hét hetet, egészük legyenek azok. 16 A hetedik hétre következő napig számláljatok ötven napot, és akkor járuljatok új ételáldozattal az Úrhoz. 17 A ti lakóhelyeitekből hozzatok fel két meglóbálni való kenyeret; két tized efa lisztlángból legyenek azok, kovászzsal sütve, zsengékül az Úrnak. 18 A kenyérrel együtt pedig áldozzatok meg hét bárányt, épeket, esztendősöket, és egy tulkit, fiatal

bikát, és két kost; egészen égőáldozatul legyenek ezek az Úrnak, étel- és italáldozatokkal egybe; kedves illatú tűzáldozat ez az Úrnak. 19 Készítsetek el egy kecskebakot is bűnért való áldozatul, és két bárányt, esztendősöket, hálaadó áldozatul. 20 És lóbálja meg azokat a pap a zsengékből való kenyérrel az Úr előtt való lóbálással a két báránnyal egybe. Szentek legyenek ezek az Úrnak a pap számára. 21 És gyülekezeti egybe ugyanazon a napon; szent gyülekezéstek legyen néktek, semmi roba munkát ne végezzetek. Örök rendtartás ez minden lakóhelyetken a ti nemzetiségeitek szerint. 22 Mikor pedig földetek termését learattatjátok: ne arasd le egészen a mezőnek széleit, és az elhullott gabonafejeket fel ne szedd; a szegények és jövevénynek hagyd azokat. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. 23 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: 24 Szólj Izráel fiaihoz, mondván: A hetedik hónapban, a hónap első napján ünnepetek legyen néktek, emlékeztető kürtzengéssel, szent gyülekezéssel. 25 Semmi roba munkát ne végezzetek, és tűzáldozattal áldozzatok az Úrnak. 26 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: 27 Ugyanennek a hetedik hónapnak tizedikén az engeszelés napja van: szent gyülekezéstek legyen néktek, és sanyargassátok meg magatokat, és tűzáldozattal áldozzatok az Úrnak. 28 Semmi dolgot ne végezzetek azon a napon, mert engeszelésnek napja az, hogy engeszelés legyen érettetek az Úr előtt, a ti Istenetek előtt. 29 Mert ha valaki nem sanyargatja meg magát ezen a napon, irtassék ki az ő népe közül. 30 És ha valaki valami dolgot végez ezen a napon, elvesztem az ilyent az ő népe közül. 31 Semmi dolgot ne végezzetek; örök rendtartás legyen ez nemzetegről nemzetésre minden lakóhelyetken. 32 Ünnepek ünnepe ez néktek, sanyargassátok meg azért magatokat. A hónap kilencszödikének estvéjén, egyik estvétől a másik estvéig ünnepeljétek a ti ünnepeteket. 33 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: 34 Szólj Izráel fiainak, mondván: Ugyanennek a hetedik hónapnak tizenötödikén a sátorok ünnepe legyen az Úrnak hét napig. 35 Az első napon szent gyülekezés legyen, semmi roba munkát ne végezzetek. 36 Hét napon áldozzatok az Úrnak tűzáldozatot, a nyolcadik napon pedig szent gyülekezéstek legyen és újra tűzáldozattal áldozzatok az Úrnak; berekesztő ünnep ez, semmi roba munkát ne végezzetek azon. 37 Ezek az Úrnak ünnepei, a melyeken szent gyülekezésekre kell gyülekeznetek, hogy áldozzatok az Úrnak tűzáldozattal, egészen égőáldozattal, ételáldozattal, véres- és italáldozattal: minden napét a maga napján. 38 Az Úrnak szombatjain kívül, adományaitokon kívül, fogadásból és szabad akaratból való minden ajándékitokon kívül a melyeket adni szoktatok

az Úrnak, 39 Ugyancsak a hetedik hónapnak tizenötödik napján, a mikor a földnek termését betakarjátok, az Úrnak ünnepét ünnepeljétek hét napig: az első napon nyugodalom napja, és a nyolcadik napon is nyugodalom napja legyen. 40 És vegyetek magatoknak az első napon szép fának gyümölcsét, pálmafa ágait, sűrű levelű fa lombját, és patak mellett való fűzgalyakat, és örvendezetek az Úr előtt, a ti Istenetek előtt hét napig. 41 Így ünnepeljétek meg azt az Úrnak ünnepét minden esztendőben hét napig. Örökkévaló rendtartás legyen ez a ti nemzetiségeiteknél; a hetedik hónapban ünnepeljétek azt. 42 Sátorokban lakjatok hét napig, minden benszüllött sátorokban lakjék Izráelben. 43 Hogy megtudják a ti nemzetiségeitek, hogy sátorokban lakattam Izráel fiait, a mikor kihoztam őket Égyiptom földéről. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. 44 És szóla Mózes Izráel fiainak az Úrnak ünnepei felől.

24 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: 2 Parancsold meg Izráel fiainak, hogy hozzanak néked tiszta faolajat, a melyet a világításhoz sajtoltak, hogy szünet nélkül őleg lámpákat gyújthassanak. 3 A bizonyos függönyén kívül, a gyülekezet sátorában úgy helyheztesse el azokat Áron, hogy estvétől fogva reggelig az Úr előtt legyenek. Örökkévaló rendtartás legyen ez a ti nemzetiségeiteknél. 4 A tiszta arany gyertyatartóra rakja fel a mécseket; az Úr előtt legyenek szüntelen. 5 És végy lisztlángot, és süss abból tizenkét lepényt; két tized efából legyen egy lepény. 6 És helyheztesd el azokat két rendben; hatot egy rendbe, a tiszta arany asztalra az Úr elé. 7 És tégy mindenik rendhez tiszta tömjént, és legyen emlékeztetőül a kenyér mellett, tűzáldozatul az Úrnak. 8 Szombat napról szombat napra rakja fel azt a pap az Úr elé szüntelen; örök szövetség ez Izráel fiaival. 9 Azután legyen az Ároné és az ő fiaié, a kik egyéik meg azokat szent helyen, mert mint igen szentséges, az övé az, az Úrnak tűzáldozataiból, örök rendelés szerint. 10 Kiméne pedig egy izráelbeli asszonynak fia, aki égyiptomi férfiúról való vala, Izráel fiai közé, és versengének a táborban az izráelbeli asszonyak fia és egy izráelbeli férfi. 11 És káromlá az izráelbeli asszony fia az Isten nevét és átkozódék; elvívé azért azt Mózeshez. Az ő anyjának neve pedig Selomith vala, Dibrinek leánya, Dán nemzetsegéből. 12 És őrizet alá vették azt, míg kijelentést nyernének az Úr akarata felől. 13 Szóla azért az Úr Mózesnek, mondván: 14 Vidd ki az átkozdót a táboron kívül, és mindenek, a kik hallották, tegyék kezeiket annak fejére és kövezze agyon azt az egész gyülekezetet. 15 Izráel fiainak pedig szólj, ezt mondván: Ha valaki az ő Istenét átkozza, viselje az ő bűnének terhét.

16 És a ki szidalmazza az Úrnak nevét, halállal lakoljon, köveze azt agyon az egész gyülekezet; akár jövevény, akár benszülliőt, ha szidalmazza az Úrnak nevét, halállal lakoljon. **17** Ha valaki agyon üt valamely embert, halállal lakoljon. **18** Ha pedig barmot üt agyon valaki, fizesse meg azt: barmot baromért. **19** És ha valaki sérelmet ejt a felebarátján, a mint ő cselekedett, vele is úgy cselekedjenek: **20** Törést törésért, szemet szemért, fogat fogért; a milyen sérelmet ő ejtett másor, olyan ejtessék rajta is. **21** A ki barnot üt agyon, fizesse meg azt, de a ki embert üt agyon, halállal lakoljon. **22** Egy törvény legyen nálatok: a jövevény olyan legyen, mint a benszülliőt, mert én vagyok az Úr, a ti Istenetek. **23** Szóla azért Mózes Izráel flainak, és kivívék az átkozódót a táboron kívül, és agyonverék azt kővel. És úgy cselekedének Izráel flai, a mint parancsolta vala az Úr Mózesnek.

25 Szóla ismét az Úr Mózesnek a Sinai hegyen, mondván:

2 Szólj Izráel flainak és mondd meg nékik: Mikor bementek a földre, a melyet én adok néktek, nyugodjék meg a föld az Úrnak szombatja szerint. **3** Hat esztendőn át vesd a te szántóföldedet, és hat esztendőn át messed a te szőlődet, és takarítsd be annak termését; **4** A hetedik esztendőben pedig szombati nyugodalma legyen a földnek, az Úrnak szombatja: szántóföldedet ne vesd be, és szőlődet meg ne mesd. **5** A mi a te tarló földeden magától terem, le ne arasd, és a mi a te metszetlen szőlődön terem, meg ne szedjed; mert nyugalom esztendeje lesz az a földnek. **6** És a mit a föld az ő szombatján terem, legyen az eledelül néktek: néked, szolgádnak, szolgáló leányodnak, bérbeszednek és zsellérednek, a kik nálad tartózkodnak; **7** A te barmodnak is és a vadnak, a mely a te földeden van, legyen annak minden termése eledelül. **8** Számlálj azután hét szombat-esztendőt, hétszer hét esztendőt, úgy hogy a hét szombat-esztendőnek ideje negyvenkilenc esztendő legyen: **9** Akkor fúvasd végig a riadó kürtöt a hetedik hónapban, a hónap tizedikén; az engeszelés napján fúvasd végig a kürtöt a ti egész földeteken. **10** És szenteljétek meg az ötvenedik esztendőt, és hirdessetek szabadságot a földön, annak minden lakójának; kürtölésnek esztendeje legyen ez néktek, és kapja vissza kiki az ő birtokát, és térjen vissza kiki az ő nemzetsegéhez. **11** Kürtölésnek esztendeje ez, az legyen néktek az ötvenedik esztendő; ne vessetek és le se arassátok, a mit önként terem a föld, és a metszetlen szőlőjét se szedjétek meg annak. **12** Mert kürtölésnek esztendeje ez, szent legyen néktek, a mezőről egyétek meg annak termését. **13** A kürtölésnek ebben az esztendejében, kapja vissza ismét kiki az ő birtokát. **14** Ha pedig eladsz valami eladni valót a te

felebarátodnak, vagy vásárolsz valamit a te felebarátodtól: egymást meg ne csaljátok. **15** A kürtölés esztendejét követő esztendők száma szerint vásárolj a te felebarátodtól; a terméses esztendők száma szerint adjon el néked. **16** Az esztendők nagyobb számához képest nagyobb árt adj azért, a mit veszesz, az esztendők kisebb számához képest pedig kisebb árt adj azért, a mit veszesz, mert a termések számát adja ő el néked. **17** Egymást azért meg ne csaljátok, hanem félj a te Istenedtől: mert én vagyok az Úr, a ti Istenetek. **18** Ha teljesítitek azért az én rendeléseimet, és megtartjátok végzéseimet, és teljesítitek azokat, bátorságosan lakkhattok a földön. **19** És megtermi a föld az ő gyümölcsét, hogy eleget ehessenek, és bátorságosan lakkhattok azon. **20** Ha pedig azt mondjátok: Mit eszünk a hetedik esztendőben, ha nem vetünk, és termésünket be nem takarítjuk? **21** Én rátok bocsátom majd az én áldásomat a hatodik esztendőben, hogy három esztendőre való termés teremjen. **22** És mikor a nyolcadik esztendőre vettek, akkor is az ó termésből esztek egészen a kilencszélik esztendeig; mindaddig ó gabonát esztek, míg ennek termése be nem jön. **23** A földet pedig senki el ne adja örökre, mert enyém a föld; csak jövevények és zsellérek vagytok ti nálam. **24** Azért a ti birtokotoknak egész földén megengedjétek, hogy a föld kiváltható legyen. **25** Ha elszegényedik a te atyádfia, és elad valamit az ő birtokából, akkor álljon elő az ő rokona, a ki közel van ő hozzá, és váltsa ki, a mit eladt az ő atyafia. **26** Ha pedig nincs valakinek kiváltó rokona, de maga tesz szert annyira, hogy elege van annak megváltásához: **27** Számlálja meg az eladása óta eltelt esztendőket, a felül lévőt pedig téritse meg annak, a kinek eladtva volt, és újra övé legyen az ő birtoka. **28** Ha pedig nincsen módjában, hogy visszatéríthesse annak, akkor maradjon az ő eladt birtoka annál, a ki megvette azt, egészen a kürtölésnek esztendejéig: a kürtölésnek esztendejében pedig szabaduljon fel, és újra övé legyen az ő birtoka. **29** Ha valaki lakó-házat ad el kerített városban, az kiválthatja azt az eladás esztendejének eltéleséig; egy esztendőn át válthatja ki azt. **30** Ha pedig ki nem váltják az esztendőnek teljes eltéleséig, akkor a ház, a mely kerített városban van, örökre azé és annak nemzetsegéi marad, a ki megvette azt; nem szabadul fel a kürtölésnek esztendejében. **31** Az olyan falvak házai pedig, a melyek nincsenek körülkerítve, mezei fölek gyanánt számítassanak, kiválthatók legyenek, és a kürtölésnek esztendejében felszabaduljanak. **32** A mi pedig a léviták városait illeti, az ő birtokukban lévő városok házai a léviták által mindenkor kiválthatók legyenek, **33** De a mit ki nem vált is valaki a léviták közül, szabaduljon

fel a kürtölésnek esztendejében, az eladott ház, és az ő birtokának városa; mert a lévíták városainak házai tulajdon birtokuk nékik Izráel fiai között. 34 De a városaikhoz tartozó szántóföldeket el ne adják, mert örökök birtokuk az nékik. 35 Ha a te atyádfia elszegényedik, és keze erőtlenné lesz mellettes, segítsd meg őt, akár zsellér, hogy megélhessen mellettes. 36 Ne végy ő tőle kamatot vagy uzsorát, hanem félj a te Istenedtől, hogy megélhessen mellettes a te atyádfia. 37 Pénzedet ne add néki kamatra, se uzsoráért ne add a te elesengetet. 38 Én vagyok az Úr, a ti Istenetek, a ki kihoztalak titeket Égyiptom földéről, hogy néktek adjam Kanaán földét, és Istenetek legyek néktek. 39 Ha pedig elszegényedik mellettes a te atyádfia, és eladja magát néked: ne szolgáltassad úgy mint rabszolgát. 40 Mint bér, mint zsellér legyen nálad; a kürtölésnek esztendejéig szolgáljon nálad. 41 Azután menjen el tőled ő és vele az ő gyermekei, és térjen vissza az ő nemzetiségehez, és térjen vissza az ő atyainak örökségébe. 42 Mert az én szolgáim ők, a kiket kihoztam Égyiptom földéről: nem adathatnak el, mint rabszolgák. 43 Ne uralkodjál rajta kegyetlenül, hanem félj a te Istenedtől. 44 Mind szolgád, mind szolgálóléányod, a kik lesznek néked, a körületek lévő népek közül legyenek: azokból vásárolj szolgát és szolgálóléányt; 45 Meg a zsellérek gyermekei közül is, a kik nálatok tartózkodnak, azokból is vásárolhattok, és azoknak nemzetiségből, a kik veletek vannak, a kiket a ti földeteken nemzettek; és legyenek a ti tulajdonotok. 46 És örököl hagyhatjátok azokat a ti utánnatok való fiaitoknak, hogy örökségül bírják azokat, örökké dolgozthatottak velük; de a ti atyátokfain, az Izráel fiain, egyik a másikán senki ne uralkodjék kegyetlenül. 47 És ha a jövevény vagy zsellér vagyonra tesz szert mellettes, a te atyádfia pedig elszegényedik mellette, és eladja magát a mellettes lévő jövevénynek, zsellérnek, vagy jövevény nemzetiségből való sarjadéknak: 48 Mindamellett is, hogy eladtta magát, megváltható legyen; akárki megválthassa azt az ő atyafai közül. 49 Vagy nagybátyja, vagy nagybátyjának fia váltsa meg azt, vagy az ő nemzetiségből való vérrokona váltsa meg azt, vagy, ha módja van hozzá, maga váltsa meg őmagát. 50 És vessen számot azzal, a ki megvette őt, attól az esztendőtől kezdve, a melyen eladtta magát annak, a kürtölésnek esztendejéig, és az ő eladásának ára az esztendők száma szerint legyen, a bérés ideje szerint legyen nála. 51 Ha még sok esztendő van hátra, azokhoz képest téritse meg annak a váltságot az ő megvásárlásának árából. 52 Ha pedig kevés esztendő van hátra a kürtölésnek esztendejéig, akkor is vessen számot vele, és az évek számához képest fizesse vissza az ő váltságát. 53 Mint

esztendőről esztendőre fogadott bérés legyen nála; ne uralkodjék kegyetlenül rajta te előtted. 54 Ha pedig ilyen módon meg nem váltatik, a kürtölésnek esztendejében szabaduljon fel: ő és vele az ő gyermekei. 55 Mert az én szolgáim Izráel fiai, az én szolgáim ők, a kiket kihoztam Égyiptom földéről. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek.

26 Ne csináljatok magatoknak bálványokat, se faragott képet, se oszlopot ne emeljetek magatoknak, se kőszobrokat ne állítsatok fel a ti földeteken, hogy meghajoljatok előtte, mert én vagyok az Úr, a ti Istenetek. 2 Az én szombatjaimat megtartsátok, és az én szenthelyemet tisztelezetek. Én vagyok az Úr. 3 Ha az én rendeléseim szerint jártok, és az én parancsolataimat megtartjátok, és azokat megcselekszitek: 4 Esőt adok néktek idejében, és a föld megadja az ő termését, a mező fája is megtermi gyümölcsét. 5 És a ti csépléstek ott éri a szüretet, és a szüret ott éri a vetést, és elégséggel ehettek kenyereket, és bátorságosan lakhattok a ti földeteken. 6 Mert békességet adok azon a földön, hogy mikor lefeküsztök, senki fel ne rettentse; és kipusztítom az ártalmas vadat arról a földről, és fegyver sem meggy át a ti földeteken. 7 Sőt előzőek ellenségeiteket, és elhullanak előttetek fegyver által. 8 És közületek ötén százat előírunk, és közületek százán előírunk tízezeret, és elhullanak előttetek a ti ellenségeitek fegyver által. 9 És hozzájok fordulok, és megszaporítlak titeket, és megsokasítlak titeket és szövetségemet megerősítem veletek. 10 És réginél régibböt ehettek, és az új elői is régit kell kihordanotok. 11 És az én hajlékomat közétek helyezem, és meg nem útált titeket az én lelkem. 12 És közöttetek járok, és a ti Istenetek leszek, ti pedig az én népem lesztek. 13 Én vagyok az Úr, a ti Istenetek, a ki kihoztalak titeket Égyiptom földéről, hogy ne legyetek azoknak rabjai, és összetörtem a ti igátok szegéit, és egyenesen járattalak titeket. 14 Ha pedig nem hallgattok reám, és minden e parancsolatot meg nem cselekszitek; 15 És ha megvetitek rendeléseimet, és ha az én végzéseimet megútálja a ti lelkeket, azáltal, hogy nem cselekszitek meg minden én parancsolatomat, hanem felbontjátok az én szövetségemet: 16 Bizony azt cselekszem én veletek, hogy rettenetességet bocsátok reátk: a száraz betegséget és a forrólázt, a melyek szemeket égetnek és lelket epeszenek, és a ti magotokat hiába vetíték el, mert ellenségeitek emészlik meg azt. 17 És kiontom haragomat reátk, hogy elhulljatok a ti ellenségeitek előtt, és uralkodjanak rajtak a ti gyűlölöttek, és fussatok, mikor senki nem kerget is titeket. 18 Ha pedig ezek után sem hallgattok reám, hétszerte keményebben megostorozlak titeket a ti bűneitekért; 19 És

megtöröm a ti megátalkodott kevélységeteket, és olyanná teszem az eget felettesetek, mint a vas, a földeteket pedig olyanná, mint a réz. 20 És hiába fogy a ti erőök, mert földetek nem adják meg az ő termését, s a föld fája sem adja meg az ő gyümölcsét. 21 Ha mégis ellenemre jártok, és nem akartok reám hallgatni: hétszeres csapást borítok reátk a ti bűneitekért. 22 És reátk bocsátom a mezei vadakat, hogy megfoszszanak titeket gyermekeitektől, kiirtsák barmaikat, és elfogyaszsanak titeket, hogy pusztákká legyenek a ti útaitok. 23 És ha ezek által sem jobbultok meg, hanem ellenemre jártok: 24 Én is bizony ellenetekre járok, és hétszeresen sújtalak titeket a ti bűneitekért. 25 És hozok reátk bosszuló fegyvert, a mely bosszút álljon a szövetség megrontásáért. Ha városaitokba gyülekeztek össze, akkor döghalált bocsátok reátk, és az ellenség kezébe adattok. 26 Mikor eltöröm nálatok a kenyérnek botját, tíz asszony süti majd a ti kenyereiteket egy kemenczében, és megmérve viszik vissza a ti kenyereiteket, és esztek, de nem elégesztek meg. 27 És ha e mellett sem hallgattok reám, hanem ellenemre jártok: 28 Én is ellenetekre járok búsult haragomban, és bizony hétszeresen megostorozlak titeket a ti bűneitekért. 29 És megeszíték a ti fiaitok húsát, és megeszíték a ti leányaitok húsát. 30 És lerontom a ti magaslataitokat, és kiirtom a ti nap-oszlopaitokat, és a ti holttesteiteket bálványaitok holttetemeire hányatom, és megútlál titeket az én lelkem. 31 És városaitokat sivataggá teszem; szenthelyeiteket is elpusztítom, és nem lesz kedves nékem a ti jíóllatú áldozatotok. 32 És elpusztítom ezt a földet, hogy álmlékoljanak rajta a ti ellenségeitek, a kik lettelepednek ebbe. 33 Titeket pedig elszélesztelek a pogány népek közé, és kivont fegyverrel üzétek titeket, és pusztaságig lesz a ti földetek, városaitok pedig sivataggá. 34 Akkor örül a föld az ő szombatjainak az ő pusztaságának egész ideje alatt, ti pedig a ti ellenségeitek földjén lesztek; akkor nyugodni fog a föld és örül az ő szombatjainak. 35 Pusztaságának egész ideje alatt nyugodni fog, mivelhogy nem nyugodott a ti szombatjaitokon, mikor rajta laktatok. 36 A kik pedig megmaradnak közületek, azoknak szívébe gyávaságöt öntök az ő ellenségeiknek földén, és megkergeti őket a szállongó falevél zörrenése, és futnak, mintha fegyver elől futnának, és elhullanak, ha senki nem kergeti is őket. 37 És egymásra hullanak, mint a fegyver előtt, pedig senki sem kergeti őket, és nem lesz megállásotok a ti ellenségeitek előtt. 38 És elvesztek a pogány népek között, és a ti ellenségeitek földe megemészít titeket. 39 A kik pedig megmaradnak közületek, ellenyednek az ő hamisságuk miatt a ti ellenségeitek földén, sőt az ő atyáiknak hamissága miatt is azokkal együtt

elsenyednek. 40 Akkor megvallják az ő hamisságukat, és atyáiknak hamisságát az ő hűtelenségökben, a melylyel hűtelenkedtek ellenem, és hogy mivel ellenemre jártak. 41 Bizony én is ellenökre járok, és beviszem őket az ő ellenségeik földjére; akkor talán megalázódik az ő körülmetéletlen szívök, és akkor az ő bűnöknek büntetését bekével szenvédik: 42 Én pedig megemlékezem Jákóbbal kötött szövetségemről, Izsákkal kötött szövetségemről is, Ábrahámmal kötött szövetségemről is megemlékezem, és e földről is megemlékezem. 43 A föld tehát pusztán hagyatik tőlük, és örül az ő szombatjainak, a míg pusztán marad tőlük, ők pedig békével szenvédik bűnöknek büntetését, azért, mert megvetették az én ítéleteimet, és megúltá lelkök az én rendeléseimet. 44 De mindenellett is, ha az ő ellenségeik földén lesznek is, akkor sem vetem meg őket, és nem útalam meg őket annyira, hogy mindenestől elveszítsem őket, felbontván velük való szövetségemet, mert én, az Úr, az ő Istenök vagyok. 45 Sőt megemlékezem érettök az elődökkel kötött szövetségről, a kiket kihoztam Egyiptom földéről, a pogány népek láttára, hogy Istenök legyek nékik. Én vagyok az Úr. 46 Ezek a rendelések, a végzések és a törvények, a melyeket szerzett az Úr ő maga között és Izráel fiai között a Sinai hegyen Mózes által.

27 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: 2 Szólj Izráel fiainak, és mond meg nékik: Ha valaki fogadásul a te becslésed szerint való személyeket szentel az Úrnak: 3 Akkor, ha férfi kell becslened, húsz esztendőstől hatvan esztendősig ötven ezüst siklusra becsüljed, a szent siklus szerint. 4 Ha pedig asszony-személy az, harmincz siklusra becsüljed. 5 Ha pedig öt esztendőstől húsz esztendősig való, akkor a fiúgyermeket húsz siklusra becsüljed, a leányt pedig tíz siklusra. 6 Ha pedig egy hónapostól öt esztendősig való, akkor a fiút öt ezüst siklusra becsüld, a leányt pedig három ezüst siklusra. 7 Ha pedig hatvan esztendő és azon felül való, ha férfi, akkor becsüljed tizenöt siklusra, az asszony-személyt pedig tíz siklusra. 8 Ha pedig szegényebb az, mint te becsülted, akkor állassák a pap elé, és becsülje meg azt a pap; a szerint becsülje azt a pap, a milyen módja van a fogadást tevőnek. 9 Ha pedig olyan barom az, a miből áldozni szoktak az Úrnak: minden, a mit az eféléből ád valaki az Úrnak, szent legyen. 10 Ne adjon mászt helyette, és ki ne cserélje azt: jót hitványért, vagy hitványat jóért; de ha mégis kicserélne barmot barommal: mind ez, mind az, a mivel kicserélte, szent legyen. 11 Ha pedig valamely tiszttálan barom az, a melyből nem vihetnek áldozatot az Úrnak: állassák azt a barmot a pap elé. 12 És becsülje meg

azt a pap akár jó, akár hitvány, és a mint becsüli a pap, úgy legyen. 13 Ha pedig meg akarja váltani, adja hozzá annak ötödrészét a te becsléseden felül. 14 És ha valaki az ő házát szenteli az Úrnak szentségül, azt is becsülje meg a pap: akár jó, akár hitvány, és a mennyire a pap becsüli azt, úgy maradjon. 15 Ha pedig az, aki odaszentele, megváltja az ő házát: akkor adj ahhhoz a te becslésed szerint való árnak ötödrészét, és legyen az övé. 16 És ha valaki az ő mezei birtokából szentel valamit az Úrnak, akkor a mag szerint becsüld meg, a mely abba megy: egy hómer árpa-mag után ötven ezüst siklusra. 17 Ha a kürtölésnek esztendejétől szenteli oda az ő mezejét, a mint becsülted, úgy maradjon. 18 Ha pedig a kürtölés esztendeje után szenteli oda az ő mezejét, a pap számítsa fel néki az árt az esztendők száma szerint, a melyek hátra vannak a kürtölés esztendejéig, és szállítassék le a te becslésed. 19 És ha meg akarja váltani a mezőt az, aki odaszentele, akkor adj ahhhoz az általad becsült árnak ötödrészét, és maradjon az övé. 20 Ha pedig nem váltja meg azt a mezőt, és ha eladja azt a mezőt más valakinek, többé meg nem válthatja azt. 21 És az a föld, mikor a kürtölésnek esztendejében felszabadul, az Úrnak szenteltessék, mint valamely néki szentelt mező, papok birtokává legyen az. 22 Ha pedig pénzen vett mezejét, a mi nem az ő birtokának mezejéből való, valaki az Úrnak szenteli: 23 Akkor számolja fel néki a pap a te becslésed szerint való összeget a kürtölés esztendejéig, és adj oda azt, a mire te becsülted, azon a napon szentségül az Úrnak. 24 A kürtölésnek esztendejében visszaszáll a mező arra, a kitől vette azt, a kinek birtoka volt az a föld. 25 minden becslésed pedig a szent siklus szerint legyen; húsz géra legyen a siklus. 26 Csak elsőszülöttet, a mely elsőszülött úgyis az Úré, azt ne szenteljen a baromfélából senki; akár borjú akár bárány, az Úré az. 27 Ha pedig tisztálatan baromból való az, váltsa meg a te becslésed szerint, és adj hozzá annak ötödrészét; ha pedig nem váltják meg, adassék el a te becslésed szerint. 28 De semmi, a mit valaki teljesen az Úrnak szentelt, mind abból a mije van, akár ember vagy barom, akár mezei birtokából való, el ne adassék, és meg se vállassék; minden, a mi teljesen néki szenteltetett, igen szentséges az Úrnak. 29 Senki, a ki teljesen az Úrnak szenteltetett az emberek közül, meg ne vállassék, hanem halálra adassék bizonynal. 30 A földnek minden tizede, a föld vetéséből, a fa gyümölcséből az Úré; szentség az az Úrnak. 31 És ha valaki meg akar valamit váltani az ő tizedéből: adj hozzá annak ötödrészét. 32 És minden tizede a baromnak és juhnak, mindenből, a mi a vessző alatt átmegy, a tizedik az Úrnak legyen szentelve. 33

Ne tudakozódjék, ha jó-e vagy hitvány, és el se cserélje azt; de ha mégis elcseréli azt, akkor az, és a mit cserébe addot azért, szent legyen, és meg se vállassék. 34 Ezek azok a parancsolatok, a melyeket Mózes által parancsolt az Úr Izráel fiainak a Sinai hegyen.

4 Mózes

1 Szóla pedig az Úr Mózesnek a Sinai pusztájában, a gyülekezet sátorában, a második hónapnak elsején, az Egyiptom földéből való kijövetelők után a második esztendőben, mondván: **2** Vegyétek számba Izráel fiainak egész gyülekezetét, az ő nemzetiségeik szerint, az ő atyáknak háznépe szerint, a neveknek száma szerint, minden férfiút főről főre, **3** Húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden, a ki hadba mehet Izráelben; számláljátok meg őket az ő seregök szerint, te és Áron. **4** És legyen veletek egy-egy férfiú mindenik törzsből, mindenik feje legyen az ő atyái házának. **5** Ezek pedig a férfiak nevei, a kik veletek legyenek: Rúbenból Elisúr, Sedeúrnak fia. **6** Simeonból Selúmiel, Surisaddainak fia. **7** Júdából Naasson, Amminadábnak fia. **8** Izsakhár ból Néthánéel, Suárnak fia. **9** Zebulonból Eliáb, Hélonnak fia. **10** József fiai közül: Efraimból Elisama, Ammihudnak fia; Manasséból Gámliel, Pédasurnak fia. **11** Benjáminból Abidán, Gideóni fia. **12** Dánból Ahiézer, Ammisaddai fia. **13** Áserből Págiel, Okránnak fia. **14** Gádból Eleásaf, Déhuelnek fia. **15** Naftaliból Akhira, Enánnak fia. **16** Ezek a gyülekezetnek hivatalosai, az ő atyjok törzseinek fejei, Izráel ezereinek is fejei ők. **17** Maga mellé vevé azért Mózes és Áron e férfiakat, a kik név szerint is előszámláltattak vala. **18** És összegyűjték az egész gyülekezetet a második hónapnak első napján; és vallást tőnek az ő születésőkről, az ő nemzetiségeik szerint, az ő atyáknak háznépe szerint, a neveknek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb főről főre. **19** A miképen megparancsolta vala az Úr Mózesnek, úgy számlálá meg őket a Sinai pusztájában. **20** Valának pedig Rúbennek, Izráel elsőszülöttének fiai, azoknak szülöttei az ő nemzetiségeik szerint, az ő atyáknak háznépe szerint, a nevek száma szerint, főről főre, minden férfiú, húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető; **21** A kik megszámláltattak a Rúben törzséből: negyvenhat ezer és ötszáz. **22** Simeon fiai közül azoknak szülöttei az ő nemzetiségeik szerint, az ő atyáknak háznépe szerint, az ő megszámláltjai, a neveknek száma szerint, főről főre, minden férfiú, húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető; **23** A kik megszámláltattak Simeon törzséből: ötvenkilenc ezer és háromszáz. **24** Gád fiai közül azoknak szülöttei az ő nemzetiségeik szerint, az ő atyáknak háznépe szerint, a neveknek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető; **25** A kik megszámláltattak Gád törzséből: negyvenöt ezer és hatszáz ötven. **26** Júda fiai közül azoknak szülöttei az ő nemzetiségeik szerint, az ő atyáknak háznépe szerint, a

nevek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető; **27** A kik megszámláltattak Júda törzséből: hetvennégy ezer és hatszáz. **28** Izsakhár fiai közül azoknak szülöttei az ő nemzetiségeik szerint, az ő atyáknak háznépe szerint, a nevek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető; **29** A kik megszámláltattak Izsakhár törzséből: ötvennégy ezer és negyszáz. **30** Zebulon fiai közül azoknak szülöttei az ő nemzetiségeik szerint, az ő atyáknak háznépe szerint, a nevek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető; **31** A kik megszámláltattak Zebulon törzséből: ötvenhét ezer és negyszáz. **32** József fiaiból Efraim fiai közül azoknak szülöttei az ő nemzetiségeik szerint, az ő atyáknak háznépe szerint, a neveknek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető; **33** A kik megszámláltattak Efraim törzséből: negyvenezer és ötszáz. **34** Manasse fiai közül azoknak szülöttei az ő nemzetiségeik szerint, az ő atyáknak háznépe szerint, a nevek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető; **35** A kik megszámláltattak Manasse törzséből: harminczkét ezer és kétszáz. **36** Benjámin fiai közül azoknak szülöttei az ő nemzetiségeik szerint, az ő atyáknak háznépe szerint, a nevek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető; **37** A kik megszámláltattak Benjámin törzséből: harminczöt ezer és negyszáz. **38** Dán fiai közül azoknak szülöttei az ő nemzetiségeik szerint, az ő atyáknak háznépe szerint, a nevek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető; **39** A kik megszámláltattak Dán törzséből: hatvankét ezer és hétszáz. **40** Áser fiai közül azoknak szülöttei az ő nemzetiségeik szerint, az ő atyáknak háznépe szerint, a neveknek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető; **41** A kik megszámláltattak Áser törzséből: negyvenegy ezer és ötszáz. **42** A Naftali fiainak szülöttei az ő nemzetiségeik szerint, az ő atyáknak háznépe szerint, a neveknek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető; **43** A kik megszámláltattak a Naftali törzséből: ötvenhárom ezer és negyszáz. **44** Ezek azok a megszámláltattak, a kiket megszámláltak Mózes és Áron és Izráel fejedelmei, tizenkét férfiú; egy-egy férfiú vala az ő atyáknak házanépéből. **45** Valának azért mindenjában, a kik megszámláltattak az Izráel fiai közül az ő atyáknak háznépe szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető az Izráelben; **46** Valának mindenjában a megszámláltattak: hatszáz háromezer és ötszáz ötven. **47** De a léviták az ő atyáknak háznépe szerint nem számláltattak közéjük. **48** Mert szólott vala az Úr Mózesnek, mondván:

49 Csak a Lévi törzsét ne vedd számba, és azokat ne számlál Izráel fiai közé; **50** Hanem a lévitákat rendeld a bizonyság hajlékához, és minden edényéhez, és minden ahoz valókhoz; ők hordozzák a hajléket, és annak minden edényét, és ők szolgáljanak mellette, és a hajlék körül táborozzanak. **51** És mikor a hajléknak előbb kell indulni, a léviták szedjék azt szét, mikor pedig megáll a hajlék, a léviták állassák azt fel, az idegen pedig, aki oda járul, meghaljon. **52** És tábort járjanak Izráel fiai kiki az ő táborában, és kiki az ő zászlója alatt, az ő seregeik szerint. **53** A léviták pedig tábort járjanak a bizonyság hajléka körül, hogy ne legyen harag Izráel fiainak gyülekezetén; és megtartsák a léviták a bizonyság hajlékának őrizetét. **54** Cselekedének azért az Izráel fiai mind a szerint, a mint parancsolta vala az Úr Mózesnek, úgy cselekedének.

2 És szóla az Úr Mózesnek és Áronnak, mondván: **2** Az Izráel fiai, kiki az ő zászlója alatt, az ő atyáik háznépének jeleivel járjon tábort, a gyülekezet sátora körül járjon tábort annak oldalai felől. **3** Így járjanak pedig tábort: Keletre naptámadat felől Júda táborának zászlója az ő seregeivel; és Júda fiainak fejedelme Naasson, Amminádáb fia. **4** Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik: hetvennagy ezer és hatszáz. **5** Mellette pedig tábort járjon Izsakhár törzse, és Izsakhár fiainak fejedelme Néthánéel, Suárnak fia. **6** Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik: ötvennagy ezer és négyszáz. **7** Zebulon törzse, és Zebulon fiainak fejedelme Eliáb, Hélon fia. **8** Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik: ötvenhét ezer és négyszáz. **9** Mindnyájan, a kik megszámlálva voltak Júda táborában: száz nyolcvanhat ezer és négyszáz, az ő seregeik szerint. Ezek induljanak előre. **10** Rúben táborának zászlója legyen dél felől az ő seregeivel, és Rúben fiainak fejedelme Elisúr, Sedeúr fia. **11** Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik: negyvenhat ezer és ötszáz. **12** Mellette pedig tábort járjon Simeon törzse, és Simeon fiainak fejedelme: Selúmiel, Surisaddai fia. **13** Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik: ötvenkilenc ezer és háromszáz. **14** Azután Gád törzse, és Gád fiainak fejedelme: Eliásáf, a Réuel fia. **15** Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik: negyvenöt ezer és hatszáz ötven. **16** Mindnyájan, a kik megszámlálva voltak Rúben táborában: száz ötvenegy ezer és négyszáz ötven az ő seregeik szerint. Ezek másodszorra induljanak. **17** Azután induljon a gyülekezet sátora, a léviták táborával, a táboroknak közepe: A miképen tábort járnak, a képen induljanak, kiki az ő helyén, az ő zászlója mellett. **18** Efraim táborának zászlója az ő seregeivel nyugot felé legyen, és

Efraim fiainak fejedelme: Elisáma, Ammihud fia. **19** Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik: negyven ezer és ötszáz. **20** És ő mellette legyen Manasse törzse, és Manasse fiainak fejedelme Gámiel, Pédasur fia. **21** Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik, harminczkét ezer és hétszáz. **22** Azután legyen Benjámin törzse és Benjámin fiainak fejedelme: Abidám, Gideóni fia. **23** Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik: harminczöt ezer és négyszáz. **24** Mindnyájan a kik megszámlálva voltak Efraim táborában, száz nyolczezer és száz az ő seregeik szerint. Ezek harmadszorra induljanak. **25** Dán táborának zászlója legyen észak felől az ő seregeivel, és a Dán fiainak fejedelme: Ahiézer, Ammisaddai fia. **26** Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik: hatvankét ezer és hétszáz. **27** Mellette pedig tábort járjon Áser törzse, és Áser fiainak fejedelme: Págjal, az Okhrán fia. **28** Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik: negyvenegy ezer és ötszáz. **29** Azután legyen Naftali törzse, és Naftali fiainak fejedelme: Akhira, Enán fia. **30** Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik: ötvenhárom ezer és négyszáz. **31** Mindnyájan, a kik megszámlálva voltak Dán táborában, száz ötvenhét ezer és hatszáz; utólijára induljanak az ő zászlóik szerint. **32** Ezek Izráel fiainak megszámláltai az ő atyáknak háznépei szerint; mindnyájan, a kik megszámlálva voltak táboronként, az ő seregeik szerint: hatszáz hárômezer ötszáz és ötven. **33** De a léviták nem voltak számba véve Izráel fiai között, a mint megparancsolta volt az Úr Mózesnek. **34** És cselekedének Izráel fiai mind a szerint, a mint parancsolta volt az Úr Mózesnek: aképen járának tábort, az ő zászlóik szerint, és úgy indulának, kiki az ő nemzetisége szerint, az ő atyáknak háznépe szerint.

3 Ezek pedig Áronnak és Mózesnek szülöttei azon a napon, a melyen szólott az Úr Mózesnek a Sinai hegyen; **2** Ezek az Áron fiainak nevei: Az elsőszülött Nádáb, azután Abihu, Eleázár és Ithamár. **3** Ezek Áron fiainak, a felkenetett papoknak nevei, a kiket papi szolgálatra avattak fel. **4** De Nádáb és Abihu meghala az Úr előtt, mikor idegen tűzzel áldozának az Úr előtt a Sinai pusztájában, fiaik pedig nem valának nézik. Eleázár és Ithamár viselék azért a pápságot, Áronnak, az ő atyjoknak színe előtt. **5** Szóla pedig az Úr Mózesnek, mondván: **6** Hozd elő Lévi törzsét, és állassad Áron pap elé, hogy szolgáljanak néki. **7** És ügyeljenek az ő ügyére, és az egész gyülekezet ügyére a gyülekezet sátora előtt, hogy végezhessék a hajlék körül való szolgálatot. **8** Ügyeljenek pedig a gyülekezet sátorának minden eszközére is, és Izráel fiainak ügyeire is, hogy végezhessék a hajlék

körül való szolgálatot. 9 És adjad a lévitákat Áronnak és az Ő fiainak; mert valóban néki adattak Izráel fiaitól. 10 Áront pedig és az Ő fiait rendeld fölök, hogy őrizzék az Ő papcságukat; és ha idegen járulna oda, haljon meg. 11 Szóla azután az Úr Mózesnek, mondván: 12 Ímé én kiválasztottam a lévitákat Izráel fiai közül, minden elsőszülött helyett, a mely az Ő anyjának méhét megnyitja Izráel fiai között: azért legyenek a léviták enyéim. 13 Mert enyém minden elsőszülött; a mikor megöltem minden elsőszülöttet Égyptom földén, magamnak szenteltem minden elsőszülöttet Izráelben; akár ember, akár barom, enyéim legyenek: én vagyok az Úr. 14 Szóla azután az Úr Mózesnek a Sinai pusztájában, mondván: 15 Számláld meg Lévi fiait az Ő atyáknak háznépe szerint, az Ő nemzetiségek szerint; egy hónapostól fogva, és azon felül minden fineműt számlálj meg. 16 Megszámlálá azért Mózes ōket az Úr szava szerint, a miképen meghagyatott vala néki. 17 És ezek voltak a Lévi fiai az Ő neveik szerint: Gerson, Kéhát és Mérári. 18 Ezek pedig a Gerson fiainak nevei az Ő nemzetések szerint: Libni és Simhi. 19 Továbbá a Kéhát fiai az Ő nemzetések szerint: Amrám és Iczhár, Hebron és Uzziél. 20 A Mérári fiai pedig az Ő nemzetések szerint: Makhli és Músi. Ezek a Lévi nemzetiségei, az Ő atyáknak háznépe szerint. 21 Gersontól valók a Libni nemzetisége és a Simhi nemzetisége; ezek a Gersoniták nemzetiségei. 22 Az Ő megszámláltjaik, az egy hónapostól fogva és feljebb minden fineműnek száma szerint, az Ő megszámláltjaik: hétezer és ötszáz. 23 A Gersoniták nemzetiségei a hajlék megett járjanak tábori nyugot felől. 24 És a Gersoniták atyái háznépének fejedelme legyen Eliásáf, a Láél fia. 25 A Gerson fiainak tiszte pedig: ügyelni a gyülekezet sátorában, a hajlékra, a sáorra, annak takarójára, és a gyülekezet sáora nyílásának leplére. 26 Továbbá a pitvarnak szőnyegeire, és a pitvar nyílásának leplére, a mely van a hajlékon és az oltáron köröskörül, és annak köteleire, és minden azzal járó szolgálatra. 27 Kéháttól való pedig az Amrám nemzetisége, az Iczhár nemzetisége, a Hebron nemzetisége és az Uzziél nemzetisége: Ezek Kéhátnak nemzetiségei. 28 minden fineműnek száma szerint, egy hónapostól fogva és feljebb, nyolcezeren és hatszázan valának a szenthelynek őrizői. 29 A Kéhát fiainak nemzetiségei a hajlék oldala mellett dél felől járjanak tábori. 30 És a Kéhátiták nemzetégeinek, az Ő atyái háznépének fejedelme legyen Elisáfán, Uzziélnek fia. 31 Az Ő tisztek pedig, ügyelni a látára, az asztalra, a gyertyatartóra, az oltárokra és a szenthelynek edényeire, a melyekkel szolgálnak, és a takaróra, és minden azzal járó szolgálatra. 32 Továbbá a léviták fejedelmeinek fejedelme legyen Eleázár, Áron pap fia: a szenthelyre ügyelőknek

előljárója. 33 Méráritól való a Makhli és Músi nemzetégei; ezek a Mérári nemzetégei. 34 Az Ő megszámláltjaik pedig minden fineműnek száma szerint, egy hónapostól fogva és feljebb: hatezer és kétszáz. 35 És a Mérári nemzetégeinek, az Ő atyái háznépének fejedelme legyen Suriel, az Abihail fia; a hajléknak észak felől való oldala mellett járjanak tábori. 36 A Mérári fiainak pedig tisztök legyen felügyelni: a hajlék deszkáira, annak reteszrúdaira, oszlopaira és annak talpaira, minden edényeire és minden azzal járó szolgálatra; 37 Továbbá a pitvar körül való oszlopokra és azoknak talpaira, szegeire és köteleire. 38 A hajlék előtt keletre, a gyülekezet sátra előtt naptámadat felől, Mózes, Áron és az Ő fiai járjanak tábori, a kik felügyelnek a szenthely szolgálatára, és Izráel fiainak ügyeire; ha pedig idegen járulna oda, haljon meg. 39 A léviták minden megszámláltja, a kiket Mózes és Áron az Úr rendeleteire nemzetégenként számláltak vala meg, minden finemű, az egy hónapostól fogva és feljebb: huszonkét ezer. 40 És monda az Úr Mózesnek: Számláld meg Izráel fiainak minden finemű elsőszülöttét, egy hónapostól fogva és feljebb, és pedig névszerint számláld meg ōket. 41 És válaszd a lévitákat nékem (én vagyok az Úr) az Izráel fiai közül való minden elsőszülött helyett; és a léviták barmait, Izráel fiai barmainak minden első fajzása helyett. 42 Megszámlálá azért Mózes, a mint parancsolta vala néki az Úr, Izráel fiainak minden elsőszülöttét. 43 És lón minden finemű elsőszülött a nevek száma szerint, egy hónapostól fogva és feljebb, az Ő megszámláltjaik: huszonkét ezer kétszáz és hetvenhárom. 44 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: 45 Válaszd a lévitákat az Izráel fiai közül való minden elsőszülött helyett; és a léviták barmait az Ő barmaiak helyett, és legyenek enyéim a léviták. Én vagyok az Úr. 46 A mi pedig a kétszáz és hetvenháromnak megváltását illeti, a kik felül vannak a lévitákon Izráel fiainak elsőszülöttéi közül: 47 Végy öt-öt siklust fejenként; a szent siklus szerint vedd azt, (húsz géra egy siklus). 48 És add azt a pénzt Áronnak és az Ő fiainak, váltságul a köztök lévő számfeltekkért. 49 Bevezé azért Mózes a váltságpénzt azoktól, a kik felül voltak a lévitáktól megváltottakon. 50 Izráel fiainak elsőszülöttétől vevé be a pénzt: ezer háromszáz és hatvanöt siklust, a szent siklus szerint. 51 És adá Mózes a megváltottaknak pénzét Áronnak és az Ő fiainak, az Úr rendelete szerint, a miképen parancsolta az Úr Mózesnek.

4 És szóla az Úr Mózesnek és Áronnak, mondván: 2 Vedd számba a Kéhát fiait Lévi fiai közül nemzetégenként, az Ő atyjoknak háznépe szerint. 3 Harmincz esztendőstől és azon felül az ötven esztendősökig mindenkit, a ki

szolgálatra való, hogy munkálkodjék a gyülekezet sátorában. 4 Ez a tisztök Kéhát fiainak a gyülekezet sátorában: a legszentségesebbekről való gondviselés. 5 Áron és az ő fiai pedig, mikor indulni akar a tábor, menjenek be, és vegyék le a takaró függönyt, és takarják be azzal a bizonysság látását. 6 És tegyenek arra borzbőrből csinált takarót, és borítsák azt be egészen kékszínű ruhával felülről, és dugják belé a rúdjait is. 7 A szent kenyerek asztalát is borítsák be kékszínű ruhával, azon felül tegyék rá a tálakat, a csészéket, a kelyhekét, és az italáldozathoz való kancsókat, és amazsüntelen való kenyér is rajta legyen. 8 Azután borítsanak azokra karmazsinszínű ruhát, és takarják be azt borzbőrből való takaróval, és dugják belé a rúdjait is. 9 Vegyenek azután kékszínű ruhát, és takarják be a világításra való gyertyatartót és annak mécseit, hamvvevőit, hamutartót és minden olajos edényét, a melyekkel szolgálnak körülte. 10 És tegyék azt és minden edényét borzbőrből csinált takaróba, és tegyék saroglyára. 11 Az arany oltárt is borítsák be kékszínű ruhával, és takarják be borzbőrből csinált takaróval, és dugják belé a rúdjait is. 12 Vegyék elő azután a szolgálatnak minden eszközét, a melyekkel szolgálni fognak a szenthelyen, és tegyék kékszínű ruhába, és takarják be azokat borzbőrből csinált takaróval, és tegyék a saroglyára. 13 Azután takarítsák el a hamvat az oltárról, és borítsanak arra bíborpiros színű ruhát. 14 És tegyék rá arra minden ő eszközét, a melyekkel szolgálnak azon: a szenes serpenyőket, a villákat, a lapátokat és a medencéket, az oltárnak minden eszközét; és borítsanak arra borzbőrből csinált takarót, és dugják belé a rúdjait is. 15 Ha pedig elvégezi Áron és az ő fiai a szenthelynek és a szenthely minden edényének betakarását, mikor el akar indulni a tábor: akkor jöjjene el Kéhát fiai, hogy elvigyék azokat; de ne illessék a szenthelynek semmi edényét, hogy meg ne haljanak. Ezek Kéhát fiainak terhei a gyülekezet sátorában. 16 Eleázárnak pedig, az Áron pap fiának tiszte: a világító olajra, a füstölő szerekre, a szüntelen való ételáldozatra és a kenetnek olajára; az egész hajlékra és mindenre, a mi abban van, mind a szenthelyre, mind annak edényeire való gondviselés. 17 Szóla azután az Úr Mózesnek és Áronnak mondván: 18 A Kéhátiták nemzetiségenek törzsét ne engedjétek kiirtani a lévíták közül; 19 Hanem ezt miveljétek ő velük, hogy éljenek és meg ne haljanak, mikor járulnak a szentségek szentségéhez: Áron és az ő fiai jöjjenek el, és rendeljék el őket, kit-kit az ő szolgálatára és az ő terhére. 20 Egy pillanatra se menjenek be, hogy meglássák a szenthelyet, hogy meg ne haljanak. 21 Szóla ezután az Úr Mózesnek, mondván: 22 Vedd számba a Gerson fiait is az ő

atyjoknak háznépe szerint, az ő nemzetiségek szerint. 23 A harmincz esztendőstől és azon felül az ötven esztendősig számláld meg őket; mindenkit, aki szolgálatot teljesíteni való, hogy szolgáljon a gyülekezet sátorában. 24 Ez legyen munkájok a Gersoniták nemzetiségeinek a szolgálatban és a teherhordozásban: 25 Hordozzák a hajlék kárpitjait és a gyülekezet sátorát, annak takaróját és a borzbőrből csinált takarót, a mely rajta van felül, és a gyülekezet sátra nyilásának leplét. 26 És a pitvar szőnyegeit, és a pitvar kapunyilásának leplét, a melyek a hajlékon és az oltáron köröskörül vannak, azoknak köteleit, és az ő szolgálatjokhoz való minden edényt; és mindenkit, a mi tenni való azokkal, ők teljesítsék. 27 Áronnak és az ő fiainak beszéde szerint legyen a Gersoniták fiainak minden szolgálatjok, minden terhökre és minden szolgálatjokra nézve; minden terhöket pedig az ő őrizetökre bízzátok. 28 Ez a Gersoniták fiai nemzetiségek szolgálata a gyülekezet sátorában; az ő szolgálatuk pedig legyen az Áron pap fiának, Ithamárnak keze alatt. 29 A Mérári fiait is az ő nemzetiségeik szerint, az ő atyjoknak háznépei szerint számláld meg. 30 A harmincz esztendőstől és annál feljebb az ötven esztendősig számláld meg őket; mindenkit, aki szolgálatra való, hogy szolgálatot végezzen a gyülekezet sátorában. 31 Ezek pedig, a mikre ügyelniök kell a továbbvitelnél és a gyülekezet sátorában való minden szolgálatuknál: a hajlék deszkái, annak reteszrúdjai, oszlopai és talpai. 32 A pitvarnak is köröskörül való oszlopai és azok talpai, szegi és kötelei, azoknak minden szerszámai, és minden szolgálatjokhoz való. Név szerint is megszámláljátok az edényeket, a mikre a továbbvitelnél ügyelniök kell. 33 Ez legyen szolgálatuk a Mérári fiai nemzetiségeinek, a melyelő szolgáljanak a gyülekezet sátorában, Ithamárnak, az Áron pap fiának vezetése alatt. 34 És megszámlálá Mózes és Áron és a gyülekezet fejedelmei a Kéhátiták fiait, az ő nemzetiségek szerint és az ő atyjoknak háznépe szerint, 35 A harmincz esztendőstől és annál feljebb, az ötven esztendősig mindenkit, aki szolgálatra való, hogy szolgáljon a gyülekezet sátorában. 36 Vala pedig azoknak száma az ő nemzetiségeik szerint: kétezer hétszáz és ötven. 37 Ezek a Kéhátiták nemzetiségeinek megszámláltjai, mindenkit, aik szolgálnak vala a gyülekezet sátorában, aiket megszámlált Mózes és Áron az Úrnak parancsolatja szerint, a Mózes keze által. 38 A Gerson fiainak száma az ő nemzetiségeik szerint, és az ő atyáknak háznépe szerint. 39 A harmincz esztendőstől és azon felül az ötven esztendősig mindenkit, aik szolgálatra valók, hogy szolgáljanak a gyülekezet sátorában. 40 Azoknak száma az ő nemzetiségek szerint, az ő atyjoknak háznépe szerint: kétezer hatszáz és harmincz.

41 Ezek a Gerson fiai nemzetiségeinek megszámláltjai, a kik mindenjában szolgálnak a gyülekezet sátorában, a kiket megszámlált Mózes és Áron az Úrnak beszéde szerint. **42** A Mérári fiai nemzetiségeinek száma az Ő nemzetiségei szerint, az Ő atyjoknak háznépe szerint; **43** A harmincz esztendőstől és azon felül az ötven esztendősig mindenek, a kik szolgálatra valók, hogy szolgáljanak a gyülekezet sátorában; **44** Ezeknek száma az Ő nemzetiségeik szerint: háromezer és kétszáz. **45** Ezek a Mérári fiai nemzetiségeinek megszámláltjai, a kiket megszámlált Mózes és Áron az Úrnak beszéde szerint, a Mózes keze által. **46** Mindnyájan a megszámláltatott lévíták, a kiket megszámlált Mózes és Áron, és Izráel fejedelmei az Ő nemzetiségeik és atyjoknak háznépe szerint; **47** A harmincz esztendőstől és azon felül az ötven esztendősig, a kik csak alkalmatosak a szolgálatra, a szolgálatnak gyakorlására, és a továbbvitelnél való szolgálatra a gyülekezetnek sátorában; **48** Ezeknek száma lón nyolczezer ötszáz és nyolczvan. **49** Az Úrnak beszéde szerint számlálták meg őket a Mózes keze által kit-kit az Ő szolgálata szerint, és az Ő vinni való terhe szerint. Ez az a számlálás, a melyet az Úr parancsolt vala Mózesnek.

5 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: **2** Parancsold meg Izráel fiainak, hogy űzzene ki a táborból minden poklost, és minden magfolyóst, és mindenkit, aki holttest miatt lett tisztálanná. **3** Üzzétek azt ki akár férfi, akár asszony; a táboron kívül űzzétek őket, hogy tisztálanná ne tegyék az Ő táborukat, mivelhogy én közöttök lakozom. **4** És úgy cselekedének Izráel fiai, és kiűzik azokat a táboron kívül; a miképen meghagyta vala az Úr Mózesnek, úgy cselekedtek Izráel fiai. **5** Szóla azután az Úr Mózesnek, mondván: **6** Szólj Izráel fiainak: Ha akár férfi, akár asszony, akármibőn követ el, a mely által hűtelenné válik az Úrhoz; az a lélek vétkessé lesz. **7** Vallja meg azért az Ő bűnét, a melyet elkövetett, és fizesse meg a kárt, a mit okozott, teljes értékében, azután toldja ahhoz annak örödrészét, és adjon annak, a kinek kárt tett. **8** Ha pedig nincs az embernek atyjafia, a kinek megfizethet a kárt: a megtérített kár az Úré legyen a pap számára, az engesztelésre való koson kívül, a melylyel engesztelés téteket érte. **9** Izráel fiainak minden szent dolgaiból minden felmutatott áldozat azé a papé legyen, akihez viszik azt. **10** És kinek-kinek az Ő szenteltje a magáé legyen; a mit pedig kiki a papnak ád, azé legyen. **11** Szóla azután az Úr Mózesnek, mondván: **12** Szólj Izráel fiainak, és mond meg nézik: Ha elhajol valakinek a felesége, és hűtelenné válik iránta; **13** És hál valaki ő vele közösülve, és az Ő férje előtt titok marad, és

elrejtetik, hogy ő megfertőztetett; bizonyás pedig nincs ellene, sem a bűnön nem kapták; **14** De felgerjed ő benne a féltékenység lelke, és féltékenykedik a feleségére, mivelhogy az megfertőztetett; vagy felgerjed ő benne a féltékenység lelke, és féltékenykedik a feleségére, jóllehet az meg nem fertőztetett. **15** Akkor vigye a térfű az Ő feleségét a paphoz; és vigye el azzal együtt az érette való áldozatot; egy efa árpalisztnak tizedrészt; de ne öntsön arra olajt, és ne tegyen arra temjént, mert féltékenységi ételáldozat ez, emlékeztető ételáldozat ez, a mely hamisságra emlékeztet. **16** A pap pedig léptesse elő az asszonyt, és állassa őt az Úr elő. **17** És vegyen a pap szent vizet cserépedénybe; a hajlék pádimentomán levő porból is vegyen a pap, és tegye azt a vízbe. **18** És állassa a pap az asszonyt az Úr elő és fejét meztelenítse meg az asszonynak, és tegye annak kezére az emlékeztető ételáldozatot, féltékenységi ételáldozat az; és a papnak kezében legyen átokhozó keserű víz. **19** És eskesse meg őt a pap, és ezt mondja az asszonyak: Ha nem hált veled senki, és ha el nem hajoltá tisztaatlanságra a te férjed mellett, ne ártson néked ez az átokhozó, keserű víz. **20** Ha pedig elhajoltál a te férjed mellől, és megfertőztetted magadat, és valaki közösült veled a te férjeden kívül, **21** Miután megeskette a pap az asszonyt az átoknak esküjével, ezt mondja az asszonyak: Tegyen tégedet az Úr átokká, és eskü-példává a te néped között, megszárasztván az Úr a te tomporodat, és a te méhedet dagadtá tévében. **22** És menjen be az átokhozó víz a te belső részeidbe, hogy megdagadjon a te méhed, és megszáradjon a te tomporod. Az asszony pedig mondja: Ámen! Ámen! **23** És írja fel a pap ez átkokat levélre, azután törölje le a keserű vízzel. **24** És itassa meg az asszonynyal az átokhozó keserű vizet, hogy bemenjen ő belé az átokhozó víz az Ő keserűségére. **25** Azután vegye el a pap az asszony kezéből a féltékenységi ételáldozatot, és lóbálja meg azt az ételáldozatot az Úr előtt, és áldozzék azzal az oltáron. **26** És vegyen egy marokkal a pap az ételáldozatból emlékeztetőül, és füstölgöttesse el az oltáron, és azután itassa meg az asszonynyal a vizet. **27** És ha megitatta vele a vizet, akkor lészen, hogy ha megfertőzette magát, és hűtelenné lett az Ő férjéhez, bemeleg az az átokhozó víz ő belé az Ő keserűségére, és megdagad az Ő méhe, és megszárad az Ő tompora, és az az asszony átokká lesz az Ő népe között. **28** Ha pedig nem fertőzette meg magát az asszony, hanem tiszta: akkor ártatlan, és termékeny lészen. **29** Ez a féltékenységi törvény, mikor elhajol az asszony az Ő férje mellől, és megfertőzeti magát; **30** Vagy mikor valaki, a kiben felgerjed a féltékenység lelke annyira, hogy féltékenykedik a feleségére; az Ő feleségét

állatja az Úr elé. És cselekedjék vele a pap mind e törvény szerint. **31** És ártatlan lesz a férfi a bűntől, az asszony pedig viseli az ő bűnének terhét.

6 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: **2** Szólj Izráel fiainak, és mondd meg nékik: Mikor férfi vagy asszony külön fogadást tesz, nazireusi fogadást, hogy így az Úrnak szentelje magát: **3** Bortól és részegítő italtól szakassza el magát; boreczetet és részegítő italból való eczetet ne igyék, és semmi szőlőből csinált italt se igyék, se új, se asszú szőlőt ne igyék. **4** Az ő nazireusságának egész idején át semmit a félét ne igyék, a mi a szőlőtőről kerül, a szőlő magvától fogva a szőlő héjáig. **5** Az ő nazireusi fogadásának egész idején, beretva az ő fejét ne járja; míg be nem teljesednek a napok, a melyekre az Úrnak szentelte magát, szent legyen, hagyja növekedni az ő fejének hajfurait. **6** Az egész időn át, a melyre az Úrnak szentelte magát, megholtnak testéhez be ne menjen. **7** Se atyjának, se anyjának, se fiú- se leánytestvéreinek holttestével meg ne fertőztesse magát, mikor meghalnak, mert az ő Istenének nazireussága van az ő fején. **8** Az ő nazireusságának egész idejében szent legyen az Úrnak. **9** Ha pedig meghal valaki ő nála hirtelenséggel, és megfertőzeti az ő nazireus fejét: nyírja meg a fejét az ő tisztsulásának napján, a hetedik napon nyírja meg azt. **10** A nyolcadik napon pedig vigyen két gerliczét vagy két galambfiat a papnak a gyülekezet sátorának nyílásához. **11** És készítse el a pap egyiket bűnért való áldozatul, a másikat pedig egészen égőáldozatul, és szerezzen néki engeszelést, a miért vétkezett a holttest miatt; és szentelje meg annak fejét azon napon. **12** És az ő nazireusságának napjait szentelje újra az Úrnak, és vigyen az ő vétkéért való áldozatul egy esztendős bárányt; az előbbi napok pedig essenek el, mert megfertőzte az ő nazireusságát. **13** Ez pedig a nazireus törvénye: A mely napon betelik az ő nazireusságának ideje, vigyék őt a gyülekezet sátorának nyílásához. **14** Ő pedig vigye fel az ő áldozatját az Úrnak: egy esztendős, ép hím bárányt egészen égőáldozatul, és egy esztendős, ép nőstény bárányt bűnért való áldozatul, és egy ép kost hálaáldozatul. **15** Továbbá egy kosár kovásztalan kenyerset, olajjal elegyített lánglisztből való lepényeket, és olajjal megkent kovásztalan pogácsákat, a hozzájok való étel- és italáldozatokkal. **16** És vigye azokat a pap az Úr elé, és készítse el annak bűnéért való áldozatát és egészen égőáldozatát. **17** A kost is készítse el hálaadó áldozatul az Úrnak, a kosárban lévő kovásztalan kenyerekkel egybe, és készítse el a pap az ahhoz való étel- és italáldozatot is. **18** A nazireus pedig nyírja meg az ő nazireus fejét a gyülekezet

sátorának nyílásánál, és vegye az ő nazireus fejének haját, és tegye azt a tűzre, a mely van a hálaadó áldozat alatt. **19** Vegye azután a pap a kosnak megfűtött lapockkáját, és egy kovásztalan lepényt a kosáról, és egy kovásztalan pogácsát, és tegye a nazireus tenyerére, minekutána megnyírta az ő nazireus fejét. **20** És lóbálja meg a pap azokat áldozatul az Úr előtt; a papnak szenteltetett ez, a meglóbált szegyen és a felemelt lapockkán felül. Azután igyék bort a nazireus. **21** Ez a nazireus törvénye, a ki fogadást tett, és az ő áldozata az ő nazireusságáért az Úrnak, azonkívül, a mihez módja van. Az ő fogadása szerint, a melyet fogadott, a képen cselekedjék, az ő nazireusságának törvénye szerint. **22** És szóla az Úr Mózesnek, mondván: **23** Szólj Áronnak és az ő fiainak, mondván: Igý áldjátok meg Izráel fiait, mondván nékik: **24** Áldjon meg tégedet az Úr, és őrizzen meg tégedet. **25** Világosítsa meg az Úr az ő orczáját te rajtad, és könyörüljön te rajtad. **26** Forditsa az Úr az ő orczáját te réad, és adjon békességet néked. **27** Igý tegyék az én nevemet Izráel fiaira, hogy én megáldjam őket.

7 És lón, hogy a mely napon elvégezé Mózes a sátor felállítását, és felkené azt, és megszentelé azt, minden edényével egybe, és az oltárt és annak minden edényét; és felkené és megszentelé azokat: **2** Akkor előjövének az Izráel fejedelmei, az ő atyjok házának fejei; ezek a törzsek fejedelmei, és ezek a megszámláltattak felügyelői: **3** És vivék az ő áldozatukat az Úr elé: hat borított szekeret, és tizenkét ökröt; egy-egy szekeret két-két fejedelemré, és mindenikért egy-egy ökröt; és odavivék azokat a sátor elébe. **4** És szóla az Úr Mózesnek, mondván: **5** Vedd el ő tőlök, és legyenek azok felhasználva a gyülekezet sátorának szolgálatában; és add azokat a lévitáknak, mindeniknek az ő szolgálata szerint. **6** Elvezé azért Mózes a szekereket és ökröket, és adá azokat a lévitáknak. **7** Két szekeret és négy ökröt ada a Gerson fiainak, az ő szolgálatuk szerint. **8** Négy szekeret pedig és nyolcz ökröt ada a Mérári fiainak, az ő szolgálatuk szerint, Ithamárnak, Áron pap fiának keze alá. **9** A Kéhát fiainak pedig semmit nem ada; mert a szentség szolgálata illette vala őket, a melyet válon hordoznak vala. **10** Vivének pedig a fejedelmek az oltár felszentelésére valókat azon napon, a melyen az felkenetett, és vivék a fejedelmek az ő áldozatukat az oltár elébe. **11** És monda az Úr Mózesnek: Egyik napon egyik fejedelem, másik napon másik fejedelem vigye az ő áldozatát az oltár felszentelésére. **12** És vivé első napon az ő áldozatát Naasson, az Amminádáb fia, Júda nemzetégből. **13** Vala pedig az ő áldozata, egy ezüst tál, száz és harmincz siklus súlyú, egy ezüst medencze

hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint, és mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatul. **14** Egy arany csésze, tíz siklus súlyú, füstölő szerekkel telve. **15** Egy fiatal tulok, egy kos, egy esztendős bárány egészen égóáldozatul. **16** Egy kecskebak búnér való áldozatul. **17** Háláadó áldozatul pedig két ökör, öt kos, öt kecskebak, öt bárány, esztendősök. Ez Naassonnak, Amminádáb fiának áldozata. **18** Másodnapon vivé Néthanéel, Suárnak fia, Izsakhár nemzetisége fejedelme. **19** Vive az ō áldozatául egy ezüst tálat, száz és harmincz siklus súlyút, egy ezüst medencét, hetven siklus súlyút, a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatul. **20** Egy arany csészét, tíz siklus súlyút, füstölő szerekkel telve. **21** Egy fiatal tulkot, egy kost, egy esztendős bárányt egészen égóáldozatul. **22** Egy kecskebakot búnér való áldozatul. **23** Háláadó áldozatul pedig két ökröt, öt kost, öt bakot, öt bárányt, esztendősöket. Ez Néthanéelnek a Suár fiának áldozata. **24** Harmadik napon a Zebulon fiainak fejedelme: Eliáb, Hélon fia. **25** Az ō áldozata volt egy ezüst tál, száz harmincz siklus súlyú, egy ezüst medencze, hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatul. **26** Egy arany csésze, tíz siklus súlyú füstölő szerekkel telve. **27** Egy fiatal tulok, egy kos, egy esztendős bárány, egészen égóáldozatul. **28** Egy kecskebak, búnér való áldozatul. **29** Háláadó áldozatul pedig két ökör, öt kos, öt bak, öt bárány, esztendősök. Ez Eliábnak, Hélon fiának áldozata. **30** Negyedik napon a Rúben fiainak fejedelme: Elisúr, Sedeúrnak fia. **31** Az ō áldozata volt egy ezüst tál, száz harmincz siklus súlyú, egy ezüst medencze, hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatul. **32** Egy arany csésze, tíz siklus súlyú, füstölő szerekkel telve. **33** Egy fiatal tulok, egy kos, egy esztendős bárány, egészen égóáldozatul. **34** Egy kecskebak búnér való áldozatul. **35** Háláadó áldozatul pedig két ökör, öt kos, öt bak, öt bárány, esztendősök. Ez Elisúrnak, Sedeúr fiának áldozata. **36** Ötödnapon a Simeon fiainak fejedelme: Selúmiel, Surisaddai fia. **37** Az ō áldozata volt egy ezüst tál, száz harmincz siklus súlyú, egy ezüst medencze, hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatul. **38** Egy arany csésze, tíz siklus súlyú, füstölő szerekkel telve. **39** Egy fiatal tulok, egy kos, egy esztendős bárány, egészen égóáldozatul. **40** Egy kecskebak, búnér való áldozatul. **41** Háláadó áldozatul pedig két ökör, öt kos, öt bak, öt bárány, esztendősök. Ez Selúmielnek, Surisaddai fiának áldozata. **42** Hatodnapon a Gád fiainak fejedelme: Éliásáf, a Dehuél fia. **43** Az ō áldozata volt egy ezüst tál, száz

harmincz siklus súlyú, egy ezüst medencze, hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatul. **44** Egy arany csésze, tíz siklus súlyú, füstölő szerekkel telve. **45** Egy fiatal tulok, egy kos, egy esztendős bárány, egészen égóáldozatul. **46** Egy kecskebak búnér való áldozatul. **47** Háláadó áldozatul pedig két ökör, öt kos, öt bak, öt bárány, esztendősök. Ez Eliásáfnak, Dehuél fiának áldozata. **48** Hetednapon az Efraim fiainak fejedelme: Elísáma, az Ammihúd fia. **49** Az ō áldozata volt egy ezüst tál, száz harmincz siklus súlyú, egy ezüst medencze, hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatul. **50** Egy arany csésze, tíz siklus súlyú, füstölő szerekkel telve. **51** Egy fiatal tulok, egy kos, egy esztendős bárány, egészen égóáldozatul. **52** Egy kecskebak búnér való áldozatul. **53** Háláadó áldozatul pedig két ökör, öt kos, öt bak, öt bárány, esztendősök. Ez Elísámának, Ammihúd fiának áldozata. **54** Nyolcadnapon a Manasse fiainak fejedelme: Gamliél, Pédasúr fia. **55** Az ō áldozata volt egy ezüst tál, száz harmincz siklus súlyú, egy ezüst medencze, hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatul. **56** Egy arany csésze, tíz siklus súlyú, füstölő szerekkel telve. **57** Egy fiatal tulok, egy kos, egy esztendős bárány egészen égóáldozatul. **58** Egy kecskebak búnér való áldozatul. **59** Háláadó áldozatul pedig két ökör, öt kos, öt bak, öt bárány, esztendősök. Ez Gámiélnek, a Pédasúr fiának áldozata. **60** Kilenczednapon a Benjámin fiainak fejedelme: Abidán, a Gideóni fia. **61** Az ō áldozata volt egy ezüst tál, száz harmincz siklus súlyú, egy ezüst medencze hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatul. **62** Egy arany csésze, tíz siklus súlyú, füstölő szerekkel telve. **63** Egy fiatal tulok, egy kos, egy esztendős bárány egészen égóáldozatul. **64** Egy kecskebak búnér való áldozatul. **65** Háláadó áldozatul pedig két ökör, öt kos, öt bak, öt bárány, esztendősök. Ez Abidánnak, Gideóni fiának áldozata. **66** Tizedik napon a Dán fiainak fejedelme: Ahiézer, az Ammisaddai fia. **67** Az ō áldozata volt egy ezüst tál, száz harmincz siklus súlyú, egy ezüst medencze hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatul. **68** Egy arany csésze, tíz siklus súlyú, füstölő szerekkel telve. **69** Egy fiatal tulok, egy kos, egy esztendős bárány egészen égóáldozatul. **70** Egy kecskebak búnér való áldozatul. **71** Háláadó áldozatul pedig két ökör, öt kos, öt bak, öt bárány, esztendősök. Ez Ahiézernak, az Ammisaddai fiának áldozata. **72** Tizenegyedik napon az Áser fiainak fejedelme: Págiel, Okrán fia. **73** Az

ő áldozata volt egy ezüst tál, száz harmincz siklus súlyú, egy ezüst medencze, hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatul. **74** Egy arany csésze, tíz siklus súlyú, füstölő szerekkel telve. **75** Egy fiatal tulok, egy kos, egy esztendős bárány egészen égőáldozatul. **76** Egy kecskebak bűnert való áldozatul. **77** Hálaadó áldozatul pedig két ökör, öt kos, öt bak, öt bárány, esztendősök. Ez Págielnek, Okrán fiának áldozata. **78** Tizenkettedik napon a Naftali fiainak fejedelme: Ahira, Enán fia. **79** Az ő áldozata volt egy ezüst tál, száz harmincz siklus súlyú, egy ezüst medencze, hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatul. **80** Egy arany csésze, tíz siklus súlyú, füstölő szerekkel telve. **81** Egy fiatal tulok, egy kos, egy esztendős bárány egészen égőáldozatul. **82** Egy kecskebak bűnert való áldozatul. **83** Háláadó áldozatul pedig két ökör, öt kos, öt bak, öt bárány, esztendősök. Ez AHIRÁNAK, az ENÁN fiának áldozata. **84** Ez volt az áldozat az oltár felszentelésére, a napon, a melyen felkenetett, az Izráelnek fejedelmeitől. Tizenkét ezüst tál, tizenkét ezüst medencze, tizenkét arany csésze. **85** Száz és harmincz siklus súlyú vala egy ezüst tál, egy ezüst medencze pedig hetven siklus súlyú; az edények minden ezüstje: kétezer négyszáz siklus, a szent siklus szerint; **86** Tizenkét arany csésze, füstölő szerekkel, tíz-tíz siklus súlyú vala egy-egy csésze, a szent siklus szerint: A csészknek minden aranya: száz húsz siklus. **87** Az egészen égőáldozatra való minden barom: tizenkét tulok, tizenkét kos, esztendős bárány tizenkettő, a hozzájok való ételáldozatokkal, és tizenkét kecskebak bűnert való áldozatul. **88** A hálaadó áldozatra való minden barom pedig: huszonégy tulok, hatvan kos, hatvan bak, esztendős bárány hatvan. Ez volt az oltár felszentelésére való áldozat, mineketána felkenetett volt. **89** Mikor pedig bemegy vala Mózes a gyülekezet sátorába, hogy szóljon ő vele, hallja vala annak szavát, a ki szól vala vele a fedél felől, amely van a bizonyág láncháján, a két Kérub közül; és szól vala vele.

8 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: **2** Szólj Áronnak és mondd meg néki: Mikor felrakod a mécseket, a gyertyatartó elé világítson a hét mécs. **3** És úgy cselekedék Áron, és úgy raká fel mécseit, hogy a gyertyatartónak ellenébe tegyenek világosságot, a miképen parancsolta vala az Úr Mózesnek. **4** A gyertyatartó pedig ilyen alkotású: vert aranyból vala mind a szára, mind a virága; vert mű az; ama forma szerint, a melyet mutatott volt az Úr Mózesnek, úgy készíték a gyertyatartót. **5** Szóla továbbá az Úr Mózesnek, mondván: **6** Vedd a lévitákat Izráel fiai közül, és tisztítsd meg

őket. **7** Így cselekedjél pedig velök, hogy megtisztítsad őket: hintsd reájok a tisztulás vizét, és az egész testöket beretválják meg, és mossák meg ruhákat, hogy tiszták legyenek. **8** Azután vegyenek egy fiatal tulokot és hozzávaló ételáldozatul olajjal elegyített lisztlángot; egy másik fiatal tulok pedig vegyenek bűnert való áldozatul. **9** Akkor vidd a lévitákat a gyülekezet sátorára elé, és gyűjtsd egybe Izráel fiainak egész gyülekezetét. **10** Ezután vidd a lévitákat az Úr elő, és Izráel fiai tegyék kezeiket a lévitára. **11** Áron pedig lóbálja meg a lévitákat, áldozatul az Úr előtt, Izráel fiai részéről, hogy szolgáljanak az Úr szolgálatában. **12** A léviták pedig tegyék kezeiket a tulkok fejére; azután készítsd el az egyiket bűnert való áldozatul, a másikat pedig egészen égőáldozatul az Úrnak, a lévitákért engesztelest. **13** És állassad a lévitákat Áron elő, és az ő fiai elő, és lóbáld meg őket áldozatul az Úrnak. **14** És válaszd külön a lévitákat Izráel fiai közül, hogy a léviták legyenek az enyeim. **15** És azután menjenek el a léviták a gyülekezet sátorában való szolgálatra. Így tisztítsd meg őket, és lóbáld meg őket áldozatul. **16** Mert bizony nékem adattak ők Izráel fiai közül; mind azok helyett, a kik az ő anyjok mémét megnyitják; Izráelnek elsőszülöttéi helyett vettet őket magamnak. **17** Mert enyém minden elsőszülött Izráel fiai között, emberből és baromból; a naptól fogva, hogy megöltem minden elsőszülöttöt Égyiptom földén, magamnak szenteltem azokat. **18** A lévitákat pedig minden elsőszülött helyett vettet magamnak Izráel fiai között. **19** És odaadtam a lévitákat adományul Áronnak és az ő fiainak Izráel fiai közül, hogy Izráel fiainak tisztében járjanak a gyülekezet sátorában, és hogy engesztelest végezzenek Izráel fiaiért, és ne legyen Izráel fiai között csapás, ha a szenthelyhez közelednek Izráel fiai. **20** Úgy cselekedék azért Mózes és Áron, és Izráel fiainak egész gyülekezete a lévitákkal; a mint parancsolt vala az Úr Mózesnek a léviták felől, mindazt úgy cselekedék ő velük Izráel fiai. **21** És megtisztíták magokat a léviták, és megmosák ruháikat, és meglóbálá őket Áron áldozatul az Úr előtt, és engesztelest szerze nézik Áron, hogy tisztákká tegye őket. **22** Azután pedig bemenének a léviták, hogy végezzék az ő szolgálatukat a gyülekezetnek sátorában Áron előtt és az ő fiai előtt; a miképen parancsolt vala az Úr Mózesnek a léviták felől, akképen cselekedének velük. **23** Szóla pedig az Úr Mózesnek, mondván: **24** Ez is a lévitára tartozik: Huszonöt esztendős korától fogva és azon felül, menjen be, hogy szolgálatot teljesítsen a gyülekezet sátorának szolgálatában. **25** Ötven esztendős korától pedig lépj ki e szolgálatnak sorából, és ne szolgáljon többé. **26** Hanem segítse az ő atyaifait a gyülekezet sátorában, hogy

azok az ő tisztökben eljárjanak; de szolgálatot ne teljesítsen. E képen cselekedjél a lévitákkal az ő szolgálatukban.

9 Szóla pedig az Úr Mózesnek, a Sinai pusztájában, az Égyptom földéből való kijövetelöknek második esztendejében, az első hónapban, mondván: **2** Izráel fiai pedig készítsék el a páskhát a maga idejében. **3** E hónapnak tizennegyedik napján, estennen készítsék el azt a maga idejében. minden ő rendtartása szerint, és minden ő szertartása szerint készítsétek el azt. **4** Szóla azért Mózes Izráel fiainak, hogy készítsék el a páskhát. **5** És elkészíték a páskhát az első hónapban, a hónapnak tizennegyedik napján estennen, a Sinai pusztájában; minden úgy cselekedének Izráel fiai, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. **6** Valának pedig némelyek, a kik tisztátlanok valának holember illetése miatt, és nem készítheték meg a páskhát azon a napon: járulának azért Mózes elő és Áron elő azon a napon. **7** És mondának azok az emberek néki: Mi tisztátlanok vagyunk holember illetése miatt; miért tiltatunk meg, hogy ne vigyünk áldozatot az Úrnak a maga idejében Izráel fiai között? **8** És monda nékik Mózes: Legyetek veszeg, míglen megértem: mit parancsol az Úr ti felőletek? **9** Szóla pedig az Úr Mózesnek, mondván: **10** Szólj Izráel fiainak, mondván: Ha valaki holember illetése miatt tisztátlan, vagy messze úton leend közületek, vagy a ti utódaitok közül, mindenáltal készítsen páskhát az Úrnak. **11** A második hónapnak tizennegyedik napján, estennen, készítsék el azt; kovásztalan kenyérrel és keserű füvekkel egyék meg azt. **12** Ne hagyjanak meg abból semmit reggelig, és annak csontját meg ne törjék; a páskhának minden rendtartása szerint készítsék el azt. **13** A mely ember pedig tiszta, vagy nincs útban, és elmulasztja a páskhát elkészíteni: irtassék ki az ilyen az ő népe közül; mert az Úrnak áldozatát nem vitte fel annak idejében; viselje az ilyen ember az ő bűnénék terhét. **14** Hogyha pedig jövevény tartózkodik köztetek, és páskhát készít az Úrnak, a páskhának rendtartása szerint és annak szertartásai szerint készítse azt; egy rendtartástok legyen néktek, mind a jövevénynek, mind a föld lakosának. **15** A hajlék felállításának napján pedig befedeze a felhő a hajléket, a bizonyság sátorát; és estve a hajlék felett vala, tűznek ábrázatjában reggelig. **16** Úgy vala szüntelen: A felhő borítja vala azt; és tűznek ábrázatja éjjel. **17** Mihelyt pedig felszáll vala a felhő a sátorról, azonnal elindulnak vala Izráel fiai; és azon a helyen, ahol a felhő megáll vala, ott ütnek vala táborot Izráel fiai. **18** Az Úr szava szerint mennek vala Izráel fiai, és az Úr szava szerint táboroznak vala; mind addig, míg a felhő áll vala a hajlékon, táborban maradnak

vala. **19** Még ha a felhő sok napig nyugszik vala a hajlékon, akkor is megtartják vala Izráel fiai az Úr rendelését, és nem indulának. **20** Megesék, hogy a felhő kevés napon át lőn a hajlékon: akkor is az Úr szava szerint maradnak vala táborban, és az Úr szava szerint indulnak vala. **21** Megesék, hogy a felhő estvétől fogva ott lőn reggelig; mikor azért reggel a felhő felszáll vala, akkor indulnak vala el; vagy egy nap és egy éjjel lőn ott; mikor azért a felhő felszáll vala, ők is indulának. **22** Vagy két napig, vagy egy hónapig, vagy hosszabb ideig lőn ott; a meddig késik vala a felhő a hajlékon, veszegelvén azon, táborban maradnak vala Izráel fiai is, és nem indulnak vala tovább; mikor pedig az felszáll vala, ők is indulnak vala. **23** Az Úr szava szerint járnak vala tábor, és az Úr szava szerint indulnak vala. Az Úrnak rendelését megtartják vala, az Úrnak Mózes által való szava szerint.

10 Ismét szóla az Úr Mózesnek, mondván: **2** Csináltass magadnak két kürtöt, vert ezüstből csináltasd azokat, és legyenek azok néked a gyülekezet összegyűjtésére, és a táborok megindítására. **3** És mikor megfújják azokat, gyüljön te hozzá az egész gyülekezet, a gyülekezet sátorának nyílása elő. **4** Ha csak egyet fújnak meg, akkor gyűjjenek hozzá a fejedelmek, Izráel ezereinek fejei. **5** Ha pedig riadót fújtak, akkor induljon azok tábara, a kik napkelet felől táboroznak. **6** Mikor pedig másodszor fújtak riadót, akkor induljon azok tábara, a kik dél felől táboroznak. Riadót fújianak azok indulására. **7** Mikor pedig összegyűjtitek a gyülekezetet, egyszerűen körtöljetek, és ne fújjatok riadót. **8** A kürtöket pedig Áron fiai, a papok fújják; és legyen ez néktek örökkévaló rendtartás a ti nemzetiségeitek között. **9** És mikor viadalra mentek a ti földetekben, a titeket háborító ellenségetek ellen, akkor is azokkal a kürtökkel fújjatok riadót, és emlékezetben lesztek az Úr előtt, a ti Istenetek előtt, és megszabadultok a ti ellenségeitektől. **10** A ti vígasságtoknak napján, és a ti ünnepeiteken, és a ti hónapjaitok kezdetén is fújjátk meg a kürtöket, a ti egészen égőáldozataitokra, és a ti hálááldozatitokra: és lesznek néktek emlékeztetőül a ti Istenetek előtt. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. **11** Vala pedig a második esztendőben a második hónapban, a hónapnak huszadik napján, felszálla a felhő a bizonyság hajlékáról. **12** És elindulának Izráel fiai az ő menésöknek rendje szerint a Sinai pusztájából; és megállapodék a felhő Párán pusztájában. **13** Elindulának azért először az Úrnak Mózes által való parancsolatja szerint. **14** Elindula pedig először a Júda fiai táborának zászlója az ő seregi szerint; és az ő seregének feje vala Naasszon, az Amminádáb fia. **15**

Az Izsakhár fiai törzséből való seregnek feje pedig Néthanéel vala, Suárnak fia. 16 És a Zebulon fiai törzséből való seregnek feje vala Eliáb, Hélonnak fia. 17 És elbontatván a hajlék, elindulának Gersonnak és Mérárinak fiai, a hajlék hordozói. 18 Azután indula a Rúben táborának zászlója az Ő seregeik szerint, és az Ő seregének feje vala Elisur, Sedeúrnak fia. 19 A Simeon fiai törzséből való seregnek pedig feje vala Selúmiel, Surisaddainak fia. 20 És a Gád fiai törzséből való seregnek feje vala Eliásáf, Dehuénak fia. 21 Elindulának a Kéhátíták is, a szentség hordozói, és amazok felállíták vala a hajléket, míg ezek oda jutnak vala. 22 Azután elindula az Efraim fiai táborának zászlója az Ő seregei szerint, és az Ő seregének feje vala Elisáma, Ammihúdnak fia. 23 A Manasse fiai törzséből való seregnek feje vala Gámliel, Pédasúrnak fia. 24 A Benjámin fiai törzséből való seregnek feje vala Abidán, Gideóninak fia. 25 Utolsor indula el a Dán fiai táborának zászlója, mint az egész tábornak utócsapata az Ő seregei szerint; és az Ő seregének feje vala Ahízér, az Ammisaddai fia. 26 Az Áser fiai törzséből való seregnek pedig feje vala Págigel, Okhránnak fia. 27 És a Naftali fiai törzséből való seregnek feje vala Akhira, az Enán fia. 28 Ilyen vala Izráel fainak menetele az Ő seregeik szerint: ekképen mentek. 29 Monda pedig Mózes Hóbábnak, a ki fia vala a Midiánból való Reuélnek, a Mózes ipának: Arra a helyre indulunk mi, a mely felől azt mondta vala az Úr: néktek adom. Jer el velünk, és jól teszünk veled, mert az Úr jót ígért Izráelnek. 30 Az pedig felele néki: Nem megyek, hanem az én földemre és az én rokonaim közé megyek. 31 És monda Mózes: Kérlek, ne hagyj el minket: mert te tudod, hol kell megszállanunk e pusztában, és légy nékünk szemünk gyanánt. 32 És ha eljösz velünk, a mi jót cselekszik velünk az Úr, közöljük azt veled. 33 Elmenének azért az Úr hegycsúcsáról háromnapi járásnyira, és az Úr szövetségének ládája megyen vala Ő előttük háromnapi járásnyira, hogy kiszemelje nékik: hol kelljen megszállaniok. 34 És az Úr felhője vala Ő rajtok nappal, mikor elindulának a táborból. 35 Mikor pedig el akarták indítani a ládát, ezt mondja vala Mózes: Kelj fel Uram, és széledjenek el a te ellenségeid, és fussanak el előled a te gyűlölöid. 36 Mikor pedig megál vala, ezt mondja vala: Fordulj vissza Uram Izráelnek tízezerszer való ezereihez.

11 És lön, hogy panaszolkodék a nép az Úr hallására, hogy rosszul van dolga. És meghallá az Úr, és haragra gerjede, és felgyulladt ellenök az Úrnak tüze és megemészté a tábornak szélét. 2 Kiáltva azért a nép Mózeshez, és könyörge Mózes az Úrnak, és megszünék a tűz. 3 És nevezé azt a

helyet Thaberának; mert felgyulladt vala ellenök az Úrnak tüze. 4 De a gyülevész nép, a mely köztök vala, kívánságba esék, és Izráel fiai is újra sírántozni kezdének, és mondának: Kicsoda ád nékünk húst ennünk? 5 Visszaemlékezünk a halakra, a melyeket ettünk Égyiptomban ingyen, az ugorkákra és dinnyékre, a párhagymákra, vereshagymákra és a foghagymákra. 6 Most pedig a mi lelkünk eleped, mindennek híjával lévén; szemünk előtt nincs egyéb mint manna. 7 (A manna pedig olyan vala mint a kóriándrum magva, a színe pedig mint a bdelliomnak színe. 8 Kiomol vala pedig a nép, és szedik vala a mannat, és órlik vala kézimalmokban, vagy megtörök vala mozsárban, és megfőzik vala fazékban, és csinálnak vala abból pogácsákat: az íze pedig olyan vala, mint az olajos kalácsé. 9 Mikor pedig a harmat leszáll vala a táborra éjjel, a manna is mindenjárt leszáll vala arra.) 10 És meghallá Mózes, hogy sír a nép, az Ő nemzetége szerint, kiki az Ő sátorának nyílása előtt; és igen felgerjede az Úr haragja, és nem tetszik az Mózesnek. 11 És monda Mózes az Úrnak: Miért nyomorítád meg a te szolgádat? és miért nem találék kegyelmet a te szemeid előtt, hogy ez egész népnek terhét én reám vetéd? 12 Avagy tőlem fogantatott-e mind ez egész nép? avagy én szűltem-e Őt, hogy azt mondod nékem: Hordozd Őt a te kebleden, a miképen hordozza a dajka a csecsemőt, arra a földre, a mely felől megesküdtél az Ő atyáinak? 13 Hol vegyek én húst, hogy adjam azt mind ez egész népnek? mert reám sírnak, mondván: Adj nékünk húst, hadd együnk! 14 Nem viselhetem én magam mind ez egész népet; mert erőm felett van. 15 Ha így cselekszel velem, kérlek ölj meg engemet, ölj meg ha kedves vagyok előtted, hogy ne lássam az én nyomorúságomat. 16 Monda azért az Úr Mózesnek: Gyűjts egybe nékem hetven férfiút Izráel vénei közül, a kikről tudod, hogy vénei a népnek és annak előlójári, és vidd őket a gyülekezet sátorához, és álljanak ott veled. 17 Akkor alá szállok, és szólok ott veled, és elszakasztok abból a lélekből, a mely te benned van, és teszem Ő beléjök, hogy viseljék te veled a népnek terhét, és ne viseljed te magad. 18 A népnek pedig mondd meg: Készítétek el magatokat holnapra, és húst esztek; mert sírtatok az Úr hallására, mondván: Kicsoda ád nékünk húst ennünk? mert jobban vala nékünk dolgunk Égyiptomban. Azért az Úr ád néktek húst és enni fogtok. 19 Nem csak egy napon esztek, sem két napon, sem öt napon, sem tíz napon, sem húsz napon; 20 Hanem egy egész hónapig, míglan kijön az orrotokon, és útálatossá lesz előttetek; mivelhogy megvetették az Urat, a ki közöttetek van; és sírtatok Ő előtte mondván: Miért jöttünk ide ki Égyiptomból? 21 És monda Mózes: Hatszáz ezer

gyalogos e nép, a mely között én vagyok, és te azt mondod: Húst adok nézik, és esznek egy egész hónapig?! 22 Nemde juhok és örökök vágattatnak-é nézik, hogy elég legyen nézik? vagy a tengernek minden hala összegyűjtetik-é nézik, hogy elég legyen nézik? 23 Akkor monda az Úr Mózesnek: Avagy megrövidült-é az Úrnak keze? Majd meglátod: beteljesedik-é néked az én beszédem vagy nem? 24 Kiméne azért Mózes, és elmondá a népnek az Úr beszédét, és összegyűjte hetven férfiút a nép vénei közül, és állatá őket a sátor körül. 25 Akkor leszállva az Úr felhőben, és szóla néki, és elszakaszta abból a lélekből, a mely vala ő benne, és adá a hetven vén férfiúba. Mihelyt pedig megnyugovék ő rajtok a lélek, menten prófétálának, de nem többé. 26 Két férfiú azonban elmaradt vala a táborban; egyiknek neve Eldád, a másiknak neve Médád, és ezeken is megnyugodott vala a lélek; mert azok is az összeírtak közül valók, de nem mentek vala el a sátorhoz, és mégis prófétálának a táborban. 27 Elfutamodék azért egy ifjú, és megjelenté Mózesnek, és monda: Eldád és Médád prófétálnak a táborban. 28 Akkor felele Józsue, a Nún fia, Mózes szolgája, az ő választottai közül való, és monda: Uram, Mózes, tiltsd meg őket! 29 És felele néki Mózes: Avagy érettem buzgólkodol-é? Vajha az Úrnak minden népe próféta volna, hogy adná az Úr az ő lelkét ő beléjük. 30 Ezután visszatér Mózes a táborba, ő és az Izráel vénei. 31 És szél jöve ki az Úrtól, és hoza fűrjeket a tengertől, és bocsátá a táborra egynapi járásnyira egy felől, és egynapi járásnyira más felől a tábor körül, és mintegy két sing magasságnyira a földnek színén. 32 Akkor felkele a nép és azon az egész napon, és egész éjjel, és az egész következő napon gyűjtének magoknak fűrjeket, a ki keveset gyűjtött is, gyűjtött tíz hómert, és kiteregeték azokat magoknak a tábor körül. 33 A hús még foguk között vala, és meg sem emésztték vala, a mikor az Úrnak haragja felgerjede a népre és megveré az Úr a népet igen nagy csapással. 34 És elnevezék azt a helyet Kibrot-thaavának: mert ott temeték el a mohó népet. 35 Kibrot-thaavától elméne a nép Haseróthba; és ott valának Haseróthban.

12 Miriám pedig és Áron szólának Mózes ellen a kúrsita asszony miatt, a kit feleségül vőn, mert kúrsita asszonyt vett vala feleségül. 2 És mondának: Avagy csak Mózes által szólott-é az Úr? avagy nem szólott-é mi általunk is? És meghallá az Úr. 3 (Az az ember pedig, Mózes, igen szelíd vala, minden emberrel inkább, a kik e föld színén vannak.) 4 Mindjárt monda azért az Úr Mózesnak, Áronnak és Miriámnak: Menjetek ki ti hárman a gyülekezetnek sátorába; és kimenének ők hárman. 5 Akkor leszállva az Úr

felhőnek oszlopában, és megálla a sátornak nyílásánál; és szólítá Áront és Miriámot, és kimenének mindenkiten. 6 És monda: Halljátok meg most az én beszédeimet: Ha valaki az Úr prófétája közöttetek, én megjelenek annak látásban, vagy álomban szólok azzal. 7 Nem így az én szolgámmal, Mózessel, a ki az én egész házamban hív. 8 Szemtől szembe szólok ő vele, és nyilvánvaló látásban; nem homályos beszédek által, hanem az Úrnak hasonlatosságát látja. Miért nem feltetek hát szólani az én szolgám ellen, Mózes ellen? 9 És felgyullada az Úr haragja ő reájok, és elméne. 10 És a felhő is eltávozik a sátor felüli, és íme Miriám poklos vala, fejér mint a hó; és rátekinté Áron Miriámról, és íme poklos vala. 11 Monda azért Áron Mózesnek: Kérlek Uram, ne tulajdonítsad nékünk e bűnt; mert bolondul cselekedtünk és vétkeztünk! 12 Kérlek, ne legyen olyan Miriám mint a holt, a melynek húsa félíg megemészterek, mikor kijő az ő anyjának méhből. 13 Kiáltta azért Mózes az Úrhoz, mondván: Isten, kérlek, gyógyítsd meg őt! 14 Az Úr pedig monda Mózesnek: Ha csak az atya pökött volna is az ő orczájára, avagy nem kellene-é szégyenkeznie hetednapig? Rekesztessék ki hét napig a táboron kívül, és azután hívassék vissza. 15 Kirekesztétek azért Miriám a táboron kívül hét napig. És a nép nem indulva tovább, míg vissza nem hívaték Miriám. 16 Azután pedig elindula a nép Haseróthból, és tábor utének Párán pusztájában.

13 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: 2 Küldj férfiakat, hogy kémelejék meg a Kanaán földét, a melyet én adok Izráel fiainak; az ő atyáknak mindenik törzséből egy-egy férfiút küldjétek, mind olyat, a ki főember közöttök. 3 Elküldé azért őket Mózes Párán pusztájából az Úr rendelése szerint; és azok a férfiak mindenjában főemberek valának Izráel fiai között. 4 Ezek pedig azoknak nevei: A Rúben nemzetsegéből Sámmua, a Zakhúr fia. 5 A Simeon nemzetsegéből Safát, a Hóri fia. 6 A Júda nemzetsegéből Káleb, a Jefunné fia. 7 Az Izsakhár nemzetsegéből Igál, a József fia. 8 Az Efraim nemzetsegéből Hósea, a Nún fia. 9 A Benjámin nemzetsegéből Pálthi, a Rafú fia. 10 A Zebulon nemzetsegéből Gaddiel, a Szódi fia. 11 A József nemzetsegéből, a Manasse nemzetsegéből Gaddi, a Szúsi fia. 12 A Dán nemzetsegéből Ammiél, a Gemálli fia. 13 Az Áser nemzetsegéből Szenthúr, a Mikaél fia. 14 A Naftáli nemzetsegéből Nahbi, a Vofszi fia. 15 A Gád nemzetsegéből Géuel, a Mákhí fia. 16 Ezek ama férfiaknak nevei, a kiket elküldött Mózes a földnek megkémlelésére. És nevezé Mózes Hóseát, a Nún fiát Józsuenak. 17 És mikor elküldé őket Mózes a Kanaán földének megkémlelésére, monda

nézik: Menjetek fel erre dél felől, és hágjatok fel a hegyre.

18 És nézzétek meg a földet, hogy milyen az; és a népet, a mely lakozik azon: erős-é az vagy erőtlen, kevés-é az vagy sok? **19** És milyen a föld, a melyben lakozik az: jó-é az vagy hitvány; és milyenek a városok, a melyekben lakozik: táborokban vagy erősségekben lakozik-é? **20** És milyen a föld: kövér-é az, vagy sovány; van-é abban előfa vagy nincs? És legyetelek bátorságosok, és szakaszszatok a földnek gyümölcséből. Azok a napok pedig a szőlőszendülés napjai valának. **21** Felmenétek azért, és megkémelelik a földet a Czin pusztájától fogva mind Rehóbig, odáig, ahol Hamáthba mennek. **22** És felmenétek dél felől, és jutának Hebronig; valának pedig ott Ahimán, Sésai és Thalmai, az Anák fiai: (Hebron pedig hét esztendővel építették előbb, mint az égyptomi Czoán). **23** Mikor pedig eljutának Eskol völgyéig, lemetszének ott egy szőlővesszőt egy szőlőfűrttel, és ketten vivék azt rúdon; és a gránátalmákból és a figék ből is szakasztnak. **24** Azt a helyet elnevezék Eskol völgyének; a szőlőfűrtért, a melyet lemetszettek vala onnét Izráel fiai. **25** És visszatérének a föld megkémeleéséből negyven nap mulva. **26** És menének, és jutának Mózeshez és Áronhoz, és Izráel fainak egész gyülekezetéhez, Párán pusztájába, Kádesbe; és hírt vivének nézik és az egész gyülekezetnek, és megmutaták nézik a földnek gyümölcsét. **27** Így beszélénék néki, és ezt mondák: Elmentünk vala arra a földre, a melyre küldöttél vala minket, és bizonyára tejjel és mézzel folyó az, és ez annak gyümölcse! **28** Csakhogy erős az a nép, a mely lakja azt a földet, és a városok erősítve vannak, és felette nagyok; sőt még Anák fiait is láttuk ott. **29** Amálek lakik a dél felől való földön, és Khiteus, Jebuzeus és Emoreus lakik a hegyeken; a tenger mellett, és a Jordán partján pedig Kananeus lakik. **30** És jóllehet Káleb csendesíté a Mózes ellen háborgó népet, és azt mondja vala: Bátran felmehetünk, és elfoglalhatjuk azt a földet, mert kétség nélküli megbírunk azzal; **31** Mindazálta a férfiak, a kik felmentek vala vele, azt mondják vala: Nem lehetünk fel az ellen a nép ellen, mert erősebb az nálunknál. **32** És rossz hírét vivék annak a földnek, a melyet megkémeletek volt, Izráel fiaihoz, mondván: Az a föld, a melyen általmentünk, hogy megkémeleljük azt, olyan föld, a mely megemészti az ő lakóit; az egész nép is, a melyet láttunk azon, szálas emberekből áll. **33** És láttunk ott óriásokat is, az óriások közül való Anáknak fiait, és olyanok valánk a magunk szemében, mint a sáskák, és az ő szemeikben is olyanok valánk.

14 És felemel szavát az egész gyülekezet, és síra a nép azon az éjszakán. **2** És mindenjában zúgolódának

Mózes ellen és Áron ellen Izráel fiai, és monda nézik az egész gyülekezetet: Vajha megholtunk volna Égyptom földén! vagy ebben a pusztában vajha meghalnánk! **3** Miért is visz be minket az Úr arra a földre? hogy fegyver miatt hulljunk el? feleségeink és a kicsinyeink prédrára legyenek? Nem jobb volna-é nékünk visszatérnünk Égyptomba? **4** És mondának egymásnak: Szerezünk előttünk járókat, és térijünk vissza Égyptomba. **5** Akkor arczczal leborulának Mózes és Áron Izráel fiai gyülekezetének egész közösége előtt. **6** Józsue pedig, a Nún fia, és Káleb, a Jefunné fia, a kik a földnek kémelelői közül valók valának, meghasogaták ruháikat. **7** És szólának Izráel fiai egész gyülekezetének, mondván: A föld, a melyen általmentünk, hogy megkémeleljük azt, igen-igen jó föld. **8** Ha az Úrnak kedve telik bennünk, akkor bevisz minket arra a földre, és nékünk adja azt, mely tejjel és mézzel folyó föld. **9** Csakhogy ne lázongjatok az Úr ellen, se ne feljétek annak a földnek néptől; mert ők nekünk csak olyanok, mint a kenyér; eltávozott tőlük az ő oltalmok, de az Úr velünk van: ne feljétek tőlük! **10** Mikor pedig az egész gyülekezet azon tanakodék, hogy megkövezze őket: megjelenék az Úrnak dicsősége a gyülekezet sátorában Izráel minden fiának. **11** És monda az Úr Mózesnek: Meddig gyaláz engemet ez a nép? Meddig nem hisznek nékem, mind ama csudatételeim mellett sem, a melyeket cselekedtem közöttök? **12** Megverem őket döghalállal, és elveszem őket; téged pedig nagy néppé teszlek, és ő nálánál erősebbé. **13** És monda Mózes az Úrnak: Ha meghallják az égyptombeliek (mert közülök hoztad fel e népet a te hatalmad által): **14** Elmondják majd e föld lakosainak, a kik hallották, hogy te Uram e nép között vagy, hogy szemtől szembe megjelentetted magadat te Uram, és hogy a te felhőd megállott ő rajtok, és felhőszlopban jársz te ő előttök nappal, éjjel pedig tűsziszlopan. **15** Hogyha mind egyig elveszedt e népet, így szólának majd e népek, a melyek hallották a te híredet, mondván: **16** Mivelhogy nem vihette be az Úr e népet a földre, a mely felől megesküdött nézik, azért öldöste le őket a pusztában. **17** Most azért hadd magasztaltassék fel az Úrnak ereje, a miképen szólottál, mondván: **18** Az Úr késedelmes a haragra, nagy irgalmaságú, megbocsát hamisságot és vétket, de a bűnöst nem hagyja büntetlenül; megbünteti az atyák álnokságait a fiakban harmad és negyed íziglen. **19** Kérlek, kegyelmez meg e nép hamisságának a te irgalmaságod nagy volta szerint, a miképen megbocsátottál e népnek Égyptomtól fogva mind eddig. **20** És monda az Úr: Megkegyelmeztem a te beszéded szerint. **21** De bizonnyal élek én, és betöltyi az Úr dicsősége az egész földet. **22** Hogy mindazok az emberek, a kik látták az én dicsőséget

és csudáimat, a melyeket cselekedtem Égyiptomban és e pusztában, és megkísértettek engemet immár tízszer, és nem engedtek az én szómnak: **23** Nem látják meg azt a földet, a mely felől megesküdtem az ő atyáiknak; senki nem látja azt azok közöl, a kik gyaláztak engem. **24** De az én szolgámat, Kálebet, mivelhogy más lélek volt vele, és tökéletességgel követett engem, beviszem őt arra a földre, a melyre bement vala, és örökségül bírja azt az ő magva. **25** De Amálek és Kananeus lakik a völgyben; holnap forduljatok meg, és induljatok a pusztába, a veres tenger útján. **26** Szóla annakfelette az Úr Mózesnek és Áronnak, mondván: **27** Meddig tűrek e gonosz gyülekezetnek, a mely zúgolódik ellenem? Hallottam Izráel fiainak zúgolódásait, a kik zúgolódnak ellenem! **28** Mond meg nékik: Élek én, azt mondja az Úr, hogy épen úgy cselekszem veletek, a miképen szólottatok az én füleim hallására! **29** E pusztában hullanak el a ti holttesteitek, és pedig mindenek, a kik megszámláltattak a ti teljes számotok szerint, húsz esztendőstől fogva és azon felül, a kik zúgolódtak ellenem. **30** És nem mentek be arra a földre, a melyre nézve felelemtem az én kezemet, hogy lakosokká teszlek abban titokt; Kálebet, a Jefunné fiát és Józsuét, a Nún fiát kivéve. **31** De kicsinyeiteket, a kik felől azt mondtatók, hogy prézára lesznek; őket beviszem, és megismerik azt a földet, a melyet megúltatok. **32** A ti holttesteitek azért a pusztában hullanak el. **33** A ti fiaitok pedig, mint a pásztorok, bujosnak e pusztában negyven esztendeig, és viselik a ti paráználkodásitoknak büntetését, míglen megemésztetnek a ti holttesteitek e pusztában. **34** A napok száma szerint, a melyeken megkémeítétek a földet, (tudniillik negyven napon, egy-egy napért egy-egy esztendő), negyven esztendeig hordozzátok a ti hamisságotoknak büntetését, és megismeríték az én elfordulásomat. **35** Én, az Úr, szólottam. Bizonyára ezt mívelem az egész gonosz gyülekezettel, a mely összegyülekezett vala ellenem; ebben a pusztában emésztenek meg, és ugyanott halnak meg. **36** A férfiak azért, a kiket elküldött vala Mózes a földnek megkémlelésére, és visszatérének és felzúdíták ellene az egész gyülekezetet, rossz hírt terjeszten arról a földről: **37** Azok a férfiak azért, a kik rossz hírt terjesztenek a földről, meghalának az Úr előtt csapás által. **38** Csak Józsué, a Nún fia, és Káleb, a Jefunné fia, maradának életben ama férfiak közül, a kik mentek vala a földet megkémlelni. **39** A mint pedig elbeszél Mózes e beszédeket Izráel fiainak, a nép felette igen keserge. **40** És felkelének reggel, és felmenének a hegycsúcsra, mondván: Íme készek vagyunk elmenni a helyre, a melyről szólott az Úr, mert vétkeztünk. **41** És monda Mózes: Miért hágjátok át ilyen módon az Úr akaratát, holott

nem sikerülhet az néktek. **42** Fel ne menjetek, mert nem lesz közöttetek az Úr, hogy el ne hulljatok a ti ellenségeitek előtt. **43** Mert az Amálek és a Kananeus van ott előttetek, és fegyver által hulltok el. Mivelhogy elfordultatok az Úrtól, nem is lesz az Úr veletek. **44** Mindazáltal merészkedének felmenni a hegycsúcsra; de az Úr szövetségének ládája és Mózes meg sem mozdulának a táborból. **45** Alászálla azért az Amálek és a Kananeus, a ki lakik vala azon a hegyen, és megverék őket, és vágák őket mind Hormáig.

15 Szóla pedig az Úr Mózesnek, mondván: **2** Szól Izráel fiainak, és mondd nékik: Mikor bementek a ti lakó földetekre, a melyet én adok néktek. **3** És tűzálдоzatot akartok készíteni az Úrnak, egészen égő- vagy véres áldozatot, vagy fogadás teljesítése végett, vagy szabadakarat szerint, vagy a ti ünnepiteken, hogy tulok- vagy juhféléből kedves illatot készítsetek az Úrnak: **4** Akkor, aki áldozza az ő áldozatját, vigyen az Úrnak ételáldozatul egy tizedrész efa lisztlángot, egy negyedrész hin olajjal elegyítve. **5** Italáldozatul pedig egy negyedrész hin bort adj az egészen égő- vagy véres áldozathoz egy-egy bárány mellé. **6** Vagy ha kossal áldozol, készíts ételáldozatul két tizedrész efa lisztlángot megelegyítve egy hin olajnak harmadrészével; **7** Italáldozatul pedig egy hin bornak harmadrészét. Így viszel az Úrnak jóillatú áldozatot. **8** Hogyha fiatal tulokat akarsz készíteni egészen égő- vagy véres áldozatul fogadás teljesítése végett, vagy hálaáldozatul az Úrnak: **9** Akkor vigy a fiatal tulokkal egyetemben ételáldozatul három tizedrész efa lisztlángot, megelegyítve egy hin olajnak felével. **10** Italáldozatul pedig vigy fel fél hin bort; kedves illatú tűzálđozat ez az Úrnak. **11** Eképpen cselekedjetek mindenik ökörnél, mindenik kosnál, mind a juhoknak, mind a kecskéknek bárányainál. **12** A barmok száma szerint, a melyeket áldozatra készítetek: így cselekedjetek mindenikkel, az ő számok szerint. **13** minden benszülött így cselekedjék ezekkel, hogy kedves illatú tűzálđozatot vigyen az Úrnak. **14** Ha pedig jövevény tartózkodik nálatok, vagy lesz köztetek a ti nemzetiségeitek szerint, és kedves illatú tűzálđozatot készít az Úrnak: a miképen ti cselekesztek, a képen cselekedjék az is. **15** Oh, község! néktek és a köztetek lakozó jövevények egy rendtartástok legyen; örökkévaló törvény legyen a ti nemzetiségeiteknél, hogy az Úr előtt olyan legyen a jövevény, mint ti. **16** Egy törvényetek legyen, és egy szabályotok néktek és a jövevények, a mely közöttetek lakik. **17** Szóla azután az Úr Mózesnek, mondván: **18** Szól Izráel fiainak, és mondd meg nékik: Mikor bementek a földre, a melyre én viszlek be titeket: **19** Akkor, ha majd esztek a földnek kenyéréből, adjatok felelemelt áldozatot az Úrnak. **20** A ti

tésztátorok zsengéjét lepényként mutassátok fel áldozatul; mint a szérűről feleltek áldozatot, úgy mutassátok fel azt. 21 A ti tésztátorok zsengéjéből adjatok az Úrnak feleltek áldozatot, a ti nemzetiségeitek szerint. 22 És ha megtévelkedtek, és nem cselekszítek meg mind e parancsolatokat, a melyeket szólott vala az Úr Mózesnek; 23 Mind azokat, a melyeket parancsolt az Úr nétek Mózes által, az napjáról fogva, a melyen parancsolta azokat az Úr, és azután a ti nemzetiségeiteknek is: 24 Akkor, hogyha a gyülekezet tudtán kívül esik a tévedés, az egész gyülekezet áldozzék egy fiatal tulkot egészen égőáldozatul, kedves illatul az Úrnak, és étel- és italáldozatot is hozzá szokás szerint, és egy kecskebakot bűnéről való áldozatul. 25 És végezzen engesztelést a pap Izráel fiainak egész gyülekezetéért, és megbocsáttatik nékik, mert tévedés volt az; ők pedig vigyék be az ő áldozatjukat tűzáldozatul az Úrnak, és a bűnéről való áldozatjukat az Úr előt az ő tévedésükért. 26 És megbocsáttatik Izráel fiai egész gyülekezetének, és a közöttük tartózkodó jövevénynek; mert az egész nép tévedésben volt. 27 Hogya csak egy ember vétkezik tévedésből: áldozzék egy esztendős kecskét bűnéről való áldozatul. 28 A pap végezzen engesztelést azért a tévedő emberért, aki tévedésből vétkezett az Úr előtt, és ha engesztelést szerez néki, megbocsáttatik néki. 29 A benszülöttek Izráel fiai között és a jövevénynek, aki közöttük tartózkodik: egy törvényeket legyen néknek a felől, aki tévedésből cselekszik. 30 De a mely ember feleltek kézzel cselekszik, akár benszülött akár jövevény, az Urat illeti az szidalommal, vágassék ki azért az az ő népe közül; 31 Mivelhogy az Úrnak szavát megvetette, és az ő parancsolatját megszegte, kiirtatván kiirtassák az ember, az ő hamissága legyen ő rajta. 32 Mikor pedig Izráel fiai a pusztában valának, találának egy férfiat, ki fát szedeget vala szombatnapon. 33 És elvivék azt, a kik találták vala azt fát szedegetni, Mózeshez és Áronhoz és az egész gyülekezethez. 34 És őrizet alá adák azt, mert nem vala kijelentve, mit kelljen vele cselekedni. 35 És monda az Úr Mózesnek: Halállal lakoljon az a férfi, kövezze őt agyon az egész gyülekezet a táboron kívül. 36 Kivív azért őt az egész gyülekezet a táboron kívül, és agyon kövezék őt, és meghala, a miképen parancsolta vala az Úr Mózesnek. 37 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: 38 Szólj Izráel fiainak, és mondjad nékik, hogy készítsenek magoknak bojtokat az ő ruháik szegleteire az ő nemzetiségeik szerint, és tegyenek a szeglet bojtjára kék zsinórát. 39 És arra való legyen néknek a bojt, hogy mikor látjátok azt, megemlékezzetek az Úrnak minden parancsolatjáról, hogy megcselekedjétek azokat; és ne nézzetek a ti szívetek után, és a ti szemeitek után, a melyek

után ti paráználkoztok. 40 Hogy megemlegessétek, és megcselekedjétek minden én parancsolatomat, és legyetek szentek a ti Istenetek előtt. 41 Én vagyok az Úr, a ti Istenetek, a ki kihoztalak titeket Égyptom földéből, hogy legyek nétek Istenetekké. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek.

16 Köré pedig az Iczhár fia, aki a Lévi fiának, Kéhátnak fia vala; és Dáthán és Abirám, Eliábnak fiai; és On, a Péleth fia, a kik Rúben fiai valának, fogták magokat; 2 És támadának Mózes ellen, és velük Izráel fiai közül kétszáz és ötven ember, a kik a gyülekezetnek fejedelmei valának, tanácsbeli híres neves emberek. 3 És gyülekezének Mózes ellen és Áron ellen, és mondának nékik: Sokat tulajdonítok magatoknak, holott az egész gyülekezet, ezek mindenjában szentek, és közöttök van az Úr: miért emelitek azért fel magatokat az Úr gyülekezete fölé? 4 És mikor hallá ezt Mózes, arcra borula, 5 És szóla Kórénak és az ő egész gyülekezetének, mondván: Reggel megmutatja az Úr: ki az övé és ki a szent, és kit fogadott magához; mert a kit magának választott, magához fogadja azt. 6 Ezt cselekedjétek azért: Végyetek magatoknak temiénezőket, Köré és az ő egész gyülekezetet! 7 És tegyetek azokba tüzet, és rakjatok rá füstölő szert az Úr előtt holnap, és az a férfiú legyen szent, a kit kiválaszt az Úr. Sokat tulajdonítok magatoknak, Lévi fiai! 8 És monda Mózes Kórénak: Halljátok meg, kérlek, Lévi fiai: 9 Avagy keveselitek-é azt, hogy titeket Izráel Istene külön választott Izráel gyülekezetétől, hogy magához fogadjon titeket, hogy szolgáljatok az Úr sátorának szolgálatában, hogy álljatok a gyülekezet előtt, és szolgáljatok néki? 10 És hogy magának fogadott tégedet, és minden atyádfiát, a Lévi fiait te veled; hanem még a pápságot is kivánjátok? 11 Azért hát te és a te egész gyülekezeted az Úr ellen gyülekeztetek össze; mert Áron micsoda, hogy ő ellene zúgolódtok? 12 Elkülde azután Mózes, hogy hívják elő Dáthánt és Abirámot, az Eliáb fiait. Azok pedig felelnek: Nem megyünk fel! 13 Avagy kevesel-é azt, hogy felhozál minket a tejjal és mézzel folyó földről, hogy megölj minket a pusztában; hanem még uralkodni is akarsz rajtunk? 14 Éppen nem tejjal és mézzel folyó földre hoztál be minket, sem szántóföldet és szőlőt nem adtál nékünk örökségül! Avagy ki akarod-é szúrni az emberek szemeit? Nem megyünk fel! 15 Megharaguévük azért Mózes igen, és monda az Úrnak: Ne tekints az ő áldozatjokra! Egy szamarat sem vettet el tőlük, és egyet sem bántottam közülök. 16 Azután monda Mózes Kórénak: Te és a te egész gyülekezeted legyetek az Úr előtt; te és azok és Áron, holnap. 17 És kiki vegye az ő temiénezőjét, és tegyetek abba füstölő szert, és vigyétek az Úr előé, kiki az ő

temjénezőjét; kétszáz és ötven temjénezőt. Te is, és Áron is, kiki az Ő temjénezőjét. 18 Vevé azért kiki az Ő temjénezőjét, és tevének abba tüzet, és rakának arra füstölt szert, és megállának a gyülekezet sátorának nyílásához, és megjelenék az Úrnak dicsősége az egész gyülekezetnek. 20 És szóla az Úr Mózesnek és Áronnak, mondván: 21 Vályatok külön e gyülekezettől, hogy megemészszem őket egy szempillantásban. 22 Ők pedig arcukra borulának, és mondának: Isten, minden test lelkének Istene! nem egy férfiú vétkezett-é, és az egész gyülekezetre haragszol-é? 23 Akkor szóla az Úr Mózesnek, mondván: 24 Szólja a gyülekezetnek, mondván: Menjetek el a Kóré, Dáthán és Abirám hajléka mellől köröskörül. 25 Felkele azért Mózes, és elméne Dáthán és Abirám felé, követék őt Izráel vénei. 26 És szóla a gyülekezetnek, mondván: Kérlek, távozzatok el ez istentelen emberek sátorai mellől, és semmit ne illessetek abból, a mi az övék, hogy el ne veszszetek az Ő bűneik miatt. 27 És elmenének a Kóré, Dáthán és Abirám hajlékai mellől köröskörül; Dáthán pedig és Abirám kimenének, megállván az Ő sátorainak nyílásánál feleségeikkel, fiaikkal és kisdedeikkel. 28 Akkor monda Mózes: Ebből tudjátok meg, hogy az Úr küldött engemet, hogy cselekedjem mind e dolgokat, hogy nem magamtól indultam: 29 Ha úgy halnak meg ezek, a mint meghal minden más ember, és ha minden más ember büntetése szerint büntetetnek meg ezek: akkor nem az Úr küldött engemet. 30 Ha pedig az Úr valami új dolgot cselekszik, és a föld megnyitja az Ő száját, és elnyeli őket, és minden, a mi az övék, és elevenen szállanak alá pokolba: akkor megismeritek, hogy gyalázta őket az emberek az Urat. (Sheol h7585) 31 És lón, a mint elvégezé mind e beszédeket, meghasada a föld alattok. 32 És megnyitá a föld az Ő száját, és elnyel őket és az Ő háznépeket: és minden embert, a kik Kóréi valának, és minden jószágukat. 33 És alászállának azok és minden, a mi az övék, elevenen a pokolra: és befedez őket a föld, és elvesznek a község közül. (Sheol h7585) 34 Az Izráeliták pedig, a kik körülöltök valának, mind elfutának azoknak kiáltására; mert azt mondják vala: netalán elnyel minket a föld! 35 És tűz jöve ki az Úrtól, és megemészté ama kétszáz és ötven férfiút, a kik füstölt szerekkel áldoznak vala. 36 Szóla pedig az Úr Mózesnek, mondván: 37 Mondd meg Eleázárnak, Áron pap fiának, hogy szedje ki a temjénezőket a tűzből, a tüzet pedig hintsd széjjel, mert megszenteltettek a temjénezők; 38 Ezeknek temjénezői, a kik a magok lelke ellen vétkeztek. És csináljanak azokból vékonyra vert lapokat

az oltár beborítására. Mivelhogy járultak azokkal az Úr elő, és megszenteltettek: legyenek jegyül Izráel fiainak. 39 Felszedé azért Eleázár pap a réz temjénezőket, a melyekkel a megégették járultak vala oda, és vékonyra verette azokat az oltár beborítására. 40 Emlékeztetől Izráel fiainak, hogy senki idegen, a ki nem az Áron magvából való, ne járuljon az Úr elő füstölt szerrel füstölgöttni, hogy úgy ne járjon, mint Kóré és mint az Ő gyülekezete, a miképen megmondotta vala néki az Úr Mózes által. 41 És másnap felzúdula Izráel fiainak egész gyülekezete Mózes ellen és Áron ellen, mondván: Ti öltétek meg az Úrnak népét! 42 Mikor pedig egybegyűl a gyülekezet Mózes ellen és Áron ellen, akkor fordulának a gyülekezet sátra felé: és íme befedeze vala azt a felhő, és megjelenék az Úrnak dicsősége. 43 Mózes azért és Áron menének a gyülekezet sátra elé. 44 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: 45 Menjetek ki e gyülekezet közül, hogy megemészszem őket egy szempillantásban; ők pedig orczájokra borulának. 46 És monda Mózes Áronnak: Fogd a temjénezőt, és tégy abba tüzet az oltárról, és rakj reá füstölt szert, és vidd hamar a gyülekezethez, és végezz engesztelést értők, mert kijött az Úrtól a nagy harag, elkezdődött a csapás. 47 Vevé azért Áron a temjénezőt, a mint mondotta vala Mózes, és futa a község közé, és íme elkezdődött vala a csapás a nép között. És füstölt áldozatot tőn, és engesztelést szerze a népnek. 48 És megálla a megholtak között és élők között; és megszűnék a csapás. 49 És valának, a kik megholtak vala e csapás alatt, tizennégy ezer hétszázan; azokon kívül, a kik megholtak vala a Kóré dolgáért. 50 És visszatére Áron Mózeshez a gyülekezet sátorának nyílásához. Így szűnék meg a csapás.

17 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: 2 Szólj Izráel fiainak, és végy tőlük egy-egy vesszőt az Ő atyáiknak háza szerint; az Ő atyáik házának valamennyi fejedelmétől tizenkét vesszőt; és kinek-kinek a nevét írd fel az Ő vesszejére. 3 Az Áron nevét pedig írd a Lévi vesszejére: mert egy vessző esik az Ő atyjok házának fejéért. 4 És tedd le azokat a gyülekezet sátorában a bizonyság látájára elé, a hol megjelenek nétek. 5 És lesz, hogy annak a férfiúnak vesszeje, a kit elválasztok, kihajt; így hárítom el magamról Izráel fiainak zúgolódásait, a melyekkel zúgolódnak ti ellenetek. 6 Szóla azért Mózes Izráel fiainak, és adának néki minden az Ő fejedelmeik egy-egy vesszőt egy-egy fejedelemért; az Ő atyáiknak háza szerint tizenkét vesszőt; az Áron vesszejé is azok között a vesszők között vala. 7 És letévé Mózes a vesszőket az Úr elő a bizonyság sátorában. 8 És lón másnap, hogy beméne Mózes a

bizonyág sátorába; és ímé kihajtott vala a Lévi házából való Áronnak vesszeje, és hajtást hajtott, és virágot növelte, és mandolát érlelt. **9** És kihozá Mózes minden azokat a vesszőket az Úr színe elől mind az Izráel fiai elé, és miután megnézték vala, vevé kiki az ő vesszejét. **10** És monda az Úr Mózesnek: Vidd vissza az Áron vesszejét a bizonyág lárája elé, hogy őriztessék ott a lázadó fiaknak jegyül, hogy megszünjék az én ellenem való zúgolódások, hogy meg ne haljanak. **11** És megcselekedé Mózes; a mint parancsolta vala az Úr néki, akképen cselekedék. **12** És szólának Izráel fiai Mózesnek, mondván: Íme pusztulunk, veszünk, mi mindenjában elveszünk! **13** Valaki közel járul az Úrnak sátorához, meghal. Avagy mindenestől elpusztulunk-é?

18 És monda az Úr Áronnak: Te és a te fiaid, és a te atyádnak háza te veled, hordozzátok a szent hajlék körül való hamisság büntetését. Te és a te fiaid te veled, hordozzátok a ti papságok hamisságának büntetését. **2** A te atyádfiait, Lévinek törzsét, a te atyádnak nemzetsegét is vedd magad mellé, mellettes legyenek, és néked szolgáljanak; te pedig és a te fiaid veled, szolgálatok a bizonyág sátorra előtt. **3** És ügyeljenek a te ügyedre és az egész sátornak ügyére; de a szenthajlék edényeihez és az oltárhoz ne járuljanak, hogy meg ne haljanak mind ők, mind ti. **4** És mellettes legyenek, és ügyeljenek a gyülekezet sátorának ügyére, a sátornak minden szolgálatja szerint; de idegen ne járuljon ti hozzátok. **5** Ügyeljetek azért a szenthajléknak ügyére, és az oltárnak ügyére, hogy ne legyen ezután harag Izráel fiai ellen. **6** Mert íme én választottam a ti atyátkfiait, a lévitákat Izráel fiai közül, mint az Úrnak adottakat, nétek, ajándékul, hogy szolgáljanak a gyülekezet sátorának szolgálatában. **7** Te pedig és a te fiaid te veled, ügyeljetek a ti papságokra mindenben, a mik az oltárhoz tartoznak, és a függönyön belől vannak, hogy azokban szolgáljatok; a ti papságoknak tisztét adtam nétek ajándékul, azért az idegen, a ki oda járul, haljon meg. **8** Szóla azután az Úr Áronnak: Íme én néked adtam az én felemelt áldozataimra való ügyelést is, valamit Izráel fiai nékem szentelnek, néked és a te fiaidnak adtam azokat felkenetési díjul, örökkévaló rendelés szerint. **9** Ez legyen tiéd a legszentségesebbekből, a melyek tűzzel meg nem égettethetek: minden ő áldozatjok, akár ételáldozatjok, akár bűnert való áldozatjok, akár pedig vétekért való áldozatjok, a melyek nékem adnak, mint legszentségesebbek, tiéd legyenek és a te fiaidé. **10** A legszentségesebb helyen egyed meg azt, csak a férfiak egyék azt; szentség legyen tenéked. **11** Ez is tiéd legyen, mint felemelt áldozat az ő ajándékukból, Izráel fiainak minden meglóbált áldozataival együtt; néked

adtam azokat és a te fiaidnak, és a te leányaidnak, a kik veled vannak, örökkévaló rendelés szerint; mindenki, aki tiszta a te házadban, eheti azt: **12** Az olajnak minden kövérjét, és minden kövérjét a mustnak és gabonának, azoknak zsengéit, a melyeket az Úrnak adnak, tenéked adtam. **13** Mindennek első gyümölcssei az ő földjökön, a melyeket az Úrnak visznek, tiéd legyenek; mindenki, aki tiszta a te házadban, egye azokat. **14** minden, a mi teljesen Istennek szenteltek Izráelben, tiéd legyen. **15** minden, ami az élő állatok közül az anyaméhet megnyitja, a melyet az Úrnak visznek, minden emberekből s minden barmokból a tiéd legyen; csakhogy az embernek elsőszülöttét váltasd meg, és a tisztálatlan állatnak elsőszülöttét is megváltassad. **16** A melyek pedig váltságosok, egy hónapostól kezdve váltasd meg a te becslésed szerint, öt ezüst sikluson a szent siklus szerint: húsz géra az. **17** De a tehénnek első fajzását, vagy a juhnak első fajzását, vagy a kecskének első fajzását meg ne váltasd; mert szentelni valók azok; a véröt hintsd az oltárra, és azoknak kövérít füstölögtesd el kedves illatú tüzáldozatul az Úrnak. **18** Azoknak húsa pedig tiéd legyen, a miképen a meglóbált szegy, és a mint a jobb lapoczka is tiéd lesz. **19** minden felemelt áldozatot a szent dolgokból, a melyeket az Úrnak áldoznak Izráel fiai, néked adtam örökkévaló rendelés szerint, és a te fiaidnak, és a te leányaidnak, a kik veled vannak; sónak szövetsége ez, örökkévaló az Úr előtt, néked és a te magodnak veled. **20** Monda pedig az Úr Áronnak: Az ő földjökön örökséged nem lesz, sem osztályrészed nem lesz néked ő közöttök: Én vagyok a te osztályrészed és a te örökséged Izráel fiai között. **21** De íme a Lévi fiainak örökségül adtam minden tizedet Izráelben; az ő szolgálatjokért való osztályrész ez a melyel teljesítik ők a gyülekezet sátorának szolgálatát. **22** És ne járuljanak ezután Izráel fiai a gyülekezetnek sátorához, hogy ne vétkezzenek, és meg ne haljanak. **23** De a léviták teljesíték a gyülekezet sátorának szolgálatát, és ők viseljék az ő bűnüköt; örökkévaló rendelés legyen a ti nemzetsegéiteknél, hogy Izráel fiai között ne birjanak örökséget. **24** Mivelhogy Izráel fiainak tizedét, a mit felemelt áldozatul visznek fel az Úrnak, adtam a lévitáknak örökségül: azért végezem ő felőlök, hogy Izráel fiai között ne birjanak örökséget. **25** És szóla az Úr Mózesnek, mondván: **26** A lévitáknak pedig szójl, és mondd meg nékik: Mikor beszeditek Izráel fiaitól a tizedet, a melyet öröksétekkel adtam nétek azoktól, akkor áldozzatok abból felemelt áldozatot az Úrnak; a tizedből tizedet. **27** És ez a ti felemelt áldozatotok olyanul tulajdonítattak nétek, mint a szérűről való gabona és mint a sajtóból kiömlő bor. **28** Így vigyetek ti is felemelt áldozatot az Úrnak minden ti

tizedetekből, a melyet beszedtek Izráel fiaitól, és adjátok abból az Úrnak felemelt áldozatot Áronnak, a papnak. **29** minden ti ajándékotkból vigyétek a felemelt áldozatokat az Úrnak, mindenből a kövérjét, a mi abból szentelni való. **30** Mondd meg azt is nézik: Mikor a kövérjét áldozzátok abból, olyanul tulajdoníttatik az a lévitáknak, mintha a szérűről és sajtóból adnák. **31** Megehetitek pedig azt minden helyen, ti és a ti házatok népe; mert jutalmatok ez nétek a gyülekezet sátorában való szolgálatokért. **32** És nem lesztek bűnösök a miatt, ha abból a kövérjét áldozzátok: és Izráel fiainak szent dolgait sem fertőztetitek meg, és meg sem haltok.

19 Szóla azután az Úr Mózesnek és Áronnak, mondván:

2 Ez a törvény rendelése, a melyet parancsolt az Úr, mondván: Szólj Izráel fiainak, hogy hozzanak hozzád egy veres tehenet, épet, a melyben ne legyen hiba, a melynek nyakán iga nem volt. **3** És adjátok azt Eleázárnak, a papnak, és ő vitesse ki azt a táboron kívül, és öljék meg azt ő előtte. **4** És vegyen Eleázár, a pap annak véréből az ő újjával, és hintsen a gyülekezet sátorának eleje felé annak véréből hétszer. **5** Azután egessék meg azt a tehenet az ő szemei előtt; annak bőrét, húsát, és vérét a ganéjával együtt egessék meg. **6** Akkor vegyen a pap czédrusfát, izsópot és karmazsint, és vesse a tehénnek őrő részei közé. **7** És mossa meg a pap az ő ruháit, az ő testét is mossa le vízzel, és azután menjen be a táborba, és tisztálatlan legyen a pap estvéig. **8** Az is, aki megégeti azt, mossa meg az ő ruháit vízzel, és az ő testét is mossa le vízzel, és tisztálatlan legyen estvéig. **9** Valamely tiszta ember pedig szedje fel annak a tehénnek hamvát, és helyezze el azt a táboron kívül tiszta helyre, hogy legyen az Izráel fiai gyülekezetének szolgálatára a tisztlásnak vizéhez; bűnért való áldozat ez. **10** És az, aki felszedi a tehénnek hamvát, mossa meg az ő ruháit, és tisztálatlan legyen estvéig; és legyen ez Izráel fiainak és a köztök tartózkodó jövevények örök rendelésül. **11** Aki illeti akármely embernek a holttestét, és tisztálanná lesz hét napig: **12** Az olyan tisztítja meg magát azzal a vízzel harmadnapon és hetednapon, és tiszta lesz; ha pedig nem tisztítja meg magát harmadnapon és hetednapon, akkor nem lesz tiszta. **13** Valaki holtat illet, bármely embert aki megholt, és meg nem tisztítja magát, az megfertézteti az Úrnak hajlékát; és irtassék ki az a lélek Izráelből mivelhogy tisztlásnak vize nem hintetett ő reá, tisztálatlan lesz; még rajta van az ő tisztálásága. **14** Ez legyen a törvény, mikor valaki sátorban hal meg. Mindaz, aki bemegy a sátorba, és mindaz, aki ott van a sátorban, tisztálatlan legyen hét napig. **15** minden nyitott edény is, a

melyen nincs lezárható fedél, tisztálatlan. **16** És mindaz, aki illet a mezőn fegyverrel megöletettet, vagy megholtat, vagy emberi csontot, vagy sírt, tisztálatlan legyen hét napig. **17** És vegyenek a tisztálatánért a bűnért való megégett áldozatnak hamvából, és töltsenek arra elő vizet edénybe. **18** Valamely tiszta ember pedig vegyen izsópot, és mártsa azt vízbe, és hintse meg a sátorról és minden edényt, és minden embert, aki ott lesznek; és azt is, aki a csontot, vagy a megöltet, vagy a megholtat, vagy a koporsót illette. **19** Hintse pedig meg a tiszta a tisztálatant harmadnapon és hetednapon, és tisztítja meg őt hetednapon; azután mossa meg az ő ruháit, mossa le magát is vízzel, és tiszta lesz este. **20** Ha pedig valaki tisztálanná lesz, és nem tisztítja meg magát, az a lélek irtassék ki a község közül; mivelhogy az Úrnak szenthelyét megfertéztette, a tisztlásnak vize nem hintetett ő reá, tisztálatlan az. **21** Ez legyen ő nálok örök rendelésül: mind az, aki hinti a tisztlásnak vizét, mossa meg az ő ruháit; mind az, aki illeti a tisztlásnak vizét, tisztálatlan legyen estvéig. **22** És valamit illet a tisztálatan, tisztálatan legyen az; és az a lélek is, aki illeti azt, tisztálatan legyen estvéig.

20 És eljutának Izráel fiai, az egész gyülekezet Czin pusztájába az első hónapban és megtelepedék a nép Kádesben, és meghala ott Miriám, és eltemették ott. **2** De nem vala vize a gyülekezetnek, összegyűlének azért Mózes és Áron ellen. **3** És feddőzék a nép Mózessel, és szólának mondván: Vajha holtunk volna meg, mikor megholtak a mi atyánkfiai az Úr előtt! **4** És miért hoztatók az Úrnak gyülekezetét e pusztába, hogy meghalunk itt mi, és a mi barmaink? **5** És miért hoztatók fel minket Égyiptomból, hogy e rossz helyre hozzatok minket, hol nincs vetés, sem füge, sem szőlő, sem gránátalma, és inni való víz sincsen! **6** Elmenének azért Mózes és Áron a gyülekezetnek színe elől, a gyülekezet sátorának nyílása elől, és arcukra borulának; és megjelenék nézik az Úrnak dicsősége. **7** És szóla az Úr Mózesnek, mondván: **8** Vedd ezt a vesszőt, és gyűjtsd össze a gyülekezetet te, és Áron, a te atyádfia, és szóljatok íme a kőszíklának az ő szemei előtt, hogy adjon vizet; és fakaszsz vizet nézik a kőszíklából, és adj inni a gyülekezetnek és az ő barmainak. **9** Vevé azért Mózes azt a vesszőt az Úrnak színe elől a mint parancsolta vala néki. **10** És összegyűjték Mózes és Áron a gyülekezetet a kőszíkra elő, és monda nézik: Halljátok meg most, ti lázadók! Avagy e kőszíklából fakasszunk-é nétek vizet? **11** És felemelé Mózes az ő kezét, és megütéti a kőszíkát az ő visszejével két ízben; és sok víz ömle ki, és ivék a gyülekezet és az ő barmai. **12** És monda

az Úr Mózesnek és Áronnak: Mivelhogy nem hittetek nékem, hogy megdicsőítették volna engem Izráel fainak szemei előtt: azért nem visztek be e községet a földre, a melyet adtam nékik. 13 Ezek a versengésnek vizei, a melyekért fedőztek Izráel fiai az Úrral; és megdicsőítette magát ő bennök. 14 És külde Mózes követeket Kádesből Edom királyához, kik így szólának: Ezt mondja a te atyádfia az Izráel: Te tudod mindazt a nyomorúságot, a mely mi rajtunk esett: 15 Hogy a mi atyánk alámentek Égyiptomba, és sok ideig laktunk Égyiptomban, és hogy nyomorgatának minket az égyiptobeliek, és a mi atyánkat. 16 És kiáltottunk az Úrhoz, és meghallgatta a mi szónkat, és angyalt külde és kihozott minket Égyiptomból; és íme Kádesben vagyunk a te határodnak végvárosában. 17 Hadd mehessünk át a te földeden! Nem megyünk át sem mezőn, sem szőlőn, és kútvizet sem iszunk; az országúton megyünk, és nem térünk sem jobbra, sem balra, míg általmegyünk a te határon. 18 Felele pedig Edom: Nem mehetsz át az én földemen, hogy fegyverrel ne menjek ellened! 19 És mondának néki Izráel fiai: A járt úton megyünk fel, és ha a te vizedet iszszük, én és az én barmaim, megadom annak az árat. Nincs egyéb szándékom csak hogy gyalog mehessek át. 20 Az pedig monda: Nem megy át. És kiméne ő ellene Edom sok néppel és nagy erővel. 21 Mivel nem akará Edom megengedni Izráelnek, hogy általmenjen az ő országán: azért eltére Izráel ő tölle. 22 Majd elindulának Kádesből, és jutának Izráel fiai, az egész gyülekezet a Hór hegycímerre. 23 És szóla az Úr Mózesnek és Áronnak, a Hór hegycímerénél, Edom földének határán, mondván: 24 Áron az ő népehez takarítatták: mert nem megy be a földre, a melyet Izráel fainak adtam, mivelhogy ellenszegültetek az én szómnak a versengésnek vizénél. 25 Vedd Áront és Eleázárt, az ő fiát, és vezesz fel őket a Hór hegycímerre. 26 És vetkeztes le Áront az ő ruháiból, és öltöztesd fel azokba Eleázárt, az ő fiát; mert Áron az ő népehez takarítatták, és meghal ott. 27 És úgy cselekedék Mózes, a mint parancsolta vala az Úr, és felmenének a Hór hegycímerre az egész gyülekezet láttára. 28 És Mózes levetkezteté Áront az ő ruháiból, és felöltözötteté azokba Eleázárt, az ő fiát. És meghala Áron ott a hegynek tetején, Mózes pedig és Eleázár leszáll a hegyről. 29 És látá az egész gyülekezet, hogy meghalt vala Áron, és siratá Áront harminc napig Izráelnek egész háza.

21 Mikor pedig meghallotta a Kananeus, Arad királya, aki lakozik vala dél felől, hogy jön Izráel a kémeknek útán: megütközék Izráellel, és foglyokat ejte közülök. 2 Fogadást tőn azért Izráel az Úrnak, és monda: Ha valóban kezemb

adod e népet, eltöröm az ő városait. 3 És meghallgatá az Úr Izráelnek szavát, és kézbe adá a Kananeust, és eltörli őket, és azoknak városait. És nevezé azt a helyet Hormának. 4 És elindulának a Hór hegycímerről a veres tengerhez vivő úton, hogy megkerüljék Edom földét. És a népnek lelke megkeseredék útközben. 5 És szóla a nép Isten ellen és Mózes ellen: Miért hoztatok fel minket Égyiptomból, hogy meghalunk e pusztában? Mert nincsen kenyér, víz sincsen, és e hitvány eledeült útjára a mi lelkünk. 6 Bocsáta azért az Úr a népre tüzes kígyókat, és megmardosák a népet, és sokan meghalanak Izráel népéből. 7 Akkor méne a nép Mózeshez, és mondának: Vétketünk, mert szólottunk az Úr ellen és te ellened; imádkozzál az Úrhoz, hogy vigye el rólunk a kígyókat. És imádkozék Mózes a népert. 8 És monda az Úr Mózesnek: Csinálj magadnak tüzes kígyót, és tűzd fel azt pónzára: és ha valaki megmarattatik, és feltekint arra, életben maradjon. 9 Csinálja azért Mózes rézkígyót, és feltűzé azt pónzára. És lőn, hogy ha a kígyó valakit megmar vala, és az feltekinte a rézkígyóra, életben marada. 10 Azután elindulának Izráel fiai, és táborötönen Obóthban. 11 Obóthból is elindulának, és táborötönen Hije-Abarimban, abban a pusztában, a mely Moáb előtt vala napkelet felől. 12 Onnét elindulának, és táborötönen Zéred völgyében. 13 Onnét elindulának, és táborötönen az Arnon vizén túl, a mely van a pusztában, és kijő az Emoreus határából. Mert az Arnon Moábnak határa Moáb között és Emoreus között. 14 Azért van szó az Úr hadainak könyvében: Vahébről Szúfában, és a patakokról Arnonnál, 15 És a patakok folyásáról, a mely Ar város felé hajol és Moáb határára dűl. 16 És onnét Béérbe menének. Ez az a kút, a melynél mondotta vala az Úr Mózesnek: Gyűjtsd össze a népet, és adok nékik vizet. 17 Akkor éneklé az Izráel ez éneket: Jójj fel óh kút! énekeljetek néki! 18 Kút, a melyet fejedelmek ástak; a nép előkelői vájtak, kormánypálczával, vezérbotjaikkal. És a pusztából Mathanába menének. 19 És Mathanából Nahaliélbe, és Nahaliélből Bámóthba. 20 Bámóthból pedig abba a völgybe, a mely Moáb mezején van, onnan a Piszga tetejére, a mely a sivatagra néz. 21 És külde Izráel követeket Szíhonhoz, az Emoreusok királyához, mondván: 22 Hadd mehessek át a te földeden! Nem hajlunk mezőre, sem szőlőre, kútvizet sem iszunk; az országúton megyünk, míg átmegyünk a te határon. 23 De nem engedé Szíhon Izráelnek, hogy átmenjen az ő határan, sőt egybegyűjté Szíhon minden népét, és kiméne Izráel ellen a pusztába, és jöve Jaháczba; és megütközék Izráellel. 24 És megveré őt Izráel fegyvernek élivel, és elfoglalá annak földét Arnontól Jabbóig, az Ammon fiaig; mert erős vala

az Ammon fiainak határa. 25 És elfoglalá Izráel mind e városokat, és megttelepedék Izráel az Emoreusok minden városában, Hesbonban és annak minden városában; 26 Mert Hesbon Szíhonnak az Emoreusok királyának városa vala, ki is hadakozott vala Moábnak előbbi királyával, és elvett vala minden földet annak kezéből Arnonig. 27 Azért mondják a példabeszédmondók: Jőjjetek Hesbonba! Építessék és erősítessék Szíhon városa! 28 Mert tűz jött ki Hesbonból, láng Szíhon városából; megemészette Art, Moábnak városát, Arnon magaslatainak urait. 29 Jaj néked Moáb! Elvesztél Kámosnak népe! Futásra adta ő fiait, leányait fogságra Szíhonnak, az emoreus királynak. 30 De mi lövöldözöttük őket, elveszett Hesbon Dibonig, és elpusztítottuk Nofáig, a mely Medebáig ér. 31 Megttelepedék azért Izráel az Emoreusok földén. 32 És elkülde Mózes, hogy megkémleljék Jázert, és bevezék annak városait, és kiúz az Emoreust, aki ott vala. 33 Majd megfordulának, és felmenének a Básánba vivő úton. És kijöve Og, Básán királya ő ellenök, ő és egész népe, hogy megütközzenek Hedreiben. 34 Akkor monda az Úr Mózesnek: Ne félj tőle, mert a te kezedbe adtam őt, és egész népet, és az ő földét. És úgy cselekedjél vele, a miképen cselekedtél Szíhonnal az Emoreusok királyával, aki lakik vala Hesbonban. 35 Megverék azért őt és az ő fiait és egész népet annyira, hogy egy sem marada belőle; és elfoglalák az ő földét.

22 És tovább menének Izráel fiai, és táborot ütének Moáb mezőségen a Jordánon túl, Jérikhó ellenében. 2 És mikor látta Bálák, a Czippór fia mind azokat, a melyeket cselekedett vala Izráel az Emoreussal: 3 Igen megrémüle Moáb a néptől, mivelhogy sok vala az, és búsula Moáb Izráel fiai miatt. 4 Monda azért Moáb Midián véneinek: Most elnyalja e sokaság minden mi környékünket, a miképen elnyalja az ökör a mezőnek pázsitját. (Bálák pedig, Czippónak fia Moáb királya vala abban az időben.) 5 Küldje azért követeket Bálámhoz, a Beór fiához Péthorba, a mely vala a folyóvíz mellett, az ő népe fiainak földére, hogy hívják őt, mondván: Ímé nép jött ki Egyiptomból, és ímé ellepte a földnek színét, és megtelepszik én ellenemben. 6 Most azért kérlek jöjj el, átkozd meg érettem e népet, mert erősebb nálamnál; talán erőt vehetek rajta, megverjük őt, és kiúzhetem őt a földből; mert jól tudom, hogy a kit megáldasz, meg lesz áldva, és a kit megátkozol, átkozott lesz. 7 Elmenének azért Moábnak vénei és Midiánnak vénei, és a jövendőmondásnak jutalma kezeikben vala, és jutának Bálámhoz, és megmondák néki Bálák izenétét. 8 Ő pedig monda nékik: Háljatok itt ez éjjel, és feleletet adok néktek, a miképen szól nékem az

Úr. És Moábnak fejedelmei ott maradának Bálámnál. 9 Eljöve pedig az Isten Bálámhoz, és monda: Kicsodák ezek a férfiak te nálad? 10 És monda Bálám az Istennek: Bálák, Czippór fia, Moáb királya, küldött én hozzá, ezt mondván: 11 Ímé e nép, a mely kijött Egyiptomból, ellepte a földnek színét; most azért jöjj el, átkozd meg azt érettem, talán megharczolhatok vele, és kiúzhetem őt. 12 És monda Isten Bálámnak: Ne menj el ő velök, ne átkozd meg azt a népet, mert áldott az. 13 Felkele azért Bálám reggel, és monda a Bálák fejedelmeinek: Menjetek el a ti földetekre; mert nem akarja az Úr megengedni nékem, hogy elmenjenek veletek. 14 És felkelnék Moáb fejedelmei, és jutának Bálához, és mondának: Nem akart Bálám eljönni velünk. 15 Elkülde azért ismét Bálák több fejedelmet, amazoknál előkelőbbeket. 16 És eljutának Bálámhoz, és mondának néki: Ezt mondja Bálák, Czippónak fia: Kérlek, ne vonakodjál eljönni hozzá! 17 Mert igen-igen megtisztelik téged, és akármit mondasz nékem, megcselekszem. Jöjj el azért kérlek, és átkozd meg értém e népet! 18 Bálám pedig felelé és monda a Bálák szolgáinak: Ha Bálák az ő házát aranynyal és ezüsttel tele adná is nékem, nem hághatom át az Úrnak, az én Istenemnek szavát, hogy valamit míveljek; kicsinyt vagy nagyot. 19 Most mindenazonáltal maradjatok itt kérlek ti is ez éjjel, hadd tudjam meg, mit szól ismét az Úr nékem? 20 És eljöve Isten Bálámhoz éjjel, és monda néki: Ha azért jöttek e férfiak, hogy elhívjanak téged: kelj fel, menj el velök; de mindenállal azt cselekedjed, a mit mondok majd néked. 21 Felkele azért Bálám reggel, és megnyergel az ő szamarát, és elméne a Moáb fejedelmeivel. 22 De megharaguvék Isten, hogy elmegy vala ő. És megállá az Úrnak angyala az útban, hogy ellenkezzék vele; ő pedig üget vala az ő szamarán, és két szolgája vala vele. 23 És meglátá a szamár az Úrnak angyalát, a mint áll vala az úton, és mezítelen fegyvere a kezében; letére azért a szamár az útról, és méne a mezőre; Bálám pedig veré az ő szamarát, hogy visszatérítse azt az útra. 24 Azután megállá az Úrnak angyala a szőlők ösvényén, holott innen is garád, onnan is garád vala. 25 A mint meglátá a szamár az Úrnak angyalát, a falhoz szorula, és a Bálám lábat is oda szorítá a falhoz; ezért ismét megveré azt. 26 Az Úr angyala pedig ismét tovább méne, és megállá szoros helyen, hol nem volt út a kitérésre, sem jobbra, sem balra. 27 A mint meglátá a szamár az Úrnak angyalát, lefeküvék Bálám alatt, azért megharaguvék Bálám, és megveré a szamarat bottal. 28 És megnyitá az Úr a szamárnak száját, és monda a szamár Bálámnak: Mit véttemet néked, hogy immár háromszor vertél meg engem? 29 Bálám pedig monda a szamárnak: Mert megcsúfoltál

engem! Vajha volna fegyver a kezemben, nyilván megölnélek most téged. **30** És monda a szamár Bálámnak: Avagy nem te szamarad vagyok-é, a melyen járni szoktál, a mióta megvagy, mind e napig? Avagy szoktam volt-é veled e képen cselekedni? Az pedig felele: Nem. **31** És megnyitá az Úr a Bálám szemeit, és látá az Úr angyalát, a mint áll vala az útban, és mezítelen fegyverét az ŏ kezében; akkor meghajtá magát és arcra borula. **32** Az Úrnak angyala pedig monda néki: Miért verted meg a te szamaradat immár három ízben? Ímé én jöttem ki, hogy ellenkezzem veled, mert veszedelmes ez az út én előttem. **33** És megláttott engem a szamár, és kitért én előttem immár három ízben; ha ki nem tért volna előlem, most meg is öltelek volna téged, ŏt pedig életben hagytam volna. **34** Monda azért Bálám az Úr angyalának: Vétkeztem, mert nem tudtam, hogy te állasz előttem az útban. Most azért, ha nem tetszik ez néked, visszatérek. **35** Az Úrnak angyala pedig monda Bálámnak: Menj el e férfiakkal; mindenáltal a mit én mondok majd néked, azt mondjad. Elméne azért Bálám a Bálák fejedelmeivel. **36** Mikor pedig meghallá Bálák, hogy jön Bálám, kiméne előbe Moábnak egyik városába, a mely az Arnon vidékén, a határ szélén vala. **37** És monda Bálák Bálámnak: Avagy nem küldözgettem-é hozzád, hogy hívjanak téged? Miért nem jösz vala én hozzá? Avagy valóban nem tiszthetnélek meg téged? **38** Bálám pedig monda Báláknak: Ímé eljöttem hozzád. Most pedig szóhatok-é magamtól valamit? A mi mondani valót Isten ád az én számba, azt mondomb. **39** És elméne Bálám Bálákkal, és eljutának Kiryat-Husótba. **40** És vágata Bálák ökrököt és juhokat, és küldé Bálámnak és a fejedelmeknek, a kik vele valának. **41** Reggel pedig magához vevé Bálák Bálámot és felvivé ŏt a Baál magas hegyére, hogy meglássa onnét a népnek valami részét.

23 És monda Bálám Báláknak: Építs itt nékem hét oltárt, és készíts el ide nékem hét tulkit és hét kost. **2** És úgy cselekedék Bálák a miképen mondotta vala Bálám. És áldozék Bálák és Bálám mindenik oltáron egy-egy tulkit és egy-egy kost. **3** És monda Bálám Báláknak: Állj meg a te égoáldozatod mellett, én pedig elmegyek; talán előmbe jő az Úr nékem, és a mit mutat majd nékem, megjelentem néked. Elméne azért egy kopasz oromra. **4** És előbe méne Isten Bálámnak, és monda néki Bálám: A hét oltárt elrendeztem, és áldoztam mindenik oltáron egy-egy tulkit és egy-egy kost. **5** Az Úr pedig igét ada Bálámnak szájába, és monda néki: Térj vissza Bálákhöz, és így szólj. **6** És visszatére ŏ hozzá, és ímé áll vala az ŏ égoáldozata mellett; ŏ maga és Moábnak minden fejedelme. **7** És elkezdé az ŏ példázó beszédét, és

monda: Siriából hozatott engem Bálák, Moábnak királya kelet hegyeiről, mondván: Jöjj, átkozd meg nékem Jákóbot, és jöjj, szidalmazz meg Izráelét; **8** Mit átkozzam azt, a kit Isten nem átkoz, és mit szidalmazzam azt, a kit az Úr nem szidalmaz? **9** Mert sziklák tetejéről nézem ŏt, és halmokról tekintem ŏt; ímé oly nép, a mely maga fog lakni, és nem számláltatik a nemzetek közé. **10** Ki számlálhatja meg a Jákób porát, és Izráel negyedrézsének számát? Haljon meg az én lelkem az igazak halálával, és legyen az én utolsó napom, mint az övé! **11** És monda Bálák Bálámnak: Mit cselekeszel én velem? Hogy megátkozzad ellenségeimet, azért hoztalak téged, és ímé igen megáldás ŏket. **12** Ez pedig felele és monda: Avagy nem arra kell-é vigyáznom, hogy azt szóljam, a mit az Úr adott az én számba? **13** Monda azután néki Bálák: Kérlek, jöjj velem más helyre, honnét meglássad ŏt, de csak valamely részét látod annak, és ŏt mindenestől nem látod, és átkozd meg ŏt onnét nékem. **14** És vivé ŏt az órállók helyére, a Piszga tetejére, és építé hét oltárt, és áldozék egy-egy tulkit és egy-egy kost mindenik oltáron. **15** És monda Báláknak: Állj meg itt a te égoáldozatod mellett, én pedig előbe megyek amoda. **16** Elébe méne azért az Úr Bálámnak, és ígét ada az ŏ szájába, és monda: Térj vissza Bálákhöz, és így szólj. **17** Méne azért ŏ hozzá, és ímé ŏ áll vala az ŏ égoáldozata mellett, és Moáb fejedelmei is ŏ vele. És monda néki Bálák: Mit szóla az Úr? **18** Akkor elkezdé az ŏ példázó beszédét, és monda: Kelj fel Bálák, és halljad; figyel reám Czippónak fia! **19** Nem ember az Isten, hogy hazudjék és nem embernek fia, hogy megváltozzék. Mond- é ŏ valamit, hogy meg ne tenné? Igér-é valamit, hogy azt ne teljesítené? **20** Ímé parancsolatot vettetem, hogy áldjak; ha ŏ áld, én azt meg nem fordíthatom. **21** Nem vett észre Jákóban hamisságot, és nem látott gonoszságot Izráelben. Az Úr, az ŏ Istene van ŏ vele; és királynak szóló rivalgás hangzik ŏ benne. **22** Isten hozta ki ŏket Egyiptomból, az ŏ ereje mint a vad bivalyé. **23** Mert nem fog varázslás Jákóbon, sem jövendőmondás Izráelen. Idején adatik tudtára Jákóknak és Izráelnek: mit mítvált Isten! **24** Ímé e nép felkél mint nőstény oroszlán, és feltámad mint hím oroszlán; nem nyugszik, míg prédiát nem eszik, és elejtettek vérét nem iszsza. **25** Akkor monda Bálák Bálámnak: Se ne átkozzad, se ne áldjad ŏt. **26** Felele pedig Bálám, és monda Báláknak: Avagy nem szólottam volt-é néked, mondván: Valamit mond nékem az Úr, azt mítvelem? **27** És monda Bálák Bálámnak: Jöjj, kérlek, elviszlek téged más helyre: talán tetszeni fog az Istennek, hogy megátkozzad onnét e népet én érettem. **28** Elvivé azért Bálák Bálámot a Peór tetejére, a mely a pusztá felé néz. **29** És monda Bálám Báláknak: Építess itt nékem

hét oltárt, és készíts el ide nékem hét tulkot és hét kost. 30 Úgy cselekedék azért Bálák, a mint mondotta volt Bálám, és áldozék minden oltáron egy-egy tulkot és egy-egy kost.

24 Mikor pedig látta Bálám, hogy tetszik az Úrnak, hogy

megáldja Izráelt, nem indula, mint az előtt, varázslatok után, hanem fordítá az ő orczáját a puszta felé. 2 És mikor felemelte Bálám az ő szemeit, látta Izráelt, a mint letelepedett az ő nemzetiségei szerint; és Istennek lelke vala ő rajta. 3 Akkor elkezdé az ő példázó beszédét és monda: Bálámnak, Beór fiának szótára, a megnyílt szemű embernek szótára. 4 Annak szótára, a ki hallja Istennek beszédét, a ki látja a Mindenhatónak látását, leborulva, de nyitott szemekkel: 5 Mily szépek a te sátoraid óh Jákób! a te hajlékaid óh Izráel! 6 Mint kiterjesztett völgyek, mint kertek a folyóvíz mellett, mint az Úr plántálta áloék, mint czédrusfák a vizek mellett! 7 Víz ömledez az ő vedreiből, vetését bő víz öntözi; királya nagyobb Agágnál, és felmagasztaltatik az ő országa. 8 Isten hozta ki Egyiptomból, az ő ereje mint a vad bivalyé: megemészti a pogányokat, az ő ellenségeit; csontjaikat megtöri, és nyilaival által veri. 9 Lehever, nyugszik mint hím oroszlán, és mint nőstény oroszlán; ki serkenti fel őt? A ki áld téged, áldott lészen, és ki átkoz téged, átkozott lészen. 10 És felgerjede Báláknak haragja Bálám ellen, és egybeüté kezeiit, és monda Bálák Bálámnak: Azért hívtalak téged, hogy átkozd meg ellenségeimet; és ímé igen megáldottad immár három ízben. 11 Most azért fuss a te helyedre. Mondottam vala, hogy igen megtisztellek téged; de ímé megfosztott téged az Úr a tiszességtől. 12 És monda Bálám Báláknak: A te követeidnek is, a kiket küldöttél volt hozzá, nem így szólottam-é, mondván: 13 Ha Bálák az ő házát ezüsttel és aranynyal tele adná is nékem, az Úrnak beszédét által nem hághatom, hogy magamtól jót, vagy rosszat cselekedjem. A mit az Úr szól, azt szólom. 14 Most pedig én elmegyek ímé az én népemhez; jőjj, hadd jelentsem ki néked, mit fog cselekedni e nép a te népeddel, a következő időben. 15 És elkezdé az ő példázó beszédét, és monda: Bálámnak, Beór fiának szótára, a megnyílt szemű ember szótára, 16 Annak szótára, a ki hallja Istennek beszédét, és a ki tudja a Magasságosnak tudományát, és a ki látja a Mindenhatónak látását, leborulva, de nyitott szemekkel. 17 Látom őt, de nem most; nézem őt, de nem közel. Csillag származik Jákóbból, és királyi pálcza támad Izráelből; és általveri Moábnak oldalait, és összetőri Sethnek minden fiait. 18 És Edom más birtoka lesz, Szeir az ő ellensége is másnak birtoka lesz; de hatalmasan cselekszik Izráel. 19 És uralkodik a Jákóból való, és elveszti a városból a megmaradtat. 20 És mikor látja

vala Amáleket, elkezdé az ő példázó beszédét, és monda: Amálek első a nemzetek között, de végezetre mindenestől elvész. 21 És mikor látja vala a Keneust, elkezdé példázó beszédét, és monda: Erős a te lakhelyed, és sziklára raktad fészkedet; 22 Mégis el fog pusztulni Kain; a míg Assur téged fogva viszen. 23 Újra kezdé az ő példázó beszédét, és monda: Óh, ki fog elni még, a mikor véghez viszi ezt az Isten? 24 És Kittim partjairól hajók jönek, és nyomorgatják Assúrt, nyomorgatják Ébert is, és ez is mindenestől elvész. 25 Felkele azért Bálám, és elmöne, hogy visszatérjen az ő helyére. És Bálák is elmöne az ő útján.

25 Mikor pedig Sittimben lakozik vala Izráel, kezde a

nép paráználkodni Moáb leányaival. 2 Mert hívogaták a népet az ő isteneik áldozataira; és evék a nép, és imádá azoknak isteneit. 3 És odaszegődik Izráel Bál-Peórhoz; az Úr haragja pedig felgerjede Izráel ellen. 4 És monda az Úr Mózesnek: Vedd elő a népnek minden főemberét, és akasztasd fel őket az Úrnak fényes nappal; hogy elforduljon az Úr haragjának gerjedeze Izráeltől. 5 Monda azért Mózes Izráel bíráinak: Kiki ölige meg az ő embereit, a kik odaszegődtek Bál-Peórhoz. 6 És íme eljöve valaki Izráel fiai közül, és hoza az ő atyafai felé egy midiánbeli asszonyt, Mózes szeme láttára, és Izráel fiai egész gyülekezetének láttára; ők pedig sírnak vala a gyülekezet sátorának nyilásánál. 7 És mikor látta vala Fineás, Eleázár fia, Áron papnak unokája, felkele a gyülekezet közül, és dárdáját vevé kezébe. 8 És beméne az izráelita férfi után a sátorba, és általdőfé mindkettőjöket, mind az izráelita férfit, mind az asszonyt hason. És megszünök a csapás Izráel fiai között. 9 De meghaltak vala a csapás miatt huszonnegy ezeren. 10 Akkor szóla az Úr Mózesnek, mondván: 11 Fineás, Eleázár fia, Áron pap unokája, elfordította az én haragomat Izráel fiaitól, mivelhogy az én bosszumat megállotta ő közöttök; ezért nem pusztítom ki bosszúmban Izráel fiait. 12 Mondd azért: Ímé én az én szövetségemet, a békesség szövetségét adom ő néki. 13 És lészen ő nála és az ő magvánál ő utána az örökkévaló papságnak szövetsége; mivelhogy bosszút állott az ő Istenéért, és engesztelést végze Izráel fiaiért. 14 A megölöttet izráelita férfinak neve pedig, a ki a midiánbeli asszonynal együtt öletett meg, Zimri, a Szálu fia vala, a Simeon-nemzetég háznépének fejedelme. 15 A megölöttet midiánbeli asszony neve pedig Kozbi, Czúr leánya, a ki a Midiániták között az ő atya háza nemzetégeinek fejedelme vala. 16 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: 17 Támadjátok meg a Midiánitákat, és verjétek meg őket, 18 Mert ők megtámadtak titeket az

ő cselszövéseiikkal, a melyeket Peórért és az ő hugokért Kozbiért, a midián fejedelem leányáért szőttek ellenetek, a ki megöletett a Peór miatt való csapásnak napján.

26 És lőn a csapás után, szóla az Úr Mózesnek és

Eleázárnak, az Áron pap fiának, mondván: 2 Vegyétek számba Izráel fiainak egész gyülekezetét, húsz esztendőstől fogva és feljebb, az ő atyáknak háznepe szerint; mindenkit, aki hadba mehet Izráelben. 3 Szóla azért velök Mózes és Eleázár, a pap, a Moáb mezőségében a Jordán mellett, Jéríkhó ellenében, mondván: 4 Vegyétek számba a népet, húsz esztendőstől fogva és feljebb, a miképen parancsolta vala az Úr Mózesnek és Izráel fiainak, a kik kijöttek volt Égyiptom földéből. 5 Rúben elsőszülöttje Izráelnek. Rúben fiai ezek: Hánoktól a Hánokiták, Pallutól a Palluiták nemzetisége. 6 Heczrontól a Heczroniták nemzetisége, Kármitótól a Kármiták nemzetisége. 7 Ezek a Rúbeniták nemzetiségei. És lőn az ő számok negyvenhárom ezer, hétszáz és harmincz. 8 És a Pallu fiai valának: Eliáb. 9 Eliáb fiai pedig, Nemuel, Dáthán és Abirám. Ez a Dáthán és Abirám a gyülekezet előljařói valának, a kik feltámadtak vala Mózes ellen és Áron ellen. 10 És megnyitá a föld az ő száját, és elnyelé őket és Kórét, meghalván az a gyülekezet, mivelhogy megemészte a tűz kétszáz és ötven férfiút, a kik intópéldául lónek. 11 Kóré fiai pedig nem halának meg. 12 Simeon fiai az ő nemzetiségeik szerint ezek: Nemueltől a Nemuéliták nemzetisége, Jámintótól a Jáminíták nemzetisége, Jákintótól a Jákiniták nemzetisége. 13 Zerákhtól a Zerákhiták nemzetisége. Saultól a Sauliták nemzetisége. 14 Ezek a Simeoniták nemzetiségei: huszonkét ezer és kétszáz. 15 Gád fiai az ő nemzetiségeik szerint ezek: Sefontól a Sefoniták nemzetisége, Haggítót a Haggíták nemzetisége, Súnitót a Súniták nemzetisége. 16 Oznitót az Ozniták nemzetisége, Éritót az Ériták nemzetisége. 17 Arodtól az Aroditák nemzetisége, Arélitót az Aréiliták nemzetisége. 18 Ezek Gád fiainak nemzetiségei; az ő számok szerint negyven ezer és ötszáz. 19 Júda fiai: Ér és Onán. És meghala Ér és Onán a Kanaán földén. 20 Júda fiai pedig az ő nemzetiségeik szerint ezek valának: Séláhtót a Séláhiták nemzetisége, Pérecztől a Pérecziták nemzetisége, Zerákhtól a Zerákhiták nemzetisége. 21 Pérecz fiai valának pedig: Heczrontól a Heczroniták nemzetisége; Hámultót a Hámuliták nemzetisége. 22 Ezek Júda nemzetiségei az ő számok szerint: hetvenhat ezer ötszáz. 23 Izsakhár fiai az ő nemzetiségeik szerint ezek: Thólátót a Thóláiták nemzetisége; Puvátót a Puviták nemzetisége; 24 Jásubtót a Jásabiták nemzetisége; Simrontót a Simroniták nemzetisége. 25 Ezek Izsakhár nemzetiségei az ő számok szerint: hatvannégy ezer háromszáz. 26 Zebulon

fiai az ő nemzetiségeik szerint ezek: Szeredtől a Szerediták nemzetisége, Élontól az Éloniták nemzetisége, Jahleéltől a Jahleéliták nemzetisége. 27 Ezek a Zebuloniták nemzetiségei az ő számok szerint: hatvan ezer ötszáz. 28 József fiai az ő nemzetiségeik szerint ezek: Manasse és Efraim. 29 Manasse fiai: Mákirról a Mákiríták nemzetisége. Mákir nemzé Gileádot; Gileádtól a Gileáditák nemzetisége. 30 Ezek Gileád fiai: Jezertől a Jezeriták nemzetisége, Hélektől a Hélekiták nemzetisége. 31 És Aszriéltől az Aszriéliták nemzetisége; Sekemtől a Sekemíták nemzetisége. 32 És Semidától a Semidáták nemzetisége és Héfertől a Héferiták nemzetisége. 33 Czélophádnak pedig, a Héfer fiának nem voltak fiai, hanem leányai; és a Czélophád leányainak nevei ezek: Makhla, Nóa, Hogla, Milkha és Thircza. 34 Ezek Manasse nemzetiségei, és az ő számok ötvenkét ezer és hétszáz. 35 Ezek Efraim fiai az ő nemzetiségeik szerint: Sutheláktól a Suthelákhíták nemzetisége, Békertől a Békeriták nemzetisége, Tahántót a Tahániták nemzetisége. 36 Ezek pedig a Suthelákh fiai: Érántól az Érániták nemzetisége. 37 Ezek Efraim fiainak nemzetiségei az ő számok szerint: harminczkét ezer és ötszáz. Ezek József fiai az ő nemzetiségeik szerint. 38 Benjámin fiai az ő nemzetiségeik szerint ezek: Belátót a Belaiták nemzetisége; Asbélrtől az Asbelíták nemzetisége; Ahirámtól az Ahirámiták nemzetisége. 39 Sefufámtól a Sefufámiták nemzetisége; Hufámtól a Hufámiták nemzetisége. 40 Bela fiai pedig valának: Ard és Naamán: Ardtól az Arditák nemzetisége; Naamántól a Naamániták nemzetisége. 41 Ezek Benjámin fiai az ő nemzetiségeik szerint, és számok: negyvenöt ezer és hatszáz. 42 Ezek Dán fiai az ő nemzetiségeik szerint: Suhámtól a Suhámiták nemzetisége. Ezek Dán nemzetiségei, az ő nemzetiségeik szerint. 43 A Suhámiták minden nemzetisége az ő számok szerint: hatvannégy ezer és negyszáz. 44 Áser fiai az ő nemzetiségeik szerint ezek: Jimnátót a Jimnaiták nemzetisége; Jisvitót a Jisviták nemzetisége; Bériátót a Bérihiták nemzetisége. 45 A Béria fiaitól: Khébertől a Khéberiták nemzetisége, Malkiélítől a Malkiélíták nemzetisége. 46 Áser leányának pedig neve vala Sérah. 47 Ezek Áser fiainak nemzetiségei az ő számok szerint: ötvenhárom ezer és negyszáz. 48 Naftali fiai az ő nemzetiségeik szerint ezek: Jakhczeéltől a Jakhczeéliták nemzetisége, Gúnitót a Gúniták nemzetisége. 49 Jéczertől a Jéczeriták nemzetisége; Sillémtől a Sillémiták nemzetisége. 50 Ezek Naftali nemzetiségei az ő nemzetiségeik szerint: az ő számok pedig negyvenöt ezer és negyszáz. 51 Ezek Izráel fiainak megszámláltjai: hatszáz egyezer hétszáz harmincz. 52 Szóla pedig az Úr Mózesnek, mondván: 53 Ezeknek osztassék el az a föld örökségül, az ő neveiknek

száma szerint. 54 A nagyobb számúnak adj nagyobb örökséget, a kisebb számúnak pedig tudd kisebbé az ő örökségét; mindeniknek az ő száma szerint adattassék az ő öröksége. 55 De sorossal osztassék el a föld; az ő atyjok törzseinek nevei szerint örököljenek. 56 A sors szerint osztassék el az örökség, mind a sok és mind a kevés között. 57 Ezek pedig Lévi megszámláltjai az ő nemzetiségeik szerint: Gérsontól a Gérsoniták nemzetisége; Kéháttól a Kéhátiták nemzetisége; Méráritótól a Méráriták nemzetisége. 58 Ezek Lévi nemzetiségei: a Libniták nemzetisége, a Hébroniták nemzetisége, a Makhlíták nemzetisége, a Músíták nemzetisége, a Kórahíták nemzetisége. Kéhát pedig nemzé Amrámot. 59 Amrám feleségének neve pedig Jókebed, a Lévi leánya, aki Egyiptomban született Lévinek; és ő szülte Amrámnak Áront, Mózest, és Mirámot, az ő leánytestvéréket. 60 És születének Áronnak: Nádáb és Abihu, Eleázár és Ithamár. 61 És meghalának Nádáb és Abihu, mikor idegen tűzzel áldozának az Úr előtt. 62 És vala azoknak száma: huszonhárom ezer, mind férfiak, egy hónapostói fogva és feljebb; mert nem voltak beszámolva az Izráel fiai közé, mivel nem adatott nézik örökség Izráel fiai között. 63 Ezek Mózesnek és Eleázárnak, a papnak megszámláltjai, a kik megszámlálákkal Izráel fiait a Moáb mezőségében, Jérikó átellenében a Jordán mellett. 64 Ezek között pedig nem volt senki a Mózestől és Áron papjától megszámláltattak közül, mikor megszámlálták vala Izráel fiait a Sinai pusztájában. 65 Mert az Úr mondotta vala nékik: Bizonytal meghalnak a pusztában; és senki nem maradt meg azok közül, hanem csak Káleb, a Jefunné fia, és Józsue, a Nún fia.

27 Előállának pedig a Czélofhád leányai, aki Héfer fia vala, aki Gileád fia, aki Mákir fia, aki Manasse fia vala, József fiának, Manassénak nemzetiségei közül. Ezek pedig az ő leányainak neveik: Makhla, Nóa, Hogla, Milkha és Thircza. 2 És megállának Mózes előtt, és Eleázár pap előtt, és a fejedelmek előtt, és az egész gyülekezet előtt a gyülekezet sátorának nyilásánál, mondván: 3 A mi atyánk meghalt a pusztában, de ő nem volt azoknak seregében, a kik összeseregeltek volt az Úr ellen a Kóré seregében; hanem az ő búnéért holt meg, és fiai nem voltak néki. 4 Miért törültetnék el a mi atyánknak neve az ő nemzetisége közül, azért, hogy nincsen őnéki fia? Adj örökséget nékünk a mi atyánknak atyafai között. 5 Mózes pedig vivé ezeknek ügyét az Úr elő. 6 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: 7 Igazat szólnak a Czélofhád leányai: Adj nézik örökségi birtokot az ő atyoknak atyafai között, és szállítsd rájok az ő atyoknak örökségét. 8 Izráel fiainak pedig szólj,

mondván: Mikor valaki meghal, és fia nem leend annak, akkor adjátok annak örökségét az ő leányának. 9 Ha pedig nem leend néki leánya, akkor adjátok az ő örökségét az ő testvéreinek. 10 Ha pedig nem leendenek néki testvérei, akkor adjátok az ő örökségét az ő atya testvéreinek. 11 Ha pedig nem leendenek az ő atyának testvérei, akkor adjátok az ő örökségét annak, aki legközelebbi atyafia az ő nemzetiségből, és bíra azt. Legyen pedig az Izráel fiainak végezett törvénnyök, a miképen megparancsolta az Úr Mózesnek. 12 Monda azután az Úr Mózesnek: Menj fel az Abarim hegycsúcsra, és lásd meg a földet, a melyet Izráel fiainak adtam. 13 Miután pedig megláttad azt, takarítattal te is a te népedhez, a miképen oda takarított Áron, a te testvéred; 14 Mivelhogy nem engedétek az én beszédemnek a Czin pusztájában, a gyülekezet versengésének idején, hogy megdicsítettetek volna engemet ama vizeknél az ő szemeik előtt. Ezek a versengésnek vizei Kádesnél a Czin pusztájában. 15 Szóla azért Mózes az Úrnak, mondván: 16 Az Úr, a minden test lelkének Istené, rendeljen férfiút a gyülekezet fölé. 17 Aki kimenjen ő előttök, és aki bemenjen ő előttök; aki kivigye őket, és aki bevigye őket, hogy ne legyen az Úr gyülekezete olyan mint a juhok, a melyeknek nincsen pásztoruk. 18 Az Úr pedig monda Mózesnek: Vedd melléd Józsut a Nún fiát, a férfiút, a kiben lélek van, és tudd ő reá a te kezedet. 19 És állasd őt Eleázár pap elé, és az egész gyülekezet elő, és adj néki parancsolatokat az ő szemeik előtt. 20 És a te dicsőségedet közöld ő vele, hogy hallgassa őt Izráel fiainak egész gyülekezete. 21 Azután pedig álljon Eleázár pap elé, és kérdeje meg őt az Urimnak ítélete felől az Úr előtt. Az ő szava szerint menjene ki, és az ő szava szerint menjene be, ő és Izráel minden fia ő vele, és az egész gyülekezet. 22 Úgy cselekedék azért Mózes, a miképen parancsolta vala az Úr néki; mert vevé Józsut, és állatá őt Eleázár pap elé, és az egész gyülekezet elő. 23 És tevén az ő kezét ő reá, és ada néki parancsolatokat, a miképen szólott vala az Úr Mózes által.

28 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: 2 Parancsold meg Izráel fiainak, és mondd meg nékik: Ügyeljetek, hogy az én áldozatomat, kenyereset kedves illatú tűzaldozatul a maga idejében áldozzátok nékem. 3 És mondd meg nékik: Ez a tűzaldozat, a melyet áldozzatok az Úrnak: egy esztendős, ép bárányokat, naponként kettőt, szüntelen való egészen égoálzozatul. 4 Egyik bárányt reggel készítsd el, a másik bárányt pedig estennen készítsd el. 5 És egy efa lánglisztnak tizedrészét ételaldozatul, megelegyítve egy hin sajtolt olajnak negyedrészével. 6 Ez a szüntelen való egészen égoálzozat,

a mely Sinai hegyen szereztetett kedves illatú tűzáldozatul az Úrnak. 7 Annak italáldozata pedig egy hinnek negyedrésze egy-egy bárányhoz. A szenthelyen adj italáldozatot, jó borból az Úrnak. 8 A másik bárányt készítsd el estennen, a reggeli ételáldozat és annak italáldozata szerint készítsd el azt, jóillatú tűzáldozatul az Úrnak. 9 Szombaton pedig áldozz két ép bárányt, esztendősöket, és két tized efa lisztlángot olajjal elegyített ételáldozatul, annak italáldozatjával egybe.

10 Ez a szombati egészen égoáldozat szombatonként, a szüntelen való egészen égoáldozaton és annak italáldozatján kívül. 11 A ti hónapjaitok kezdetén is áldozzatok az Úrnak egészen égoáldozatul két fiatal tulkot, egy kost, és hét egyesztendős, ép bárányt. 12 És egy-egy tulok mellé olajjal elegyített három tized efa lánglisztet ételáldozatul, egy-egy kos mellé pedig olajjal elegyített két tized efa lánglisztet ételáldozatul. 13 És egy-egy bárány mellé egy-egy tized efa lisztlángot olajjal elegyítve ételáldozatul; égoáldozat ez, kedves illatú tűzáldozat ez az Úrnak. 14 Az azokhoz való italáldozat pedig legyen fél hin bor egy tulok mellé, egy harmad hin egy kos mellé, és egy negyed hin egy bárány mellé. Ez a hónapos egészen égoáldozat minden hónap kezdetén, az esztendőnek hónapjai szerint. 15 És egy kecskebakot is készítsetek el bűnéről való áldozatul az Úrnak, a szüntelen való egészen égoáldozaton kívül, annak italáldozatával egyben. 16 Az első hónapban pedig, a hónapnak tizenegyedik napján az Úrnak páshája van. 17 És e hónapnak tizenötödik napján is ünnep van; hét napon át kovásztalan kenyeret egyetek. 18 Első napon legyen szent gyülekezés; semmi robota munkát ne végezzetek, 19 Hanem tűzáldozatul egészen égoáldozatot vigyetek az Úrnak: két fiatal tulkot, egy kost, egy esztendős bárányt hetet, a melyek épekké legyenek. 20 És azoknak ételáldozata olajjal elegyített lisztláng legyen; három tizedrész efát tegyetek egy tulok mellé, és két tizedrész egy kos mellé. 21 Egy-egy bárány mellé egy-egy tizedrész tegyetek, a hét bárány szerint. 22 És bűnéről való áldozatul egy bakot, hogy engesztelés legyen értetek. 23 A reggeli egészen égoáldozaton kívül, (a mely szüntelen való égoáldozat) készítsétek el ezeket. 24 Ezek szerint készítsetek naponként hét napon át kenyeret, kedves illatú tűzáldozatul az Úrnak; a szüntelen való egészen égoáldozaton kívül készíttessék az, annak italáldozatjával egyben. 25 A hetedik napon is legyen néktek szent gyülekezések; semmi robota munkát ne végezzetek. 26 A zsengék napján is, a mikor új ételáldozatot visztek az Úrnak a ti hetes ünnepetekben: szent gyülekezések legyen néktek; semmi robota munkát ne végezzetek. 27 Hanem vigyetek kedves illatul egészen égoáldozatot az Úrnak: két

fiatal tulkot, egy kost, és esztendős bárányt hetet. 28 És azokhoz való ételáldozatul olajjal elegyített háromtized efa lisztlángot egy tulok mellé, két tizedet egy kos mellé. 29 Egy-egy bárány mellé egy-egy tizedrész, a hét bárány szerint. 30 Egy kecskebakot is, hogy engesztelés legyen értetek. 31 A szüntelen való egészen égoáldozaton és annak ételáldozatján kívül készítsétek ezeket: épekké legyenek, azoknak italáldozatjukkal egyben.

29 A hetedik hónapban pedig a hónapnak első napján szent gyülekezések legyen néktek. Semmi robota munkát ne végezzetek; kurt zengésének napja legyen az néktek. 2 És készítsetek el kedves illatul egészen égoáldozatot az Úrnak, egy fiatal tulkot, egy kost, esztendős ép bárányt hetet. 3 És azokhoz ételáldozatul olajjal elegyített három tized efa lisztlángot a tulok mellé, két tizedrész a kos mellé; 4 És egy-egy tizedrész egy-egy bárány mellé, a hét bárány szerint; 5 És egy kecskebakot bűnéről való áldozatul, hogy engesztelés legyen értetek, 6 az újhold egészen égoáldozatján és annak ételáldozatján kívül, és a szüntelen való egészen égoáldozaton és annak ételáldozatján, és azoknak italáldozatjukon kívül, az ő rendjük szerint, kedves illatú tűzáldozatul az Úrnak. 7 E hetedik hónapnak tizedik napján is szent gyülekezések legyen néktek; és sanyargassatók meg magatokat, semmi munkát ne végezzetek; 8 És vigyetek az Úrnak kedves illatú egészen égoáldozatul: egy fiatal tulkot, egy kost, esztendős bárányt hetet, épekké legyenek; 9 És azoknak ételáldozatául olajjal elegyített három tized efa lisztlángot a tulok mellé; két tizedrész az egy kos mellé; 10 Egy-egy tizedrész egy-egy bárány mellé, a hét bárány szerint. 11 Egy kecskebakot bűnéről való áldozatul, az engesztelésre való bűnáldozaton kívül, és a szüntelen való egészen égoáldozaton, annak ételáldozatán és azoknak italáldozatjukon kívül. 12 A hetedik hónapnak tizenötödik napján is szent gyülekezések legyen néktek; semmi robota munkát ne végezzetek, és az Úrnak ünnepét hét napon ünnepeljétek. 13 És vigyetek az Úrnak egészen égoáldozatot, kedves illatú tűzáldozatul: tizenhárom fiatal tulkot, két kost, esztendős bárányt tizennégyet, épekké legyenek. 14 És azoknak ételáldozatául olajjal elegyített lisztlángból három tizedrész efát egy-egy tulok mellé, a tizenhárom tulok szerint, két tizedrész egy-egy kos mellé, a két kost szerint. 15 És egy-egy tizedrész minden bárány mellé, a tizennégy bárány szerint. 16 És egy kecskebakot bűnéről való áldozatul, a szüntelen való egészen égoáldozaton, annak ételáldozatján és italáldozatján kívül. 17 Másodnap pedig tizenkét fiatal tulkot, két kost, tizennégy

ép bárányt, esztendősöket. 18 És azoknak ételáldozatjokat és italáldozatjokat, a tulkok mellé, a kosok mellé, a bárányok mellé, az ő számok szerint, a szokás szerint. 19 És egy kecskebakot bűnért való áldozatul, a szüntelen való egészen égoáldozaton, annak ételáldozatján és azoknak italáldozatjokon kívül. 20 Harmadnap pedig tizenegy fiatal tulkot, két kost, tizennégy ép bárányt, esztendősöket. 21 És azoknak ételáldozatjokat és italáldozatjokat, a tulkok mellé, a kosok mellé és a bárányok mellé, az ő számok szerint, a szokás szerint; 22 És egy kecskebakot bűnért való áldozatul, a szüntelen való egészen égoáldozaton és annak ételáldozatján és italáldozatján kívül. 23 Negyednapon pedig tíz fiatal tulkot, két kost, tizennégy ép bárányt, esztendősöket. 24 Azoknak ételáldozatjokat és italáldozatjokat a tulkok mellé, a kosok mellé és a bárányok mellé, az ő számok szerint, a szokás szerint; 25 És egy kecskebakot bűnért való áldozatul, a szüntelen való egészen égoáldozaton, annak ételáldozatján és italáldozatján kívül. 26 És ötödnapon kilenc fiatal tulkot, két kost, tizennégy ép bárányt, esztendősöket: 27 És azoknak ételáldozatjokat és italáldozatjokat, a tulkok mellé, a kosok mellé és a bárányok mellé, azoknak számok szerint, a szokás szerint. 28 És egy bakot bűnért való áldozatul, a szüntelen való egészen égoáldozaton, annak ételáldozatján és italáldozatján kívül. 29 És hatodnapon nyolcz tulkot, két kost, tizennégy ép bárányt, esztendősöket. 30 És azoknak ételáldozatjokat és italáldozatjokat a tulkok mellé, a kosok mellé és a bárányok mellé, az ő számok szerint, a szokás szerint; 31 És egy bakot bűnért való áldozatul, a szüntelen való egészen égoáldozaton kívül, annak ételáldozatján és italáldozatján kívül. 32 És hetedik napon hét tulkot, két kost, tizennégy ép bárányt, esztendősöket; 33 És azoknak ételáldozatjokat és italáldozatjokat a tulkok mellé, a kosok mellé és a bárányok mellé, az ő számok szerint, a szokás szerint; 34 És egy bakot bűnért való áldozatul, a szüntelen való egészen égoáldozaton kívül, annak ételáldozatján és italáldozatján kívül. 35 Nyolcadnapon bezáró ünnepetek legyen nétek, semmi roba munkát ne végezzetek; 36 Hanem vigyetek az Úrnak egészen égoáldozatot, kedves illatú tűzáldozatul: egy tulkot, egy kost, hét ép bárányt, esztendősöket; 37 Azoknak ételáldozatjokat és italáldozatjokat, a tulok mellé, a kos mellé, és a bárányok mellé, az ő számok szerint, a szokás szerint; 38 És egy bakot bűnért való áldozatul, a szüntelen való egészen égoáldozaton, annak ételáldozatján és italáldozatján kívül. 39 Ezeket áldozzátok az Úrnak a ti ünnepeiteken, azokon kívül, a miket fogadásból, és szabad akaratból áldoztok, a ti egészen égoáldozataitokul, ételáldozataitokul, italáldozataitokul, és hálaáldozataitokul. 40

És megmondá Mózes Izráel fiainak mind azokat, a melyeket az Úr parancsolt vala Mózesnek.

30 És szóla Mózes az Izráel fiai közt lévő törzsek fejeinek, mondván: Ez az a beszéd, a melyet parancsolt az Úr: 2 Ha valamely férfi fogadást fogad az Úrnak, vagy esküt tesz, hogy lekötelezze magát valami kötésre: meg ne szegje az ő szavát; a mint az ő szájából kijött, egészen úgy cselekedjék. 3 Ha pedig asszony fogad fogadást az Úrnak, és kötésre kötelezi le magát az ő atyának házában az ő fiatalsgában; 4 És hallja az ő atya az ő fogadását, vagy kötelezettsét, a melylyel lekötelezte magát, és nem szól arra az ő atya: akkor megáll minden ő fogadása, és minden kötelezettség is, a melylyel lekötelezte magát, megálljon. 5 Ha pedig megtiltja azt az ő atya azon a napon, a melyen hallotta: nem áll meg semmi fogadása és kötelezettsége, a melylyel lekötelezte magát, és az Úr is megbocsát néki, mert az ő atya tiltotta meg azt. 6 Ha pedig férjhez megy, és így terhelik őt az ő fogadásai vagy ajkán kiszalasztott szava, a melylyel lekötelezte magát, 7 És hallja az ő férje, és nem szól néki azon a napon, a melyen hallotta azt: akkor megállanak az ő fogadásai, és az ő kötelezettségei is, a melyekkel lekötelezte magát, megálljanak. 8 Ha pedig azon a napon, a melyen hallja a férje, megtiltja azt: akkor erőtlenné teszi annak fogadását, a melyet magára vett, és az ő ajakinak kiszalasztott szavát, a melylyel lekötelezte magát; és az Úr is megbocsát néki. 9 Az özvegy asszonyak pedig és az elváltak minden fogadása, a melylyel lekötelezi magát, megáll. 10 Ha pedig az ő férjének házában tesz fogadást, vagy esküvessel kötelezi magát valami kötésre: 11 Ha hallotta az ő férje és nem szolt arra, nem tiltotta meg azt: akkor annak minden fogadása megáll, és minden kötelezettsége, a melylyel lekötelezte magát, megálljon. 12 De ha a férje teljesen erőtlenné teszi azokat azon a napon, a melyen hallotta: nem áll meg semmi, a mi az ő ajakin kijött, sem fogadása, sem az ő maga lekötelezettsége; az ő férje erőtlenné tette azokat, és az Úr megbocsát néki. 13 minden fogadását, és minden esküvessel való kötelezettséget a maga megsanyargattatására, a férje teszi erőssé, és a férje teszi azt erőtlenné. 14 Hogyha nem szólvan nem szól néki a férje egy naptól fogva más napig, akkor megerősíti minden fogadását, vagy minden kötelezettsét, a melyeket magára vett; megerősít azokat, mert nem szól néki azon a napon, a melyen hallotta azt. 15 Ha pedig azután teszi erőtelenekké azokat, minekutána hallotta vala: ő hordozza az ő bűnnek terhét. 16 Ezek azok a rendelések, a melyeket parancsolt az Úr Mózesnek, a férj és az ő felesége között, az atya

és leánya között, mikor még fiataloságában az ő atyjának házában van.

31 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: 2 Állj bosszút

Izráel fiaiért a Midiánitákon, azután a te népeidhez takarítattatol. 3 Szóla azért Mózes a népnek, mondván: Készítétek fel magatok közül a viadalra való embereket, és induljanak Midián ellen, hogy bosszút álljanak az Úrért Midiánon. 4 Ezret-ezret egy-egy törzsből, Izráelnek minden törzséből küldjetek a hadba. 5 Kiválogatának azért Izráel ezereiből, ezeret törzsenként, tizenkét ezeret, viadalra készet. 6 És elküldé őket Mózes, törzsenként ezeret-ezeret a hadba, és velük Fineást, Eleázár papnak fiát is a hadba; és a szent edények és a riadó körtök valának az ő keze alatt. 7 És harcitolának Midián ellen, a miképen megparancsolta vala az Úr Mózesnek, és minden férfiút megölének. 8 A Midián királyait is megölék, azoknak levágott népeivel egybe: Evit, Rékemet, Czúrt, Húrt, és Rebát, Midiánnak öt királyát; és Bálámot a Beór fiát is megölék fegyverrel. 9 És fogásba vivék Izráel fiai a Midiániták feleségeit és azoknak kisdedeit, és azoknak minden barmát és minden nyáját, és minden vagyonát prédrára veték. 10 minden városukat pedig az ő lakhelyeik szerint, és minden falvaikat tűzzel megégették. 11 És elvívének minden ragadományt és minden prédát mind emberekből, minden barmokból. 12 És vivék Mózeshez és Eleázár paphoz, és Izráel fiainak gyülekezetéhez a foglyokat, a prédát és a ragadományokat a táborba, a mely a Moáb mezőségén vala a Jordán mellett, Jérihó átellenében. 13 Kímenének azért Mózes és Eleázár pap, és a gyülekezetnek minden fejedelme ő előjük a táboron kívül. 14 És megharaguvék Mózes a hadnak vezetőire, az ezredesekre és századosokra, a kik megjöttek vala a harcról. 15 És monda nézik Mózes: Megtartottátok-é életben mind az asszonyokat? 16 Ímé ők voltak, a kik Izráel fiait Bálám tanácsából hűtlenségre bírták az Úr ellen a Peór dolgában; és lőn csapás az Úr gyülekezetén. 17 Most azért öljettek meg a kisdedek közül minden fineműt; és minden asszonyt is, aki férfit ismert azzal való hálás végett, megöljetek. 18 minden leánygyermeket pedig, a kik nem háltak férfiúval, tartsonak életben magatoknak. 19 Ti pedig maradjatok a táboron kívül hét napig; a ki megölt valakit, és a ki hullát érintett, minden tisztságot meg magatokat harmad és hetednapon, magatokat és foglyaitokat. 20 minden ruhát, minden bőrből való eszközt, minden kecskeszörből való készítményt és minden faedényt; tisztságot meg magatokat. 21 És monda Eleázár pap a vitézeknek, a kik elmentek vala a hadba: Ez a törvény rendelése, a melyet parancsolt vala

az Úr Mózesnek: 22 Az aranyat, ezüstöt, rezet, vasat, az ónt és ólmot bizonyára; 23 minden egyebet is, a mi állja a tüzet, vigyetek át a tűzön, és megtisztíttatik, de a tisztító vízzel is tisztítassék meg; minden pedig, a mi nem állja a tüzet, vízen vigyétek át. 24 Ruháitokat pedig mossátok meg a hetedik napon, és tiszták lesztek: és azután bemehetek a táborba. 25 Újra szóla az Úr Mózesnek, mondván: 26 Vedd számba az elfoglalt prédát, minden emberben, minden baromban, te és Eleázár, a pap, és a gyülekezet atyáinak fejei. 27 És oszszad a prédát két részre: a hadakozók között, a kik hadba mentek, és az egész gyülekezet között. 28 És végy részt az Úrnak a hadakozó férfiaktól, akik hadba mentek: ötszázból egy lelket, az emberek közül, az ökrök közül, a szamarak közül, és a juhok közül. 29 Azoknak fele részéből vegyétek, és adjad Eleázárnak, a papnak, felemelt áldozatul az Úrnak. 30 Az Izráel fiainak járó fele részéből pedig egy elfogottat végy ötvenből: emberekből, ökrökből, szamarakból, juhokból, és minden baromból; és adjad azokat a lévitáknak, a kik ügyelnek az Úr hajlékának ügyére. 31 És úgy cselekedék Mózes és Eleázár, a pap, a miképen parancsolta vala az Úr Mózesnek. 32 És vala az a préda, azaz annak a zsákmánynak maradéka, a mit a hadakozó nép zsákmányolt: hatszáz hetvenöt ezer juh. 33 És hetvenhét ezer ökör. 34 És hatvanegy ezer szamár. 35 Emberi lélek pedig: a leányok közül, a kik nem ismertek vala férfival való egyesülést, ilyen lélek összesen harminczkét ezer. 36 Vala pedig az egyik fele, azoknak része, a kik hadba mentek vala: számszerint háromszáz harminczhét ezer és ötszáz juh. 37 Vala pedig az Úrnak része a juhokból: hatszáz és hetvenöt. 38 Az ökör pedig: harminczhat ezer; és azokból az Úrnak része: hetvenkettő. 39 És a szamár: harmincz ezer és ötszáz; azokból az Úrnak része: hatvanegy. 40 Emberi lélek pedig tizenhat ezer; és azokból az Úrnak része: harminczhét lélek. 41 És adá Mózes az Úrnak részét felemelt áldozatul Eleázárnak, a papnak, a miképen parancsolta vala az Úr Mózesnek. 42 Az Izráel fiainak eső másik fele részéből pedig, a melyet elválasztott Mózes a hadakozó férfiakról. 43 (Vala pedig a gyülekezetre eső felerész juhokból: háromszáz harminczhét ezer és ötszáz; 44 Ökör: harminczhat ezer; 45 Szamár: harmincz ezer és ötszáz; 46 Emberi lélek: tizenhat ezer.) 47 Az Izráel fiainak eső fele részéből pedig egy elfogottat vett Mózes ötvenből, az emberekből és a barmokból; és adá azokat a lévitáknak, a kik ügyelnek az Úr hajlékának ügyére, a miképen parancsolta vala az Úr Mózesnek. 48 És járulának Mózeshez a had ezereinek vezetői, az ezredesek és századosok. 49 És mondának Mózesnek: Szolgáid megszámlálták a hadakozó férfiakat, a

kik a mi kezünk alatt voltak, és senki közülünk el nem veszett. 50 Hoztunk azért az Úrnak való áldozatul kiki a mit talált: aranyeszközöket, karlánczokat, karpereczeket, gyűrűket, fülönfűggőket, nyaklánczokat, hogy engesztelést végezzünk a mi lelkünkért az Úr előtt. 51 És elvezé Mózes és Eleázár, a pap, az aranyat ő tölök, és a megkészített eszközöket is mind. 52 És minden az arany, a melyet felemelt áldozatul vivének az Úrnak, tizenhat ezer hétszáz és ötven siklus vala az ezeredesektől és századosoktól. 53 A hadakozó férfiak közül kiki magának zsákmányolt. 54 Miután elvette vala Mózes és Eleázár, a pap, az aranyat az ezeredesektől és századosoktól, bevívék azt a gyülekezetnek sátorába, Izráel fiaira való emlékeztetőül az Úr elé.

32 Rúben fiainak pedig és Gád fiainak igen sok barmok vala. Mikor látták a Jázér földét és a Gileág földét, hogy íme az a hely marhatartani való hely: 2 Eljövének Gád fiai és Rúben fiai, és szólának Mózesnek és Eleázárnak, a papnak, és a gyülekezet fejedelmeinek, mondván: 3 Atárot, Díbon, Jázér, Nimra, Hesbon, Elealé, Sebám, Nébó és Béon: 4 A föld, a melyet megvert az Úr az Izráel fiainak gyülekezete előtt, baromtartó föld az; a te szolgáidnak pedig sok marhájok van. 5 És mondának: Hogyha kedvet találtunk a te szemeid előtt, adassék ez a föld a te szolgáidnak örökségül, ne vígy minket át a Jordánon. 6 Mózes pedig monda a Gád fiainak és Rúben fiainak: Avagy a ti atyákokfiai hadakozni menjenek, ti pedig itt maradjatok? 7 És miért idegenítitek el Izráel fiainak szívét, hogy által ne menjenek a földre, a melyet adott nékik az Úr? 8 A ti atyáitok cselekedtek így, mikor elbocsátám őket Kádes-Bárneából, hogy nézzék meg azt a földet; 9 Mert felmentek az Eskól völgyéig, és megnézék a földet, és elidegeníték Izráel fiainak szívét, hogy be ne menjenek arra a földre, a melyet adott vala nékik az Úr. 10 Azért megharaguvék az Úr azon a napon, és megesküvék, mondván: 11 Nem látták meg azok az emberek, a kik feljöttek Egyiptomból, húsz esztendőstől fogva és feljebb, azt a földet, a mely felől megesküdtem Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak, mivelhogy nem tökéletesen jártak én utánam; 12 Kivéve a Kenizeus Kálebet, a Jefunné fiát és Józsut, a Nún fiát, mivelhogy tökéletesen jártak az Úr után. 13 És megharaguvék az Úr Izráelre, és bujdostatá őket a pusztában negyven esztendeig; míg megemészíték az egész nemzettség, a mely gonoszt cselekedett vala az Úr szemei előtt. 14 És íme feltámadtatok a ti atyáitok helyett, bűnös emberek maradékai, hogy az Úr haragjának tüzét még öregbítétek Izráel ellen. 15 Hogyha elfordultok az ő utaitól, még tovább is otthagya őt a pusztában, és elveszték

mind az egész népet. 16 És járulának közelebb ő hozzá, és mondának: Barmainknak juhaklokat építünk itt, és a mi kicsinyeinknek városokat; 17 Magunk pedig felfegyverkezve, készséggel megyünk Izráel fiai előtt, míg beviszszük őket az ő helyükre; gyermekünk pedig a kerített városokban maradnak e földnek lakosai miatt. 18 Vissza nem térünk addig a mi házainkhoz, a míg Izráel fiai közül meg nem kapja kiki az ő örökségét. 19 Mert nem veszünk mi részt az örökségen ő velük a Jordánon túl és tovább, mivelhogy meg van nékünk a mi örökségünk a Jordánon innen napkelet felől. 20 És monda nékik Mózes: Ha azt cselekszitek, a mit szóltok; ha az Úr előtt készültök fel a hadra; 21 És átmegy közületek minden fegyveres a Jordánon az Úr előtt, míg kiúzi az ő ellenségeit maga előtt; 22 És csak azután térték vissza, ha az a föld meghódol az Úr előtt: akkor ártatlannok lesztek az Úr előtt, és Izráel előtt, és az a föld birtokotkká lesz néktek az Úr előtt. 23 Hogyha nem így cselekesztek, íme vétkeztek az Úr ellen; és gondoljátok meg, hogy a ti bűnötöknek büntetése utólról benmetek! 24 Építsetek magatoknak városokat a ti kicsinyeitek számára, és a ti juhaitoknak aklokat; de a mit fogadtatok, azt megcselekedjétek. 25 És szólának Gád fiai és Rúben fiai Mózesnek, mondván: A te szolgáid úgy cselekesznek, a mint az én Uram parancsolja. 26 A mi kicsinyeink, feleségeink, juhaink és mindenféle barmaink ott lesznek Gileág városaiban; 27 A te szolgáid pedig átmennek mindenjában hadra felkészülve, harcolni az Úr előtt, a miképen az én Uram szól. 28 Parancsot ada azért ő felőlik Mózes Eleázárnak, a papnak, és Józsúénak a Nún fiának, és az Izráel fiai törzseiből való atyák fejéinek, 29 És monda nékik Mózes: Ha átmennek a Gád fiai és a Rúben fiai veletek a Jordánon, mindenjában hadakozni készen az Úr előtt, és meghódol a föld ti előttetek: akkor adjátok nékik a Gileág földet birtokul. 30 Ha pedig nem mennek át fegyveresen veletek, akkor veletek kapjanak birtokot a Kanaán földén. 31 És felelének a Gád fiai és a Rúben fiai, mondván: A mit mondott az Úr a te szolgáidnak, akképen cselekeszünk. 32 Mi átmegyünk fegyveresen az Úr előtt a Kanaán földére, de miénk legyen a mi örökségünknek birtoka a Jordánon innen. 33 Nékik adá azért Mózes, tudniillik a Gád fiainak, a Rúben fiainak és a József fiának, Manasse feltörzsének, Szihonnak, az Emoreusok királyának országát, és Ógnak, Básán királyának országát; azt a földet az ő városával, hatáival, annak a földnek városait köröskörül. 34 És megépíték a Gád fiai Dibont, Ataróthot, Aroért, 35 Atróth-Sofánt, Jázért, Jogbehát, 36 Beth-Nimrát, és Beth-Haránt, kerített városokat juhaklokkal egyben. 37 A Rúben fiai pedig megépíték Hesbont, Elealét, Kirjáthaimot, 38

Nébót, Baál-Meont, (változtatott néven nevezve) és Sibmát. És új neveket adának a városoknak, a melyeket építének. 39 Mákirnak, a Manasse fiának fiai pedig Gileádba vonulának, és bevezék azt, és kiűzik az Emoreust, aki ott vala. 40 Adá azért Mózes Gileádot Mákirnak, a Manasse fiának, és lakozék abban. 41 Jáir pedig, a Manasse fia elméne, és bevezé azoknak falvait, és hívá azokat Jáir falvainak. 42 Nóbah is elméne, és bevezé Kenáthot és annak városait, és hívá azt Nóbáhnak, a maga nevérlő.

33 Ezek Izráel fiainak szállásai, aik kijövének Egyiptom földéből az ő seregek szerint Mózes és Áron vezetése alatt. 2 (Megírá pedig Mózes az ő kijövetelőket az ő szállásai szerint, az Úrnak rendeletére.) Ezek az ő szállásai, az ő kijövetelők szerint. 3 Elindulának Rameszeszből az első hónapban, az első hónap tizenötödik napján. A páskha után való napon jövének ki Izráel fiai felemelt kézzel, az egész Egyiptom láttára. 4 (Az egyiptombeliek pedig temetik vala azokat a kiket megölt vala az Úr ő közöttök, minden elsőszülöttjöket; az isteneiken is ítéletet tartott vala az Úr.) 5 És elindulának Izráel fiai Rameszeszből, és tábor ütények Szukkóitban. 6 És elindulának Szukkóitból, és tábor ütények Ethámban, a mely van a pusztának szélén. 7 És elindulának Ethámból, és fordulának Pihahiróth felé, a mely van Baál-Czefon előtt, és tábor ütények Migdol előtt, 8 És elindulának Pihahiróthból, és átmenének a tenger közepén a pusztába; és menének három napi járásnýira az Ethám pusztáján; és tábor ütények Márában. 9 És elindulának Márából, és jutának Élimbe; Élimben pedig vala tizenkét kútfő és hetven pálmafa; és tábor ütények ott. 10 És elindulának Élimból, és tábor ütények a Veres tenger mellett. 11 És elindulának a Veres tengertől, és tábor ütények a Szin pusztájában. 12 És elindulának a Szin pusztájából, és tábor ütények Dofkában. 13 És elindulának Dofkából, és tábor ütények Álúsból. 14 És elindulának Álúsból, és tábor ütények Refidimben, de nem vala ott a népnek inni való vize. 15 És elindulának Refidimből, és tábor ütények a Sinai pusztájában. 16 És elindulának a Sinai pusztájából, és tábor ütények Kibrót-Thaavában. 17 És elindulának Kibrót-Thaavából, és tábor ütények Haserótban. 18 És elindulának Haserótból, és tábor ütények Rithmában. 19 És elindulának Rithmából, és tábor ütények Rimmon-Péreczben. 20 És elindulának Rimmon-Péreczből, és tábor ütények Libnában. 21 És elindulának Libnából, és tábor ütények Risszában. 22 És elindulának Risszából, és tábor ütények Kehélában. 23 És elindulának Kehélárból, és tábor ütények a Séfer hegynél. 24 És elindulának a Séfer hegycétől és tábor ütények Haradában. 25 És elindulának Haradából, és tábor ütények Makhélótból,

és tábor ütények Tháhátból. 27 És elindulának Tháhátból, és tábor ütények Thárakhbán. 28 És elindulának Thárahkból, és tábor ütények Mitkában. 29 És elindulának Mitkából, és tábor ütények Hasmonában. 30 És elindulának Hasmonából, és tábor ütények Moszérótban. 31 És elindulának Moszérótból, és tábor ütények Bené-Jaakánban. 32 És elindulának Bené-Jaakánból, és tábor ütények Hór-Hagidgádban. 33 És elindulának Hór-Hagidgádból, és tábor ütények Jotbathában. 34 És elindulának Jotbathából, és tábor ütények Abrónában. 35 És elindulának Abrónából, és tábor ütények Eczjon-Geberben. 36 És elindulának Eczjon-Geberből, és tábor ütények Czin pusztájában; ez Kádes. 37 És elindulának Kádesből, és tábor ütények a Hór hegyénél, az Edom földének szélén. 38 Felméne pedig Áron, a pap, a Hór hegyére az Úr rendelése szerint, és meghala ott a negyvenedik esztendőben, Izráel fiainak Egyiptom földéből való kijövetelők után, az ötödik hónapban, a hónap elsején. 39 Áron pedig száz és huszonhárom esztendős vala, mikor meghala a Hór hegyén. 40 Hallott pedig a Kananeus, Arad királya (ez pedig dél felől lakozik vala a Kanaán földén) Izráel fiainak jövetele felől. 41 És elindulának a Hór hegyétől, és tábor ütények Czalmonában. 42 És elindulának Czalmonából, és tábor ütények Púnonban. 43 És elindulának Púnonból, és tábor ütények Obothban. 44 És elindulának Obothból, és tábor ütények Ijé-Abárimban, a Moáb határán. 45 És elindulának Ijé-Abáimból, és tábor ütények Dibon-Gádban. 46 És elindulának Dibon-Gádból, és tábor ütények Almon-Diblathaimban. 47 És elindulának Almon-Diblathaimból, és tábor ütények az Abarim hegységénél, Nébő ellenében. 48 És elindulának az Abarim hegységétől, és tábor ütények a Moáb mezőségén, a Jordán mellett, Jérikhó ellenében. 49 Tábor ütények pedig a Jordán mellett, Beth-Hajjesimóthól Abel-Hassittimig, a Moáb mezőségén. 50 És szóla az Úr Mózesnek a Moáb mezőségén, a Jordán mellett, Jerikhó ellenében, mondva: 51 Szólj Izráel fiainak, és mondd meg nékik: Mikor átmentek ti a Jordánon a Kanaán földére: 52 Üzzétek ki akkor a földnek minden lakosát a ti színetek elől, és veszessétek el minden írott képeket, és minden ő öntött bálványképeket is elveszessétek, és minden magaslatiak rontsátok el! 53 Üzzétek ki a földnek lakóit, és lakozzatok abban; mert néktek adtam azt a földet, hogy bírátok azt. 54 Azt a földet pedig sorsvetés által vegyétek birtokotokba a ti nemzetiségeitek szerint. A nagyobb számúnak nagyobbítások az ő örökségét, a kisebb számúnak kisebbítsd az ő örökségét. A hová a sors esik valaki számára, az legyen az övé. A ti atyáitoknak törzsei szerint vegyétek át birtokotokat. 55 Ha pedig nem úzitek ki annak a földnek lakosait a ti színetek elől, akkor, a kiket

meghagyotk közülök, szálkákkal lesznek a ti szemeitekben, és tövisekké a ti oldalaitokban, és ellenségeitek lesznek néktek a földön, a melyen lakoztok. 56 És akkor a miképen gondoltam, hogy cselekszem azokkal, úgy cselekszem majd veletek.

34 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: 2 Parancsold

meg Izráel fainak, és mondd meg nékik: Hogyha bementek ti a Kanaán földére; (ez a föld, a mely örökségűl esik nétek, tudniillik a Kanaán fölle az ő határai szerint), 3 Akkor legyen a ti déli oldalatok a Czin pusztájától fogva Edom hatráig, és legyen a ti déli határotok a Sós tenger végétől napkelet felé. 4 És kerüljön a határ dél felől az Akrabbim hágójáig, és menjen át Czinig, és a vége legyen Kádes-Barneától dédre; és menjen tova Haczár-Adárig, és menjen át Aczmanig. 5 Azután kerüljön a határ Aczmontól Égyiptom patakáig, a vége pedig a tengernél legyen. 6 A napnyugoti határotok pedig legyen nétek a nagy tenger; ez legyen nétek a napnyugoti határotok. 7 Ez legyen pedig a ti északi határotok: a nagy tengertől fogva vonjatok határt a Hór hegynének. 8 A Hór hegycímtől vonjatok határt a Hamáthba való bejárásig; a határnak vége pedig Czedádnál legyen. 9 És tovamenjen a határ Zifronig, a vége pedig Haczar-Enán legyen. Ez legyen nétek az északi határotok. 10 A napkeleti határt pedig vonjatok Haczar-Enántól Sefámig. 11 És hajoljon le a határ Sefámtól Ribláig, Aintól napkeletere; és újra hajoljon le a határ, és érje a Kinnréth tenger partját napkelet felé. 12 Azután hajoljon le a határ a Jordán felé, a vége pedig a Sós tenger legyen. Ez legyen a ti földetek az ő határai szerint köröskörül. 13 És parancsot ada Mózes Izráel fainak, mondván: Ez az a föld, a melyet sors által vesztek birtokotokba, a mely felől parancsot ada az Úr, hogy adjam azt kilenc törzsnek, és fél törzsnek; 14 Mert megkapták a Rúbeniták fainak törzse az ő atyáknak háza szerint, a Gáditák fainak törzse, az ő atyáknak háza szerint, és a Manasse fél törzse is, megkapták az ő örökségöket. 15 Két törzs és egy fél törzs megkaptá az ő örökségét a Jordánon túl, Jérihó ellenében napkelet felől. 16 Szóla azután az Úr Mózesnek, mondván: 17 Ezek azoknak a férfiaknak nevei, a kik örökségűl fogják nétek elosztani azt a földet: Eleázár, a pap, és Józsue, a Nún fia. 18 És törzsenként egy-egy fejedelemet vegyetek mellétek a földnek örökségűl való elosztására. 19 Ezek a férfiaknak nevei: a Júda törzséből Káleb, a Jefunné fia. 20 A Simeon fainak törzséből Sámuel, az Ammihúd fia. 21 A Benjámin törzséből Elidád, a Kiszlon fia. 22 A Dán fainak törzséből Bukki fejedelem, a Jólgi fia. 23 A József fia közül, a Manasse fainak törzséből Hanniél

fejedelem, az Efód fia. 24 Az Efraim fainak törzséből Kemuel fejedelem, a Siftán fia. 25 És a Zebulon fainak törzséből Eliczáfán fejedelem, a Parnák fia. 26 És az Izsakhár fainak törzséből Paliél fejedelem, az Azzán fia. 27 És az Áser fainak törzséből Akhihúd fejedelem, a Selomi fia. 28 És a Naftáli fainak törzséből Pénahél fejedelem, az Ammihúd fia. 29 Ezek azok, a kiknek megparancsolá az Úr, hogy örökséget oszszanak Izráel fainak a Kanaán földén.

35 És szóla az Úr Mózesnek a Moáb mezőségén a Jordán

melllett, Jérihó ellenében, mondván: 2 Parancsold meg Izráel fainak, hogy adjanak a lévitáknak az ő örökségi birtokukból lakásra való városokat; a városokhoz pedig adjatok azok környékén legelőt is a lévitáknak; 3 Hogy legyenek nékik a városok lakóhelyekük, a legelők pedig legyenek az ő barmaknak, jószágaiknak és mindenféle állatjoknak. 4 És azoknak a városoknak legelői, a melyeket a lévitáknak adtok, a város falától és azon kívül, ezer singnyire legyenek köröskörül. 5 Mérjetek azért a városon kívül, napkelet felől két ezer singet, dél felől is kétezer singet, napnyugat felől kétezer singet, és észak felől kétezer singet; és a város legyen középben. Ez legyen számukra a városok legelője. 6 A városok közül pedig, a melyeket a lévitáknak adtok, hat legyen menedékváros, a melyeket azért adjatok, hogy oda szaladjon a gyilkos; és azokon kívül adjatok negyvenkét várost. 7 Mind a városok, a melyeket adnotok kell a lévitáknak, negyvennyolc város, azoknak legelőivel egyben. 8 A mely városokat pedig Izráel fainak örökségéből adtok, azokhoz attól, a kinek több van, többet vegyetek, és attól, a kinek kevesebb van, kevesebbet vegyetek; mindenik az ő örökségéhez képest, a melyet örökölt kapott, adjon az ő városaiból a lévitáknak. 9 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: 10 Szólj Izráel fainak, és mondd meg nékik: Mikor átmentek ti a Jordánon a Kanaán földére: 11 Válaszszatok ki magatoknak városokat, a melyek menedékvárosait legyenek, hogy oda szaladjon a gyilkos, aki történetből öl meg valakit. 12 És legyenek azok a ti városaitok menedékként a vérbosszul ellen, és ne haljon meg a gyilkos, míg ítéletre nem áll a gyülekezet elő. 13 A mely városokat pedig oda adtok, azok közül hat legyen nétek menedékvárosul. 14 Hárrom várost adjatok a Jordánon túl, és hárrom várost adjatok a Kanaán földén; menedékvárosok legyenek azok. 15 Izráel fainak és a jövénynek, és az ő közöttök lakozónak menedékként legyen az a hat város, hogy oda szaladjon az, aki történetből öl meg valakit. 16 De ha valaki vaseszközzel úgy üt meg valakit, hogy meghal, gyilkos az; halállal lakoljon a gyilkos. 17 És ha kézben levő kővel, a melytől meghalhat, úti

meg úgy, hogy meghal, gyilkos az; halállal lakoljon a gyilkos.

18 Vagy ha kézben lévő faeszközzel, a melytől meghalhat, úti meg úgy, hogy meghal, gyilkos az; halállal lakoljon a gyilkos.

19 A vérbosszuló rokon öle meg a gyilkost; mihelyt találkozik vele, öle meg azt.

20 Hogyha gyűlölségből taszítja meg őt, vagy szántszándékkal úgy hajít valamit reá, hogy meghal;

21 Vagy ellenségeskedésből kezével üti meg azt úgy, hogy meghal: halállal lakoljon az, aki ütötte; gyilkos az; a vérbosszuló rokon öle meg azt a gyilkost, mihelyt találkozik vele.

22 Ha pedig hirtelenségből, ellenségeskedés nélkül taszítja meg őt; vagy nem szántszándékből hajít reá akármiféle eszközöt;

23 Vagy akármiféle követ, a melytől meghalhat, úgy ejt valakire, akit nem látott, hogy meghal, holott nem volt ő annak ellensége, sem nem kereste annak vesztét:

24 Akkor ítélijen a gyülekezet az agyonütő között és a vérbosszuló rokon között e törvények szerint.

25 És mentse ki a gyülekezet a gyilkost a vérbosszuló rokonnak kezéből, és küldje vissza azt a gyülekezet az ő menedékvárosába, a melybe szaladott vala, és lakozék abban, míg meghal a főpap, aki felkenetett a szent olajjal.

26 Ha pedig kimegy a gyilkos az ő menedékvárosának határából, a melybe szaladott vala;

27 És találja őt a vérbosszuló rokon az ő menedékvárosának határán kívül, és megöli az a vérbosszuló rokon a gyilkost: nem lesz annak vére ő rajta;

28 Mert az ő menedékvárosában kell laknia a főpap haláláig; a főpap halála után pedig visszatérhet a gyilkos az ő örökségének földére.

29 És legyenek ezek néktek ítéletre való rendelések a ti nemzetiségeitek szerint, minden lakhelyeteken.

30 Ha valaki megöl valakit, tanúk szavára gyilkolják meg a gyilkost; de egy tanú nem lehet elég tanú senki ellen, hogy meghaljon.

31 Az olyan gyilkos életéért pedig ne vegyetek el váltságot, aki halára való gonosz, hanem halállal lakoljon.

32 Attól se vegyetek váltságot, aki az ő menedékvárosába szaladt, hogy visszamehessen és otthon lakozék a főpap haláláig.

33 És meg ne fertőzzessétek a földet, a melyben lesztek; mert a vér, az megfertézteti a földet, és a földnek nem szerezhető engeszelés a vér miatt, a mely kiontatott azon, csak annak vére által, aki kiontotta azt.

34 Ne tisztátalánítsd meg azért azt a földet, a melyben laktok, a melyben én is lakozom; mert én, az Úr, Izráel fiai között lakozom.

36 Járulának pedig Mózeshez az atyák fejei a Gileád fiainak nemzetéből, aki Mákirnak, Manasse fiának fia vala, a József fiának nemzetéből, és szólának Mózes előtt és Izráel fiai atyáinak fejedelmei előtt.

2 És mondának: Az én uramnak megparancsolta az Úr, hogy sors által adja ezt a földet örökségül Izráel fiainak; de

azt is megparancsolta az Úr az én Uramnak, hogy a mi atyánkfiának, Czélofhádnak örökségét adja oda az ő leányainak.

3 És ha Izráel fiai közül valamely más törzs fiaihoz mennek feleségül: elszakasztatik az ő örökségök a mi atyáink örökségétől, és oda csatoltatik az annak a törzsnek örökségéhez, a melynél feleségül lesznek; a mi örökségünk pedig megkisebbedik.

4 És mikor Izráel fiainál a kúrtzengés ünnepe lesz, az ő örökségök akkor is annak a törzsnek örökségéhez csatoltatik, a melynél feleségül lesznek.

Eképen a mi atyáink törzseinek örökségéből vétetik el azok öröksége.

5 Parancsot ada azért Mózes Izráel fiainak az Úr rendelése szerint, mondván: A József fiainak törzse igazat szól.

6 Ez az, a mit parancsolt az Úr a Czélofhád leányai felől, mondván: A kihez jónak látják, ahhoz menjenek feleségül, de csak az ő atyjok törzsének háznépéből valóhoz menjenek feleségül,

7 Hogy át ne szálljon Izráel fiainak öröksége egyik törzsről a másik törzsre; hanem Izráel fiai közül kiki ragaszkodjék az ő atyái törzsének örökségéhez.

8 És minden leányzó, aki örökséget kap Izráel fiainak törzsei közül, az ő atyja törzsebeli háznépből valóhoz menjene feleségül, hogy Izráel fiai közül kiki megtartsa az ő atyának örökségét.

9 És ne szálljon az örökség egyik törzsről a másik törzsre, hanem Izráel fiainak törzsei közül kiki ragaszkodjék az ő örökségéhez.

10 A miképen megparancsolta vala az Úr Mózesnek, a képen cselekedtek vala a Czélofhád leányai.

11 Mert Makhla, Thircza, Hogla, Milkha és Nóa, a Czélofhád leányai, az ő nagybátyjuk fiaihoz mentek vala feleségül;

12 A József fiának, Manassé fiának nemzetéből valóhoz mentek vala feleségül; és lön azoknak öröksége az ő atyjok nemzetének törzsénél.

13 Ezek a parancsolatok és végzések, a melyeket Mózes által parancsolt az Úr Izráel fiainak, Moáb mezőségén a Jordán mellett, Jérikhó ellenében.

5 Mózes

1 Ezek az igék, a melyeket szólott Mózes az egész

Izráelnek, a Jordánon túl a pusztában, a mezőségen, a Veres tenger ellenében, Párán és Tófél, és Lábán és Haczéróth, és Dizaháb között. **2** Tizenegy napi járóföldön Hóreből fogva, a Szeir hegycsúcsnak menve, Kádes-Barneáig.

3 Lón pedig a negyvenedik esztendőben, a tizenegyedik hónapban, a hónaprak első napján, szóla Mózes az Izráel fiainak mind a szerint, a mint parancsolt vala az Úr néki azok felől. **4** Minekutána megverte vala Szihont az Emoreusok királyát, a ki lakik vala Hesbonban, és Ógot, Básánnak királyát Edreiben, a ki lakik vala Asthárótban: **5** A Jordánon túl, a Moáb földén, kezdé Mózes magyarázni ezt a törvényt, mondván: **6** Az Úr, a mi Istenünk szólott nékünk a Hóreben, ezt mondván: Elég ideig laktatok e hegy alatt; **7** Forduljatok meg, és induljatok, és menjetek az Emoreusok hegyére, és annak minden szomszéd vidékére, a mezőségen, és a hegyes-völgyes földön, és dél felé, és a tengernek partján, a Kananeusok földére és a Libánusra, a nagy folyóvízig, az Eufrates folyóig. **8** Íme előtökbe adtam a földet; menjetek be, és bírjátok azt a földet, a mely felől megesküdt az Úr a ti atyáitoknak, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak, hogy nézik adja, és ő utánok az ő magvaknak. **9** És szólottam vala néktek abban az időben, ezt mondván: Nem viselhetlek egymagam titkeket; **10** Az Úr, a ti Istenetek megsokasított titkeket elannyira, hogy oly sokan vagytok ti most, mint az égnek csillagai. **11** Az Úr, a ti atyáitoknak Istene szaporítson meg titkeket ezerszerre is inkább mint most vagytok, és áldjon meg titkeket, a miképen igérte néktek! **12** Miképen viselhetném én egymagam a terheiteket és a ti bajaitokat és a ti pereiteket? **13** Válaszszatok magatoknak bölcs, értelmes és a ti törzseitekben ismeretes férfiakat, és én azokat előljárítotká teszem. **14** És felelétek nékem, és mondátok: Jó dolog, a mit mondál, hogy míveled azt. **15** Vevém azért a ti törzseiteknek főbbjeit, a bölcs és ismeretes férfiakat, és tevém őket előljárítotká: ezredesekké, századosokká, ötvenedesekké, tizedesekké és tisztartókká, a ti törzseitek szerint. **16** És megparancsolám abban az időben a ti biráitoknak, mondván: Hallgassátok ki atyáitokfiait, és ítélezetek igazságosan mindenkit, az ő atyafiaival és jövevényeivel egyben. **17** Ne legyetek személyválogatók az ítéletben: kicsinyt úgy, mint nagyat hallgassatok ki; ne féljetek senkitől, mert az ítélet az Istené; a mi pedig nehéznek tetszik néktek, én előmbe hozzátok, és én meghallatom azt. **18** És megparancsoltam néktek abban az időben minden, a mit cselekedjetek. **19** Azután elindulánk a Hóreből, és

bejártuk ama nagy és rettenetes pusztát, a melyet láttatok, az Emoreusok hegycsúcsnak menve, a miképen parancsolta volt az Úr, a mi Istenünk nékünk; és eljutánk Kádes-Barneához.

20 És mondám néktek: Eljutottatok az Emoreusok hegycsúcsnak menve, a melyet az Úr, a mi Istenünk ád nékünk. **21** Íme elődbe adta az Úr, a te Istened ezt a földet: menj fel, bírjad azt, a miképen megmondotta az Úr, a te atyáidnak Istene néked; ne félj, és meg ne rettenj! **22** Ti pedig mindenkor hozzá járulátok és mondátok: Küldjünk embereket előre, hogy kérleljék meg nékünk azt a földet, és hozzanak nékünk hírt az út felől, a melyen felmenjünk, és a városok felől, a melyekbe bevonulunk. **23** És tetszék nékem ez a beszéd, és vevék közületek tizenkét férfiút, minden törzsből egyet-egyet.

24 És fordulának és felmenének a hegyre, és eljutának az Eskol völgyéig, és kikémelelik azt. **25** És vőnek kezeikbe annak a földnek gyümölcséből, és alá hozák hozzánk, és hírt hozának nékünk és mondának: Jó az a föld, a melyet az Úr, a mi Istenünk ád nékünk. **26** De ti nem akartatok felmenni; hanem pártot ütétek az Úrnak, a ti Isteneteknek parancsa ellen. **27** És zúgolódáton a ti sátoraitokban, és mondátok: mivelhogy gyűlölködök az Úr, azért hozott ki minket Egyiptom földéből, hogy adjon minket az Emoreus kezébe, és elpusztítson minket. **28** Hová mennénk fel mi? A mi atyánkfiai megrettenték a mi szíveinket, mondván: Az a nép nagyobb és szálasabb nálunknál; a városok nagyok és megerősítettek az égig; még Anák fiakat is láttunk ott! **29** Akkor mondám néktek: Ne rettegjetek és ne féljetek azoktól;

30 Az Úr, a ti Istenetek, a ki előttetek megy, ő hadakozik ti érettetek mind a szerint, a mint cselekedett vala veletek Egyiptomban a ti szemeitek előtt; **31** És a pusztában, ahol láttad, hogy úgy hordozott téged az Úr, a te Istened, a miképen hordozza az ember az ő fiát, mind az egész úton, a melyen jártatok, míg jutatók e helyre. **32** Mindazáltal nem hivétek az Úrnak, a ti Isteneteknek. **33** A ki előttetek jár vala az úton, hogy helyet szemeljen ki néktek, ahol taborozzatok, éjjel túzben, hogy megmutassa néktek az útat, a melyen jártatok, és felhőben nappal. **34** Meghallá pedig az Úr beszédeket szavát, és megharaguék, és megesküvék, mondván: **35** E gonosz nemzetsegéből való emberek közül egy sem látja meg azt a jó földet, a mely felől megesküdtem, hogy a ti atyáitoknak adom; **36** Kivéve Kálebet, a Jefunné fiát; ő meglátja azt, és ő néki adom azt a földet, a melyet tapodott, és az ő fiainak, mert tökéletességgel követte az Urat. **37** Még én reám is megharaguék az Úr miattatok, mondván: Te sem mégy oda be! **38** Józsué, a Nún fia, aki áll te előtted, ő megy be oda; azért biztassad őt, mert ő osztja el az örökséget Izráelnek. **39** És a ti kicsinyeitek, a kikről szólátok hogy

prédául lesznek, és a ti fiaitok, a kik nem tudnak most sem jót, sem gonoszt, azok mennek be oda, mert nékik adom azt, és ők bírják azt. 40 Ti pedig forduljatok vissza, és induljatok a pusztába, a Veres tenger felé. 41 És azt felelétek, és azt mondátok nékem: Vétketünk az Úr ellen, mi felfemegyünk és hadakozunk minden a szerint, a mint parancsolta nékünk az Úr, a mi Istenünk! És felövezétek magatokat, kiki az ő harczi eszközeivel, és készek valátok felmenni a hegyre. 42 Monda pedig az Úr nékem: Mond meg nékik: Ne menjetek fel, és ne harczoljatok, mert nem vagyok közöttetek: hogy meg ne verettessek a ti ellenségeitektől. 43 És megmondám néktek, de nem hallgattatok rám, hanem pártot ütöttetek az Úr parancsolata ellen, és vakmerősködtek, és felmenétek a hegyre. 44 De kijöve az Emoreus, aki lakik vala azon a hegyen, ti ellenetek, és megkergetnék titeket, mint a méhek szokták cselekedni, és vagdaltak vala titeket Szeirtől Hormáig. 45 És visszatérétek onnét, és sírátok az Úr előtt, de nem hallgatá meg az Úr a ti szavatokat, és nem figyelek rátok. 46 És sok időn át lakozatok Kádesben, a meddig ott lakozatok.

2 Annakutána megfordulánk, és indulánk a pusztába a Veres tenger felé, a miképen szólott vala nékem az Úr, és kerültgettük a Szeir hegyét sok ideig. 2 De szóla az Úr nékem, mondván: 3 Elég már e hegyet kerülgetnetek, forduljatok észak felé. 4 Parancsolj azért a népnek, mondván: Mikor általmentek a ti atyátokfainak, az Ézsaú fiainak határán, a kik Szeirben lakoznak: jöllehet félnek tőletek, mindazáltal igen vigyázzatok! 5 Ne ingereljétek őket, mert nem adok az ő földjüköböl néktek egy talpalatnyit sem; mert Ézsaúnak adtam a Szeir hegyét örökségül. 6 Pénzen vásároljatok tőlük enni valót, hogy egyetek, és vizet is pénzen vegyetek tőlük, hogy igyatok, 7 Mert az Úr, a te Istened megáldott téged a te kezednek minden munkájában; tudja, hogy e nagy pusztaságon jársz; immár negyven esztendeje veled van az Úr, a te Istened; nem szűkölködtél semmiben. 8 És általmenénk a mi atyánkfiai között, az Ézsaú fiai között, a kik lakoznak vala Szeirben, a síkság útján Eláthtól és Éczjon-Gebertől fogva. Azután megfordulánk és általmenénk a Moáb pusztájának útjára. 9 És monda az Úr nékem: Ne hadakozzá! Moáb ellen, és ne ingereld azt hadra, mert nem adok az ő földéből néked semmi örökséget; mert a Lót fiainak adtam Art örökségül. 10 (Az Emeusok laktak abban annak előtte, nagy nép, sok és szálas, mint az Anákok. 11 Óriásoknak állíttatnak vala azok is, mint az Anákok, és a Moábiták Emeknek hívták őket. 12 Szeirben pedig Horeusok laktak az előtt, a kiket az Ézsaú fiai kiűztek, és kiirtottak színök elől,

és azoknak helyén laktak, a miképen cselekedék Izráel is az ő örökségének földén, a melyet adott néki az Úr.) 13 Most keljetek fel, és menjetek át a Záred patakán; és átkelénk a Záred patakán. 14 Az idő pedig, a melyet eljáránk Kádes-Barneától, míg általmenénk a Záred patakán, harmincnyolc esztendő, a mely alatt kiveszett a hadra való férfiak egész nemzetisége a táborból, a mint megesküdt vala az Úr nékik. 15 E felett az Úrnak keze is vala ő rajtok, hogy elveszítse őket a táborból az ő kipusztulásukig. 16 És lön, hogy a mint a hadakozó férfiak mind elpusztulának, kihalván a nép közül. 17 Így szóla az Úr nékem, mondván: 18 Ma te általmegy a Moáb határán Ar felé, 19 És mikor közel jutsz az Ammon fiaihoz, ne háborgasd őket, ne is ingereld őket, mert nem adok néked az Ammon fiainak földjéből örökséget, mert a Lót fiainak adtam azt örökségül. 20 (Óriások földének tartották azt is; óriások laktak azon régenteren, a kiket az Ammoniták Zanzummoknak hívtak. 21 Ez a nép nagy, sok és szálas volt, valamint az Anákok, de kivesztette őket az Úr azok színe elől, hogy bírják azoknak örökségét, és lakjanak azoknak helyén; 22 A miképen cselekedett az Ézsaú fiaival is, a kik Szeir hegyén laknak, a mikor kiveszté előlök a Horeusokat, hogy bírják azoknak örökségét, és lakjanak azoknak helyén mind e mai napig. 23 Az Avveusokat is, a kik falvakban laknak vala Gázáig, kiirtották a Káftoreusok a kik kijöttek volt Káftorból, és lakának azoknak helyén.) 24 Keljetek fel azért, induljatok, menjetek át az Arnon patakán; lásd: kezdebe adtam Szihont, Hesbonnak királyát: az Emoreust, és annak földét; kezdj hozzá, foglald el azt, és hadakozzá ő ellene. 25 E napon kezdem rábocsátani a néprekre, hogy féljenek és rettegjenek tőled az egész ég alatt, és a kik híredet hallják, rendüljenek meg és reszkessenek te előtted. 26 És követeket küldök a Kedemót pusztából Szihonhoz, Hesbon királyához békességes beszéddel ezt izenvén: 27 Hadd menjek át a te földeden! Útról-útra megyek, nem térek le se jobbra, se balra. 28 Eleséget pénzen adj nékem, hogy egyem; vizet is pénzen adj nékem, hogy igyam; csak gyalog hadd megyek át: 29 A miképen cselekedtek én velem az Ézsaú fiai, a kik Szeirben laknak; és a Moábiták, a kik Arban laknak; mígnem átmegyek a Jordánon arra a földre, a melyet az Úr, a mi Istenünk ád nékünk! 30 De nem akarta Szihon, Hesbon királya, hogy átmenjünk ő rajta, mert megkeményítette volt az Úr, a te Istened az ő lelkét, és engedetlenné tette az Ő szívét, hogy a te kezdebe adja őt, a mint nyilván van e mai napon. 31 Monda pedig az Úr nékem: Lásd: elkezdem átadni néked Szihont és az ő földét; kezdj hozzá, foglald el azt, hogy az ő fölide örököd legyen. 32 És kijöve Szihon mi előnkbe minden népével, hogy megvívjon

velünk Jahácznál. 33 De az Úr, a mi Istenünk kezünkbe adá őt, és levertük őt és az ő fiait és minden ő népéét.
34 És elfoglaltuk minden ő városát abban az időben, és fegyverre hánytuk az egész várost: férfiakat, asszonyokat, és kisdedeket; nem hagytunk menekülni senkit. 35 De a barmokat prédrára vetettük közöttünk, és a városokból való ragadományokat, a melyeket elfoglaltunk volt. 36 Aróertől fogva, a mely van az Arnon patakának partján, és a völgyben lévő várostól fogva Gileádig, egy város sem volt, a melylyel ne bírtunk volna. Mind azokat az Úr, a mi Istenünk adta a mi kezünkbe. 37 De az Ammon fiainak földéhez nem közeledtél, sem a Jabbók patak egész oldalához, sem a hegyen lévő városokhoz, sem semmi olyanhoz, a melyektől eltiltott téged az Úr, a mi Istenünk.

3 És megfordulánk, és felmenénk Básán felé, és kijöve előnkbe Óg, Básánnak királya, ő és minden népe, hogy megvívjon velünk Edreiben. 2 De az Úr monda nékem: Ne félj tőle, mert a te kezedbe adtam őt és minden ő népéét és földjét; és úgy cselekedjél vele, a mint cselekedtél Szihonnal, az Emoreusok királyával, aki Hesbonban lakik vala. 3 És kezünkbe adá az Úr, a mi Istenünk Ógot is, Básánnak királyát és minden ő népéét, és úgy megvertük őt, hogy menekülni való sem maradt belőle. 4 És abban az időben elfoglaltuk minden városát; nem volt város, a melyet el nem vettünk volna tőlök: hatvan várost, Argóbnak egész vidékét, a Básenbeli Ógnak országát. 5 Ezek a városok mind meg valának erősítve magas kőfalakkal, kapukkal és zárokkal, kivéven igen sok kerítetlen várost. 6 És fegyverre hánytuk azokat, a mint cselekedtünk vala Szihonnal, Hesbon királyával, fegyverre hányván az egész várost: férfiakat, asszonyokat és a kisdedeket is. 7 De a barmokat és a városokból való ragadományokat mind magunk között vetettük prédrára. 8 És elvettük abban az időben az Emoreusok két királyának kezéből azt a földet, a mely a Jordánon túl vala, az Arnon patakától fogva a Hermon hegycsúcsig. 9 (A Sidoniák a Hermont Szirjonnak, az Emoreusok pedig Szenirnek hívják.) 10 A síkságnak minden városát, és az egész Gileádot, meg az egész Básánt Szalkáig és Edreig, a melyek a Básánnel Óg országának városai voltak. 11 Mert egyedül Óg, Básánnak királya maradt meg az óriások maradéka közül. Íme az ő ágya vas-ágy, nemde Rabbátban az Ammon fiainál van-e? Kilenc sing a hosszasága és négy sing a szélessége, férfi könyök szerint. 12 Ezt a földet pedig, a melyet abban az időben örökségünkkel tettünk, Aróertől fogva, a mely az Arnon patak mellett van, és a Gileád hegycsúcsától, és annak városait odaadtam a Rúbenitáknak és Gáditáknak. 13

A Gileád többi részét pedig, és az egész Básánt, az Óg országát odaadtam a Manassé fél törzsének, Argóbnak egész vidékét. Ezt az egész Básánt óriások földének hívták. 14 Jair, Manassénak fia, kapta Argóbnak egész videkét, a Gessuriták és Maakátiták határáig; és azokat a Básánnal együtt az ő nevérlő Jair faluinak hívják mind e mai napig. 15 Mákirnak pedig adtam Gileádot. 16 A Rúbenitáknak és a Gáditáknak pedig adtam Gileádtól fogva Arnonnak patakáig (a határ pedig a patak közepe) és a Jabbók patakáig, a mely az Ammon fiainak határa; 17 És a síkságot és határal a Jordánt, a Kinnerettől a Síkság tengeréig, a Sóstengerig, a mely a Piszga-hegy lába alatt van napkelet felől. 18 És parancsolék abban az időben néktek, mondván: Az Úr, a ti Istenetek adta néktek ezt a földet, hogy bírjátok azt; felfegyverkezvén, menjetek át a ti atyátok fiai, Izráel fiai előtt mind, a kik hadakozásra valók vagytok. 19 Csak feleségeitek, kicsinyeitek és barmaitok (mert tudom, hogy sok barmotok van) maradjanak a ti városaitokban, a melyeket én adtam néktek. 20 Mindaddig, a míg nyugodalmat ád az Úr a ti atyátokfiainak, mint néktek, és azok is bírhatják a földet, a melyet az Úr, a ti Istenetek ád nézik a Jordánon túl. Azután térijetek vissza, kiki az ő örökségebe, a melyet adtam néktek. 21 Józsuenak is parancsolék abban az időben, mondván: Szemeiddel láttad mindenzt, a mit cselekedett az Úr, a ti Istenetek ama két királylyal; így cselekszik az Úr minden országgal, a melyen átmegy. 22 Ne féljetek tőlük, mert az Úr, a ti Istenetek, maga hadakozik ti érettetek! 23 Könörgék is az Úrnak abban az időben, mondván: 24 Uram, Isten, te elkezdettet megmutatni a te szolgádnak a te nagyságodat és hatalmas kezedet! Mert kicsoda olyan Isten mennyben és földön, aki cselekedhetnék a te cselekedeteid és hatalmad szerint? 25 Hadd menjek át kérlek, és hadd lássam meg azt a jó földet, a mely a Jordánon túl van, és azt a jó heyet, és a Libanon! 26 De megharaguék az Úr én reám ti miattatok, és nem hallgatott meg engem; hanem ezt mondá az Úr nékem: Elég ez néked, ne szólj többet már nékem e dolog felől! 27 Menj fel a Piszga tetejére, és emeld fel a te szemeidet napnyugot felé és észak felé, dél felé és napkelet felé, és nézz szét a te szemeiddel, mert nem mégy át ezen a Jordánon. 28 Józsuenak pedig parancsolj, és bátorítsd őt, és erősítsd őt, mert ő megy át e nép előtt, és ő teszi őket örököseivé annak a földnek, a melyet meglátsz. 29 És ott maradánk a völgyben, Beth-Péórral szemben.

4 Most pedig hallgass Ó Izráel a rendelésekre és végzésekre, a melyekre én tanítlak titokat, hogy azok szerint cselekedjetek, hogy élhessetek, és bemehessetek, és

bírhassátok a földet, a melyet az Úr, a ti atyáitoknak Istene ád nétek. 2 Semmit se tegyetek az ígéhez, a melyet én parancsolok nétek, se el ne vegyetek abból, hogy megtarthassátok az Úrnak, a ti Isteneteknek parancsolatait, a melyeket én parancsolok nétek. 3 Szemeitekkel láttátok, a mit cselekedett az Úr Baal-Peór miatt; hogy minden embert, a ki Baal-Peór után járt, kipusztított az Úr, a te Istened te közüled. 4 Ti pedig, a kik ragaszkodtatók az Úrhoz, a ti Istenetekhez, mindenjában éltek e napig. 5 Lássátok, tanítottalak titeket rendelésekre és végzésekre, a mint megparancsolta nékem az Úr, az én Istenem, hogy azok szerint cselekedjetek azon a földön, a melybe bementek, hogy bírjátok azt. 6 Megtartsátok azért és megcselekedjelek! Mert ez lesz a ti bölcsesétek és értelmetek a népek előtt, a kik meghallják majd minden rendelést, és ezt mondják: Bizony bölcs és értelmes nép ez a nagy nemzet! 7 Mert melyik nagy nemzet az, a melyhez olyan közel volna az ő Istene, mint mi hozzánk az Úr, a mi Istenünk, valahányszor hozzá kiáltunk? 8 És melyik nagy nemzet az, a melynek olyan rendelései és igazságos végzései volnának, mint ez az egész törvény, a melyet én ma adok előtek?! 9 Csak vigyázz magadra, és őrizd jól a te lelkedet, hogy el ne felejtkezzél azokról, a melyeket láttak a te szemeid, és hogy el ne távozzanak a te szívedtől teljes életedben, hanem ismertesd meg azokat a te fiaiddal és fiaidnak fiaival. 10 El ne felejtkezzél a napról, a melyen az Úr előtt, a te Istened előtt állottál a Hóreben, a mikor azt mondta nékem az Úr: Gyűjtsd egybe nékem a népet, hogy hallassam véle beszédeimet, hogy tanuljanak félni engem, minden időben, a míg a földön élnek, és tanítsák meg fiaikat is. 11 És előjárulátok, és megállátok a hegy alatt; a hegy pedig tűzben ég vala minden az ég közepéig, minden időben sötétség, köd és homályosság vala. 12 És szóla az Úr nétek a tűz közepéből. A szavak hangját ti is halljátok vala, de csak a hangot; alakot azonban nem láttok vala. 13 És kijelenté nétek az ő szövetségét, a melyre nézve utasított titeket a tíz ige teljesítésére, és felírá azokat két kőtáblára. 14 Engem is utasított az Úr abban az időben, hogy tanítsalak meg titeket a rendelésekre és végzésekre, hogy azok szerint cselekedjetek azon a földön, a melyre átmentek, hogy bírjátok azt. 15 Őrizzétek meg azért jól a ti lelketeket, mert semmi alakot nem láttatok akkor, a mikor a tűznek közepéből szólott hozzátok az Úr a Hóreben; 16 Hogy el ne vetemedjetek, és faragott képet, valamely bálványfélé alakot ne csináljatok magatoknak, férfi vagy asszony képére; 17 Képére valamely baromnak, a mely van a földön; képére valamely repdeső madárnak, a mely röpköd a levegőben; 18 Képére valamely földön

csúszó-mászó állatnak; képére valamely halnak, a mely van a föld alatt lévő vizekben. 19 Se szemeidet fel ne emeld az égre, hogy meglásd a napot, a holdat és a csillagokat, az égnak minden seregét, hogy meg ne tántorodjál, és le ne borulj azok előtt, és ne tisztelj azokat, a melyeket az Úr, a te Istened minden néppel közlött, az egész ég alatt. 20 Titeket pedig kézen fogott az Úr, és kihozott titeket a vas kemencéből, Égyptomból, hogy legyetek néki örököslé népe, miképen e mai napon vagytok. 21 De én réám megharaguévék az Úr ti miattatok, és megesküvék, hogy nem megyek át a Jordánon, és hogy nem megyek be arra a jó földre, a melyet az Úr, a te Istened, ád néked örökséggel. 22 Miután én meghalok a földön, nem megyek át a Jordánon; ti pedig átmentek, és bírjátok azt a jó földet; 23 Vigyázzatok, hogy az Úrnak, a ti Isteneteknek szövetségéről, a melyet kötött veletek, el ne felejtkezzetek, és ne csináljatok magatoknak faragott képet, akármihet is hasonlót, a miképen megparancsolta az Úr, a te Istened. 24 Mert az Úr, a te Istened emésztő tűz, félton szerető Isten ő. 25 Hogyha majd fiakat és unokákat nemzesz, és megvénhedtek azon a földön, és elvetemedtek, és csináltok magatoknak faragott képet, akármihet is hasonlót, és gonoszt cselekesztek az Úrnak, a te Istenednek szemei előtt, haragra ingerelvén őt: 26 Bizonyával hívom ti ellenetek e mai napon a mennyet és a földet, hogy elveszvén hamarsággal elvesztek a földről, a melyre átmentek a Jordánon, hogy bírjátok azt; nem laktok sok ideig azon, hanem pusztára kipusztultok róla. 27 És az Úr szétszór titeket a népek közé, és szám szerint kevesen maradtak meg a népek között, a kik közé visz titeket az Úr. 28 És szolgáltok ott emberi kéz által csinált isteneknek: fának és kőnek, a melyek nem látnak, nem is hallanak, nem is esznek, nem is szagolnak. 29 De ha onnan keresed meg az Urat, a te Istenedet, akkor is megtalálod, hogyha teljes szívedből és teljes lelkedből keresed őt. 30 Mikor nyomorúságban leéndesz, és utóérnekel téged mindenek az utolsó időkben, és megtérsz az Úrhoz, a te Istenedhez, és hallgatsz az ő szavára: 31 (Mert irgalmas Isten az Úr, a te Istened), nem hágy el téged, sem el nem veszít, sem el nem felejtkezik a te atyáidnak szövetségéről, a mely felől megesküdt nékik. 32 Mert tudakozzál csak a régi időkről, a melyek te előttek voltak, ama naptól fogva, a melyen az Isten embert teremtett e földre, és pedig az égnak egyik szélétől az égnak másik széléig, ha történt-e nagy dologhoz hasonló, vagy hallatszott-e ehhez fogható? 33 Hallotta-é valamely nép a tűz közepéből szóló Istennek szavát, a miképen halltad te, hogy életben maradt volna? 34 Avagy próbálta-é azt Isten, hogy elmenjen és válaszson magának

népet valamely nemzetseg közül, kisertésekkel: jelekkel, csudákkal, haddal, hatalmas kézzel, kinyújtott karral, és nagy rettentetességek által, a miképen cselekedte mindeneket ti érettetek az Úr, a ti Istenek Égyptomban, szemeitek láttára? 35 Csak néked adatott láthatóan tudnod, hogy az Úr az Isten és nincsen kívüle több! 36 Az égből hallatta veled az ő szavát, hogy tanítson téged, a földön pedig mutatta néked amaz ő nagy tüzét, és hallottad beszédét a tűz közepéből. 37 És mivel szerette a te atyádat, és kiválasztotta az ő magvakat is ő utánok, és kihozott téged az ő orczájával Égyptomból, az ő nagy erejével: 38 Hogy kiúzzon náladnál nagyobb és erősebb népeket előled, hogy bevigyen téged, és adj a néked az ő földjöket örökségül, mint a mai napon van: 39 Tudd meg azért e mai napon, és vedd szívedre, hogy az Úr az Isten, fent a mennyben, és alant e földön, és nincsen több! 40 Tartsd meg azért az ő rendeléseit és parancsolatait, a melyeket én parancsolok ma néked, hogy jól legyen dolgod és a te fiaidnak te utánad, és hogy mindenkor hosszú ideig élj azon a földön, a melyet az Úr, a te Istened ád néked. 41 Akkor választa Mózes három várost a Jordánon túl napkelet felé; 42 Hogy oda fusson a gyilkos, aki nem akarva gyilkolta meg az ő felebarátját, aki az előtt nem gyűlölte vala, és hogy életben maradjon, ha befutott valamelyikbe e városok közül. 43 Tudniillik Beczert a pusztában, a sík földön a Ruben fiainak, Rámótot Gileádban a Gád fiainak, és Gólánt Básánban a Manassé fiainak. 44 Ez pedig a törvény, a melyet Mózes adott az Izráel fiai elé. 45 Ezek a bizonyságtelek, a rendelések és a végzések, a melyeket szóla Mózes Izráel fiainak, mikor Égyptomból kijöttek vala. 46 A Jordánon túl a völgyben, Beth-Peórnak átellenében, Szihonnak, az Emoreusok királyának földjén, aki lakozik vala Hesbonban, a kit megvert vala Mózes, az Izráel fiaival egyben, mikor Égyptomból kijöttek vala. 47 És elfoglalák az ő földét, és Ógnak, Básán királyának földét, az Emoreusok két királyáét, a kik a Jordánon túl laknak vala napkelet felől. 48 Aróertől fogva, mely az Arnon patakának partján van, a Sion hegyéig, a mely a Hermon; 49 És az egész síkságot a Jordánon túl napkelet felé, a síkság tengeréig, a Piszga hegy aljáig.

5 És szólítá Mózes az egész Izráelt, és monda nékik:

Hallgasd meg Izráel a rendeléseket és a végzéseket, a melyeket elmondok én ma fületek hallására, és tanuljátok meg azokat, és ügyeljetek azokra, megcselekedvén azokat! 2 Az Úr, a mi Istenünk szövetséget kötött velünk a Hóreben. 3 Nem a mi atyáinkkal kötötte az Úr e szövetséget, hanem mi velünk, a kik íme itt vagyunk e mai napon mindenjában és

élünk. 4 Színről szíre szólott veletek az Úr a hegyen, a tűz közepéből. 5 (Én pedig az Úr között és ti közöttetek állok vala abban az időben, hogy megjelentsem néktek az Úr beszédét; mert ti a tűztől féltek vala, és nem menétek fel a hegyre) mondván: 6 Én, az Úr, vagyok a te Istened, aki kihoztalak téged Égyptomnak földéből, a szolgálatnak házából. 7 Ne legyenek néked idegen isteneid én előttem. 8 Ne csinálj magadnak faragott képet, és semmi hasonlót azokhoz, a melyek fenn az égben, vagy a melyek alant a földön, vagy a melyek a vizekben a föld alatt vannak. 9 Ne imádd és ne tiszted azokat; mert én, az Úr, a te Istened, feltőn szerető Isten vagyok, aki megbüntetem az atyák vétkét a fiakban, harmad és negyedíziglen, a kik engem gyűlölnek; 10 De irgalmaságot cselekeszem ezeríziglen azokkal, a kik engem szeretnek, és az én parancsolataimat megtartják. 11 Az Úrnak, a te Istenednek nevét hiába fel ne vedd; mert nem hagyja azt az Úr büntetés nélkül, aki az ő nevét hiába felveszi. 12 Vigyázz a szombatnak napjára, hogy megszenteld azt, a miképen megparancsolta néked az Úr, a te Istened. 13 Hat napon át munkálkodjál, és végezd minden dolgodat. 14 De a hetedik nap az Úrnak, a te Istenednek szombatja: semmi dolgot se tégy azon, se magad, se fiad, se leányod, se szolgád, se szolgálóleányod, se ökröd, se szamarad, és semminémű barmod, se jövevényed, aki a te kapuidon belől van, hogy megnyugodjék a te szolgád és szolgálóleányod, mint te magad; 15 És megemlékezzél róla, hogy szolga voltál Égyptom földén, és kihozott onnan téged az Úr, a te Istened erős kézzel és kinyújtott karral. Azért parancsolta néked az Úr, a te Istened, hogy a szombat napját megtartsad. 16 Tiszted atyádat és anyádat, a mint megparancsolta néked az Úr, a te Istened; hogy hosszú ideig élj, és hogy jól legyen dolgod azon a földön, a melyet az Úr, a te Istened ád te néked. 17 Ne ölj. 18 És ne parázsnálkodjál. 19 És ne lopj. 20 És ne tégy a te felebarátod ellen hamis tanubizonyásot. 21 És ne kívánd a te felebarátodnak feleségét; és ne átítsd a te felebarátodnak házát, szántóföldét; se szolgáját, se szolgálóleányát, se ökrét, se szamarát és semmit, a mi a te felebarátodé. 22 Ez ígéket szólá az Úr a ti egész gyülekezeteknek a hegyen a tűz, a felhő és a homályosság közepéből nagy felszóval, és nem többet; és felírá azokat két kótáblára, és adá azokat nékem. 23 És lón, mikor a szót a setétség közepéből halljátok vala, és a hegy tűzzel ég vala, hozzáj jövetek a ti törzseiteknek minden fejedelmével és vénjével; 24 És mondátok: Íme az Úr, a mi Istenünk megmutatta nékünk az ő dicsőséget és nagyságát; és az ő szavát hallottuk a tűznek közepéből; e mai napon pedig láttuk, hogy az Isten emberrel

szól, és ez mégis él. 25 Most hát miért halunk meg? Mert megemész e nagy tűz minket. Ha még tovább halljuk az Úrnak, a mi Istenünknek szavát, meghalunk! 26 Mert kicsoda az, az összes halandók közül, a ki a tűznek közepéből szóló elő Istennek szavát hallotta, mint mi, hogy megélt volna? 27 Járulj oda te, és hallgasd meg mind azt, a mit mond az Úr, a mi Istenünk, és te majd beszél el nékünk mind, a mit néked mond az Úr, a mi Istenünk, és mi meghallgatjuk, és megcselékeszszük. 28 És meghallá az Úr a ti beszédeket szavát, a mikor beszéltek vala velem, és monda nékem az Úr: Hallottam e nép beszédének szavát, a mint beszéltek vala hozzád; mind jó, a mit beszéltek vala. 29 Vajha így maradna az ő szívök, hogy félnelek engem, és megtartanák minden parancsolatomat minden időben, hogy jól legyen dolguk nékik és az ő gyermekeiknek mindörökké! 30 Menj el, és mondd meg nékik: Térjetek vissza a ti sátoraitokba. 31 Te pedig állj ide mellém, hogy elmondjam néked minden parancsolatomat, rendelésemet és végzémet, a melyekre tanítsd meg őket, hogy cselekedjék azon a földön, a melyet én adok néktek örökségül. 32 Vigyázzatok azért, hogy úgy cselekedjetek, a mint az Úr, a ti Istenetek parancsolta néktek; ne térjetek se jobbra, se balra. 33 Mindig azon az úton járjatok, a melyet az Úr, a ti Istenetek parancsolt néktek, hogy éljetek, és jó legyen dolgotok, és hosszú ideig élhessetek a földön, a melyet bírni fogtok.

6 Ezek pedig a parancsolatok, a rendelések és a végzések, a melyek felől parancsolta az Úr, a ti Istenetek, hogy megtanítsam azokat néktek, hogy azok szerint cselekedjék azon a földön, a melyre átmenőben vagytok, hogy bírájtok azt; 2 Hogy féljed az Urat, a te Istenedet, és megtartsad minden ő rendelését és parancsolatát, a melyeket én parancsolok néked: te és a te fiad, és a te unokád, teljes életedben, és hogy hosszú ideig élhess. 3 Halld meg azért Izráel, és vigyázz, hogy megcselekedj, hogy jól legyen dolgod, és hogy igen megsokasodjál a tejjal és mézzel folyó földön, a miképen megigérte az Úr, a te atyádnak Istene néked. 4 Halld Izráel: az Úr, a mi Istenünk, egy Úr! 5 Szeress azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből. 6 És ez ígék, a melyeket e mai napon parancsolok néked, legyenek a te szívedben. 7 És gyakoroljad ezekben a te fiaidat, és szólj ezekről, mikor a te házadban ülsz, vagy mikor úton jársz, és mikor lefekszel, és mikor felkelsz. 8 És köss azokat a te kezedre jegyül, és legyenek homlokötől a te szemeid között. 9 És írd fel azokat a te házadnak ajtófeleihe, és a te kapuidra. 10 És mikor bevisz téged az Úr, a te Istened a földre, a mely

felől megesküdt a te atyádnak, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak, hogy ad néked nagy és szép városokat, a melyeket nem építettél; 11 És minden jóval telt házakat, a melyeket nem te töltöttél meg, és ásott kutakat, a melyeket nem te ástál, szőlő- és olajfakerteket, a melyeket nem te plántáltál; és eszel és megelégszel: 12 Vigyázz magadra, hogy el ne felejtkezzél az Ürről, a ki kihozott téged Égyptom földéről, a szolgáságnak házából! 13 Féljed az Urat, a te Istenedet, ő néki szolgálj, és az ő nevére esküdjél. 14 Ne járjatok idegen istenek után, azoknak a népeknek istenei közül, a kik körültek vannak; 15 (Mert az Úr, a te Istened félton szerető Isten te közötted), hogy az Úrnak, a te Istenednek haragja fel ne gerjedjen reád, és el ne törüljön téged a föld színéről. 16 Meg ne kísértsétek az Urat, a ti Isteneteket, miképen megkísértettétek Maszszában! 17 Szorosan megtartsátok az Úrnak, a ti Isteneteknek parancsolatait, az ő bizonyoságait és rendeléseit, a melyeket parancsolt néked. 18 És azt cselekedjed, a mi igaz és jó az Úrnak szemei előtt, hogy jól legyen dolgod, és bemehess és bírhasd azt a jó földet, a mely felől megesküdött az Úr a te atyádnak. 19 Hogy elűzzed minden ellenségedet a te színed elől, a mint megmondotta az Úr. 20 Ha a te fiad megkérdez téged ezután, mondván: Mire valók e bizonyosítételek, rendelések és végzések, a melyeket az Úr, a mi Istenünk parancsolt néktek: 21 Akkor azt mondjad a te fiadnak: Szolgái voltunk Égyptomban a Faraónak; de kihozott minket az Úr Égyptomból hatalmas kézzel. 22 És tőn az Úr Égyptomban nagy és veszedelmes jeleket és csudákat a Faraón és az ő egész háznépének, a mi szemeink láttára. 23 Minket pedig kihozza onnét, hogy bevigyen minket, és nékünk adja azt a földet, a mely felől megesküdött a mi atyáinknak. 24 És megparancsolta nékünk az Úr, hogy cselekedjünk mind e rendelések szerint, hogy féljük az Urat, a mi Istenünket, hogy jó dolgunk legyen teljes életünkben, hogy megtartson minket az életben, mint e mai napon. 25 És ez lesz nékünk igazságunk, ha vigyázunk arra, hogy megtartsuk mind e parancsolatokat, az Úr előtt, a mi Istenünk előtt, a miképen megparancsolta nékünk.

7 Mikor bevisz téged az Úr, a te Istened a földre, a melyre te bemenendő vagy, hogy bírjad azt; és sok népet kiűz te előled a Khitteust, a Girkazeust, az Emoreust, a Kananeust, a Perizeust, a Khivveust, és a Jebuzeust: hétféle népet, náladnál nagyobbakat és erősebbeket; 2 És adj a őket az Úr, a te Istened a te hatalmadba, és megvered őket: mindenestől veszítsd ki őket; ne köss velök szövetséget, és ne könyörülj rajtok. 3 Ságorságot se szerezzen ő velök, a leányodat se

adjad az ő fioknak, és az ő leányukat se vegyed a te fiadnak; **4** Mert elpártoltatja a te fiadat én tőlem, és idegen isteneknek szolgálnak; és felgerjed az Úrnak haragja reátok, és hamar kipusztít titket. **5** Hanem így cselekedjetek velök: Oltáraikat rontsátok le, oszlopaikat törjétek össze, berkeiket vágjátok ki, faragott képeiket pedig tűzzel égessétek meg. **6** Mert az Úrnak, a te Istenednek szent népe vagy te; téged választott az Úr, a te Istened, hogy saját népe légy néki, minden nép közül e föld színén. **7** Nem azért szeretett titket az Úr, sem nem azért választott titket, hogy minden népnél többen volnátok; mert ti minden népnél kevesebben vagytok; **8** Hanem mivel szeretett titket az Úr, és hogy megtartsa az esküt, a melylyel megesküdt volt a ti atyáitoknak; azért hozott ki titket az Úr hatalmas kézzel, és szabadított meg téged a szolgaságnak házából, az égyiptombeli Faraó királynak kezéből. **9** És hogy megtudjad, hogy az Úr, a te Istened, ő az Isten, a hívséges Isten, a ki megtartja a szövetséget és az irgalmaságot ezerízig azok iránt, a kik őt szeretik, és az ő parancsolatait megtartják. **10** De megfizet azoknak személy szerint, a kik őt gyűlölik, elvesztvén őket; nem késlekedik az ellen, a ki gyűlöli őt, megfizet annak személy szerint. **11** Tartsd meg azért a parancsolatot, a rendeléseket és végzéseket, a melyeket én e mai napon parancsolok néked, hogy azokat cselekedjed. **12** Ha pedig engedelmeskedtek e végzéseknek, és megtartjátok, és teljesítitek azokat: az Úr, a te Istened is megtartja néked a szövetséget és irgalmaságot, a mely felől megesküdött a te atyáidnak. **13** És szeretni fog téged, és megáld téged, és megsokasít téged; és megáldja a te méhednek gyümölcsét, a te földednek gyümölcsét: gabonádat, mustodat és olajodat; teheneid fajzását és juhaidnak ellését azon a földön, a mely felől megesküdt a te atyáidnak, hogy néked adja azt. **14** Áldottabb lészesz minden népről; nem lészen közötted magtalan férfi és asszony, sem barmaid között meddő. **15** És távol tart az Úr te tőled minden betegséget, és Égyiptomnak minden gonosz nyavalýját, a melyeket ismersz; nem veti azokat te réad, hanem mind azokra, a kik gyűlölnek téged. **16** És megemészted mind a népeket, a melyeket néked ád az Úr, a te Istened; ne kedvezzen a te szemed nékik, és ne tiszted az ő isteneit; mert tőr gyanánt volna az néked. **17** Ha azt mondod a te szívedben: Többen vannak e népek, mint én, miképen úzhetem én ki őket? **18** Ne félj tőlök; emlékezzél meg csak azokról, a miket cselekedett az Úr, a te Istened a Faraóval és mind az égyiptombeliekkel: **19** A nagy kisértésekrol, a melyeket láttak a te szemeid, és a jelekről és csudákról; az erős kézről, és a kinyújtott karrról, a melylyel kihozott téged az Úr, a te Istened! Így cselekeszik

az Úr, a te Istened minden néppel, a melytől te félsz. **20** Sőt még a darásokat is rájok bocsátja az Úr, a te Istened mind addig, míglen elvesznek azok is, a kik megmaradtak, és a kik elrejtöztek te előled. **21** Ne rettenj meg azok előtt, mert közötted van az Úr, a te Istened, nagy és rettenetes Isten! **22** És lassan-lassan kiüzi az Úr, a te Istened e népeket te előled. Nem lehet őket hirtelen kipusztítanod, hogy a mezei vadak meg ne sokasodjanak ellened! **23** De az Úr, a te Istened elődbe veti őket, és nagy romlással rontja meg őket, míglen elvesznek. **24** Az ő királyaikat is kezedbe adja, hogy eltöröljed az ő nevöket az ég alól; senki ellened nem állhat, míglen elveszted őket. **25** Az ő isteneinek faragott képeit tűzzel égesd meg; az azokon lévő ezüstöt és aranyat meg ne kívánd, és magadnak el ne vedd, hogy törbe ne essél miatta; mert útátatosság az az Úr előtt, a te Istened előtt. **26** Útátatosságot pedig ne vigy be a te házadba, hogy átokká ne légy, mint az, hanem megvetvén vesd meg azt, és útálván útáld meg azt, mert átkozott.

8 Mind azt a parancsolatot, a melyet én e mai napon parancsolok néked, tartsátok meg és teljesítsétek, hogy élhessetek és megsokasodhassatok, bemehessetek és bínhassátok a földet, a mely felől megesküdött az Úr a ti atyáitoknak. **2** És emlékezzél meg az egész útról, a melyen hordozott téged az Úr, a te Istened immár negyven esztendieig a pusztában, hogy megsanyargasson és megpróbáljon téged, hogy nyilvánvaló legyen, mi van a te szívedben; vajon megtartod-é az ő parancsolatait vagy nem? **3** És megsanyargata téged, és megéheztéte, azután pedig enned adá a mannát, a melyet nem ismertél, sem a te atyáid nem ismertek, hogy tudtadra adjá néked, hogy az ember nem csak kenyérrel él, hanem mind azzal él az ember, a mi az Úrnak százából származik. **4** A te ruházatod le nem kopott róladd, sem a te lábad meg nem dagadott immár negyven esztendőtől fogva. **5** Gondold meg azért a te szívedben, hogy a miképen megfenyít az ember az ő gyermekét, úgy fenyít meg téged az Úr, a te Istened; **6** És őrizd meg az Úrnak, a te Istenednek parancsolatait, hogy az ő útján járj, és őt féljed. **7** Mert az Úr, a te Istened jó földre visz be téged; bővízű patakoknak, forrásoknak és mély vizeknek földére, a melyek a völgylekben és a hegyeken fakadnak. **8** Búza-, árpa-, szőlőtő- fige- és gránátalma-termő földre, faolaj- és méz-termő földre. **9** Oly földre, a melyen nem nyomorogva eszed kenyeredet, és a hol semmiben sem szűkölködöl; oly földre, a melynek kövei vas, és a melynek hegyeiből rezet vághatsz! **10** Ha azért eszel majd és megelégszel: dícsérjed az Urat, a te Istenedet azért a jó földért, a melyet

néked adott. 11 Vigyázz magadra, hogy el ne felejtkezzél az Úrról, a te Istenedről, meg nem tartván az ő parancsolatait, végzéseit, rendeléseit, a melyeket én parancsolok néked e mai napon; 12 Hogy mikor eszel és jól lakol, és szép házakat építesz, és lakozol azokban; 13 És mikor a te barmaid és juhaid megsokasodnak, és ezüstöd és aranyad is megsokasodik, és minden jószágod megszaporodik: 14 Fel ne fuvalkodjék akkor a te szíved, és el ne felejtkezzél az Úrról, a te Istenedről, a ki kihozott téged Égyiptom földéből, a szolgáságnak házárból; 15 A ki vezérlett téged a tüzes kígyóknak, skorpióknak, és szomjúságnak nagy és rettenetes pusztáján, a melyben víz nem vala; a ki vizet ada néked a kemény kőszklából; 16 A ki mannával étete téged a pusztában, a mit nem ismertek a te atyáid, hogy megsanyargasson és hogy megpróbáljon téged, és jól tegyen veled azután: 17 És ne mondjad ezt a te szívedben: Az én hatalmam, és az én kezemnek ereje szerzette nékem e gazdagságot! 18 Hanem emlékezzél meg az Úrról, a te Istenedről, mert ő az, aki erőt ád néked a gazdagságnak megszerzésére, hogy megerősítse az ő szövetségét, a mely felől megesküdt a te atyáidnak, miképen e mai napon van. 19 Ha pedig teljesen megfelejtkezel az Úrról, a te Istenedről, és idegen istenek után jársz, és azoknak szolgálsz, és meghajtod magadat azoknak; bizonyosat tészek e mai napon ti ellenetek, hogy végképen elvesztek. 20 Mint azok a nemzetek, a kiket az Úr elveszt előletek, azonképen vesztek el; azért mert nem hallgattok az Úrnak, a ti Isteneteknek szavára.

9 Halljad Izráel, te általmegy ma a Jordánon, hogy bemenvén, örökségül bírj náladnál nagyobb és erősebb népeket, nagy és az égig megerősített városokat; 2 Nagy és szálas népet, Anák-fiakat, a kikről magad is tudod és magad is hallottad: kicsoda állhat meg Anák fiai előtt? 3 Tud meg azért e mai napon, hogy az Úr, a te Istened az, aki átmegy előtted mint emésztő tűz, ő törli el azokat, és ő alázza meg azokat te előtted; és kiúzod, és hamar elveszted őket, a miképen az Úr megmondotta néked. 4 Mikor azért kiűzi az Úr, a te Istened azokat te előled, ne szólj a te szívedben, mondván: Az én igazságomért hozott be engem az Úr, hogy örökségül bírjam ezt a földet; holott e népeket az ő istentelenségökért úzi ki te előled az Úr; 5 Nem a te igazságodért, sem a te szívednek igaz voltáért mégy te be az ő földük bírására; hanem az Úr, a te Istened e népeknek istentelenségéért úzi ki őket előled, hogy megerősítse az ígéretet, a mely felől megesküdt az Úr a te atyáidnak: Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak. 6 Tudd meg azért, hogy az Úr, a te Istened nem a te igazságodért

adjá néked ezt a jó földet birtokul, mert kemény nyakú nép vagy te! 7 Emlékezzél meg róla, és el ne felejtsed azokat, a mikkel haragra indítottad az Urat, a te Istenedet a pusztában! A naptól fogva, a melyen kijöttél Égyiptom földéből, mind addig, mígnen e helyre jutottatok, az Úr ellen tusakodtatók vala. 8 Már a Hóreben haragra indítátk az Urat, és annyira megharaguvek reátk az Úr, hogy el akara veszteni titeket. 9 Mikor felmegyek vala a hegyre, hogy átvegyem a kőtáblákat, a szövetségnek tábláit, a melyet az Úr kötött vala veletek, és a hegyen maradtam vala negyven nap és negyven éjjel: kenyeret nem ettem, sem vizet nem ittam vala. 10 Akkor átadá nékem az Úr a két kőtáblát, a melyek az Isten ujjával valának beírva, és rajtok valának mind amaz ígék, a melyeket mondott vala az Úr néktek a hegyen a tűz közepéből, a gyülekezésnek napján. 11 És mikor a negyven nap és negyven éj elmultával átadá az Úr nékem a két kőtáblát, a szövetségnek tábláit; 12 Akkor monda az Úr nékem: Kelj fel, hamar menj innen alá; mert elvetemedt a te néped, a kit kihoztál Égyiptomból; hamar eltértek az útról, a melyet parancsoltam vala nékik, öntött bálványt készítettek magoknak. 13 Ismét szóla nékem az Úr, mondván: Láttam e népet, és bizony kemény nyakú nép ez! 14 Hagy békét nékem, hadd pusztítsam el őket, és töröljem el az ő nevöket az ég alól, és teszlek téged ennél nagyobb és erősebb néppé! 15 Megfordulék azért, és alájövök a hegyről, a hegy pedig tűzzel ég vala, és a szövetségnek két táblája az én két kezemben vala. 16 És mikor látám, hogy íme vétkeztek vala az Úr ellen, a ti Istenetek ellen; öntött borjút csináltatok vala magatoknak; hamar letértek vala az útról, a melyet az Úr parancsolt vala néktek: 17 Akkor megragadám a két táblát, és elhajítám a két kezemből, és összetöröm azokat a ti szemeitek láttára. 18 És leborulék az Úr előtt, mint annakelőtte, negyven nap és negyven éjjel, kenyeret nem ettem és vizet sem ittam; minden ti bűnötökért, a melyeket elkövettetek vala, azt cselekedvén, a mi gonosz az Úr előtt, hogy ingerejétek őt. 19 Mert félek vala a haragtól és búsulástól, a melylyel ti reátk az úgy megharaguadt vala az Úr, hogy el akart vala pusztítani titeket. És meghallgata az Úr engem akkor is. 20 Áronra is igen megharaguadt vala az Úr, és el akárá őt is pusztítani; de ugyanakkor imádkozám Áronért is. 21 A ti bűnötöket pedig, a borjút, a melyet készítettem, megragadám, és megégetém azt tűzzel; és összetöröm azt, jól megőrzvén, mígnem porrá morzsolódék, azután bevetém annak porát a patakba, a mely a hegyről foly vala alá. 22 És Thaberában, Massában, és Kibrot-Taávában is haragra indítátk az Urat. 23 És mikor az Úr elküldött vala titeket Kádes-Barneából, mondván: Menjetek fel, és

bírjátok örökségül a földet, a melyet néktek adtam: akkor is tusakodtatók vala az Úrnak, a ti Isteneknek beszéde ellen, nem hittetek néki, és nem hallgattatok az ő szavára. 24 Tusakodók voltatok az Úr ellen, a mióta ismerlek titeket. 25 És leborulék az Úr előtt azon a negyven napon és negyven éjjel, a melyeken leborultam vala; mert azt mondotta vala az Úr, hogy elveszt titeket. 26 Akkor imádkozám az Úrhoz, és mondék: Uram, Isten! ne rontsd meg a te népedet, és a te örökségedet, a kit a te nagyságoddal szabadítottál meg, a kit erős kézzel hoztál ki Egyiptomból. 27 Emlékezzél meg a te szolgádról: Ábrahámról, Izsákról és Jákóbról; ne nézzed e népnek keménységét, istentelenségét és bűnét! 28 Hogy ne mondja a föld népe, a honnét kihoztál minket: mivelhogy az Úr nem vihette be őket a földre, a melyet igért volt nékik, és mivelhogy gyűlölte őket, azért hozta ki őket, hogy megölje őket a pusztában. 29 Pedig ők a te néped és a te örökséged, a melyet kihoztál a te nagy erőddel, és a te kinyújtott karoddal!

10 Abban az időben monda az Úr nékem: Faragj magadnak két kőtáblát, az előbbiekhöz hasonlókat, és jöjj fel hozzáma a hegyre, és csinálj faladát. 2 És felírom a tábláakra azokat az ígéket, a melyek az előbbi táblákon valának, a melyeket széttörtél; és tudd azokat a látába. 3 Csinálk azért látát sittim-fából, és faragék két kőtáblát is, az előbbiekhöz hasonlókat; és felmenék a hegyre, és a két kőtábla kezemben vala. 4 És felírá a táblára az előbbi írás szerint a tíz ígét, a melyeket szólott vala az Úr ti hozzátok a hegyen, a tűznek közepéből a gyülekezésnek napján, és átadá az Úr azokat nékem. 5 Akkor megfordulék és alájövök a hegyről, és betevém a táblákat a látába, a melyet csináltam vala, hogy ott legyenek, a miképen az Úr parancsolta vala nékem. 6 Izráel fiai pedig elindulának Beerótóból, a mely a Jákán fiaié, Moszérába. Ott halt meg Áron, és ugyanott el is temetteték, és Eleázár, az ő fia lón pappá helyette. 7 Innét indulának Gudgódba, Gudgódból pedig Jotbatába, bővízű patakok fölére. 8 Abban az időben választá ki az Úr a Lévi törzsét, hogy hordozza az Úr szövetségének látóját, és hogy az Úr előtt álljon, és néki szolgáljon, és hogy áldjon az ő nevében mind e napig. 9 Ezért nem volt része és öröksége a Lévinek az ő atyafiaival; az Úr az ő öröksége, a miképen megmondotta vala néki az Úr, a te Istened. 10 Én pedig ott állottam a hegyen, mint az előbbi napokban, negyven nap és negyven éjjel: és meghallgata engem az Úr akkor is, és nem akara téged elveszteni az Úr. 11 És monda az Úr nékem: Kelj fel, menj és jár a nép előtt, hogy bemenjenek és bírják a földet, a mely felől megesküdtem az ő atyáknak, hogy nékik

adom. 12 Most pedig, óh Izráel! mit kíván az Úr, a te Istened tőled? Csak azt, hogy féljed az Urat, a te Istenedet; hogy minden ő után járj, és szeresd őt, és tiszteljed az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, és teljes lelkedből, 13 Megtartván az Úrnak parancsolatait és rendeléseit, a melyeket én ma parancsolok néked, hogy jól legyen dolgod! 14 Íme az Úréi, a te Istenedéi az egek, és az egeknek egei, a föld, és minden, a mi rajta van! 15 De egyedül a ti atyáitokat kedvelte az Úr, hogy szeresse őket, és az ő magvakat: titeket választott ki ő utánok minden nép közül, a mint e mai napon is látszik. 16 Metéljétek azért körül a ti szíveteket, és ne legyetek ezután keménynyakúak; 17 Mert az Úr, a ti Isteneket, isteneknek Istene, és uraknak Ura; nagy, hatalmas és rettentetés Isten, aki nem személyválogató, sem ajándékot el nem fogad. 18 Igazságot szolgáltat az árvának és az özvegyek; szereti a jövevényt, adván néki kenyerset és ruházatot. 19 Szeressétek azért a jövevényt; mert ti is jövevények voltatok Egyiptom földén. 20 Az Urat, a te Istenedet féljed, őt tiszteljed, ő hozzá ragaszkodjál, és az ő nevére esküdjél. 21 Ő a te dícséreted, és a te Istened, a ki azokat a nagy és rettentetés dolgokat cselekedte veled, a melyeket láttak a te szemeid. 22 A te atyáid hetvenen mentek vala alá Egyiptomba; most pedig az Úr, a te Istened megsokásított téged, mint az égnek csillagait!

11 Szeresd azért az Urat, a te Istenedet, tartsd meg az ő megtartani valóit: rendeléseit, végzéseit és parancsolatait minden időben. 2 És tudjátok meg ma (mert nem a ti fiaitokkal szólok, aik nem tudják és nem látták) az Úrnak, a te Isteneknek fenyítését, nagyságát, erős kezét és kinyújtott karját, 3 Jeleit és cselekedeteit, a melyeket Egyiptomban cselekedett a Faraóval, az égyptombeliek királyával, és az ő egész földével; 4 És a melyeket cselekedett az égyptombeliek seregével, lovaival és szekereivel, mivelhogy reájok árasztá a Veres tenger vizeit, mikor üldözének titeket, és elveszté őket az Úr mind e mai napig; 5 És a melyeket cselekedett veletek a pusztában, a míg e helyre jutatók; 6 És a melyeket cselekedett Dáthánnal és Abirámmal, Eliábnak a Rúben fiának fiaival, mikor a föld megnyitá az ő száját, és elnyelé őket hánznépeikkkel, sátoraiikkal, és minden marhájokkal egyetemben, a mely az övék vala, az egész Izráel között. 7 Mert saját szemeitekkel láttátok az Úrnak minden nagy cselekedetét, a melyeket cselekedett. 8 Tartsátok meg azért minden a parancsolatokat, a melyeket én ma parancsolok néked, hogy megerősödjétek, bemenjetek és bírjátok a földet, a melyre átmentek, hogy bírjátok azt. 9 És hogy sok ideig élhessetek a földön, a mely

felől megesküdt az Úr a ti atyáitoknak, hogy nézik és az Ő magvoknak adja azt a tejjel és mézzel folyó földet. **10** Mert a föld, a melyre te bemégy, hogy bírad azt, nem olyan az, mint Égyptomnak fölle, a honnan kijöttetek; a melyben elvetet vala a te magodat és a te lábaddal kell vala megöntözönök, mint egy veteményes kertet; **11** Hanem az a föld, a melyre átmentek, hogy bírátok azt, hegyes-völgyes föld, az égnek esőjéből iszik vizet. **12** Oly föld az, a melyre az Úr, a te Istened visel gondot; mindenkor rajta függenek az Úrnak, a te Istenednek szemei az esztendő kezdetétől az esztendő végéig. **13** Lészen azért, hogyha valóban engedelmeskedtek az én parancsolataimnak, a melyeket én ma parancsolok néktek, úgy hogy az Urat, a ti Istenteket szeretitek, és néki szolgáltok teljes szívetekből és teljes lelketeikből: **14** Esőt adok a ti földetekre alkalmatos időben: korai és késsei esőt, hogy betakaríthatod a te gabonádat, borodat és olajodat; **15** Füvet is adok a te meződre a te barmaidnak; te pedig eszel és megelégszel. **16** Vigyázzatok azért, hogy a ti szívetek meg ne csalattassék, és el ne térijetek, és ne tiszteljetek idegen isteneket, és ne boruljatok le előttök. **17** Különben az Úrnak haragja felgerged reátok, és bezárja az egét, hogy eső ne legyen, és a föld az Ő gyümölcsét meg ne teremje; és hamarsággal elvesztek a jó földről, a melyet az Úr ád nétek. **18** Vegyétek azért szívetekre és lelketeikre e szavaimat, és kössétek azokat jegyül a ti kezetekre, és homlokkötőkül legyenek a ti szemeitek között; **19** És tanítások meg azokra a ti fiaitokat, szólvan azokról, mikor házadban ülsz, mikor úton jársz, mikor fekszel és mikor felkelsz. **20** És írd fel azokat a te házadnak ajtófeleire és a te kapuidra; **21** Hogy megsokasodjanak a ti napjaitok és fiaitoknak napjai azon a földön, a mely felől megesküdt az Úr a ti atyáitoknak, hogy nézik adja mindaddig, a míg az ég a föld felett lészen. **22** Mert ha szorosan megtartjátok mind e parancsolatot, a melyet én parancsolok néktek, hogy a szerint cselekedjetek; ha szeretitek az Urat, a ti Istenteket, ha minden Ő után jártok, és Ő hozzá ragaszkodtok: **23** Akkor kiúzi az Úr minden azokat a nemzeteket ti előletek, és úrrá lesztek nálatoknál nagyobb és erősebb nemzeteken. **24** minden hely, a melyet lábatok talpa megnyom, tiétek lesz, a pusztától a Libanonig, és a folyóvíztől, az Eufrátes folyóvízétől a nyugoti tengerig lesz a ti határotok. **25** Nem állhat meg senki előttetek; azt míveli az Úr, a ti Istenek, hogy féljenek és rettegjenek titeket az egész föld színén, a melyre rátapostok, a mint megmondotta nétek. **26** Lásd, én adok ma előökbe áldást és átkot! **27** Az áldást, ha engedelmeskedtek az Úrnak, a ti Istenek parancsolatainak, a melyeket én e mai napon parancsolok nétek; **28** Az átkot pedig, ha nem engedelmeskedtek az

Úrnak, a ti Istenek parancsolatainak, és letértek az útról, a melyet én ma parancsolok nétek, és idegen istenek után jártok, a kiket nem ismertetek. **29** És mikor bevisz téged az Úr, a te Istened arra a földre, a melyre te bemégy, hogy bírad azt: akkor mond el az áldást a Garizim hegynél, az átkot pedig az Ebál hegynél. **30** Nemde azok túl vannak a Jordánon, a napnyugati út megett, a Kananeusok földén, a kik a síkságon laknak Gilgálnak átellenében, a Mór tölgyei mellett?! **31** Mert ti átmentek a Jordánon, hogy bemervén bírhassátok a földet, a melyet az Úr, a ti Istenek ád nétek. Ha bírni fogjátok azt, és lakni fogtok abban: **32** Vigyázzatok, hogy mind e rendelések és végzések szerint cselekedjetek, a melyeket én ma adok ti előökbe.

12 Ezek a rendelések és a végzések, a melyeket meg kell tartanotok, azok szerint cselekedvén azon a földön, a melyet az Úr, a te atyáidnak Istene ád néked, hogy bírad azt minden időben a míg étek a földön: **2** Pusztára pusztítások el mind azokat a helyeket, ahol azok a nemzetek, a kiknek ti urai lesztek, szolgáltak az Ő isteneiknek a magas hegyeken, a halmokon, és minden zöldelő fa alatt. **3** És rontsások el azoknak oltárait, törjétek össze oszlopait, tűzzel égessétek meg berkeiket, és vagdaljátok szét az Ő isteneiknek faragott képeit, a nevök is pusztítások ki arról a helyről. **4** Ne cselekedjetek így az Úrral, a ti Istenekkel; **5** Hanem azt a helyet, a melyet kiválaszt az Úr, a ti Istenek minden ti törzsetek közül, hogy az Ő nevét oda helyezze és ott lakozzék, azt gyakoroljátok és oda menjetek. **6** És oda vigyétek egészen égóáldozataitokat, véres áldozataitokat, tizedeiteket, kezeiteknek felemelt áldozatát, mind fogadásból, mind szabad akaratból való adományaitokat, és a ti barmaitonak és juhaitonak első fajzását. **7** És ott egyetek az Úrnak, a ti Isteneknek színe előtt, és örvendezetek ti és a ti házatok minden népe, kezetek minden kereshményének, a melyekkel megáld téged az Úr, a te Istened. **8** Ne cselekedjetek ott mind a szerint, a mint mi cselekszünk itt most, mindenik azt, a mi jónak látszik néki. **9** Mert még ez ideig nem mentetek be a nyugodalmas helyre, és az örökségbe, a melyet az Úr, a te Istened ád néked. **10** Mikor pedig átmentek a Jordánon, és lakozni fogtok azon a földön, a melyet az Úr, a ti Istenek ád nétek örökségül, és megnyugtat titeket minden ellenségetektől, a kik körülletek vannak, és bátorággal fogtok lakozni: **11** Akkor arra a helyre, a melyet kiválaszt az Úr, a ti Istenek, hogy ott lakozzék az Ő neve, oda vigyetek minden, a mit én parancsolok nétek: egészen égóáldozataitokat, véres áldozataitokat, tizedeiteket és kezeiteknek felemelt

áldozatát, és minden megkülönböztetett fogadástokat, a melyeket fogadtak az Úrnak. 12 És örvendezztek az Úrnak, a ti Isteneteknek színe előtt, mind ti, mind a ti fiaitok, és leányaitok, mind a ti szolgáitok és szolgálóleányaitok, mind a lévita, a ki a ti kapuitokon belől lészen; mert nincs néki része vagy örökisége ti veletek. 13 Vigyázz, hogy a te egészen égőáldozataidat ne áldozzad minden helyen, a melyet meglátsz; 14 Hanem azon a helyen, a melyet kiválaszt az Úr a te törzseid közül valamelyikben: ott áldozzad a te egészen égőáldozatidat, és ott cselekedjél minden, a mit én parancsolok néked. 15 Mindazáltal a te lelkednek teljes kívánsága szerint vághatsz barmot és ehetel húst, minden te kapuidon belől, az Úrnak, a te Istenednek áldásához képest, a melyet ád néked; mind a tisztában, mind a tiszta eheti azt, ép úgy mint az őzet és a szarvast. 16 Csakhogy a vért meg ne egyétek; a földre öntsд azt, mint a vizet. 17 Nem eheted meg a te kapuidon belől sem gabonádnak, sem mustodnak, sem olajodnak tizedét, sem barmaidnak és juhaidnak első fajzását; sem semmi fogadási áldozatodat, a melyet fogadsz, sem szabad akarat szerint való adományaidat, sem a te kezednek felemelt áldozatát; 18 Hanem az Úrnak a te Istenednek színe előtt egyed azokat azon a helyen, a melyet kiválaszt az Úr a te Istened: te és a te fiad, leányod, szolgád, szolgálóleányod és a lévita, a ki a te kapuidon belől van; és örvendezzél az Úrnak, a te Istenednek színe előtt mindenben, a mire kezedet veted. 19 Vigyázz, hogy el ne hagyjad a lévitát valameddig élsz a te földeden. 20 Mikor az Úr, a te Istened kiszélesíti a te határodat, a miképen igérte vala néked, és ezt mondod: Húst ehettém! mivelhogy a te lelked húst kíván enni: egyél húst a te lelkednek teljes kívánsága szerint. 21 Ha messze van tőled a hely, a melyet az Úr, a te Istened választ, hogy oda helyezze az ő nevét, és leölsz, a mint parancsoltam néked, a te barmaidból és juhaidból, a melyeket az Úr ád majd néked: akkor egyél azokból a te kapuidban a te lelkednek teljes kívánsága szerint. 22 De, a mint az őzet és a szarvast eszik, úgy egyed azokat; a tisztában és a tiszta egyaránt ehetik abból. 23 Csakhogy abban állhatatos légy, hogy a vért meg ne egyed; mert a vér, az a lélek: azért a lelke a hússal együtt meg ne egyed! 24 Meg ne egyed azt, a földre öntsд azt, mint a vizet. 25 Meg ne egyed azt, hogy jól legyen dolgod néked és a te gyermekednek is utánad, mivelhogy azt cselekszed, a mi igaz az Úr szemei előtt. 26 De ha valamit megszentelsz a tiédből, vagy fogadást teszesz: vedd fel, és vidd azt arra a helyre, a melyet kiválaszt az Úr. 27 És az Úrnak, a te Istenednek oltárán áldozd meg a te egészen égőáldozataidat, azoknak húsát és

vérét; egyéb áldozataidnak vérét azonban öntsд az Úrnak, a te Istenednek oltárára, a húsát pedig megeheted. 28 Vigyázz és hallgasd meg mindeket az ígéket, a melyeket én parancsolok néked, hogy jól legyen dolgod, néked és a te gyermekednek utánad minden örökké; mivelhogy azt cselekszed, a mi jó és igaz az Úrnak, a te Istenednek szemei előtt. 29 Mikor kiírja előled az Úr, a te Istened a nemzeteket, a kikhez bemégy, hogy bírad őket, és bírni fogod őket, és lakozol majd az ő földükön: 30 Vigyázz magadra, hogy őket követvén törbe ne essél, miután már kivesztek előled; és ne tudakozzál az ő isteneik felől, mondván: Miképen tisztelik e nemzetek az ő isteneiket? én is akképen cselekszem. 31 Ne cselekedjél így az Úrral, a te Isteneddel, mert minden ait az útátosságot, a mit gyűlől az Úr, megcselekedték az ő isteneikkel; mert még fiaikat és leányaiat is megégetik vala tüzzel az ő isteneiknek. 32 Mindazt, a mit én parancsolok nétek, megtartsátok, és a szerint cselekedjetek: semmit ne tégy ahhoz, és el se végy abból!

13 Mikor te közötted jövendőmondó, vagy álmolató támad és jelt vagy csodát ád néked; 2 Ha bekövetkezik is az a jel vagy a csoda, a melyről szólott vala néked, mondván: Kővessünk idegen isteneket, a kiket te nem ismersz, és tisztelük azokat: 3 Ne hallgass efféle jövendőmondónak beszédeire, vagy az efféle álmolatóra; mert az Úr, a ti Istenetek kísért titeket, hogy megtudja, ha szeretitek-é az Urat, a ti Isteneteket teljes szívetekből, és teljes lelketeikből? 4 Az Urat, a ti Isteneteket kővessétek, és ő féljétek, és az ő parancsolatait tartsátok meg, és az ő szavára hallgassatok, őt tiszteljétek, és ő hozzá ragaszkodjatok. 5 Az a jövendőmondó pedig vagy álmolató ölettessék meg; mert pártütést hirdetett az Úr ellen, a ti Istenetek ellen, a ki kihozott titeket Égyiptom földéből, és megszabadított téged a szolgáságnak házából; hogy elfordítson téged arról az útról, a melyet parancsolt néked az Úr, a te Istened, hogy azon járj. Gyomláld ki azért a goroszt magad közül. 6 Ha testvéred, a te anyádnak fia, vagy a te fiad vagy leányod, vagy a kebleden lévő feleség, vagy lelki-testi barátod titkon csalogat, mondván: Nosza menjünk és tiszteljünk idegen isteneket, a kiket nem ismertetek sem te, sem atyáid. 7 Ama népek istenei közül, a kik körültetek vannak, közel hozzák vagy távol tőled, a földnek egyik végétől a másik végéig: 8 Ne engedj néki, és ne hallgass reá, ne nézz reá szánlommal, ne kíméld és ne rejtegesd őt; 9 Hanem megölvén megöljed őt; a te kezed legyen először rajta az ő megölésére, azután pedig az egész népnek keze. 10 Kövekkel kövezd meg őt, hogy meghaljon; mert azon igyekezzett, hogy elfordítson téged

az Úrtól, a te Istenedtől, a ki kihozott téged Égyiptomnak földéből, a szolgáságnak házából; **11** És hallja meg az egész Izráel, és féljenek és ne cselekedjenek többé ahhoz hasonló gonoszt te közötted. **12** Ha valamelyikben a te városaid közül, a melyeket az Úr, a te Istened ád néked, hogy ott lakjál, ezt halldod mondani: **13** Emberek jöttek ki közüled, istentelenségnek fiai, és elfordítják városuk lakosait, mondva: Nosza, menjünk és tiszteljünk idegen isteneket, a kiket nem ismertetek: **14** Akkor keress, kutass és szorgalmatosan tudakozódjál, és ha igaz, és bizonyos a dolog, és megtörtént az efféle útátłosság közötted: **15** Hányd kard élére annak a városnak lakosait; áldozd fel azt mindenestől, a mi benne van; a barmát is kard élére hányd. **16** És a mi préda van benne, hordd mind együvé az ő piaczának közepére, és égesd meg a várost tűzzel és annak minden prédáját is teljes áldozatul az Úrnak, a te Istenednek, és legyen rom mind örökké, és soha többé fel ne építessék. **17** Ne ragadjon semmi a te kezedhez abból az átokra valóból, hogy szűnjék meg az Úr haragjának búsulása, és könyörületes legyen hozzád, és könyörüljön rajtag, és megszaporítson téged, a miképen megesküdt a te atyádnak, **18** Ha hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek szavára, megtartván minden ő parancsolatát, a melyeket én ma parancsolok néked, hogy azt cselekedj, a mi igaz az Úrnak, a te Istenednek szemei előtt.

14 Ti az Úrnak, a ti Isteneteknek fiai vagytok; ne vagdaljátok meg magatokat, se szemeitek között ne csináljatok kopaszságot, a halottért, **2** Mert szent népe vagy te az Úrnak, a te Istenednek, és az Úr választott téged, hogy légy néki tulajdon népe minden nép közül, a melyek a föld színén vannak. **3** Semmi útátłosságot meg ne egyél. **4** Ezek azok az állatok, a melyeket meghettek: az ökör, juh, kecske, **5** Szarvas, őz, bival, vadkecske, zerge, vad bika és jávor. **6** És minden az állatot, a melyek hasadt a körme és egészen ketté hasadt körme van, és kérődző az állatok között, meghetíték. **7** De a kérődzők és hasadt körműek közül ne egyétek meg ezeket: a tevét, a nyulat és hörcsököt, mert kérődznek ugyan, de körük nem hasadt; tisztálatonok legyenek ezek néktek. **8** És a disznót, mert hasadt ugyan a körme, de nem kérődzik; tisztálaton legyen ez néktek. Ezeknek húsából ne egyetek, holttestöket se illessétek. **9** Ezeket ehetíték meg mindenből, melyek vízben élnek: a minék úszó szárnya és pikkelye van, mind megegyétek; **10** Valaminek pedig nincsen úszó szárnya és pikkelye, meg ne egyétek; tisztálaton az néktek. **11** minden tiszta madarat meghetíték. **12** Ezek pedig, a melyeket meg ne egyetek

közülök: a sas, a saskeselyű és a halászó sas. **13** A keselyű, a héja és a sólyom az ő nemével. **14** minden holló az ő nemével. **15** A strucz, a bagoly, a kakuk és a karvaly az ő nemével. **16** A kuvik, a fülesbagoly és a bölömbika. **17** A pelikán, a gém és a hattyú. **18** Az eszterág és a szarka az ő nemével; a büdösbanka és a denevér. **19** minden szárnyas férgek is tisztálaton legyen néktek; meg ne egyétek. **20** minden tiszta szárnyast meghettek. **21** Semmi holttestet meg ne egyetek; a jövevények, a ki a te kapuidon belől van, adjad azt, hogy egye meg azt, vagy add el az idegenek, mert szent népe vagy te az Úrnak, a te Istenednek. Ne fózd a gödölyét az ő anyja tejében. **22** Esztendőről esztendőre tizedet végy a te magodon minden terméséből, a mely a te meződön terem. **23** És egyed az Úrnak, a te Istenednek színe előtt azon a helyen, a melyet kiválaszt, hogy ott lakozzék az ő neve, gabonádnak, mustodnak, olajodnak tizedét, a te barmaidnak és juhaidnak első fajzását; hogy tanuljad felní az Urat, a te Istenedet minden időben. **24** Ha pedig hosszabb néked az út, hogysem oda vihetnéd azokat, mivelhogy távol esik tőled az a hely, a melyet az Úr, a te Istened választ, hogy oda helyezze az ő nevét, téged pedig megáldott az Úr, a te Istened: **25** Akkor add el a pénzen, és kösd a kezedbe a pénzt, és menj el arra a helyre, a melyet kiválaszt az Úr, a te Istened; **26** És adjad a pénzt minden azért, a mit kíván a te lelked: ökrökért, juhokért, borért és vidámító italért és mindenért, a mit megáhit néked a te lelked, és egyél ott az Úrnak, a te Istenednek színe előtt, és örvendezzél te és a te házadnak népe. **27** A lévitát pedig, a ki a te kapuidon belől van, ne hagyd el, mert nincsen néki része, sem öröksége veled. **28** A harmadik esztendő végén vidd ki annak az esztendő termésének minden tizedét, és rakd le a te kapuidba. **29** És eljön a lévita (a kinek nincsen része és öröksége te veled), és a jövevény, árva és özvegy, a kik a te kapuidon belől vannak, és esznek és megelégesznek, hogy megáldjon téged az Úr, a te Istened a te kezednek minden munkájában, a melyet végzesz.

15 A hetedik esztendő végén elengedést mívelj. **2** Ez pedig az elengedésnek módja: minden kölcsönadó ember engedje el, a mit kölcsönadott az ő felebarátjának; ne hajtsa be az ő felebarátján és atyafián; mert elengedés hirdetettet az Úrért. **3** Az idegenen hajtsd be; de a mid a te atyáfiánál lesz, engedje el néki a te kezed. **4** De nem is lesz közötted szegény, mert igen megáld téged az Úr azon a földön, a melyet az Úr, a te Istened ád néked örökségül, hogy bírjad azt. **5** De csak úgy lesz ez, ha hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek szavára, megtartván és teljesítvén minden ait a

parancsolatot, a melyet én ma parancsolok néked. 6 Mert az Úr, a te Istened megáld téged, a miképen megmondotta néked; és sok népnek adsz zálogos kölcsönt, te pedig nem kérsz kölcsönt, és sok népen fogsz uralkodni, és te rajtad nem uralkodnak. 7 Ha mégis szegényné lesz valaki a te atyádfiai közül valamelyikben a te kapuid közül a te földeden, a melyet az Úr, a te Istened ád néked: ne keményítsd meg a te szívedet, be se zárrad kezedet a te szegény atyádfia előtt; 8 Hanem örömost nyisd meg a te kezedet néki, és örömost adj kölcsön néki, a mennyi elég az ő szükségére, a mi nélkül szűkölködik. 9 Vigyázz magadra, hogy ne legyen a te szívedben valami istentelenség, mondván: Közelget a hetedik esztendő, az elengedésnek esztendeje; és elfordítsd szemedet a te szegény atyádfiától, hogy ne adj néki; mert ő ellened kiált az Úrhoz, és bűn lesz benned. 10 Bizonyára adj néki, és meg ne háborodjék azon a te szíved, mikor adsz néki; mert az ilyen dologért áld meg téged az Úr, a te Istened minden munkádban, és mindenben, a mire kezedet veted. 11 Mert a szegény nem fogy ki a földről, azért én parancsolom néked, mondván: Örömost nyisd meg kezedet a te szűkölködő és szegény atyádfiának a te földeden. 12 Hogyha eladja magát néked a te atyádfia, a zsidó férfi és zsidó asszony, és szolgál téged hat esztendeig: a hetedik esztendőben bocsássad őt szabadon mellőled. 13 És mikor szabadon bocsátod őt mellőled, ne bocsásd el őt üresen; 14 Hanem terheld meg őt bőven a te juhaidból, a te szérűdről, és a te sajtódról; a mivel megáldott téged az Úr, a te Istened, adj néki abból. 15 És emlékezzél meg róla, hogy te is szolga voltál Egyiptom földén, és megszabadított téged az Úr, a te Istened; azért parancsolom én ma ezt néked. 16 Ha pedig ezt mondja néked: Nem megyek el tőled, mert szeret téged és a te házadat, mivelhogy jól van néki te nálad dolga: 17 Akkor vedd az árat, és fúrd a fülébe és az ajtóba; és legyen szolgáddá mindvégig; így cselekedjél szolgálóléányoddal is. 18 Ne essék nehezedre, hogy szabadon bocsátod őt mellőled; (hiszen kétannyi bérre valót szolgált néked hat éven át, mint a béres-munkás) és megáld téged az Úr, a te Istened mindenben, a mit cselekszel. 19 Barmaid és juhaid első fajzásának minden hímjét az Úrnak, a te Istenednek szenteljed. Ne munkálkodjál a te tehenednek első fajzásán, és meg ne nyírrad a te juhaidnak első fajzását. 20 Az Úrnak, a te Istenednek színe előtt edd meg azt esztendőről esztendőre, te és a te házad népe, azon a helyen, a melyet kiválaszt az Úr. 21 Hogyha valami fogyatkozás lesz benne; sánta vagy vak lesz, vagy akármely fogyatkozásban szenvendő: meg ne áldozd azt az Úrnak, a te Istenednek. 22 A te kapuidon belől edd meg azt;

a tiszta és a tiszta egyaránt, mintha őz volna az vagy szarvas. 23 Csakhogy a vérét meg ne edd, hanem a földre öntsд azt, mint a vizet.

16 Ügyel az Abib hónapra, és készíts az Úrnak, a te

Istenednek páskhát; mert az Abib hónapban hozott ki téged az Úr, a te Istened Egyiptomból éjjel. 2 Páskha gyanánt pedig ölj az Úrnak, a te Istenednek juhot és ökröt azon a helyen, a melyet kiválaszt az Úr, a te Istened, hogy oda helyezze az ő nevét. 3 Ne egyél azzal semmi kovászost, hanem hét napon át egyél azzal kovásztalan lepényeket, nyomorúságnak kenyérét, (mert sietséggel jöttél ki Egyiptom földéről) hogy megemlékezzél arról a napról életednek minden idejében, a melyen kijöttél Egyiptom földéről. 4 És ne lásson senki kovászt hét napon át sehol a te határodban; és a húsból, a melyet az első napon estve megáldozol, semmi ne maradjon reggelig. 5 Nem ölheted le a páskhát akármelyikben a te városaid közül, a melyeket az Úr, a te Istened ád néked; 6 Hanem azon a helyen, a melyet kiválaszt az Úr, a te Istened, hogy az ő nevét oda helyezze: ott öld le a páskhát este, napnyugtakor, abban az időben, a mikor kijöttél Egyiptomból. 7 Azon a helyen süsd és edd is meg, a melyet kiválaszt az Úr, a te Istened; reggel pedig fordulj vissza és menj haza a te hajlékodba. 8 Hat napon át egyél kovásztalant; hetednapon pedig az Úrnak, a te Istenednek berekesztő ünnepe lévén, ne munkálkodjál azon. 9 Számlálj azután magadnak hét hetet; attól fogva kezdjed számlálni a hét hetet, hogy sarlódat a vetésbe bocsátod. 10 És tarts hetek ünnepét az Úrnak, a te Istenednek, a te kezednek szabad akarat szerint való adományával, a melyet ahhoz képest adj, a mint megáldott téged az Úr, a te Istened. 11 És örvendezz az Úrnak, a te Istenednek színe előtt, te és a te fiad, és leányod, szolgád, szolgálóléányod, és a lévita, a ki a te kapuidon belől van, és a jövevény, az árva és az özvegy, a kik te közötted vannak, azon a helyen, a melyet kiválasztott az Úr, a te Istened, hogy oda helyezze az ő nevét. 12 És emlékezzél meg róla, hogy te is szolga voltál Egyiptomban; és tartsd meg, és teljesítsd e rendeléseket. 13 A sátorok ünnepét hét napig tartsd, mikor begyűjtöd a termést a te szérűdről és sajtódról. 14 És örvendezz a te ünnepeden, te és a te fiad, a te leányod, szolgád és szolgálóléányod, a lévita, a jövevény, az árva és az özvegy, a kik belől vannak a te kapuidon. 15 Hét napig ünnepelj az Úrnak, a te Istenednek azon a helyen, a melyet kiválaszt az Úr; mert megáld téged az Úr, a te Istened minden termésében, és kezeidnek minden munkájában; azért örvendezz igen! 16 minden esztendőben háromszor

jelenjen meg közüled minden férfiú az Úrnak, a te Istenednek színe előtt azon a helyen, a melyet kiválaszt; a kovásztalan kenyerek ünnepén, a hetek ünnepén, és a sátorok ünnepén. De üres kézzel senki se jelenjen meg az Úr előtt! 17 Kiki az ő képessége szerint adjon, az Úrnak, a te Istenednek áldása szerint, a melyet ád néked. 18 Bírákat és felügyelőket állits minden kapudba, a melyeket az Úr, a te Istened ád néked, a te törzseid szerint, hogy ítélijék a népet igaz ítélettel. 19 El ne fordítsd az ítéletet; személyt se válogass; ajándékot se végy; mert az ajándék megvakítja a bölcsék szemeit, és elfordítja az igazak beszédét. 20 Igazságot, igazságot kövess, hogy élhess, és örökségül bírhasd azt a földet, a melyet az Úr, a te Istened ád néked. 21 Ne plántálj magadnak berket semmiféle fából, az Úrnak, a te Istenednek oltára mellé, a melyet készítesz magadnak. 22 Oszlopot se emelj magadnak, a mit gyűlöl az Úr, a te Istened.

17 Ne áldozzál az Úrnak, a te Istenednek olyan ökröt

és juhot, a melyen valami fogyatkozás van, akármi hiba; mert útátalosság az az Úrnak, a te Istenednek. 2 Hogyha találtatik közötted valamelyikben a te kapuid közül, a melyeket az Úr, a te Istened ád néked, vagy férfiú vagy asszony, a ki gonoszt cselekszik az Úrnak, a te Istenednek szemei előtt, megszegvén az ő szövetségét; 3 És elmegy és szolgál idegen isteneket, és imádjá azokat, akár a napot, akár a holdat, vagy akármelyet az égnek seregei közül, a melyet nem parancsoltam; 4 És megjelentetik néked, és meghallod: jól megtudakozd; és hogyha igaz, és bizonyos a dolog, és megtörtént ez az útátalosság Izráelben: 5 Akkor vidd ki azt a férfiút vagy azt az asszonyt, a ki azt a gonoszságot mivelte, a te kapuidba, (a férfiút vagy az asszonyt) és kövezd agyon őket, hogy meghaljanak. 6 Két tanú vagy három tanú szavára halállal lakoljon a halálra való; de egy tanú szavára meg ne haljon. 7 A tanúk keze legyen első rajta, hogy megölettessek, és azután mind az egész nép keze. Így tisztítás ki magad közül a gonoszt. 8 Ha megfoghatatlan valami előtteid, a mikor ítélned kell vér és vér között, ügy és ügy között, sérelem és sérelem között, vagy egyéb versengések között a te kapuidban: akkor kelj fel, és menj el arra a helyre, a melyet kiválaszt az Úr, a te Istened. 9 És menj be a Lévita-papokhoz és a bíróhoz, a ki lesz majd abban az időben; és kérdezd meg őket, és ők tudtul adják néked az ítélemondást. 10 És annak a mondásnak értelme szerint cselekedjél, a melyet tudtul adnak néked azon a helyen, a melyet kiválaszt az Úr; és vigyázz, hogy minden a szerint cselekedjél, a mint tanítanak téged. 11 A törvény szerint cselekedjél, a melyre tanítanak téged, és az

ítélet szerint, a melyet mondanak néked; el ne hajolj attól a mondástól, a melyet tudtul adnak néked, se jobbra, se balra. 12 Ha pedig elbizakodottságból azt cselekszi valaki, hogy nem hallgat a papra, aki ott áll, szolgálván az Urat, a te Istenedet, vagy a bíróra: haljon meg az ilyen ember. Így tisztítás ki a gonoszt Izráelből. 13 És minden az egész nép hallja, és féljen, hogy elbizakodottan senki ne cselekedjék többé. 14 Mikor bemégy arra a földre, a melyet az Úr, a te Istened ád néked, és bírod azt, és lakozol abban, és ezt mondod: Királyt teszek magam fölé, miképen egyéb népek, a melyek körültem vannak: 15 Azt emeld magad fölé királyul, a kit az Úr, a te Istened választ. A te atyádfiai közül emelj magad fölé királyt; nem tehetsz magad fölé idegent, aki nem atyádfia. 16 Csak sok lovát ne tartson, és a népet vissza ne vigye Égyiptomba, hogy lovát sokasítson, mivelhogy az Úr megmondta néktek: Ne térjetek többé vissza azon az úton! 17 Sok feleséget se tartson, hogy a szíve el ne hajoljon; se ezüstjét, se aranyát felettesebb meg ne sokasítsa. 18 És mikor az ő országának királyi székére ül, írja le magának könyvbe a törvények mását a Lévita-papokéból. 19 És legyen az ő nála, és olvassa azt életének minden idejében, hogy tanulja felní az Urat, a te Istenedet, hogy megtartsa a törvények minden igéjét, és e rendeléseket, hogy azokat cselekedje. 20 Fel ne fuvalkodjék az ő szíve az ő atyafai ellen, se el ne hajoljon a parancsolattól jobbra vagy balra, hogy hosszú ideig eljön az ő országában ő és az ő fiai Izráelben.

18 A Lévita-papoknak, a Lévi egész nemzetének ne

legyen se része, se öröksége Izráellel, hanem éljenek az Úrnak tüzes áldozatjaiból és örökségéből. 2 Annakokáért ne legyen néki öröksége az ő atyafai között: Az Úr az ő öröksége, a mint megmondotta néki. 3 És ez legyen a papoknak törvényes része a néptől, azoktól, a kik áldoznak akár ökörel, akár juhval, hogy a papnak adják a lapoczkát, a két állat és a gyomrot. 4 A te gabonád, mustod és olajod zsengéjét, és a te juhaid gyapjának zsengéjét néki adjad; 5 Mert őt választotta ki az Úr, a te Istened minden te nemzetéged közül, hogy álljon szolgálatra az Úrnak nevében, ő és az ő fiai minden időben. 6 Mikor pedig eljön a Lévita valamelyikből a te egész Izráelben lévő kapuid közül, a hol ő lakik, és bemegy az ő lelkének teljes kívánsága szerint arra a helyre, a melyet kiválaszt az Úr: 7 Szolgáljon az Úrnak az ő Istenének nevében, mint az ő többi atyafai, a Léviták, a kik ott állanak az Úr előtt. 8 Az eledelekben egyenlőképen részesedjenek, kivéve azt, a mit eladt valaki az ő atyai örökségéből. 9 Mikor te bemégy arra a földre, a melyet az Úr, a te Istened ád néked: ne tanulj cselekedni

azoknak a népeknek útátosságai szerint. 10 Ne találtassék te közötted, a ki az ő fiát vagy leányát átvigye a tűzön, se jövendőmondó, se igéző, se jegymagyarázó, se varázsló; 11 Se bűbájos, se ördöngősöktől tudakozó, se titok-fejtő, se halottidéző; 12 Mert mind útálja az Úr, a ki ezeket míveli, és ez ilyen útátosságokért üzi ki őket az Úr, a te Istened te előled. 13 Tökéletes légy az Úrral, a te Isteneddel. 14 Mert ezek a nemzetek, a kiket te elűzesz, igézőkre és jövendőmondókra hallgatnak; de tenéked nem engedett ilyet az Úr, a te Istened. 15 Próbát támaszt néked az Úr, a te Istened te közüled, a te atyádfiai közül, olyat mint én: azt hallgassátok! 16 Mind a szerint, amint kérdez az Úrtól, a te Istenedtől a Hőreben a gyülekezésnek napján mondva: Ne halljam többé az Úrnak, az én Istenemnek szavát, és ne lássam többé ezt a nagy tüzet, hogy meg ne haljak! 17 Az Úr pedig monda nékem: Jól mondták a mit mondta. 18 Próbát támasztok nékik az ő atyokfai közül, olyat mint te, és az én ígéimet adom annak szájába, és megmond nékik minden, a mit parancsolok néki. 19 És ha valaki nem hallgat az én ígéimre, a melyeket az én nevemben szól, én megkeresem azon! 20 De az a próféta, a ki olyat mer szólani az én nevemben, a mit én nem parancsoltam néki szólani, és a ki idegen istenek nevében szól: haljon meg az a próféta. 21 Ha pedig azt mondod a te szívedben: miképen ismerhetjük meg az ígett, a melyet nem mondott az Úr? 22 Ha a próféta az Úr nevében szól, és nem lesz meg, és nem teljesedik be a dolog: ez az a szó, a melyet nem az Úr szólott; elbizakodottságból mondotta azt a próféta; ne félj attól!

19 Mikor kiírja az Úr, a te Istened a nemzeteket, a kiknek földjét néked adjá azzal, a te Istened, és bírni fogod őket, és lakozol az ő városaikban és az ő házaikban: 2 Válaszsz ki magadnak három várost a te földeden, a melyet az Úr, a te Istened ád néked, hogy örököljed azt. 3 Készítsd meg magadnak az utat azokhoz, és oszszad három részre a te országod határát, a melyet az Úr, a te Istened ád néked örökségül; azok arra valók legyenek, hogy minden gyilkos oda meneküljön. 4 Ez pedig a gyilkos törvénye, a ki oda menekül, hogy élve maradjon: A ki nem szándékosan öli meg az ő felebarátját, és nem gyűlöli vala azt azelőtt; 5 A ki például elmegy az ő felebarátjával az erdőre fát vágni, és meglódul a keze a fejszével, hogy levágja a fát, és leesik a vas a nyeléről, és úgy találja az ő felebarátját, hogy az meghal: az ilyen meneküljön e városok egyikébe, hogy élve maradjon. 6 Különben a vérbosszú rokon úzóba veszi az ő szívénk búsulásában, és eléri, ha az út hosszú

leend, és agyon üti őt, holott nem méltó a halálra, mivel azelőtt nem gyűlölte azt. 7 Azért én parancsolom néked, mondva: Három várost válaszsz magadnak. 8 Ha pedig az Úr, a te Istened kiterjeszti a te határodat, a mint megesküdt a te atyádnak, és néked adja mind az egész földet, a melynek megadását megígérte volt a te atyádnak; 9 (Hogyha megtartod mind e parancsolatot, megtéven azt, a mit én ma parancsolok néked, tudniillik, hogy szeressed az Urat, a te Istenedet, és jár az ő utain minden időben): akkor e háromhoz szerezz még három várost. 10 Hogy ártatlan vér ne ontassék ki a te földeden, a melyet az Úr, a te Istened ád néked örökségül, és hogy a vér ne legyen rajtad. 11 De hogyha lesz valaki, aki gyűlöli az ő felebarátját, és meglesi azt, és reá támad és úgy üti meg, hogy meghal, és bemenekül valamelyikbe a városok közül: 12 Akkor az ő városának vénei küldjenek embereket, és vonják ki azt onnét, és adják azt a vérbosszúló rokon kezébe, hogy meghaljon. 13 Ne nézz reá szánalommal, hanem tisztítsd ki az ártatlan vérontást Izráelből, hogy jól legyen dolgod. 14 A te felebarátodnak határát el ne told, a mely határt az ősök vetettek a te örökségedben, a melyet örökölni fogsz azon a földön, a melyet az Úr, a te Istened ád néked, hogy bírjad azt. 15 Ne álljon elő egy tanú senki ellen semmiféle hamisság és semmiféle bűn miatt; akármilyen bűnen bűnös valaki, két tanú szavára vagy három tanú szavára álljon a dolog. 16 Ha valaki ellen gonosz tanú áll elő, hogy pártütéssel vadölje őt: 17 Akkor álljon az a két ember, a kiknek ilyen perök van, az Úr elé, a papok és a bírák elé, a kik abban az időben lesznek; 18 És a bírák vizsgálják meg jól a dologt, és ha hazug tanú lesz a tanú, a ki hazugságot szólott az ő atyafia ellen: 19 Úgy cselekedjetek azzal, a mint ő szándékozott cselekedni az ő atyafával. Így tisztítsd ki közüled a gonoszt; 20 Hogy a kik megmaradnak, hallják meg, és féljenek, és többször ne cselekedjenek te közötted ilyen gonosz dolgot. 21 Ne nézz reá szánalommal; lelkeit lélekért, szemet szemért, fogat fogért, kezét kézért, lábat lábért.

20 Mikor hadba mégy ellenséged ellen, és látsz lovakat, szekereket, náladnál nagyobb számú népet: ne félj tőlük, mert veled van az Úr, a te Istened, a ki felhozott téged Egyiptom földéről. 2 És mikor az ütközethez készültök, álljon elő a pap, és szóljon a népnek; 3 És ezt mondja nékik: Halgasd meg Izráel! Ti ma készültök megütközni ellenségeitekkel: A ti szívetek meg ne lágyuljon, ne féljetek, és meg ne rettenjetek, se meg ne rémüliketek előttük; 4 Mert az Úr, a ti Istenetek veletek meg, hogy harcöljön érettetek a ti ellenségeitekkel, hogy megtartson titeket. 5 Az előljárók

pedig szóljanak a népnek, mondván: Kicsoda az olyan férfi, aki új házat épített, de még fel nem avatta azt? Menjen el, és téren vissza az ő házába, hogy meg ne haljon a harczban, és más valaki avassa fel azt. **6** És kicsoda olyan férfi, aki szőlőt ültetett és nem vette el annak hasznát? Menjen el, és téren vissza az ő házába, hogy meg ne haljon a harczban, és más valaki vegye el annak hasznát. **7** És kicsoda olyan férfi, aki feleséget jegyzett el magának, de még el nem vette? Menjen el, és téren vissza házába, hogy meg ne haljon a harczban, és más valaki vegye azt el. **8** Még tovább is szóljanak az előljárók a néphez, és ezt mondják: Kicsoda olyan férfi, aki férénk és lágy szívű? Menjen el, és téren vissza az ő házába, hogy az ő atyafainak szíve úgy meg ne olvadjon, mint az ő szíve. **9** És mikor elvégzik az előljárók beszédöket a néphez, állítsanak seregezéreket a nép élére. **10** Mikor valamely város alá mégy, hogy azt megostromold, békességgel kínálod meg azt. **11** És ha békességgel felel néked, és kaput nyit, akkor az egész nép, a mely találtatik abban, adófizetőd legyen, és szolgáljon néked. **12** Ha pedig nem köt békességet veled, hanem harczra kél veled, akkor zárd azt körül; **13** És ha az Úr, a te Istened kezedbe adj azt: vágj le abban minden finemű fegyver élével; **14** De az asszonyokat, a kis gyermeket, a barmokat és minden azt, a mi lesz a városban, az egész zsákmányolni valót magadnak prédáljad; és fogyaszd el a te ellenségeitől való zsákmányt, akit kezedbe ad néked az Úr, a te Istened. **15** Így cselekedjél mindenakkal a városokkal, a melyek igen messze esnek tőled, a melyek nem e nemzetek városai közül valók. **16** De e népek városaiban, a melyeket örökségül ad néked az Úr, a te Istened, ne hagyj élni csak egy lelket is; **17** Hanem mindenestől veszítsd el őket: a Khittheust, az Emoreust, a Kananeust, a Perizeust, a Khivveust és a Jebuzeust, a mint megparancsolta néked az Úr, a te Istened; **18** Azért, hogy meg ne tanítsanak titeket az ő mindenféle útálatoságaik szerint cselekedni, a melyeket ők cselekesznek az ő isteneiknek, és hogy ne vétkezzetek az Úr ellen, a ti Istenetek ellen. **19** Mikor valamely várost hosszabb ideig tartasz körülzárva, hadakozván az ellen, hogy bevegyed azt: ki ne veszítsd annak egy előfáját sem, fejszével vágván azt; hanem egyél arról, és azt magát ki ne irtsad; mert ember-é a mezőnek fája, hogy ostrom alá jusson miattad? **20** Csak a mely fáról tudod, hogy nem gyümölcstermő, azt veszítsd el és irtsd ki, és abból építs erősséget az ellen a város ellen, a mely te ellened hadakozik, mind addig, a míg leomlik az.

21 Hogyha agyonütöttet találnak azon a földön, a melyet az Úr, a te Istened ád néked birtokul, és az a mezőn fekszik, és nem tudható: ki ölte meg azt; **2** Akkor a te véneid és a te bíráid menjenek ki, és mérjék meg a földet a városokig, a melyek az agyonütött körül vannak; **3** És a mely város legközelebb esik az agyonütötthöz, annak a városnak vénei vegyenek egy üszőtőnöt, a melyivel még nem dolgoztattak, és a mely nem vont még jármot; **4** És annak a városnak vénei vigyék az üszőt valamely folyóvíz völgyébe, a melyet nem szántanak és nem vetnek, és szegjék nyakát az üszőnek ott a völgyben. **5** És járuljanak oda a papok, Lévi fiai; (mert őket választotta az Úr, a te Istened, hogy szolgáljanak néki, és hogy áldjanak az Úr nevében, és az ő ítéletök szerint legyen minden per és minden sérelem). **6** És mindenjában annak a városnak vénei, a kik legközelebb esnek az agyonütötthöz, mossák meg kezeiket a nyakaszeggett üsző felett a völgyben; **7** És szóljanak és mondják: A mi kezeink nem ontották ki ezt a vérét, sem a mi szemeink nem látták. **8** Bocsáss meg a te népednek, Izráelnek, a melyet megváltottál, Uram, és ne engedd, hogy ártatlan vér ontása legyen Izráel között, a te néped között! És bocsánatot nyernek a vérért. **9** Te azért tisztítsd ki közüled az ártatlan vérnek kiontását, mert így cselekszed azt, a mi igaz az Úr előtt. **10** Mikor hadba mégy ellenségeid ellen, és kezedbe adj őket az Úr, a te Istened, és azok közül foglyokat ejtesz; **11** És meglátsz a foglyok között egy szép ábrázatú asszonyt, és megszereted azt, úgy hogy elvennéd feleségül: **12** Vidd be őt a te házadba, hogy nyirja meg a fejét, és messe le körmeit. **13** És az ő fogoly ruháját vesse le magáról, és maradjon a te házadban, hogy sirassa az ő atyát és anyját egész hónapig; és csak azután menj be hozzá, és légy az ő férje, és legyen ő a te feleséged. **14** Hogyha pedig nem tetszik néked, bocsásd el őt az ő kivánsága szerint; de pénzért semmiképen el ne add őt; ne hatalmaskodjál rajta, miután megrontottad őt. **15** Ha valakinek két felesége van, az egyik szeretett, a másik gyűlölt, és szülnek néki fiakat, mind a szeretett, mind a gyűlölt, és a gyűlöltnek fia lesz az elsőszülött: **16** Azon a napon, a melyen az ő fiait örököskké teszi a maga jóságában, nem teheti elsőszülötté a szeretettnek fiát a gyűlöltnek fia felett, aki elsőszülött; **17** Hanem az elsőszülöttet, a gyűlöltnek fiát ismerje el, két részt adván néki mindenből, a mije van; mert az az ő erejének zsengéje, övé az elsőszülöttseg joga. **18** Ha valakinek pártütő és makacs fia van, aki az ő atya szavára és anyja szavára nem hallgat, és ha megfenyítik, sem engedelmeskedik nézik: **19** Az illet fogja meg az ő atya és anyja, és vigyék azt az ő városának véneihez és

az Ő helységének kapujába, 20 És ezt mondják a város véneinek: Ez a mi fiunk párttűrő és makacs, nem hallgat a mi szónkra, tobzódó és részeges: 21 Akkor az Ő városának minden embere kövekkel kövezze meg azt, hogy meghaljon. Így tisztítsd ki közüled a goroszt, és az egész Izráel hallja meg, és féljen! 22 Ha valakiben halászítére való bűn van, és megölik, és felakasztatott azt fára: 23 Ne maradjon éjjel az Ő holtteste a fán, hanem temesd el azt még azon a napon; mert átkozott Isten előtt a ki fán függ; és meg ne fertéztesset azt a földet, a melyet az Úr, a te Istened ád néked örökségül.

22 Ne nézd el, ha a te atyádfiának ökre vagy juha tévelyeg,

és ne fordulj el azoktól, hanem bizony tereld vissza azokat a te atyádfiához. 2 Hogyha pedig nincs közel hozzád a te atyádfia, vagy nem is ismered őt: hajtsd a barmot a magad házához, és legyen nálad, míg keresi azt a te atyádfia, és akkor add vissza néki. 3 És ekképen cselekedjél szamarával, ekképen cselekedjél ruhájával és ekképen cselekedjél a te atyádfiának minden elveszett holmijával, a mi elveszett tőle és te megtaláltad; nem szabad félrevonulnod. 4 Ha látod, hogy a te atyádfiának szamara vagy ökre az úton eldúlve fekszik, ne fordulj el azoktól, hanem vele együtt emeld fel azokat. 5 Asszony ne viseljen férfiruházatot, se férfi ne öltözék asszonyruhába; mert mind útálatos az Úr előtt, a te Istened előtt, a ki ezt műveli. 6 Ha madárfések akad elédbe az úton valamely fán vagy a földön, madárfiakkal vagy tojásokkal, és az anya rajta ül a fiakon vagy a tojásokon: meg ne fogd az anyát a fiakkal egyben; 7 Hanem bizony bocsásd el az anyát, és a fiakat fogd el magadrak, hogy jól legyen dolgod, és hosszú ideig élj. 8 Ha új házat építesz, házfededeire korlátot csinálj, hogy vérrel ne terheld a te házadat, ha valaki leesik arról. 9 Ne vess a te szőlődbe kétféle magot, hogy fertőzötté ne legyen az egész: a mag, a melyet elvetsz és a szőlőnek termése. 10 Ne szánts ökrön és szamáron együtt. 11 Ne öltözzél vegyes szövésű azaz gyapjúból és lenből szőtt ruhába. 12 A te felsőruhádnak négy szegletére, a melyet felülről öltesz, bojtokat csinálj magadrak. 13 Ha valaki feleséget vesz, és bemegy hozzá, és meggyűlöli azt, 14 És szégyenletes dolgokkal vágolja, és rossz hírbe keveri azt, mert ezt mondja: E feleséget vettettem magamnak, és hozzá mentem, de nem találtam ő benne szűzességet: 15 Akkor vegye azt a leánynak atya és anyja, és vigyék a leány szűzességének jeleit a város vénei elő a kapuba; 16 És mondja a leánynak atya a véneknek: Leányomat feleségül adtam e férfiúnak, de gyűlöli őt; 17 És íme szégyenletes dolgokkal vágolja, mondván:

Nem találtam a te leányodban szűzességet; pedig ímhol vannak az én leányom szűzességének jelei! És terítsék ki a ruhát a város vénei elő. 18 Akkor a város véne fogják meg azt a férfit, és ostromozzák meg őt; 19 És bírságolják meg száz ezüst sikkal, és adják ezt a leány atyjának; mert rossz hírbe kevert egy izráelita szűzet; és legyen annak felesége, és el nem bocsáthatja azt teljes életében. 20 Ha pedig igaz lesz a vádolás, és nem találtatik szűzesség a leányban: 21 Akkor vigyék ki a leányt az Ő atyjának háza elő, és az Ő városának emberei kövezzék meg kővel, hogy meghaljon; mert gyalázatosságot cselekedett Izráelben, paráználkodván az az Ő atyjának házánál. Így tisztítsd ki közüled a goroszt. 22 Ha rajtakapnak valamely férfit, hogy férjes asszonynal hál, ők mindenketten is meghaljanak: a férfi, a ki az asszonynal hált, és az asszony is. Így tisztítsd ki a goroszt Izráelből. 23 Ha szűz leány van jegyben egy férfiúval, és megtalálja azt valaki a városban, és vele hál: 24 Vigyétek ki mindenketőjötök annak a városnak kapuja elő, és kövezzétek meg őket kővel, hogy meghaljanak. A leányt azért, hogy nem kiáltott a városban, a férfit pedig azért, hogy meggyalázta az Ő felebarátjának feleségét. Így tisztítsd ki a goroszt Izráelből. 25 De hogyha mezőn találja a férfi a jegyben járó leányt, és erőszakoskodik rajta a férfi és vele hál: csak maga a férfi haljon meg, a ki azzal hált; 26 A leányt pedig ne bántsd, mert a leánynak nincsen halász bűne, mivel olyan ez a dolog, mint a mikor valaki felebarátjára támad és azt agyonüti. 27 Mert a mezőn találta őt; kiállthatott a jegyben járó leány, de nem volt a ki megoltalmazza őt. 28 Ha valaki el nem jegyzett szűz leánynyal találkozik, és megragadja azt, és vele hál, és rajta kapják őket: 29 Akkor a férfi, a ki vele hált, adjon a leány atyjának ötven ezüst sikkal, a leány pedig legyen feleségévé. Mivelhogy meggyalázta azt, nem bocsáthatja el azt teljes életében. 30 Ne vegye el senki az Ő atyjának feleségét, és az Ő atyjának takaróját fel ne takarja!

23 Akinek szeméremteste zúzott vagy megcsonkított,

ne menjen be az Úrnak községébe. 2 A fattyú se menjen be az Úrnak községébe; még tizedízig se menjen be az Úrnak községébe. 3 Az Ammoniták és Moábiták se menjenek be az Úrnak községébe; még tizedízig se menjenek be az Úrnak községébe, soha örökké: 4 Azért, mert nem jöttek előükbe kenyérrel és vízzel az úton, mikor kijöttetek Egyiptomból; és mivelhogy felbérlette ellened Bálámot, a Beór fiát, a mesopotámiabeli Péthorból valót, hogy megátkozzon téged. 5 De az Úr, a te Istened nem akarta meghallgatni Bálámot; hanem fordította az Úr, a te

Istened az átkot néked áldásodra, mivelhogy szeretett téged az Úr, a te Istened. 6 Ne keresd az ő békességeket és az ő javokat teljes életedben, soha. 7 Ne útáld az Edomitát; mert atyádfia az; ne útáld az égyiptombelit, mert jövevény voltál az ő földén. 8 Az olyan fiak, a kik harmadízen születnek nézik, bemehetnek az Úrnak községébe. 9 Ha táborba szállsz a te ellenséged ellen: őrizkedjél minden gonosztól. 10 Ha volna valaki közötted, a ki nem volna tiszta valami éjszakai véletlenség miatt: menjen ki a táborból, és ne menj vissza a táborba; 11 És mikor eljő az estve, mossa meg magát vízzel, és a nap lementével menjen be a táborba. 12 A táboron kívül valami helyed is legyen, hogy kimehess oda. 13 És legyen ásócskád a fegyvered mellett, hogy mikor leülsz kivül, gödröt áss azzal és ha felkész, betakarhassad azt, a mi elment tőled; 14 Mert az Úr, a te Istened, a te táborodban jár, hogy megszabadítson téged, és elődbe vesse a te ellenségeidet: legyen azért a te táborod szent, hogy ne lásson te közted valami rútságot, és el ne forduljon tőled. 15 Ne add ki a szolgát az ő urának, a ki az ő urától hozzád menekült. 16 Velek lakjék, te közötted, azon a helyen, a melyet választ valamelyikben a te városaid közül, ahol néki tetszik; ne nyomorgasd őt. 17 Ne legyen felavatott paráznanó Izráel leányai közül; se felavatott paráznaferfi ne legyen Izráel fiai közül. 18 Ne vidd be a paráznanó bérét és az ebbért az Úrnak, a te Istenednek házába akárminémű fogadás fejében; mert mind a kettőt útálja az Úr, a te Istened. 19 A te atyádfiától ne végy kamatot: se pénznek kamatját, se eleségnek kamatját, se semmi egyébnek kamatját, a mit kamatra szokás adni. 20 Az idegentől vehetsz kamatot, de a te atyádfiától ne végy kamatot, hogy megáldjon téged az Úr, a te Istened mindenben, a mire kinyújtod kezedet, azon a földön, a melyre bemégy, hogy bírad azt. 21 Ha fogadással ígérsz valamit az Úrnak, a te Istenednek: ne halogasd annak megadását; mert bizony megkeresi azt rajtad az Úr, a te Istened, és bűnül tulajdoníttatik az néked. 22 Ha pedig nem teszesz fogadást, bűn sem tulajdoníttatik néked. 23 Ügyelj arra, a mi ajkaidon kijön, és úgy teljesítsd, a mit száddal ígérsz, mint mikor szabad akaratból teszesz fogadást az Úrnak, a te Istenednek. 24 Ha bemégy a te felebarátodnak szőlőjébe, egyél szőlőt kívánságod szerint jóllakásodig, de edényedbe ne rakj. 25 Ha bemégy a te felebarátod vetésébe, kezdeddel szaggass kalászokat, de sarlóval ne vágj be a te felebarátod vetésébe.

24 Ha valaki asszonyt vesz magához, és feleségévé teszi azt, és ha azután nem találja azt kedvére valónak, mivelhogy valami illetlenséget talál benne, és ír néki vát-

levelet, és kezébe adja azt annak, és elküldi őt házától; 2 És kimegy az ő házából, és elmegy és más férfiué lesz; 3 És a második férfiu is meggylőli őt, és ír néki vát levelet, és kezébe adja azt, és elküldi őt házától; vagy ha meghal az a második férfi, a ki elvette azt magának feleségül; 4 Az első férje, a ki elküldte őt, nem veheti őt másodszor is magához, hogy feleségévé legyen, minekutána megfertéztet; mert útalaatosság ez az Úr előtt; te pedig ne tedd bűnössé a földet, a melyet az Úr, a te Istened ád néked örökségül. 5 Hogyha valaki újonnan vesz feleséget, ne menjen hadba, és ne vessenek reá semmiféle terhet; egy esztendeig szabad legyen az ő házában, és vidámita a feleségét, a kit elvett. 6 Zálogba senki ne vegyen kézimalmot vagy malomkövet, mert életet venne zálogba. 7 Hogyha rajtakapnak valakit, a ki embert lop az ő atyafai közül, Izráel fiai közül, és hatalmaskodik rajta, vagy eladja azt: haljon meg az a tolvaj. Így tisztítsd ki a gonoszt te közüled. 8 A poklosság csapásában vigyázz, hogy szorgalmatosan megtartsad és megcselekedj minden díjat, a mire a Lévita-papok tanítanak titokat; vigyázzatok, hogy a miképen megparancsoltam nékit, a képen cselekedjetek. 9 Emlékezzél meg arról, a mit cselekedett az Úr, a te Istened Miriámmal az úton, mikor kijöttetek Égyiptomból. 10 Ha kölcösön adsz valamit a te felebarátodnak: ne menj be az ő házába, hogy magad végy zálogot tőle; 11 Kivül állj meg, és az ember, a kinek kölcsönt adsz, maga vigye ki hozzád az ő zálogát. 12 Hogyha szegény ember az, ne feküdjél le az ő zálogával; 13 Bizony add vissza néki azt a zálogot napnyugtakor, hogy az ő ruhájában feküdjék le, és áldjon téged. És igazságul lesz ez néked az Úr előtt, a te Istened előtt. 14 A szegény és szűkölködő napszamoson ne erőszakoskodjál, akár atyádfiai, akár a te jövevényeid azok, a kik a te földeden a te kapuid között vannak. 15 Azon a napon add meg az ő bérét, és le se menjen felette a nap; mert szegény ő, és kívánkozik az után az ő lelke, hogy ellened ne kiáltson az Úrhoz, és bűn ne legyen rajtad. 16 Meg ne öletteszenek az atyák a fiakért, se a fiak meg ne öletteszenek az atyákért; kiki az ő bűnéért haljon meg. 17 A jövevények és az árvának igazságát el ne csavard; és az özvegyek ruháját ne vedd zálogba. 18 Hanem emlékezzél vissza, hogy szolga voltál Égyiptomban, és megváltott téged az Úr, a te Istened, onnét. Azért parancsolom én néked, hogy így cselekedjél. 19 Mikorlearatod aratni valódát a te meződön, és két felejtesz a mezőn, ne térij vissza annak felvételére; a jövevényé, az árváé és az özvegyé legyen az, hogy megáldjon téged az Úr, a te Istened, kezeidnek minden munkájában. 20 Ha olajfád termését lerázod, ne szedd le, a mi még utánad

marad; a jövevényé, árváé és az özvegyé legyen az. 21 Ha szőlődet megszeded, ne mezgeréld le, a mi utánad marad; a jövevényé, árváé és az özvegyé legyen az. 22 És emlékezzel vissza, hogy szolga voltál Égyptomnak földén. Azért parancsolom néked, hogy így cselekedjél.

25 Ha per támad férfiak között, és törvény elé mennek, és megítélik őket, és igazat adnak az igaznak és bűnösnek mondják a bűnöst: 2 Akkor, ha a bűnös ütleget érdemel, vonassa le azt a bíró, és üttesen arra maga előtt annak bűnössége szerint való számban. 3 Negyvenet üttesen rá, ne többet, hogy netalán, ha ennél több ütést üttes reá, alávalóvá legyen előtte a te atyádfia. 4 Ne kösd be az ökörnek száját, mikor nyomtat! 5 Ha testvérek laknak együtt, és meghal egy közülök, és nincs annak fia: a megholtnak felesége ne menjen ki a háztól idegen férfiúhoz; hanem a ságora menjen be hozzá, és vegye el őt magának feleségül, és éljen vele ságorsági házasságban. 6 És majd az elsőszülött, a kit szülni fog, a megholt testvér nevét kapja, hogy annak neve ki ne töröllessék Izráelből. 7 Hogyha a férfinak nincs kedve elvenni az ő ángyát, menjen el az ő ángya a kapuba a vénekhez, és mondja: Ságorom vonakodik fentartani az ő testvérenek nevét Izráelben, nem akar velem ságorsági házasságban élni. 8 Akkor hívják azt az ő városának vénei, és beszéljenek vele; és ha megáll és ezt mondja: nincs kedvem őt elvenni: 9 Akkor járuljon hozzá az ő ángya a vének szemei előtt, és húzza le saruját annak lábáról, és köpjön az arczába, és szóljon, és ezt mondja: Így kell cselekedni azzal a férfival, aki nem építi az ő testvérenek házát. 10 És „lehúzott sarujú háznap"-nek nevezék az ő nevét Izráelben. 11 Ha két férfi összevesz egymással, és az egyiknek felesége oda járul, hogy megszabadítsa az ő férjét annak kezéből, aki veri azt, és kinyújtja kezét, és megfogja annak szeméremtestét: 12 Vágd el annak kezét, meg ne szánja szemed. 13 Ne legyen a te zsákodban kétféle font: nagyobb és kisebb. 14 Ne legyen a te házadban kétféle éfa: nagyobb és kisebb. 15 Teljes és igaz fontod legyen néked; teljes és igaz éáfad legyen néked; hogy hosszú ideig élj azon a földön, a melyet az Úr, a te Istened ád néked. 16 Mert az Úr előtt, a te Istened előtt útálni való mindaz, aki ezeket cselekszi; és mindaz, aki hamiságot mível. 17 Megemlékezzel arról, a mit Amálek cselekedett rajtad az úton, a mikor Égyptomból kijöttetek: 18 Hogy reád támadt az úton, és megverte a seregnék utolsó részét, mind az erőtleneket, a kik hátról valának, a mikor magad is fáradt és lankadt voltál, és nem feltéte az Isten. 19 Mikor azért megnyugtat majd téged az Úr, a te Istened, minden te

köröskörül lévő ellenségedtől azon a földön, a melyet az Úr, a te Istened ád néked örökségül, hogy bírjad azt: töröld el Amálek emlékezetét az ég alól; el ne felejtsd!

26 Mikor pedig bemegy arra a földre, a melyet az Úr, a te Istened ád néked örökségül, és bírni fogod azt, és lakozol abban: 2 Akkor végy a föld minden gyümölcsének zsengéjéből, a melyet szerezz a te földedből, a melyet az Úr, a te Istened ád néked; és tudd kosárba és menj oda a helyre, a melyet kiválaszt az Úr, a te Istened, hogy ott lakozzék az ő neve; 3 És menj be a paphoz, aki abban az időben lesz, és mondjad néki: Vallást teszek ma az Úr előtt, a te Istened előtt, hogy bejöttem a földre, a mely felől megesküdt az Úr a mi atyáinknak, hogy nékünk adjá. 4 És a pap vegye el a kosarat kezedből, és tegye azt az Úrnak, a te Istenednek oltára elé. 5 És szólj, és mondjad az Úr előtt, a te Istened előtt: Veszendő mesopotámiai vala az atyám, és aláment vala Égyptomba, és jövevény volt ott kevesed magával; nagy, erős és temérdek néppé lón ottan. 6 Bosszúsággal illetének pedig minket az Égyptombeliek, és nyomorgatának minket, és vetének reánk kemény szolgálatot. 7 Kiáltánk azért az Úrhol, a mi atyáink Istenéhez, és meghallgatta az Úr a mi szónkat, és megtekintette a mi nyomorúságunkat, kinunkat és szorongattatásunkat; 8 És kihozott minket az Úr Égyptomból erős kézzel, kinyújtott karral, nagy rettentéssel, jelekkel és csudákkal; 9 És behozott minket a helyre, és adta nékünk ezt a földet, a tejel és mézzel folyó földet. 10 Most azért íme elhoztam ama föld gyümölcsének zsengéjét, a melyet nékem adtál Uram. És rakd le azt az Úr előtt, a te Istened előtt, és imádkozzál az Úr előtt, a te Istened előtt; 11 És örömet találj mindenből a jóban, a melyet ád néked az Úr, a te Istened, és a te házadnépének; te és a lévita, és a jövevény, aki te közötted van. 12 Ha a harmadik esztendőben, a tizednek esztendejében, minden termésedből egészen megadod a tizedet, és adod a lévitának, a jövevénynek, az árvának és özvegynek, hogy egyenek a te kapuid között, és jól lakjanak: 13 Akkor ezt mondjad az Úr előtt, a te Istened előtt: Kitakarítottam a szent részt a házból, és oda adtam azt a lévitának, a jövevénynek, az árvának és az özvegynek minden te parancsolatod szerint, a melyet parancsoltál nékem; nem hágtam át egyet sem a te parancsolataidból, sem el nem felejtettem! 14 Nem ettem belőle gyászomban, nem pusztítottam belőle tisztaálanul, és halottra sem adtam belőle. Hallgattam az Úrnak, az én Istenemnek szavára; a szerint cselekedtem, a mint parancsoltad nékem. 15 Tekints alá a te szentségednek lakóhelyéből a mennyekből, és álld meg Izráelt, a te népedet, és a földet, a melyet nékünk

adtál, a mint megesküdtél vala a mi atyáinknak, a tejjal és mézzel folyó földet. **16** E mai napon az Úr, a te Istened parancsolja néked, hogy e rendelések és végzések szerint cselekedjél: tartsd meg azért és cselekedj azokat teljes szívedből és teljes lelkedből! **17** Azt kívántad ma kimondatni az Úrral, hogy Isteneddél lesz néked, hogy járhass az Ő útai, megtudhassad az Ő rendeléseit, parancsolatait és végzéseit, és engedhess az Ő szavának; **18** Az Úr pedig azt kívánja ma kimondatni veled, hogy az Ő tulajdon népévé leszesz, a miképen szólott néked, és minden Ő parancsolatát megtartod, **19** Hogy feljebb valóvá tegyen téged minden nemzetnél, a melyeket teremtett, dícséretben, névben és dicsőségen, és hogy szent népévé lehess az Úrnak, a te Istenednek, a mint megmondta vala.

27 Mózes pedig és Izráel vénei parancsot adának a

népnek, mondván: Tartsátok meg mind e parancsolatot, a melyet én parancsolok ma néktek. **2** És a mely napon általmentek a Jordánon arra a földre, a melyet az Úr, a te Istened ád néktek: nagy köveket állíts fel, és meszeld be azokat mészszel. **3** És mihelyt általmegy, írd fel azokra e törvények minden ígéjét, hogy bemehess arra a földre, a melyet az Úr, a te Istened ád néked, a tejjal és mézzel folyó földre, a miképen megígérte néked az Úr, a te atyádnak Istené. **4** Mihelyt azért általmentek a Jordánon, állítások fel azokat a köveket, a melyeket én e mai napon parancsolok néktek, az Ebál hegynén; és meszeld be azokat mészszel. **5** És építs ott oltárt az Úrnak, a te Istenednek; olyan kövekből való oltárt, a melyeket vassal meg ne faragj. **6** Ép kövekből építsd az Úrnak, a te Istenednek oltárat; és áldozzál azon egészen égoáldozatokat az Únak, a te Istenednek. **7** Áldozzál hálaáldozatokat is, és egyél ott, és vigadozzál az Úr előtt, a te Istened előtt. **8** És írd fel a kövekre e törvények minden ígéjét igen világosan! **9** És szóla Mózes és a Lévi nemzetsegéből való papok az egész Izráelnek, mondván: Figyel és hallgass Izráel! E mai napon lettél az Úrnak, a te Istenednek népévé. **10** Hallgass azért az Úrnak, a te Istenednek szavára, és cselekedjél az Ő parancsolatai és rendelései szerint, a melyeket, én parancsolok ma néked. **11** És parancsola Mózes azon a napon a népnek, mondván: **12** Ezek álljanak fel a népnek megáldására a Garizim hegynén, mikor általmentek a Jordánon: Simeon, Lévi, Júda, Izsakhár, József és Benjámin. **13** Ezek pedig az átkozásra álljanak fel az Ebál hegynén: Rúben, Gád, Áser, Zebulon, Dán és Naftali. **14** Szóljanak pedig a léviták, és ezt mondják az egész Izráel népének felszóval: **15** Átkozott az ember, a ki faragott és öntött képet csinál, útálatara az Úrnak,

mesterember kezének munkáját, és rejtve tartja azt! És felejten az egész nép és mondja: Ámen! **16** Átkozott a ki kevésre becsüli az Ő atyát vagy anyját! És mondja az egész nép: Ámen! **17** Átkozott, a ki elmozdítja az Ő felebarátjának határát! És mondja az egész nép: Ámen! **18** Átkozott, a ki felrevetzi a vakot az úton! És mondja az egész nép: Ámen! **19** Átkozott, a ki elfordítja a jövevénynek, árvának és özvegyek igazságát! És mondja az egész nép: Ámen! **20** Átkozott, a ki az Ő atyának feleségével hál, mert feltakarja az Ő atyának takaróját! És mondja az egész nép: Ámen! **21** Átkozott, a ki közösül valamely barommal! És mondja az egész nép: Ámen! **22** Átkozott, a ki az Ő leánytestvéreivel hál, az Ő atyának leányával vagy az Ő anyjának leányával! És mondja az egész nép: Ámen! **23** Átkozott, a ki az Ő napával hál! És mondja az egész nép: Ámen! **24** Átkozott, a ki megöli az Ő felebarátját titkon! És mondja az egész nép: Ámen! **25** Átkozott, a ki ajándékot fogad el, hogy ártatlan lelék vérét ontha! És mondja az egész nép: Ámen! **26** Átkozott, a ki meg nem tartja e törvények ígéit, hogy cselekedje azokat! És mondja az egész nép: Ámen!

28 Ha pedig szorgalmatosan hallgatz az Úrnak, a te

Istenednek szavára, és megtartod és teljesíted minden Ő parancsolatát, a melyeket én parancsolok ma néked: akkor e földnek minden népénél feljebbvalóvá tesz téged az Úr, a te Istened; **2** És reád szállanak mind ez áldások, és megteljesednek rajtad, ha hallgatz az Úrnak, a te Istenednek szavára. **3** Áldott leszesz a városban, és áldott leszesz a mezőben. **4** Áldott lesz a te méhednek gyümölcsé és a te földednek gyümölcsé, és a te barmodnak gyümölcsé, a te teheneidnek fajzása és a te juhaidnak ellése. **5** Áldott lesz a te kosarad és a te sütő tekenőd. **6** Áldott leszesz bejöttödben, és áldott leszesz kimentedben. **7** Az Úr megszalasztja előtted a te ellenségeidet, a kik reád támadnak; egy úton jönök ki reád, és hét úton futnak előled. **8** Áldást parancsol melléd az Úr a te csűreidben és mindenben, a mire ráteszed kezedet; és megáld téged azon a földön, a melyet az Úr, a te Istened ád néked. **9** Az Úr felkészít téged magának szent néppé, a miképen megesküdt néked, ha megtartod az Úrnak, a te Istenednek parancsolatait, és az Ő útai jársz. **10** És megérti majd a földnek minden népe, hogy az Úrnak nevéről neveztetel, és félnek tőled. **11** És bővölködővé tesz téged az Úr minden jóban: a te méhednek gyümölcsében, a te barmodnak gyümölcsében és a te földednek gyümölcsében, azon a földön, a mely felől megesküdt az Úr a te atyádnak, hogy néked adja azt. **12** Megnyitja néked az Úr az Ő drága kincsesházát, az eget, hogy esőt adjon a te földednek

alkalmas időben, és megáldja kezednek minden munkáját, és kölcsönt adsz sok népnek, te pedig nem veszesz kölcsönt. **13** És fejjé tesz téged az Úr és nem farkká, és mindenki által feljebbvaló leszesz és nem alábbvaló, ha hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek parancsolataira, a melyeket én parancsolok ma néked, hogy tartsd meg és teljesítsd azokat; **14** És ha el nem térsz egyetlen ígértől sem, a melyeket én parancsolok néktek, se jobbra, se balra, járván idegen istenek után, hogy azokat tiszteljétek. **15** Ha pedig nem hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek szavára, hogy megtartsad és teljesítsd minden parancsolatát és rendelését, a melyeket én parancsolok ma néked: reád jónek mind ez átkok, és megteljesednek rajtad; **16** Átkozott leszesz a városban, és átkozott a mezőn. **17** Átkozott lesz a te kosarad és a te sütő tekenőd. **18** Átkozott lesz a te méhednek gyümölcse és a te földednek gyümölcse, a te teheneidnek fajzása és a te juhaidnak ellése. **19** Átkozott leszesz bejöttödben, és átkozott leszesz kimentedben. **20** Bocsát az Úr te reád átkot, bomlást és romlást mindenben, a mit kezdesz vagy cselekszel; mígnem eltörölhetetl és mígnem gyorsasággal elveszesz a te cselekedeteidnek gonoszsága miatt, a melyekkel elhagyta engem. **21** Hozzád ragasztja az Úr a döghalált, mígnem elemészt téged arról a földről, a melyre bemégy, hogy bírjad azt. **22** Megver téged az Úr szárazbetegséggel hidegleléssel, gyulasztó és izzasztó betegséggel, aszállyal, szárazsággal és ragyával; és üldöznek téged, mígnem elveszesz. **23** Eged, a mely fejed felett van, rézzé, a föld pedig, a mely lábad alatt van, vassá válik. **24** Az Úr eső helyett port és hamut ád a te földedre; az égből száll reád, mígnem elpusztulsz. **25** Az Úr megszalaszt téged a te ellenségeid előtt; egy úton mégy ki ő reá, és hét úton futsz előtte, és a föld minden országának rettentésére leszel. **26** És eledelévé lesz a te holttested az ég minden madarának és a föld vadainak, és nem lesz, aki elűzze azokat. **27** Megver téged az Isten Égyptomnak fekélyével, és súlylyel, varral és viszketegséggel, a melyekből ki nem gyógyítathatól. **28** Megver téged az Úr tébolyodással, vaksággal és elmezavarodással; **29** És tapogatni fogsz délnél, a mint tapogat a vak a setétségen; és szerencsétlen leszel a te útaidban, sőt elnyomott és kifosztott leszel minden időben, és nem lesz, aki megszabadítson. **30** Feleséget jegyzesz magadnak, de más férfi hál azzal; házat építesz, de nem lakol benne; szőlőt ültetsz, de nem veszed annak hasznát. **31** A te ökröd szemed előtt vágatik le, és nem eszel abból; a te szamarad elragadtatik előled, és nem tér vissza hozzád; a te juhaid ellenségeidnek adatnak, és nem lesz, aki megszabadítson. **32** A te fiaid és leányaid más népnek adatnak, és a te

szemeid néznek és epekednek utánok egész napon, és nem lesz erő a te kezedben. **33** A te földednek gyümölcset, és minden fáradtságos szerzeményedet oly nép emészi fel, a melyet nem ismertél, sőt elnyomott és megnyomorított leszel minden időben. **34** És megtébolyodol a látványtól, a melyet látni fognak a te szemeid. **35** Megver téged az Úr gonosz kelésekkel a te téerdeiden és czombajaidon, a melyekből ki nem gyógyítathatól, talpadtól fogva a koponyádig. **36** Az Úr elvisz téged és a te királyodat, a kit magad fölé emelsz, oly nép közé, a melyet nem ismertél sem te, sem a te atyáid; és szolgálni fogsz ott idegen isteneket: fát és követ. **37** És iszonyattá, példabeszéddé és gúnyára leszel minden népnél, a melyek közé elűz téged az Úr. **38** Sok magot viszel ki a mezőre, de keveset takarsz be, mert felemészti azt a sáska. **39** Szőlőket ültetsz és miveled azokat, de bort nem iszol, meg sem szed, mert elemészti azokat a féreg. **40** Olajfáid lesznek minden határodban, de nem kened magadat olajjal, mert olajfádnak gyümölcse lehull. **41** Fiakat és leányokat nemzesz, de nem lesznek tiéid; mert fogságra jutnak. **42** minden fádat és földednek minden gyümölcset megemészti a sáska. **43** A jövevény, aki közötted van, feljebb-feljebb emelkedik felettesed, te pedig alább-alább szállasz. **44** Ő fog néked kölcsönt adni, és nem te kölcsönözöl néki; ő fej lesz, te pedig fark leszel. **45** És ez átkok mind reád szállanak, és üldöznek téged és megteljesednek rajtad, mígnen elpusztulsz; mert nem hallgattál az Úrnak, a te Istenednek szavára, hogy megtartottad volna az ő parancsolatait és rendeléseit, a melyeket parancsolt néked; **46** És rajtad lesznek jelül és csudául, és a te magodon mind örökké. **47** A miatt, hogy nem szolgáltad az Urat, a te Istenedet örömmel és jó szívvel, mindenkel bővölködvén: **48** Szolgálod majd a te ellenségeidet, a kiket reád bocsát az Úr, éhen és szomjan, mezítelen és mindenek szűkiben; és vasigát vet a te nyakadra, mígnen elpusztít téged. **49** Hoz az Úr ellened népet meszszünneni, a földnek széléről, nem különben, a mint repül a sas; oly népet, a melynek nyelvét nem érted; **50** Vad tekintetű népet, a mely nem tisztei a vén embert, és a gyermeknek nem kedvez: **51** És felemészti a te barmodnak tenyészését és a te földednek gyümölcset, mígnem kipusztulsz; a mely nem hágy néked a te gabonából, boróból, olajóból, és a te teheneidnek fajzásából, juhaidnak elléséből, mígnem kiveszít téged. **52** És megszáll téged minden városodban, mígnen leomolnak a te magas és erős kőfalaid, a melyekben bízol, minden te földeden: megszáll téged minden városodban, minden te földeden, a melyet az Úr, a te Istened ád néked. **53** És megeszed a te méhednek gyümölcset, a te

fiaidnak és leányidnak húsát, a kiket ád néked az Úr, a te Istened – a megszállás és szorongattatás alatt, a melylyel megszorongat téged a te ellenséged. 54 A te közötted való finnyás és igen kedvéré nevekedett férfi is íríg szemmel tekint az ő atyjafiára, az ő szeretett feleségére és fiainak maradékrészére, a kik megmaradtak még. 55 Hogy ne kelljen adnia azok közül senkinek az ő fiainak húsából, a mit eszik, mivelhogy semmi egyebe nem marad a megszállás és szorongattatás alatt, a melylyel megszorongat téged a te ellenséged minden városodban. 56 A közötted való finnyás és kedvéré nevekedett asszony (a ki meg se próbálta talpát a földre bocsátani az elkönyesedés és finnyásság miatt) íríg szemmel tekint az ő szeretett férjére, fiára, leányára. 57 Az ő mássá miatt, a mely elmegy tőle és gyermekei miatt, a kiket megszül; mert megeszi ezeket titkon, mikor mindenből kifogy, a megszállás és szorongattatás alatt, a melylyel megszorongat téged a te ellenséged a te városaidban. 58 Hogyha meg nem tartod és nem teljesíted e törvény minden ígéjét, a melyek meg vannak írva e könyvben, hogy féljed e dicsőséges és rettenetes nevet, az Úrét, a te Istenedét: 59 Csudálatosakká teszi az Úr a te csapásaidat, és a te magodnak csapásait: nagy és maradandó csapásokká, gonosz és maradandó betegségekké. 60 És reád fordítja Égyiptomnak minden nyavalýját, a melyektől írtóztál vala, és hozzád ragadnak azok. 61 Mindazt a betegséget és mindazt a csapást is, a melyek nincsenek megírva e törvénynek könyvében, reád rakja az Úr, míglen kipusztulsz. 62 És kevesen maradtok meg, a kik annak előtte oly sokan voltatok, mint az égnek csillagai; mivelhogy nem hallgattál az Úrnak, a te Istenednek szavára. 63 És a miképen örvendezett az Úr rajtak, hogy jót tett veletek és megsokasított titeket: akképen fog örvendezni az Úr rajtak, hogy kiveszt és kipusztíti titeket; és ki fogtok gyomláltatni arról a földről, a melyre te bemégy, hogy bírjad azt. 64 És szétszór téged az Úr minden nép közé, a földnek egyik végétől a földnek másik végéig; és szolgálni fogsz ott idegen istenetek, a kiket sem te nem ismertél, sem a te atyáid: fát és követ. 65 De e nemzetek között sem pihensz meg, és nem lesz a te talpadnak nyugodalma; mert rettegő szívet, epedő szemeket és sóvárgó lelket ád ott néked az Úr. 66 És a te életed kétséges lesz majd előtted: és rettegni fogsz éjjel és nappal, és nem bízol életedben. 67 Reggel azt mondod: Bárcsak estve volna! estve pedig azt mondod: Bárcsak reggel volna! – a te szívednek rettegései miatt, a melylyel rettegsz, és a te szemeidnek látása miatt, a melyet látsz. 68 És visszavisz téged az Úr Égyiptomba hajókon, azon az úton, a melyről azt mondtam néked, hogy nem fogod azt többé meglátni! És

áruljátok ott magatokat a ti ellenségeiteknek szolgákul és szolgálóleányokul, de nem lesz, a ki megvegyen.

29 Ezek annak a szövetségnak ígéri, a mely felől megparancsolta az Úr Mózesnek, hogy kösse meg azt Izráel fiaival Moábnak földén, azon a szövetségen kívül, a melyet kötött vala velük a Hóreben. 2 És előhívata Mózes az egész Izráelt, és monda nézik: Ti láttátok mind azt, a mit szemeitek előtt cselekedett az Úr Égyiptom földén a Faraóval és minden ő szolgájával, és egész földével: 3 A nagy kísértéseket, a melyeket láttak a te szemeid, a jeleket és ama nagy csudákat. 4 De nem adott az Úr nétek szívet, hogy jól értsetek, szemeket, hogy lássatok, és füleket, hogy halljatok, mind e mai napig. 5 Mindamellett is vezérlettelek titeket a pusztában negyven esztendeig; nem koptak le a ti ruháitok rólatok, és a te sarud sem kopott le lábadról. 6 Kenyeret nem ettek, sem bort, sem részegítő italt nem ittak, hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, a ti Istenetek. 7 És eljutottatok e helyre, és kijöve előnkbe Szíhon, Hesbonnak királya, és Óg, Básánnak királya, hogy megütközzenek velünk, de megvertük őket. 8 És elvettük az ő földjöket, és odaadtuk örökségül a Rubenitáknak, Gáditáknak és a Manassé-törzs felének. 9 Tartsátorok meg azért e szövetségnak ígérő, és a szerint cselekedjetek, hogy szerencsések legyetek mindenben, a mit cselekesztek. 10 Ti e napon mindenjában az Úr előtt, a ti Istenetek előtt álltok: a ti főembereitek, törzseitek, véneitek és a ti tisztartói, Izráelnek minden férfinak; 11 A ti kicsinyeitek, feleségeitek és a te jövevényed, a ki a te táborodban van, sőt favágói és vízmerítői is; 12 Hogy szövetségre lépjeket az Úrral, a ti Istenetekkel, és pedig az ő esküjével erősített kötésre, a melyet ma köt meg veled az Úr, a te Istened; 13 Hogy az ő népévé emeljen ma téged, ő pedig legyen néked Istened, a miképen szólott néked, és a miképen megesküdt a te atyáidnak, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak. 14 És nem csak ti veletek kötöm én e szövetséges, és ez esküvéses kötést, 15 Hanem azzal, a ki itt van velünk, és itt áll e mai napon az Úr előtt, a mi Istenünk előtt, és azzal is, a ki nincsen e mai napon itt velünk. 16 (Mert ti tudjátok miképen laktunk Égyiptomnak földén, és miképen jöttünk által a nemzetek között, a kiken általjöttetek. 17 És láttátok az ő undokságaiat és bálványaiat: fát és követ, ezüstöt és aranyat, a melyek nálok vannak.) 18 Vajha ne lenne közöttetek férfi vagy asszony, nemzetseg vagy törzs, a kinek szíve elforduljon e napon az Úrtól, a mi Istenünkötől, hogy elmenjen és szolgáljon e nemzetek isteneinek; vajha ne lenne köztetek méreg- és ürömtermő gyökér! 19 És ha lesz, a ki hallja

ez esküvéses kötésnek ígéít, és boldognak állítja magát az ő szívében, ezt mondván: Békességem lesz nékem, ha a szívem gondolata szerint járok is, (hogy a részeg és a szomjas együtt veszszenek): 20 Nem akar majd az Úr annak megbocsátani, sőt felgerjer az Úrnak haragja és búsulása az ilyen ember ellen, és rászáll arra minden átok, a mely meg van írva e könyiben, és eltöri az Úr annak nevét az ég alól. 21 És kiválasztja azt az Úr veszedelemre, Izráelnek minden törzse közül, a szövetségnak minden átka szerint, a melyek meg vannak írva e törvénykönyvben. 22 És ezt fogja mondani a következő nemzedék, a ti fiaitok, a kik ti utánatok támadnak, és az idegen, a ki messze földről jön el, ha látni fogják e földnek csapásait és nyomorúságait, a melyekkel megnyomorította azt az Úr: 23 Kénkő és só égette ki egész földjét, be sem vethető, semmit nem terem, és semmi fű sem nevekedik rajta; olyan, mint Sodomának, Gomorának, Ádmának és Czeboimnak elsülyesztett helye, a melyeket elsülyeszt az Úr haragjában és búsulásában. 24 Azt fogják majd kérdezni minden nemzetek: Miért cselekedett az Úr így ezzel a föddel? Micsoda nagy felgerjerése ez a haragnak? 25 És ezt mondják majd: Azért, mert elhagyták az Úrnak, az ő atyáik Istenének szövetségét, a melyet akkor kötött velük, a mikor kihozta őket Égyptom földéről; 26 És elmentek, és szolgáltak idegen isteneket, és imádták azokat; olyan isteneket, a kiket nem ismertek volt és nem adott nékik az Isten. 27 És felgerjeredett az Úrnak haragja e föld ellen, hogy reá hozza mindazt az átkot, a mely meg van írva e könyiben. 28 És kigyomálta őket az Úr az ő földjökről haragjában, búsulásában és nagy indulatjában; és vetette őket más földre, a mint mai nap is van. 29 A titkok az Úréi, a mi Istenünkéi; a kinyilatkoztatott dolgok pedig a miénk és a mi fiainké mind örökké, hogy e törvénynek minden ígéjét beteljesítsük.

30 És ha majd elkövetkeznek reád minden ezek: az áldás és az átok, a melyet elődbe adtam néked; és szívedre veszed azt ama nemzetek között, a kik közé oda taszított téged az Úr, a te Istened; 2 És megtérsz az Úrhoz, a te Istenedhez, és hallgatsz az ő szavára minden szerint, a mint én parancsolom néked e napon, te és a te fiaid teljes szívedből és teljes lelkedből: 3 Akkor visszahozza az Úr, a te Istened a te foglyaidat, és könyörül rajtad, és visszahozván, összegyűjt majd téged minden nép közül, a kik közé oda szórt téged az Úr, a te Istened. 4 Ha az ég szélére volnál is taszítva, onnént is összegyűjt téged az Úr, a te Istened, és onnént is felvesz téged; 5 És elhoz téged az Úr, a te Istened a földre, a melyet bírtak a te atyáid,

és bírni fogod azt; és jól tesz veled, és inkább megsokasít téged, mint a te atyáidat. 6 És körülmetlí az Úr, a te Istened a te szívedet, és a te magodonak szívét, hogy szeressed az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből, hogy élj. 7 Mind ez átkokat pedig rábocsátja az Úr, a te Istened a te ellenségeidre és gyűlölföldre, a kik üldöztek téged. 8 Te azért térij meg, és hallgass az Úr szavára, és teljesítsd minden parancsolatát, a melyeket én e mai napon parancsolok néked. 9 És bővölködővé tesz téged az Úr, a te Istened kezeidnek minden munkájában, a te méhednek gyümölcsében, a te barmodnak gyümölcsében és a te földednek gyümölcsében, a te jódra. Mert hozzád fordul az Úr és öröme lesz benned a te jódra, a miképen öröme volt a te atyáidban. 10 Hogyha hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek szavára, megtartván az ő parancsolatait és rendeléseit, a melyek meg vannak írva e törvénykönyvben, és ha teljes szívedből és teljes lelkedből megtérsz az Úrhoz, a te Istenedhez. 11 Mert e parancsolat, a melyet én e mai napon parancsolok néked, nem megfoghatatlan előtted; sem távol nincs tőled. 12 Nem a mennyben van, hogy azt mondanád: Kicsoda hág fel érettünk a mennybe, hogy elhozza azt nékünk, és hallassa azt velünk, hogy teljesítsük azt? 13 Sem a tengeren túl nincsen az, hogy azt mondanád: Kicsoda meg át érettünk a tengeren, hogy elhozza azt nékünk és hallassa azt velünk, hogy teljesítsük azt? 14 Sőt felette közel van hozzád ez íge: a te szádban és szívedben van, hogy teljesítsed azt. 15 Lám elődbe adtam ma néked az életet és a jót: a halált és a gonoszt. 16 Mikor én azt parancsolom néked ma, hogy szeressed az Urat, a te Istenedet, hogy jár az ő útain, és tartsd meg az ő parancsolatait, rendeléseit és végzéseit, hogy élj és szaporodjál, és megáldjon téged az Úr, a te Istened a földön, a melyre bemégy, hogy bírjad azt. 17 Ha pedig elfordul a te szíved, és nem hallgatsz meg, sőt elhajolsz és idegen isteneket imádsz, és azoknak szolgálsz; 18 Tudtotokra adom ma néktek, hogy bizony elvesztek: nem éltek sok ideig azon a földön, a melyre a Jordánon által kelvén, bemégy, hogy bírjad azt. 19 Bizonyáságul hívom ellenetek ma a mennyet és a földet, hogy az életet és a halált adtam előökbe, az áldást és az átkot: válaszd azért az életet, hogy élhess minden te, minden a te magod; 20 Hogy szeressed az Urat, a te Istenedet, és hogy hallgass az ő szavára, és ragaszkodjál hozzá; mert ő a te életed és a te életednek hosszúsága; hogy lakozzál azon a földön, a mely felől megesküdt az Úr a te atyáidnak, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak, hogy nézik adjá azt.

31 És méne Mózes, és ez ígéket mondotta vala az egész Izráelnek; 2 Monda pedig nékik: Száz és húsz esztendős vagyok ma, nem járhatok többé ki és be: az Úr pedig azt mondá nékem: Nem mégy át ezen a Jordánon. 3 Az Úr, a te Istened maga megy át előtted, ő pusztítja el e nemzeteket előtted, hogy bírjad őket; Józsué az, aki átmegy előtted, a mint megmondotta az Úr. 4 És akképen cselekszik azokkal az Úr, a miképen cselekedett Szíhonnal és Óggal az Emoreusok királyaival, és azoknak földjükkel, a melyeket elpusztított vala. 5 Ha azért előtörökbe adja őket az Úr, egészen a szerint a parancsolat szerint cselekedjetek velök, a mint parancsoltam néktek. 6 Legyetek erősek és bátrak, ne féljetek és ne rettegjetek tőlök, mert az Úr, a te Istened maga megy veled; nem marad el tőled, sem el nem hagy téged. 7 Szólítá azért Mózes Józsuét, és monda néki az egész Izráel szemei előtt: Légy erős és bátor, mert te mégy be e néppel a földre, a mely felől megesküdt az Úr az ő atyáinak, hogy nékik adjá, és te osztod el azt nékik örökségül. 8 Az Úr, ő az, aki előtted megy, ő lesz te veled; el nem marad tőled, sem el nem hagy téged: ne félj és ne retteg! 9 És megírá Mózes e törvényt, és adá azt a papoknak, a Lévi fiainak, a kik hordozzák az Úr szövetségének látáját, és Izráel minden vénjének. 10 És megparancsolá nékik Mózes, mondván: A hetedik esztendő végén, az elengedés esztendejének idejében, a sátorok innepén; 11 Mikor eljön az egész Izráel, hogy megjelenék az Úr előtt, a te Istened előtt azon a helyen, a melyet kiválaszt: olvasd fel e törvényt az egész Izráel előtt fülök hallására. 12 Gyűjtsd egybe a népet, a férfiakat, az asszonyokat, a kicsinyeket és a te jövevényedet, aki a te kapuidon belől van, hogy hallják és tanuljanak, és féljék az Urat, a ti Isteneteket, és tartsák meg és teljesítsék e törvénynek minden ígéjét. 13 És az ő fiaik is, a kik nem tudják még, hallják és tanulják meg, hogy az Urat, a ti Isteneteket kell férni mind addig, a míg éltek azon a földön, a melyre által keltek a Jordánon, hogy bírjátok azt. 14 Monda azután az Úr Mózesnek: Íme elközelgettek a te napaid, hogy meghalj; hívド elő Józsuét, és álljatok fel a gyülekezetnek sátorában, hogy parancsolatokat adják néki. Elméne azért Mózes és Józsué, és felállának a gyülekezet sátorában. 15 És megjelenék az Úr a sátorban, felhőoszlopan, és megállá a felhőoszlop a sátor nyílása felett, 16 És monda az Úr Mózesnek: Íme te elaluszol a te atyáiddal, és ez a nép felkél, és idegen istenek után jár és paráználkodik azon a földön, a melyre bemegy, hogy lakozzék azon; és elhagy engem, és felbontja az én szövetségemet, a melyet én ő vele kötöttem. 17 De felgerjed az én haragom ő ellene azon

a napon, és elhagyom őt, és elrejtem az én orczámat ő előle, hogy megemészessék. És mikor utoléri a sok baj és nyomorúság, mondani fogja azon a napon: Avagy nem azért értek-é engem ezek a bajok, hogy nincsen az én Istenem én közöttém? 18 Én pedig valóban elrejtem az én orczámat azon a napon az ő minden gonoszsága miatt, a melyet cselekedett, mivelhogy más istenekhez fordult. 19 Most pedig írjátok fel magatoknak ez éneket, és tanítsd meg arra Izráel fiait; adjad azt szájokba, hogy legyen nékem ez ének bizonyásul Izráel fiai ellen. 20 Mert beviszem őt arra a földre, a mely felől megesküdtem az ő atyáinak, a tejjel és mézzel folyó földre; és eszik, jóllakik és meghízik, azután pedig más istenekhez fordul, és azoknak szolgál, és meggyaláz engem, és felbontja az én szövetségemet. 21 Mikor pedig utoléri őt a sok baj és nyomorúság: akkor szóljon ez az ének előtte bizonyásuképen (mert nem meg feledésbe az ő maradékának szájából), mert tudom az ő gondolatát, a mely szerint cselekszik már most is, minek előtte bevinném őt arra a földre, a mely felől megesküdtem vala. 22 Megírá azért Mózes ezt az éneket azon a napon, és megtanítá arra Izráel fiait. 23 Azután parancsola az Úr Józsuénak, a Nún fiának, és monda: Légy erős és bátor, mert te viszed be Izráel fiait arra a földre, a mely felől megesküdtem nékik; és én veled leszek. 24 Mikor pedig teljesen és mind végig beírta Mózes e törvény ígéit könyvbe: 25 Parancsola Mózes a lévitáknak, a kik hordozzák vala az Úr szövetségének látáját, mondván: 26 Vegyétek a törvénykönyvet, és tegyétek ezt az Úrnak, a ti Isteneteknek szövetségládája oldalához, és legyen ott ellened bizonyásul; 27 Mert én ismerem a te pártos voltodat, és kemény nyakadat. Ímé most is, holott még köztetek élek, pártot tüttetek az Úr ellen; mennyivel inkább halálom után? 28 Gyűjtsétek én hozzá a ti törzseiteknek minden vénjét és a ti előljáróitokat, hadd mondjam el ez ígéket az ő füleik hallására, és hadd hívjam bizonyásul ellenök a mennyet és földet. 29 Mert tudom, hogy halálom után minden inkább-inkább megromoltok és eltértek az útról, a melyet parancsoltam néktek; és utolér majd titeket a veszedelem a későbbi időben, mivelhogy gonoszt cseleksztek az Úrnak szemei előtt, bosszantván őt kezeiteknek csinálmaányával. 30 Azután elmondá Mózes Izráel egész gyülekezetének füle hallására ez éneknek ígéít, mind végig.

32 Figyeljetek egek, hadd szóljak! Hallgassa a föld is számnak beszédeit! 2 Cseppegjen tanításom, mint eső; hulljon mint harmat a beszédem; mint langyos zápor a gyenge fűre, s mint permetezés a pázsitra! 3 Mert az Úr nevét hirdetem: magasztaljátok Istenünket! 4 Kőszikla!

Cselekedete tökéletes, mert minden ő úta igazság! Hűséges Isten és nem csalárd; igaz és egyenes ő! 5 Gonoszak voltak hozzá, nem fiai, a magok gyalázatja; romlott és elvetemült nemzedék. 6 Így fizettek-é az Úrnak: balga és értelmetlen nép?! Nem atyád-é ő, a ki teremtett? Ő alkotott és erősített meg. 7 Emlékezzél meg az ős időkről; gondoljátok el annyi nemzedék éveit! Kérdezd meg atyádat és megjelenti néked, a te véneidet és megmondják néked! 8 Mikor a Felséges örökséget osztott a népeknak; mikor szétválasztá az ember fiait: megszabta a népek határait, Izráel fiainak száma szerint, 9 Mert az Úrnak része az ő népe, Jákób néki sorossal jutott öröksége. 10 Puszta földön találta vala őt, zordon, sivatag vadonban; körülvette őt, gondja volt reá, őrizte, mint a szeme fényét; 11 Mint a fészkén felrebbenvő sas, fiai felett lebeg, kiterjeszti felettes szárnyait, felveszi őket, és tollain emeli őket: 12 Egymaga vezette őt az Úr; idegen Isten nem volt ő vele. 13 A föld magaslatain járatta őt, mezők terméseivel étette, kősziklából is mézet szopattott vele, kovaszirtből is olajat; 14 Tehenek vaját, és juhok tejét bárányok kövérjével, básáni kosokat és bakkecskéket a buza java kövérjével; és szőlő vérét, bort ittál. 15 És meghízott Jesurun, és rúgódozott. Meghíztál, megkövéredtél, elhájasodtál. És elhagyá Istent, teremtőjét, és megveté az ő üdvösségek kőszikláját. 16 Idegen istenekkel ingerelték, útálatosságokkal bosszantották. 17 Ördögöknek áldoztak, nem Istennek; isteneknek, a kiket nem ismertek; újaknak, a kik csak most támadtak, a kiket nem rettegtek a ti atyáitok. 18 A Kősziklát, a ki szült téged, elfeleddted; megfelejtkeztél Isterről, a ki nemzett téged. 19 Látta ezt az Úr és megúltára bosszúságában az ő fiait és leányait. 20 És monda: Elrejtem orczámat előlök, hadd látom, mi lesz a végök? Mert elzüllött nemzettség ez, fiak, a kikben nincs hűség! 21 Azzal ingereltek ők, a mi nem isten; hiábaivalóságaikkal bosszantottak engem; én pedig azzal ingerlem őket, a mi nem népem: bolond nemzettel bosszantom őket. 22 Mert tűz lobban fel haragomban és leág a Seol fenekéig; megemészti a földet és gyümölcsét, és felgyűjtja a hegyek alapjait. (Sheol h7585) 23 Veszedelmeket halmozok reájok, nyilaimat mind rájok fogyasztom. 24 Éhségtől aszottan, láztól emésztetten és keserű dögvésztől – a vadak fogait is rájok bocsátom, a porban csúszók mérgével együtt. 25 Kivül fegyver pusztít, az ágyasházakban rettegés: ifjat és szőzet, csecsszopót a vén emberrel együtt. 26 Mondom: Elfuvom őket, eltörlöm emlékezetöket az emberek közül. 27 Ha nem tartanék az ellenség bosszantásától, hogy szorongatóik a dolgot félremagyarázzák, és hogy ezt mondják: A mi kezünk a hatalmas, és nem az Úr cselekedte mind ezt! - 28 Mert

tanács-vesztett nép ez, és nincs bennök értelem. 29 Vajha eszesek volnának, megértenék ezt, meggondolnák, hogy mi lesz a végök! 30 Miképen kergethetne egy ezeret, és kettő hogyan üzhetne tízezeret, ha az ő Kősziklajok el nem adja őket, és ha az Úr kézbe nem adja őket?! 31 Mert a mi Kősziklánk nem olyan, mint az ő kősziklajok; elleniségeink is megítélhetik! 32 Mert az ő szőlőjök Sodoma szőlője és Gomora mezőssége; bogyók mérges bogyók, keserűek a gerézdeik. 33 Sárkányok mérge az ő boruk, áspiskígyóknak kegyetlen épéje. 34 Nincsen-é ez elrejtve nálam, lepecsételve az én kincseim között? 35 Enyém a bosszúállás és megfizetés, a mikor lábuk megtántorodik; mert közel van az ő veszedelmök napja, és siet, a mi rájok vár! 36 Mert megítéli az Úr az ő népét, és megkönyörül az ő szolgáin, ha látja, hogy elfogyott az erő, s védett és védetlen oda van. 37 És ezt mondja: Hol az ő istenök? A Kőszikla, a melyben bizakodtak? 38 A kik megették az ő véres áldozataik kövérjét, megittek az ő itálaldozatuk borát: keljenek fel és segítsenek meg titeket, és oltalmazzanak meg titeket! 39 Most lássátok meg, hogy én vagyok, és nincs Isten kívülem! Én ölöök és eleveníték, én sebesíték és én gyógyítok, és nincs, aki kezemből megszabadítson. 40 Mert felemelem kezemet az égre, és ezt mondomb: Örökké élek én! 41 Ha megélesitem fényes kardomat és ítélezet fog kezem: bosszút állok ellenségeimen és megfizetek gyűlölöömnek. 42 Megrészegitem nyilaimat vérrel, és kardom jól lakik hússal: a legyilkoltak és foglyok vérével, az ellenség vezéreinek fejéből! 43 Uijongatok ti nemzetek, ő népe! Mert ő megtorolja az ő szolgáinak vérét, bosszút áll az ő ellenségein, földjének és népének megbocsát! 44 Elméne azért Mózes és elmondá ez éneknek minden ígéjét a nép füle hallására, ő és Józsué a Nún fia. 45 És mikor végig elmondá Mózes mind ez ígéket az egész Izráelnek, 46 Monda nékik: Vegyétek szívetekre mind ezeket az ígéket, a melyekkel én bizonyoságot teszek ellenetek e mai napon; és parancsoljátok meg fiaitoknak, hogy tartsák meg és teljesítsék a törvénynek minden ígéjét; 47 Mert nem hiábaivaló íge ez néktek; hanem ez a ti életetek, és ez íge által hosszabbítjátok meg napjaitokat azon a földön, a melyre általmentek a Jordánon, hogy bírájátok azt. 48 És ugyanezen a napon szóla az Úr Mózesnek, mondván: 49 Menj fel ebbe az Abarim hegysége, a Nébó hegycsúcsra, a mely Moáb földén van és pedig Jérikhóval átellenben; és nézd meg a Kanaán földét, a melyet én Izráel fiainak adok örökségül. 50 És halj meg a hegyen, a melyre felméggy, és takarítassál a te népedhez, a miképen meghalt Áron, a te testvéred a Hór hegyén, és takarítattat az ő népeihez; 51 Mivelhogy vétkeztetek ellenem Izráel fiai között

a versengésnek vizénél, a Czin pusztájában Kádesnél: mert nem szenteltetek meg engem Izráel fiai között. 52 Mert szemközt látod a földet; de arra a földre, a melyet én adok Izráel fiainak, oda nem mégy be.

33 Ez pedig az áldás, a melylyel megáldá Mózes, az

Istennek embere, Izráel fiait az ő halála előtt. 2 Monda ugyanis: Az Úr a Sinai hegyről jött, és Szeirből támadt fel nékik; Párán hegyről ragyogott elő, tízezer szent közül jelent meg, jobbja felől tüzes törvény vala számukra. 3 Bizony szereti ő a népeket! Mind kezdenél vannak az ő szentjei, oda szegődnek, a te lábaidhoz, és hallgatják a te beszédeidet. 4 Törvényt parancsolt nékünk Mózes, örökségül Jákób községének. 5 És király lőn Jesurunban, mikor összegyűlték a népnek fejei, és együtt voltak Izráel törzsei. 6 Éljen Rúben és meg ne haljon; és száma legyen embereinek. 7 Ez pedig a Júda áldása; és monda: Hallgasd meg Uram a Júda szavát, és vidd be őt az ő népéhez. Az ő keze elégséges legyen néki, de légy segítsége az ő szorongatói ellen. 8 Léviről pedig monda: A te Thummimod és Urimod a te kegyes férfiadé, a kit megkísértél Masszában, a kivel perbe szálltál Mériba vizeinél. 9 A ki azt mondta az ő atyáról és anyáról: Nem láttam őt; és az ő atyafait nem ismerte, fiaival sem gondolt; mert megtartották a te beszédedet, és ragaszkodtak szövetségedhez. 10 Tanítják a te végzéseidre Jákóbot, és a te törvényedre Izráolt; füstölöt tesznek a te orczád elé, és égőaldozatot a te oltárodra. 11 Áld meg Uram az ő erejét, és az ő kezének munkája legyen kedves előtted! Törd meg derekukat a reá támádonknak és az ő gyűlölőinek, hogy fel ne kelhessenek! 12 Benjáminról monda: Az Úrnak kedveltje! Bátorságban lakozik mellette, fedezi őt minden időben, és az ő vállai között lakik. 13 Józsefről pedig monda: Áldott az Úrtól az ő földe az égnekk kincseivel, a harmattal és az alant elterülő mélyiséges vizekkel; 14 A nap érlelte drága terméssel, és a hold sarjasztotta drágáságokkal; 15 És az ős hegyek javaival, és az örök halmok drágáságaival; 16 A földnek drágáságaival és bőségével. A csipkebokorban lakozónak jó kedve szálljon Józsefnek fejére, az ő atyafai közül kiválasztottnak koponyájára! 17 Tehénének első fajzása dicsőségére van; szarvai bivalyoszvarvak; népeket öklel azokkal mindenfelé a földnek szélénig. És ezek Efraim tízezrei és Manassé ezrei. 18 És Zebulonról monda: Örvendj Zebulon a te kimentedben, és te Izsakhár a te sátraidban. 19 Népeket hívogatnak a hegyre, igaz áldozattal áldoznak ott; mert a tengerek bőségét szopják, és a fövénynek rejgett kincseit. 20 És Gádról monda: Áldott az, a ki kiterjeszti Gádot! Mint nőstény oroszlán, úgy lakik, és szétszaghat

kart és koponyát. 21 Az elejét nézte ki magának, mert ott volt elrejtve a törvényadó osztályrésze. De elméne a népnek fejedelmeivel, az Úrnak igazságát cselekedte, és az ő végzését Izráellel együtt. 22 És Dánról monda: Dán oroszlánnak kölyke, a mely Básánból szökik ki. 23 És Naftaliról monda: Ó Naftali, a ki az Úrnak jó kedvével bővölködöl és áldásával vagy teljes! Vedd birtoka a tengert és a délt. 24 És Áserről monda: Áldott a többi fiak felett Áser! Legyen az ő atyafai előtt kedves, és áztassa lábat olajban. 25 Vas és réz legyenek a te záraid; és elteden át tartson erőd. 26 Nincs olyan, mint a Jesurun Istene! Az egeken száguld segítségedre, és fenségében a felhökön. 27 Hajlék az örökkévaló Isten, alant vannak örökkévaló karjai; előzi előled az ellenséget, és ezt mondja: Pusztítsd! 28 És bátorságban lakozik Izráel, egymaga lesz Jákób forrása a gabona és a bor földén, és az ő egei harmatot cseppegnek. 29 Boldog vagy Izráel! Kicsoda olyan mint te? Nép, a kit az Úr véd, a te segítségednek pajza, és a ki a te dicsőségednek fegyvere! Hízelegnek majd néked a te ellenségeid, és te azoknak magaslatait taposod.

34 És felméne Mózes a Moáb mezőségéről a Nébó

hegyére, a Piszga tetejére, a mely átellenben van Jérikhóval; és megmutatá néki az Úr az egész földet, a Gileádot Dánig; 2 És az egész Naftalit, Efraim és Manassé földét, az egész Júda földét a túlsó tengerig; 3 És a déli tartományt, és Jérikhónak, a pálmáfák városa völgyének környékét, Czoárig. 4 És monda néki az Úr: Ez a föld az, a mely felől megesküdtem Ábrahámnak, Izsáknak, Jákóbnak, mondván: a te magodnak adom azt. Megengedtem néked, hogy szemeiddel lásd, de oda nem mégy át. 5 És meghala ott Mózes, az Úrnak szolgája a Moáb földén, az Úr szava szerint. 6 És eltemeték őt a völgyben, a Moáb földén, Béth-Pérral átellenben; és senki sem tudja az ő temetésének helyét e mai napig. 7 Mózes pedig száz és húsz esztendő volt, mikor meghalt; nem homályosodott vala meg az ő szeme, sem el nem fogyatkozott vala az ő ereje. 8 És siraták Izráel fiai Mózest a Moáb mezőségén harminc napig; és eltélenek a Mózes siratásának, azaz gyászolásának napjai. 9 Józsué, a Nún fia pedig beteljesedék bölcsességnak lelkével; mert Mózes tette vala ő reá kezeit; és hallgatának reá Izráel fiai, és úgy cselekednének, a mint parancsolta vala az Úr Mózesnek. 10 És nem támaddott többé Izráelben olyan próféta, mint Mózes, a kit ismert volna az Úr szíről-színré: 11 Mindazokban a jelekben és csudákban, a melyekért küldötte vala őt az Úr, hogy véghez vigye azokat Égyptom földén, a Faraón, minden ő szolgáján, és az ő egész

földén; 12 És mindama hatalmas erőben, és mindama nagy rettentetességben, a melyeket véghez vitt Mózes az egész Izráel szemei előtt.

Józsue

1 És lón Mózesnek, az Úr szolgájának halála után, szóla az Úr Józsúénak, a Nún fiának, Mózes szolgájának, mondván: **2** Mózes, az én szolgám meghalt; most azért kel fel, menj át ezen a Jordánon, te és mind ez a nép arra a földre, a melyet én adok nékik, az Izráel fiainak. **3** minden helyet, a melyet talpatok érint, néktek adtam, a miképen szólottam Mózesnek. **4** A pusztától és a Libánontól fogva a nagy folyóvízig, az Eufrates folyóvízig, a Khitteusoknak egész földe és a nagy tengerig napnyugat felé lesz a ti határotok. **5** Meg nem áll senki előtted életednek minden idejében; a miképen Mózessel vele voltam, teveled is veled leszek; el nem hagylak téged, sem el nem maradok tőled. **6** Légy bátor és erős, mert te teszed majd e népet annak a földnek örökössévé, a mely felől megesküdtem az ő atyáknak, hogy nékik adom azt. **7** Csak légy bátor és igen erős, hogy vigyázz és minden ami törvény szerint cselekedjél, a melyet Mózes, az én szolgám szabott elődbe; attól se jobbra, se balra ne hajolj, hogy jó szerencsés lehess mindenben, a miben jársz! **8** El ne távozzék e törvénynek könyve a te szádtól, hanem gondolkodjál arról éjjel és nappal, hogy vigyázz és minden úgy cselekedjél, a mint írva van abban, mert akkor leszel jó szerencsés a te utaidon és akkor boldogulsz. **9** Avagy nem parancsoltam-é meg néked: légy bátor és erős? Ne félj, és ne rettegj, mert veled lesz az Úr, a te Istened mindenben, a miben jársz. **10** Parancsola azért Józsue a nép előljárónak, mondván: **11** Menjetek által a táboron, és parancsoljátok meg a népknek, mondván: Készítetek magatoknak útravalót, mert harmadnap mulva átmentek ti ezen a Jordánon, hogy bemenjetek és bírájátok azt a földet, a melyet az Úr, a ti Istenetek ád néktek birtokul. **12** A Rúben és Gád nemzetsegének pedig, és a Manassé nemzetseg felének szóla Józsue, mondván: **13** Emlékezzetek meg a dologról, a mit megparancsolt néktek Mózes, az Úrnak szolgája, mondván: Az Úr, a ti Istenetek megnyugtatott titeket, és néktek adta ezt a földet. **14** Feleségeitek, gyermekitek és barmaitok maradjanak e földön, a melyet adott néktek Mózes a Jordánon túl; ti pedig fegyveres kézzel menjetek át atyátkfai előtt, mindenjában, a kik közülletek erős vítések, és segíjétek meg őket; **15** A míg megnyugosztja az Úr a ti atyátkfaiit is, mint titeket, és bíráják ők is a földet, a melyet az Úr, a ti Istenetek ád nékik: akkor aztán térjetek vissza a ti örökségek földére és bírájátok azt, a melyet Mózes, az Úr szolgája adott néktek a Jordánon túl, napkelet felől. **16** Azok pedig felelének Józsúénak, mondván: Mindent megcselekszünk, a mit parancsoltál

néünk, és a hová küldesz minket, oda megyünk. **17** A mint Mózesre hallgattunk, épen úgy hallgatunk majd te reád, csak legyen veled az Úr, a te Istened, a miképen vele volt Mózessel. **18** mindenki, a ki ellene szegül a te szódnak, és nem hallgat a te beszédedre mindenből, a mit parancsolsz néki, megölettek. Csak bátor légy és erős!

2 És Józsue, a Nún fia, elkülde Sittimből titkon két férfiút kémekül, mondván: Menjetek el, tekintsétek meg azt a földet és Jérikhót. Azok pedig elmenének, és bemenének egy parázna asszonynak házába, a kinek Ráhab vala neve, és ott hálának. **2** Mikor pedig megjelentették ezt Jérikhó királyának, mondván: Íme, férfiak jöttek ide ez éjszaka az Izráel fiai közül e földnek kémlelésére; **3** Akkor külde Jérikhó királya Ráhabhoz, mondván: Hozd ki a férfiakat, a kik bementek hozzád, a kik házadba mentek, mert azért jöttek, hogy kikémleljék az egész földet. **4** Az asszony pedig fogá a két férfiút, és elrejté vala őket, és monda: Úgy van! Bejöttek hozzám a férfiak, de azt sem tudom, honnan valók voltak. **5** És kimentek a férfiak kapuzáráskor a setében; nem tudom, hová mentek a férfiak; siressetek gyorsan utánok, mert utólerhetitek őket. **6** Pedig ő felhágatta őket a házhéjára, és elbujtotta őket a száras len közé, a mely néki a házhéjára volt kirakva. **7** És utánok sietének a férfiak a Jordához vivő úton a rév felé; a kaput pedig bezárták, azután, hogy kimenének azok, a kik őket üldözök vala. **8** Ők pedig még le sem feküvénék, a mikor felsméne ő hozzájok az asszony a házhéjára, **9** És monda a férfiaknak: Tudom, hogy az Úr néktek adta ezt a földet, és hogy megszálta minket a felelem miattatok, és hogy e földnek minden lakosa megolvad előttetek. **10** Mert hallottuk, hogy megszárította az Úr a Veres tenger vizét előttetek, a mikor kijöttetek Egyiptomból, és hogy mit cselekedték az Emoreusok két királyával, a kik túl voltak a Jordánon, Szíhonnal és Óggal, a kiket megöltetek. **11** És a mint hallottuk, megolvadt a mi szívünk, és nem támadt többé bátorság senkiben sem miattatok. Bizony az Úr, a ti Istenetek az Isten fenn az égben és alant a földön! **12** Most azért esküdjettek meg kérlek, nékem az Úrra, hogy a mint én irgalmasságot cselekedtem veletek, ti is irgalmasságot cseleksztek majd az én atyámnak házával, és igaz jel adtok nékem, **13** Hogy életben hagyjátok az én atyámát és anyámát, férfi és nőtestvéreimet, és minden, a mi az övék, és megmentítek a mi lelkünket a haláltól. **14** És mondának néki a férfiak: A mi lelkünket érje helyettetek a halál, ha meg nem jelentítek ezt a mi dolgunkat. És ha nékünk adjá az Úr ezt a földet, irgalmasságot és igazságot cselekszünk veled. **15** Alábocsátá azért őket kötélen az ablakon (mert

az Ő háza a kőkerítés falán vala, és Ő a kőkerítésen lakik vala). **16** És monda nékik: A hegyre menjetek, hogy rátok ne találjanak az üldözők, és ott rejtőzködjetek három napig, a míg visszatérnek az üldözők; azután pedig menjetek a magatok útján. **17** A férfiak pedig mondának néki: Ártatlanok leszünk ezen te esketésekértől, a melylyel te megeskettél minket! **18** Ha bejövünk mi erre a földre, kösd e veres fonálú zsinórta ahhoz az ablakhoz, a melyen alábocsátottál minket; atyádat, anyádat és atyádfiait pedig, és atyádnak egész háznépet gyűjtsd be magadhoz a házba. **19** És akkor, ha akárki kijön a te házadnak ajtaiin, annak vére az Ő fején lesz, mi pedig ártatlanok leszünk; mindannak vére pedig, a ki te veled lesz a házban, a mi fejünkön legyen, ha valakinek keze lenne azon. **20** Ha pedig megjelented ezt a mi dolgunkat, akkor mi fel leszünk oldva az eskü alól, a melylyel te megeskettél minket. **21** Monda pedig amaz: A mint szóltatok, úgy legyen! Ekkor elbocsátá Őket, és elmenének; a veres zsinórta pedig reáköté az ablakra. **22** És elmenének és eljutának a hegyre, és ott maradának három nap, mígnem visszatérének az üldözők. Keresék ugyanis Őket az üldözők minden úton, de nem találták vala. **23** Akkor a két férfiú visszatér, és leszállanak a hegyről, és átmenének a Jordánon, és eljutának Józsuéhoz, a Nún fiához, és elbeszélnek néki minden, a mi történt vala velük. **24** És mondának Józsuénak: Bizony kezünkbe adta az Úr azt az egész földet; meg is olvadt már a földnek minden lakosa miattunk.

3 Felkele azért Józsué jó reggel, és elindulának Sittimből, és eljutának a Jordához, Ő és Izráel fiai mindenjában, és meghálának ott, mielőtt általmentek volna. **2** Lón pedig három nap mulva, hogy általmenének a vezérek a táboron; **3** És parancsolának a népnek, mondván: Mihelyt meglájtájuk az Úrnak, a ti Isteneteknek frigyládáját és a Lévi nemzetsegéből való papokat, a kik hordozzák azt, ti is induljatok meg a ti helyetekről és menjetek utána. **4** Csakhogy legyen köztetek és a között mintegy kétezer singnyi távolság; közel ne menjetek ahhoz, hogy megismerhessétek az útat, a melyen mennetek kell, mert nem jártatok ezen az úton soha ez előtt. **5** Józsué pedig monda a népnek: Tisztításokat meg magatokat, mert holnap az Úr csudákat cselekszik köztetek. **6** A papoknak is szóla Józsué, mondván: Vegyetek fel a frigyládát, és menjetek át a nép előtt. Felvezévé azért a frigyládát, és mennek vala a nép előtt. **7** Az Úr pedig monda Józsuénak: E napon kezdelek téged felmagasztalni az egész Izráel szemei előtt, hogy megtudják, hogy a miképen vele voltam Mózzessel, te veled is veled leszek. **8**

Te azért parancsolj a papoknak, a kik a frigyládát hordozzák, mondván: Mikor bementek a Jordán vizének szélébe, álljatok meg a Jordánban. **9** Ekkor monda Józsué Izráel fiainak: Járuljatok ide, és halljátok meg az Úrnak, a ti Isteneteknek szavait! **10** És monda Józsué: Ebből tudjátok meg, hogy az elő Isten van köztetek, és hogy kétség nélkül előízi előletek a Kananeust, a Khittheust, a Khivveust, a Perizeust, a Girkazeust, az Emoreust és a Jebuzeust: **11** Íme az egész föld Urának frigyládjára előttetek meg át a Jordánon! **12** Most azért válaszszatok magatoknak tizenkét férfiút Izráel nemzetsegéiből, egy-egy férfiút egy-egy nemzetsegéből. **13** És miheilyt megnyugosznak majd a Jordán vizében a papok talpai, a kik az Úrnak, az egész föld Urának ládáját hordozzák: a Jordán vize kettő szakad, és a felülről aláfolyó víz megáll egy rakásban. **14** És lön, hogy a mint megindula a nép az Ő sátraiból, hogy általmenjen a Jordánon, és a papok, a frigyládának hordozói, a nép előtt: **15** És a mint a láda hordozói a Jordához jutának, és a ládahordozó papok bemárták lábait a víznek szélén (a Jordán pedig az egész aratási idő alatt telve vala minden Ő partja felett): **16** Megállá a víz, a mely felülről foly vala alá, és álla egy rakásban, nagy messzire Ádám városánál, a mely Czarthan mellett vala; a pusztai tengere, a Sóstenger felé aláfolyó víz pedig egészen elfuta, és általméne a nép Jérikhó előtt. **17** A papok pedig, az Úr frigyládájának hordozói, ott állanak a szárazon a Jordán közepében bátorsággal, és az egész Izráel szárazon meg vala át, mindaddig, míg az egész nép teljesen általméne a Jordánon.

4 Mikor pedig az egész nép teljesen általment vala a Jordánon, szóla az Úr Józsuénak, mondván: **2** Vegyetek magatokhoz a népből tizenkét férfiút, egy-egy férfiút egy-egy nemzetsegéből. **3** És parancsoljátok nékik, mondván: Vegyetek fel innét a Jordán közepéből, arról a helyről, ahol bátorsággal állanak a papok lábai, tizenkét követ, és vigyétek át azokat magatokkal, és tegyétek le a szálláson, ahol meghálótok ez éjszaka. **4** Előhívá azért Józsué a tizenkét férfiút, a kiket az Izráel fiai közül rendelt vala, egy-egy férfiút egy-egy nemzetsegéből; **5** És monda nékik Józsué: Menjetek át az Úrnak, a ti Isteneteknek frigyládájára előtt a Jordán közepébe, s vegyen fel minden gyikötök egy-egy követ az Ő vállára, az Izráel fiai nemzetsegéinek száma szerint, **6** Hogy legyen ez jelül köztetek. Ha kérdezik majd ezután a ti fiaitok, mondván: Mire valók néktek ezek a kövek? **7** Mondjátok meg nékik, hogy kétfelé vált a Jordánnak vize az Úr frigyládája előtt, mikor általment a Jordánon; kettő vált a Jordánnak vize, és ezek a kövek emlékeztetőül lesznek az Izráel fiainak mindörökre. **8** És úgy cselekedének Izráel fiai,

a mint megparancsolta vala Józsue, és felvezének a Jordán közepéből tizenkét követ, a mint megmondotta vala az Úr Józsuenak, az Izráel fiai nemzetégeinek száma szerint, és általhozák magokkal az éjjeli szállásra és ott letevék azokat. 9 Tizenkét követ állítja fel Józsue a Jordán közepén is, azon a helyen, ahol állott vala a frigyládát vivő papok lábai; ott is vannak mind e mai napig. 10 A papok pedig, a lánának hordozói, állanak vala a Jordán közepén, a míg végbe mene minden az a dolog, a mit parancsolt vala az Úr Józsuenak, hogy mondja meg a népnek, egészen úgy, a mint Mózes parancsolta vala Józsuenak. A nép pedig sietett és általméne. 11 És a mint véget ére az egész nép általmenetele, általméne az Úr lánája is és a papok is, a nép előtt. 12 Általmentek vala a Rúben fiai, a Gád fiai és Manassé felnemzetisége is felfegyverkezve az Izráel fiai előtt, a miképen szót vala nézik Mózes. 13 Mintegy negyven ezernyi fegyveres vízé ment vala át az Úr előtt a harczra, Jéríkhónak sík mezejére. 14 Azon a napon felmagasztalá az Úr Józsút az egész Izráel szemei előtt, és félük őt, a mint feltétek vala Mózest, életének minden napjaiban. 15 Mert szót vala az Úr Józsuenak, mondván: 16 Parancsold meg a papoknak, a kik a bizonyoság lánáját hordozzák, hogy jöjjönek fel a Jordánból. 17 És parancsola Józsue a papoknak, mondván: Jöjjetek fel a Jordánból! 18 És lön, hogy a mint a papok, az Úr frigyládájának hordozói, feljöttek vala a Jordán közepéből, és érintik vala a papok talpai a szárazt: visszatére a Jordán vize az ő helyére, és folyt vala, mint az előtt, minden partja felett. 19 A nép pedig az első hónak tizedik napján jöve fel a Jordánból, és tábori üte Gilgálban, Jéríkhónak keleti határán. 20 Azt a tizenkét követ is, a melyeket a Jordánból hoztak vala, Gilgálban állatá fel Józsue. 21 És szóla Izráel fiainak, mondván: Ha fiaitok kérdezik majd apáktól, mondván: Mire valók ezek a kövek? 22 Tudassátok majd a ti fiaitokkal, mondván: Szárazon jött át Izráel ezen a Jordánon. 23 Mert kiszáritotta az Úr, a ti Istenetek a Jordán vizét ti előttetek, míg általjövéték rajta, a miképen cselekedett vala az Úr, a ti Istenetek a Veres tengerrel, a melyet megszárított előttünk; míg általjövénk rajta. 24 Hogy megismerje a földnek minden népe az Úrnak kezét, hogy bizony erős az; hogy féljétek az Urat, a ti Istenetek minden időben.

5 Lön pedig, a mint meghallák az Emoreusok minden királyai, a kik a Jordánon túl laknak napnyugot felé, és a Kananeusok minden királyai, a kik a tenger mellett laknak vala, hogy kiszáraztotta az Úr a Jordánnak vizét az Izráel fiai előtt, a míg általjöttünk vala; megolvada az ő

szívök, és nem vala többé bátorság bennök Izráel fiai miatt. 2 Ez időben monda az Úr Józsuenak: Csinálj magadnak kőkésetek, és másodszor is metéld körül az Izráel fiait. 3 És csinál Józsue magának kőkésetek, és körülmetélé Izráel fiait a körülmetéletlenség halmán. 4 Az ok pedig, a miért körülmetélé őket Józsue, ez: Mindaz a nép, a mely kijött vala Egyiptomból; a férfiak, a hadakozó emberek mindenjában meghaltak vala a pusztában, útközben, a míg jöttek vala Egyiptomból. 5 Mert körül volt ugyan metéltével minden a nép, a mely kijött vala; de azt a népet, a mely a pusztában született, útközben, a míg jöttek vala Egyiptomból, nem metélték vala körül; 6 Mert negyven esztendeig jártak Izráel fiai a pusztában, mialatt elemészteték a hadakozó férfiaknak egész népsége, a kik Egyiptomból jöttek vala ki, mivelhogy nem hallgattak vala az Úr szavára; a kiknek megesküdt az Úr, hogy nem látta meg velük a földet, a mely felől megesküdt vala az Úr az ő atyáknak, hogy nékünk adja azt a tejjel és mézzel folyó földet. 7 Fiaikat állította vala azért helyökbe, ezeket metéld körül Józsue, mert körülmetéletlenek valának, mivelhogy nem metélék vala körül őket az útban. 8 Miután pedig minden az egész nép körülmetéltetett vala, veszeg lónek az ő helyökön a táborban, míglén meggyógyulának. 9 És monda az Úr Józsuenak: Ma fordítottam el rólatok Egyiptom gyalázatát; ezért hívják e hely nevét Gilgálnak mind a mai napig. 10 És Gilgálban táborozának Izráel fiai, és megkészíték a páskhát a hónapnak tizennegyedik napján, estve, Jéríkhónak mezején. 11 És evének a föld terméséből a páskhának másodnapján kovásztalan kenyeres és pörkölt gabonát, ugyanezen a napon. 12 És másnaptról kezdve, hogy ettek vala a föld terméséből, megszűnék a manna, és nem volt többé mannájok az Izráel fiainak; hanem Kanaán földének gyümölcséből evének abban az esztendőben. 13 Lön pedig, a mikor Józsue Jéríkhónál vala, felemelé az ő szemeit, és látá, hogy íme egy férfiú áll vala előtte mezteken karossal kezében. És hozzá méne Józsue, és monda néki: Közülünk való vagy-é te, vagy elleniségeink közül? 14 Az pedig monda: Nem, mert én az Úr seregének fejedelme vagyok, most jöttem. És leborula Józsue a földre arczzal, és meghajtja magát, és monda néki: Mit szól az én Uram az ő szolgájának? 15 És monda az Úr seregének fejedelme Józsuenak: Oldd le a te saruidat lábaidról, mert szent a hely, a melyen állasz. És úgy cselekedék Józsue.

6 Jéríkhó pedig be- és elzárkózott vala az Izráel fiai miatt, se ki nem jöhettet, se be nem mehetett senki. 2 És monda az Úr Józsuenak: Lásd! kezedbe adtam Jéríkhót és királyát a sereg vételeivel együtt. 3 Azért járjátok körül a

várost mind ti hadakozó emberek, megkerülvén egyszer a várost. Így cselekedjél hat napon át. 4 És hét pap hordozzon hétkos-szarvból való kürtöt a láda előtt; a hetedik napon azonban hétszer kerüljétek meg a várost, a papok pedig kürtöljenek a kürtökkel. 5 És ha majd belefúnak a kos-szarvba, mihelyt meghalljátok a kürtnek szavát, kiáltson fel az egész nép nagy kiáltással, és leszakad a város kőfala magától, és felmegy arra a nép, kiki az előtte való helyen. 6 Előlhívá azért Józsue, a Nún fia, a papokat és mondánekik: Vegyétek fel a frigyládát, hét pap pedig vigyen hétkos-szarvból való kürtöt az Úr lánzája előtt. 7 A népnek pedig monda: Menjetek el, és kerüljétek meg a várost, a fegyveresek pedig menjenek az Úr lánzája előtt. 8 És úgy lőn, a mint mondotta vala Józsue a népnek. A hét pap ugyanis, a kik a kos-szarvból való hétkürtöt vivék, az Úr előtt megy vala, és kürtölt vala a kürtökkel, az Úrnak frigyládája pedig utánok megy vala. 9 A fegyveresek pedig előttük mennek vala a kürtölő papoknak, és a köznép követi vala a lánzat, mervén és kürtölvén kürtökkel. 10 A népnek pedig parancsolt vala Józsue, mondván: Ne kiáltsatok, hangotokat se hallassátok, és szó se jöjjön ki szátkorból addig a napig, a míg azt mondomb néktek: Kiáltsatok; és akkor kiáltsatok. 11 Körüljárák azért az Úrnak lánzájával a várost, egyszer megkerülvén; azután visszatérének a táborba, és az éjszakát a táborban tölték. 12 Józsue pedig felkele jó reggel, és felvezével a papok az Úrnak lánzáját. 13 És a hét pap, a kik a kos-szarvból való hétkürtöt vivék, az Úr lánzája előtt megy vala folyton, és kürtölt vala a kürtökkel, a fegyveresek pedig előttük mennek vala, és a köznép követi az Úrnak lánzáját, mervén és kürtökkel kürtölvén. 14 A második napon is egyszer kerülék meg a várost, azután visszatérének a táborba. Így cselekednének hat napon át. 15 És lőn a hetedik napon, hogy felkelének, mihelyt a hajnal feljöve, és megkerülék a várost a szokott módon hétszer; csak ezen a napon kerülék meg a várost hétszer. 16 És lőn, hogy a hetedik forduláskor kürtölnek vala a papok a kürtökkel, Józsue pedig monda a népnek: Kiáltsatok, mert néktek adta az Úr a várost! 17 És legyen a város maga, és minden, a mi benne van, teljesen az Úrnak szentelve; csak a parázna Ráháb maradjon életben, ő és minden, a kik vele vannak a házban, mert elrejtette a követeket, a kiket küldöttünk volt. 18 Mindazálta ti óvjátok meg magatokat a teljesen Istennek szentelt dolguktól, hogy miután néki szentelíték, el ne vegyetek a teljesen néki szentelt dolguktól, hogy Izráel táborát átkozottá ne tegyétek, és bajba ne keverjétek azt. 19 Hanem mivel minden ezüst- és arany-, meg réz- és vasedény az Úrnak van szentelve, az Úrnak kincse közé

jusson. 20 Kiáltta azért a nép, mihelyt kürtölének a kürtökkel. Lőn ugyanis, a mint meghallá a nép a kürtnek szavát, kiáltta a nép nagy kiáltással, és leszakad a kőfal magától, és felmele a nép a városba, kiki az előtte való helyen, és bevezével a várost. 21 És teljesen kipusztítának minden, a mi csak vala a városban, a férfitől az asszonyig, a gyermektől az öregig, sőt az ökörig, juhig és a szamárig, fegyver élivel. 22 A két férfiúnak pedig, a kik megkémlelték vala a földet, monda Józsue: Menjetek be a parázna asszonynak házába és hozzátok ki onnét az asszonyt és mindenzt, a mije van, a miképen megesküdtetek néki. 23 Bemenének azért a kémlő ifjak, és kihozák Ráhábot, és az ő atyát, anyját és az ő atyafiait, és mindenzt, a mije vala, és minden cselédjét is kihozák, és helyezék őket Izráel táborán kívül. 24 A várost pedig megégeték tűzzel, és mindenzt, a mi benne vala; csak az ezüstöt és aranyat és a réz- és vasedényeket rakták az Úr házának kincsei közé. 25 A parázna Ráháböt pedig, és az ő atyának háznépént és mindenét, a mije vala, élni hagyta vala Józsue, és ott lakik az Izráel között minden mai napig; mert elrejtette vala a követeket, a kiket küldött volt Józsue, hogy kikémeljék Jérihót. 26 És átköt szóla Józsue azon a napon, mondván: Átkozott legyen az Úr előtt az a férfi, aki felkél, hogy megépítse a várost, Jérihót! Az ő első szülöttjére rakja le annak alapját s legifabb fiára állítsa fel annak kapuit! 27 És vala az Úr Józsuevel, és lőn híre az egész földön.

7 De az Izráel fiai hűtlenül bántak vala a teljesen Istennek szentelt dolgokkal, mert elvőn a teljesen Istennek szentelt dolguktól Ákán, Kárminak fia (ki a Zabdi fia, ki a Zéra fia a Júda nemzetsegéből); felgerjede azért az Úrnak haragja Izráel fiai ellen. 2 Külde ugyanis Józsue férfiakat Jérihóból, Aiba, a mely Bethaven mellett van, Bétheltől napkelet felé, és szóla nézik, mondván: Menjetek fel és kímeleljétek ki azt a földet. És felmenének a férfiak és kímelelek Ait. 3 Majd visszatérének Józsuehoz, és mondának néki: Ne menjen fel az egész nép; mintegy kétezer férfi, vagy mintegy háromezer férfi menjen fel, és megverik Ait. Ne fáraszsd oda az egész népet, hiszen kevesen vannak azok! 4 Felméne azért oda a népből mintegy háromezer férfi; de elfutának Ait férfiái elől. 5 És megölének közülök Ait férfiái mintegy harminczhat férfit, és üldözék őket a kaputól kezdve egész Sébarimig, és levágták őket a lejtőn. Azért megolvadva a népnek szíve, és lőn olyanná, mint a víz. 6 Józsue pedig megszaggatá az ő ruháit, és földre borula arczzal az Úrnak lánzája előtt minden estvéig, ő és Izráel vénei, és port hintének a fejükre. 7 És monda Józsue: Ah Uram Istenem!

Miért is hozád által ezt a népet a Jordánon, hogyha az Emoreus kezébe adsz minket, hogy elveszítsen? Vajha úgy akartuk volna, hogy maradtunk volna túl a Jordánon! 8 Óh Uram! mit mondjak, miután meghátrált Izráel az ő ellenségei előtt! 9 Ha meghallják a Kananeusok és e földnek minden lakói, és ellenünk fordulnak, és kiirtják nevünket és földről: mit cselekszel majd a te nagy nevedért? 10 És monda az Úr Józsuénak: Kelj fel! Miért is borulsz te arcra? 11 Vétkezett Izráel, és általhágták szövetségemet is, a melyet rendeltem nékik, mert elvettek a teljesen nékem szentelt dolgokból is, és loptak is és hazudtak is, és edényeik közé is dugdostak. 12 Ezért nem bírtak megállni Izráel fiai az ő ellenségeik előtt, hátat fordítottak ellenségeiknek, mert átkozottakká lettek. Nem leszek többé veletek, ha ki nem vesztitek magatok közül azt a nékem szentelt dolgot. 13 Kelj fel, és tisztítsd meg a népet, és mondjad: Tisztítások meg magatokat holnapra, mert ezt mondá az Úr, Izráelnek Istene: Istennek szentelt dolog van közötted, Izráel! Nem állhatsz meg a te ellenségeid előtt, míg el nem távolítjátok közületek az Istennek szentelt dolgot. 14 Azért jőjjetek elő reggel nemzetsegeitek szerint; a nemzetseg pedig, a melyet bűnösnek jelent az Úr, jőjjön elő családonként; a család pedig, a melyet bűnösnek jelent az Úr, jőjjön elő házanként, a ház pedig, a melyet bűnösnek jelent az Úr, jőjjön elő férfiaként. 15 És lészen, hogy a ki az Istennek szentelt dologban bűnösnek találattatik, tűzzel égettessék meg, ő és minden, a mije van, mivelhogy megszegte az Úrnak szövetségét, és mivel alávaló dolgot cselekedett Izráelben. 16 Felkele azért Józsué és jó reggel előállítá Izráelt az ő nemzetégi szerint, és bűnösnek jelenteték a Júda nemzetége. 17 Ekkor előállítá a Júda családjait, és bűnösnek jelenteték a Zéra családját; azután előállítá a Zéra családját férfiaként, és bűnösnek jelenteték a Zabdi háza. 18 És előállítá az ő házát férfiaként, és bűnösnek találatték Ákán, Kárminak fia, a ki Zabdi fia, a ki a Júda nemzetéből való Zérának fia. 19 Monda azért Józsué Ákannak: Fiam, adj dicsőséget, kérlek, az Úrnak, Izráel Istenének, és tégy néki vallást, és add tudtomra, kérlek, nékem, mit cselekedtél, és el ne titkoljad tőlem! 20 Ákán pedig felele Józsuénak, és monda: Bizony én vétkeztem az Úr ellen, Izráel Istene ellen, és ezt s ezt cselekedtem! 21 Láték ugyanis a zsákmány közt egy jó babiloni köntöst, kétszáz siklus ezüstöt és egy arany vesszőt, a melynek súlya ötven siklus vala, és megkivántam ezeket, és elvevém ezeket, és íme elrejtve vannak a földben, a sátoromnak közepében, az ezüst pedig alatta van. 22 Ekkor követeket küldé Józsué s ezek a sátorba futának, és íme, elrejtve vala az az ő sátorában, és az ezüst is alatta

vala. 23 Kivívék azért azokat a sátor közepéből, és vivék Józsuéhoz és Izráelnek minden fiához, és lerakák azokat az Úr előtt. 24 Józsué pedig fogá Ákánt, a Zéra fiát, az ezüstöt, a köntöst és az aranyvesszőt, az ő fiait és leányait, az ő ökreit, szamarait és juhait, sátorát és minden, a mije vala, és vele lévén az egész Izráel is, vivék azokat Akor völgyébe. 25 És monda Józsué: Miért rontottál meg minket? Rontson meg téged e napon az Úr! És elborítá őt egész Izráel kövekkel, és megégették őket tűzzel, miután megkövezték vala őket. 26 És nagy kőhalmot rakának feléje; megvan mind e napig. És megszűnök az Úr haragjának gerjedeze. Ezért nevezik ezt a helyet Akor völgyének mind e napig.

8 És monda az Úr Józsuénak: Ne félj és ne retteg! Vedd magadhoz mind a fegyverfogható népet, és kelj fel és menj fel Aiba, meglásd: kezdebe adom Ainak királyát és az ő népet, városát és földét. 2 Úgy cselekedjél Aival és az ő királyával, a mint cselekedtél Jérikhóval és az ő királyával; de zsákmányolni valóját és barmait magatoknak zsákmányolhatjátok! Vess lest a városnak, annak háta megett! 3 Felkele azért Józsué és az egész fegyverfogható nép, hogy felmenjenek Aiba, és kiválaszta Józsué harminczezer erős férfiút és elküldé őket éjjel. 4 És parancsola nékik, mondván: Vigyázzatok! Ti lest vettek a városnak, a város háta megett; igen messzire ne menjetek a várostól, és mindenjában készen legyetek! 5 Én pedig és az egész nép, a mely velem van, megközelítjük a várost. És ha kijönnek ellenünk, mint először, akkor megfutamodunk előttük. 6 És utánunk jönnek, mígnem elszakasztjuk őket a várostól, mert azt fogják mondani: Futnak előünk, mint először. És a míg futunk előttök, 7 Ti támadatok elő a leshelyből, és foglaljátok el a várost, mert az Úr, a ti Istenetek adja azt a ti kezetekbe. 8 És ha majd beveszik a várost, gyűjtsátok fel a várost tűzzel. Az Úrnak szava szerint cselekedjetek, vigyázzatok, megparancsoljam néktek! 9 Elküldé azért őket Józsué, és elmenének a leshelyre, és megszállának Béthel és Ai között, Aitól napnyugat felé; Józsué pedig ez éjszakán a nép között hála. 10 És felkele Józsué, jó reggel, és megszemléli a népet, és felméne ő és Izráelnek vénei a nép előtt Aiba. 11 És felméne a fegyverfogható nép is mind, a mely vele vala, és elközelítének és jutának a város elé, és taborba szállának Aitól északra, a völgy pedig köztök és Ai közt vala. 12 És vőn mintegy ötezer férfiút, és lesbe állítá őket Béthel és Ai között a városnak nyugati részén. 13 Így állíták fel a népet, az egész tábort, a mely Aitól észak felé, utócsapatja pedig a várostól napnyugat felé vala. Józsué pedig beméne ez éjszakán a

völgynék közepébe. 14 És lón, hogy mikor meglátta vala Ainak királya, sietve felkelének, és kijövének a város férfai Izráel ellen a harcra; ő és egész népe a megszabott helyre, a síkság elejére, mert nem tudja vala, hogy lest vetének néki a város háta mögött. 15 Józsue pedig és az egész Izráel mintha megverettek volna előttök futnak vala a pusztá felé vivő úton. 16 És felriasztaték az egész nép, a mely a városban vala, hogy üldözze őket. És üldözék Józsuet, és elszakadának a várostól. 17 És nem marada ember Aiban, sem Béthelben, a ki nem jött volna Izráel után, és ott hagyák a várost kinyitva, és üldözék Izráelt. 18 Az Úr pedig monda Józsuenak: Emeld fel a kopját, a mely kezdenben van, Ai felé, mert kezdebe adom azt. És felemelé Józsue a kopját, a mely kezében vala, a város felé. 19 A lesben levők pedig nagy hamarsággal felkelének helyökről, és a mint felemelte vala kezét, futásnak eredének, és bemenének a városba, és bevezék azt, és nagy hamarsággal tűzbe boríták a várost. 20 Ai férfai pedig hátratekintének, és láták, hogy íme a városnak füstje felszáll vala az ég felé, és hogy nincsen módjukban imide vagy amoda elfutni, mert a nép, a mely fut vala a pusztának, visszafordul vala az üldöző felé. 21 Józsue ugyanis és az egész Izráel látták vala, hogy a lesben levők bevették a várost, és hogy a városnak füstje felszállott vala: visszafordulának azért és vágák Ainak férfait. 22 Amazonok pedig a városból jövénék ki ellenök, és így közben valának Izráelnek: ezek innen, amazonok meg amonnan, és vágák őket mindaddig, a míg egy sem marada közülök élve, vagy a ki elszaladt volna. 23 Ainak királyát is elfogák élve, és elvívék őt Józsue elő. 24 Mikor pedig leöldösé Izráel Ainak minden lakosát a mezőn, a pusztában, a hol üldöztek vala őket, és mikor mindenvalyán elhullottak vala az utolsóig fegyver éle alatt: visszafordula az egész Izráel Ai ellen, és vágá azt fegyver élével. 25 Mindazok pedig, a kik e napon elhullottak, férfiak és asszonyok együtt, tizenkét ezeren valának; Ainak minden embere. 26 Józsue ugyanis nem voná vissza a kezét, a melyet a kopjával együtt felemelt vala, míglön megölék Ainak minden lakosát. 27 A barmot azonban és a mi zsákmányolni valójá volt ennek a városnak, magának zsákmányolá el Izráel az Úr rendelete szerint. A mint utasította vala Józsue. 28 Ait pedig felgyujtata Józsue és tevé örökkévaló kóhalommá, pusztassággá mind e napig. 29 Ainak királyát pedig felakasztá fára és ott vala estvéig; de naplementekor parancsolt Józsue, és levevék annak holttestét a fáról, és veték a város kapujának bejáratához, és nagy rakás követ hordának fölébe, mind e napig. 30 Majd oltárt építé Józsue az Úrnak, Izráel Istenének Ebál hegyén, 31 Miképen megparancsolta vala Mózes, az

Úrnak szolgája Izráel fiainak, a mint meg van írva Mózes törvényének könyvében; oltárt ép kövekből, melyeket vas nem érintett és vivének arra egészen égoálaldozatot az Úrnak, és áldozának hálaáldozatokat. 32 És felírá ott kövekre a Mózes törvényének mását, a melyet az írt vala Izráel fiai elé. 33 Az egész Izráel pedig és az ő vénei, vezérei és bírái ott álltak vala kétfelől a láda mellett, a Lévita-papok előtt, a kik az Úrnak frigyládáját hordozták vala, úgy a jövevény, mint a benszülött, fele a Garizim hegye felé, fele pedig Ebál hegye felé, a mint megparancsolta Mózes az Úr szolgája, hogy megáldaná az Izráel népét először. 34 Azután pedig felolvasta a törvények minden ígéjét, az áldást és az átköt, mind úgy, a mint meg van írva a törvény könyvében. 35 Nem volt egy íge sem azok közül, a melyeket Mózes parancsolt vala, a melyet fel nem olvasott volna Józsue, az Izráelnek egész gyülekezete előtt, még az asszonyok, gyermekek, jövevények előtt is, a kik járnak vala közöttük.

9 Lón pedig, hogy mikor ezt meghallották mind ama királyok, a kik a Jordánon túl a hegyeken és síkon és a nagy tengernek egész partja-mentén valának a Libánon ellenében: a Khittheus, az Emoreus, a Kananeus, a Perizeus, a Khivveus és a Jebuzeus: 2 Egybegyülekezének, hogy megvíjanak Józsueval és Izráellel egy akarattal. 3 De meghallák Gibeon lakosai is, a mit Józsue Jérikhóval és Aival cselekedett vala. 4 És ők is ravaszul cselekednének. Elmenének ugyanis és követek adák ki magokat. Szerzének azért szamaraiakra ócska zsákokat, és ócska, megrepedezett és összekötözött boros tömlőket; 5 És ócska, megfoltozott sarukat lábaikra, és ócska ruhákat magokra; az útravaló kenyérök is mind száraz és penészes vala. 6 Így menének el Józsuehoz a táborba Gilgálba, és mondának néki, és Izráel férfiainak: Messze földről jöttünk, most azért kössetek frigyet mi velünk. 7 Izráel férfai pedig mondának a Khivveusnak: Hátha közöttem lakol te; hogyan kösse azért frigyet te veled? 8 Azok pedig mondának Józsuek: Szolgáid vagyunk mi! És monda nézik Józsue: Kik vagytok, és honnan jöttetek? 9 És mondának néki: Igen messze földről jöttek a te szolgáid, az Úrnak, a te Istenednek nevéért, mert hallottuk az ő hírét és mindazt, a mit Égyiptomban cselekedett; 10 Mindazt is, a mit cselekedett az Emoreusok két királyával, a kik valának túl a Jordánon, Szíhonnal, Hesbon királyával és Óggal, Básán királyával, a ki Astarótban vala. 11 Ezért szólának nékünk a mi véneink és földünk lakosai is mind, mondván: szerezhetek magatoknak eledekt az útra, és menjetek előjük, és mondjátok nékik: Szolgáitok vagyunk mi, most azért kössetek frigyet mi velünk! 12 Ez a mi kenyérünk meleg

volt, a mikor eleségi elhoztuk a mi házainkból elindulván, hogy hozzátok jőjjünk; most íme, száraz és penészes lett. **13** Ezek a boros tömlők is, a melyeket új korukban töltöttünk vala meg, íme, de megszakadoztak; e mi ruháink és saruink pedig megavultak az útnak igen hosszú volta miatt! **14** És vőnek a férfiak azoknak eledeleből, az Úr tanácsát pedig nem kérték vala. **15** És békességesen bánt velök Józsue, és frigyet köte velök, hogy életben hagyja őket, a gyülekezet fejedelmei pedig megesküdnek nézik. **16** De harmadnap múlva azután, hogy frigyet kötöttek vala velök, meghallják, hogy közel valók azok hozzájok, sőt közöttük lakoznak azok. **17** Elindulának azért Izráel fiai, és eljutának azoknak városaihoz harmadnapon. Városaik pedig valának: Gibeon, Kefira, Beéróth és Kirjáth-Jeárim. **18** De nem bánták őket Izráel fiai, mivelhogy megesküdtek vala nézik a gyülekezet föemberei az Úrra, Izráel Istenére, és zúgolódék az egész gyülekezet a föemberek ellen. **19** Mondának azért mind a föemberek az egész gyülekezetnek: Mi megesküdtünk nézik az Úrra, Izráel Istenére, most hát nem bánthatjuk őket. **20** Ezt cselekedjük velök, hogy életben hagyjuk őket, és így nem lesz harag ellenünk az esküvésért, a melylyel megesküdtünk nézik. **21** Mondának azért a föemberek nézik: Ám eljenek! És lőnek favágóivá és vízhordozóivá az egész gyülekezetnek, a mint szólottak vala nézik a föemberek. **22** Hívatá ugyanis őket Józsue, és szóla nézik, mondván: Miért csaltatok meg minket, ezt mondván: Igen messzirol valók vagyunk mi tőletek, holott ti közöttünk laktok? **23** Most azért átkozottak legyeteik, és ne fogyon ki közületek a szolga, a favágó és vízhordó az én Istenemnek házába. **24** Azok pedig felelének Józsuenak, és mondának: Mivelhogy nyilván tudtokra esett a te szolgáidnak az, a mit az Úr, a ti Istenetek parancsolt vala Mózesnek, az ő szolgájának, hogy néktek adja ezt az egész földet, és hogy kiírja előletek a földnek minden lakosát: igen feltettük tőletek a mi életünket, ezért cselekedtük ezt a dolgot. **25** És most íme, a te kezeden vagunk, a mint cselekedni jónak és igaznak tetszik előtted, úgy cselekedjél mivelünk! **26** És úgy cselekedék velök, és kiszabadítá őket Izráel fiainak kezéből, és nem ölek meg őket. **27** És tevé őket Józsue azon a napon favágókká és vízhordókká a gyülekezethez és az Úr oltárához, mind e napig, azon a helyen, a melyet választánd.

10 Lőn pedig, hogy a mikor meghallá Adonisédek, Jeruzsálemnek királya, hogy bevette vala Józsue Ait, és elpusztította azt, és hogy a mint cselekedett vala Jéríkhóval és annak királyával, úgy cselekedett Aival és annak királyával, és hogy békességre léptek Gibeon lakói Izráellel,

és közöttük vannak: **2** Igen megijedének, mivelhogy nagy város vala Gibeon, olyan mint egy a királyi városok közül, sőt nagyobb vala az Ainál, férfai pedig mind vitézek valának. **3** Külde azért Adonisédek, Jeruzsálemnek királya Hohámhoz, Hebronnak királyához és Pireámhoz Jármutnak királyához és Jáfíához, Lákisnak királyához és Debirhez, Eglonnak királyához, mondván: **4** Jőjjetek fel hozzáim, és segélyetek meg engem, és verjük meg Gibeont, mert békességre lépett Józsueval és Izráel fiaival! **5** Összegyűlnek azért, és felméne az Emoreusoknak őt királya: Jeruzsálemnek királya, Hebronnak királya, Jármutnak királya, Lákisnak királya, Eglonnak királya, ők magok és minden seregök, és tábori ütének Gibeonnál, és hadakozának ellene. **6** Küldének azért Gibeon férfai Józsuehoz a táborba, Gilgálba, mondván: Ne vond meg kezeidet a te szolgáidtól! Jőj fel hozzánk hamar és ments meg minket, és segíts rajtunk, mert mind felgyűlik ellenünk az Emoreusok királyai, a kik a hegyen lakoznak. **7** Felméne azért Józsue Gilgálból, ő maga és az egész hadakozó nép vele, és a seregnek minden vitéze. **8** Monda pedig az Úr Józsuenak: Ne félj tőlök, mert kezedbe adtam őket; senki sem áll meg közülök előtted. **9** És rájok töre Józsue nagy hirtelen, miután egész éjszaka ment vala Gilgálból. **10** És megrettenté őket az Úr Izráel előtt, és megveré őket Gibeonnál nagy vereséggel, és ūzé őket a Bethoronba vivő úton, és vágá őket egészen Azékáig és Makkedáig. **11** Mikor pedig futnak vala ők Izráel előtt a bethoroni lejtőn, az Úr nagy köveket hullata rájok az égből egész Azékáig, és meghalának. Többen valának, a kik a jégeső kövei miatt haltak vala meg, mint azok, a kiket fegyverrel öltek meg Izráel fiai. **12** Akkor szóla Józsue az Úrnak azon a napon, a melyen odavetette az Úr az Emoreust Izráel fiai elé; ezt mondotta vala pedig Izráel szemei előtt: Állj meg nap, Gibeonban, és hold az Ajalon völgyében! **13** És megálla a nap, és veszegle a hold is, a míg bosszút álla a nép az ő ellenségein. Avagy nincsen-é ez megírva a Jásár könyvében? És megálla a nap az égnek közepén és nem sietett lenyugodni majdnem teljes egy napig. **14** És nem volt olyan nap, mint ez, sem annakelőtte, sem annakutána, hogy ember szavának engedett volna az Úr, mert az Úr hadakozik vala Izráelért. **15** Ezután visszatére Józsue és vele az egész Izráel a táborba, Gilgálba. **16** Ez az őt király pedig elfutott vala, és elrejtőzik Makkedában a barlangban. **17** És megizenék ezt Józsuenak, mondván: Megtaláltatott az őt király, elrejtőzve a makkedai barlangban. **18** És monda Józsue: Hengergessetek nagy köveket a barlang szájához és rendeljetek mellé férfiakat, hogy őrizzék őket. **19** Ti pedig meg ne álljatok, nyomuljatok ellenségeitek

után és vágjátok utócsapataikat, és ne engedjétek őket bejutni az ő városaikba, mert kezetekbe adta őket az Úr, a ti Istenetek. 20 Minekutána pedig elvégezték Józsué és Izráelnek fiai azoknak igen nagy vereséggel való verését, egészen azok megsemmisítéséig, és az élvemaradtak a megerősített városokba vonultak: 21 Visszatére az egész nép Józsuéhoz a táborba, Makkedába békességgel; nyelvét se mozdította senki Izráel fiai ellen. 22 És monda Józsué: Nyissátok fel a barlang száját, és hozzátok ki hozzá ezt az öt királyt a barlangból! 23 És akképen cselekedének, és kihozák hozzá a barlangból ezt az öt királyt: Jeruzsálem királyát, Hebron királyát, Jármut királyát, Lákit királyát, Eglon királyát. 24 Mikor pedig kihozták vala ezt az öt királyt Józsuéhoz, előhívattá Józsué Izráelnek minden férfiát, és monda a hadakozó nép vezéreinek, a kik vele mentek vala: Jőjjetek elő, tegyétek lábaitokat e királyoknak nyakára. Eljövénék azért és tevük lábaikat azoknak nyakára. 25 És monda nézik Józsué: Ne féljetek, és meg ne rettenjetek; legyetek bátrak és erősek, mert ekképen cselekszik az Úr minden ellenségetekkel, a kik ellen ti hadakoztok. 26 Azután pedig megveré őket Józsué, és megölé őket, és felakasztatá őket öt fára, és felakasztva maradtak a fákon mind estvéig. 27 Lőn pedig a nap lementénék idején, parancsola Józsué, és levevék őket a fákról, és behányák őket a barlangba, a melyben elbújtak vala, és nagy köveket rakának a barlang szája elé, mind e napig. 28 Makkedát is bevezé Józsué ugyanazon a napon, és fegyver élére hánýá azt és annak királyát, és megölé őket és egy lelket sem engedett menekülni azokból, a melyek benne valának. Úgy cselekedék Makkedának királyával, a mint cselekedett vala Jéríkhónak királyával. 29 Általméne annakutána Józsué és vele az egész Izráel Makkedából Libnába, és hadakozék Libnával. 30 És kezébe adá az Úr azt is Izráelnek, és annak királyát; és fegyver élére hánýá azt, és egy lelket sem engedete menekülni azokból a melyek benne valának. És úgy cselekedék annak királyával, a mint cselekedett vala Jéríkhónak királyával. 31 Libnából pedig általméne Józsué és vele az egész Izráel Lákitba, és táborba szállta mellette, és hadakozék ellene. 32 És kezébe adá az Úr Izráelnek Lákit és bevezé azt másodnapon, és fegyver élére hánýá azt, és minden lelket, a mely benne vala, egészen úgy, amint cselekedett vala Libnával. 33 Akkor feljöve Hórám, Gézernek királya, hogy megsegélje Lákit, de megveré Józsué őt és az ő népét annyira, hogy egy menekülőt sem hagya meg néki. 34 Lákitból pedig általméne Józsué és vele az egész Izráel Eglonba, és táborba szállának ellene, és hadakozának ellene. 35 És bevezé azt ugyanazon a napon, és fegyver

élére hánýák azt; és megöle minden lelket, a mely benne vala, ugyanazon a napon, egészen úgy, amint cselekedett vala Lákossal. 36 Felméne azután Józsué Eglonból és ő vele az egész Izráel Hebronba, és hadakozának az ellen. 37 És bevezé azt, és fegyver élére hánýák azt, és annak királyát és minden városát, és egy lelket sem engede menekülni azokból, a melyek benne valának, egészen úgy, a mint cselekedett vala Eglonnal, elveszítvén azt és minden lelket, a mely benne vala. 38 Fordula azután Józsué, és vele az egész Izráel Debirnek, és hadakozék az ellen. 39 És bevezé azt és annak királyát és minden városát, és fegyver élére hánýá őket, és megölének minden lelket, a mely benne vala, nem hagyott menekülni valót. A miképen cselekedett vala Hebronnal, úgy cselekedék Debirrel és annak királyával, avagy a miképen Libnával és annak királyával cselekedett vala. 40 Megveré azért Józsué az egész földet; a hegységet és a déli vidéket, a síkságot és a lejtőket és mindeneknak királyait, menekülni valót sem hagyott; és megöle minden előt, a mint megparancsolta vala az Úr, az Izráelnek Istene. 41 Megveré pedig őket Józsué Kádes Barneától fogva egész Gázáig, a Gósennék is minden földét, egész Gibeonig. 42 És mindezeket a királyokat és azoknak földjét egy útban hódítá meg Józsué, mivelhogy az Úr, Izráelnek Istene hadakozott vala Izráelért. 43 Azután visszatére Józsué és vele az egész Izráel a táborba, Gilgálba.

11 Mikor pedig meghallotta ezt Jábín, Hásornak királya, küldé Jobábhoz, Mádonnak királyához, és Simronnak királyához, és Aksáfnak királyához, 2 És azokhoz a királyokhoz, a kik laknak vala észak felé a hegységen, és a pusztában Kinneröttől délre, és a síkságon, és Dór magaslatain a tenger felé; 3 A Kananeushoz napkelet és napnyugat felé, és az Emoreushoz, a Khittéushoz, a Perizeushoz, a Jebuzeushoz a hegyek közé, és a Khivveushoz a Hermon alá, Mispának földére. 4 És kijövénék ők és velük az ő egész táboruk, sok nép, olyan sok, mint a fövény, a mely a tenger partján van, és igen sok ló és székér. 5 És összegyűlének mindezek a királyok, és megindulának, és táborba szállának együttesen Méromnak vizeinél, hogy hadakozzanak Izráel ellen. 6 Ekkor monda az Úr Józsuénak: Ne félj tőlük, mert holnap ilyenkorra mindenjájokat átdöfötten vetem az Izráel elő; lovaikat bénítsd meg, szekereiket pedig égesd meg tüzzel. 7 Elméne azért Józsué és vele az egész hadakozó nép azok ellen a Mérom vizeihez nagy hirtelen, és reájok rohanának. 8 És adá őket az Úr Izráelnek kezébe, és verék őket és úszék őket egészen a nagy Sidonig és Misrefót-Majimig, és Mispának völgygéig napkelet felé, és

leverék őket annyira, hogy senki sem maradt közülök életben. 9 És úgy cselekedék velük Józsué, a mint megmondotta vala néki az Úr: az ő lovaikat megbénítá, szekereiket pedig tűzzel égeté el. 10 Majd visszafordula Józsué ugyanazon időben és bevezé Hásort, királyát pedig fegyverrel megölé (Hásor ugyanis mindezeknek az országoknak feje volt az előtt); 11 És levágának minden lelket, a mely benne vala, megölvén őket fegyver élével; nem maradt meg egy élő sem; Hásor pedig tűzzel égeté meg. 12 És e királyoknak minden városát és minden királyukat is meghódoltatá Józsué, és megölé őket fegyver élével, kipusztítván őket, a mint megparancsolta vala Mózes, az Úrnak szolgája. 13 Csak épen azokat a városokat nem égeté meg Izráel, a melyek halmokon állottak vala, kivéve Hásort, egyedül ezt égeté meg Józsué. 14 És e városoknak minden zsákmányolni valóját, és a barmokat is magoknak zsákmányolá el Izráel fiai; csak az embereket hányák mind fegyver élére, míglen kipusztíták őket. Nem hagytak meg egy előt sem. 15 A mint parancsolt az Úr Mózesnek, az ő szolgájának, úgy parancsolt Mózes Józsuénak, és úgy cselekedék Józsué, semmit el nem hagyott mindabból, a mit az Úr parancsolt vala Mózesnek. 16 És elfoglalá Józsué mindazt a földet, a hegséget, az egész déli vidéket, az egész Gósen földét, úgy a síkságot, mint a pusztát, és Izráel hegyét és annak síkságát. 17 A kopasz hegytől fogva, a mely Szeír felé emelkedik, egészen Baál-Gádig, a Libanon völgyében, a Hermon hegye alatt; királyikat pedig mind elfogás és megverés és megölés őket. 18 Sok napon át viselt hadat Józsué mindezekkel a királyokkal. 19 Nem volt város, a mely békességre lépett volna Izráel fiaival, kivéve a Gibeonban lakó Khivveusokat; haddal vették azt meg mind. 20 Mert az Úrtól volt az, hogy megkeményítvén szíveiket, haddal menjenek Izráel ellen, hogy eltörölje őket; hogy ne legyen nézik irgalom, hanem hogy elpusztítsa őket, a mint megparancsolta vala az Úr Mózesnek. 21 Majd elméne Józsué ez időben, és kiirtá az Anákokat a hegyek közül Hebronból, Debirból, Anábból és Júdának minden hegyéből, és Izráelnek minden hegyéből; városaikkal együtt töröl el őket Józsué. 22 Nem maradtak Anákok Izráel fiainak földén, csak Gázában, Gáthban és Asdódban hagyattak meg. 23 Elfoglalá azért Józsué az egész földet egészen úgy, a mint az Úr mondotta vala Mózesnek, és adá azt Józsué örökségül Izráelnek, osztályrészeikhez képest, nemzetiségeik szerint. A föld pedig megnyugovék a harcztól.

12 Ezek pedig ama földnek királyai, a kiket leverték Izráelnek fiai, és a kiknek földjét birtokba vették a Jordánon túl, napkelet felé, az Arnon patakot fogva a

Hermon hegycsúcsától kelet felől: 2 Szíhon, az Emoreusok királya, aki lakik vala Hesbonban, aki uralkodik vala Aróertől fogva, a mely van az Arnon patak partján, és a patak közepétől és a Gileád felétől a Jabbok patakig, az Ammon fiainak határáig. 3 És a mezősségtől a Kinneroth tengerig napkelet felé, és a pusztá tengeréig, a Sóstengerig napkelet felé, a Béth-Jesimothi útig, és délfelé a Piszga hegyoldalainak aljáig. 4 És Ógnak, a Básán királyának tartománya, aki Refaim maradéka közül való, aki Astarotban és Edreiben lakozik vala. 5 És uralkodik vala Hermon hegycsúcsán, Szalkhában és az egész Básánban, a Gesurnak és Maakhátnak határáig, és a fél Gileádon, Szíhonnak, Hesbon királyának határáig. 6 Mózes, az Úrnak szolgája és Izráelnek fiai verték le őket, és oda adta azt a földet Mózes, az Úrnak szolgája örökségül a Rúben és Gád nemzetiségeknek és a Manassé nemzetseg felének. 7 Ezek pedig ama földnek királyai, akit leverték vala Józsué és az Izráelnek fiai a Jordán másik oldalán napnyugat felé, Baál-Gádtól fogva, a mely van a Libánon völgyében, egészen a kopasz hegyig, a mely Szeír felé emelkedik. És oda adá azt Józsué örökségül az Izráel nemzetiségeinek, az ő osztályrészeik szerint: 8 A hegségen és a síkságon, a mezősségen és a hegyoldalakon, a pusztán és a déli vidéken, a Khittheus, Emoreus, Kananeus, Perizeus, Khivveus és Jebuzeusok földjét. 9 Jéríkhónak királya egy; Ainak, a mely oldalra vala Béthel felé, királya egy; 10 Jeruzsálemnek királya egy, Hebronnak királya egy; 11 Jármutnak királya egy, Lákitnak királya egy; 12 Eglonnak királya egy, Gézernek királya egy; 13 Debirnek királya egy, Gédernek királya egy; 14 Hormáhnak királya egy, Aradnak királya egy; 15 Libnának királya egy; Adullámnak királya egy; 16 Makkedának királya egy, Béthelnek királya egy; 17 Tappuáhnak királya egy, Héfernek királya egy; 18 Afeknek királya egy, Lassáronnak királya egy; 19 Mádonnak királya egy, Hásornak királya egy; 20 Simron Meronnak királya egy, Aksáfnak királya egy; 21 Taanáknak királya egy, Megiddónak királya egy; 22 Kedesnek királya egy, a Kármelen levő Jokneámnak királya egy; 23 A Dór magaslatán levő Dórnak királya egy, a Gilgál népeinek királya egy; 24 Tirczának királya egy; összesen harminczegy király.

13 Mikor Józsué megvénhetett és igen megidősödött vala, monda az Úr néki: Te megvénhetedtél, igen megidősödöttél, pedig még igen sok föld maradt elfoglalni való. 2 Ez az a föld, a mi fennmaradt: A Filiszteusoknak minden tartománya és az egész Gesur. 3 A Sikhortól fogva, a mely Égyiptom felett foly, egészen Ekronnak határáig

északra, mely a Kananeushoz számítatik; a Filiszteusok öt fejedelemsége: a Gázáé, Asdódé, Askelóné, Gáthé, Ekoné és az Avveusoké. 4 Délről a Kananeusnak egész fölle és Meára, a mely a Sídonbelieké, Afékáig, az Emoreusok határáig. 5 Továbbá a Gibi fölle és az egész Libanon napkelet felé, Baál-Gádtól fogva, a mely a Hermon hegylalatt van, egészen addig, ahol Hamáthba mennek. 6 A hegségnek minden lakosát a Libanontól Miszrefóth-Majimig, a Sídoniakat mind, magam úzöm ki őket Izráel fiai elől, csak sorsold ki Izráelnek örökségül, a mint megparancsoltam néked. 7 Mostan azért oszd el ezt a földet örökségül kilenc nemzettségnak, és a Manassé nemzetseg felének. 8 Ó vele együtt a Rúben és Gád nemzetseg elvették örökségöket, a melyet adott vala nézik Mózes, túl a Jordánon, napkelet felé, a miképen adta vala nézik Mózes, az Úrnak szolgája. 9 Aróertől fogva, a mely az Arnon patak partján van, úgy a várost, a mely a völgynek közepette van, mint Medebának minden sík földét Dibonig. 10 És minden városát Szíhonnak, az Emoreusok királyának, aki uralkodik vala Hesbonban, az Ammon fiainak határáig. 11 És Gileádot és Gesurnak és Maakátnak határát, az egész Hermon hegyet és az egész Básánt Szalkáig. 12 Básánban Ógnak egész országát, aki uralkodik vala Astarótban és Edreiben. Ez maradt vala meg a Refaim maradéka közül, de leveré és kiűzé őket Mózes. 13 De Izráel fiai nem üzék ki a Gesurit és a Maakhátit, és ott is lakik a Gesuri és Maakháti az Izráel között mind e mai napig. 14 Csak Lévi nemzetsegének nem adott örökséget; az Úrnak, Izráel Istenének tüzes áldozatai az ő öröksége, a mint szólott vala néki. 15 Adott vala pedig Mózes örökséget a Rúben fiai nemzetsegének az ő családfaik szerint. 16 És lón az ő határuk Aróertől fogva, a mely az Arnon folyó partján van, úgy a város, a mely a völgy közepette van, mint az egész sík föld Medeba mellett; 17 Hesbon és annak minden városa, a melyek a sík földön vannak; Dibon, Bámoth-Baal és Béth-Baál-Meon; 18 És Jahcza, Kedemót és Méfaát; 19 És Kirjáthaim, Szibma és Czeret-Sáhár a völgy mellett való hegyen; 20 És Béth-Peór, a Piszga hegyoldalai, és Béth-Jesimóth. 21 És a sík föld minden városa és Szíhonnak, az Emoreusok királyának egész országa, aki uralkodik vala Hesbonban, akit megvert vala Mózes, ő és a Midiánnak fejedelmei: Evit és Rékemet, Czúrt és Húrt és Rébát, Szíhonnak fejedelmei, a kik e földön laktak vala. 22 A jövendőmondó Bálámot is, Beórnak fiát, megölék Izráel fiai fegyverrel, azokkal együtt, a kiket levágtak vala. 23 Vala tehát a Rúben fiainak határa a Jordán és melléke. Ez a Rúben fiainak öröksége az ő családfaik szerint, a városok és azoknak falui. 24 A Gád nemzetsegének, a Gád fiainak is

adott vala örökséget Mózes, az ő családfaik szerint. 25 És lón az ő határuk Jaázer és Gileádnak minden városa és az Ammon fiai földjének fele Aróerig, a mely Rabba felett van. 26 És Hesbontól fogva Ramath-Miczpéig és Betónimig, meg Mahanáimtól Debir határáig. 27 A völgyben pedig Béth-Harám, Béth-Nimra, Szukkoth és Czafon, Szíhonnak, Hesbon királyának maradék országa, a Jordán és melléke, a Kinnereth tenger szélén a Jordánon túl napkelet felé. 28 Ez a Gád fiainak örökségük, az ő családfaik szerint, a városok és azoknak falui. 29 A Manassé nemzetseg felének is adott vala Mózes örökséget. És lón a Manassé fiainak félágáé, az ő családfaik szerint; 30 És lón az ő határuk: Mahanáimtól fogva az egész Básán, Ógnak, Básán királyának egész országa és Jairnak minden faluja, a melyek Básánban vannak, hatvan város. 31 És pedig Gileádnak fele és Astarót és Edrei, Óg országának városai Básánban, a Manassé fiának, Mákirnak fiaié, Mákir felé, az ő családfaik szerint. 32 Ezek azok, a mikel örökségük adott vala Mózes a Moáb mezőségén, a Jordánon túl Jéríkhótól napkelet felé. 33 A Lévi nemzetsegének pedig nem adott vala Mózes örökséget. Az Úr, Izráelnek Istene az ő örökségük, a mint szólott vala néki.

14 Ezek pedig azok, a mikel örökségük vőnek el Izráel fiai a Kanaán földén, a mikel örökségük adtak nézik Eleázár, a pap, Józsue, a Nún fia és az atyai fejedelmek, a kik valának Izráel fiainak nemzetsegéi felett; 2 Sorsvetés által való örökségük, (a mint megparancsolta vala az Úr Mózes által) a kilenc nemzetsegének és a fél nemzetsegének: 3 Mert két nemzetsegének és fél nemzetsegének a Jordánon túl adott vala Mózes örökséget, a Lévitáknak pedig nem adott vala örökséget ő közöttök. 4 Mert a József fiai két nemzetseg voltak: Manassé és Efraim; a Lévitáknak pedig nem adtak osztályrészt a földből, hanem csak városokat lakásul és az azokhoz való legelőket barmaik és marhák számára. 5 A mint megparancsolta vala az Úr Mózesnek, úgy cselekedének az Izráel fiai, és úgy oszták fel a földet. 6 Hozzámenének pedig Józsuehoz Júdának fiai Gilgálba és monda néki a Kenizeus Káleb, Jefunné fia: Te tudod azt a dolgot, a melyet beszélt vala az Úr Mózesnek, az Isten emberének én felőlem és te felőled Kádes-Barneában. 7 Negyven esztendős valék én, mikor elküldött engem Mózes az Úrnak szolgája Kádes-Barneából, hogy kikémeljem a földet, és úgy hoztam néki hírt, a mint az én szívemben vala. 8 Atyámfiai pedig, a kik feljöttek vala velem, elrémitették a népknek szívét, de én tököletesen követtem az Urat, az én Istenemet. 9 És megesküvék Mózes azon a napon,

mondván: Bizony a föld, a melyet megtapodott a te lábad, tiéd lesz örökségül, és a te fiaidé minden örökké, mivelhogy tökéletesen követte az Urat, az én Istenemet. 10 Most pedig, ímé megtartott engem az Úr életben, a mint szólott vala; most negyvenöt esztendeje, a mióta szólott vala az Úr e dologról Mózesnek, a mi alatt Izráel a pusztában bolyongott vala; és most ímé, nyolczvanöt esztendő vagyon! 11 Még ma is olyan erős vagyok, a milyen azon a napon voltam, a mikor elküldött engem Mózes; a milyen akkor volt az én erőm, most is olyan az én erőm a harcölőshoz és járásra-kelésre. 12 Most azért add nékem ezt a hegyet, a melyről szól vala az Úr azon a napon; mert magad is hallottad azon a napon, hogy Anákok vannak ott, és nagy, erősített városok; hátha velem lesz az Úr, és kiúzöm őket, a mint megmondotta az Úr. 13 És megáldá őt Józsue, és odaadá Hebront Kálebnak, a Jefunné fiának örökségül. 14 Azért lón Hebron a Kenizeus Kálebé, a Jefunné fiáé, örökségül mind e mai napig, a miért hogy tökéletesen követte vala az Urat, Izráelnek Istenét. 15 A Hebron neve pedig annakelőtt Kirjáth-Arba volt; aki a legnagyobb ember volt az Anákok között. A föld pedig megnyugodott a harcztól.

15 A Júda fiai nemzetiségenek sors által való része pedig az ő családjaik szerint ez vala: Edomnak határa felé a Czin pusztája dédre, a déli határnak végén. 2 Vala pedig az ő déli határuk a Sóstengernek szélétől, a tengernyelvtől fogva, a mely délfelé fordul. 3 És halad dédre az Akrabbim hágónak, majd átmegy Czin felé, és felmegy délről Kádes-Barneának, átmegy Hesronnak, felmegy Adárnak és kerül Karka felé; 4 Majd átmegy Asmonnak és halad Égyiptom patakának. A határ szélei pedig a tengernél vannak. Ez a ti határotok dédre. 5 Napkelet felé pedig a Sóstenger a határ a Jordán végéig; az északi rész határa pedig a tengernyelvtől, a Jordán végétől kezdődik. 6 És felmegy ez a határ Béth-Hoglának, és átmegy északra Béth-Arabán majd felmegy ez a határ Rúben fiának, Bohánnak kövéhez. 7 És felmegy ez a határ Debirbe is az Akor völgyéből, és északnak fordul Gilgál felé, a mely átellenében van az Adummim hágójának, a mely a patakotól délfelé esik. És átmegy a határ az Én-semes vizeire és tova halad a Rógel forrása felé. 8 Azután felmegy a határ a Hinnom fiának völgyén, Jebuzeusnak, azaz Jeruzsálemnek déli oldala felé; felmegy továbbá e határ a hegynek tetejére, a mely átellenben van a Hinnom völgyével napnyugat felé, a mely északra van a Refaim völgyének szélén. 9 És hajlik e határ a hegynek tetejéről a Neftoáh víznek kútfejéhez és kimegy az Efron hegyének városai felé; majd hajlik e határ Baalának, azaz Kirjáth-

Jeárimnak. 10 Baalától pedig fordul e határ napnyugotnak a Szeír-hegy felé, és átmegy északnak a Jeárim-hegy oldala felé, azaz Kesalon felé és alámegy Béth-Semesnek és átmegy Timnának. 11 Majd tova megy e határ Ecron északi oldala felé, és hajlik e határ Sikkeronnak, és átmegy a Baala hegynek, és tova megy Jabnéel felé. A határ szélei pedig a tengernél vannak. 12 A napnyugati határ pedig a nagy tenger és melléke. Ez Júda fiainak határa köröskörül az ő házoknépe szerint. 13 Kálebnak, a Jefunné fiának pedig a Júda fiai között ada részt, az Úrnak Józsuehoz való szavai szerint; Kirjáth-Arbának, Anák atyjának városát, azaz Hebront. 14 És kiúzé onnan Káleb Anáknak három fiát: Sésait, Ahimánt és Tálmait, Anák gyermekeit. 15 És felméne innét Debir lakói ellen, Debirnek neve pedig azelőtt Kirjáth-Széfer volt. 16 És monda Káleb: A ki megveri Kirjáth-Széfert és elfoglalja azt, néki adom Akszát, az én leányomat feleségül. 17 Elfoglala pedig azt Otniél, Kénáznak, a Káleb testvérének fia; és néki adá Akszát, az ő leányát feleségül. 18 És lön, hogy a mikor eljöve az, biztatá őt, hogy kérjen az ő atyjától mezőt. Leszállá azért a szamárról; Káleb pedig monda néki: Mi bajod? 19 Ő pedig monda: Adj áldást nékem! Mivelhogy száraz földre helyeztél engem, adj azért nékem vízforrásokat is. És néki adá a felső forrást és az alsó forrást. 20 Ez a Júda fiai nemzetiségenek öröksége az ő családjaik szerint. 21 A Júda fiai nemzetiségenek városai pedig a déli végétől kezdve Edom határa felé valának: Kabseél, Éder és Jágur; 22 Kina, Dimóna és Adada; 23 Kedes, Hásor és Ithnán; 24 Zif, Télem és Bealóth; 25 Hásor-Hadatha és Kerioth-Hesron, azaz Hásor; 26 Amam, Séma és Móláda; 27 Hasar-Gaddah, Hesmón és Béth-Pelet; 28 Hasar-Suál, Beer-Seba és Bizjotheja; 29 Baála, Ijjim és Eczem; 30 Elthólád, Keszil és Hormah; 31 Síklág, Madmanná és Szanszanna; 32 Lebaóth, Silhim, Ain és Rimmon. Összesen huszonkilenc város és ezek falui. 33 A síkságon: Esthaól, Czóráh és Asnah; 34 Zanoah, Én-Gannim, Tappuáh és Énám; 35 Jármut, Adullám, Szókó és Azéka; 36 Saáraim, Adithaim, Gedéra és Gederóthaim. Tizenegy város és azok falui. 37 Senán, Hadása és Migdal-Gad; 38 Dilán, Miczpe és Jokteél; 39 Láķis, Boczkát és Eglon; 40 Kabbon, Lahmász és Kitlis; 41 Gedéróth, Béth-Dágon, Naama és Makkéda. Tizenhat város és ezeknek falui. 42 Libna, Ether és Asán; 43 Jifta, Asná és Neczib; 44 Keila, Akzib és Marésa. Kilenc város és ezeknek falui. 45 Ekon, ennek mezővárosai és falui. 46 Ekrontól fogva egész a tengerig minden azok, a melyek Asdód mellett vannak, és azoknak falui. 47 Asdód, ennek mezővárosai és falui; Gáza, ennek mezővárosai és falui; Égyiptom patakjáig, és a nagy tenger és melléke. 48

A hegységen pedig: Sámír, Jathír és Szókó; **49** Danna, Kirjáth-Szanna, azaz Debir; **50** Anáb, Estemót és Anim; **51** Gósen, Hónon és Giló. Tizenegy város és ezeknek falui. **52** Aráb, Dúma és Esán; **53** Janum, Béth-Tappuah és Aféka; **54** Humta, Kirjáth-Arba, azaz Hebron és Czihor. Kilencz város és ezeknek falui. **55** Maón, Karmel, Zif és Júta; **56** Jezréel, Jokdeám és Zánoah; **57** Kajin, Gibeá és Timna. Tíz város és ezeknek falui. **58** Halhal, Béth-Czúr és Gedor; **59** Maarát, Béth-Anóth és Elthekon. Hat város és ezeknek falui. **60** Kirjáth-Baál, azaz Kirjáth-Jeárim, és Rabba. Két város és ezeknek falui. **61** A pusztában: Béth-Arábá, Middin és Szekáká; **62** Nibsán, Ir-Malah és Én-Gedi. Hat város és ezeknek falui. **63** De a Jebuzeusokat, Jeruzsálemnek lakóit, Júda fiai nem bírták kiúzni, azért laknak ott a Jebuzeusok Júda fiaival együtt Jeruzsálemben, mind e mai napig.

16 A József fiainak sors által való része pedig juta a jérikói Jordántól fogva, Jérikhó vizei felé napkeletnek a pusztára, a mely felmegy Jérikhótól a Béthel hegynének. **2** És tovamegy Béthelből Lúzba, és átmegy az Arkiták határára, Ataróthra. **3** Majd lemegy a tenger felé a Jafleteus határának, az alsó Bethoronnak határaig és Gézerig, a szélei pedig a tengernél vannak. **4** Elvevék azért az Ő örökségöket Józsefnek fiai: Manassé és Efraim. **5** Efraim fiainak határa is az Ő családjaik szerint vala, és pedig az Ő örökségöknek határa napkelet felé, Atróth-Adártól felső Bethoronig vala. **6** És kimegy a határ a tengerre; Mikhmethattól észak felé, és fordul a határ kelet felé Thaanath-Silónak és átmegy azon napkelet felé Janoáhnak. **7** Janoáhtól pedig lemegy Ataróthba és Naaróthba, és éri Jérikhót, és kimegy a Jordánnak. **8** Tappuahtól tovamegy a határ a tenger felé a Kána patakjának, a szélei pedig a tengernél vannak. Ez az Efraim fiai nemzetisége az Ő családjaik szerint. **9** És a városok, a melyek kiválasztattak Efraim fiai számára a Manassé fiai örökségének közepette, mind e városok és ezeknek falui. **10** De ki nem ūzék a Kananeust, a ki lakik vala Gézerben; azért ott lakik a Kananeus az Efraim között mind e napig, és lón robotos szolgává.

17 Lón sors által való része Manassé nemzetiségenek is, mert Ő vala elsőszülötte Józsefnek, Mákirnak, a Manassé elsőszülöttének, Gileád atyának, mivelhogy hadakozó férfiú vala, juta néki Gileád és Básán. **2** Manassé többi fiainak is juta az Ő családjaik szerint: Abiéter fiainak, Hélek fiaiak, Aszriél fiaiak, Sekem fiaiak, Héfer fiaiak és Sémida fiaiak. Ezek Manassénak a József fiának fiúgyermei, az Ő családjaik szerint. **3** De Czélofhádnak, Héfer fiának (ez Gileád fia, ez Mákir fia, ez Manassé fia)

nem valának fiai, hanem csak leányai. Ezek valának pedig leányainak nevei: Makhla, Nóa, Khogla, Milkha és Thircza. **4** Ezek odajárulának Eleázár pap elé, Józsuénak, a Nún fiának eleibe és a fejedelmek elé, mondván: Az Úr megparancsolta Mózesnek, hogy örökséget adjon nékünk a mi atyánkfiai között. Adott vala azért nékik örökséget az Úr beszéde szerint, az Ő atyjoknak bátyjai között. **5** Tíz rész esik azért Manassénak, Gileád és Básán földén kívül, a melyek túl vannak a Jordánon. **6** Mert a Manassé leányai örökséget kaptak az Ő fiai között; Gileád föerde pedig a Manassé többi fiaié lón. **7** A Manassé határa pedig Áser-től Mikmetháth felé vala, a mely Sikem előtt van. És méne a határ jobbkéz felé, Én-Tappuahnak lakói felé. **8** Manassé volt Tappuah föerde, de Tappuah a Manassé határa felé az Efraim fiaié vala. **9** És alámegy a határ a Kána patakjára, a pataknak déli részére. Ezek a városok Efraimé a Manassé városai között. Manassé határa pedig a pataktól észak felé és a széle a tengernél vala. **10** Délről Efraimé, északról pedig Manassé, és ennek határa a tenger vala. De észak felől Áserbe ütköznek, napkelet felől pedig Issakhárba. **11** És a Manassé vala Issakhárban és Áserben: Béth-Seán és mezővárosai, Jibleám és mezővárosai, Dórnak lakosai és mezővárosai, Én-Dórnak lakosai és mezővárosai, Thaanaknak lakosai és mezővárosai, és Megiddó lakosai és mezővárosai, három hegyi tartomány. **12** De nem bírták elfoglalni Manassénak fiai ezeket a városokat, és sikerült a Kananeusnak ott maradni azon a földön. **13** De mihelyt megerősödtek vala Izráel fiai, robot alá veték a Kananeust, de teljességgel nem ūzék ki őket. **14** József fiai pedig szóltak vala Józsuéval, mondván: Miért adtál nékem egy sors szerint való örökséget és egy osztályrészt, holott én sok nép vagyok, mivelhogy ez ideig megáldott engem az Úr?! **15** Józsué pedig monda nékik: Ha sok nép vagy te, menj fel az erdőre, és írts ott magadnak a Perizzeusoknak és Refaimnak földén, ha szoros néked az Efraim hegye. **16** És mondának a József fiai: Nem elegendő nékünk ez a hegység, a Kananeusoknak pedig, a kik a völgyi síkon laknak, mindnek vas-szekerek van; úgy azoknak, a kik Béth-Seanban és mezővárosaiban, mint azoknak, a kik a Jézréel völgyében vannak. **17** Szóla pedig Józsué a József házának, Efraimnak és Manassénak, mondván: Sok nép vagy te és nagy erőd van néked, nem lesz néked csak egy sors szerint való részed; **18** Mert hegymegye lesz néked. Ha erdő az, úgy írtsd ki azt, és annak szélei is a tieid léşnek; mert kiúzod a Kananeust, noha vas-szekere van néki, s noha erős az.

18 Izráel fiainak egész gyülekezete pedig összegyülekezék

Silóban és oda helyheztek a gyülekezetnek sátorát, minukutána meghódola előttök a föld. 2 De maradtak vala még Izráel fiai között, aiknek nem osztották vala ki az ő örökségöket: hét nemzetseg. 3 Monda azért Józsué Izráel fiainak: Meddig vonakodtok még elmenni, hogy elfoglaljátok a földet, a melyet néktek adott az Úr, a ti atyáitoknak Istene? 4 Hozzatok elő három-három férfiút nemzetsegénként, és elküldöm őket, hogy keljenek fel és járják el a földet, és írják fel azt az ő örökségük szerint, és törjenek vissza hozzáim; 5 Azután oszszák fel azt magok között hét részre. Júda maradjon meg a maga határaiban dél felől, József háza pedig maradjon meg a maga határaiban észak felől. 6 És ti írjátok le a földet hét részre, és hozzátok ide hozzáim, hogy sorsot vessek itt néktek az Úr előtt, a mi Istenünk előtt. 7 Mert a Lévitáknak nincs részük ti közöttetek; mivelhogy az Úrnak papsága az ő örökségök; Gád pedig és Rúben és Manassé fél nemzetsegéme megkapták az ő örökségöket a Jordánon túl napkelet felé, a mit Mózes, az Úrnak szolgája adott vala nékik. 8 És felkelének azok a férfiak, és elmenének. Parancsol pedig Józsué azoknak, aik elmenének, hogy leírják a földet, mondván: Menjetek el és járjátok el a földet, és írjátok le azt, azután térjetek vissza hozzáim, és itt vetek néktek sorsot Silóban, az Úr előtt. 9 Elmenének azért a férfiak, és által menének a földön, és leírák azt városonként hét részre, könyvben, azután visszatérének Józsuéhoz a táborba, Silóba. 10 És sorsot vete nékik Józsué Silóban az Úr előtt, és elosztá ott Józsué a földet Izráel fiai között az ő osztályrészeik szerint. 11 És kijöve a Benjámin fiai nemzetsegének sors szerint való része az ő családjaik szerint; és pedig esék az ő sors szerint való részüknek határa a Júda fiai és a József fiai közé. 12 Vala pedig az ő határok az északi oldalon a Jordántól fogva, és felméne a határ Jérikhó háta mögé észak felé, azután felméne a hegyre napnyugat felé, a szélei pedig Béth-Aven pusztájánál valának. 13 Onnan pedig átmegy a határ Luz-felé, Líznak azaz Béthelnek háta mögé dél felől; azután alámegy a határ Ataroth-Adárnak a hegyen, a mely dél felől van alsó Béth-Horontól. 14 Majd tovább megy a határ, és kerül a nyugati oldalnak dél felé, attól a hegytől, a mely átellenben van Béth-Horonnal délről; a szélei pedig Kirjáth-Baál, azaz Kirjáth-Jeárim felé, a Júda fiainak városa felé vannak. Ez a napnyugoti határ. 15 A déli oldala pedig van Kirjáth-Jeárim szélétől kezdve, és meg a határ napnyugot felé, meg a Nefthoa vizének kútfejéhez. 16 Azután alámegy a határ a hegyek széléhez, a mely átellenben van a Hinnom fiának völgyével, a mely észak felé van a Refaim völgyében; alámegy a Hinnom völgyébe is a

Jebuzeus mellett dél felé, és alámegy a Rógel forrásához. 17 És kerül észak felől, és megý Én-Semesnek, azután megý Gelilothonak, a mely átellenben van az Adummimba felvívó úttal; majd alámegy Bohánnak, a Rúben fiának kövéhez. 18 És átmegy az Arabával átellenben levő oldalra észak felé, és alámegy Arabába is. 19 Átmegy a határ azután Béth-Hogla oldalára észak felé; a határ szélei pedig északnak a Sóstenger csúcsánál, délnek a Jordán végénél vannak. Ez a dél felé való határ. 20 A Jordán pedig határolja azt a napkelet felől való oldalról. Ez a Benjámin fiainak öröksége az ő határaik szerint köröskörül, az ő családjaik szerint. 21 A Benjámin fiai nemzetsegének városai pedig az ő családjaik szerint ezek: Jérikhó, Béth-Hogla, és Emek-Keczicz; 22 Béth-Arábá, Czemaraim és Béthel; 23 Avvim, Pára és Ofra; 24 Kefár-Amóni, Ofni és Gába. Tizenkét város és azoknak falui. 25 Gibeon, Ráma és Beéroth; 26 Miczpe, Kefira és Mócza; 27 Rekem, Jirpeél és Thareala; 28 Czéla, Elef és Jebuzeus, azaz Jeruzsálem, Gibeath, Kirjáth. Tizenöt város és ezeknek falui. Ez a Benjámin fiainak öröksége az ő családjaik szerint.

19 A sors által való második rész juta Simeonnak, a

Simeon fiai nemzetsegének az ő családjaik szerint, és lón az ő örökségök a Júda fiainak öröksége között. 2 És lón az övék az ő örökségük: Beer-Seba, Seba és Móláda; 3 Haczar-Sual, Bála és Eczem; 4 Eltolád, Bethul és Horma; 5 Czíklág, Béth-Markaboth és Haczar-Szusza; 6 Béth-Lebaoth és Sarúhen. Tizenhárom város és ezeknek falui. 7 Ain, Rimmon, Ether és Asán. Négy város és ezeknek falui; 8 És mindenek a faluk, a melyek e városok körül valának Baalath-Beérig, délen Rámatig. Ez a Simeon fiai nemzetsegének öröksége az ő családjaik szerint. 9 A Júda fiainak osztályrészéből lón a Simeon fiainak örökségök, mert a Júda fiainak osztályrészéhez nagyobb vala mint illett volna nékik; ezért öröklének Simeon fiai azoknak öröksége között. 10 A sors által való harmadik rész juta a Zebulon fiainak az ő családjaik szerint, és lón az ő örökségöknek határa Száridig. 11 És felmegy az ő határuk nyugotnak, Mareala felé, és éri Dabbasethet, és éri a folyóvizeit is, a mely átellenben van Jokneámmal. 12 Száridtól pedig napkelet felé fordul Kiszloth-Tábor határára, és tova megy Daberáthnak, és felmegy Jafíának. 13 Innen pedig átmegy kelet felé Gittha-Héfernek és Ittha-Kaczinnak, és tova megy Rimmonnak, kerülvén Néa felé: 14 És ennél kerül a határ északról Hannathonnak; a széle pedig a Jiftah-Él völgye. 15 Továbbá Kattáth, Nahalál, Simron, Jidealá és Bethlehem. Tizenkét város és azoknak falui. 16 Ez a Zebulon fiainak

öröksége az Ő családjaik szerint; ezek a városok és ezeknek falui. 17 A sors által való negyedik rész Issakhárnak, az Issakhár fiainak juta, az Ő családjaik szerint. 18 És lón az Ő határuk: Jezréel, Keszuloth és Súnem: 19 Hafaráim, Sion és Anaharath; 20 Rabbith, Kisjon és Ébecz; 21 Remeth, Én-Gannim, Én-Hadda és Béth-Paczczécz. 22 És éri a határ Tábor, Sahaczimát és Béth-Semest, a határuknak széle pedig a Jordán. Tizenhat város és ezeknek falui. 23 Ez az Izsakhár fiai nemzetsegének öröksége, az Ő családjaik szerint: a városok és ezeknek falui. 24 A sors által való ötödik rész pedig juta az Áser fiai nemzetsegének az Ő családjaik szerint. 25 És lón az Ő határuk: Helkath, Háli, Beten és Aksáf; 26 Alammelek, Ameád és Misál, és éri Karmelt nyugat felé és Sihór-Libnáthot. 27 Azután visszafordul napkelet felé Béth-Dágonnak, és éri Zebulont és a Jiftah-Él völgyét észak felől, Béth-Émeket és Neiélét, és tovamegy Kabulnak balkéz felől; 28 És Ebronnak, Rehobnak, Hammonnak és Kánának a nagy Czidonig. 29 Azután visszafordul a határ Rámának, Tyrusnak erős városáig; és újra fordul a határ Hósznak, a szélei pedig a tengernél vannak Akzib oldala felől; 30 És Umma, Afék és Rehób. Huszonkét város és ezeknek falui. 31 Ez az Áser fiai nemzetsegének öröksége az Ő családjaik szerint: ezek a városok és ezeknek falui. 32 A sors által való hatodik rész juta a Naftáli fiainak, a Naftáli fiainak az Ő családjaik szerint. 33 Lón pedig a határuk: Heleftől, Elontól fogva Czaanannimnál Adámi-Nekebig és Jabneél-Lakkumig; a széle pedig a Jordán vala. 34 Azután fordul a határ nyugat felé Aznoth-Tábornak; innen pedig tovamegy Hukkóknak, és éri Zebulont dél felől, Ásert pedig éri nyugat felől, és a Júdát is; a Jordán napkelet felé vala. 35 Erősített városok ezek: Cziddim, Czér, Hammath, Rakkath és Kinnereth; 36 Adáma, Ráma és Hásor; 37 Kedes, Edrei és Én-Hásor; 38 Jireon, Migdal-Él, Horem, Béth-Anath és Béth-Semes. Tizenkilenc város és ezeknek falui. 39 Ez a Naftáli fiai nemzetsegének öröksége az Ő családjaik szerint: a városok és ezeknek falui. 40 A sors által való hetedik rész juta a Dán fiai nemzetsegének az Ő családjaik szerint. 41 És lón az Ő örökségüknek határa: Czóra, Estháol és Ir-Semes; 42 Saalabbín, Ajálon és Jithla; 43 Élon, Timnatha és Ekrón; 44 Eltheké, Gibbethon és Baaláth; 45 Jehud, Bené-Bárak és Gath-Rimmon; 46 Mé-Jarkon és Rakkon, a Jáfó átellenében levő határral. 47 De tovább méne ezeknél a Dán fiainak határa. Felmenének ugyanis a Dán fiai, és hadakozának Lesem ellen, és el is foglalák azt, és veték azt fegyver élére, és birtokba vevék azt, és lakozának benne, és nevezék Lesemet Dánnak, az Ő atyjoknak Dánnak nevére. 48 Ez a Dán fiai nemzetsegének öröksége az Ő családjaik

szerint: ezek a városok és ezeknek falui. 49 Mikor pedig elvégezték vala a földnek örökbe vételét annak határai szerint, akkor adának Izráel fiai örökséget Józsuénak, a Nún fiának Ő közöttök. 50 Az Úr rendelése szerint adák néki azt a várost, a melyet kért vala: Timnath-Szeráhot az Efraim hegynél, és megépíté azt a várost, és abban lakozék. 51 Ezek azok az örökségek, a melyeket örökül adának Eleázár, a pap és Józsué, a Nún fia és az atyáknak fejei az Izráel fiai nemzetsegéinek sors szerint, Silóban, az Úr előtt, a gyülekezet sátorának nyílásánál. Így végezék el a földnek felosztását.

20 Majd szóla az Úr Józsuénak, mondván: 2 Szólj az Izráel fiainak, mondván: Válaszszatok magatoknak menekülésre való városokat, a melyekről szóltam nétek Mózes által, 3 Hogy oda szaladjon a gyilkos, a ki megől valakit tévedésből, nem szándékosan, és legyenek azok menedékből nézik a vérbosszúló elől. 4 A ki pedig beszalad valamelyikbe a városok közül, álljon az a város kapujába, és beszélje el az Ő dolgait a város véneinek hallatára, és vegyék be Ő magok közé a városba, és adjanak néki helyet, hogy velük lakozzék. 5 Hogyha pedig kergeti azt a vérbosszúló, ki ne adják a gyilkost annak kezébe, mert nem szándékosan ölte meg az Ő felebarátját, és nem gyűlölte Ő azt annakelőtte. 6 És lakozzék abban a városban mindaddig, a míg ítéletre állhat a gyülekezet elő, a míg meghal a főpap, a ki abban az időben lesz, azután térjen vissza a gyilkos, és menjen haza az Ő városába és az Ő házába, abba a városba, a melyből elfutott vala. 7 És kiválaszták Kedest Galileában a Naftáli hegynél, Sikemet az Efraim hegynél és Kirjáth-Arbát, azaz Hebront a Júda hegynél. 8 Túl a Jordánon pedig Jérikhótól napkelet felé választák Bezcert a pusztában, a sík földön Rúben nemzetsegéből; Rámothat Gileádban, a Gád nemzetsegéből, és Gólánt Básánban a Manassé nemzetsegéből. 9 Ezek voltak a meghatározott városok mind az Izráel fiainak, mind a jövevénynek, a ki közöttük tartózkodik vala, hogy oda szaladjon minden, aki megől valakit tévedésből, és meg ne haljon a vérbosszulónak keze által, míg oda nem áll a gyülekezet elő.

21 És hozzámenének a Léviták atyai fejedelmei Eleázárhoz, a paphoz, és Józsuéhoz, a Nún fiához és az atyai fejedelmekhez, a kik valának Izráel fiainak nemzetsegéi felett, 2 És szólának nézik Silóban, a Kanaán földén, mondván: Az Úr megparancsolta Mózes által, hogy adjatok nékünk városokat lakóhelyül, és azokhoz való legelőket barmaink részére. 3 Adák azért Izráel fiai a Lévitáknak az Ő örökségökből, az Úrnak rendelése szerint, ezeket a városokat

és azoknak legelőit. 4 Esék pedig a sors a Kehátiták családjaira, és juta a Léviták közül való Áron pap fiainak a Júda nemzetsegétől, a Simeon nemzetsegétől és a Benjámin nemzetsegétől sors szerint tizenhárom város; 5 Kehát többi fiainak pedig az Efraim nemzetsegének családjaitól, Dán nemzetsegétől és Manassé fél nemzetsegétől sors szerint tíz város. 6 A Gerson fiainak pedig az Issakhár nemzetsegének családjaitól, az Áser nemzetsegétől, a Naftali nemzetsegétől és Manassénak Básánban levő fél nemzetsegétől sors szerint tizenhárom város; 7 Mérári fiainak az Ő családjaik szerint a Rúben nemzetsegétől, Gád nemzetsegétől és Zebulon nemzetsegétől tizenkét város. 8 Adák azért Izráel fiai és városokat és ezeknek legelőit a Lévitáknak, a miképen megparancsolta vala az Úr Mózes által, sors szerint. 9 Adák pedig a Júda fiainak nemzetsegéből és Simeon fiainak nemzetsegéből ezeket a városokat, a melyek névszerint olvashatók. 10 És lón, hogy esék a sors először a Lévi fiai közül való Kehátnak családjából az Áron fiaira. 11 És adák nézik az Anák atyjának városát, Kirjáth-Arbát, azaz Hebront a Júda hegyén, és annak körülötte levő legelőit; 12 A városnak szántóföldjét és faluit pedig Kálebnak, a Jefunné fiának adák birtokául. 13 Az Áron pap fiainak pedig adák a gyilkosok menekülésének városát, Hebront és annak legelőjét, Libnát és annak legelőjét. 14 Jathirth és annak legelőjét; Estemoát és annak legelőjét; 15 Holont és annak legelőjét, és Debirt és annak legelőjét; 16 Aint és annak legelőjét, Juttát és annak legelőjét, Béth-Semest és annak legelőjét. Kilenc várost e két nemzetsegől. 17 A Benjámin nemzetsegéből pedig Gibeont és annak legelőjét, Gébát és annak legelőjét; 18 Anathót és annak legelőjét, Almont és annak legelőjét: négy várost. 19 Az Áron fiainak, a papoknak városai összesen tizenhárom város és azoknak legelői. 20 A Kehát fiai családjainak pedig, s a Kehát fiai közül való többi Lévitáknak városai, az Ő sorsuk szerint, az Efraim nemzetsegéből valának. 21 Nézik adák ugyanis a gyilkosok menekülésének városát, Sikemet és annak legelőjét az Efraim hegyén, és Gezert és annak legelőjét; 22 Kibczaimot és annak legelőjét, Béth-Horont és annak legelőjét: négy várost. 23 A Dán nemzetsegéből pedig Elthekét és annak legelőjét, Gibbethont és annak legelőjét; 24 Ajjálon és annak legelőjét; Gath-Rimmon és annak legelőjét: négy várost. 25 A Manassé fél nemzetsegéből pedig: Taanákat és annak legelőjét, Gath-Rimmon és annak legelőjét: két várost. 26 Összesen tíz várost és azoknak legelőit a Kehát fiai többi családjainak. 27 A Gerson fiainak pedig, a kik a Léviták családjából valának, adák a Manassé fél nemzetsegéből a gyilkosok menekülésének városát, Gólánt Básánban és

annak legelőjét, és Beesterát és annak legelőjét: két várost. 28 Az Issakhár nemzetsegéből pedig: Kisjont és annak legelőjét, Dobráhot, és annak legelőjét, 29 Jármutot és annak legelőjét, és Én-Gannimot és annak legelőjét: négy várost. 30 Az Áser nemzetsegéből pedig: Misált és annak legelőjét, Abdont és annak legelőjét, 31 Helkathot és annak legelőjét, és Rehobot és annak legelőjét: négy várost. 32 A Naftali nemzetsegéből pedig: a gyilkosok menekülésének városát, Kedest Galileában és annak legelőjét, Hammoth-Dört és annak legelőjét, és Karthant és annak legelőjét: három várost. 33 A Gersoniták összes városai, az Ő családjaik szerint, tizenhárom város és azoknak legelői. 34 A Mérári fiai családjainak pedig, e még hátralevő Lévitáknak, adák a Zebulon nemzetsegéből: Jokneámot és annak legelőjét, Karthát és annak legelőjét, 35 Dimnát és annak legelőjét, Nahalált és annak legelőjét; négy várost. 36 A Rúben nemzetsegéből pedig: Béczert és annak legelőjét, Jahczát és annak legelőjét, 37 Kedémothot és annak legelőjét, és Méfaathot és annak legelőjét: négy várost. 38 A Gád nemzetsegéből pedig: a gyilkosok menekülésének városát, Rámothot Gileádban és annak legelőjét, Mahanaimot és annak legelőjét, 39 Hesbont és annak legelőjét; Jaézert és annak legelőjét: összesen négy várost. 40 A Mérári fiainak városai az Ő családjaik szerint, a kik a Léviták családjai közül maradtak fel, valának az Ő sorsuk szerint összesen tizenkét város. 41 A Lévitáknak összes városai az Izráel fiainak birtoka között: negyvennyolc város azoknak legelőivel. 42 Valának ezek a városok a tulajdonképeni város és körülöttük azoknak legelői. Így vala ez mind e városoknál. 43 Megadá azért az Úr Izráelnek mindazt a földet, a mely felől megesküdött vala, hogy odaadja azt az Ő atyáiknak. És bírák azt, és lakozának abban. 44 Nyugodalmat is ada nézik az Úr mindenfelől, szintén úgy, a mint megesküdött vala az Ő atyáiknak. És senki nem állott meg ellenökben valamennyi ellenségeik közül; minden ellenségöket kezükbe adá az Úr. 45 Nem esett el csak egy szó is mindama jó szóból, a melyet szólott vala az Úr az Izráel házának. Mindaz betelt.

22 Akkor hivatá Józsué a Rúbenitákat, a Gáditákat és a Manassé fél nemzetsegét, 2 És monda nézik: Ti megtartottátok mindazt, a mit Mózes, az Úrnak szolgája parancsolt néktek, és hallgattatok az én szómra mindenben, a mit parancsoltam néktek; 3 Nem hagyátok el a ti atyátokfiait immár sok nap óta mind e mai napig, és megtartottátok a megtartandókat, az Úrnak, a ti Isteneteknek parancsolatját. 4 Most pedig nyugodalmat adott az Úr, a ti Istenetek a ti atyátkiainak, a mint megmondta vala nézik;

most azért térjettek vissza, és menjetek a ti sátraiokba, a ti örökségeknek földére, a melyet Mózes, az Úrnak szolgája adott vala néktek túl a Jordánon. 5 Csak igen vigyázzatok, hogy teljesítsétek a parancsolatot és a törvényt, a melyet parancsolt nétek Mózes, az Úrnak szolgája, hogy szeressétek az Urat, a ti Isteneteket, és járjatok minden ő útján, és tartsátok meg az ő parancsolatait, és ragaszkodjatok hozzá, és szolgáljatok néki teljes szívetekből és teljes lelketelekben. 6 És megáldá őket Józsué, azután elbocsátá őket, és elmenének az ő sátraikba. 7 Mert a Manassé nemzetisége felének Mózes adott vala örökséget Básánban; a másik felének pedig Józsué adott az ő atyafiaival a Jordánon innen napnyugat felől. És a mikor elbocsátá is őket Józsué az ő sátraikba, akkor is megáldá őket, 8 És szóla nézik, mondván: Nagy gazdagsággal térjettek vissza sátraiokba, és igen sok barommal, ezüsttel, arannyal, rézzel, vassal és igen sok ruhával. Az ellenségeitektől vett zsákmányt oszszátok meg a ti atyákokfiaival. 9 Visszatérének azért, és elmenének a Rúben fiai, a Gád fiai és a Manassé fél nemzetisége Izráel fiaitól, Silóból, a mely Kanaán földén van, hogy menjenek Gileád földére, az ő örökségüknek földébe, a melyben örökséget vőnek az Úr rendelése szerint Mózes által. 10 Mikor a Jordán mellékére értek, a mely még Kanaán földén van, építének a Rúben fiai, Gád fiai és Manassé fél nemzetisége ott a Jordán mellett oltárt, nagy, láttatós oltárt. 11 Meghallák pedig Izráel fiai, hogy ezt mondják vala: Íme a Rúben fiai, Gád fiai és Manassé fél nemzetisége oltárt építettek átellenben a Kanaán földével, a Jordán mellékén, Izráel fiainak oldala felől. 12 A mint meghallák Izráel fiai, egybegyűlé Izráel fiainak egész gyülekezete Silóban, hogy hadakozni induljanak fel ellenök. 13 Küldék pedig Izráel fiai a Rúben fiaihoz, Gád fiaihoz és a Manassé fél nemzetégehez Gileád földére Fineást, Eleázárnak, a papnak fiát; 14 Tíz fejedelmet is vele, egy-egy fejedelmet az ősök háza szerint Izráelnek minden nemzetégből. Ezek mind fejedelmei valának az ő őseik házának, Izráelnek ezerei között. 15 És eljutának a Rúben fiaihoz, a Gád fiaihoz és a Manassé fél nemzetégehez a Gileád földére, és szólának ő velük, mondván: 16 Igy szól az Úrnak egész gyülekezete: Micsoda vétek ez, a melylyel vétkeztetek Izráelnek Istene ellen, hogy immár elfordultatok az Úrtól, építvén magatoknak oltárt, hogy pártot üssetek immár az Úr ellen?! 17 Avagy kevés-é nékünk a Peór miatt való hamisságunk, a miből ki sem tisztultunk még mind e napig, és a miért csapás lón az Úrnak gyülekezetén? 18 És ti elfordultatok immár az Úrtól; pedig ha ti pártot ütök ma az Úr ellen: holnap majd Izráelnek egész gyülekezetére haragszik meg. 19 Ha pedig tisztálannak

tetszik előttetek a ti örökségeteknek földje: úgy jójjetek át az Úr örökségének földjére, ahol ott áll az Úrnak sátora, és legyetek örökösök mi közöttünk; de az Úr ellen ne üssetek pártot, és ellenünk se üssetek pártot, építvén magatoknak oltárt, az Úrnak, a mi Istenünknek oltárán kívül. 20 Avagy nem Ákán, a Zéra fia vétkezék-é nagy vétekkel az Istenek szentelt dolog ellen; mégis az Izráelnek egész gyülekezete ellen lón a harag! És az a feríti nem egymaga halt meg az ő bűnéért! 21 Felelének pedig a Rúben fiai, a Gád fiai és a Manassé fél nemzetisége, és szólának az Izráel ezereinek fejeihez: 22 Az Istenek Istene az Úr, az Istenek Istene az Úr: ő tudja, és az Izráel is megtudja. Ha pártútésből és ha az Úr ellen való vétekben van ez: ne tartson meg minket e napon! 23 Ha azért építettünk magunknak oltárt, hogy elfordulunk az Úrtól, vagy pedig hogy áldozzunk azon egészen égőáldozatot és ételáldozatot; vagy hogy tegyünk arra hálaadásnak áldozatját: – lássa meg ezt ő maga az Úr! 24 Hát nem inkább a miatt való féltünkben cselekedtük-é ezt, hogy így gondolkoztunk: Maholnap így szóhatnak a ti fiaitok a mi fiainkhoz, mondván: Mi közötök van nétek az Úrhoz, Izráel Istenéhez? 25 Hiszen határt vetett az Úr mi közöttünk és ti közöttetek Rúben fiai és Gád fiai – a Jordánt; nincsen nétek részletek az Úrban! És elidegeníthetnél a ti fiaitok a mi fiainkat, hogy ne féljék az Urat! 26 Mondottuk azért: Nosza fogunk hozzá, hogy építsünk oltárt, se nem egészen égőáldozatra, se nem véres áldozatra; 27 Hanem hogy bizonyoság legyen az mi közöttünk és ti közöttetek, és a mi utánunk való nemzetégeink között, hogy szolgálni akarjuk az Urat ő előtte a mi egészen égőáldozatainkkal, véres áldozatainkkal és hálaáldozatainkkal, és hogy ne mondhatták a ti fiaitok maholnap a mi fiainknak: Nincs nétek részletek az Úrban. 28 Mondottuk azért: Ha így szólanának maholnap nékünk vagy a mi nemzetégeinknek, ezt mondjuk majd: Lássátok az Úr oltárának mássát, a melyet a mi atyáink készítettek, nem egészen égőáldozatra, sem nem véres áldozatra, hanem hogy bizonyoság legyen mi közöttünk és ti közöttetek! 29 Távol legyen tőlünk, hogy pártot üssünk az Úr ellen, és elfordulunk immár az Úrtól, építvén oltárt égőáldozatra, ételáldozatra és véres áldozatra az Úrnak, a mi Istenünknek oltárán kívül, a mely az ő sátora előtt van! 30 Hallván pedig Fineás, a pap és a gyülekezetnek fejedelmei és Izráel ezereinek fejei, a kik vele valának, a beszédeket, a melyeket szólottak vala a Rúben fiai, a Gád fiai és a Manassé fiai; tetszsére találtak vala előttök. 31 És monda Fineás, az Eleázár pap fia a Rúben fiainak, Gád fiainak és a Manassé fiainak: Ma tudtuk meg, hogy köztünk van az Úr, mivelhogy nem vétkeztetek a vétekkel az Úr

ellen. Most megszabadították Izráel fiait az Úr kezéből. 32 Visszatére azért Fineás, az Eleázár pap fia és a fejedelmek a Rúben fiaitól, a Gád fiaitól a Gileád földéről a Kanaán földére Izráelnek fiaihoz, és megbeszélék nékik e dolgot. 33 És tetszsére talált e dolog Izráel fiai előtt is, és áldák az Istenet Izráel fiai, és nem mondák, hogy hadakozni menjenek fel ellenök, hogy elveszessék a földet, a melyben lakoznak a Rúben fiai és a Gád fiai. 34 Az oltárt pedig így nevezék Rúben fiai és a Gád fiai: „Bizonyoság ez közöttünk, hogy az Úr az Isten.”

23 Lón pedig sok nappal azután, hogy nyugodalmat adott vala az Úr Izráelnek minden ő körlötte lévő ellenségeitől: megvénheték Józsué és megidősödék. 2 Előhívá ekkor Józsué az egész Izráelt, annak véneit, fejeit, birát és felügyelőit, és monda nékik: Én megvénhettem és megidősödtem. 3 Magatok is láttatok minden, a mit az Úr, a ti Istenetek mind eme népekkel cselekedett ti előttetek; mivelhogy maga az Úr, a ti Istenetek harczolt érettetek. 4 Ímé elosztám néktek sors által a fennmaradt népeket örökségül a ti nemzetiségeitek szerint, a Jordántól kezdve, és mindenhol a népeket, a melyeket kipusztítottam, és a nagy tengert is napnyugat felől. 5 Az Úr pedig, a ti Istenetek kiúzi őket a ti orczátok elől, és kiúzi őket ti előletek, hogy örököseivé legyetek az ő földüknek, a mint megmondotta vala néktek az Úr, a ti Istenetek. 6 Legyetek azért igen erősek, hogy megtartsátok és megcselekedjétek minden azt, a mi meg van írva a Mózes törvényének könyvében; hogy el ne távozzatok attól se jobbkézre, se balkézre; 7 Hogy össze ne elegyedjetek ezekkel a népekkal, azokkal, a melyek fenmaradtak közöttetek; isteneiknek nevét ki se ejtsétek, azokra ne esküdjétek, se ne szolgáljatok nékik, se előttök meg ne hajoljatok; 8 Hanem ragaszkodjatok az Úrhoz, a ti Istenetekhez, a miképen e mai napig cselekedtetelek! 9 Ezért úzött ki az Úr előletek nagy és erős népeket: a mi pedig titeket illet, senki meg nem állhatott ellenetekben minden napig. 10 Egy férfiú közületek előző ezeret, mert az Úr, a ti Istenetek az, aki harczol érettetek, a miképen megmondta vala néktek. 11 Azért igen vigyázzatok magatokra, hogy szeressétek az Urat, a ti Isteneteket! 12 Mert ha elfordulván elfordultok tőle és ragaszkodtak e népek maradékaihoz, a melyek itt maradtak ti közöttetek; és ságoságot kötöttk ő velük és összeegyedtek velük és ők veletek: 13 Bizony Nyal megtudjátok majd, hogy az Úr, a ti Istenetek ki nem úzi többé e népeket ti előletek; sőt inkább lésznek ti néktek tőrré és hurokká, oldalaitokban ostorrá, szemeitekben pedig tövisekké, míglen kivesztek erről a jó földről, a melyet az

Úr, a ti Istenetek adott ti néktek. 14 Én pedig ímé megyek már a minden földinek útján: Tudjátok meg azért teljes szívetek és teljes lelketek szerint, hogy egy szó sem esett el mindenkor jó szóból, a melyeket az Úr, a ti Istenetek szólott vala felőletek. minden betelt rajtatok, egy szó sem esett el azokból! 15 De a miképen betelt rajtatok minden az a jó szó, a melyeket az Úr, a ti Istenetek szólott vala felőletek: akképen teljesíti majd rajtatok minden a gonosz szót is az Úr, míglen kipusztít titket e jó földről, a melyet az Úr, a ti Istenetek adott ti néktek. 16 Ha általhágjátok az Úrnak, a ti Isteneteknek szövetségét, a melyet parancsolt néktek, és elmentek és szolgáltok idegen isteneknek, és meghajoltok azok előtt: akkor felgerjed ellenetek az Úrnak haragja, és hamar kivesztek e jó földről, a melyet ő adott néktek.

24 Józsué pedig összegyűjté Izráelnek minden nemzetiségét Síkembe, és előhívá Izráelnek véneit, fejeit, birát és felügyelőit, és oda állának az Úr előbe, 2 És monda Józsué az egész népnek: Ezt mondja az Úr, Izráelnek Istone: A folyóvonalon túl lakoztak régentei a ti atyáitok: Tháré, Ábrahámnak atya és Nákhórnak atya, és idegen isteneknek szolgáltak vala. 3 De áthozám a ti atyáitokat, Ábrahámot a folyóvíz túlsó oldaláról, és elhordozám őt az egész Kanaán földén, és megsokasítám az ő magvát; és adám néki Izsákat. 4 Izsáknak pedig adám Jákóböt és Ézsaut. És Ézsaunak a Szeír hegycsúcsát adám birtokul, Jákób pedig és az ő fiai alámenének Egyiptomba. 5 Majd elküldém Mózest és Áront, és megverém Egyiptomot úgy, a hogy cselekedtem vala közöttök; azután pedig kihoztalak vala titeket. 6 És kihoztam a ti atyáitokat Egyiptomból, és jutatók a tengerhez, és úzék az egyiptomiak a ti atyáitokat szerekkel és lovasokkal a Veres tengerig. 7 Akkor az Úrhoz kiáltanak, és homályt vete ti közétek és az egyiptomiak közé, és rájok vivé a tengert és elborítá őket. Szemeitek is látták azt, a mit cselekedtem vala az egyiptomiakkal; ti pedig sok ideig lakoztatók a pusztában. 8 Majd elhozzálatok titeket az Emoreusok földére, a kik túl laktak vala a Jordánon, és hadakozának ellenetek; de kezetekbe adám őket, és bírátok az ő földüköt, őket pedig eltörlém a ti orczátok elől. 9 Majd felkele Bálákat, a Czippor fia, Moábnak királyát, és hadakozék Izráellel, és elküldé és hivatalát Bálámot, a Beór fiát, hogy átkozzon meg titeket. 10 De nem akarám meghallgatni Bálámot, ezért áldva áldott vala titeket, és megszabadítálak titeket az ő kezéből. 11 Majd általjövéték a Jordánon, és jutatók Jérikhóba, és hadakozának veletek Jérikhónak urai: az Emoreus, Perizeus, Kananeus, Khittheus, Gergazeus, Khivveus és Jebuzeus; de kezetekbe adám őket. 12 Mert elbocsátám előttetek a darázsokat, és úzék azokat

előletek: az Emoreusok két királyát, de nem a te fegyvered által, de nem a te kézíved által! **13** És adék nétek földet, a melyben nem munkálkodtál, és városokat, a melyeket nem építettetek vala, mégis bennök laktok; szőlőket és olajfákat, a melyeket nem ti ültettetek, de esztek azokról. **14** Azért hát félijétek az Urat, és szolgáljatok néki tököletességgel és hűséggel; és hányjátok el az isteneket, a kiknek szolgáltak a ti atyáitok túl a folyóvizen és Égyiptomban, szolgáljatok az Úrnak. **15** Hogyha pedig rossznak lájtátok azt, hogy szolgáljatok az Úrnak: válaszszatok magatoknak még ma, a kit szolgáljatok; akár azokat az isteneket, a kiknek a ti atyáitok szolgáltak, a míg túl valának a folyóvizen, akár az Emoreusok isteneit, a kiknek földjén lakoztok: én azonban és az én házam az Úrnak szolgálunk. **16** A nép pedig felele, és monda: Távol legyen tőlünk, hogy elhagyjuk az Urat, szolgálván idegen isteneknek! **17** Sőt inkább az Úr, a mi Istenünk az, a ki felhozott minket és atyáinkat Égyiptom földéből, a szolgák házából, és a ki ezeket a nagy jeleket tette a mi szemeink előtt, és megtartott minket minden útunkban, a melyen jártunk, és mind ama népek között, a melyek között általjöttünk; **18** És kiűzött az Úr minden népet, az Emoreust is, e földnek lakóját, a mi orczánk elői: Mi is szolgálunk az Úrnak, mert ő a mi Istenünk! **19** Józsue pedig monda a népnek: Nem szolgálhattok az Úrnak, mert szent Isten ő, féltőn szerető Isten ő; nem bocsátja meg a ti vétkeiteket és bűneiteket; **20** Hogyha elhagyjátok az Urat, és szolgáltok idegen isteneknek: akkor elfordul és roszzal illet benneteket, és megemészt titeket, minekutána jól cselekedett veletek. **21** Akkor monda a nép Józsúénak: Nem, mert mi az Úrnak szolgálunk! **22** Józsue pedig monda a népnek: Bizonyágok vagyok magatok ellen, hogy ti választottatok magatoknak az Urat, hogy néki szolgáljatok. És mondának: Bizonyágok! **23** Most azért hányjátok el az idegen isteneket, a kik köztetek vannak, és hajtsátok sziveteket az Úrhoz, Izráelnek Istenéhez. **24** És monda a nép Józsúénak: Az Úrnak, a mi Istenünknek szolgálunk, és az ő szavára hallgatunk. **25** Szerze azért Józsue szövetséget a néppel e napon, és ada eleibe rendelést és végzést Síkemben. **26** És beírá Józsue e dolgokat az Isten törvényének könyvébe, és vőn egy nagy követ, és oda helyhezteté azt a cserfa alá, a mely vala az Úrnak szent házában. **27** És monda Józsue az egész népnek: Ímé ez a kő lesz ellenünk bizonyásul; mert ez hallotta az Úrnak minden beszédét, a melyet szólott vala nékünk; és lesz ellenetek bizonyásul, hogy ne hazudjatok a ti Isteneket ellen. **28** És elbocsátá Józsue a népet, kit- kit a maga örökségebe. **29** És lón e dolgok után, hogy meghala Józsue, a Nún fia, az Úrnak szolgája, száztíz

esztendős korában, **30** És eltemeték őt az ő örökségének határában Timnat-Szerában, a mely az Efraim hegycsúcsán van, a Gaas hegytől észak felé. **31** Izráel pedig az Urat szolgálta vala Józsúénak minden idejében, és a véneknek is minden idejükben, a kik hosszú ideig éltek Józsue után, és a kik tudják vala minden cselekedetét az Úrnak, a melyet cselekedett vala Izráellel. **32** A József csontjait pedig, a melyeket felhoztak vala Izráel fiai Égyiptomból, eltemették Síkemben, a mezőnek abban a részében, a melyet szerzett vala Jákób Hámornak, a Síkem atyjának fiaitól száz pénzén; és lónek a József fiainak örökségévé. **33** Meghala Eleázár is, Áronnak fia, és eltemeték őt Gibeathban, az ő fiának Fineásnak városában, a mely néki adatott az Efraim hegycsúcsán.

Birák

1 És lőn Józsué halála után, hogy megkérdek az Izráel fiai az Urat, mondván: Ki menjen legelőször közülrünk a Kananeusra, hogy hadakozzék ő ellene? **2** És monda az Úr: Júda menjen! Ímé az ő kezébe adtam azt a földet. **3** Ekkor monda Júda az ő atyafiának Simeonnak: Jer velem együtt a nékem sors által jutott örökségebe, hogy hadakozzunk a Kananeus ellen, és én is elmegyek veled a néked sors által jutott örökségebe. És Simeon elméne vele. **4** És felménye Júda, és kezökbe adá az Úr a Kananeust és a Perizeust, és levágtak közülök Bézekben tízezer embert. **5** És találák Adonibézeket Bézekben, és hadakozának ő ellene, és megverék a Kananeust és a Perizeust. **6** És megfutamodott Adonibézek, de ūzöbe vevék, és elfogván őt, elvágták kezeinek és lábainak hüvelykujjait. **7** Ekkor monda Adonibézek: Hetven király szedeget vala asztalom alatt, a kiknek elvágattam kezeik és lábaik hüvelykujjait; a mint én cselekedtem, úgy fizetett nékem az Isten. Azután elvívék őt Jeruzsálemben, és ott meghala. **8** Azután Jeruzsálem ellen hadakoztak a Júda fiai, és elfoglalván azt, lakosait levágták fegyvernek élivel, a várost pedig lángba borították. **9** Azután pedig alámenének a Júda fiai, hogy harczoljanak a hegységen, a déli tartományban és a lapályon lakó Kananeus ellen. **10** És elment Júda a Hebronban lakó Kananeus ellen, – Hebron neve azelőtt Kirjáth-Arba volt, – és megverték Sésait, Achimánt és Thalmáit. **11** Onnan pedig méne Debir lakói ellen. Debir neve pedig azelőtt Kirjáth-Széfer volt. **12** És monda Káleb: A ki Kirjáth-Széfert megveri és elfoglalja, annak feleségül adom az én leányomat, Akszát. **13** És elfoglalá azt Otniel, Kénáz fia, Káleb öcscse, és néki adá Akszát, az ő leányát feleségül. **14** És lőn, hogy a mikor eljöve az, biztatá őt, hogy kérjen mezőt az ő atyától. Leszállta azért a szamárról, Káleb pedig monda néki: Mi bajod van? **15** Ő pedig monda néki: Adj áldást nékem: mert déli vidékre helyheztéttel engem, adj most vízforrásokat is. És néki adá Káleb a felső forrást és az alsó forrást. **16** És Keneusnak, a Mózes ipának fiai is felmentek a pálmák városából a Júda fiaival a Júda pusztájára, mely délré van Aradtól, és elmentek és letelepedtek a nép között. **17** És elment Júda az ő atyafiával, Simeonnal, és megverék a Czéfátban lakó Kananeust, és elpusztították azt, és elnevezték a várost Hormának. **18** Azután elfoglalta Júda Gázát és annak határát, Askelont és annak határát, Ekront és annak határát. **19** Vala pedig az Úr Júdával, és kiűzé a hegység lakóit; de a völgy lakót nem lehetett kiűzni, mert vas-szekereik voltak. **20** És Kálebnek adták Hebront, a mint meghagyta volt

Mózes, és kiűzé onnan Anák három fiát. **21** De a Jebuzeust, Jeruzsálemelek lakóját nem üzték el a Benjámin fiai, és ezért lakik a Jebuzeus a Benjámin fiaival Jeruzsálemben még maig is. **22** És felménye a József háza is, Béthel ellen, és az Úr volt ő vele. **23** És kikémleteté a József háza Béthelt. A város neve pedig régenter Lúz volt. **24** És látának a kémek egy férfiút, aki a városból jött vala, és mondának néki: Mutasd meg a város bejárását, és irgalmasságot cselekszünk veled. **25** És mikor ez megmutatta nékik a város bejárását, a várost fegyver élére hánnyták; de azt a férfiút és egész házanépét elbocsáták. **26** És elment az a férfiú a Khitteusok földére, és várost épített, és elnevezé azt Lúznak. Ez annak neve mind e mai napig. **27** És nem üzte el Manassé a lacosokat sem Béthseánból és annak mezővárosaiból, sem Taanakból és mezővárosaiból, sem Dórból és mezővárosaiból, sem a Jibleámnak és mezővárosainak lakosait, sem Megiddónak és mezővárosainak lakosait. És a Kananeusnak tetszett ott lakni azon a földön. **28** És mikor Izráel megerősödött, adófizetőjévé tette a Kananeust; de elűzni nem üzte el. **29** És Efraim sem üzte ki a Kananeust, a ki Gézerben lakott; hanem a Kananeus ott lakott közöttük Gézerben. **30** Zebulon sem üzte el sem Kitron lakosait, sem Nahalónak lakóit, hanem közöttük lakozott a Kananeus, és adófizetőikké lettek. **31** Áser sem üzte el sem Akkó, sem Sidon, sem Akhláb, sem Akzib, sem Helba, sem Afik, sem Rehob lakóit. **32** És ott lakott Áser a Kananeusok, a föld lakói között, mert nem üzte el őket. **33** Naftáli sem üzte el sem Béth-Semes lakosait, sem Béth-Anath lakóit, hanem ott lakott a Kananeusok, a föld lakói között, és Béth-Semes és Béth-Anath lakói adófizetőikké lettek. **34** Az Emoreusok pedig felszorították a Dán fiait a hegysége, mert nem engedték meg, hogy lejöjjene a völgybe. **35** És az Emoreusoknak tetszett ott lakni a Héresz hegységen, Ajalonban és Saalbimban; de mikor a József házának keze rájok nehezedett, adófizetőkké lettek. **36** Az Emoreusok határa pedig az Akrabbim hágójától és Sélától fölfelé volt.

2 Felménye pedig az Úrnak angyala Gilgálból Bókimba, és monda: Én vezettelek fel titeket Egyiptomból, és hoztalak benneteket erre a földre, a mely felől megesküdtem a ti atyátoknak, és mondék: Nem bontom fel az én szövetségetet ti veletek soha örökké. **2** Csakhogy ti se kösszetelek frigyet ennek a földnek lakosival, rontsátk le az ő oltáraikat; de ti nem hallgattatok az én szómrá. Miért cselekedtétek ezt? **3** Annakokáért azt mondom: Nem üzöm el őket előletek, hanem legyenek néktek mint tövisek a ti oldalaitokban, és az ő isteneik legyenek ti néktek tőr gyanánt.

4 És lőn, hogy mikor az Úrnak angyala ezeket mondá az Izráel minden fiainak: felemél a nép az Ő szavát és síra. **5** És elnevezték azt a helyet Bókímnak, és áldozának ott az Úrnak.

6 És elbocsátá Józsué a népet, és elmenének az Izráel fiai, kiki az Ő örökségébe, hogy bírják a földet. **7** És a nép az Urat szolgálta Józsuénak egész életében, és a véneknek minden napjaiban, a kik hosszú ideig éltek Józsué után, a kik látták az Úrnak minden dolgait, melyeket cselekedett vala Izráellel. **8** És meghalt Józsué, a Nún fia, az Úr szolgája, százít esztendős korában. **9** És eltemeték Őt örökségének határában, Timnat-Héreszben, az Efraim hegycsúcsa a Gaas hegycsúcsától. **10** És az az egész nemzetseg gyűjtétek az Ő atyához, és támadott más nemzetseg Ő utánok, a mely nem ismerte sem az Urat, sem az Ő cselekedeteit, melyeket cselekedett Izráellel. **11** És gonoszul cselekedtek az Izráel fiai az Úrnak szemei előtt, mert a Baáloknak szolgáltak. **12** És elhagyák az Urat, atyáik Istenét, aki kihozta Őket Egyiptom földéből, és más istenek után jártak, a pogány népek istenei közül, a kik körülöttük voltak, és azok előtt hajtották meg magukat, és haragra ingerelték az Urat. **13** És elhagyták az Urat, és szolgáltak Baáhhak és Astarótnak. **14** És felgergedett az Úrnak haragja Izráel ellen, és adá Őket a ragadozók kezébe, és elragadózák Őket, és adá Őket a körülöttük való ellenségeik kezébe, és még csak megállani sem bírtak ellenségeik előtt. **15** A hova csak kivonultak, mindenütt ellenök volt az Úr keze rontásukra, a mint megmondotta volt az Úr, és a mint megesküdt volt az Úr nézik. És igen megnyomorodának. **16** És támasztott az Úr bírákat, a kik megszabadíták Őket szorongatóiknak kezéből. **17** De bíráikra sem hallgattak, hanem más istenekkel paráználkodtak, és azoknak hajtották meg magukat, és hamar letértek az útról, a melyen atyáik jártak, kik az Úrnak parancsára hallgattak; Ők nem cselekedtek így. **18** Mert mikor bírákat támasztott az Úr nézik, az Úr maga volt a bíróval, és megszabadította Őket ellenségeik kezéből a bíró egész idejére, mert megindult az Úr panaszai, melyeket emeltek elnyomóik és szorongatóik miatt. **19** De mihelyt a bíró meghalt, visszatértek, és jobban megromlottak, mint atyáik; más istenek után jártak, azoknak szolgáltak, és azok előtt hajtották meg magukat, fől nem hagytak cselekedeteikkel és nyakas magaviseletökkel. **20** Ezért felgergedett az Úrnak haragja Izráel ellen, és monda: Mivelhogy általhágta ez a nemzetseg az én szövetségemet, melyet atyáiknak parancsoltam, és nem hallgatott az én szavamra: **21** Én sem űzök ki többé senkit sem előlük azon pogányok közül, a kiket meghagyott Józsué, a mikor meghalt; **22** Hanem azok által kísértem Izráelt, ha vajon megtartják-é az Úrnak útát, járván azon, a miképen megtartották az Ő

atyáik, avagy nem? **23** Ezért hagyta meg az Úr ezeket a pogányokat, és nem is űzte ki hamar, és nem adta Őket Józsué kezébe.

3 Ezek pedig a pogányok, a kiket meghagyott az Úr,

hogy azok által kísértse Izráelt, azokat a kik nem ismerték a Kanaánért való harczokat, **2** Csak azért, hogy az Izráel fiainak nemzetsegéi megismerjék, hogy tanítsa Őket hadakozásra, csak azokat, a kik azelőtt ezt nem tudták: **3** A Filiszteusok öt fejelemeisége, a Kananeusok mindenáján, és a Sidoniusok, meg a Khivveusok, a kik a Libánon hegyén laknak, a Baálhermon hegycsúcsától fogva Hamath bemeneteléig.

4 Kik azért hagyattak meg, hogy megkísérte általok az Úr Izráelt, hogy meglássa, vajon engedelmeskednek-e az Úr parancsolatainak melyeket parancsolt az Ő atyáiknak Mózes által? **5** Így az Izráel fiai a Kananeusok, Khitteusok, Emoreusok, Perizeusok, Khivveusok és Jebuzeusok között laktak, **6** És azok leányait vették magoknak feleségül, a saját leányaiat pedig oda adták azok fiainak, és szolgáláknak azoknak isteneit. **7** És gonoszul cselekedtek az Izráel fiai az Úr szemei előtt, és elfelejtkezének az Úrról, az Ő Istenőkről, és a Baáloknek és Aseráknak szolgáltak. **8** Ezért felgergedett az Úrnak haragja az Izráel ellen, és adá Őket Kusán-Risathaimnak, Mesopotámia királyának kezébe, és nyolc évig szolgáltak az Izráel fiai Kusán-Risathaimnak. **9** Ekkor az Úrhoz kiáltanak az Izráel fiai, és az Úr szabadítót támasztott az Izráel fiainak, aki megszabadítá Őket: Othniel, Kénáz fiát, Káleb öccsét. **10** És az Úrnak lelke vala Ő rajta, és bíráskodott Izráelben, és a mint kiméne a hadra, az Úr kezébe adta Kusán-Risathaimot, Mesopotámia királyát, és ránevezült keze Kusán-Risathaimra. **11** És megnyugovék a föld negyen esztendeig, és meghalt Othniel, a Kénáz fia. **12** De az Izráel fiai ismét gonoszul cselekednének az Úr szemei előtt, és megerősítette az Úr Eglont, Moáb királyát Izráel ellen, azért, mert gonoszul cselekedtek az Úrnak szemei előtt. **13** Ez magához gyűjtötté Ammonnak és Amáleknek fiait, és elment, és megverte Izráelt, és elfoglalták a pálmák városát. **14** És szolgálák az Izráel fiai Eglont, a Moáb királyát tizenyolc esztendeig. **15** Ekkor megint az Úrhoz kiáltottak Izráel fiai, és az Úr szabadítót támasztott nézik: Ehudot, Gérának fiát, ki Jemininek volt a fia, aki suta volt. És mikor az Izráel fiai ajándékot küldének általa Eglonnak, Moáb királyának, **16** Ehud szerze magának egy kételű kardot, egy singnyi hosszút, és azt az Ő ruhája alatt a jobb temporára övez. **17** És bemutatá az ajándékot Eglonnak, Moáb királyának. Eglon pedig igen kövér ember vala. **18** És lőn, hogy mikor elvégezé az ajándék bemutatását, elbocsátá

az embereket, a kik az ajándékot vitték vala. 19 Ő maga pedig visszatért a Gilgál közelében lévő kőbányáktól és mondta: Titkos beszédem van veled, óh király! És ez monda: Hallgass! és kimenének előle mindenjában, kik állanak vala körülötte. 20 És Ehud akkor ment be hozzá, mikor épen az ő hűsölő felházában ült magányosan, és monda Ehud néki: Istennek beszéde van nálam te hozzád. És fölkele az a királyi székből. 21 Akkor kinyújtá Ehud az ő balkezét, és kirántá kardját a jobb temporáról, és beleüté azt annak hasába. 22 És beméne még a markolatja is a vasa után és berekeszté a háj a fegyver vasát, mert nem vonta ki a kardot annak hasából, sőt átment annak vékonyán. 23 Általméne pedig Ehud a csarnokon, minekutána bevonta maga után a felház ajtait, és bezárta. 24 A mint ő kiméne, jövének annak szolgái, és láták, hogy ímé a felház ajtai be vannak zárva, és mondának: Bizonyára szükségét végzi a hűsölő kamarájában. 25 De mikor váltig várakoztak és ímé nem nyitotta meg a felház ajtaját, fogák a kulcsot és megnyíták: és ímé az ő urok ott feküdt a földön halva. 26 Ehud pedig elmenekült vala, míg azok késedelmezének, és elhaladván a kőbányák mellett, Szeiráhba futott. 27 És a mikor oda megérkezett, kürtjébe fújt az Efraim hegynél, és alámenének ő vele az Izráel fiai a hegyről, és ő előttük. 28 És monda nékik: Jertek utánam, mert kezetekbe adta az Úr a ti ellenségeketet, Moábot. És levonultak ő utána, és elfoglalák a Jordán réveit, melyek Moáb felé vezettek, és nem engedtek azokon senkit általkelni. 29 És leöltek a Moabiták közül akkor mintegy tízezer embert, mind erős és vitéz férfiakat, úgy hogy egy sem menekült el. 30 Így aláztatott meg Moáb abban az időben Izráel keze alatt. És megnyugovék a föld nyolczvan esztendeig. 31 Ő utána pedig Sámgár, Anáthnak fia volt bíró, a ki hatszáz Filiszteus férfiút ölt meg egy ökörösztökével, és megszabadítá ő is Izráelt.

4 De az Izráel fiai azután is gonoszul cselekednének az Úrnak szemei előtt, mikor Ehud meghalt. 2 Azért adá őket az Úr Jábinnak, a Kanaán királyának kezébe, a ki Hásorban uralkodott; seregének vezére pedig Sisera volt. Ez a pogányok városában, Harósethben lakott. 3 És kiáltának az Izráel fiai az Úrhoz, mert kilencszáz vas-szekere volt, és húsz esztendeig zsarnokoskodott az Izráel fiai felett erőszakkal. 4 Ebben az időben Debora, a prófétanő, a Lappidoth felesége volt bíró Izráelben. 5 És ő a Debora-pálma alatt lakott Ráma és Béthel között, az Efraim hegynél, és ide jöttek fel hozzá az Izráel fiai törvényre. 6 És elkülde és hivatá Bárákat, az Abinoám fiát, Kedes-Nafthaliból, és monda néki: Avagy nem parancsolta-é meg

az Úr, Izráelnek Istene: Menj és vonulj fel a Thábor hegyére, és végy magadhoz tízezer embert a Naftali és a Zebulon fiai közül? 7 És te ellened kihozom a Kison patakjához Siserát, Jábin hadvezérét, az ő szekereit és sereget, és kezedbe adom őt. 8 És monda néki Bárák: Ha velem jösz, elmegyek; de ha nem jösz el velem, én sem megyek. 9 Ki felele: Elmenvén elmegyek te veled, csakhogy nem a tied lesz a dicsőség az útban, a melyre mégy, mert asszony kezébe adja az Úr Siserát. És fölkele Debora, és elméne Bárákkal Kedes felé. 10 Összegyűjté annakokáért Bárák Zebulont és Naftalit Kedesbe, és elvive magával tízezer embert, és elméne vele Debora is. 11 A Keneus Héber pedig elvált a Keneusoktól, Hobábnak, a Mózes ipának fiaitól, és sátorát a Saanaim tölgyesénél vonta fel, mely Kedes mellett van. 12 Hírül vivék pedig Siserának, hogy Bárák, az Abinoám fia felvonult a Thábor hegyére. 13 Egybegyűjté azért Sisera minden szekereit, a kilencszáz vas-szekeret, és egész népet, mely vele volt, a pogányok városából, Harósethből, a Kison patakjához. 14 És monda Debora Bárának: Kelj fel, mert ez a nap az, a melyen kezedbe adja az Úr Siserát! hisz maga az Úr vezet téged! És alájöve Bárák a Thábor hegyéről, és a tízezer ember ő utána. 15 És megrettenté az Úr Siserát minden szekereivel és egész táborával fegyvernek élivel Bárák előtt, anynyira, hogy Sisera leugrott szekeréről, és gyalog futott. 16 Bárák pedig a szekereket és a tábor egész Harósethig, a pogányok városáig úzé, és Siserának egész tábora elhulla fegyvernek éle miatt, még csak egyetlen egy sem maradt meg. 17 Sisera pedig gyalog futott Jáhelnek, a Keneus Héber feleségének sátoráig, mert béke volt Jábin között, Hásor királya között, és a Keneus Héber háznépe között. 18 És kiméne Jáhel Sisera elé, és monda néki: Jőjj be Uram, jőjj be hozzá, ne félj! És betére ő hozzá a sátorba, és betakará őt lasnakkal. 19 Az pedig monda néki: Adj kérlek innom egy kis vizet, mert szomjúhozom. És megnyita ez egy tejes tömlőt, és ada néki inni, és betakará őt. 20 És az annakfelette monda néki: Állj a sátor ajtajába, és ha valaki jóne és kérdezne, és ezt mondaná: Van-e itt valaki? mondjad: Nincsen! 21 Ekkor Jáhel, a Héber felesége vevé a sátorszöget, és pörölyt vón kezébe, és beméne ő hozzá halkan, és beveré a szöget halántékába, úgy hogy beszegeződék a földbe. Amaz pedig nagy fáradtság miatt mélyen aludt vala, és így meghala. 22 És íme, a mint Bárák úzve keresné Siserát, Jáhel kiméne előbe, és monda néki: Jöszte és megmutatom néked az embert, a kit keressz. És beméne ő hozzá, és ímé Sisera ott feküdt halva, és a szög halántékában. 23 Így alázá meg Isten azon a napon Jábint, a Kanaán királyát az Izráel fiai előtt. 24 Az Izráel fiainak

keze pedig mind jobban ránehezedék Jábinra, a Kanaán királyára, míg nem kiálták Jábint, a Kanaán királyát.

5 Énekelt pedig Debora és Bárák, az Abinoám fia azon a napon, mondván: **2** Hogy a vezérek vezettek Izráelben, Hogy a nép önként kele föl: áldjátok az Urat! **3** Halljátok meg királyok, figyeljetek fejedelmek! Én, én az Úrnak éneket mondok, Dícsérétet zengek az Úrnak, az Izráel Istenének. **4** Uram, mikor Szeirből kijövél, Mikor lépteléi Edom mezejéről: Megrendült a föld, csepegett az ég, A föllegek is víztől áradának. **5** A hegyek megrendültek az Úrnak orczája előtt, Még ez a Sinai is, az Úrnak, az Izráel Istenének színe előtt. **6** Sámgárnak, az Anath fiának napjaiban, Jáhel idejében pihentek az utak, És az útonjárók tekervényes ösvényekre térték. **7** Megszüntek a kerítetlen helyek Izráelben, megszüntek végképen, Míg nem én Debora felkelék, Felkelék Izráel anyjaként. **8** Új isteneket ha választott a nép, Mindjárt kigyűlt a harcz a kapuk előtt; De paizs, és dárda avagy láttatott-é A negyvenezereknél az Izráel között? **9** Szívem azoké, kik parancsolnak Izráelben, Kik a nép közül önként ajánlkoztak: áldjátok az Urat! **10** Kik ültök fehér szamarakon, Kik ültök a szőnyegeken És a kik gyalog jártok: mind énekeljetek! **11** Az íjászok szavával a vízmerítők között, Ott beszéljék az Úrnak igazságát, Az ő faluihoz való igazságít Izráelben. Akkor újra a kapukhoz vonul az Úr népe! **12** Kelj fel, kelj fel Debora! Serkenj fel, serkenj fel, mondj éneket! Kelj fel Bárák és fogva vigyed foglyaidat, Abinoám fia! **13** Akkor lejött a hősök maradéka; Az Úrnak népe lejött hozzá a hatalmasok ellen. **14** Efraimból, kiknek gyökere Amálekben, Utánad Benjámin, a te néped közé; Mákirból jöttek le vezérek, És Zebulonból, kik a vezéri pálcázat tartják. **15** És Issakhár fejedelmei Deborával, És mint Issakhár, úgy Bárák A völgybe rohan követőivel. Csak a Rúben patakjainál Vannak nagy elhatározások. **16** Miért maradtál ülve a hodályban? Hogy hallgasd nyájad bégetéseit?! Rúben patakjainál nagyok voltak az elhatározások! **17** Gileád a Jordánon túl pihen. Hát Dán miért időzik hajójánal? Áser a tenger partján ül és nyugszik óbleinél. **18** De Zebulon, az halálra elszánt lelkű nép, És Naftali, a mezőseg magaslatin! **19** Királyok jöttek, harczoltanak; Akkor harczoltak a Kanaán királyai Taanaknál, Megiddó vizénél; De egy darab ezüstöt sem vettenek. **20** Az égből harczoltak, A csillagok az ő helyökből vívtak Siserával! **21** A Kison patakja seprette el őket; Az ős patak, a Kison patakja! Végy erőt én lellem! **22** Akkor csattogtak a lovak körmei A futás miatt, lovagjaik futásai miatt. **23** Átkozzátok Mérozt – mond az Úr követje, –

Átkozva-átkozzátok annak lakosait! Mert nem jöttek az Úrnak segítségére, Az Úrnak segélyére vitézei közé. **24** De áldott legyen az asszonyok felett Jáhel, A Keneus Héber felesége, A sátorban lakó nők felett legyen áldott! **25** Az vizet kért, ő tejet adott, Fejedelmi csészében nyújtott tejszínét. **26** Balját a szegre, Jobbját pedig a munkások pörölyére nyújtotta. És ütötte Siserát, szétzúta fejét, És összetörte, általfúrta halántékát, **27** Lábainál leroskadt, elesett, feküdt, Lábai között leroskadt, elesett; A hol leroskadt, ott esett el megsemmisülve. **28** Kinézett az ablakon, és jagatott Siserának anyja a rostélyzat mögül: „Miért késik megjöni szekere? Hol késlekednek kocsijának gördülései?” **29** Fejedelemasszonyinak legokosabbjai válaszolnak néki; Ő egyre csak azok szavait ismételgeti: **30** „Vajon nem zsákmányra találtak-é, s mostan osztozkodnak? Egy-két leányt minden férfiúnak; A festett kelmék zsákmányát Siserának; Tarka szövetek zsákmányát, tarkán hímzett öltözeteiket, Egy színes kendőt, két tarka ruhát nyakamra, mint zsákmány.” **31** Így veszszenek el minden te ellenségid, Uram! De a kik téged szeretnek, tündököljenek mint a kelő nap az ő erejében! És megnyugovék a föld negyven esztendeig.

6 És gonoszul cselekedének az Izráel fiai az Úrnak szemei előtt, azért adá őket az Úr a Midiániták kezébe hét esztendeig. **2** És hatalmat vón a Midiániták keze az Izráelen, és a Midiánitáktól való féltökben készítették magoknak az Izráel fiai azokat a barlangokat, rejtékhelyeket és erősségeket, a melyek a hegységen vannak. **3** Mert ha vetett Izráel, mindjárt ott termettek a Midiániták, az Amálekiták és a Napkeletnek fiai, és rájok törték. **4** És táborba szálltak ellenök, és pusztították a földnek termését egész addig, a merre Gázába járnak, és nem hagytak élésre valót Izráelben, sem juhot, sem ökröt, sem szamarat. **5** Mert barmaikkal és sátoraiKKal vonultak föl; csapatosan jöttek, mint a sáskák, úgy hogy sem nézik magoknak, sem tevéiknek nem volt száma, és ellepték a földet, hogy elpusztítsák azt. **6** Mikor azért igen megnyomorodott az Izráel a Midiániták miatt, az Úrhoz kiáltanak az Izráel fiai. **7** Mikor pedig kiáltottak vala az Izráel fiai az Úrhoz Midián miatt: **8** Próbétát külde az Úr az Izráel fiaihoz, és monda nékik: Azt mondja az Úr, Izráel Istene: Én vezettem fel titeket Egyiptomból, és hoztalam ki titeket a szolgálatnak házából, **9** És én mentettelek meg benneteket az Egyiptombeliiek kezéből, és minden nyomorgatóitoknak kezökből, a kiket kiúztam előletek, és néktek adtam az ő földjüket. **10** És mondék néktek: Én, az Úr, vagyok a ti Istenetek; ne féljetek

az Emoreusok isteneit, kiknek földén laktok; de ti nem hallgattatok az én szómra. **11** És eljöve az Úrnak angyala, és leüle ama cserfa alatt, a mely Ofrában van, a mely az Abiézer nemzetsegéből való Joásé vala, és az ő fia Gedeon épen búzát csépelt a pajtában, hogy megmentse a Midiániták orczája elől. **12** Ekkor megjelenék néki az Úrnak angyala, és monda néki: Az Úr veled, erős férfi! **13** Gedeon pedig monda néki: Kérlek uram, ha velünk van az Úr, miért ért bennünket minden? és hol vannak minden ő csoda dolgai, a melyekről beszéltek nékünk atyáink, mondván: Nem az Úr hozott-é fel minket Égyiptomból?! Most pedig elhagyott minket az Úr, és adott a Midiániták kezébe. **14** És az Úr hozzá fordula, és monda: Menj el ezzel a te erőddel, és megszabadítod Izráelt Midián kezéből. Nemde, én küldelek téged? **15** És monda néki: Kérlek uram, miképen szabadítsam én meg Izráelt? Íme az én nemzetsegem a legszegényebb Manasséban, és én vagyok a legkisebb atyámnak házában. **16** És monda néki az Úr: Én leszek veled, és megvered Midiánt, mint egy embert. **17** Ő pedig monda néki: Ha kegyelmet találtam a te szemeid előtt, kérlek, adj nékem valamely jelt, hogy te szólasz én velem. **18** El ne menj kérlek innen, míg vissza nem jövök hozzád, és ki nem hozom az én áldozatomat, és le nem teszem elődbe. Az pedig monda: Én itt leszek, míg visszatérsz. **19** Gedeon pedig elméne, és elkészíté egy kecskegödölyét és egy efa lisztből kovásztalan pogácsákat, és betevé a húst egy kosárba, és a hús levét fazékba, és kivívé hozzá a cserfa alá, és felajánlá néki. **20** És monda néki az Isten angyala: Vegyed a húst és a kovásztalan kenyereket, és rakk erre a kősziklára, és a hús levét öntsд rá. És úgy cselekedék. **21** Ekkor kinyújtá az Úrnak angyala pálcázának végét, mely kezében vala, és megérinté a húst, és a kovásztalan kenyeret; és tűz jött ki a kősziklából, és megemészté a húst és a kovásztalan kenyereket. Az Úrnak angyala pedig eltünt az ő szemei elől. **22** Látván pedig Gedeon, hogy az Úrnak angyala volt az, monda Gedeon: Jaj nékem Uram, Istenem! mert az Úrnak angyalát láttam színről színrre! **23** És monda néki az Úr: Békesség néked! ne felj, nem halsz meg! **24** És építte ott Gedeon oltárt az Úrnak, és nevezé azt Jehovah-Salomnak (azaz: az Úr a béke), mely mind e mai napig megvan az Abiézer nemzetsegének városában, Ofrában. **25** És lón ugyanazon éjjel, hogy monda az Úr néki: Végys egy tulkit atyádnak ökre közül, és egy másik tulkit, a mely hét éves, és rontsd le a Baál oltárát, a mely a te atyádé és a berket, a mely a mellett van, vágd ki. **26** És épít s oltárt az Úrnak, a te Istenednek, ennek a megerősített helynek tetején alkalmatos helyen, és vedd a második tulkit, és

áldozd meg égőáldozatul a berek fájával, a melyet kivágsz. **27** Ekkor Gedeon tíz férfiút vőn maga mellé az ő szolgái közül, és a képen cselekedék, a mint megmondotta vala néki az Úr. De miután felté atyának háznépéktől és a városnak férfiaitól ezt nappal cselekedni, éjszaka tevé meg. **28** Mikor aztán felkeltek reggel a városnak férfiai, íme már össze volt törve a Baál oltára, és levágva a mellette levő berek, és a második tulok égőáldozatul azon az oltáron, a mely építeték. **29** És mondának egyik a másikának: Ki cselekedte ezt? És mikor utána kérdezősködtek és tudakozódtak, azt mondották: Gedeon, a Joás fia cselekedte ezt a dolgot. **30** Akkor mondának a városnak férfiai Joásnak: Add ki fiadat, meg kell halnia, mert lerontotta a Baál oltárát és mert kivágta a berket, a mely mellette volt. **31** Joás pedig monda mindazoknak, a kik körülötte állának: Baálért pereltek ti? Avagy ti oltalmazzátok-é őt? Valaki perel ő érette, ölettessek meg reggelig. Ha isten ő, hát pereljen ő maga, hogy oltára lerontatott! **32** És azon a napon elnevezték őt Jerubaálnak, mondván: Pereljen ő vele Baál, mert lerontotta az ő oltárát. **33** És mikor az egész Midián és Amálek és a Napkeletiek egybegyűlének, és által keltek a Jordánon, és táborjártak a Jezréel völgyében: **34** Az Úrnak lelke megszállopta Gedeont, és megfúván a harsonákat, egybehívá az Abiézer házát, hogy őt kövesse. **35** És követeket külde egész Manasséba, és egybegyűlé az is ő utána; és követeket külde Aserbe és Zebulonba és Naftaliba, és feljövénék eleikbe. **36** És monda Gedeon az Istennek: Ha csakugyan az én kezem által akarod megszabadítani Izráelt, a miképen mondottad, **37** Íme egy fürt gyapjat teszek a széűre, és ha csak maga a gyapjú lesz harmatos, míg az egész föld száraz leénd: erről megtudom, hogy valóban az én kezem által szabadítod meg Izráelt, a mint mondottad. **38** És úgy lón. Mert mikor másnap reggel felkelt, és megszorítá a gyapjat, harmatot facsart ki a gyapjúból, egy tele csésze vizet. **39** És monda Gedeon az Istennek: Ne gerjedjen fel a te haragod én ellenem, hogy még egyszer szólok. Hadd tegyek kísérletet, kérlek, még egyszer e gyapjúval. Legyen, kérlek, szárazság csak a gyapjún, és harmat az egész földön. **40** És úgy cselekedék Isten azon az éjszakán, és lón szárazság csak magán a gyapjún, míg az egész földön harmat lón.

7 Felkele pedig jó reggel Jerubaál – ez Gedeon – és az egész nép, mely vele volt, és táborba szállának a Haród kújánál, és a Midián táborá tőle északra volt, a Moré halomtól fogva, a völgyben. **2** És monda az Úr Gedeonnak: Több ez a nép, mely veled van, hogysem kezébe adhatnám Midiánt; Izráel még dicsekéndék velem szemben, mondván:

Az én kezem szerzett szabadulást nékem! 3 Azért kiálts a népnek füle hallatára, mondván: A ki fél és retteg, téren vissza, és menjen el a Gileád hegységről. És visszatérének a nép közül huszonkétezeren, és csak tizezeren maradának ott. 4 És monda az Úr Gedeonnak: Még ez a nép is sok; vezesd őket le a vízhez, és ott megpróbálom őket néked, és a melyikről azt mondomb néked: Ez menjen el veled, az menjen el veled; de bármelyikről azt mondomb: Ez ne menjen el veled, az ne is menjen. 5 És levezette a népet a vízhez, és monda az Úr Gedeonnak: Mindazokat, a kik nyelvükkel nyalnak a vízből, mint a hogyan nyal az eb, állítsd külön, valamint azokat is, a kik téerdekre esnek, hogy igyanak. 6 És lőn azoknak száma, a kik kezökkel szájokhoz véve nyaldosák a vizet, háromszáz férfiú; a nép többi része pedig mind térdre esve ivott. 7 És monda az Úr Gedeonnak: E háromszáz férfiú által szabadítlak meg titeket, a kik nyaldosták vala a vizet, és adom Midiánt kezedbe; a többi nép pedig menjen el, kiki a maga helyére. 8 És ők kezükbe vevék a népnek útravalóját és körtjeit. Az Izráel többi férfiait pedig mind elküldötte, mindenket a maga hajlékába, és csak a háromszáz férfiút tartotta meg. A Midián tábora pedig alatta feküdt a völgyben. 9 És monda néki az Úr azon az éjszakán: Kelj fel, menj alá a táborba, mert kezedbe adtam őket. 10 Ha pedig félsz lemenni, menj le te és Púra, a te szolgád a táborba. 11 És hallgasd meg, mit beszélnek, hogy annakutána megerősödjenek a te kezeid, és menj alá a táborba. És lement ő és Púra, az ő szolgája a fegyveresek szélső részéhez, a kik a táborban voltak. 12 És a Midiániták és az Amálekiták és a Napkeletiek minden fiai úgy feküdték a völgyben, mint a sáskák sokasága, és tevéknek nem volt száma sokaságuk miatt, mint a fővenynek, mely a tenger partján van. 13 Mikor pedig Gedeon oda ment, íme az egyik férfiú épen álmát beszélte el a másiknak, és monda: Íme álmot álmodtam, hogy egy sűlt árpakenyér hengergett alá a Midiániták tábora, és mikor a sátorig jutott, megütötte azt, úgy hogy eldőlt, és felfelé fordította azt, és a sátor ledőlt. 14 A másik aztán felele és monda: Nem egyéb ez, mint Gedeonnak, a Joás fiának, az Izráelből való férfiúnak fegyvere, az ő kezébe adta az Isten Midiánt és egész táborát. 15 És mikor hallotta Gedeon az álomnak elbeszélését és annak magyarázatát, meghajtja magát, és visszatérére az Izráel táboraiba, és monda: Keljetek fel, mert kezetekbe adta az Úr a Midián tábora. 16 És a háromszáz embert három csapatba osztá el, és mindeniknek kezébe egy-egy körtöt adott, és üres korsókat és fáklyákat e korsókba. 17 És monda nékik: Én reám vigyázzatok, és úgy cselekedjetek. És íme én bemegyek a tábornak szélibe, és akkor, a mint

én cselekszem, ti is úgy cselekedjetek. 18 Ha én a kürtbé fúvok és mindenek, a kik velem vannak, akkor ti is fújjátok meg a körtöket az egész tábor körül, és ezt kiáltások: az Úrért és Gedeonért! 19 És leméne Gedeon, és az a száz férfiú, a ki vele volt, a tábor széléhez a középső éjjeli őrség kezdetén, a mikor épen az őrség felváltatott, és kürtölének a kürtökkel és összetörék a korsókat, a melyek kezökben valának. 20 És kürtölt mind a három csapat a kürtökkel, és összetörték a korsókat, és balkezükben tartották a fáklyákat, jobb kezükben pedig a körtöket, hogy kürtöljenek, és kiáltanak: Fegyverre! Az Úrért és Gedeonért! 21 És mindenik ott állott a maga helyén a tábor körül. Erre az egész tábor futásnak eredt, és kiáltozott, és menekült. 22 És mikor a háromszáz ember belefűjt körtjébe, fordítá az Úr kinek-kinek fegyverét az ő felebarátja ellen az egész táborban, és egész Béth-Sittáig futott a tábor, Czererah felé, Abelmehola határáig, Tabbathon túl. 23 És egybegyűjtettek az Izráel férfiainai Naftaliból, Áserből és az egész Manasséből, és úgy úszék a Midiánitákat. 24 És követeket küldött Gedeon az egész Efraim hegysége, ezt izenvén: Jójjetek alá a Midiániták ellen és foglaljátok el előttük a vizeket Béthbaráig, és a Jordánt. És egybegyűlé Efraimnak minden férfia, és elzárák a vizeket Béthbaráig, és a Jordánt is. 25 És elfogák Midiánnak két fejedelmét, Orebet és Zéebet, és megölék Orebet az Oreb kőszikláján, és Zéebet megölék a Zéeb pajtájában, és úzték a Midiánitákat. Orebnek és Zéebnek fejét pedig elvívék Gedeonnak a Jordánon túl.

8 És mondának az Efraim férfai néki: Miért cselekedted azt mi velünk, hogy el nem hívtál minket, mikor a Midián ellen való hadakozásra indultál? És erősen feddőznének vele. 2 Ő pedig monda nékik: Vajon cselekedtem-é én olyan dolgot, mint ti? Nem többet ér-é Efraim szőlőmezgerlése, mint Abízér egész szüretje? 3 Kezetekbe adta az Isten Midiánnak fejedelmeit, Orebet és Zéebet; hát mit cselekedhettem én olyat, mint ti?! Akkor lecsendesedék az ő felháborodott lelkök, mikor e beszédet mondotta vala. 4 Mikor pedig Gedeon a Jordához ére, átkele azzal a háromszáz férfiúval, a kik vele valának, az üldözéstől kifáradottan. 5 És monda a Sukkót férfiainak: Adjatok, kérlek, e népnek, mely engem követ, kenyereset, mert fáradtak, én pedig úzöm Zébát és Sálmunáht, Midiánnak királyait. 6 És mondának Sukkót előljárói: Zébának és Sálmunáhnak öklét már kezedben tartod-é, hogy kenyereset adjunk a te seregednek? 7 Gedeon pedig monda: Ha kezembe adja az Úr Zébát és Sálmunáht, a pusztának tüskéivel és csalánjaival csépelem meg testeteket. 8 És felmenvén onnan Pénuelbe, hasonlóképen szóla

azoknak is, és Pénuel férfiai épen úgy feleltek néki, a mint feleltek volt a Sukkót férfiai. 9 És szóla a Pénuel férfainak is, mondván: Mikor békességen visszatértek, lerontom ezt a tornyot. 10 Zéba pedig és Sálmunáh Kárkorban valának, és az ő seregök velük, mintegy tizenötzeren, minden a kik megmaradtak a Napkeletieknek egész táborból. Az esetek száma százhuszezer fegyverfogható férfi volt. 11 És felménye Gedeon a sátorban lakók útján keletre Nobahtól és Jogbehától, és szétverte a tábor, pedig a tábor biztonságban érezte magát. 12 És Zéba és Sálmunáh elfutottak; de ő utánok ment, és elfogta a Midián két királyát: Zébát és Sálmunáht, és szétszórta az egész táborat. 13 Mikor pedig Gedeon, a Joás fia, visszatért a harcóból a Heresz hágójától: 14 Megfogott egy gyermeket a sukkótbeliak közül, és tudakozódott tőle. Ez pedig felírta néki Sukkótnak előjárót és vénet, hetvenhét férfiut. 15 Mikor aztán a Sukkót férfiaihoz ment vala, monda: Ímhol Zéba és Sálmunáh, a kik miatt gúnyolódtak velem, mondván: Vajjon Zéba és Sálmunáh öklét már kezden tartod-é, hogy kenyereset adjunk kifáradott embereidnek? 16 És előfogá a város vénet, és a pusztának töviseit és csalánjait vévén, megtanítá azokkal Sukkótnak férfiait. 17 Azután Pénuel tornyát rontá le, és a város férfiait ölte meg. 18 És monda Zébának és Sálmunáhnak: Milyenek voltak azok a férfiak, a kiket a Thábor hegycsúcsán megöltetek? Ők pedig mondának: Mint a milyen te vagy, olyanok voltak ők is, és mindenik olyan arcú, mint egy-egy királyi. 19 És monda: Az én atyámfi, az én anyámnak fiai voltak azok. Él az Úr! ha életben hagyátok volna őket, én sem ölnélek meg titkukat! 20 És monda Jéthernek, az ő elsőszülöttjének: Kelj fel, öld meg őket. De a fiú nem húzta ki kardját, mert fél vala, mivelhogy még gyermek vala. 21 És monda Zéba és Sálmunáh: Kelj fel te és te ölj meg minket, mert a milyen a férfiú, olyan az ő ereje. És felkele Gedeon, és megölé Zébát és Sálmunáht, és elvezé az ő tevéknek nyakán levő ékességeket. 22 És mondának az Izráel férfai Gedeonnak: Uralkodjál felettünk te és a te fiad és a te fiadnak fia, mert megszabadítottál bennünket a Midiániták kezéből. 23 És monda nézik Gedeon: Én nem uralkodom felettesetek, sem az én fiam nem fog uralkodni rajtatok. Az Úr uralkodik ti felettesetek! 24 Azután monda nézik Gedeon: Egyet kívánok csak tőletek, hogy adj a nékem mindenikötök a zsákmányul ejtett fülön függőket; mert arany fülön függők voltak azoknak, mivelhogy Izmaeliták valának. 25 És mondának: Örömet néked adjuk. És leterítettek egy ruhát, és mindenki arra dobá a fülön függőket, melyeket prézával ejtett. 26 Az arany fülön függőknek pedig, a melyeket elkért, súlya ezerhétszáz arany siklus volt, amaz

ékességeken, függőkön és bíborruhákon kívül, a melyek a Midián királyain voltak, és az aranyláncok nélküli, a melyek tevék nyakán valának. 27 És készíté abból Gedeon efödot, és helyhezetté azt a maga városában, Ofrában, és ott paráználkodott azután az egész Izráel, és lőn ez Gedeonnak és házanépének törbeejtésére. 28 Így aláztattak meg a Midiániták az Izráel fiai előtt, és nem is emelték fel azután már fejüket, és megnyugovék a föld negyven esztendeig Gedeon idejében. 29 És hazatért Jerubbaál, a Joás fia, és megtelepedett otthon. 30 És Gedeonnak volt hetven fia, kik az ő ágyékából származtak, mert sok felesége volt néki. 31 És az ő ágyasa is, a ki Sikember volt, szült néki egy fiat, és nevezé azt Abiméleknek. 32 És meghala Gedeon, a Joás fia, késő vénségében, és eltemették atyának, Joásnak sírjába, Ofrában, Abiezer városában. 33 Lőn pedig, hogy mikor meghalt Gedeon, elfordulának az Izráel fiai az Úrtól, és a Baálokkal paráználkodának, és a Baál-Berit tevék istenökké. 34 És nem emlékezének meg az Izráel fiai az Úrról, az ő Istenőkről, aki őket megszabadította minden ellenségeik kezéből köröskörül. 35 És nem cselekedének irgalmaságot a Jerubbaál Gedeon házával mind ama jók szerint, a melyeket ő tett vala az Izráellel.

9 És elméne Abimélek, a Jerubbaál fia Sikembe, az ő anyának atyajafaihoz, és beszél velük, valamint az ő anyja atyának egész nemzetiségevel, mondván: 2 Mondjátok meg, kérlek, Sikem minden férfiának hallatára, melyik jobb néktek, hogy hetven férfiú uralkodjék-é rajtak, Jerubbaálnak minden fia, vagy pedig csak egy ember uralkodjék felettesetek? És emlékezzetek meg arról, hogy én a ti csontotok és a ti testetek vagyok. 3 És elmondották anyának testvérei róla mind e beszédeket Sikem minden férfiainak füle hallatára, és Abimélek felé hajlott az ő szívök, mert azt mondák: Atyánk! 4 És adának néki hetven ezüst pénzt a Baál-Beritnek házából, és ezzel holmi henyélő és hiábavaló embereket fogadott magának Abimélek, a kik őt követék. 5 És elméne atyának házához Ofrába, és megölé testvéreit, Jerubbaál fiait, a hetven férfiút egy kövön, és csak Jóthám maradt meg, Jerubbaálnak legkisebb fia, mert ez elrejtözött. 6 És összegyülekezék Sikemnek egész polgárságá, és Millónak egész háza, és elmenének és királylá választák Abiméleket az alatt a magas tölgy alatt, a mely Sikember áll. 7 Mikor pedig ezt elbeszéltek vala Jóthámnak, elment és megállott a Garizim hegycsúcsán, és nagy felszóval kiáltta, és így szóla hozzájuk: Hallgassatok rám, Sikem férfiai, hogy reátok is hallgasson az Isten! 8 Egyszer elmenvén elmentek a fák, hogy királyt válaszszanak magoknak, és mondának

az olajfának: Uralkodjál felettünk! 9 De az olajfa így felelt nékik: Elhagyjam az én kövérsegemet, a melylyel tisztelnek Isten és embereket, és elmenek, hogy ingadozzam a fák felett? 10 Akkor a fügefának szólottak a fák: Jer el te, és uralkodjál rajtunk! 11 De a fügefa is azt mondta nékik: Elhagyjam-é édességemet és jó gyümölcsemet, és elmenek, hogy ingadozzam a fák felett? 12 Azután a szőlőtők mondák a fák: Jer el te, uralkodjál rajtunk. 13 Azonban a szőlőtő is azt mondta nékik: Elhagyjam-é mustomat, a mely isteneket és embereket vidámít, és elmenek, hogy ingadozzam a fák felett? 14 Mondának végre a fák mindenjára a galagonyabokornak: Jer el te, uralkodjál mi rajtunk. 15 És monda a galagonyabokor a fáknak: Ha igazán királytá kentek engem magatok felett, jöjjetek el, nyugodjatok az én árnyékomban: de hogya nem, jöjjön tűz ki a galagonyabokorból, és égesse meg a Libanonnak czédrusait. 16 Hát ti is most igazán és becsületesen cselekedtetek-é, hogy Abiméleket tettétek királytá, és jól cselekedtetek-é Jerubbaáll és házanépével, és úgy bántatok-é vele, a mint megérdemelte? 17 Mert érettetek harczolt atyám, és még életével is semmit nem gondolván, mentett meg titeket a Midiánnak kezéből. 18 Ti pedig most felkeltetek az én atyámnak háza ellen, és megöltétek gyermekeit, hetven férfiút egy kövön, és királytá választottatok Sikem férfiai felett Abiméleket, az ő szolgálójának fiát, mert atyátokfia! 19 Ha igazán és becsületesen cselekedtetek Jerubbaállal és az ő házával a mai napon, örölkötök Abiméleknek, és örlőljön ő is néktek; 20 De hogya nem, jöjjön tűz ki Abimélekből, és emészszze meg Sikem férfiait és Milló házát, és származzék tűz Sikem férfiaiból és Milló házából, és emészszze meg Abiméleket! 21 És elfutott Jóthám, és elmenekült, és elment Beérbe az ő atyafia, Abimélek elől, és ott telepedett meg. 22 Mikor pedig uralkodék Abimélek Izráel felett három esztendeig: 23 Egy gonosz lelket bocsátott Isten Abimélek és Sikem férfiai közé, és pártot ütötték Sikem férfiai Abimélek ellen, 24 Hogy eljöjjön a Jerubbaál hetven fián elkövetett kegyetlenség büntetése, és szálljon az ő vérök Abimélekre, testvérökre, aki megölte őket, és Sikem férfiaira, aik az ő kezeit megerősítették, hogy megölje az ő atyafait. 25 És lest vetének néki a Sikem férfiai a hegyeknek tetején, és kirabolnak mindenkit, aki elment mellettük az úton, mely dolgot megmondák Abiméleknek. 26 És eljött Gaál, Ebed fia és az ő atyafai, és bementek Sikembe, és bízának ő hozzá Sikem férfiai. 27 Annyira, hogy kimenvén a mezőre, leszüretelték szőlőiket, mindjárt ki is taposták, és örömnénepet ültekk, és bementek az ő istenöknek házába, és ettek és ittak, és szidalmazták Abiméleket. 28

És monda Gaál, Ebed fia: Kicsoda Abimélek és kicsoda Sekem, hogy szolgálunk néki? Nem Jerubbaál fia-é ő, és nem Zebul-é az ő kormányzója? Ti szolgáljátok Hámornak, Sekem atyjának férfiait; de miért szolgálnánk mi? 29 Csak volna az én kezemben e nép, majd elűzném Abiméleket. És monda Abiméleknek: Öregbítsd meg seregeted, és jöjj ki! 30 Mikor pedig meghallotta Zebul, a városnak kormányzója, Gaálnak, az Ebed fiának beszédít, nagy haragra gyulladt, 31 És követeket küldött Abimélekhez Thormába, ezt izenvén: Ímé Gaál, az Ebed fia és az ő testvérei Sikembe jöttek, és fellázítják a várost te ellened. 32 Most azért készülj fel éjszaka, te és a te néped, mely veled van, és állj lesbe a mezőn. 33 És reggel, napfelkörök korán kelj fel, és törj a városra, és mikor ő és az ő népe kivonul ellened: cselekedjél vele a szerint, a mint akarod. 34 És felkelt Abimélek és az egész nép, a mely vele volt, éjszaka, és lesbe állottak Sikem ellen négy csapatban. 35 És kijött Gaál, az Ebed fia és megállott a város kapujának nyílásában. És felkelt Abimélek is, meg a nép is, mely vele volt, a lesből. 36 És a mint meglátta Gaál a csapatot, monda Zebulnak: Ímé nép jó alá a hegyeknek tetejéről. Zebul pedig monda néki: A hegyek árnyékát nézed férfiaknak. 37 De Gaál csak folytatta beszédét, és monda: Ímé egy másik csapat meg az ország közepéből jó alá; a harmadik csapat pedig a jós-tölgyfa útján jő. 38 Ekkor monda néki Zebul: Hol van most szád, melylyel mondád: Kicsoda Abimélek, hogy szolgálunk néki? Nem ez a nép-é az, a melyet kisebbítetted? No, most vonulj ki ellene, és harcölj vele. 39 És kivonult Gaál Sikem polgárainak élén, és megütközött Abimélekkel. 40 De Abimélek megfutamította, úgy hogy elmenekült előle, és sok sebesült elesett a kapu bejáratáig. 41 Abimélek pedig Arumában maradt, és Zebul elűzte Gaált és atyafait, hogy ne lakjanak Sikemben. 42 És lőn, hogy másnap kiméne a nép a mezőre, és megmondák Abiméleknek. 43 És az vette az ő népét, és három csapatra osztotta el, és lesbe állott a mezőn; és láttá, hogy ímé a nép jö ki a városból. Rájok támadt, és megverte őket. 44 És Abimélek és az a csapat, a mely vele volt, megtámadta és megszállotta a város kapuját; a másik két csapat pedig megtámadta mind a mezőn levőket, és megverte őket. 45 És Abimélek egész nap vívta a várost, míg nem bevette a várost, és a népet, mely benne volt, leölte: a várost pedig lerombolta, és behinté azt sóval. 46 Mikor pedig ezt meghallották Sikem tornyának minden férfiai, az El-Berith isten házának várába mentek. 47 És mikor Abiméleknek elmondották, hogy Sikem tornyának minden férfiai ott gyűlték össze: 48 Felment Abimélek a Sálon hegycsúcsára, ő és az egész nép, mely vele volt, és fejszét vett kezébe, és faágakat

vágott le, és azokat felszedte, és vállára rakta, és monda a népnek, a mely vele volt: A mit láttatok, hogy cselekedtem, ti is azt tegyétek gyorsan, mint én. 49 Erre az egész népből kiki vágott magának ágakat, és követték Abiméleket, és lerakták a fát a vár körül, és tűzzel rájuk gyújtották a várat, úgy hogy meghaltak a Sikem tornyának minden férfai, közel ezer férfi és asszony. 50 Abimélek pedig elment Thébesbe, és táborba szállott Thébes ellen, és bevette azt. 51 De egy erős torony volt a város közepén, és oda menekült minden férfi és asszony, és a városnak minden lakosa; ezt magukra zárták, és a toronynak padlássára mentek fel. 52 És Abimélek oda ment a toronyig, és ostrom alá vette azt, és egészen a torony ajtajáig közeledett, hogy azt tűzzel égesse fel. 53 Akkor egy asszony egy malomkődarabot gördített le Abimélek fejére, és bezúta koponyáját. 54 Ki mindjárt oda hívta fegyverhordozó apródját, és monda néki: Vond ki kardodat, és ölj meg engem, hogy ne mondják felőlem: Asszony ölte meg őt! És keresztülszúrta őt az apród, és meghalt. 55 Mikor pedig az Izráel férfiái látták, hogy Abimélek meghalt, kiki visszatért a maga helyére. 56 Így fizetett meg Isten Abiméleknek azért a goroszságért, melyet atyja ellen elkövetett, hogy megölte hetven testvérét. 57 És a Sikem férfainak fejére is visszahárított Isten minden rosszat, és reájuk szállott Jóthámnak, a Jerubbaál fiának átká.

10 Támada pedig Abimélek után az Izráel megszabadítására Thóla, Puának, a Dodó fiának fia, Issakhár nemzetéből való, aki Sámirban lakott, az Efraim hegységben. 2 És bíráskodék Izráelben huszonhárom esztendeig, és meghala, és eltemették Sámirban. 3 Ő utána következett Jáir, a gileádbeli, és ítélez Izráelt huszonkét esztendeig. 4 Ennek harminc fia volt, kik harminc szamárcsíkon nyargaltak, és volt néhik harminc városuk, melyeket mind e mai napig Jáir faluinak neveznek, melyek Gileád földén vannak. 5 És meghalt Jáir, és eltemették Kámonban. 6 De az Izráel fiai újra goroszul cselekedtek az Úrnak szemei előtt, mert szolgáltak a Baáloknak és Astarótnak, és Szíria isteneinek, és Sidon isteneinek, és Moáb isteneinek, és az Ammon fiai isteneinek, és a Filiszteusok isteneinek, és elhangták az Urat, és nem szolgáltak néki. 7 Felgeredgett azért az Úrnak haragja Izráel ellen, és adá őket a Filiszteusoknak és az Ammon fiainak kezükbe. 8 És ezek szorongatták és nyomorgatták az Izráel fiait attól az évtől fogva tizennyolc esztendőn keresztül, Izráelnek minden fiait a kik a Jordánon túl valának az Emoreusoknak földén, mely Gileádban van. 9 És átkeltek az Ammon fiai a Jordánon, hogy hadakozzanak Júda és

Benjámin ellen és az Efraim háza ellen, és felette igen szorongattatták az Izráel. 10 Akkor az Úrhoz kiáltottak az Izráel fiai, mondván: Vétkéztünk te ellened, mert elhagyutak a mi Istenünket, és szolgáltunk a Baáloknak. 11 Az Úr pedig monda az Izráel fiainak: Nemde én szabadítottalak-é meg benneteket az Egypombokbeliekől, az Emoreusoktól, az Ammon flaitól, a Filiszteusoktól, 12 És a Sidonbeliekől, az Amálekitáktól és a Maonitáktól, mikor titeket szorongattak, és ti én hozzámi kiáltottatok, megszabadítottalak titeket az ő kezökből? 13 És ti mégis elhagyatok engem, és idegen isteneknek szolgáltatok; annakokáért többé nem szabadítatlak meg titeket ezután. 14 Menjetek és kiáltatok azokhoz az istenekhez, a kiket választottatok, szabadításnak meg azok benneteket a ti nyomorúságoknak idején. 15 Felelénék pedig az Izráel fiai az Úrnak: Vétkéztünk, cselekedjél úgy velünk, a mint jónak látszik a te szemeid előtt, csak most az egyszer szabadíts még meg, kérünk! 16 És elvetették maguktól az idegen isteneket, és szolgáltak az Úrnak. És megesett az ő szíve az Izráel nyomorúságán. 17 És összegyülekeztek az Ammon fiai, és táborba szállottak Gileádban, és összegyülték az Izráel fiai is, és Mispában táboroztak. 18 És Gileád népe és fejedelmei egyik a másikától kérdezgették: Ki az a férfiú, aki megkezdi a harcot az Ammon fiai ellen? Legyen az feje Gileád összes lakójának!

11 A Gileádból való Jefte pedig nagy hős volt, és egy parázna asszonyak volt a fia, s Jeftét Gileád nemzette. 2 De mikor Gileádnak a felesége is szült néki fiakat, és megnőttek az ő feleségének fiai: akkor elüzték Jeftét és azt mondták néki: Nem fogsz örökösödni atyánknak házában, mert más asszonyak vagy a fia. 3 És elfutott Jefte az ő atyafiai elől, és Tób földén telepedett meg, és henyező emberek gyűlték össze Jefte körül, és együtt portyáztak. 4 És történt napok mulva, hogy az Ammon fiai harczba keveredtek Izráellel. 5 És lön, hogy a mint harczolni kezdtek az Ammon fiai Izráellel, Gileád vénei elmentek, hogy visszahozzák Jeftét a Tób földéről. 6 És mondának Jeftének: Jer el, és légy nékünk fejedelmünk, és harczolunk az Ammon fiai ellen. 7 Jefte pedig monda Gileád véneinek: Avagy nem ti vagytok-é, a kik engem meggyűlöltetek, és kiúztetek atyámnak házából? És miért jöttetek most hozzá a ti nyomorúságoknak idején? 8 És mondának Gileád vénei Jeftének: Azért fordultunk most hozzád, hogy jójj el velünk, és hadakozzál az Ammon fiai ellen, és légy mi nékünk fejünk, és Gileád minden lakosinak. 9 És monda Jefte Gileád véneinek: Ha visszavisztek engem, hogy hadakozzam az

Ammon fiai ellen, és kezembe adja őket az Úr: igazán fejetekké leszek? 10 Akkor mondának Gileád vénei Jeftének: Az Úr a tanúnk, ha a te beszéded szerint nem cselekeszünk! 11 És elment Jefté Gileád véneivel, és a nép a maga fejévé és fejedelmévé tette őt. És megmondá Jefté minden beszédít az Úr előtt Mispában. 12 És követeket küldött Jefté az Ammon fiainak királyához, ezt izenvén: Mi dolgom van nékem veled, hogy hozzám jöttél, hogy hadakozzál az én földem ellen? 13 És monda az Ammon fiainak királya Jefté követeinek: Mert elvette Izráel az én földemet, mikor Égyiptomból feljött, az Arnontól fogva Jabbókig és a Jordánig, most te add azokat vissza békességgel. 14 Ismét külde pedig Jefté követeket az Ammon fiainak királyához; 15 És monda néki: Ezt izeni Jefté: Nem vette el Izráel sem a Moáb földét, sem az Ammon fiainak földét; 16 Mert mikor kijött Égyiptomból, a pusztában bolyongott Izráel egész a Veres tengerig, és mikor Kádesbe ért, 17 Követeket küldött Izráel Edom királyához, mondván: Hadd menjek át, kérlek, országodon; de Edom királya nem hallgatta meg. Majd Moáb királyához is küldött; de ez sem engedé, és így Izráel ott maradt Kádesben. 18 És mikor tovább vándorolt a pusztában, megkerülte Edom földét és Moáb földét, és napkelet felől érkezett a Moáb földéhez, és ott táborozott túl az Arnonon; de Moáb határába nem ment be, mert az Arnon Moáb határa. 19 Ekkor követeket küldött Izráel Szíhonhoz, az Emoreusok királyához, Hesbon királyához, és monda néki Izráel: Hadd menjek át, kérlek, országodon az én helyemre. 20 De Szíhon nem hitt Izráelnek, hogy átvonul az ő határán, hanem összegyűjtötte Szíhon az ő egész népét, és táborba szállott Jahásban, és harczolt az Izráel ellen. 21 Az Úr, az Izráel Istene pedig Szíhont és egész népét Izráel kezébe adta, és megverték őket, és elfoglalta Izráel az Emoreusoknak, ama föld lakónak, egész országát. 22 És birtokába vette az Emoreusok egész határát, az Arnontól fogva Jabbókig, és a pusztától a Jordánig. 23 És mikor az Úr, az Izráel Istene maga úzte ki az Emoreusokat az ő népe, az Izráel elől, most te akarnád ezt elfoglalni? 24 Hát nem úgy van-é, hogy a mit bírnod adott néked Kámos, a te istened, azt bírod? Mi meg mindazoknak örökségét bírjuk, a kiket az Úr, a mi Istenünk üzött ki mi előlünk. 25 És most vajjon mennyivel vagy te különb Báláknál, Czippor fíánál, Moáb királyánál? Avagy versengett-é ez az Izráellel, és hadakozott-é valaha ellenük? 26 Míg Izráel Hesbonban és annak mezővárosaiban, Aroerben és ennek mezővárosaiban és az Arnon mellett való összes városokban háromszáz esztendőn át lakott: miért nem foglalták el abban az időben? 27 Én nem vétettem te ellened, hanem te cselekszel velem gonoszt, hogy harcolsz ellenem. Az Úr, a biró,

tegyen ma ítéletet az Izráel és az Ammon fiai között. 28 De az Ammon fiainak királya nem hallgatott Jefté szavaira, a melyeket izent néki. 29 Jeftén pedig lőn az Úrnak lelke, és általméne Gileádon és Manassén, és általméne Gileád Mispén, és Gileád Mispéből felvonult az Ammon fiai ellen. 30 És fogadást tőn Jefté az Úrnak, és monda: Ha mindenestől kezembe adod az Ammon fiait: 31 Akkor valami kijövend az én házamnak ajtaján előmbe, mikor békével visszatérök az Ammon fiaitól, legyen az Úré, és megáldozom azt egészen egőáldozatul. 32 És kivonult Jefté az Ammon fiai ellen, hogy hadakozzék velök, és kezébe adá néki azokat az Úr. 33 És veré őket Aroertől fogva mindaddig, míg mennél Minnithbe, húsz városon át, és egész Abel-Keraminig nagy vérontással, és az Ammon fiai megaláztattak az Izráel fiai előtt. 34 Mikor pedig méne Jefté Mispába az ő házához: íme az ő leányá jött ki eleibe dobokkal és tánczoló sereggel; ez volt az ő egyetlenegyje, mert nem volt néki kívülotte sem fia, sem leánya. 35 És mikor meglátta őt, megszaggatáruháit, és monda: Óh leányom, de megszomorítottál és megháborítottál engem! Mert én fogadást tettem az Úrnak, és nem vonhatom vissza. 36 Az pedig monda néki: Atyám, ha fogadást tettél az Úrnak, úgy cselekedjél velem, a mint fogadtad, miután az Úr megadta az ellenségen: az Ammon fiai való bosszút. 37 És monda az ő atyának: Csak azt az egyet tudd meg nékem; ereszsz el engem két hónapra, hadd menjek el és vonulhassak felre a hegyekre, hogy sírjak szűzességeimen leánybarátaimmal. 38 És ő monda: Menj el. És elbocsátá őt két hónapra. Az pedig elment és az ő leánybarátai, és siratta az ő szűzességét a hegyeken. 39 És a két hónap elteltével visszatérít atyához, és betölötte az ő felőle való fogadást, a melyet tett, és ő soha nem ismert férfiút. És szokássá lett Izráelben, 40 Hogy esztendőnként elmentek az Izráel leányai, hogy dicsőítsék a gileádbeli Jefté leányát esztendőnként négy napon át.

12 Összegyűlének pedig az Efraim férfiai, és általmenének északra, és mondának Jeftének: Miért szállottál harczba az Ammon fiaival, és miért nem hívtál minket is, hogy menjünk veled? Most azért a te házadat megégetjük te veled együtt tűzzel. 2 És monda Jefté nékik: Nagy háborúságunk volt, nékem és az én népemnek, az Ammon fiaival: és hívtalak titeket; de ti nem szabadítottatok meg engem az ő kezökből. 3 És a mikor láttam, hogy ti nem akartok segíteni, koczkára vetém saját életemet, és általmenék az Ammon fiai ellen, az Úr pedig kezembe adta őket. És most miért jöttetek fel hozzám, hogy hadakozzatok én ellenem? 4 És ekkor egybegyűjté Jefté Gileádnak minden férfiait, és

megtámadta Efraimot, és megverték Gileád férfiakat Efraimot, mert azt mondották: Efraim szókevényei vagytok ti, kik Gileádban, Efraim és Manassé között laktok. 5 És elfoglalák a Gileádbeliek Efraim előtt a Jordán réveit, és lón, hogy mikor az Efraim közül való menekülők azt mondják vala: Hadd menjek által: azt kérdezték tőlük a gileádbeli férfiak Efraimbeli vagy-e? És ha az azt mondotta: nem! 6 Akkor azt mondák néki: Mondd: Sibboleth! És ha Szibbolethet mondott, mert nem tudta úgy kimondani, akkor megfogták őt és megölték a Jordán réveinél, és elesett ott abban az időben az Efraimbeliek közül negyvenkétezer. 7 Ítélezte pedig Jefte Izráelt hat esztendeig, és meghalt Jefte, a Gileádbeli, és eltemették Gileád egyik városában. 8 És ítélező utána az Izráelt Ibsán, ki Bethlehemből való volt. 9 Ennek harmincz fia volt és harmincz leányt házasított ki, és harmincz leányt hozott be kívül az ő fiainak, és ítélezte Izráelt hét esztendeig. 10 És meghala Ibsán, és eltemették Bethlehemben. 11 És bíráskodék ő utána Elón Izráelben, ki a Zebulon nemzetsegéből való volt, és ítélezte Izráelt tíz esztendeig. 12 És meghalt Elón, a Zebulonbeli, és eltemették Ajalonban, Zebulon földén. 13 Ő utána pedig Abdon bíráskodott Izráelben, a Pireathonita Hillel fia. 14 Ennek negyven fia és harmincz unokája volt, kik hetven szamárcsíkon nyargaltak, és ítélezte Izráelt nyolcz esztendeig. 15 És meghalt Abdon, a Pireathonita Hillel fia, és eltemették Pireathonban, Efraim földén, az Amálekiták hegységén.

13 Az Izráel fiai pedig újra gonoszul cselekedtek az Úrnak szemei előtt, azért az Úr őket a Filiszteusoknak kezébe adá negyven esztendeig. 2 És élt ebben az időben egy férfiú Czórából, a Dán nemzetsegéből való, névszerint Manoah, kinek felesége magtalan volt, és nem szült. 3 És megjelent az Úrnak angyala az asszonynak, és mondta néki: Íme most magtalan vagy, és nem szültél; de terhes leszesz, és fiat szülsz. 4 Azért most megójjad magad, és ne igyál se bort, se más részegítő italt, és ne egyél semmi tisztálant. 5 Mert íme terhes leszesz, és fiat szülsz, és beretva ne érintse annak fejét, mert Istennék szenteltetett lesz az a gyermek anyjának méhétől fogva, és ő kezdi majd megszabadítani Izráelt a Filiszteusok kezéből. 6 És elment az asszony, és elbeszélte ezt férjének, mondván: Istennék egy embere jöve hozzá, kinek tekintete olyan volt, mint az Isten angyalának tekintete, igen rettenetes, úgy hogy meg sem mertem kérdezni, hogy honnan való, és ő sem mondotta meg nékem a nevét. 7 És monda nékem: Íme terhes leszesz, és fiat fogsz szülni; azért most se bort, se más részegítő italt ne igyál, és semmi tisztálant ne egyél,

mert Istennék szentelt lesz az a gyermek, anyja méhétől fogva halála napjáig. 8 Manoah pedig az Úrhoz könyörgött, és monda: Kérlek, Uram! az Istennék amaz embere, a kit küldöttél volt, hadd jöjjön el ismét hozzánk, és tanítson meg minket, hogy mit cselekedjünk a születendő gyermekkel. 9 És meghallgatá az Isten Manoah kérését, mert az Istennék angyala megint eljött az asszonyhoz, mikor az a mezőn ült, és az ő feje Manoah nem volt vele. 10 Akkor az asszony elsietett, és elfutott, és elbeszélé férjének, és monda néki: Íme megjelent nékem az a férfiú, aki a multkor hozzájött. 11 És felkelt, és elment Manoah az ő felesége után, és mikor odaért ahhoz a férfiúhoz, monda néki: Te vagy-e az a férfiú, aki ez asszonyal beszélte? És monda: Én vagyok. 12 És monda Manoah: Ha beteljesedik ígéreted, miként bánunk a gyermekkel, és mit cselekedjék ő? 13 Az Úrnak angyala pedig monda Manoáhnak: Mindenből, a mit csak mondattam az asszonynak, őrizkedjék. 14 Mindabból, a mi csak a bortermő szőlőből származik, ne egyék, és bort és más részegítő italt ne igyék, és semmi tisztálant ne egyék. Mindazt, a mit parancsoltam néki, tartsa meg. 15 És monda Manoah az Úr angyalának: Kérlek, hadd tartóztassunk meg téged, hogy készítsünk néked egy kecskegödölyét. 16 De az Úrnak angyala így szólt Manoához: Ha megmarasztasz is, nem eszem kenyeredből, és ha áldozatot készítesz, az Úrnak áldozd azt. Mert Manoah nem tudta, hogy az Úrnak angyala vala. 17 És monda Manoah az Úr angyalának: Kicsoda a te neved, hogy ha majd beteljesedik a te beszéded, tisztességgel illethessünk téged. 18 És monda néki az Úrnak angyala: Miért kérdezősködöl nevem után, a mely olyan csodálatos? 19 Mikor aztán Manoah a kecskegödölyét és ételáldozatot vette, és megáldozá azt egy sziklán az Úrnak: csodadolgot cselekedék Manoahnak és feleségének szeme láttára: 20 Tudniillik, mikor a láng felcsapott az oltárról az ég felé, az oltár lángjában felszállott az Úrnak angyala. Mikor pedig ezt meglátták Manoah és az ő felesége, arczzal a földre borultak. 21 És többé nem jelent meg az Úrnak angyala Manoáhnak és feleségének. Ekkor tudta meg Manoah, hogy az Úrnak angyala volt az. 22 És monda Manoah az ő feleségének: Meghalván meghalunk, mert az Istent láttuk. 23 Akkor monda néki az ő felesége: Ha meg akart volna ölni az Úr minket, nem fogadta volna el kezünkön az egészen égoáldozatot és az ételáldozatot, és nem mutatta volna nékünk mindezeket, sem pedig nem hallatott volna velünk ilyeneket. 24 És szült az asszony fiat, és nevezé annak nevét Sámonnak, és felnevekedék a gyermek, és megáldá őt az Úr. 25 És kezdé az Úrnak lelke őt indítani a Dán táborában, Czóra és Estháol között.

14

És lement Sámson Timnába, és meglátott egy nőt Timnátban a Filiszteusok lányai közül. 2 És mikor hazament, elbeszélte ezt atyjának és anyjának, és monda: Egy nőt láttam Timnában a Filiszteusok leányai között, most azért vegyétek őt nékem feleségül. 3 És monda néki az ő atya és anyja: Hát nincsen a te atyádfiainak és az én egész népemnek leányai között nő, hogy te elmégy, hogy feleséget végy a körülmetéletlen Filiszteusok közül? És monda Sámson az ő atyának: Őt vegyed nékem, mert csak ő kedves az én szemeim előtt. 4 Az ő atya és anyja pedig nem tudják vala, hogy ez az Úrtól van, hogy ő alkalmatosságot keres a Filiszteusok ellen, mert abban az időben a Filiszteusok uralkodtak Izráel felett. 5 És lement Sámson az ő atyával és anyjával Timnába, és mikor Timnátnak szőlőhegyéhez értek, íme egy oroszlánkölyök jött ordítva elébe. 6 És felindítá őt az Úrnak lelke, és úgy kettészakasztá azt, mint a hogyan kettészakaszthatik a gödölye; pedig semmi sem volt kezében. De atyjának és anyjának nem mondta el, a mit cselekedett. 7 És mikor leérkezett, beszált a nővel, aki kedves volt Sámson szemei előtt. 8 Mikor pedig egynéhány nappal azután visszatért, hogy őt hazavigye, lekerült, hogy megnézze az oroszlánnak holttestét: hát íme egy raj méh volt az oroszlánnak tetemében, és méz. 9 És kiszedte azt markaiba, és a mint ment-menedégtől, eszegetett belőle, és mikor hazaért atyához és anyához, adott abból nékik is, és azok is ettek; de nem mondta meg nékik, hogy az oroszlán holtteteméből vette ki a mézet. 10 És azután lement az ő atya ahhoz a nőhöz, és Sámson lakodalmat tartott ott, mert úgy szoktak cselekedni az ifjak. 11 Mikor pedig meglátták őt a Filiszteusok, harmincz társat adtak mellé, hogy legyenek ő vele. 12 És monda nékik Sámson: Hadd vessek előtökbe egy találós mesét, ha azt megfejtitek nékem a lakodalom hétfold napja alatt és kitaláljátok; adok néktek harmincz inget és harmincz öltöző ruhát; 13 De ha nem tudjátok megfejteni, ti adtok nékem harmincz inget és harmincz öltöző ruhát. Azok pedig mondának néki: Add elő találós mesét, hadd halljuk. 14 Ő pedig monda nékik: Az evőből étek jött ki S az erős bőr édes jött ki. De nem tudták a találós mesét megfejni három egész napon át. 15 Lón annakokáért heted napon, mondának Sámson feleségének: Vedd reá férjetet, hogy fejtse meg nékünk a találós mesét, hogy valamiképen meg ne égessünk téged és a te atyádnak házát tűzzel; vagy azért hívtatok ide minket, hogy koldussá tegyetek bennünket, vagy nem? 16 És sírt a Sámson felesége ő előtte, és monda: Bizony te gyűlölsz engem, és nem szeretsz. Egy találós mesét vetettél az én népem fiai elé és nékem sem fejtettek meg. Ő pedig monda néki: Íme még atyámnak és anyámnak

sem mondtam meg, hát néked mondanám meg? 17 Az pedig hét napon át sírdogált előtte, a meddig a lakodalom tartott. Végre a hetedik napon megmondá néki, mert folyvást zaklatta őt. Ő pedig aztán megfejté a találós mesét népe fiainak. 18 És mondának néki a város férfiai a hetedik napon, mielőtt még a nap lement volna: Mi édesebb, mint a méz, És mi erősebb, mint az oroszlán? Ki monda nézik: Ha nem az én üszőmön szántottatok volna, Mesém soha ki nem találtatók volna. 19 Ekkor felindítá őt az Úrnak lelke, és elment Askelonba, és megölt közülök harmincz férfiút, és elvette ruhájukat és azoknak adta ez öltöző ruhákat, a kik a találós mesét megoldották. És felgergedett haragjában elment az ő atyának házához. 20 A Sámson felesége pedig férjhez ment az ő egyik társához, a kit társaságába vett vala.

15

Lón pedig néhány nap múlva, a búzaaratásnak idejében, meglátogatta Sámson az ő feleségét, egy kecskegödölyét vivén néki, és monda: Bemegyek az én feleségemhez a hálóházba. De nem hagyá őt bemenni az ő atya. 2 És monda annak atya: Azt gondoltam, hogy gyűlölvé gyűlölösök őt, azért odaadtam őt a te társadnak; de hát vajjon húga nem szébb-é nálánál? Legyen ő helyette most az a tied. 3 És monda néki Sámson: Teljesen igazam lesz most a Filiszteusokkal szemben, ha kártozok nézik. 4 És elment Sámson, és összefogdosott háromszáz rókát, és csóvákat vévén, a rókák farkait egymáshoz kötözé, és egy-egy csóvát tett minden két rókának farka közé. 5 És meggyűjtá tűzzel a csóvákat, és beereszttette azokat a Filiszteusok gabonájába, és felgyűjtá a gabonakalangyákat, az állóvetéseket, a szőlőket és az olajfaerdőket. 6 Akkor mondának a Filiszteusok: Ki cselekedte ezt? És mondák: Sámson, Thimneus veje, mert elvette tőle az ő feleségét, és adta azt az ő társának. Felmenének annakokáért a Filiszteusok, és megégették az asszonyt és annak atyját tűzzel. 7 Sámson pedig monda nékik: Bátor ezt cselekedtétek, mégis addig nem nyugszom meg, míg bosszumat ki nem töltöm rajtatok. 8 És megverte őket keményen válluktól temporukig, és lement és lakott Ethamban, a sziklabarlangban. 9 A Filiszteusok pedig felmentek, és megszállották Júdát, és Lehiben telepedtek le. 10 Akkor mondának a Júda férfiai: Miért jöttetek fel ellenünk? Azok pedig mondának: Sámsont megkötözni jöttünk fel, hogy úgy cselekedjünk vele, mint ő cselekedett mi velünk. 11 Ekkor hárromezer ember ment le Júdából Ethamba, a sziklabarlanghoz, és monda Sámsonnak: Nem tudod-é, hogy a Filiszteusok uralkodnak mi rajtunk? Miért cselekedted ezt velünk? Ő pedig monda nékik: A miképen

cselekedtek ők velem, én is úgy cselekedtem velök. **12** És mondának néki: Azért jöttünk le, hogy megkötözzünk, és hogy a Filiszteusok kezébe adjunk téged. Sámson pedig monda nékik: Esküdjeket meg nékem, hogy ti nem rohantok reám. **13** És azok felelénk néki, mondván: Nem! csak megkötözvén megkötözünk, és kezökbe adunk; de nem ölünk meg téged. Azután megkötöztek őt két új kötellet, és felvezették őt a kőszikláról. **14** És mikor Lehi felé közeledett, és a Filiszteusok már ujjongtak elébe: felindítá őt az Úrnak lelke, és olyanok lettek a karról levő kötelek, mint a lenszálak, melyeket megperzel a tűz és lemálltak a kötések kezeiről. **15** És egy nyers szamárállcsontot talált, és kinyújtva kezét, felvezé azt, és agyonvert vele ezer embert. **16** És monda Sámson: Szamár állcsontjával seregeket seregre, Szamár állcsontjával ezer férfit vertem le. **17** És mikor ezt elmondotta, elvetette kezéből az állcsontot, és elnevezé azt a helyet Ramath-Lehinek. **18** Azután megszemjúhozék felette igen és felkiáltott az Úrhoz, és monda: Te adtad szolgád kezébe ezt a nagy győzelmet, és most szomjan kell meghalnom, és a körülmetéletlenek kezébe jutnom. **19** Akkor meghasítá Isten a zápfogat, mely az állcsontban volt, és víz fakadt ki abból. Ő pedig ivott, ereje megtért, és megéledd. Azért neveztetik a „segítségül hívás forrásának” e hely Lehiben mind e mai napig, **20** És ítélez Sámson Izráelt a Filiszteusok idejében húsz esztendeig.

16 És elment Sámson Gázába, és meglátott ott egy parázna asszonyt, és bement hozzá. **2** A gázabelieknek pedig mikor megmondották, mondván: Ide jött Sámson! körülvevék őt, és leselkedének ő utána egész éjszakán át a város kapujában, és hallgatóztak egész éjjel, és azt mondta: Reggel, ha világos lesz, megöljük őt. **3** És aluvék Sámson éjjel. Éjfélkor pedig felkelt, és megfogván a város kapujának szárnyait, a kapufélfákkal és a závárokkal együtt kiszakította azokat, és vallaira vette, és felvitte a hegy tetejére, mely Hebronnal szemben fekszik. **4** És történt azután, hogy megszeretett egy asszonyt a Sórek völgyében, a kinek neve Delila volt. **5** És felmenének ő hozzá a Filiszteusok fejedelmei, és mondának néki: Kérdezd ki őt és tud meg, miben áll az ő nagy ereje, és miképen vehetünk rajta erőt, hogy megkötözzük és megkínózzuk őt, és mi mindenükön adunk néked ezerszáz ezüst siklust. **6** És monda Delila Sámsonnak: Mond meg nékem, miben van a te nagy erőd és mivel kellene téged megkötni, hogy megkínózhassanak téged. **7** És felel néki Sámson: Ha megkötöznek hét nyers gúzszaival, melyek még meg nem száradtak, akkor elgyengülök és olyan leszek, mint más ember. **8** Akkor

hoztak néki a Filiszteusok fejedelmei hét nyers gúzst, a mely még nem volt száraz, és megkötözé őt azzal. **9** A lesben állók pedig ott vártak annál a hálókamarában. És monda néki: Rajtag a Filiszteusok, Sámson! És elszakastá a gúzsokat, miképen elszakad a csepűfonal, ha tűz éri, – és ki nem tudódék, miben volt az ő ereje. **10** És monda Delila Sámsonnak: Íme rászedtél, és hazugságot szóltál nékem, most mondd meg igazán, hogy mivel lehet téged megkötözn? **11** Ő pedig monda néki: Ha erősen megkötöznek új kötelekkel, melyekkel még semmi dolgot nem végeztek, akkor elgyengülök és olyan leszek, mint más ember. **12** És vett Delila új köteleket, és megkötözte őt velük, és monda néki: Rajtag a Filiszteusok, Sámson! (mert ott leselkedtek utána a hálókamarában). De ő letépte azokat karjairól, mint a fonalat. **13** És monda Delila Sámsonnak: Meddig fogsz még rászedni engem és hazudni nékem? Mondd meg egyszer már, mivel kötözthetel meg? – Ő pedig monda néki: Ha összeszövöd az én fejemnek hét fonatékját a nyüstfonállal. **14** És szeggyel megerősítvén a zugolyt, monda: Rajtag a Filiszteusok, Sámson! Az pedig felébredvén álmából, kitépte a zugolyszeget és a nyüstfonalat. **15** Ekkor monda néki Delila: Miképen mondhatod: Szeretlek téged, ha szíved nincsen én velem? Immár három ízben szedtél rá engem, és nem mondadt meg, hogy miben van a te nagy erőd? **16** Mikor aztán őt minden nap zaklatta szavaival, és gyötörte őt: halálosan belefáradt a lelke, **17** És kitárta előtte egész szívét, és monda néki: Borotva nem volt soha az én fejemen, mert Istennek szentelt vagyok anyám mémétől fogva; ha megnyírattatom, eltávozik tőlem az én erőm, és megerőtlenedem, és olyan leszek, mint akármely ember. **18** És mikor látta Delila, hogy kitárta volna előtte egész szívét, elküldött, és elhívatta a Filiszteusok fejedelmeit, és ezt izené: Jöjjetek fel ez egyszer, mert ő kitárta nékem egész szívét. És felmentek ő hozzá a Filiszteusok fejedelmei, és a pénzt is felvitték kezükben. **19** És elaltatta őt az ő térdin, és előhívott egy férfiút, és lenyíratta az ő fejének hét fonatékát, és kezdé őt kínogni. És eltávozott tőle az ő ereje. **20** És monda: Rajtag a Filiszteusok, Sámson! Mikor pedig az az ő álmából felserkent, monda: Kimegyek most is, mint egyébkor, és lerázom a kötelékeket; mert még nem tudta, hogy az Úr eltávozott ő tőle. **21** De a Filiszteusok megfogták őt, és kiszúrták szemeit, és levezzették őt Gázába, és ott megkötöztek két vaslánczzal, és őrlőnlie kellett a fogházban. **22** De az ő fejének haja újra kezdtet nőni, miután megnyíretett. **23** És mikor a Filiszteusok fejedelmei összegyűlik, hogy az ő istenüknek, Dágonnak nagy áldozatot áldozzanak, és hogy örvendezzenek, mondának: Kezünkbe adta a mi

istenünk Sámsont, a mi ellenségünket. 24 És mikor láitta őt a nép, dícsérték az ő istenöket, mert – mondának – kezünkbe adta a mi istenünk a mi ellenségünket, földünk pusztítóját, és a ki sokakat megölt mi közülünk. 25 Lón pedig, hogy mikor megvídáult az ő szívök, mondának: Hívjátok Sámsont, hadd játszék előttünk. És előhívák Sámsont a fogházról, és játszék ő előttük, és az oszlopok közé állították őt. 26 Sámson pedig monda a fiúnak, aki őt kézenfogva vezette: Ereszsz el, hadd fogjam meg az oszlopokat, a melyeken a ház nyugszik, és hadd támaszkodjam hozzájuk. 27 A ház pedig tele volt férfiakkal és asszonyokkal, és ott voltak a Filiszteusok összes fejedelmei, és a tetőzeten közel háromezeren, férfiak és asszonyok, a Sámson játékának nézői. 28 Ekkor Sámson az Úrhoz kiáltott, és monda: Uram, Isten, emlékezzél meg, kérlek, én rólam, és erősíts meg engemet, csak még ez egyszer, óh Isten! hadd álljak egyszer bosszút a Filiszteusokon két szemem világáért! 29 És átfogta Sámson a két középső oszlopot, melyeken a ház nyugodott, az egyiket jobb kezével, a másikat bal kezével, és hozzájok támaszkodott. 30 És monda Sámson: Hadd veszszek el én is a Filiszteusokkal! És nagy erővel megrándította az oszlopokat, és rászakadt a ház a fejedelmekre és az egész népre, mely abban volt, úgy hogy többet megölt halálával, mint a mennyit megölt életében. 31 És lementek az ő testvérei és atyjának egész háza, és elvivék őt, és hazatérvén, eltemették Czóra és Estháol között, atyjának, Manoahnak sírjába, minekutána húsz esztendeig ítélte az Izráelt.

17 Vala pedig egy férfiú Efraimnak hegyről való, kinek neve Míka vala; 2 És monda az ő anyjának: Az az ezerszáz ezüst, mely tőled elvétetett, és a mely miatt te átkozódál, és füleimbe is mondadtad, ímé az az ezüst én nálam van, én vettem el azt. És monda az ő anyja: Légy megáldva, fiam, az Úrtól! 3 És visszaadta az ezerszáz ezüstpénzt az ő anyjának. És monda az ő anyja: Szentelve szentelem e pénzt az Úrnak az én kezeimből fiaimért, hogy egy faragott és öntött bálvány készítessék abból, azért most visszaadom azt tenéked. 4 De ő megint visszaadá a pénzt anyjának, és vón az ő anyja kétszáz ezüstpénzt, és odaadá azt az ötvösnek, és az készített abból egy faragott és öntött bálványt. Ez azután a Míka házában volt. 5 És a férfiúnak, Míkának volt egy temploma, és készített efődot és terafimot, és felszentele az ő fiai közül egyet, és ez lón néki papja. 6 Ebben az időben nem volt király Izráelben, hanem kiki azt cselekedte, a mit jónak látott. 7 Vala pedig egy ifjú, Júdának Bethleheméből, a Júda nemzetsegéből való, ki Lévita vala, és ott tartózkodott vala. 8 És elméne ez

a férfiú Júdának Bethlehem városából, hogy ott tartózkodjék, ahol helyet talál. Így jött az Efraim hegycére, Míka házához, vándorlása közben. 9 És monda néki Míka: Honnan jössz? És monda: Lévita vagyok Júdának Bethleheméből, és járok s kelek, hogy hol találnék helyet. 10 És monda néki Míka: Maradj nálam, és légy nékem atyám és papom, és én adok néked esztendőnként tíz ezüstpénzt és egy öltöző ruhát és eledelem. És a Lévita beszegődött. 11 És tetszék a Lévitának, hogy megmaradjon annál a férfiúnál; és olyan lón néki az az ifjú, mint egyik az ő fiai közül. 12 És felszentelte Míka a Lévitát; így lett papjává az ifjú, és maradt Míka házánál. 13 És monda Míka: Most tudom, hogy jól fog velemenni az Úr, mert e Lévita lett papom.

18 Ebben az időben nem volt király Izráelben, és ezekben a napokban keresett a Dán nemzetisége magának örökséget, ahol lakjék, mert nem jutott néki mind ez ideig az Izráel törzsei között osztályrész. 2 És elküldötték a Dán fiai az ő házoknépe közül öt férfiút, vitéz férfiakat a magok határaikból, Czórából és Estháolból, hogy kérmelejék ki és nézzék meg jól a földet, és mondának nékik: Menjetek el, kérmelejétek ki a földet. És elérkeztek az Efraim hegycéhez, a Míka házához, és ott megháltak. 3 Mikor a Míka házánál voltak, megismerték az ifjú Lévitának hangját, és hozzá mentek, és mondának néki: Ki hozott téged ide? Mit csinálsz itt, és mi járatban vagy? 4 Ő pedig monda nékik: Ezt meg ezt cselekedte velem Míka, és megfogadott engem, és papjává lettem. 5 És mondának néki: Kérdezd meg Istenől, hogy hadd tudjuk meg, ha szerencsés lesz-e a mi útunk, a melyen járunk? 6 És monda nékik a pap: Menjetek el békességgel; a ti útakat, a melyen jártok, az Úr előtt van. 7 És elment az öt férfiú, és Laisba jutott, és látták a népet, a mely benne volt, hogy minden félelem nélkül lakik, a Sidonbeliek szokása szerint él csendesen és bátorosan, és nincs senki, aki őket bántaná az országban, vagy úr volna felettesük, és távol vannak a sidoniaktól, és nincs senkivel semmi dolguk. 8 És mikor visszatértek atyjokfaihoz Czórába és Estháolba, és kérdezték tőlük az ő atyjokfai: Mi jóval jártatok? 9 Mondának: Keljetek fel, és menjünk fel ellenök, mert láttuk a földet, hogy ímé igen jó, és ti vesztesetet ültök? ne legyetek restek a menetelre, hogy elmenjetek elfoglalni azt a földet. 10 Ha elmentek, biztonságban élő néphez mentek, és a tartomány tágas; mert Isten kezetekbe adta azt a helyet, ahol semmiben sincs hiány, a mi csak a földön van. 11 És elment onnét a Dán nemzetsegéből, Czórából és Estháolból, hatszáz férfiú hadiszerszámokkal felkészülten. 12 És felvonultak, és táborba szállottak Kirjáth-Jeárimban,

Júdában. Ezért hívják azt a helyet Dán táborának mind e mai napig. És ez Kirjáth-Jeárim mögött fekszik. 13 És onnan felvonultak az Efraim hegycsúcsra, és Míka házába mentek. 14 És szólott az az öt férfiú, aki elment kikémelelni Lais földét és monda atyjaiainak: Tudjátok-é, hogy ebben a házban efód és teráf, faragott és öntött bálvány van? Hát engondolhatjátok, hogy mit cselekedjetek. 15 És betértek oda, és az ifjú Lévitához mentek a Míka házába, és köszöntötték őt: Békességgel! 16 A hadiszerszámokkal felkészült hatszáz férfiú pedig, kik a Dán fiai közül valók voltak, a kapu előtt állott. 17 És az az öt férfiú, aki a föld kikémelelésére ment volt el, mikor felment és megérkezett oda, elvette a faragott képet, az efódot, a teráfot és az öntött bálványt; a pap pedig ott állott a kapu előtt a hadiszerszámokkal felkészült hatszáz férfiúval. 18 Mikor pedig ezek a Míka házához bementek és elvették a faragott képet, az efódot, a teráfot és az öntött bálványt, monda nékik a pap: Mit míteltek? 19 Azok pedig mondának néki: Hallgass, tudd kezed ajakadra, és jöjj el velünk, és légy nékünk atyánk és papunk. Melyik jobb, hogy egy ember házának légy papja, vagy hogy Izráelben egy nemzettségnek és háznépnak légy papja? 20 És örvendett ezen a papnak szíve, és elvitte az efódot és a teráfot és a faragott képet, és velük a nép közé ment. 21 És megfordulván elvonultak, magok előtt küldve a gyermeket, a barmokat és drágaságaikat. 22 Mikor pedig már messze jártak a Míka házától, a férfiak, aki a Míka házának szomszédságában laktak, összegyűlték, és utána mentek a Dán fiainak. 23 És utánok kiáltottak a Dán fiainak. Azok pedig visszafordulván mondának Míkának: Mi bajod van, hogy így felsereglettél? 24 És monda: Isteneimet vettétek el, a melyeket készítettem, és papomat, és elmentetek, hát mim van még egyebem? és mégis azt mondájátok nékem: mi bajom van? 25 És mondának néki a Dán fiai: Ne hallasd többé hangodat, hogy rátok ne rontsanak e felbőszített emberek, és te a magad életét és házadnépe életét el ne veszítsd! 26 És elmentek a Dán fiai a magok útján, és mikor Míka láttá, hogy azok erősebbek nála, megfordult, és visszatért házához. 27 Ők pedig elvitték, a mit Míka készítetett, és a papot, aki nála volt, és Lais ellen mentek, a nyugodtan és biztonságban élő nép ellen, és leölték őket fegyvernek élivel, és a várost megégették tüzzel. 28 És nem volt senki, aki őket megszabadította volna, mert messze volt Sidontól, és semmi dolguk nem volt senkivel. Lais pedig a Béth-Rehab völgyében feküdt és itt építették meg a várost, és telepedtek meg benne. 29 És elnevezték a város nevét Dánnak, atyjoknak Dánnak nevéről, aki Izráelnek született volt. Bár először Lais volt a város neve. 30 És felállították magoknak a Dán fiai a faragott

képet, és Jonathán, a Manasse fiának Gersomnak fia és az ő fiai voltak papok a Dán nemzettségében egészen a föld fogáságának idejéig. 31 És felállítva tarták a Míka faragott képet, a melyet az készítettem, mindaddig, míg az Istenháza Silóban volt.

19 Ugyanebben az időben, a mikor nem volt király

Izráelben, mint jövevény tartózkodott az Efraim hegység oldalán egy Lévita, aki ágyas nőt szerzett magának Júda Bethleheméből. 2 Paráználkodék pedig nála az ő ágyasa és elméne tőle atyjának házához, Júdának Bethlehemébe, és ott maradt négy hónapig. 3 Ekkor felkelvén az ő férje, utána ment, hogy lelkére beszéljen, és hogy visszavigye őt. Szolgája és egy pár szamár volt vele. Az pedig bevezette őt az ő atyjának házába, és mikor megláttá őt a leánynak atya, örvendve elője ment. 4 És ott tartóztatta őt ipa, a leánynak atya, és ő ott maradt nála három napig, és ettek, ittak, és ott is hálta. 5 És mikor a negyedik napon reggel korán felkeltek, és ő felkészült, hogy elmenjen, monda a leánynak atya az ő vejének: Erősítsd meg szívedet egy falat kenyérrel, azután menjetek el. 6 És leülték, és mindenkit együtt ettek és ittak, és monda a leány atya a férfiúnak: Gondold meg és hálij itt az éjjel és gyönyörködjék a te szíved. 7 Mikor pedig felkelt az a férfiú, hogy elmenjen, addig marasztá őt az ipa, hogy ott maradt megint éjszakára. 8 És felkelt azután az ötödik napon jókor reggel, hogy elmenjen, és monda a leánynak atya: Erősítsd meg, kérlek, a te szívedet. És mulatozának, míg elhanyatlék a nap, és együtt evének mindenkit. 9 Ekkor felkele az a férfiú, hogy elmenjen ágyasával és szolgájával; de ipa, a leánynak atya, így szólt hozzá: Ímé a nap már lehanyatlík, hogy beesteledjék, azért háljatok meg itt; ímé nyugalomra hajlik a nap, hálj itt, és gyönyörködjék a te szíved; holnap aztán készüljetek fel jókor reggel a ti útakra, és menj el sátorodba. 10 De a férfiú nem akart ott meghálni, és felkelt és elment, és egész Jebusig jutott, – ez Jeruzsálem. Egy pár megterhelt szamár és ágyasa volt vele. 11 Mikor pedig Jebus mellett voltak, a nap már igen alászállott, és monda a szolga az ő urának: Jerünk és térdünk be a Jebuzeusok e városába, és hálunk ott. 12 És monda néki az ő ura: Ne térdünk be az idegenek városába, ahol senki sincs az Izráel fiai közül, inkább menjünk el Gibeáig. 13 És monda az ő szolgájának: Siess, és menjünk e két hely valamelyikébe, és hálunk vagy Gibeában, vagy Rámában. 14 És tovább vonultak, és elmenének, és a nap Gibeá mellett ment le felettük, a mely Benjáminé. 15 És oda térték, hogy bemenjenek és megháljanak Gibeában. Mikor pedig oda bement, leült a város piaczán, mert nem

volt senki, a ki őket házába behívna éjszakára. 16 És íme egy öreg ember jöve a munkából a mezőről késő estve. Ez a férfiú az Efraim hegységéről való volt, és csak jövevény Gibeában, míg a helynek lakói Benjáminiták voltak. 17 És mikor felemtette szemeit, és meglátta azt az utas embert a város piaczán, monda az öreg ember néki: Hová még és honnan jösz? 18 Ez pedig monda néki: Megyünk Júda Bethlehemből az Efraim hegység oldaláig, a honnan való vagyok. Júda Bethlehemében voltam és most az Úr házához megyek, és nincsen senki, aki házába fogadna engem. 19 Pedig szalmánk és abrákunk is van szamaraink számára, és kenyeres és borom is van a magam és a te szolgálód és emez ifjú számára, ki szolgáddal van, úgy hogy semmiben sem szükölködünk. 20 Ekkor monda a vén ember: Békesség néked! Mindarra, a mi nélkül csak szükölködöl, nékem lesz gondom. Csak nem hálász itt az utcán?! 21 És elvezette őt az ő házához és abrákat adott az ő szamarainak. Azután megmosták lábaikat, és ettek és ittak. 22 És mikor vigan laknának, íme a város férfai, a Béliáli fiainak emberei, körülvették a házat, és az ajtót döngötve, mondának az öreg embernek, a ház urának, mondván: Hozd ki azt a férfiút, aki házadhoz jött, hogy ismerjük meg őtet. 23 És kiment hozzájuk az a férfiú, a háznak ura és monda nékik: Ne, atyámfiai, ne cselekedjetek ilyen gonoszt, minekutána az a férfiú az én házamhoz jött, ne tegyétek vele azt az alávaló dolgot. 24 Íme itt van hajdon leányom és az ő ágyasa, ezeket hozom ki néktek, és ezeket nyomorgassátok, és tegyétek velök azt, a mit csak tetszik, csak e férfiúval ne cselekedjétek azt az alávaló dolgot. 25 A férfiak azonban nem akartak reá se hallgatni. Ekkor kézen fogta az a férfiú az ő ágyasát, és kivitte nékik az utcára. Ezek pedig megszeplősíték őt, és gonoszul élének vele egész éjszaka reggelig, és csak mikor feltetszett a hajnal, akkor bocsátották el. 26 És elment az asszony virradat előtt és reggel ott rogyott össze annak a férfiúnak háza ajtajánál, a melyben az ő ura volt reggelig. 27 Mikor pedig felkelt az ő ura reggel, és kinyitotta a ház ajtaját, és kiment, hogy útnak induljon, íme az asszony, az ő ágyasa, ott feküdt elterülve a ház ajtaja előtt, és kezei a küszöbön. 28 És monda néki: Kelj fel és menjünk el. De az nem felelt néki. Ekkor feltette őt a szamárra, és felkelt a férfiú, és elment hazájába. 29 És mikor hazaért, kést vett elő, és megfogta ágyasát, és tagról-tagra szétvagdalta őt tizenkét darabba, és szétküldözte Izráel minden határába. 30 Lón pedig, hogy mindenki, aki ezt lássa, azt mondotta: Nem történt és nem láttatott ehhez hasonló dolog, mióta csak feljöttek az Izráel fiai Egyiptomnak földéből mind e mai

napig. Gondolkodjatok e dolog felől, tartsatok tanácsot és beszéljétek meg.

20 Erre kivonultak az Izráel minden fiai és összegyülekezett a nép, mint egy ember, Dántól fogva Bersebáig és a Gileád földéig, az Úrhoz Mispába. 2 És megjelentek az egész népnek főfő emberei, az Izráelnek minden nemzetiségei az Isten népének gyülekezetében, négyszázezer gyalogos, fegyverfogható férfiú. 3 De meghallották a Benjámin fiai is, hogy felmentek az Izráel fiai Mispába. Az Izráel fiai pedig mondának: Mondjátok meg, hogy mint történt ez a gonoszság? 4 És felele a Lévita, a megöllett asszonynak férje, és monda: Gibeába, mely Benjáminé, mentem én és az én ágyasom, hogy ott megháljak. 5 És ellenem támadtak Gibeának férfiai, és körülvették miattam a házat éjjel, engem akartak megölni, de az én ágyasomat nyomorgatták meg annyira, hogy meghalt. 6 Ekkor fogtam ágyasomat, és szétvagdaltam őt, és szétküldöztem az Izráel örökségének minden tartományaiba, mert útálatosságot és aljasságot követték el Izráelben. 7 Íme mindenjában, kik itt vagytok Izráel fiai, szóljatok erről és tanácskozzatok felőle. 8 Ekkor felállott az egész nép, mint egy ember, mondván: Senki közülünk sátorába ne menjén, és senki házához ne térijen, 9 Mert most Gibeá ellen ezt cselekedéndűük: sorsot vetünk rá. 10 És választunk tíz férfiút száz közül, és százat ezer közül, és ezeret tízezer közül, Izráelnek minden nemzetiségeből, hogy hordjanak éleimet a népnek, hogy ez elmenvén, cselekedjék Benjámin Gibeájával annak minden gonoszsága szerint, melyet elkövetett Izráelben. 11 És összegyülekezett Izráel minden férfia a város ellen, mint egy ember, egyesülten. 12 És követeket küldötték az Izráel nemzetiségei Benjámin minden törzseihez, mondván: Micsoda aljasság az, a mi ti közöttetek történt? 13 Most adjátok ki azokat a férfiakat, a Béliáli fiait, a kik Gibeában vannak, hogy megöljük őket, és kitisztítsuk a gonoszt Izráelből. De a Benjámin fiai nem akartak hallgatni testvéreiknek, az Izráel fiainak szavára, 14 Hanem egybegyűltek a Benjámin fiai a városokból Gibeába, hogy kimenjenek harcolni az Izráel fiaival. 15 És azon a napon a Benjámin fiai, a kik a városokból jöttek fel, huszonhatezer fegyverfogható férfiút számlálának, Gibeá lakóin kívül, kik szám szerint hétszázan voltak, mind válogatott férfiú. 16 Ebből az egész népből volt hétszáz válogatott férfiú, a kik suták voltak. Ezek mindenjában a parityával hajszálhyira biztosan találtak és nem hibázták el. 17 Az Izráel fiai pedig szám szerint, a Benjámin fiain kívül, négyszázezer voltak, fegyverfogható emberek, és mind hadakozó férfiak. 18 Ekkor felkeltek, és felmentek Béthelbe,

és megkérdek az Isten, és mondának az Izráel fiai: Ki menjen fel először közülünk a Benjámin fiai ellen hadakozni? És monda az Úr: Júda először. 19 Felkeltek azért az Izráel fiai reggel, és táborba szálltak Gibeá előtt. 20 És kimentek Izráel emberei harczolni Benjámin ellen, és csatarendbe állottak fel ellenök az Izráel emberei Gibeánál. 21 És kivonultak a Benjámin fiai is Gibeából, és leverték az Izráel fiai közül az nap huszonkétezeret a földre. 22 De a nép, Izráel férfiai, megbátoríták magukat, és újra csatarendbe állottak ugyanazon a helyen, a melyen előtte való nap sorakoztak. 23 És felmenének az Izráel fiai, és ott sírtak, az Úr előtt egész estig, és megkérdeztek az Urat, mondván: Vajjon elmenjek-é még harczolni az én atyámfának, Benjáminnak fiai ellen? Az Úr pedig monda: Menjetek fel ellene! 24 És mikor az Izráel fiai másnap a Benjámin fiai ellen felvonultak, 25 Kijött előbük Benjámin Gibeából másnap, és levert az Izráel fiai közül még tizennyolczezer embert a földre, kik mindannyian fegyverfoghatók valának. 26 Ekkor felment Izráel minden fia és az egész nép, és elmenvén Béthelbe, sírtak, és ott maradtak az Úr előtt és bőjtöltek aznap egész estvéig, és égőáldozattal és háláadó áldozattal áldoztak az Úr előtt. 27 És megkérdezék az Izráel fiai az Urat, – mert ott volt abban az időben az Isten frigyládája. 28 És Fineás, az Áron fiának Eleázárnak fia szolgált körülötte abban az időben – mondván: Vajon még egyszer felmenjék-é harczolni az én atyámfának Benjáminnak fiaival, vagy pedig abbanhagyjam? És monda az Úr: Menj, mert holnap kezdebe adom őket. 29 És leszeket vetett Izráel Gibeá ellen köröskörül. 30 És felvonultak az Izráel fiai a Benjámin fiai ellen harmadnapon, és felálltak Gibeá ellen úgy, mint annakelőtte. 31 Ekkor kijöttek a Benjámin fiai a nép ellen, elszakaszztanak a várostól, és elkezdették a népet verni, és ölni, mint annakelőtte, a mezőn, a két úton, melynek egyike Béthelbe, másika Gibeá felé vezet, és már megöltek mintegy harmincz férfiút Izráelből. 32 És mondának a Benjámin fiai: Megverettetnek ezek előttünk megit, mint először. Az Izráel fiai pedig mondának: Fussunk el és szakaszszuk el őket a várostól, ki az országútra. 33 És az Izráel minden fia elhagyta helyét és Baál-Thámárnál állott fel. Izráel lesei pedig előtörtek rejtek helyeikből Maareh-Gabából. 34 Ekkor az egész Izráelből tízezer válogatott férfiú tört Gibeá ellen, és néki búsalának a harcnak, és amazok észre sem vették, hogy veszedelemben forognak. 35 Így verte le az Úr Izráel előtt Benjámint, és elpusztítottak az Izráel fiai azon a napon a Benjámin fiai közül huszonötözerszáz férfiút, kik mind fegyverfoghatók voltak. 36 Benjámin fiai tehát látták, hogy megveretnek, mivel Izráel férfiai csak azért

adtak helyet Benjáminnak, mert ők a lesékben bíztak, a melyeket Gibeánál helyeztek el. 37 És a les elősietett és előtört Gibeá ellen, és a les bevonult, és leölte az egész várost fegyvernek élivel. 38 És abban egyeztek meg Izráel férfiai a les-csapatokkal, hogy erős füstfellegeget bocsátanak fel a városból. 39 Mikor aztán az Izráel férfiai visszafordultak a harcz közben, és Benjámin megkezdte az öldöklést és leölt mintegy harminc férfiút Izráelből, és azt gondolta magában: Bizony megverettetnek előttünk, mint az első ütközetben: 40 Épen akkor kezdett a felhő felemelkedni a városból, mint egy füstoszlop. És mikor aztán Benjámin hátratekintett, láitta, hogy íme a város lángja már feléri az eget. 41 És az Izráel fiai megfordultak, és megijedének a Benjámin fiai, a kik most látták csak, hogy rajtok a veszedelem. 42 És elfutottak az Izráel férfiai elől a pusztába vivő útra; de a harcz ott is utólerte őket, és az út közepén ölték le a városból jövőket. 43 Körülvették Benjámint, üldözték őt, letiporták a pihenő helyen, egészen a Gibeá előtt keletre eső vidékig. 44 És elesett Benjámin közül tizennyolczezer ember, mindenjában vitéz férfiak. 45 Ekkor megfordultak, és a pusztába menekültek, a Rimmon sziklájához; de az útakon még megöltek közülök ötezer embert, és azután egész Gideomig mentek utánok, és megöltek közülök kétezer embert. 46 Azok tehát, aikik elestek Benjámin közül, összesen huszonötözer voltak, kik mindenjában fegyvert fogtak azon a napon, és mindenjában vitéz férfiak voltak. 47 De hatszáz férfiú megfordult, és elmenekült a pusztába a Rimmon kősziklájára, és ott is maradt a Rimmon szikláján négy hónapig. 48 Az Izráel férfiai pedig visszatértek a Benjámin fiaira, és megölték őket fegyvernek élével a városokban az emberektől a barmokig, és a mi csak található volt; az összes városokat pedig, miket találtak, túzzel égették meg.

21 És az Izráel fiai megesküdtek Mispában, mondván: Senki mi közülünk nem adja leányát Benjáminnak feleségül. 2 És a nép elment Béthelbe, és ott volt egész estvéig az Isten előtt, és felemelve szavát, nagy sírással sírt. 3 És mondának: Oh Uram! Izráelnek Istene! Miért történt ez Izráelben, hogy ma Izráelből egy nemzetseg hiányzik? 4 És lón másnap reggel, felkele a nép és ott oltárt épített, és egészen égőáldozatot és háláadó áldozatot áldozott. 5 És mondának az Izráel fiai: Kicsoda az, a ki nem jött fel a gyülekezetbe az Izráelnek minden nemzetsegéi közül az Úrhoz? Mert nagy eszküt tettek volt egyszer a felől, a ki fel nem jött az Úrhoz Mispába, mondván: Meghalván meghaljon az! 6 És megszánák az Izráel fiai Benjámint, az ő atyjokfiát, és mondának: Kivágattattott ma

egy nemzetseg Izraelbol. 7 Mit cselekedjunk azokkal, a kik megmaradtak, hogy feleseget kaphassanak? Mert mi megesküdtünk az Urra, hogy nem adjuk nekik felesegül a mi leanyainkat. 8 Es mondának: Van-e valaki az Izrael nemzetsegai közül, a ki nem jött fel az Urhoz Mispába? Es íme JÁBES-Gileádból nem jött fel senki a gyülekezet táborába. 9 Mert megszámlálá magát a nép, és íme nem vala ott senki a JÁBES-Gileád lakosai közül. 10 Ekkor elküldött a gyülekezet oda tizenkétezer harcban edzett férfiút, és megparancsolták nekik, mondván: Menjetek el, és vágjátok le JÁBES-Gileád lakóit fegyvernek élivel, még az asszonyokat és a gyermekeket is. 11 Es ezt kell cselekednetek, hogy minden férfiút és minden asszonyt, a ki már férfiúval hált, öljetek meg. 12 Találának pedig a JÁBES-Gileád lakói között négyszáz szűz leányt, a kik még nem ismertek férfiút férfival való hálással, és elvitték őket a táborba Silóba, mely vala a Kanaán földén. 13 Es elküldött az egész gyülekezet, és izent a Benjámin fiainak, kik a Rimmon sziklaján voltak, és békességet ígérének nekik. 14 Így tért vissza abban az időben Benjámin, és nékik adták azokat felesegül, a kiket meghagyta JÁBES-Gileád asszony népei közül; de így sem lön elég nékik. 15 Es bájkódék a nép Benjámin miatt, hogy az Ur ilyen rést csinált az Izrael törzsein. 16 Mondának azért a gyülekezet vénei: Mit tegyünk, hogy a többiek is feleséget kapjanak, mert Benjáminból kipusztítottak az asszonyok? 17 Es mondának: A Benjáminták birtoka örökség szerint ezeké, a kik megmaradtak, mert nem szabad Izraelben egy nemzetsegnek sem eltöröltetni. 18 De mi nem adhatunk nékik feleségeket leanyaink közül, mert megesküdtek az Izrael fiai, mondván: Átkozott, a ki feleséget ad Benjáminnak! 19 Es mondának: Íme az Úrnak esztendőnként való ünnepnapja lesz most Silóban, a mely északra fekszik Bétheltől, napkelet felé az országút mellett, a mely Bétheltől Sikem felé visz, és délré Lebonától. 20 Ezt parancsolák azért a Benjámin fiainak: Menjetek el, és leselkedjetek a szőlőkben. 21 Es ha lájtjátok, hogy jönek Siló leányai a körtáncban táncolni, akkor jöjjetek elő a szőlőkből, és vegyetek magatoknak kiki feleséget a Siló leányai közül, és menjetek el a Benjámin földére. 22 Ha aztán atyaik vagy testvérek hozzánk jönek perlődni, akkor azt mondjuk nékik: Könyörüljetek rajtuk mi érettünk, mert nem hozhattunk mindeniknek feleséget ama hadból, és minthogy nem ti adtátok nékik, most nem vagytok vétkesek. 23 Es ekképen cselekedtek a Benjámin fiai, és vőnek feleségeket az ő számuk szerint a tánczolók közül, a kiket elraboltak. Es elmentek, és hazatértek örökségükbe, és felépítették a városokat, és azokban laktak. 24 Az Izrael fiai pedig eltávoztak onnét abban az időben, mindegyik a

maga nemzetsegéhez és háznépéhez, és elmentek onnét kiki a maga örökségébe. 25 Ebben az időben nem volt király Izraelben; azért mindenki azt cselekedte, a mi jónak látszott az ő szemei előtt.

Ruth

1 És lőn azon napokban, a mikor a bírák bíráskodának, éhség lőn a földön. És elméne egy férfi a Júda Bethleheméből, hogy Moáb mezején tartózkodjék; ő meg a felesége, és a két fia. **2** A férfi neve Elimélek és felesége neve Naómi; két fiok neve pedig Mahlon és Kiljon; efrataik, a Júda Bethleheméből valók. És eljutának Moáb mezejére, és ott valának. **3** Meghala pedig Elimélek a Naómi férje, és marada ő és az ő két fia. **4** A kik Moábita leányokat vőnek feleségül; az egyiknek neve Orpa, és a másiknak neve Ruth. És ott lakozának közel tíz esztendeig. **5** Meghalának ők is mind a ketten, Mahlon is, Kiljon is, és marada az asszony az ő két fia és férje nélkül. **6** Felkele azért ő és az ő menyei, és ő visszatére Moáb mezejéről; mert hallotta vala Moáb mezején, hogy meglátogatta az Úr az ő népét, hogy adjon nékik kenyeret. **7** És kiméne arról a helyről, a hol volt, és vele a két menye. És menének az úton, hogy visszatérjenek Júda földére, **8** És monda Naómi az ő két menyének: Menjetek, térijetek vissza, kiki az ő anyjának házához. Cselekedjék az Úr irgalmaságot veletek, a miképen ti cselekedtetek a megholtakkal és én velem! **9** Adja az Úr tinétek, hogy találjatok nyugodalmat, kiki az ő férje házában. És megcsókolá őket; és ők nagy felszóval sírának. **10** És mondák néki: Bizony mi veled együtt térünk a te népedhez! **11** Naómi pedig mondá: Térijetek vissza leányaim! Miért jönnétek én velem? Hát ugyan vannak-é még fiak az én méhemberben, a kik férjeitek lehetnének? **12** Térijetek vissza leányaim! menjetek, mert én már vénebb vagyok, semhogy férjhez mehetnék. Még ha azt mondánám is, hogy van reménységem; még ha ez éjjel férjhez mennék is és szülnék is fiakat: **13** Ugyan megvárhatnátok-é őket, a míg felnőnek? Ugyan megtartóztatnátok-é magatokat miattok, hogy férjhez ne menjetek? Ne, édes leányaim! Mert nagyobb az én keserűségem, mint a tietek, mert engem talált az Úrnak keze. **14** Azok pedig nagy felszóval tovább sírának. És Orpa megcsókolá az ő napát; Ruth azonban ragaszkodék hozzá. **15** Ő pedig monda: Íme a te sógorasszonyod visszatér az ő népéhez, és az ő isteneihez, térij vissza te is a te sógorasszonyod után. **16** Ruth pedig monda: Ne unszolj, hogy elhagyjalak, hogy visszaforduljak tőled. Mert a hova te mégy, oda megyek, és a hol te megszállsz, ott szállok meg; néped az én népem, és Istened az én Istenem. **17** A hol te meghalsz, ott halok meg, ott temessenek el engem is. Úgy tegyen velem az Úr akármit, hogy csak a halál választ el engem tőled. **18** Mikor pedig látá, hogy erősködik vele menni, nem szóla néki többet. **19**

És menének mind a ketten, míglen Bethlehembe érkezének. És lőn, hogy mikor Bethlehembe érkezének, megmozdult az egész város miattok, és mondák: Nemde nem Naómi ez? **20** És ő monda nézik: Ne hívjatok engem Naóminak, hívjatok inkább Márának, mert nagy keserűséggel illetett engem a Mindenható. **21** Többet magammal mentem el, és elárvultan hozott vissza engemet az Úr; miért hívnátok hát engem Naóminak, holott az Úr ellenem fordult, és a Mindenható nyomorúsággal illetett engemet? **22** Így tért vissza Naómi, és vele a Moábita Ruth, az ő menye, a ki hazatért Moáb mezejéről. Megérkezének pedig Bethlehembe az árpaaratás kezdetén.

2 Vala pedig Naóminak egy rokona az ő férje után, előkelő derék ember Elimélek nemzetiségből; neve Boáz. **2** És monda a Moábita Ruth Naóminak: Hadd menjek, kérlek, a mezőre, hogy kalászokat szedegessek az után, a kinek szemei előtt kedvességet találok. És az monda: Menj édes leányom. **3** Elméne azért és odaérkezék, szedegezte a mezőn az aratók után, és történetesen oda talált a Boáz szántóföldjére, a ki Elimélek nemzetiségből való volt. **4** És íme Boáz kijöve Bethlehemből, és monda az aratóknak: Az Úr legyen veletek! És ők mondának néki: Áldjon meg téged az Úr! **5** És monda Boáz az ő szolgájának, a ki az aratók felügyelője volt: Kié ez a leányzó? **6** És felele a szolga, az aratók felügyelője, és monda: Az a Moábita leányzó ez, a ki Naómival jött a Moáb mezejéről. **7** A ki mondá: Hadd szedegessek, kérlek, és hadd tarlózgassak a kérek között az aratók után. És ide jöve, és itt marada reggelről fogva mind mostanig: és csak épen most pihent egy keveset a házban. **8** És mondá Boáz Ruthnak: Ugyan hallod-é édes leányom! Ne menj szedegetni más mezőre és el ne menj innen; hanem menj mindenütt szolgálóim után. **9** Szemeid legyenek a mezőn, a melyet aratnak, és járj utánok. Íme meg hagytam a szolgáknak, hogy ne bántsanak téged, és ha megszomjúhol, menj az edényekhez és igyál abból, a mit a szolgák merítenek. **10** Akkor ez arcra borula és meghajtja magát a földig, és monda néki: Hogy-hogy találtam ilyen kedvességet a te szemeid előtt, hogy rám tekintettél, holott én idegen vagyok? **11** Boáz pedig felele, és monda néki: Bizony elmondtak nékem minden, amit cselekedetl a te napaddal, férjed halála után, hogy elhagyad a te atyádat és a te anyádat és a te születésednek földét, és jöttél ahhöz a néphez, a melyet nem ismertél azelőtt. **12** Fizessen meg az Úr a te cselekedetedért, és legyen teljes a te jutalmad az Úrtól, Izráelnek Istenétől, a kinek szárnai alatt oltalmat keresni jöttél. **13** Ez pedig monda: Találjak kedvességet a te

szemeid előtt uram, mert megvigasztaltál engem, és mert a te szolgálódnak szívéhez szóltál, holott én nem vagyok a te szolgálóleányaaid közül. 14 És az evésnek idejekor szóla néki Boáz: Jer ide, és egyél a kenyérből, és mártsd be a te falatodat az eczetes lébe. És ő leüle az aratók mellé. És pergelt gabonát nyújtott néki, és evett, s jöllakott, sőt még hagyott is. 15 Azután felállott, hogy szedegessen és Boáz megparancsolta az ő szolgáinak, mondván: A kérek között is hadd szedegessen, és meg ne pirongassátok őt. 16 Sőt húzogassatok ki néki a kévekből is, és hagyogassatok el, hogy szedje fel, és meg ne dorgáljátok őt. 17 És ő szedegette a mezőn mind estiglen, és kicsépelé, a mit szedegetett, és lett abból szinte egy efa árpa. 18 És felvezé és beméne a városba, és napaasszonya látá, a mit ő szedegetett. Aztán elővevé és odaadá néki, a mit meghagyott, minekutána jöllakott vala. 19 És monda néki az ő napaasszonya: Hol szedegettél ma, és hol munkálkodtál? Áldott legyen, aki rád tekintett. És elbeszélte az ő napaasszonyának, hogy kinél munkálkodott, és monda: Annak a férfiúnak a neve, a kinél ma munkálkodtam: Boáz. 20 És monda Naómi az ő menyének: Áldott legyen ő az Úrtól, aki nem vonta meg irgalmaságát az előtől és a megholtaktól! És Naómi monda néki: Közel valónk nékünk az a férfiú; legközelebbi rokonaink közül való ő. 21 És szóla a Moábita Ruth: Még azt is mondta ő nékem: Menj mindenütt az én munkásaim után, a míg csak el nem végzik az én egész aratásomat. 22 És monda Naómi Ruthnak, az ő menyének: Jó, édes leányom, hogy az ő szolgálójával jársz, ne is találjanak téged más mezőn. 23 Így járt ő mindenütt a Boáz szolgálói után, szedegetve, míg az árpaaratás és búzaaratás bevezetődött; és az ő napaasszonyával lakott.

3 És monda néki Naómi, az ő napaasszonya: Édes leányom! ne keressek-é néked nyugalmat, hogy jól legyen dolgod? 2 Avagy nem rokonunk-é Boáz, a kinek szolgálójával voltál? Ímé ő az éjjel árpát szór a szérűn. 3 Annakokáért fürördjél meg, és kend meg magadat, és vedd magadra ruháidat, és menj le a szérűre; észre ne vétesd magadat a férfiúval, a míg el nem végezi ételét és itálát. 4 És majd ha fekszik, jegyezd meg a helyet, ahol fekszik, és menj oda, és hajtsd fel a leplet lábánál, és feküdjél oda. ő majd megmondja néked, mit cselekedjél. 5 És ő monda néki: Mindazt, a mit mondasz, megcselekszem. 6 És lement a szérűre, és minden úgy cselekedett, a mint napaasszonya parancsolta. 7 És Boáz evett és ivott, és felvidámult az ő szíve. És elment, hogy lefeküdjék a garmada szélén; és az eljött titkon, és felhajtá lába felől a leplet, és lefeküvék. 8 Történt pedig éjfél tájon,

hogy felrettent a férfiú, és odafordult. És ímé: asszony fekszik az ő lábainál. 9 És monda: Kicsoda vagy te? És az monda: Én Ruth vagyok, a te szolgálód; terjeszszed ki hát takaródat a te szolgálódra, mert te vagy a legközelebbi rokon. 10 És ő monda: Az Úrnak áldotta vagy te, édes leányom! Utóbbi szereteteddel jobbat cselekedtél, mint az elsővel: hogy nem jártál az ifjak után, sem szegény, sem gazdag után. 11 Most hát, édes leányom, ne félj! Mindent, a mit mondasz, megteszek néked; mert tudja az én népemnek egész kapuja, hogy derék asszony vagy. 12 És most: bizony igaz, hogy közel rokon vagyok: de van nálamnál még közelebbi rokon is. 13 Ez éjszakán halj itt; s majd reggel, ha az megvált téged, jó: váltszon meg; ha pedig nem akar téged megváltani, akkor én váltalak meg. Él az Úr! Feküdj itt reggelig. 14 És feküvék az ő lábainál reggelig, és felkele, mielőtt valaki az ő felebarátját megismerheté, mert mondá: Meg ne tudja senki, hogy ez az asszony a szérűre jött. 15 És monda: Add ide a nagy kendődet, a mely rajtad van, és tartsd. És ő oda tartotta azt. Boáz pedig mért hat mérték árpát, és feladta néki, maga pedig bement a városba. 16 És elméne az ő napaasszonyához, és az monda: Hogy vagy édes leányom? És ő elbeszél néki minden, a mit cselekedett vele az a férfi. 17 És monda: Ezt a hat mérték árpát adá nékem, mert monda: Ne menj üresen a te napadhoz. 18 És monda Naómi: Légy veszeg leányom, míg megtudod, hova dől el a dolog; mert nem nyugszik az a férfiú, míg véghez nem viszi a dolgot még ma.

4 Boáz pedig felment a kapuba, és ott leült. És ímé arra ment az a legközelebbi rokon, a kiről Boáz beszélt vala, és monda néki: Jer csak, ülj ide atyafi. És az oda ment és leüle. 2 Ekkor ő maga mellé vett tíz férfiút a város vénei közül és monda: Üljtek ide! És azok leülének. 3 És ő monda a legközelebbi rokonak: Azt a darab szántóföldet, mely a mi atyánkfiáé. Eliméleké volt, eladja Naómi, aki haza jött a Moáb mezejéről. 4 Én pedig gondoltam, hogy füledbe juttatom, mondván: Vedd meg az itt ülök előtt és az én népemnek vénei előtt. Ha megváltod: váltasd meg; és ha nem váltod meg: jelentsd ki előttem, hogy tudjam; mert rajtad kívül nincs, aki megváltaná, és én vagyok utánad. És az monda: Én megváltom. 5 És monda Boáz: A mely napon megveszed a szántóföldet Naómi kezéből, akkor a Moábita Ruthtól, a megholtnak feleségétől veszed meg, hogy nevet támaszz a megholtnak, az ő örökségében. 6 A legközelebbi rokon pedig monda: Nem válthatom meg magamnak, hogy el ne veszessem a magam örökségét; váltasd meg te magadnak az én rokoni részemet, mert én

nem válthatom meg. 7 Ez vala pedig a szokás régen Izráelben, a megváltás és cserélés alkalmával, minden dolegnek megerősítésére: A férfi lehúzta az ő saruját és oda adta felebarátjának, és ez volt a bizonyoság Izráelben. 8 Monda annakokáért a legközelebbi rokon Boáznak: Vedd meg magadnak! És lehúzta a saruját. 9 És monda Boáz a véneknél és az egész népnek: Ti vagytok tanui ma, hogy megvettem minden, a mi Eliméleké volt, és minden, a mi Kilijoné és Mahloné volt, Naómi kezéből; 10 Sőt a Moábita Ruthot is, Mahlonnak feleségét feleségül vettettem, hogy nevet támaszzak a megholtnak az ő örökségében, és ki ne veszzen a megholtnak neve az ő atyafai közül és az ő helyiségeinek kapujából. Tanuk vagytok ma. 11 És monda az egész nép, mely a kapuban vala és a vének: Tanuk vagyunk! Tegye az Úr az asszonyt, aki a te házadba megy, olyanná, mint Rákkel és Lea, a kik ketten építették fel Izráel házát, és gyűjts vagyont Efratában és szerez nevet Bethlehemben. 12 És a te házad legyen, miként a Pérecz háza – a kit Thámár szült Júdának – abból a magzatból, a melyet az Úr adánd néked ettől az asszonytól. 13 Elvezé annakokáért Boáz Ruthot, és lőn az néki felesége, és beméne hozzá, és megadá az Úr, hogy az fogana az ő méhében, és szült fiút. 14 És mondák az asszonyok Naóminak: Áldott az Úr, aki ma nem engedte meg, hogy rokon nélkül maradj; emlegessék az ő nevét Izráelben! 15 És legyen ő a te lelkednek megvidámítója, és vénségednek istápolója, mert menyed szülte őt, az, aki téged szeret, és aki többet ér néked hét fiúnál. 16 Ekkor megfogá Naómi a gyermeket, és ölébe vevé, és dajkája lőn annak. 17 A szomszédasszonyok pedig nevet adának néki, mondván: Fia született Naóminak, és neveztek az ő nevét Obednek. Ez az apja Isainak, a Dávid atyjának. 18 És a Pérecz nemzetiségei ezek: Pérecz nemzé Hesront; 19 Hesron pedig nemzé Rámot, és Rám nemzé Amminádábot; 20 Amminádáb pedig nemzé Naássont, és Naásson nemzé Sálmánt; 21 Sálmón pedig nemzé Boázt, és Boáz nemzé Obedet; 22 És Obed nemzé Isait, Isai pedig nemzé Dávidot.

1 Sámuel

1 Volt egy ember, Ramataim-Czofimból, az Efraim hegyeségéről való, és az Ő neve Elkána vala, Jerohámnak fia, ki Elihu fia, ki Tohu fia, ki Sof fia volt; Efraimita vala. **2** És két felesége volt néki; az egyiket Annának, a másikat pedig Peninnának hívták. Peninnának gyermekei valának, de Annának nem valának gyermekei. **3** És ez az ember felmegy vala esztendőnként az Ő városából, hogy imádkozzék és áldozatot tegyen a Seregek Urának Silóban. Ott pedig Éli két fia, Hofni és Fineás valának az Úrnak papjai. **4** És azon a napon, melyen Elkána áldozni szokott, Peninnának, az Ő feleségének, és minden fiának és leányának áldozati részt ád vala; **5** Annának pedig kétakkora részt ád vala, mivel Annát igen szerette; de az Úr bezárá az Ő méhét. **6** Igen bosszantja vala pedig Annát vetélkedő társa, hogy felingerejje, mivel az Úr bezárá az Ő méhét. **7** És így történt ez esztendőről esztendőre; valahányszor felment az Úrnak házába, ekképen bosszantá Őt, Ő pedig sír vala és semmit sem evék. **8** És monda néki Elkána, az Ő férje: Anna, miért sírsz, és miért nem eszel? Mi felett bánkódol szívedben? Avagy nem többet érek-é én néked tíz fiúnál? **9** És felkele Anna, minekutána evének Silóban és minekutána ivának, (Éli pap pedig az Úrnak templomában az ajtófénél ül vala székében), **10** És lelkében elkeseredve, könyörge az Úrnak, és igen sír vala. **11** És fogadást tőn, mondván: Seregeknek Ura! ha megtekinted a te szolgáló leányodnak nyomorúságát, és megemlékezel rólam, és nem feledekezel el szolgáló leányodról, hanem fiúmagzatot adsz szolgáló leányodnak: én Őt egész életére az Úrnak ajánlom, és borotva nem érinti az Ő fejt soha! **12** Mivelhogy pedig hosszasan imádkozék az Úr előtt: Éli figyel vala az Ő szájára; **13** És mivel Anna szívében könyörge (csak ajka mozgott, szava pedig nem volt hallható): Éli gondolá, hogy részeg. **14** Monda azért néki Éli: Meddig leszel részeg? Távolítsd el mámorodat magadtól. **15** Anna pedig felele, és monda néki: Nem, Uram! bánatos lelkű asszony vagyok én; sem bort, sem részegítő italt nem ittam, csak szívemet öntöttettem ki az Úr előtt. **16** Ne tartsd a te szolgáló leányodat rossz asszonynak, mert az én bánatomnak és szomorúságomnak teljességből szólottam eddig. **17** És felele Éli, és monda: Eredj el békességgel, és Izráelnek Istene adjá meg a te kérésedet, a melyet kértél tőle. **18** Ő pedig monda: Legyen kedves előtted a te szolgáló leányod! És elméne az asszony az Ő útjára és evék, és arcza nem vala többé szomorú. **19** És reggel felkelének, és minekutána imádkozának az Úr előtt, visszatértek, és elmenének haza Rámába. És ismeré

Elkána az Ő feleségét, Annát, és az Úr megemlékezik róla. **20** És történt idő multával, hogy terhes lón Anna, és szüle fiat és nevezé Őt Sámuelnek, mert úgymond az Úrtól kértem Őt. **21** És mikor felszínre került, Elkána és az Ő egész háznépe, hogy bemutassa az Úrnak esztendőnként való áldozatát és fogadását: **22** Anna nem ment fel, hanem monda férjének: Mihelyt a gyermeket elválasztandom, felviszem Őt, hogy az Úr előtt megjelenjen, és ott maradjon örökük. **23** És monda néki Elkána, az Ő férje: Cselekedjél úgy, a mint néged tetszik, maradj itthon, míg elválasztod; csakhogy az Úr teljesítse be az Ő beszédét! Otthon marada azért az asszony és szoptatta gyermekét, a míg elválasztá. **24** És minekutána elválasztotta, felvivé magával; három tulokkal, egy efa liszttel és egy tömlő borral, és bevivé Őt az Úrnak házába, Silóban. A gyermek pedig még igen kicsiny vala. **25** És levágták a tulpot, és a gyermeket Élihez vitték. **26** Ő pedig monda: Óh Uram! Él a te lelked, Uram, hogy én vagyok az az asszony, a ki itt állott mellettes, és könyörgött az Úrnak. **27** Ezért a fiúért könyörögtem, és az Úr megadta kérésem, a melyet tőle kértem. **28** Most azért én is az Úrnak szentelelem; teljes életére az Úrnak legyen szentelve! És imádkozának ott az Úrholoz.

2 És imádkozék Anna, és monda: Örvendez az én szívem az Úrban, Felmagasztaltattott az én szarvam az Úrban. Az én szám felnyílt elleniségeim ellen, Mert szabadításodnak örvendezek én! **2** Senki sincs olyan szent, mint az Úr, Sőt rajtag kívül senki sincs. Nincsen olyan kőszál, mint a mi Istenünk. **3** Ne szóljatok oly kevélyen, oly nagyon kevélyen; Szátokból ne jöjjön kérkedő szó, Mert minden tudó Isten az Úr, És a cselekedeteket Ő bíti meg. **4** Az erős kézíjásokat megrontja, És a roskadózókat erővel övedzi fel, **5** A megelégedettek bérét szegődnek el, Éhezők pedig nem lesznek; S míg a magtalan hét gyermeket szül, A sok gyermekű megfogyatkozik. **6** Az Úr öl és elevenít, Sírba visz és visszahoz. (Sheol h7585) **7** Az Úr szegényné tesz és gazdagít, Megaláz s fel is magasztal; **8** Felemeli a porból a szegényt, És a sáróból kihozza a szűkölködőt, Hogy ültesse hatalmasok mellé, És a dicsőségnek székét adja nékik; Mert az Úré a földnek oszlopai, És azokra helyezé a föld kerekességeit. **9** Híveinek lábait megoltalmazza, De az istentelenek setétségenben némulnak el, Mert nem az erő teszi hatalmassá az embert. **10** Az Úr, a kik vele versengenek, megrontja, Mennydörög felettük az égben, Az Úr megítéli a földnek határait, Királyának pedig hatalmat ad, És felemeli felkentjének szarvát! **11** Elméne ezután Elkána Rámába az Ő házához; a gyermek pedig az Úrnak szolgája lett Éli pap

előtt. 12 Éli fiai azonban Béial fiai valának, nem ismerék az Urat. 13 És a papoknak ez vala szokásuk a néppel szemben: Ha mikor valaki áldozatot tesz vala, eljött a papnak szolgája, midőn a húst fózték, és a háromágú villácska az ő kezében vala; 14 És beüti vala a serpenyőbe, vagy üstbe, vagy fazékba, vagy edénybe, és minden, a mit a villácskával kihúz, magának veszi el a pap. Így cselekesznek egész Izráellel, kik oda mennek Silóba. 15 És minekelőtte a kövérét megáldoznák, eljön a papnak szolgája és azt mondja az áldozó embernek: Adj a papnak sütni való húst, mert nem fogad el tőled főtt húst, hanem csak nyerset. 16 És ha az ember azt mondja néki: Hadd gyűjsák meg most a kövérét, azután vedd el, a mint lelked kívánta: akkor azt mondják vala: Semmiképen nem, hanem most adjad, mert ha nem, erővel elveszem. 17 Igen nagy volt azért az ifjaknak bűne az Úr előtt, mert az emberek megútálják vala az Úrnak áldozatát. 18 Sámuel pedig szolgál vala az Úrnak, mint gyermek, gyolcs eföddal körül övezve. 19 És anyja kicsiny felső ruhát csinált vala néki, és felvívé néki esztendőnként, mikor férjével felment az esztendőnként való áldozat bemutatására. 20 És megáldá Éli Elkánát és az ő feleségét, és monda: Adjon az Úr néked magzatot ez asszonnytól a helyett, a kiért könyörgött, és a kit az Úrnak kért. És hazá menének. 21 És meglátogatá az Úr Annát, ki az ő méhében fogada, és szült három fiút és két leányt. És a gyermek Sámuel felnevekedé az Úrnál. 22 Éli pedig igen vén vala, és meghallá mindazt, a mit fiai cselekesznek egész Izráellel, és hogy az asszonyokkal hálnak, kik a gyülekezet sátorának nyílása előtt szolgálnak. 23 Monda azért nézik: Miért cselekesztek ilyen dolgot? Mert hallom a ti gonosz cselekedeteiteket mind az egész néptől. 24 Ne tegyétek fiaim! mert nem jó hír az, melyet hallok; vétkessé teszitek az Úrnak népét. 25 Ha ember embertársa ellen vétkezik, megítéli az Isten; de ha az Úr ellen vétkezik az ember, ki lehetne érette közbenjáró? De nem hallgatának atyok szavára, mert az Úr meg akará őket ölni. 26 A gyermek Sámuel pedig folytonosan növekedék és kedves volt mind az Úr, mind az emberek előtt. 27 És eljöve Istennek embere Élihez, és monda néki: Így szól az Úr: Nem jelentettem-é ki magamat atyád házában, midőn Egyiptomban a Faraó házában valának? 28 És kiválasztám őt papnak Izráel minden nemzetiségei közül magamnak, hogy áldozzon az én oltáromon; hogy füstölő szert füstölgesszen, hogy az efödot előttem viselje; és atyád házára bíztam Izráel fiainak minden tüzes áldozatait. 29 Miért tapossátok meg az én véres áldozatomat és ételáldozatomat, melyet rendeltem e hajlékban? És te többre becsülöd fiaidat, mint engem,

hogy magatokat hízlaljátok az én népem Izráel minden áldozatának elejével. 30 Azért így szól az Úr, Izráelnek Istene, jóllehet megmondottam, hogy a te házad és atyádnak háza mindenőrké én előttem jár; de most, azt mondja az Úr, távol legyen tőlem, mert a kik engem tisztelnek, azoknak tisztességet szerzek, a kik azonban engem megutálhatnak, megutaltságtatnak. 31 Ímé, napok jönek, és levágom a te karodat és atyád házában karját, hogy ne legyen vén ember a te házadban. 32 És meglátod az Isten hajlékának szorongattatását, mind a helyett, a mi jót cselekedett volna Izráellel; és nem lészen vén ember a te házadban soha. 33 Mindazonáltal nem fogok mindenkit kiirtani oltárom mellől, te éretted, hogy szemeidet emészssem és lelkedet gyötörjem; de egész házadnépe férfikorban hal meg. 34 És az legyen előtted a jel, a mi következik két fiadra, Hofnira és Fineásra, hogy egy napon halnak meg mind a ketten. 35 Támasztok azonban magamnak húséges papot, ki kedvem és akaratom szerint cselekszik; és építék néki állandó házat, és az én felkentem előtt fog jáni mindenkor. 36 És lészen, hogy minden az, aki megmarad a te házadból, eljön, hogy leboruljon előtte egy ezüst pénzecskéért és egy darab kenyérért, és ezt mondja: ugyan helyezz el engem a papi tisztségek egyikébe, hogy ehessem egy falat kenyeret.

3 És a gyermek Sámuel szolgál vala az Úrnak Éli előtt. És abban az időben igen ritkán volt az Úrnak kijelentése, nem vala nyilván való látomás. 2 És történt egyszer, mikor Éli az ő szokott helyén aludt, (szemei pedig homályosodni kezdének, hogy látni sem tudott), 3 És az Istennek szövétnéke még nem oltatott el, és Sámuel az Úrnak templomában feküdt, hol az Istennek látája volt: 4 Szólott az Úr Sámuelnek, ő pedig felele: Ímhol vagyok! 5 És Élihez szalada, és monda: Ímhol vagyok, mert hívta engem; ő pedig felele: Nem hívatalak, menj vissza, feküdjél le. Elméne azért és lefeküvék. 6 És szólítá az Úr ismét: Sámuel! Sámuel pedig felkelvén, Élihez ment, és monda: Ímhol vagyok, mert hívta engem. És ő felele: Nem hívatalak fiam, menj vissza, feküdjél le. 7 Sámuel pedig még nem ismerte az Urat, mert még nem jelentetett ki néki az Úrnak ígéje. 8 És szólítá az Úr harmadszor is Sámuel; ő pedig felkelvén, Élihez ment és monda: Ímhol vagyok, mert hívta engem. Akkor eszébe jutott Élinak, hogy az Úr hívja a gyermeket. 9 Monda azért Éli Sámuelnek: Menj el, feküdjél le, és ha szólítanak téged, ezt mondjad: Szólj Uram, mert hallja a te szolgád. Elméne azért Sámuel, és lefeküvék az ő helyére. 10 Akkor eljövén az Úr, oda állott és szólítá, mint annak előttem: Sámuel, Sámuel! És monda Sámuel: Szólj, mert hallja a te szolgád! 11 És monda az Úr Sámuelnek:

Ímé én oly dolgot cselekszem Izráelben, melyet valakik hallanak, mind a két fülök megcsendül bele. 12 Azon a napon véghez viszem Élin minden azt, a mit kijelentettem háza ellen; megkezdem és elvégezem. 13 Mert megjelentettem néki, hogy elítélem az ő házát minden örökre, az álnokság miatt, a melyet jól tudott, hogy miként teszik vala útálatosokká magokat az ő fiai, és ő nem akadályozta meg őket. 14 Annakokáért megesküdtem az Éli háza ellen, hogy sohasem törölhetik el Éli házának álnokságát, sem véres áldozattal, sem ételáldozattal. 15 Aluvék azért Sámuel minden reggelig, és akkor kinyitja az Úr házának ajtait. És Sámuel nem meri vala megjelenteni Élinek a látomást. 16 Szólítá azért Éli Sámuel, és mond: Fiam, Sámuel! Ő pedig felelé: Ímhol vagyok. 17 És mond: Mi az a dolog, melyet mondott néked az Úr? El ne titkold előttem! Úgy cselekedjék veled az Isten most és azután is, ha te valamit elhallgatsz előttem minden abból, a mit mondott néked! 18 Megmondott azért Sámuel néki minden, és semmit sem hallgatott el előtte. Ő pedig mond: Ő az Úr, cselekedjék úgy, a mint néki jónak tetszik. 19 Sámuel pedig fölnevekedék, és az Úr vala ő vele, és semmit az ő igéiből a földre nem hagy vala esni. 20 És megtudá egész Izráel Dántól Bersebáig, hogy Sámuel az Úr prófétájául rendeltetett. 21 És az Úr kezde ismét megjelenni Silóban, mert kijelentette magát az Úr Sámuelnek Silóban, az Úrnak beszéde által.

4 És ismeretessé lett Sámuel beszéde egész Izráelben. És kiméne Izráel a Filiszteusok ellen harcolni, és tábor járának Ében-Ézernél, a Filiszteusok pedig tábor járának Áfekben. 2 És csatarendbe állnak a Filiszteusok Izráel ellen, és megütközének, és megverették Izráel a Filiszteusok által, és levágának a harczmezőn mintegy négyezre embert. 3 És mikor a nép a táborba visszatér, mondának Izráel vénei: Vajjon miért vert meg minket ma az Úr a Filiszteusok előtt?! Hozzuk el magunkhoz az Úr frigyládáját Silóból, hogy jójjön közénk az Úr, és szabadítson meg ellensegéink kezéből. 4 Elkülde azért a nép Silóba, és elhozák onnan a Seregek Urának frigyládáját, a ki ül a Khérubok felett. Ott volt Éli két fia is az Isten frigyládájával, Hofni és Fineás. 5 És mikor az Úr frigyládája a táborba érkezék, rivalgott az egész Izráel nagy rivalgással, hogy megrendüle a föld. 6 Mikor pedig meghallották a Filiszteusok a rivalgás hangját, mondának: Micsoda nagy rivalgás hangja ez a zsidók táborában? És mikor megtudták, hogy az Úrnak látája érkezett a táborba, 7 Megfelemlének a Filiszteusok, mert mondának: Isten a táborba jött! És mondának: Jaj nékünk! mert nem történt ilyen soha az előtt. 8 Jaj nékünk! Kicsoda

szabadít meg minket ennek a hatalmas Istennek kezéből? Ez az az Isten, aki Égyptomot mindenféle csapással sújtotta a pusztában. 9 Legyetek bátrak és legyetek férfiak, Filiszteusok! hogy ne kelljen szolgálniok a zsidóknak, mint a hogy ők szolgáltak néktek. Azért legyetek férfiak, és harcoljatok! 10 Megütközének azért a Filiszteusok, és megverették Izráel, és kiki az ő sátorába menekült; és a vereség oly nagy volt, hogy Izráel közül harminczezer gyalog hullott el. 11 És az Isten látája is elvétetett, és meghala Élinek mindkét fia, Hofni és Fineás. 12 Akkor elszalada a harczból egy ember a Benjámin nemzetsegéből, és Silóba ment azon a napon, ruháit megszagadtán és port hintvén a fejére. 13 És íme mikor oda ért, Éli az ő székében ült, az útfélen várakozván; mert szíve rettegésben volt az Isten látája miatt. És mihez odaér az ember, hogy hírt mondjon a városban, jajveszékel az egész város. 14 És meghallotta Éli a kiáltás hangját, és mond: Micsoda nagy zajongás ez? Az az ember pedig sietve eljöve, és megmondotta Élinek. 15 Éli pedig kilencvennyolc esztendős volt, és szemei annyira meghomályosodtak, hogy már nem is látott. 16 És monda az ember Élinek: Én a harczból jövök, én a harczból menekülek ma. És monda: Mi dolog történt, fiam? 17 Felele a követ, és mond: Megfutamodék Izráel a Filiszteusok előtt, és igen nagy veszeség lón a népben, és a te két fiad is meghalt, Hofni és Fineás, és az Isten látáját is elvették. 18 És lón, hogy midőn az Isten látáját említi, hátraesék a székről a kapufélhez, és nyakát szegte és meghala, mert immár vén és nehéz ember vala. És ő negyven esztendeig ítélt Izráel felett. 19 És az ő menye, Fineásnak felesége, várandós vala; és a mikor meghallá a hírt, hogy az Isten látája elvétetett és az ő ipa és férje meghalának, térdre esik és szűle, mert a fájdalmak meglepték. 20 És mikor elalélt, mondának azok, akik mellette állanak vala: Ne félj, mert fiút szültél; de ő nem felelt és nem figyelt arra. 21 És nevezé a gyermeket Ikábódnak, mondva: „Oda van Izráel dicsősége”, mert elvétetett az Isten látája, és az ő ipa és az ő férje. 22 És monda ismét: Oda van Izráel dicsősége, mert elvétetett az Isten látája.

5 A Filiszteusok pedig vevék az Isten látáját és elvitték Ében-Ézberből Asdódba. 2 És megfogták a Filiszteusok az Isten látáját, és bevitvén azt a Dágon templomába, Dágon mellé helyezték el. 3 És mikor az Asdódbeliek másnap korán felkelének, ímé Dágon leesett arczzal a földre az Úr látája előtt. És felvezék Dágon, és ismét helyreállíták. 4 Mikor pedig másnap korán reggel felkelének, ímé Dágon ismét leesett arczzal a földre az Úr látája előtt; és Dágonnak feje

és két kezefeje letörve a küszöbön valának, csak Dágon dereka maradt meg. 5 Annakokáért a Dágon papjai és minden azok, akik a Dágon templomába járnak, nem lépnek a Dágon küszöbérre Asdóban minden napig. 6 És az Úrnak keze az Asdóbeliekre nehezedék, és pusztítja valóket; és megveré őket fekélyekkel, Asdót és határait. 7 Mikor azért látták az Asdóbeliek, hogy így van a doleg, mondának: Ne maradjon nálunk Izráel Istenének látája, mert reánk nehezedett az ő keze, és Dágonra, a mi istenünkre. 8 Elküldének tehát, és összegyűjték a Filiszteusoknak minden fejedelmeit, és mondának: Mit csinálunk Izráel Istenének látájával? Azok pedig felelnek: Vigyék Gáthba az Izráel Istenének látáját. És elvívék Izráel Istenének látáját. 9 És történt azután, hogy elvitték, az Úrnak keze igen nagy rémületére lőn a városnak; és megveré a városnak lakosait kicsinytő fogva nagyig, és fekélyek támadának rajtok. 10 Elküldék azért az Istenek látáját Ekontra. És lőn, hogy a mikor Ekontra jutott az Istenek látája, felzúdulának az Ekonbeliek, mondának: Reám hozták Izráel Istenének látáját, hogy megöljön engem és az én népemet. 11 Annakokáért elküldének, és összegyűjték a Filiszteusoknak minden fejedelmeit, és mondának: Küldjétek el Izráel Istenének látáját, hogy téren vissza helyére, és ne öljön meg engem és az én népemet. Mert halálos rémület volt az egész városban; igen súlyos volt ott Istenek keze. 12 És azok az emberek, a kik nem haltak meg, fekélyekkel sújtattak annyira, hogy a város jákiáltása felhatott az égig.

6 És az Úrnak látája hét hónapig volt a Filiszteusok földén. 2 Akkor szólíták a Filiszteusok a papokat és jövendőmondókat, mondának: Mit tegyünk az Úrnak látájával? Mondjátok meg nékünk, mi módon küldjük haza? 3 Azok pedig felelnek: Ha elkülditek Izráel Istenének látáját, ne küldjétek azt üresen, hanem hozzatok néki vétekért való áldozatot; akkor meggyógyultok, és megtudjátok, miért nem távozik el az ő keze rólatok. 4 És mondának: Micsoda az a vétekért való áldozat, melyet hoznunk kell néki? Azok pedig felelnek: A Filiszteusok fejedelmeinek száma szerint öt fekélyforma arany és öt arany egér, mert ugyanazon csapás van mindeneken, a ti fejedelmeiteken is. 5 Csináljátok meg azért fekélyeiknek képmását és egereiteknek képmását, melyek pusztítják a földet, és így adjatok Izráel Istenének dicsőséget, talán megkönnyebbílik az ő keze rajtakat, és a ti isteneteken és földeteken. 6 Miért keményítenétek meg szíveiteket, mint megkeményítétek szívöket Égyptom és a Faraó? Avagy nem úgy volt-é, hogy a mint hatalmát megmutatta rajtok, elbocsátá őket, hogy elmenjenek? 7

Most azért vegyetek és készítsetek egy új szekeret és két borjas tehenet, melyeken még nem volt járom; és fogjátok be a szekérbe a teheneket, borjaikat pedig vigyétek el tőlük haza; 8 És vegyétek az Úrnak látáját, és tegyétek a szekérre; az aranyszerszámokat pedig, melyeket vétekért való áldozatul hoztok néki, tegyétek egy táskába az oldalára, és bocsássátok el, hadd menjen el. 9 És nézzetek utána, hogy ha az ő határának útján Béth-Semes felé tart, akkor ő szerezte nékünk ezt a nagy bajt; ha pedig nem, akkor megtudjuk, hogy nem az ő keze sújtott minket, hanem csak véletlen volt az, a mi velünk történt. 10 Úgy cselekednék azért az emberek; és vettek két borjas tehenet, és befogták a szekérbe, borjaikat pedig berekeszték otthon. 11 És feltették az Úrnak látáját a szekérre és a táskát az arany egerekkel és fekélyeiknek képmásával. 12 A tehenek pedig egyenesen a Béth-Semes felé vivő úton menének; egy úton mentek, folytonosan bőgve, és sem jobbra, sem balra nem térének le. És a Filiszteusok fejedelmei utánok menének Béth-Semes határáig. 13 A Béth-Semesbeliek pedig búzaaratással foglalkozának a völgyben, és felemelvén szemeiket, meglátták a látást: és örvendeznek, hogy látták. 14 A szekér pedig eljutott a Béth-Semesből való Józsua mezejére, és ott megállott. Vala pedig ott egy nagy kő, és felvagadták a szekér fáit és a teheneket megáldozták az Úrnak egészen égőáldozatul. 15 Akkor a Léviták levették az Úrnak látáját és a táskát, mely mellette volt, melyben az aranyszerszámok valának, és a nagy kőre helyezték. A Béth-Semesbeli emberek pedig azon a napon egészen égőáldozatot és véres áldozatot áldoztak az Úrnak. 16 És mikor a Filiszteusok öt fejedelme ezt láttá, visszatérre azon napon Ekontra. 17 Az arany fekélyek pedig, melyeket a Filiszteusok vétekért való áldozatul hoztak az Úrnak, ezek: egyet Asdódért, egyet Gázáért, egyet Askelonért, egyet Gáthért, egyet Ekonért. 18 Az arany egerek pedig a Filiszteusok minden városainak száma szerint valának, melyek az öt fejedelem alá tartoztak, a kerített városoktól a kerítetlen helyiségekig. És bizonyoság az a nagy kő, a melyre az Úrnak látáját helyezték, mind a mai napig, a Béth-Semesből való Józsua mezején. 19 És megvere az Úr a Béth-Semesbeliek közül némelyeket, mivel az Úrnak látájába tekintének. Megvere pedig a nép közül ötvenezer és hetven embert. És a nép szomorkodott, hogy az Úr ily nagy csapással sújtotta vala a népet. 20 Mondának azért a Béth-Semesbeliek: Kicsoda állhat meg az Úr előtt, e szent Isten előtt? És kihez meggy el mi tőlünk? 21 Követeket küldének akkor Kirjáth-Jeárim lakosaihoz, mondának: A Filiszteusok

visszahozták az Úrnak látáját, jőjtek el, és vigyétek el azt magatokhoz.

7 És eljövénék a Kiráth-Jeárimbeliek, és felvitték az Úrnak

látáját, és bevítek Abinádáb házába, mely a dombon vala; és Eleázárt, az ő fiát az Úr látájának őrizésére rendelék. 2 És lón, hogy attól a naptól fogva, a melyen Kiráth-Jeárimban hagyták a látát, sok idő eltélék, tudniillik húsz esztendő. És Izráelnek egész háza síránkozék az Úr után. 3 Sámuel pedig szóla Izráel egész házához, mondva: Ha ti teljes szívetekből megtértek az Úrhoz, és eltávolítjátok magatok közül az idegen isteneimet és Astarótot, és szíveiteket elkészítitek az Úrnak, és csak néki szolgáltok: akkor megszabadít titeket a Filiszteusok kezéből.

4 Elhányák azért Izráel fiai a bálványokat és Astarótot, és csak az Úrnak szolgálának. 5 Akkor Sámuel mondá: Gyűjtsétek össze egész Izráelt Mispába, hogy imádkozzam értetek az Úrhoz. 6 Összegyűlének azért Mispában, és vizet merítvén, kiönték az Úr előtt; és bőjtölének azon a napon, és így szólának ott: Vétketünk az Úr ellen. És ekképen ítéle Sámuel Izráel fiait Mispában. 7 Mikor pedig a Filiszteusok meghallották, hogy Izráel fiai összegyűlének Mispában, feljöttek a Filiszteusok fejedelmei Izráel ellen. És mikor ezt meghallották Izráel fiai, megrémülének a Filiszteusoktól. 8 És mondának Izráel fiai Sámuelnek: Ne szünjél meg érettünk könyörögni az Úrhoz, a mi Istenünkhez, hogy szabadítson meg minket a Filiszteusok kezéből. 9 Vett azért Sámuel egy szopós bárányt, és megáldozá azt egészen égőáldozatul az Úrnak. És fohászkodék Sámuel Izráelét az Úrhoz, és az Úr meghallgatta őt. 10 És lón, hogy a mikor Sámuel az égőáldozatot végez, eljövénék a Filiszteusok, hogy Izráel ellen harcoljanak. Az Úr pedig mennyöörge nagy hangon azon a napon a Filiszteusok felett és annyira megzavarta őket, hogy megverettetének Izráel előtt. 11 Akkor kijövénék Izráel emberei Mispából, és üldöztek a Filiszteusokat és verték őket egészen Bethkáron alól. 12 Sámuel pedig vett egy követ, és felállítá Mispa és Sén között, és Ében-Háézernek nevezte el, mert mondá: Mindeddig megsegített minket az Úr! 13 És megalázattanak a Filiszteusok, és nem menének többé Izráel határára. És az Úrnak keze a Filiszteusok ellen volt Sámuelnek teljes életében. 14 És visszavezé Izráel a városokat, a melyeket a Filiszteusok Izráeltől elvettek vala, Ekrontól fogva Gáthig, és az ő határukat megszabadítá Izráel a Filiszteusok kezéből. És békesség lón Izráel és az Emoreusok között. 15 Sámuel pedig életének minden napjaiban ítéle Izráel felett. 16 És elmegy vala esztendőnként, és bejárá Béthelt, Gilgált és

Mispát, és ítéletet hozott vala Izráel felett minden helyeken.

17 Annakutána visszatér Rámába, mert ott vala az ő háza, és ott is ítéletet hozta Izráel felett; és oltárt épített ott az Úrnak.

8 És lón, hogy a mikor Sámuel megvénhedett, az ő fiait tevé

bírákká Izráel felett. 2 Elsőszületött fiának pedig Joel volt a neve és a másodiknak Abia, kik Beérsebában bíráskodtak.

3 De fiai nem járának az ő útjain, hanem a telhetetlenség után indulának, és ajándékot fogadának el, és elfordíták az igaz ítéletet. 4 Összegyűlének azért Izráelnek minden vénei, és elmentek Sámuelhez Rámába. 5 És mondának néki: Ímé te megvénhetdél, és fiaid nem járnak útaidon; most azért válaszsz nékünk királyt, aki ítélen felettünk, mint minden népnél szokás. 6 Azonban Sámuelnek nem tetszik a beszéd, hogy azt mondák: Adj nékünk királyt, aki ítélen felettünk. És könyörge Sámuel az Úrhoz. 7 És monda az Úr Sámuelnek: Fogadd meg a nép szavát mindenben, a mit mondának néked, mert nem téged útáltak meg, hanem engem útáltak meg, hogy ne uralkodjam felettök. 8 Mindama cselekedetek szerint, a melyeket véghez vittek attól a naptól kezdve, a melyen kihoztam őket Egyiptomból, egészen a mai napig (hogy elhagytak engem, és idegen isteneknek szolgáltak): veled is a szerint cselekesznek. 9 Most azért hallgass szavukra; mindenáltal tégy ellenök bizonyásot, és add tudtokra a király hatalmát, aki uralkodni fog felettök. 10 És Sámuel megmondá az Úrnak minden beszédeit a népnek, mely tőle királyt kért. 11 És monda: A királynak, aki uralkodni fog felettesetek, ez lesz a hatalma: fiaitokat elveszi és szekér vezetőivé és lovasaiá teszi őket, és szekere előtt futnak. 12 Ezredesekké teendi őket, és hadnagyokká ötven ember felett; velük szántatja meg barázdait, és velük végezteti aratását, készíteti hadi szerszámait és harczi szekereihez az eszközöket. 13 Leányaitokat pedig elviszi kenőcskészítőknek, szakácsnéknak és sütőknek. 14 Elveszi legjobb szántóföldeiteket, szőlőhegyeiteket és olajfás kerteiteket, és szolgáinak adjá. 15 Veteményeiteket és szőlőiteket megdézsmálja, és főbb embereinek és szolgáinak adjá. 16 Elveszi szolgáitokat, szolgálóitokat, legszebb ifjaitokat és szamaraitokat, és a maga dolgát végezteti azokkal. 17 Barmaítokat megdézsmálja, és ti szolgái lesztek néki. 18 És panaszodni fogtok annak idejében királyotok miatt, kit magatok választottatok, de az Úr nem fog meghallgatni akkor titeket. 19 A nép azonban nem akart Sámuel szavára hallgatni, és mondának: Nem! hanem király legyen felettünk. 20 És mi is úgy legünk, mint a többi népek, hogy királyunk ítélen minket is, és előttünk járjon, és vezesse a mi harczainkat. 21 És miután

Sámuél meghallgatta a népnek minden szavát, megmondta azokat az Úrnak. 22 És monda az Úr Sámuélnek: Hallgass szavokra, és adj nékik királyt. És Sámuél monda Izráel férfiainak: Menjetek el haza, ki-ki az ő városába.

9 És volt egy ember a Benjámin nemzetsegéből, kinek neve vala Kis, Abielnek fia, ki Séornak fia, ki Bekoráthnak fia, ki Afiákhnak fia, ki Benjámin házából való volt; igen tehetős ember vala. 2 És volt néki egy Saul nevű fia, ifjú és szép; ő nála Izráel fiai közül senki sem volt szébb; vállától felfelé magasabb vala az egész népnél. 3 És elvesztek vala Kisnek, a Saul atyának szamarai, és monda Kis Saulnak, az ő fiának: Végy magad mellé egyet a szolgák közül, és kelj fel, menj el, keresd meg a szamarakat. 4 És bejárás az Efraim hegységét, és bejárás Salisa földét, de nem találták meg; és bejárták Sáálim földét, de nem voltak ott; és bejárás Benjámin földét, de nem találták meg. 5 Mikor pedig a Suf földére jutottak, monda Saul az ő szolgájának, a ki vele volt: Jer, térijünk vissza, nehogy atyám elvetve a szamarak gondját, miattunk aggódjék. 6 Az pedig monda néki: Íme az Istennek embere most e városban van, és az az ember tiszteletben áll; mind az, a mit mond, beteljesedik. Most azért menjünk el oda, talán megmondja nékünk is a mi útunkat, hogy merre menjünk. 7 És monda Saul az ő szolgájának: Elmehetünk oda, de mit vigyük ez embernek? mert a kenyér elfogyott tarisnyánkból, és nincsen mit vigyük ajándékba az Isten emberének; mi van nálunk? 8 A szolga pedig felele ismét Saulnak, és monda: Íme van nálam egy ezüst siklusnak negyedrésze, oda adom ezt az Isten emberének, hogy megmondja nékünk a mi útunkat. 9 Régen Izráelben azt mondák, mikor valaki elment Istant megkérdezni: Jertek, menjünk el a nézőhöz; mert a kit most prófétának neveznek, régen nézőnek hívták. 10 És Saul monda az ő szolgájának: Helyesen beszélsz; jer, menjünk el. Elmenének azért a városba, hol az Istennek embere volt. 11 A mint pedig a város felhágóján menének, leányokkal találkozának, a kik vizet meríteni jöttek ki, és mondának nékik: Itt van-é a néző? 12 És azok felelének nékik, és mondának: Igen, amott van előtted, siess azért, mert ma jött a városba, mivel ma lesz a népnek véres áldozata ím e hegyen. 13 A mint a városba mentek, azonnal megtaláljátok, mielőtt felmenne a hegyre, hogy egyék; mert a nép nem eszik addig, míg ő el nem jön, mivel a véres áldozatot ő áldja meg, és azután esznek a meghívottak. Azért most menjetek fel, mert épen most fogjátok őt megtalálni. 14 Felmenének azért a városba. És mikor a városban menének, íme akkor jöve ki Sámuél velük szemben, hogy a hegyre felmenjen. 15 És az Úr

kijelentette Sámuélnak füleibe, egy nappal az előtt, hogy Saul eljött, mondva: 16 Holnap ilyenkor küldök hozzád egy embert a Benjámin földéről, és kend fel őt fejedelmül az én népem, Izráel felett, hogy megszabadítsa az én népemet a Filiszteusok kezéből; mert megtekintém az én népemet, mivel felhatott az ő kiáltása hozzám. 17 Mikor pedig Sámuél meglátta Sault, szóla néki az Úr: Íme ez az az ember, a kiről szólottam néked, ő uralkodjék az én népem felett. 18 Akkor Saul a kapu alatt Sámuelhez közeledék és monda: Ugyan mondd meg nékem, hol van itt a néző háza? 19 Sámuél pedig felele Saulnak, és monda: Én vagyok az a néző; menj fel előttem a hegyre, és egyetek ma én velem, reggel pedig elbocsátlok téged, és megmondom néked minden azt, a mi szívedben van. 20 A szamarak miatt pedig, melyek tőled ezelőtt három nappal elvesztek, ne aggódjál, mert megtaláltattak. És kié leend mind az, a mi Izráelben bescses? Avagy nem a tiéd és a te atyádnak egész házáé? 21 És Saul felele, és monda: Avagy nem Benjáminita vagyok-é én, Izráelnek legkisebb törzséből való? És az én nemzetsegem nem legkisebb-é Benjámin törsének nemzetiségei között? Miért szólasz tehát hozzá ilyen módon? 22 Akkor Sámuél megfogta Sault és az ő szolgáját, és vezette őket az étkész helyre; és nékik adta a főhelyet a meghívottak között, kik mintegy harminczan valának. 23 És monda Sámuél a szakácsnak: Hozd elő azt a darabot, melyet odaadtam néked, és a melyről azt mondám, hogy tartsd magadról. 24 Akkor a szakács felhozta a czombot és a mi rajta volt, és Saul elé tev. És ő monda: Ímhol a megmaradt rész, vedd magad elé és egyél, mert erre az időre tétetett az el számodra, mikor mondám: Meghívtam a népet. Evék azért Saul azon a napon Sámuellel. 25 És miután lejöttek a hegyről a városba, a felházban beszélgetett Saulttal. 26 És korán felkelének. Történt ugyanis, hogy hajnalhasadtakor kiáltá Sámuél Saulnak a felházba, mondva: Kelj fel, hogy elbocsássalak téged. És felkelt Saul, és kimenének ketten, ő és Sámuél az utcára. 27 Mikor pedig lemenének a város végére, Sámuél monda Saulnak: Mondd meg a szolgának, hogy menjen előre előttünk – és előre ment -, te pedig most állj meg, hogy megmondjam néked az Istennek beszédét.

10 Akkor előnevét Sámuél az olajos szelenczét, és az ő fejére tölté, és megcsókolá őt, és monda: Nem úgy van-é, hogy fejedelemmé kent fel az Úr téged az ő öröksége felett? 2 Mikor azért te most elmégy tőlem, találkozni fogsz két emberrel a Ráhel sírja mellett, Benjámin határában, Selsáhnál, a kik azt mondják néked: Megtalálták a szamarakat, melyeknek keresésére indultál vala; és íme, a

te atyád felhagyott már a szamarakkal, és miattatok aggódik, mondván: Mit tegyek a fiamtért? 3 És mikor onnan tovább megy, és a Thábor tölgyfájához jutsz, három ember fog téged ott találni, kik Béthelbe mennek fel Istenhez; az egyik három gödölyét visz, a másik visz három egész kenyeret, és a harmadik visz egy tömlő bort. 4 És azok békességesen köszöntenek téged, és két kenyeret adnak néked; te pedig vedd el azokat kezököbölk. 5 Azután eljutsz az Isten hegyére, hol a Filiszteusok előrsei vannak. Mikor pedig bemegy oda a városba, a próféták seregével fogsz találkozni, kik a hegyről jönek le, előtök lant, dob, síp és hárfa lesz, és ők magok prófétálnak. 6 Akkor az Úrnak lelke reád fog szállani, és velök együtt prófétálni fogsz, és más emberré leszesz. 7 Mikor pedig mind e jelek beteljesednek rajtad, tudd meg magadért mind azt, a mi csak kezed ügyébe esik, mert az Isten veled van. 8 Most azért menj le én előttem Gilgálba, és ímé én lemegyek te hozzád, hogy égőáldozatot áldozzam és hálaáldozatot hozzak. Hét napig várakozzál, míg hozzád megyek, és akkor tudtodra adom, hogy mit cselekedjél. 9 És lőn, a mint hátra fordult, hogy Sámueltől eltávozzék, elváltoztatá Isten az ő szívét, és azon a napon beteljesednének mind azok a jelek. 10 És mikor elmenének ama hegyre, ímé a prófétáknak serege vele szembe jöve, és az Istennek lelke ő reá szálla, és prófétálja ő közöttök. 11 És lőn, hogy mind azok, kik ismerték őt annakelőtte, mikor látták, hogy ímé a prófétákkal együtt prófétált, monda a nép egymás közt: Mi lelte Kisnek fiát? Avagy Saul is a próféták közt van? 12 És felele egy közülök, és monda: Ugyan kicsoda az ő atyuk? Azért lőn példabeszéddé: Avagy Saul is a próféták közt van? 13 És mikor elvégezé a prófétálást, felment a hegyre. 14 Saulnak nagybátyja pedig monda néki és a szolgájának: Hol jártatok? És ő monda: A szamarakat kerestük, de mivel sehol sem láttuk, Sámuelhez menénk. 15 Akkor monda Saulnak a nagybátyja: Ugyan mondd meg nékem, mit mondott néktek Sámuel? 16 És monda Saul a nagybátyjának: Nyilván megmondotta nékünk, hogy a szamarakat megtalálták. De a mit Sámuel a királyságról mondott, nem beszélte el néki. 17 És összehívta Sámuel a népet Mispába az Úrhoz. 18 És monda Izráel fiainak: Így szól az Úr, Izráelnek Istene: Én hoztam ki Izráelt Égyptomból, és én szabadítottalak meg titeket az égyptombeliek kezéből és minden amaz országok kezéből, melyek sanyargatának titeket. 19 Ti pedig most megvetettétek a ti Isteneteket, a ki megszabadított titeket minden bajaitkból és nyomorúságaitkból; és azt mondottatok néki: Adj királyt nékünk. Most azért álljatok az Úr elő a ti nemzetégeitek és ezreitek szerint. 20 És mikor előállatá Sámuel Izráelnek

minden nemzetsegét, kiválasztaték sors által a Benjámin nemzetsegé. 21 Akkor előállatá a Benjámin nemzetsegét az ő házanépei szerint, és kiválasztaték a Mátri házanépe, azután kiválasztaték Saul, Kisnek fia; és keresék őt, de nem találták meg. 22 Megkérdezték azért ismét az Urat: Vajjon eljön-é ide az az ember? És az Úr monda: Íme ő a holmik közé rejzők el. 23 Akkor elfutának, és előhózták őt onnan. És mikor a nép közé állta, kimagaslék az egész nép közül vállától kezdve felfelé; 24 És Sámuél monda az egész népnek: Látjátok-é, a kit választott az Úr? hogy nincsen hozzá hasonló az egész nép között! Akkor felkiáltja az egész nép, és monda: Éljen a király! 25 Sámuél pedig előadá a nép előtt a királyság jogát, és beírá egy könyve, és letevé az Úr elő. És elbocsátá Sámuél az egész népet, mindenkit a maga házához. 26 Azután Saul is elment hazára Gibeába és vele ment a sokaság, a kiknek szívét Isten megindította vala. 27 Némely kaján emberek azonban azt mondák: Mit segíthet ez rajtunk? és megvetették őt és ajándékot nem vivének néki. Ő pedig olyan volt, mintha semmit sem hallott volna.

11 És feljöve az Ammonita Náhás, és tábor jára

Jábes Gileád ellen. A Jábesbeliek pedig mondának mindnyájan Náhásnak: Köss velünk szövetséget, és mi szolgálni fogunk néked. 2 És monda nékik az Ammonita Náhás: Úgy szövetséget kötök veletek, ha kivágatom mindenjáratoknak jobb szemét, és tehetherem ezt egész Izráelnek gyalázatára. 3 Jábes vénei pedig mondának néki: Engedj nékünk hétfapot, hogy követeket küldjünk Izráelnek minden határára; és ha senki sem segít meg minket, akkor kimegyünk hozzád. 4 Elmenének azért a követek Saulhoz Gibeába, és elmondták e beszédeket a nép füle hallatára. És felemelé az egész község az ő szavát, és sírának. 5 Saul pedig épen a mezőről jött vala a barmok után; és monda Saul: Mi történt a néppel, hogy sírnak? És elmondták néki a Jábesbeliek beszédeit. 6 És mikor hallotta e beszédeket, az Úrnak lelke Saulra szálla, és az ő haragja nagyon felgerjede. 7 És vett egy pár ökröt, és feldarabolá azokat, és a követeketőt elküldé Izráelnek minden határára, mondván: A ki nem vonul Saul után és Sámuel után, annak ökreivel így cselekesznek. És az Úrnak félelme szálla a népre, és kivonulának minden egy szálig. 8 És megszámlálá őket Bézekben. És Izráel fiai háromszázezeren valának, a Júdabeliek pedig harminczeren. 9 És mondának a követeknek, kik oda menének: Így szóljatok a Jábes-Gileádbelieknek: Holnap, mikor a nap felmelegszik, megszabadultok. És elmenének a követek, és megmondák a Jábesbelieknek, és ők örvendezének. 10 Mondának azért a Jábesbeliek: Holnap

kimegyünk hozzátok, hogy egészen úgy cselekedjetek velünk, a mint néktek jónak tetszik. **11** Másodnapon pedig Saul a népet három seregre osztá, és kora hajnalban a táborra ütének, és verték Ammont mindaddig, míg a nap felmelegedék; a kik pedig megmaradtak, úgy szétszórattak, hogy kettő sem maradt közülük együtt. **12** Akkor a nép monda Sámuelnek: Kicsoda volt az, aki mondá: Saul fog-é rajtunk uralkodni? Adjátok elő a férfiakat, hogy megöljük őket! **13** Saul azonban azt mondá: Senkit se öljetek meg a mai napon, mert ma szerzett szabadulást az Úr Izráelnek. **14** Sámuel pedig monda a népnek: Jertek, menjünk el Gilgálba, és újitsuk meg ott a királyságot. **15** Elméne azért az egész nép Gilgálba, és ott az Úr előtt Gilgálban királylyá tettek Sault; és áldoztak ott hálááldozatot az Úr előtt, és felette örvendezének ott, Saul és Izráelnek minden férfiai.

12 És monda Sámuel az egész Izráelnek: Íme meghallgattam szavaitokat mindenben, valamit nékem mondottatok, és királyt választottatok néktek. **2** És most íme a király előttetek jár. Én pedig megvénhedtem és megöszütem, és az én fiaim íme ti köztetek vannak, és én is előttetek jártam ifjúságomtól fogva mind a mai napig. **3** Itt vagyok, tegyetek bizonyásot ellenem az Úr előtt és az ő felkentje előtt: kinek vettem el az ökrét, és kinek vettem el a szamarát, és kit csaltam meg, kit sanyargattam, és kitől fogadtam el ajándékot, hogy a miatt szemet hunyjak? és visszaadom néktek. **4** Ők pedig felelének: Nem csaltál meg minket, nem sanyargattál minket, és senkitől semmit el nem fogadtál. **5** És ő monda nékik: Legyen bizonyság az Úr ti ellenetek, és bizonyság az ő felkentje ezen a napon, hogy semmit sem találtatok kezemben! Ők pedig mondának: Legyen bizonyságul. **6** És monda Sámuel a népnek: Igen, az Úr, aki rendelte Mózest és Áront, és aki kihozta atyáitokat Égyptomból földről! **7** Most azért álljatok elő, hadd perlekedjem veletek az Úr előtt az Úrnak minden jótéteményei felett, a melyeket cselekedett veletek és a ti atyáitokkal. **8** Miután Jákób Égyptomba ment vala, atyáitok az Úrhoz kiáltának, és az Úr elküldé Mózest és Áront, a kik kihozták atyáitokat Égyptomból, és letelepíték erre a helyre. **9** De ők elfeledték az Urat, az ő Istenöket, azért adá őket Siserának, a Hásor serege vezérének kezébe, és a Filiszteusok kezébe és Moáb királyának kezébe, és azok harcolának ellenök. **10** Akkor kiáltának az Úrhoz, és mondák: Vétkéztünk, mert elhagytuk az Urat, és szolgáltunk a Baálonknak és Astarótnak; most azért szabadíts meg minket ellenségeinknek kezéből, hogy néked szolgálunk. **11** És elküldé az Úr Jerubbaált és Bédánt és Jeftét és Sámuelt, és

megszabadítá titeket mindenfelől ellenségeitek kezéből, és biztonságban laktatok. **12** Mikor pedig láttatók, hogy Náhás, az Ammon fiainak királya ellenetek jöve, azt mondátok nékem: Semmiréken nem, hanem király uralkodjék felettünk, holott csak a ti Istenetek, az Úr a ti királyotok. **13** Most azért, ímholt a király, a kit választottatok, a kit kértetek. Íme, az Úr királyt adott néktek. **14** Hogya az Urat félik, és néki szolgáltok; szavára hallgattok és az Úr szája ellen engedetlenek nem lesztek; és minden ti, minden pedig a király, aki felettesek uralkodik, az Urat, a ti Isteneteket követítik: megtartattok. **15** Ha pedig az Úr szavára nem hallgattok, és az Úr szava ellen engedetlenek lesztek: az Úrnak keze ellenetek leend, miként a ti atyáitok ellen. **16** Most is azért álljatok meg, és lássátok meg azt a nagy dolgot, a melyet az Úr visz véghez szemeitek előtt. **17** Avagy nem búzaaratás van-é most? Kiáltani fogok az Úrhoz, és ő mennydörgést és esőt ád, hogy megtudjátok és meglássátok, mily nagy a ti gonoszságok, melyet cselekedtetek az Úr szemei előtt, mikor királyt kértetek magatoknak. **18** Kiáltja azért Sámuel az Úrhoz, és az Úr mennydörgést és esőt adott azon a napon. És az egész nép nagyon megrettene az Úrtól és Sámueltől. **19** És monda az egész nép Sámuelnek: Könöörög szolgáidért az Úrhoz, a te Istenedhez, hogy meg ne haljunk, mert minden bűneinket csak öregbítettük azzal a bűnnel, hogy királyt kértünk magunknak. **20** És monda Sámuel a népnek: Ne feljétek! Ha már minden gonoszságot véghez vittétek, most ne távozzatok el az Úrtól, hanem az Úrnak szolgáljatok teljes szíveteiből. **21** Ne térijetek el a hiáavalóságok után, a melyek nem használnak, meg sem szabadíthatnak, mert hiáavalóságok azok. **22** Mert nem hagyja el az Úr az ő népéét, az ő nagy nevéért; mert tetszett az Úrnak, hogy titeket a maga népévé válaszson. **23** Sőt tőlem is távol legyen, hogy az Úr ellen vékezzem és felhagyjak az érettetek való könyörgéssel; hanem inkább tanítani foglak titeket a jó és igaz útra. **24** Csak féljétek az Urat, és szolgáljatok néki hűségesen, teljes szíveteiből; mert látjátok; mily nagy dolgot cselekedett veletek. **25** Ha pedig folytonos rosszat cselekesztek: minden ti, minden királyotok elvesztek.

13 Saul harminc éves volt, mikor királylyá lett és mikor uralkodék az Izráel felett két esztendeig, **2** Választa Saul magának az Izráel közül háromezer embert, és kétezer Saullal vala Mikmásban és Béthel hegységén, ezer pedig Jonathánnal volt Gibeában, a Benjámin városában; a népnek többi részét pedig elbocsátá, kit-kit a maga hajlékába. **3** És Jonathán megveré a Filiszteusoknak előőrsét, mely

Gébában vala, és meghallották ezt a Filiszteusok; Saul pedig megfúvatta a trombitát az egész országban, mondván: Hallják meg a zsidók! 4 És meghallotta egész Izráel, hogy azt mondák: Megverte Saul a Filiszteusok előőrsét, és gyűlöletessé vált Izráel a Filiszteusok előtt. A nép pedig egybegyűlle Saul mellé Gilgálba. 5 Összegyűlének a Filiszteusok is, hogy harcoljanak Izráel ellen; harminczezer szekér és hatezer lovas volt, a nép pedig oly sok volt, mint a tenger partján lévő föveny; és feljövének és táborot ütnek Mikmásnál, Béth-Aventől keletre. 6 Mikor pedig Izráel férfiak látták, hogy bajban vannak – mert a nép szorongattatott -: elrejtőzék a nép a barlangokba, a bokrok és kősziklákk közé, sziklahasadékokba és vermekbe. 7 És a zsidók közül némelyek általmenének a Jordánon, Gád és Gileád földére. Saul pedig még Gilgálban volt, és az egész nép, mely mellette vala, rettegett. 8 És várakozék hétfájra, a Sámuel által meghagyott ideig, de Sámuel nem jött el Gilgálba, a nép pedig elszélede mellőle. 9 Akkor monda Saul: Hozzájtok ide az égőáldozatot és a hálaáldozatokat. És égőáldozatot tőn. 10 És mikor elvégezte az égőáldozatot; ímé megérkezék Sámuel, és Saul eleibe ment, hogy köszöntse őt. 11 És monda Sámuel: Mit cselekedtél?! Saul pedig felele: Mikor láttam, hogy a nép elszélede mellőlem, és te nem jöttél el a meghagyott időre, a Filiszteusok pedig összegyűlének már Mikmásban, 12 Azt mondám: Mindjárt reám törnek a Filiszteusok Gilgálban, és én az Úrnak színe előtt még nem imádkozám; bátorságot vevék azért magamnak és megáldozám az égőáldozatot. 13 Akkor monda Sámuel Saulnak: Esztelenül cselekedtél; nem tartottad meg az Úrnak, a te Istenednek parancsolatját, melyet parancsolt néked, pedig most mindörökre megerősítette volna az Úr a te királyságodat Izráel felett. 14 Most azonban a te királyságod nem lesz állandó. Keresett az Úr magának szíve szerint való embert, a kit az ő népe fölfejedelmül rendelt, mert te nem tartottad meg, a mit az Úr parancsolt néked. 15 Felkele ezután Sámuel, és elment Gilgálból Benjámin városába, Gibeába. És Saul megszámlálta a népet, mely körülötte található volt, mintegy hatszáz ember. 16 Saul pedig és az ő fia, Jonathán és a nép, mely körülötök található vala, Benjámin városában, Gébában tartózkodának, és a Filiszteusok Mikmásnál tábortozanak. 17 Akkor a Filiszteusok táboraiból egy dúló sereg vált ki három csapatban; az egyik csapat az Ofra felé vivő útra fordult Suál földének; 18 A másik csapat a Bethoron felé vivő útra fordult; a harmadik csapat pedig a határ felé vivő útra fordult, mely a Sebőim völgyén át a pusztáig terjed. 19 És kovácsot egész Izráel földén nem lehetett találni, mert a Filiszteusok

azt mondák: Ne csinálhassanak a zsidók szablyát vagy dárdát. 20 És egész Izráelnek a Filiszteusokhoz kellett lemenni, hogy megélesítse ki-ki a maga kapáját, szántóvasát, fejszéjét és sarlóját, 21 (Minthogy megtompulának a kapák, szántóvasak, a háromágú villa és a fejszék) és hogy az osztók kiegynéssék. 22 Azért az ütközöt napján az egész népnél, mely Saullal és Jonathánnal vala, sem szablya, sem dárda nem találtaték, hanem csak Saulnál és az ő fiánál Jonathánnál volt található. 23 És a Filiszteusok előőrse kijöve Mikmás szorosához.

14 És történt egy napon, hogy Jonathán, a Saul fia azt mondá szolgájának, aki az ő fegyverét hordozza vala: Jer, menjünk át a Filiszteusok előőrséhez, mely amott túl van; de atyjának nem mondá meg. 2 Saul pedig Gibeá határában, a gránátfa alatt tartózkodék, mely Migron nevű mezőn van; és a nép, mely vele volt, mintegy hatszáz ember vala. 3 És Ahija is, ki Silóban az efódöt viseli, fia Akhitobnak, az Ikábód testvérenek, Fineás fiának, aki az Úr papjának, Élinek fia vala. És a nép nem tudta, hogy Jonathán eltávozik. 4 A szorosok között pedig, melyeken keresztül akara menni Jonathán a Filiszteusok előőrséhez, volt egy hegyes kőszikla innen, és volt egy hegyes kőszikla túlfelől. Az egyiknek Boczécz, a másiknak pedig Sené volt a neve. 5 Az egyik sziklacsúcs északra volt, Mikmás átellenében, és a másik délré, Géba átellenében. 6 És monda Jonathán a szolgának, aki az ő fegyverét hordozá: Jer, menjünk át ezeknek a körülmetéletleneknek előőrséhez, talán tenni fog az Úr érettünk valamit, mert az Úr előtt nincs akadály, hogy sok vagy pedig kevés által szerezzen szabadulást. 7 És fegyverhordozója felele néki: Tégy minden a te szíved szerint; indulj néki, ímé én veled leszek kívánságod szerint. 8 Jonathán pedig monda: Nosza menjünk fel ez emberekhez, és mutassuk meg magunkat nékik. 9 Ha azt mondják nékünk: Vájrátok meg, míg oda érkezünk ti hozzátok, akkor állunk meg helyünkön, és ne menjünk fel hozzájok; 10 Ha pedig azt mondják: Jertek fel mihozzánk, akkor menjünk fel, mert az Úr kezünkbe adta őket. És ez legyen nékünk a jel. 11 Mikor pedig megmutatták magokat mind ketten a Filiszteusok előőrsének, mondának a Filiszteusok: Ímé a zsidók kijödögélnek a barlangokból, a hova rejtőzének. 12 És szólának némelyek az előőrs emberei közül Jonathánnak és az ő fegyverhordozójának, és mondák: Jertek fel mihozzánk, és valamit mondunk néktek. Akkor monda Jonathán az ő fegyverhordozójának: Jőjj fel utánam, mert az Úr Izráel kezébe adta őket. 13 És felmászott Jonathán négykézláb, és utána az ő fegyverhordozója. És hullanak vala Jonathán

előtt, és fegyverhordozója is öldököl utána. **14** És az első ütközet, melyben Jonathán és fegyverhordozója mintegy húsz embert ölének meg, egy hold földön egy fél barázda hosszányin volt. **15** És felelem támadta a táborban, a mezőn és az egész nép között; az előőrs és a dúló sereg – azok is megrémülének – és a föld megrendüle; és Istenről való rettegés lön. **16** És megláták a Saul őrei Benjámin városában, Gibeában, hogy a sokaság elszéledett és ide-oda elszóratott. **17** Akkor monda Saul a népnek, mely vele volt: Nosza vegyétek számba a népet, és vizsgáljátok meg, ki ment el mi közülünk; és a mikor számba vették, íme Jonathán és az ő fegyverhordozója nem valának ott. **18** És monda Saul Ahijának: Hozd elő az Isten ládáját; mert az Isten ládája akkor Izráel flainál vala. **19** És történt, hogy a míg Saul a pappal beszéle, a Filiszteusok táborában mind nagyobb lön a zsbongás. Monda azért Saul a papnak: Hagyd abba, a mit kezdtél. **20** És felkiáltja Saul és a nép, mely vele volt, és elmenének az ütközetre. Ott pedig egyik a másik ellen harcza, és igen nagy zűrzavar lön. **21** És azok a zsidók is, kik, mint azelőtt is, a Filiszteusokkal valának, s velük együtt feljövének a táborba és a körül valának, azok is Izráel népéhez csatlakozanak, mely Saul és Jonathán mellett vala. **22** És Izráelnek mindenazon férfai, kik elrejtőzének Efraim hegységében, mikor meghallották, hogy a Filiszteusok menekültek, azok is üldözni kezdék őket a harczban. **23** És megsegíté az Úr azon a napon Izráelt. És a harcz Béth-Avenen túl terjede. **24** És Izráel népe igen elepedett vala azon a napon, mert Saul esküvel kényszeríté a népet, mondván: Átkozott az, aki kenyereset eszik estvéig, míg bosszút állók ellenségeimen, azért az egész nép semmit sem evé. **25** És az egész föld népe eljuta az erdőbe, hol méz vala a föld színén. **26** Mikor pedig a nép beméne az erdőbe, jóllehet folyt a méz, mindazáltal senki sem érteté kezét szájához, mert félt a nép az eskü miatt. **27** Jonathán azonban nem hallotta vala, hogy atya megesketé a népet, és kinyújtá a vessző végét, mely kezében vala, és bemártá azt a lépesmészbe, és kezét szájához vivé; és felvidulának az ő szemei. **28** Szóla pedig valaki a nép közül, és mondá: Atyád ünnepélyesen megesketé a népet, mondván: Átkozott az, aki csak kenyereset eszik ma, és e miatt a nép kimerüle. **29** És monda Jonathán: Atyám bajba vitte az országot; lássátok mennyeire felvidulának szemeimek, hogy ízlelék egy keveset ebből a mézből. **30** Hátha még a nép jól evett volna ma ellenségeinek zsákmányából, melyet talált! Vajon nem nagyobb lett volna-é akkor a Filiszteusok veresége?! **31** És megverék azon a napon a Filiszteusokat Mikmástól Ajalonig. És a nép nagyon kimerüle. **32** Akkor a

nép a prédnak esék, és fogának juhot, ökröt és borjukat, és megölék a földön, és megevé a nép vérestől. **33** Megjelenték azért Saulnak, és mondának: Íme a nép vétkezik az Úr ellen, mert vérrel elegy eszik. Ő pedig monda: Hűtlenül cselekedtetek, gördítsetek azért most hozzá egy nagy követ. **34** Monda továbbá Saul: Menjetek el mindenfelé a nép között, és mondjátok meg nékik, hogy mindenki a maga ökrét és mindenki a maga juhát hozza én hozzá, és itt öljétek meg és egyétek meg, és nem fogtok vétkezni az Úr ellen, vérrel elegy evén. Akkor elhozta az egész nép, kézzel fogván ki-ki a maga ökrét azon éjjel, és ott megölék. **35** Saul pedig oltárt épített az Úrnak; azt az oltárt építé először az Úrnak. **36** És monda Saul: Menjünk le ez éjjel a Filiszteusok után, és foszszuk ki őket virradatig, és senkit se hagyunk meg közülök. Azok pedig mondának: A mint néked tetszik, úgy cselekedjél minden. De a pap azt mondá: Járolunk ide az Istenhez. **37** És megkérdezé Saul az Istant: Lemenjék-e a Filiszteusok után? Izráelnek kezébe adod-é őket? De ő nem felelt néki azon a napon. **38** Monda azért Saul: Jertek ide mindenáján, a népnek oszlopai, hogy megtudjátok és meglássátok, kiben volt ez a bűn ma? **39** Mert él az Úr, aki Izráel oltalmazza, hogy ha fiamban, Jonathánban volna is, meg kell halnia; és az egész nép közül senki sem felele néki. **40** És monda egész Izráelnek: Ti legyetek az egyik oldalon, én pedig és az én fiam, Jonathán legyünk a másik oldalon. És válaszolta a nép Saulnak: A mint néked tetszik, úgy cselekedjél. **41** Akkor szóla Saul az Úrnak, Izráel Istenének: Szolgáltass igazságot! És kiválasztaték Jonathán és Saul, a nép pedig megmeneküle. **42** És monda Saul: Vesseltek sorsot közöttöm és fiam, Jonathán között. És kiválasztaték Jonathán. **43** Akkor monda Saul Jonathánnak: Mond meg nékem, mit cselekedté? Jonathán pedig elbeszélte néki, és monda: A pálca végével, mely kezembe vala, ízlelék egy keveset a mézből; itt vagyok, haljak meg! **44** És Saul monda: Úgy cselekedjék az Úr most és ezután is, hogy meg kell halnod Jonathán. **45** A nép azonban monda Saulnak: Jonathán haljon-é meg, aki ezt a nagy szabadulást szerezte Izráelben? Távol legyen! Él az Úr, hogy egyetlen hajszála sem esik le fejéről a földre, mert Istennek segedelmével cselekedte ezt ma. Megváltá azért a nép Jonathánt, és nem hala meg. **46** Akkor Saul megtére a Filiszteusok üldözéséből; a Filiszteusok pedig az ő helyükre haza menének. **47** Miután tehát Saul átvette a királyságot Izráel felett, hadakozék minden ellenséggel mindenfelé: Moáb ellen és Ammon fiai ellen és Edom ellen és a Czobeusok királyai ellen és a Filiszteusok ellen; és mindenütt, ahol megfordula, keményen cselekedék. **48** És sereget gyűjtvé, megverte Amáleket, és

megszabadítá Izráelt fosztogatóinak kezéből. 49 Valának pedig Saul fiai: Jonathán, Jisvi és Málkisua; és két leányának neve: az idősebbiknek Méráb, és a kisebbiknek neve Mikál. 50 És Saul feleségét Akhinómnak hívták, aki Akhimaás leánya volt. Seregénék vezetőjét pedig Abnernek hívták, aki Saul nagybátyjának, Nérnek volt a fia; 51 Mert Kis, a Saul atya és Nér, az Abner atya, Abiel fiai valának. 52 A Filiszteusok elleni háború pedig igen heves volt Saulnak egész életében; azért, ahol csak látott Saul egy-egy erős vagy egy-egy bátor férfit, azt magához fogadta.

15 És monda Sámuel Saulnak: Engem küldött el az Úr, hogy királytájának kenjelek fel téged az ő népe, az Izráel felett; most azért figyelj az Úr beszédének szavára. 2 Így szól a Seregk Ura: Megemlékeztem arról, a mit cselekedett Amálek Izráellel, hogy útját állta néki, mikor feljöve Egyiptomból. 3 Most azért menj el és verd meg Amáleket, és pusztitsátok el mindenét; és ne kedvezz néki, hanem öld meg mind a férfit, mind az asszonyt; mind a gyermeket, mind a csecsemőt; mind az ökröt, mind a juhot; mind a tevét, mind a szamarat. 4 És összehívá Saul a népet, és megszámlálá őket Thélaimban, kétszázzer gyalogost, és Júdából tízezer embert. 5 És elméne Saul Amálek városáig, és megütközék ott egy völgyben. 6 És monda Saul a Kéneusnak: Menjetek, távozzatok el, menjetek ki az Amálekiták közül, hogy velök együtt téged is el ne veszesselek, mert te irgalmaságot cselekedtél Izráel minden fiaival, mikor Egyiptomból feljövének. És eltávozik Kéneus az Amálekiták közül. 7 Saul pedig megveré Amáleket Havilától fogva egészen addig, a merre Súrba mennek, mely Egyiptom átellenében van. 8 És Agágot, az Amálekiták királyát elfogta élve, a népet pedig mind kardrére hányatá. 9 Saul és a nép azonban megkímélte Agágot és a juhoknak, barmoknak és másodszülötteknek javát; a bárányokat és mindenzt, a mi jó vala, nem akarták azokat elpusztítani, hanem a mi megvetett és értéktelen dolog volt, mindenzt elpusztíták. 10 Akkor szóla az Úr Sámuelnek, mondván: 11 Megbántam, hogy Sault királytájá tettem, mert eltávozott tőlem, és beszédeimet nem tartotta meg. Sámuel pedig felháborodék és kiáltja az Úrhoz egész éjszaka. 12 És korán felkele Sámuel, hogy találkozzék Saullal reggel; és hírül adák Sámuelnek, ezt mondván: Saul Kármelbe ment, és íme emlékoszlopot állított magának; azután megfordula, és tovább ment és lement Gilgálba, 13 És a mint Sámuel Saulhoz érkezik, monda néki Saul: Áldott vagy te az Úrtól! Én végrehajtám az Úrnak parancsolatját. 14 Sámuel azonban monda: Micsoda az a juhbégetés, mely füleimbe hat és az az ökörbögés, melyet

hallok? 15 És monda Saul: Az Amálekitáktól hozták azokat, mert a nép megkímélte a juhoknak és ökröknek javát, hogy megáldozza az Úrnak, a te Istenednek; a többöt pedig elpusztítottuk. 16 Akkor monda Sámuel Saulnak: Engedd meg, hogy megmondjam néked, a mit az Úr mondott nékem ez éjjel. Ő pedig monda néki: Beszélj. 17 Monda azért Sámuel: Nemde kicsiny valál te a magad szemei előtt is, mindenből Izráel törzseinek fejévé lettél, és az Úr királytáj kent fel téged Izráel felett?! 18 És elkülde az Úr téged az úton, és azt mondá: Menj el, és pusztitsd el az Amálekitákat, kik vétkezének; és hadakozzál ellenök, míg megsemmisíted őket. 19 Miért nem hallgattál az Úrnak szavára, és miért estél néki a prédának, és cselekedted azt, a mi bűnös az Úr szemei előtt? 20 És felele Saul Sámuelnek: Én bizonyára hallgattam az Úr szavára, és azon az úton jártam, a melyre engem az Úr elküldött; és elhoztam Agágot, az Amálekiták királyát, és az Amálekitákat elpusztítottam. 21 A nép azonban elvette a prédából a megsemmisítésre rendelt juhoknak és ökröknek javát, hogy megáldozza az Úrnak, a te Istenednek Gilgálban. 22 Sámuel pedig monda: Vajjon kedvesebb-é az Úr előtt az égő- és véres áldozat, mint az Úr szava iránt való engedelmesség? Ímé, jobb az engedelmesség a véres áldozatnál és a szófogadás a kosok kövérénél! 23 Mert, mint a varázslásnak bűne, olyan az engedetlenség; és bálványozás és bálványimádás az ellenszegülés. Mivel te megvetted az Úrnak beszédét, ő is megvetett téged, hogy ne légy király. 24 Akkor monda Saul Sámuelnek: Vétkeztem, mert megszegtem az Úrnak szavát és a te beszédetet; de mivel féltem a néptől, azért hallgattam szavokra. 25 Most azért bocsásd meg az én vétkemet, és térij vissza velem, hogy könyörögjek az Úrnak. 26 Sámuel pedig monda Saulnak: Nem térek vissza veled, mert megvetted az Úrnak beszédét, és az Úr is megvetett téged, hogy ne légy király Izráel felett. 27 És mikor megfordula Sámuel, hogy elmenjen, megragadta felső ruhájának szárnyát, és leszakada. 28 Akkor monda néki Sámuel: Elszakítá tőled az Úr a mai napon Izráelnek királyságát, és adta azt felebarátodnak, aki jobb náladnál. 29 Izráelnek erőssége pedig nem hazudik, és semmit meg nem bán, mert nem ember ő, hogy valamit megbánjon. 30 És ő monda: Vétkeztem, mindenből becsülni meg engem népemnek vénei előtt és Izráel előtt, és velem térij vissza, hogy könyörögjek az Úrnak, a te Istenednek. 31 Visszatére azért Sámuel Saullal, és könyörgött Saul az Úrnak. 32 Sámuel pedig monda: Hozzátok ide előmbe Agágot, Amálek királyát. És elméne Agág kényesen ő hozzá, és monda Agág: Bizonyára eltávozik a halál keserűsége. 33 És monda Sámuel: Miként a te kardod asszonyokat

tett gyermektelenekké, úgy legyen gyermektelenné minden asszonyok felett a te anyád! És darabokra vagdalá Sámuel Agátot az Úr előtt Gilgálban. 34 Ezután Sámuel elment Rámába, Saul pedig felment az ő házához Gibeába, Saul városába. 35 És Sámuel nem látogatá meg többé Sault egész halálának idejéig; de bákkódék Sámuel Saul miatt. Az Úr pedig megbánta, hogy királylýá tette Sault Izráel felett.

16 És monda az Úr Sámuelnek: Ugyan meddig bákkódol

még Saul miatt, holott én megvetettem őt, hogy ne uralkodjék Izráel felett? Töltsd meg a te szarudat olajjal, és eredj el; én elküldelek téged a Bethlehemben lakó Isaihoz, mert fiai közül választottam magamnak királyt. 2 Sámuel pedig monda: Hogyan menjek el? Ha meghallja Saul, megöl engemet. És monda az Úr: Vígy magaddal egy üszőt, és azt mondjad: Azért jöttem, hogy az Úrnak áldozzam. 3 És hívd meg Isaiat az áldozatra, és én tudtadra adom, hogy mit cselekedjél, és kend fel számomra azt, a kit mondándok néked. 4 És Sámuel megcselekedé, a mit az Úr mondott néki, és elment Bethlehembre. A város vénei pedig megijednének, és eleibe menvén, mondának: Békességes-e a te jöveteled? 5 Ó pedig felele: Békességes; azért jöttem, hogy áldozzam az Úrnak. Szenteljétek meg azért magatokat, és jertek el velem az áldozatra. Isait és az ő fiait pedig megszentelé, és elhívá őket az áldozatra. 6 Mikor pedig bemenének, megláttá Eliábot, és gondolá: Bizony az Úr előtt van az ő felkentje! 7 Az Úr azonban monda Sámuelnek: Ne nézd az ő külsőjét, se termetének nagyságát, mert megvetettem őt. Mert az Úr nem azt nézi, a mit az ember; mert az ember azt nézi, a mi szeme előtt van, de az Úr azt nézi, mi a szívben van. 8 Szólítá azért Isai Abinádábot, és elvezeté őt Sámuel előtt; ő pedig monda: Ez sem az, kit az Úr választa. 9 Elvezeté azután előtte Isai Sammát; ő pedig monda: Ez sem az, a kit az Úr választa. 10 És így elvezeté Isai Sámuel előtt mind a hétfiát; Sámuel pedig mondá Isainak: Nem ezek közül választott az Úr. 11 Akkor monda Sámuel Isainak: Mind itt vannak-é már az ifjak? ő pedig felele: Hátra van még a kisebbik, és imé ő a juhokat őrzi. És monda Sámuel Isainak: Küldj el, és hozasd ide őt, mert addig nem fogunk leülni, míg ő ide nem jön. 12 Elkülde azért, és elhozatá őt. (Ő pedig piros vala, szép szemű és kedves tekintetű.) És monda az Úr: Kelj fel és kend fel, mert ő az. 13 Vevé azért Sámuel, az olajos szarut, és felkené őt testvérei között. És attól a naptól fogva az Úrnak lelke Dávidra szálla, és azután is. Felkele azután Sámuel és elméne Rámába. 14 És az Úrnak lelke eltávozik Saultól, és gonosz lélek kezdé gyötörni őt, mely az Úrtól küldetett. 15 És mondának Saul szolgái néki:

Íme most az Istenről küldött gonosz lélek gyötör téged! 16 Parancsoljon azért a mi urunk szolgádnak, kik körülöttek vannak, hogy keressenek olyan embert, a ki tudja a hárfát pengetni, és mikor az Istenről küldött gonosz lélek reád jön, pengesse kezével, hogy te megkönnyezbülj. 17 És monda Saul az ő szolgáinak: Keressetek tehát számomra olyan embert, a ki jól tud hárfázni, és hozzátok el hozzáim. 18 Akkor felele egy a szolgák közül, és monda: Íme én láttam a Bethlehemben lakó Isainak egyik fiát, a ki tud hárfázni, a ki erős víz és hadakozó férfiú, értelmes és szép ember, és az Úr vele van. 19 Követeket külde azért Saul Isaihoz, és monda: Küldd hozzáim a fiadat, Dávidot, ki a juhok mellett van. 20 Isai pedig vőn egy szamarat, egy kenyeret, egy tömlő bort és egy kecskegödölyét, és elküldé Saulnak az ő fiától, Dávidtól. 21 Mikor pedig Dávid elméne Saulhoz és megállá előtte, az igen megszerette őt, és fegyverhordozójá lón néki. 22 És elkülde Saul Isaihoz, mondáván: Maradjon Dávid én nálam, mert igen megkedveltem őt. 23 És lón, hogy a mikor Istennék lelke Saulon vala, vette Dávid a hárfát és kezével pengeté; Saul pedig megkönnyebebüle és jobban lón, és a gonosz lélek eltávozik tőle.

17 És összegyűjték a Filiszteusok seregeket a harczra,

és összegyűlének Sokónál, mely Júdában van, és táborozának Sokó és Azéka között, Efes-Dammimnál. 2 Saul és az Izráeliták pedig összegyűlének, és tábori ütének az Elah völgyében; és csatarendbe állnak a Filiszteusok ellen. 3 És a Filiszteusok a hegyen állottak innen, az Izráeliták pedig a hegyen állottak túlfelől, úgy hogy a völgy közöttük vala. 4 És kijöve a Filiszteusok táborából egy bajnok férfiú, a kit Góliátnak hívtak, Gáth városából való, kinek magassága hat sing és egy arasz vala. 5 Fején rézsískával és pikkelyes páncélba volt öltözve; a páncél súlya pedig ötezer rézsíklusnyi vala. 6 Lában réz lábpáncél és vállain rézpaizs volt. 7 És dárdájának nyele olyan volt, mint a takácsok zugolyfája, dárdájának hegye pedig hatszáz síklusnyi vasból volt; és előtte meg van, ki a paizst hordozza vala. 8 És megállván, kiáltta Izráel csatarendjeinek, és monda nékik: Miért jöttetek ki, hogy harczra készüljetek? Avagy nem Filiszteus vagyok- én és ti Saul szolgái? Válaszszatok azért magatok közül egy embert, és jöjjön le hozzáim. 9 Ha azután meg bír velem víjni és engem legyőz: akkor mi a ti szolgáitok leszünk; ha pedig én győzöm le őt és megölöm: akkor ti legyeket a mi szolgáink, hogy szolgáljatok nékünk. 10 Monda továbbá a Filiszteus: Én gyalázattal illetém a mai napon Izráel seregét, állítsatok azért ki ellenem egy embert, hogy megvívünk egymással. 11 Mikor pedig

meghallotta Saul és az egész Izráel a Filiszteusnak ezt a beszédét, megrettenének és igen félnek vala. **12** És Dávid, Júda városából, Bethlehemből való amaz Efratita embernek volt a fia, a kit Isainak hívtak, a kinek nyolc fia volt, és e férfiú a Saul idejében vén ember vala, emberek között korban előhaladt. **13** És Isainak három idősebb fia Saullal elment a háborúba. Az Ő három fiának pedig, a kik a háborúba menének, ezek valának neveik: az idősebbik Eliáb, a második Abinádáb és a harmadik Samma. **14** És Dávid volt a legkisebbik. Mikor pedig a három idősebb elment Saul után: **15** Dávid elméne és visszatére Saultól, hogy atyának juhait őrizze Bethlehemben. **16** A Filiszteus pedig előjön vala reggel és estve, és kiáll vala negyven napon át. **17** És monda Isai az Ő fiának, Dávidnak: Vedd testvéreid számára ezt az efa pergelt búzát és ezt a tíz kenyeret, és sietve vidd el a táborba testvéreidhez. **18** Ez a tíz sajtot pedig vidd el az ezredesnek, és látogasd meg testvéreidet, hogy jól vannak-é, és hozz tőlük jelt. **19** Saul pedig azokkal együtt és az egész Izráel az Elah völgyében valának, hogy harccolnának a Filiszteusok ellen. **20** Felkele azért Dávid korán reggel, és a nyájat egy pásztorra bízván, felvette a terhet és elment, a mint meghagyta néki Isai; és eljutott a tábor kerítéséhez; a sereg pedig, mely kivonult csatarendben, hadi zajt támasztott. **21** És csatarendbe állának Izráel és a Filiszteusok, csatarend csatarend ellen. **22** Akkor Dávid rábízta a holmit arra, a ki a hadi szerszámokat őrzi, és elfuta a harcztérre és odaérve, kérdezősködék testvéreinek állapota felől. **23** És míg Ő beszél velök, íme a bajnok férfi, a Góliáth nevű Filiszteus, aki Gáthból való volt, előjöve a Filiszteusok csatarendeit közül, és most is hasonlóképen beszél vala; és meghallá ezt Dávid. **24** Az Izráeliták pedig, mikor látták azt a férfit, mindenjáran elfutának előle, és igen félnek vala. **25** És mondának az Izráeliták: Láttátok-é azt a férfit, aki feljöve? Mert azért jött ki, hogy gyalázattal illesse Izráelt. Ha valaki megölne őt, nagy gazdagsággal ajándékozná meg a király, leányát is néki adná, és atyának házát szabaddá tenné Izráelben. **26** És szóla Dávid azoknak az embereknek, a kik ott állának vele, mondván: Mi történik azzal, aki megöli ezt a Filiszteust, és elveszi a gyalázatot Izráelről? Mert kicsoda ez a körülmetéletlen Filiszteus, hogy gyalázattal illeti az élő Istennek sereget?! **27** A nép pedig e beszéd szerint felele néki, mondván: Ez történik azzal az emberrel, aki megöli őt. **28** És meghallá Eliáb az Ő nagyobbik testvére, hogy az emberekkel beszéle; és nagyon megharaguék Eliáb Dávidra, és monda: Miért jöttél ide, és kire bíztad azt a néhány juhot, a mely a pusztában van? Ismerem vakmerőségedet és szívednek álnokságát, hogy

csak azért jöttél ide, hogy megnézd az ütközetet! **29** Dávid pedig felele: Ugyan mit cselekedtem én most? hiszen csak szóbeszéd volt ez. **30** És elfordula tőle egy másikhoz, és ugyan úgy szóla, mint korábban, és a nép is az előbbi beszéd szerint válaszolja néki. **31** És mikor meghallották azokat a szavakat, a melyeket Dávid szóla, megmondák Saulnak, ki magához hívatta őt. **32** És monda Dávid Saulnak: Senki se csüggendjen el e miatt; elmegy a te szolgád és megvív ezzel a Filiszteussal. **33** Saul pedig monda Dávidnak: Nem mehetsz te e Filiszteus ellen, hogy vele megvíj, mert te gyermek vagy, ő pedig ifjúságától fogva hadakozó férfi vala. **34** És felele Dávid Saulnak: Pásztor volt a te szolgád, atyának juhái mellett; és ha eljött az oroszlán és a medve, és elragadt egy bárányt a nyáj közül: **35** Elmentem utána és leváltam, és kiszabadítám szájából; ha pedig ellenem támadott: megragadtam szakálánál fogva, és leváltam és megöltem őt. **36** A te szolgád mind az oroszlánt, mind a medvét megölte: Úgy lesz azért a körülmetéletlen Filiszteus is, mint azok közül egy, mert gyalázattal illeté az élő Istennek seregét. **37** És monda Dávid: Az Úr, aki megszabadított engem az oroszlánnak és a medvének kezéből, meg fog szabadítani engem e Filiszteusnak kezéből is. Akkor monda Saul Dávidnak: Eredj el, és az Úr legyen veled! **38** És felöltözötté Saul Dávidot a maga harczi ruhájába; rézsíakot tett a fejére, és felöltözötté őt pánczélba. **39** Akkor Dávid felköté kardját harczi ruhája fölén, és járni akart, mert még nem próbálta. És monda Dávid Saulnak: Nem bírok ezekben járni, mert még nem próbáltam; és leveté azokat Dávid magáról. **40** És kezébe vette botját, és kiválasztván magának a patakból öt síma kövecskét, eltevé azokat pásztori szerszámbába, mely vele volt, tudniillik tarisznyájába, és parattyájával kezében közeledék a Filiszteushoz. **41** Akkor elindult a Filiszteus is, és Dávidhoz közeledék, az az ember pedig, aki a paizsát hordozza, előtte vala. **42** Mikor pedig oda tekinte a Filiszteus, és meglátta Dávidot, megvetette őt, mert ifjú volt és piros, egyszersmind szép tekintetű. **43** És monda a Filiszteus Dávidnak: Eb vagyok-é én, hogy te bottal jössz reám? És szidalmazá a Filiszteus Dávidot Istenével együtt. **44** Monda továbbá a Filiszteus Dávidnak: Jőjj ide hozzá, hogy testedet az égi madaraknak és a mezei vadaknak adjam. **45** Dávid pedig monda a Filiszteusnak: Te karddal, dárdával és paizssal jössz ellenem, én pedig a Seregek Urának, Izráel seregei Istenének nevében megyek ellened, akit te gyalázattal illetél. **46** A mai napon kezembe ad téged az Úr, és megöllek téged, és fejdet levágom rólaid. A Filiszteusok seregének tetemét pedig az égi madaraknak és a mezei vadaknak fogom adni a mai napon, hogy tudja meg az

egész föld, hogy van Izráelnek Istene. 47 És tudja meg ez az egész sokaság, hogy nem kard által és nem dárda által tart meg az Úr, mert az Úré a had, és ő titeket kezünkbe fog adni. 48 És mikor a Filiszteus felkészült, és elindult, és Dávid felé közeledék: Dávid is sietett és futott a viadalra a Filiszteus elő. 49 És Dávid benyúlt kezével a tarisznyába és kivett onnan egy követ, és elhajítván, homlokán találta a Filiszteust, úgy, hogy a kő homlokába mélyede, és arczzal a földre esék. 50 Így Dávid erősebb volt a Filiszteusnál, parityával és kővel. És levágta a Filiszteust és megölte őt, pedig kard nem is vala a Dávid kezében. 51 És oda futott Dávid, és reá állott a Filiszteusra, és vevé annak kardját, kirántotta hüvelyéből, és megölé őt, és fejt azzal levágta. A Filiszteusok pedig a mint meglátták, hogy az ő hősük meghalt, megfutamodának. 52 És felkelének Izráel és Júda férfai és felkiáltának, és üldözék a Filiszteusokat egészen Gáthig és Ekon kapujáig. És hullának a Filiszteusok sebesültjei a Saraim felé vezető úton Gáthig és Ekonig. 53 Visszatérének azután Izráel fiai a Filiszteusok üldözéséből, és feldúlták azoknak táborát. 54 Dávid pedig felvezéve a Filiszteusnak fejét, és elvitte Jeruzsálembe, fegyvereit pedig a maga sátorába rakta le. 55 Saul pedig mikor láitta, hogy Dávid kiment a Filiszteus elő, monda Abnernek, a sereg fővezérének: Abner! ki fia e gyerme? És felele Abner: Él a te lelked oh király, hogy nem tudom! 56 És monda a király: Kérdezd meg tehát, hogy ki fia ez az ifjú? 57 És a mint visszajött Dávid, miután megölte a Filiszteust, megfogá őt Abner, és Saulhoz vitte; és a Filiszteusnak feje kezében vala. 58 És monda néki Saul: Ki fia vagy te, oh gyerme? Dávid pedig felele: A te szolgádnak, a Bethlehemből való Isainak a fia vagyok.

18 Minekutána pedig elvégezte a Saullal való beszélgetést, a Jonathán lelke egybefort a Dávid lelkével, és Jonathán úgy szerette őt, mint a saját lelkét. 2 És Saul magához vevé őt azon a napon, és nem engedé, hogy visszatérjen atya házához. 3 És szövetséget kötének Jonathán és Dávid egymással, mivel úgy szerette őt, mint a saját lelkét. 4 És Jonathán leveté felső ruháját, a mely rajta volt, és Dávidnak adta, sőt hadi öltözötét is, saját kardját, kézivét és övét. 5 És elméne Dávid mindenüvé, a hová Saul küldé, és magát eszesen viseli vala. És Saul a harcosok fölé tevé őt, és kedves lőn az egész nép előtt, és a Saul szolgái előtt is. 6 És a mint hazafelé jövének, mikor Dávid visszatér, miután a Filiszteusokat levezte, kimentek az asszonyok Saul király elő Izráelnek minden városaiból, hogy énekeljenek és körben táncoljanak, dobokkal, vígassággal

és tomborákkal. 7 És énekelni kezdének az asszonyok, kik vígadozának és mondának: Megverte Saul az ő ezerét és Dávid is az ő tizezerét. 8 Saul pedig igen megharaguvé, és gonosznak tetszék az ő szemei előtt ez a beszéd, és monda: Dávidnak tízezeret tulajdonítanak és nékem tulajdonítják az ezeret, így hát már csak a királyság hiányzik néki. 9 Saul azért attól a naptól kezdve rossz szemmel néz vala Dávidra, sőt azután is. 10 Másnap pedig megszálta Sault az Istenről küldött gonosz lélek, és prófétálni kezde a maga házában; Dávid pedig hárffázott kezével, mint naponként szokta, és a dárda Saul kezében vala. 11 És elhajtja Saul a dárdat, azt gondolván: Dávidot a falhoz szegezem; de Dávid két ízben is félrehajolt előle. 12 És félhi kezde Saul Dávidról, mert az Úr vele volt, Saultól pedig eltávozék. 13 És Saul elbocsátá őt magától és ezredesévé tevé; és kimegy vala és bejő vala a nép előtt. 14 És Dávid minden útjában magát eszesen viseli vala, mert az Úr vele volt. 15 Mikor pedig látta Saul, hogy ő igen eszesen viseli magát, félhi kezde tőle. 16 De az egész Izráel és Júda szereté Dávidot, mert ő előttük méne ki és jöve be. 17 És monda Saul Dávidnak: Ímé idősebbik leányomat, Mérábot néked adom feleségül, csak légy az én vitéz fiam, és harczold az Úrnak harczaib; mert azt gondolá Saul: Ne az én kezem által vesszen el, hanem a Filiszteusok keze által. 18 Dávid pedig monda Saulnak: Kicsoda vagyok én, és micsoda az én életem, és atyámnak családjá Izráelben, hogy a királynak veje legyek? 19 De történt abban az időben, mikor Mérábot, a Saul leányát Dávidnak kellett volna adni, hogy a Mehóláthból való Hadrielnek adták őt feleségül. 20 Mikál, a Saul leánya azonban megszereté Dávidot, és mikor ezt megmondák Saulnak, tetszék néki a dolog. 21 És monda Saul: Néki adom őt, hogy ő legyen veszedelmére és a Filiszteusok keze legyen ellene. Monda azért Saul Dávidnak másodízben: Légy tehát most az én vőm. 22 És megparancsolá Saul az ő szolgáinak: Beszéljetek Dáviddal titokban, mondva: Ímé a király jóindulattal van irántad, és szolgái is mind szeretnek téged, légy azért veje a királynak. 23 És elmondák a szolgák Dávid előtt e beszédeket. Dávid pedig monda: Olyan kicsiny dolog előttek, hogy a király vejévé legyen valaki, holott én szegény és megvetett ember vagyok? 24 És megmondák Saulnak az ő szolgái, mondva: Ezt meg ezt mondta Dávid. 25 Saul pedig monda: Mondjátok meg Dávidnak: Nem kíván a király más jegyajándékot, hanem csak száz Filiszteus előbörét, hogy bosszút állj a király ellenségein; mert Saul a Filiszteusok keze által akará Dávidot elpusztítani. 26 Megmondák azért az ő szolgái Dávidnak e beszédeket; és tetszék ez a dolog Dávidnak, hogy a király veje legyen. A

kitűzött napok még el sem telének. 27 Mikor Dávid felkelt, és elment embereivel együtt, és levágott a Filiszteusok közül kétszáz férfit; és elhozta Dávid előzőreiket, és mind beadta azokat a királynak, hogy a királynak veje lehessen. És néki adá Saul az ő leányát, Mikált, feleségül. 28 Mikor pedig Saul láttá és megtudta, hogy az Úr Dáviddal van, és Mikál, a Saul leánya szereti őt: 29 Akkor Saul még inkább félni kezde Dávidtól. És Saul ellensége lón Dávidnak teljes életében. 30 A Filiszteusok vezérei pedig gyakran betörnek vala, de valahányszor betörének, Dávid Saul minden szolgáinál eszesebben viselé magát; azért felette híressé lón az ő neve.

19 És szóla Saul fiának, Jonathánnak, és a többi szolgáinak, hogy öljék meg Dávidot; de Jonathán, a Saul fia nagyon szereté őt. 2 Megmondá azért Jonathán Dávidnak, mondván: Az én atyám, Saul azon van, hogy téged megöljön, azért vigyázz magadra reggel; titkos helyen tartózkodjál és rejtts el magad. 3 Én pedig kimegyek, és atyám mellett megállok a mezőn, ahol te leszesz, és beszélni fogok atyámmal felőled, és meglátom, mint lesz, és tudnodra adom néked. 4 És Jonathán kedvezően nyilatkozék Dávid felől az ő atya, Saul előtt, és monda néki: Ne vétkezzék a király Dávid ellen, az ő szolgája ellen, mert ő nem vétett néked, sőt szolgálata felettes hasznos volt néked. 5 Mert ő koczkára tette életét és megverte a Filiszteust, és az Úr nagy szabadulást szerze az egész Izráelnek. Te láttad azt és örültél rajta; miért vétkeznél azért az ártatlan vér ellen, megölvén Dávidot ok nélkül. 6 És hallgatott Saul Jonathán szavára, és megesküvék Saul: Él az Úr, hogy nem fog megölelni! 7 Akkor szólítá Jonathán Dávidot, és megmondá néki Jonathán minden beszédeket; és Saulhoz vezeté Jonathán Dávidot, aki ismét olyan lón előtte, mint annakelőtte. 8 A háború pedig ismét megkezdődik, és Dávid kivonula, és harczola a Filiszteusok ellen, és nagy vereséget okozott nékik, és azok elfutának előle. 9 Az Istenről küldött gonosz lélek azonban megszálta Sault, mikor házában ült és dárdája kezében vala; Dávid pedig pengeté a hárfát kezével. 10 Akkor Saul a dárdával Dávidot a falhoz akará szegezni, de félrehajolt Saul elől, és a dárda a falba verődött. Dávid pedig elszalada, és elmenekült azon éjjel. 11 És követeket külde Saul a Dávid házához, hogy reá lessenek és reggel megöljék őt. De tudtára adá Dávidnak Mikál, az ő felesége, mondván: Ha meg nem mented életedet ez éjjel, holnap megölnek. 12 És lebocsátá Mikál Dávidot az ablakon; ő pedig elment és elszalada, és megmenté magát. 13 És vevé Mikál a theráfot és az ágyba fekteté azt, és feje alá

kecskeszőrből készült párnát tett, és betakará lepedővel. 14 Mikor pedig Saul elküldé a követeket, hogy Dávidot megfogják, azt mondá: Dávid beteg. 15 És Saul elküldé ismét a követeket, hogy megnézzék Dávidot, mondván: Ágyastól is hozzátok őt előmbe, hogy megöljem őt. 16 És mikor a követek oda menének: ímé, a theráf volt az ágyban, és feje alatt a kecskeszőrből készült párna volt. 17 Akkor monda Saul Mikálnak: Mi dolog, hogy engem úgy megcsaltál? – elbocsátá az én ellenségemet, és ő elmenekült. És felele Mikál Saulnak: Ő mondá nékem, bocsáss el engem, vagy megöllek téged. 18 Dávid pedig elfutván, megszabadula; és elment Sámuelt Rámába, és elbeszélte néki minden dologtól, a mit Saul vele cselekedett. Elméne ezután ő és Sámuelt, és Nájóthban tartózkodának. 19 És tudtára adák Saulnak, mondván: Ímé Dávid Nájóthban van, Rámában. 20 Követeket külde azért Saul, hogy Dávidot fogják meg. A mint azonban meglátták a prófétáknak seregét, a kik prófétálának, és Sámuelt, aki ott állott, mint az ő előljárójuk; akkor az Istennek lelke Saul követeire szállott, és azok is prófétálának. 21 Mikor pedig megmondta Saulnak, más követeket külde, és azok is prófétálának. Akkor harmadízben is követeket külde Saul, de azok is prófétálának. 22 Elméne azért ő maga is Rámába. És a mint a nagy kúthoz érkezik, mely Székuban van, megkérdezé, mondván: Hol van Sámuelt és Dávid? És felelének: Ímé Nájóthban, Rámában. 23 És elméne oda Nájóthba, Rámában. És az Istennek lelke szálla ő reá is, és folytonosan prófétálá, míg eljutott Nájóthba, Rámában. 24 És leveté ő is ruháit, és prófétálá, ő is Sámuelt előtt és ott feküvék meztelenül azon az egész napon és egész éjszakán. Azért mondják: Avagy Saul is a próféták közt van-é?

20 Elfulta azért Dávid Nájóthból, mely Rámában van, és elméne és monda Jonathánnak: Mit cselekedtem? Mi vétkelem van és mi bűnöm atyád előtt, hogy életemre tör? 2 Ö pedig monda néki: Távol legyen! Te nem fogsz meghalni. Ímé az én atyám nem cselekszik sem nagy, sem kicsiny dolgot, hogy nékem meg ne mondáná. Miért titkolná el azért atyám előlem ezt a dolgot? Nem úgy van! 3 Mindazáltal Dávid még megesküvék, és monda: Bizonyára tudja a te atyád, hogy te kedvelsz engem, azért azt gondolá: Ne tudja ezt Jonathán, hogy valamikép meg ne szomorodjék. De bizonyára él az Úr és él a te lelked, hogy alig egy lépés van köztem és a halál között. 4 És felele Jonathán Dávidnak: A mit lelked kíván, megteszem érettet. 5 És monda Dávid Jonathánnak: Ímé holnap újhold lesz, mikor a királylyal kellene leülnööm, hogy egyem, de te bocsáss el engem, hogy elrejtőzzem a mezőn a harmadik nap estvéjéig. 6

Ha kérdezősködnék atyád utánam, ezt mondjad: Súrgősen kérézdet Dávid tőlem, hogy elme hessen Bethlehembe, az ő városába, mert ott az egész nemzetsegnek esztendőnként való áldozatja van most. 7 Ha azt fogja mondani: Jól van, úgy békessége van a te szolgádnak; ha pedig nagyon megharagudnák, úgy tud meg, hogy a gonosz tettre elhatározta magát. 8 Cselekedjél azért irgalmasságot a te szolgáddal, mert az Úr előtt szövetséget kötöttél én velem, a te szolgáddal. Ha azonban gonoszság van bennem, ölj meg te; miért vinnél atyádhoz engemet? 9 Jonathán pedig felelé: Távol legyen az tőled! Ha bizonyosan megtudom, hogy atyám elhatározta magát arra, hogy a gonosz tettet rajtad végrehajtsa, avagy nem mondanám-é meg azt néked? 10 És monda Dávid Jonathánnak: Kicsoda adj a nékem tudtomra, hogy a mit atyád felelni fog néked, szigorú-é? 11 És monda Jonathán Dávidnak: Jer, menjünk ki a mezőre; és kimenétek mindenketten a mezőre. 12 Akkor monda Jonathán Dávidnak: Az Úr az Izráelnek Istene; ha kipuhatalatom atyámtól holnap ilyenkor vagy holnapután, hogy imé Dávid iránt jó akarattal van, tehát nem küldök-é ki akkor hozzád és jelentem-é meg néked? 13 Úgy cselekedjék az Úr Jonathánnal most és azután is, ha atyámnak az tetszenék, hogy gonoszszal illeszen téged: hogy tudtadra adom néked, és elküldelek téged, hogy békében elme hess. És az Úr legyen veled, mint volt az én atyámmal! 14 És ne csak a míg én élek, és ne csak magammal cselekedjél az Úrnak irgalmassága szerint, hogy meg ne haljak; 15 Hanem meg ne vond irgalmasságodat az én házamtól soha, még akkor se, hogyha az Úr kiirtja Dávid ellenségeit, mindegyiket a földnek színéről! 16 Így szerze szövetséget Jonathán a Dávid házával; mondván: vegyen számot az Úr a Dávid ellenségeitől. 17 És Jonathán még egyszer megesketé Dávidot, iránta való szeretetéből; mert úgy szerette őt, mint a saját lelkét. 18 Monda pedig néki Jonathán: Holnap újhold lesz, és kérdezősködni fognak utánad, mert helyed üres leend. 19 A harmadik napon pedig jőjj alá gyorsan, és eredj arra a helyre, ahol elrejtőzél amaz esemény napján, és maradj ott az útmutató kő mellett. 20 És én három nyilat lövök oldalához, mintha magamtól céleba lónék. 21 És imé utánuk küldöm a gyermeket: Eredj, keresd meg a nyilikat. Ha azt mondomb a gyermeknek: Íme mögötted vannak emere: hozd el azokat és jőjj elő, mert békességed van néked, és nincs baj, él az Úr! 22 Ha pedig azt mondomb a gyermeknek: Íme előtted vannak a nyilik amarra: akkor menj el, mert elküldött téged az Úr. 23 És erre a dologra nézve, a melyet megbeszéltünk egymás között, imé az Úr legyen bizonyság közötttem és közötted mind örökké! 24 Elrejtőzék azért Dávid a mezőn. És mikor az újhold eljött,

leült a király az ebédhez, hogy egyék. 25 És mikor leült a király a maga székébe, most is úgy, mint máskor, a fal mellett levő székbe: Jonathán felkele, és Abner ült Saul mellé; a Dávid helye pedig üres vala. 26 És Saul semmit sem szólott azon a napon, mert azt gondolá: Valami történt vele; nem tiszta, bizonyosan nem tiszta. 27 És lön az újhold után következő napon, a második napon, mikor ismét üres volt a Dávid helye, monda Saul az ő fíanak, Jonathánnak: Isainak fia miért nem jött el az ebédre sem tegnap, sem ma? 28 Jonathán pedig felele Saulnak: Elkéredzék tőlem Dávid Bethlehembe; 29 És monda: Ugyan bocsáss el engem, mert nemzetsegünknek áldozata van most a városban, és ezt parancsolta nékem bátyám; azért, ha kedvelsz engem, kérlek, hadd menjek el, hogy megnézzem testvéreimet. Ezért nem jött el a király asztalához. 30 Akkor felgerjede Saulnak haragja Jonathán ellen és monda néki: Te elfajult, engedetlen gyermek! Jól tudom, hogy kiválasztottad az Isainak fiát a magad gyalázatára és anyád szemérmények gyalázatára! 31 Mert mindaddig, míg Isainak fia él a földön, nem állhatsz fenn sem te, sem a te királyságod; most azért küldj érette, és hozasd ide őt hozzám, mert ő a halál fia. 32 Jonathán pedig felele Saulnak, az ő atyának, és monda néki: Miért kell meghalnia, mit vétett? 33 Akkor Saul utána dobta dárdáját, hogy általúesse őt. És megérté Jonathán, hogy atya elvégezé, hogy megölje Dávidet. 34 És felkele Jonathán az asztalt nagy haraggal, és semmit sem evék az újholdnak második napján, mert bánkódott Dávid miatt, mivel atya gyalázattal illeté őt. 35 És reggel kiméne Jonathán a mezőre a Dáviddal együtt meghatározott időben, és egy kis gyermek volt vele. 36 És monda a gyermeknek: Eredj, keresd meg a nyilikat, a melyeket ellővök. És mikor a gyermek elfutott, ellővé a nyilat, úgy hogy rajta túl méne. 37 És mikor a gyermek arra a helyre érkezik, ahol a nyíl vala, melyet Jonathán ellőtt, a gyermek után kiáltja Jonathán, és monda: Avagy nem tovább van-é a nyíl előtted? 38 És kiáltja Jonathán a gyermek után: Gyorsan siess, meg ne állj! És a gyermek, ki Jonathánnal vala, felszedé a nyilat és urához ment. 39 A gyermek pedig semmit sem értett, hanem csak Jonathán és Dávid értették e dolgot. 40 Átadá azután Jonathán fegyverét a gyermeknek, aki vele volt, és monda néki: Eredj el, vidd be a városba. 41 Mikor pedig elment a gyermek, felkele Dávid a kő déli oldala mellől és arczcajal a földre borula, és háromszor meghajtotta magát; és megcsókolták egymást, és együtt sírtak, mígnem Dávid hangosan zokogott. 42 Akkor monda Jonathán Dávidnak: Eredj el békességgel! Mivelhogy megesküdtünk mind a ketten az Úrnak nevére, mondván: Az Úr legyen köztem és közted, az én magom között és a te

magod között örökre. Felkele ezután és elméne. Jonathán pedig bement a városba.

21 És Dávid elméne Nóbba Akhimélek paphoz. Akhimélek pedig megrettenve ment Dávid elől, és monda néki: Mi dolog, hogy csak egyedül vagy, és senki sincs veled? 2 És monda Dávid Akhimélek papnak: A király bízott reám valamit, és monda nékem: Senki se tudja meg azt a dolgot, a miért elküldélek téged, és a mit parancsoltam néked; azért a szolgákat elküldém erre és erre a helyre. 3 Most azért, mi van kezdenél? Adj öt kenyeret nékem, vagy egyebet, a mi van. 4 És felele a pap Dávidnak, és monda: Nincs közönséges kenyér kezemnél, hanem csak szentelt kenyér van, ha ugyan a szolgák tisztán tartották magokat, legalább az asszonytól. 5 Dávid pedig felele a papnak, és monda néki: Bizonyára el volt tiltva mi tőlünk az asszony mind tegnap, mind azelőtt, mikor elindulék, és a szolgák holmija is tiszta vala (jóllehet az út közönséges): azért bizonyára megtartatik ma szentnek az edényekben. 6 Adott azért a pap néki szentelt kenyeret, mert nem volt ott más kenyér, hanem csak szent kenyér, melyeket elvettek az Úrnak színe elől, hogy meleg kenyeret tegyenek a helyett azon a napon, a melyen az előbbit elvezétek. 7 Vala pedig ott azon a napon Saul szolgái közül egy ember, ott tartózkodva az Úr előtt, a kit Doégnak hívtak, a ki Edomita volt, Saul pásztorainak számadója. 8 És monda Dávid Akhiméleknek: Nincsen-é kezdenél egy dárda vagy valami fegyver? mert sem kardomat, sem fegyverzetemet nem hoztam magammal, mivel a király dolga sürgős vala. 9 És monda a pap: A Filiszteus Góliáthnak a kardja, a kit te megöltél az Elah völgyében, ímhol van posztóba betakarva az efód mögött; ha azt el akarod vinni, vidd el, mert azonkvül más nincsen itt. És monda Dávid: Nincs ahoz hasonló, add ide azt nékem. 10 És felkele Dávid, és elfutott azon a napon Saul elől, és elment Ákhishoz, Gáthnak királyához. 11 És mondának Ákhis szolgái néki: Vajjon nem ez-é Dávid, annak az országnak királya? Vajjon nem erről énekeltek-é a körtáncban, mondván: Saul megverte az ó ezerét, Dávid is az ó tízezerét? 12 És mikor eszébe vevé Dávid ezeket a beszédeket, igen megrémüle Ákhistól, Gáthnak királyától. 13 És megváltoztatá magaviselététől előttük, és őrjönge kezeik között, és irkál vala a kapuknak ajtai, nyálát pedig szakállán folytatja alá. 14 És monda Ákhis az ó szolgáinak: Ímé látjátok, hogy ez az ember megőrült, miért hoztatók őt hozzáim? 15 Szűkölködöm-e őrültekben, hogy ide hoztatók ezt, hogy bolondoskodjék előttem? Ez jöjjön-e be házamba?

22 Elméne azért onnan Dávid, és elfutott Adullám barlangjába. És mikor meghallották testvérei és

atyának egész háza népe, oda menének hozzá. 2 És hozzá gyűlének mindenek, a kik nyomorúságban valának, és mindenek, a kiknek hitelezők voltak, és minden elkeseredett ember, ő pedig vezérük lett azoknak; és mintegy négyszázán valának ő vele. 3 És elméne onnan Dávid Miczpába, Moáb földére, és monda Moáb királyának: Hadd jöjjön ide hozzátok az én atyám és anyám, míg megtudom, hogy mit fog cselekedni velem az Isten. 4 És vivé őket Moáb királya elől, és ott maradának vele mindaddig, míg Dávid a várból volt. 5 Gád próféta pedig monda Dávidnak: Ne maradj a várból, hanem eredj és menj el Júda földére. Elméne azért Dávid, és Héreth erdejébe ment. 6 És meghallotta Saul, hogy előtűnt Dávid és azok az emberek, a kik vele valának; (Saul pedig Gibeában tartózkodék a hegyen a fa alatt és dárdája a kezében vala és szolgái mindenjában mellette állanak). 7 Monda azért Saul az ő szolgáinak, a kik mellette állottak: Halljátok meg Benjáminnak fiai! Isainak fia adni fogné nekik mindenjáratoknak szántóföldeket és szőlőhegyeket, és mindenjáratokat ezredesekké és századosokká fog-é tenni, 8 Hogy mindenjában összeesküdtetek ellenem? És senki sincs, aki tudósítana engem, hogy fiam szövetséget kötött Isai fiával? És senki sincs közöttek, aki szánákoznék felettem, és megmondaná nékem, hogy fiam fellázította szolgámat ellenem, hogy leselkedjék utánam, mint a hogy e mai napon megtetszik? 9 Akkor felele az Edomita Doég, aki Saul szolgái között állott: Én láttam, hogy az Isai fia Nóbba ment vala az Akhitób fiához, Akhimélek paphoz. 10 Aki ő érette megkérdez az Urat, és eleséget adott néki, sőt a Filiszteus Góliáth kardját is néki adá. 11 Akkor elkülde a király, hogy elhívják Akhimélek papot, az Akhitób fiát és atyának egész házanépéét, a papokat, a kik Nóbban valának; és előjének mindenjában a királyhoz. 12 És monda Saul: Halld meg most te, Akhitóbna fia! Ő pedig monda: Ímhol vagyok uram. 13 És monda néki Saul: Miért ütöttetek pártot ellenem, te és Isainak fia, hogy kenyeret és kardot adtál néki, és ő érette megkérdez az Isten, hogy fellázadjon ellenem, hogy leselkedjék, mint a hogy most történik? 14 És felele Akhimélek a királynak, és monda: minden szolgáid között kicsoda hűségesebb Dávidnál, a ki a királynak veje, és a ki akaratod szerint jár, és tisztaember a te házadban? 15 Vajjon csak ma kezdém-e az Isten ő érette megkérdezni? Távol legyen tőlem! Ne tulajdonítson olyat a király szolgájának, sem atyám egész házanépének, mert erről a dologról semmit sem tud a te szolgád, sem kicsinyt, sem nagyot. 16 A király pedig monda: Meg kell halnod Akhimélek, néked és a te atyád egész házanépének! 17 És monda a király a poroszlóknak, a kik mellette állanak:

Vegyétek körül és öljétek le az Úrnak papjait, mert az Ő kezük is Dávid mellett vala, mert tudták, hogy ő menekül, és még sem mondta meg nékem. A király szolgái azonban nem akarták kezeiket felemelni, hogy az Úrnak papjaira rohanjanak. 18 Akkor monda a király Doégnak: Fordulj nézik te, és rohanj a papokra. És ellenük fordula az Edomita Doég, és ő rohana a papokra. És azon a napon nyolcvanöt embert ölt meg, a kik gyolcs efódot viselének. 19 És Nóból is, a papok városát fegyvernek élével vágatá le, mind a férfit, mind az asszonyt, minden gyermeket, minden csecsemőt; az ökröt és szamarat és bárányt, fegyvernek élével. 20 Akhitób fiának, Akhiméleknek egy fia azonban, a kit Abjáthárnak hívtak, elmenekült, és Dávid után futott. 21 És megmondá Abjáthár Dávidnak, hogy megölette Saul az Úrnak papjait. 22 Dávid pedig monda Abjáthárnak: Tudtam én azt már aznap, mert ott volt az Edomita Doég, hogy bizonyosan megmondja Saulnak. Én adtam okot atyád egész házanépének halálára. 23 Maradj nálam, ne félj; mert a ki az én életemet halálra keresi, az keresi a te életedet is, azért te bátorosan lehetsz mellettem.

23 Értesíték pedig Dávidot, mondván: Ímé a Filiszteusok hadakoznak Kehilla ellen, és dúlják a szérűket. 2 Akkor megkérdez Dávid az Urat, mondván: Elmenjek és leverjem-é ezeket a Filiszteusokat? És monda az Úr Dávidnak: Eredj el, és verd le a Filiszteusokat, és szabadítsd meg Kehillát. 3 A Dávid emberei azonban mondának néki: Ímé, mi itt Júdában is félünk, mennyivel inkább, ha Kehillába megyünk a Filiszteusok táborára. 4 Akkor Dávid ismét megkérdezé az Urat, az Úr pedig válaszola néki, és monda: Kelj fel, és menj el Kehillába, mert én a Filiszteusokat kezedbe adom. 5 Elméne azért Dávid és az ő emberei Kehillába, és harczola a Filiszteusok ellen, és elhajtja marhájokat, és felette igen megveré őket. És megszabadítá Dávid Kehilla lakosait. 6 Lón pedig, hogy a mikor Abjáthár, az Akhimélek fia Dávidhoz menekült, az efódot is magával vitte. 7 Megmondák akkor Saulnak, hogy Dávid Kehillába ment; és monda Saul: Kezembe adta őt az Isten, mert ott szorult, mivel kulcsos és záros városba méne. 8 És összegyűjté Saul a harcra az egész népet, hogy Kehillába menjen, és körül fogja Dávidot és az ő embereit. 9 Mikor pedig Dávid megtudta, hogy Saul ő ellene gonoszt forral, mondá Abjáthár papnak: Hozd elő az efódot. 10 És monda Dávid: Uram, Izráel Istene! bizonyával meghallotta a te szolgád, hogy Saul ide akar jóni Kehillába, hogy elpusztítsa a várost miattam. 11 Vajjon kezébe adnak-é engem Kehilla lakosai? Vajjon lejön-é Saul, a mint hallotta a te szolgád? Óh Uram, Izráel

Istene, mondd meg a te szolgádnak! És monda az Úr: Lejön. 12 És monda Dávid: Vajjon Saul kezébe adnak-é Kehilla lakosai engem és az én embereimet? És monda az Úr: Kezébe adnak. 13 Felkele azért Dávid és az ő emberei, mintegy hatszázan, és kimenének Kehillából, és ide s tova járnak vala, ahol csak járhatának. Midőn pedig Saulnak megmondák, hogy elmenekült Dávid Kehillából, felhagyott az elmenetellel. 14 És Dávid a pusztában tartózkodék az erős helyeken, és a Zif pusztájában levő hegységen marada. És Saul minden nap keresé, de az Isten nem adá őt kezébe. 15 Mikor pedig Dávid lássa, hogy Saul kiment, hogy élete ellen törön; és mikor Dávid a Zif pusztájában, az erdőben vala: 16 Felkele Jonathán, a Saul fia, és elment Dávidhoz az erdőbe, és megerősíté az ő kezét az Istenben. 17 És monda néki: Ne félj, mert Saulnak, az én atyámnak keze nem fog utolérni téged, és te király leszesz Izráel felett, és én második leszek te utánad, és Saul is, az én atyám, tudja, hogy így lesz. 18 És szövetséget kötének ketten az Úr előtt. És Dávid az erdőben marada, Jonathán pedig haza ment. 19 És felmenének a Zifeusok Saulhoz Gibeába, mondván: Avagy nem nálunk lappang-é Dávid az erős helyeken az erdőben, Hakila halmán, mely a sivatagtól jobbkézre van?! 20 Most azért minthogy lelkednek főkivánsága az, hogy lejőjj, óh király, jőjj le; és a mi gondunk lesz, hogy a királynak kezébe adjuk őt. 21 És monda Saul: Legyetek megáldva az Úrtól, hogy szánakoztok rajtam! 22 Menjetek azért el, és vigyázzatok ezután is, hogy megtudjátok és meglássátok az ő tartózkodási helyét, és hogy ki láttá őt ott, mert azt mondották nékem, hogy igen ravasz ő. 23 Annakokáért nézzetek meg és tudjatok meg minden búvóhelyet, ahol ő lappang és minden bizonynal téritetek vissza hozzám, hogy elmenjek veletek; és ha az országban van, kikutatom őt Júdának minden ezrei között. 24 Azok pedig felkelének, és elmenének Zifbe Saul előtt. Dávid pedig és az ő emberei Máon pusztájában valának a mezőségen, a mely a sivatagtól jobbkézre van. 25 És elméne Saul az ő embereivel együtt, hogy megkeresse őt. Dávidnak azonban megizenték, és ő leszállott a kőszikláról, és Máon pusztájában tartózkodék. Mikor pedig meghallotta Saul, üldözé Dávidot Máon pusztájában. 26 És Saul a hegynek egyik oldalán méne, Dávid és az ő emberei pedig a hegynek másik oldalán. És épen, mikor Dávid nagyon sietett, hogy elmenekülhessen Saul elől, és Saul és az ő emberei már körül is kerítették Dávidot és az ő embereit, hogy megfogják, 27 Akkor érkezék egy követ Saulhoz, mondván: Siess és jöjj! mert a Filiszteusok betörtek az országba. 28 Akkor megtére Saul Dávid üldözéséből, és a Filiszteusok ellen ment. Azért

hívják azt a heyet a menekülés kősziklának. 29 És Dávid elméne onnan, és Engedi erősségei közt tartózkodék.

24 Lőn pedig, hogy a mikor visszatért Saul a Filiszteusok üldözéséből, megizenték néki, mondván: Íme Dávid az Engedi pusztájában van. 2 Maga mellé vőn azért Saul az egész Izráel közül hárômezer válogatott embert, és elment, hogy megkeresse Dávidot és az ő embereit a vadkecskék kőszikláin. 3 És eljutott a juhaklokhoz, a melyek az útfélen vannak, hol egy barlang volt; és bérnéne Saul, hogy ott szükségét végezze; Dávid pedig és az ő emberei a barlang rejtekeiben valának. 4 Akkor mondák Dávidnak az ő emberei: Íme ez az a nap, a melyről azt mondotta az Úr néked: Íme kezedbe adom ellenségedet, hogy úgy cselekedjél vele, a mint néked tetszik. Felkele azért Dávid, és elmetszé orozva Saul ruhájának szárnyát. 5 Lőn pedig ezután, hogy megesett a Dávid szíve rajta, hogy elmetszé Saul ruhájának szárnyát; 6 És monda az ő embereinek: Oltalmazzon meg engem az Úr attól, hogy ily dolgot cselekedjem az én urammal, az Úrnak felkentjével, hogy kezemet felemeljem ellenem, mert az Úrnak felkentje ő. 7 És megfeddé Dávid kemény szókkal embereit, és nem engedte meg nézik, hogy Saul ellen támadjanak. Mikor pedig Saul felkelt a barlangból, és elment az úton: 8 Dávid is felkelt ezután, és kiment a barlangból, és Saul után kiálta, mondván: Uram király! Mikor pedig Saul hátratekinte, Dávid arczzal a földre hajolt, és tiszességet tőn néki. 9 És monda Dávid Saulnak: Miért hallgatsz az olyan ember szavaira, aki azt mondja: Íme Dávid romlásodra tör?! 10 Íme a mai napon látták a te szemeid, hogy az Úr téged kezembe adott ma a barlangban, és azt mondották, hogy öltelek meg téged, de én kedvezék néked, és azt mondám: Nem emelem fel kezemet az én uram ellen, mert az Úrnak felkentje ő. 11 Azért atyám! nézd, ugyan nézd felső ruhádnak szárnyát kezemben, mert mikor leváltam felső ruhádnak szárnyát, nem öltelek meg téged! Azért tud meg és lássad, hogy nincsen az én kezemben hamisság és semmi gonoszság és nem vétkezem ellened, de te mégis életem után leselkedel, hogy elveszessed azt. 12 Az Úr tegyen ítéletet közöttem és közötted, és álljon bosszút az Úr érettem rajtad, de az én kezem nem lesz ellened. 13 A mint a régi példabeszéd mondja: A gonoszoktól származik a gonoszság; de az én kezem nem lesz ellened. 14 Ki ellen jött ki Izráelnek királya? Kit kergetsz? Egy holt ebet, vagy egy bolhát? 15 Legyen azért az Úr ítélobiró, és tegyen ítéletet közöttem és közötted, és lássa meg; ő forgassa az én ügyemet, és szabadítson meg engem kezedből. 16 És lőn, hogy a mikor elmondotta Dávid e szókat Saul előtt,

monda Saul: A te szavad-é ez, fiam, Dávid? És felkiálta Saul, és síra. 17 És monda Dávidnak: Te igazságosabb vagy én nálamnál, mert te jót cselekedtél velem, én pedig rosszal fizettem néked. 18 És te megmondottad nékem a mai napon, minémű jót cselekedtél velem, hogy az Úr kezedbe adott engem, és te még sem öltél meg engem. 19 Mert ha valaki megtalálja ellenségét, elbocsátja-őt békében az úton? Annakokáért fizessen az Úr néked jóval azért, a mit velem ma cselekedté. 20 Most pedig, mivel tudom, hogy te király leszesz, és Izráelnek királysága a te kezedben állandó lesz: 21 Esküdjél meg nékem most az Úrra, hogy én utánam nem fogod kiirtani maradékomat és nevemet nem fogod kitörölni atyám házárból! 22 És Dávid megesküvék Saulnak. És Saul elméne haza, Dávid pedig és az ő emberei felmenének az ő erősségükbe.

25 Meghala pedig Sámuelf, és egybegyűl az egész Izráel, és siratták őt, és eltemették az ő házában Rámában. Dávid pedig felkelt és elment Párán pusztájába. 2 És volt egy ember Máonban, a kinek jószága Kármelben vala, és ez igen tehetős ember volt: hárômezer juha és ezer kecskéje volt néki. És Kármelben épen juhait nyírta. 3 (Azt az embert pedig Nábálnak, és feleségét Abigailnak hívták, aki igen eszes és szép termetű asszony volt; a férfi azonban durva és rossz erkölcsű vala, a Káleb nemzetsegéből való volt.) 4 És meghallotta Dávid a pusztában, hogy Nábál a juhait nyírja. 5 Elkülde azért Dávid tíz ifjút, és monda Dávid az ifjaknak: Menjetek fel Kármelbe, és mikor Nábálhoz érkeztek, köszöntsétek őt nevemben békességesen. 6 És így szóljatok: Légy békességen az életben, legyen békességen a te házadnépe és legyen békességen minden a mid van! 7 Most hallottam, hogy juhaidat nyiratod. A te pásztoraid pedig velünk valának, nem bántottuk őket, és semmiük sem hibázott az alatt az egész idő alatt, míg Kármelben valának. 8 Kérdez meg szolgádat, ők meg fogják mondani néked. Legyenek azért ez ifjak kedvesek előtted, mert alkalmas időben jöttünk. Adj kérlek abból, a mi kezed közt van, szolgádnak, és a te fiadnak, Dávidnak. 9 Elmenének azért a Dávid szolgái, és szólának Nábálnak mind e beszédek szerint a Dávid nevében, és várakozának. 10 Nábál pedig felele a Dávid szolgáinak, és monda: Kicsoda Dávid és kicsoda Isainak fia? Mai napság sok olyan szolga van, a kik elszöknek uraiktól. 11 Vegyem azért kenyereset és vizemet és az én levágott marhámat, a melyet nyíróimnak levágattam, hogy olyan embereknek adjam, aikról azt sem tudom, hova valók? 12 Akkor megfordulának a Dávid szolgái az ő útjokra, és visszatérének; és mikor megérkezének,

értesítették őt mind e beszédek felől. 13 És monda Dávid az ő embereinek: Kösse fel mindenki kardját! És felköté mindenki a kardját, Dávid is felköté az ő kardját; és felment Dávid után mintegy négy száz ember; kétszáz pedig ott maradt a podgyásznál. 14 Abigail pedig, a Nából feleségét értesíté a szolgák közül egy ifjú, mondván: Ímé Dávid követeket küldött a pusztából, hogy köszöntsék a mi urunkat, de ő előző őket. 15 Azok az emberek pedig igen jók voltak mi hozzáink; és nem volt bántódásunk, és semmink nem hibázott az alatt az egész idő alatt, míg velük jártunk, mikor a mezőn voltunk. 16 Olyanok voltak reánk nézve, mint a kőfal, mind éjjel, mind nappal, az alatt az egész idő alatt, míg velük valánk, mikor a juhokat őriztük. 17 Most azért értsd meg és lássad, hogy mit kelljen cselekedned, mert jelen van a veszedelem a mi urunk és az ő egész háza ellen, ő pedig oly kegyetlen ember, hogy senki sem szólhat néki. 18 Akkor Abigail sietve vőn kétszáz kenyeret, két tömlő bort, öt juhot elkészítve, öt mérték pergelt búzát, száz kötés aszuszűrőt és kétszáz kötés száraz fügét, és a szamarakra rakta. 19 És monda az ő szolgáinak: Menjetek el előttem, ímé én utánatok megyek; de férjének, Nábálnak nem mondá meg. 20 És történt, hogy a mint a szamáron megvaló, és leereszkedék a hegynek egyik mellékösvényén: ímé Dávid és az ő emberei lejövénék eleibe, és ő összetalálkozik velük. 21 Dávid pedig azt mondotta volt: Bizony hiába őriztem ennek mindenét, a mije van a pusztában, hogy semmi hijája nem lett mindannak, a mi az övé, mert ő a jó helyett rosszal fizet nékem. 22 Úgy cselekedjék az Isten Dávid ellenségeivel most és ezután is, hogy reggelig meg nem hagyok mindabboldal, a mi az övé, még egy ebet sem. 23 Mikor pedig megláttá Abigail Dávidot, sietve leszállott a szamárról, és arczzal leborula Dávid előtt, és meghajtja magát a földig. 24 És az ő lábaihoz borula, és monda: Óh uram! én magam vagyok a bűnös, mindenáltal hadd beszéljen a te szolgálóleányod te előtted, és hallgasd meg szolgálóleányodnak szavait. 25 Kérlek, ne törődjök az én uram Nábállal, ezzel a kegyetlen emberrel, mert a milyen a neve, olyan ő maga is; bolond az ő neve és bolondság van benne. Én azonban, a te szolgálóleányod, nem láttam az én uramnak szolgáit, a kiket elküldöttél volt. 26 Most pedig, óh uram! él az Úr és él a te lelked, hogy az Úr akadályozott meg téged, hogy gyilkossága be essél, és ne saját kezeddel szerezzen magadnak elégtételt. Most azért olyanok legyenek ellenségeid, mint Nábál, és valakik az én uramnak megrontására törekesznek. 27 És most ezt az ajándékot, a melyet a te szolgálóleányod hozott az én uramnak, adják a vitézeknek, a kik az én uram körül forgolódnak. 28 Bocsásd meg azért a te szolgálóleányodnak

vétkét; mert az én uramnak bizonyára maradandó házat épít az Úr, mert az Úrnak harczait harcza az én uram, és gonoszság nem találtatik te benned a te életedben. 29 És ha valaki feltámadna ellened, hogy téged üldözön és életed ellen törjön: az én uramnak lelke az előknek csomójába leend bekötve az Úrnál a te Istenednél; ellenségeidnek lelkét pedig a parityának öbleből fogja elhajtani. 30 És mikor az Úr megadj a jót az én uramnak mind a szerint, a mint megmondotta felőled, és téged fejedelműl rendel Izráel fölén: 31 Akkor, óh uram, nem leend ez néked bántásodra és szívednek fájdalmára, hogy ok nélkül vért ontottál, és hogy az én uram saját maga szerzett magának elégtételt. Mikor azért jót tesz az Úr az én urammal: emlékezzél meg szolgálóleányodról. 32 És monda Dávid Abigailnak: Áldott legyen az Úr, Izráelnek Istene, a ki téged ma előmbe küldött! 33 És áldott legyen a te tanácsod, és áldott légy te magad is, hogy a mai napon megakadályoztál engem, hogy gyilkossága be essem, és ne saját kezemmel szerezze magamnak elégtételt! 34 Bizonyára él az Úr, az Izráelnek Istene, a ki megakadályoztál engem, hogy veled gonoszul ne cselekedjem, mert ha te nem siettél és nem jöttél volna előmbe, úgy Nábálnak nem maradt volna meg reggelre csak egyetlen ebe sem. 35 És átvevé Dávid az ő kezéből, a mit hozott néki, és monda néki: Eredj el békességen a te házadhoz; lásd, hallgattam szavadra, és megbecsültem személyedet. 36 Mikor pedig Abigail Nábához visszakerzé, ímé olyan lakoma volt az ő házában, mint a király lakomája, és Nábál szíve vigadozék azon, mert igen megrészegedett; azért ő semmit sem mondott meg néki, sem kicsinyt, sem nagyot egészen reggelig. 37 Reggel pedig, mikor Nábál kijózanodék, megmondá néki felesége ezeket a dolgokat; és elhalá az ő szíve ő benne, és olyanná lőn, mint a kő. 38 És mintegy tíz nap mulva megveré az Úr Nábált, és meghala. 39 És mikor Dávid meghallotta, hogy Nábál meghalt, monda: Áldott legyen az Úr, ki bosszút állott Nábálon az én gyaláztatásomért, és szolgálját visszatartotta a gonosztól, a Nábál gonoszságát pedig visszafordítá az Úr az ő fejére! És elküldte Dávid, és izent Abigailnak, hogy elvenné őt feleségéül. 40 Elmenének azért Dávid szolgái Abigailhoz Kármelbe, és beszélénk vele, mondván: Dávid küldött minket hozzád, hogy téged elvegeyen feleségéül. 41 Ő pedig felálla, és meghajtotta magát arczzal a földre, és monda: Ímé a te szolgálóleányod szolgáló lesz, hogy mossza az én uram szolgáinak lábait. 42 És Abigail sietve felkele, és felült a szamárra és az ő öt szolgálóleánya, a kik körülötte valának, és elment Dávid követei után, és az ő felesége lőn. 43 Ahinoát is elvezé Dávid Jezréelből, és mind a kettő

felesége lón néki. 44 Saul pedig az ő leányát, Mikált, a Dávid feleségét Páltnak, a Lás fiának adá, a ki Gallimból való volt.

26 És menének a Zifeusok Saulhoz Gibeába, mondván:

Nemde nem a Hakila halmán lappang-é Dávid, a pusztá átellenében? 2 Felkele azért Saul, és lement Zif pusztájába, és vele volt Izráel közül hárômezer válogatott ember, hogy megkeresse Dávidot Zif pusztájában. 3 És tábort jára Saul a Hakila halmán, mely a pusztá átellenében van, az úton; Dávid pedig a pusztában tartózkodék. És mikor észrevette, hogy Saul utána ment a pusztába: 4 Kémeket küldött ki Dávid, és megtudta biztosan, hogy Saul eljött. 5 És felkele Dávid, és elment arra a helyre, ahol Saul táborozott, és megnézte Dávid azt a helyet, ahol feküvék Saul és Abner, a Nér fia, seregének fővezére. Saul pedig a kerített táborban feküvék, és a nép körülötte táborozott. 6 Akkor szóla Dávid, és monda a Hitteus nemzetsegéből való Akhiméleknek és Abisainak, a Seruja fiának, aki Joábnak testvére vala, mondván: Ki jön le velem Saulhoz a táborba? És mondá Abisai: Lemegyek én veled. 7 És elméne éjjel Dávid, és Abisai a nép közé. És íme, Saul lefeküvén, alszik vala a kerített táborban, és dárdája a földbe volt szúrva fejénél; Abner pedig és a nép körülötte feküvének. 8 Akkor monda Abisai Dávidnak: Kezedbe adta a mai napon Isten a te ellenségedet; most azért, hadd szegezzem a földhöz őt a dárdával egy ütéssel, és másodszor nem ütöm át. 9 Dávid azonban monda Abisainak: Ne veszesd el őt! Mert vajjon ki emelhetné fel kezét az Úrnak felkentje ellen büntetlenül?! 10 És monda Dávid: Él az Úr, hogy az Úr megveri őt! Vagy eljön az ő napja és meghal, vagy pedig harcza megy és ott vész el! 11 Távoztassa el azért az Úr tőlem azt, hogy kezemet az Úrnak felkentje ellen emeljem, hanem csak vedd a dárdát, mely feje mellett van, és a vizes korsót, és menjünk el. 12 Akkor elvevé Dávid a dárdát és a vizes korsót Saul feje mellől, és elmenének. És senki sem volt, aki láttá volna, sem aki észrevette volna, sem aki felserkent volna, hanem mindenjában aluvának, mert az Úr mély álmot bocsátott reájok. 13 És mikor Dávid általment a túlsó oldalra, megállott a hegycsúcsra messzire, úgy, hogy nagy távolság volt közöttük. 14 És kiáltta Dávid a népnek és Abnernek, a Nér fiának, mondván: Nem felelsz-é Abner? És felele Abner, és monda: Kicsoda vagy te, hogy így kiáltasz a királynak? 15 Dávid pedig monda Abnernek: Avagy nem férfi vagy-é te, és kicsoda olyan, mint te Izráelben? És miért nem vigyázta a te uradra, a királyra? Mert a nép közül oda ment egy ember, hogy elveszesse a te uradat, a királyt. 16 Nem jó dolog ez, a mit cselekedté! Él az Úr, hogy halál fiai vagytok ti, a

miért nem vigyáztatok a ti uratokra, az Úrnak felkentjére! Most azért nézd meg, hol van a király dárdája és a vizes korsó, a mely fejénél volt? 17 És megismeré Saul a Dávid hangját, és monda: A te hangod-é ez fiam, Dávid? Dávid pedig monda: Az én hangom, uram király! 18 És monda: Miért üldözi szolgáját az én uram? Ugyan mit cselekedtem, és micsoda gonoszság van én bennem? 19 Most azért hallgassa meg az én uram, a király, az ő szolgájának szavát! Ha az Úr ingerelt fel téged ellenem: vajha jóillatú volna előtte az áldozat; ha pedig emberek: átkozottak legyenek az Úr előtt, mert kiűznek most engemet, hogy ne részesülhessek az Úrnak örökségében, azt mondván: Eredj, szolgáj idegen isteneknek. 20 Azért ne omoljék az én vérem a földre távol az Úr színétől; mert Izráelnek királya kijött, hogy egy bolhát keressen, úgy, mint egy fogoly madarat üldöznek a hegyeken. 21 Saul pedig monda: Vétkezem! térij vissza fiam, Dávid, mert többé nem cselekszem veled gonoszul, mivel az én életem kedves volt előtted a mai napon. Íme, esztelenül cselekedtem, és igen nagyon vétettem. 22 És felele Dávid, és monda: Ímhol a király dárdája, jöjjön ide a szolgák közül egy, és vigye el azt. 23 Az Úr pedig fizesszen meg mindenkinak az ő igazsága és hűsége szerint, mert az Úr kezembe adott téged ma, de én nem akartam felemelni kezemet az Úrnak felkentje ellen. 24 És a mennyire drága volt a mai napon a te lelked én előtttem, legyen annyira drága az én lelkem az Úr előtt, és szabadítson meg engem minden nyomorúságóból! 25 Akkor monda Saul Dávidnak: Áldott légy te, fiam Dávid, hatalmasan is fogsz cselekedni, és győzni is fogsz! És elment Dávid a maga útjára, Saul pedig visszatért az ő helyére.

27 És monda Dávid magában: Egy napon mégis el kell pusztulnom a Saul keze miatt, nincs jobb reám nézve, mintha gyorsan elmenekülök a Filiszteusok tartományába, így Saul felhagy azzal, hogy engem tovább is üldözzen Izráel egész területén, és így megszabadulok az ő kezéből. 2 Felkelvén azért Dávid, elméne ő és az a hatszáz ember, a kik vele valának, Ákhishoz, a Máok fiához, Gáth királyához. 3 És Dávid Ákhisnál tartózkodék Gáthban, ő és az ő emberei, mindegyik a maga házánépével együtt; Dávid és az ő két felesége, a Jezárelből való Ahinoám és a Kármelből való Abigail, a Nábál felesége. 4 Mikor pedig Saulnak megmondották, hogy Dávid Gáthba menekült, nem üldözé tovább őt. 5 És monda Dávid Ákhisnak: Ha kedvet találtam előtted, adj helyet nékem valamelyik vidéki városban, hogy ott lakjam: miért laknák a te szolgád veled a királyi városban? 6 És néki adá Ákhis azon a napon Siklágot; lón azért

Siklág a Júda királyaié mind e mai napig. 7 És lőn ama napoknak száma, míg Dávid a Filiszteusok földén lakozék, egy esztendő és négy hónap. 8 És felméne Dávid embereivel együtt és megtámadták a Gessureusokat, a Girzeusokat és az Amálekitákat: mert ezek voltak annak a földnek lakosai eleitől fogva, a melyen Súrba mégy egészen Egyiptom földéig. 9 És mikor Dávid megverte az országot, sem férfit, sem asszonyt nem hagyott életben, és elvitt juhot, ökröt, szamarakat, tevéket és ruhákat, és úgy tért vissza és ment Ákhishoz. 10 Mikor pedig Ákhis azt kérdé: Hova törtetek be most? Dávid ekként felele: Júda déli részére és Jerákhmélnek déli részére és Kéneusnak déli részére. 11 Dávid azonban sem férfit, sem asszonyt nem hagyott életben, hogy Gáthba vigye, mondván: Valamikép ellenünk ne nyilatkozzanak és azt mondják: Így cselekedett Dávid. Ez volt az Ő szokása amaz egész idő alatt, míg a Filiszteusok földjén tartózkodék. 12 És Ákhis bízott Dávidban, mondván: Bizonyosan gyűlöletessé tette magát az Ő népe, Izráel előtt, azért örökkel az én szolgám leend.

28 És történt abban az időben, hogy a Filiszteusok összegyűjték seregeiket a hadra, hogy harcoljanak Izráel ellen. És monda Ákhis Dávidnak: Tud meg, hogy velem kell jönnök a táborba, mind néked, mind embereidnek. 2 Dávid pedig felele Ákhisnak: Meglátod bizonyval, hogy mit fog cselekedni a te szolgád. És monda Ákhis Dávidnak: Ennél fogva fejem oltalmazójává teszlek mindenkorra. 3 Sámuel pedig meghalt vala, és siratá őt az egész Izráel, és eltemeték őt saját városában, Rámában; Saul pedig a varázslókat és jövendőmondókat kiirta a földről. 4 És mikor a Filiszteusok egybegyűlőn, eljövénék és tábor járának Sunemnél: egybegyűjté Saul is az egész Izráelt, és tábor járának Gilboánál. 5 A mint azonban Saul megláttá a Filiszteusok táborát, megfélemlék és az Ő szíve nagyon megrémül. 6 És megkérdezé Saul az Urat, de az Úr nem felelt néki sem álomlátás, sem az Urim, sem a próféták által. 7 Akkor monda Saul az Ő szolgáinak: Keressetek nékem egy halottidéző asszonyt, hogy elmenjek hozzá, és megkérdezzem őt. Szolgái pedig mondának néki: Ímé, Endorban van egy halottidéző asszony. 8 Másnak tetteté azért Saul magát, és más ruhákat vevén magára, elméne ő és vele két férfi; és elmenének éjjel az asszonyhoz, és monda: Mondj jövendőt nékem halottidézs által, és idézd fel nékem azt, a kit mondok néked. 9 És monda az asszony néki: Ímé te jól tudod, hogy mit cselekedett Saul, hogy kiirta a földről a varázslókat és jövendőmondókat; miért akarod azért tőrbe ejteni az én lelkemet, hogy megöless

engem?! 10 És megesküvék néki Saul az Úrra, mondván: Él az Úr, hogy e dolog miatt büntetésed nem léşzen. 11 Monda azért az asszony: Kit idézzék fel néked? És Ő monda: Sámuel idéz fel nékem. 12 Mikor pedig az asszony Sámuel megláttá, hangosan felkiáltott. És szóla az asszony Saulnak, mondván: Miért csaltál meg engem? hiszen te vagy Saul! 13 És monda néki a király: Ne félj! Ugyan mit láttál? Az asszony pedig monda Saulnak: istenfélét látok feljőni a földből. 14 És Ő monda néki: Milyen ábrázata van? Ő pedig monda: Egy vén ember jó fel, és palást van rajta. És megismeré Saul, hogy az Sámuel, és meghajtja magát arczzal a föld felé, és tisztességet tón néki. 15 Sámuel pedig monda Saulnak: Miért háborgattál, hogy felidézettél engemet? És felele Saul: Igen nagy szorultságban vagyok; a Filiszteusok hadakoznak ellenem, az Isten pedig eltávozék tőlem, és nem felel már nékem sem próféták által, sem álomlátás által; azért hívtalak téged, hogy megmondjad nékem, mit kelljen cselekednem? 16 És monda Sámuel: Ugyan miért kérdezel engemet, ha az Úr eltávozott tőled és ellenségeddő lön?! 17 És a szerint cselekedett az Úr, a mint általam megmondotta vala: elvette az Úr a királyságot a te kezedből, és adta azt a te társadnak, Dávidnak. 18 Mivel nem hallgattál az Úrnak szavára, és nem hajtottad végre az Ő felgerjedt haragját az Amálekitákon: azért cselekszik most így veled az Úr. 19 És az Úr Izráelt is veled együtt a Filiszteusok kezébe adja, te pedig holnap fiaiddal együtt velem leszesz. Izráelnek táborát is a Filiszteusok kezébe adja az Úr. 20 Akkor Saul a maga egész nagyságában hirtelen a földre esék, mert nagyon megrémüle Sámuel szavaitól; és semmi erő nem vala benne, mert egész nap és egész éjjel semmit sem evék. 21 Akkor az asszony Saulhoz ment, és mikor láitta, hogy annyira megrémült, monda néki: Ímé a te szolgálóleányod hallgatott szavadra, és koczkára tettem életemet, és megfogadtam szavaidat, a melyeket mondottál nékem: 22 Most azért hallgasz te is szolgálóleányod szavára, hadd tegyek egy falat kenyéret elődbe, és egyél, hogy erőd legyen, mikor útra kelsz. 23 Ó azonban vonakodék, és mondá: Nem eszem; de szolgái és az asszony is kényszeríték őt, és Ő engedett szavoknak, felkelt a földről, és felüle az ágyra. 24 Vala pedig az asszony házánál egy hízott borjú, és sietve levágta azt; azután liszset vett, és meggyűrta, és süttött kovásztalan pogácsát. 25 És vivé Saul elé és az Ő szolgái elé, és evének; azután felkeltek és elmenének azon az éjszakán.

29 Akkor a Filiszteusok összegyűjték minden seregeiket Afknél; Izráel pedig tábor jár vala a forrásnál, mely Jezréel mellett van. 2 És a Filiszteusok vezérei kivonulának,

ki százzal, ki ezerrel, Dávid pedig és az ő emberei hátról menének Ákhissal. 3 És mondának a Filiszteusok vezére: Mit akarnak ezek a zsidók? És monda Ákhis a Filiszteusok vezéreinek: Avagy nem ez-é Dávid, Saulnak, az Izráel királyának szolgája, aki már napok óta, sőt évek óta nálam van, és nem találtam benne semmi rosszat attól a naptól fogva, hogy átjött, a mai napig. 4 De megharaguvának ő reá a Filiszteusok vezérei, és mondának néki a Filiszteusok vezérei: Küldd vissza ezt az embert, hogy térjen vissza a helyére oda, a melyet rendeltél néki, és ne jöjjön el mi velünk a harczba, hogy ellenünk ne forduljon a harczban; mert ugyan mivel tehetné magát kedvesebbé ura előtt, hacsak nem ezeknek a vitézeknek fejeivel? 5 Avagy nem ez-é Dávid, a kiről így énekelnek a körtáncban: Megverte Saul az ő ezerét, és Dávid is az ő tízezerét? 6 Szólítá azért Ákhis Dávidot, és monda néki: El az Úr, hogy te bocsületes vagy, és kedves előttem mind kimenésed, mind bejövésed velem a táborba, mert semmi rosszat nem találtam benned attól a naptól fogva, hogy hozzám jöttél, e mai napig; de a vezérek előtt nem vagy kedves. 7 Most azért térj vissza, és menj el békességben, és semmit se cselekedjél, a mi a Filiszteusok vezérei előtt helytelen. 8 És monda Dávid Ákhisnak: Vajon mit cselekedtem, és mit találtál a te szolgádban attól a naptól fogva, hogy nálad voltam, a mai napig, hogy ne menjek el, és ne harcöljak a királynak, az én uramnak ellenségei ellen? 9 Ákhis pedig felele, és monda Dávidnak: Tudom; bizonyára kedves vagy előttem, mint az Istennek angyala; de a Filiszteusok vezérei mondák: El ne jöjjön velünk a harczba. 10 Azért kelj fel korán reggel uradnak szolgáival együtt, a kik veled eljövénék; keljetek fel korán reggel, mihelyt megvirrad, és menjetek el. 11 Felkele azért Dávid embereivel együtt, hogy korán reggel elmenjen és visszatérjen a Filiszteusok földére. A Filiszteusok pedig felmenének Jezréelbe.

30 És történt, hogy a mikor Dávid harmadnapon embereivel Sikládba megérkezék, ímé az Amálekiták betörének a déli vidékre és Sikládba, és leverték Siklágot, és felégették azt tűzzel. 2 És fogásba hurczolák az asszonyokat, a kik benne valának, kicsintől fogva nagyig; senkit sem öltek meg, hanem elhurczolták, és elmentek az ő útjakra. 3 Mikor azért Dávid embereivel együtt a városba érkezék; ímé az tűzzel felégettettet vala, feleségeik, fiai és leányai pedig fogásba hurczoltattak. 4 Akkor Dávid és a nép, a mely ő vele volt, felkiáltának és annyira sírának, hogy végre erejök sem volt a sírásra. 5 Dávidnak két felesége is fogásba hurczoltatott, a Jezréelből való Ahinoám és a Kármelből való Abigail, a Nábál felesége. 6 És Dávid igen nagy szorultságba

juta, mert a nép arról beszélt, hogy megkövezi őt, mivel az egész nép lelke elkeseredett fiai és leányai miatt. Dávid azonban megerősíté magát az Úrban, az ő Istenében. 7 És monda Dávid Abjáthár papnak, az Akhimélek fiának: Hozd ide nékem az efódot. És Abjáthár oda vivé az efódot Dávidhoz. 8 És megkérdezé Dávid az Urat, mondván: Üldözzen-e ezt a sereget? Utólérem-é őket? És monda néki: Üldözzen, mert bizonyosan utóléd, és szabadulást szerzesz. 9 Elméne azért Dávid, ő és az a hatszáz ember, a kik vele valának. És mikor a Bésor patakához jutának, ott a népnek egy része megállott. 10 Dávid azonban négyszáz emberrel tovább üldözé az ellenséget; kétszáz ember pedig ott megállott, mivel fáradtabbak valának, mintsem hogy a Bésor patakán átkelhettek volna. 11 És találának a mezőn egy égyiptomi embert, a kit Dávidhoz vivének, és adának néki kenyerset, hogy egyék, és megitálták őt vízzel. 12 És adának néki egy csomó száraz fügét és két kötés aszuszőlőt; és miután evett, magához tért, mert három nap és három éjjel sem kenyeret nem evett, sem vizet nem ivott. 13 És monda néki Dávid: Ki embere vagy te, és honnan való vagy? Ő pedig monda: Égyiptomi ifjú vagyok, egy Amálekitáembernek szolgája, és elhagyott engem az én uram, mivel megbetegedtem immár ma harmadnapja. 14 Mi törtünk be a Kréteusok déli vidékére, és oda, a mely Júdáé, és Kálebnak déli vidékére; és Siklágöt felégettük tűzzel. 15 És Dávid monda néki: Elvezetsz-é minket ahhoz a sereghez? És ő monda: Esküdjél meg nékem az Istenre, hogy nem ölsz meg engem, sem az én uramnak kezébe át nem adsz, és én elvezetlek téged ahhoz a sereghez. 16 Elvezeté azért őket; és íme, azok elszéledének az egész vidéken, és evének, ivának és táncolának az igen nagy zsákmány felett, a melyet a Filiszteusok tartományából és Júda tartományából hozának. 17 És vágta őket Dávid alkonyattól fogva másnap estvéig, és senki sem menekült meg közülök, hanem csak négyszáz ifjú ember, a kik tevékre ülnek és elfutának. 18 És minden megszabadított Dávid, valamit elvittek az Amálekiták; az ő két feleségét is megszabadítá Dávid. 19 És semmijük sem hiányzott, sem kicsiny, sem nagy, sem fiai, sem leányai, a zsákmányból sem és mindenből, a mit elvittek tőlük; Dávid minden visszahozott. 20 És elvívé Dávid mind a juhokat és barmokat, melyeket tulajdon barmuk előtt hajtának, és azt mondják vala: Ez a Dávid zsákmánya! 21 Midőn pedig Dávid ahhoz a kétszáz emberhez érkezék, a kik fáradtabbak valának, minthogy Dávidot követhették volna, és ott hagyta őket a Bésor patakjánál: kímenének Dávid elő és a nép elő, a mely vele volt. Dávid pedig a néphez közeledék, és köszönté őket békességgel. 22 Akkor

mondának mind azok közül, a kik Dáviddal elmenének, így szíván: Minthogy mind a gorosz emberek és Béiali emberei nem jöttek el velünk, semmit se adjunk nékik a zsákmányból, a melyet visszaszerezünk, hanem csak kinek-kinek a maga feleségét és gyermekeit, azokat vigyék el, és menjenek el. **23** Dávid azonban így szóla: Ne cselekedjetek így, atyámfiai, azzal, a mit az Úr adott nékünk; ő oltalmazott minket és adá kezünkbe a sereget, a mely ellenünk jött vala. **24** Vaijon kicsoda engedhetne néktek ebben a dologban? Sőt inkább, a mekkora annak a része, a ki elment a harczba, akkora legyen annak is a része, a ki a holminál marada; egyenlőképen osztozzanak. **25** És úgy történt ez attól a naptól fogva azután is; törvénnyé és szokássá tette ezt Izráelben mind e mai napig. **26** Mikor pedig Dávid Sikládba érkezék, külde a zsákmányból Júda véneinek, az ő barátainak, mondván: Ímé az Úr ellenségeinek zsákmányából való ajándék számotokra. **27** Azoknak tudniillik, a kik Béthben, a kik dél felé Rámóthban, és a kik Jathirban laknak; **28** A kik Aroberen, a kik Sírmóban és a kik Estemoában laknak; **29** A kik Rákálban, a kik a Jerakhmélíták városaiban és a kik a Kéneusok városaiban laknak; **30** A kik Hormában, a kik Kor-Asánban és a kik Athákban laknak; **31** A kik Hebronban és mindenazon helyeken, ahol Dávid embereivel megfordult vala.

31 És megütközének a Filiszteusok Izráellel, és elfutottak

Izráel férfai a Filiszteusok elől, és elhullának a seb miatt a Gilboa hegységén. **2** A Filiszteusok pedig utólérték Sault és az ő fiait, és megölték a Filiszteusok Jonathánt, Abinádábot és Málkisuát, a Saul fiait. **3** És a küzdelem igen heves lón Saul ellen, mikor megtalálták őt a kézives emberek, és igen megrettene a kézivesektől. **4** És mondá Saul az ő fegyverhordozójának: Húzd ki kardodat, és szúrj keresztül azzal engem, hogy valami módon reám ne jőjenek e körülmetéletlenek, és keresztsülszürjanak engemet és gúnyt úzzenek belőlem. De fegyverhordozója nem akará, mert nagyon félt. Akkor Saul vevé a kardot és belébocsátkozék. **5** És fegyverhordozója a mint meglátta, hogy Saul meghalt, ő is belébocsátkozék az ő kardjába, és vele együtt meghala. **6** És meghala Saul és az ő három fia és fegyverhordozója, sőt emberei is mindenáján egyenlőképen azon a napon. **7** És mikor meglátták az Izráel férfai, a kik a völgyön túl és a Jordánon túl laktak vala, hogy Izráel férfai elfutottak, és hogy Saul és az ő fiai meghalának: elhagyták a városokat és elfutának. A Filiszteusok pedig eljövénük és lakának azokban. **8** És történt másnap, mikor a Filiszteusok kimentek, hogy kirabolják az elesetteket, megtalálták Sault és az ő három fiát, a kik a Gilboa hegycén

esének el. **9** És levágták fejét és fegyverzetét lehúzták, és elküldötték a Filiszteusok tartományába szerénszerte, hogy hírt mondanának bálványainak templomában és a nép között. **10** És fegyverzetét Astarot templomában helyezték el, testét pedig felfüggeszték Bethsán kerítésére. **11** Mikor pedig értesültek felőle Jábes-Gileád lakói, hogy mit cselekedtek a Filiszteusok Saullal: **12** Felkelének mindenáján a vitéz férfiak, és menének egész éjjel, és miután levették Saul testét és az ő fiainak testeit Bethsán kerítéséről, elmentek Jábesbe, és ott megégették őket; **13** Csontjaikat pedig felszedték, és eltemették a tamaris fa alatt Jábesben; és bőjtölének hét napig.

2 Sámuél

1 És lón Saul halála után, mikor Dávid visszatért az Amálekiták legyőzéséből, és Dávid két napig Siklágban időzött: **2** Ímé a harmadik napon egy férfi jöve a táborból Saultól, és az ő ruhái megszaggyatva valának, fején pedig föld vala; és a mikor Dávidhoz ért, leesék a földre, és meghajtja magát. **3** Monda pedig néki Dávid: Honnét jóssz? Felele néki: Az Izráel táborából szaladék el. **4** Monda néki Dávid: Mondd meg kérlek nékem, mint lón a dolog? Ő pedig felele: Megfutamodék a nép a harczból, és a nép közül nagy sokaság esett el, és meghalának. Sőt Saul is és Jonathán az ő fia meghalának. **5** Dávid pedig mondá az ifjúnak, ki néki ezt elbeszél: Honnan tudod, hogy meghalt Saul és Jonathán az ő fia? **6** Felele az ifjú, ki a hírt hozta: Történetből felmenék a Gilboa hegyére, és ímé Saul az ő dárdájára támaszkodott vala, és ímé a szekerek és lovagok utólérék őt. **7** Hártraktekintvén pedig Saul, megláta engem és szólítja, és mondék: Ímhol vagyok én. **8** Monda pedig nékem: Ki vagy te? Felelék néki: Amálekitá vagyok. **9** Akkor monda nékem: Kérlek állj mellém és ölj meg engem, mert dermedtség fogott el engem, pedig a lélek még teljesen bennem van. **10** Annakokáért én mellé állván, megölöm őt, mert tudtam, hogy meg nem él, miután elesett, és elhozám a koronát, mely az ő fején vala, és az aranypereczet, mely az ő karján volt, és azokat ímé ide hoztam az én uramnak. **11** Akkor megragadá Dávid a maga ruháit és megszaghatá, úgyszintén a többi emberek is, a kik ő vele valának. **12** És nagy zokogással sírának, és bőjtölének mind estvéig, Saulon és Jonathánon, az ő fián, és az Úrnak népén és Izráelnek házán, mivelhogy fegyver által hullottak el. **13** És monda Dávid az ifjúnak, aki ezt elbeszél néki: Honnét való vagy te? Felele: Egy jövevény Amálekitá férfi fia vagyok. **14** Ismét monda néki Dávid: Hogy nem feltél felemelni kezedet az Úr felkentjének elvesztésére? **15** És szólítja Dávid egyet az ő szolgái közül, kinek monda: Jójj elő és öld meg őt. Ki általában azt, és meghala. **16** És monda néki Dávid: A te véred legyen a te fejeden: mert a tennen nyelved vallása bizonyoságot tesz ellened, mondván: Én öltém meg az Úrnak felkentjét. **17** És keservesen síra Dávid ilyen sírással, Saulon és Jonathánon, az ő fián, **18** És monda (íjdal ez, hogy megtanulják Júda fiai, mely be van írva a Jásár könyvébe): **19** Izráel! a te ékességed esett halmaidon: miként hullottak el a hősök! **20** Meg ne mondjátok Gáthban, ne hirdessétek Askelon utcáin, hogy ne örvendjenek a Filiszteusok leányai, és ne ujjongjanak a körülmetéletlenek leányai. **21** Gilboa hegyei, se harmat, se eső ti reátok ne szálljon, és mezőtök ne teremjen semmi

álodziatra valót; mert ott hánynatott el az erős vitézek paizsa, Saulnak paizsa, mintha meg nem kenettetett volna olajjal. **22** A megöletteknek vérétől és a hősöknek kövérétől Jonathán kézive hátra nem tért, és a Saul fegyvere hiába nem járt. **23** Sault és Jonathánt, a kik egymást szerették és kedvelték míg éltek, a halál sem szakította el; a saskeselyűknél gyorsabbak és az oroszlánoknál erősebbek valának. **24** Izráel leányai! sirassátok Sault, ki karmazsinba öltözött gyönyörűen, és aranyval ékesíté fel ruhátokat. **25** Oh, hogy elhullottak a hősök a harcban! Jonathán halmaidon esett el! **26** Sajnállak testvérem, Jonathán, kedves valál nékem nagyon, hozzával jó szereteted csudálatra méltóbb volt az asszonyok szerelménél. **27** Oh, hogy elhullottak a hősök! És elvesztek a hadi szerszámok!

2 Ezek után lón, hogy megkérdezé Dávid az Urat, mondván: Felmenjek-é Júdának valamelyik városába? Kinek felele az Úr: Menj fel. És monda Dávid: Hová menjek? Felele: Hebronba. **2** Felméne azért oda Dávid és az ő két felesége is, Ahinoám, a Jezréelből való, és Abigail, a Karmelből való, Nábál felesége. **3** És embereit is, a kik vele valának, felvívé Dávid, kit-kit a maga házanépével, és lakának Hebron városában. **4** És eljövénék Júda férfinak, és ott felkenék Dávidot királynak a Júda házán. Mikor pedig megjelentették Dávidnak, mondván: A Gileádból való Jábes emberei voltak azok, kik eltemették Sault; **5** Követeket küldé Dávid a Gileádból való Jábes embereihez, és ezt izené néki: Áldottak vagytok ti az Úrtól, kik ezt az irgalmasságot cselekedték a ti uratokkal, Saullal, hogy eltemették; **6** Annakokáért most az Úr cselekedjék veletek irgalmasságot és igazságot; sőt én is ezt a jót teszem veletek, hogy ezt cselekedtétek; **7** Most azért a ti kezeitek erősödjenek meg, és legyetek erős férfinak, mert megholt a ti uratok Saul, és immár engem felkent királynak Júda háza önmagán. **8** Abner pedig, a Nér fia, aki Saulnak fővezére vala, felvezéve Isbósetet, a Saul fiát, és elvívé Mahanáimba. **9** És királylányá tette őt Gileádon, Asuron és Jezréel városán, és az Efraim és Benjámin nemzetégein, és az egész Izráelen. **10** Negyven esztendős vala Isbóset, Saul fia, mikor uralkodni kezde Izráelen, és két esztendeig uralkodék. Csak Júdának háza követé Dávidot. **11** Lón pedig az időnek száma, míg Dávid király volt Hebronban Júdának házán, hét esztendő és hat hónap. **12** És elméne Abner, a Nér fia, és Isbósetnek, a Saul fiának szolgái Mahanáimból Gibeonba. **13** Joáb is Sérujának fia, és a Dávid szolgái elmenvén, összetalálkozának azokkal a Gibeon halastavánál, és maradának ezek a halastón innét, amazok pedig a halastón túl. **14** Akkor monda

Abner Joábnak: Nosza álljanak elő néhányan az ifjak, és viaskodjanak előttünk. És monda Joáb: Hát álljanak elő. **15** Felkelének azért és egyenlő számban általmenének a Benjámin nemzetéből és a Saul fiának, Isbósetnek seregből tizenketten, és a Dávid szolgái közül is tizenketten. **16** És kiki az Ő társának fejét megragadá, és fegyverét oldalába üté; és egyenlőképen mind elhullának; és nevezék azt a mezőt Helkáth-Hassurimnak, mely Gibeonban van. **17** És felette erős harcz lón azon a napon, és megvereték Abner és az Izráel népe a Dávid szolgái által. **18** Három fia vala pedig ott Sérújának: Joáb, Abisai és Asáel; Asáel pedig könnyű lábú vala, mint egy vadkecske, mely a mezőn lakik. **19** És Asáel üldözé Abnert; és se jobbfelé, se balfelé nem tére ki Abner után való futásában. **20** Hártratekintvén pedig Abner, monda: Te vagy-é Asáel? Felele: Én vagyok. **21** És monda néki Abner: Térj másfelé, vagy jobbkézre vagy balkézre, és fogj meg egyet az ifjak közül, és foszd ki Ő mindenéből; de Asáel nem akarta Őt elhagyni. **22** Ismét monda Abner Asáelnek: Menj el hámam mögül. Miért verjelek téged a földhöz? És micsoda orczával menjek Joábhoz, a te bátyádhoz? **23** Mikor azért semmiképen nem akart eltérni, általuté Őt Abner a dárda végével, az ötödik oldalcsontja között, és hátul jöve ki a dárda; és elesék azon a helyen, és ugyanon meghala. És lón, hogy mindazok, a kik arra a helyre érkezének, a hol Asáel elesett és meghalt vala, megállának. **24** Joáb pedig és Abisai tovább üldözék Abnert; és midón a nap lement, elérkezének az Amma halmára, mely Giah átellenében vala, a Gibeon pusztája melletti úton. **25** Akkor egybegyülezének az Abner után való Benjámin fiai, egy csoportot alkotva, és megállának egy halomnak tetején. **26** És kiáltja Abner Joábnak, és monda: Vajjon szüntelenül öldökölne kell-é a fegyvernek? Nem tudod-é, hogy siralmas lesz ennek a vége? És meddig nem mondod a népnek, hogy térjenek vissza testvéreiknek hátukról? **27** És monda Joáb: Él az Isten, hogy ha te nem szólottál volna, bizony már reggel eltávozott volna a nép, és nem kergette volna az Ő atyafait. **28** Trombitát fuvata azért Joáb, és megálla az egész nép, és nem üldözék tovább Izráelt, és nem harczolának tovább. **29** Abner pedig és az Ő vitézei azon az egész éjszakán mennek vala a mezősegen, és általkelének a Jordánon, és az egész vidéket bejárván, jutának Mahanáimba. **30** Joáb pedig megtérvén Abner üldözéséből, összegyűjté az egész népet, és hiányozának Dávid szolgái közül tizenkilenczen és Asáel. **31** A Dávid szolgái pedig Benjámin nemzetéből, az Abner szolgái közül háromszázhatvan embert ölének meg, a kik meghalának. **32** És felvezén Asáelt, eltemeték Őt atyának

sírboltjában, mely Bethlehember vala. Joáb pedig és az Ő vitézei egész éjjel menve, Hebronban virradának meg.

3 Sok ideig tartó hadakozás lón a Saul háznépe között és a Dávid háznépe között. Dávid pedig mind feljebb-feljebb emelkedik és erősbödik vala; a Saul háza pedig alább-alább száll és fogy vala. **2** Fiai születének Dávidnak Hebronban, kik között elsőszülött vala Ammon, a Jezréelből való Ahinoámtól; **3** A második pedig Kileáb, a Kármelbeli Nábál feleségétől, Abigailról való, és a harmadik Absolon, a Mákha fia, a ki a Gessurbeli Thalmai király leánya vala; **4** És a negyedik Adónia, Haggitnak fia, és az ötödik Sefátia, Abitál fia, **5** A hatodik Ithréám, Eglától, Dávid feleségétől való: ezek születtek Dávidnak Hebronban. **6** Míg a hadakozás tartott a Saul házanépe és a Dávid házanépe között, Abner igen ragaszkodék a Saul házanépéhez. **7** Vala pedig Saulnak egy ágyasa, kinek neve vala Rizpa, Ajának leánya; és monda Isbóset Abnernek: Miért mentél be az én atyámnak ágyasához? **8** Felette igen megharaguék azért Abner az Isbóset szaván, és monda: Ebfej vagyok-é én, ki Júdával tart? Én most nagy irgalmaságot cselekedtem a te atyádnak, Saulnak házával, az Ő atyafiaival és rokonságaival, és nem adtalak téged Dávidnak kezébe; és te mégis ez asszonynak vétkét reám fogod most. **9** Úgy cselekedjék Isten Abnerrel most és ezután is, hogy a mint megesküdött az Úr Dávidnak, én is a szerint cselekeszem vele: **10** Hogy elveszem a királyságot Saulnak házától, és megerősítem Dávidnak székét az Izráel és a Júda felett, Dántól fogva mind Bersebáig. **11** És nem felelhete semmit erre Abnernek, mivelhogy igen fél vala tőle. **12** Követeket külde azért Abner Dávidhoz maga helyett ilyen izenettel: Vajjon kié az ország? Azt mondván: Tégy frigyet velem, és íme az én erőm is te mellettes lesz, hogy az egész Izráelt hozzád hajtsam. **13** Kinek felele Dávid: Jó, én frigyet kötök veled. De mindenálltal egyet kérek tőled, mondván: Addig ne lássad az én arcomat, míg el nem hozod nékem Mikált, a Saul leányát, mikor ide akarsz jöni, hogy arcomat lássad. **14** És követeket külde Dávid Isbósethez, a Saul fiához, kik ezt mondják: Add vissza az én feleségemet, Mikált, kit én száz Filiszteus előbőrével jegyeztem el magamnak. **15** Elkülde azért Isbóset, és elvéteté Őt az Ő férjétől Páltiltől, Láis fiától. **16** És vele ment az Ő férje is, sírva követvén Őt Bahurimig; és ott mondá néki Abner: Eredj, menj vissza; és haza tére. **17** Annakutána Abner szóla az Izráel véneinek, mondván: Immár régtől fogva kivántatok Dávidot, hogy királyotok legyen néktek: **18** Azért most vigyétek véghez; mert az Úr szólott Dávidnak, ezt mondván: Az én szolgámnak,

Dávidnak keze által szabadítom meg az én népemet Izráelt a Filiszteusok kezéből, és minden ellenségeinek kezéből.

19 Azután szóla Abner a Benjámin nemzetsegével is, és elméne Abner Dávidhoz is Hebronba, hogy megjelentse néki mindenzt, a mi tetszenék Izráel népének és Benjámin egész nemzetsegének.

20 Mikor pedig eljutott Abner Dávidhoz Hebronba és Ő vele együtt húsz ember, megvendéglé Dávid Abnert és a vele volt embereket.

21 Ennekutána monda Abner Dávidnak: Felkelek és elmegyek, hogy az egész Izráelt ide gyűjtsem az én uram eleibe, a király eleibe, a kik frigyet kössenek te veled, és uralkodjál mindenken úgy, a mint szívednek tetszik. És visszabocsátá Dávid Abnert, és elméne békével.

22 És ímé a Dávid szolgái és Joáb jönek vala a táborból, és sok prédiát hoznak magukkal, de Abner nem volt már Dávidnál Hebronban, mert elbocsátotta őt és békével elment vala.

23 Joáb pedig és az egész sereg, mely Ő vele vala, a mint megérkezének, értesíték Joábot e dolog felől, mondván: Ide jött Abner, Nérnek fia a királyhoz, és visszabocsátá őt, és békével hazatére.

24 Beméne azért Joáb a királyhoz és monda: Mit cselekedtél? Ímé Abner hozzád jött, miért bocsátad el őt, hogy elmenjen?

25 Ismered-é Abnert, a Nér fiát? Csak azért jött volt ide, hogy megcsalhasson, és kikémelje a te kijövésedet és bemenésedet, és megtudjon minden, a mit te cselekszel.

26 És kimenvén Joáb Dávidtól, követeket küldé Abner után, kik visszahozák őt a Sira kújtatól; Dávid azonban nem tudja vala.

27 Visszajövén Abner Hebronba, félreszólítá őt Joáb a kapu között, mintha titokban akarna vele beszálni, és általában ott őt az ötödik oldalbordájánál, és meghala Asálnak, a Joáb atyjafiának véréért.

28 Mely dolgot minekutána megtudott Dávid, monda: Ártatlan vagyok én és az én országom mindenrőkkel az Úr előtt, Abnernek, a Nér fiának vérétől.

29 Szálljon ez Joábnak fejére, és az Ő atyának egész háznépére; és el ne fogjon a Joáb házából a folyásos, a bélpoklos, a mankón járó, és a ki fegyver miatt vész el, és a kenyér nélkül szűkölködő.

30 Joáb pedig és Abisai, az Ő atyafia azért ölék meg Abnert, mivelhogy megölte vala az Ő atyjokiát, Asáelt Gibeonban a harczon.

31 Monda pedig Dávid Joábnak és mind az egész népnek, mely vele vala: Szaggassátok meg ruháitokat, és öltözhetek zsákba, és sírjatok Abner előtt! Dávid király pedig meg vala a koporsó után;

32 És eltemeték Abnert Hebronban. Akkor felkiáltta a király, és igen síra az Abner koporsójára felett, és síra az egész nép is.

33 És a király gyászdalt szerezvén Abner felett, monda: Gaz halállal kelle kimulnia Abnernek?

34 A te kezeid nem voltak megkötve, sem lábaid békóba verve; de úgy vesztél el, mint álnok ember miatt szokott elveszni az

ember! És siratá őt ismét az egész nép.

35 Előjöve pedig mind az egész nép, hogy enni adjanak Dávidnak, mikor még a nap fenn vala, de megesküvék Dávid, ezt mondva: Úgy cselekedjék én velem az Isten most és ezután is, hogy míg a nap le nem megy, sem kenyereset, sem egyebet nem eszem.

36 Mely dolgot mikor az egész község megérte, igen tetszék nézik; valamint a többi dolga is, a mit a király cselekeszik vala, igen tetszék nézik.

37 És megérte azon a napon az egész nép és az egész Izráel, hogy nem a királytól volt, hogy Abnert, a Nér fiát megölték.

38 Monda pedig a király az Ő szolgáinak: Nem tudjátok-é, hogy nagy fejedelem esett ma el az Izráelben?

39 Én pedig ma erőtelen, noha felkent király vagyok; ezek pedig a Sérújának fiai hatalmasabbak nálammal. De fizessen meg az Úr annak, aki gonoszt cselekeszik, az Ő gonoszsága szerint.

4 Mikor pedig meghallotta Saul fia, hogy meghalt Abner

Hebronban, igen megfogyatkozék az Ő ereje. Sőt az egész Izráel megrémüle.

2 Két fővezére volt a Saul fiának, egyiknek neve Bahana és a másiknak neve Rékáb, Rimmonnak fiai, ki Beerótból való vala, a Benjámin fiai közül; mert Beerót is a Benjámin városai közé számlálhatatik.

3 Elfutottak vala pedig a Beerótbeliek Gittáimba, és lónek ott jövevények mind e mai napig.

4 Jonathánnak pedig, a Saul fiának volt egy sánta fia (öt esztendős vala, mikor Jezréelből hír jött Saul és Jonathán felől, és felvezé őt a dajkája, hogy elszaladjon vele; lón pedig, hogy mikor a dajka gyorsan futott, elesett, és megsántula), ennek neve vala Méfibóset.

5 Elmenének azért a Beerótbeli Rimmonnak fiai, Rékáb és Bahana, és bemenének Isbósetnek házába, mikor a nap legmelegebb vala és Ő déli álmát aluszsa vala.

6 Bemenvén azért ezek a ház belséjébe, gabonát vive, általában őt az ötödik oldalborda alatt; s Rékáb és az Ő atyafia, Bahana, elszaladának.

7 Mikor azért ezek a házba bementek, és Ő hálószobájában az ágyán feküvék, megsebesítvén megölték őt, s fejét levágva, felvették az Ő fejét, és egész éjjel mennek vala a sík mezőn.

8 És elvivék Isbóset fejét Dávidhoz Hebronba, és mondának a királynak: Ímholt Isbósetnek, Saul fiának, a te ellenségednek feje; a ki üldözé a te lelkedet, és az Úr bosszút állott e mai napon az én uramért, a királyért, Saulon és az Ő maradékán.

9 Felele pedig Dávid Rékábnak és Bahánának, az Ő atyafianak, a Beerótbeli Rimmon fiainak, és monda nézik: Él az Úr, ki az én életemet megszabadította minden nyomorúságból,

10 Hogy én azt, aki nékem hírt hozott vala, ezt mondva: Ímé meghalt Saul (és azt hitte, hogy azzal nékem örömet szerez), megragadván megöletém őt Siklágban, holott jutalmat kellett volna adnom

néki hírmondásáért: 11 Mennyivel inkább az istentelen embereket, kik ágyában, a maga házában ölték meg az igaz embert? Azért most vajjon ne kivánjam-é meg az ő vérét kezeitekből, hogy titeket eltöröljelek a földről? 12 Parancsola azért Dávid az ő szolgáinak, hogy megöljék őket; és elvagdalák kezeiket és lábaikat; és felakaszták őket Hebronban, a halastó mellett. Isbósetnek pedig fejét felhevén, eltemeték az Abner sírboltjába, Hebronban.

5 Eljövének pedig Dávidhoz Hebronba Izráelnek minden nemzetiségi, és szólának ilyenképen: Íme mi a te csontodból és testedből valók vagyunk, 2 Mert ennekkelőtte is, mikor Saul uralkodott felettünk, te vezérelted ki s be Izráelt, és az Úr azt mondotta néked: Te legelteted az én népemet, az Izráelt, és te fejedelem leszel Izráel felett. 3 Eljövének azért Izráelnek minden vénei a királyhoz Hebronba, és frigyet tőn velek Dávid király Hebronban az Úr előtt, és királylyá kenék Dávidot Izráel felett. 4 Harmincz esztendős vala Dávid, mikor uralkodni kezde, és negyven esztendeig uralkodék. 5 Hebronban uralkodék a Júda nemzetégén hétfoldig esztendeig és hat hónapig; és Jeruzsálemben uralkodék harminczháróm esztendeig az egész Izráel és Júda nemzetégein. 6 Felméne pedig a király és az ő népe Jeruzsálemben a Jebuzeusok ellen, kik azt a földet lakják vala, ők azonban azt mondák Dávidnak: Nem jóssz ide be, hanem a sánták és vakok elűznek téged! melylyel azt jelenték: Nem jó ide be Dávid. 7 Bevezé mindazáltal Dávid a Sion várát, és az immár a Dávid városa. 8 Mert azt mondá Dávid ama napon: mindenki, aki vágja a Jebuzeusokat, menjen fel a csatornahoz és vágja ott a sántákat és a vakokat, a kiket gyűlől a Dávid lelke. Ezért mondják: Vak és sánta ne menjen be a házba! 9 És lakozék Dávid abban a várban, és nevezé azt Dávid városának; és megépíté Dávid köröskörül, Milliót fogva befelé. 10 Dávid pedig folytonosan emelkedék és növekedék, mert az Úr, a Seregeknek Istene vala ő vele. 11 Követeket küldte pedig Hirám, Tírusnak királya Dávidhoz, és czédrusfákat is, ácsmestereket és kőmíveseket, és építének házat Dávidnak. 12 És belátta Dávid, hogy az Úr megerősítette őt az Izráel felett való királyságában, és hogy felmagasztal az ő királyságát az ő népéért, Izráelért. 13 Vőn pedig még magának Dávid ágyasokat, és feleségeket Jeruzsálemből, minekutána Hebronból oda ment; és lőnek még Dávidnak fiai és leányai. 14 És ezek a nevei azoknak, a kik Jeruzsálemben születtek: Sammua, Sóbáb, Nátán, Salamon, 15 Ibhár, Elisua, Néfeg, Jáfia, 16 Elisáma, Eljada és Elifélet. 17 Mikor pedig a Filiszteusok meghallották, hogy királylyá kenték Dávidot az Izráelen; felkelének mind a

Filiszteusok, hogy Dávidot megkeressék; melyet megérvén Dávid, aláméne az erőssége. 18 A Filiszteusok pedig elérkezének és elszéledének a Réfaim völgyében. 19 Megkérdez azért Dávid az Urat ilyen szóval: Elmenjek-é a Filiszteusok ellen? Kezembe adod-é őket? Felele az Úr Dávidnak: Menj el, mert kétség nélkül kezedbe adom a Filiszteusokat. 20 Elérkezék azért Dávid Baál Perázimba, és megveré ott őket Dávid, és monda: Szétszórta az Úr ellenségimet előttem, mint a víz szokott eloszlani; azért nevezé azt a helyet Baál Perázimnak. 21 És ott hagyák az ő bálványait, melyeket felszedének Dávid és az ő szolgái. 22 Azután ismét feljövének a Filiszteusok, és elszéledének a Réfaim völgyében. 23 Megkérdez azért Dávid az Urat, ki ezt felelé: Ne menj most reájok; hanem kerülj a hátuk mögé és a szederfák ellenében támadd meg őket. 24 És mikor a szederfák tetején indulásnak zaját fogod hallani, akkor indulj meg, mert akkor kimegy te előttem az Úr, hogy megverje a Filiszteusok táborát. 25 És úgy cselekedék Dávid, a mint megparancsolta vala néki az Úr: és vágta a Filiszteusokat Gibeától fogva, mind addig, míg Gézerbe mennél.

6 Összegyűjté ezek után Dávid az egész Izráelnek színét, harmincezer embert. 2 És felkelvén, elméne Dávid az egész néppel együtt, mely vele vala, Júdának városába, Bahalába, hogy elhozza onnét az Isten látóját, mely Névről, a Seregek Urának nevéről nevezették, ki ül a Kérubok között. 3 És tevék az Isten látóját új székérre, és elhozák azt Abinádábnak házától, mely vala a dombon, és Uzza és Ahió, Abinádáb fiai vezetik az új szekeret. 4 Elvívék azért azt az Abinádáb házából, mely a dombon vala, az Isten látójával, és Ahió a láda előtt megyen. 5 Dávid pedig és az egész Izráel népe örvendeznek vala az Úr előtt, jegenyefából való minden szerszámokkal, hegedűkkal, lantokkal, dobokkal, sípokkal és czimbalmokkal. 6 És mikor Nákonnak szérűjére jutának, kinyújtá Uzza az ő kezét az Isten látójára, és megtartá azt; mert az ökrök félremozdították vala. 7 Ennekük áráért felgerjede az Úr haragja Uzza ellen, és megölé ott őt az Isten vakmerősegéért: és meghala ott az Isten látája mellett. 8 És bosszankodék Dávid, hogy az Úr ilyen romlással rontotta meg Uzzát, és nevezé azt a helyet Péres Uzzának, mind e mai napig. 9 Megfélemlék azért Dávid azon a napon az Úrtól, és monda: Hogyan jőjjön az Úr látája én hozzám? 10 És nem akará Dávid magához vinni az Úrnak látóját Dávidnak városába, hanem letétét az Dávid a Gitteus Obed Edom házánál. 11 És lőn az Úrnak látája a Gitteus Obed Edom házánál három hónapig, és megáldá az Úr Obed Edomot és egész háznépét. 12 És megmondák Dávid királynak ilyen

szóval: Megáldotta az Úr az Obed Edom házát és mindenét, a mije van, az Isten lánzájáért. És elmenvén Dávid, elvívé az Isten lánzáját az Obed Edom házától Dávid városába vígassággal. 13 Mikor pedig azok, a kik az Úr lánzáját vitték, hat lépést mentek, áldozék ott egy ökröt és hízott borjút. 14 Dávid pedig teljes erejéből táncol vala az Úr előtt, és gyolcs efödöt övezdett magára Dávid. 15 Dávid azért és Izráelnek egész háza felvivék az Úr lánzáját éneklessel és trombitaszóval. 16 Lón pedig, hogy mikor az Úr lánzája Dávid városába ért, Mikál, Saulnak leánya kinéz vala az ablakon, és látván, hogy Dávid király ugrál és táncol az Úr előtt, megútlá őt szívében. 17 Mikor pedig bevitték az Úr lánzáját, és elhelyezék azt az ő helyére a sátornak közepére, melyet számára Dávid felállítatott: akkor áldozott Dávid egészen égőáldozatokat és hálaadó áldozatokat, az Úr előtt. 18 Mikor pedig elvégezte Dávid az egészen égőáldozatot, és a hálaadó áldozatot, megáldá a népet a Seregek Urának nevében. 19 És osztogattatta Dávid mind az egész népnek, Izráel egész seregének, férfiaknak és asszonyoknak, mindenkinék egy-egy lepényt, egy-egy darab húst, és egy-egy kalácsot; és elméne minden az egész nép, kiki az ő házához. 20 Mikor pedig Dávid hazament, hogy megáldja az ő háznépét is: kijöve Mikál, a Saul leánya Dávid eleibe, és monda: Mily dicsőséges vala ma Izráel királya, ki az ő szolgáinak szolgálói előtt felfosztózott vala ma, mint a hogy egy esztelen szokott felfosztózni! 21 És monda Dávid Mikálnak: Az Úr előtt, ki inkább engem választott, mint atyádat és az ő egész házanépét, hogy az Úr népének, Izráelnek fejedelme legyek, igen, az Úr előtt örvendezém. 22 Sőt minél inkább megalázom magamat és minél alábbvaló leszek a magam szemei előtt: annál dicséretremélőbb leszek a szolgálók előtt, a kikről te szólasz. 23 Ennekokáért Mikálnak, Saul leányának nem lón soha gyermeké az ő halálának napjáig.

7 Lón pedig, hogy mikor a király az ő palotájában üle, és az Úr mindenfelől békességet adott néki minden ellenségeitől, 2 Monda a király Nátán prófétának: Ímé lássad, én czédrusfából csinált palotában lakom, az Istennek lánzája pedig a kárpitok között van. 3 És monda Nátán a királynak: Eredj, s valami a te szívedben van, vidd véghez, mert az Úr veled van. 4 Azonban lón az Úr szava Nátához azon éjjel, mondván: 5 Menj el, és mondd meg az én szolgámnak, Dávidnak: Ezt mondja az Úr: Házat akarsz-é nékem építeni, hogy abban lakjam? 6 Mert én nem laktam házban attól a naptól fogva, hogy kihoztam Izráel fiait Égyptomból, mind e mai napig, hanem szüntelen sátorban és hajlékban jártam.

7 Valahol csak jártam Izráel fiai között, avagy szólottam-é csak egy szót is Izráel valamelyik nemzetsegének, a kinek parancsoltam, hogy legaltesse az én népemet Izráelt, mondván: Miért nem építettetek nékem czédrusfából való házat? 8 Most azért ezt mondd meg az én szolgámnak, Dávidnak: Ezt mondja a Seregeknek Ura: Én hoztalak kitégéd a kunyhóból, a juhok mögül, hogy légy fejedelem az én népem felett, az Izráel felett; 9 És veled voltam mindenütt, valahová mentél, és kiirtottam minden ellenségeidet előtted; és nagy hírnevet szerztem néked, mint a nagyoknak hírneve, a kik e földön vannak. 10 Helyet is szerzék az én népemnek Izráelnek, és ott elplántálám őt, és lakozék az ő helyében, és többé helyéből ki nem mozdítattak, és nem fogják többé az álhokságnak fiai nyomorgatni őt, mint annakelőtte, 11 Attól a naptól fogva, hogy bírákat rendeltem az én népem az Izráel felett. Békességet szereztem tehát néked minden ellenségeidől. És megmondotta néked az Úr, hogy házat csinál néked az Úr. 12 Mikor pedig a te napjaid betelnek, és elaluszol a te atyáiddal, feltámasztom utánad a te magodat, mely ágyékozból származik, és megerősítem az ő királyságát: 13 Az fog házat építeni az én nevemnek, és megerősítem az ő királyságának trónját mindörökké. 14 Én leszek néki atya, és ő lészen nékem fiam, a ki mikor goroszul cselekszik, megfenyítem őt emberi veszszővel és emberek fainak büntetésével; 15 Mindazáltal irgalmasságomat nem vonom meg tőle, miképen megvonám Saultól, a kit kivágék előtted. 16 És állandó lészen a te házad, és a te országod mindörökké tiéd lészen, és a te trónod erős lészen mindörökké. 17 Mind e beszéd szerint, és minden e látás szerint szóla Nátán Dávidnak. 18 Bemenvén azért Dávid király, leborula az Úr előtt, és monda: Micsoda vagyok én, Uram Isten! és micsoda az én házam népe, hogy engem ennyire elővitték! 19 És ez még csekélynek tetszett néked, Uram Isten! hanem ímé szólasz a te szolgádnak háza felől messze időre valókat; és ez törvény az emberre nézve, Uram Isten! 20 De mi szükség Dávidnak többet szólani néked, holott te jól ismered, Uram Isten, a te szolgádat? 21 A te igéretedért, és a te jóakaratod szerint cselekedted mindezeket a nagy dolgokat, hogy megjelentsd a te szolgádnak. 22 Ennekokáért felmagasztaltattál, Uram Isten: mert senki sincs olyan, mint te, és rajtad kívül nincsen Isten, mind a szerint, a mint hallottuk a mi füleinkkel. 23 Mert melyik nép olyan, mint a te néped, az Izráel, melyért elment volna az Isten, hogy megváltsa magának való népül, és magának nevet szerezzen, és érettetek oly nagyokat cselekedjék és országodért oly csudálatos dolgokat néped előtt, melyet megszabadítottál Égyptomból, a pogányoktól és

isteneiktől. 24 Mert megerősítettek magadnak a te népedet, az Izráelt, népedül mindörökké; és te voltál, Uram, nézik Istenök. 25 Most annakokáért, Uram Isten, a mit szóltál a te szolgád felől, és az ő háza felől, teljesítsd be mindörökké; és cselekedj úgy, a mint szólottál; 26 Hogy felmagasztaltassék a te neved mindörökké, ilyen szókkal: A Seregeknek Ura az Izráelnak Istene, és Dávidnak, a te szolgádnak háza legyen állandó te előtted! 27 Mert megjelentettek a te szolgádnak fülébe, óh Seregeknek Ura és Izráelnak Istene, ezt mondván: Házat építék néked. Ezért készítetek szolgádat az ő szíve, hogy ilyen könyörgéssel könyörögjön hozzád. 28 Most azért, óh Uram Isten, (mert te vagy az Isten, és a te beszéded igazság, és te mondottad ezt a jót a te szolgád felől), 29 Legyen a te jókaratodnak áldása a te szolgádnak házán, hogy legyen előtted mindörökké; mert te szólottál, Uram Isten, azért a te áldásoddal áldassák meg a te szolgádnak háza mindörökké.

8 Ezek után megveré Dávid a Filiszteusokat, és megalázá őket: és elfoglalá Dávid a Filiszteusok kezéből Méteg Ammát. 2 És megveré a Moábitákat is, és kötéllel mérte meg őket, lefektetvén őket a földre; két kötéllel mérte azokat, a kik megölendők, és egy teljes kötéllel azokat, a kik életben hagyandók valának; és a Moábiták Dávidnak adófizető szolgái lőnek. 3 Megveré Dávid Hadadézert is, Réhóbnak fiát, Czóbának királyát, mikor elméne, hogy hatalmát kiterjessze az Eufrátes folyó vizéig. 4 És foglyul ejtett Dávid közülök ezer és hétszáz lovagot, és húszezer gyalog embert; és inaikat elvagdaltatta Dávid minden szekeres lovagnak és csak száz szekérbe valót hagyott meg közülök. 5 Eljövénék pedig a Siriabeliek Damaskusból, hogy megsegítsék Hadadézert, Czóbának királyát; és levága Dávid a Siriabeliek közül huszonkétezer férfit. 6 És helyeze Dávid állandó sereget a damaskusi Siriába; és a Siriabeliek Dávidnak adófizető szolgái lettek. És megoltalmazá az Úr Dávidot valahová megyen vala. 7 És elvezé Dávid az arany paizsokat is, melyek Hadadézer szolgáin valának, és bevívé azokat Jeruzsálembe. 8 Hoza annakfelette Dávid király a Hadadézer városából, Bétákhból és Berótaiból felette igen sok rezet. 9 Mikor pedig meghallá Tói, Hamát királya, hogy megverte Dávid Hadadézernek minden seregeit; 10 Küldé Tói Jórámot, az ő fiát Dávid királyhoz, hogy békességesen köszöntse őt, és áldja, hogy harczolt Hadadézer ellen és megverte őt (mert Hadadézer Tójával is hadakozik vala). És a Tói fia kezében aranyból, ezüstből és rézből való edények valának, 11 Melyeket Dávid király az Úrnak szentele, azzal az ezüsttel és aranynyal együtt, a melyet az Úrnak

szentele mind ama népektől, a kiket meghódoltatott; 12 A Siriabeliek től, Moábitáktól, az Ammon fiaitól, a Filiszteusoktól, az Amálekáktól és a Réhób fiától, Hadadézertől, Czóbának királyától nyert prédából. 13 És hírnevet szerze Dávid, a mikor visszatért, miután a Siriabelieket levezte a sós völgyben, tizenyolczeret. 14 Az Idumeusok közé is állandó sereget rendele, egész Idumeába állandó sereget rendele, és az Idumeusok mind Dávid szolgái lettek. És megoltalmazá az Úr Dávidot, valahová megyen vala. 15 Uralkodék azért Dávid az egész Izráelen, és szolgáltat vala Dávid az egész nép között ítéletet és igazságot. 16 Fővezére volt Joáb, Sérújának fia, Jósafát pedig, Ahiludnak fia, emlékíró vala. 17 Sádók pedig, Akhitóbnak fia, és Akhimélek, Abjátárnak fia papok valának, és Sérája íródeák. 18 Benája Jéhójadának fia, a Kereteusok és Peleteusok előljárója, a Dávid fiai pedig fők valának.

9 Monda pedig Dávid: Maradt-é még valaki a Saul házanépe közül, hogy irgalmasságot cselekedjem ő vele Jonathánért? 2 Vala pedig Saul házából egy szolga, kinek neve vala Siba, kit Dávidhoz szolgáltatnak, és monda a király néki: Te vagy-é Siba? Felele: Én vagyok a te szolgád. 3 Akkor monda a király: Maradt-é még valaki a Saul házanépe közül, hogy cselekedjem vele az Isten irgalmasságát? Felele Siba a királynak: Van még Jonathának egy fia, ki mind a két lábára sánta. 4 Monda néki a király: Hol van? És monda Siba a királynak: Ímhol az Ammiel fiának, Mákirnak házában van Ló-Debárban. 5 Akkor elkülde Dávid király, és elhozatá őt a Mákirnak, az Ammiel fiának házából Ló-Debáról. 6 És mikor megérkezett Dávidhoz Méfibóset, Jonathának a Saul fiának fia, arczzal leborula, és tisztességet tón néki; és monda Dávid: Méfibóset! ki felele: Ímhol a te szolgád. 7 Monda néki Dávid: Ne félj; mert kétség nélkül irgalmasságot cselekeszem veled Jonathánért, a te atyádért; és visszaadom néked Saulnak, a te nagyatádnak minden majorságát, és néked mindenkor asztalomnál lesz ételed. 8 Akkor fejet hajta Méfibóset, és monda: Micsoda a te szolgád, hogy a holt ebre reá tekintettél, minemű én vagyok? 9 Szólítá azután a király Sibát, Saulnak szolgáját, és monda néki: Valamije volt Saulnak és egész háznépének, mindazokat a te urad fiának adtam. 10 A majorságnak azért te viseljed gondját, és a te fiaid és szolgáid, és beszolgáltassad, hogy legyen a te urad fiának kenyere, melylyel éljen. Méfibóset pedig, a te uradnak fia, az én asztalomnál eszik mindenkor. Vala pedig Sibának tizenöt fia és húsz szolgája. 11 Felele Siba a királynak: Valamit az én uram, a király parancsol nékem, szolgájának, a képen cselekeszik a te szolgád. És Méfibóset az én asztalomnál eszik, mint a király fiainak egyike. 12 Vala

pedig Méfibósetnek egy fiacskája, kinek neve Mika vala; a Siba házában lakozók pedig mindenjában Méfibóset szolgái valának. 13 Méfibóset tehát Jeruzsálemben lakozék, mert mindenkor a király asztalánál eszik vala; és ő mind a két lábára sánta vala.

10 Lőn pedig azután, meghala az Ammon fiainak királya, és uralkodék helyette Hánón, az ő fia. 2 És monda Dávid: Irgalmasságot teszek Hánonnal, Náhás fiával, miképen az ő atya is velem irgalmasságot tett; és hozzá külde Dávid, hogy vigasztalja őt szolgái által atya halála felől. Mikor Dávid szolgái Ammon fiainak földére érkezének: 3 Mondának az Ammon fiainak vezérei Hánonnak, az ő uroknak: Vajon becsüli-é Dávid ezzel előttem a te atyádat, hogy hozzád vigasztalókat küldött? Vajon Dávid nem inkább azért küldötte-é hozzád szolgáit, hogy a várost megszemlélijék és kikémeleljék és teljesen elpusztítsák. 4 Elfogatá azért Hánón a Dávid szolgáit, és szakáloknak felét lenyiratá, és ruháikat félben elmetszeté az alfelekig, és elbocsátá őket. 5 A mint ezt Dávidnak hírűl hozták, eleikbe külde, (mert ezek az emberek igen meggyalázattak) és ezt izené a király: Maradjatok Jerikhóban mindaddig, míg megnevedik szakálotok; és úgy jöjjetek haza. 6 Látván pedig az Ammon fiai, hogy gyűlöltekké lettek Dávid előtt, követet küldének az Ammon fiai, és felfogadák Síriában a Béth-Réhóbbelieket és ugyancsak Síriában a Czóbeusokat, húszezer gyalogot, és Maakanak királyát ezer emberrel, és a Tóbbeliek, tizenkétezer embert. 7 A mint ezt Dávid meghallá, elküldötte Joábot és a vitézeknek egész sereget. 8 Kivonulának az Ammon fiai is, és csatarendbe álltak a kapu bejárata előtt. A Siriabeli Czóbeusok, Réhóbbeliek, Tóbbeliek és Maaka magukban valának a mezőn. 9 Látván pedig Joáb, hogy mind elői, mind hátul ellenseg van ő ellene, kiválogatá az Izráel népének színét, és a Siriabeliek ellenében állítá fel. 10 A népnek maradékát az ő öccsének, Abisainak vezetésére bízta, hogy felállítsa azt Ammon fiainak ellenében. 11 És monda: Ha erősebbek lesznek a Siriabeliek nálamnál, nékem segítségül légy. Ha pedig az Ammon fiai náladnál hatalmasabbak lesznek, elmegyek, hogy megsegítselek. 12 Légy erős és legyünk bátrak a mi nemzetünkért és a mi Istenünknek városaiért; és az Úr cselekedj úgy, a mint néki tetszik. 13 Elérkezék azért Joáb és az ő vele való sereg a Siriabeliek ellen az ütközetre, és megfutamodának ő előtte. 14 Látván pedig az Ammon fiai, hogy megfutamodtak a Siriabeliek, megfutamodának ők is Abisai előtt, és beszaladának a városba; és megtére Joáb az Ammon fiaitól és méne Jeruzsálembe. 15 Mikor pedig

látták a Siriabeliek, hogy megverettettek az Izráeliták által, ismét együvé gyülekezének. 16 És elkülde Hadadézer, és elhozatá a Siriabelieket, a kik a vizen túl valának, és jövénék Helámba; és Sobák, Hadadézernek fővezére volt élükön. 17 Megízenék pedig Dávidnak, a ki egybegyűjté egész Izráelt, és általméne a Jordánon, és juta Hélámhöz: és sereget rendelének a Siriabeliek Dávid ellen, és megüközének vele. 18 De a Siriabeliek megfutamodtak Izráel előtt, és levága Dávid a Siriabeliek közül hétszáz szekerest és negyvenezet lovagot, Sobákat is, a seregnék fővezérét megölé; és ugyanott meghala. 19 Mikor pedig látták mindenek a királyok, a kik Hadadézernek szolgái valának, hogy az Izráel által megverettek, békét kötöttek Izráellel és nékik szolgálának; és nem merének többé a Siriabeliek kijóni az Ammon fiainak segítségére.

11 Lőn pedig az esztendő fordulásakor, mikor a királyok hadba szoktak menni, elküldé Dávid Joábot és az ő szolgáit ő vele, és mind az egész Izráelt, hogy elveszessék az Ammon fiait, és megszállják Rabba városát; Dávid pedig Jeruzsálemben maradt. 2 És lőn estefelé, mikor felkelt Dávid az ő ágyából, és a királyi palota tetején sétálna: láta a tetőről egy asszonyt fürdeni, ki igen szép termetű vala. 3 És elkülde Dávid, és tudakozódék az asszony felől, és monda egy ember: Nemde nem ez-é Bethsabé, Eliámnak leánya, a Hitteus Uriás felesége? 4 Akkor követeket külde Dávid, és elhozatá őt; ki beméne ő hozzá, és vele hála, mikor az ő tiszttálatosságából megtisztult; és annakutána visszaméne az ő házához. 5 És fogada méhében az asszony, és elküldvén, megízené Dávidnak ilyen szóval: Teherbe estem! 6 Akkor Dávid izene Joábnak: Küldd haza hozzá a Hitteus Uriást; és elküldé Joáb Uriást Dávidhoz. 7 Mikor pedig eljutott Uriás ő hozzá, megkérde őt Dávid Joábnak békessége felől, a népnek békessége felől és a harcz folyása felől. 8 Ezután monda Dávid Uriásnak: Menj haza, és mosd meg lábaidat; kimenvén pedig Uriás a király házából, a király ajándékot külde utána. 9 Uriás azonban lefeküvén a királyi palota bejárata előtt az ő urának minden szolgáival, és nem méne a maga házához. 10 És megjelenték Dávidnak, mondva: Nem ment le Uriás az ő házához. Akkor monda Dávid Uriásnak: Nemde nem útról jöttél-é? Miért nem mentél le a te házadhoz? 11 Felele Uriás Dávidnak: Az Isten látája, Izráel és Júda nemzetége sátorokban laknak, és az én uram Joáb, és az én uramnak szolgái a nyílt mezőn táboroznak: hogy mennék én be az én házamba, hogy egyem és igyam és feleségemmel háljak? Úgy élj te és úgy éljen a te lelked, hogy nem mívelem azt! 12 Monda azért

Dávid Uriásnak: Maradj itt ma is, és holnap elbocsátok. Ott marada azért Uriás Jeruzsálemben az nap és más napra kelve is. 13 Ennekutána hivatá ót Dávid, és ő vele evék és ivék, és lerészegíté őt, és kiméne estve aludni az ő ágyára, az ő urának szolgáival együtt, de házához nem méne alá. 14 Megvirradván pedig, levelet írta Dávid Joábnak, melyet Uriártól küldött el. 15 Írá pedig a levélben, mondván: Állassátok Uriást legelől, ahol a harcz legehevesebb és háta mögül fussatok el, hogy megölettessék és meghaljan. 16 Lón azért, hogy mikor ostromlá Joáb a várost, állatá Uriást arra a helyre, ahol tudja vala, hogy erős vitézek vannak. 17 Kijövén azért a városbeli nép, megharczolának Joábbal, és elhullának egyesek a nép közül, Dávid szolgái közül, és a Hitteus Uriás is meghala. 18 Követet külde akkor Joáb, és megízené Dávidnak az ütközetnek egész lefolyását. 19 És megparancsolá a követnek, mondván: Ha az ütközetnek egész lefolyását teljesen előadtad a királynak, 20 És ha a király haragra lobbanva azt mondja néked: Miért mentetek olyan közel a városhoz harcözni? Avagy nem tudtatók-e, hogy lelövöldöznek a kőfarlór? 21 Kicsoda ölte meg Abiméleket, a Jérubbóset fiát? Nemde nem egy asszony üté-é agyon a kőfarlór egy malomkődarabbal és meghala Tébesben? Azért miért mentetek közel a kőfalhoz? Akkor mondd meg: A te szolgád a Hitteus Uriás is meghalt. 22 Elméne azért a követ, és mikor megérkezett, elbeszélte Dávidnak mindazt, a mivel megbízta volt őt Joáb. 23 És monda a követ Dávidnak: Azok az emberek erőt vettek felettünk, és a mezőre kijöttek ellenünk, de mi visszaűztük őket a kapu bejáratáig; 24 Azonban a kőfarlór lövöldözének a nyilasok a te szolgáidra, és a király szolgái közül egyesek meghaltak; és a te szolgád, a Hitteus Uriás is meghalt. 25 Monda azért Dávid a követnek: Ezt mondjad Joábnak: Ne bánkódjál a miatt; mert a fegyver úgy megemészt egyet, mint mást. Fokozzad azért támadásodat a város ellen, hogy elpusztítsad azt. Így biztasd őt. 26 Meghallá pedig Uriásnak felesége, hogy meghalt Uriás, az ő férje, és siratá az ő férjét. 27 És mikor a gyászolásnak ideje eltelte, érette külde Dávid és házába viteté őt és lón néki felesége, és szüle néki egy fiat. De ez a dolog, a melyet Dávid cselekedett, nem tetszik az Úrnak.

12 Elküldé azért az Úr Dávidhoz Nátán prófétát, ki bemenvén hozzá, monda néki: Két ember vala egy városban, egyik gazdag, a másik szegény. 2 A gazdagnak felette sok juhai és ökre valának; 3 A szegénynek pedig semmije nem vala egyéb egy kis nőstény báránykájánál, a melyet vett és táplált vala, s felnevelkedett nála gyermekivel

együtt; saját falatjából evett és poharából ivott és keblén aludt, és néki olyan vala, mintegy leánya. 4 Mikor pedig utazó vendége érkezett a gazdagnak: sajnált az ő ökrei és juhai közül hozatni, hogy a vendégnek ételt készítsen belőle, aki hozzá ment vala; hanem elvezé a szegénytől az ő bárányát, és azt főzeté meg a vendégnek, aki hozzá ment. 5 Akkor felgerjede Dávidnak haragja az ember ellen, és monda Nátánnak: Él az Úr, hogy halálnak fia az az ember, aki azt cselekedte. 6 A bárányért pedig négy annyit kell adnia, mivelhogy ezt mivelte, és annak nem kedvezett. 7 És monda Nátán Dávidnak: Te vagy az az ember! Ezt mondja az Úr, Izráelnek Istene: Én kentelek fel téged, hogy király légy Izráel felett, és megszabadítottalak téged a Saul kezéből. 8 És néked adtam a te urad házát, és a te uradnak feleségeit a te kebeledbe; ennek felette néked adtam Izráelnek és Júdának házát; és ha még ez kevés volt, ezt s ezt adtam volna néked. 9 Miért vetted meg az Úrnak beszédét, oly dolgot cselekedvén, mely útálatos ő előtte? A Hitteus Uriást fegyverrel ölted meg, és az ő feleségét magadnak vettet feleségül; magát pedig az Ammon fiainak fegyverével ölted meg. 10 Most azért ne távozzék el a fegyver soha házadóból, mivel megúltál engem, és a Hitteus Uriás feleségét elvettek, hogy feleséged legyen. 11 Ezt mondja az Úr: Íme én épen a saját házadból bocsátok reád csapásokat, és feleségeidet szemed láttára veszem el, és adom más felebarátodnak, és hál a te feleségeiddel fényes nappal. 12 Mert te titkon cselekedtél; de én az egész Izráel előtt és napvilágánál cselekeszem azt. 13 Monda azért Dávid Nátánnak: Véleztem az Úr ellen! És monda Nátán Dávidnak: Az Úr is elvette a te bűnödet, nem fogsz meghalni. 14 Mindazáltal, mivel alkalmat adtál a gyalázásra az Úr elleniségeinek e dologban: a te fiad is, aki lett néked, bizonynal meghal. 15 Ezekután elméne Nátán az ő házához. És megveré az Úr a gyermeket, akit az Uriás felesége szült vala Dávidnak; és megbetegedék. 16 És könyörge Dávid az Istennek a gyermekért, és bőjtöle is Dávid, és bemenvén, a földön feküvék éjjel. 17 Felkelének azért az ő házának vénei és menének ő hozzá, hogy felemeljék őt a földről: de nem akará, és nem is evék ő velek kenyerset. 18 Hetednapra azért meghala a gyermek, és nem merik vala a Dávid szolgái néki megmondani, hogy meghalt a gyermek, mert ezt mondójával: Íme, még mikor a gyermek él, szólottunk néki és meg sem hallotta szónkat; hogyan mondanánk meg néki, hogy meghalt a gyermek, hogy magának bajt szerezzen? 19 Látván pedig Dávid, hogy az ő szolgái suttognak, eszébe vevé Dávid, hogy meghalt a gyermek, és monda Dávid az ő szolgáinak: Meghalt-é a gyermek? Azok mondának:

Meghalt. 20 Felkelvén azért Dávid a földről, megmosdék és megkené magát és más ruhát vőn magára, és bemenvén az Úr házába, imádkozék. Azután beméne a maga házába, és kérésére kenyeret vivének eleibe, és evék. 21 Akkor mondának az Ő szolgái néki: Mi dolog ez, a mit mítveltél? Míg a gyermek élt, bőjtöltél és sirtál; most pedig, hogy meghalt a gyermek, felkelél és kenyeret ettél. 22 Monda Ő: Míg a gyermek élt, addig bőjtöltem és sírtam; mert ezt mondottam: Ki tudja, talán az Úr könyörül rajtam, és megél a gyermek. 23 De most, hogy meghalt, vajon miért bőjtölnék? Vajon visszahozhatom-e azzal? Én megyek Ő hozzá, de Ő nem jő ide vissza én hozzáim. 24 És megvigasztalá Dávid az Ő feleségét, Bethsabét, és beméne hozzá, és vele hála. És Ő szült fiat, és nevezé annak nevét Salamonnak, és az Úr szereté azt, 25 A mint megiziente vala Nátán próféta által, ki nevezé az Ő nevét Jedidjának, az Úrért. 26 Joáb pedig hadakozék az Ammon fiainak városa, Rabba ellen, és megvevé a királyi várost. 27 És követeket külde Dávidhoz Joáb ilyen követséggel: Hadakoztam Rabba ellen, és meg is vettetem a városnak egyik részét, ahol a víz van. 28 Most azért gyűjtsd egybe a népnek maradékát, és szállj táborkba a város ellen, foglald el azt, nehogy valamiképen, ha én foglalnám el, róla nevezessék az én nevem. 29 Egybegyűjté azért Dávid mind az egész népet, és aláméne Rabba ellen, és harczola ellene, és elfoglalá azt. 30 És elvezé az Ő királyuknak koronáját annak fejéről, melynek súlya egy tálentum arany volt, és drága kövekkel vala rakva, és lőn a Dávid fején, és a városból felette sok zsákmányt hozott el. 31 A népet pedig, mely benne vala, kihozatá, és némelyét fűrész, némelyét vasborona alá, némelyét fejsze alá vetteté; némelyeket mészkemenczén vitt által, és így cselekedék az Ammon fiainak minden városával. Haza méne azután Dávid és az egész nép Jeruzsálembe.

13 Lőn ennekutána, hogy Absolonnak, Dávid fiának igen szép huga vala, kinek neve Támár vala; és Amnon, a Dávid fia megiseréte Őt. 2 Igen nagy gyötrelemben vala pedig Amnon, úgy hogy beteggé lett az Ő hugáért, Támárért; mert szűz vala, és Amnon előtt lehetetlennek tünt fel, hogy rajta valamit elkövessen. 3 Vala azonban Amnonnak egy barátja, kinek Jonadáb vala neve, Simeának, Dávid testvéreinek fia; Jonadáb pedig igen eszes ember vala. 4 Ki monda néki: Mi az oka, hogy te naponként soványodol, királynak fia? Nem mondhatnád-é meg nékem? És monda néki Amnon: Támárt, Absolon öcsémnek hugát igen szeretem. 5 És monda néki Jonadáb: Feküdj le ágyadba, és tudd betegnek magadat. És ha eljön atyád, hogy meglátogasson, mondd

azt néki: Jőjjön ide, kérlek, Támár, az én hugom, hadd adjon ennem; és itt szemem előtt készítse el az ételt, hogy én is lássam, és az Ő kezéből egyem. 6 Lefeküvék azért Amnon, és tetteté, mintha beteg volna; mikor azután eljött a király, hogy Ő meglátogassa, monda Amnon a királynak: Kérlek, hadd jőjjön ide hozzáim Támár hugom, hadd csináljon előttem egy pár bélést, és hadd egyem az Ő kezéből. 7 Elkülde azért Dávid a Támár házához, ezt izenven: Eredj el mindenjárt az Amnon bátyád házához, és készíts valami enniávalót néki. 8 Beméne azért Támár az Amnon bátyja házába, Ő pedig fekszik vala. És lisztet vévén, meggyúrás és bélést csinálja Ő előtte, és megfőzé a bélést. 9 Előhöz a annakutána a serpenyőt, és kitölté eleibe; de Ő nem akara enni. És monda Amnon: Küldjetek ki mellőlem mindenkit; és kimenének mindenjában előle. 10 Akkor monda Amnon Támárnak: Hozd be a kamarába az étket, hadd egyem kezedből; vevé azért Támár a bélést, melyet készített vala, és bevíve Amnon bátyának az ágyasházba. 11 És eleibe vivé, hogy egyék, és megragadá Őt, és monda néki: Jőjj, feküdj mellém, húgom. 12 Ő pedig monda néki: Ne, bátyám, engem meg ne ronts, mert nem szoktak így cselekedni Izráelben, ne kövess el ilyen gyalázatot. 13 És én, ugyan hová vigyem szégyenemet? Te pedig olyan leszel Izráelben, mint egy bolond. Azért kérlek, szólj a királynak, mert nem fog megtagadni engem tőled. 14 Ő azonban nem akart szavára hallgatni, hanem erősebb levén nála, erőt vett rajta, és vele feküvék. 15 És meggyűlölé Őt Amnon felette igen, mert nagyobb lőn gyűlölete, melylyel gyűlölte Őt, a szeretetnél, melylyel Őt megszerette vala. És monda néki Amnon: Kelj fel, eredj dolgodra. 16 Ki felele néki: Ne kövess el nagyobb gonoszságot annál, a melyet rajtam véghezvittél, hogy elűzz engem. Ő azonban nem akart reá hallgatni, 17 Hanem beszólítá szolgáját, aki néki szolgál vala, és monda: Üzd ki Őt gyorsan előlem, és zárd be az ajtót utána. 18 Vala pedig Ő rajta igen szép tarka szoknya, a mindenben a király leányai szoktak járni, míg szűzek valának. Kiúzé azért Ő a szolga, és bezárá az ajtót utána. 19 Hamut hinte azért Támár az Ő fejére, és a tarka szoknyát, mely rajta volt, meghasogatá, kezét pedig fejére tevén, jaigatva jár vala. 20 És monda néki a bátyja, Absolon: Talán Amnon bátyád volt veled? Azért hallgass most, hugom, mert atyádfia, ne bánkódjál azon felettébb. Lakozék azért Támár nagy árváságban az Ő bátyának, Absolonnak házában. 21 Dávid király pedig hallván mindezeket, felette igen megharaguék. 22 Nem szóla pedig semmit felőle Absolon Amnonnak, sem jót, sem gonoszt; mert igen gyűlöli vala Absolon Ammont, mivelhogy megszeplősítette az Ő hugát, Támárt. 23 És lőn két esztendő

mulva, mikor Absolonnak juhait nyírták Baál-Hásorban, mely Efraimban van, meghívá Absolon mind a király fiait. **24** Beméne Absolon a királyhoz is, és monda: Ímé most nyírják a te szolgádnak juhait, azért jőjjön el kérem a király és az ő szolgái a te szolgáddal. **25** Monda a király Absolonnak: Ne, fiám, ne menjünk el mindenjában, hogy meg ne terheljünk téged. És ismét erőlteti vala őt, de nem akara elmenni, hanem megáldá őt. **26** Monda mégis Absolon: Ha nem, úgy jőjjön el velünk Amnon, az én testvérem. Felele néki a király: Miért menne el veled? **27** Mikor pedig erőltette őt Absolon, elbocsátá ő vele Amnont is és mind a király fiait. **28** Parancsol pedig Absolon az ő szolgáinak, ezt mondván: Kérlek, vigyázzatok, és mikor Amnon a bortól jókedvű lesz és mondomban néktek: akkor üssétek le Amnont és öljétek meg őt, semmit ne féljetek, hiszen én parancsoltam néktek, legyetek bátrak, ne féljetek. **29** Úgy cselekednének azért az Absolon szolgái Amnonnal, a mint Absolon parancsolta vala. A király fiai pedig mindenjában felkelének, és ki-ki öszvérére ülé, és elszaladának. **30** Mikor pedig még az útban voltak, a hír eljutott Dávidhoz, mondván: Mind megölte Absolon a király fiait, egy sem maradt meg közülök. **31** Akkor felkele a király, megszagatáruháit, és a földre feküvék, és az ő szolgái mindenjában megszagatott ruhában állanak vala előtte. **32** Szóla pedig Jonadáb, Simeának, a Dávid testvérének fia, és monda: Ne mondja azt az én uram, hogy a királynak minden fiait megölték, mert csak Amnon halt meg egyedül; mert attól a naptól fogva, hogy az ő hugát megszeplősítette, Absolonnak minden szájában volt ez a doleg. **33** Ne vegye azért szívére az én uram, a király, azt gondolván, hogy a királynak minden fiai meghaltak, mert csak Amnon halt meg egyedül. **34** Absolon pedig elmenekült. És felelmelevén az őről az ő szemeit, látá, hogy sok ember jő az úton ő mögötte, a hegyoldalon. **35** És monda Jonadáb a királynak: Ímé jőnek a király fiai; a mint a te szolgád mondá, úgy történt. **36** És lőn, a mint megszünt beszélni, megérkezének a király fiai, és szavokat felelmelevén, sírának; és maga a király is és az ő szolgái mindenjában felette igen sírának. **37** Absolon pedig elfuta, és méne Talmaihoz, Ammihir fiához, Gessurnak királyához. És Dávid minden nap siratá az ő fiát. **38** Absolon pedig, minekutána elfutott és Gessurba ment, három esztendeig volt ott. **39** Dávid király pedig felhagyott azzal, hogy Absolon ellen menjen, mert megvigasztalódott Amnon felől, hogy meghalt.

14 Észrevévén Joáb, Sérújának fia, hogy a királynak szíve vágyakozik Absolon után, **2** Elkülde Joáb Tékoá városába, és hozata onnét egy asszonyt, ki igen eszes vala,

és monda néki: Kérlek tetessed, mintha nagy keserűséged volna, és öltözzél fel gyászruhába, és olajjal se kend meg magadat; és légy olyan, mint aféle asszony, ki sokáig siratta halottját. **3** És menj be a királyhoz, s így és így szólj hozzá. És Joáb szájába adta, hogy mit kelljen szólani. **4** Szóla azért a Tékoabeli asszony a királynak, minekutána arczca al földre leborult, és térdet-fejet hajtott, és monda: Segíts meg, óh király! **5** És monda néki a király: Mi bajod van? Felele az: Óh, én özvegyasszony vagyok, mert az én férjem meghalt. **6** És a te szolgálódnak két fia vala, kik összevesztek a mezőn, és mivel nem vala senki, a ki őket megvédté volna, az egyik megsérte a másikat és megölé. **7** És ímé az egész háznép ellene támadott a te szolgálóleányodnak, és ezt mondják: Add kezünke az ő testvérének gyilkosát, hadd öljük meg őt az ő testvérének lelkéért, a kit megölt, és veszessük el az örököst is. Így akarják eloltani a kicsiny szíkrácskát, a mely nékem megmaradt, hogy az én férjemnek ne maradjon se neve, se maradéka a föld színén. **8** Monda azért a király az asszonynak: Menj el házadhoz, és parancsolok a te dolgod felől. **9** Felele pedig a Tékoából való asszony a királynak: Uram király, én rajtam legyen a bűn súlya és az én atyámnak házán, de a király és az ő trónja ártatlan leszen. **10** Monda erre a király: A ki te ellened szól, hozd ide előmbé, és többé nem fog illetni téged. **11** Akkor ő monda: Emlékezzék meg kérlek, a király az Úrról, a te Istenedről: hogy a vérbosszúl ne szaporítsa a pusztulást, és hogy az én fiamat ne veszessék el. Felele a király: Él az Úr, hogy a te fiadnak egy hajszála sem esik le a földre. **12** És monda az asszony: Kérlek, hadd szóljon a te szolgálód csak egy szót az én uramnak, a királynak; és ő monda: Szólj. **13** Akkor monda az asszony: Miért gondoltál ehhez hasonló dolgot az Isten népe ellen (mert mivel a király ezt a szót szólotta, mintegy maga is bűnös), hogy a király azt, a kit eltasztott magától, nem hívatja vissza? **14** Mert bizonyára meg kell halunk, és olyanok vagyunk, mint a víz, mely a földre kiöntetvén, fel nem szedhető, és az Isten egy lelke sem akar elvenni, hanem azt a gondolatot gondolja magában, hogy ne legyen számítetve előtte az eltasztott sem. **15** Most annakokáért azért jöttem ide, hogy én szólnek a királynak, az én uramnak, noha sokan rettentettek engem ettől; mindenáltal azt mondotta a te szolgálód: Mégis beszélek a királyyal, hátha megteszi a király, a mit az ő szolgálóleánya mond. **16** Igen, meghallgatja a király, és megszabadítja az ő szolgálóleányát annak kezéből, a ki engem el akar veszteni és velem együtt az én fiamat az Istennek örökségéből. **17** Annakfelette ezt gondolta a te szolgálóleányod: Az én uramnak, a királynak beszéde szerezzen nyugodalmat, mert mint az Istennek

angyal, olyan az én uram, a király, mivelhogy meghallgatja mind a jót, mind a goroszt. És az Úr a te Istened legyen te veled. **18** És felelén a király, monda az asszonynak: Kérlek, ne tagadd meg, a mit tőled kérek. És monda az asszony: Mondja el az én uram, a király, kérlek! **19** És monda a király: Vajon mindezekben nem a Joáb keze vané veled? Felele az asszony, és monda: Él a te lelked, óh uram, király, hogy sem jobbra, sem balra nem lehet térti attól, a mit az én uram, a király szól; mert a te szolgád Joáb hagyta ezt nékem, és mindezeket a szókat ő adta a te szolgálóleányodnak százába. **20** Hogy a dolognak más fordulatot adjon, azért tette ezt Joáb, a te szolgád. De az én uram bölcs, az Isten angyalának bölcsesége szerint, hogy minden észrevegyen, a mi a földön van. **21** Akkor monda a király Joábnak: Ímé megteszem ezt a dolgot. Eredj el, és hozd haza az én fiamat, Absolon. **22** És a földre arczzal leborula Joáb, és térdet-fejet hajtván, megköszöné a királynak, és monda Joáb: Ma ismerte meg, uram király, a te szolgád, hogy van valami bocsületem előttem; mert az ő szolgájának beszédét megcselekedte a király. **23** Felkele azért Joáb, és elméne Gessurba, és haza hozzá Absolon Jeruzsálembe. **24** És monda a király: Menjen a maga házába, és az én színemet ne lássa. Tére azért Absolon az ő házába, és a királynak orczáját nem láthatá. **25** Nem vala pedig az egész Izráelben olyan szép ember, mint Absolon, ki dicséretre olyan méltó volna; tetőtől fogva talpig ő benne semmi hiba nem vala. **26** És mikor a fejét megnyiratja (mert minden esztendőben megnyiratja vala, mivel igen nehéz volna, azért nyiratja le), az ő fejének haja nyom vala kétszáz siklust a királyi mérték szerint. **27** Lón pedig Absolonnak három fia és egy leánya, kinek neve Támár vala; ez igen szép termetű asszony vala. **28** Két esztendőt töltött immár Absolon Jeruzsálemben, de a királynak színét még nem látta. **29** Elkülde azért Absolon Joához, hogy őt a királyhoz küldje, ki nem akara hozzá menni; és elkülde másodszor is, de ő még sem akart elmenni. **30** Monda azért az ő szolgáinak: Nézzétek, a Joáb gazdasága az enyém mellett van, és ott van az ő árpája: menjek el, és gyűjtsátok fel tűzzel; és meggyűjtük az Absolon szolgái a gazdaságot tűzzel. **31** Felkele azért Joáb, és méne Absolonhoz az ő házába, és monda néki: Mi az oka, hogy a te szolgáid az én gazdaságomat felgyűjtötték tűzzel? **32** Felele Absolon Joábnak: Azért mert hozzá küldöttem ily szóval, hogy ide jöjj, hogy a királyhoz küldjelek, hogy ezt mondjad néki: Mi szükség volt hazajönöm Gessurból? Jobb volna most is nékem ott lennem. Most azért szeretném a király arcát látni; ha van bennem álnokság, ölessen meg engem. **33** Elméne

azért Joáb a királyhoz, és megmondá néki. És akkor hivatá a király Absolont, és elméne a királyhoz, és fejet hajtván a király előtt, arczzal a földre borula. És megcsókolá a király Absolont.

15 Lón pedig annakutána, szerze magának Absolon szekeret, lovakat és ötven embert, kik előtte szaladjanak. **2** És reggelenként felkelvén Absolon, megállá az útfélen a kapuban, és mindenkit, a kinek dolga lévén, a királyhoz meg ítélet végett, megszólíta Absolon, és megkérde: Micsoda városból való vagy te? És ha azt mondá: Izráelnek egyik nemzetiségből való a te szolgád; **3** Monda néki Absolon: Ímé a te beszéded mind jó és mind igaz; de senki sincs, aki téged meghallgatna a királynál. **4** Mondja vala ismét Absolon: Vajha valaki engem tenne ítélobíróvá e földön, és én hozzám jöne minden ember, a kinek valami ügye és pere volna, igazat tennék néki. **5** Mikor pedig valaki hozzá megy és fejet hajt vala néki, azonnal kezét nyújtja vala, és megfogván, megcsókolja vala őt. **6** És e képen cselekedék Absolon egész Izráellel, valakik ítéletért a királyhoz mennek vala, és így Absolon az Izráel fiainak szíveket alattomban megnyeri vala. **7** Lón pedig negyven esztendő mulván, monda Absolon a királynak: Hadd menjek el, és teljesítsem Hebronban azt a fogadást, melyet fogadtam az Úrnak; **8** Mert fogadást tett a te szolgád, mikor Gessurban laktam, mely Síriában van, ezt mondván: Ha valóban hazavezérel engem az Úr Jeruzsálemben, az Úrnak szolgálok. **9** Monda néki a király: Menj el békével; és felkelvén, elméne Hebronba. **10** Hírnököket külde pedig Absolon Izráelnek minden nemzetiségehez, hogy megmondják: Mikor a trombitaszót halljátok, azt mondjátok: Absolon uralkodik Hebronban. **11** És Absolonnal együtt kétszáz férfi is elméne Jeruzsálemből, kiket meghívott, kik jóhíszeműleg menének, semmit nem tudván a dologról. **12** És elküldvén Absolon, hivatá a Gilóból való Akhitófelt is, Dávidnak tanácsosát, az ő városából Gilóból, míg ő az áldozatot végezte. És igen nagy lón az összeesküvés, és a nép gyülekezék és szaporodék Absolon mellett. **13** És követ méne Dávidhoz ilyen izenettel: Az Izráel népének szíve Absolon felé hajlik. **14** Akkor monda Dávid minden szolgáinak, kik vele valának Jeruzsálemben: Keljetek fel, és fussunk el, mert itt nincsen számunkra menekülés Absolon elől; siessetek elmenni, hogy valamikép sietve utól ne érjen minket, s ne hozzon szerencsétlenséget reánk, és a várost le ne vágja fegyvernek élével. **15** Mondának pedig a király szolgái a királynak: Minden úgy legyen, a mint tetszik a királynak, a mi urunknak, ímé itt vannak a te szolgáid. **16** Kiméne azért a király és

egész háznépe Ő utána, és otthon hagyá a király tíz ágyasát, hogy őrizék a házat. 17 És kimenvén a király és egész háznépe Ő utána, megállapodának a legszélső háznál. 18 És minden szolgái Ő mellé menének; és a Kereteusok, a Peleteusok mind, a Gitteusok is mind, az a hatszáz férfi, kik vele jövénék Gáthból, elvonulának a király előtt. 19 Monda pedig a király a Gitteus Ittaiak: Miért jössz el te is mi velünk? Menj vissza, és maradj a királynál, mert te idegen vagy és vissza is költözhetel szülő helyedre. 20 Csak tegnap jöttél, és már ma zaklassalak téged, hogy velünk jöjj? Én megnyek oda, a hova lehetet; te pedig térij vissza, és vidd vissza testvéredet is; igralmasság és igazság legyen veled. 21 És felele Ittai a királynak, mondván: Él az Úr és él az én uram, a király, hogy valahol lesz az én uram, a király, mind halálában, mind életében, ott lesz a te szolgád is. 22 Monda azért Dávid Ittaiak: Ám jöjj el és menjünk el. És elméne a Gitteus Ittai és az Ő emberei együtt, még a kicsinyek is, valakik vele valának. 23 És az egész föld népe nagy jaigatással sír vala, mikor az egész nép elméne. A király azért általméne a Kedron patakán, és a nép mind átméne az útra, a puszta felé. 24 És ímé vele vala Sádók is, és a Léviták mind, kik az Isten szövetségének látóját hordozzák vala; és letevék az Isten látóját. Azonkörben Abjátár is felsméne, míg a nép a városból mind kitakarodék. 25 És monda a király Sádóknak: Vidd vissza az Isten látóját a városba, ha én az Úr előtt kedves leszek, engem ismét haza hoz, megmutatja nékem azt, és az Ő sátorát. 26 Ha pedig azt mondja: Nem gyönyörködök benned: ímhol vagyok, cselekedjék velem úgy, a mint néki tetszik. 27 Monda annakfelette a király Sádók papnak: Nemde nem próféta vagy-é te? Azért menj haza békességen a városba, Akhimás is, a te fiad, és az Abjátár fia, Jonathán, a ti két fiatok, veletek együtt. 28 Lássátok, ímé én itt időzöm, ennek a pusztának sík mezején, míg töletek hír jő, és nékem izentek. 29 Vísszavivék azért Sádók és Abjátár Jeruzsálembe az Isten látóját, és otthon maradának. 30 Dávid pedig felsméne az olajfáknak hegyén, mentében sírva, fejét beborítva, saru nélkül ment, és az egész nép, mely vele volt, kiki beborította fejét, és mentökben sírának. 31 Megízenék azonkörben Dávidnak, hogy Akhitófel is a pártosok között van Absolonnal, és monda Dávid: Kérlek, óh Uram, hiúsítsd meg az Akhitófel tanácsát. 32 És a mint feljuta Dávid a hegy tetejére, hogy ott imádkozzék az Istennek, ímé eleibe jöve az Árkeából való Khúbai, ki ruháját megszaghatá és földet hinte fejére. 33 És monda néki Dávid: Ha eljösz velem, terhemre leszel nékem; 34 De ha a városba visszatérsz, és ezt mondod Absolonnak: Te szolgád vagyok, óh király; ennekkelőtte a te atyád szolgája voltam,

most immár a te szolgád leszek, megronthatod Akhitófelnek ellenem való tanácsát. 35 És ímé veled lesznek ott Sádók és Abjátár papok; azért minden dolgot, a mit halládasz a király házából, mondj meg a papoknak, Sádóknak és Abjátárnak. 36 Ímé ott van velök az Ő két fiok is, Akhimás, a Sádók fia, és Jonathán, az Abjátár fia, kik által nékem minden járt megízenhetitek, valamit hallotok. 37 Elméne azért Khúbai, a Dávid barátja a városba, Absolon pedig bevonula Jeruzsálembe.

16 Mikor pedig Dávid egy kevésbé alább ment a hegy tetejéről, eleibe jöve Siba, a Mefibóset szolgája, két megyergett szamárral, melyeken kétszáz kenyér és száz kötés aszúszől és száz csomó füge és egy tömlő bor vala. 2 És monda a király Sibának: Mit akarsz ezzel? Felele Siba: A szamarak a király háznépélegyenek, hogy rajtok járjanak; a kenyér pedig és a füge, hogy a szolgák megegyék, és a bor, hogy igyék, a ki megfárad a pusztában. 3 És monda a király: Hol van most a te uradnak fia? Felele Siba a királynak: Ímé Jeruzsálemben marada, mert azt mondja: Visszaadja ma nékem Izráel háznépe az én atyámnak országát. 4 És monda a király Sibának: Ímé minden tied legyen, valamije volt Mefibósetnek. Monda akkor Siba: Meghajtom magamat; vajha kegyelmet találnék előttem, óh uram király! 5 Elméne azután Dávid király Bahurimig, és ímé onnan egy férfi jöve ki a Saul nemzetéből való, kinek neve Sémei vala, Gérának fia, és kijövén szidalmazza vala öket. 6 És kővel hajigálá Dávidot és Dávid királynak minden szolgáit, jöllehet az egész nép és az erős férfiak mindenjában az Ő jobb és balkeze felől valának. 7 És így szóla Sémei szitkozódása közben: Eredj, eredj te vérszopó és istentelen ember! 8 Megfizet most az Úr néked Saul egész házanépének véréért, a ki helyett te uralkodol; és adta az Úr az országot a te fiadnak, Absolonnak: és ímé te nyomorúságban vagy, mert vérszopó ember vagy! 9 Monda pedig Abisai, Sérújának fia, a királynak: Hogyan szidalmazhatja ez a holt eb az én uramat, a királyt? Majd én elmegyek és fejét veszem. 10 Monda pedig a király: Mi közöm van veletek, Sérújának fiai? Hadd szidalmazzon, mert az Úr mondotta néki: Szidalmazzad Dávidot; és ki mondhatja néki: Miért miveled ezt? 11 És monda Dávid Abisainak és minden szolgáinak: Íme az én fiam, ki az én ágyékomból származott, kergeti az én életemet: hogyné cselekedné tehát e Benjáminita? Hagyjatok békét néki, hadd szidalmazzon; mert az Úr mondotta néki. 12 Netalán reá tekint az Úr az én nyomorúságomra, és jóval fizet még ma nékem az Úr az Ő átka helyett. 13 És megys vala Dávid és az Ő népe az úton, Sémei pedig a hegyoldalon átellenében mervén, mentében átkozódik és köveket hajigál

vala ő ellenébe, és port hány vala. **14** Eljuta annakutána a király és az egész nép, mely vele vala, Ajefimbe, és ott megnyugovék. **15** Absolon pedig és az egész nép, Izráelnek férffai, bemenének Jeruzsálembe, és Akhitófel is ő vele. **16** Mikor pedig az Arkeából való Khúsai, a Dávid barátja bement Absolonhoz, monda Khúsai Absolonnak: Élen a király, éljen a király! **17** És monda Absolon Khúsainak: Ez-é a barátod iránti szereteted? Miért nem mentél el barátoddal? **18** Felele Khúsai Absolonnak: Nem, hanem a kit az Úr és ez a nép választ, és az Izráelnek minden fiai: azé leszek és azzal maradok. **19** Azután ugyan kinek szolgálnék örömmestebb, mint az én barátom fiának? A mint szolgáltam a te atyádnak, szintén olyan leszek te hozzád is. **20** Monda pedig Absolon Akhitófelnél: Adjatok tanácsot, mit cselekedjünk? **21** Felele Akhitófel Absolonnak: Menj be a te atyádnak ágyasaihoz, a kiket itthon hagyott, hogy őriznék a házat: és megérti az egész Izráel, hogy te atyád előtt gyűlöltté tetted magadat, és annál inkább megerősödnek mindeneknak kezeik, a kik mellettetted vannak. **22** Sátort vonának azért Absolonnak a tetőn, és beméne Absolon az ő atyának ágyasaihoz, az egész Izráelnek szeme láttára. **23** És Akhitófel tanácsa, melyet adott, olyannak tekintetet abban az időben, mintha valaki az Isten szavát kérdezte volna; olyan volt Akhitófelnak minden tanácsa mind Dávid előtt, mind Absolon előtt.

17 Monda azért Akhitófel Absolonnak: Engedj kívalasztanom tizenkézter embert, hogy felkeljek, és üldözzem Dávidot ez éjjel. **2** És megtámadom őt, míg fáradt és erőtlen kezű; megrettentem őt, és megfutamodik az egész nép, mely vele van; és a királyt magát megölöm. **3** És visszavezetem te hozzád az egész népet, mert az egésznek visszatérése attól a férfiúról függ, a kit te üldözöl; és akkor az egész nép békességen lesz. **4** Igen tetszék e beszéd Absolonnak és Izráel minden véneinek. **5** És monda Absolon: Hívák ide mégis az Arkeabeli Khúsait is, és hallgassuk meg, mit szól ő is. **6** És mikor megérkezék Khúsai Absolonhoz, monda néki Absolon ilyenképen: Akhitófel ilyen tanácsot ád, megfogadjuk-é az ő szavát, vagy ne? Szólj hozzá. **7** Monda akkor Khúsai Absolonnak: Nem jó tanács az, a melyet Akhitófel ez egyszer adott. **8** És monda Khúsai: Tudod magad, hogy a te atyád és az ő emberei igen erős vitézek és igen elkeseredett szívűek, mint a kölykeitől megfosztott medve a mezőn. Annakfelette a te atyád igen hadakozó ember, ki nem alszik a néppel együtt. **9** Ilyenkor ő valami barlangban lappang, vagy valami más helyen, és meglehet, hogy mindjárt kezdetben elesvén némelyek közülök, valaki meghallja, és azt kezdi mondani: Megveretett

az Absolon népe. **10** És még az erős vitéz is, kinek szíve olyan, mint az oroszlának szíve, igen megrémül; mert az egész Izráel tudja, hogy a te atyád igen erős vitéz, és azok is, a kik vele vannak, erős vitézek. **11** Én azért azt tanácsolom, hogy gyűjtsd magadhoz az egész Izráelt Dántól fogva minden Bersebáig, oly számban, mint a tenger partján való föveny; és magad is menj el a hadba. **12** Akkor aztán támadjuk meg őt azon a helyen, ahol található, és úgy lepjük meg őt, miként a harmat a földre esik, hogy se közüle, se azok közül, a kik vele vannak, egy se maradjon meg. **13** Ha pedig városba szaladna, minden az egész Izráel köteleket húzzon a város körül, és vonjuk azt a patakba, hogy még csak egy kövecskét se találjanak ott. **14** És monda Absolon és Izráel minden férffia: Jobb az Arkeabeli Khúsainak tanácsa az Akhitófel tanácsánál. Az Úr parancsolta vala pedig, hogy az Akhitófel tanácsa elvettessék, mely jó vala, hogy veszedelmet hozzon az Úr Absolonra. **15** Monda pedig Khúsai Sádók és Abjátár papoknak: Ilyen s ilyen tanácsot adott Akhitófel Absolonnak és Izráel véneinek; én pedig ilyen s ilyen tanácsot adtam. **16** Azért sietve küldjék el, és izenjétek meg Dávidnak ilyen szóval: Ne maradj ez éjjel a pusztának mezején, hanem inkább menj át, hogy valamiképen el ne nyelettessék a király és az egész nép, mely vele van. **17** Jonathán pedig és Akhimás a Rögel forrásánál állanak vala, a hová méne egy leányzó, ki megmondá ezeket nézik, és ők elmenvén, megmondák Dávid királynak, mert nem akarják vala magokat megmutatni, bemenvén a városba. **18** Meglátá mindenáltal őket egy szolga, és megmondá Absolonnak: Elmenének azért ők ketten sietséggel, és menének egy ember házába Bahurim városában, kinek tornáczában volt egy kút, és oda szállának alá. **19** Az asszony pedig egy terítőt vőn és beteríté a kút száját, arra pedig darált árpát hintett; és nem vevék észre. **20** Menének pedig az Absolon szolgái az asszonyhoz a házba, és mondának: Hol van Akhimás és Jonathán? Felele nézik az asszony: Általgázolának a patakon. És keresék őket, de mivel nem találták, visszatérének Jeruzsálembe. **21** Mikor pedig elmentek, kijövének a kútból, és elmenvén, megmondák ezeket Dávid királynak, és mondának Dávidnak: Keljetek fel és menjetek által gyorsan a vizen; mert ilyen tanácsot adott ti ellenetek Akhitófel. **22** Felkele azért Dávid és minden a vele való nép, és általkelének a Jordánon, míg megvirrada; egy sem hiányzik, aki által nem ment volna a Jordánon. **23** Látván pedig Akhitófel, hogy az ő tanácsát nem hajtották végre: megnyergelé szamarát, és felkelvén elméne házahoz, az ő városába; és elrendezvén háznépének dolgát, megfoglta magát, és meghala; és eltemetteték az ő atyának

sírjába. 24 És midőn Dávid Mahanáimba érkezett, átkelte Absolon a Jordánon, ő és Izráelnek férfiai mindenjában ő vele. 25 És Amasát tevé Absolon fővezérré a sereg felett Joáb helyett. Amasa pedig egy férfi fia vala, a kinek a neve az Izráelita Jithra vala, a ki beméne Abigailhoz, a Náhás leányához, ki Sérújának, a Joáb anyjának nővére vala. 26 És tábort jára Izráel és Absolon a Gileád földén. 27 Lőn pedig, hogy mikor Dávid Mahanáimba jutott, ímé Sóbi, az Ammoniták városából, Rabbából való Náhásnak fia, és a Ló-Debár városból való Ammielnek fia, Mákir, és a Gileád tartományában, Rögelimban lakozó Barzillai. 28 Ágyneműt, medencéket és cserépedényeket, búzát, árpát, lisztet, pergelt búzát, babot, lencsét, pergelt árpát, 29 Mézet, vajat, juhot, ünősajtokat hozának Dávidnak és az ő vele való népnek eleségül. Mert azt gondolják vala magokban: A nép éhes, fáradt és eltitkadt a pusztában.

18 Megszámlálá pedig Dávid a népet, a mely vele vala, s ezredeseket és századosokat rendele föléjük. 2 És hagyá Dávid a népnek harmadrészét Joáb keze alatt, és harmadrészét Séruja fiának, Abisainak, Joáb atyafiának keze alatt, harmadrészét pedig bíz a Gitteus Itta kezére. És monda a népnek a király: Bizony én magam is elmegyek veletek. 3 De a nép monda: Ne jójj; mert ha netalán mi megfutamodunk is, velünk nem gondolnak, és ha felerészben meghalunk is, velünk semmit sem gondolnak; de te teszesz anonyit, mint mi tízezeren: jobb azért, hogy te a városból légy nékünk segítségül. 4 Monda azért nézik a király: A mi néktek jónak tetszik, én azt mítélem. Megálla azért a király a kapuban, és az egész sereg megys vala ki százanként és ezerenként. 5 Parancsola pedig a király Joábnak, Abisainak és Ittainak, mondván: Az én fiammal, Absolonnal én érettem kiméletesen bánjatok; hallá pedig ezt mind az egész had, mikor a király mindenik vezérnek parancsola Absolon felől. 6 Kiméne azért a nép a mezőre, az Izráel ellenébe, és megütközének az Efraim erdejénél. 7 És megvereték ott az Izráel népe a Dávid szolgái által, és nagy veszteség volt ott azon a napon, mintegy húszezer emberé. 8 És kiterjedt a harcz az egész vidékre, és a nép közül sokkal többet emészte meg az erdő, mint a fegyver azon a napon. 9 És találkozék Absolon Dávid szolgáival; Absolon pedig egy öszvéren ül vala. És beméne az öszvér a nagy cserfák sürű ágai alá, hol fennakadt fejénél fogva egy cserfán, függvény az ég és föld között, az öszvér pedig elszaladt alólá. 10 Kit mikor egy ember meglátott, hírül adá Joábnak, és monda: Ímé, láttam Absolont egy cserfán függeni. 11 Monda pedig Joáb az embernek, aki megmondotta vala néki: Ímé láttad,

és miért nem ütötted le ott őt a földre? Az én dolgom lett volna azután, hogy megajándékozzalak tíz ezüst siklussal és egy övvel. 12 Monda az ember Joábnak: Ha mindenjárt ezer ezüstpénzt adnál is kezembe, nem ölném meg a király fiát; mert a mi fülkünk hallására parancsolá a király néked, Abisainak és Ittainak, ezt mondván: Kiméjétek, bárki legyen, az ifjút, Absolont. 13 Vagy ha orozva törtem volna életére – mivel a király előtt semmi sem marad titokban – magad is ellenem támadtál volna. 14 Monda azért Joáb: Nem akarok előtted késedelmezni; és vón három nyilat kezébe és Absolonnak szívébe lövé, minthogy még élt a cserfán. 15 Körül fogák akkor a Joáb fegyverhordozó szolgái tízen, és általverék Absolont, és megölék őt. 16 Megfúvatá azután a trombitát Joáb, és megtére a nép Izráelnek űzéséből, mert kimélni akará Joáb a népet. 17 Absolont pedig felvezélik, és veték őt az erdőn egy nagy verembe, és igen nagy rakás követ hánynak reá. És az egész Izráel elmeneküle, kiki az ő sátorába. 18 Absolon pedig vett és még életében emelt magának emlékoszlopot, a mely a király völgyében van. Mert ezt mondja vala: Nincsen nékem oly fiám, a kin az én nevemnek emlékezete maradhatna; azért az oszlop a maga nevére nevezé; és az Absolon oszlopának hívattatik mind e mai napig. 19 Monda pedig Akhimás, Sádók fia: Majd elfutok, és megmondom a királynak, hogy megszabadította őt az Úr az ő ellenségeinek kezéből. 20 És monda néki Joáb: Ne légy ma hírmondó, hanem holnap mondd meg a hírt, ma pedig ne mondd meg; mivelhogy a király fia meghalt. 21 Monda azonkörben Joáb Kúsinak: Eredj el, mondd meg a királynak, a mit láttál; és meghajtá magát Kúsi Joáb előtt, és elszaladt. 22 És szóla ismét Akhimás, Sádók fia, és monda Joábnak: Bármint legyen, hadd fussak el én is Kúsi után! Monda Joáb: Miért futnál fiám; nem néked való ez a hírmondás?! 23 Bármint legyen, hadd fussak el mégis! Ő pedig monda néki: Ám fuss el. Elfuta azért Akhimás a síkon való úton, és megelőzé Kúsit. 24 Dávid pedig ül vala a két kapu között, és az órálló felméne a kapu tetjére, a kófalra, és felemelvén szemeit, látá, hogy egy ember igen fut egyedül. 25 Kiáltá azért az órálló, és megmondá a királynak, és monda a király: Ha egyedül jó, hír van az ő szájában. Amaz pedig mind közelebb jöve. 26 Látá pedig az órálló, hogy másik ember is fut, és lekiáltá az órálló a kapunállónak, mondván: Ímé más ember is fut egyedül. Akkor monda a király: Az is hírmondó. 27 Monda ismét az órálló: A mint látom, az elsőnek olyan a futása, mint Akhimásnak, a Sádók fiának; és monda a király: Jó ember az, és jó hírrrel jő. 28 Kiáltván azért Akhimás, monda a királynak: Békesség! És meghajtá magát arczzal a földre a király előtt, és monda:

Áldott az Úr a te Istened, ki kezedbe adta az embereket, kik felemelték kezeiket az én uram ellen, a király ellen.

29 Monda akkor a király: Hogy van Absolon fiam? Felele Akhimás: Látám a nagy sereglést, mikor elküldé Joáb a király szolgáját és a te szolgádat; de nem tudom, mi történt.

30 És monda a király: Eredj tova, és állj meg ott; félreméne azért, és megálla ott.

31 E közben Kúsi is megérkezett, és monda Kúsi: Ezt izenik a királynak, az én uramnak, hogy az Úr megszabadított ma téged mindeneknek kezéből, a kik ellened támadtak volt.

32 Monda a király Kúsinak: Hogy van Absolon fiam? Felele Kúsi: Úgy legyenek az én uramnak, a királynak minden elleniségei, és valakik te ellened gonoszul feltámadnak, mint a te fiad.

33 És megháborodék a király, és féméne a kapu felett való házba, és síra, és ezt mondja vala mentében: Szerelmes fiam, Absolon! édes fiam, édes fiam, Absolon! bár én haltam volna meg te helyetted, Absolon, édes fiam, szerelmes fiam!

19 És megjelenték Joábnak, hogy a király siratja és gyászsolja Absolont.

2 És gyászra fordult a szabadulás azon a napon az egész népre nézve, mert a nép azon a napon hallja vala, hogy beszél: Így bánkódik a király az Ő fián.

3 És belopózkodék a nép azon a napon, bemenvén a városba, mint lopózkodni szokott a nép, mely szégyenli magát, hogy a harczból elmenekült.

4 A király pedig eltakarván orczáját, fenszóval kiáltja vala a király: Édes fiam, Absolon! Absolon, édes fiam! szerelmes fiam!

5 Akkor méne Joáb a házba a királyhoz, és monda: Megszégyenítetted e mai napon minden te szolgádnak orczáját, kik e mai napon a te lelkedet megszabadították, és a te fiaidnak és leányidnak lelkét, és feleségidnek lelkét, és ágyasidnak lelkét;

6 Szeretvén azokat, a kik téged gyűlölnek és gyűlölvén azokat, a kik téged szeretnek; mert kijelentetted ma, hogy előttem a vezérek és szolgák mind semmik; mert tapasztaltam ma, hogy csak élne Absolon, ha mi mindenáján meghaltunk volna is ma, jobbnak tetszenék néked.

7 Azért most kelj fel, menj ki, és szólj kedvök szerint a te szolgáidnak; mert esküszöm az Úrra, hogy ha ki nem jössz, ez éjjel egy ember sem marad mellettesed, és ez gonoszabb lesz reád nézve mindenáj nyomorúságánál, mely veled történt ifjúságodtól fogva, mind e mai napig.

8 Felkelez azért a király és leüle a kapuban, és hírül adták az egész népnek, mondván: Íme a király a kapuban ül. Akkor mind az egész nép eleibe jöve a királynak. Izráel pedig elmenekült, kiki az Ő sátorába.

9 Mind az egész nép között pedig nagy veszekédés vala Izráelnek mindenik nemzetiségeiben, kik ezt mondják vala: A király szabadított meg minket a mi ellenségeinknek kezéből,

Filiszteusok kezéből is Ő szabadított meg; és most Absolon elől elmenekült az országból.

10 Absolon pedig, kit felkentünk vala, meghalt a hadban. Mit késték azért hazahozni a királyt?

11 Dávid király pedig elküldé Sádók és Abjátár papokhoz, mondván: Szóljatok a júdabeli véneknek, ezt mondván: Mi az oka, hogy utolsók akartok lenni a királynak hazahozásában? Mert az egész Izráelnak szava eljutott a királynak házába.

12 Én atyámfiai vagytok, én csontom és én testem vagytok; miért lesztek tehát utolsók a királynak hazahozásában?

13 És Amasának azt mondjátok: Nemde te is nem én csontom és testem vagy-é? Úgy cselekedjék velem az Isten és úgy segíjen, ha nem leszel a sereg fővezére minden időben én előttem Joáb helyett.

14 És megnyeré Júda minden emberének szívét, mint egy emberét, kik elküldének a királyhoz: Jőjj haza mind te, mind a te szolgáid.

15 Hazatére azért a király; és a mint a Jordához érkezék, Júda férfinak Gilgálba menének, hogy a királynak eleibe jussanak, és általvigék a királyt a Jordánon.

16 Siete pedig Sémei is, Gérának fia, a Bahurimból való Benjáminita, és Ő is a Júda nemzettségével eleibe méne Dávid királynak.

17 És ezer ember vala Ő vele Benjámin nemzettségeből, és Siba, a Saul házából való szolga, és tizenöt fia, és húsz szolgája is vele valának, és általmenének a Jordánon a király előtt.

18 Kompot is vivének által, hogy a király háznépét általhozzák, és hogy kedve szerint cselekedjenek. Sémei pedig Gérának fia, térdre esék a király előtt, mikor a Jordánon általment.

19 És monda a királynak: Ne tulajdonítsa vétkül nékem az én uram az én álnokságomat; és ne emlékezzél meg arról, hogy gonoszul cselekedék veled a te szolgád azon a napon, a melyen az én uram, a király Jeruzsálemből kiméne, hogy szívére venné a király;

20 Mert elisméri a te szolgád, hogy én vétkezem, és ímé az egész József nemzetisége közül én jöttem ma először, hogy a királynak, az én uramnak eleibe menjek.

21 És felele Abisai, Sérójának fia és monda: Nem ölöd-é meg azért Sémeit, hogy káromlásokat szólott az Úrnak felkentje ellen?

22 Monda pedig Dávid: Mi közöm van veletek, Sérójának fiai, hogy ellenkezni akartok velem ma? Ma kellene-é embert ölni Izráelben? Mintha nem tudnám, hogy ma lettem újonnan Izráel királyá.

23 És monda a király Sémeinek: Nem halsz meg; és megesküvél néki a király.

24 Méfibóset is, Saulnak fia eleibe jöve a királynak, és sem lábait, sem szakálát meg nem tisztította, sem ruháját meg nem mosatta attól a naptól fogva, hogy a király elment vala, mindenáj napig, a melyen békességgel haza jöve.

25 És lön, hogy mikor Jeruzsálemből kijött eleibe a királynak, monda néki a király: Miért nem jöttél volt el velem Méfibóset?

26 És Ő felele: Uram király, az én szolgám csalt meg engem; mert

azt mondotta a te szolgád: Megnyergeltetem a szamarat, és felülök rá, és elmegyek a királylal; mert sánta a te szolgád. **27** És rágalmazott engem, a te szolgádat az én uram, a király előtt; de az én uram, a király olyan, mint az Istennek angyala: azért cselekedjél úgy, a mint néked tetszik! **28** Mert jóllehet az én atyámnak egész háznépe csak halált érdemllett volna az én uramtól, a királytól, mégis a te szolgádat azok közé helyezed, a kik asztalodnál esznek. Azért micsoda követelésem és micsoda kérésem volna még a király előtt?

29 Monda néki akkor a király: Mi szükség többet szólnod? Én megmondottam, hogy te és Siba osztozzatok meg a jáoszágon. **30** És monda Méfibóset a királynak: Elveheti az egészet, csakhogy az én uram, a király békességben haza jöhete. **31** A Gileádból való Barzillai is eljöve Rógelimból, és általméne a királylal a Jordánon, kisérvén őt a Jordánon. **32** Barzillai pedig igen vén ember vala, nyolczvan esztendős, és ő táplálta vala a királyt, még Mahanáimban lakott; mert igen gazdag ember vala. **33** Monda pedig a király Barzillainak: Jere velem és eltartlak téged magamnál Jeruzsálemben. **34** Barzillai pedig monda a királynak: Mennyi az én életem esztendeinek napja, hogy én felfehetnék a királylal Jeruzsálemben? **35** Nyolczvan esztendős vagyok ma, avagy képes vagyok-é még különbséget tenni a jó és rossz között, vagy érzem-é, a te szolgád, ízét annak, a mit eszem és iszom, vagy gyönyörködhetem-é az éneklő férfiak és asszonyok hangjaiban? Miért lenne terhére a te szolgád az én uramnak, a királynak? **36** Egy kevés ideig óhajtana a Jordánon átmenni a királylal a te szolgád; miért adna azért a király nékem ily nagy jutalmat? **37** Hadd menjen vissza, kérlek, a te szolgád, és hadd haljak meg az én városomban, az én atyámnak és anyámnak temetőhelyében. Hanem inkább ímhol a te szolgád, Kimhám, menjen el ő a királylal, az én urammal, és cselekedjél úgy vele, a mint néked jónak tetszik. **38** És monda a király: Jőjjön el velem Kimhám és azt cselekszem vele, a mi néked tetszik; és valamit tőlem kívánsz, megcselekeszem veled. **39** Mikor pedig általkelt a Jordánon az egész nép, és a király is általment, megcsókolván a király Barzillait, megáldá őt, ki visszatére az ő helyére. **40** Általméne pedig a király Gilgába, és Kimhám ő vele megy vala és Júdának egész népe, a kik a királyt átszállították, sőt Izráel népének is fele. **41** És ímé, Izráelnek minden férfiai eljövénék a királyhoz és mondák a királynak: Miért loptak el téged a mi atyánkfiai, a Júda nemzetisége? És hozták által a királyt és az ő háznépét a Jordánon, és Dávidnak minden embereit vele egyetemben? **42** Felelének pedig mindenjában a Júda férfiai az Izráel férfainak: Azért, mert a király közelebb áll hozzá; és miért neheztelsz ezért

a dologért? Avagy megvendégelt-é azért a király? Avagy megajándékozott-é valami ajándékkal? **43** Felelén pedig az Izráel férfiai a Júda férfainak, mondának: Tízszeres részem van nékem a királyhoz, és Dávidra nézve is elsőbbségem van felettes. Miért tartottál azért semminek engem? Avagy nem én tettem-é legelőször szóvá, hogy hozzuk haza a mi királyunkat? De mindazáltal erősebb lőn a Júda férfainak szava, az Izráel férfainak szavánál.

20 Vala pedig ott történetesen egy istentelen ember, kinek

neve Séba vala, Bikrinek fia, Benjámin nemzetéből való férfiú. Ez trombitát fuvata, és monda: Nincsen nékünk semmi közünk Déavidhoz, és semmi örökségünk nincsen az Isai fiában. Azért oh Izráel, oszoljatok el, kiki az ő sátorába. **2** Eltávozék azért mind az Izráel népe Déavidtól Séba után, Bikri fia után. A Júda nemzetéből valók azonban mellette maradának az ő királyoknak, a Jordán vizétől fogva mind Jeruzsálemit. **3** Bemenvén pedig Dávid az ő házába Jeruzsálemben, előhozatá a király azt a tíz ágyását, a kiket otthon hagyott vala a ház őrzésére; és őrizet alá rekeszté és táplálata azokat; de hozzájok be nem méne. És őrizet alatt lőnek haláloknak napjáig, özvegységen élvén. **4** Monda pedig a király Amasának: Gyűjtsd össze nékem a Júda nemzetégét három nap alatt, és magad is itt légy jelen. **5** Elméne azért Amasa, hogy összegyűjtse Jódát, de több ideig késék, mint a hogy a király meghagyta vala néki. **6** Monda akkor Dávid Abisainak: Ímé majd gonoszabbul cselekszik velünk Séba, Bikrinek fia, Absolonnál: Vedd magad mellé a te uradnak szolgáit, és kergesd meg őt, nehogy erős városokat szerezzen magának, és elmeneküljön előlünk. **7** Kímenének azért ő utána a Joáb emberei, és a Kereteusok és Peleteusok és az erősek mindenjában, és kímenének Jeruzsálemből, hogy üldözék Sébát, Bikrinek fiát. **8** Mikor pedig ama nagy kósziklánál voltak, mely Gibeonnál van, Amasa jöve eleikbe; Joáb pedig ruhájába öltözvén, az ő ruháján felül derekához övezdett fegyvere a hüvelyében vala, mely mikor Joáb ment, leesék. **9** És monda Joáb Amasának: Egészségen vagy-é atyámfa? És Joáb megfogá jobbkezével az Amasa szakálát, mintha meg akarná csókolni. **10** Amasa azonban nem őrizkedék a fegyvertől, mely Joáb kezében vala, és általálté őt az ötödik oldalborda alatt, és kiontá a bélit a földre, és noha többször nem üté által, mindazáltal meghala; Joáb pedig és Abisai, az ő atyafia, üldözék azután Sébát, a Bikri fiát. **11** Megálla pedig az Amasa teste felettes Joábnak egy szolgája, és monda: Valaki Joábbal tart és Dávidnak javát kívánja, Joáb után siessen. **12** Amasa pedig fentreng vala a vérben az

útnak közepén; látván pedig egy ember, hogy ott mindenki megálla, kivoná Amasát az útról a mezőre, és ruhát vete ő reá; mivel láta, hogy valaki csak arra ment, mind megállott. **13** Minekutána pedig kivonták az útról, minden ember Joáb után siet vala, hogy üldözzék Sébát, Bikrinek fiát. **14** És általméne Séba Izráelnek minden nemzetégein, Abelán és Béth-Maakán, és egész Béreán, kik egybegyűlvin, követik vala őt. **15** És eljövén, körülfogták őt Abelában Béth-Maaka városában, és nagy töltést emelének a város ellen, mely a kőfallal egyenlő volt; és az egész nép, mely Joábbal vala, rombolá, hogy ledönthse a kőfalat, **16** Akkor kiáltja egy eszes asszony a városból: Halljátok meg, halljátok meg! Mondjátok meg, kérlek, Joábnak: Jójj ide hozzá, valamit mondok néked! **17** Ki mikor hozzá ment, monda az asszony: Te vagy-e Joáb? Felele: Én vagyok. Ki monda néki: Hallgasd meg a te szolgálóleányodnak szavát. És felele: Meghallgatom. **18** Akkor monda az asszony: Korábban azt szokták mondani: Kérdezzék meg Abelát, és úgy végeztek. **19** Én Izráel békesszerető hívei közül való vagyok, te pedig el akarsz pusztítani egy várost és anyát Izráelben? Miért akarod elnyelni az Úrnak örökségét? **20** Akkor felele Joáb, és monda: Távol legyen, távol legyen az én tőlem, hogy elnyeljem és elveszessem! **21** Nem úgy van a dolog, hanem egy ember az Efraim hegységből való, a kinek neve Séba, a Bikri fia, felemelte kezét Dávid király ellen: adjátok kézbe azt egyedül, és elmegyek a város alól. És monda az asszony Joábnak: Ímé majd kivetjük a kőfalon a fejt néked. **22** Elméne azért az asszony nagy eszesen az egész községhöz, és elvágatá Sébának, a Bikri fiának fejét, és kiveték Joábnak. Akkor megfuvatá a trombitát, és hazaoszlának a város alól kiki az ő sátorába, Joáb pedig hazaméne Jeruzsálemba, a királyhoz. **23** Joáb pedig Izráel egész serege felettesen való volt, Benája pedig, Jójádának fia, a Kereteusok és Peleteusok vezére vala. **24** Adorám pedig adószedő, és Jósafát, Ahiludnak fia, emlékíró vala. **25** Séja íródeák, Sádók pedig Ábjátár papok valának. **26** A Jairból való Ira is Dávidnak fő embere vala.

21 Lón pedig nagy éhség Dávidnak idejében három egész esztendeig egymás után, és megkeresé e miatt Dávid az Urat, és monda az Úr: Saulért és az ő vérszopó háznépéért van ez: mivelhogy megölte a Gibeonitákat. **2** Hivatá azért a király a Gibeonitákat és szóla nékik: (A Gibeoniták pedig nem az Izráel fiai közül valók valának, hanem az Emoreusok maradékából, a kiknek az Izráel fiai megesküdtek vala; Saul mindenálltal alkalmat keresett vala, hogy azokat levágassa az Izráel és Júda nemzetége iránti

buzgalmából). **3** És monda Dávid a Gibeonitáknak: Mit cselekedjtem veletek, és mivel szerezzek engesztelest, hogy aldjátok az Úrnak örökségét? **4** Felelének néki a Gibeoniták: Nincsen nékünk sem ezüstünk, sem aranyunk Saulnál és az ő házánál, és nem kell mi nékünk, hogy valaki megölettessék Izráelben. És monda: Valamit mondotok, megcselekszem veletek. **5** Akkor mondának a királynak: Annak az embernek a házból, aki megemészttet minket, és aki ellenünk gonoszt gondola, hogy megsemmisítessünk, és meg ne maradhassunk Izráel egész határában; **6** Adj nékünk hét embert az ő maradékai közül, akit felakaszszunk az Úr előtt, Saulnak, az Úr választottjának Gibeájában. És monda a király: Én átadom. **7** És kedvezte a király Méfibósetnek, Jonathán fiának, ki Saul fia vala, az Úr nevére tett esküvését, mely közöttök tételettel, Dávid és Jonathán között, a Saul fia között. **8** De elvezé a király Aja leányának, Rispának két fiát, kiket Saulnak szült vala, Armónit és Méfibósetet, és a Saul leányának, Mikálnak öt fiát, kiket szült Barzellai fiának, Adrielnek, a Méholárból valónak. **9** És adá azokat a Gibeoniták kezébe, a kik felakaszták őket a hegyen az Úr előtt. Ezek tehát egyszerre heten pusztulának el, és az aratás első napjaiban, az árpaaratás kezdetén ölettek meg. **10** Vőn pedig Rispa, Ajának leánya egy zsákruhát, és kiteríté ait magának a kősziklán az aratás kezdetétől fogva, míg eső lőn reájok az égből: és nem engedé az égi madarakat azokra szállani nappal, sem pedig a mezei vadakat éjszaka. **11** És megmondák Dávidnak, a mit Rispa, Ajának leánya, Saulnak ágyasa cselekedett. **12** Akkor elméne Dávid, és elhozás a Saul és Jonathán tetemeit a Jábes-Gileádbeliekől, kik ellopták vala azokat a Bethsánnak utcázájáról, ahol őket a Filiszteusok felakasztották vala, mikor a Filiszteusok megverték Sault a Gilboa hegyén. **13** És elhozták onnént Saulnak és az ő fiának, Jonathánnak tetemeit, és összeszedték azoknak tetemeit is, a kik felakasztattak. **14** És eltemeték Saulnak és az ő fiának, Jonathánnak tetemeit a Benjámin földében, Sélában, az ő atyának, Kisnek sírboltjában; és megették mindenzt, a mit a király parancsolt. És kiengesztelődött ez által Isten az ország iránt. **15** Ezután ismét háborút kezdének a Filiszteusok Izráel ellen; és elméne Dávid az ő szolgáival együtt, és harczolának a Filiszteusok ellen, annyira, hogy Dávid elfaráda. **16** Akkor Jisbi Bénób, ki az óriások maradékából való vala (kinek kopjavasa háromszáz rézsiklust nyomott, és új hadi szerszámmal volt felövezve), elhatározá magában, hogy megöli Dávidöt; **17** De Abisai, Sérujának fia segített néki és általülte a Filiszteust és megölé. Akkor esküvessel fogadák néki a Dávid szolgái, ezt mondán: Soha többé velünk hadba nem jössz, hogy az Izráelnek szövétnekét el ne

oltsad. 18 Lőn azután is harczuk a Filiszteusokkal Gób városánál, és Sibbékai, Husát városból való, akkor megölé Sáfot, ki az óriások maradékai közül való vala. 19 Azután újra lőn háború a Filiszteusokkal Góbnál, hol Elkhanán, a Bethlehemből való Jaharé Oregimnek fia megölé a Gitteus Góliátot, kinek kopjanyele olyan vala, mint a szövőknek zugolyfája. 20 Gáthban is volt háború, hol egy óriás férfi vala, kinek kezein és lábain hat-hat ujjai valának, azaz mindenestől huszonnégy, és ez is óriástól származott vala. 21 És szidalmazá Izráelt, de megölé Jonathán, Dávid bátyjának, Simeának fia. 22 Ezek négyen származtak Gáthban az óriástól, kik mind Dávid keze által és az ő szolgáinak kezeik által estek el.

22 Dávid pedig ezt az éneket mondotta az Úrnak azon a napon, mikor az Úr megszabadítá őt minden ellenségeinek kezéből, és a Saul kezéből. 2 És monda: Az Úr az én kősziklám és kőváram, és szabadítóm nékem. 3 Az Isten az én erősségem, ő benne bízom én. Paizsom nékem ő s idvességemnek szarva, erősségem és oltalmam. Az én idvezítőm, ki megszabadítasz az erőszakosságítól. 4 Az Úrhoz kiáltok, a ki dícséretremélő; És megszabadulok ellenségeimtől. 5 Mert halál hullámai vettek engem körül, Az istentelenség árjai rettentettek engem; 6 A pokol kötelei vettek körül, S a halál tőrei estek reámb. (Sheol h7585) 7 Szükségben az Urat hívtam, S az én Istenemhez kiáltottam: És meghallá lakóhelyéről szavamat, S kiáltásom eljutott füleibe. 8 Akkor rengett és remegett a föld, Az égnek fundamentumai inogtak, És megrendülének, mert haragudott Ő. 9 Füst szállt fel orrából, És emésztő tűz szájából, Izzószen gerjedt belőle. 10 Lehajtá az egét és leszállt, És homály volt lábai alatt. 11 A Khérubon ment és röpült, És a szelek szárnyain tünt fel. 12 Sötétségből maga körül sátrapkat emelt, Esöhullást, sürű felhőket. 13 Az előtte levő fényességből Izzó szenek gerjedének. 14 És dörögött az égből az Úr, És a Magasságos hangot adott. 15 Ellővé nyilait és szétszórta azokat, Villámot, és összekeverte azokat. 16 És meglátszottak a tenger örvényei, S a világ fundamentumai felszínre kerültek, Az Úrnak feddésétől, Orra leheletének fúvásától. 17 Lenyült a magasságból és felvett engem, S a mélységes vizekből kihúzott engem. 18 Hatalmas ellenségitől megszabadított engem; Gyűlölöimtől, kik hatalmasabbak valának nálam. 19 Reámtörök nyomorúságom napján, De az Úr gyámolóm volt nékem. 20 Tágas helyre vitt ki engem, Kiragadt, mert jóakaróm nékem. 21 Az Úr megfizetett nékem igazságom szerint, Kezeimnek tisztasága szerint fizetett meg nékem. 22

Mert megőriztem az Úrnak utait, S gonoszul nem szakadtam el Istenemtől. 23 Mert ítéletei mind előttem vannak, S rendeléseitől nem távoztam el. 24 Tökéletes voltam előtte, s őrizkedtem rosszaságomtól. 25 Ezért megfizet nékem az Úr igazságom szerint, Szemei előtt való tisztaságom szerint. 26 Az igralmashoz igralmas vagy, A tökéletes vitézhez tökéletes vagy. 27 A tisztához tisztta vagy, A visszához pedig visszás. 28 Segítesz a nyomorult népen, Szemeiddel pedig megalázod a felfuvalkodottakat. 29 Mert te vagy az én szövétnekem, Uram, S az Úr megvilágosítja az én sötétségemet. 30 Mert veled harczi seregen is átfutok, Az én Istenemmel kőfalon is átugrom. 31 Az Istennek útja tökéletes; Az Úrnak beszéde tisztta; Paizsa ő mindeneknek, a kik őbenne bíznak. 32 Mert kicsoda volna Isten az Úron kívül? S kicsoda kőszikla a mi Istenünkön kívül? 33 Isten az én erős kőváram, Ki vezéri az igaznak útját. 34 Lábait olyanná teszi, mint a szarvasé, S magas helyekre állít engem. 35 Kezeimet harczra tanítja, Hogy az ércziv karjaim által török el. 36 Idvességednek paizsát adtam nékem, S kegyelmed nagygyá tett engem. 37 Lépéseimet kiszélesítettem alattam. És bokáim meg nem tátorodtak. 38 Üldözöm ellenségeimet és elpusztítom őket, Nem térek vissza, míg meg nem semmisítem őket. 39 Megsemmisíttem, eltiprom őket, hogy fel nem kelhetnek, Lábaim alatt hullanak el. 40 Mert te erővel öveztél fel engem a harczra, Lenyomtad azokat, kik ellenem támadtak. 41 Megadtad, hogy ellenségeim háthat fordítottak nékem, Gyűlölöim, a kiket elpusztítottam én, 42 Felnéztek, de nem volt, ki megszabadítса, Az Úrhoz, de nem felelt nékik. 43 Szétmorzsolom őket, mint a föld porát, Összezúzom, mint az utcza sarát, széttaposom őket. 44 Megmentettél népmemek pártoskodásaitól, Népeknek fejéül tartasz fenn engemet, Oly nép szolgál nékem, melyet nem ismertem. 45 Idegen fiak hazelkednek nékem, S egy hallásra engedelmeskednek, 46 Idegen fiak elcsüggédnek, S váraikból reszketve jönök elő. 47 Él az Úr és áldott az én kősziklám. Magasztaltassák az Isten, idvességem kősziklája. 48 Isten az, ki bosszút áll értem, S alám hajtja a népeket. 49 Ki megment engem ellenségeimtől, Te magasztalsz fel engem az ellenem támadók fölött, S az erőszakos embertől megszabadítasz engem. 50 Dícsérlek azért téged, Uram, a pogányok között, S nevednek dícséretet éneklek. 51 Nagy segítséget ad az ő királyának, Irgalmasságot cselekszik felkentjével, Dáviddal és az ő magvával mindenörökkel!

23 Ezek Dávidnak utolsó beszédei. Dávidnak, Isai fiának szótára, annak a férfiúnak szótára, a ki igen felmagasztaltaték, Jákób Istenének felkentje és Izrál

dalainak kedvencze. 2 Az Úrnak lelke szólott én bennem, és az ő beszéde az én nyelvem által. 3 Izráelnek Istene szólott, Izráelnek kősziklája mondá nékem: A ki igazságosan uralkodik az emberek felett, a ki Isten félelmével uralkodik: 4 Olyan az, mint a reggeli világosság, mikor a nap feljő, mint a felhőtlen reggel; napsugáról, esőtől sarjadzik a fű a földből. 5 Avagy nem ilyen-é az én házam Isten előtt? Mert örökkévaló szövetséget kötött velem, mindenkel ellátva és állandót. Mert az én teljes idvességet és minden kívánságomat nem sarjadoztatja-é? 6 De az istentelenek minden nyáján olyanok, mint a kitépett tövis, melyhez kézzel nem nyúlnak; 7 Hanem a ki hozzá akar nyúlni is, fejszét és rudat vesz hozzá, hogy ugyanazon helyen tűzzel égettessék meg. 8 Ezek pedig a Dávid erős vitézeinek nevei: Joseph-Baszbet, a Tahkemonita, aki a testőrök vezére; ő dárdáját forgatván, egy ízben nyolczszázat sebesített meg. 9 Ő utána volt Eleázár, Dódónak fia, ki Ahóhi fia vala; ő egyike a három hősnek, a kik Dáviddal valának, mikor a Filiszteusok által kigúnyoltatának, összegyülekezvén ott a harcra, és az Izráeliták megfutamodtak volt. 10 Ő megállván, vágta a Filiszteusokat mindaddig, míg a keze elfáradt, és a keze a fegyverhez ragadt. És nagy szabadulást szerze az Úr azon a napon, a nép pedig visszatére ő utána, de csak a fosztogatásra. 11 Ő utána volt Samma, a Harárból való Agénak fia. És összegyülének a Filiszteusok egy serege ott, ahol egy darab szántóföld volt tele lencsével, a nép pedig elfutott a Filiszteusok elől: 12 Akkor ő megállá annak a darab földnek közepén, és megoltalmazá azt, és megveré a Filiszteusokat, és az Úr nagy szabadítást szerze. 13 A harmincz vezér közül is hárman lementek, és elérkezének aratáskor Dávidhoz az Adullám barlangjába, mikor a Filiszteusok táborban valának a Réfaim völgyében. 14 Dávid akkor a sziklavárban volt, a Filiszteusok őrsége pedig Bethlehemnél. 15 Vizet kívánt vala pedig Dávid, és monda: Kicsoda hozna nékem vizet innom a bethlehemi kútóból, mely a kapu előtt van? 16 Akkor a három vitéz keresztül tört a Filiszteusok táborán, és merítének vizet a bethlehemi kútóból, mely a kapu előtt van, és elhovzán, vivék Dávidnak. Ő azonban nem akárá meginni, hanem kiönté azt az Úrnak. 17 És monda: Távol legyen tőlem, Uram, hogy én ezt míveljem: avagy azoknak az embereknek vérét igyam-é meg, kik életöket halára adva mentek el a vízért? És nem akárá azt meginni. Ezt mívelte a három hős. 18 Továbbá Abisai, Joábnak atyajafia, Sérujának fia, aki e háromnak feje volt, aki háromszáz ellen felemelvén dárdáját, megölé azokat; és néki nagy híre vala a három között. 19 A három között bizonyára híres volt és azoknak vezére

vala, mindenáltal ama hárommal nem ért fel. 20 Benája is, Jójadának fia, vitéz ember, nagytehetségű, aki Kabséelből való vala; ez ölé meg a Moábitáknak két fővítézét. Ugyanő elmenvén, az oroszlánt is megölé a veremben, télen. 21 Ugyanő ölt meg egy Égyiptomból való tekintélyes embert. Az égyiptomi kezében dárda vala, és ő csak egy pálczával méne reá; és kivevé az égyiptomi kezéből a dárdát, és megölé őt a maga dárdájával. 22 Ezeket cselekedé Benája, Jójadának fia, és néki is jó híre vala a három vitéz között. 23 Híres volt ő a harmincz között, mindenáltal ama hárommal nem ért fel. És előljáróvá tevé őt Dávid a tanácsosok között. 24 Asáel is, Joáb atyajafia, e harmincz közül való, kik ezek: Elkhanán, a bethlehemi Dódónak fia. 25 Haród városbeli Samma; azon Haródból való Elika. 26 Héles, Páltilból való; Híra, a Thékoából való Ikkes fia. 27 Abiézer, Anathóthból; Mébunnai, Húsáthból való. 28 Sálmon, Áhohitból való; Maharai, Nétofátból. 29 Héleb, Bahanának fia, Nétofátból való; Ittai, Ribainak fia, Gibeából való, mely Benjámin fiaié. 30 Benája, Piráthonból való; Hiddai, a patak mellett való Gáhasbeli. 31 Abiálbon, Árbátból való; Azmávet, Bárumból való. 32 Eljáha, Sahalbomból való; Jásen fia, Jonathán. 33 Samma, Harárból való; Ahiám, Arárból való Saránnak fia. 34 Elifélet, Ahásbainak fia, Maakátból való; Eliám, Gilóbeli Akhitófelnek fia. 35 Hesrai, Kármelból való; Paharai, Arbiból való. 36 Jigeál, Sobabeli Nátánnak fia; Báni, Gádból való. 37 Sélek, Ammonita; Naharai, Beerótóból való, Joábnak, a Séruja fiának fegyverhordozója. 38 Ira, Jithriból való; Gáreb, Jithriból való. 39 Hitteus Uriás. Mindössze harminczheten.

24 Ismét felgerjede az Úrnak haragja Izráel ellen, és felingerlé Dávidot ő ellenek, ezt mondván: Eredj el, számláld meg Izráelt és Júdát. 2 Monda azért Dávid Joábnak, az ő serege fővezérének: Menj el, járd be Izráelnek minden nemzetiségeit, Dántól fogva Beersebáig, és számláljátok meg a népet, hogy tudjam a népnek számát. 3 És monda Joáb a királynak: Sokasítsa meg az Úr, a te Istened a népet, s adjon még százannyit, mint a mennyi most van, és lássák azt az én uramnak, a királynak szemei: de miért akarja ezt az én uram, a király? 4 Azonban hatalmasabb volt a királynak szava a Joábénál és a többi főemberekénél. Kiméne azért Joáb és a többi vezérek a király elől, hogy megszámlálják a népet, az Izráelt. 5 És általkelének a Jordánon és tábort járának Aroer város mellett jobbkéz felől, Gád völgyében, és Jászer mellett. 6 Azután menének Gileádba, és a Hodsi alföldére. Innét menének a Dán Jáán mellé, és Sídon környékére. 7 Ezután menének a Tírus erős városához, és a Hivveusoknak és Kananeusoknak minden városaiba. Innét menének a Júdának dél felől

való részére, Beersebába. 8 És mikor bejárták az egész országot, hazamenének Jeruzsálembe, kilencz hónap és húsz nap mulva. 9 És beadá Joáb a megszámlált népnek számát a királynak; és Izráelben nyolczszázezer erős fegyverfogható férfi, és Júda nemzetsegében ötszázezer férfiú vala. 10 Minekutána pedig Dávid a népet megszámlálta, megsebhedék az ő szíve, és monda Dávid az Úrnak: Igen vétkeztem abban, a mit cselekedtem. Azért most, óh Uram, vedd el, kérlek, a te szolgádnak álnokságát; mert felette esztelenül cselekedtem! 11 És mikor felkelt reggel Dávid, szóla az Úr Gád prófétának, a ki Dávidnak látnoka vala, ezt mondván: 12 Menj el, és szólj Dávidnak: Ezt mondja az Úr: Három dolgot adok elődbe, válaszd egyiket magadnak ezek közül, hogy a szerint cselekedjem veled. 13 Elméne azért Gád Dávidhoz, és tudtára adá néki, és monda néki: Akarod-é, hogy hét esztendeig való éhség száljon földre? Vagy hogy három hónapig ellenségeid előtt bujdossál és ellenséged kergessen téged? Vagy hogy három napig döghalál legyen országodban? Most gondold meg és lásd meg, micsoda választ vigyek annak, a ki engem elküldött. 14 És monda Dávid Gádnak: Felette igen szorongattatom; de mégis, hadd essünk inkább az Úr kezébe, mert nagy az ő irgalmasága, és ne essem ember kezébe. 15 Bocsáta annakokáért az Úr döghalált Izráelre, reggeltől fogva az elrendelt ideig, és meghalának a nép közül Dántól fogva Beersebáig, hetvenezer férfiak. 16 És mikor felemezte kezét az angyal Jeruzsálem ellen is, hogy azt is elpusztítsa, megeléggelé az Úr a veszedelmet, és monda az angyalnak, a ki a népet öli vala: Elég immár, hagyd el. Az Úrnak angyala pedig vala a Jebuzeus Arauna szérűje mellett. 17 És szóla Dávid az Úrnak, mikor látta az angyalt, a ki a népet vágja vala, és monda: Ímé én vétkeztem és én cselekedtem hamisságot, de ezek a juhok ugyan mit cselekedtek? Kérlek, inkább forduljon a te kezed ellenem és az én atyámnak háznépe ellen. 18 Méne azért Gád Dávidhoz azon a napon, és monda néki: Eredj, menj el, és rakass oltárt az Úrnak a Jebuzeus Araunának szérűjén. 19 És elméne Dávid Gádnak beszéde szerint, a mint az Úr megparancsolta vala. 20 És feltekintvén Arauna, látá, hogy a király az ő szolgáival ő hozzá megy; és Arauna kimenvén, meghajtá magát a király előtt, arczzal a föld felé. 21 És monda Arauna: Mi az oka, hogy az én uram, a király az ő szolgájához jő? Felele Dávid: Azért, hogy megvegyem tőled e szérűt, és oltárt építsek ezen az Úrnak, hogy megsünjék a csapás a nép között. 22 Monda Arauna Dávidnak: Vegye el hát az én uram, a király, és áldozza fel, a mi néki tetszik. Ímhol vannak az ökrök az áldozathoz; a boronák és az ökrök

szerszámai pedig fa helyett; 23 Arauna mindez, óh király, a királynak adja. És monda Arauna a királynak: A te Urad Istened engeszteltessék meg általad. 24 Monda pedig a király Araunának: Nem, hanem pénzen veszem meg tőled, mert nem akarok az Úrnak, az én Istenemnek ingyen való áldozatot áldozni. Megvevé azért Dávid azt a szérűt és az ökröket ötven ezüst sikkuson. 25 És oltárt építette ott Dávid az Úrnak, és áldozék egészen égó és hálaáldozattal; és megkegyelme az Úr a földnek, és megsünék a csapás Izráelben.

1 Királyok

1 Mikor pedig megvénhetd és megöregedett Dávid király, bár leplekkel takargatták be, mégsem bírt felmelegedni. **2** És mondának néki az ő szolgái: Keressenek az én uramnak, a királynak egy szűz leányt, a ki a király körül legyen, és őt ápolja, aludjék karjai között, és melegítse fel az én uramat, a királyt. **3** Keresének annakokáért egy szép leányt Izráelnek minden határiban; és találák a Sínum városából való Abiságot, akit el is hozának a királyhoz. **4** És a leány igen szép volt, és a királyt ápolta és szolgált néki. De a király nem ismeré őt. **5** Adónia pedig, Haggitnak fia, felfuvalkodék, ezt mondván: Én fogok uralkodni! És szerze magának szekereket, lovagokat és ötven előtte járó férfiakat. **6** Kit az ő atyja soha meg nem szomorítta, ezt mondván: Miért cselekszel így?! Ez is pedig igen szép férfi volt, és őt Haggit szülte volt Dávidnak Absolon után. **7** És tanácskozék Joábbal, Séruga fiával és Abjátár pappal, kik az Adónia pártján voltak. **8** De Sádók pap, meg Benája, a Jójada fia, és Nátán próféta, és Sémei, és Réhi, és a Dávid erős vitézei nem állottak Adónia mellé. **9** Mikor pedig Adónia áldozatot mutatott be juhokból, ökrökből és egyéb kövér barmokból a Zohélet kősziklánál, a mely a Rógel forrása mellett volt: meghívá egész rokonságát, a király fiait, Júda minden férfiait, a király szolgáit; **10** De Nátán prófétát és Benáját és amaz erős vitézeket és Salamont, az ő atyafiát nem hívá el. **11** Szóla akkor Nátán Bethsabénak, a Salamon anyjának, mondván: Nem hallottad-é, hogy Adónia, a Haggit fia uralkodik, és a mi urunk Dávid nem tud róla semmit? **12** Jövel azért, hadd adjak néked tanácsot, hogy megmentsd a te életedet, és a te fiadnak, Salamonnak életét. **13** Eredj, menj be Dávid királyhoz, és mondд ezt néki: Uram király, nemde nem esküdtél-é meg a te szolgálóleányodnak ilyenképen: Salamon, a te fiad uralkodik én utánam, és ő ül az én királyi székembe? Miért uralkodik hát Adónia? **14** És íme mialatt még te ott a királytalal beszélsz, én is bemegyek utánad, és kiegészítem a te beszédet. **15** És beméne Bethsabé a királyhoz a kamarába. És a király igen megvénhetet vala, és a Súnemből való Abiság szolgái vala a királynak. **16** És fejet hajta Bethsabé, és meghajtja magát a királynak. És monda a király: Mit kivánsz? **17** Felele néki Bethsabé: Édes uram, te megesküdtél az Úrra, a te Istenedre a te szolgálóleányodnak ilyenképen: Salamon, a te fiad uralkodik én utánam, és ő ül az én királyi székembe. **18** És íme mégis Adónia lett királytá; és íme, uram király, te nem tudsz erről semmit. **19** Mert áldozott ökrökkel és nagy sok kövér barmokkal bőségesen, és vendégekké hívta a

királynak minden fiait, és Abjátár papot és Joábot, a seregnak hadnagyát, csak Salamont, a te szolgádat nem hívta meg. **20** Még most te vagy, Uram, a király; az egész Izráel népének szemei reád néznek, hogy megjelentsed nékik, kicsoda fog ülni az én uramnak, a királynak székében, ő utána. **21** De ha az én uram, a király, az ő atyáival elaluszik: akkor én és az én fiam, Salamon leszünk bűnösök. **22** És íme, mikor még a királytalal szólana, Nátán próféta megérkezik. **23** És bejelenték a királynak, mondván: Itt van Nátán próféta. És beméven a király eleibe, meghajtja magát a király előtt, arczzal a földre leborulván. **24** És monda Nátán: Uram király, te mondottad-é: Adónia legyen én utánam a király, és ő üljen az én királyi székembe? **25** Mert ma aláment, és áldozott ökrökkel és kövér barmokkal bőségesen, és vendégekké hívta a királynak minden fiait és a seregnak hadnagyait és Abjátár papot: és íme ők esznek és isznak előtte, és immár azt kiáltották: Éljen Adónia király! **26** Engem pedig, a ki a te szolgád vagyok, és Sádók papot és Benáját, a Jójada fiát, és Salamont, a te szolgádat nem hívta meg. **27** Avagy az én uramtól, a királytól lett-é ez a dolog, hogy nem adtad tudtára a te szolgádnak, kicsoda fogna ülni az én uramnak, a királynak székiben az ő holta után. **28** És felelén Dávid király, monda: Hívjátok hozzá Bethsabét, a ki beméne a király eleibe, és megáll a király előtt. **29** És megesküvék a király, mondván: Él az Úr, a ki megszabadította az én lelkemet minden nyomorúságból, **30** Hogy a miképen megesküdtem néked az Úrra, Izráel Istenére, ezt mondván: A te fiad Salamon uralkodik én utánam, és ő ül az én királyi székembe én helyettem: ezt ma így meg is teszem. **31** És fejet hajta Bethsabé, arczzal a földre leborulván, és magát meghajtva a király előtt, monda: Éljen az én uram, Dávid király, minden örökké! **32** Azután monda Dávid király: Hívjátok hozzá Sádók papot és Nátán prófétát és Benáját, Jójadának fiát. És ezek bemenének a király eleibe. **33** És monda nékik a király: Vegyétek mellétek a ti uratoknak szolgáit, és ültessétek Salamont, az én fiamat az én ösvréremre, és vigyétek alá őt Gihonba; **34** És kenje őt ott Sádók pap és Nátán próféta Izráelnek királyává; és fújjátok meg a harsonákat, és kiáltások: Éljen Salamon király! **35** És jöjjetek fel onnét ő utána; és eljövén, üljön az én királyi székembe, és ő uralkodjék én helyettem; mert immár meghagytam néki, hogy ő legyen fejedelme mind Izráelnek, mind Júdának. **36** Felele akkor Benája, a Jójada fia a királynak, és monda: Ámen! Így szóljon az Úr, az én uramnak, a királynak Istene is. **37** A miképen vele volt az Úr az én urammal, a királytalal: azonképen legyen vele Salamonnal is, és magasztalja feljebb az ő királyi székét az

én uramnak, Dávid királynak királyi székénél. 38 Aláméne azért Sádók pap és Nátán próféta és Benája, a Jójada fia, a Kereteusok is és a Peleteusok, és felülteték Salamont a Dávid király öszvérére, és alávivék őt Gihonba. 39 És vevé Sádók pap az olajos szarut az Úr sátorából, és megkené Salamont; azután kürtölének, és az egész nép ezt kiáltá: Élen Salamon király! 40 És felvonult utána az egész nép, és a nép sípolt és felette ujjongott, úgy hogy a föld is megrepedne kiáltásuk zajától. 41 És Adónia is meghallotta és vendégei is mind, a kik nála valának, miután a lakomát már elvégeztek; és meghallá Joáb is a kürtölés szavát, és monda: Miért e zaj és mozgás a városban? 42 És a mikor ő még szólana, ímé megérkezék Jonathán, az Abjátár pap fia. És monda Adónia: Jójj be, mert megbízható férfiú vagy, és jó hírt mondasz. 43 Jonathán pedig felelvén, monda Adóniának: Igen, a mi urunk, Dávid király, Salamon tette királylyá. 44 És elküldötte ő vele Sádók papot a király és Nátán prófétát, és Benáját, a Jójada fiát, a Kereteusokat is és Peleteusokat, és őt a király öszvérére ülteték, 45 És Sádók pap Nátán prófétával együtt királylyá kente fel őt Gihonnál, és onnét vonulnak fel örömmel; ettől zendült meg a város. Ez az a zaj, a melyet hallottak. 46 És immár be is ült Salamon az országnak királyi székibe; 47 És a király szolgái is bemenének, hogy áldják a mi urunkat, Dávid királyt, mondván: Tegye az Isten a Salamon nevét híresebbé a te nevednél, és magasztalja feljebb az ő székit a te széknél. És meghajtá magát a király az ő ágyán. 48 És ekképen is szóla a király: Áldott az Úr, Izráel Istene, aki adott e mai napon olyat, aki szemeim láttára helyettem üljön az én királyi székemben. 49 Akkor megrettenének, és felkelének mindenjáran a hivatalosok, a kik Adóniával valának, és kiki mind dolgára méne. 50 De Adónia felt Salamontól, és felkészülve elfutott, és megragadta az oltárnak szarvait. 51 Hírül adák pedig Salamonnak ilyen szókkal: Ímé Adónia Salamon királytól való féltében megfogá az oltárnak szarvait, ezt mondván: Esküdjék meg ma nékem Salamon király, hogy meg nem öli az ő szolgáját fegyverrel. 52 És monda Salamon: Ha jámbor lészen, egy hajszál fejéről le nem esik a földre; de ha gonoszság találtatik őt benne, meg kell halnia. 53 Elküilde azért Salamon király, és elhozák őt az oltártól; és eljövén meghajtá magát Salamon király előtt; és monda Salamon király: Menj el a te házadhoz.

2 Mikor pedig elközelgett Dávidnak ideje, hogy meghaljon, parancsot ada Salamonnak az ő fiának, ezt mondván: 2 Én elmegyek az egész földnek útján; erősítsd meg magad és légy férfiú. 3 És őrizd meg az Úrnak a te Istenednek

őrizetit, hogy az ő útai járj, és megőrizzed az ő rendeléseit, parancsolatit és ítéleteit, és bizonysgájtételeit, a mint meg van írva a Mózes törvényében: hogy előmented legyen mindenekben, a melyeket cselekedéndesz, és mindenütt, valamerre fordulándasz; 4 Hogy megteljesítse az Úr az ő beszédét, melyet szólott nékem, mondván: Ha megőrizendik a te fiaid az ő útjokat, járván én előttem tökéletességgel, teljes szívök és teljes lelkök szerint; ezt mondván, mondomb: Soha el nem fogy a férfiú te közüled az Izráelnek királyi székiből. 5 Azt is jól tudod, mit cselekedett én velem Joáb, a Séruja fia, mit cselekedett az Izráel seregeinek két fővezérvel, Abnerrel, a Nér fiával, és Amasával, a Jéter fiával, a kiket megölt, harczi vért ontván békességnak idején, és hintett harczi vért az ő derekának övére és az ő lábának saruira. 6 Cselekedjél a te bölcseséged szerint, és ne engedd, hogy megőszülvén, békességgel menjen a koporsóba. (Sheol h7585) 7 De a gileádbeli Barzillainak fiaival cselekedjél irgalmasságot, és legyenek a te asztalod vendégei, mert így közeledtek ők is hozzáim, mikor Absolon, a te testvéred elől menekültem. 8 És ímé veled van Sémei, Gérának fia, a Bahurimbeli Benjáminita, aki gyalázatosan szidalmazott akkor, mikor Mahanáimba mentem; de aztán, mikor elém alájött a Jordához, megesküdtem néki az Úrra, és mondék: Nem öllel meg téged fegyverrel; 9 Te azonban ne hagyd őt büntetés nélkül, és mivel eszes férfiú vagy, tudod, mit kelljen cselekedned vele, hogy az ő vénségét vérrel bocsássad a koporsóba. (Sheol h7585) 10 Azután elaludt Dávid az ő atyáival, és eltemették a Dávid városában. 11 Az idő pedig, a melyben uralkodék Dávid Izráelen, negyven esztendő. Hebronban uralkodék hétközönségben esztendeig, Jeruzsálemben pedig uralkodék harminchárom esztendeig. 12 Azután Salamon ült Dávidnak, az ő atyának királyi székibe, és megerősödék az ő királyi birodalma felettese igen. 13 De Adónia, a Haggit fia beméne Bethsabéhoz, a Salamon anyjához, és az monda: Békességes-e a te jöveteled? Ki felele: Békességes. 14 És monda: Beszédem volna veled. Monda az: Szólj. 15 Akkor monda Adónia: Te tudod, hogy az ország az enyém vala, és az egész Izráel reálm néz vala, hogy én uralkodjam; de elvéteték az ország tőlem, és lón az én atyámfiaié, mert az Úrtól adattatték néki. 16 Most egy kérést kérek tőled, ne szégyenítsd meg orczámat. Az pedig monda: Beszélj! 17 És monda: Beszélj, kérlek Salamon királytal; mert ő a te kérésedet meg nem veti, hogy adjá nékem a Súnemből való Abiságot feleségül. 18 Felele Bethsabé: Jól van, majd szólok mellettes a királynak. 19 És beméne Bethsabé Salamon királyhoz, hogy beszéljen vele Adónia érdekekében; és felkele a király, és előbe menvén meghajtá magát előtte, és leüle

királyi székibe; és széket tétete a király anyjának, hogy üljön az Ő jobbkeze felől. 20 És monda Bethsabé: Egy kis kérést kérek tőled, ne szégyenítsd meg orczámat. És monda néki a király: Kérj édes anyám; mert nem szégyenítém meg orczádat. 21 Monda Ő: Adassék a Súnemből való Abiság Adóniának, a te testvérednek feleségül. 22 Akkor felele Salamon király, és monda az Ő anyjának: De miért kéréd te a Súnembeli Abiságot Adóniának? Kérjed néki az országot is; mert Ő az én bátyám, és vele egyetért Abjátár pap, és Joáb, a Séruga fia. 23 És megesküvék Salamon király az Úrra, mondván: Úgy cselekedjék velem az Isten, és úgy segéljen, hogy Adónia a saját élete ellen szólotta ezt a beszédét! 24 Most azért él az Úr, a ki megerősített engem és ültetett engem az én atyámnak, Dávidnak királyi székibe, és a ki házat szerzett nékem, a mint megmondotta volt: ma Adóniának meg kell halnia! 25 Elküldé azért Salamon király Benáját, a Jójada fiát, a ki levágá őt, és meghala. 26 Abjátár papnak pedig monda a király: Menj el Anathótba, a te jóságodba, mert halálnak fia vagy; de ma meg nem öletlek, mivel te hordoztad az Úr Istennek ládáját Dávid, az én atyám előtt, és mivel az én atyámnak minden nyomorúságaiban részes voltál. 27 És kiúzé Salamon Abjátárt, hogy ne legyen az Úrnak papja, hogy beteljesedjék az Úrnak beszéde, a melyet szólott vala az Éli háza felől Silóban. 28 És eljutott ez a hír Joábhoz, mert Joáb Adóniához hajlott vala, noha azelőtt nem hajlott vala Absolonhoz, és elfuta Joáb az Úrnak sátorába, és megfogá az oltárnak szarvait. 29 Hírül adák pedig Salamon királynak, hogy Joáb az Úrnak sátorához futott, és íme az oltár mellett áll. Ekkor elküldé Salamon Benáját, a Jójada fiát, mondván: Menj el, vágd le őt. 30 Mikor pedig Benája az Úrnak sátorához ért, monda néki: Ezt mondja a király: Jőjj ki. Kinek felele Joáb: Nem, itt akarok meghalni. És megvíve Benája a királynak e dolgot, mondván: így szólott Joáb és így felelt nékem. 31 És monda néki a király: Cselekedjél úgy, a mint szólott; vágd le őt és temesd el, hogy elvedd az ártatlan vért, a melyet kiontott Joáb, én rólam és az én atyámnak házárol. 32 És fordítса az Úr az Ő fejére az Ő vérét, a miért nálánál igazabb és jobb két férfira támadott, és megölé őket fegyverrel az én atyámnak, Dávidnak tudta nélkül, tudniillik Abnert, Nérnek fiát, az Izráel seregének fővezérét és Amasát, Jéternek fiát, Júda vitézeinek fővezérét. 33 Ezeknek a vére térjen Joáb fejére és az Ő magvának fejére mindörökké: Dávidnak pedig és az Ő magvának és az Ő házának és királyi székének békessége legyen az Úrtól mindörökké. 34 És elméne Benája, Jójada fia, és reá rohanván megölé őt; és eltemették az Ő házában, a pusztában. 35 Rendelé pedig a király a Jójada fiát Ő

helyette a sereg fölé, és Sádók papot rendelé a király Abjátár helyett. 36 És elkülde a király, és magához hivatá Sémeit, és monda néki: Építs házat magadnak Jeruzsálemben és lakjál ott; és onnét ne menj ki se ide, se tova. 37 Mert valamely nap kimenéndesz, és általmenéndesz a Kidron patakján, tudd meg, hogy meg kell halnod, a te véred lészen tennen fejeden. 38 És monda Sémei a királynak: Tetszik nékem e beszéd; a miképen szólott az én uram, a király, a képen cselekeszik a te szolgád; és sok ideig lakék Sémei Jeruzsálemben. 39 Lőn azonban három esztendő mulva, hogy Sémeinek két szolgája elszökött Ákishoz, Maaka fiához, a Gáthbeli királyhoz; és hírül adák Sémeinek, mondván: Íme a te szolgáid Gáthban vannak. 40 Ekkor felkelt Sémei, és megnyergelé szamarát, és elméne Gáthba Ákishoz, hogy megkeresse az Ő szolgáit. Oda érvén Sémei, meghozá szolgáit Gáthból. 41 Hírül adák pedig Salamonnak, hogy elment Sémei Jeruzsálemből Gáthba, és haza jött. 42 Akkor elkülde a király, és magához hivatá Sémeit, és monda néki: Nemde esküvessel kényszerítettelek-é téged az Úrra, és bizonyáságot tettem néked, ezt mondván: Valamely napon kimenéndesz, s ide s tova menéndesz, bizonynal tudjad, hogy meghalsz; és azt mondád nékem: Tetszik e beszéd, megértettem. 43 Miért nem tartottad hát meg az Úr előtt való esküést, és a parancsolatot, a melyet néked parancsoltam? 44 Monda annakfelette a király Sémeinek: Te tudod mindenzt a gonoszságot, a melyről a te szíved bizonyág, és a melyet atyámmal Dáviddal cselekedté: az Úr most mindenzt a gonoszságot a saját fejedre fordította. 45 Salamon király pedig áldott lészen, és Dávidnak királyi széke lészen állandó az Úr előtt mindörökké. 46 És parancsola a király Benájának, a Jójada fiának, a ki elméne, és levágá Sémeit, és meghala. És az ország megerősödék Salamon kezében.

3 Sögorságot szerze azután Salamon a Faraóval, az Egyiptombeli királytal; és elvevé a Faraó leányát, és hozzá Dávidnak városába, míg elvégez az Ő házának és az Úr házának építését és Jeruzsálembenek kőfalát köröskörül. 2 De a nép áldozik vala a magas helyeken; mert nem építettet vala ház az Úr nevének mind ez ideig. 3 Szereté pedig Salamon az Urat, járván Dávidnak, az Ő atyának parancsolatiban, kivéve, hogy a magas helyeken áldozott, és ott tömjénezett. 4 És mikor Gibeonba ment a király, hogy ott áldozzék, mert ott volt a nagy magaslat, és Salamon azon az oltáron áldozott égőáldozatul ezer barmot: 5 Megjelenék Gibeonban az Úr Salamonnak azon éjjel álmaiban, és monda az Isten: Kérj, a mit akarsz, hogy adjak néked. 6 És monda Salamon: Te a te szolgáddal, az én atyámmal, Dáviddal

nagy irgalmasságot cselekedtél, a miképen ő is járt előtted híven, igazán és hozzád egyenes szívvel, és megtartottad néki ezt a nagy irgalmasságot, hogy néki fiat adtál, a ki az ő királyi székében ül, a mint e mai napon megtetszik. 7 És most, óh én Uram Istenem, te tettek a te szolgádat királylyá, Dávid, az én atyám helyett. Én pedig kicsiny gyermek vagyok, nem tudok kimenni és bejönni. 8 És a te szolgád a te néped között van, a melyet te magadnak választottál, nagy nép ez, a mely meg nem számláltathatik, meg sem írottathatik a sokaság miatt. 9 Adj azért a te szolgádnak értelmes szívet, hogy tudja ítélni a te népedet, és tudjon választást tenni a jó és gonosz között; mert kicsoda kormányozhatja ezt a te nagy népedet? 10 És tetszék e beszéd az Úrnak, hogy Salamon ilyen dolgot kért. 11 Monda azért az Isten néki: Mivelhogy ezt kérted tőlem, és nem kértél magadnak hosszú életet, sem nem kértél gazdagságot, sem pedig nem kérted a te ellenségeidnek lelkét; hanem bölcseséget kértél az ítélettétre: 12 Ímé a te beszéded szerint cselekszem, ímé adok néked bőlcs és értelmes szívet, úgy hogy hozzád hasonló nem volt te előtted, és utánad sem támad olyan, mint te. 13 Sőt még a mit nem kértél, azt is megadom néked, gazdagságot és dicsőséget: úgy hogy a királyok között nem lesz hozzád hasonló senki minden te időben. 14 És ha az én útaimon járándasz, megőrizvén az én végzéseimet és parancsolatimat, a miképen járt a te atyád, Dávid: meghosszabbítom életed idejét. 15 És mikor felserkent Salamon, ímé álom volt. És méne Jeruzsálembe, és álla az Úr szövetségének ládája elé, és áldozék egészen égóaldozatokat, és készíté háláaldozatokat, és szerze nagy lakkot minden szolgáinak. 16 Abban az időben jött a királyhoz két parázna asszony, és megálla ő előtte. 17 És monda az egyik asszony: Kérlek uram, én és ez az asszony egy házban laktunk, és szültem ő nála abban a házban. 18 És harmadnappal az én szülésem után, ez az asszony is szült, és együtt valánk, senki idegen nem volt velünk a házban, hanem csak mi ketten valánk abban a házban. 19 És ennek az asszonynak éjszaka meghalt a fia: mert ráfeküdt. 20 És felkelt éjfélkor, és elvitte az én fiamat mellőlem, mert a te szolgálóleányod aludt, és azt maga mellé fekteté, míg az ő meghalt fiát én mellém fektette. 21 Mikor pedig hajnalban felkeltem, hogy megszoptassam az én fiamat: ímé, megholt; de reggel jól megnézegetvén, látám, hogy az nem az én fiam, a kit én szültém. 22 Monda pedig a másik asszony: Nem úgy van, az én fiam az, aki él, a te fiad pedig az, aki meghalt. Amaz viszont monda: Nem, hanem a te fiad az, aki meghalt, és az én fiam az, aki él. És ekképen versengették a király előtt. 23 Akkor monda a király: Ez azt mondja: Ez az

én fiam, aki él, és a te fiad az, aki meghalt; amaz meg ezt mondja: Semmiképen nem, hanem a te fiad az, aki meghalt, és az én fiam az, aki él. 24 És monda a király: Hozzatok nékem kardot! És mikor oda hozák a kardot a király elé, 25 Monda a király: Vágyátok két részre az eleven gyermeket, és adjátok az egyik részt egyiknek, a másikat pedig a másiknak. 26 Ekkor monda az az asszony, akié vala az élő gyermek, a királynak, mert megindult szíve gyermekén: Kérlek, uram, adjátok néki az élő gyermeket, és ne öljétek meg őt. A másik pedig azt mondja vala. Se enyim, se tied ne legyen; vágyátok ketté. 27 Akkor felele a király, és monda: Adjátok amannak az élő gyermeket, és meg ne öljétek azt, mert az az ő anyja. 28 És mikor hallotta az egész Izráel ezt az ítéletet, a melyet tett vala a király, félék a királynak orczáját, mert látták, hogy Isten bölcsesége van az ő szívében az ítélettétre.

4 És lón Salamon király az egész Izráel felett királylyá.
2 Ezek valának pedig az ő föemberei: Azária, Sádók papnak fia. 3 Elihóref és Ahija, Sisának fiai íródeákok, Jósafát, az Ahilud fia, emlékíró vala. 4 És Benája, a Jójada fia, a sereg hadnagya; Sádók pedig és Abjátár papok. 5 És Azáriás, a Nátán fia, a tiszttartók előljárója; és Zábus, a Nátán fia, főtanácsos és a király barátja. 6 És Ahisár udvarbíró; Adónirám pedig, az Abda fia, kincstartó. 7 Vala pedig Salamonnak tizenkét tiszttartója az egész Izráelen, a kik ellátták a királyt és az ő háznépét: esztendőnként mindeniknek egy hónapig kellett az ellátásról gondot viselnie. 8 És ezek azoknak neveik: Húrnak fia az Efraim hegyn. 9 Dékernek fia Mákásban, Sahálbimbán, Béth-Semesben és Elonban és Béth-Hanánban. 10 Hésednek fia Arúbotban, ő hozzá tartozott Szókö és Héfer egész fölle. 11 Abinádáb fiaié volt Dór egész határa. A Salamon leánya, Táfát, vala néki felesége. 12 Bahana, az Ahilud fia, bírja vala Taanáket és Megiddót és egész Béth-Seánt, mely Sartána mellett vala Jezréel alatt, Béth-Seántól fogva mind Abela Méholáig és mind Jokméámon túl. 13 Gébernek fia, Rámóth Gileádban: övé valának Jáirnak, a Manasse fiának falui, melyek Gileádban valának; az övé volt az Argób tartománya, mely Básánban vala, hatvan nagy város kőfallal és érczzárrakkal megerősítve. 14 Ahinádáb, Iddó fia Mahanámban. 15 Ahimaás Naftaliban; a Salamon leányát, Bosmátát vevé magának feleségül ő is. 16 Bahana, Khúsai fia, Áserben és Alóthban. 17 Jósafát, Paruákh fia, Issakhárban. 18 Simei, Éla fia, Benjáminban. 19 Géber, Uri fia, a Gileád földében, Sihonnak, az Emoreus királyának földében, és Ógnak, a Básánbeli királynak földében; és ez egy tiszttartó bírja vala azt a földet. 20 És Júda és Izráel megsokasodott, olyan sok

volt, mint a tenger mellett való föveny, és ettek, ittak és vigadtak. 21 Salamon pedig uralkodék minden országokon a folyóvíztől fogva egész a Filiszteusok földéig és Égyiptomnak határáig, és ajándékokat hoznak vala, és szolgálnak vala Salamonnak, életének minden idejében. 22 És Salamon eledele naponként ez vala: harminc véka zsemelyeliszt és hatvan véka közönséges liszt; 23 Tíz hízlalt ökör, húsz füvön járt ökör és száz juh; a szarvasokon, őzeiken, bivalokon és hízlalt madarakon kívül. 24 Mert ő uralkodék minden helyeken a folyóvizen túl Thifásától fogva egész Gázáig; minden királyokon, a kik a folyóvizen túl valának; és békessége volt néki minden alattvalótól köröskörül. 25 És lakozék Júda és Izráel bátorsággal, kiki mind az ő szőlőtője és fügefája alatt. Dántól fogva Bersebáig; Salamonnak minden idejében. 26 És Salamonnak volt negyvenezer szekérbe való lova az istállókban, és tizenkétezer lovagja. 27 És ezek a tisztártók ellátták Salamon királyt és mindeneket, a kik a Salamon király asztalanál valának, kiki az ő hónapján, minden fogyatkozás nélkül. 28 Azután árpát és szalmát is hoztak a lovaknak és a paripáknak arra a helyre, ahol a király volt, kiki az ő rendelete szerint. 29 És az Isten adott bölcseséget Salamonnak és igen nagy értelmet és mély szívet, mint a fövény, mely a tenger partján van. 30 Úgy hogy a Salamon bölcsesége nagyobb volt, mint a napkelet minden fiainak bölcsesége és Égyiptomnak egész bölcsesége. 31 Sőt bölcsebb volt minden embereknél, még az Ezráhita Ethánnál is és Hémánnál, Kálkónál és Dardánál, a Máhol fiainál; és híre neve vala minden nemzetégek között köröskörül. 32 És szerze háromezer példabeszédet, és az ő énekeinek száma ezer és öt volt. 33 Szólott a fákról is, a Libánon czédrusfájától az izsópig, a mely a falból nevekedik ki; és szólott a barmokról, a madarakról, a csúszó-mászó állatokról és a halakról is. 34 És jönek vala minden népek közül, hogy hallgassák a Salamon bölcseségét; a földnek minden királyaitól, a kik hallották vala az ő bölcseségét.

5 És Híram, Tírus királya elküldé az ő szolgáit Salamonhoz, mikor meghallotta, hogy őt kenték királytájára az ő atya helyett; mert Híram szerette Dávidot teljes életében. 2 És küldte Salamon Híramhoz, ezt izenvén néki: 3 Te tudod, hogy Dávid, az én atyám nem építette házat az Úrnak, az ő Istenének nevének a háborúk miatt, a melyekkel őt körülvettek vala, míg nem az Úr az ő lábainak talpa alá vetette azokat; 4 De most az Úr, az én Istenem nékem nyugodalmat adott mindenfelől, úgy hogy semmi ellenségem és senkitől semmi bántásom nincs. 5 Ímé azt gondoltam magamban, hogy házat építétek az Úrnak, az én Istenemnek

nevének, a miképen szólott az Úr Dávidnak, az én atyámnak, ezt mondván: A te fiad, a kit helyetted ültetek a te királyi székedbe, ő építi meg azt a házat az én nevemnek. 6 Most azért parancsol meg, hogy vágjanak nékem czédrusfákat a Libánonon. Az én szolgáim is együtt lesznek a te szolgáiddal; a te szolgáidnak pedig jutalmát megadom néked minden szerint, a mit mondádasz; mert tudod, hogy nincsen mi közöttünk olyan ember, aki a favágáshoz úgy értene, mint a Sidonbeliek. 7 Mikor azért meghallotta Híram a Salamon izenetét, igen megörült, és monda: Áldott legyen e mai napon az Úr, aki Dávidnak bölcs fiat adott e nagy népen. 8 És elküldte Híram Salamonhoz, ezt izenvén: Megértettem a mi felől küldöttet hozzáim; én megteszem minden kivánságodat minden a czédrusfára, minden a fenyőfára nézve. 9 Az én szolgáim a Libánonról aláviszik a tengerre a fákat: én pedig azokat tutajokra rakatván, a tengeren addig a helyig vittem, a melyet te megízentet sz nékem, és azokat ott kihányatom, és te vitesd el. Te pedig abban teljesítsd kivánságomat, hogy adj eledelt az én háznépemnek. 10 Ada azért Híram Salamonnak czédrusfákat és fenyőfákat, minden kivánsága szerint. 11 Salamon pedig ada Hírmának húszezer véka búzát az ő háznépének táplálására, és húszezer kórusról olajat. Ezt adja vala Salamon Hírmának esztendőről-esztendőre. 12 Az Úr azért bölcsességet ada Salamonnak, a mint megmondotta vala néki; és békesség lőn Híram és Salamon között, és ők szövetséget tónek egymással. 13 Salamon király pedig robotosokat szedete az egész Izráelből; és harminczezer ember lőn robotossá. 14 A kiket aztán elküldte a Libánonra, minden hónapra tíz-tízezer ember egymás után. Egy hónapig a Libánon hegynél valának, két hónapig az ő házoknál. Adónirám vala pedig a robotosok feje. 15 Ezenkívül Salamonnak hetvenezer teherhordója, és nyolcvanezer kővágója volt a hegyen. 16 A pallérök fejedelmein kívül, a kikre Salamon a munkának igazgatását bízta volt, a kik háromezeren és háromszázban valának, a kik a munkálkodó népet szorgalmaztatták. 17 És megparancsolá a király, hogy nagy és drága köveket vágjanak ki, nevezetesen faragott köveket a ház fundamentumául; 18 Melyeket kifarángának a Salamon kőmívesei és a Híram ácsai és a Gibleusok; és elkészíték a fákat és a köveket a ház építéséhez.

6 És megépítették az Úrnak háza az Izráel fiainak Égyiptom földéből való kijövetele után a négyszáznyolcvanadik esztendőben, Salamon Izráel felett való uralkodásának negyedik esztendjejében, a Zif hónapban, mely a második hónap. 2 És a ház, a melyet Salamon király az Úrnak építé, hatvan sing hosszú, húsz sing széles és harmincz sing

magas volt. 3 És egy tornácz vala a ház temploma előtt, a melynek a hossza húsz sing volt, a háznak szélessége szerint; a szélessége pedig tiz sing volt a ház hosszában. 4 És építé a házon ablakokat is lezárt rostélyzattal. 5 És építé a ház falaira emeleteket köröskörül, a ház falai körül a szent helyen és a szentek szentjén, és készíte mellék helyiségeket körül. 6 Az alsó emelet belső szélessége öt sing, a középső szélessége hat sing és a harmadik szélessége hét sing volt, és bemélyedéseket építé a ház körül kivülről, hogy az emeletek gerendái ne nyúljának be a ház falaiba. 7 Mikor pedig a ház építették, a kőbányának egészen kifaragott köveiből építették, úgy hogy sem kalapácsnak, sem fejszénék, sem valami egyéb vasszerszámnanak pengése nem hallattatott a háznak felépítésénél. 8 Az alsó emelet középső mellékhelyiségehez egy ajtó vezetett a ház jobb oldalán, és egy csiga-grádics vitt fel a középső emeletbe, és a középsőből a harmadikba. 9 Megépíté ekként azt a házat és elvégezé, és befedé a házat gerendákkal és czédrusfadeszkákkal. 10 És megépíté az emeleteket az egész ház körül, a melyeknek magasságok öt-öt sing volt, és a házhoz czédrusfagerendákkal ragasztattak. 11 És lón az Úrnak beszéde Salamonhoz, ezt mondván: 12 Ez ama ház, a melyet te építesz: Ha az én rendelésimben jársz, és az én ítéletim szerint cselekszel, és megtartod minden én parancsolatimat, azokban járván: Én is bizonyára megerősítem veled az én beszédemet, a melyet szólottam Dávidnak, a te atyádnak; 13 És az Izráel fiai között lakozom, és nem hagyom el az én népemet, az Izráelt. 14 Megépíté azért Salamon azt a házat, és elvégezé azt. 15 És megbéllélé a ház falait belől czédrusfával, a ház padlózatától egészen a padlásig beborítá belől fával; a ház padlózatát pedig beborítá fenyődeszkákkal. 16 És építé a ház hátulján egy húsz sing hosszú czédrusfa falat a padlózattól egész a padlásig, és építé azt a ház hátulsó részének: szentek-szentjének. 17 Az előtte való szenthely hossza negyven sing volt. 18 Belülről az egész ház merő czédrus volt, kivésett sártökökkel és kinyilt virágbimbókkal, úgy hogy semmi kő ki nem látszott. 19 És a szentek-szentjét építé a ház belső részében, hogy abba helyeztesse az Úr szövetségének lánát. 20 A szentek-szentje belső részének a hossza vala húsz sing, a szélessége is húsz sing, a magassága is húsz sing, és beborítá azt finom aranynyal; az oltárt is beborítá czédrusdeszkákkal. 21 És Salamon beborította a házat belől finom aranynyal, és arany láncot vont a belső rész előtt, a melyet szintén bevont aranynyal. 22 Úgy, hogy az egész ház be volt vonva merő aranynyal, sőt az oltárt is, a mely a szentek-szentje előtt volt, egészen beborítá

aranynyal. 23 És csinált a szentek-szentjébe két tiz sing magas Kérubot olajfából. 24 És öt sing volt az egyik Kérub szárnya, és öt sing a másik Kérub szárnya is, úgy, hogy az egyik szárnya végétől, a másik szárnya végéig tiz sing vala. 25 A másik Kérub is tiz sing volt; és mind a két Kérubnak mind a mértéke, mind a faragása egy vala; 26 Úgy, hogy az egyik Kérub magassága tiz sing, és ugyanannyi a másik Kérub is. 27 És helyezteté a Kérubokat a ház belsejébe, és a mint a Kérubok kiterjeszték szárnyukat, az egyiknek szárnya a ház egyik falát, a másik Kérub szárnya pedig a másik falát érte; de a ház közepén összeértek egyik szárny a másikkal. 28 És beborítá a Kérubokat aranynyal. 29 És a ház összes falain köröskörül kivül és belől Kérubokat, pálmáfákat és kinyilt virágokat metszetett ki. 30 És beborítá még a ház padlóját is aranynyal kivül és belől. 31 És a szentek-szentjének bemenetén csinálta ajtót olajfából, az ajtófélákat kiszögellése egy ötdrész volt; 32 És két ajtószárnnyat olajfából, és metszete reájok Kérubokat, pálmáfákat és kinyilt virágokat, és beborítá azokat aranynyal; a Kérubokat is és a pálmáfákat is megaranyoztatá. 33 E képen csinált a templom szenthelyénél is négyeszegletű ajtófélákat olajfából. 34 És csinált két ajtót cziprusfából, és az egyik ajtón is két forgó ajtósárnny volt, a másik ajtón is két forgó ajtósárnny. 35 És metszete azokra Kérubokat és pálmáfákat és kinyilt virágokat, és beborítá aranynyal, rá alkalmaztatva azt a metszésre. 36 Azután felépíté a belső pitvar három rend faragott kőből és egy rend czédrusgerendából. 37 Az ő uralkodásának negyedik esztendejében fundáltaték az Úrnak háza Zif hónapban. 38 És a tizenegyedik esztendőben, Búl havában, (mely a nyolczadik hónap) végezteték el a ház, minden dolga és rendje szerint. És így építé azt hét esztendeig.

7 Azután a maga házát építé Salamon tizenhárom esztendeig, a mely alatt elvégez az ő házát egészen. 2 Megépíté a Libánon erdő házát is, melynek hossza száz sing vala, szélessége ötven sing, magassága harminc sing; építé azt négy rend czédrusoszlopon és az oszlopokon czédrusgerendák valának. 3 És bepadlá czédrusdeszkákkal felül a gerendák felett, melyek valának negyvenöt oszlopon, mindenik renden tizenöt. 4 És három rend ablak rajta egymással átellenben, három-három ellenében. 5 És mind az ajtók és azoknak oldalfái négyeszögűek valának az ablakokkal együtt, és egyik ablak a másiknak átellenébe volt mind a három renden. 6 És építé az oszlopcsarnokot, a melynek hossza ötven sing és szélessége harminc sing volt; és egy tornáczot ez elé, és oszlopokat és vastag gerendákat ezek

elé. 7 És építé a trón-termet, a hol ítélt, a törvényházat, a melyet czédrusfával bélít meg a padlózattól fogva fel a padlásig. 8 Azután a saját házát építé, a melyben ő maga lakott, a másik udvarba befelé a teremtől, hasonlóan a másikhoz, és építé egy házat a Faraó leányának is, a kit feleségül vett Salamon, hasonlót e teremhez. 9 Mindezek drágakövekből voltak, mérték szerint kifaragva, fűrészzel metszve minden oldalról, a fundamentomtól a tetőzetig, kivül is mind a nagy pitvarig. 10 Még a fundamentom is drága és nagy kövekből volt: tíz singnyi kövekből és nyolc singnyi kövekből. 11 És ezeken felül voltak a mérték szerint faragott drágakövek és czédrusfák. 12 És a nagy pitvarban köröskörül három sor faragott kő és egy sor faragott czédrusgerenda volt, épen mint az Úr házában belső pitvara és a ház tornácsa. 13 És elküldé Salamon király, és elhozatá Hírámot Tírusból. 14 Ez egy özvegy asszonynak volt a fia a Naftali nemzetsegéből; az ő atya pedig Tírusbeli rézmíves ember vala; és ez teljes vala bölcsességgel, értelmemmel és tudománynal, hogy tudna csinálni mindenféle mívet rézből. Ki mikor Salamon királyhoz jött, minden mívet megcsinálta néki. 15 És formála két réz oszlopot, az egyik oszlop magassága tizennyolc sing volt, és tizenkét sing zsinór éri vala át mind a két oszlopot. 16 És készíté két gömböt érczből öntve, hogy azokat az oszlopok tetejére tegye, és öt sing magas volt az egyik gömb és öt sing magas volt a másik gömb. 17 Reczés mívú hálók, láncmívű zsinórok voltak a gömbökön, a melyek az oszlopok tetején valának; hétfolt volt az egyik gömbön, és hétfolt volt a másik gömbön is. 18 És megkészíté az oszlopokat, és két sor díszítést tett köröskörül az egyik hálón, hogy befedje a gömböket, a melyek az oszlopfőkön voltak; és így csinálá a másik gömböt is. 19 És a gömbök, a melyek a tornáczban levő oszlopok tetején voltak, liliom formájuk voltak, négy singnyiek. 20 Gömbök voltak a két oszlopon, felül, közel a kidomborodáshoz, a mely a háló mellett volt. És kétszáz gránátalma volt sorban köröskörül a második gömbön. 21 És felállítá az oszlopokat a templom tornáczában; és felállítá a jobb oszlopot, és nevezé annak nevét Jákinnak, és felállítá a bal oszlopot, és nevezé annak nevét Boáznak. 22 És az oszlopok tetején liliomok formáltattak vala. És ilyen módon végezték el az oszlopok műve. 23 És csinálta egy öntött tengert, mely egyik szélétől fogva a másik szélénél tíz sing volt, köröskörül kerek, és öt sing magas, és a kerületet harminc sing zsinór érte vala körül. 24 Valának pedig a peremén alól köröskörül formáltatva apró sártökök; tíz-tíz mindenik singben az egész tenger körül, az ilyen sártököcskék két renddel valának öntve köröskörül a maga öntésében. 25

És tizenkét ökrön állott, három északra fordulva, három nyugatra, három délre és három naptámadatra, és a tenger fölül rajtok, hátok pedig mind befelé. 26 És a vastagsága egy tenyényi volt, és a pereme olyan, mint a pohár ajaka, vagy a liliom virága, és kétezer báth fert bele. 27 És készíté tíz érczalpat, mindegyik talpat négy sing hosszúra, és négy sing szélesre, és három sing magasra. 28 És e talpak így voltak csinálva: oldalaik voltak, és az oldalak a szélpártázatok között voltak. 29 És az oldalakon, a melyek a pártázatok között voltak, oroszlánok, ökrök és Kérubok voltak, és a pártázatokon felül is ekként; az oroszlánok és ökrök alatt pedig cífrázatok voltak bevéssett munkával. 30 És mindenik talpanak négy-négy réz kereke és réz tengelye volt, és a négy szegleten támaszok voltak; a mosdómedencén alul voltak e támaszok öntve, és mindegyiknek oldalán cífrázatok. 31 És a szája az ő kerekded fészkének belső részétől fogva oda felfelé egy singnyi volt, és a fészeknek szája kerekded vala, oszlopformára csinálva, másfél singnyi széles, és szájánál is szép metszések valának, és azoknak pártázatai negyszögűek valának, nem gömbölűek. 32 És négy kerék volt a pártázatok alatt, és a kerekék tengelyei a talphoz voltak erősítve, és mindenik keréknek magassága másfél sing vala. 33 És a kerekék hasonlóak valának a szekérnek kerekeihez, csakhogy a tengelyek, kerékagyai, külliők, talpaik mind öntve valának. 34 És négy vállacskát csinált mindenik talp négy szegletén; magából a talpból jöttek ki a vállacskák. 35 És e talp tetején fél singnyi kerekded magasság volt köröskörül, és a talp tetején voltak annak tartókezei és pártázatai a maga öntéséből. 36 Metsze pedig annak tábláira, tartókezeire, pártázataira Kérubokat, oroszlánokat és pálmafákat: mindeniknek az üres helye szerint, és koszorút köröskörül. 37 Így készítette a tíz talpat egy öntésből, egy mérték és forma szerint. 38 És csinálta tíz mosdómedencét is rézből, és mindenik mosdómedencébe negyven báth fér vala; és mindenik mosdómedencze négy singnyi vala, és a tíz talp mindeniknél egy-egy mosdómedencze vala. 39 És helyhezteté a talpak ötét a ház jobbfelől való részére, és ötét a ház balfelől való részére; a tengert pedig helyhezteté a ház jobbrésze felől naptámadatra dél ellenébe. 40 És készítette Híram még üstöket, lapatókat és medencéket, és elvégezé az egész munkát, a melyet Salamon királynak csinált az Úr házához; 41 Tudniillik a két oszlopot és a kerek gömböket, a melyek a két oszlop tetejére tettek, és a két hálót a két kerek gömb befedezésére, a melyek az oszlopok tetejére tettek. 42 És a négy száz gránátalmát a két hálóra; két rend gránátalmát minden hálóba, a két kerekded gömb befejezésére, a melyek

valának az oszlopok tetején; **43** A tíz talpat és a talpakra való tíz mosdómedenczét; **44** Az egy tengert és a tizenkét ökröt a tenger alá; **45** Fazekakat, lapátokat és medencéket. És mindeneket az edényeket, a melyeket Híram Salamon királynak az Úr háza számára készített, csiszolt rézből voltak. **46** A Jordán völgyében önteté ezeket a király az agyagos földben, Sukhót és Sártán között. **47** És mindeneket az edényeket Salamon méretlen hagyá, a réznek felettesebb való sokasága miatt. **48** És megcsináltata Salamon minden egyéb felszerelést is, mely az Úr házához szükséges volt: az arany oltárt, az arany asztalt, melyen a szent kenyerek állottak. **49** És a gyertyatartókat színaranyból, ötöt jobbfelől és ötöt balfelől a szentek-szentje elé, és arany virágokat, lámpákat, és hamvhevőket. **50** Azután csészéket, késeket, medencéket, tömjénezőket és serpenyőket színaranyból, sőt a belső ház, a szentek-szentje és a szenthely ajtainak sarkait is mind aranyból. **51** És ilyenképen elvégezteték az egész mű, a melyet Salamon király csinálta az Úrnak házához. És bevitte Salamon az ő atyjától, Dávidtól az Istennek szenteltetett jóságot, az ezüstöt, aranyat és az edényeket és azokat is az Úr házának kincsei közé tevé.

8 Akkor összegyűjté Salamon az Izráel véneit és a nemzetiségeknek minden fejeit, az Izráel fiai atyaiknak fejedelmeit Salamon királyhoz Jeruzsálembe, hogy az Úr szövetségének láncháját felvígék a Dávid városából, mely a Sion. **2** És felgyűlének Salamon királyhoz az Izráel minden férfiak az Ethánim havában, az ünnepen; ez a hetedik hónap. **3** Mikor pedig eljöttek mindenjában az Izráel vénei: felvivék a papok a lánchát, **4** És felvivék az Úr lánchát, a gyülekezetnek sátorát, és minden a szent edényeket, melyek valának a sátorban, és felvivék azokat a papok és a Léviták. **5** És Salamon király és az Izráel egész gyülekezete, a mely ő hozzá gyült, megyen vala ő vele a láda előtt, áldozván juhokkal és ökrökkel, melyek meg sem számláltathatnának, sem pedig meg nem irattathatnának a sokaság miatt. **6** És bevittek a papok az Úr szövetségének lánchát az ő helyére a ház belső részébe, a szentek-szentjébe, a Kérubok szárnyai alá. **7** Mert a Kérubok kiterjesztik vala szárnyaikat a láda helye felett, és befedik vala a Kérubok a lánchát és annak rúdjait felülről. **8** És a rudak olyan hosszúak voltak, hogy azok vége látható volt a szenthelyen a szentek-szentjének első része felől; azonban kívül nem voltak láthatók; és ott vannak minden napig. **9** És nem volt egyéb a lánchában, mint csak a két kőtábla, a melyeket Mózes a Hórebnél helyezett bele, mikor az Úr szövetséget kötött az Izráel fiaival, mikor kijövének Egyiptom földéből. **10** Mikor pedig

kijöttek a papok a szenthelyből: kód tölté be az Úrnak házát, **11** Úgy, hogy meg sem állhattak a papok az ő szolgálatjukban a kód miatt; mert az Úr dicsősége töltötte vala be az Úrnak házát. **12** Akkor monda Salamon: Az Úr mondotta, hogy ő lakoznék ködben. **13** Építve építettem házat néked lakásul; helyet, ahol örökké lakjál. **14** Azután megfordult a király, és megáldá Izráel egész gyülekezetét és az Izráel egész gyülekezete felállott. **15** És monda: Áldott legyen az Úr, Izráelnek Istene, aki szólott az ő szája által Dávidnak, az én atyámnak; és azt az ő hatalmasságával beteljesítette, mondva: **16** Attól a naptól fogva, a melyen kihoztam az én népemet, az Izráelt Egyiptomból, soha nem választottam egyetlen várost sem az Izráel minden nemzetesei közül, hogy ott nékem házat építenének, a melyben lenne az én nevem; hanem csak Dávidot választottam, hogy ő legyen az én népem, Izráel felett. **17** És ámbár az én atyám, Dávid már elvégezte volt, hogy ő épít házat az Úrnak, Izráel Istene nevének; **18** De az Úr azt mondá Dávidnak, az én atyámnak: Azt, hogy arra gondoltál, hogy az én nevemnek házat építs, jól cselekedted, hogy szívedben ezt végezd; **19** Mégis nem te építesz házat nékem, hanem a te fiad, a ki a te ágyékodból származik, az épít házat az én nevemnek. **20** És beteljesíté az Úr az ő beszédét, a melyet szólott; mert felkelék az én atyám, Dávid helyett, és ülék az Izráel királyi székibe, a miképen megmondotta vala az Úr, és megépíté a házat az Úr, Izráel Istene nevének. **21** És helyet szerzettettem ott a láncháznak, a melyben az Úrnak szövetsége vagyon, a melyet szerzett a mi atyainkkal, mikor kihozta őket Egyiptom földéből. **22** És oda állott Salamon az Úr oltára elő, az Izráel egész gyülekezetével szembe, és felemelé kezeit az ég felé, **23** És monda: Uram, Izráel Istene! nincsen hozzád hasonló Isten, sem az égben ott fenn, sem a földön itt alant, aki megtartod a szövetséget és az irgalmaságot a te szolgádnak, a kik te előttem teljes szívvel járnak; **24** Aki megtartottad azt, a mit a te szolgádnak, Dávidnak, az én atyámnak szólottál; mert magad szólottál néki, és a te hatalmaddal beteljesítetted, a mint e mai napon megtetszik. **25** Most azért Uram, Izráel Istene, tartsd meg, a mit a te szolgádnak, Dávidnak, az én atyámnak igértél, ezt mondva: A te magodból való férfiú el nem fogy én előttem, aki az Izráel királyi székibe üljön; csakhogy a te szolgádnak, a te szolgádnak, Dávidnak, az én atyámnak szólottál; mert magad szólottál néki, és a te hatalmaddal beteljesítetted, a mint e mai napon megtetszik. **26** Most teljesítsd be, Izráel Istene, a te szavaidat, a melyeket szólottál a te szolgádnak, Dávidnak, az én atyámnak. **27** Vajon gondolható-e, hogy lakozhatnék az Isten a földön? Íme az ég, és az egeknek egei be nem foghatnak téged; mennyivel kevésbbé e ház, a melyet én építettem.

28 De tekints a te szolgád imádságára és könyörgésére, ó Uram, én Istenem, hogy meghalljad a dicséretet és az imádságot, a melylyel a te szolgád könyörög előtted e mai napon; **29** Hogy a te szemeid e házra nézzenek éjjel és nappal, e helyre, a mely felől azt mondottad: Ott lészen az én nevem; halgasd meg ez imádságot, a melylyel könyörög a te szolgád e helyen. **30** És hallgasd meg a te szolgádnak és a te népednek, az Izráelnek könyörgését, a kik imádkozádanak e helyen; halgasd meg lakthelyedből, a mennyekből, és meghallgatván légy kegyelmes! **31** Mikor vétkezéndik valaki felebarátja ellen, és esküre kötelezettek, hogy megesküdjék és Ő ide jő, megesküszik az oltár előtt ebben a házban: **32** Te halgasd meg a mennyekből, és vidd véghez, és tégy igazat a te szolgáid között, kárhoztatván az istentelent, hogy fején teljék a mit keresett; és megigazítván az igazat, megfizetvén néki az Ő igazsága szerint. **33** Mikor megverettetik a te néped, az Izráel, az Ő ellenségeitől, mivel ellened vétkeztek, és hozzád megtéréndenek, és vallást teéndenek a te nevedről, és néked imádkozádanak és könyörgéndenek e házban: **34** Te halgasd meg a mennyekből, és bocsásd meg az Izráelnek, a te népednek vétkét; és hozd vissza Őket arra a földre, a melyet adtál az Ő atyáinknak. **35** Mikor berekesztik az ég, és nem lészen eső, mert ellened vétkeztek; és imádkozádanak e helyen, és vallást teéndenek a te nevedről, és megtéréndenek az Ő bűnökből, mert te szorongatod Őket: **36** Te halgasd meg Őket a mennyekből, és légy kegyelmes a te szolgáidnak és az Izráelnek, a te népednek vétke iránt, tanítsd meg Őket a jó útra, a melyen járjanak; és adj esőt a te földedre, a melyet örökségül adtál a te népednek. **37** Éhség ha lesz e földön, ha döghalál, aszály, ragya, sáska, cserebogár; ha ellenség szállja meg kapuit; vagy más csapás és nyavalva jövend reájok: **38** A ki akkor könyörög és imádkozik, legyen az bárki; vagy a te egész néped, az Izráel, ha elismeri kiki az Ő szívére mért csapást, és kiterjeszténi kezeit e ház felé: **39** Te halgasd meg a mennyekből, a te lakthelyedből és légy kegyelmes, és cselekedd azt, hogy kinek-kinek fizess az Ő útai szerint, a mint megismerted az Ő szívét, mert egyedül csak te ismered minden embernek szívét. **40** Hogy féljenek téged mind éltig, míg e földnek színén lakoznak, a melyet adtál a mi atyáinknak. **41** Sőt még az idegen is, a ki nem a te néped, az Izráel közül való, ha eljövend messze földről a te nevedért; **42** (Mert meghallják a te nagyságos nevedet és a te hatalmas kezedet és kinyújtott karodat), és eljövén imádkozand e házban: **43** Te halgasd meg a mennyekből, a te lakthelyedből, és add meg az idegennek mindazt, a miért könyörög néked, hogy mind az egész földön

való népek megismerjék a te nevedet, és féljenek úgy téged, miképen a te néped az Izrael; és ismerjék meg, hogy a te nevedről neveztetik ez a ház, a melyet én építettem. **44** Ha a te néped hadba megy ki az Ő ellenisége ellen, az úton, a melyen te küldök el, és imádkozándik az Úrhoz, fordulván az úton e város felé, a melyet te magadnak választottál és e ház felé, a melyet építettem a te nevednek: **45** Hallgasd meg a mennyekből az Ő imádságokat és könyörgésöket, és szerezz nékik igazságot. **46** Ha te ellened vétkezéndenek, – mert nincsen ember, aki ne vétkezné – és megharagudván reájok, ellenség kezébe adándod, és fogva elviéndik Őket azok, a kiktől megfogattak, az ellenségnek földére, messze vagy közel; **47** És eszökre térnek a földön, melyre fogva vittek, és megtérvén könyörgenek néked azoknak földökön, a kiktől fogva elvittek, mondván: Vétkeztünk, hamisan és istentelenül cselekedtünk! **48** És megtéréndenek te hozzád teljes szívökből és lelkökből, az Ő ellenségeknek földében, a kik Őket fogva elvitték, és imádkozádanak hozzád az Ő földöknek útja felé fordulva, a melyet adtál az Ő atyáinknak, és e város felé, a melyet magadnak választottál, és e ház felé, a melyet a te nevednek építettem: **49** Hallgasd meg a mennyekből, a te lakthelyedből az Ő imádságokat és könyörgésöket, és szerezz nékik igazságot; **50** És légy kegyelmes a te néped iránt, a kik ellened vétkezéndenek, és minden bűneik iránt, a melyekkel ellened vétkeztek; és szerezz kedvességet nékik azok előtt, a kik Őket fogva tartják, hogy könyörüljenek rajtok; **51** Mert Ő a te néped és örökséged, a kiket kihoztál Egyiptomból, a vaskemencze közepéből, **52** Hogy a te szemeid nézzenek a te szolgádnak imádságára és a te népednek az Izráelnek könyörgésére; meghallgatván Őket mindenkor, mikor téged segítségül hívna. **53** Mert te külüönválasztottad Őket magadnak örökségül a földnek minden népei közül; a miképen megmondottad volt Mózes, a te szolgád által, mikor kihoztad a mi atyáinkat Egyiptomból, Uram Isten! **54** És mikor elvégezte Salamon az Úr előtt való minden imádságát és könyörgését, felkele az Úr oltára elől, és megszünék az Ő térdin való állástól, és kezeinek az égbe felemelésétől. **55** És felállíván megáldá az Izráel egész gyülekezetét, felszóval ezt mondván: **56** Áldott legyen az Úr, aki nyugodalmat adott az Ő népének, az Izráelnek, minden Ő beszéde szerint, csak egy beszéde is hiábavaló nem volt minden Ő jó beszédei közül, a melyeket szólott Mózes, az Ő szolgája által. **57** Az Úr, a mi Istenünk, legyen velünk, a miképen volt a mi atyáinkkal, ne hagyjon el minket, el se távozzék tőlünk, **58** Hanem hajtsa magához a mi szívünk, hogy járunk minden Ő útai, és órizzük meg az Ő parancsolatit, rendeléseit és végzésit, a melyeket a mi

atyáinknak parancsolt. 59 És ezek a szavak, a melyekkel imádkoztam az Úr előtt, legyenek jelen az Úr előtt a mi Istenünk előtt éjjel és nappal, hogy ítéletet tegyen az ő szolgájának és az ő népének, az Izráelnek, minden időben, 60 Hogy megismerjék a földön minden népek, hogy csak az Úr az Isten, és hogy ő kívülötte nincsen más. 61 És a ti szívetek legyen tökéletes az Úrhoz, a mi Istenünkhez, hogy járjatok az ő rendeléseiben, és őrizzétek meg az ő parancsolatit, miképen e mai napon. 62 És a király és az egész Izráel ő vele, áldozatokat áldozának az Úr előtt. 63 És Salamon áldozék hálaadó áldozatul, a melyet áldozék az Úrnak: huszonkétezer ökröt, százhúszezer juhot. És e képen szentelék fel az Úr házát a király és az Izráel minden fiai. 64 Ugyanazon napon szentelé fel a király a középső pitvart, mely az Úrnak háza előtt vala; mert ott szerze egészen égőáldozatokat, ételáldozatokat és hálaáldozatok kövéreit. Mert a rézoltár, mely az Úr előtt állott, kisebb volt, mintsem reá fert volna az égőáldozat, az ételáldozat és a hálaáldozatok kövére. 65 És Salamon ünnepet szerze ebben az időben, és vele együtt az egész Izráel; egy nagy gyűlést Hámát határától fogva Egyiptom határáig, az Úr előtt, a mi Istenünk előtt, hét napig és újra hét napig, azaz tizenegy napig. 66 És a nyolcadik napon elbocsátá a népet. És áldák a királyt, és elmenének az ő hajlékaikba örömmel és vígszível, mindama jók felett, a melyeket cselekedett az Úr az ő szolgájával, Dáviddal, és az Izráellel, az ő népével.

9 És lón, mikor elvégezte Salamon az Úr házának és a király házának építését, és minden a mit kívánt és a mit akart építeni Salamon: 2 Megjelenék az Úr Salamonnak másodszor is, a miként megjelent volt néki Gibeonban. 3 És monda néki az Úr: Meghallgattam a te imádságodat és könyörgésedet, a melylyel könyörgöttél előtttem: Megszenteltem e házat, a melyet építettél, abba helyheztetvén az én nevemet mindörökké, és ott lesznek az én szemeim, és az én szívem mindenkor. 4 És ha te előtttem járándasz, a mint járt Dávid, a te atyád, egyenes és tökéletes szível, úgy cselekedvén mindenekben, a mint néked megparancsoltam, az én rendelésimet és végzésimet megtartándod; 5 Megerősítem a te birodalmadnak trónját az Izráelen mindörökké, a mint megígértem volt Dávidnak a te atyádnak, mondván: Nem fogy el a te nemzetsegedből való férfiú az Izráel királyi székéből. 6 De hogya elszakadtok ti és a ti fiaitok én tőlem, és meg nem őrizenditek az én parancsolatimat és végzésimet, melyeket előtökbe adtam; hanem elmentek, és idegen isteneknek szolgáltok, és meghajoltok azok előtt: 7 Kigyomlálom az Izráelt a föld

színéről, a melyet nézik adtam; e házat, melyet az én nevemnek szenteltem, elvetem szemeim elől, és az Izráel példabeszédül és mesélül lészen minden nép előtt. 8 És bár e ház felséges, mégis a kik elmennek mellette, elcsodálkoznak, felkiáltanak, és azt mondják: Miért cselekedett így az Úr ezzel a föddel és ezzel a házzal? 9 És azt felelik: Azért, mert elhagyták az Urat, az ő Istenöket, a ki az ő atyáikat kihozta volt Egyiptom földéből, és idegen istenekhez ragaszkodtak, és azokat imádták, és azoknak szolgáltak: ezért bocsátá ő reájok az Úr mind ezt a nyomorúságot. 10 És lón a húsz esztendő végén, a mialatt Salamon a két házat, az Úr házát és a király házát megépíté, 11 A melyekhez Híram, Tírus királya adott volt ajándékban Salamonnak czédrusfákat, fenyőfákat, aranyat egész kivánsága szerint: ada Salamon király Híramnak húsz várost Galileának földén. 12 És kiméne Híram Tírusból, hogy megnézze azokat a városokat, a melyeket Salamon néki ada, de nem tetszettek azok néki. 13 És monda: Miféle városok ezek, atyámfia, a melyeket nékem adtál? És Kábul földnek nevezé azokat mind e mai napig. 14 Küldött vala pedig Híram a királynak százhúsz tálantom aranyat. 15 És ez az összege annak az adónak is, a melyet kivetett volt Salamon király, hogy megépíthesse az Úr házát, és a maga házát, és Millót, és Jeruzsálem kőfalait, és Kháczort, Megiddót és Gézert. 16 Mert a Faraó, Egyiptom királya, feljött volt, és meghódítá Gézert, és felégetté tűzzel, és a Kananeusokat, a kik a városban laktak, megölte, és adá azt ajándékban az ő leányának, a Salamon feleségének. 17 És megépíté Salamon Gézert és az alsó Bethoront; 18 Bahalátót és Thadmort a pusztában, azon a földön; 19 És a tárházak minden városait, a melyek a Salamonéi valának, a szekerek városait, és a lovagok városait, és mindeneket, a melyeknek építéséhez Salamonnak kedve volt Jeruzsálemben és a Libánonon, és az ő birodalmának egész földén. 20 És mindenzt a népet, a mely megmaradt volt az Emoreusoktól, Hitteusoktól, Perizeusoktól, Hivveusoktól, Jebuzeusoktól, a kik nem valának az Izráel fiai közül. 21 Azoknak fiait, a kik ő utánok azon a földön maradtak volt, a kiket az Izráeliták ki nem irthattak, Salamon jobbágyokká tette minden mai napig. 22 De az Izráel fiai közül senkit nem vetett Salamon szolgálat alá, hanem ezek hadakozó férfiak voltak és ő szolgái és főemberei és hadnagyai és az ő szekereinek és lovagjainak fejei. 23 És a hivatalnokoknak, a kik Salamon munkáinak élén állottak, száma ötszázötven volt, a kik igazgatták a népet, a mely dolgozott a munkán. 24 És a Faraó leánya felméne a Dávid városából a maga házába, a melyet Salamon épített néki. Akkor építé meg Millót is. 25 És áldozék Salamon minden esztendőben

háromszor, égő és hálaáldozatot azon az oltáron, a melyet épített vala az Úrnak, és áldozik vala jóíllattal azon, a mely az Úr előtt vala. És elvégezé a házat. 26 És hajókat is csináltata Salamon király Esiongáberben, a mely Elót mellett van a Veres tenger partján, az Edom földén. 27 És elküldé Híram az Ő szolgáit a hajókon, a kik jó hajósok és a tengeren jártasak valának, a Salamon szolgáival. 28 És egész Ofirig menének, és hozának onnét négyszázhúsz táalentom aranyat, és vivék azt Salamon királyhoz.

10 A Séba királynéasszonya pedig hallván Salamonnak hírit és az Úr nevét, eljöve, hogy megkísértesse őt nehéz kérdésekkel. 2 És bejöve Jeruzsálemben igen nagy sereggel és tevékkel, a melyek hoznak vala fűszerzámokat, igen sok aranyat és drágaköveget, és Salamonhoz méne, és szóla vele mindenekről, a melyek szívén voltak. 3 És Salamon megfelelt néki mindenre, semmi sem volt a király előtt elrejtve, a mire ne tudott volna néki felelni. 4 És a mikor láttá Séba királynéasszonya Salamonnak minden bölcseségét, és a házat, a melyet épített vala; 5 És az Ő asztalanak étkeit, és szolgáinak lakásait, és szolgái udvarlásának módját, és azok öltözeteit, és pohárszékeit, és az Ő áldozatját, a melyivel az Úrnak házában áldozott: a lélekzete is elállott; 6 És monda a királynak: Mind igaz, a mit az én földemben hallottam volt a te dolgaid felől és a te bölcseségedről, 7 De én hinni sem akartam azokat a beszédeket, míg én magam el nem jöttem, és szemeimmel nem láttam. És íme nékem a felét sem beszéltek el: te meghaladtad bölcseséggel és jósággal a hírt, a melyet hallottam felőled. 8 Boldogok a te embereid, boldogok ezek a te szolgáid, a kik udvarlanak néked mindenkor, és hallhatják a te bölcseségedet: 9 Legyen az Úr, a te Istened áldott, a ki kedvelt téged, hogy az Izráel királyi székibe ültetett, mert szerette az Úr az Izráelt mindörökke, és királylýa tett téged, hogy ítéletet és igazságot szolgáltass. 10 És ada a királynak száz és húsz táalentom aranyat, és igen sok fűszerzámot és drágakövet. Nem hoztak azután ilyen és ennyi sokaságú fűszerzámot, a mennyit Séba királynéasszonya ada Salamon királynak. 11 És a Híram hajója is, mely aranyat hozott Ofirból, ébenfát is hozott Ofirból nagy bőséggel és drágaköveget. 12 És csinálta a király az ébenfából oszlopokat az Úr házába és a király házába, és az éneklőknek hegedűket és lantokat; nem hoztak soha többé olyan ébenfákat, és nem is láttak olyanokat mind e mai napig. 13 És Salamon király ada a Séba királynéasszonyának minden, a mit csak kívánt és kért tőle, azokon kivül, a melyeket gazdagságához képest ada Salamon király néki. Annakutána megtére, és méne az Ő földébe szolgáival

egyetemben. 14 Vala pedig mértéke az aranynak, a mely kezéhez jó vala Salamonnak minden esztendőben, hatszáz és hatvanhat táalentom arany. 15 Azonkívül, a mi jó vala az árus emberek től és a fűszerzámokkal kereskedő kalmároktól, és mind az Arábiabeli királyoktól, és annak a földnek tiszttartói. 16 És csináltata Salamon király kétszáz paizst tiszta vert aranyból; mindenik paizsra hatszáz aranyat adott. 17 És háromszáz kerek paizst vert aranyból, három font aranyat ada mindenik paizsra: és azokat a király helyhezteté a Libánon erdő házába. 18 És készíte a király elefántcsontból egy nagy királyi széket és beborítá azt finom aranynyal. 19 Hat grádicsa volt e királyi széknek és e szék teteje kerekded vala hátról, és karjai valának mindenkit felől az ülés mellett, és két oroszlán állva ott a karoknál. 20 És tizenkét oroszlán állva ott kétfelől a grádics hat lépésén. Senki soha olyant nem csinált egyetlen országban sem. 21 És Salamon királynak összes ivóedényei is aranyból voltak, és a Libánon erdő házának összes edényei tiszta aranyból; nem volt azok között semmi ezüst, mert annak semmi becse nem vala Salamon idejében. 22 Mert a király Társis hajója, a mely a tengeren Híram hajójával járt, minden három esztendőben egyszer fordult meg, s hozott a Társis hajó aranyat, ezüstöt, elefántcsontokat, majmokat és pávákat. 23 És feljebb magasztaltaték Salamon király gazdagsággal és bölcsességgel a földön való minden királyoknál. 24 És mind az egész föld kívánja vala látni Salamont, hogy hallhatnák az Ő bölcseségét, melyet Isten az Ő szívébe adott volt. 25 És azok néki ajándékot hoznak vala, ezüst és arany edényeket, öltözleteket, hadi szerszámokat, fűszerzámokat, lovakat, ösvrékeket, esztendőnként. 26 És gyűjte Salamon szekereket és lovagokat, úgy hogy ezer és negyszáz szekere, és tizenkétezer lovagja volt néki, a kiket helyheztette a szekerek városaiba, és a király mellé Jeruzsálemben. 27 És felhalmozá a király Jeruzsálemben az ezüstöt mint a követ, és a czédrust, mint a vad fügefákat, a melyek nagy tömegben vannak a mezőn. 28 És Salamonnak Egyiptomból hozának lovakat, és a király kereskedői sereggel vették volt a lovakat megszabott áron. 29 És egy-egy szekér hatszáz ezüst siklusért és egy-egy ló százötven siklusért ment fel és jött ki Egyiptomból, és ugyancsak ők szállították ezeket a Hitteusok királyainak és Síria királyainak.

11 Salamon király pedig megszerete sok idegen asszonyt, még pedig a Faraó leányán kívül a Moabiták, Ammoniták, Edomiták, Sídonbeliek és Hitteusok leányait, 2 Olyan népek közül, a kik felől azt mondotta volt az Úr az Izráel fiainak: Ne menjetek hozzájok, és őket se engedjétek

magatokhoz jőni, bizonyára az ő isteneik után hajtják a ti szíveteket. Ezekhez ragaszkodék Salamon szeretettel.

3 És valának néki feleségei, hétszáz királynéasszony és háromszáz ágyas; és az ő feleségei elhajták az ő szívét. **4** És mikor megvénült Salamon, az ő feleségei elhajták az ő szívét az idegen istenek után, úgy hogy nem volt már az ő szíve tökéletes az Úrhoz, az ő Istenéhez, a mint az ő atyának, Dávidnak szíve. **5** Mert Salamon követi vala Astoretet, a Sídonbeliek istenét, és Milkót, az Ammoniták útálatos bálványát. **6** És gonosz dolgot cselekedék Salamon az Úr szemei előtt, és nem követé olyan tökéletességgel az Urat, mint Dávid, az ő atya. **7** Akkor építé Salamon templomot Kámosnak, a Moábiták útálatos bálványának a hegyen, a mely Jeruzsálem átellenében van, és Moloknak, az Ammon fiai útálatos bálványának. **8** És ekképen cselekedék Salamon minden az ő idegen feleségeivel, a kik az ő isteneinek tömjéneztek és áldoztak. **9** Megharaguvék azért az Úr Salamonra, hogy elhajtott az ő szíve az Úrtól, Izráel Istenétől, a ki megjelent volt néki kétszer is, **10** És azt parancsolta volt néki, hogy ne kövessen idegen isteneket, és mégsem őrizte meg az Úr parancsolatját. **11** Monda azért az Úr Salamonnak: Miután ez történt veled, és nem őrizted meg az én szövetségemet és az én rendelésimet, a melyeket parancsoltam néked: elszakasztván elszakasztom tőled az országot, és adom a te szolgádnak. **12** Mindazáltal míg élsz, nem cselekeszem ezt Dávidért, a te atyádért; hanem a te fiadnak kezétől szakasztom el azt. **13** De nem szakasztom el az egész birodalmat; hanem egy nemzetiséget adok a te fiadnak Dávidért, az én szolgámért és Jeruzsálemért, a melyet magamnak választottam. **14** És ellenséget támasztja az Úr Salamonra, az Edombeli Hadádot, a ki az Edombeli királyi nemből való vala. **15** Mert mikor Dávid az Edomiták ellen ment volt, és Joáb, a sereg fővezére elment volt a megölteknek temetésére, és levágott minden férfiú nemet Edomban, – **16** Mert hat hónapig volt ott Joáb az egész Izráellel, míg minden férfiú nemet ki nem vesztett Edomban, - **17** Akkor szaladt vala el Hadád és vele együtt valami Edomiták az ő atyának szolgái közül ő vele, bemenvén Égyiptomba. Hadád pedig akkor még kis gyermek volt. **18** Kik felkelvén Midiánból, menének Páránba, és melléjük vévén a Páránbeli férfiak közül, bemenének Égyiptomba a Faraóhoz, az Égyiptombeli királyhoz, a ki házat ada néki, és éltet, italt szolgáltata néki, és jószágot is ada néki. **19** Igen kedvében lón azért Hadád a Faraónak, úgyannyira, hogy feleségül adá néki az ő feleségenek hugát, Táfnes királyasszonyak hugát. **20** És a Táfnes huga szülé néki Génubát, az ő fiát, és elválasztá azt Táfnes a Faraó

házában, és Génubát ott volt a Faraó házában, a Faraó fiai között. **21** Mikor pedig Hadád meghallotta Égyiptomban, hogy Dávid elaludt az ő atyáival, és hogy Joáb is, a seregnak fővezére, meghalt, monda Hadád a Faraónak: Bocsáss el engem, hadd menjek el az én földembe. **22** És felele néki a Faraó: Mi nélkül szűkölködök én nálam, hogy a te földedbe igyekezel menni? Felele az: Semmi nélkül nem szűkölködök, de kérlek bocsáss el engem. **23** És támasztja az Isten néki más elleniséget is, Rézont, az Eljada fiát, a ki elfutott vala Hadadézertől, a Sóbabeli királytól, az ő urától. **24** És hadakozó férfiakat gyűjtött maga mellé, és ő vala a sereg hadnagya, mikor megölé őket Dávid; azután Damaskusba mervén ott lakának, és uralkodanak Damaskusban. **25** És ellensége volt Izráelnek Salamonnak egész életében, a nyomorúságon kívül, a melyet Hadád szerze, és gyűlölte Izráelt, és uralkodott Siriában. **26** Azután Jeroboám, a Nébát fia, Seredából való Efrateus, – a kinek anyja Sérúa, egy özvegy asszony volt – a Salamon szolgája emelte fel kezét a király ellen. **27** Annak pedig, a miért felemelte kezét a király ellen, ez volt az oka: Mikor Salamon megépítette Millót, és berakatta az ő atyának, a Dávid városának romlását; **28** Jeroboám erős férfiú vala; és látván Salamon, hogy az ő szolgája az ő dolgában szorgalmatos, reá bíz a József háza gondviselésének egész terhét. **29** És történt ebben az időben, hogy mikor kiment egyszer Jeroboám Jeruzsálemből, találkozék az úton Ahijával, a Silóbeli prófétával, és rajta új köpönyeg volt, és csak ketten valának a mezőn együtt. **30** És megragadván Ahija az új ruhát, a mely azon volt, hasítá azt tizenkét részre. **31** És monda Jeroboámnak: Vedd el magadnak a tíz részt; mert ezt mondja az Úr, Izráel Istene: Ímé elszakasztom ez országot Salamon kezétől, és néked adom a tíz nemzetiséget; **32** Egy nemzetiséget hagyok pedig ő nála az én szolgámért, Dávidért, és Jeruzsálem városáért, a melyet magamnak választottam az Izráel minden nemzetiségi közül, **33** Még pedig azért, mert elhagyta engem, és imádták Astoretet, a Sídonbeliek istenét, és Kámost, a Moábiták istenét, és Milkot, az Ammon fiainak istenét, és nem jártak az én utaimban, hogy azt cselekedték volna, a mi tetszett volna az én szemeimnek: az én rendelésimet és végzéseimet, a mint Dávid, az ő atya. **34** De nem veszem el az egész birodalmat az ő kezétől, hanem akarom, hogy fejedelem legyen életének minden idejében, Dávidért az én szolgámért, a kit választottam; mivelhogy megőrizte az én parancsolatimat és rendeléseimet; **35** Hanem az ő fiának kezétől már elveszem a királyságot, és néked adom azt, tudniillik a tíz nemzetiséget. **36** Az ő fiának pedig egy nemzetiséget adok,

hogy Dávidnak, az én szolgámnak legyen előttem szövétneke mindenkor Jeruzsálemben, a városban, a melyet magamnak választottam, hogy ott helyheztessem az én nevemet. 37 Téged pedig felveszlek, és uralkodol mindenekben a te lelkednek kívánsága szerint, és király lesz az Izráelen. 38 És ha te minden parancsolatimnak engedéndesz, és járándasz az én utaimban, és azt cselekedénded, a mi tetszik nékem, megörizvén az én rendelésimet és parancsolatimat, a mint Dávid, az én szolgám cselekedett: én veled leszek, és építék néked állandó házat, a mint Dávidnak építettem, és néked adom az Izráelt. 39 És megsanyargatom ezért a Dávid magvát: de még sem örökre. 40 Igyekezik vala pedig Salamon megölni Jeroboámot; ezért felkelvén Jeroboám, futa Úgyiptomba, Sésákhöz, az Úgyiptombeli királyhoz, és ott volt Úgyiptomban, Salamon haláláig. 41 Salamonnak egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, a melyeket cselekedett, és bölcsesége avagy nem írtattak-é meg a Salamon cselekedeteiről írott könyiben? 42 Az az idő pedig, a melyben uralkodott Salamon Jeruzsálemben az egész Izráelen: negyven esztendő. 43 És elaluvék Salamon az ő atyáival, és eltemették az ő atyának, Dávidnak városában. És Roboám, az ő fia uralkodék helyette.

12 És elméne Roboám Síkembe; mert Síkembe gyűlt fel az egész Izráel, hogy királylá tegyék őt. 2 Mikor pedig meghallotta ezt Jeroboám, a Nébát fia, (a ki még Úgyiptomban volt, a hová futott volt Salamon király elől, és Úgyiptomban tartózkodék Jeroboám, 3 És hozzá küldvén, elhivaták őt); elmenének Jeroboám és az Izráel egész gyülekezete, és szólának Roboámnak, mondván: 4 A te atyád igen megnehezítette a mi igánkat, de te most könnyebbítsd meg atyádnak kemény szolgálatát, és a nehéz igát, a melyet mi reánk vetett, és szolgálunk néked. 5 És monda nézik: Menjetek el, és harmadnap mulva jőjjetek vissza hozzá. És a nép elméne. 6 És tanácsot tarta Roboám király a vénekkel, a kik Salamon, az ő atya előtt állottak vala életében, mondván: Micsoda tanácsot adtok ti, hogy milyen választ adjak e népnek? 7 És szólának azok, mondván: Ha e mai napon szolgája lesz e népnek, és nézik szolgálsz, és választ adsz nézik, és jó szót adsz nézik: mind éltig szolgálnak néked. 8 De ő megveté a vének tanácsát, a melyet néki adtak, és tanácsot tarta az ifjakkal, a kik ő vele együtt nevekedtek volt fel, és a kik ő előtte udvarlottak. 9 És monda azoknak: Micsoda tanácsot adtok ti, hogy választ adjunk e népnek, a mely nékem szólván, azt mondja: Könnyebbítsd meg az igát, a melyet reánk vetett a te atyád? 10 És mondának néki az ifjak, a kik együtt nevekedtek volt fel

ő vele: Így szólj ennek a népnek, a mely szólvan néked, ezt mondja: A te atyád megnehezítette a mi igánkat, te pedig könnyebbítsd meg nékünk; e képen szólj nézik: Az én kis ujjam vastagabb az én atyám derekánál. 11 Most azért, ha az én atyám reátk Nehéz igát vetett, én még nehezebbé teszem a ti igátokat: ha az én atyám ostorról fékezzet titeket, én skorpiókkal ostorozlak benneteket. 12 És elméne Jeroboám és mind az egész nép Roboámhoz harmadnap, a mint meghagyta volt a király, ezt mondva: Jőjjetek hozzá harmadnapon. 13 És a király kemény választ adott a népnek, megvetve a vének tanácsát, a melyet adtak vala néki; 14 És szólja nézik az ifjak tanácsa szerint, mondva: Ha az én atyám megnehezítette a ti igátokat, én még nehezebbé teszem azt; ha az én atyám ostorról fékezzet titeket, én skorpiókkal ostorozlak benneteket. 15 És nem hallgatá meg a király a népet; mert ezt az Úr fordította ekként, hogy megerősítse az ő beszédét, a melyet szólott volt az Úr a Silóbeli Ahija által Jeroboámnak, a Nébát fiának. 16 Mikor pedig lássa az egész Izráel, hogy meg nem hallgatta őket a király, felele az egész nép a királynak ekképen: Micsoda részünk van nékünk Dávidban? Nincsen nékünk örökségünk az Isai fiában: menj el a te hajlékidba, ó Izráel! Most viseld gondját immár a te házadnak, óh Dávid! Elméne azért az Izráel az ő hajlékiba; 17 Úgy hogy Roboám csak azokon az Izráel fiain uralkodék, a kik Júda városaiban laktak. 18 És a mikor elküldé Roboám király Adorámot, az adószedőt, megkövezé őt az egész Izráel, és meghala, és maga Roboám király is hamarsággal szekerébe üle, hogy elmeneküljön Jeruzsálemben. 19 Így szakada el az Izráel népe Dávidnak házától mind e mai napig. 20 És lón, mikor meghallotta az egész Izráel, hogy megjött Jeroboám, érette küldvén, hivaták őt a gyülekezetbe, és királylá tevék őt az egész Izráelen; senki pedig nem követé Dávidnak házát, hanem csak egyedül a Júda nemzetisége. 21 És mikor megérkezett Roboám Jeruzsálemben, összegyűjté Júda egész házát és Benjámin nemzetsegét, száznyolczvanezer válogatott hadra való férfiút, hogy hadakozzanak az Izráel házával, és visszanyerjék az országot Roboámnak, a Salamon fiának. 22 De az Isten beszéde lón Sémajához, az Isten emberéhez, mondván: 23 Ezt mondjad Roboámnak, a Salamon fiának, a Júda királyának, és az egész Júda és Benjámin házának, és a többi népnek, mondva: 24 Azt mondja az Úr: Fel ne menjetek, és ne hadakozzatok a ti atyátokfiai ellen, az Izráel ellen; térijetek meg kiki a maga házába, mert én tőlem lett e dolog. És ők engedének az Úr beszéde szerint, és visszatérvén, elmenének az Úr beszéde szerint. 25 Jeroboám pedig megépíté Síkemet az Efraim hegyén, és abban lakék; és

onnét kimenvén, építé Pénult. **26** És monda Jeroboám az Ő szívében: Majd visszatér ez ország a Dávid házához; **27** Ha felfmegy a nép, hogy áldozatot tegyen Jeruzsálemben az Úrnak házában; e népnek szíve az Ő urához, Roboámhöz, a Júda királyához hajol, és engem megölnek, és visszatérnek Roboámhöz, a Júda királyához. **28** Tanácsot tartván azért a király, csináltat két arany borjút, és monda nékik: Sok nétek Jeruzsálemben felmennetek: Ímhol vannak a te isteneid, óh Izráel, a kik téged kihoztak Égyiptomnak földéből. **29** És az egyiket helyhezteté Béthelbe, a másikat pedig Dánba. **30** És e dolog nagy bűnnék lett az okozója, mert a nép felment az egyik elő egészen Dánig. **31** Azután felállítá a magas helyek templomát, és papokat szerze a nép aljából, a kik nem voltak a Lévi fiai közül. **32** És szerze Jeroboám egy ünnepet is a nyolczadik hónapban, a hónap tizenötödik napján, a Júdabeli ünnep módja szerint, és áldozék az oltáron. Hasonlóképen cselekedék Béthelben is, áldozván a borjúknak, a melyeket csinált vala, és szerze Béthelben papokat a magaslatokhoz, a melyeket csinált vala. **33** És áldozék azon az oltáron is, a melyet Béthelben állított fel, a nyolczadik hónap tizenötödik napján, abban a hónapban, a melyet az Ő szívében gondolt vala; és ünnepet szerze az Izráel fainak, és felsméne az oltárra, hogy jóillatot szerezzen.

13 És ímé Isten embere jöve Júdából Béthelbe, az Úrnak intésére, és Jeroboám ott állott az oltár mellett, hogy tömjént gyűjtson. **2** És kiáltja az oltár ellen az Úr intése szerint, és monda: Oltár, oltár! ezt mondja az Úr: Ímé egy fiú születik a Dávid házából, a kinek neve Józsiás lészen, aki megáldozza rajtad a magaslatok papjait, a kik most te rajtad tömjéneznek, és emberek csontjait égetik meg rajtad, **3** És ugyanazon napon csudát tőn, mondván: E lészen jegye, hogy az Úr mondotta légen ezt: Ímé az oltár meghasad, és kiomol a hamu, mely rajta van. **4** És a mikor meghallotta a király az Isten emberének beszédét, a melyet kiáltott vala az oltár ellen Béthelben, kinyújtá Jeroboám az Ő kezét az oltártól, mondván: Fogjátok meg Őt. És megszárada az Ő keze, a melyet kinyújtott volt ellene, és nem tudta azt magához visszavonni. **5** És meghasadt az oltár, és kiomlott a hamu az oltárról a jel szerint, a melyet tett vala az Isten embere az Úrnak beszéde által. **6** És szóla a király, és monda az Isten emberének: Könyörögj az Úrnak a te Istenednek, és imádkozz érettem, hogy ismét hozzám hajoljon az én kezem. És mikor könyörgött az Isten embere az Úrnak, visszahajla a király keze, és olyan lőn, mint azelőtt. **7** És monda a király az Isten emberének: Jere haza velem és egyél ebédet, meg akarlak ajándékozni. **8** És monda az Isten embere a

királynak: Ha a te házadnak felét nékem adnád is, nem mennék el veled, és nem enném kenyerset, sem vizet nem innám e helyen; **9** Mert azt parancsolta az Úr nékem az Ő beszéde által, mondván: Ne egyél ott kenyerset, vizet se igyál; vissza se térij az úton, a melyen elmenéndesz. **10** És elméne más úton, és nem tére meg azon az úton, a melyen Béthelbe ment. **11** És lakozék Béthelben egy vén próféta, akihez eljövén az Ő fia, elbeszél az Ő atyának mindazt a dolgot, a melyet aznap az Isten embere cselekedett volt Béthelben, és a beszédeket, a melyeket szólott vala a királynak; és elbeszél azokat az Ő atyoknak. **12** Akkor monda nékik az Ő atyok: Mely úton ment el? És megmutaták az Ő fiai az útat, a melyen elment volt az Isten embere, a ki Júdából jött. **13** És monda az Ő fainak: Nyergeljétek meg nékem a szamarat; és mikor megnyergelék néki a szamarat, felüle reá, **14** És elméne az Isten embere után, és megtalálá Őt egy cserfa alatt ülve, és monda néki: Te vagy-e amaz Isten embere, a ki Júdából jöttél? És monda: Én vagyok. **15** Akkor monda néki: Jere haza velem és egyél kenyerset. **16** De az felele: Nem mehetek vissza veled, be sem mehetek veled; nem eszem kenyerset, vizet sem iszom veled e helyen; **17** Mert meg van nékem az Úrnak beszédével parancsolva: Ne egyél kenyerset, vizet se igyál ott, és ne térij azon az úton vissza, a melyen oda menéndesz. **18** És felele az néki: Én is olyan próféta vagyok, mint te, és nékem angyal szólott az Úrnak beszédével, mondván: Hozd vissza Őt veled a te házadba, hogy kenyerset egyék és vizet igyék. És e képen hazuda néki. **19** Megtére azért vele, és kenyerset evék az Ő házában, és vizet ivék. **20** Mikor pedig az asztalnál ülének: lőn az Úr beszéde a prófétához, aki Ő visszahozta vala, **21** És kiáltja az Isten emberének, aki Júdából jött vala, ezt mondván: Ezt mondja az Úr: Mivelhogy engedetlen voltál az Úr szájának, és meg nem tartottad a parancsolatot, a melyet néked az Úr, a te Istened parancsolt volt; **22** Hanem visszatértél, és kenyerset ettél és vizet ittal azon a helyen, a mely felől azt mondotta vala néked: Ne egyél ott kenyerset, vizet se igyál: Nem temettetik a te tested a te atyáid sírjába. **23** És miután evett kenyerset és ivott, megnyergelék a szamarat a prófétának, a kit visszahozott vala. **24** És mikor elment, egy oroszlán találá Ő az úton, a mely megölé Őt; és az Ő teste az úton fekszik vala, és minden a szamár, minden az oroszlán a holttest mellett állanak vala. **25** És ímé az arra menő emberek láták az úton heverő testet, és az oroszlánt a holttest mellett állani; és elmenvén, elbeszél a városban, a melyben a vén próféta lakott. **26** A mit mikor meghallott a próféta, aki visszahozta vala Őt az útról, monda: Az Isten embere az, aki engedetlen volt az Úr szájának; ezért adta

az Úr őt az oroszlánnak, és az törte össze és ölte meg őt, az Úrnak beszéde szerint, a melyet szólott volt néki. 27 És szóla az ő fiainak, mondván: Nyergeljétek meg nékem a szamarat. És felnyergelték. 28 És ő elment és megtalálá a holttestet az útfélelvetve, és a szamarat és az oroszlánt a holttest mellett állva. Az oroszlán nem evett a holtból, és a szamarat sem tépte szét. 29 És felvezé a próféta az Isten emberének holttestét, és feltev azt a szamárra, és visszahozá azt, és beméne a városba a vén próféta, hogy ott sirassa és eltemesse őt. 30 És eltemeté a holtat a maga sírboltjába, és siraták őt: Ah szerelmes atyámfia! 31 És miután eltemette őt, szóla az ő fiainak, mondván: Ha meghalok, ebbe a sírba temessetek engem is, a melybe az Isten embere temettetett, temetimet tegyétek az ő tetemei mellé; 32 Mert beteljesedik az, a mit kiáltott az Úmak beszédével az oltár ellen, a mely Béthelben van, és a magas helyeken való házak ellen, a melyek Samaria városaiban vannak. 33 De még e történet után sem tért meg Jeroboám az ő gonosz útjáról, hanem ismét papokat rendele a nép aljából a magaslatokra, és a ki akarja vala, azt szentelé fel, hogy legyen a magaslatok papja. 34 És ez a dolog lett az oka a Jeroboám háza vétkénék, és a föld színéről való kiirtatásának és megsemmisítésének.

14 Ebben az időben megbetegedék Abija, a Jeroboám fia.

2 És monda Jeroboám az ő feleségének: Kelj fel most, és változtasd meg öltözetedet, hogy meg ne ismerjék, hogy te vagy Jeroboám felesége, és menj el Silóba: Ímé ott van Ahija próféta, aki nékem megmondotta volt, hogy királytá leszek e népen. 3 És végy magadhoz tíz kenyeret és pogácsát, és egy edényben mézet, és menj el hozzá; ő majd megmondja néked, mi történik a gyermekkel. 4 És e képen cselekedék a Jeroboám felesége; és felkészülvén, elméne Silóba, és beméne az Ahija házába. Ahija azonban már nem látott; mert meghomályosodtak az ő szemei a vénség miatt. 5 És az Úr monda Ahijának: Ímé a Jeroboám felesége jött hozzád, hogy valamit kérdjen tőled az ő fia felől, mert beteg; te azért így s így szólj néki. És mikor bement, másnak tetteté magát. 6 De mikor meghallotta Ahija az ő lábainak zörejét, a mint az ajtóhoz közelgete, monda: Jőjj be Jeroboám felesége; miért tetteted magadat másnak? Én te hozzád kemény követséggel küldettem. 7 Menj el, mondd meg Jeroboámnak: Ezt mondja az Úr, Izráelnek Istene: Mivelhogy én téged e nép közül felmagasztaltalak, és téged fejedelemmé tettelek az én népemen, az Izráelen; 8 És elszakaszottam az országot a Dávid házától, és azt néked adtam; te azonban nem voltál olyan, mint az én szolgám, Dávid, aki megőrizte az én parancsolatimat, és a ki engem követett teljes szívemből, csak

azt cselekedvén, a mi kedves az én szemeim előtt; 9 Hanem gonoszabbul cselektél mindenkoránál, a kik te előtted voltak; mert elmentél és idegen isteneket csináltál magadnak, és öntött bálványokat, hogy engem haragra ingerelj, és engem hárad mögé vetettél: 10 Azért ímé én veszedelmet hozok a Jeroboám házára, és kiirtom Jeroboámnak még az ebét is, és mind a berekesztettet, mind az elhagyottat Izráelben, és kihányom a Jeroboám háza maradékait, miképen a ganéjt kihányják, mígnem vége lesz. 11 A ki meghal a Jeroboám maradékai közül a városban, azt az ebek eszik meg; a ki pedig a mezőn hal meg, az égi madarak eszik meg; mert az Úr szólott. 12 Te pedig kelj fel, és menj haza, mert a mint belépsz a városba, meghal a gyermek; 13 És az egész Izráel siratja őt, és eltemeti őt, mert a Jeroboám magvából csak egyedül ő temettetik el sírba, mivel a Jeroboám háznépe közül az Úr iránt, Izráel Istene iránt csak ő benne találtatott valami jó. 14 És támaszt az Úr magának királyt Izráelben, aki kigyomlálja a Jeroboám házát egy napon. De mit mondok? Már is támasztott! 15 És megveri az Úr az Izráelt, mint a hogy a nád a vízben ide s tova hanyattatik, és elszakaszta az Izráelt erről a jó földről, a melyet adott az ő atyáknak, és szétszórja őket a folyóvizen túl, mivelhogy Aserákat csináltak magoknak, hogy az Urat ingereljék. 16 És kézbe adja az Izráelt a Jeroboám bűneiről, a ki maga is vétkezett és az Izráelt is bűnbe ejtette. 17 És felkészült a Jeroboám felesége, elment és juta Thirsába. És mikor a ház küszöbén belépett, meghalt a gyermek. 18 És eltemeték őt, és siratja őt az egész Izráel, az Úrnak beszéde szerint, a melyet szólott az ő szolgája, Ahija próféta által. 19 Jeroboámnak pedig egyéb cselekedetei, mimónon hadakozott és uralkodott, íme meg vannak írva az Izráel királyainak krónika-könyvében. 20 És az idő, a melyben uralkodott Jeroboám, huszonkét esztendő, és elaluvék az ő atyáival, és uralkodék Nádáb, az ő fia, ő helyette. 21 Roboám pedig, a Salamon fia Júdában uralkodék: Negyvenegy esztendős volt Roboám, mikor uralkodni kezdett, és tizenhét esztendeig uralkodott Jeruszálemben, abban a városban, a melyet az Úr választott volt magának az Izráelnek minden nemzetiségi közül, hogy ott helyhezesse az ő nevét; és az ő anyjának Naama volt a neve, aki az Ammon nemzetéből való volt. 22 Júda is gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, és sokkal nagyobb haragra indíták őt az ő vétkekkel, a melyekkel vétkeztek, mint atyák azokkal, a melyeket ők cselekedtek volt. 23 Mert ők is építének magoknak magaslatokat, és faragott képeket és Aserákat minden magas halmon, és minden zöldellő fa alatt. 24 És valának férfi paráznák is az országban, és cselekedének a pogányok minden útálatos

vétkei szerint, a kiket az Úr kiűzött volt az Izráel fiai előtt. 25 És lőn Roboám király ötödik esztendjejében, feljött Sisák, az Egyiptombeli király Jeruzsálem ellen. 26 És elvivé az Úr házának kincseit, és a király házának kincseit, és minden, a mi csak elvihető volt; elvitte mind az arany paizsokat is, a melyeket Salamon csináltatott. 27 A melyek helyett Roboám király azután rézpaizsokat csináltatott, és adá azokat a testőrök fejedelmeinek kezébe, a kik a király házának kapunálólí valának. 28 És valahányszor a király bement az Úr házába, bevitték azokat a testőrök, és ismét visszahozták a testőrök házába. 29 Roboámnak pedig több dolgai és minden cselekedetei, nemde nem meg vannak-é írva a Júda királyainak krónika-könyvében? 30 És folyton hadakozás volt Roboám és Jeroboám között. 31 És elaluvék Roboám az ő atyáival, és eltemetteték az ő atyáival a Dávid városában; és az ő anyjának Naama volt a neve, az Ammoniták nemzetsegéből való; és Abija, az ő fia, lett a király ő helyette.

15 Jeroboám királynak, a Nébát fiának tizennyolcadvadik esztendjejében Abija lett a király Júdában. 2 És három esztendeig uralkodott Jeruzsálemben. Az ő anyjának neve Maaka, az Abisalom leánya. 3 És járt az ő atyának minden bűneiben, a melyeket ő előtte cselekedett, és nem volt az ő szíve olyan tökéletes az ő Urához Istenéhez, mint Dávidnak, az ő atyának szíve. 4 De mindazáltal Dávidért adott néki az Úr az ő Istene szövétket Jeruzsálemben: felmagasztalván az ő fiát ő utána és Jeruzsálemet megerősítvén; 5 Mert Dávid azt cselekedte, a mi kedves volt az Úr szemei előtt, és el nem távozott azoktól, a melyeket parancsolt néki az ő életének minden idejében, kivéve a Hitteus Uriás dolgát. 6 És hadakozás volt Roboám és Jeroboám között mind elítig. 7 Abija egyéb dolgai és minden cselekedetei pedig vajon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? És hadakozás volt Abija és Jeroboám között. 8 És elaluvék Abija az ő atyáival, és eltemették őt a Dávid városában; és uralkodék helyette Asa, az ő fia. 9 Jeroboámnak az Izráel királyának a huszadik esztendjejében Asa lett a király Júdában, 10 És uralkodék negyvenegy esztendieig Jeruzsálemben; és az ő anyjának Maaka vala neve, az Abisalom leánya. 11 És Asa azt cselekedé, a mi kedves volt az Úr szemei előtt, mint Dávid, az ő atya. 12 Mert kiveszté a férfiú paráznákat az országból; és lerontá mind a bálványokat, a melyeket csináltak volt az ő atyái. 13 És Maakát az ő anyját is megfosztá a királynésgáttól, mivelhogy egy iszonyú bálványt csináltatott a berekben; és elrontá Asa az ő bálványát, és megégetté azt a Kidron patakánál. 14

De ha a magaslatokat nem rontották is le, mégis Asának szíve tökéletes volt az Úrhoz életének minden napjaiban. 15 És bevitte az Úrnak házába az ezüstöt és az aranyat, és az edényeket, a melyeket az ő atya és ő maga arra szenteltek volt. 16 És hadakozás volt Asa és Baása, az Izráel királya között mind elítig. 17 Mert feljöve Baása, az Izráel királya Júda ellen, és megépíté Rámát, hogy senkit ki és be ne bocsásson Asához a Júda királyához. 18 És vévén Asa mind az ezüstöt és aranyat, a mely megmaradt volt mind az Úr, mind a király házának kincseiből; adá azt az ő szolgáinak kezébe, és elküldé azt Asa király Benhadádnak, Tabrimmon fiának, a ki Héczion fia volt, Siria királyának, a ki Damaskusban lakott, ezt izenvén néki: 19 Szövetség van köztem és te közötted, az én atyám és a te atyád között. Ímé ajándékot küldök néked, ezüstöt és aranyat, bontsd fel a te szövetségedet Baásával, az Izráel királyával, hogy távozzék el tőlem. 20 És Benhadád engedelmeskedett Asa királynak és elküldé az ő seregeinek vezéreit az Izráel városai ellen; és bevezé Hijont és Dánt, és Abel Beth-Maakát, és az egész Kinneróthot a Naftali egész földével. 21 Mikor pedig Baása ezt meghallotta, abbahagyta Ráma építését, és lakék Thirsában. 22 Akkor Asa király egybegyűjté az egész Jídát, senkit ki nem hagyván, és elhordák Rámának mind köveit, mind fáját, a melyekkel Baása épített volt, és építé azokból Asa király Gébát, a Benjámin nemzetében és Mispát. 23 Asának minden egyéb dolgai pedig és egész uralkodása és valamit cselekedett, és a városok, a melyeket épített, vajon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? kivéve azt, hogy vénségében megbetegedett a lábaira. 24 És elaluvék Asa az ő atyáival, és eltemetteték az ő atyáival Dávidnak, az ő atyának városában. És Jósafát, az ő fia, uralkodék helyette. 25 Izráelben pedig Nádáb, a Jeroboám fia lett a király, Asának, a Júdabeli királynak második esztendjejében; és két esztendeig uralkodék Izráelen; 26 És gonoszul cselekedék az Úrnak szemei előtt és jára az ő atyának útján és annak vétkeiben, a melylyel bűnbe ejtette volt az Izráelt. 27 De Baása, az Ahija fia, az Issakhár nemzetéből, pártot ütött ellene, és megveré őt Baása Gibbethonnál a Filiszteusok városánál; mert Nádáb és az egész Izráel Gibbethonnál táboroztak. 28 És megölé őt Baása, Asának, a júdabeli királynak harmadik esztendjejében, és uralkodék helyette. 29 És lőn, mikor uralkodni kezdett, levágá Jeroboámnak egész háznépét; egy lelket sem hagyott Jeroboám háznépéből, mígnem mind elveszté őket az Úrnak beszéde szerint, a melyet megmondott volt az ő szolgája, a Silóbeli Ahija által, 30 A Jeroboám vétkeiről, a melyekkel vétkezék és az Izráelt is

vétekbe ejté; és a bosszantásért, a melylyel felbosszantotta az Urat, Izráel Istenét. 31 Nádáb egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, vajon nincsenek-é megírva az Izráel királyainak krónika-könyvében? 32 És hadakozás volt Asa és Baása, az Izráel királya között mind éltig. 33 Asának, a Júdabeli királynak harmadik esztendejében lett Baása, az Ahija fia királylá az egész Izráelen Thirsában, huszonnegy esztendeig. 34 És gonoszul cselekedék az Úrnak szemei előtt, és jára a Jeroboám útján, és az ő vétkében, a melylyel bűnbe ejtette az Izráelt.

16 Lőn azonban az Úrnak beszéde Jéhuhoz, a Hanáni fiához, Baása ellen, mondván: 2 Mivelhogy téged felemeltelek a porból, és fejedelemmét tettelek téged az én népemen, az Izráelen, te pedig a Jeroboám útján jársz, és bűnbe ejted az én népemet, az Izráelt, hogy engem haragra indítsanak az ő vétkeikkel: 3 Íme én elvetem Baása maradékait, és az ő háza maradékait, és olyanná teszem a te házadat, mint Jeroboámnak, a Nébát fiának házát. 4 A ki Baása maradékai közül a városban hal meg, azt az ebek eszik meg; a ki pedig a mezőn halánd meg, azt az égi madarak eszik meg. 5 Baása több dolgai pedig, és a mit cselekedett, és az ő uralkodása vajon nincsenek-é megírva az Izráel királyainak krónika-könyvében? 6 És elaluvék Baása az ő atyáival, és eltemetteték Thirsában, és az ő fia, Ela uralkodék ő utána. 7 És nemcsak azért lőn az Úrnak beszéde Jéhu próféta, a Hanáni fia által Baása és az ő háza ellen és minden ő gonoszsága ellen, a melyet cselekedett volt az Úr szemei előtt, őt haragra indítván az ő kezeinek cselekedetei által, hogy olyan lesz mint a Jeroboám háza, hanem azért is, mert azt megölte. 8 És Asának, a Júda királyának huszonhatodik esztendejében lett királylá Ela, a Baása fia, az Izráelen Thirsában, két esztendeig. 9 Azonban az ő szolgája Zimri, a szekerek fél részének feje, pártot ütött ellene. És Ela Thirsában volt, és az ital miatt igen megrészegedett az Arsa házában, aki az ő házának Thirsában gondviselője volt; 10 És eljövén Zimri, megveré és megölé őt, Asának, a Júdabeli királynak huszonhetedik esztendejében, és ő uralkodék helyette. 11 Mikor pedig királylá lett és trónját elfoglalta, kiirtá Baása egész házát minden rokonságával és barátaival együtt és nem hagyott belőle még csak egy ebet sem. 12 Így veszté ki Zimri a Baása egész házát, az Úrnak beszéde szerint, a melyet Baása ellen szólott Jéhu próféta által: 13 Baása minden vétkeiért, és Elának, az ő fiának vétkeiért, a kik vétkeztek és vétekbe ejtették az Izráelt, haragra indítván az Urat, Izráelnek Istenét az ő bálványozásukkal. 14 Elának egyéb

dolgai pedig és minden cselekedetei, vajon nincsenek-é megírva az Izráel királyainak krónika-könyvében? 15 Asának, a Júdabeli királynak huszonhetedik esztendejében, uralkodék Zimri hét napig Thirsában; a nép pedig Gibbethon előtt táborozott, a mely a Filiszteusoké. 16 Mikor pedig hallotta a nép a táborban beszélni, hogy pártot ütött Zimri és a királyt meg is ölte: az egész Izráel azon a napon Omrit, az Izráel seregeinek fővezérét választá királyája a táborban. 17 És felvonult Omri és az egész Izráel ő vele Gibbethonból, és megszállák Thirsát. 18 De Zimri, a mikor láitta, hogy a várost bevették, bemenvén a királyi ház palotájába, tűzzel magára gyújtá a királyi házat, és meghala. 19 Az ő bűneiért, a melyekkel vétkezék, gonoszul cselekedvén az Úr szemei előtt; járván a Jeroboám útjában és az ő bűnben, a melyet cselekedett volt, vétekbe ejtvén az Izráelt. 20 Zimrinék egyéb dolgai pedig és az ő pártütése, a melyet cselekedett, vajon nincsenek-é megírva az Izráelbeli királyok krónika-könyvében? 21 Akkor kétfelé hasonlék az Izráel népe: a nép egyik része Tibnit, a Ginát fiát követte és azt tette királylyá, a másik része pedig Omrihoz ragaszkodott. 22 De a népnek az a része, a mely Omrihoz ragaszkodott, erősebb volt, mint az a nép, a mely Tibnit, a Ginát fiát követte, és meghalván Tibni, uralkodék Omri. 23 Asának, a Júdabeli királynak harminczegyedik esztendejében uralkodék Omri Izráelben tizenkét esztendeig; Thirsában uralkodék hat esztendeig. 24 És megvevé áron a Samaria hegyét Sémertől két tálentom ezüstön; és építé a hegyre, és nevezé a várost, a melyet építé, Sérmernek, a hegy urának nevéről, Samariának. 25 És gonoszul cselekedék Omri az Úr szemei előtt, és gonoszságával meghaladá mind az ő előtte valókat. 26 És jára Jeroboámnak, a Nébát fiának minden útján és az ő bűnben, a melylyel vétekbe ejté az Izráelt, haragra indítván az Urat, Izráel Istenét az ő bálványozásai által. 27 Omrinak egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei és az ő erőssége, a melylyel cselekedett, vajon nincsenek-é megírva az Izráelbeli királyok krónika-könyvében? 28 És elaluvék Omri az ő atyáival, és eltemetteték Samariában, és uralkodék ő utána az ő fia, Akháb. 29 Akháb pedig, az Omri fia uralkodni kezde Izráelen, Asának, a Júdabeli királynak harmincznyolczadik esztendejében; és uralkodék Akháb, az Omri fia, Izráelen Samariában huszonkét esztendeig. 30 És gonoszabbul cselekedék Akháb, az Omri fia az Úr szemei előtt mindazoknál, aik ő előtte voltak. 31 Mert nem elégédék meg azzal, hogy Jeroboámnak, a Nébát fiának bűneiben járjon, hanem elméne és feleségül vevé magának Jézabélt, Ethbaálnak, a Sídonbeli királynak leányát, és elmenvén, a Baálnak szolgála, és meghajtá magát annak.

32 És oltárt emele a Baálnak a Baál házában, a melyet Samariában épített. **33** És csinált Akháb Aserát is, és jobban haragra indítá Akháb az Urat, Izráel Istenét, mint az Izráel valamennyi királya, a kikő előtte voltak. **34** Ennek idejében építé meg a Béthelbeli Hiel Jérikhót. Aző elsőszülött fiának, Abirámnak élete árán vetté meg annak fundamentomát, és aző kisebbik fiának, Ségubnak élete árán állítá fel annak kapuit, az Úr beszéde szerint, a melyet szólott volt Józsue, a Nún fia által.

17 És szóla Thesbites Illés, a Gileád lakói közül, Akhábnak:

Él az Úr, az Izráel Istene, a ki előtt állok, hogy ez esztendőkben sem harmat, sem eső nem lézzen; hanem csak azén beszédem szerint. **2** És lőn az Úrnak beszédeő hozzá, mondván: **3** Menj el innét, és menj napkelet felé, és rejtezzél a Kérith patakja mellett, mely a Jordán felé folyik. **4** És a patakból lesz néked italod; a hollóknak pedig megparancsoltam, hogy tápláljanak téged ott. **5** Elméne azért, és az Úrnak beszéde szerint cselekedék; és elméne és leüle a Kérith patakja mellett, a mely a Jordán felé folyik. **6** És a hollók hoztak néki kenyeret és húst reggel és este, és a patakból ivott. **7** És lőn néhány nap múlva, hogy kiszáradt a patak; mert nem volt eső a földre. **8** És lőn az Úrnak beszédeő hozzá, mondván: **9** Kelj fel, és menj el Sareptába, a mely Sídonhoz tartozik, és légy ott; ímé megparancsoltam ott egy özvegyasszonynak, hogy gondoskodjék rólad. **10** És felkelvén, elméne Sareptába, és mikor a város kapujához érkezett, ímé egy özvegyasszon volt ott, aki fát szedegettett, és megszólítván azt, monda néki: Hozz, kérlek, egy kevés vizet nékem valami edényben, hogy igyam. **11** De mikor az elment, hogy vizet hozzon, utána kiáltott, és monda néki: Hozz, kérlek, egy falat kenyeret is kezden. **12** Az pedig monda: Él az Úr, a te Istened, hogy nincs semmi sült kenyerem, csak egy marok lisztecském van a vékában, és egy kevés olajom a korsóban, és most egy kis fát szedegették, és hazamegyek, és megkészítem azt magamnak és azén fiamnak, hogy megegyük és azután meghalunk. **13** Monda pedig néki Illés: Ne félj, menj el, cselekedjél a te beszéded szerint; de mindazáltal nékem süss abból először egy kis pogácsát, és hozd ide; magadnak és a te fiadnak pedig azután süss; **14** Mert azt mondja az Úr, Izráel Istene, hogy sem a vékabeli liszt el nem fogy, sem a korsóbeli olaj meg nem kevesül addig, míg az Úr esőt ád a földnek színére. **15** Éső elméne, és az Illés beszéde szerint cselekedék, és evék mindenő, mind amaz, mind annak háznépe, naponként. **16** A vékabeli liszt nem fogott el, sem pedig a korsóbeli olaj nem kevesült meg, az Úrnak beszéde szerint, a melyet szólott Illés által. **17** És lőn

ezek után, hogy megbetegedék a ház gazdasszonyának fia, és aző betegsége felette nagy vala, annyira, hogy már a lélekzete is elállott. **18** Monda azért Illésnek: Mit vétettem ellened, Istennek embere? Azért jöttél hozzá, hogy eszembe juttassad álnokságomat, és megöljed azén fiamat? **19** És monda néki: Add ide a te fiadat. Éső elvezet azt aző kebeléről, és felvivé a felházba, a melybenő lakik vala, és aző ágyára fekteté. **20** Akkor kiáltta az Úrhoz, és monda: Én Uram, Istenem, nyomorúságot hozol erre az özvegyre is, a kinélén lakom, hogy aző fiát megölök? **21** És ráborult háromszor a gyermekre, és felkiáltott az Úrhoz, mondván: Én Uram, Istenem, téritsd vissza e gyermek lelkétő belé! **22** És meghallgatta az Úr Illés szavát, és megtért a gyermekbe a lélek, és megélede. **23** És felvévén Illés a gyermeket, alávívé őt a felházból a házba, és adá őt aző anyjának, és monda Illés: Lássad, él a te fiad! **24** És monda az asszony Illésnek: Most tudtam meg, hogy te Isten embere vagy, és hogy az Úrnak beszéde a te ajkodon: igazság.

18 És lőn sok idő multán, a harmadik esztendőben, az

Úrnak beszéde Illéshez, mondván: Menj el, mutasd meg magadat Akhábnak, és esőt adok a föld színére. **2** És elméne Illés, hogy megmutassa magát Akhábnak. Nagy éhség volt pedig Samariában. **3** És Akháb hivatá Abdiást, aki aző házának gondviselője volt. (Abdiás pedig felette igen féli vala az Urat; **4** Mert mikor Jézabel megölette az Úr prófétáit, Abdiás száz prófétát vett oltalmába, és rejtezte el ötvenenként egy-egy barlangba, és ott táplálta őket kenyérrel és vízzel). **5** És monda Akháb Abdiásnak: Menj el az országba szerén-szerte a vizek forrásaihoz és a patakokhoz, hogyha valami fűvet találhatnánk, hogy a lovakat és öszvéreket megtarthatnánk életben, és ne hagynánk a barmokat mindenestől elpusztulni. **6** Eloszták azért magok közt a földet, a melyen kiki elmenjen. Akháb egyedül ment az egyik úton, és Abdiás is egyedül ment a másik úton. **7** És mikor Abdiás az úton ment, ímé Illés előtalálta őt, és mikor felismerte őt, arcra borula és monda: Nem te vagy-é az, uram, Illés? **8** Felele néki: Én vagyok; menj el, mondd meg a te uradnak: Ímé itt van Illés. **9** Ó pedig monda: Mit vétettem ellened, hogy a te szolgádat Akháb kezébe akarod adni, hogy megöljön engem? **10** Él az Úr a te Istened: nincs sem nemzettség, sem ország, a hova el nem küldött volna azén uram, hogy megkeressen téged. És ha azt mondották: Nincs itt! az országot és a népet megesküdtette, hogy téged csakugyan nem találta meg. **11** És most te azt mondod: Menj el, mondd meg a te uradnak: Ímé itt van Illés. **12** Ha most elmegyek tőled, téged

pedig olyan helyre ragad el az Úrnak Lelke, a melyet én nem tudok, és én elmegyek, hogy megmondjam Akhbánnak, és ha ō téged nem talál meg, engem öl meg; pedig a te szolgád féli az Urat gyermekekért fogva. 13 Nem mondották-é meg az én uramnak, mit cselekedtem, mikor Jézabel megölette az Úr prófétáit? hogy hogyan rejtem el az Úr prófétái közül száz férfiút ötvenenként egy-egy barlangba és tápláltam őket kenyérrel és vízzel. 14 És te mégis azt mondod: Menj el és mondd meg a te uradnak: Ímé itt van Illés; hogy megöljön engemet. 15 És felele Illés: Él a Seregeknek Ura, aki előtt állok: e mai napon megmutatom magamat néki. 16 Elméne azért Abdiás Akháb eleibe, és megjelenté ezt néki, és eleibe méne Akháb Illésnek. 17 És mikor megláttá Akháb Illést, monda Akháb néki: Te vagy-é az Izráel megháborítója? 18 Ő pedig monda: Nem én háborítottam meg az Izráelt, hanem te és a te atyád háza, azzal, hogy elhagytatók az Úrnak parancsolatait, és a Baál után járatok. 19 Most azért küldj el, gyűjtsd hozzá az egész Izráelt a Kármel hegyre, és a Baál négysszázötven prófétáját, és az Aserának négysszáz prófétáját, a kik a Jézabel asztaláról élnek. 20 És elkülde Akháb minden az egész Izráel fiaihoz, és egybegyűjté a prófétákat a Kármel hegyre. 21 És odamenén Illés az egész sokasághoz, monda: Meddig sántikáltok kétfelé? Ha az Úr az Isten, kövessétek őt; ha pedig Baál, kövessétek azt. És nem felelt néki a nép csak egy szót sem. 22 Akkor monda Illés a népnek: Én maradtam meg csak egyedül az Úr prófétái közül; míg a Baál prófétái négysszázötvenen vannak; 23 Adjatok azért nékünk két tulkit, és ők válaszságak magoknak az egyik tulkit, a melyet vagdaljanak darabokra, és rakják a fákra; de tüzet ne tegyenek alája; én pedig a másikat készítem el, a melyet a fákra rakok, de tüzet én sem teszek alája. 24 Akkor hívjátok segítségül a ti istenteknek nevét, és én is segítségül hívom az Úrnak nevét; és a mely isten tűz által felel, az az Isten. És felelvéni az egész sokaság, monda: Jó lesz! 25 És monda Illés a Baál prófétáinak: Válaszságot el magatoknak az egyik tulkit, és készítsétek el ti először; mert ti többen vagytok, és hívjátok segítségül a ti istenteknek nevét, de tüzet ne tegyetek alája. 26 És vevék a tulkit, a melyet nékik adott, és azt elkészíték, és segítségül hívák a Baálnak nevét reggelről fogva délig, mondván: Baá! hallgass meg minket! De nem jött szó, sem felelet. És ott sántikáltak az oltár körül, a melyet készítettek. 27 Mikor pedig már dél lett, elkezdte őket gúnyolni Illés, azt mondván: Kiáltatok hangosabban, hiszen isten! Talán elmélkedik, vagy félrement, vagy úton van, vagy talán aluszik, és felserken. 28 És elkezdtek hangosan kiábálni és az ő szokásuk szerint késékkal és borotvákkal metélték

magokat, míg csak ki nem csordult a vérök. 29 Mikor pedig a dél elmúlt, prófétálni kezdtek egész az esteli áldozatig; de akkor sem lett se szó, se felelet, se meghallgattatás. 30 Akkor monda Illés az egész sokaságnak: Jőjjetek én hozzá. És hozzá méne az egész sokaság, és megépíté az Úr oltárat, a mely leromboltatott volt. 31 És vőn Illés tizenkét követ, a Jákób fiai nemzetiségeinek száma szerint, a kiknek az Isten azt mondotta volt: Izráel legyen a te neved; 32 És oltárt építé a kövekből az Úr nevében, és egy árkot húzott az oltár körül, a melybe két véka vetni való mag férne. 33 És oda készíté a fát, és felvagdalá a tulkit, és felraká azt a fára; 34 És monda: Töltsetek meg négy vedret vízzel, és öntsétek az égőáldozatra és a fára. Monda ismét: Tegyétek ezt még egyszer! És másodszor is azt tevék. Monda még is: Harmadszor is tegyétek meg! És harmadszor is azt mivelék; 35 Úgy, hogy a víz lecsurgott az oltárról, és még az árok is tele lett vízzel. 36 És a mikor eljött az esteli áldozás ideje, oda lépett Illés próféta, és monda: Óh Uram, Ábrahámnanak, Izsáknak és Izráelnek Istene, hadd ismerjék meg e mai napon, hogy te vagy az Isten az Izráelben, és hogy én a te szolgád vagyok, és hogy mindeneket a te parancsolatodból cselekedtem. 37 Hallgass meg engem, Uram, hallgass meg engem, hogy tudja meg e nép, hogy te, az Úr vagy az Isten, és te fordítod vissza az ő szívöket! 38 Akkor alászálla az Úr tüze, és megemészti az égőáldozatot, a fát, a köveket és a port, és felnyalta a vizet, a mely az árokban volt. 39 Mikor ezt lássa az egész sokaság, arcra borult, és monda: Az Úr az Isten! az Úr az Isten! 40 És monda Illés nézik: Fogjátok meg a Baál prófétáit; senki el ne szaladjon közülök! És megfogák őket, és alávivé őket Illés a Kison patakja mellé, és megölé őket. 41 Akkor monda Illés Akhábnak: Eredj fel, egyél és igyál, mert nagy esőnek zúgása hallszik. 42 És felment Akháb, hogy egyék és igyék. Illés pedig felment a Kármel hegy tetejére, és leborula a földre, és az ő orczáját az ő két térd közé tevé; 43 És monda az ő szolgájának: Menj fel, és nézz a tenger felé. És felment, és arrafelé nézett, és monda: Nincsen semmi. És monda Illés: Menj vissza hétszer. 44 És lón hetedúttal, monda a szolga: Ímé egy kis felhőcske, mint egy embernek a tenyere, jó fel a tengerből. Akkor monda: Menj fel, mondd meg Akhábnak: Fogj be és menj le, hogy meg ne készlejen az eső. 45 És lón azonkörben, hogy besötétedett az ég a fellegektől és a széltől, és nagy eső lett. Akháb pedig szekérre ült és elment Jezréelbe. 46 És lón az Úr keze Illésen, és felövezvén az ő derekát, még Akháb előtt futott el Jezréel felé.

19 És Akháb elbeszél Jézabelnek mindeneket, a melyeket

Illés cselekedett és a többek között, hogy hogyan ölte meg mind a prófétákat fegyverrel. 2 És követet külde Jézabel Illéshez, mondván: Ezt cselekedjék velem az istenek és úgy segélyjenek, ha holnap ilyenkor úgy nem cselekszem a te életeddel, mint a hogy te cselekedtél azoknak életekkel mindenig. 3 A mit mikor megértett, felkelvén elméne, vigyázván az ő életére. És méne Beersebába, a mely Júdában volt; és ott hagyá az ő szolgáját. 4 Ő pedig elméne a pusztába egynapi járó földre, és elmenvén leüle egy fenyőfa alá, és könyörgött, hogy hadd haljon meg, és monda: Elég! Most óh Uram, vedd el az én lelkemet; mert nem vagyok jobb az én atyáimnál! 5 És lefeküvék és elaluvék a fenyőfa alatt. És íme angyal illeté őt, és monda néki: Kelj fel, egyél. 6 És mikor körülnézett, íme fejénél vala egy szén között sült pogácsa és egy pohár víz. És evék és ivék, és ismét lefeküvék. 7 És az Úr angyala eljött másodszor is és megilleté őt, és monda: Kelj fel, egyél; mert erőd felett való utad van. 8 És ő felkelt, és evett és ivott; és méne annak az ételnek erejével negyven nap és negyven éjjel egész az Isten hegycig, Hórebig. 9 És beméne ott egy barlangba, és ott hála. És íme lőn az Úrnak beszéde ő hozzá, és monda néki: Mit csinálsz itt Illés? 10 Ő pedig monda: Nagy búsulásom van az Úrért, a Seregek Istenéért; mert elhagyták a te szövetségedet az Izráel fiai, a te oltáraidat lerontották, és a te prófétáidat fegyverrel megölték, és csak én egyedül maradtam, és engem is halálra keresnek. 11 És monda: Jőjj ki és állj meg ezen a hegyen, az Úr előtt. És íme ott az Úr volt elmenendő. És az Úr előtt megyen vala nagy erős szél, a mely a hegyeket megszagatta és meghasogatta a kősziklákat az Úr előtt; de az Úr nem vala abban a szélben. És a szél után földindulás lett; de az Úr nem volt a földindulásban sem. 12 És a földindulás után tűz jöve, de nem volt az Úr a tűzben sem. És a tűz után egy halk és szelíd hang hallatszék. 13 És mikor Illés ezt hallotta, befedé az ő arcát palástjával, és kímenvén, megálla a barlang ajtajában, és íme szózat lőn ő hozzá, a mely ezt mondá: Mit csinálsz itt Illés? 14 És ő felel: Nagy búsulásom van az Úrért, a Seregeknek Istenéért, mert az Izráel fiai elhagyták a te szövetségedet, lerontották a te oltáraidat, és a te prófétáidat megölték fegyverrel, és én egyedül maradtam, és engem is halálra keresnek. 15 És monda az Úr néki: Menj el, térij vissza a te utadon a pusztán át Damaskusba, és mikor oda jutádász, kenjed királylá Hazáélt Siriában; 16 És Jéhut, a Nimsi fiát kenjed királylá Izráelben, és Elizeust, az Abel-méholabeli Sáfát fiát pedig kenjed prófétává a te helyedbe. 17 És lészen, hogy a ki megmenekedik Hazáel fegyverétől, azt Jéhu öli meg, és a ki

megmenekedik a Jéhu fegyverétől, azt Elizeus öli meg. 18 De meghagyok Izráelben hétezer embert: minden térdet, mely meg nem hajolt a Baálnak, és minden ajkat, mely meg nem csókolta azt. 19 És ő elmenvén onnét, megtalálá Elizeust, a Sáfát fiát, a mint szántott tizenkét járom ökörrel, és ő maga a tizenkettedikké volt; és Illés hozzá méne, és az ő palástját reá veté. 20 És ő elhagyván az ökröt, Illés után futott, és monda: Kérlek hadd csókoljam meg az én atyámát és az én anyámát, és azután követlek. És monda: Menj, térij vissza; mert mit cselekedtem tenéked? 21 És elmenvén ő tőle, vőn azután egy pár ökröt, és levágá azt, és az ekéhez való szerszámokból tüzet rakván, megfőzé azok húsát, és a népnek adá, és evének; és felkelvén, elméne Illés után, és szolgála néki.

20 És Benhadád, Siria királya összegyűjté egész sereget,

és harminczkéiről volt ő vele és nagyon sok ló és székér, és felszíne és megszállá Samariát, és ostromolni kezdte azt. 2 És követeket küldött Akhábhoz, az Izráel királyához a városba; 3 És azt izené néki: Azt mondja Benhadád: A te ezüstöd és aranyad az enyém, a te feleségeid is és a te szép fiaid is az enyémek. 4 És felel az Izráel királya, és monda: A mint megmondottad uram, király, tiéd vagyok mindenekkel, a melyeket bírok. 5 Megtérvén pedig a követek, mondának: Azt mondja Benhadád: Miután hozzád küldöttet, és azt izentem, hogy a te ezüstödet és aranyadat és a te feleségeidet és fiaidat add nékem; 6 Azért holnap ilyenkor elküldöm az én szolgáimat hozzád, és felkutatják a te házadat, és a te szolgáid házait; és kezekhez veszik, a mi csak kedves előttem, és elhuzzák. 7 Akkor egybehívá az Izráel királya mind az ország véneit, és monda: Vegyétek eszterekbe, és lássátok meg, minemű gonosz szándékkal van ez; mert hozzá Küldött az én feleségeimért és gyermekemért, ezüstömért és aranyomért, és meg nem tagadtam tőle. 8 És mondának néki a vének mindenjában, és az egész nép: Ne engedj néki, és az ő akaratját be ne teljesítsd. 9 És ő monda a Benhadád követeinek: Mondjátok meg az én uramnak, a királynak: Mindazokat, a melyek felől először izentél a te szolgádnak, megcselekszem, de ezt a dolgot nem tehetem meg. Így elmenvén a követek, megmondák néki a választ. 10 Akkor hozzá külde Benhadád, és monda: Úgy cselekedjenek velem az istenek és úgy segélyjenek, hogy Samariának minden pora sem elég, hogy a velem való nép közül mindeniknek csak egy-egy marokkal is jusson! 11 És felel az Izráel királya, mondván: Mondjátok meg néki: Ne kérkedjék úgy, a ki fegyverbe öltözök, mint a ki már leveti a fegyvert! 12 Meghallván pedig ezt a

választ, mikor ő írott a királyokkal a sátorokban, monda az ő szolgáinak: Vegyétek körül a várost! És azok körülvevék azt.

13 És ímé egy próféta méne Akhábhoz, az Izráel királyához, aki ezt mondá: Azt mondja az Úr: Avagy nem láttad-é mindezt a nagy sokaságot: ímé e mai napon kezedbe adom azt, hogy megtudjad, hogy én vagyok az Úr! 14 Monda pedig Akháb: Ki által? És felele: Azt mondja az Úr: A tartományok fejedelmeinek ifjai által. Akkor monda Akháb: Ki kezdje meg a harcot? És felele: Te! 15 Megszámlálá azért a tartományok fejedelmeinek ifjait, aik kétszázharmincsketten voltak; ezekután megszámlálá minden az Izráel fiainak is minden népét, hétezer embert. 16 És elindulának délben. Benhadád pedig ott írott a királyokkal a sátorokban, és lerészegedett ő és a harminczkét király, aki segítségére jött vele. 17 És a tartományok fejedelmeinek ifjai vonultak ki legelőször. Benhadád pedig elküldé, és megmondották néki, ezt mondán: Valami férfiak jöttek ki Samariából! 18 És monda: Akár békességeért jöttek ki, fogjátok meg őket elevenen; akár viadalért jöttek ki, fogjátok el őket elevenen. 19 De mikor kivonultak a városból a tartományok fejedelmeinek ifjai és a sereg, a mely őket követte: 20 mindenik vágni kezdte azt, aki eléje került, és elfutottak a Siriabeliek, az Izráel pedig kergette őket, és megfutott maga Benhadád, Síria királya is lovón a lovagokkal együtt. 21 És azután kivonult az Izráel királya, és megveré minden a lovagokat, minden a szekereket, és megveré a Siriabelieket nagy csapással. 22 És méne az Izráel királyához egy próféta, és ezt mondá néki: Menj el, erősítsd meg magad, és vedd eszedbe és lásd meg, mit kelljen cselekedned, mert esztendő mulva ismét feljő Síria királya ellen. 23 A siriabeli király szolgái pedig mondának néki: A hegyeknek istenei az ő isteneik, azért győztek le bennünket; de vívunk csak meg velök a síkon, és meglátod, ha le nem győzzük-é őket? 24 És tudd ezt: Küldd el a királyokat, mindeniket a maga helyéről; és állíts hadnagyokat helyettük, 25 És szervezz magadnak olyan sereget, mint az volt, a melyet elvesztettél, és olyan lovakat és szekereket, mint amazok voltak; és vívunk meg velök a síkon, és meglátod, ha le nem győzzük-é őket? És engede az ő szavoknak, és akképen cselekedék. 26 Mikor azért az esztendő elmult, rendbeszedte Benhadád a Siriabelieket, és feljöve Afekbe, hogy hadakozzék az Izráel ellen. 27 De az Izráel fiai összeszámláltattak és elláttattak élelemmel, és eleikbe menének azoknak. Táborba szálván pedig az Izráel fiai, amazokhoz képest olyanok voltak, mint két kicsiny kecskenyájacska; még a Siriabeliek ellepték a földet. 28 Jött vala pedig egy Isten embere, és szóla az Izráel királyának, mondán: Azt mondja az Úr: Azért mert a Siriabeliek azt

mondották, hogy csak a hegyeknek Istene az Úr, és nem a völgyeknek Istene is: mindez a nagy sokaságot a te kezedbe adom, hogy megismerjétek, hogy én vagyok az Úr. 29 És ott táboroztak egészen velök szemben hetednapig. A hetedik napon azután megütköztek, és az Izráel fiai levágtak a Siriabeliek közül egy nap százezer gyalogost. 30 És a többiek elmenekültek Afek városába; de a falak rászakadtak a megmaradott huszonkétezer emberre, és Benhadád is elfutott és ott bolyongott a városban kamaráról-kamarára. 31 És mondának néki az ő szolgái: Ímé hallottuk, hogy az Izráel házának királyai kegyelmes királyok, azért hadd öltözünk zsákokba, és vessünk köteleket a mi nyakunkba, és menjünk ki az Izráel királyához, talán életben hagyja a te lelkemet! 32 És zsákokba öltözének, és köteleket vetének nyakokba, és elmenének az Izráel királyához, és mondának: A te szolgád, Benhadád, ezt mondja: Hagyd életben kérlek, az én lelkemet! És monda: Él-e még? én atyámfa ő! 33 És a férfiak jó jelnek vették azt, és gyorsan megragadták a szót, és mondának: A te atyádfia Benhadád él. És monda: Menjetek, és hozzátok ide őt. Kijöve azért ő hozzá Benhadád, és felülteté őt az ő szekerébe, 34 És monda néki: A városokat, a melyeket elvett volt az én atyám a te atyádtól, azokat visszaadom, és csinálj magadnak utcákat Damaskusban, mint az én atyám csinált volt Samariában; én ezzel a kötéssel bocsátlok el téged. És szövetséget kötött vele, és elbocsátá őt. 35 Egy férfi pedig a próféták fiai közül monda az ő felebarátjának az Úr beszéde szerint: Verj meg engem kérlek; de ez nem akará őt megvernii. 36 Akkor monda néki: Azért, mert nem engedtél az Úr szavának: Ímé mi helyt én tőlem elmegy, megöl téged az oroszlán. És a mikor elment ő tőle, találá őt egy oroszlán, és megölé. 37 Találta azután más férfiat, a kinek monda: Kérlek, verj meg engem. És megveré az annyira, hogy megsebesítette. 38 És elméne a próféta, és az útfélen a király elő állva és elváltoztatá magát szemeit bekötözvén. 39 Mikor pedig arra ment el a király, kiáltta a királyhoz, és monda: A te szolgád kiment volt a hadba, és ímé egy férfiú előjén, hoza én hozzá egy férfiút, és monda: Örizd meg ezt a férfiút; ha elszaladánd, meg kell halnod érette, vagy egy táalentom ezüstöt fizetsz. 40 És mialatt a te szolgádnak itt és amott dolga volt, az az ember már nem volt. És monda néki az Izráel királya: Az a te ítéleted; magad akartad. 41 És mindenjárt elvezé a kötést az ő szeméről, és megismeré őt az Izráel királya, hogy a próféták közül való. 42 És monda néki: Ezt mondja az Úr: Mert elbocsátottad kezedből a férfiút, akit én halálra szántam, azért lelked lészen lelkéért, és néped népéért. 43 És házához méne az Izráel királya szomorú és megbúst szívvel, és méne Samariába.

21 És történt ezek után, hogy a Jezréelbeli Nábótnak egy szőlője volt Jezréelben, Akhábnak, Samaria királyának a háza mellett. **2** És szóla Akháb Nábótnak, mondván: Add nékem a te szőlődet, hogy legyen veteményes kertem; mert közel van az én házamhoz, és néked érette jobb szőlőt adok annál, vagy ha néked tetszik, pénzül adom meg az árat. **3** És felele Nábót Akhábnak: Isten őrizzent, hogy néked adjam az én atyáimtól maradt örökséget. **4** Akkor haza méne Akháb nagy bánattal és haraggal a beszéd miatt, a melyet szólott néki a Jezréelbeli Nábót, mondván: Nem adom néked az én atyáimtól maradt örökséget; és lefeküvél az ő ágyára, és arczát a fal felé fordítá, és nem evék kenyereset. **5** Hozzá mervén az ő felesége Jézabel, monda néki: Miért háborodott meg a te szíved, és kenyereset nem eszel? **6** És ő monda néki: Mert ama Jezréelbeli Nábóttal beszéltem, és azt mondám néki: Add nékem a te szőlődet pénzért, vagy ha inkább tetszik, más szőlőt adok néked érette, ő pedig azt mondta: Nem adom néked az én szőlőmet. **7** Akkor monda néki Jézabel, az ő felesége: Te bírod-é most az Izráel királyságát? Kelj fel, egyél kenyereset, és a te szíved örvendezzen, én majd néked adom a Jezréelbeli Nábót szőlőjét. **8** És levelet írt Akháb nevével, a melyet megpecsételt az ő gyűrűjével, és elküldé azt a levelet a véneknek és a főembereknek, a kik Nábóttal egy városban laktak; **9** És a levélben ezt írta, mondván: Hirdessetek bőjtöt, és ültessétek Nábót a nép élére; **10** És ültessetek vele szembe két istentelen embert, a kik tanúbizonysságot tegyenek ő ellene, mondván: Megszidalmaztad az Istant és a királyt. Azután vigyétek ki, és kövezzétek meg őt, hogy meghaljon. **11** És ekképen cselekedének a vének és a főemberek, a kik az ő városában laktak, a mint Jézabel nékik megparancsolta, és a mint a levélben megírta, a melyet nékik küldött; **12** Bőjtöt hirdetnék, és ülteték Nábót a nép élére. **13** Előjöve azután két istentelen ember, és leült vele szemben, és tanúbizonysságot tettek ez istentelen emberek Nábót ellen a nép előtt, mondván: Megszidalmazta Nábót az Istant és a királyt. Kivivék azért őt a városból, és megkövezék, és meghala. **14** Azután megízenék Jézabelnek, mondván: Megköveztetett Nábót, és meghalt. **15** Mikor pedig meghallotta Jézabel, hogy megköveztetett Nábót és meghalt, monda Jézabel Akhábnak: Kelj fel és foglald el a Jezréelbeli Nábót szőlőjét, a melyet nem akart néked pénzért oda adni; mert nem él Nábót, hanem meghalt. **16** És mikor meghallotta Akháb, hogy Nábót meghalt, felkelt Akháb, hogy lemenjen a Jezréelbeli Nábót szőlőjébe, és azt elfoglalja. **17** Akkor szóla az Úr Thesbites Illésnek, mondván: **18** Kelj fel, és menj Akhábnak, az Izráelbeli királynak eleibe,

a ki Samariában lakik, íme ott van a Nábót szőlőjében, a melybe lement, hogy azt elfoglalja; **19** És szól néki, ezt mondván: Így szól az Úr: Nemde megölted-é és nemde el is foglaltad-é? És szól néki, mondván: Ezt mondja az Úr: Ugyanazon a helyen, ahol felnyálták az ebek Nábót vérét, ebek nyalják fel a te véredet is! **20** És monda Akháb Illésnek: Megint rám találtál ellenségem? És ő monda: Rád találtam; mert te magadat mindenestől arra adtad, hogy gonoszságot cselekedjél az Úr szemei előtt. **21** Íme, azt mondja az Úr: Veszedelmet hozok reád, és elveszem a te maradékaidat, és kigyonlám Akhábnak még az ebét is, és a berekesztet és az elhagyatottat Izráelben; **22** És olyanná teszem a te házadat, mint Jeroboámnak, a Nébát fiának házát, és mint Baásának, az Ahija fiának házát azért, a miért haragra ingerlettél engem, és a miért bűnbe ejtettek az Izráelt. **23** És Jézabel felől is szóla az Úr, mondván: Az ebek eszik meg Jézabert Jezréel kőfala előtt; **24** Azt, aki Akháb házából a városban hal meg, az ebek eszik meg; azt pedig, aki a mezőben hal meg, az égi madarak eszik meg. **25** Mert bizonyára nem volt Akhábnak mássa, aki magát arra adta volna, hogy csak gonoszságot cselekedjék az Úr szemei előtt, a melyre az ő felesége, Jézabel ösztökéle őt. **26** Mert igen útálatos dolgot cselekedék, követvén a bálványokat mind a szerint, a mint cselekedének az Emoreusok, a kiket az Úr kiüzött volt az Izráel fiai előtt. **27** Lőn pedig, mikor meghallotta Akháb e beszédeket, megszaggyatá az ő ruháit, és zsákba öltözék és bőjtöle, és a zsákban hálá, és nagy alázatossággal jár vala. **28** És szóla az Úr Thesbites Illésnek, mondván: **29** Nem láttad-é, hogy Akháb hogyan megalázta magát előttem? Mivelhogy pedig megalázta magát előttem, nem hozom reá a veszedelmet az ő életében, hanem csak az ő fia idejében hozom el a veszedelmet az ő házára.

22 És három esztendő lefolyt úgy, hogy nem volt hadakozás a Siriaibeliek és az Izráel között. **2** De a harmadik esztendőben aláméne Josafát, Júda királya az Izráel királyához, **3** Akkor monda az Izráel királya az ő szolgáinak: Nem tudjátok-é, hogy Rámoth Gileád a miénk? És mi hallgatunk és nem veszszük vissza azt Siria kiráylától? **4** És monda Josafátnak: Feljössz-é velem e hadba Rámoth Gileád ellen? Felele Josafát az Izráel királyának: Úgy én, mint te, úgy az én népem, mint a te néped; úgy az én lovaim, mint a te lovaid. **5** És monda Josafát az Izráel királyának: Kérdezősköjdjél még ma az Úr beszéde után. **6** És összegyűjté az Izráel királya a prófétákat, közel négysszáz férfiút, és monda nékik: Elmenjek-é Rámoth Gileád ellen hadba, vagy elhagyjam? És mondának: Menj fel; mert az Úr

kezébe adja azt a királynak. 7 És monda Josafát: Nincs itt már több prófétája az Úrnak, hogy attól is tudakozódhatnánk? 8 És monda az Izráel királya Josafátnak: Még van egy férfiú, aki által megkérhetjük az Urat, Mikeás, a Jemla fia; de én gyűlööm őt, mert soha nem jövendöl nékem jót, hanem mindenig csak rosszat. És monda Josafát: Ne beszéljen így a király! 9 És előszóna az Izráel királya egy udvarisztolgát, és monda: Hívd ide hamar Mikeást, a Jemla fiát. 10 És ott ült az Izráel királya és Josafát, Júda királya, ruhákba öltözötten, mindenik a maga trónusán Samaria kapuja előtt a térségen, és a próféták mind ott jövendöltek előttük. 11 És Sédékiás, a Kénaána fia, vasszavakat készítet, és monda: Ezt mondja az Úr: Ezekkel ökleled a Siriabelieket, míg meg nem emészted őket. 12 És a próféták is mindenjában ekképen jövendöltek, mondván: Menj fel Rámoth Gileád ellen, és jó szerencséd lesz; mert azt az Úr a király kezébe adja. 13 A követ pedig, aki elment volt, hogy elhívja Mikeást, szóla néki, mondván: Ímé a próféták egyenlő akarattal jót jövendölnek a királynak: szólj, kérlek, te is úgy, mint azok közül egy, és jövendölj jót. 14 Mikeás pedig monda: Él az Úr, hogy csak azt fogom mondani, amit az Úr mondand nékem. 15 És mikor a királyhoz ment, monda néki a király: Mikeás! elmenjünk-é Rámoth Gileád ellen hadba, vagy elhagyjuk? Ő pedig monda néki: Menj fel és járj szerencsével; az Úr kezébe adja azt a királynak. 16 És monda néki a király: Még hányszor kényszerítselek téged, hogy az igaznál egyebet ne mondj nékem az Úr nevében? 17 És monda: Látám az egész Izráelt szétszélezve a hegyeken, mint a juhokat, a melyeknek nincsen pásztoruk. És monda az Úr: Nincsen ezeknek urok? Térjen vissza kiki az Ó házához békességen. 18 És monda az Izráel királya Josafátnak: Nemde nem megmondottam-é néked, hogy soha jót nékem nem jövendöl, hanem csak rosszat. 19 És monda Mikeás: Azért halld meg most az Úr beszédét: Látám az Urat az Ó székitben ülni, és az egész mennyei sereget az Ó jobb- és balkeze felől mellette állani. 20 És monda az Úr: Kicsoda csalja meg Akhábot, hogy felmenjen, és elvesszen Rámoth Gileádnál! És ki egyet, ki mászt szól vala hozzá. 21 Akkor előjöve egy lélek, aki az Úr eleibe állta, és monda: Én akarom megcsalni őt. Az Úr pedig monda néki: Miképen? 22 És felele: Kimegyek és hazug lélek leszek minden ő prófétáinak szájában. Akkor monda az Úr: Csald meg és győzd meg; menj ki, és cselekedjél úgy. 23 Ímé az Úr a hazugságnak lelkét adta mindeneknek a te prófétáidnak szájába; és az Úr szólott veszedelmes dolgot ellened. 24 Akkor odalépett Sédékiás, a Kénaána fia, és arczul csapván Mikeást, monda: Hogyan? Eltávozott volna én tőlem az Úrnak lelke, hogy csak néked szólana? 25 És

monda Mikeás: Ímé meglátod azon a napon, a mikor az egyik kamarából a másik kamarába mégy be, hogy elrejtőzhess. 26 Az Izráel királya pedig monda: Fogjad Mikeást, és vidd vissza őt Ammonhoz, a város fejedelméhez, és Joáshoz, a király fiához; 27 És mondja: Ezt mondja a király: Vessétek ezt a tömlöczbe, és tápláljátok őt a nyomorúság kenyerével és a nyomorúság vizével, míg békességgel megjövök. 28 Monda pedig Mikeás: Ha békességgel térsz vissza, nem az Úr szólott én általam. Azután monda: Halljátok ezt meg minden népek! 29 És felvonult az Izráel királya, és Josafát, a Júda királya Rámoth Gileád ellen. 30 És monda az Izráel királya Josafátnak: Megváltoztatom ruhámat, és úgy megyek a viadralra, te pedig öltözzél fel ruhádba. És elváltoztatta ruháját az Izráel királya, és úgy méne a viadalra. 31 Síria királya pedig megparancsolá az Ó szekerei harminczkét fejedelmeinek, mondván: Ne vívjadok se kicsinyel, se nagygal, hanem egyedül csak az Izráel királya ellen vívjadok. 32 És a mikor meglátták a szekerek fejedelmei Josafátot, mondának: Nyilván ez az Izráel királya; és reá rohanván vívának ellene. De Josafát elkezdt kiáltani. 33 Mikor pedig látták a szekerek fejedelmei, hogy nem az Izráel királya, ott hagyták. 34 Egy ember pedig csak úgy találomra kilőve az Ó kézivét, és találá az Izráel királyát a pánczel és a kapocs között. És ő monda a kocsisának: Fordulj meg és vigy ki engem a táborból, mert megsebesültem! 35 És az ütközet minden erősebb lett azon a napon, és a király az Ó szekerében állott a Siriabeliek ellen, és meghalt este felé, és a vér a sebből a szekérbe csorgott. 36 És kikiálták napnyugotkor a táborban, mondván: minden ember menjen haza a maga városába és földjébe! 37 És meghalt a király és visszavitetté Samariába, eltemeték a királyt Samariában. 38 És mikor mosták az Ó szekerét a Samaria mellett lévő tóban: az ebek nyalták az Ó vérét, és parázának fürödtek ott, az Úrnak beszéde szerint, a melyet szólott volt. 39 Akhábnak egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, az elefántcsontból építettet ház, és minden a városok, a melyeket épített, vajon nincsenek-é megírva az Izráel királyainak krónika-könyvében? 40 És elaluvék Akháb az Ó atyáival; és uralkodék ő utána fia, Akházia. 41 És Josafát, az Asa fia lett királyllyá Júdában, Akhábnak, az Izráel királyának negyedik esztendéjében. 42 És Josafát harminczöt esztendős volt, mikor uralkodni kezdett, és huszonöt esztendőig uralkodott Jeruzsálemben. Az Ó anyjának Azuba volt a neve, Silhi leánya. 43 És jára Asának, az Ó atyának minden útjában, és abból ki nem tére, azt cselekedvén, a mi az Úr szemei előtt kedves. Csakhogy a magaslatokat nem rombolták le, és a nép még áldozott és tömjénezett a magaslatokon. 44 És

békességen élt Josafát az Izráel királyával. 45 Josafátnak egyéb dolgai pedig és az Ő ereje, a melylyel cselekedett, és a melylyel hadakozott, vajon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? 46 A férfi paráznákat is, a kik még megmaradtak volt az Ő atyának, Asának idejéből, kiüzte az országból. 47 Akkor nem volt király Edomban, hanem csak helyettes király. 48 És Josafát Társis hajókat csináltatott, hogy aranyért mennének Ofirba, de nem mehettek el; mert a hajók összetörtek Esiongáberben. 49 Akkor mondá Akházia, az Akháb fia, Josafátnak: Hadd menjenek el az én szolgáim a te szolgáiddal e hajókon; de Josafát nem akará. 50 És elaluvék Josafát az Ő atyáival; és eltemetteték az Ő atyáival az Ő atyának, Dávidnak városában; és az Ő fia, Jórám, uralkodék helyette. 51 Akházia pedig, az Akháb fia kezde uralkodni Izráelen Samariában, Josafátnak, a Júda királyának tizenhetedik esztendejében, és uralkodék Izráelben két esztendeig. 52 És gonoszul cselekedék az Úrnak szemei előtt, járván az Ő atyának és anyjának útján, és Jeroboámnak, a Nébát fiának útján, aki bűnbe ejté az Izráelit; 53 És szolgála a Baálnak, és azt imádá és haragra indítá az Urat, Izráel Istenét, mint a hogy az Ő atya cselekedett.

2 Királyok

1 És elszakadt Moáb, Akháb halála után, az Izráelről. **2**

És mikor Akházia kibukott az ő felházának korlátján Samariában, és megbetegedék, követeket külde el, a kiknek azt parancsolá: Menjetek el, kérdjetek tanácsot a Baálzebubtól, az Ekron istenétől, hogy meggyógyulok-e a betegségből? **3** Az Úrnak angyala pedig szóla Thesbites Illésnek: Kelj fel, menj el eleibe a Samariabeli király követteinek, és szólj nékik: Nincs-é Isten Izráelben, hogy Baálzebubhoz, az Ekron istenéhez mentek tanácsot kérdeni? **4** Azért azt mondja az Úr: Az ágyból, a melyben fekszel, fel nem kelsz, hanem kétség nélkül meghalsz. És elméne Illés.

5 És mikor a követek visszajöttek ő hozzá, monda nékik: Miért jöttek vissza? **6** És felelének néki: Egy férfiú jöve előnkbe, és monda nékünk: Menjetek el, tértetek vissza a királyhoz, a ki titeket elküldött, és mondjátok meg néki: Ezt mondja az Úr: Nincs-é Izráelben Isten, hogy te Baálzebubhoz, Ekron istenéhez küldesz tanácsot kérdeni? Azért az ágyból, a melyben fekszel, fel nem kelsz, hanem kétség nélkül meghalsz. **7** És monda nékik: Milyen volt az a férfiú, aki előtökbe jött volt, és ezeket a beszédeket szólá nétek?

8 És felelének néki: Egy ször-ruhás ember, derekán bőr övvel felövezve. Akkor monda: Thesbites Illés volt. **9** És hozzá külde egy ötven ember előtt járó főembert, az alatta való ötven emberrel. És mikor ez hozzá felment, ott ült fenn a hegy tetején, és monda néki: Isten embere, a király azt parancsolja: Jőjj le! **10** Felelvén Illés, monda az ötven ember előtt járó főembernek: Ha én Isten embere vagyok, szálljon tűz alá az ágból, és emézszen meg téged és az alattad való ötven embert. És tűz száll alá az ágból, és megemészti őt és az ő ötven emberét. **11** És ismét külde ő hozzá a király más ötven ember előtt való főembert, mind az ötven férfival egybe, aki szóla és monda néki: Isten embere, a király azt parancsolja, hogy hamar jőjj alá! **12** És felele Illés, és monda nékik: Ha Isten embere vagyok, szálljon tűz az ágból alá, és emézszen meg téged és a te ötven emberedet. És Istennek tüze száll alá az ágból, és megemészti őt és az ő ötven emberét. **13** És újra elküldött egy harmadik ötven ember előtt járó főembert is, az ő ötven emberével együtt, és felmenvén ez az ötven ember előtt járó főember, elméne és térdre borult Illés előtt, és könyörögvé néki, monda: Óh Isten embere, kérlek, legyen becsülete a te szemeid előtt az én lelkemnek, és ezeknek a te szolgáidnak, ez ötven ember lelkének! **14** Íme tűz szállott le az ágból és megemészti az ötven ember előtt való előbbi két főembert, az ő ötven emberével egybe: Most azért legyen becsülete az én lelkemnek a te szemeid

előtt! **15** Ekkor szóla az Úr angyala Illésnek: Menj alá vele, ne félj semmit tőle. És ő felkelvén aláméne vele a királyhoz. **16**

És szóla néki: Ezt mondja az Úr: A miért követeket küldöttél tanácsot kérdeni Baálzebubhoz, Ekron istenéhez, mintha nem volna Izráelben Isten, a kinek a beszédéből tanácsot kérdhetsz: azért fel nem kelsz ez ágyból, a melyben fekszel, hanem kétség nélkül meghalsz. **17** És meghalt az Úrnak beszéde szerint, a melyet szólott Illés, és uralkodék Jórám ő helyette, Jórámnak, a Josafát fiának, a Júdabeli királynak második esztendejében; mert Akháziának nem volt fia. **18** Akháziának egyéb dolgai pedig, a melyeket cselekedett, vajon nincsenek-é megírva az Izráel királyainak krónika-könyvében?

2 És lón mikor az Úr Illést fel akará vinni a szélvész

által mennyekbe: elméne Illés és Elizeus Gilgálból. **2** És monda Illés Elizeusnak: Maradj itt, kérlek, mert az Úr Béthelbe küldött engem. És felele Elizeus: Él az Úr, és a te lelked, hogy el nem hagylak téged! És mikor lemenének Béthel felé: **3** Kijövének a próféták fiai, a kik Béthelben valának, Elizeushoz, és mondának néki: Nem tudod-é, hogy e mai napon az Úr elragadja a te uradat tőled? És monda: Tudom én is, hallgassatok. **4** És monda néki Illés: Elizeus! Maradj itt, kérlek; mert az Úr engem Jérikhóból küldött. Ő azonban monda: Él az Úr és a te lelked, hogy el nem hagylak téged. És mikor elmenének Jérikhóból: **5** A próféták fiai, a kik Jérikhóban valának, Elizeushoz jövének, és mondának néki: Nem tudod-é, hogy e mai napon az Úr a te uradat elragadja tőled? És ő monda: Én is tudom, hallgassatok.

6 Azután monda néki Illés: Maradj itt, kérlek, mert az Úr engem a Jordán mellé küldött. De ő felele: Él az Úr és a te lelked, hogy el nem hagylak téged. És elmenének együtt mindenkit. **7** Ötven férfiú pedig a próféták fiai közül utánok menvén, velük szemben messze megállanak, mikor ők ketten a Jordán mellett megállottak. **8** És fogá Illés az ő palástját, és összehajtva azt, megüté azzal a vizet; és az kétfelé válik; úgy hogy mindenket a ketten szárazon menének át rajta. **9** És mikor általmentek, monda Illés Elizeusnak: Kérj tőlem, mit cselekedjem veled, mielőtt tőled elragadatom. És monda Elizeus: Legyen, kérlek, a te benned való léleknek kettős mértéke én rajtam. **10** És ő monda: Nehéz dolgot kértél; mégis, ha majd meglátándasz engem, mikor tőled elragadatom, megesz, a mit kérsz: ha pedig meg nem látándasz, nem lesz meg. **11** És lón, a mikor menének és menvén beszélgetének, íme egy tüzes szekér tüzes lovakkal elválasztá őket egymástól. És felmele Illés a szélvészben az égbe. **12** Elizeus pedig ezt látván, kiált vala: Édes atyám,

édes atyám! Izráel szekere és lovagjai! És nem látá őt többé. És vevé a maga ruhát, és két részre szakasztá azokat. **13** És felemel az Illés palástját, a mely róla leesett, és visszatért, és megállott a Jordán partján. **14** És vevé az Illés palástját, a mely róla leesett, és azzal megüté a vizet, és monda: Hol van az Úr, az Illés Istene? És mikor ő is megütötte a vizet, kétfelé válik az; és általméne Elizeus. **15** És mikor látták őt a próféták fiai, a kik átellenben Jérikhónál valának, mondának: Az Illés lelke megnyugodt Elizeuson. És eleibe menének néki, és meghajták magokat ő előtte a földig; **16** És mondának néki: Ímé a te szolgád között van ötven ember, erős férfiak, küldd el őket, hadd keressék meg a te uradat, hárha az Úrnak lelke ragadta el őt, és letette őt valamelyik hegyen, vagy völgyben. De ő monda: Ne küldjetek. **17** De azok kényszerítették őt egész a megszégyenülésig, és monda: Hát küldjetek el! És elküldék az ötven férfiút, de harmadnapig keresvén sem találák meg őt. **18** És mikor visszajötök ő hozzá, mert Jérikóból lakott, monda nézik: Nem mondottam-é, hogy ne menjetek el? **19** És mondának a város férfiái Elizeusnak: Ímé e város jó lakóhely volna, a mint uram magad látod; de a vize ártalmás, és a föld gyümölcsét meg nem érleli. **20** És monda: Hozzatok nékem egy új csészét, és tegyetek sót belé. És elhozák néki. **21** Ő pedig kiment a forráshoz, és bele veté a sót, és monda: Ezt mondja az Úr: Meggyógyítottam e vizeket; nem származik ezután azokból halál és idéltlen termés. **22** És egészsgesekké lőnek a vizek mind e mai napig, Elizeus beszéde szerint, a melyet szólott. **23** Felméne azután onnét Béthelbe; és mikor az úton felfelé méne, apró gyermeket jövének ki a városból, a kik őt csúfolják vala, ezt mondván: Jőj fel, kopasz, jőj fel, kopasz! **24** És hátratekintvén és meglátván őket, megátkozá őket az Úr nevében, és az erdőből két nőstény medve jövén ki, szétszagata közülök negyvenkét gyermeket. **25** Onnét azután felment a Kármel hegycére; onnét pedig Samariába tért vissza.

3 Jórám pedig, az Akháb fia kezde uralkodni Izráelen Samariában Josafátnak, a Júda királyának tizennyolczadik esztendejében, és uralkodék tizenkét esztendeig. **2** És gonoszul cselekedék az Úrnak szemei előtt, de nem annyira, mint az ő atya és anyja; mert elrontá a Baál képet, a melyet az ő atya készítetett volt. **3** De mindenállal követé Jeroboámnak, a Nébát fiának bűneit, a ki vétekbe ejtette volt az Izráelt, és el nem távozék azoktól. **4** És Mésának, a Moáb királyának nagyon sok juha volt, és az Izráel királyának adóban százezer bárány és százezer kos gyapját fizette. **5** De mikor meghalt Akháb, a Moáb királya elszakadt az

Izráel királyától. **6** Kiméne azért Jórám király azon a napon Samariából, és megszámlálá az egész Izráelt; **7** És elméne, és külle követeket Josafáthoz, Júda királyához, ezt izenvén néki: A Moáb királya elszakadt tőlem; eljösz-é velem a Moáb ellen a hadba? Felele: Felmegyek, úgy én, mint te; úgy az én népem, mint a te néped; úgy az én lovam, mint a te lovaid. **8** És monda: Mely úton menjünk fel? Felele: Az Edom pusztájának útján. **9** És elméne az Izráel királya és Júda királya és az Edom királya; és mikor hét napig bolyongtak az úton, nem volt vize sem a tábornak, sem a velük volt barmoknak. **10** Akkor monda az Izráel királya: Jaj, jaj; az Úr azért hívta egybe e három királyt, hogy a Moáb kezébe adjá őket! **11** És monda Josafát: Nincs itt az Úr prófétái közül egy sem, hogy általa tanácsot kérhetnék az Úrtól? És felele egy az Izráel királyának szolgái közül, és monda: Itt van Elizeus, a Sáfát fia, a ki Illésnek kezeire vizet tölt vala. **12** És monda Josafát: Nála van az Úrnak beszéde. És alámenének hozzá az Izráel királya és Josafát és az Edom királya. **13** És monda Elizeus az Izráel királyának: Mi közöm van hozzád? Menj a te atyádnak és anyádnak prófétáihoz! És monda néki az Izráel királya: Ne utasíts el; mert az Úr gyűjtötte össze ezt a három királyt, hogy a Moáb kezébe adjá őket. **14** És monda Elizeus: Él a Seregek Ura, aki előtt állok, ha nem nézném Josafátnak, a Júda királyának személyét, bizony téged nem néznélek, és rád sem tekintenék; **15** Hozzatok ide egy énekest. És mikor énekelt előtte az éneklő, az Úrnak keze lón ő rajta. **16** És monda: Ezt mondja az Úr: Csináljatok itt és ott e patakot árkotat; **17** Mert ezt mondja az Úr: Nem láttok sem szelet, sem esőt, és mégis e patak megtelik vízzel, hogy ihatok minden ti, minden a ti nyájatok és barmaik. **18** Kevés pedig még ez az Úr szemei előtt, hanem a Moábot is kezetekbe adjá. **19** És megvesztek minden kulcsos várost és minden szép várost, és minden jótéről fát kivagdaltak, és minden kútfőt betöltötték, és minden jó szántóföldet behánytak kövekkel. **20** És lón reggel, a mikor áldozatot szoktak tenni, ímé vizek jönek vala Edom útjáról, és megtelék a föld vízzel. **21** Mikor pedig meghallotta az egész Moáb, hogy feljöttek a királyok ő ellenök harczoinei, egybegyűlének mindenjában, a kik fegyvert foghattak, és megállottak az ő tartományuk határában. **22** És mikor felkeltek reggel, és a nap feljött a vizekre, úgy látták a Moábiták, mintha ő ellenökbe az a víz vereslenék, mint a vér. **23** És mondának: Vér ez! Megvívtak a királyok egymással, és megölte egyik a másikát. Prédára most, Moáb! **24** De mikor az Izráel táborához jutottak, felkeltek az Izráeliták, és megverték a Moábitákat, és azok megfutamodtak előttük; betörtek hozzájuk és leverték Moábot. **25** És városaikat lerontották, és a jó szántóföldekre

kiki követ hánnyt, és elborították azt kövekkel, és minden kútfőt behánytak, és minden jótermő fát kivágta, úgy hogy csak Kir-Haréset kőfalait hagyta fenn; de körülvevék azt is a parityások, és lerontották. 26 Látván pedig a Moáb királya, hogy legyőzettetik a viadalban, maga mellé vett hétszáz fegyverfogó férfiút, hogy keresztül törjenek az Edom királyához; de nem bírtak. 27 Akkor vevé az ő elsősülött fiát, aki ő helyette uralkodandó volt, és égőalldozatul megáldozá a kőfalon. Mely dolog felett az Izráel népe igen felháborodék, és elmenének onnét, és megtérének az ő földjükbe.

4 És kiálta egy asszony a próféták fiainak feleségei közül

Elizeushoz, és monda: A te szolgád, az én férjem meghalt; te tudod, hogy a te szolgád félté az Urat. Eljött pedig a hitelező, hogy elvigye mind a két gyermekemet, hogy néki szolgái legyenek. 2 Monda néki Elizeus: Mit cselekedjem veled? Mondd meg nékem, mi van a házadban? Monda az: A te szolgálóleányod házában nincs egyéb, csak egy korsó olaj. 3 Akkor monda: Menj el, kérj ott kinn minden te szomszédidől üres edényeket, de ne keveset; 4 És menj be és zárkózzál be magad a te fiaiddal, és törlts az olajból mindenik edénybe, és a tele edényt állítsd félre. 5 És elment ő tőle, és bezárkózott az ő fiaival, azok hordták néki az edényeket, ő maga pedig csak töltögetett. 6 És mikor megtöltötte az edényeket, monda az ő fiának: Hozz ide még egy edényt. Felele az: Nincs több edény; és akkor megállott az olaj. 7 És elment, és elmondá ezt az Isten emberének. Az pedig monda: Menj el, add el az olajat, és fizesd ki hiteleződet; te pedig és a te fiaid éljetek a maradékából. 8 És történt ebben az időben, hogy Elizeus Súnembe ment. Ott volt egy gazdag asszony, aki tartóztatá őt, hogy nála egyékkenyeret. És lőn, hogy valamikor csak arra járt, betért oda, hogy kenyeret egyékk. 9 És monda az asszony a férjének: Íme úgy veszem észre, hogy az az Isten embere, aki szüntelen erre jár által, szent ember; 10 Csinálunk, kérlek, egy kicsiny felházat, és tegyünk abba néki egy ágyat, asztalt, széket és gyertyatartót, hogy mikor hozzánk jön, hadd térjen oda. 11 És történt egy napon, hogy oda ment Elizeus, és megszállott a felházban, és megpihent ott. 12 És monda Géházinak, az ő szolgájának: Hívd ide azt a Súnemtit. Előhívá azért azt, és eleibe álla. 13 Megmondotta volt pedig néki: Mond meg néki: Íme nagy szorgalmatossággal szolgálsz nékünk, mit kívánsz, hogy cselekedjem veled? Nincs-é valami mondani valód a király előtt, vagy a sereg fővezére előtt? És monda az: Én az én nemzetsegem között békességgel lakom. 14 Monda Elizeus: Mit lehetne tehát érette tennünk? Felele Géházi: Nincs fia és a férje vén ember. 15 És monda: Hívd

ide! És a mikor oda hívta, megállott az ajtóban. 16 És monda Elizeus: Esztendő ilyenkorra fiút fogsz ölelni. És monda az: Ne, édes uram, Isten embere, ne mondj képtelen dolgot a te szolgálóleányodnak! 17 És teherbe esék az asszony és fiat szült abban az időben, a melyet megmondott volt Elizeus. 18 De mikor megnőtt a gyermek, történt, hogy egy napon kiment az ő atyához, az aratókhoz, 19 És monda az ő atyának: Jaj fejem, jaj fejem! És monda az ő atya a szolgának: Vidd el őt az anyjához. 20 Ki mikor felvette őt, vivé az ő anyjához, és az az ölében tartá délig, és akkor meghalt. 21 És felméne az asszony, és az Isten emberének ágyára tévő őt, és az ajtót bezárván kijöve onnét. 22 És előhívata az ő férjét és monda: Kérlek, küldj ide nékem egyet a szolgák közül és egy szamarat, hadd menjek el hamar az Isten emberéhez, és mindenjárt megjövök. 23 És az monda: Miért mégy ő hozzá, ma nincs sem újhold, sem szombat? Felele az: Csak hagyd rám! 24 És megnyergelé a szamarat, és monda a szolgának: Hajtsd és siess, ne késlelj engem a menésben, hanem ha mondádom néked. 25 És elmenvén, juta az Isten emberéhez a Kármel hegycére. És mikor meglátá őt az Isten embere távolról, monda Géházinak, az ő szolgájának: Íme a Súnemita ez! 26 Fuss, kérlek, eleibe, és kérdezd meg tőle, ha békességen van-é mind ő, mind az ő férje, mind az ő gyermeke? Monda az: Békességen! 27 Mikor pedig az Isten emberéhez jutott a hegyre, átöllelte az ő lábat; de Géházi oda ment, hogy elűzze őt, az Isten embere azonban így szólt: Hagy békét néki, mert megkeseredett az ő szíve, és az Úr eltitkolta tőlem, és nem jelentette meg nékem. 28 És monda az: Vajjon én kértem-é fiat az én uramtól? Nemde nem mondám-é néked: Ne csalj meg engemet? 29 És monda Elizeus Géházinak: Övezd fel derekadat, és vedd kezedbe az én pálczámat, és menj el, ha valakivel találkozol, ne köszönj néki, és annak is, aki köszön néked, ne felelj, és az én pálczámat tedd a gyermek arczára. 30 De a gyermeknek anyja monda: Él az Úr és él a te lelked, hogy el nem hagylak téged. Felkele azért és követé őt. 31 Géházi pedig már előttök elment volt, és a pálczát a gyermek arczára fekteté, de nem szöllött és nem is eszmélt rá a gyermek. Azért visszatárt eleibe, és megmondá néki, mondván: Nem támadt fel a gyermek. 32 És bement Elizeus a házba, és íme a gyermek ott feküdt halva az ő ágyán. 33 És bement, és bezárta az ajtót magára és a gyermekre, és könyörgött az Úrnak. 34 És az ágyra felhávgán, a gyermekre feküdt, és az ő száját a gyermek szájára tévő, szemeit szemeire, kezeit kezeire, és ráborult, és megmelegedék a gyermek teste. 35 Azután felállott, és egyszer alá és fel járt a házban, majd újra felment és reáborult. Akkor a

gyermek prüsszente vagy hétszer, és felnyitá szemeit a gyermek. 36 Ő pedig szólítja Géházit, és mondta: Hívd ide a Súnemítát. És oda hívva azt. És mikor oda ment, mondta: Vedd a te fiadat. 37 Ki mikor bement, lábához esék, és leborula a földre, és az ő fiát fogván, kiméne. 38 Azután visszament Elizeus Gilgálba. Éhség vala pedig akkor az országban, és a próféták fiai ő vele laknak vala. És mondta az ő szolgájának: Tedd fel a nagy fazekat, és fózz valami főzelést a próféták fiainak. 39 Kiméne azért egy a mezőre, hogy paréjt szedjen. És holmi vad indákra találván, tele szedé az ő ruháját azokról sártökkel, és mikor hazament, belevagdalta a fazékba főzeléknak; de nem tudta, hogy mi az? 40 Mikor azután feladták a fériaknak, hogy egyenek, és ők enni kezdének a főzelékből, felkiáltanak és mondának: Halál van a fazékban, Isten embere! És nem bírták megenni. 41 Ő pedig mondta: Hozzatok lisztet. És beleveté azt a fazékba, és mondta: Add fel immár a népnek, hadd egyenek. És nem volt már semmi rossz a fazékban. 42 Jöve pedig egy férfi Baál Sálisából, és hoz vala az Isten emberének első zsengék kenyereit, húsz árpakenyeret, és megzsendült gabonafejeket az ő ruhájában; de ő mondta: Add a népnek, hadd egyenek. 43 Felele az ő szolgája: Minek adjam ezt száz embernek? Ő pedig mondta ismét: Add a népnek, hadd egyenek, mert ezt mondja az Úr: Esznek és még marad is. 44 És ő eleikbe adá, és evének, és még maradt is belőle, az Úrnak beszéde szerint.

5 És Naámán, a siriai király seregének fővezére, az ő ura előtt igen nagy férfiú és nagyrabecsült volt, mert általa szabadította volt meg az Úr Síriát; és az a férfi vitéz hős, de bélpoklos volt. 2 Egyszer portyázó csapatok mentek ki Siriából, és azok Izráel országából egy kis leányt vittek el foglyul, és ez Naámán feleségének szolgált. 3 És mondta ez az ő asszonyának: Vajha az én uram szembe lenne azzal a prófétával, aki Samariában van, kétség nélkül megygyítaná őt az ő bélpoklosságából. 4 És Naámán beméne, és elbeszél az ő urának, mondván: Így s így szólott az Izráel országából való leány! 5 Akkor monda Siria királya: Menj el, és ím levelet küldök az Izráel királyának. Elméne azért és vőn magával tíz tálement ezüstöt és hatezer aranyat, azon felül tíz öltöző ruhát. 6 És elvív a levelet az Izráel királyának, ezt írván: Mikor e levél hozzád érkezik, íme az én szolgám, Naámánt azért küldöttetem hozzád, hogy őt gyógyítsd meg bélpoklosságából. 7 De a mikor elolvasta az Izráel királya a levelet, megszagadtá az ő ruháit és mondta: Isten vagyok-e én, hogy öljek és elevenítsek, hogy ez én hozzám küld, hogy gyógyítsam meg e férfiút az

ő bélpoklosságából? Vegyétek eszetekbe és lássátok, hogy csak okot keres ellenem. 8 Mikor pedig meghallotta Elizeus, az Isten embere, hogy az Izráel királya ruháit megszagatta, külde a királyhoz ilyen izenettel: Miért szaggattad meg a te ruhádat? Hadd jöjjön hozzám, és tudja meg, hogy van próféta Izráelben. 9 És elméne Naámán lovaival és szekereivel, és megállva az Elizeus házának ajtaja előtt. 10 És külde Elizeus követet ő hozzá, mondván: Menj el és fürödj meg hétszer a Jordában, és megújul a te tested, és megtisztulsz. 11 Akkor megharaguvaék Naámán és elment, és így szólt: Íme én azt gondoltam, hogy kijő hozzám, és előállván, segítségül hívja az Úrnak, az ő Istenének nevét, és kezével megilleti a beteg helyeket, és úgy gyógyítja meg a kiütést. 12 Avagy nem jobbak-é Abana és Párpár, Damaskus folyóvizei Izráel minden vizeinél? Avagy nem fürődhetsz-ném-é meg azokban, hogy megtisztuljak? Ilyen módon megfordulván, nagy haraggal elment. 13 De hozzá menének az ő szolgái, és szólának néki, mondván: Atyám, ha valami nagy dolgot mondott volna e próféta neked, avagy nem tettek volna-é meg? Mennyivel inkább, a mikor csak azt mondja, hogy fürödj meg és megtisztulsz? 14 Beméne azért a Jordánba, és belemeríté magát abba hétszer az Isten emberének beszéde szerint, és megújult az ő teste, mint egy kis gyermek teste, és megtisztult. 15 Azután visszatérte egész kisrétevével az Isten emberéhez, és bemenvén megállva előtte, és mondta: Ímé, most tudom már, hogy nincsen az egész földön Isten, csak Izráelben! Azért most vedd el, kérlek, ez ajándékot a te szolgádtól. 16 Ő pedig mondta: Él az Úr, aki előtt állok, hogy el nem veszem. Kényszerítő vala pedig őt, hogy elvegye; de ő nem akará. 17 És mondta Naámán: Ha nem; adj kérlek a te szolgádnak e földből annyit, a mennyit elbír két öszvér; mert a te szolgád többé égóaldozattal, vagy egyéb áldozattal nem áldozik idegen isteneknek, hanem csak az Úrnak. 18 Ebben a dologban legyen az Úr kegyelmes a te szolgádnak, hogy mikor bemegy az én uram a Rimmon templomába, hogy ott imádkozzék, és ő az én kezemre támaszkodik, ha akkor én is meghajlok a Rimmon templomában: azt, hogy én meghajlok a Rimmon templomában, bocsássá meg az Úr a te szolgádnak ebben a dologban. 19 És monda néki Elizeus: Eredj el békességgel. És mikor elment ő tőle úgy egy mérföldnyire, 20 Géházi, Elizeusnak, az Isten emberének szolgája azt gondolta: Íme az én uram megkimélé ezt a Síriabeli Naámánt, és nem akará tőle elvenni, a mit hozott volt; él az Úr, hogy utána futok, és valamit kérek tőle. 21 És utána futott Géházi Naámánnak. Látván pedig Naámán őt, hogy utána fut, leugrott a szekérből és eleibe méne és mondta: Rendben

van minden? 22 És monda: Rendben. Az én uram küldött engem, ezt mondván: Ímé most csak ez órában jött hozzám két ifjú az Efraim hegyéről a próféták fiai közül: adj kérlek azoknak egy tálentom ezüstöt és két öltöző ruhát. 23 És monda Naámán: Kérlek végy két tálentomot. És kényszeríté őt és egybeköte két tálentom ezüstöt két zsákba, és két öltöző ruhát, és azokat két szolgájának adá, a kik előtte vitték azokat. 24 De mikor a dombhoz ért, elvette tőlük azokat, és elrejté egy házban, és elbocsátá a férfiakat, és elmenének. 25 Ő pedig bennvén, megállva az ő ura előtt, és monda néki Elizeus: Honnét, Géházi? Felele: Nem ment a te szolgád sehol. 26 Ő pedig monda néki: Nem ment-é el az én szívem veled, mikor az a férfiú leszállott szekeréből elődbe? Most az ideje, hogy szerezz ezüstöt, és hogy végy ruhákat, olajfákat, szőlőket, juhokat, barmokat, szolgákat és szolgálóleányokat?! 27 Azért rád és a te magodra ragad a Naámán bélpoklossága mindörökké. És kiment ő előle megpoklosodva, mint a hó.

6 És mondának a próféták fiai Elizeusnak: Ímé ez a hely, ahol nálad lakunk, igen szoros nékünk; 2 Hadd menjünk el, kérlek, a Jordán mellé, hogy mindenük egy-egy fát hozzon onnét, hogy ott valami hajlékot építsünk magunknak, a melyben lakunk. És monda: Menjetek el! 3 És monda egy közülök: Nyugodj meg rajta, és jójj el a te szolgáiddal. És monda: Én is elmegyek. 4 És elméné velök. És menének a Jordán mellé, és ott fákat vágtak. 5 És történt, hogy mikor egy közülök egy fát levágna, a fejsze beesék a vízbe. Akkor kiáltja és monda: Jaj, jaj, édes uram! pedig ezt is kölcsön kértem! 6 És monda az Isten embere: Hová esett? És mikor megmutatta néki a helyet, levágott egy fát és utána dopta, és a fejsze feljött a víz színére. 7 És monda: Vedd ki. És kinyújtva kezét, kivevé azt. 8 Siria királya pedig hadat indított Izráel ellen, és tanácsot tartván az ő szolgáival, monda: Itt meg itt lesz az én taborom. 9 És elküldé az Isten embere az Izráel királyához, mondván: Vigyázz, ne hagyd el azt a helyet, mert ott akarnak a siriaiak betörni. 10 És elküldé az Izráel királya arra a helyre, a melyről néki az Isten embere szólott, és őt megintette volt, és vigyázott magára nem egyszer, sem kétszer. 11 És felháborodott ezen a siriai király szíve, és összegyűjtve az ő szolgáit, monda nékik: Miért nem mondjátok meg nékem, ki tart közülünk az Izráel királyával?! 12 Akkor monda egy az ő szolgái közül: Nem úgy, uram király, hanem Elizeus próféta, aki Izráelben van, jelenti meg az Izráel királyának a beszédeket, a melyeket te a te titkos házadban beszélsz. 13 És monda: Menjetek el és nézzétek meg, hol van, hogy utána küldjék és elhozzassam

őt. És megjelenték néki, mondván: Ímé Dótánban van. 14 Akkor lovakat, szekereket és nagy sereget küldje oda, a kik elmenének éjjel, és körülvevék a várost. 15 Felkelvén pedig jókor reggel az Isten emberének szolgája, kiméne, és ímé seregek vették körül a várost, és lovak és szekerek. És monda néki az ő szolgája: Jaj, jaj, édes uram! mit cselekedjünk? 16 Felele ő: Ne félj. Mert többen vannak, a kik velünk vannak, mint a kik ő velök. 17 És imádkozott Elizeus és monda: Óh Uram! nyisd meg kérlek az ő szemeit, hadd lásson. És megnyitá az Úr a szolga szemeit és láta, és ímé a hegy rakva volt tüzes lovagokkal és szekerekkel Elizeus körül. 18 És mikor azok hozzá lementek, könyörgött Elizeus az Úrnak, mondván: Verd meg ezt a népet vaksággal! És megveré őket vaksággal az Elizeus kivánsága szerint. 19 És monda nékik Elizeus: Nem ez az út, sem ez a város; jertek el én utánam, és ahoz a férfiúhoz vezetlek titeket, a kit kerestek. És elvezeté őket Samariába. 20 És mikor bementek Samariába, monda Elizeus: Óh Uram, nyisd meg ezek szemeit, hogy lássanak. És megnyitá az Úr az ő szemeiket és látanak, és ímé Samaria közepében voltak. 21 Az Izráel királya pedig mikor láitta őket, monda Elizeusnak: Vágván vágassam-é őket, atyám? 22 És monda: Ne vágasd. Le szoktad-é vágatni azokat, akitet karddal vagy kézivel fogsz el? Adj nékik kenyeret és vizet, hogy egyenek és igyanak, és elmenjenek az ő urokhoz. 23 És nagy lakomát szerzett nékik; és miután ettek és ittak, elbocsátá őket. Ő pedig elmenének az ő urokhoz; és ettől fogva többé nem jöttek a siriai portyázó csapatok az Izráel földjére. 24 És lón ezek után, hogy Benhadád, Síria királya összegyűjté egész seregét, és felment és megszállotta Samariát. 25 És igen nagy inség lett Samariában, mert addig tartották megszállva a várost, míg egy szamárfej nyolczvan ezüst, és egy véka galambganéj őt ezüst lett. 26 És mikor az Izráel királya a kőfalron széjjeljára, egy asszony kiáltja ő hozzá, mondván: Légy segítséggel, uram király! 27 A király monda: Ha nem segít meg téged az Isten, hogyan segítselek én meg? A szérűről vagy a sajtóról? 28 És monda néki a király: Mit akarsz? Monda az: Ez az asszony azt mondta nékem: Add ide a te fiadat, hogy együk meg őt ma, az én fiamat pedig holnap eszszük meg. 29 És megfőztük az én fiamat, és megettük őt. Mikor azután másnap azt mondta néki: Add ide a te fiadat, hogy azt is együk meg, ő elrejté az ő fiát. 30 Mikor pedig hallotta a király az asszonyak beszédét, megszagadtá az ő ruháit, a mint a kőfalron járt, és megláttá a nép, hogy ímé alól zsákrúha van az ő testén. 31 És monda: Úgy cselekedjék velem az Isten és úgy segéljen, ha Elizeusnak, a Sáfát fiának feje ma rajta marad! 32 Elizeus

pedig ott ült az ő házában, és együtt ülte vele a vének. És elküldött a király egy férfiat maga előtt. Mielőtt azonban hozzá jutott volna a követ, monda Elizeus a véneknek: Látjátok-é, hogy az a gyilkos hogyan küld ide, hogy a fejemet vétesse? Vigyázzatok, hogy mikor ide ér a követ, zártatok be az ajtót és szorítsátok meg őt az ajtóban: Íme az ő ura lábainak dobogása követi őt. 33 És mikor még így beszélne velük, már a követ leérkezett hozzá és nyomában a király, és monda: Íme ilyen veszedelem származott az Úrtól; várok-é még tovább az Úrra?

7 És monda Elizeus: Halljátok meg az Úr beszédét. Ezt mondja az Úr: Holnap ilyenkor egy köböl zsemlyelisztet egy sikluson, és két köböl árpát egy sikluson vesznek Samaria kapujában. 2 És felelén egy főember, a kinek kezére támaszkodott a király, az Isten emberének, monda: Hacsak az Úr ablakokat nem csinál az égen; akkor meglehet! És monda Elizeus: Íme, te szemeiddel meg fogod látni, de nem eszel belőle. 3 A kapu előtt pedig volt négy bélpoklos férfi, a kik mondák egymásnak: Miért maradunk itt, hogy meghalunk éhen? 4 Ha azt határozzuk is, hogy bemegyünk a városba, ott is inség van, és akkor ott halunk meg; ha pedig itt maradunk, akkor itt halunk meg; jertek el azért, szökjünk el a Siriabeliek táboraiba, ha meghagyják életünket, élünk, ha megölnek, meghalunk. 5 És felkeltek alkonyatkor, hogy a Siriabeliek táboraiba menjenek; és mikor odaértek a Siriabeliek táborának széléhez, íme már nem volt ott senki. 6 Mert az Úr azt cselekedte volt, hogy a Siriabeliek tábora szekerek zörgését és lovak dobogását, és nagy sereg robogását hallotta, és mondának egymásnak: Íme az Izrael királya bérbe fogadta meg ellenünk a Hitteusok királyit és az Égyptombeliek királyit, hogy ellenünk jöjjönek. 7 És felkelvén elfutának alkonyatkor, és elhagyák minden sátorait, minden lovaikat, minden szamaraikat, a mint a tábor volt, és elfutának, csak hogy életöket megmenthessék. 8 Mikor azért e bélpoklosok a tábor széléhez értek, bemenvén egy sátorba, evének és ivának, és elvivének onnét ezüstöt, aranyat és ruhákat, és elmenvén elrejték azokat; és megtérvén minden sátorba menének be, és abból is hozának és elmenvén, elrejték. 9 És monda egyik a másiknak: Nem igazán cseleksünk: ez a mai nap örömmondás napja, ha mi hallatunk, és a virradatot megvárunk, büntetés ér bennünket; most azért jertek és menjünk el, és mondjuk meg a király házának. 10 És elmenének, és kiáltanak a város kapuján állónak, és elbeszélnek nékik, mondván: Odamentünk volt a Siriabeliek táboraiba, és íme már nem volt ott senki; emberek szava nem hallatszott, csak a lovak és szamarak vannak

kikötve, és a sátorok úgy, a mint voltak. 11 Kiáltanak azért a kapunállók, és hírré tevék ott benn a király házában. 12 És felkele éjszaka a király, és monda az ő szolgáinak: Megmondom nétek, mit csinálnak velünk a Siriabeliek. Tudják, hogy éhen vagyunk, és csak azért mentek ki a táborból, hogy elrejtőzzenek a mezőn, mondván: Mikor kijönnek a városból, megfogjuk őket elevenen, és bemegyünk a városba. 13 Akkor felele egy az ő szolgái közül, és monda: Ki kell választani a megmaradt lovak közül, a melyek a városban megmaradtak, ötöt, – íme épen olyanok ezek, mint Izráelnek egész sokasága, a mely megmaradt; íme épen olyanok ezek, mint Izráel egész sokasága, a mely elpusztult, – és küldjük ki, hadd lássuk meg. 14 És vevének két szekeret lovakkal, és kiküldé a király a siriaiak táboraiba, mondván: Menjetek el és nézzétek meg. 15 És mikor utánuk mentek egész a Jordánig, íme az egész út rakva volt ruhákkal és edényekkel, a melyeket a siriaiak a sietségen elhánytak. És mikor visszajöttek a követek, és elmondák ezt a királynak: 16 Kiment a nép, és kirabolta a Siriabeliek tábort, és egy köböl zsemlyelisztet egy sikluson, és két köböl árpát egy sikluson vettek, az Úrnak beszéde szerint. 17 A király pedig azt a főemberet, a kinek kezére szokott támaszkodni, oda rendelte a kapuhoz. És a nép eltapodá őt a kapuban, és meghala, a mint az Isten embere megmondotta, aki megjövendölte ezt, mikor a király lement hozzá. 18 Úgy történt, a mint az Isten embere a királynak jövendölte: Két köböl árpát egy sikluson és egy köböl zsemlyelisztet egy sikluson adnak holnap ilyenkor Samaria kapujában. 19 És ezt felelte volt a főember az Isten emberének, mondván: Hacsak az Úr ablakokat nem csinál az égen; akkor meglehet? és ő azt mondotta rá: Íme te szemeiddel meg fogod látni; de nem eszel belőle. 20 És teljesen így történt vele, mert eltapodá őt a nép a kapuban és meghalt.

8 És Elizeus szólott volt annak az asszonynak, a kinek a fiát feltámasztotta volt, mondván: Kelj fel, és menj el a te házadnépével együtt, és tartózkodjál, ahol tartózkodhatol; mert az Úr éhséget hívott elő, és el is jött a földre hét esztendeig. 2 És felkelt az asszony, és az Isten emberének beszéde szerint cselekedé, és elment ő és az ő háznépe, és lakék a Filiszteusok földében hét esztendeig. 3 Mikor pedig elmult a hét esztendő, visszatért az asszony a Filiszteusok földéből, és elment, hogy panaszolódjék a királynak az ő házáért és szántófoldeiért. 4 A király pedig beszélt Géházival, az Isten emberének szolgájával, mondván: Beszéld el, kérlek, nékem mindazokat a csudálatos dolgokat, a melyeket Elizeus cselekedett. 5 És mikor elbeszél a királynak,

mimódron támasztotta fel a halottat, ímé az asszony, a kinek a gyermekét feltámasztotta volt, éppen akkor kiáltott a királyhoz az ő házáért és szántóföldeiről; és monda Géházi: Uram király, ez az az asszony és ez az ő fia, a kit feltámasztott Elizeus. 6 És kikérdezé a király az asszonyt, és az elbeszél néki; és ada a király ő mellé egy udvari szolgát, mondván: Adasd vissza néki minden jószágát, és a szántóföldnek minden hasznát attól az időtől fogva, a mióta elhagyta a földet egész mostanig. 7 És Elizeus elment Damaskusba, Benhadád pedig, Siria királya beteg volt, és hírül adák néki, mondván: Az Isten embere ide jött. 8 És monda a király Hazáelnek: Végy ajándékot kezedbe, és menj eleibe az Isten emberének, és kérj tanácsot az Úrtól ő általa, mondván: Meggyógyulok-é ebből a betegségből? 9 És eleibe ment Hazáel, és ajándékokat vitt kezében mindenféle drága damaskusi jószágból negyven teve terhével; és elment, és megállott előtte, és így szólt: A te fiad, Benhadád, Siria királya, az küldött engem hozzád, mondván: Vajon meggyógyulok-é ebből a betegségből? 10 Felele néki Elizeus: Menj el, mond meg néki: Nem maradsz életben, mert megjelentette nékem az Úr, hogy halált hal. 11 És mereven ránézett Hazáelre, mígnem zavarba jött; végre sírni kezdett az Isten embere. 12 És monda Hazáel: Miért sír az én uram? És felele: Mert tudom a veszedelmet, a melyet az Izráel fiaira hozol; az ő erős városait megégeted, az ő ifjait fegyverrel levágatod, és kis gyermekit a földhöz vered, és terhes asszonyait ketté vágod. 13 És monda Hazáel: Kicsoda a te szolgád, ez az eb, hogy ilyen nagy dolgokat cselekednék? És felele Elizeus: Megjelentette nékem az Úr, hogy te leszel Siria királya. 14 És elméne Elizeustól, és beméne az ő urához, és az monda néki: Mit mondott Elizeus? és monda: Azt mondta, hogy meggyógyulsz. 15 Másnap azonban elővette egy takarót és bemárván azt vízbe, ráteríté az ő arczára, és meghalt: és uralkodék Hazáel ő helyette. 16 És Jórámnak, az Akháb fiának, az Izráel királyának ötödik esztendjejében, mikor még Josafát vala Júda királya, uralkodni kezdett Jórám, a Josafát fia, Júda királya. 17 Harminczként esztendős volt, mikor uralkodni kezdett, és nyolcz esztendeig uralkodott Jeruzsálemben. 18 És járt az Izráel királyainak útján, a miképen cselekedtek volt az Akháb házból valók; mert az Akháb leánya volt a felesége, és gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt. 19 De az Úr még sem akarta elveszteni Júdát Dávidért, az ő szolgájáért; a mint megigérte volt néki, hogy szövétneket ad néki és az ő fiainak mindörökké. 20 Az ő idejében szakadt el Edom a Júda birodalmától, és választott királyt magának. 21 És átment Jórám Seirbe és minden harczi szekere ő

vele, s mikor éjjel felkelt és megtámadta az Edomitákat, a kik körülzárták őt, és a szekerek fejedelmeit, megfutott a nép, kiki az ő hajlékába. 22 És elszakadt Edom a Júda birodalmától mind e mai napig; ugyanebben az időben szakadt el Libna is. 23 Jórámnak egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, vajon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? 24 És elaluvék Jórám az ő atyáival, és eltemetteték az ő atyáival a Dávid városában, és uralkodék Akházia, az ő fia, ő helyette. 25 Jórámnak az Akháb, az Izráel királya fiának tizenkettédik esztendejében kezdett uralkodni Akházia, Jórámnak, a Júdabeli királynak fia. 26 Huszonként esztendős volt Akházia, mikor uralkodni kezdett, és egy esztendeig uralkodott Jeruzsálemben; az ő anyjának neve Athália volt, Omrinak, az Izráel királyának leánya. 27 És járt az Akháb házának útján, és gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, mint az Akháb háza; mert az Akháb házának veje vala. 28 És hadba ment Jórámmal, az Akháb fiával, Siria királya, Hazáel ellen, Rámóth Gileádba; de a Siriabeliek megverték Jórámot. 29 Akkor visszatérít Jórám király, hogy meggyógyítassa magát Jezréelben a sebekből, a melyeket rajta a Siriabeliek Ráma alatt ütöttek, mikor Hazáel, Siria királya ellen harcadt. Akházia pedig, a Jórám fia, Júda királya aláméne, hogy meglátogassa Jórámot, az Akháb fiát Jezréelben, ahol az betegen feküdt.

9 Elizeus próféta pedig szólítja egyet a próféták fiai közül, és monda néki: Övezd fel derekadat, és vedd kezedbe e korsócska olaját, és menj el Rámóth Gileádba. 2 És menj be oda, és nézd meg, hol van Jéhu, Josafátnak, a Nimsi fiának fia. Mikor pedig oda érsz, költsd fel őt az ő atyafiai közül, és vidd be a belső kamarába, 3 És vedd elő e korsócska olaját, és töltsd az ő fejére, ezt mondván: Azt mondja az Úr: Téged kentelek királytá Izráelen! És az ajtót kinyitván, fuss el, és semmit ott ne időzz. 4 És elment az ifjú, a próféta tanítványa, Rámóth Gileádba. 5 És mikor bement, ímé a seregek fejedelmei ott ültek együtt, és ő monda: Beszédem volna veled, fejedelem! És monda Jéhu: Kivel volna beszéded ennyiönk közül? És monda: Te veled, fejedelem! 6 Felkele azért, és bement a házba, és fejére tölté az olajat, és monda néki: Azt mondja az Úr, Izráel Istene: Királytá kentelek téged az Úrnak népén, az Izráelen, 7 Hogy elveszítsed Akhábnak, a te uradnak háznépét; mert bosszút álltok az én szolgáimnak, a prófétáknak véréért, és minden az Úr szolgáinak véréért Jézabelen. 8 És kivész egészen az Akháb háza, és kigyomlalom minden az Akhábhoz tartozókat, még az ebet is, minden a berekesztettet, minden a felhagyott Izráelben; 9 És olyanná teszem az Akháb házát, mint Jeroboámnak,

Nébát fiának házát, és mint Baasának, az Ahija fiának házát. 10 Jézabel pedig az ebek eszik meg Jezréel mezején, és nem lesz, a ki eltemesse őt. És kinyitván az ajtót, elfutott. 11 És mikor Jéhu kiment az ő urának szolgához, mondának néki: Békességes-é a dolog? Miért jött e bolond hozzád? És felele nézik: Hiszen ismeritek ez embert és az ő beszédét! 12 És mondának: Hazugság! Mondd meg az igazat. És monda: Így s így szóla nékem, mondván: Azt mondja az Úr: Királylýá kentelek téged Izráelen. 13 Akkor nagy sietséggel kiki mind vevé az ő ruháját, és alája terítették a grádics felső részére és megfuvatták a harsonákat, és kikiálták: Jéhu uralkodik! 14 Így üttölt pártot Jéhu, Josafátnak, a Nimsi fiának fia, Jórám ellen. Jórám pedig ott táborozott volt Rámóth Gileád alatt az egész Izráellel, Hazáel, Síria királya ellen. 15 De visszatért volt Jórám király, hogy magát Jezréelben gyógyítassa a sebekből, a melyeket a Síriabeliek ütötték rajta, mikor Hazáel, Síria királya ellen harcadt. És monda Jéhu: Ha néktek is úgy tetszik, ne engedjetek senkit kimenni a városból, a ki elmenjen és hírül vigye ezt Jezréelbe. 16 És befogatott Jéhu, és elment Jezréelbe, ahol Jórám feküdt, és a hova Akházia is, a Júda királya lement volt, hogy meglátogassa Jórámot. 17 Mikor pedig az őrálló, aki Jezréelben a tornyon állott, meglátta Jéhu sereget, hogy jó, monda: Valami sereget látok. Akkor monda Jórám: Válaszsz egy lovast és küldj előjök, és mondja ezt: Békességes-é a dolog? 18 És oda lovagolt a lovas előjük, és monda: Azt kérde a király: Békességes-é a dolog? Felele Jéhu: Mi gondod van a békességgel? Kerülj a hátam mögé. Megjelenté pedig ezt az őrálló, mondván: Hozzájok ment ugyan a követ; de nem tért vissza. 19 Akkor elküldött egy másik lovast, aki hozzájok ment, és monda: Azt kérde a király: Békességes-é a dolog? Felele Jéhu: Mi gondod van a békességgel? Kerülj a hátam mögé. 20 Hírül adá ezt is az őrálló, mondván: Hozzájok ment ugyan; de nem jött vissza. De a hajtás olyan, mint Jéhunak, a Nimsi fiának hajtása; mert mint egy őrült, úgy hajt. 21 Akkor monda Jórám: Fogjatok be! És befoglán az ő szekerét, kiméne Jórám, az Izráel királya, és Akházia, a Júda királya, mindenik a maga szekerén, Jéhu eleibe, és a Jezréelbeli Nábót mezején találkoztak vele. 22 És mikor meglátta Jórám Jéhut, monda: Békességes-é a dolog, Jéhu? Felele ő: Mit békesség?! Mikor Jézabelnek, a te anyádnak paráznsága és varázslása mindig nagyobb lesz! 23 Akkor megfordítá Jórám az ő kezét és futni kezde, és monda Akháziának: Árulás ez, Akházia? 24 Jéhu pedig meghúzván az ívét, Jórámot hátra lőve a lapoczkák között úgy, hogy a szívén ment át a nyíl, és lerogyott a szekérben. 25 És monda Bidkánnak, az ő hadnagyának: Fogd meg és

vesd a Jezréelbeli Nábót mezejére; mert emlékezz csak vissza, mikor mi, én és te, ketten az ő atya, Akháb után lovagoltunk, és az Úr ő felőle ezt a fenyegetést mondotta: 26 Bizonyára megkeresem a Nábót vérét és az ő fiainak vérét, a melyet tegnap láttam, azt mondja az Úr: Azért megfizetek néked ezen a szántóföldön, azt mondja az Úr: Most azért fogjad őt, és vesd a szántóföldre, az Úr beszéde szerint. 27 Akházia pedig, a Júda királya, mikor láta ezt, futni kezde a kert házának útján; de Jéhu utána mervén, monda: Ezt is vágjátok le a szekérben és megsebesíték őt a Gúr hágójánál, a mely Jibleám mellett van; és ő Megiddóba menekülvén, ott meghalt. 28 És az ő szolgái elvitték őt székéren Jeruzsálembe, és eltemették az ő sirboltjába az ő atyáival a Dávid városában. 29 Akházia pedig uralkodni kezdett Júdában Jórámnak, az Akháb fiának tizenegyedik esztendejében. 30 És mikor Jéhu Jezréelbe ment és Jézabel ezt meghallotta, arcát megékesíté kenettel, felékesítette fejét, és kitámaszkodott az ablakon. 31 És mikor Jéhu bevonult a kapun, monda: Békesség van-é, óh Zimri! uradnak gyilkosa? 32 Ó pedig feltekintve az ablakra, monda: Ki van ott velem? Ki? És alátekintett két vagy három főember. 33 És monda azoknak: Vessétek alá őt. És aláveték, és az ő vére szétfrecskendezett a falra és a lovakra, és eltapodtatta őt. 34 Bemervén pedig oda, evett és ivott, és monda: Nézzetek utána annak az átkozottnak és temessétek el; hiszen mégis csak király leánya. 35 De mikor kimentek, hogy eltemetnék őt, már semmit sem találtak belőle, csak a koponyáját, a lábait és a keze fejeit. 36 És visszamenvén, megmondák néki, és ő monda: Ez az Úr beszéde, a melyet szólott az ő szolgája, Thesbites Illés által, mondván: Az ebek eszik meg Jézabel testét a Jezréel földén, 37 És olyan lesz Jezréel földjén a Jézabel teste, mint a mezőn a ganéj, úgy, hogy senki meg nem mondhatja: Ez Jézabel!

10 Akhábnak pedig hetven fia volt Samariában. És levelet írt Jéhu, és elküldé azt Samariába Jezréel fejedelmeihez, a vénekhez, és az Akháb fiainak tútoraihoz, ilyen parancsolattal: 2 Mihelyt e levél hozzátok jut, a kiknél vannak a ti uratok fiai a szekerekkel, lovakkal, az erős városokkal és fegyverekkel együtt, 3 Nézzetek meg, melyik a legjobb és a legigazabb a ti uratok fiai közül, azt ültessétek az ő atyának királyi székébe, és harcoljatok a ti uratok házáért. 4 És megrettenének felette igen, és mondának: Íme már két király nem maradhatott meg ő előtte, mimódron maradhatnánk hát mi meg? 5 És elküldének mind a király házának, mind a városnak fejedelmei, és a vének és a tútorok Jéhuhoz, mondván: A te szolgáid vagyunk mi,

valamit parancsolsz nékünk, azt cselekeszszük; mi senkit királylyá nem teszünk, a mi néked tetszik, azt cselekedjed!

6 És írt nékik levelet másodszor is, mondván: Ha velem tartotok és az én beszédemre hallgattok, vegyétek fejeket a férfiaknak, a ti uratok fiainak, és jőjjetek hozzáim holnap ilyenkor Jezréelbe. És a király fiai: hetven férfiú, és a város nagyjaival tartottak, a kik nevelték őket. **7** És mikor a levél hozzájok jutott, vevék a király fiait, és megölték a hetven férfiút, és fejeiket kosarakba rakták, és ő hozzá küldték Jezréelbe. **8** És mikor odaérkezett a követ, és bejelenté néki, mondván: Elhozták a király fiainak fejeit, monda: Rakjátok két rakásba azokat a kapu előtt reggelig. **9** És mikor reggel kiment, megállott, és monda az egész népnek: Ti igazak vagytok. Íme az én uram ellen én ütöttem pártot és én öltem meg őt; de ki ölte meg mind ezeket? **10** Azért vegyétek eszetekbe ebből, hogy az Úrnak beszédéből egyetlen egy sem esik a földre, a mit az Úr az Akháb háza ellen szólott, és az Úr véghezvitte, a mit az ő szolgája, Illés által mondott. **11** Azután levágá Jéhu mindeneket, a kik megmaradtak volt az Akháb házból Jezréelben, és minden főemberét, egész rokonságát és minden papját, míg csak ki nem irtotta a maradékát is. **12** És felkelvén, elindult és elment Samariába. De útközben volt a pásztorok juhnyíró háza. **13** És itt Akháziának, a Júda királyának atyjafaira talált Jéhu, és monda: Kik vagytok? És felelének azok: Akházia atyjafai vagyunk, és alájöttünk, hogy köszöntsük a király gyermekait és a királyné fiait. **14** Ő pedig monda: Fogjátok meg őket elevenen. És megfogták őket elevenen, és megölték őket a juhnyíróház kútja mellett, negyvenkét férfiút; és egyetlen egyet sem hagyott meg közülük. **15** És mikor elment onnét, Jonadábbal, a Rekháb fiával találkozott, a ki előre jött, és köszöntö őt, és monda néki: Vajon olyan igaz-é a te szíved, mint az én szívem a te szívedhez? És felele Jonadáb: Olyan. Ha így van, nyújts kezét. És ő kezét nyújta, és felülteté őt maga mellé a szekérbe. **16** És monda: Jer velem és lásd meg, mint állok bosszút az Úrért. És vele együtt vitték őt az ő szekerén. **17** És megérkezett Samariába, és levágta mindeneket, a kik az Akháb nemzetéből megmaradtak volt Samariában, míg ki nem veszté ait az Úr beszéde szerint, a melyet szólott Illésnek. **18** És Jéhu összegyűjté az egész népet, és monda néki: Akháb kevessé szolgálta Baált; Jéhu sokkal jobban akarja szolgálni. **19** Most azért hívjátok hozzáim a Baál minden prófétáit, minden papját és minden szolgáját; senki el ne maradjon; mert nagy áldozatot akarok tenni a Baálnak; valaki elmarad, meg kell halni annak. Jéhu pedig ezt álnokságból cselekedte, hogy elveszítse a Baál tisztelőit. **20** És monda Jéhu: Szenteljetek ünnepet

Baálnak. És kikiálták. **21** És szétküldött Jéhu egész Izráelbe, és eljövének minden a Baál tisztelői, és senki el nem maradt a ki el nem jött volna, és bemenének a Baál templomába, és megtelék a Baál temploma minden zugában. **22** Akkor monda a ruhatárnoknak: Hozz ruhákat ki a Baál minden tisztelőinek. És hozott nékik ruhákat. **23** És bement Jéhu és Jonadáb, a Rekháb fia a Baál templomába, és monda a Baál tisztelőinek: Tudakozzátok meg és lássátok meg, hogy valamiképen ne legyen itt veletek az Úr szolgái közül valaki, hanem csak a Baál tisztelői. **24** És mikor bementek, hogy ajándékokkal és égoáldozatokkal áldozzanak, Jéhu oda állított kivül nyolczvan embert, a kiknek azt mondta: A ki egyet elszalaszt azok közül, a kiket én kezetekbe adok, annak meg kell érette halni. **25** Mikor pedig elvégezték az égoáldozatot, monda Jéhu a vételeknek és hadnagyoknak: Menjetek be, vágjátok le őket, csak egy is közülök meg ne meneküljön! És levágták őket fegyver élével, és elhányták az ő holttesteket a vételek és a hadnagyok. Azután elmentek a Baál templomának városába, **26** És kihordván a Baál templomának bálványait, megégették azokat. **27** És lerontották a Baál képét is templomostól együtt, és azt árnyékszékké tették mind e mai napig. **28** Így veszté ki Jéhu a Baált Izráelből. **29** De Jeroboámnak, a Nébát fiának bűneitől, a ki vétekbe ejt az Izráelt, nem szakadt el Jéhu, az arany borjuktól, melyek Béthelben és Dánban valának. **30** És monda az Úr Jéhunak: A miért szorgalmatosan megcselekedted ait, a mi nékem tetszett, és az én szívem kívánsága szerint cselekedetét az Akháb házával: azért a te fiaid negyedízig ülnek az Izráel királyi széken. **31** De Jéhu még sem igyekezett azon, hogy az Úrnak, Izráel Istenének törvényében járon teljes szívéből, mert nem szakadt el a Jeroboám bűneitől, a ki búnbe ejtette az Izráelt. **32** Abban az időben kezdett az Úr pusztítani Izráelben, és megver őket Hazáel, Izráel minden határában. **33** A Jordántól egész napkeletig, a Gileádbelieknek, a Gád nemzetének, a Rúben nemzetének, Manasse nemzetének egész földjét. Aroertől fogva; mely az Arnon patak mellett van, mind Gileádot, mind Básánt. **34** Jéhunak egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, és minden erőssége, vajon nincsenek-é megírva az Izráel királyainak krónika-könyvében? **35** És elaluvék Jéhu az ő atyáival, és eltemeték őt Samariában. És uralkodék Joákház, az ő fia, helyette. **36** A napok pedig, a melyekben uralkodott Jéhu Izráelen Samariában, huszonnyolc esztendő.

11 És Athália, Akházia anyja, mikor láta, hogy fia meghalt, felkelt és az egész királyi magot megölte. **2** De Jóseba, Jórám király leánya, Akházia huga, fog Joást, Akházia

fiát, és elloprán őt a király fiai közül, a kik megölettettek vala, elrejté az ő dajkájával együtt az ágyasházban; és elrejték őt Athália elől úgy, hogy ez nem öletteték meg.

3 És elrejtve vala Joás ő vele együtt az Úr házában hat esztendeig, és Athália uralkodott az országban. **4** A hetedik esztendőben azonban elküldött Jójada, és magához hivatta a Káriánusok és a testőrok csapatainak vezéreit, és bevitte őket magával az Úr házába, és szövetséget kötött velük, és megesküdteté őket az Úr házában, és megmutatta nékik a király fiát. **5** És megparancsolta nékik, mondván: Ezt kell cselekednetek: közületek a harmadrész, a kik szombaton jönek őrségre, tartsa a király házának őrizetét; **6** A harmadrésze legyen a Súr kapuban, és a harmadrésze a testőrok háta mögött való kapuban, és nagy szorgalmatossággal őrizzétek e házat, hogy senki reánk ne üthessen. **7** Az a két rész pedig közületek, az egész, a mely szombaton az őrszolgálatból kilép, vigyázzon az Úr házának megőrzésére a királyhoz vezető részen. **8** És vegyétek körül a királyt, mindenki kezében fegyverével, és a ki a sorokba benyomul, ölettessék meg, és a király körül legyetek kijövetelek és bemenetelek. **9** És a csapatok vezérei úgy cselekedtek, a mint meghagyta volt nékik Jójada pap; és mindenik maga mellé vette az ő embereit, azokat, a kik bementek szombaton az őrségre, azokkal együtt, a kiket felváltottak szombaton, és Jójada paphoz mentek. **10** És a pap a csapatok vezéreinek azokat a kopjákat és paizsokat adta oda, a melyek Dávid királyi voltak és az Úr házában voltak. **11** És a testőrok ott állottak a király körül, mindenik fegyverrel kezében, a ház jobb szárnyától a bal szárnyáig, az oltár és a szenthely felé. **12** És kivezeté Jójada a király fiát, és fejébe tév a koronát, és kezébe adá a bizonyságtételt, és királylyá tevék őt és felkenék; és kezeikkel tapsolván, kiáltanak: Éljen a király! **13** Mikor pedig Athália meghallotta a testőrnök és a községnek kiáltását, bement a néphez az Úr házába. **14** És mikor szétnézett, ímé a király ott állott az emelvényen, a mint szokás, és a király előtt állottak a fejedelmek és a trombitások, és az egész föld népe ujjongott, és trombitáltak. Akkor megszagadt Athália az ő ruháit, és kiáltván, monda: Összeesküvés! Összeesküvés! **15** De parancsola Jójada pap a csapatok vezéreinek, a sereg hadnagyaiknak, és monda nékik: Vezessétek ki őt a sorok között, és ha valaki őt követné, öljétek meg fegyverrel. Mert azt mondta a pap: Ne ölettessék meg az Úr házában. **16** És útat nyitottak néki, és ő arra az útra ment, a merre a lovakat vezetik be a király házába, és ott megölték. **17** És kötést tőn Jójada az Úr, a király és a nép között, hogy ők az Úrnak népe lesznek; és külön a király és a nép között. **18** És elment

az egész föld népe a Baál templomába, és azt lerombolta, és oltárait és bálványait teljesen összetörte, és Matthánt, a Baál papját az oltárok előtt ölték meg. És a pap gondviselőket rendele az Úr házában. **19** És maga mellé vévén a csapatok vezéreit, a Káriánusokat és a testőröket és az egész föld népéét, elvívék a királyt az Úrnak házából, és menének a testőrök kapujának útján a király házához. És Joás üle a királyok székébe. **20** És örvendezett mind az egész föld népe, és megnyugovék a város, miután megölték Athália fegyverrel a király háza mellett. **21** Joás hét esztendős volt, mikor uralkodni kezdett.

12 Jéhunak hetedik esztendejében tették Joást királylyá, és negyven esztendőig uralkodott Jeruzsálemben; az ő anyjának pedig Sibja vala neve, a ki Beersebából való volt. **2** És cselekedék Joás kedves dolgot az Úr szemei előtt mindaddig, a míg Jójada pap oktatá őt; **3** Azonban a magaslatok oltárai nem rontattak le, a nép még mindig ott áldozott és tömjénezett a magaslatok oltárain. **4** És megparancsolá Joás a papoknak, hogy minden pénzt, a mely Istennek szenteltek és az Úr házába bevittek, mind a megszámlálás pénzét és a személyek váltságának pénzét, mind pedig, a melyet kiki szabad akaratja szerint az Úr házához bevisz. **5** Vegyék magokhoz a papok, mindenik a maga ismerősétől, és építsek meg az Úr házának romlásait mindenütt, a hol romlást látnak rajta. **6** De mikor Joás király huszonharmadik esztendejéig sem építették meg a papok az Úr házának romlásait, **7** Előhívatta Joás király Jójada papot a többi papokkal együtt, és monda nékik: Miért nem építitek meg az Úr házának romlásait? Ezután ne vegyétek a pénzt magatokhoz a ti ismerőseitektől, hanem az Úr háza romlásainak építésére adjátok azt. **8** És a papok beleegyeztek, hogy többé semmi pénzt nem vesznek el a néptől, és nem javítják ki a ház romlásait. **9** És Jójada pap vett egy látót, és annak a fedelén csinált egy nyílást, és helyhezetté azt az oltár mellé jobbfelől, a mely felől az Úr házába bemennek, hogy abba töltsenek a papok, a templom küszöbinek őrizői minden pénzét, a melyet az Úr házába hoznak. **10** És mikor látták, hogy sok pénz van a látában, felment a király íródeákja a főpappal együtt, csomóba kötötték és megszámlálták a pénzit, a mely az Úr házában találhatott. **11** És a megmért pénzt a munka vezetőinek kezeibe adták, a kik az Úr házához voltak rendelve, és ezek kiadták azt az ácsoknak és építőknek, a kik a házon dolgoztak. **12** És a kőműveseknek és a kőfaragóknak, fa és faragott kő vásárlására, az Úr háza romlásainak kijavítására, és mindenre, a mi a ház javítására szükséges volt. **13** De

abból a pénzből, a melyet bevitték az Úr házába, nem csináltattak az Úr házához sem ezüst poharakat, sem késéket, sem medencéket, sem trombitákat, sem valami egyéb arany vagy ezüst edényt. 14 Hanem a munkásoknak adták azt, és csak az Úr házát javították ki abból. 15 Számot sem vettek azoktól az emberektől, a kiknek keze által kiadták a pénzt a munkásoknak, mert híven jártak el. 16 De a vétekért és a bűnért való pénzt nem vitték az Úr házába; az a papoké lett. 17 Ebben az időben jött fel Hazáel, Síria királya, és megszállotta Gáthot, és be is vette azt; azután megfordult Hazáel, hogy Jeruzsálem ellen menjen. 18 De Joás, Júda királya, vevé mind a megszentelt ajándékokat, a melyeket az ő atyái, Josafát, Jórám és Akházia, Júda királyai az Úrnak szenteltek volt, és a melyeket ő maga szentelt néki, és minden aranyat, a mely találtaték mind az Úr házának, mind pedig a király házának kincsei között, és elküldé Hazáelnek, Síria királynak, és az elment Jeruzsálem alól. 19 Joásnak egyéb dolgai és minden cselekedetei pedig, vajon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? 20 Fellázadván pedig az ő szolgái, pártot ütének ellene, és megöltek Joást Beth-Millóban, a merre Sillába megy az ember. 21 Jozakhár, a Simeáth fia, és Jozadáb, a Sómer fia, az ő szolgái ölték meg őt, és meghalt és eltemették őt az ő atyáival, a Dávid városában. És Amásia, az ő fia lett a király ő helyette.

13 Joásnak, az Akházia fiának, Júda királyának huszonharmadik esztendejében lett király Joákház, a Jéhu fia Izráelen Samariában tizenhét esztendeig. 2 És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, és követé Jeroboámnak, a Nébát fiának bűneit, a ki bűnbe ejté az Izráelt, és nem szakadt el azoktól. 3 És felgerjedt az Úr haragja Izráel ellen, és adá őket Hazáelnek, a Síria királynak kezébe, és Benhadádnak, a Hazáel fiának kezébe, az ő életének minden idejében. 4 De könyörgött Joákház az Úrnak, és meghallgatta őt az Úr; mert megtekintette az Izráel nyomorúságát, hogy mikép nyomorgatja őket Síria királya. 5 És az Isten szabadítót küldött Izráelnek, a ki megmentette őket a Siriabeliek hatalmától, hogy az Izráel fiai lakhassanak az ő sátoraiakban, mint azelőtt. 6 De még sem távoztak el a Jeroboám házának bűneitől, aki bűnbe ejté az Izráelt, hanem azokban jártak; sőt az Asera is helyén maradt Samariában; 7 Pedig nem hagyattatott meg Joákháznak több nép, mint ötven lovag, tíz szekér és tízezer gyalogos; a többöt mind megölte Síria királya, és olyanná tette, mint a cséplő pora. 8 Joákház egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei és az ő ereje, vajon nincsenek-é megírva az Izráel királyainak

krónika-könyvében? 9 És elaluvék Joákház az ő atyáival, és eltemették őt Samariában; és az ő fia, Joás, uralkodék ő helyette. 10 Joásnak, a Júda királyának harminczhetedik esztendejében lett a király Joás, a Joákház fia, Izráelen Samariában, tizenhat esztendeig. 11 És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, és nem távozik el Jeroboámnak, a Nébát fiának semmi bűnétől, aki az Izráelt bűnbe ejté, hanem azokban járt. 12 Joásnak egyéb dolgai pedig és valamit cselekedett és az ő erőssége, a melyivel Amásia, a Júda királya ellen harczolt, vajon nincsenek-é megírva az Izráel királyainak krónika-könyvében? 13 És elaluvék Joás az ő atyáival, és Jeroboám ült az ő királyi székibe; és eltemetteték Joás Samariában, az Izráel királyi mellé. 14 És megbetegedett Elizeus olyan betegséggel, a melybe bele is halt, és lement hozzá Joás, az Izráel királya, és arczára borulván sírt és mondta: Édes atyám, édes atyám! Izráel szekerei és lovagjai! 15 És monda néki Elizeus: Végy kézívet és nyilakat. És ő kézívet és nyilakat vett kezébe. 16 Akkor monda az Izráel királyának: Fogd meg kezdeddel a kézívet. És ő megfogván azt kezével, Elizeus is rátte kezeit a király kezeire; 17 És monda: Nyisd ki az ablakot napkelet felől. És mikor kinyitotta, monda Elizeus: Lőj! És lőtt. Akkor monda: Az Úrnak győzedelmes nyíla ez, győzedelmes nyíl a Siriabeliek ellen; mert megvered a Siriabelieket Afekben a megsemmisülésig. 18 Monda azután: Vedd fel a nyilakat. És felvette. Ő pedig monda az Izráel királyának: Lőjj a földbe, és bele lőtt a földbe háromszor; azután abbahagyta. 19 Akkor megharaguék réá az Isten embere, és monda: Ötször vagy hatszor kellett volna lőnnök, akkor megverte volna a Siriabelieket a megsemmisülésig; de így már csak háromszor vered meg a Siriabelieket. 20 Azután meghalt Elizeus, és eltemették. A moábita portyázó csapatok pedig az országba törtek a következő esztendőben. 21 És történt, hogy egy embert temettek, és mikor meglátták a csapatokat, gyorsan odatették azt az embert az Elizeus sírjába; de a mint odajutott és hozzáért az Elizeus tetemeihez, megelevenedett és lábaira állott. 22 Hazáel pedig, Síria királya nyomorgatá az Izráelt Joákház minden napjaiban. 23 De megkegyelmezett az Úr nézik, és megkönyörült rajtok, és hozzájok tért az ő szövetségéért, a melyet kötött volt Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal, és nem akarta őket elveszíteni, sem el nem vetette őket az ő orczája elől mind ez ideig. 24 És meghalt Hazáel, Síria királya, és az ő fia, Benhadád lett helyette a király. 25 És visszavezé Joás, a Joákház fia Benhadádnak, a Hazáel fiának kezéből a városokat, a melyeket erővel elvett volt Joákháznak, az ő atyának kezéből. Háromszor veré meg őt Joás, és visszaszerezte Izráel városait.

14 Joásnak, a Joákház fiának, Izráel királyának második esztendejében kezdett uralkodni Amásia, Joásnak, a Júda királyának fia. 2 Huszonöt esztendős volt, mikor uralkodni kezdett, és huszonkilenc esztendeig uralkodott Jeruzsálemben. Az ő anyjának pedig Joáddán volt a neve, Jeruzsálemből való. 3 És kedves dolgot cselekedett az Úr szemei előtt, de még sem annyira, mint Dávid, az ő atya, hanem csak úgy tett minden, mint az ő atya, Joás. 4 Mert a magaslatokat nem rontották le, hanem a nép még mindig ott áldozott és ott tömjénezett a magaslatokon. 5 Mikor azután a birodalom kezében megerősödött, megölte az ő szolgáit, a kik a királyt, az ő atyát megölték volt. 6 De a gyilkosok fiait nem ölte meg, a mint meg van írva a Mózes törvénykönyvében, a melyben az Úr megparancsolta és megmondotta: Meg ne ölettessének az atyák a fiakért, se a fiak meg ne ölettessének az atyákért; kiki az ő bűnéért haljon meg. 7 Ugyanő megvert az Edomiták közül tízezeret a sós völgyben; és bevette Sélát ostrommal, és ezt nevezé Jokteénnek mind e mai napig. 8 Akkor követeket küldött Amásia Joáshoz, a Joákház fiához, a ki Jéhunak, az Izráel királyának volt a fia, ezt izenvén: Jere, nézzünk egymás szemébe! 9 És elküldte Joás, Izráel királya Amásiahoz, Júda királyához, ezt válaszolván: A bogácskóró, mely a Libánonon van, elküldött a Libánon czédrusfájához, ezt izenvén: Add a te leányodat az én fiamnak feleségül; de a mező vadja, a mely a Libánonon van, átszaladt a bogácskórón, és eltapodta azt. 10 Megverte az Edomitákat, azért fuvalkodtál fel szívedben. Elégedjél meg a dicsőséggel és maradj otthon; miért akarsz a szerencsétlenséggel harcra kelni, hogy elessél magad is és Júda is veled együtt? 11 De Amásia nem hallgatott reá, és felvonult Joás, Izráel királya, és szembe-szálltak egymással, ő és Amásia, Júda királya Bethsemesnél, amely Jódában van. 12 De megverett Júda Izráeltől, és kiki elfutt az ő sátorába. 13 És Amásiat, Júda királyát, Joásnak, az Akházia fiának fiát is elfogta Joás, Izráel királya Bethsemesnél; és Jeruzsálem ellen ment, és lerontotta Jeruzsálem kerítését, az Efraim kapujától egész a szegletkapuig, négyszáz singre. 14 És elvitt minden aranyat, minden ezüstöt és minden edényt, a mely találtatott az Úr házában és a király házának kincsei között, és kezeseket is vévén, visszatért Samariába. 15 Joás egyéb dolgai pedig, a melyeket cselekedett, és az ő erőssége, és miképen hadakozott Amásia, a Júda királya ellen, vajon nincsenek-é megírva az Izráel királyainak krónika-könyvében? 16 És elaluvék Joás az ő atyáival, és eltemették Samariában az Izráel királyával együtt; és az ő fia, Jeroboám uralkodék ő helyette. 17 Amásia pedig, Joásnak, a Júda királyának fia,

Joásnak, a Joákház fiának, az Izráel királyának halála után még tizenöt esztendeig élt. 18 És Amásianak egyéb dolgai vajon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? 19 És pártot ütöttek ő ellene Jeruzsálemben, és ő Lákisba menekült; de utána küldtek Lákisba, és megölték ott. 20 És visszahozták őt lovakon, és eltemették Jeruzsálemben, a Dávid városában az ő atyáival. 21 És az egész Júda népe vevé Azáriát, aki tizenhat esztendős volt, és ő tette királylýá, az ő atya, Amásia helyett. 22 Ő építé meg Elátot, a melyet visszavett Júdának azután, hogy a király elaludt az ő atyáival. 23 Amásianak, Joásnak, a Júda királya fiának tizenötödik esztendejétől fogva uralkodott Jeroboám, Joásnak, az Izráel királyának fia Samariában, negyvenegy esztendeig. 24 És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, mert Jeroboámnak, a Nébát fiának semmi bűnétől el nem távozott, aki bűnbe ejtette az Izráelt. 25 Ő szerezte vissza az Izráel határát Emáthtól fogva a pusztasági tengerig, az Úrnak, Izráel Istenének beszéde szerint, a melyet szólott volt az ő szolgája, Jónás próféta, az Amitai fia által, aki Gáth-Kéferből való volt. 26 Mert megtekintette az Úr az Izráel igen nagy nyomorúságát, hogy a berekesztett és az elhagyatt is semmi és nincs senki, aki az Izráelt megszabadítaná. 27 És nem mondta azt az Úr, hogy az Izráel nevét eltöri az ő alól; annakokáért megszabadította őket Jeroboám, a Joás fia által. 28 Jeroboám egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei és az ő erőssége, hogy miképen hadakozott, és mi módon nyerte vissza Damaskust és a Jódához tartozó Hámátot az Izráelnek, vajon nincsenek-é megírva az Izráel királyainak krónika-könyvében? 29 És elaluvék Jeroboám az ő atyáival, Izráel királyával, és uralkodék az ő fia, Zakariás, ő helyette.

15 Jeroboámnak, az Izráel királyának huszonhetedik esztendejében kezdett uralkodni Azária, Amásianak, a Júda királyának fia. 2 Tizenhat esztendős volt, mikor uralkodni kezdett, és ötvenkét esztendeig uralkodott Jeruzsálemben, és az ő anyjának neve Jekónia, Jeruzsálemből való. 3 És kedves dolgot cselekedék az Úr szemei előtt mind a szerint, a mint az ő atya, Amásia cselekedett; 4 Csakhogy a magaslatok nem rontattak le, a nép még ott áldozott és tömjénezett a magaslatokon. 5 És megverte az Úr a királyt, mert bélpoklos lett egész halála napjáig, és külön házban lakott, és Jótám, a király fia kormányozta a házat, és ő szolgáltatott törvényt a föld népének. 6 Azáriának egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, vajon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? 7 És elaluvék Azária az ő atyáival, és eltemeték őt az ő

atyáival a Dávid városában, és az ő fia, Jótám, uralkodék ő helyette. 8 Azáriának, a Júda királyának harmincznyolczadik esztendejében kezdett uralkodni Zakariás, a Jeroboám fia Izráelen, Samariában hat hónapig. 9 És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, miképen az ő atyái cselekedtek volt. Nem hagya el Jeroboámnak, a Nébát fiának bűneit, a ki vétekbe ejtette az Izráelt. 10 És összeesküdött ellene Sallum, a Jábes fia, és megölte őt a nép szeme láttára, és megölvén őt, ő uralkodott helyette. 11 Zakariásnak egyéb dolgai pedig, ímé meg vannak írva az Izráel királyainak krónika-könyvében. 12 Ez az Úr beszéde, a mit Jéhu felől szólott, mondván: A te fiaid negyedízig ülnek Izráel trónján. És így történt. 13 Sallum, a Jábes fia lett a király Uzziának, Júda királyának harminczkilenczedik esztendejében, de csak egy hónapig uralkodott Samariában; 14 Mert Menáhem, a Thirsabeli Gádi fia feljött, és Samariába ment, és megölte Sallumot, a Jábes fiát Samariában, és megölvén őt, ő uralkodott helyette. 15 Sallumnak egyéb dolgai pedig és összeesküvése, a melyet csinált, ímé meg vannak írva az Izráel királyainak krónika-könyvében. 16 Akkor verte le Menáhem Tifsáhot és mindenötöt, a kik benne voltak, és egész határát Thirsától fogva, mert nem bocsátották be, azért veré le, és még a terhes asszonyokat is mind felhasogatá benne. 17 Azáriának, Júda királyának harminczkilenczedik esztendejétől fogva uralkodott Menáhem, a Gádi fia Izráelen tíz esztendeig Samariában. 18 És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt; nem hagya el Jeroboámnak, a Nébát fiának bűneit teljes életében, a ki vétekbe ejtette az Izráelt. 19 És rátört Púl, Assiria királya az országra, és Menáhem Púlnak ezer tálentom ezüstöt adott azért, hogy legyen néki segítséggel az ő birodalmának megerősítésében. 20 És Menáhem adót vetett Izráelben a gazdagokra, ötven ezüst sikkust minden egyes emberre, hogy azt Assiria királyának adjja, és visszatérít Assiria királya, és nem maradt ott az országban. 21 Menáhemnek egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, vajon nincsenek-é megírva az Izráel királyainak krónika-könyvében? 22 És elaluvék Menáhem az ő atyáival, és uralkodék az ő fia, Pekája ő helyette. 23 És Azáriának, Júda királyának ötvenedik esztendejében kezdett uralkodni Pekája, a Menáhem fia, Izráelen Samariában két esztendeig. 24 És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, nem távozik el Jeroboámnak, a Nébát fiának bűneitől, a ki vétekbe ejtette az Izráelt. 25 És pártot ütött ellene Péka, a Remália fia, az ő hadnagya, és megölte őt Samariában, a király házának palotájában, Argóbbal és Arjéval és ötven emberrel a Gileádbeliek fiai közül, és megölte őt, és ő lett helyébe a király. 26 Pekájának egyéb dolgai pedig

és minden cselekedetei, ímé meg vannak írva az Izráel királyainak krónika-könyvében. 27 Azáriának, Júda királyának ötvenkettődik esztendejében kezdett uralkodni Péka, a Remália fia, Izráelen Samariában húsz esztendeig. 28 És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt; nem távozik el Jeroboámnak, a Nébát fiának bűneitől, a ki vétekbe ejtette az Izráelt. 29 Pékának, az Izráel királyának idejében jött el Tiglát-Piléser, Assiria királya, és fogalta el Hijont, Abélt, Beth-Maakát, Jánoát, Kédest, Hásort, Gileádot, Galileát és a Naftali egész földét, és hurczolta el őket, Assiriába. 30 De Hósea, az Ela fia, pártot ütött Péka, a Remália fia ellen, és levágta és megölte őt, és ő lett helyébe a király Jótámnak, az Uzzia fiának huszadik esztendejében. 31 Pékának egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, ímé meg vannak írva az Izráel királyainak krónika-könyvében. 32 Pékának, a Remália fiának, az Izráel királyának második esztendejében kezdett uralkodni Jótám, Uzziának, a Júda királyának fia. 33 Huszonöt esztendős volt, a mikor uralkodni kezdett, és tizenhat esztendeig uralkodott Jeruzsálemben. Az ő anyjának Jérusa volt a neve, a Sádók leánya. 34 És kedves dolgot cselekedék az Úr szemei előtt, mind a szerint, a mint az ő atya, Uzzia cselekedék; 35 Csak a magaslatokat nem rontották le; még ott áldozott és tömjénezett a nép a magaslatokon. Ó építette meg az Úr házának felső kapuját. 36 Jótámnak egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, vajon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? 37 Ebben az időben kezdte az Úr ráküldeni Júdára Réczint, Siria királyát, és Pékát, a Remália fiát. 38 És elaluvék Jótám az ő atyáival, és eltemették az ő atyáival, Dávidnak, az ő atyának városában, és Akház, az ő fia, uralkodék ő helyette.

16 Pékának, a Remália fiának tizenhetedik esztendejében kezdett uralkodni Akház, Jótámnak, a Júda királyának fia. 2 Húsz esztendős volt Akház, mikor uralkodni kezdett, és tizenhat esztendeig uralkodott Jeruzsálemben; de nem azt cselekedé, a mi az Úrnak, az ő Istenének tetszett volna, a mint Dávid, az ő atya, 3 Hanem az Izráel királyainak útjukon járt, még az ő fiát is átvitte a tűzön, a pogányok útálatosságai szerint, a kiket az Úr az Izráel fiai előtt kiűzött volt. 4 És ott áldozott és tömjénezett a magaslatokon és a halmokon és minden zöld fa alatt. 5 Abban az időben jött fel Réczin, Siria királya, és Péka, a Remália fia, az Izráel királya, Jeruzsálemet vívatni, és körülzárták Akházit, de nem tudták legyőzni. 6 Akkor nyerte vissza Réczin, Siria királya Elátot a Siriabelieknek, és írtotta ki a zsidókat Elátból; és Siriabeliek jövénék Elátba, és ott laknak mind e mai

napig. 7 És követeket küldött Akház Tiglát-Pilészerhez, Assiria királyához, ezt izenvén: Te szolgág és a te fiad vagyok; jőjj fel és szabadíts meg engem Síria királyának kezéből és az Izráel királyának kezéből, a kik reám támadtak. 8 És vevé Akház az ezüstöt és aranyat, és a mely találtaték az Úr házában és a király házának kincsei között, és ajándékba küldé Assiria királyának. 9 És engedett néki Assiria királya, és feljövén Assiria királya Damaskus ellen, bevette azt, és a benne levőket Kirbe hurczolta; Réczint pedig megölte. 10 És eleibe ment Akház Tiglát-Pilészernek, Assiria királyának Damaskusba, és mikor megláttá Akház király azt az oltárt, a mely Damaskusban volt, elküldte Akház király annak az oltárnak hasonlatosságát és képét minden felszerelésével Uriás paphoz. 11 És megépítette Uriás pap az oltárt arra a formára, a melyet Akház király Damaskusból küldött, és elkészíté azt Uriás pap, mire Akház király visszajött Damaskusból. 12 És mikor megjött a király Damaskusból és meglátta a király az oltárt: az oltárhoz ment a király és áldozott rajta, 13 És meggyűjtotta az ő égőáldozatját és ételáldozatját, és áldozott italáldozattal is, és az ő háláaldozatainak vérét elhintette az oltár körül. 14 És a rezoltárt, a mely az Úr előtt állott, elvitette a ház elől, hogy ne álljon az ő oltára és az Úr háza között, és helyhezheté azt az oltár szegletéhez észak felől. 15 És megparancsolta Akház király Uriás papnak, mondván: E nagy oltáron gyújtsd meg a reggeli égőáldozatot és az esteli ételáldozatot, a király égőáldozatját is az ő ételáldozatával együtt, az egész föld népének is mind égőáldozatát, mind ételáldozatját, mind italáldozatját, és az égőáldozat minden vérét és egyéb áldozatnak minden vérét a körül hintsed el; a rezoltár felől pedig még majd gondolkozom. 16 És Uriás pap minden szerint cselekedék, a mint Akház király megparancsolta. 17 És letörte Akház király a talpak oldalait, és lehányta azokról a mosdómedencéket; a tengert is ledobta a rézökrökről, a melyeken állott, és kőtalapzatra tette. 18 És áthelyezte a szombati hajléket, a melyet a házban építettek, és a király külső bejáró helyét az Úr házában, Assiria királya miatt. 19 Akháznak egyéb dolgai pedig, a melyeket cselekedett, vajon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? 20 És elaluvék Akház az ő atyáival, és eltemetteték az ő atyáival a Dávid városában, és uralkodék ő helyette az ő fia, Ezékiás.

17 Akháznak, a Júda királyának tizenkettédik esztendejében kezdett uralkodni Hóseás, az Ela fia, Samariában Izráelen, kilenc esztendeig. 2 És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt; de nem annyira, mint Izráel

ama királyai, a kik előtte éltek. 3 Ez ellen jött fel Salmanassár, Assiria királya, és szolgájává lett Hóseás, és adót fizetett néki. 4 De mikor Assiria királya megtudta, hogy Hóseás pártot ütött ellene és követeket küldött Suához, Égyiptom királyához, az évenkénti adót pedig nem küldötte meg Assiria királyának: elfogatta őt Assiria királya és börtönbe vetette. 5 És felméne az asszirai király az egész ország ellen, és feljövén Samaria ellen, azt három esztendeig ostromolta. 6 És Hóseásnak kilenczedik esztendejében bevette Assiria királya Samariát, és elhurczolta az Izráelt Assiriába; és Halában és Háborban a Gózán folyó mellett, és a Médek városaiban telepítette le őket. 7 Ez pedig azért történt, mert az Izráel fiai vétkeztek az Úr ellen, az ő Istenök ellen, aki őket kihozta Égyiptom földéből, a Faraónak, az égyiptomi királynak kezéből, és idegen isteneket tiszteltek. 8 És jártak a pogányok szerzésekben, a kiket az Úr kiűzött volt az Izráel fiai elől, és úgy cselekedtek, mint az Izráel királyai. 9 És alattomban oly dolgokat cselekedtek az Izráel fiai, a melyek ellenre voltak az Úrnak, az ő Istenöknek, és építettek magoknak magaslatokat minden városaikban, az örtornyuktól a kerített városokig. 10 És emeltek magoknak faragott képeket és Aserákat minden magas halmokon és minden zöld fa alatt. 11 És ott tömjéneztek minden magaslaton, mint a pogányok, a kiket az Úr kiűzött volt előlük, és gonosz dolgokat cselekedtek, a melyekkel az Urat haragra indították. 12 És a bálványoknak szolgáltak, a kik felől az Úr azt parancsolta volt nézik: Ezt ne cselekedjétek. 13 És mikor bizonyságot tett az Úr Izráelben és Júdában minden prófétája és minden látnoka által, ezt mondván: Térjetek meg a ti gonosz útaitokról, és őrizzétek meg az én parancsolataimat és rendeléseimet, az egész törvény szerint, a melyet parancsoltam a ti atyáitoknak; és a melyet ti hozzátok küldöttem az én szolgáim, a próféták által: 14 Akkor nem engedelmeskedtek, hanem megkeményítették az ő nyakokat atyáik makacssága szerint, a kik nem hittek az Úrban, az ő Istenökben. 15 Sőt megvetették az ő rendeléseit és szövetségét, a melyet atyáikkal kötött, és az ő bizonyságtételeit, a melyekkel megintette őket, és hiáavalóságot követvén, magok is hiáavalókká lettek, és a körülük való pogányok után indultak, a kik felől pedig azt parancsolta nézik az Úr, hogy azokat ne utánozzák. 16 És elhagyták az Úrnak, az ő Istenöknek minden parancsolatját, és öntött képeket csináltak magoknak, két borjút és készítettek Aserát, és meghajlottak az ő minden seregei előtt, és a Baált tisztelték. 17 És átvitték fiaikat és leányaikat a tűzön, jövendőket mondtak és varázslást üztek, és magokat teljesen eladták a búnnek az Úr bosszantására. 18 Azért

igen megharaguvék az Úr Izráelre, és elveté őt színe elől; és semmi nem maradt meg, hanem csak a Júda nemzetisége egyedül. 19 Sőt még a Júda sem őrizte meg az Úrnak, az ő Istenének parancsolatait, hanem az Izráel szerzésiben jártak, úgy cselekedvén, mint azok. 20 Elidegenült azért az Úr az egész Izráel magvától, és megsanyargatta őket, és a kóborlók kezébe adta őket, mígnem mind elvetette az ő szemei elől; 21 Mert elszakasztotta Izráelt a Dávid házától, és királylyá tevék Jeroboámot, a Nébát fiát. És Jeroboám elcsalta az Izráelt az Úrtól, és igen nagy vétekbe ejtette őket. 22 És az Izráel fiai követték Jeroboám minden bűnét, a melyeket elkövetett, és nem távoztak el azoktól; 23 Míglen elveté az Úr az ő színe elől az Izráelt, a mint megmondotta minden ő szolgái, a próféták által. Így hurczoltattat el fogásra az Izráel az ő földéből Assiriába mind e mai napig. 24 És más népet telepített be Assiria királya Babilóniából, Kutából, Avából, Hámárból és Sefárvaimból, és beszállítá őket Samaria városaiba az Izráel fiai helyett, a kik birtokba vették Samariát, és annak városaiban laktak. 25 És történt ott lakásuk kezdetén, hogy nem az Urat feltétek, és az Úr oroszlánokat bocsátott reájok, a melyek többet megöltek közülök. 26 Mondának azért Assiria királynak: A pogányok, a kiket ide hoztál és Samaria városaiba telepítettél, nem tudják e föld Istene tiszteletének módját, azért oroszlánokat bocsátott az rájok, a melyek megölik őket, mert nem tudják e föld Istene tiszteletének módját. 27 Parancsola azért Assiria királya, mondván: Vigyetek oda egyet a papok közül, a kiket onnét elhoztatok, a ki menjen el és lakjék ott, és tanítsa meg őket ama föld Istene tiszteletének módjára. 28 És elméne egy a papok közül, a kiket Samariából elvittek volt, és lakék Béthelben, és megtanította őket, hogy mikép tiszteljék az Urat. 29 De azért mindenik nép külön isteneiket csinált magának, és behelyezték azokat a magaslatok házaiba, a melyeket a Samaritanusok építettek, mindenik nemzetseg a maga városában, a melyben lakott. 30 A Babilonból való férfiak csinálták a Sukkót-Benötöt, a Kutból való férfiak csinálták a Nérgelt, és a Hámárból való férfiak az Asimát csinálták; 31 A Háveusok pedig a Nibeház és a Tartákat csinálták, míg a Sefárvaimbeliek tűzzel égették meg az ő magzatjaikat az Adraméleknek és Anaméleknek, a Sefárvaimbeliek isteneinek. 32 De miután az Urat is tiszttélték, a magaslatokra papokat állítottak a maguk tömegéből, a kik ő érettök áldoztak a magaslatok házaiban. 33 Így tiszttélték az Urat és szolgálták az ő isteneiket is, ama népek szokása szerint, a kik közül elhozták volt őket. 34 És mind e mai napig az ő régi szokásuk szerint cselekesznek; nem tisztelek igazán az Urat, és nem cselekesznek az ő

rendeléseik és szokásuk szerint, sem pedig ama törvény és parancsolat szerint, a melyet az Úr parancsolt a Jákób fiainak, a kiknek az Izráel nevet adta. 35 És a kikkel az Úr szövetséget kötött, és megparancsolta nézik, mondván: Ne tiszteljetek idegen isteneimet, és ne imádjátok őket, és ne szolgáljatok és ne áldozzatok nézik; 36 Hanem csak az Urat tiszteljetek, őt imádjátok és néki áldozzatok, a ki titeket kihozott az Égyiptom földéből nagy erővel és kinyújtott karral. 37 És őrizzétek meg az ő rendeléseit, ítéleteit, törvényét és parancsolatját, a melyeket megírt nétek, azokat cselekedvén minden időben, és idegen isteneimet ne tiszteljetek; 38 És el ne felejtkezzetek a kötésről, a melyet veletek tettem, és ne tiszteljetek idegen isteneimet; 39 Hanem az Urat tiszteljetek, a ti Isteneteket, és ő megszabadít titeket minden ellenségetet kezéből. 40 De ezek nem engedelmeskedtek, hanem előbbi szokásai szerint cselekedtek. 41 Így tiszttélték ezek a pogányok az Urat és szolgálták az ő bálványaiat, és így cselekedtek az ő fiainak és unokáik is, a mint az ő eleik cselekedtek, mind e mai napig.

18 És Hóseásnak, az Ela fiának, az Izráel királyának harmadik esztendejében kezdett uralkodni Ezékiás, Akháznak, a Júda királyának fia. 2 Huszonöt esztendő volt, mikor uralkodni kezdett, és huszonkilenc esztendeig uralkodott Jeruzsálemben; anyjának neve Abi, a Zakariás leánya. 3 És kedves dolgot cselekedék az Úr szemei előtt, a mint az ő atya, Dávid cselekedett volt. 4 Ő rontotta le a magaslatokat, törte el az oszlopokat, és vágta ki az Aserát, és törte össze az érczkígyót is, a melyet Mózes csinált; mert mind az ideig az Izráel fiai jóillatot tettek annak, és nevezék azt Nékhustánnak. 5 Egyedül az Úrban, Izráel Istenében bízott, és ő utána nem volt hozzá hasonló Júda minden királyai között sem azok között, a kik ő előtte voltak. 6 Mert az Úrhoz ragaszkodott, és el nem hajlott ő tőle, és megőrizte az ő parancsolatait, a melyeket az Úr Mózesnek parancsolt vala. 7 És vele volt az Úr mindenütt és a hova csak ment, előmenetele volt. És elszakadt Assiria kiráylától, és nem szolgált néki. 8 Megverte a Filiszteusokat is egész Gázáig és határukát, az órtornyuktól a kerített városokig. 9 Ezékiás királynak negyedik esztendejében – a mely Hóseásnak, az Ela fiának, az Izráel királyának hetedik esztendeje – feljött Salmanassár, Assiria királya Samaria ellen, és megszállotta azt; 10 És elfoglalta három esztendő mulva, Ezékiás hatodik esztendejében – ez Hóseásnak, az Izráel királyának kilencszedik esztendeje – ekkor vették be Samariát. 11 És elhurczolta Assiria királya az Izráelt

Assiriába, és letelepíté Halába, Háborba, a Gózán folyó mellé, és a Médeusok városaiba; **12** Azért, mert nem hallgattak az Úrnak, az ő Istenöknek szavára, hanem megszegtek az ő szövetségét, mindeneket, a melyeket Mózes, az Úr szolgája parancsolt vala; sem nem hallgattak rájok, sem nem cselekedték azokat. **13** Ezékiás királynak pedig tizenegyedik esztendejében feljött Sénakhérib, Assiria királya Júdának minden kerített városa ellen, és elfoglalta azokat. **14** Akkor elküldött Ezékiás, Júda királya Assiria királyához Lákisba, ezt izenvén: Vétkezem, tért el én rólam; a mit rám vetsz, elviselem! És Assiria királya Ezékiásra, Júda királyára háromszáz tálonc ezüstöt és harmincz tálonc aranyat vetett ki. **15** És Ezékiás oda adott minden ezüstöt, a mely találtatott az Úr házában és a király házának kincsei között. **16** Ugyanebben az időben fosztotta meg Ezékiás az Úr templomának ajtajait és az ajtók felfláit, a melyeket Ezékiás, Júda királya maga borítatott be, és oda adta azokat Assiria királyának. **17** És Assiria királya mégis oda küldte Thartánt, Rabsárist és Rabsakét Lákisból Ezékiás királyhoz igen nagy haddal Jeruzsálembe, és felmenének és jutának Jeruzsálembe, és feljövén és oda érvén, megállának a felső halastó zsílipjénél, a mely a ruhafestő útja mellett van. **18** És kihívatak a királyt. És kiméne hozzájok Eliákim, a Hilkia fia, ki a király házának gondviselője volt, és Sebna, az íródeák, és Joákh, az Asáf fia, az emlékíró. **19** És monda nékik Rabsaké: Mondjátok meg Ezékiásnak: Ezt mondja a király, Assiria nagy királya: Micsoda bizodalom ez, a melyben te bizakodtál? **20** Azt mondád: csak szóbeszéd; tanács és erő kell a hadakozáshoz; vajon kihez bíztál, hogy fellázadtál ellenem? **21** Ímé, ebben a törött nádszálban bizakodol, Egyiptomban, melyhez ha ki támaszkodik, bemegy az ő kezébe és általlikasztja? Ilyen a Faraó, Egyiptom királya mindenekhez, a kik ő hozzá bíznak! **22** Vagy azt akarjátok nékem mondani: Mi az Úrban, a mi Istenünkben bízunk; hát nem ez-é az, a kinek magaslatait és oltárait lerontotta Ezékiás, és mind Júdának, mind Jeruzsálemnek megparancsolta: Ez oltár előtt imádkozzatok Jeruzsálemben? **23** Nosza, fogadj hát az én urammal, Assiria királyával: Én néked kétezer lovát adok, ha tudsz reájok adni annyi lovast. **24** Hogy verhetnél hát vissza az én uram legkisebb hadnagyaiból közül csak egyet is, és hogyan bízhatol Egyiptomhoz a szekerek és a lovagok miatt? **25** Vajjon az Úr tudta nélkül jöttem-é fel e hely ellen, hogy azt elveszessem? Az Úr mondotta nékem: Menj fel e föld ellen, és veszesd el azt! **26** És monda Eliákim, a Hilkia fia, és Sebna és Joákh Rabsakénak: Beszélj, kérlek, a te szolgáiddal síriai nyelven, mert jól értjük; és ne beszélj velünk zsidóul e nép füle

hallatára, a mely a kőfalon van. **27** És felele nézik Rabsaké: Vajjon a te uradhoz, vagy te hozzád küldött-é engem az én uram, hogy elmondjam e dolgokat, avagy nem inkább e férfiakhoz-é, a kik a kőfalon ülnek, hogy azután veletek együtt egyék meg a saját ganéjokat, és igyák meg a saját vizeletöket? **28** És oda állott Rabsaké, és hangosan kezdett zsidóul beszálni, mondva: Halljátok meg a királynak, Assiria nagy királyának beszédit! **29** Azt mondja a király: Meg ne csaljon titeket Ezékiás; mert nem szabadíthat meg titeket az ő kezéből. **30** És ne biztasson titeket Ezékiás az Úrral, ezt mondva: Kétség nélkül megszabadít minket az Úr, és nem adatik e város az assiria király kezébe. **31** Ne hallgassatok Ezékiásra; mert így szól Assiria királya: Békéljetek meg velem, és jöjjetek ki hozzáim, és kiki egyék az ő szőlőjéből és fügefájáról, és igyék az ő kútjának vizéből; **32** Míg eljövök és elviszlek titeket a ti földetekhez hasonló földre, gabonás és boros földre, kenyeres és szőlős földre, olajfafás, és mézes földre, hogy élhessetek és meg ne haljatok. Ne higyetek Ezékiásnak, mert félrevezet benneteket, mikor azt mondja: Az Úr megszabadít minket! **33** Vajjon megszabadították-é a pogányok istenei, mindenik a maga földjét Assiria királyának kezéből? **34** Hol vannak Hámátnak és Arphádnak istenei? Hol Sefárvaimnak, Hénának és Hivvának istenei? És Samariát is megszabadították-é az én kezemből? **35** Kicsoda a földön való minden istenek közül, a ki megszabadíthatta volna az ő földjét az én kezemből, hogy az Úr is kiszabadíthatná Jeruzsálemet az én kezemből? **36** De a nép csak hallgatott, és nem felelt néki csak egy igét sem; mert a király megparancsolta volt, mondva: Ne feleljetek néki. **37** És elment Eliákim, a Hilkia fia, a király házának gondviselője, és Sebna, az íródeák, és Joákh, az Asáf fia, az emlékíró, Ezékiáshoz megszagadtott ruhákban, és elmondák néki Rabsaké beszédit.

19 Mikor pedig ezeket hallotta Ezékiás király, megszagatta az ő ruháit, és zsákba öltözék, és bement az Úr házába. **2** És elküldte Eliákitom, a király házának gondviselőjét, és Sebnát, az íródeákat, és a papoknak vénet, a kik zsákba öltöztek, Ésaiás prófétához, az Ámos fiához; **3** És mondának néki: Ezt mondja Ezékiás: E nap nyomorúságnak, szidalmazásnak és káromlásnak napja; mert a fiak a szülésre jutottak, de nincs erő szüléshez. **4** Néthalán az Úr, a te Istened meghallotta Rabsakénak minden beszédet, a kit elküldött az ő ura, Assiria királya, hogy szidalommal illesse az élő Istent és káromló beszédekkel, a melyeket az Úr, a te Istened meghallott: könyörögj azért azokért, a kik még megmaradtak. **5** És elmenének az

Ezékiás király szolgái Ésaiáshoz. 6 És monda nékik Ésaiás: Ezt mondjátok a ti uratoknak: Ezt mondja az Úr: Ne félj a beszédektől, a melyeket hallottál, a melyekkel szidalmaztak engem Assíria királynak szolgáí. 7 Ímé én oly lelkeket adok belé, hogy hírt hallván, visszatér az ó földjére és fegyverrel vágatom le őt az ó földjében. 8 És mikor visszatért Rabsaké, Assíria királyát Libna ellen harcزوval találta, mert meghallotta volt, hogy Lákisból elment. 9 És hallván Tírháka felől, a szerecsen király felől, ezt mondván: Ímé kijött, hogy hadakozzék te ellened; visszafordult és követeket küldött Ezékiáshoz, ezt izenvén: 10 Így szóljatok Ezékiásnak, a Júda királynak, mondván: Meg ne csaljon téged a te Istened, a kiben bízol, ezt mondván: Nem adatik Assíria királynak kezébe Jeruzsálem. 11 Ímé halltad, mit cselekedtek Assíria királyai minden országokkal, elvesztvén azokat; és te megszabadulhatsz-é? 12 Vajon megszabadították-é a pogányok istenei azokat, a kiket elvesztettek az én atyáim: Gózánt, Aránt, Résefet és az Eden fiait, a kik Thelasárban voltak? 13 Hol van Hámát királya, Arphád kiráya és Sefárvaim város királya? Héna és Hivva? 14 És elvezé Ezékiás a levelet a követek kezéből, és elolvásá azt, és felment az Úr házába, és kiterjeszté azt Ezékiás az Úr előtt; 15 És imádkozék Ezékiás az Úr előtt, és monda: Uram, Izráel Istene! a ki a Kérubok között lakol, te vagy egyedül e föld minden országainak Istene, te teremtettek a mennyet és a földet; 16 Hajtsd hozzáim, Uram, a te füledet és halld meg; nyisd fel Uram, a te szemeidet és lásd meg: és halld meg a Sénakhérib beszédét, a ki ide küldött, hogy szidalommal illesse az élő Istant. 17 Igaz, Uram, Assíria királyai elpusztították a pogányokat és azok országait. 18 És az ó isteneiket a tűzbe hánnyák; de azok nem voltak istenek, hanem csak emberi kéz alkotásai, fa és kő, azért vesztették el őket. 19 Most azonban, mi Urunk, Istenünk, szabadítás meg, kérlek, minket az ó kezéből, hogy megismerje e föld minden országa, hogy te, az Úr, vagy az egyetlen Isten! 20 Akkor elküldött Ésaiás, az Ámós fia, Ezékiáshoz, ezt mondván: Azt mondja az Úr, Izráel Istene: A te könyörgésedet, Assíria királya, Sénakhérib felől, meghallgattam. 21 Ez az, a mit az Úr ó felőle mondott: Megutál téged és megsúfol téged Sionnak szűz leánya, utánad fejét hajtogatja Jeruzsálem leánya. 22 Kit szidalmaztál és kit gyaláltál? És ki ellen emelted fel a te szódat, vagy ki ellen emelted fel a te szemeidet a magasságba? Az Izráel szentje ellen! 23 Követeid által gúnyoltad az Urat, és mondád: Szekereim sokaságával meghágom a hegyek magasságait, a Libánon oldalait, és levágom magas cédrusait, legfelségesebb cziprusfáit, és bemegyek csúcsának lakóhelyébe, kertes

erdejébe. 24 Ástam és ittam idegen vizetet, és kiszárítom lábaim talpalával Egyiptom minden folyóvizét. 25 Avagy nem hallottad? Régen megcsináltam, ós időktől elvégeztem ezt! Most csak véghezvittem, hogy pusztá kóhalmokká dönts össze az erős városokat; 26 És hogy a benne lakók erejükben megfogyatkozzanak, megrontassanak és megszégyenüljenek, és olyanok legyenek mint a mező füve, fiatalkorú paréj, a háztető füve és mint a kalászhajtás előtt elszáradt gabona. 27 És ismerem a te ülésedet, és járásodat kelésedet, és ellenem való tombolásodat; 28 A te ellenem való tombolásodért és a te elbizakodásodért, a mely felhatott füleimbe, az én karikámat orrodba vetem, és zabolámat szádba, és visszavizslek azon az úton, a melyen eljöttél. 29 Te néked pedig, Ezékiás, legyen ez jeled: Ez esztendőben táplál a hulladék termése, a második esztendőben, a mi magától terem; de a harmadik esztendőben már vettek és arattak, szőlőket plántáltak és azok gyümölcsét eszik. 30 És a Júda házából a kiszabadult és a megmaradt gyökeret ver alól, és gyümölcsöt terem felül. 31 Mert Jeruzsálemből fog származni a maradék, és a megszabadult a Sion hegyéről; a Seregek Urának buzgó szerelme cselekszi ezt! 32 Azért azt mondja az Úr Assíria királya felől: Be nem jó e városba, és nyilat sem ló bele, sem paizs nem ostromolja azt, sem sánczot nem ás mellette. 33 Azon az úton, a melyen jött, tér vissza, de e városba be nem jó, azt mondja az Úr. 34 És megoltalmazom e várost, hogy megtartsam azt, én érettem és Dávidért, az én szolgámért. 35 És azon az éjszakán kijött az Úr angyala, és levágott az Assiriabeli táborban száznyolcvanötzeret, és mikor jó reggel felkeltek, ímé mindenütt holttestek heverték. 36 És elindult, és elment, és visszafordult Sénakhérib, Assíria királya, és Ninivében maradt. 37 És lón, mikor ő a Nisróknak, az ó Istenének templomában imádkozék, Adramélek és Sarézer, az ó fiai, levágták őt fegyverrel: magok pedig elszaladtak az Ararát földébe, és az ó fia, Esárhaddon uralkodék helyette.

20 Ebben az időben halálosan megbetegedett Ezékiás, és hozzá mervén Ésaiás próféta, az Ámós fia, monda néki: Azt mondja az Úr: Rendeld el házadat, mert meghalsz és nem élsz. 2 Akkor arczzal a falhoz fordult, és könyörgött az Úrnak, mondván: 3 Óh Uram, emlékezzél meg róla, hogy te előtte hűséggel és tökéletes szívvel jártam, és hogy azt cselekedtem, a mi jó volt a te szemeid előtt. És sírt Ezékiás nagy sírással. 4 Azonban Ésaiás még alig ért a város közepére, mikor az Úr beszéde lón ő hozzá, mondván: 5 Menj vissza és mondd meg Ezékiásnak, az én népem fejedelmének: Azt mondja az Úr, Dávidnak,

a te atyádnak Istene: Meghallgattam a te imádságodat, láttam a te könyhullatásidat, ímé én meggyógyítlak téged, harmadnapra felmégy az Úr házába; 6 És a te idődet tizenöt esztendővel meghosszabbítom, és megszabadítlak téged és e várost Assiria királyának kezéből, és megoltalmazom e várost én érettem és Dávidért, az én szolgámért, 7 És monda Ésaiás: Hozzatok egy kötés száraz fügét ide. És hozának, és azt a kelevényre kötötték, és meggyógyult. 8 És mikor azt kérdezé Ezékiás Ésaiástól: Mi lesz a jele, hogy meggyógyít engem az Úr, és hogy harmadnapra felszabadít az Úr házába? 9 Felele Ésaiás: Ez legyen jeled az Úrtól, hogy ő megcselekeszi ezt a dolgot, a melyről szólott néked: Előremenjen-é az árnyék tiz grádicscsal, vagy visszatérjen-é tiz grádicscsal? 10 És felele Ezékiás: Könnyű az árnyéknak tiz grádicscsal alábbszállani. Ne úgy, hanem menjen hátra az árnyék tiz grádicscsal. 11 És könyörgött Ésaiás próféta az Úrhoz, és visszatéríté az árnyéket Akház napóráján, azokon a grádicsokon, a melyeken már aláment volt, tiz grádicscsal. 12 Ebben az időben küldött Berodákh Baladán, Baladánnak, a babilóniai királynak fia levelet és ajándékokat Ezékiásnak; mert meghallotta, hogy Ezékiás beteg volt. 13 És meghallgatta őket Ezékiás, és megmutatta nékik az ő egész kincsesházát, az ezüstöt, az aranyat, a fűszerszámokat, a drága kenetet és az ő fegyveres házát és minden, a mi csak találtatott az ő kincstáraiban, és nem volt semmi az ő házában és egész birodalmában, a mit meg nem mutatott volna Ezékiás. 14 Ekkor jött Ésaiás próféta Ezékiás királyhoz, és monda néki: Mit mondta ezek a férfiak, és honnét jöttek hozzád? És felele Ezékiás: Messze földről jöttek, Babilóniából. 15 És monda: Mit láttak a te házadban? Felele Ezékiás: Mindent láttak, a mi csak van az én házamban, és nem volt semmi az én tárházamban, a mit nékik meg ne mutattam volna. 16 Akkor monda Ésaiás Ezékiásnak: Halld meg az Úrnak beszédét: 17 Ímé eljő az idő, a mikor mindaz, a mi a te házadban van, és a mit eltettek a te atyáid e mai napig, elvittek Babilóniába, és semmi sem marad meg, azt mondja az Úr. 18 És a te fiaid közül is, a kik töled származnak és születnek, elhurczoltatnak és udvariszoszolgák lesznek a babilóniai király udvarában. 19 Ezékiás pedig monda Ésaiásnak: Jó az Úr beszéde, a melyet szólál: És monda: Nem merő jóslág-é, ha békesség és hűség lesz az én napjaimban? 20 Ezékiásnak egyéb dolgai pedig és minden erőssége, és hogy miképen csinálta a tavat és a vízcsöveket, a melyekkel a vizet a városba vezette, vajon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? 21 És elaluvék Ezékiás az ő atyáival, és az ő fia, Manasse uralkodék helyette.

21 Manasse tizenkét esztendős volt, mikor uralkodni kezdett, és ötvenöt esztendeig uralkodott Jeruzsálemben, és az ő anyjának Hefsiba volt a neve. 2 És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, a pogányok útátalossága szerint, a kiket az Úr kiűzött volt az Izráel fiai elől: 3 Mert újra megépítette a magaslatokat, a melyeket Ezékiás, az ő atya lerontott, és oltárokat emelt a Baálnak, és állított Aserát, mint a hogy Akháb, az Izráel királya cselekedett volt, és imádta az összes mennyei sereget és azoknak szolgált. 4 És oltárokat is épített az Úr házában, a mely felől azt mondotta volt az Úr: Jeruzsálemben helyheztetem az én nevemet! 5 Oltárokat épített az egész mennyei seregnak, az Úr házának mind a két pitvarában. 6 És átvivé a fiát a tűzön, és igézést és jegymagyarázást űzött és ördöngösökét és titokfejtőket tartott; sok gonosz dolgot cselekedék az Úr szemei előtt, hogy őt haragra ingerelje. 7 És az Asera-bálványt, a melyet készített, bevitte abba a házba, a mely felől azt mondotta volt az Úr Dávidnak és az ő fiának, Salamonnak: Ebben a házban és Jeruzsálemben, a melyet magamnak választottam Izráelnek minden nemzetiségi közül, helyheztetem az én nevemet mindenrőkkel; 8 És ki nem mozdítom többé Izráel lágát erről a földről, a melyet adtam az ő eleiknek, ha szorgalmatosan az én parancsolatim szerint cselekesznek, és az egész törvény szerint, a melyet nékik Mózes, az én szolgám parancsolt. 9 Ók azonban nem engedelmeskedtek, mert tévelygésbe ejtő őket Manasse, hogy még gonoszabbul viseljék magokat azoknál a pogányoknál, a kiket az Úr kiveszett az Izráel fiai elől. 10 Akkor szóla az Úr az ő szolgái, a próféták által, mondván: 11 Mivelhogy Manasse, Júda királya ezeket az útátalosságokat cselekedte, gonoszabb dolgokat cselekedvén mindenazonknál, a melyeket az ő előtte való Emoreusok cselekedtek vala, és Júdát is vétekbe ejtette az ő bálványai által: 12 Azért ezt mondja az Úr, Izráel Istene: Íme, én oly veszedelmet hozok Jeruzsálemre és Júdára, hogy mindenkinél, aki azt hallja, megcsendül bele mind a két füle. 13 És kiterjesztem Jeruzsálemre a Samaria mérő-zsinórját és az Akháb házának mértékét; és kitöröm Jeruzsálemet, mint kitörlik a tálat, és kitörölve leborítják azt, 14 És elhagyom az én örökségem maradékát, és adom őt ellenségei kezébe, és zsákmánya és ragadománya lesz minden ellenségeinek; 15 Azért, mert gonoszul cselekedtek én előttem, és engem haragra ingerlettek az ő atyáiknak Egyiptomból való kijövetelők napjától fogva, minden napig. 16 És Manasse nagyon sok ártatlan vér is ontott ki, úgy hogy Jeruzsálem minden felől megtelt vele, azon a vétkén kívül, a melylyel vétekbe ejtette Júdát, gonoszul

cselekedvén az Úr szemei előtt. 17 Manassénak egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei és az ő vétke, a melyet cselekedett, vajon nincsenek-e megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? 18 És elaluvék Manasse az ő atyáival, és eltemették az ő háza mellett lévő kertben, az Uzza kertjében, és az ő fia, Amon uralkodék helyette. 19 Amon huszonkét esztendős volt, mikor uralkodni kezdett, és két esztendeig uralkodott Jeruzsálemben; az ő anyjának neve Mésullémet volt, a Jótbabeli Hárus leánya. 20 És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, a mint cselekedett Manasse, az ő atya. 21 És tökéletesen azon az úton járt, a melyen járt volt az ő atya, és szolgált a bálványoknak, a kiknek szolgált volt atya, és azokat imádta. 22 És elhagyta az Urat, atyái Istenét, és nem járt az Úrnak útában. 23 És pártot ütötték Amon ellen a maga szolgái, és megölték a királyt az ő házában. 24 De a föld népe levágta mindeneket, a kik pártot ütötték volt Amon király ellen, és a föld népe királylyá tevé az ő fiát, Jósiást, helyette. 25 Amonnak egyéb dolgai pedig, a melyeket cselekedett, vajon nincsenek-e megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? 26 És eltemették őt az ő sírjába, Uzza kertjében, és fia, Jósiás lett a király ő helyette.

22 Nyolcz esztendős volt Jósiás, mikor uralkodni kezdett, és harminczegy esztendeig uralkodott Jeruzsálemben; az ő anyjának neve Jévida, a Boskátból való Adaja leánya. 2 És kedves dolgot cselekedék az Úr szemei előtt, és járt az ő atyának, Dávidnak minden útban, és nem tért el sem jobbra, sem balra. 3 És történt Jósiás király tizennyolcadvan esztendejében, elküldte a király Sáfánt, Asaliának, a Messullám fiának fiát, az íródeákat, az Úr házához, mondván: 4 Menj fel Hilkiához, a főpaphoz, és számlálják meg az Úr házába begyűlt pénzt, a melyet gyűjtötték az ajtóőrök a néptől. 5 És adják azt az Úr házában való művesek pallérainak kezébe, hogy adják a munkásoknak, a kik az Úrnak házán dolgoznak, hogy a háznak romlásait kijavítsák; 6 Az ácsoknak, az építőknek és a kőműveseknek, hogy fákat és faragott köveket vásároljanak a ház kijavítására. 7 De számadást nem kell tölök venni a pénzről, a mely kezükbe adatik, mert ők azt becsülettel végzik. 8 És monda Hilkiá, a főpap, Sáfánnak, az íródeáknak: Megtaláltam a törvénykönyvet az Úr házában. És Hilkiá oda adta a könyvet Sáfánnak, hogy olvassa el azt. 9 És elméne Sáfán, az íródeák, a királyhoz, és megvívé a királynak a választ, és monda: A te szolgáid egybeszedék a pénzt, a mely a házban találtatott, és oda adták azt az Úr házában munkálkodók pallérainak kezébe. 10 És megmondá Sáfán, az íródeák, a királynak, mondván: Egy könyvet adott

némek Hilkiá pap. És felolvásá azt Sáfán a király előtt. 11 Mikor pedig hallotta a király a törvény könyvének beszédét, megszagadt az ő ruháit. 12 És megparancsolta a király Hilkiá papnak és Ahikámnak, a Sáfán fiának, és Akbórnak, a Mikája fiának, és Sáfánnak, az íródeáknak, és Asájának, a király szolgájának, mondván: 13 Menjetek el, kérdezzetek meg az Urat én érettem és a népert és az egész Júdáért, e könyvnek beszédei felől, a mely megtaláltatott; mert nagy az Úr haragja, mely felgergedett ellenünk, mivel a mi atyáink nem engedelmeskedtek a könyv beszédeinek, hogy cselekedtek volna minden úgy, a mint megíratott nékünk. 14 És elméne Hilkiá pap és Ahikám, Akbór, Sáfán és Asája Hulda próféta asszonyhoz, Sallumnak, a Tikva fiának – a ki Harhásnak, a ruhák őrizőjének fia volt – feleségéhez, a ki Jeruzsálem más részében lakott, és beszéltek vele. 15 És monda nézik: Azt mondja az Úr, Izráel Istene: Mondjátok meg a férfiúnak, a ki titeket hozzám küldött; 16 Ezt mondja az Úr: Íme én veszedelmet hozok e helyre és e helyen lakozókra, a könyv minden beszédei szerint, a melyet olvasott a Júda királya; 17 Mert elhagytak engem, és idegen isteneknek áldoztak jöllattal, hogy engem haragra indítsanak az ő kezöknek minden csinálományával: azért felgerjad az én haragom e hely ellen, és meg sem oltatik. 18 A Júda királyának pedig, aki elküldött titeket, hogy megkérdezzék az Urat, ezt mondjátok: Azt mondja az Úr, Izráel Istene: Mivelhogy e beszédekre, a melyeket hallottál, 19 Meglágyult a te szíved, és magadat megalázadt az Úr előtt, hallván azokat, a miket e hely és az ezen helyen lakók ellen szólottam, hogy pusztulásá és átokká lesznek, és megszagattad a te ruhádat, és sírtál előttem; azért én is meghallgattalak, azt mondja az Úr. 20 Azért íme én téged a te atyáidhoz gyűjtelek, és a te sírodba békességgel visznek téged, és meg nem látják a te szemeid azt a nagy veszedelmet, a melyet én e helyre hozok. És megvitték a királynak a választ.

23 És elküldött a király, és hozzá gyűltek Júdának és Jeruzsálemnek minden vénei. 2 És felment a király az Úr házába, és Júdából minden férfi és Jeruzsálem minden lakosa vele volt; a papok, a próféták és az egész nép kicsintől fogva nagyig. És minden beszédét elolvásá előttök a szövetség könyvének, a mely megtaláltatott az Úr házában. 3 És oda állott a király az emelvénnyre, és kötést tón az Úr előtt, hogy ők az Urat akarják követni, és az ő parancsolatait, bizonyágtételeit és rendeléseit teljes szívűből és lélekből megőrizni, és beteljesíteni e szövetség beszédeit, a melyek meg vannak írva abban a könyvben; és ráállott az egész nép a kötésre. 4 És megparancsolá a

király Hilkiának, a főpapnak és a másod rendbeli papoknak és az ajtóirólóknak, hogy az Úr templomából hordjanak ki minden edényt, a melyet a Baálnak, az Aserának és az egész mennyei seregek csináltak, és megégeté azokat Jeruzsálemen kivül a Kidron völgyében, és azok hamvait Béthelbe vivé. 5 És kiirtá a bálvány papokat is, a kiket Júda királyai állítottak be, hogy a magaslatokon tömjénezzenek Júda városaiban és Jeruzsálem körül, és mindazokat is, a kik a Baálnak, a napnak, holdnak, égi jeleknek és az egész mennyei seregek tömjéneztek. 6 Kivivé az Úr házából az Aserát is Jeruzsálemen kivül a Kidron patakja mellé, és megégeté azt a Kidron völgyében, és porrá zúulta, és annak porát a község temetőhelyére hinté. 7 És lerontá a férfi paráznák házait, a melyek az Úr háza mellett voltak, és a melyekben az asszonyok kárpitokat szőttek az Aserának. 8 És behozatta az összes papokat Júda városaiból, és megfertéztette a magaslatokat, a melyeken a papok tömjéneztek, Gebától egész Beersebáig, és lerontotta a kapuk mellett levő magaslatokat is, a melyek Józsúénak, a város fejedelmének kapuja előtt voltak balkéz felől, a város kapujában. 9 De a magaslatok papjai soha sem áldoztak az Úr oltárán Jeruzsálemben, hanem a kovásztalan kenyeret az ő atyjokfia között ették. 10 Megfertőztette a Tófetet, a Hinnom fiainak völgyében, hogy senki az ő fiát, vagy leányát át ne vihesse a tűzön Moloknak. 11 És eltávolította a lovakat, a melyeket Júda királyai a napnak szenteltek az Úr házának bemenetelénél, a Nátán-Mélek udvari szolga háza mellett, a mely a Pharvarimban volt, és a nap szekereit tűzzel elégetté. 12 És az oltárokat, a melyeket az Akház palotájának tetején voltak, a melyeket a Júda királyai csináltak, és azokat az oltárokat is, a melyeket Manasse csinált volt az Úr házának mindenkit pitvarában, lerontotta a király, és lehányván, porukat a Kidron patakjába szóratta. 13 Azokat a magaslatokat is megfertőztette a király, a melyek Jeruzsálem előtt voltak az Olajfák hegyének jobbfelől levő oldalán, a melyeket még Salamon, az Izráel királya épített volt Astóretnek, a Sídonbeliek útálatossgának, és Kámósnak, a Moábiták útálatossgának, és Milkónak, az Ammon fiai útálatossgának. 14 És összetörte az oszlopokat és kivágatta az Aserákat, és azok helyeit embercsontokkal töltötte meg. 15 Még azt az oltárt is, a mely Béthelben volt, a magaslatot, a melyet Jeroboám, a Nébát fia csinált, a ki vétekbe ejté az Izráelt, – azt az oltárt is és azt a magaslatot is letörte, és a magaslatot felégetté, porrá tette, és az Aserát megégette. 16 És körültekintett Jósiás, és megláttá a sírokat, a melyek ott a hegyen voltak, és elküldött és elhozatta a csontokat a sírokból, és megégette az oltáron,

és megfertőztette azt az Úr beszéde szerint, a melyet mondott volt az Isten embere, a ki e dolgot megjövendölte volt. 17 És monda: Miféle síremlék ez, a melyet látok? És felelének néki a város férfai: Az Isten emberének sírja ez, a ki Júdából jött volt és mindezeket megjövendölte a Béthelbeli oltár felől, a miket most cselekedtél. 18 És monda: Hagyatok békét néki, és senki meg ne mozdítsa az ő tetemeit. És megmentették az ő tetemeit annak a prófétának a temetéivel együtt, a ki Samariából jött volt. 19 És lerontotta Jósiás a magaslatok minden házát is, a melyek Samária városaiban voltak, a melyeket az Izráel királyai csináltak volt, hogy az Urat haragra ingereljék, és épen úgy cselekedett azokkal mindenekben, a mint Béthelben cselekedett. 20 És megáldozta a magaslatok összes papjait, a kik ott voltak, az oltárokon, és emberi csontokat égetett meg azokon, és úgy tért vissza Jeruzsálemben. 21 És parancsolt a király az egész népnek, és monda: Ünnepeljetek páskát az Úrnak, a ti Istenteknek, a mint meg van írva e szövetség könyvében; 22 Mert nem szereztetett olyan páskha a birák idejétől fogva, a kik az Izráelt ítélték, sem pedig az Izráel és a Júda királyainak minden idejében, 23 Hanem csak Jósiás király tizennyolcadik esztendejében szereztetett ilyen páskha az Úrnak Jeruzsálemben. 24 És kivesztette Jósiás király az ördöngösöt és a titokfejtőket, a teráfokat és a bálványokat, és mindazokat az útálatoságokat, a melyek láttattak Júda földjén és Jeruzsálemben, hogy helyreállítsa a törvény beszédít, a melyek meg valának írva a könyvben, a melyet Hilka pap talált meg az Úr házában. 25 Nem is volt ő hozzá hasonló király ő előtte, a ki úgy megtért volna az Úrhoz teljes szívéből és teljes lelkéből és teljes erejéből, Mózesnek minden törvénye szerint; de utána sem támadott hozzá hasonló. 26 De az Úr még sem szünt meg az ő megbúst nagy haragjától, a melylyel megharagudott volt Júdára mindenkitől a bosszantásokért, a melyekkel bosszantotta őt Manasse. 27 Mert azt mondá az Úr: Júdát is elvetem szemem elől, mint a hogy az Izráelt elvetettem, és megúlalom ezt a várost, a melyet választottam, Jeruzsálemet, és ezt a házat is, a melyről azt mondottam volt: Ott legyen az én nevem! 28 Jósiásnak egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, vajon nincsenek-e megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? 29 Az ő idejében jött fel Faraó-Nékó, az egyiptomi király Assiria királya ellen az Eufrátes folyóvize mellé. És Jósiás király eleibe ment, de az megölte őt Megiddóban, a mint megláttá őt. 30 És az ő szolgái szekérre tévén őt, halva vitték el Megiddóból és Jeruzsálemben hozván, eltemeték őt az ő sírboltjába. A föld népe pedig vevé Joákházt, a Jósiás fiát, és felkennvén őt, királylyá tevé az ő atya helyett.

31 Huszonhárom esztendős volt Joákház, mikor uralkodni kezdett, és három hónapig uralkodott Jeruzsálemben, és az ő anyjának neve Hamutál, a Libnabeli Jeremiás leánya. **32** És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt mind a szerint, a mint az ő atyái cselekedtek volt. **33** De Faraó-Nékó bilincsekbe verte őt Riblában, Hámát földjén, a mikor Jeruzsálemben királyíly lett; és az országra adót vetett, száz tálentom ezüstöt és egy tálentom aranyat. **34** És Faraó-Nékó Eliákitom, a Jósiás fiát tette királyílyá, az ő atya, Jósiás helyett, és nevét Joákimra változtatta; Joákházt pedig magával vivé, és az Égyiptomba megérkezvén, ott hala meg. **35** Az ezüstöt és az aranyat megadta ugyan Joákim a Faraónak, de az országot sarczoltatta meg, hogy megadhassa az ezüstöt a Faraó parancsolata szerint; a föld népe közül mindenkitől az ő értéke szerint hajtott be ezüstöt és aranyat, hogy Faraó-Nékónak adjja. **36** Joákim huszonöt esztendős volt, mikor uralkodni kezdett, és tizenegy esztendeig uralkodott Jeruzsálemben; az ő anyjának neve Zébuda, a Rúmabeli Pedája leánya. **37** És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt mind a szerint, a mint az ő atyái cselekedtek.

24 Joákim idejében jött fel Nabukodonozor, Babilónia királya, és Joákim szolgája lett három esztendeig, de azután elfordult és elpártolt tőle. **2** És ráküldé az Úr a Káldeusok seregeit, a Síriabeliek seregeit, a Moabiták seregeit és az Ammon fiainak seregeit, és rákuldte őket Júdára, hogy elveszessék őt az Úr beszéde szerint, a melyet szólott szolgái, a próféták által. **3** Csak az Úr beszéde szerint történt ez Júdán, hogy elvesse őt a maga orczája elől Manasse bűneiért, mind a szerint, a mint cselekedett vala; **4** És az ártatlan vérért is, a melyet kiontott, és hogy betöltötte volt Jeruzsálemet ártatlan vérrel; ezért nem akart az Úr megbocsátani néki. **5** Joákimnak egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, vajon nincsenek-é megírva a Júda királynak krónika-könyvében? **6** És elaluvék Joákim az ő atyáival, és az ő fia, Joákin uralkodék helyette, **7** És Égyiptom királya többé nem jött ki az ő földéből; mert Babilónia királya minden elvett, a mi csak az égyiptomi királyé volt, Égyiptom folyóvizétől az Eufrátes folyóvízeig. **8** Tizennyolc esztendős volt Joákin, mikor királyíly lett, és három hónapig uralkodott Jeruzsálemben. Az ő anyjának neve Nékhusta, a Jeruzsálembeli Elnatán leánya. **9** És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt mind a szerint, a mint az ő atya cselekedett volt. **10** Ebben az időben jöttek fel Nabukodonozornak, Babilónia királyának szolgái Jeruzsálem ellen, és szállták meg a várost. **11** Maga Nabukodonozor, Babilónia királya is feljött a város ellen, a melyet már az ő

szolgái megszálltak volt. **12** És kiment Joákin, a Júda királya Babilónia királyához az ő anyjával, szolgáival, hadnagyaival és udvariszolgáival együtt, de fogásra vetette őt Babilónia királya az ő uralkodásának nyolcadik esztendejében. **13** És elvitte onnét az Úr házának minden kincsét és a király házának kincsét, és összevagadt minden arany edényt, a melyet Salamon, az Izráel királya csináltatott volt az Úr templomában, a mint az Úr megmondotta volt. **14** És elhurczolta az egész Jeruzsálemet, összes fejedelmeit és minden vitézeit, tízezer foglyot, az összes mesterembereket és lakatosokat, úgy hogy a föld szegény népének kívül senki sem maradt ott. **15** És elhurczolta Joákint is Babilóniába, és a király anyját, és a király feleségeit és udvariszolgáit, és az ország erős vitézeit fogásba hurczolta Jeruzsálemből Babilóniába; **16** És az összes előkelő férfiakat, hétezeret, és a mesterembereket és a lakatosokat, ezeret, és az összes erős, harczra termett férfiakat fogva vitte Babilóniába Babilónia királya. **17** És Babilónia királya Mattaniát, nagybátyját, tette ő helyette királyílyá, és nevét Sédékiásra változtatta. **18** Huszonegy esztendős volt Sédékiás, mikor uralkodni kezdett, és tizenegy esztendeig uralkodott Jeruzsálemben; az ő anyjának neve Hamutál, a Libnából való Jeremiás leánya. **19** És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt mind a szerint, a mint Joákim cselekedett volt; **20** Mert az Úr haragja miatt történt ez így Jeruzsálemmel és Júdával, míg csak el nem vetette őket az ő orczája elől. Sédékiás azonban elpártolt Babilónia királyától.

25 És történt az ő uralkodásának kilenczedik esztendejében, a tizedik hónapban, és annak tizedik napján, hogy feljött Nabukodonozor, Babilónia királya minden ő seregével Jeruzsálem ellen, és táborba szállott ellene, és köröskörül ostromtoronykat építettek ellene. **2** És megszállva tartatott a város Sédékiás király tizenegyedik esztendejéig; **3** De a negyedik hónap kilenczedik napján akkora inség lett a városban, hogy nem volt mit enni a föld népének. **4** És betöretett a város, és a harcosok mind futni kezdtek előjel a kettős kőfal között levő kapu útján, a mely a király kertje mellett van; a Káldeusok pedig ott táboroztak a város körül. És a király is elfutott a pusztá útján. **5** De a Káldeusok hada úzöbe vette a királyt, és utolérte őt Jerihó mezején, és egész serege szétszóródott mellőle. **6** És elfogták a királyt, és elvitték őt Babilónia királyához Riblába, ahol ítéletet tartottak fölötté. **7** És Sédékiás fiait saját szeme láttára vágták le; Sédékiás szemeit pedig megvakították, és láncokba verve vitték el őt Babilóniába. **8** És az ötödik hónap hetedik napján – ez a Nabukodonozor, babilóniai

király uralkodásának tizenkilenczedik esztendeje – feljött Nabuzár-Adán, a vitézek hadnagya, Babilónia királyának szolgája Jeruzsálembe; 9 És felgyűjtotta az Úr házát és a király házát, és Jeruzsálem összes házait és mind a nagy palotákat felégette tüzzel. 10 És Jeruzsálem kőfalait köröskörül lerombolta a Káldeusok serege, a mely a vitézek hadnagyával volt. 11 A többi népet pedig, a mely a városban még megmaradt volt, és azokat, a kik Babilónia királyához hajlottak, és a többi népet mind elhurczolta Nabuzár-Adán, a vitézek hadnagya. 12 A föld népének csak a szegényéből hagyott ott a vitézek hadnagya szőlőmíveseket és szántó-vető embereket. 13 És a rézoszlopokat, a melyek az Úr házában voltak, és a mosdómedencék talpait és a réztengert, a mely az Úr házában volt, összetörték a Káldeusok, és azok rezét Babilóniába vitték. 14 Elvittek a fazekakat is, a lapatókat, a késeket, temjénezőket, és minden, szolgálatra rendelt, egyéb rézedényeket. 15 És elvitte a vitézek hadnagya a serpenyőket, a medencéket, a melyek közül némelyek aranyból, némelyek pedig ezüstből voltak, 16 A két rézoszlopot, a réztengert és a mosdómedencék talpait, a melyeket Salamon csinált volt az Úr házában; megmérhetetlen volt mindeneknek az edényeknek a reze. 17 Az egyik oszlop magassága tizennyolc sing volt, és egy rézgömb volt rajta és a gömb három sing magas volt, a gömbön köröskörül hálózat és gránátalmák mind érczből, és ugyanilyen volt a másik oszlop is a hálózattal együtt. 18 És elhurczolta a vitézek hadnagya Serája papot is, az első rendből és Sofóniás papot, a második rendből és a három ajtónállót, 19 És a városból elvitt egy főembert, ki a hadakozó férfiak előljáró hadnagya volt, és öt férfiút, a kik a király körül forgolódtak volt, a kik találtattak a városban, és a sereg hadnagyának íródeákját, a ki sereget gyűjt vala a föld népe közül, és hatvan férfiakat a föld népe közül, a kik ott találtattak a városban. 20 És vevé őket Nabuzár-Adán, a vitézek hadnagya, és elvitte Babilónia királyához Riblába, 21 És levágta őket Babilónia királya, és megölte Riblában a Hámát földjén. És így viteték el Júda az ő földjéről. 22 A Júda földjén megmaradt népnek pedig, a melyet meghagyott Nabukodonozor, Babilónia királya, Gedáliát, Ahikámnak, a Sáfán fiának fiát, rendelte tiszttartójul. 23 Mikor pedig meghallották a seregek hadnagyai mind, és az ő embereik, hogy Babilónia királya Gedáliát tette tiszttartójává, elmentek Gedáliához Mispába, Izmáel, a Nétániá fia, és Johanán, a Kareáh fia, és Serája, a nétofáti Táñhumet fia, és Jahazánia, Maakáti fia, ők és az ő embereik; 24 És megesküdött nézik Gedália és az ő embereiknek, és monda nézik: Ne féljetek a Káldeusoknak való szolgálattól. Maradjatok az országban,

és szolgáljatok Babilónia királyának, és jó dolgotok lesz. 25 A hetedik hónapban azonban elment Izmáel, Nétániának, az Elisáma fiának fia, aki királyi magból volt, és vele tíz férfiú, és megölték Gedáliát és meghalt; és a Zsidókat és a Káldeusokat, a kik ő vele voltak Mispában. 26 És felkelt az egész nép kicsinytől nagyig és a seregek hadnagyai, és elmentek Egyiptomba; mert felték a Káldeusoktól. 27 És lón a harminchetedik esztendőben, Joákinnak, a Júda királyának fogsága hurczoltatása után, a tizenkettédik hónap huszonhetedik napján, kivette Evil-Merodák, Babilónia királya, az ő uralkodásának első esztendejében Joákint, Júda királyát a fogházból; 28 És kegyesen beszélt vele, és feljebb tette az ő székét a többi királyok székeinek, a kik nála voltak Babilóniában; 29 És kicsérélte fogsága ruháit, és mindenkor nála volt étele életének minden idejében. 30 És mindenkor kijárt az ő része, a melyet a király adott néki napról-napra életének minden idejében.

1 Krónika

1 Ádám, Séth, Énós. 2 Kénán, Mahalálél, Járed. 3 Énókh, Methuséláh, Lámekh. 4 Noé, Sém, Khám és Jáfet. 5 Jáfetnek fiai: Gómer, Mágog, Madai, Javán, Thubál, Mésekh és Thirász. 6 A Gómer fiai pedig: Askhenáz, Rifáth és Tógármah. 7 Javánnak pedig fiai: Elisah, Thársis, Kitthim és Dodánim. 8 Khámnak fiai: Khús, Miczráim, Pút és Kanaán. 9 Khúsnak fiai: Széba, Hávila, Szábthah, Rahmáh és Szabthékah; Rahmáhnak pedig fiai: Séba és Dédán. 10 Khús nemzé Nímródot is; ez kezde hatalmassá lenni a földön. 11 Miczráim pedig nemzé Lúdimot, Anámimot, Lehábimot és Naftukhimot. 12 Pathruszimot és Kaszlukhimot, a kiktől a Filiszteusok származtak, és Kaftorimot. 13 Kanaán pedig nemzé Czídont, az ő elsőszülöttét és Khétet, 14 És Jebuzeust, Emorreust és Girkazeust. 15 Khivveust, Harkeust és Szineust. 16 Arvadeust, Czemareust és Hamatheust. 17 Sémnek fiai: Élám és Assur, Arpaksád, Lúd, Arám, Úcz, Húl, Gether és Mesek. 18 Arpaksád pedig nemzé Séláht és Séláh nemzé Hébert. 19 Hébernek is lett két fia, az egyiknek neve Péleg, mivelhogy az ő idejében osztatott el a föld; testvérenek neve pedig Joktán. 20 Joktán pedig nemzé Almodádot és Sélefet, Haczarmávethet és Jerákhot, 21 Hadórámot, Úzált és Diklát, 22 És Ebált, Abimáelt és Sébát, 23 Ofirt, Havilát és Jóbábot. Ezek mind Joktán fiai. 24 Sém, Arpaksád, Séláh. 25 Héber, Péleg, Réu. 26 Sérug, Nákhör, Tháré. 27 Abrám, ez az Ábrahám. 28 Ábrahám fiai: Izsák és Ismáel. 29 Ezeknek nemzetiségei pedig ezek: Ismáel elsőszülötte Nebájót és Kédar, Adbeél és Mibszárn. 30 Misma és Dúmah, Massza, Hadad és Théma. 31 Jétur, Náfis és Kedmah; ezek az Ismáel fiai. 32 Keturának pedig, az Ábrahám ágyasának fiai, kiket szüle, ezek: Zimrán, Joksán, Médán, Midián, Izbák és Suakh. És a Joksán fiai: Séba és Dédán. 33 És a Midián fiai: Éfah, Héfer, Hánok, Abida és Eldáh. Mindezek a Keturáh fiai. 34 Ábrahám pedig nemzé Izsákat; Izsák fiai pedig ezek: Ézsau és Izráel. 35 Ézsaulnak fiai: Elifáz, Réhuél, Jéhus, Jahlám és Korakh. 36 Elifáz fiai: Thémán, Omár, Czefi, Gahtám, Kenáz és Timna és Amálek. 37 Réhuél fiai: Nakhath, Zérakh, Samma és Mizza. 38 Széir fiai: Lótán és Sóbál, Czibhón, Haná, Disón, Eczer és Disán. 39 Lótán fiai pedig: Hóri és Hómám: Lótánnak huga pedig Timna. 40 Sóbál fiai: Alján és Mánakháth, Hébál, Sefi és Onám; Czibhón fiai pedig: Aja és Haná. 41 Haná fia: Disón, Disón fiai pedig: Hamrán és Esbán, Ithrán és Kherán. 42 Eczer fiai: Bilhán és Zahaván, Jakán. Disán fiai: Húcz és Arán. 43 Ezek pedig a királyok, a kik uralkodának Edom földén, mielőtt az Izráel fiai között király uralkodott volna:

Bela, Behor fia, az ő városának neve Dinhába vala. 44 Bela meghalván, uralkodék helyette Jóbáb, a Boczrából való Zerakh fia. 45 És hogy Jóbáb meghala, uralkodék helyette a Témán földéből való Khusám. 46 Meghala Khusám is, és uralkodék helyette Hadád, a Bédád fia, ki megveré a Midiánitákat a Moáb mezején; és az ő városának neve Hávit vala. 47 Hadád is, hogy meghala, uralkodék helyette a Masrekából való Szamlá. 48 Szamlá holta után uralkodék helyette Saul, a folyóvíz mellett való Rékhobóthból. 49 Saul is meghala, és uralkodék helyette Bánhál-Khanán, az Akhbór fia. 50 Bánhál-Khanán holta után uralkodék helyette Hadád; és az ő városának neve Páhi, feleségének pedig neve Mehétábel, ki Mézaháb leányának Matrédnak volt a leánya. 51 Hadád halála után Edom fejedelmei valának: Timná fejedelem, Halvá fejedelem, Jetéth fejedelem, 52 Oholibám fejedelem, Éla fejedelem és Pinon fejedelem, 53 Kenáz fejedelem, Témán fejedelem és Mibczár fejedelem, 54 Magdiél fejedelem és Hirám fejedelem. Ezek voltak Edom fejedelmei.

2 Ezek az Izráel fiai: Rúben, Simeon, Lévi, Júda, Issakhár és Zebulon; 2 Dán, József, Benjámin, Naftáli, Gád és Áser. 3 Júdának fiai: Hér, Ónán és Sela; e három születék néki a Kanaánita Súahnak leányától. De Hér, Júdának elsőszülött fia gonoz vala az Úr szemei előtt, és megölé őt az Úr. 4 Thámár pedig, az ő menye szülé néki Péreczet és Zerákhot. Júdának fiai mindenjában öten valának. 5 Pérecz fiai: Kheczrón és Khámul. 6 Zerák fiai pedig: Zimri és Ethán, Hémán, Kálkól és Dára; mindenestől öten. 7 Kármí fiai: Ákán, Izráelnek megrontója, mivel lopott a zsákmányból. 8 Ethán fia: Azária. 9 Kheczrón fiai, kik születetnek néki: Jérakhméel, Rám és Kélubai. 10 Rám nemzé Amminádábot, Amminádáb pedig nemzé Nakhsont, a Júda fiainak fejedelmét. 11 Nakhson nemzé Szálmát, Szálma pedig nemzé Boázt; 12 Boáz nemzé Obedet; Obed nemzé Isait; 13 Isai pedig nemzé Eliábot, az ő elsőszülöttét, és Abinádábot, másodikat, Simeát, harmadikat. 14 Netanéelt, negyediket, és Raddait, ötödiket. 15 Osemet, hatodikat és Dávidot, a hetedik fiát; 16 És nővéreiket, Séruját és Abigáilt. Sérujának pedig fiai voltak: Absai, Joáb és Asáel, e három. 17 Abigál szülé Amasát; Amasának atya pedig az Ismáel nemzetéből való Jéter vala. 18 Káleb pedig, a Kheczrón fia nemzett vala az ő Azuba nevű feleségétől és Jérióttól; és ezek az ő fiai: Jésér, Sobáb és Ardon. 19 Azuba meghala, és Káleb vevé magának feleségül Efratát, és ez szülé néki Húrt. 20 Húr nemzé Urit, Uri pedig nemzé Bésaléelt. 21 Azután beméne Kheczrón Mákirnak, Gileád

atyjának leányához; mert Ő ezt elvette vala hatvan esztendős korában, és szülé néki Ségubot. 22 Ségub pedig nemzé Jáirt, kinek huszonhárom városa vala a Gileád földén. 23 De Gesur és Árám elvették tőlük Jáir falvait, Kenáthot és mezővárosait, hatvan várost. Mindezek Mákirnak, a Gileád atyjának fiaié. 24 Minekutána pedig meghala Kheczrón Káleb-Efratában, akkor szülé néki Abija, a Kheczrón felesége, Ashúrt, Téko atyját. 25 Jérakhmélnek, a Kheczrón elsőszülöttének fiai voltak: Rám, az elsőszülött, Búna, Orem, Osem és Akhija. 26 Volt más felesége is Jérakhmélnek, Atára nevű; ez az Onám anyja. 27 Rámnak, Jérakhmél elsőszülöttének pedig fiai voltak: Maás, Jámin és Héker. 28 Onám fiai voltak: Sammai és Jáda; és Sammai fiai: Nádáb és Abisúr. 29 Abisúr feleségének neve Abihail, a ki szülé néki Akhbánt és Mólidot. 30 Nádáb fiai: Széled és Appaim: Széled magtalanul halt meg. 31 Appaim fia: Isi; Isi fia: Sésán; Sésán fia: Ahálai. 32 Jáda fiai, a ki Sammai testvére volt: Jéter és Jonathán: Jéter magtalanul halt meg. 33 Jonathán fiai: Pélet és Záza. Ezek voltak a Jérakhmél fiai. 34 Sésánnak nem voltak fiai, hanem csak leányai; de volt Sésánnak egy Égyiptombeli szolgája, Járha nevű. 35 És adá Sésán e Járha nevű szolgájának az Ő leányát feleségül, a ki szülé néki Athait. 36 Athai pedig nemzé Nátánt; Nátán nemzé Zabádot; 37 Zabád nemzé Eflált; Eflál nemzé Obedet; 38 Obed nemzé Jéhut; Jéhu nemzé Azáriát. 39 Azária nemzé Hélest; Héles nemzé Elását; 40 Elásá nemzé Sisémait; Sisémai nemzé Sallumot; 41 Sallum nemzé Jékámiát; Jékámia pedig nemzé Elisámát. 42 A Káleb fiai pedig, a ki Jérakhmél testvére vala: elsőszülötté Mésa; ez volt Zifnek és Marésa fiainak atyjok, Hebronnak atyja. 43 Hebron fiai: Kórah, Tappuah, Rékem és Séma. 44 Séma pedig nemzé Rahámot, a Jorkeám atyját; és Rékem nemzé Sammait, 45 A Sammai fia pedig: Máon; ez a Máon volt a Bethsúr atyja. 46 Efa pedig, a Káleb ágyastársa, szülé Háránt és Mósát és Gázezt; és Hárán nemzé Gázezt. 47 Jaddai fiai pedig: Régem, Jotám, Gésán, Pelet, Héfa és Saáf. 48 A Káleb ágyasa Maaka szülé Sébert és Tirhánát. 49 És szülé Saáfot, Madmanná atyját, Sevát, a Makbéna atyját és Gibea atyját; és Aksza a Káleb leánya vala. 50 Ezek voltak Káleb fiai, a ki Húrnak, az Efrata elsőszülöttének fia volt: Sobál, Kirját-Jeárim atyja. 51 Szálma, Bethlehem atyja; Háref, Bethgáder atyja. 52 Voltak pedig Sobálnak is, a Kirját-Jeárim atyjának fiai: Haroé, a fél Menuhót ura. 53 A Kirját-Jeárim háznépei: Jitrusok, Puteusok, Sumateusok, Misraiteusok; ezektől származának a Sorateusok és az Estaoliteusok. 54 Szálma fiai, Bethlehem és a Netofátbeliek, Atróth, Beth-Joáb, a Czórabeli Manahateusok fele. 55 És a Jábesben lakozó tudós emberek háznépei: a Tirateusok,

Simateusok, Sukateusok. Ezek a Kineusok, a kik Hámáttól, a Rékáb házának atyjától származtak.

3 Ezek a Dávid fiai, a kik Hebronban születének néki: elsőszülötte vala Amnon, a Jezréelből való Ahinoámtól; második vala Dániel, a Kármelből való Abigaitlól. 2 Harmadik Absolon, a ki Maakának, a Gessurbeli Talmai király leányának volt a fia; negyedik Adónia, Haggittól való. 3 Ötödik Sefátia, Abitáltól való; hatodik Jitréam, az Ő feleségétől, Eglától való. 4 E hat fia születék néki Hebronban, a hol hét esztendeig és hat hónapig uralkodott; Jeruzsálemben pedig harminczhárom esztendeig uralkodék. 5 Jeruzsálemben pedig ezek születének néki: Simea, Sóbáb, Nátán és Salamon, négyen, Bathsuától, az Ammiel leányától. 6 És Ibhár, Elisáma és Elifélet. 7 Nogah, Néfeg és Jáfia. 8 És Elisáma, Eljada és Elifélet, kilenczen. 9 Mindezek a Dávid fiai, az Ő ágyastársainak fiaiin kívül; és ezeknek a huga, Támár. 10 Salamonnak pedig fia volt Roboám; ennek fia Abija, ennek fia Asa, ennek fia Josafát. 11 Ennek fia Jórám, ennek fia Akházia, ennek fia Joás. 12 Ennek fia Amásia, ennek fia Azária; ennek fia Jótám. 13 Ennek fia Akház, ennek fia Ezékiás, ennek fia Manasse. 14 Ennek fia Amon, ennek fia Jósiá. 15 Jósiásnak pedig fiai: elsőszülötte Johanán, második Jójákim, harmadik Sédékiás, Sallum negyedik. 16 Jójákim fiai: az Ő fia Jékoniás, ennek fia Sédékiás. 17 Jékoniásnak fiai: Assír, ennek fia Saálthiel. 18 És Málkirám, Pedája, Sénasár, Jékámia, Hosáma és Nédábia. 19 Pedája fiai: Zerubábel és Simei. Zerubábel fiai: Mesullám, Hanánia; és az Ő hugok vala Selómit. 20 És Hásuba, Ohel, Berekia, Hasádia és Jusáb-Hésed, ezek ötönen. 21 Hanánia fiai: Pelátia és Jésaia; és Refája fiai és Arnám fiai, Obádia fiai, Sekánia fiai. 22 És Sekánia fiai: Semája. Semája fiai: Hattus, Jigeál, Báriah, Neárja és Sáfát, ezek hatan. 23 Neárja fiai: Eljohénai, Ezékiás és Azrikám, ezek hárman. 24 Eljohénai fiai: Hódajéva, Eliásib, Pelája, Akkub, Johanán, Delája és Anáni; ezek heten.

4 Júda fiai ezek: Pérecz, Kheczrón, Kármi, Húr és Sobál.

2 Reája pedig, a Sobál fia nemzé Jáchátot; Jáchát nemzé Ahumáit és Lahádot; ezek a Sorateusok háznépei. 3 Ezek Etám atyjától valók: Jezréel, Jisma, Jidbás; és az Ő hugoknak neve Haslelpóni. 4 Pénuel pedig Gedor atyja, és Ezer Húsa atyja. Ezek Efrata elsőszülöttének, Húrnak fiai, a ki Bethlehem atyja vala. 5 Ashúrnak pedig, a Téko atyjának volt két felesége, Heléa és Naára. 6 És Naára szülé néki Ahuzámot, Héfert, Teménit és Ahastárit. Ezek a Naára fiai. 7 Heléa fiai: Séret, Jésohár, Etnán és Kócz. 8 Kócz pedig nemzé Hánubot, Hásobébát és Ahárel háznépét, a ki Hárumnak fia

vala. 9 JÁBES pedig testvéreinél tiszteletreméltóbb vala, és azért nevezé őt az ő anyja JÁBESnek, mondván: Mivelhogy fájdalommal szülém őt. 10 ÉS JÁBES az Izráel Istenét hívá segítséggel, mondván: Ha engem megáldanál és az én határomat megszélesítenéd, és a te kezed én velem lenne, és engem minden veszedelemtől megoltalmaznál, hogy bút ne lássak! És megadá Isten néki, a mit kért vala. 11 KÉLUB pedig, a Súkh testvére, nemzé Méhirt; ez az ESTON atya. 12 ESTON nemzé Béth-Rafát, Paseákhot, Tehinnát, Ir-Náhás atyját. Ezek a Rékától való férfiak. 13 KÉNÁZ fiai: Othniel és Serája; Othniel fia: Hatát. 14 MEONÓTAI nemzé Ofrát; Serája pedig nemzé Joábot, a Gé-Harasimbeliek atyját, mert mesteremberek valának. 15 KÁLEB fiai, ki Jefunné fia vala: Iru, Ela és Naám; és Ela fiai; és KÉNÁZ. 16 JÉHALÉL fiai: Zif, Zifa, Tirja és Asárel. 17 EZRA fiai: Jéter, Méred, Efer és Jálón; és szülé Mirjámot, Sammait és Isbát, Estemóa atyját. 18 ENNEK felesége pedig, Jehudéja szülé Jéredet, a Gedor atyját és Hébert, a Szókó atyját, Jékuthielt, a Zánoah atyját; ezek Bithiának, a Faraó leányának fiai, a kit Méred elvett vala. 19 HÓDIA nevű feleségének pedig fiai, ki Nahamnak, Keila atyjának nővére vala: Hagármí és a Maakátbeli Estemóa. 20 SIMON fiai: Amnon, Rinna, Benhanán és Thilon. ISI fiai: Zohét és Benzohét. 21 JÚDA fíanak, Sélának fiai: Er, Léka atya, és Laáda, Marésa atya, és a gyapotszővők háznépe Béth-Asbeában; 22 ÉS JÓKIM és Kozeba lakosai, és Joás és Saráf, a kik Moáb urai voltak, és Jásubi, Léhem. De ezek már régi dolgok. 23 EZEK voltak a fazekasok, és Netaimbán és Gederában laktak. A királyyal laktak ott, az ő dolgáért. 24 SIMEON fiai: Némuel, Jámin, Járíb, Zérah, Saul; 25 Kinek fia Sallum, kinek fia Mibsám, kinek fia Misma. 26 MISMA fiai: Hammúel az ő fia, Zakkur az ő fia, Simi az ő fia; 27 SIMINEK tizenhat fia és hat leánya volt; de testvéreinek nem volt sok fia, s általában háznépök nem volt oly népes, mint Júda fiaié. 28 LAKOZNAK vala pedig Beersébában és Móladában és Haczar-Suálban. 29 BILHÁBAN, Eczemberben és Toládban, 30 BÉTUELben, Hormában és Czíklágban, 31 BETH-MARKABÓTban, Haczar-Szuszimban, Beth-Biriben és Saáraimban; ezek valának az ő városaik mindaddig, míg Dávid királytá lett. 32 FALUÍK pedig ezek: Etám, Ain, Rimmon, Tóken és Asán, öt város; 33 És mindazok a falvaik, a melyek e városok körül voltak Bálig; ezek valának lakóhelyeik és nemzetiségeik: 34 MESOBÁB, JÁMLEK és JÓSA, AMÁSIA fia. 35 ÉS JÓEL és JÉHU, a JÓSIBIA fia, ki SERÁJA fia, ki ASIEL fia vala; 36 ÉS ELJOÉNAI, JAÁKOBA, JÉSOHÁJA, ASÁJA, ADIEL, JESIMÉL és BENÁJA. 37 ZIZA, a SIFI fia, ki ALON fia, ki JEDÁJA fia, ki SIMRI fia, ki SEMÁJA fia. 38 EZEK a névszerint felsoroltak voltak a főemberek nemzetében, a kik igen elszaporodtak volt

atyjok házában, 39 AZÉRT elindulának Gedor felé, hogy a völgy keleti részére menjenek és ott barmaiknak legelőt keressenek. 40 Találának is zsíros és jó legeltető helyet (az a föld pedig tágas, nyugodmas és békességes), mert Khámból valók laktak ott azelőtt. 41 Elmenvén pedig e névszerint megnevezettek Ezékiásnak, a Júda királyának idejében, lerombolták sátoraikat, és a Maonitákat, a kiket ott találtak, kiirtották mind e mai napig, s helyükbe lettelepedének, mivel ott barmaik számára legelőhelyeket találtak. 42 És közülök, a Simeon fiai közül, némelyek elmenének a Seir hegycsúcsára, a kiknek előljáróik az ISI fiai, Pelátja, Nehárja, Refája és Uzriel voltak. 43 És valakik az Amálek nemzetéből megmaradtak vala, mind levágák azokat, és ott lettelepedének mind e mai napig.

5 RÚBBENNEK, Izráel elsőszülöttének fiai (mert ő volt az elsőszülött; mikor pedig megfertőztte az ő atyjának ágyasházát, az ő elsőszülöttiségi joga a József fiainak adaték, a ki Izráel fia vala, mindenáltal nem úgy hogy ők neveztessének származás szerint elsőszülöttüknek, 2 MERT JÚDA tekintélyesebb vala az ő testvérei között, és ő belőle való volt a fejedelem, hanem az elsőszülöttsegének haszná lón Józsefet): 3 EZEK RÚBBENNEK, Izráel elsőszülöttének fiai: Khánokh, Pallu, Kheczrón és Kármí. 4 JÓEL fiai: Semája ennek fia, Góg ennek fia, Simei ennek fia. 5 MíKA ennek fia, Reája ennek fia, Baál ennek fia. 6 BEÉRA ennek fia, a kit fogásába vitt Tiglát-Pilésér, az Assiriabeli király; ő a Rúbeniták fejedelme vala. 7 Testvérei pedig, családjaik, nemzetük megszámlálása szerint ezek valának: a fő Jéhiel és Zakariás, 8 Bela, Azáz fia, ki Séma fia, ki Jóel fia vala, ki Aróberben lakott Nébóig és Baál-Meonig. 9 Napkelet felé is lakik vala a pusztában való bemenetelig, az Eufrátes folyóvíztől fogva; mert az ő barmai Gileád földén igen elszaporodtak. 10 SAUL királynak idejében pedig támasztának hadat a Hágárénusok ellen, és elhullának azok az ő kezeik által, és lakának azoknak sátoraiiban, Gileádnak napkelet felé való egész részében. 11 A GÁD fiai pedig velük szemben a Básán földén laktak Szalkáig. 12 JÓEL vala előljárójok, Sáfám második az után; Johánai és Sáfát Básánban. 13 És testvérek, családjaik szerint ezek: Mikáel, Mésullám, Séba, Jórai, Jaékán, Zia és Éber, heten. 14 EZEK az Abihail fiai, ki Húri fia, ki Jároáh fia, ki Gileád fia, ki Mikáel fia, ki Jézisai fia, ki Jahadó fia, ki Búz fia. 15 ÉS AHI, a Gúni fíanak, Abdielnek a fia volt a család feje. 16 EZEK Gileádban, Básánban és az ezekhez tartozó mezővárosokban laktak, és Sáronnak minden legelőjén, határaikig. 17 KIK mindenjában megszámláltatának Jótámnak, a Júda királyának idejében,

és Jeroboámnak, az Izráel királyának idejében. 18 A Rúben fiai közül és a Gáditák közül és a Manasse félhemzetsége közül erős paizo- és fegyverhordozó férfiak, kézivesek és a hadakozásban jártasok, negyvennégyezer hétszázhatarban harczra kész férfiak; 19 Hadakozának a Hágárénusok ellen, Jétür, Náfis és Nódáb ellen. 20 És győzedelmesek levének azokon, és kezekbe adatának a Hágárénusok és mindenek, a kik ezekkel valának; mert az Istenhez kiáltának harcz közben, és Ő meghallgatja őket, mert Ő benne bíztak. 21 És elvívék az Ő barmaikat, ötvenezer tevét, kétszázötvenezet juhot, kétezer szamarat és százezer embert. 22 A seb miatt pedig sokan elhullálnak; mert Istenről vala az a harcz; és azok helyén lakának a fogsságig. 23 A Manasse nemzetége felének fiai pedig azon a földön laktak, a mely Básántól Baál-Hermonig, Szenirig és Hermon hegycsúcsig terjedt, mert igen megsokasodtak vala. 24 És ezek voltak az Ő atyjok háznépének fejedelemei: Efer, Isi, Eliel, Azriel, Irmája, Hodávia és Jahdiel, igen erős férfiak, híres férfiak, a kik az Ő atyjok háznépe között fők voltak. 25 Vétközének pedig az Ő atyjoknak Istene ellen; mert a föld lakóinak bálványisteneivel paráználkodónak, a kiket az Isten szemök elől elpusztított. 26 Felindítá azért az Izráel Istene Pulnak, az Assiriabeli királynak szívét és Tigrát-Pilésernek, az asszírai királynak szívét, és fogva elvívja őket, a Rúbenitákat, a Gáditákat és a Manasse félhemzetségét is; és elvívja őket Haláhba és Háborba, Hárába és a Gózán folyóvízéhez minden mai napig.

6 Lévi fiai: Gerson, Kéhát és Mérári. 2 Kéhát fiai pedig: Amrám, Ishár, Hebron és Uzziel. 3 Amrám gyermekei: Áron, Mózes és Miriám; Áron fiai pedig: Nádáb, Abihu, Eleázár és Ithamár. 4 Eleázár nemzé Fineást, Fineás nemzé Abisuát; 5 Abisua pedig nemzé Bukkit, Bukki nemzé Uzzit; 6 Uzzi nemzé Zeráhiát, Zeráhia nemzé Mérajótot; 7 Mérájót nemzé Amáriát, Amária nemzé Ahitúbot; 8 Ahitúb nemzé Sádókot; Sádók nemzé Ahimáhást; 9 Ahimáhás nemzé Azáriát, Azária nemzé Jóhanánt; 10 Jóhanán nemzé Azáriát, ez volt a pap abban a házban, a melyet Salamon Jeruzsálemben épített vala. 11 Azária nemzé Amáriát; Amária nemzé Ahitúbot; 12 Ahitúb nemzé Sádókot, Sádók nemzé Sallumot; 13 Sallum nemzé Hilkiát; Hilkiá nemzé Azáriát; 14 Azária nemzé Séráját, Sérája nemzé Jéhozadádot; 15 Jéhozadák pedig fogságba mené, mikor az Úr Júdát és Jeruzsálemet fogságba viteté Nabukodonozor által. 16 Lévi fiai: Gerson, Kéhát és Mérári. 17 Ezek a Gerson fiaiak nevei: Libni és Simhi. 18 Kéhát fiai: Amrám, Jiczhár, Khebron és Huzziel. 19 Mérári fiai: Makhlí és Musi. Ezek a Lévi

háznépei az Ő nemzetiségeik szerint. 20 Gersonnak fiai: Ligni az Ő fia, Jáchát ennek fia, Zima ennek fia. 21 Jóah ennek fia, Iddó ennek fia, Zérah ennek fia és Jéáthrai ennek fia. 22 Kéhát fiai: Amminádáb az Ő fia, Kórákh ennek fia és Asszir ennek fia; 23 Elkána ennek fia, Ebiásáf ennek fia és Asszir ennek fia. 24 Tákhát ennek fia, Uriel ennek fia, Uzzia ennek fia és Saul ennek fia. 25 Elkána fiai: Amásai és Ahimót, 26 Elkána. Elkána fia: Sófai az Ő fia és Náhát ennek fia. 27 Eliáb ennek fia, Jérohám ennek fia, Elkána ennek fia. 28 Sámuél fiai pedig: az elsőszülött Vásni, a második Abija. 29 Mérári fiai: Mahli, Libni ennek fia; Simhi ennek fia és Uzza ennek fia. 30 Simea ennek fia, Haggija ennek fia és Asája ennek fia. 31 Ezek azok, a kiket Dávid állított be az Úr házában az énekléshez, mikor az Isten ládája elhelyeztetett. 32 És a míg Salamon felépíté az Úr házát Jeruzsálemben, addig a gyülekezet sátra előtt szolgáltak énekléssel és állottak szolgálatban, kiki az Ő rendje szerint. 33 Ezek pedig a kik szolgáltak, és az Ő fiaiak: a Kéhátiták fiai közül Hémán főnekiő, Jóel fia, ki Sámuél fia. 34 Ki Elkána fia, ki Jérohám fia, ki Eliél fia, ki Thóá fia. 35 Ki Czúf fia, ki Elkána fia, ki Mahát fia, ki Amásai fia. 36 Ki Elkána fia, ki Jóél fia, ki Azárja fia, ki Sáfánia fia. 37 Ki Tákhát fia, ki Asszir fia, ki Ebiásáf fia, ki Kórákh fia. 38 Ki Jiczhár fia, ki Kéhát fia, ki Lévi fia, ki Izráel fia. 39 És ennek testvére, Asáf, a ki jobbkeze felől áll vala; Asáf, a Berekiás fia, ki Simea fia vala. 40 Ki Mikáel fia, ki Bahásia fia, ki Melkiá fia. 41 Ki Ethni fia, ki Zérah fia, ki Adája fia. 42 Ki Etán fia, ki Zimma fia, ki Simhi fia. 43 Ki Jákab fia, ki Gerson fia, ki Lévi fia. 44 Továbbá a Mérári fiai, a kik azokkal atyaik valának, balkéz felől állnak vala; Etán, Kisi fia, ki Abdi fia, ki Malluk fia. 45 Ki Kasábja fia, ki Amásia fia, ki Hilkia fia. 46 Ki Amsi fia, ki Báni fia, ki Sémer fia. 47 Ki Makhlí fia, ki Musi fia, ki Mérári fia, ki Lévi fia. 48 És testvérek, a Léviták rendeltetnek vala az Isten háza hajlékának egyéb szolgálatjára. 49 Áron pedig és az Ő fiai az egészen megégetendő áldozatnak oltára mellé, és a füstölkő oltá mellé, a szentek-szentjének szolgálatja mellé, és az Izráel megszentelésére rendeltetének minden szerint, a mint Mózes, az Isten szolgája megparancsolta volt. 50 Áron fiai pedig ezek: Eleázár, az Ő fia, ennek fia Fineás, ennek fia Abisua. 51 Ennek fia Bukki, ennek fia Uzzi, ennek fia Zerája. 52 Ennek fia Merájót, ennek fia Amárija, ennek fia Akhitúb. 53 Ennek fia Sádók, ennek fia Akhimás. 54 És az Áron fiaiak, a Kéhátiták nemzetéből, ezek a lakhelyeik, letelepedésük szerint az Ő vidékükön, mert ez jutott volt nékik sors által. 55 Ők kapták Hebront, a Júda földében és a körülte való legelőket. 56 De e város földjeit és annak faluit Kálebnak, a Jefunné fiaának adák. 57 Az Áron fiaiak azért a Júda városai

közül adák a menedékvárosokat, Hebront, Libnát és legelőit, Jatthirt és Esthemoát és ezeknek legelőit, **58** És Hilent és annak legelőit, és Débirt és annak legelőit, **59** Asánt és annak legelőit, és Béth-Semest és annak legelőit. **60** A Benjámin nemzetsegéből: Gébát és annak legelőit, Allémetet és annak legelőit, Anatót várost is és annak legelőit. Ezeknek az ő nemzetsegégek szerint tizenhárom városuk volt. **61** A Kéhát többi fiainak pedig az egy nemzetsegének családjaitól, és a felnemzetsegéből, a Manasse nemzetsegének felétől, sors által tíz várost adtak. **62** Míg a Gerson fiainak meg az ő nemzetsegök szerint az Izsakhár nemzetsegéből, az Áser nemzetsegéből, a Naftali nemzetsegéből és a Manasse nemzetsegéből Básánban adtak tizenhárom várost. **63** A Mérári fiainak az ő nemzetsegök szerint a Rúben nemzetsegéből, a Gád nemzetsegéből és a Zebulon nemzetsegéből sors által tizenkét várost. **64** Adának tehát az Izráel fiai a Lévitáknak városokat, azoknak legelőivel együtt. **65** Sors által adták a Júda nemzetsegéből, a Simeon nemzetsegéből és a Benjámin nemzetsegéből ezeket a névszerint megnevezett városokat. **66** Azoknak, a kik a Kéhát fiainak családjából valók voltak, és a határukban levő városok az Efraim nemzetsegéből valának: **67** Azoknak adák a menedékvárosokat, Sikemet és annak legelőit az Efraim hegynél, Gézert és annak legelőit. **68** És Jokmeámot és annak legelőit, Bethoront és annak legelőit. **69** Ajalont és annak legelőit; Gáthrimmont is és annak legelőit. **70** A Manasse nemzetsegének feléből Anert és annak legelőit, Bileámot és annak legelőit, a Kéhát többi fiainak családjai részére. **71** A Gerson fiainak pedig a Manasse felnemzetsegéből Gólánt Básánban és annak legelőit, és Astarót és annak legelőit: **72** Az Izsakhár nemzetsegéből adák Kédest és annak legelőit; Dobrátot és annak legelőit. **73** Rámótöt és annak legelőit, Anémet és annak legelőit. **74** Az Áser nemzetsegéből Másált és annak legelőit, és Abdont és annak legelőit. **75** Hukókot és annak legelőit; Réhobot és annak legelőit. **76** A Naftali nemzetsegéből Kédest Galileában és annak legelőit; Hammont és annak legelőit; és Kirjáthaimot és annak legelőit. **77** A Mérári többi fiainak a Zebulon nemzetsegéből Rímmont és annak legelőit, és Thábort és annak legelőit. **78** A Jordánon túl Jérihó ellenében a Jordánnak napkelet felől való részében a Rúben nemzetsegéből Bésert a pusztában és annak legelőit; Jahását és annak legelőit. **79** Kedemötöt és annak legelőit; Mefáátot és annak legelőit. **80** A Gád nemzetsegéből Rámótöt Gileádban és annak legelőit; Mahanaimot és annak legelőit. **81** Hesbont és annak legelőit; Jaázert és annak legelőit.

7 Izsakhár fiai: Thóla, Pua, Jásub és Simron, négyen. **2** Thóla fiai pedig: Uzzi, Réfája, Jériel, Jakhmai, Jibsám és Sámuél, kik fejedelmek valának az ő atyaiaknak családjaiban. A Thóla fiai erős hadakozók voltak nemzetsegökben, kiknek száma Dávid király idejében huszonkétezerhatszáz vala. **3** Uzzi fiai: Izráhja; és az Izráhja fiai: Mikael, Obádia, Joel, Issia, öten, a kik mind főemberek valának. **4** És közöttük nemzetsegéik és családjaik szerint harminczatezer hadakozó férfi volt, mert sok feleségök volt és sok fiuk is. **5** Ezeknek testvéreik is, Izsakhárnak egész nemzetsegéje szerint erős hadakozó férfiak valának, nyolczvanhétezeren szám szerint mindenestől. **6** Benjámin fiai: Bela, Béker és Jediáel, hárman. **7** Bela fiai: Esbon, Uzzi, Uzziel, Jérímót és Hiri, öt főember az ő nemzetsegökben, erős hadakozó férfiak, a kik megszámláltatván, huszonkétezerharminczenygyen valának. **8** Béker fiai: Zémira, Joás, Eliézer, Eljoénai, Omri, Jeremót, Abija, Anatót és Alémet; ezek mindenjáran Béker fiai. **9** Azok megszámláltatván nemzetsegéik szerint, családjuk fejei és az erős hadakozó férfiak húszezerkétszázan valának. **10** Továbbá Jediáel fia: Bilhán; Bilhán fiai: Jéus, Benjámin, Éhud, Kénaána, Zetán, Társis és Ahisahár. **11** Ezek mind Jediáel fiai, családfők, erős hadakozó férfiak, a kik tizenhétezerkétszázan lehetnek vala ki a viadralra. **12** Ir fiai: Suppim és Khuppim; Húsim Ahernek fia. **13** Naftali fiai: Jakhcziel, Gúni, Jéczer, Sallum, a Bilha fiai. **14** Manasse fiai: Aszriel, kit szüle az ő felesége. Az ő ágyastársa pedig, a Siriabeli asszony szülé Mákir, a Gileád atyját. **15** Mákir pedig vevé feleségül Khuppimnak és Suppimnak hugát, kinek neve Maáka. A másiknak neve Czélofhád. Czélofhádnak leányai voltak. **16** Maáka, a Mákir felesége szüle fiat, a kit neve Péresnek; annak pedig öccscsét Sérésnek. Ennek fiai: Ulám és Rékem. **17** Ulám fia: Bédán. Ezek a Gileád fiai, ki Mákir fia volt, ki Manasse fia volt. **18** Az ő huga, Moléket pedig szülé Ishidot, Abiézert és Makhlát. **19** Semidának fiai voltak: Ahián, Sekem, Likhi és Aniám. **20** Efraim fiai pedig: Sútélahk, kinek fia Béred, ennek fia Táhát, ennek fia Elhada, ennek fia Táhát. **21** Ennek fia Zábád, ennek fia Sútélahk, Ezer és Elhád. És megölék ezeket a Gáthbeliek, a földnek lakosai; mert alámentek vala, hogy barmaikat elhajtsák. **22** Efraim azért, az ő atyjok sokáig siratá őket, a kihez elmennek vala az ő atyjafiai, és őt vigasztalják vala. **23** Beméne azért az ő feleségéhez, ki fogada méhében, és szüle fiat, és nevezé Bériának, mivelhogy szerencsétlenség történt az ő házában. **24** Leánya pedig Seéra vala, a ki alsó és felső Bethoront és Uzen-Seérát építé. **25** Réfah is az ő fia és Resef; ennek fia Théla, ennek fia Táhán. **26** Ennek fia Laadán, ennek fia Ammihud, ennek fia Elisáma.

27 Ennek fia Nún, ennek fia Józsué. **28** Ezeknek birtokuk és lakóhelyük vala: Béthel és annak mezővárosai; napkeletere Naarán, napenyészetre Gézer és ennek mezővárosai, Sikem és ennek mezővárosai, szinte Gázáig és az ehhez tartozó mezővárosokig; **29** És a Manasse fiai mellett: Béth-Seán és ennek mezővárosai, Thaanák és ennek mezővárosai, Megiddó és ennek mezővárosai, Dór és ennek mezővárosai. Ezekben laktak az Izráel fiának, Jázsefnek fiai. **30** Áser fiai: Jimnah, Jisvah, Jisvi, Beriha és Szerakh, az ő hugok. **31** Beriha fiai: Khéber és Malkhiel, a ki Birzavít atya volt. **32** Khéber pedig nemzé Jaflétet, Sómert, Hótámot és Suát, az ő hugokat. **33** Jaflét fiai: Pásák, Bimhál, Asvát; ezek Jaflét fiai. **34** Sómer fiai: Ahi és Róhega, Jehubba és Arám. **35** Testvérének, Hélemnek fia vala: Sófákh, Jimna, Séles és Amál. **36** Sófákh fiai: Suákh, Harnéfer, Suál, Béri és Imra. **37** Bésér, Hód, Samma, Silsa, Itrán és Beéra. **38** Jéter fiai: Jéfunné, Pispa és Ara. **39** Ulla fiai: Ara, Hanniel és Risja. **40** Ezek mind Áser fiai, családfők, válogatott harcosok, a fejedelmek fejei; és megszámláltatván az ő nemzetsegök rendje szerint, huszonhatezer harczra képes férfi volt.

8 Benjámin pedig nemzé Belát, az ő elsőszülöttét, másodikat Asbélét, harmadikat Akhráhot, **2** Negyediket Nohát, és Ráját ötödiket. **3** (Belának fiai voltak: Adár, Géra és Abihúd, **4** Abisua, Naamán, Ahóah.) **5** Gérát, Seufút és Hurámot. **6** Ezek az Ehud fiai: (Ezek voltak főemberek a Géba városában lakó nemzetseg között, kiket fogsgába vittek Manahátból. **7** Nevezetesen Naamánt és Ahiját és Gérát vitték fogsgába): nemzé pedig Uzzát és Akhíhúdot. **8** Saharáim pedig nemzé a Moáb mezején, mineket általán elutasítva feleségeit, Husimot és Baarát; **9** Nemzé Hódes nevű feleségétől Jobábot és Sibját, Mésát és Malkámot, **10** Jéust is, Sokját és Mirmát. Ezek az ő fiai; főemberek az ő nemzetsegökben. **11** Husimtól nemzé Abitíbot és Elpaált. **12** Elpaál fiai: Eber, Miseám és Sémer; ez építé Onót és Lódot és ennek mezővárosait. **13** Béria, Séma, (ezek voltak fők az Ajalonban lakozó nemzetsegék között, és ezek üzték vala el Gáthnak lakóit), **14** Ahio, Sasák, Jeremót, **15** Zebádia, Arád, Ader. **16** Mikael, Ispa, Jóha, Béria fiai. **17** Zebádia, Mésullám, Hizki, Héber. **18** Isméri, Izlia és Jobáb; Elpaál fiai. **19** Jákim, Zikri, Zabdi, **20** Eliénai, Silletai, Eliel, **21** Adája, Berája és Simrát, Simhi fiai. **22** Jispán, Eber, Eliel, **23** Abdón, Zikri, Hanán, **24** Hanánja, Elám, Anatótija, **25** Ifdéja, Pénuel, Sasák fiai, **26** Samsérai, Sehárra, Atália. **27** Jaarésia, Elia, és Zikri, Jéróhám fiai. **28** Ezek voltak a családfők az ő nemzetsegök szerint, főemberek és ezek laktak Jeruzsálemben. **29** Gibeonban pedig laktak Gibeonnak atya; az ő feleségének neve Maaka vala. **30** És

az ő elsőszülötté Abdon, azután Súr, Kis, Baál, Nádáb; **31** Gedor, Ahio és Zéker, **32** És Miklót, a ki nemzé Simámot. Ezek is testvéreiknek átellenében, Jeruzsálemben laktak testvéreikkel. **33** Nér pedig nemzé Kist; Kis nemzé Sault, Saul nemzé Jonathánt, Malkisuát, Abinádábot és Esbaált. **34** Jonathán fia: Méribbaál; Méribbaál nemzé Mikát. **35** Mika fiai: Pitón, Mélek, Tárea és Akház. **36** Akház nemzé Jehoádát. Jehoáda pedig nemzé Alémetet és Azmávetet és Zimrit; Zimri nemzé Mósát; **37** Mósá pedig Binát; ennek fia Ráfa, ennek fia Elása, ennek fia Asel. **38** Továbbá Asehnek hat fia volt, kiknek ezek neveik: Azrikám, Bókru, Ismáel, Seárja, Obádia és Hanán; ezek mind Asel fiai. **39** Az ő testvéreinek Eseknek fiai ezek: Ulám az ő elsőszülötté, Jéus második és Elifélet harmadik. **40** És az Ulám fiai erős hadakozó férfiak, kékűvesek voltak, s gyermekük és unokáik százötvenre szaporodtak. Mindezek a Benjámin fiai közül valók voltak.

9 Az egész Izráel megszámláltatván nemzetsegéik szerint, beirattak az Izráel és Júda királyainak könyvébe, a kik gonoszságukért Babilóniába vitetének. **2** A legelső lakosok az ő jószaágai s városaikban, ezek: Izráeliták, papok, Léviták és Nétineusok. **3** Mert Jeruzsálemben laktak a Júda fiai közül s Benjámin fiai közül, Efraim és Manasse fiai közül valók: **4** Utái, Ammihud fia, ki Omri fia, ki Imri fia, ki Báni fia, a Pérecz fiai közül való, ki Júda fia vala. **5** A Silóniták közül, Asája, ki elsőszülött vala s ennek fiai. **6** A Zérah fiai közül: Jéuel és az ő atyafiai, hatszázkilenczvenen. **7** A Benjámin fiai közül: Sallu, Mésullám fia, ki Hodávia fia, ki Hasénuia fia. **8** Ibnéja, Jéróhám fia, és Ela, Uzzi fia, ki Mikri fia, és Mésullám, Sáfája fia, ki Reuel fia, ki Ibnija fia vala. **9** Testvérek, nemzetsegéik szerint, kilencszázötvenhatan valának; ezek mind családfők voltak az ő atyjok háznépe szerint. **10** A papok közül is: Jedája, Jéhojárib és Jákin. **11** Azária, Hilcia fia, ki Mésullám fia, ki Sádók fia, ki Mérájot fia, ki Ahitubnak, az Isten háza főgondviselőjének fia vala. **12** És Adája Jéróhám fia, ki Pashúr fia, ki Málkjája fia; Maasai, Adiel fia, ki Jahzéra fia, ki Mésullám fia, ki Mésillémit fia, ki Immer fia. **13** Ezeknek atyjokfiai az ő családjaiknak fejei, ezerhetszázhatvanan valának, buzgók az Isten háza dolgának munkájában. **14** A Léviták közül Semája, Hásüb fia, ki Azrikám fia, ki Hasábia fia, a Mérári fiai közül. **15** Bakbakkár, Héres és Galál, és Mattánia, a Mika fia, ki Zikri fia, ki Asáf fia vala. **16** Obádia, a Semája fia, Galál fia, ki Jéduton fia, és Bérékia, Asa fia, ki Elkána fia, a ki Nétofáti faluiban lakik vala. **17** És az ajtónállók: Sallum, Akkúb, Talmon, Ahimán és ezek testvérei; Sallum pedig fő vala. **18** (És ennek minden ideig a királykapun van helye napkelet

felől.) Ezek az ajtónállók a Léviták rendje szerint. 19 Sallum pedig a Kóré fia, ki Ebiásáf fia, ki Kórakh fia, és ennek rokonságai a Kórakhíták családjából a szolgálat munkájában a hajlék ajtajának őrizői valának, mint az ő atyái az Úr seregében őrizték vala a bejáratot, 20 Mikor Fineás, az Eleázár fia volt egykor az ő előjárójuk, kivel az Úr vala. 21 Zakariás, a Meselémia fia, a gyülekezet sátorába való bejárat őrizője. 22 Ezek mind választott ajtónállók voltak, kétszázitizenketten; kik az ő faluikban, nemzetsegök szerint, megszámláltattak volt; kiket Dávid rendelt és Sámuel próféta az ő tisztökbe. 23 Ők és fiaik őrizik vala renddel az Úr házának, a sátornak kapuit. 24 Négyfelé valának az őrizők: napkeletre, napnyugatra, északra és délről. 25 És ezeknek atyjokfai az ő faluikban valának, de minden hetednap amazokhoz felmenének Jeruzsálembe bizonyos ideig. 26 De a kapunállók négy főemberének állandó megbizatásuk volt. Ezek a Léviták őrizik vala a kamarákat és az Isten házának kincseit. 27 És az Úrnak háza körül hálnak vala, mivelhogy az őrzés az ő tisztök volt, és minden reggel ők nyitják vala meg az ajtókat. 28 És ő közülök némelyek a szolgálati edényekre viselnek vala gondot; mert mind a kivitelnél, mind a visszavitelhén számon veszik vala azokat. 29 Ugyanazok közül választattak vala némelyek másfélé edénynek, a szenthely minden eszközeinek, a lisztnak, bornak, olajnak, tömjénnak és fűszereknek gondviselésére. 30 A papok fiai közül valók csinálják vala fűszerekből a drágakenetet is. 31 Továbbá Mattitja, a Léviták közül való (ki elsőszülött a Kórakhíták közül való Sallumnak), a serpenyőkre visel vala gondot. 32 A Kéhátiták fiai és azok atyjokfai közül rendeltettek volt a szent kenyérnek gondviselésére, hogy minden szombaton megkészítsék azt. 33 Ezek közül valók valának az éneklők is, a Léviták közül a családfők, a kik szabadosok valának egyéb tisztétől az ő kamarájokban; mert éjjel és nappal szolgálattal tartoznak vala. 34 Ezek a Léviták között családfők nemzetsegök szerint, főemberek, és ezek Jeruzsálemben laktak. 35 Gibeonban pedig laktak a Gibeon atya, Jéhiel, és az ő feleségének neve Maaka. 36 Az ő elsőszülött fia Abdon, azután Súr, Kis, Baál, Nér és Nádáb. 37 Gedor, Ahió, Zékária és Miklót. 38 Miklót pedig nemzé Simámot. Ezek is az ő atyjokfai átellenében laktak Jeruzsálemben az ő testvéreikkel. 39 Nér nemzé Kist, Kis nemzé Sault, Saul pedig nemzé Jonathánt, Málkisuát, Abinádábot és Esbaált. 40 Jonathán fia Méribbaál; és Méribbaál nemzé Mikát. 41 Mika fiai: Piton, Mélek és Táráea. 42 Akház pedig nemzé Jahrát, Jahra nemzé Alémetet, Azmávetet, Zimrit, Zimri pedig nemzé Mósát. 43 Mósa nemzé Bineát, ennek fia Réfája, ennek fia Elása, ennek fia Ásel. 44

Áselnek hat fia volt, kiknek neveik: Azrikám, Bókru, Ismáel, Seárja, Obádia és Hanán; ezek Ásel fiai.

10 A Filiszteusok pedig hadakoznak vala az Izráellel, és megfutamodék Izráel népe a Filiszteusok előtt, és néhányan a sebek miatt el is hullának a Gilboa hegyén. 2 Elérék pedig a Filiszteusok Sault és az ő fiait, és megölék a Filiszteusok Jonathánt, Abinádábot és Malkisuát, a Saul fiait. 3 És a viadalt igen heves volt Saul körül, és rátalálván a kézivesek, nyilakkal megsebesíték őt. 4 És monda Saul az ő fegyverhordozójának: Vond ki fegyveredet, és verj által engem vele, mert metalán eljőnek e körülmetéletlenek, és meggyaláznak engemet. De fegyverhordozója nem akará, mert igen fél vala. Ragadá azért Saul a fegyvert, és belé bocsátókozék. 5 Látván pedig az ő fegyverhordozója, hogy Saul immár meghalt, ő is a fegyverbe bocsátókozék, és meghala. 6 Meghala azért Saul és az ő három fia, és egész háznépe is egyetemben meghala. 7 Mikor pedig meglátták Izráelnek minden férfiai, a kik a völgyben valának, hogy ők megfutamodtak, és hogy Saul és az ő fiai megholtak: pusztán hagyák városaikat és elfutának. Akkor eljövénék a Filiszteusok, és azokba beszállanak. 8 Lón pedig másodnap, eljövénék a Filiszteusok, hogy a holtakat kifosszák, és megtalálják Sault és az ő fiait, halva feküdvén a Gilboa hegyén. 9 És kifoszták őt, és elvezék fejét és az ő fegyvereit, és elküldék a Filiszteusok minden tartományába köröskörül, hogy hírül adják bálványainknak és a népnek. 10 Az ő fegyvereit isteneik házába helyezék el, fejét pedig Dágon templomában akasztották fel. 11 Mikor pedig meghallotta az egész Jábesgileád, hogy mit cselekedtek a Filiszteusok Saullal: 12 Feltámadának mindenjáran az erős férfiak, és elvívék Saulnak és az ő fainak testét; és Jábesbe vivén, eltemeték azoknak csontjaikat a tölgyfa alatt Jábesben, és bőjtölének hetednapig. 13 Meghala azért Saul az ő gonoszsága miatt, mivel vétkezett az Úr ellen, az Úrnak igéje ellen, melyet nem őrzött meg, sőt az ördöngöst is megkereste, hogy megkérdezze; 14 És nem az Urat kérdé. Ezért elveszti őt, és adá az ő országát Dávidnak, az Isai fiának.

11 És gyűlének az Izráeliták mindenjáran Dávidhoz Hebronba, mondván: Íme mi a te csontod és a te tested vagyunk; 2 Ezelőtt is, még mikor Saul volt a király, te voltál az, a ki az Izráelt ki- és bevezetéd, és ezt mondotta a te Urad Istened néked: Te legelteted az én népemet, az Izráelt, és te leszel vezér az én népemen, az Izráelen. 3 Elmenének azért mindenjáran az Izráel vénei a királyhoz Hebronba, és szövetséget tőn Dávid velük Hebronban az Úr előtt; és

királylyá kenték Dávidot Izráel felett, az Úrnak Sámuel által való beszéde szerint. 4 Elméne akkor Dávid és az egész Izráel Jeruzsálembe; ez Jebus (ott a Jebuzeusok voltak a föld lakosai). 5 És mondának Jebus lakói Dávidnak: Ide be nem jössz! De megvevé Dávid a Sion várát; ez a Dávid városa; 6 Mert ezt mondotta vala Dávid: A ki legelőször egy Jebuzeust levág, előljáró és vezér legyen. Felméne azért legelőször Joáb, a Séruga fia; és lőn előljáróvá. 7 Azután lakék Dávid a várban, azért nevezék azt Dávid városának. 8 És megépíté Dávid a várost Millótól fogva egészen körül; Joáb pedig megépíté a városnak maradékát. 9 És folytonosan emelkedék Dávid; mert a Seregek Ura vala ő vele. 10 Ezek pedig a hősök előljárói, a kik Dávid mellett valának, a kik erősen forgolódának vele az ő királyságáért egész Izráellel, hogy királylyá válaszszák őt Izráel felett, az Úr beszéde szerint. 11 Ezek számszerint a hősök, a kik Dávid körül valának: Jásobeám, Hakhmoni fia, a harmincznak előljárója; ez emelte vala fel az ő kopóját háromszáz ellen, a kiket egyszerre megsebesíté. 12 Ezután Eleázár, az Ahóhita Dódó fia; a ki a három hős közül egy vala. 13 Ő vala Dáviddal Pasdamiimban, a hová összegyűlének a Filiszteusok viadalra. Egy darab föld árpával vala tele, és a nép elmenekült a Filiszteusok elől. 14 De ők megállának ott annak a darab földnek a közepén, és megtartották azt, és megverék a Filiszteusokat, és az Úr megszabadítá őket nagy szabadítással. 15 Továbbá, mikor alámentek hárman a harmincz főember közül Dávidhoz, a kősziklához, az Adullám barlangjába; a Filiszteusok pedig táborot járának a Réfaim völgyben. 16 (Dávid az erősségen vala akkor, a Filiszteusok hada pedig Bethlehemnél.) 17 Kivána Dávid vizet, és monda: Oh, ki adhatna nékem innom a Bethlehem kapuja előtt való forrásnak vizéből! 18 Akkor keresztlíválták magokat hárman a Filiszteusok táborán, és vizet merítének a Bethlehem forrásából, mely a kapu előtt vala, és felvivék, és menének Dávidhoz; de Dávid nem akara inni, hanem kitölté azt az Úrnak. 19 És monda: Távoztassa el tőlem az én Istenem, hogy ezt cselekedném. Avagy e férfiaknak vérét igyam-e meg, a kik életüköt halálra vetették? Mert ők ezt életük veszedelmével hozták. És semmiképen nem akara inni. Ezt cselekedé a három hős. 20 És Abisai, a Joáb testvére vala e háromnak előljárója; ő ragadt vala dárdát háromszáz ellen, a kiket megsebesíté; és ő volt a leghíresebb a három között. 21 A három közül a kettőnél híresebb vala, azért volt azok előljárója; de azért egymaga még sem ért föl a hárommal. 22 Benája, a Jojada fia, vitéz férfiúnak fia Kabséelből, a ki nagy dolgokat cselekedék; ő ölte meg Moáb két oroszlánját, és ő méne alá a verembe, s ölte meg az oroszlánt, mikor havas

idő volt. 23 Ugyanez ölé meg az Égyptombeli férfit, akinek magassága öt sing volt, és oly dárda vala az Égyptombeli férfiú kezében, mint a szövő zugoly. Szembeszálla vele egy pálczával, s kiragadá az Égyptombeli ember kezéből a dárdát, és saját dárdájával általveré. 24 Ezeket cselekedte Benája, a Jojada fia, a ki híres vala a három hős között. 25 Híres vala ő a harminc között, de azzal a hárommal nem ért fel. És előljáróvá tevé őt Dávid a tanácsosok között. 26 A seregek pedig ezek vitézei: Asael, a Joáb testvére; Elhanán, Dódónak fia, ki Bethlehembeli vala. 27 Haróritból való Sammót, Péloból való Héles, 28 Tékoabeli Hira, Ilkkés fia, Anatóbeli Abiézer, 29 Húsatbeli Sibbékai, Ahóhitbeli Hirai. 30 Nétofátbeli Maharái, Nétofátbeli Héled, Bahána fia; 31 Ittai, Ribai fia, a Benjámin fainak Gibeá városából való; Pirátonbeli Benája; 32 Húrai, a Gaás völgyéből való; Árbátbeli Abiel; 33 Baharumi Azmávet, Saálbonitbeli Eliáhba; 34 Gisonbeli Hászem fiai: Jonathán, Hararitbeli Ságé fia. 35 Hararitbeli Ahiám, Sákár fia; Elifál, Úr fia, 36 Mekerátbeli Héfer, Pélonbeli Ahija, 37 Kármelból való Hésró, Naárai, Ezbái fia, 38 Jóel, Nátán testvére; Mibhár, Géri fia; 39 Sélek, Ammon nemzetsegéből való; Berótbeli Naárai, Joábnak, a ki Séruga fia vala, fegyverhordozója; 40 Itrébeli Hira, Itrébeli Gáreb, 41 Hitteus Uriás, Zabád, Ahlai fia; 42 Hadina, a Rúben nemzetsegéből való Siza fia, ki a Rúbeniták előljárója vala, és vele harminczan valának. 43 Hanán, Maaka fia, és Mitnibili Jósafát, 44 Asterátbeli Uzzija; Sáma és Jéhiel, Aroerbeli Hótámbeli fiai. 45 Jidiháel, Simri fia, és az ő testvére, Joha, Tisibeli. 46 Mihávimbeli Eliel, Jéríbai és Jósávia, Elnáam fia, és Jitma, Moáb nemzetsegéből való. 47 Eliel és Obed és Jaásiel, Mésóbájából valók.

12 Ezek azok, a kik Dávidhoz menének Siklágbá, mikor Saul, a Kis fia miatt még számkivetésben vala, a kik a hősöknek a harczban segítői voltak. 2 Ívesek, a kik mind jobb-, mind balkézre kővel hajtanak és nyíllal lönek vala, a kik Saul atyafai közül valók valának, Benjámin nemzetsegéből. 3 Előljáró vala Ahiézer és Joás, a Gibeabeli Semáa fiai és Jéziel és Pélet, Azmávet fiai, Beráka és Jéhu, Anatótból, 4 És a Gibeonbeli Ismája, a harmincz közül való hős, a kiknek előljárójuk is vala; Irméja, Jaháziel, Johanán és Gederátbeli Jázabád, 5 Eluzai, Jérímót, Behália, Semária és Hárufbeli Sefátja, 6 Elkána, Isija, Azaréel, Józéfer és a Kóré nemzetéből való Jásobéám. 7 Joéla és Zebádja, a Gedorból való Jérohám fiai. 8 A Gádíták közül is menének Dávidhoz, mikor a pusztában vala az erősségen, erős és hadakozó férfiak, paizsosok, dárdások, a kiknek orczájok, mint az oroszlánnak orczája és gyorsaságra hasonlók a hegyen

lakozó vadkecskékhez. 9 Ézer az első, Obádia második, Eliáb harmadik, 10 Mismanna negyedik, Jirméja ötödik, 11 Attai hatodik, Eliel hetedik, 12 Nyolczadik Johanán, kilenczedik Elzabád, 13 Tizedik Jirméja, tizenegyedik Makbánnai. 14 Ezek voltak főemberek a seregben a Gád fiai közül; a legkisebbek egyike száz ellen, a legnagyobbak egyike ezer ellen! 15 Ezek azok, a kik a Jordánon átmentek volt az első hónapban, noha az árvíz a partot felülmúltá, és elűzték mindeneket, a kik a völgyben valának napkelet felől és napnyugat felől. 16 Jövénék Dávidhoz a Benjámin és a Júda fiai közül is az erősségbe. 17 És kiméne Dávid elejükbe, és felelvén, monda nézik: Hogya békesség okáért jöttök hozzáim, hogy segítségemre legyetek, az én szívem egy lesz ti veletek; ha pedig meg akartok csalni, hogy eláruljatok az én ellenségeimnek, holott semmi gonoszságot nem követtem el: lássa meg a mi atyáink Istene és bűntessen meg. 18 A lélek pedig felindítá Amásait, a harmincznak fejedelmét, s monda: Óh Dávid, tied vagyunk és te veled leszünk, Isai fia! Békesség, békesség néked, békesség a te segítőidnek is, mert megsegít téged a te Istened! Magához fogadá azért őket Dávid, és főemberekkel tevé a seregben. 19 Ennekfelette Manasséból is hajlának Dávidhoz, mikor a Filiszteusokkal együtt Saul ellen ment volna harcolni; de nem segéllék őket; mert tanácsot tartván, hazá küldék a Filiszteusok fejedelmei, mondva: A mi fejünk veszésével fog visszamenni az ő urához, Saulhoz. 20 Mikor visszatéré Siklágba, hajlának ő hozzá a Manassé fiai közül Adna, Jóbabád, Jediháel, Mikáel, Jóbabád, Elihu és Sillétai, a kik a Manasse nemzetéből való ezerek előljárói voltak. 21 És ezek Dávidnak segítségül voltak az ellenség seregei ellen; mert fejenként mind erős vitézek valának, és vezérek a seregben. 22 Annakfelette minden nap mennek vala Dávidhoz, hogy segítségére legyenek néki, míg serege nagygyá lön, mint az Istennek tábora. 23 Ezek pedig számszerint a viadalhoz készült előljárók, a kik Dávidhoz mentek vala Hebronban, hogy őt Saul helyett az országban királytá válaszszák, az Isten ígérete szerint. 24 A Júda fiai közül, a kik paizst és kopját viselének hatezernyolc száz vala harcra készen. 25 A Simeon fiai közül vitéz férfiak a viadalra, hétezerszáz. 26 A Lévi fiai közül négyezerhatszáz vala. 27 Jojada is, ki az Áron fiai között előljáró vala, és ő vele háromezerhét száz. 28 És az ifjú Sádók, a ki igen erős vala, és az ő atyja házából huszonkét főember. 29 A Benjámin fiai közül, a kik Saul atyafiai valának, háromezer; mert még azok közül sokan hűségesen őrizik vala a Saul házát. 30 Az Efraim fiai közül húszezernyolc száz, igen vitézek, a kik az ő nemzetében híres férfiak valának;

31 Manassénak félhemzetségéből pedig tizennyolczezer, kik névszerint kijelöltetének, hogy elmenjenek és Dávidot királytá válaszszák. 32 Az Izsakhár fiai közül, a kik felismerék az idő alkalmatos voltát, hogy tudnák, mit kellene Izráelnek cselekednie, kétszáz főember és az ő rokonaik mind hallgatnak vala beszédjükre. 33 A Zebulon fiai közül a harcra kimenők, minden hadiszerszámokkal felkészülve, ötvenezeren valának, készek a viadalra állhatatos szívvvel. 34 A Naftali nemzetéből ezer főember vala; és ő velek paizssal s kopjával harminczhétezer vala. 35 A Dániták közül, a kik a viadalhoz készek valának, huszonnyolczezerhatszázban voltak. 36 És az Áser fiai közül a hadakozók és az ütközethez készek negyvenezeren valának. 37 A Jordánon túl lakozók közül, azaz a Rúbeniták, Gáditák és a Manasse nemzetének fele közül, minden viadalhoz való szerszámokkal egyetemben, jöttek százhúszezeren. 38 Mindezek hadakozó férfiak, a viadalra elkészülve, egy értelemmel mentek vala Hebronba, hogy Dávidot az egész Izráel felett királytá válaszszák, sőt ezeken kívül is az egész Izráel egy szívvvel azon volt, hogy Dávidot királytá válaszszák. 39 És ott maradának Dáviddal harmadnapig, s esznek és isznak vala; mert az ő atyokfiai készítettek vala nézik; 40 És úgy a szomszédságukban levők, mint mások Izsakhárig, Zebulonig és Naftaliig hoznak vala kenyereket szamarakon, tevéken, öszvéreken és ökrökön, eleséget, lisztet, fűgét, aszuszoltót, bort, olajat, vágóbarmokat, juhokat számtalan sokat; mert nagy örööm vala Izráelben.

13 Tanácsot tarta pedig Dávid az ezredeknak és századoknak fejeivel és minden előljárókkal. 2 És monda Dávid Izráel egész gyülekezetének: Ha nétek tetszik, és ha az Úrtól, a mi Istenünkötől van: küldjünk el mindenfelé a mi atyánk fiaihoz, a kik otthon maradtak Izráel minden tartományaiban, s velük együtt a papokhoz és Lévitákhoz, az ő városaik és vidékeik szerint, hogy ők is gyűljenek hozzáink. 3 Hogy hozzuk ide a mi Istenünknek látóját mi hozzánk, mert a Saul idejében nem törödtünk vele. 4 És monda az egész gyülekezet, hogy úgy kell cselekedni; mert igaznak látta tek e dolog az egész nép előtt. 5 Összegyűjté azért Dávid mind az Izráel népét Égyiptomnak Nilus folyóvízétől fogva egészen Hámárig, hogy az Istennek látóját elhozzák Kirjáth-Jeárimból. 6 Felméne azért Dávid és vele az egész Izráel Baalába vagy Kirjáth-Jeárimba, a mely Jódában van, hogy onnan elhozzák az Úr Istennek látóját, mely az ő nevéről neveztetik, a ki a Khérubok között ül. 7 És helyhezették az Isten látóját az Abinádáb házából egy új székére; Uzza és Ahió vezetik vala a szekeret. 8 Dávid pedig és az

egész Izráel táncolnak vala az Isten előtt teljes erővel, énekekkel, cziterákkal, hegedűkkel, dobokkal, czimbalmokkal és kürtökkel. 9 Mikor pedig jutottak a Kidon szérvjéhez, Uzza reá tevé kezét a látára, hogy megtartsa, mert az ökrök félre térték vala. 10 És az Úrnak haragja felgerjede Uzza ellen, és őt megveré, hogy reá tevé kezét a látára, s meghala ugyanott az Isten előtt. 11 Akkor Dávid igen megdöbbene, hogy az Úr ily csapással sujtá Uzzát. Azért azt a helyet mind e mai napig Péres-Uzzának nevezik. 12 És féni kezde Dávid azon a napon Istentől, mondván: Miképen merjem magamhoz bevinni az Isten látóját?! 13 És nem vivé be Dávid magához a látát a Dávid városába, hanem elhelyezé azt a Gitteus Obed-Edom házában. 14 És az Isten látójába Obed-Edom házában volt három hónapig; és megáldá az Úr Obed-Edom házát és mindenét, valamije volt.

14 Külde pedig Híram, Tírus királya Dávidhoz követeket: czédrusfákat, kőmíveseket és ácsmestereket, hogy néki házat csináljanak. 2 És megismeré Dávid, hogy az Úr őt megerősítette a királyságban Izráel felett, mivelhogy igen felmagasztaltatt vala az ő országa az ő népéért, az Izráelért. 3 Vőn pedig Dávid még több feleséget Jeruzsálemben, és nemze Dávid még több fiakat és leányokat. 4 És ezek neveik azoknak, a kik születtek néki Jeruzsálemben: Sammua, Sobáb, Nátán és Salamon, 5 Ibhár, Elisua és Elpélet, 6 Nögah, Néfeg és Jáfia, 7 Elisáma, Beheljada és Elifélet. 8 Megértvén pedig a Filiszteusok, hogy Dávid királytára kenetett fel az egész Izráel felett, feljövének mind a Filiszteusok, hogy megkeressék Dávidot. Mely dolgot mikor Dávid meghallott, azonnal ellenök ment. 9 A Filiszteusok pedig eljövén, elszéledének a Réfaim völgyében. 10 Akkor Dávid megkérde az Istent, mondván: Felmenjek-é a Filiszteusok ellen, és kezembe adod-é őket? És monda néki az Úr: Menj fel, és kezedbe adom őket. 11 Felmenének azért Baál-perásimba, és ott Dávid őket megveré, és monda Dávid: Az Isten eloszlata az én ellenségeimet az én kezem által, mint a vizeknek oszlását; azért nevezék azt a helyet Baál-perásimnak. 12 És ott hagyák az ő bálvány isteneiket, és Dávid megparancsolá, hogy megégessek azokat. 13 Ismét feltámadának a Filiszteusok és a völgyben széterjeszkedtek. 14 Azért Dávid ismét megkérde az Istent, és monda az Isten néki: Ne menj fel utánok, hanem fordulj el tőlük, és menj reájok a szederfák irányában; 15 És mikor hallándod a járás dobogását a szederfák tetején, akkor menj ki a viadalra; mert az Isten te előtted megyen, hogy megverje a Filiszteusok táborát. 16 Dávid azért úgy cselekedék, a mint néki Isten meghagyta volt, és vágák a Filiszteusok táborát

Gibeontól fogva szinte Gézerig. 17 És elterjede Dávid híre az országokban, és az Úr adá a tőle való félelmet minden pogányokra.

15 Csináltata pedig Dávid magának házakat az ő városában; és helyet készített az Isten látójának, és annak sátorát állított fel. 2 Akkor monda Dávid: Nem szabad másnak hordozni az Isten látóját, hanem csak a Lévitáknak, mert az Úr őket választotta, hogy hordozzák az Isten látóját, és néki szolgáljanak mindörökké. 3 Összegyűjté azért Dávid Jeruzsálemben az egész Izráel népét, hogy az Úr látóját az ő helyére vitesse, melyet számára csináltatott vala. 4 Összegyűjté Dávid az Áron flait is és a Lévitákat. 5 A Kéhát flai között fő vala Uriel, és az ő atyafiai százhúsan valának. 6 A Mérári flai között Asája volt a fő, és az ő atyafiai kétszázhúsan valának. 7 A Gerson flai között Jóel volt a fő, és az ő atyafiai százharminczan valának. 8 Az Elisáfán flai között Semája volt a fő, és az ő atyafiai kétszázan valának. 9 A Hebron flai között Eliel volt a fő, és az ő atyafiai nyolczvanan valának. 10 Az Uzziel flai között fő vala Amminádáb, és az ő atyafiai százötönenketten. 11 Hivatá akkor Dávid Sádók és Abjátár papokat, a Léviták közül pedig Urielt, Asáfát, Jóelt, Sémáját, Elielt és Amminádábot. 12 És monda nézik: Ti vagytok a Léviták családfői. Szenteljétek meg magatokat s a ti atyátokfiait, és vigyétek az Úrnak, Izráel Istenének látójárra a helyre, a melyet készítettem számára. 13 Minthogy kezdettől fogva nem művelték ezt, az Úr, a mi Istenünk csapást bocsátott reánk, mert nem kerestük őt a rendtartás szerint. 14 Megszentelék azért magokat a papok és a Léviták, hogy vigyék az Úrnak, Izráel Istenének látóját. 15 És felvevék a Léviták flai az Isten látóját, úgy, a mint Mózes meghagyta volt az Úrnak beszéde szerint, a rudakkal vállaikra. 16 És monda Dávid a Léviták fejedelmeinek, hogy állítsanak az ő atyajokfiai közül éneklőket, éneklőszerszámokkal, lantokkal, cziterákkal és czimbalmokkal, hogy énekeljenek felemelt szóval, nagy örömmel. 17 Választák azért a Léviták Hémánt a Jóel fiát, és az ő atyafiai közül Asáfot, a Berekiás fiát, és a Mérári flai közül, a kik azoknak atyajokfiai valának, Etánt, a Kúsája fiát. 18 És ő velük együtt az ő atyajokfiai másod renden, Zakariást, Bént, Jeázielt, Semirámót, Jéhielt, Unnit, Eliábot, Benáját, Maaséját, Mattithját, Elifélet, Miknéját, Obed-Edomot és Jehielt, a kik ajtónállók valának. 19 Éneklők: Hémán, Asáf és Etán, réz czimbalmokkal, hogy zengedezenek; 20 Zakariás, Aziel, Semirámót, Jéhiel, Unni, Eliáb, Maaséja és Benája lantokkal a szűzek módjára; 21 Mattithja, Eliféle, Miknéja, Obed-Edom, Jéhel és Azaziás, hogy énekeljenek cziterákkal

a nyolczhúrú szerint. 22 És Kénániás volt a Léviták vezére az éneklésben, ő igazgatá az éneklést, mivel tudós vala. 23 Berekiás és Elkána a láda előtt való ajtónállók valának: 24 Sébániás pedig és Jósafát, Nétanéel, Amásai, Zakariás, Benája és Eliézer papok kürtölnek vala az Isten ládája előtt; Obed-Edom és Jéhija, a kik kapunállók valának, a láda után mennek vala. 25 Dávid pedig s az Izráel véne és az ezredek vezérei, a kik elmenének, hogy felvígék az Úr szövetségének látáját az Obed-Edom házából, nagy örömen valának. 26 Lón pedig, mikor az Isten megsegíté a Lévitákat, aik az Úr szövetségének látáját viszik vala, áldozának hét tulokkal és hét kossal. 27 Dávid pedig bíborból csinált ruhába öltözvén, valamint a Léviták mind, a kik a látát viszik vala, az éneklők is és Kénániás, a ki az éneklés vezére vala, énekelének (Dávidon pedig gyolcsból csinált efód vala). 28 És az egész Izráel vivé az Úr szövetségének látáját nagy örömmel, kürökkel, trombitákkal, czimbalmokkal, zengedezvén lantokkal és cziterákkal. 29 Mikor pedig immár az Úr szövetségének látája a Dávid városába jutott, Mikál a Saul leánya kitekinte az ablakon, s látván, hogy Dávid királytáncol és vágad, szívében megutálá őt.

16 Mikor pedig bevitték az Isten látáját és elhelyezék a sátor közepén, a melyet Dávid annak számára felállított vala: áldozának egészen égő- és hálaáldozatokkal az Isten előtt. 2 És mikor Dávid elvégezte az egészen égőáldozatot és a hálaáldozatot, az Úr nevében megáldá a népet. 3 És osztogata minden Izráelitának, férfinak úgy, mint asszonynak egy-egy kenyerset, és egy-egy darab húst és egy-egy kalácsot. 4 És rendele az Úr látája elé a Léviták közül szolgákat, a kik hirdessék, tiszteljék és dícsérjék az Urat, Izráel Istenét. 5 Asáf vala a fő, utána másodrenden Zakariás, Jéhiel, Semirámót, Jéhiel, Mattithja, Eliáb, Benája és Obed-Edom. Jéhiel lantokkal és cziterákkal, Asáf pedig czimbalmokkal énekel vala; 6 Továbbá Benája és Jaháziel papok kürtölnek vala szüntelen az Isten szövetségének látája előtt. 7 Azon a napon adott Dávid először éneket az Úrnak dícséretére Asáfnak és az ő atyafiaink kezébe. 8 Dícsérjétek az Urat, hívjátok segítségül az ő nevét, hirdessétek minden népek között az ő nagy dolgait. 9 Énekeljetek néki, mondjatok dícséretet néki, beszéljetek minden csudálatos dolgairól. 10 Dicsekedjetek az ő szent nevében; örvendezzen szívök azoknak, a kik az Urat keresik. 11 Keressétek az Urat és az ő erősségét; keressétek az ő orczáját szüntelen. 12 Emlékezzetek meg az ő csudálatos dolgairól, a melyeket cselekedett, az ő csudáiról és az ő szájának ítéletiről. 13 Óh Izráelnek, az ő szolgájának

magya! Jákóbnak, az ő választottjának fiai! 14 Ez az Úr, a mi Istenünk; az egész földön az ő ítéletei! 15 Emlékezzetek meg örökke az ő szövetségéről, és az ő beszédéről, a melyet parancsolt, ezer nemzettséig; 16 A melyet szerzett Ábrahámmal; és az Izsáknak tett esküjéről. 17 Amelyet állítta Jákóbnak örök végzésül, Izráelnek örökkelvaló szövetségül, 18 Mondván: A Kanaán földét néked adom, hogy legyen néktek öröksétek. 19 Midón ti számszerint kevesen valátok, igen kevesen, és zselliérek azon a földön; 20 Mert járnak vala egyik nemzetégtől a másikhoz, és egyik országból más országba: 21 Mégsem engedé senkinek őket bántani, sőt még a királyokat is megbünteté érettök. 22 Ezt mondván: Az én felkentjeimet ne bántásatok, prófétáimnak se ártsatok. 23 Mind ez egész föld énekeljen az Úrnak, napról-napra hirdessétek az ő szabadítását. 24 Beszéljétek a pogányok között az ő dicsőségét, minden népek között az ő csudálatos dolgait; 25 Mert nagy az Úr és igen dícsérendő, és rettenetes minden istenek felett; 26 Mert a pogányoknak minden isteneik csak bálványok, de az Úr teremtte az egeket. 27 Dicsőség és tisztesség van ő előtte, erősség és vígasság az ő helyén. 28 Adjatok az Úrnak, népeknem nemzetégei, adjatok az Úrnak dicsőséget és erősséget! 29 Adjatok az Úr nevének dicsőséget, hozzatok ajándékot, és jójjetek eleibe, imádjátok az Urat a szentség ékességében. 30 Rettegjen az egész föld az ő orczájától; a föld kereksége is megerősítetik, hogy ne ingadozzék. 31 Örüljenek az egek, és örvendezzen a föld, és mondják a pogányok között: az Úr uralkodik! 32 Zengjen a tenger és az ő teljessége; örvendezzen a mező és minden, a mi azon van. 33 Akkor örvendezni kezdenek az erdőnek fái az Úr előtt, mikor eljövend megítélni a földet. 34 Tiszteljétek az Urat, mert igen jó, mert örökkelvaló az ő irgalmassága. 35 És mondjátok: Tarts meg minket, mi szabadító Istenünk, gyűjts össze minket, és szabadíts meg a pogányoktól, hogy a te szent nevedet tisztelehessük, dicsekedhessünk a te dícséretedben! 36 Áldott legyen az Úr, Izráel Istene öröktől fogva mindenrőkké! És monda a sokaság: Ámen! és dícséré az Urat. 37 Ott hagyá azért Dávid az Úr szövetségének látájánál Asáfot és az ő atyafait, hogy a láda előtt szüntelen minden napon szolgáljanak, 38 Obed-Edomot és az ő hatvannyolc atyafiaját (Obed-Edom pedig a Jedithun fia) és Hósát pedig ajtónállóknak. 39 Sádók papot pedig és az ő pap atyafait, az Úr sátra előtt hagyá a magaslaton, mely Gibeonban vala; 40 Hogy áldozzanak az Úrnak szüntelen égőáldozattal az égőáldozatnak oltárán minden reggel és estve, és hogy minden a szerint cselekedjenek, a mint megitrott az Úr törvényében, melyet parancsolt vala az Izráelnek, 41 Hémánt is és Jéđutunt velök hagyá, és többeket

is választott, a kik nevök szerint megneveztettek, hogy az Urat dicsérjék, mert az ő igalmassága örökkévaló. **42** És ő velük Hémánt és Jébutut kúrtökkel, czimbalmokkal és az Isten énekének szerszámaival. A Jébutut fiait pedig kapunállókká tevé. **43** Akkor eltávozék az egész nép, kiki az ő házához. Dávid pedig visszatére, hogy az ő háznépét is megáldja.

17 Lón pedig, mikor Dávid az ő házában ülne, monda

Nátán prófétának: Ímé én czédrusfából csinált házban lakom, az Úr szövetségének ládája pedig kárpítok alatt. **2** Akkor monda Nátán Dávidnak: Valami a te szívedben van, cselekedd meg, mert az Isten veled leend. **3** Azon éjjel pedig lón az Istennek szava Nátához, mondván: **4** Menj el, és mondd meg az én szolgámnak, Dávidnak: Ezt mondja az Úr: Ne te építs nékem házat lakásul; **5** Mert nem laktam én attól fogva házban, mióta az Izráel fiait kihoztam, mind e mai napig, hanem egy hajlékból más hajlékba mentem és sátorból sátorba. **6** A mely helyeken jártam az Izráel egész népével, szólottam-é vagy egyszer valakinek az Izráel birái közül (a kiknek parancsoltam vala, hogy az én népemet legeltessék), mondván: Miért nem csináltatok nékem czédrusfából házat? **7** Most azért ezt mondjad az én szolgámnak, Dávidnak: Ezt mondja a Seregek Ura: Én választottalak téged a juhok mellől a pásztorkunyhóból, hogy légy vezére az én népemnek, az Izráelnek, **8** És veled voltam mindenütt, valahová mentél, minden ellenségeidet is a te orczád elől elvesztettem, ennekfelette oly hírt szerzettem néked, a minemű hírok van a hatalmasoknak, a kik a földön vannak; **9** Lakóhelyet is adtam az én népemnek, az Izráelnek és elplántálám őt; és lakik az ő helyén, és ki nem mozdul többé, s nem fogják az álnokságnak fiai sanyargatni, mint azelőtt. **10** És attól az időtől fogva, hogy megparancsoltam volt, hogy birák legyenek az én népem, az Izráel felett, minden te ellenségeidet megalázám, és azt is jelentém néked, hogy az Úr házat épít néked. **11** És lészen, mikor betelnek a te életed napjai, hogy a te atyáidhoz elmenj, a te magodat feltámasztom te utánad, mely a te fiaid közül való lesz, és az ő országát megerősítem. **12** Ő épít nékem házat, és megerősítem az ő királyi székét mindörökké. **13** Én leszek néki atya, ő pedig fiam lészen, és az én igalmasságomat ő tőle el nem veszem, mint a hogy a te előtted valótól elvettem; **14** Hanem megerősítem őt az én házamban és az én országomban mindörökké, és az ő királyiszéke erős lesz mindörökké. **15** Mind e beszédek szerint és mind e látás szerint szóla Nátán Dávidnak. **16** Beméne azért Dávid király, és leüle az Úr előtt, és monda: Ki vagyok én, ő

Uram Isten, s micsoda az én házam is, hogy engemet eddig juttattál? **17** Sőt még ez is kevés volt előtted, óh Isten! hanem ennekfelette szólár jóvendőt is a te szolgád háza felől, és mint magas rangú embert, úgy tekintettél engemet, Úr Isten! **18** És mit kérhetne Dávid többet te tőled, a te szolgádnak tisztelességeire, holott te jól ismered a te szolgádat? **19** Óh Uram, a te szolgádért és a te szíved szerint cselekedéd mind e nagy dolgokat, hogy kijelentéd mindezeket a csudálatos dolgokat, **20** (Óh Uram, nincsen senki hasonló hozzád, és nincsen Isten náladnál több), mind a szerint, a mint füleinkkel hallottuk. **21** És kicsoda olyan, mint a te néped, az Izráel, egy nemzetseg a földön, a melyért elment volna az Isten, hogy megváltaná magának népül; hogy magadnak nagy és rettenetes nevet szerez, kiúzvén a pogányokat a te néped elől, a melyet Égyptomból megszabadítál! **22** És az Izráel népét a te népeddé tevéd mindörökké, és te Uram, nékik Istenök lettél. **23** Most azért Uram, a szó, a melyet szólál a te szolgád felől és az ő háza felől, erősítessék meg mindörökké, és úgy cselekedjél, a mint szóltál. **24** Maradjon meg és magasztaltassék fel a te neved mindörökké, hogy mondhassák: A Seregek Ura az Izráel Istene, Istene Izráelnek; és Dávidnak, a te szolgádnak háza legyen állandó előtted. **25** Minthogy te, én Istenem, a te szolgádnak füle hallására megjelenteted, hogy néki házat csinálsz: ezokáért indula meg a te szolgád, hogy könyörgene előtted. **26** Most azért én Uram, te vagy az Isten, és te szólád e jó dolgot a te szolgád felől. **27** Most azért tessék néked megáldani a te szolgádnak házát, hogy legyen állandó mindörökké előtted; mivelhogy te, Uram, megáldottad, legyen azért áldott mindörökké.

18 Ezek után pedig megveré Dávid a Filiszteusokat, és

megalázá őket, és Gáth városát faluival együtt elvevő a Filiszteusok kezéből. **2** A Moábitákat is megveré; és a Moábiták Dávidnak adófizető szolgái lettek. **3** Továbbá megveré Dávid Hámáthban Hadadézert is, Sóbának királyát, mikor elindult vala, hogy az Eufrátes folyóvízig vesse birodalmának határát. **4** Dávid pedig nyere ő tőle ezer szekeret és hétezer lovast és húszezer gyalogost; és minden szekeres lovagnak inait elvagdaltatá Dávid, és csak száz szekérbe valót tarta meg azokból. **5** És mikor eljövénék Damaskusból a Siriabeliek, hogy megsegéllenék Hadadézert, a Sóba királyát: levága Dávid a Siriabeliek közül huszonkétezer férfit. **6** És rendele Dávid tiszttartókat Siriában, ahol Damaskus van; és lettek a Siriabeliek Dávidnak adófizető szolgái. És megsegíté az Úr Dávidot mindenütt, a merre csak ment. **7** És vevé Dávid az arany

paizsokat, a melyeket a Hadadézer szolgái viselének, és vivé Jeruzsálemben. 8 És hoza Dávid Tibhátból és Kúnóból, a Hadadézer városaiból igen sok rezet. Abból csinálá Salamon a réztengert, az oszlopokat és a rézedényeket. 9 Mikor meghallotta volna pedig Tóhu, a Hamáthbeli király, hogy Dávid megverte Hadadézernek, a Sóba királyának egész hadát: 10 Küldé Dávid királyhoz az ő fiát, Hadorámöt, hogy köszöntené őt és megáldaná, mivelhogy megharczolt vala Hadadézerrrel és megverte vala őt; mert Tóhu is hadakozik Hadadézer ellen. És külde Dávidnak sok arany, ezüst és rézedényt, 11 És Dávid király ezeket is az Úrnak szentelé, az ezüttel és az aranynal együtt, a melyet nyert vala minden pogányuktól, az Edomitáktól, a Moabitáktól, az Ammon fiaitól, a Filiszteusoktól és Amálekitáktól. 12 Abisai pedig, a Séruga fia, az Edomiták közül a Sónak völgyében megvere tizennyolczeret. 13 És rendele Edomban Dávid tisztartókat, és lettek az Edombeliek mind Dávidnak szolgái. És megsegíté az Úr Dávidot mindenütt, a merre csak ment. 14 Így uralkodék Dávid az egész Izráel felett, és ítéletet és igazságot szolgáltat vala egész népének. 15 Joáb pedig, Séruga fia, a sereg előlárója volt, Jósafát, az Ahilud fia pedig emlékíró. 16 Sádók, az Akhitub fia és Abimélek, az Abjátár fia, voltak a papok; Sausa az íródeák. 17 És Benája, a Jójada fia, a Kereteusok és Peleteusok előlárója volt; a Dávid fiai pedig elsők a király mellett.

19 Történt ezután, hogy meghalt Náhás, az Ammon fiainak királya, és uralkodék az ő fia helyette. 2 És monda Dávid: minden jóval leszek a Náhás fiához, Hánunhoz; mert az ő atya is jól tett volt velem. Ezért Dávid követeket külde ő hozzá, a kik vigasztalnák őt az ő atyának halála miatt; és elmenének a Dávid szolgái az Ammon fiainak földére Hánunhoz, hogy őt vigasztalnák. 3 Akkor mondának az Ammon fiainak fölemberei Hánunnak: Azt hiszed-é, hogy Dávid atyád iránti tiszteletből küldött hozzád vigasztalókat? Avagy nem azért jöttek-é az ő szolgái hozzád, hogy a földet megvizsgálják, elpusztítsák és kikémleljék? 4 Megfogatá azért Hánun a Dávid szolgáit és azokat megnyiratá, és ruhájukat félig elmetszeti az ő derekukig, és úgy bocsátá el őket. 5 Elmenének pedig és értesíték Dávidot, hogy mi történt a férfiakkal. És külde eljök (mert azok a férfiak felette nagy gyalázattal illettettek vala) és ezt izené a király: Maradjatok Jérikhóban, míg szakállatok megnövén, akkor jőjjetek hozzám. 6 Látván pedig az Ammon fiai, hogy tisztességtelen dolgot cselekedtek vala Dáviddel, küldének Hánun és az Ammon fiai ezer tálentom ezüstöt, hogy fogadjanak szekerekét és lovagokat Mésopotámiából, siriái Maakából és

Sóbából. 7 Fogadának azért magoknak harminczkétezer szekeret, Maakanak királyát is az ő népével együtt, a kik eljövénék és táborát járának Medeba előtt. Az Ammon fiai is összegyűlnek az ő városaikból és jövének az ütközetre. 8 A mit mikor meghallott Dávid, elküldé Joábot és a vitézek egész sereget. 9 És az Ammon fiai kimenvén, csatarendbe állának a város kapuja előtt; a mely királyok pedig segítségre jöttek vala, külön valának a mezőn. 10 Látván pedig Joáb, hogy minden elől, minden hátról ellenség állana, kiválaszta az egész Izráel harcosai közül egynéhányat, és a Siriabeliek ellen rendelé. 11 A nép többi részét pedig testvérére, Abisaira bízta, és ezek az Ammon fiaival állának szembe. 12 És monda: Ha a Siriabeliek rajtam erőt vennének, légy segítségemre; ha pedig az Ammon fiai rajtad vennének erőt, én is megsegéllek. 13 Légy erős, sőt legyünk bátrak mindenjában a mi népkünkért és a mi Istenünk városaiért; az Úr pedig cselekedje azt, a mi néki tetszik. 14 Harczra indula azért Joáb és az ő hada a Siriabeliek ellen, a kik ő előtte megfutamodának. 15 Az Ammon fiai pedig mikor látták, hogy megfutamodának a Siriabeliek: ők is megfutamodának Abisai elől az ő testvére elől, és a városba menekülnek; Joáb pedig visszatér Jeruzsálemben. 16 Látván pedig a Siriabeliek, hogy az Izráel előtt megverettetének, követeket küldének és kihozatták a Siriabelieket, a kik a folyóvizen túl laknak vala, és Sófák, a Hadadézer seregeinek vezére volt az előlárójuk. 17 Mikor pedig hírül adák Dávidnak, összegyűjté az egész Izráelt, és a Jordán vizén átmennén, hozzájok érkezék és csatarendbe állott ellenök. És mikor csatarendbe állott Dávid a Siriabeliek ellen, ők is megütközének ő vele. 18 De a Siriabeliek megfutamodának Izráel elől, és levága Dávid a Siriabeliek közül hétezer szekeret és negyvenezet gyalogot; annakfelettese Sófákat, a sereg vezérét is megöl. 19 Mikor pedig látták a Hadadézer szolgái, hogy Izráel előtt legyőzetének: békét kötöttek Dáviddel és szolgálának néki, és nem akarák többször a Siriabeliek megsegélleni az Ammon fiait.

20 És lőn az esztendőnek fordulásával, mikor a királyok harcba menni szoktak, elindítá Joáb a hadat, és elpusztítá az Ammon fiainak földjét. És elmenvén megszállá Rabbát, (Dávid pedig Jeruzsálemben marada) és elfoglalá Joáb Rabbát és elrontá azt. 2 És elvevé Dávid az ő királyuknak fejéről a koronát, mely egy tálentom arany súlyú vala, s melyben drágakövek valának. És Dávid fejére tette azt, s a városból is temérdek zsákmányt vitt el. 3 A város népét pedig kihozatá és fűrészszel vágatá, és vasboronákkal és fejszékkal. Így cselekedék Dávid az Ammon fiainak

minden városával; azután megtére Dávid az egész néppel Jeruzsálembe. 4 Ezután ismét had támadta Gézerben a Filiszteusok ellen; és akkor ölé meg a Husáites Sibbékai az óriások nemzetéből való Sippait; és ilyen módon megaláztatának. 5 Ismét lőn had a Filiszteusok ellen, a melyben megölé Elhanán, a Jáir fia a Gáthbeli Lákhmit, a Góliát atyaifiát; és az ő dárdájának nyele hasonló vala a szövők zúgolyfájához. 6 Ezek után ismét versengés támadt Gáthban, hol egy magas ember vala, a kinek hat-hat, vagyis huszonnegy uja volt; ez is óriás fia vala. 7 És szidalommal illeté Izráelt, és megölé őt Jonathán, Dávid testvérenek, Simeának fia. 8 Ezek ugyanazon egy óriásnak fiai voltak Gáthban, a kik elveszének Dávidnak és az ő szolgáinak keze által.

21 Támadta pedig a Sátán Izráel ellen, és felindította Dávidot, hogy megszámlálja Izráelt. 2 Monda azért Dávid Joábnak és a nép előjárónak: Menjetek el, számláljátok meg Izráelt, Beersebától fogva Dánig: és hozzátok hozzáám, hadd tudjam számát. 3 Akkor monda Joáb: Az Úr száz ennyivel szaporítsa meg az ő népét, a mennyien vannak. Avagy nem mind a te szolgáid-é azok, uram, király? S miért tudakozza ezt az én uram? Miért lenne Izráelnek büntetésére. 4 De a király szava erősebb volt a Joábénál. Elméne azért Joáb, és bejárta egész Izráelt; azután megtért Jeruzsálembe. 5 És megjelenté Joáb a megszámlált népnek számát Dávidnak. És volt az egész Izráel népének száma ezerszer ezer és százezer fegyverfogható férfi. A Júda fiai közül pedig négyszázhetvenezer fegyverfogható férfi. 6 A Lévi és Benjámin fiát azonban nem számlálta közéjük; mert sehogy sem tetszett Joábnak a király parancsolata. 7 Sőt az Istennek sem tetszék e dolog, melyért meg is veré Izráelt. 8 Monda pedig Dávid az Istennek: Igen vétkezem, hogy ezt művelém: most azért bocsásd meg a te szolgád vétkét, mert felette esztelenül cselekedtem! 9 Akkor szóla az Úr Gádnak, a Dávid prófétájának, mondván: 10 Eredj el, szólj Dávidnak ekképen: Ezt mondja az Úr: Három dolgot teszek elődbe, válaszsz magadnak azok közül egyet, hogy azt cselekedjem veled. 11 Elméne azért Gád próféta Dávidhoz, és monda néki: Ezt mondja az Úr: válaszsz magadnak! 12 Vagy három esztendeig való éhséget, vagy hogy három hónapig emészteszél ellenségeid által és a te ellenséged fegyvere legyen rajtag; vagy az Úr fegyvere és a döghalái három napig kegyetlenkedjék földedben és az Úr angyalai pusztítson Izráel minden határaiban! Azért lássad most, mit feleljek annak, a ki engem hozzád küldött. 13 És monda Dávid Gádnak: Nagy az én szorongattatásom! Hadd essem

inkább az Úr kezébe (mert igen nagy az ő irgalmassága) és ne essem emberek kezébe! 14 Bocsáta azért az Úr döghalált Izráelre; és meghalanak Izráel közül hetvenezeren. 15 Bocsáta annakfelette angyalt az Úr Jeruzsálemre, hogy elpusztítaná azt. És mikor vágná a népet, meglátá az Úr és könyörüle az ő veszedelmökön; és monda a pusztító angyalnak: Elég immár, szünjél meg. Az Úrnak angyala pedig áll vala a Jebuzeus Ornánnak szérűjénél. 16 Akkor Dávid felemelé az ő szemeit, és látá az Úr angyalát állani a föld és az ég között, kivont kardja a kezében, a melyet Jeruzsálem ellen emelt vala fel. Leesék azért Dávid és a vének is, zsákba öltözvén, az ő orczájokra. 17 És monda Dávid az Istennek: Nemde nem én számláltattam-é meg a népet? Én vagyok, aki vétkezem és igen gonoszul cselekedtem! De ez a nyáj mit tett? óh én Uram Istenem forduljon ellenem a te kezed és az én házam népe ellen, és ne legyen a te népeden a csapás. 18 Akkor szóla az Úr angyala Gádnak, hogy megmondja Dávidnak, hogy menjen fel Dávid és építsen oltárt az Úrnak a Jebuzeus Ornán szérűjén. 19 Felméne azért Dávid a Gád beszéde szerint, melyet az Úr nevében szólott vala. 20 Mikor pedig Ornán hátratekintvén, láttá az angyalt, ő és az ő négy fia, a kik vele valának, elrejtőzének (Ornán pedig búzát csépel vala). 21 És juta Dávid Ornához. Mikor pedig feltekintett vala Ornán, meglátta Dávidot, és kimenvén a szérűről, meghajtá magát Dávid előtt, arczzal a földre. 22 És monda Dávid Ornánnak: Add nékem e szérűhelyet, hogy építsek oltárt rajta az Úrnak; igaz árán adjad nékem azt, hogy megsünjék e csapás a népen. 23 Monda Ornán Dávidnak: Legyen a tied, és az én uram, a király azt cselekedje, a mi néki tetszik; sőt az ökröket is oda adom égóáldozatul, és fa helyett a cséplőszerszámokat, a gabonát pedig ételáldozatul; mindezeket ajándékul adom. 24 És monda Dávid király Ornánnak: Nem úgy, hanem igaz áron akarom megvenni tőled; mert a mi a tied, nem veszem el tőled az Úrnak és nem akarok égóáldozattal áldozni néki a máséból. 25 Ada azért Dávid Ornánnak a szérűt hatszáz arany siklust. 26 És építé ott oltárt Dávid az Úrnak, és áldozék égő- és háláaldozatokkal és segítségül hívá az Urat, aki meghallgatja őt, mennyből tüzet bocsátván az égóáldozat oltárára. 27 És parancsola az Úr az angyalnak; és betevé az ő kardját hüvelyébe. 28 Abban az időben, mikor láttá Dávid, hogy az Úr őt meghallgatta a Jebuzeus Ornán szérűjén, áldozék ott. 29 (Az Úr sátorá pedig, a melyet csinált vala Mózes a pusztában, és az égóáldozat oltára is akkor Gibeon magaslatán vala. 30 És Dávid nem lehetett fel oda, hogy az Isten megengeszteje, mert igen megrettent volt az Úr angyalának kardjától.)

22 Monda Dávid: Ez az Úr Istenek háza és az egőáldozatnak oltára Izráel számára. 2 Megparancsolá azért Dávid, hogy gyűjtsék össze az Izráel földén való jövevényeket, a kiket kővágókká tőn, hogy faragni való köveket vágnának, hogy az Isten házát megcsinálnák. 3 Továbbá sok vasat szerze Dávid szegeknek, az ajtóhoz és a foglalásokra; rezet is bőségesen minden mérték nélkül. 4 Számtalan czédrusfát is; mert a Sídon és Tírus városbeliek czédrusfákat bőségesen szállítanak Dávidnak. 5 Mert monda Dávid: Az én fiam, Salamon, gyermek és igen gyenge, az Úrnak pedig nagy házat kell építeni, mely híres legyen és ékesség az egész világon; elkészítek azért mindeneket néki. Dávid azért mindeneket nagy bőségesen megszerze, minekkelőtte meghalna. 6 Hivatá azért Dávid az Ő fiát, Salamon, és meghagyá néki, hogy az Úrnak, Izráel Istenének házat csináltasson. 7 És monda Dávid Salamonnak: Édes fiam, én elgondoltam vala szívemben, hogy az Úrnak, az én Istenemnek nevének házat építsek; 8 De az Úr ekképen szóla nékem, mondván: Sok vért ontottál, és sokat hadakoztál; ne építs az én nememnek házat, mert sok vért ontottál ki a földre én előttem. 9 Ímé fiad lészen néked, a kinek csendessége lészen, mert nyugodalmat adok néki minden körüle való ellenségeitől; azért neveztetik Salamonnak, mert békességet és nyugodalmat adok Izráelnek az Ő idejében. 10 Ő csinál az én nememnek házat; Ő lészen nékem fiam és én néki atya leszek, és megerősítem az Ő királyságának trónját Izráel felett mindörökké. 11 Most édes fiam legyen az Úr veled, hogy sikerüljön néked házat építeni az Úrnak, a te Istenednek, miképen szólott te felőled; 12 De adjon az Úr néked értelmet és bölcseséget, mikor téged Izráel fölé helyez, hogy az Úrnak a te Istenednek törvényét megőrizzed. 13 Akkor jól lesz dolgod, ha a rendeléseket és a végzéseket megtartod és teljesíted azokat, a melyeket az Úr Mózes által parancsolt volt Izráelnek. Légy bátor, légy erős, ne félj, és ne rettegj! 14 Ímé én is az én szegénységben szereztem az Úr házának építésére százezer táalentom aranyat és ezerszer ezer táalentom ezüstöt, és rezet, s vasat minden mérték nélkül, mert igen bőven van; fákat is, köveket is szerettem; te is szerezz ezekhez. 15 Van néked sok művesed, kővágód, kő- és fafaragód és mindenféle dologban bölcs mesterembered. 16 Az aranynak, ezüstnek, vasnak és réznek száma nincsen: azért kelj fel, láss hozzá, és az Úr legyen veled! 17 Megparancsolá pedig Dávid Izráel összes főembereinek, hogy ők is legyenek segítségül az Ő fiának, Salamonnak, ezt mondván: 18 Avagy nincsen-é az Úr a ti Istentek ti veletek, a ki néktek békességet adott köröskörül? Mert az én hatalmam alá adá e földnek lakosait,

és meghódolt e föld az Úr előtt és az Ő népe előtt. 19 No azért keressétek az Urat a ti Istenteket teljes szívtek és lelketek szerint, és felkelvén, az Úr Isten szentséges helyét csináljátok meg, hogy vigyétek az Úr szövetségének látóját és az Istenek szentelt edényeket a házba, a mely építették az Úr nevének.

23 Megvénedék pedig Dávid és mikor igen koros volna: királylyá tevé az Ő fiát, Salamon Izráel felett. 2 És összegyűjté Izráel összes fejedelmeit, a papokat és a Lévitákat is. 3 És megszámláltatának a Léviták, harminc esztendőstől fogva, és a kik annál idősebbek valának; és azok száma fejenként, férfiaknál harmincnyolczer volt. 4 Ezek közül huszonnyezeren az Úr háza teendőinek gondviselői valának, és hatezeren tiszttartók és birák. 5 Négyezeren ajtónállók; négyezeren pedig dicsérik vala az Urat minden zengő szerszámokkal, melyeket Dávid készítetted a dícséretre. 6 És Dávid öket csoportokba osztá a Lévi fiai szerint: Gersonitákra, Kéhátitákra és Mérátitákra. 7 A Gersoniták közül valók valának Lahdán és Simhi. 8 Lahdán fiai: Jéhiel a fő, Zétám és Joel hárman. 9 És a Simhi fiai: Selómit, Hásiel és Hárán, hárman; ezek voltak a Lahdán családjának fejei. 10 Simhi fiai: Jahát, Zina, Jéus és Béria; ezek négyen voltak Simhi fiai. 11 Jahát volt a fő, Zina második: de Jéus és Béria, mivel nem sok fiakat nemzének, az Ő családjukban csak egy ágnak vétettek. 12 Kéhát fiai: Amrám, Ishár, Hebron és Uzziel, négyen. 13 Amrám fiai: Áron és Mózes, Áron kiválasztatott, hogy felszenteltetnék a szentek szentje számára, Ő és az Ő fiai mindörökké, hogy jóillatot tennének az Úr előtt, és szolgálnának néki, s az Ő nevében a népet megáldanák mindörökké. 14 Mózesnek, az Isten emberének fiai pedig számláltatának a Lévi nemzetiségei közé. 15 Mózes fiai: Gerson és Eliézer. 16 Gerson fiai: Sébuel a fő. 17 Eliézer fiai voltak: Rehábia a fő. Eliézernek nem volt több fia; de a Rehábia fiai igen megsokasodtak vala. 18 Ishár fiai: Selómit, a ki fő vala. 19 Hebron fiai: Jéria a fő, Amárja második, Jaháziel harmadik és Jékámám negyedik. 20 Uzziel fiai: Mika a fő, és Isiha második. 21 Mérári fiai: Mákhlí és Músi; Mákhlí fiai: Eleázár és Kis. 22 Meghala pedig Eleázár és nem voltak néki fiai, hanem leányai, a kiket a saját atyokfiai, a Kis fiai vettek el. 23 Músi fiai: Mákhlí, Eder és Jeremót, hárman. 24 Ezek Lévi fiai családjaik szerint, neveik száma szerint fejenként, a kik az Úr házában szolgáltak, húsz éves korban és azon felül. 25 Mert ezt mondotta vala Dávid: Az Úr, az Izráel Istene nyugodalmat adott az Ő népének, és Jeruzsálemben lakozik

mindörökké; **26** Azért a Lévitáknak sem kell többé hordozni az Isten hajlékát, s mindeneket az eszközöket, a melyek az Ő szolgálatához valók. **27** Annakéért Dávidnak utolsó rendelése szerint megszámláltattak a Lévi fiai, húsz éves korban és azon felül. **28** Mert az Ő helyök az Áron fiai mellett van, hogy szolgáljanak az Úr házában és annak pitvaraiban, kamaráiban, és mindenféle szent edények tisztítása és az Isten házának szolgálatja által. **29** És hogy gondot viseljenek a szent kenyerekre, az ételáldozathoz való lisztlángra, a kovász nélkül való lepényekre, a serpenyőben főttra és pirítottra, minden mértékre és mérőre. **30** És hogy álljanak az Úrnak tiszteletére és dícséretére, úgy reggel, mint este; **31** És hogy áldozzanak az Úrnak minden égoáldozattal, minden szombaton, a hónapok első napjain és a szokott ünnepeken bizonyos szám szerint, a mint szükség vala, szüntelen az Úr előtt; **32** És hogy szorgalmasan órizzék a gyűlekezet sátorát, őrizzék a szenthelyet, és hogy vigyázzanak az Ő atyjokfiainak, az Áron fiainak szolgálatjánál az Úr házában.

24 Az Áron fiainak is voltak rendjeik. Áron fiai: Nádáb,

Abihú, Eleázár és Itamár. **2** Nádáb és Abihú még atyuk előtt meghaltak és fiaik nem valának, azért Eleázár és Itamár viselék a papstágot. **3** És elosztá Őket Dávid és Sádók, ki az Eleázár fiai közül vala, és Ahimélek, ki az Itamár fiai közül vala, az Ő tisztök szerint a szolgálatra. **4** Eleázár fiai között pedig több főember találtaték, mint az Itamár fiai között, mikor eloszták Őket. Az Eleázár fiai között családfaik szerint tizenhat főember volt; az Itamár fiai közül, családfaik szerint, nyolc. **5** Eloszták pedig Őket sors által válogatás nélkül, mert a szenthelynek fejedelmei és Istennek fejedelmei valának úgy az Eleázár, mint az Itamár fiai közül valók. **6** És beírá Őket Semája, a Nétanéel fia, a Lévi nemzetsegéből való íródeák, a király előtt és a fejedelmek előtt, Sádók pap előtt; Ahimélek előtt, ki Abjátár fia vala, és a papoknak és Lévitáknak családfői előtt. Egy család sorsoltatott az Eleázár és egy az Itamár nemzetsegéből. **7** Esék pedig az első sors Jojáribra; a második Jedájára; **8** Hárimra a harmadik; Seóríma a negyedik; **9** Málkjára az ötödik; Mijáminra a hatodik; **10** Hakkósra a hetedik; Abijára a nyolcadik; **11** Jésuára a kilencszedik; Sekániára a tizedik; **12** Eliásibra a tizenegyedik; Jákimra a tizenketedik; **13** Huppára a tizenharmadik; Jésebeábra a tizennegyedik; **14** Bilgára a tizenötödik; Immérre a tizenhatodik; **15** Hézirre a tizenhetedik; Hápisesre a tizennyolczadik; **16** Petáhiára a tizenkilencszedik; Jéhezkelre a huszadik; **17** Jákinra a huszonegyedik; Gámulra a huszonketedik; **18** Delájára a huszonharmadik; Maáziára a huszonnegyedik. **19** Ez az Ő

hivatalos rendjük szolgálatukban, hogy bejárnának az Úr házába sorban, az Ő atyjoknak Áronnak rendelése szerint, a mint megparancsolta volt néki az Úr, Izráel Istene. **20** A mi Lévi többi fiait illeti: az Amrám fiai közül vala Subáel; a Subáel fiai közül Jehdéja. **21** A mi illeti Rehábiát: a Rehábia fiai közül Issija vala fő. **22** Az Ishár fiai közül Selómót; és a Selómót fiai közül Jahát. **23** A Hebron fiai közül első vala Jérija, Amárja második, Jaháziel harmadik, Jekáhám negyedik. **24** Uzziel fiai: Mika; a Mika fiai közül Sámír. **25** Mika atyafia Issija; Issija fiai közül Zekáriás. **26** Mérári fiai: Mákhli és Músi; Jaázija fia, Bénó. **27** Mérárinak Jaázijától, az Ő fiától való fiai: Sohám, Zakkúr és Hibri. **28** Mákhilitől vala Eleázár, és ennek nem valának fiai. **29** Kistól: a Kis fiai közül való volt Jérakhméel. **30** Músi fiai: Mákhli, Eder és Jérímót. Ezek a Léviták fiai az Ő családfaik szerint. **31** Ezek is sorsot vetének az Ő atyjokfiaival az Áron fiaival együtt Dávid király előtt, Sádók és Ahimélek előtt, és a papok és Léviták családfői előtt, a fő a kisebbekkel egyformán.

25 Dávid és a sereg fővezérei a szolgálatra kijelölök

az Asáf, Hémán és Jédutun fiait, hogy prófétáljanak cziterákkal, lantokkal és czimbalmokkal. Azok száma, a kik e szolgálatra rendeltettek, az Ő szolgálatuk szerint: **2** Az Asáf fiai közül: Zakkúr, József, Nétánia és Asaréla, az Asáf fiai Asáf mellett, a ki a király mellett prófétál vala. **3** A Jédutun fiai közül: A Jédutun fiai Gedália, Séri, Jésája, Hasábia, Mattithia és Simei, hatan cziterával az Ő atyjok Jédutun mellett, a ki az Úr tiszteletére és dícséretére prófétál vala. **4** A Hémán fiai közül: Hémán fiai: Bukkija, Mattánia, Uzziel, Sébel, Jérímót, Hanánia, Hanáni, Eliáta, Giddálta, Romámti-Ezer, Josbekása, Mallótai, Hótir, Maháziót. **5** Ezek mind Hémán fiai, a ki az Isten beszédeiben a király látnoka a hatalom szarvának emelésére. Az Isten Hémánnak tizennégy fiút és három leányt ada. **6** Ezek mindenjában az Ő atyuk mellett valának, a kik az Úr házában énekelnek vala czimbalmokkal, lantokkal és cziterákkal az Isten házának szolgálatában, a királynak, Asáfnak, Jédutunnak és Hémánnak parancsolata szerint. **7** Ezeknek száma testvéreikkal együtt, a kik jártasok valának az Úr énekekben, mindenjában tudósok, kétsáznyolcannyolc vala. **8** És sorsot vetének a szolgálat sorrendjére nézve, kicsiny és nagy, tanító és tanítvány egyaránt. **9** És esék az első sors az Asáf fiaira, Józsefre; Gedáliára a második. Ő és testvérei tizenketten valának. **10** A harmadik Zakkúrra, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. **11** Negyedik Jisrirre esék, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. **12** Ötödik Nétáníára, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. **13** Hatodik Bukkijára, kinek fiai és testvérei tizenketten

valának. 14 Hetedik Jésarelára, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. 15 Nyolcadik Jésájára, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. 16 Kilenczedik Mattániára, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. 17 Tizedik Simeire, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. 18 Tizenegyedik Azárelre, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. 19 Tizenkettédik Hasábiára, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. 20 Tizenharmadik Subáelre, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. 21 Tizenegyedik Mattithiára, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. 22 Tizenötödik Jérímótra, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. 23 Tizenhatodik Hanániára, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. 24 Tizenhetedik Josbekására, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. 25 Tizennyolczadik Hanánira, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. 26 Tizenkilenczedik Mallótira, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. 27 Huszadik Eliátára, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. 28 Huszonegyedik Hótirra, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. 29 Huszonkettédik Giddáltire, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. 30 Huszonharmadik Maháziótra, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. 31 Huszonnegyedik Romámti-Ezerre, kinek fiai és testvérei tizenketten valának.

26 Az ajtónállók rendje ez: A Kóriták közül Meselémiás, a Kóré fia, a ki az Asáf fiai közül való volt. 2 A Meselémiás fiai közül elsőszülött Zekária, Jédiáel második, Zebádia harmadik és Játniel negyedik, 3 Elám ötödik, Jóhanán hatodik, Eljehónai hetedik. 4 Obed-Edom fiai közül: Semája elsőszülött, Józabád második, Jóah harmadik, Sákár negyedik, Nétanéel ötödik, 5 Ammiel hatodik, Issakhár hetedik, Pehullétai nyolczadik, mert az Isten megáldotta vala őt. 6 Az ő fiának, Semájának is születtek fiai, a kik családjukban uralkodtak, mert erős vitézek valának. 7 Semája fiai: Othni, Refáel, Obed, Elzabád, kinek testvérei igen erős férfiak valának, Elihu és Sémákiás. 8 Ezek mindenjáran Obed-Edom fiai közül valók; mind ő magok, mind fiaik és testvérek derék férfiak valának, erősek a szolgálatra; hatvanketten Obed-Edomról valók. 9 Meselémiásnak is fiai és testvérei tizennyolczeről valók. 10 Hósának is, a Mérári fiai közül, valának fiai, kik között Simri volt a fő, nem mintha elsőszülött volna, hanem mivel az ő atya őt akará választani főnek; 11 Hilkiás a második, Tebáliás a harmadik, Zekária negyedik; mindenjáran a Hósza fiai és testvérei, tizenhárman. 12 Ezek között osztaték el az ajtónállás tiszte a főemberek által, hogy az ő atyokfiaival együtt vigyázánának és szolgálnának az Úr házában. 13 És sorsot vetének kicsiny és nagy egyaránt az ő családfaik szerint mindenik

kapura. 14 És esék a napkelet felé való kapunak őrizete sors szerint Selémiásra; Zekáriára pedig, az ő fiára, a ki bölcs tanácsadó vala, mikor sorsot vetének, esék az északi kapu sors szerint. 15 Obed-Edomnak a déli kapu; az ő fiainak pedig a kincstartó ház. 16 Suppimnak és Hósának a napnyugatra való kapu, a Salléketh kapuval együtt a felmenő töltésen, egyik őrizőhely szemben a másikkal. 17 Napkelet felé vala hat Lévita; észak felé minden napra négy; dédre is minden napra négy; a kincstartó háznál kettő-kettő. 18 A külső részen napnyugat felé: négy a felmenő töltésen, kettő a külső rész felé. 19 Ezek az ajtónállók csoportjai a Kóriták és Méráriták közül. 20 A Léviták közül: Ahija volt az Isten háza kincsének, és az Istennek szentelt kincsnek főgondviselője. 21 A Lahdán fiai, Gersoniták fiai Lahdántól; a Lahdán családfői, Gersonita Jéhiéli. 22 Jéhiéli fiai: Zétám és Joel az ő testvére, a kik az Úr háza kincseinek valának gondviselői. 23 Az Amrám, Ishár, Hebron és Aziel nemzetsegéből valók is. 24 Sébuel pedig Gersonnak, a Mózes fiának fia a kincs főgondviselője volt. 25 Az ő atyafiai pedig, Eliézertől valók, ezek: Rehábiás az ő fia, kinek fia Jésáia, kinek fia Jórám, kinek fia Zikri, kinek fia Selómit. 26 Ez a Selómit és az ő testvérei valának gondviselői minden megszentelt kincsnek, a melyet Dávid király, a nemzeteségek fejedelmei, az ezredesek, századosok és a hadakozó nép fejedelmei szenteltek vala Istennek, 27 A melyet a hadban való zsákmányból szenteltek vala az Úr házának építésére, 28 És a mit csak szentelt Sámuél próféta, és Saul, a Kis fia, és Abner, a Nér fia, és Joáb, a Sérúja fia; és bárki szentelt is valamit Istennek: mind Selómitnak és az ő testvéreinek gondviselése alatt volt. 29 Az Isháriták közül Kenániás és az ő fiai Izráel külső dolgaival bízattak meg, mint tiszttartók és birák. 30 A Hebroniták közül Hasábiás és testvérei igen erős férfiak, ezeren és hétszázan valának, a kik Izráel népe között, a Jordán vizén túl napenyészetre, gondviselők voltak az Úr minden dolgában és a király szolgálatjában. 31 A Hebroniták között Jerija vala a fő (a Hebroniták nemzeteségei és családfaik szerint megkerestetének a Dávid királyságának negyvenedik esztendéjében és találtak bátor férfiakat Gileád-Jáézerben). 32 És az ő atyafiai, erős férfiak, kétezerhétszázan valának, családfők; a kiket Dávid király gondviselőkké tett a Rubeníákon és Gádítákon és Manasse felnemzetsegén, mind az Istennek, mind a királynak minden dolgaiban.

27 Ezek az Izráel fiai szám szerint, családfők, ezredesek, századosok és előljáróik azoknak, a kik a király szolgálatában állottak a seregek minden dolgaiban, a kik be-

és kimennek hónapról-hónapra az egész esztendőn át; a seregek egyenként huszonnégyezer emberből állnak. 2 Az első csapatnak vezére az első hónapban Jasobeám, a Zabdiel fia vala, mely csapat huszonnégyezerből állott; 3 Ő a Péres fiai közül való volt és vezére az első hónapra rendelt sereg minden előjárójának. 4 A második csapatnak vezére a második hónapban Dódai Ahohites vala és az ő csapatja; és Miklót az előjáró. Az ő csapatja is huszonnégyezerből állott. 5 A harmadik seregnek a harmadik hónapban Benája volt a vezére, aki Jójada főpapnak volt a fia; az ő csapatja is huszonnégyezerből állott. 6 Ez a Benája hős volt a harminc között, sőt a harminc felett való volt. Csapatjának előjárója az ő fia, Ammizabád vala. 7 A negyediknek vezére a negyedik hónapban Asáel vala, a Joáb testvére és utána az ő fia, Zebádia. Az ő csapatja is huszonnégyezerből állott. 8 Az ötödiknek vezére az ötödik hónapban Jízráhites Samhut vala. Az ő csapatja is huszonnégyezerből állott. 9 A hatodiknak vezére a hatodik hónapban a Tékoabeli Ira volt, az Ikkés fia. Az ő csapatja is huszonnégyezerből állott. 10 A hetediknek vezére a hetedik hónapban a Pélonbeli Héles vala, az Efraim fiai közül. Az ő csapatja is huszonnégyezerből állott. 11 A nyolcadiknak vezére a nyolcadik hónapban a Husábeli Sibbékai vala, a Zárhiták közül. Az ő csapatja is huszonnégyezerből állott. 12 A kilencszediknek vezére a kilencszedik hónapban az Anatóbeli Abiézer vala, a Benjáminíták közül. Az ő csapatja is huszonnégyezerből állott. 13 A tizediknek vezére a tizedik hónapban a Nétofátbeli Maharai vala, a Zárhiták közül. Az ő csapatja is huszonnégyezerből állott. 14 A tizenegyediknek vezére a tizenegyedik hónapban a Pirathonbeli Benája vala, az Efraimiták közül. Az ő csapatja is huszonnégyezerből állott. 15 A tizenkettédiknek vezére a tizenkettédik hónapban a Nétofátbeli Héldai vala, Otniel nemzetsegéből való. Az ő csapatja is huszonnégyezerből állott. 16 Izráel nemzetégei között, a Rubeniták előjárója Eliézer, a Zikri fia; a Simeonitáké Sefátiás, a Maaka fia. 17 Lévinek Hasábia, a Kémuel fia; Áronnak Sádók; 18 Júdának Elihu, a Dávid atyafai közül; Izsakhárnak Omri, a Mikael fia; 19 Zebulonnak Ismája, az Obádiás fia; Naftalinak Jérímót, Azriel fia; 20 Efraim fiainak Hósea, az Azáziás fia; a Manasse felnemzetsegének Jóel, a Pedája fia; 21 Manasse Gileád földén való felnemzetsegének Iddó, a Zekáriás fia; Benjáminnak Jaasiel, az Abner fia; 22 Dánnak Azaréel, a Jérohám fia. Ezek valának az Izráel nemzetégeinek fejedelmei. 23 Nem számláltatá meg pedig Dávid azokat, a kik húsz esztendőn alól valának; mert az Úr megigérte, hogy megsokasítja Izráelt, mint az égenek csillagait. 24 Joáb, a Séruja fia megkezdé számlálást, de

véghez nem vivé, mivelhogy e miatt Istennek haragja támadt Izráel ellen. Ez okból a szám nem vétetett fel a Dávid király krónikájának száma közé. 25 A király kincsének gondviselője vala Azmávet, az Adiel fia; a mezőkön, a városokban, a falvakban, a várakban való kincseknek pedig Jónatán, az Uzzias fia volt a gondviselője; 26 A föld művelésére rendelt mezei munkások felett volt Ezri, a Kélub fia. 27 A szőlőmívesek felett volt a Rámátbeli Simei, és a szőlőkben levő boros tárházak felett a Sifmitbeli Zabdi; 28 Az olajfák és a mezőn való fügefák mívesei felett a Gideritbeli Baálhanán; az olajos tárházak felett Joás; 29 A Sáron mezején legelő barmok felett a Sáronbeli Sitrai; a völgyekben legelő barmok felett pedig Sáfát, az Adlai fia. 30 A tevék felett az Ismáel nemzetéből való Obil; a szamarák felett a Méronótbeli Jehdéja; 31 A juhok felett a Hágárénus Jaziz. Mindnyájan ezek valának a Dávid király jószágainak gondviselői. 32 Jónatán, a Dávid nagybátyja fótanácsos vala, aki értelmes és írástudó ember volt. Jéhiel, a Hakhmóni fia pedig a királyi้าvala. 33 Akhitófel is a királynak tanácsosa volt. Arkites Khúsai pedig a király barátja. 34 Akhitófel után volt Jójada, a Benája fia, és Abjátár; a király hadának fővezére pedig Joáb.

28 Egybehívata pedig Dávid Jeruzsálembe az Izráel összes fejedelmeit, a nemzetégek fejedelmeit, a király szolgálatában levő csapatok előjárói, az ezredeseket, a századosokat, a király minden jószágának és marhájának gondviselőit, a maga fiait is, udvariszlolgáival, a harcosokat minden erős vitézivel egyetemben. 2 És felállva Dávid király az ő lábaira, és monda: Halljátok meg szómat atyámfiai és én népem! Elvégezém szívem szerint, hogy az Úr szövetsége látájának nyugodalmás házat csináltatnék és a mi Istenünk lábainak zsámolyt; hozzá is készítettem minden az építéshez. 3 De az Isten monda nékem: Ne te csinálj házat az én nevemnek; mert hadakozó ember vagy, sok vért is ontottál immár. 4 Engem választa az Úr, Izráel Istene az én atyámnak egész házából, hogy lennék királya az Izráel népének mindörökké; mert Júdát választotta előjárónak és a Júda törzsében az én atyámnak háznépé; az én atyámnak fiai közül pedig engem méltóztatott királylyá tenni egész Izráel felett. 5 És minden fiaim közül (mert az Úr sok fiakat adott nékem) választotta Salamont az én fiamat, hogy ülne az Úr királyságának székében Izráel felett. 6 És monda nékem: Salamon a te fiad épít meg az én házamat és az én pitvarimat; mert én őt magamnak fiamul választottam, és én is néki atyja leszek; 7 Megerősítem az ő királyságát mindörökké; ha az én parancsolatimat és

ítéletimet szorgalmatosan megtartándja, a mint e mai napon.
8 Most azért az egész Izráelnek, az Úr gyülekezetének szeme előtt és a mi Istenünk hallására: őrizzétek s keressétek az Úrnak a ti Istenteknek minden parancsolatit, hogy bírhassátok e jó földet, és hogy örökségül hagyhassátok fiaitokra is magatok után mindenkorukké. 9 Te azért, fiam, Salamon, ismerd meg a te atyád Istenét, és szolgálj néki tökéletes szívvel és jó kedvvel; mert az Úr minden szívbe belát és minden emberi gondolatot jól ért. Hogyha őt keresénded, megtalálod; ha ellenben őt elhagyándod, ő is elhagy téged mindenkorukké.
10 Most azért, mivelhogy az Úr választott téged, hogy néki szent házat építs: légy erős és készítsd meg azt. 11 Akkor átadá Dávid az ő fiának, Salamonnak a tornácznak, annak házacskáinak, kincstartó helyeinek, felházainak és belső kamaráinak, a kegyelem táblája helyének is formáját, 12 És mindennek formáját, a melyeket szívben elgondolt vala, az Úr házának pitvarai felől, az Isten háza kincsének és a szent kincseknek számára köröskörül levő minden kamarák felől. 13 A papok és Léviták csapatjainak háza, az Úr háza szolgálatának minden munkája és az Úr háza szolgálatára való minden eszköz felől. 14 Azután aranyat mérték szerint, a különböző szolgálatok eszközei számára; mértékkel minden ezüst eszközök és a különböző szolgálatok eszközei számára. 15 Vagyis aranyat mértékkel az arany gyertyatartóra és azok arany szövétnekére, mértékkel mindenik gyertyatartóra és annak szövétnekire, s az ezüst gyertyatartóra mértékkel, a gyertyatartóra és annak szövétnekire, mindegyik gyertyatartó rendeltetése szerint. 16 És aranyat mértékkel, a szent kenyerek asztalai, minden asztal számára, azonképen ezüstöt az ezüst asztalok számára. 17 A villákra, medencékre és kancsókra tiszta aranyat; az arany poharakra is bizonyos mérték szerint ada aranyat, minden pohárra; és az ezüst poharakra ezüstöt bizonyos mértékkel, minden pohárra. 18 A füstölő oltár számára megtisztított aranyat mérték szerint; aranyat a székérnek azaz a Kéruboknak mintázására, a kik kiterjesztett szárnyakkal az Úr szövetségének lágáját befedezik. 19 Mindezek az Úr kezétől írottattak meg, a ki engem megtanított az egész alkotmány formájára. 20 Monda ezek után Dávid Salamonnak, az ő fiának: Légy bátor és erős, és kezdj hozzá, semmit ne félj és ne rettegj; mert az Úr Isten, az én Istenem veled lészen, téged el nem hagy, tőled el sem távozik, míglen elvégzed az Úr háza szolgálatának minden művét. 21 Ímé, itt vannak a papok és Léviták csapatjai az Isten házának minden szolgálatára, veled lesznek minden munkában készségesen bölcseséggel, a fejedelmek is és az egész nép minden dolgaidra nézve.

29 Azután monda Dávid király az egész gyülekezetnek: Ím látjátok, hogy egyedül az én fiamat Salamont választotta Isten, aki még gyermek és gyenge; a munka pedig nagy, mert nem emberé lészen az a ház, hanem az Úr Istené. 2 Én pedig teljes tehetségem szerint az én Istenem háza számára bőségesen szereztem aranyat az arany szerszámokra, ezüstöt az ezüst szerszámokra, rezet a rézre, vasat a vasra, fákát a fákra, ónyxköveket, foglalni való köveket, veres köveket, különb-különbszínű köveket; mindenféle drágaköveket; márványköveket is bősséggel. 3 Ezenföltől, mivel nagy kedvem van az én Istenem házához, a mi kincsem, aranyam és ezüstöm van, oda adom az én Istenem házának szükségére, azok mellett, a melyeket szereztem a szentház számára. 4 Hárômezer tálentom aranyat Ofir aranyából és hétezer tálentom tiszta ezüstöt, a házak falainak beborítására. 5 Aranyat az arany szerszámokra, ezüstöt az ezüstre és minden szükségre, a mesteremberek kezéhez. És ha valaki még adni akar, szabad akaratja szerint, töltse meg az ő kezét ma és adjon, a mit akar az Úrnak. 6 Azért szabad akaratjok szerint adának ajándékokat az atyák fejedelmei, az Izráel nemzetiségeinek fejedelmei, az ezredesek, századosok és a király dölgainak fejedelmei. 7 És adának az Isten házának szükségére ötezer tálentom aranyat és tízezer dárikot; tízezer tálentom ezüstöt és tizennyolczezer tálentom rezet és százezer tálentom vasat. 8 És valakinél drágakövek találtatának, adák az Úr házának kincséhez, a Geroniták közül való Jéhiel kezébe. 9 És örvendeze a sokaság, hogy szabad akaratjokból adának; mert tiszta szívökből adakozának az Úrnak; Dávid király is nagy örömmel örvendezett. 10 Hálákat ada azért Dávid az Úrnak az egész gyülekezet előtt, és monda Dávid: Áldott vagy te, Uram, Izráelnek, a mi atyánknak Istene, öröktől fogva mind örökké! 11 Oh Uram, tied a nagyság, hatalom, dicsőség, örökkévalóság és méltóság, sőt minden, valami a mennyben és a földön van, tied! Tied, oh Uram, az ország, te magasztalod fel magadat, hogy légy minden fejedelmek felett! 12 A gazdagság és a dicsőség minden tőled vannak, és te uralkodol mindenken; a te kezedben van minden az erősség és minden a birodalom; a te kezedben van mindeneknek felmagasztaltatása és megerősítetése. 13 Most azért, oh mi Istenünk, vallást teszünk előtted, és dicsérjük a te dicsőséges nevedet; 14 Mert micsoda vagyok én, és micsoda az én népem, hogy erőnk lehetne a szabad akarat szerint való ajándék adására, a mint tettünk? Mert tőled van minden, és a miket a te kezedből vettünk, azokat adtuk most néked. 15 Mert mi csak jövevények vagyunk te előtted és zsällérek, a mint a mi atyáink is egyenként; a mi

életünk napjai olyanok e földön, mint az árnyék, melyben állandóság nincsen. 16 Oh mi Urunk Istenünk! mind ez a gazdagság, a mit gyűjtöttünk, hogy néked és a te szent nevednek házat építsünk, a te kezedből való és mindenki tiéid! 17 Jól tudom, oh én Istenem, hogy te a szívet vizsgálos és az igazságot szereted. Én mindezeket tiszta szívemből, nagy jó kedvvel adtam, s látom, hogy a te néped is, a mely itt jelen van, nagy örömmel, szabad akaratja szerint adta ezeket néked. 18 Oh Uram, Ábrahámnak, Izsáknak és Izráelnek, a mi atyáinknak Istene, tartsd meg mindenkorukat ezt az érzést a te néped szívében, és irányítsd az ő szívöket te felé! 19 Salamonnak pedig, az én fiamnak adj tökéletes szívet, hogy a te parancsolatidat, bizonyságítételeidet és rendelésidet megőrizhesse, s hogy mindenkit megcselekedhesse, s felépíthesse azt a házat, a melyet én megindítottam. 20 És szóla Dávid az egész gyülekezethez: Kérlek, áldjátok az Urat, a ti Isteneteket. Áldá azért az egész gyülekezetet az Urat, az ő atyáikat Istenét; s leborulván, tisztelék az Urat és a királyt. 21 És áldozának az Úrnak áldozatokkal, és áldozának egészen égőáldozatokkal az Úrnak másnapon, ezer tulka, ezer kost, ezer bárányt italáldozataikkal, és sokféle áldozatokkal az egész Izráelért. 22 S evének és ivának az Úr előtt azon a napon nagy vígasságban. Azután Salamont, a Dávid fiát másodszor is királytávra tevék és felkenék őt az Úrnak, hogy lenne fejedelem; Sádókot is fölkenék a főpapságra. 23 És ülé Salamon az Úr székébe, mint király az ő atyának, Dávidnak helyében, és mindenben szerencsés vala, mert engedelmeskedék néki az egész Izráel. 24 A fejedelmek és a hatalmasok, sőt a Dávid király fiai is mindenkorban kezet adának, hogy Salamon királynak engedelmeskedni fognak. 25 És igen felmagasztalá az Úr Salamont minden az egész Izráel népe előtt, és oly királyi méltóságot szerzett néki, a melyhez hasonló egy királynak sem volt ő előtte Izráelben. 26 Így uralkodott Dávid, az Isai fia az egész Izráel felett. 27 Az idő pedig, a melyben uralkodék Izráel felett, negyven esztendő. Hebronban uralkodék hét esztendeig, Jeruzsálemben pedig harminczháromig uralkodék. 28 És meghala jó vénségen, életével, gazdagságával és minden dicsőséggel megelégedve. És uralkodék az ő fia, Salamon helyette. 29 Dávid királynak pedig úgy első, mint utolsó dolgai, íme megirattak a Sámuel próféta könyvében és a Nátán próféta könyvében és a Gád próféta könyvében; 30 Az ő egész országlásával, hatalmasságával és minden azzal, a mi az ő idejében történt vele, Izráellel és a föld minden országaival.

2 Krónika

1 Megerősödék királyságában Salamon, a Dávid fia; és az Úr az ő Istene vele volt, és ő igen felmagasztalá. **2** És szóla Salamon az egész Izráel népének, ezredeseknek, századosoknak, a bíráknak és egész Izráel minden előjárónak és a családfőknek, **3** Hogy elmennek Salamon és az egész gyülekezet ő vele a magaslatra, mely Gibeonban vala; mert ott volt az Isten gyülekezetének sátora, melyet Mózes, az Úr szolgája csinált vala a pusztában; **4** De az Isten ládáját Dávid már felvitte volt Kirját-Jeárimból arra a helyre, melyet készített számára Dávid; mert sátorat állított fel számára Jeruzsálemben. **5** A rézoltár azonban, melyet Bésaléel, az Uri fia csinált, aki a Huri fia volt, ott volt az Úr sátora előtt; felkeresé tehát azt Salamon és a gyülekezet. **6** És áldozék ott Salamon a rézoltáron az Úr előtt, mely a gyülekezetnek sátorában vala, áldozék azon ezer égóáldozatot. **7** Azon éjszaka megjelenék az Isten Salamonnak, és monda néki: Kérj a mit akarsz, hogy adjak néked. **8** És monda Salamon az Istennek: Te nagy irgalmasságot cselekedtél az én atyámmal, Dáviddel; és ő helyette engemet királytá tettél. **9** Most, oh Uram Isten, legyen állandó a te beszéded, melyet szólottál volt az én atyámnak, Dávidnak; mert te választottál engem királytá e nép felett, mely oly sok, mint a földnek pora. **10** Most azért adj nékem bölcseséget és tudományt, hogy a te néped előtt mind ki-, mind bemehessek; mert vajon kicsoda kormányozhatja ezt a te nagy népedet? **11** Akkor monda az Isten Salamonnak: Minthogy ez volt a te szívedben, és nem kértél tőlem gazdagságot, kincset és tiszességet, avagy a téged gyűlölöknek lelkét, sem hosszú életet magadnak nem kértél, hanem kértél magadnak bölcseséget és tudományt, hogy kormányozhasd az én népemet, mely felett királytá tettelek téged: **12** A bölcseséget és a tudományt megadtam néked, sőt gazdagságot, kincset és tiszességet is olyat adok néked, a melyhez hasonló nem volt sem az előtted, sem az utánad való királyoknak. **13** És visszatére Salamon Jeruzsálemben a Gibeon hegyről, a gyülekezet sátora elől és uralkodék az Izráelen. **14** Szerze Salamon szekereket és lovagokat; és vala néki ezernégyszáz szekere és tizenkétezer lovagja, aiket helyeztette a szekerek városaiba és Jeruzsálemben a király mellé. **15** És felhalmozá a király az ezüstöt és aranyat, mint a köveket, Jeruzsálemben; a cédrusfákat is felhalmozá, mint a vadfügefákat, melyek a lapályon nagy tömegben vannak. **16** És Salamonnak hoznak vala lovakat Egyiptomból; mert a király kereskedői sereggel vették volt meg a lovakat szabott áron. **17** És mikor feljönék

vala, hozának Egyiptomból egy szekeret hatszáz ezüst siklusért, egy-egy lovat százötven ezüst siklusért; és ugyan csak ők szállították ezeket a Hitteusok minden királyainak és Siria királyainak.

2 Elvégez Salamon magában, hogy az Úr nevének házat építene, és magának királyi palotát. **2** És rendele Salamon hetvenezér férfit teherhordásra, nyolczvanezer férfi favágásra a hegyen; háromezerhatszáz felügyelőt azokhoz. **3** És külde Salamon a tírusbeli Hirám királyhoz, mondva: A mint az én atyámmal, Dáviddal cselekedtél, a kinek küldöttél cédrusfákat, hogy építene magának házat, melyben laknék; **4** Úgy én az én Uram Istenem nevének akarok házat építeni, hogy néki szenteljem, és abban füstölg szerekkel jó illatot gerjeszszek, hogy folytonosan szent kenyerek álljanak előtte, s minden reggel és este égóáldozatot áldozzak szombatnapokon, az új holdnak napjain, és az Úrnak a mi Istenünknek szentelt ünnepeken, melyeket örökké kell cselekedniök az Izráelitáknak. **5** A ház pedig, a melyet építeni szándékozom, igen nagy lesz, mert a mi Istenünk nagyobb minden isteneknél. **6** De kinek volna annyi ereje, hogy néki házat csinálhatna? Az ég és az egeknek egi őt be nem foghatják, s ki vagyok én is, hogy néki házat csinálhassak? hanem hogy csak jóillatot tegyenek abban ő előtte. **7** Most azért küldj hozzám tudós mesterembert, aki tudjon készíteni aranyból, ezüstből, rézből, vashóból, bíborból, karmazsinból és kék bíborból; aki tudjon metszéseket metszeni az én mesterembereimmel együtt, a kik Júdában és Jeruzsálemben vannak, aiket az én atyám, Dávid szerzett. **8** Annakfelette küldj cédrusfákat, fenyőfákat és ébenfákat a Libánusról, mert tudom, hogy a te szolgáid tudják vágni a Libánusnak fáit; és íme az én szolgáim is a te szolgáiddal lesznek. **9** Hogy készítsenek nékem sok fát, mert a ház, a melyet építék, nagy és csudálatos lészen. **10** És íme a munkásoknak, a favágóknak, a te szolgáidnak adok húszezer véka cséplett búzát és húszezer véka árpát, húszezer báth bort és húszezer báth olajat. **11** Felele pedig Hirám, a Tírus királya levélben, melyet külde Salamonnak: Mivelhogy az Úr szerette az ő népét, azért adott téged nékik királyul. **12** Ismét monda Hirám: Áldott az Úr, az Izráel Istene, aki mind a mennyet, mind a földet teremtette; aki ilyen bölcs, tudós, okos és értelmes fiat adott volt Dávid királynak, aki mind az Úrnak házat, mind magának királyi palotát akar építeni. **13** Íme küldöttem azért bölcs, tudós és értelmes férfit, aki az én atyámé, Húramé volt; **14** A Dán nemzetének leányai közül való asszony fiát (és az ő atya Tírus városából való), aki tud készíteni aranyból, ezüstből,

rézből, vasból, kövekből, fákból, bíborból, kék bíborból, lenből és karmazsinból és mindenféle metszést metszeni és minden remekművet elkészíteni, a melyekkel megbízatik, a te tudós mesterembereiddel és az én uramnak, Dávid királynak, a te atyádnak tudós mestereivel egyben. 15 Azért most, a mely búzát, árpát, olajat és bort igért az én uram, küldje el az ő szolgáinak; 16 Mi pedig a Libánuson vágunk fát, a mennyeire néked szükséged lesz, és elviszszük azokat szálakon a tengeren Joppéhoz, és te onnét vitessed Jeruzsálembe.

17 Megszámláltata azért Salamon minden idegen férfit az Izráel földén, az ő atyjának, Dávidnak megszámláltatása után és találtatának százötvenháromezerhatszázán. 18 És választa azok közül hetvenezer teherhordót, favágásra pedig a hegyen nyolczvanezeret; pallérokul, a kik a népet szorgalmaztatnák, rendele háromezerhatszázat.

3 Elkezdé építetteti Salamon az Úr házát Jeruzsálemben a Mórija hegycsúcsán, mely Dávidnak, az ő atyjának megmutattatott, azon a helyen, melyet készített vala Dávid a Jebuzeus Ornán szérűjén. 2 Elkezdé pedig az építést a második hónap második napján, királyságának negyedik esztendejében. 3 És ilyen alapot vetett Salamon az Isten házának építésénél: hosszúsága a régi mérték szerint vala hatvan sing, szélessége húsz sing. 4 És a tornácz a templom hosszában, a ház szélessége szerint, húsz sing volt, a magassága pedig százhúsz sing; és beborította azt belől tiszta aranynyal. 5 A derék házat pedig megbélelté fenyőfákkal és finom aranynyal borítá be, melyen pálmafákat és láncokat metszete. 6 És beborította a házat drágakövekkel ékességi, és az arany Párvaimból való arany volt. 7 És beborítatta a háznak gerendáit, ajtómellékét, falait és annak ajtait is aranynyal; és metszete a háznak falaira Kérubokat. 8 Megcsináltatá a szentek-szentjét is, melynek hosszasága a derék háznak szélességével arányban húsz sing, szélessége is húsz sing volt, és beborítatta azt hatszáz tallentom finom aranynyal. 9 A szegeknek súlya ötven arany siklus volt. A felső helyiségeket is beborítatta aranynyal. 10 És csináltatott a szentek-szentjébe két Kérubot is, szoborműveket, és beboríták azokat aranynyal. 11 A Kérubok szárnyainak hosszúsága húsz sing vala; egyik szárnya öt sing, és a háznak falát érinté; a másik szárnya is öt sing és a másik Kérub szárnyát érinté. 12 A másik Kérubnak szárnya is, a mely öt sing volt, a háznak falát érinté; a másik szárnya pedig, a mely ismét öt sing volt, a másik Kérub szárnyát érinté. 13 Úgy, hogy a Kérubok szárnyai húsz singnyire valának kiterjeszve; lábaikon állanak, és arcuk befelé. 14 Annakfelette függönyt is csináltata, kék és piros bíborból

és karmazsinból és lenből, melyre Kérubokat csináltatott. 15 Két oszlopot is csináltata a ház előtt, a melyeknek hossza harmincöt sing vala, és gömböt felül mindenikre, a mely öt sing vala. 16 És csináltatott láncokat is, mint a belső részben, s az oszlopok tetejére helyhezteté; és száz gránátalmát is csináltatott, s a láncokba helyhezteté. 17 És felállítá ez oszlopokat a templom előtt: egyiket jobbfelől, a másikat balfelől. És nevezé a jobbfelől valót Jákinnak, a balfelől valót pedig Boáznak.

4 Csináltatott rezoltárt is, melynek hosszúsága húsz sing, szélessége is húsz sing, magassága pedig tíz sing vala. 2 Csináltatott öntött tengert is, mely egyik szélétől fogva a másik szélén tíz sing vala, köröskörül kerek, és öt sing magas, és harminc sing zsinór érte be a kerületet. 3 Az alatt ökör alakok valának köröskörül, tíz lévén egy singnyire, a melyek kört alkotának a tenger körül; az ökör alakok két renddel valának öntve ugyanazon öntésből. 4 Tizenkét ökrön állott; három északra fordulva, három nyugatra, három délré és három napkeletre, és a tenger felül vala rajtuk, hátuk pedig mind befelé. 5 Vastagsága egy tenyérnyi volt, és karimája olyan, mint a pohár ajaka, vagy a liliom virága; és háromezer báth fert belé. 6 Csináltatott annakfelette tíz mosdómedenczét, és ötöt helyheztette jobbkéz felől, ötöt pedig balkéz felől, hogy azokban mossanak, mossák azt, a mi áldozatra való; a tenger pedig a végre vala, hogy abban mosakodjanak a papok. 7 Csináltatott tíz arany gyertyatartót is, az utasítás szerint, és helyhezteté a templomban, ötöt jobbkéz felől, ötöt balkéz felől. 8 Csináltatott tíz asztalt is, a melyeket helyheztette a templomban, ötöt jobbkéz felől, ötöt balkéz felől; csináltatott száz arany medenczét is. 9 Megcsináltatá a papok pitvarát is és a nagy tornáczot; és ajtókat a tornácról, s azok ajtait rézzel borítá be. 10 A tengert pedig helyhezteté jobbkéz felől napkeletre, délnek ellenébe. 11 Húram fazekakat, lapátokat és medencéket is csinált. És elvégezé Húram a mívet, a melyet csinálnia kellett Salamon királynak, az Isten házában; 12 Tudniillik a két oszlopot és a két kerek gömböt a két oszlop tetejére, és a két hálót a két kerek gömb befedezésére, a melyek az oszlopok tetején valának. 13 És négyszáz gránátalmát a két hálóra; két rend gránátalmát minden hálóba a két kerek gömb befedezésére, a melyek az oszlopok tetején valának. 14 Csinálta talpatkat is, és azokra mosdómedencéket. 15 Egy tengert és tizenkét ökröt az alá. 16 Fazekakat, lapátokat és villákat. Mindezen eszközököt Húram az ő atya tiszta rézből csinálta Salamon királynak az Úr háza számára. 17 A Jordán mezején önteté azokat a király az agyagos földben, Sukkót és Seredáta között. 18 Mindezen eszközököt Salamon nagy

mennyiségben csináltatá, mert nem tekinték a réznek súlyát. **19** És megcsináltata Salamon minden egyéb felszerelést is, mely az Úr házához szükséges volt: az arany oltárt és az asztalokat, a melyeken a szent kenyerek voltak. **20** A gyertyatartókat és azoknak szövétnekeit is, hogy égjenek azok rendeltetésük szerint a szentek-szentje előtt, finom aranyból. **21** Azok virágait, szövétnekeit és hamvvevőit is aranyból, és pedig tiszta aranyból. **22** És az ollókat, medencéket, tálakat és tömjénezőket finom aranyból, és a ház kapuját, a szentek-szentjéhez való bejárat belső ajtót és a templom házának belső ajtót aranyból.

5 És elvégezteték az egész mű, a melyet Salamon király csinálta az Úr házához. És bevíve Salamon Dávidtól, az Ő atyjától, Istennek szenteltetett jószágot, az ezüstöt, aranyat és az összes edényeket, és helyhezteté azokat az Isten házának kincsei közé. **2** Akkor Salamon összegyűjté az Izráel véneit és a nemzetek összes fejedelmeit és az Izráel háznépének fejedelmeit Jeruzsálemben, hogy felvígék az Úr szövetségének látáját a Dávid városából, a mely a Sion. **3** És felgyűlének Izráelnek minden férfiai a királyhoz, a hetedik hónak ünnepén. **4** Mikor pedig eljöttek volna mindenjában az Izráel vénei: felvivék a Léviták a látát. **5** És felvívék a látát, a gyülekezet sátorát és minden szent edényeket, a melyek a sátorban valának; felvivék azokat a papok és Léviták. **6** Salamon király pedig és az Izráel egész gyülekezete, a mely Ő hozzá gyűlt, meg vala a láda előtt, áldozván juhokkal és ökrökkel, a melyek meg sem számláltathatnának, sem meg nem irattathatnának sokaságuk miatt. **7** És bevívek a papok az Úr szövetségének látáját az Ő helyére, az Isten házának belső részébe, a szentek-szentjébe, a Kérubok szárnynak alá. **8** A Kérubok pedig szárnynakat kiterjesztik vala a láda felett, és befedezik vala a Kérubok a látát és annak rúdjait felülről. **9** Azután kijebb vonták annak rúdjait, úgy hogy a rudaknak végei láthatók valának a látán kívül, a legbelő rész felől, de kívülről nem voltak láthatók. És ott volt mind e mai napig. **10** Nem volt egyéb a látában, hanem csak Mózes két táblája, melyeket Ő a Hóreb hegyén tett vala abba, a mikor az Úr szövetséget kötött Izráel fiaival, mikor kijövénék Egyiptomból. **11** Lőn pedig, mikor a papok kijöttek a szent helyből, (mert a papok mindenjában, a kik ott valának, magokat megszentelték vala és akkor nem kellett megtartaniok az Ő sorrendjöket, **12** Annakokáért az énekes Léviták mind, a mennyien valának, Asáf, Hémán, Jedutun, az Ő fiai és testvérek fehér ruhákban, czimbalmokkal, lantokkal és czíterákkal állanak vala napkelet felől az oltárnál és Ő velük százhúsz kürtőlő pap; **13** Mert

a kürtőlknek és éneklőknek tisztök vala egyenlőképen zengeni az Úrnak dicséretére és tiszteletére.) És mikor nagy felszóval énekelnének kürtőkkel, czimbalmokkal és mindenféle zengő szerszámokkal, dicsérvén az Urat, hogy Ő igen jó és örökkévaló az Ő igalmassága: akkor a ház, az Úrnak háza megtelék köddel, **14** Annyira, hogy meg sem állhattak a papok az Ő szolgálatukban a köd miatt, mert az Úr dicsősége töltötte vala be az Istennek házát.

6 Akkor monda Salamon: Az Úr mondotta, hogy Ő lakoznék ködben. **2** Én pedig lakóházat építettem néked, helyet, ahol örökké lakjál. **3** Azután megfordult a király, és megáldá Izráel egész gyülekezetét; és Izráel egész gyülekezete felállott. **4** És monda: Áldott az Úr, Izráel Istene, ki szólott volt az Ő szája által az én atyámnak, Dávidnak, és hatalmas kezeivel beteljesítette, mondván: **5** Attól a naptól fogva, a melyen kihozám az én népemet Egyiptom földéből, soha nem választottam egyetlen várost sem az Izráel minden nemzetégi közül, hogy házat építenének, a melyben lenne az én nevem, sem férfit nem választottam, hogy az én népemnek Izráelnek vezére lenne. **6** Hanem Jeruzsálemet választottam, hogy az én nevem abban lenne, és választám Dávidot, hogy vezére lenne az én népemnek, Izráelnek. **7** Ámbár az én atyám, Dávid elvégez magában, hogy házat építene az Úrnak, Izráel Istenének, **8** De az Úr azt mondotta Dávidnak, az én atyámnak: Azt, hogy arra gondoltál, hogy az én nevemnek házat építs, jól tettek, hogy szívedben ezt elvégezted; **9** Mégis nem te építesz házat nékem, hanem a te fiad, a ki a te ágyékból származik, Ő épít az én nevemnek házat. **10** És beteljesíté most az Úr az Ő beszédét, a melyet szólott; mert felkelék az én atyám Dávid helyett, és ülék az Izráel királyi székébe, a mint az Úr megmondotta volt; és megépítém a házat az Úrnak, Izráel Istene nevének. **11** És abba helyeztem a látát, a melyben az Úrnak szövetsége van, melyet szerzett volt az Izráel fiaival. **12** És oda állott Salamon az Úr oltára elé, az Izráel egész gyülekezetével szemben, és kezeit kiterjesztette. **13** Salamon pedig egy széket csináltatott vala rézből, a melyet a tornácnak középen helyeztetet el, melynek hossza öt sing, szélessége is öt sing, magassága pedig három sing vala. Felálla abba, és térdire esvén az egész Izráel gyülekezete előtt, kezeit az ég felé kiterjeszté, **14** És monda: Oh Uram, Izráelnek Istene, nincsen hozzá hasonló Isten sem mennyiben, sem földön, a ki megtartod a te fogadásodat és igalmasságodat a te szolgáidhoz, a kik te előtted teljes szívvel járnak! **15** Ki megtartottad a te szolgádnak, az én atyámnak, Dávidnak, a mit szólottal néki;

mert te magad szólottál, és kezeiddel beteljesítéd, a mint e mai napon megtetszik. **16** Most azért, oh Uram, Izráelnek Istene, tartsd meg, a mit a te szolgádnak, Dávidnak, az én atyámnak igértél, mondván: Nem fogy el előttem a te magodból való férfiú, a ki az Izráelnek királyiszékben üljen; csak hogy a te fiaidőrzékk meg az ő útjokat, hogy az én törvényemben járjanak, mint te én előttem jártál. **17** Most azért, oh Uram, Izráelnek Istene, bizonyosodjék meg a te beszéded, melyet szólottál volt a te szolgádnak, Dávidnak! **18** (Avagy lakozhatnék-e valósággal az Isten e földön az emberek között? Ím az egek és az egeknek egei téged be nem foghatnak, mennyivel kevésbbé a ház, a melyet én építettem.) **19** És tekints a te szolgád könyörgésére és imádságára, oh én Uram Istenem, meghallgatván kiáltását és könyörgését, a melylyel könyörög a te szolgád előttem! **20** Hogy a te szemeid éjjel és nappal figyelmezzenek a hízra, e helyre, a melyről azt mondottad, hogy nevedet abba helyezénded, meghallgatván könyörgését a te szolgádnak, a mikor e helyen könyörögne. **21** Hallgasd meg azért a te szolgádnak és a te népednek Izráelnek könyörgését, a mikor könyörögne fognak e helyen; hallgasd meg a te mennyei lakhelyedből, és meghallgatván őket, légy kegyelmes! **22** Mikor valaki vétkezéndik felebarátja ellen, és esküre kötelezettek, hogy megesküdjék, és ő ide jó, megesküszik oltárod előtt ebben a házban, **23** Te hallgasd meg a mennyiből és vidd véghez, és tégy igaz ítéletet a te szolgáid között, az istentelent megbüntetvén, fejére fordítván az ő újtát; és az igazat megigazítván, megfizetvén néki az ő igazsága szerint. **24** Mikor pedig megverettetik a te néped, az Izráel az ő ellenségeitől, mivel te ellened vétkeztek; és hozzád visszatérve vallást tesznek a te nevedről, könyörögnek és imádkoznak te előttem e házban: **25** Te hallgasd meg a mennyiből, és bocsásd meg a te népednek, az Izráelnek bűnét, és hozd vissza őket arra a földre, a melyet adtál nékik és az ő atyáknak. **26** Mikor az ég berekesztetik és nem lészen eső, mivel vétkeztek te ellened; és imádkozni fognak e helyen és vallást tesznek a te nevedről és megtérnek bűneikből, mert te sanyargatod őket: **27** Te hallgasd meg a mennyiből, és légy kegyelmes a te szolgádnak és a te népednek, az Izráelnek; minekutána őket megtanítándod az igaz útra, a melyen járjanak; és adj esőt a te földedre, a melyet adtál a te népednek örökségül. **28** Éhség ha lesz a földön, ha döghalál, aszál, ragya, sáska, cserebogár; ha az ő ellensége szorongatja az ő birodalmának földében; ha bármiféle csapás és nyomorúság jövend reájok: **29** A ki akkor könyörög és imádkozik, legyen az bárki; vagy a te néped, az Izráel, ha elismeri kiki az ő csapását és fájdalmát,

és kezeit e házban kiterjeszténdi: **30** Te hallgasd meg a mennyiből, a te lakhelyedből és légy kegyelmes, és kinek-kinek fizess az ő útai szerint, a mint megismerted az ő szívét, mert egyedül csak te ismered az emberek flainak szívét; **31** Hogy feljenek téged, járván a te útaidon, míg élnek e föld színén, a melyet adtál volt a mi atyáinknak. **32** Sőt még az idegent is, a ki nem a te néped, az Izráel közül való, ha eljövend messze földről a te nagy nevedért és a te hatalmas kezedért és a te kiterjesztett karodért, mikor ide jutván, könyörögnek e házban: **33** Te hallgasd meg a mennyiből, a te lakóhelyedből, és add meg az idegenek mindazt, a miért könyörög hozzád, hogy megismerjék a földnek minden népei a te nevedet, és tisztelegenek téged úgy, mint a te néped, az Izráel, és ismerjék meg, hogy a te nevedről neveztetik e ház, a melyet én építettem. **34** Ha a te néped hadba megy ki az ő ellensége ellen azon az úton, a melyen elbocsátod őket; ha könyörögnek, hozzád fordulván e város felé, a melyet választottál magadnak, és e ház felé, a melyet a te nevednek építettem: **35** Te hallgasd meg az égből az ő könyörgésöket és imádságukat, és szerezz nékik igazságot. **36** Ha vétkeznek ellened (mert nincsen ember, a ki nem vétkezné) és reájok megharagudván, az ellenség kezébe adándod és őket fogságba viendik azok, a kiktől megfogattak, messze földre vagy közelre, **37** És ha az idegen földön, ahol fogva tartatnak, magokba szállnak, és megtérvén, az ő fogságuk helyén könyörögnek hozzád, és ezt mondandják: Vétkeztünk, hamisan és gonoszul cselekedtünk; **38** És megtérendenek te hozzád teljes szívökből és teljes lelkökből az ő fogságuk földében, ahol őket fogva tartják, és könyörögnek hozzád, az ő földjüknek útja felé fordulva, a melyet adtál volt az ő atyáknak, és e város felé, a melyet választottál magadnak, és e ház felé, a melyet a te nevednek építettem: **39** Hallgasd meg akkor az ő könyörgésöket és imádságukat a mennyiből, a te lakhelyedről, és szerezz nékik igazságot, és bocsásd meg a te népednek, hogy ellened vétkezett. **40** Most azért, oh én Istenem, legyenek a te szemeid nyitva és füleid legyenek figyelmesek a könyörgésre ezen a helyen. **41** És most kelj fel, oh Úr Isten, a te nyugodalmadba, te és a te hatalmasságodnak ládájá! A te papjaid, oh Úr Isten, öltözöttessenek fel üdvösséggel, és a te szenteid örvendezzenek a jónban. **42** Oh Úr Isten, ne utáld meg a te felkenetett királyod orczáját; emlékezzél meg Dávidhoz, a te szolgádhoz való nagy irgalmaságaidról!

7 És mikor Salamon elvégezte a könyörgést, tűz szálla le az égből, és megemészti az egészen égoáldozatot és a véres áldozatot, és az Úr dicsősége betölte a házat, 2

Annyira, hogy még a papok sem mehettek be az Úr házába; mert az Úr dicsősége betölté az Úr házát. 3 És az Izráel fiai mindenjában látták, a mikor alászálla a tűz és az Úr dicsősége a hárza, és arczzal leborulának a föld felé a padlózatra, s imádák és tisztelek az Urat, hogy jó és az ő kegyelme mindenrőkké való! 4 A király pedig és az egész nép áldoznak vala áldozatokat az Úr előtt. 5 Áldozék Salamon király áldozatot huszonkétezer ökörrrel és százhúszezer juhval; és ekképen szentelék fel az Úr házát a király és az egész nép. 6 A papok pedig foglalatosok valának az ő tisztökben; a Léviták is az Úrnak minden zengő szerszámaival, a melyeket Dávid király készítettet, hogy az Urat dícsérnék (mert örökkévaló az ő irgalmassága) a Dávid dicséretivel mely kezökbe adatott; a papok pedig trombitálának velük szemben, míg az egész Izráel ott állva. 7 És felszentelé Salamon a kőzépső pitvart, a mely az Úrnak háza előtt vala; mert ott szerze égőáldozatokat és hálaadóáldozatok kövéreit; mert a rézoltárra, a melyet Salamon készítette, nem fér vala az égőáldozat, az ételáldozat és a hálaadóáldozat kövére. 8 És Salamon ünnepet szerze ebben az időben hétnapig, és vele együtt az egész Izráel, nagy gyülekezet, mely összegyülekezék Hámáttól fogva az Egyiptom patakáig. 9 A nyolcadik napon pedig gyülekezést tartának, mert az oltár felszentelését hétnapon át végezték és az ünnepet is hétnapon. 10 A hetedik hónapnak huszonharmadik napján elbocsátá a népet sátorikba, vigan és megelégedve mindama jók felett, a melyeket cselekedett az Úr Dáviddal, Salamonnal és az ő népével Izráellel. 11 És Salamon bevégzé az Úr házát és a királyi palotát, s mindazt, a mit magában elhatározott Salamon, hogy megcsinál az Úr hárzában és a maga hárzában; szerencsén bevégzé. 12 Megjelenék pedig az Úr Salamonnak azon éjjel, s monda néki: Meghallgattam a te könyörgésedet, és e helyet magannak áldozat házául választottam. 13 Ímé, a mikor az eget bezárandom, hogy ne legyen eső; és a mikor parancsolok a sáskának, hogy a földet megeméssze; vagy a mikor döghalált bocsátandok az én népemre: 14 És megalázza magát az én népem, a mely nemről nevezetet, s könyörög és keresi az én arcomat, és felhagy az ő bűnös életmódjával: én is meghallatom őket a mennyből, megbocsátom bűneket, és megszabadítom földjüket. 15 Most már az én szemeim nyitva lesznek, és füleim figyelmesek lesznek e helyen a könyörgésre. 16 Most választottam és megszenteltem a házat, hogy az én nevem abban legyen mindenrőkké, és ott lesznek az én szemeim és az én szívem mindenkor. 17 És ha te előttem járándasz, a mint járt Dávid, a te atyád, úgy cselekedvén mindenekben, a mint

neked megparancsoltam, s az én rendelésimet és ítéletimet megtartádod: 18 Megerősítem a te birodalmad trónját, a mint megigértem volt Dávidnak, a te atyádnak, mondván: Nem vétek el a te nemzetiségedből való férfiú az Izráel királyiszékióból. 19 De hogyha ti elszakadtok, s rendelésimet és parancsaimat, a melyeket előtökbe adtam, elhagyjátok, s elmenvén, idegen isteneknek szolgálandotok és azok előtt meghajoltok: 20 Kiszaggatom őket az én földemből, a melyet adtam volt nékik: és ezt a házat, a melyet az én nevemnek szenteltem, orczám elől elvetem; tanulságul és példabeszédül adom őket minden nemzetsegnek. 21 És ezen a házon, a mely felséges vala, minden elmenő álmélkodni fog, és azt mondja: Miért cselekedett így az Úr ezzel az országgal és ezzel a házzal? 22 És azt felelik: Azért, mert elhagyták az Urat, atyáik Istenét, a ki őket kihozta volt Egyiptom földéből, és idegen istenekhez hajlottak, azokat imádták és azoknak szolgáltak; azért hozta reájok mind e veszedelmet.

8 Lőn pedig húsz esztendő mulva, a mi alatt Salamon megépíté az Úr házát és a maga palotáját: 2 Azokat a városokat, a melyeket Hirám adott Salamonnak, megépíté Salamon, és Izráel fiait telepíté oda. 3 Azután elméne Salamon Hámát-Sobába és azt hatalmába keríté. 4 És megépíté Tádmort a pusztában, és minden kincstartó városokat, a melyeket Hámában épített. 5 Annakéfeté minden a felső, minden alsó Bethoront megépíté s megerősített városokká tette kőfalakkal, kapukkal és zárokkal. 6 És Baalátot, s a tárházak minden városait, a melyek Salamonéi valának, a szekereknek és a lovagoknak minden városait; és minden, a mihez Salamonnak kedve volt, megépíté Jeruzsálemben, a Libánumon és az ő egész birodalmának földén. 7 Mindazt a népet, a mely megmaradt a Hitteusok közül, az Emoreusok, Perizeusok, Hivveusok és a Jebuzeusok közül, a kik nem az Izráel közül valók; 8 Hanem azoknak fiai közül, a kik azon a földön ő utánok maradtak volt, a kiket az Izráel fiai ki nem irhattak, azokat Salamon adófizetőkké tevé minden mai napig. 9 De az Izráel fiai közül Salamon senkit nem tett szolgává az ő külső dolgaiban; mert ezek hadakozó férfiak voltak, és az ő hadnagyinak vezérei, s szekereinek és lovagjainak vezérei. 10 Azok, a Salamon király seregeinek vezérei, kétsázötvenen valának, a kik uralkodnak vala a népen. 11 És felviteté Salamon a Faraó leányát a Dávid városából a hárzból, a melyet néki épített vala; mert ezt mondá: Nem lakhatik az én feleségem az Izráel királyának, Dávidnak hárzában; mert szentséges hely az, mivel az Úr lánca abba vitetett. 12 Akkor égőáldozatokat

áldozék Salamon az Úrnak az Úr oltárán, a melyet raktatott vala a tornácz előtt; **13** Naponként áldozának azon, Mózes parancsolata szerint, szombatnapokon, a hónapok első napjain, és évenként a főünnepeken háromszor; tudniillik a kovásztalan kenyerek ünnepén, a hetek ünnepén és a sátorok ünnepén. **14** És elrendelé az Ő atyának, Dávidnak rendelése szerint a papok tisztét az Ő szolgálatjokban, a Lévitákat is az Ő tisztek szerint, hogy dicsérnék az Istenet és szolgálnának a papok mellett naponként; az ajtónállókat is, az Ő csoportjaik szerint minden kapuhoz, mert így volt az Isten emberének, Dávidnak parancsolata. **15** És nem térték el a király parancsolatjától, a melyet parancsolt vala a papoknak és Lévitáknak minden doleg és a kincsek felől. **16** Ilyen módon bevégződött Salamonnak minden munkája azon naptól, a mikor az Úr házának alapját letették, annak befejezéséig, a mikor immár az Úr háza elkészült. **17** Azután elméne Salamon Esióngáberé és Elótba, a mely a tenger partján, Edom földén volt. **18** És külde Hirám az Ő szolgái által néki hajókat és szolgákat, a kik a tengeren járások valának, a kik menének a Salamon szolgáival együtt Ofirba, honnan négyszázötven tálentom aranyat hozának és vivék Salamon királynak.

9 A Séba királynéasszonya pedig hallván Salamon hírért, eljöve, hogy megkísértse Salamont nehéz kérdésekkel, Jeruzsálemben, igen nagy sereggel és tevékkel, a melyek hoznak vala fűszereket, igen sok aranyat és drágaköveket; és Salamonhoz méne, és beszélt vele mindenkről, a melyek szívén voltak. **2** És Salamon megfelelt minden beszédeire, mert semmi sem volt Salamon elől elrejtve, a melyet meg nem mondhatott volna néki. **3** És mikor láitta Séba királynéasszonya Salamon bölcseségét és a házat, a melyet épített vala; **4** És az Ő asztalának étkéit, szolgáinak lakását és hivatalnokainak állását és öltözékeiket, pohárnokait s azoknak öltözékeit, és az Ő áldozatát, a melylyel az Úrnak házában áldozott: a lélekzete is elállott. **5** És monda a királynak: Mind igaz volt, a mit hallottam volt az én lakóföldemben a te dolgaidról és bölcsesgedről; **6** De hinni sem akartam azoknak beszédeit, míg én magam el nem jöttem és szemeimmel nem láttam. És íme nékem a felét sem beszéltek el a te bölcsesged nagyságának; felülmúltad a hírt, a melyet hallottam. **7** Boldogok a te embereid és boldogok ezek a te szolgáid, a kik szüntelen udvarlananak néked, hogy hallhatják a te bölcsesgedet! **8** Legyen az Úr, a te Istened áldott, a ki téged annyira szeretett, hogy az Ő székébe helyezett, hogy lennél az Úrnak, a te Istenednek királya; mivel a te Istened szerette Izráelt, hogy

megerősítse Őt mindenrőkké, azért tett téged királylyá felettesök, hogy szolgáltass ítéletet és igazságot. **9** És ada a királynak százhúszt tálentom aranyat és felette sok fűszerszámot és drágaköveket. Nem is volt több olyan fűszerszám, mint a melyet Séba királynéasszonya ada Salamon királynak. **10** És Hirám szolgái is és Salamon szolgái is, a kik hoztak vala aranyat Ofirból; hoztak ébenfát és drágaköveket is. **11** És csinálta a király az ébenfából lépcsőket az Úr házába és a király házába, s cziterákat és lantokat az éneklőknek. Ezekhez hasonlókat nem láttak azelőtt Júda országában. **12** Salamon király pedig ada a Séba királynéasszonyának minden, a mit csak kivánt és kért tőle, azonkívül, a mit Ő a királynak hozott. Azután megtére és méne az Ő földébe mind Ő, mind az Ő szolgái. **13** Vala pedig mértéke az aranynak, a mely esztendőnként bezúl vala Salamonnak, hatszázhatvanhat tálentom arany, **14** Azonkívül, a mit hoznak vala a kalmárok és kereskedők; de még Arábia minden királyai és annak a földnek fejedelmei és hoznak vala aranyat és ezüstöt Salamonnak. **15** És csináltata Salamon király kétszáztalán valamennyi aranyból, mindenik paizsra hatszáztalán valamennyi arany siklus ment fel. **16** Háromszáztalán kerek paizst is vert aranyból; mindenik paizsra háromszáztalán arany siklus megy vala, a melyeket a király helyeztette a Libánon erdejének házába. **17** És csináltatott a király egy nagy királyiszéket elefántcsontból, és beborítta azt finom aranyval; **18** Hat lépcsője volt a széknek, és arany zsámolva a székhez erősítve, és támaszai valának mindenkit felől az ülés mellett, és két oroszlán állott a karok mellett. **19** És tizenkét oroszlán áll vala ott a hat lépcsnál mindenkit felől. Senki soha olyant nem csinált egyetlen országban sem. **20** És Salamon királynak összes ivóedényei aranyból valának; a Libánon erdő házának is összes edényei tiszta aranyból valának; nem vala az ezüstnek semmi becse a Salamon idejében; **21** Mert hajói voltak a királynak, a melyek Társisba jártak a Hirám szolgáival együtt. minden három esztendőben egyszer menének a hajók Társisba, honnan aranyat, ezüstöt, elefántcsontot, majmokat és pávákat hoznak vala. **22** És felülmúlt Salamon király e földnek minden királyait gazdagságban és bölcseségben. **23** És e földnek minden királyai kivánnak vala szembe lenni Salamonnal, hogy hallhatnák az Ő bölcseségét, a melyet Isten adott vala az Ő szívébe. **24** És azok mindenjában ajándékot visznak vala néki, arany és ezüst edényeket, ruhákat, fegyvert, fűszerszámokat, lovakat és ószvéreket esztendőnként. **25** És Salamonnak négyezer lóistállói, szekerei és tizenkétezer lovagjai valának, a kiket helyheztette a szekerek városaiba és a király mellé Jeruzsálemben. **26** És uralkodó vala minden

király felett az Eufrátes folyóvíztől a Filiszteusok földéig és az Egyiptom határáig. 27 És a király Jeruzsálemben olyanná tevé az ezüstöt, mint a köveket, és a czédrusfákat úgy elszaporítá, mint a vad fügefákat, a melyek nevekednek a mezőségen bőséggel. 28 Hordnak vala pedig Salamonnak lovakat Egyiptomból és minden országból. 29 Salamonnak egyéb dolgai, úgy az elsők, mint az utolsók, avagy nem írattak-é meg a Nátán próféta könyvében, és a Silóbeli Ahija prófécziájában, és Jehdó prófétának Jeroboám ellen, a Nébát fia ellen írt látásában? 30 És uralkodék Salamon Jeruzsálemben az egész Izrál felett negyven esztendeig. 31 És elaluvék Salamon az ő atyáival egyetemben, és eltemeték őt az ő atyjának, Dávidnak városában, és uralkodék helyette az ő fia, Roboám.

10 Elméne Roboám Síkembe; mert Síkembe gyűlt vala az egész Izrál, hogy őt királylá választanák. 2 Lőn pedig, mikor ezt meghallotta Jeroboám, a Nébát fia, aki akkor Egyiptomban vala; mert oda futott volt Salamon király elől, visszatére Jeroboám Egyiptomból. 3 És hozzáküldvén, elhivaták őt. Eljöve azért Jeroboám és az egész Izrál, és szólának Roboámnak, mondván: 4 A te atyád igen megnehezítette a mi igánkat, de te most könnyebbítsd meg atyádnak kemény szolgálatát és az ő nehéz igáját, a melyet reánk vetett, és szolgálunk néked. 5 És monda nézik: Harmadnapig gondolkodom róla, azután jőjjetek hozzám. Elméne azért a nép. 6 És tanácskozék Roboám király a vén emberekkel, a kik Salamon előtt az ő atya előtt állottak vala életében, mondván: Mit tanácsoltok, mit válaszoljak e népnek? 7 És azok ekképen szólának: Ha javára leendesz ennek a népnek, s kedvezel nézik és jó szóval beszélsz hozzájok; akkor te szolgáid lesznek mindenkor. 8 De ő megvetette a vének tanácsát, a melyet néki tanácsoltak, és tanácsot tarta az ifjakkal, a kik ő vele nevekedtek volt fel és néki udvaroltak. 9 És monda azoknak: Ti micsoda tanácsot adtok, hogy választ adjunk e népnek, a kik nékem így szólának: Könnyebbítsd meg az igát, a melyet a te atyád reánk vetett. 10 Akkor felelének az ifjak, a kik ő vele együtt nevekedtek vala, mondván: Így szólj a népnek, a mely szólvan néked, azt mondja: A te atyád megnehezítette a mi igánkat, te pedig könnyebbítsd meg nékünk; így szólj nézik: Az én legkisebb ujjam erősebb atyám derekánál; 11 Most azért, ha az én atyám nehéz igát vetett reátkel, én még nehezebbé teszem igátkat; ha az én atyám ostorról vert titéket, én skorpiókkal. 12 És elméne Jeroboám és az egész nép Roboámhöz harmadnap, a mint a király meghagyta, ezt mondván: Jőjjetek hozzám harmadnapon. 13 És a király

kemény választ adott nézik, megvetve Roboám király a vének tanácsát. 14 És az ifjak tanácsa szerint szóla nézik, mondván: Ha az én atyám megnehezítette a ti igátkat, én még nehezebbé teszem azt; ha az én atyám ostorról vert titéket, én skorpiókkal. 15 És a király nem hallgatá meg a népet; mert ezt az Úr fordította ekként, hogy megerősíté az Úr az ő beszédét, a melyet szólott vala a Silóbeli Ahija által Jeroboámnak, a Nébát fiának. 16 Mikor pedig az egész Izrál lássa, hogy nem hallgatá meg őket a király, felele a nép a királynak, mondván: Micsoda részünk van nékünk Dávidban? Nincsen nékünk örökségünk az Isai fiában! Menj el a te hajlékidba, oh Izrál! Ám viseld gondját a te házadnak, oh Dávid! Elméne azért hajlékiba az egész Izrál; 17 Úgy, hogy Roboám csak azokon az Izrál fiain uralkodék, a kik Júda városaiban laktak. 18 És mikor elküldé Roboám Adorámot, az adószedőt, megkövezék őt Izrál fiai, és meghala; Roboám király pedig siete szekerébe ülni, hogy Jeruzsálemben szaladjon. 19 Így szakada el az Izrál népe a Dávid házártól, mind e mai napig.

11 Méne azért Roboám Jeruzsálembe, és összegyűjté a Júda és Benjámin házát, száznyolczvanezer válogatott hadviselőket, hogy hadakoznának Izrál ellen, és visszanyernék az országot Roboámnak. 2 Szóla pedig az Úr Semájának, az Isten emberének, mondván: 3 Mond meg Roboámnak, Salamon fiának, Júda királyának és az egész Izrálnek Júdában és Benjáminban, így szólvan: 4 Ezt mondja az Úr: Ne menjetek fel és ne hadakozzatok atyátokfiai ellen; térijetek meg ki-ki a maga házába, mert én tölem lett e dolog. És engedének az Úr szavának, és megtérének a helyett, hogy Jeroboám ellen mennenek. 5 Lakozék azért Roboám Jeruzsálemben, és megerősíté a városokat Júdában. 6 Így megépíté Bethlehemet, Etámot és Tékoát, 7 Bethsúrt, Sókót és Adullámot, 8 Gátot, Marésát és Zifet, 9 Adoráimot, Lákist és Azekát, 10 Sorát, Ajalon és Hebront, melyek erős városok valának Júdában és Benjáminban. 11 És mikor megerősítette ez erősségeket, helyezett azokba előlárókat és szerze tárházakat eleségnék és bornak és olajnak. 12 És mindenik városban szerze paizsokat és kopjákat, és rendkívül megerősíté azokat. És az övé lőn Júda és Benjámin. 13 Továbbá a papok és a Léviták, a kik az egész Izrálben valának, ő hozzá csatlakozának minden ő határukhoz; 14 Mert a Léviták elhagyták az ő faluikat és jászágukat, és Júdába és Jeruzsálemben menének, mert kiúzte vala őket Jeroboám és az ő fiai, hogy az Úrnak ne szolgálnának. 15 És rendele magának papokat a magaslatokhoz, a bakokhoz és a borjúkhoz, a melyeket

csináltatott vala. 16 És utánuk Izrál minden nemzetségei közül azok, a kik szívök szerint keresték az Urat, Izráelnek Istenét, menének Jeruzsálemben, hogy áldoznának az Úrnak, az ő atyáik Istenének. 17 És megerősíték Júda országát, és megerősíték Roboámot, a Salamon fiát három esztendeig; mert három esztendeig járának Dávidnak és Salamonnak útján. 18 És feleségül vevé Roboám Mahalátát, Jérímotnak, a Dávid fiának leányát és Abihait, Eliábnak, az Isai fiának leányát, 19 A ki szüle néki fiakat: Jeust, Semáriát és Zahámot, 20 És ő utána vevé Maakát, az Absolon leányát, a ki szülé néki Abiját, Attait, Zizát és Selómítot. 21 Legjobban szereté pedig Roboám Maakát, az Absolon leányát minden feleségei és ágyasai között; mert tizennyolc felesége és hatvan ágyasa volt. És nemze huszonnyolc fiút és hatvan leányt. 22 És Roboám Abiját, a Maaka fiát tette testvérei között vezérré és előljáróvá, mert őt akará királylá tenni. 23 És okosan gondolkodván, szétsztráltat mind Júda és Benjámin földén a megerősített városokba, a kiknek bősségesen adott eleséget és sok feleséget szerzett számukra.

12 Lón pedig, mikor Roboám az ő királyságát megszilárdította és abban megerősödött: elhagyta az Úr törvényét, és vele együtt az egész Izrál. 2 Azért a Roboám királyságának ötödik esztendejében feljöve Sésák, az egyiptomi király Jeruzsálem ellen, (mert az Úr ellen vétkezének). 3 Ezerkétszáz fegyveres szekérrel és hatvanezer lovaggal, és megszámlálhatlan vala a nép, a mely vele Égyiptomból feljött, a Libiabeliekkel, Sukkeusokkal és Szerecsenekkel; 4 És elfoglalja Júdának erős városait, azután méne Jeruzsálem alá. 5 Akkor Semája próféta méne Roboámhoz és a Júda fejedelmeihez, a kik Jeruzsálemben gyűlték össze Sésaktól való féltőkben, és monda nézik: Ezt mondja az Úr: Mivel ti engem elhagytatok, én is a Sésák kezébe bocsátlok titkokat. 6 Akkor megalázák magokat az Izráel fejedelmei és a király, s mondának: Az Úr igaz! 7 És mikor az Úr lássa, hogy megalázták magokat, ekképen szóla az Úr Semája prófétának: Megalázták magokat, nem vesztem el őket, hanem némi szabadulást szerzek nézik, és nem ontom ki az én haragomat Jeruzsálem ellen Sésák által; 8 Mindazáltal szolgái lesznek néki, hogy megtudják a különböseget az én szolgálatom és más országok királyságainak szolgálatai között. 9 Feljöve azért Sésák, az egyiptomi király Jeruzsálem ellen, és elvívé az Úr házának kincsét, s a király házának kincsét; mindazokat elvívé; az arany paizsokat is elvívé, a melyeket Salamon csináltatott vala. 10 Ezek helyett Roboám király rézpaizsokat csináltata, és bíza azokat a gyalogosok fejedelminek kezére, a kik őrzik

a király házának ajtaját. 11 És mikor a király felmegy az Úr házába, mennek a gyalogosok is, és felviszik azokat, s azután visszahozzák a gyalogosok szobájába. 12 Mikor azért megalázta magát Roboám, eltávozik az Úr haragja ő róla, hogy meg ne semmisülne mindenestől, mert Júdában is volt még jó dolog. 13 Megerősíték azért Roboám király Jeruzsálemben és uralkodék; mert negyvenegy esztendővel vala Roboám, mikor uralkodni kezdett volt, és tizenhét esztendeig uralkodék Jeruzsálemben, a városban, a melyet az Úr választott vala az Izráel minden nemzetségi közül, hogy ott helyhezesse az ő nevét; és az ő anyjának neve vala Naáma, a ki Ammonita volt. 14 Cselekedék pedig gonoszt, mert az Urat szíve szerint keresni nem akará. 15 Roboámnak pedig első és utolsó dolgai avagy nincsenek-é megírva a Semája próféta könyvében, és Iddónak, a látnoknak könyvében, a nemzetiségi lajstromban? És hadakozás volt Roboám és Jeroboám között egész éltökben. 16 És elaluvék Roboám az ő atyáival, és eltemették a Dávid városában; és uralkodék az ő fia, Abija, helyette.

13 Jeroboám királynak tizennyolczadik esztendejében kezde uralkodni Abija Júdában. 2 Hárrom esztendeig uralkodék Jeruzsálemben. Az ő anyjának neve Mikája vala, a ki a Gibeából való Uriel leánya. És Abija és Jeroboám között háború vala. 3 Azért felkészülte Abija a háborúra négyszázezer válogatott harcosból álló sereggel; és Jeroboám vele szembeszállt nyolczszázezer válogatott harcosból álló sereggel. 4 Akkor felállta Abija a Semáraim hegynéki tetején, a mely az Efraim hegységében vala, és monda: Hallgassátok meg szómat, Jeroboám és az egész Izráel! 5 Avagy nem kellene-é néktek meggondolnotok, hogy az Úr, az Izráel Istene Dávidnak adta volt a királyságot Izráel felett örökre; néki és flainak, sónak szövetsége által? 6 Mindazáltal felkele Jeroboám, a Nébát fia, Salamonnak, a Dávid fiának szolgája, és támadta az ő ura ellen; 7 Azután gyűlének ő hozzá a haszontalan emberek, Beliél flai, a kik ellene szegültek Roboámnak, a Salamon fiának, mikor Roboám gyermek és félénk szívű volt, és azok ellen magát nem oltalmazhatta. 8 És most azt gondoljátok, hogy ti ellene állhattok az Úr királyságának, a mely a Dávid flainak kezében van, mivel sokan vagytok, s veletek vannak az aranyborjúk is, a melyeket Jeroboám öntetett néktek istenek gyanánt. 9 Avagy nem ti üztétek-é el az Úrnak papjait, az Áron flait és a Lévitákat? És nem ti szerzettetek-é magatoknak papokat, mint egyéb országoknak nemzetségei, akárkit, a kik az ő szolgálatjának felszentelésére egy gyermekded tulokkal és hét kossal eljött, és lett a bálványok papja, a

melyek nem istenek. 10 Mi mellettünk van pedig az Úr, a mi Istenünk, a kit mi el nem hagytunk; a papok pedig, a kik az Úrnak szolgálnak, az Áron fiai, és vannak Léviták, a kik forgolódnak az ő tisztekben. 11 És áldoznak az Úrnak égőáldozattal minden reggel és minden estve, és füstölőáldozattal, és a kenyérnek a tiszta asztalra való tételere és az arany gyertyatartóra, szovétnekeivel egybe gondot viselnek, meggyűjtött azokat minden estve; mert mi megtartjuk az Úrnak, a mi Istenünknek rendelését; ti pedig elhagytátok őt. 12 Azért ímē mi velünk van az Isten vezér gyanánt, és az ő papjai a riadó kürtökkel, hogy ti ellenetek kürtöljenek. Izráel fiai! Ne harcujatok az Úr ellen, a ti atyáitok Istené ellen, mert nem lesztek szerencsések! 13 Jeroboám pedig lelt vetett ellenök, hogy hátuk mögé kerüljön, s ilyen módon Júda előtt is ők legyenek, hátuk mögött is a les. 14 Látván pedig Júda, hogy ímē mind elől, mind hátról megtámadtatának: kiáltának az Úrhoz, a papok pedig trombitálnak vala a trombitákkal. 15 És kiáltanak Júda férfinak; és mikor kiáltanak a Júda férfinak, az Isten megveré Jeroboámot és az egész Izráelt, Abija és Júda előtt. 16 És az Izráel fiai menekülnek Júda elől, de az Isten kezükbe adá őket; 17 Mert megveré őket Abija és az ő népe nagy csapással, úgynnyira, hogy az Izráeliták közül seb miatt ötszázezer válogatott férfi esett el. 18 És ilyen módon aláztatának meg az Izráel fiai abban az időben; Júda fiai pedig megerősödnek, mert ők az Urá, az ő atyáik Istenére támaszkodtak volt. 19 És üldözé Abija Jeroboámot, és elfoglalja őtőle egynéhány várost, Béthelt és annak faluit, Jésanát és annak faluit, s Efrávint és annak faluit. 20 És nem jutott többé erőhöz Jeroboám Abija idejében, hanem megveré őt az Úr, és meghala. 21 Abija pedig hatalmassá lón, és vett vala magának tizenegy feleséget, a kiktől nemze huszonkét fiút és tizenhat leányt. 22 Abijának pedig több dolgai, útai és beszédei megírattak az Iddó próféta könyvében.

14 Elaluvék pedig Abija az ő atyáival, és eltemeték őt a Dávid városában, s uralkodék helyette az ő fia, Asa, a kinek idejében tíz esztendeig volt békesség a földön. 2 És Asa mindazt cselekedé, a mi jó és igaz vala az Úr előtt, az ő Istené előtt; 3 Elrontá az idegen istenek oltárait és a magaslatokat; a bálványokat eltöréti, és az Aserákat kivágatá; 4 És megparancsolá Júdának, hogy az Urat, az ő atyáik Istenét keressék, és cselekedjék az Isten törvényét és parancsolatját. 5 Kipusztítá Júda minden városából a magaslatokat és a nap-oszlopokat, és az ország csendes lón alatta. 6 És építetett megerősített városokat

Júdában, mivelhogy nyugodalomban volt a föld, és senki sem folytatott ellene háborút azokban az esztendőkben, mert az Úr nyugodalmat adott vala néki. 7 Mert ezt mondja vala Júdának: Építsük meg a városokat és vegyük körül kerítéssel, tornyokkal, kapukkal, zárokkal, míg a föld birodalmunkban van; mert megkerestük az Urat, a mi Istenünket, megkerestük és nyugodalmat adott nékünk minden felől. Azért építének és lón jó előmenetelök. 8 Vala pedig az Asa serege, a mely paizst és kopját visel vala, Júdából háromszázezer; és Benjáminból paizst viselők és kézivesek kétszáznyolczvanezeren valának; mindenek erős vitézek. 9 És kijöve ő ellenök a szerecsen Zérah, ezerszer ezer emberrel és háromszáz szekérrel, és méne Marésáig. 10 Kiméne Asa is ő ellene, és viadalhoz készülének a Sefáta völgyben, Marésa mellett. 11 Akkor kiáltta Asa az Úrhoz, az ő Istenéhez, és monda: Oh Uram, nincs különbség előtted a sok között és az erő nélküli való között, hogy megsegítsed! Segíj meg minket, oh mi Urunk Istenünk, mert benned bízunk, és a te nevedben jöttünk e sokaság ellen! oh Uram, te vagy a mi Istenünk, ne vegyen ember te rajtad erőt. 12 Megveré azért az Úr a szerecseneket Asa és Júda előtt, és elutána a szerecsenek. 13 És üldözé őket Asa az ő seregével Gerárig, és elhullának a szerecsenek közül sokan, hogy közülök senki sem marada életben, mert leverettek az Úr előtt és az ő serege előtt; és hozának nagy zsákmányt. 14 És Gérár környékén elpusztítának minden várost, mert az Úrtól való rettegés szállotta meg őket. És a városokat mind feldúlták, mivelhogy sok ragadomány vala azokban. 15 A barmok tanyáit is lerombolták, és sok juhot és tevét elhajtának, s úgy tértek vissza Jeruzsálembe.

15 És Azáriást, az Obed fiát felindítá az Isten lelke: 2 Aki Asa elé lépett, és monda: Hallgassatok meg engem, Asa s egész Júda és Benjámin! Az Úr van veletek, ha ti is ő vele lesztek; ha őt keresénditek, megtaláljátok; de ha őt elhagyandjátok, ő is elhagy titeket. 3 Sok ideje, hogy Izráel az igaz Isten nélkül, tanító pap nélkül, és törvény nélkül van. 4 Ha megtért volna az ő nyomorúságában az Úrhoz, Izráel Istenéhez: megtalálták volna azok, a kik őt keresik. 5 De ezekben az időkben nincs békessége sem a kimenőnek, sem a hazajövőnek, mivelhogy nagy a nyomorúsága mindeneknak, a kik e földön laknak; 6 Annyira, hogy egy nemzetseg a másik nemzetsegét és egyik város a másik várost elpusztítja; mert az Isten gyötéri őket minden sanyarúsággal. 7 Ti azért bátorságosok legyetek, kezeiteket le ne ereszszétek, mert a ti munkátoknak jutalma van. 8 Mikor pedig Asa meghallotta e beszédeket és az

Obed prófétának prófécziáját, megbátorodék, és elpusztítá a Júda és Benjámin földéről mindenestől a bálványokat, a városokból is, a melyeket elfoglalt az Efraim hegységén, és megújítá az Úr oltárát, a mely az Úr tornáca előtt volt. 9 És összegyűjté az egész Júda és Benjámin nemzetsegét és azokat, a kik jövevények valának köztök az Efraim, Manasse és Simeon nemzetsegéből; mert az Izráel nemzetsegéből sokan csatlakozának ő hozzá, látván, hogy az Úr, az ő Isten, ő vele volt. 10 Összegyűlének azért Jeruzsálemba a harmadik hónapban, Asa királyságának tizenötödik esztendejében. 11 És áldozának az Úrnak azon a napon a nyert zsákmányból hétszáz ökörrel és hétezer juhval; 12 És fogadást tettek, hogy ezután az Urat, az ő atyáik Istenét teljes szívvel és teljes lélekkel fogják keresni. 13 És ha valaki nem keresné az Urat, az Izráel Istenét, megölettessék kicsinytől fogva nagyig, úgy a férfi, mint az asszony. 14 És megesküvének az Úrnak felszóval, kiáltással, trombita- és kúrtszókkal. 15 És örvendezett az egész Júda az eskű felett; mert teljes szívökből esküdték, és egyenlő akarattal keresték az Urat; és megtaláltaték általok, és az Úr nyugodalmat szerze nékik minden felől. 16 De még Maakát, Asa király anyját is megfosztá a királynéságtól, mivel egy iszonyú bálványt emelt vala Aserának, és Asa elrontá és összetörte annak iszonyú bálványát, és a Kedron patakjánál megégett. 17 Jóllehet Izráelből a magaslatokat nem írtották ki, mindazáltal Asának tiszta szíve vala egész életében. 18 És bevívé az Isten házába, a mit atya és ő megszentelének, ezüstöt, aranyat és edényeket. 19 És nem volt háború Asa királyságának harminczötödik esztendejéig.

16 Asa király uralkodásának harminczhatodik esztendejében feljöve Baása, az Izráel királya Júda ellen, és megépíté Rámát, hogy ne engedjen senkit se kimenni, se bemenni Asához a Júda királyához. 2 De Asa az Úrnak és a királynak tárházából hozza ki ezüstöt, aranyat, és küldé azt Benhadádnak, a Siriabeli királynak, aki lakik vala Damaskusban, mondván: 3 Szövetség van köztem és te közötted, a mint az én atyám és a te atyád között is volt azelőtt. Íme küldök néked ezüstöt és aranyat. Menj el, bontsd fel a te szövetségedet Baásával, az Izráel királyával, hogy távozzék el tőlem. 4 És engedvén Benhadád Asa királynak, elküldé az ő seregének vezéreit Izráel városai ellen, és bevezé ljjont, Dánt, Abelmáimot és Naftali minden kincses városait. 5 A mit mikor meghallott Baása, abbanhagyta Ráma építését és megszünteté munkáját. 6 Akkor Asa király felvezé az egész Júda népét, és Rámából a köveket és a fákat mind elhordák, a melyekkel Baása a várost építí vala,

és azokból Gébát és Mispát építé. 7 Az időben méne Hanái próféta Asához, a Júda királyához, és monda néki: Mivel a Siriabeli királyban volt bizodalma, és nem az Úrban, a te Istenedben bízál: ezért szabadult meg a Siriabeli király hada a te kezedből. 8 Avagy nem vala-é a Szerecseneknek és a Libiabelieknek nagy seregök, felette sok szekerek és lovagjaik? Mindazáltal, mivel az Úrban volt bizodalma, kezdebe adá azokat; 9 Mert az Úr szemei forognak az egész földön, hogy hatalmát megmutassa azokhoz, a kik ő hozzá teljes szívvil ragaszkodnak; bolondul cselekedél ebben; azért mostantól kezdve háborúk lesznek te ellened. 10 Akkor megharaguék Asa a prófétára, és veté őt a tömlöczházba, mert igen megharagudott vala e szóért reá; és ugyanakkor Asa a nép közül is sokat megnyomorítta. 11 De ímé Asának mind első, mind utolsó dolgai meg vannak írva a Júda és az Izráel királynainak könyvében. 12 És megbetegedék Asa, királyságának harmincziklenczedik esztendejében lábaira, annyira, hogy igen súlyos volt az ő betegsége; mindenkor betegségében is nem az Urat keresé, hanem az orvosokat. 13 És elaluvék Asa az ő atyáival, és meghala az ő királyságának negyvenegyedik esztendejében. 14 És eltemeték őt az ő sírjába, a melyet magának vágatott vala a Dávid városában; és helyezék őt az ágyba, a melyet megtöltének drága fűszerekkel, s kenőcscsé feldolgozott jó illatokkal, és érette felette nagy egést rendezének.

17 Uralkodék pedig ő helyette az ő fia, Jósafát, és megerősíté magát Izráel ellen. 2 És sereget helyezett Júda minden erős városaiba, és őrségeket helyezett Júda országába és Efraim városaiba, a melyeket az ő atya, Asa meghódított vala. 3 És az Úr Jósafáttal vala, mivel az ő atyának Dávidnak előbbi útai jára, és nem kéré segítséget a bálványuktól, 4 Hanem az ő atyának Istenét kereste, és az ő parancsolatiban járt vala, és nem Izráelnek cselekedetei szerint. 5 Azért az Úr megerősíté a királyságot az ő kezében, és az egész Júda ada Jósafátnak ajándékot, s gazdagsága és dicsősége igen nagy volt. 6 És az ő szíve felemelkedett az Úr útjain, és még jobban kiirtá Júdából a magaslatokat és az Aserákat. 7 Királyságának harmadik esztendejében elküldé az ő vezérei közül Benhailát, Obádiást, Zakariást, Nétanéalt és Mikáját, hogy tanítsanak a Júda városaiban, 8 És velük Lévitákat: Semája, Nétánia, Zebádia, Asáel, Semirámót, Jónatán, Adónia, Tóbíás és Tóbádónia Lévitákat, és velük Elisáma és Jórám papokat. 9 Tanítának azért Júdában, és az Úr törvényének könyve velük vala, mikor jártak vala Júda városaiban, tanítván a népet. 10 Ezért az Úr igen megrettenté a földnek minden országait, a melyek Júda

körül valának, annyira, hogy nem merének Jósafát ellen hadakozni. 11 A Filiszteusoktól is hoznak vala Jósafátnak ajándékot és adópénzt; az Arábiabeliek is hoznak néki nyájakat, hétezerhétszáz kost és hétezerhétszáz bakot. 12 És Jósafát mindig nagyobb és hatalmasabb lón, és építé Júdában kastélyokat és tárházakat. 13 És sok munkája vala néki Júda városaiban, és erős hadakozó férfiakból álló serege volt Jeruzsálemben. 14 Ez pedig azoknak száma nemzetiségeik szerint: Júdában az ezredesek: Adna, a fővezér, és vele háromszázezer harcos. 15 Mellette Johanán volt a vezér, és vele kétszáznelyelcenzenezer ember. 16 Mellette Amásia, a Zikri fia, a ki magát szabadakaratjából az Úrnak kötelezte vala; és ő vele kétszázezer harcos. 17 A Benjámin nemzetéből vitéz harcos vala Eljada, és vele a kézivesek és paizsosok kétszázezeren. 18 Mellette Jóbabád, és vele száznyolcenzenezer harczra felszerelve. 19 Ezek szolgálnak vala a királynak azokon kívül, a kiket a király egész Júdában a megerősített városokba helyezett.

18 Jósafátnak nagy gazdagsága és dicsősége vala. Ő ságorságot szerze Akhábbal. 2 Néhány esztendő mulva aláméne Akhábhhoz Samariába, és levágatott Akháb az ő és a vele való nép számára sok juhot és ökröt, és rávette őt, hogy felmenjen vele Rámóth Gileádba. 3 Mert ezt mondá Akháb, az Izráel királya Jósafátnak, a Júda királyának: Feljösz-é velem Rámóth Gileádba? Felele néki, és monda: Úgy én, mint te; úgy az én népem, mint a te néped együtt lesz a harczban. 4 Azután monda Jósafát az Izráel királyának: Kérdezősködjél még ma az Úr beszéde után. 5 És összegyűjté az Izráel királya a prófétákat, mintegy négyszáz férfiút, és monda nékik: Elmenjünk-é Rámóth Gileád ellen hadba, vagy elhagyjam? Felelének: Menj el, és az Isten a király kezébe adjá. 6 És monda Jósafát: Nincsen-é itt több prófétája az Úrnak, hogy attól is tudakozódhatnánk? 7 És monda az Izráel királya Jósafátnak: Van még egy férfiú, a ki által az Urat megkérdezhetjük, de én gyűlööm őt, mert soha nem jövendöl nékem jót, hanem minden csak rosszat; ez Mikeás, a Jimla fia. És monda Jósafát: Ne beszéljen így a király! 8 Szólíta azért az Izráel királya egyet az ő szolgái közül, és monda: Hívд ide hamar Mikeást, a Jimla fiát. 9 És az Izráel királya és Jósafát, a Júda királya ott ülnek vala, kiki az ő királyiszékében, királyi ruhákba öltözött; ott ülnek vala Samaria kapuja előtt, a térségen; és a próféták mind prófétálnak vala ő előttök. 10 Csináltatott vala pedig magának Sédékiás, a Kénaána fia vasszavakat, és monda: Ezt mondja az Úr: Ezekkel ökleled a Siriabelieket, míg nem megemészted őket! 11 A többi próféták is mind

ekképen jövendöltek, mondván: Menj fel Rámóth Gileád ellen, szerencsés leszel; mert azt az Úr a király kezébe adjá. 12 A követ pedig, a ki elment volt, hogy elhívná Mikeást, szóla néki, mondván: Ímé a próféták egyenlő akarattal jót jövendölnek a királynak; szólj, kérlek, te is úgy, mint azok közül egy, és jövendölj jót. 13 Akkor monda Mikeás: Él az Úr, hogy csak azt fogom mondani, a mit az én Istenem nékem mondád! 14 Mikor azért a király elé jutott, akkor monda a király néki: Mikeás! elmenjünk-é Rámóth Gileád ellen hadba, vagy elhagyjam? És monda: Menjetek el, és jó szerencsétek leszen, kezetekek adattatnak azok. 15 És monda a király néki: Hányszor esküdtesselek meg téged, hogy az igaznál egyebet ne mondj nékem az Úr nevében? 16 Akkor monda: Látám az egész Izráelt elszéledve a hegyeken, mint a juhokat, melyeknek pásztoruk nincsen. És azt mondá az Úr: Nincsen ezeknek urok. Térjen meg kiki az ő házához békességen. 17 És monda az Izráel királya Jósafátnak: Nemde nem megmondottam-é, hogy nem fog nékem jót jövendölni, hanem rosszat? 18 Ismét monda: Halljátok meg azért az Úr szavát. Látám az Urat ülni az ő királyiszékében, és az egész mennyei sereget jobb és balkeze felől mellette állani. 19 És monda az Úr: Kicsoda csalja meg Akhábot, az Izráel királyát, hogy felmenjen és elveszzen Rámóth Gileádban? És ki egyet, ki mást szóla. 20 Akkor eljöve egy lélek, a ki megállván az Úr előtt, monda: Én akarom megcsalni őt. Az Úr pedig monda néki: Mimódon? 21 És felele: Kimegyek és leszek hazug lélek az ő összes prófétál szájában. Monda azért: Csald meg és győzd meg, menj ki és cselekedjél úgy. 22 Íme azért most az Úr adta a hazugságnak lelkét ezen te prófétáid szájába, és az Úr szólott veszedelmes dolgot ellened. 23 Akkor oda lépett Sédékiás, a Kénaána fia, s arckul csapá Mikeást, és monda: Melyik úton távozott el az Úrnak lelke tőlem, hogy csak néked szólana? 24 Felele Mikeás: Íme meglámod magad azon a napon, a mikor egyik kamarából a másik kamarába megy, hogy elrejtőzhessél. 25 Akkor monda az Izráel királya: Fogjátok meg Mikeást, és vigyétek Amonhoz, a város fejedelméhez, és Joáshoz, a király fiához. 26 És mondjátok: Ezt mondja a király: Vessétek őt a tömlöczbe, s tápláljátok őt a nyomorúság kenyerével és a nyomorúság vizével, míg békességgel megyjövök. 27 És monda Mikeás: Ha békével térsz vissza, akkor nem az Úr szólott én általam. Ismét monda: Halljátok meg minden népek! 28 És felvonult az Izráel királya és Jósafát a Júda királya Rámóth Gileád ellen. 29 És monda az Izráel királya Jósafátnak: Ruhámat megváltoztatom, és úgy meggyek a viadalra; te pedig öltözzel fel ruhádba. És megváltoztatá az Izráel királya az ő ruháját,

és menének viadalra. **30** Siria királya pedig meghagyta vala az ő szekerei fejedelmeinek, mondván: Ne harczojatok se kicsiny, se nagy ellen, hanem csak az Izráel királya ellen. **31** És a mikor meglátták a szekerek fejedelmei Jósafátot, mondának: Ez az Izráel király! És körfogták őt, hogy legyőzzék. Akkor felkiáltja Jósafát, és az Úr megsegíllé őt, és az Isten azokat elfordítja tőle; **32** Mert mikor látták a szekerek fejedelmei, hogy nem az Izráel királya, ott hagyták. **33** Egy férfi pedig kifeszíté kézivét csak úgy találomra, és találá az Izráel királyát a pánczél és a kapocs között. És ő monda az ő kocsisának: Fordulj meg, és vígy ki engem a táborból, mert megsebesültem. **34** És az ütközet minden erősebb lett azon a napon, és az Izráel királya az ő szekerében állott a Síriabeliek ellen estvéig, és naplementekor meghala.

19 Megtére pedig Jósafát, a Júda királya az ő házához

Jeruzsálembe békével. **2** És eleibe méne Jéhu próféta, a Hanáni fia, és monda Jósafát királynak: Avagy az istentelennek kellett-é segítségül lenned, és az Úrnak gyűlölőit szeretned? Ezért nagy az Úrnak haragja ellened. **3** Mindazáltal némi jó dolog találtatott benned, hogy e földről kivágattad az Aserákat és az Istennek keresésére adtad magadat. **4** És Jósafát egy ideig Jeruzsálemben tartózkodék, azután pedig kiméne a nép közé, Beersebától fogva mind az Efraim hegységeig, és megtéríté őket az Úrhoz, az ő atyáknak Istenéhez; **5** És rendelete bírákat azon a földön, Júdának minden erős városaiba, városonként. **6** És monda a bíráknak: Jól megliássátok, a mit cselekesztetek; mert nem ember nevében ítéltetek, hanem az Úrnak nevében, aki az ítéletben veletek lesz. **7** Azért az Úr félelme legyen rajtak, vigyázzatok arra, a mit tesztek; mert az Úrnál, a mi Istenünknel nincsen hamisság, sem személyválogatás, sem ajándékvétel. **8** Sőt Jeruzsálemben is beállítá némelyeket Jósafát a Léviták, papok és az Izráel nemzetiségeiből való fejedelmek közül az Úr ítéletére és a perlekédésekre. És ők Jeruzsálembe visszatérének. **9** És meghagyá nézik, mondván: Igý cselekedjetek az Úrnak félelmében hűséggel és tökéletes szívvel. **10** Ha valamely pert előtörökbe hoznak a ti atyákokfiai, a kik lakoznak az ő városaikban, emberhalál, törvény és parancsolat, a rendtartások és ítéletek miatt: intsétek őket, hogy ne vétkezzenek az Úr ellen, és ne szálljon reátkozni és a ti atyákokfiaira az Úr haragja. Igý cselekedjetek és ne vétköztesek. **11** És ímé Amária pap lesz a fő ti köztetek az Úrnak minden dolgaiban; és Zebádia, az Ismáel fia lesz a Júda házának vezére a király minden dolgában; a Léviták is előljáróitok lesznek. Legyetek azért erősek a ti tisztekben és az Úr mellette lesz az igaznak.

20 És lőn ezek után, eljövénék a Moáb fiai és Ammon fiai, és velük mások is az Ammoniták közül, Jósafát ellen, hogy hadakozzanak vele. **2** Eljövénék pedig a hírmondók, és megmondák Jósafátnak, mondván: A tenger tulsó részéről nagy sokaság jön ellened Síriából, és már Haséson-Tamárban vannak; ez az Engedi. **3** Megfelemlék azért Jósafát, és az Urat kezdé keresni és hirdete az egész Júda országában bőjtőt. **4** Azért felgyűlének a Júdabeliek, hogy az Úr segedelmét keressék, Júdának minden városaiból is jövénék, hogy az Urat megkeressék. **5** És megállá Jósafát Júda és Jeruzsálem gyülekezetiben, az Úr házában az új pitvar előtt; **6** És monda: Oh Uram, mi atyáink Istene! nem te vagy-é egyedül Isten a mennyben, aki uralkodol a pogányoknak minden országain? A te kezedben van az erő és hatalom, és senki nincsen, aki ellened megállhatna. **7** Oh mi Istenünk! nem te űzéd-é ki a földnek lakóit a te néped az Izráel előtt, és nem te adád-é azt Ábrahámnek, a te barátod magyának mindörökké? **8** És lakának azon, és építettek azon a te nevednek szentséges hajléket, mondván: **9** A mikor veszedelem jövend mi reánk, háború, ítélet, döghalál vagy éhség, megállunk e házban előtted (mert a te neved e házban van) és a mikor kiáltunk hozzád a mi nyomorúságainkban: hallgass meg és szabadíts meg minket. **10** És most ímé az Ammoniták, a Moabiták és a Seir hegyén lakozók, a kiknek földjén nem akarad, hogy általmenjenek az Izráel fiai, mikor Egyiptom földéből kijöttek, hanem mellettük menének el és nem pusztíták el őket; **11** Ímé ezért azzal fizetnek nékünk, hogy ellenünk jönnek, hogy kiúzzanak a te örökségedből, melyet örökségül adtál nékünk. **12** Oh mi Istenünk, nem ítéled-é meg őket? Mert nincsen mi bennünk erő és nagy sokásággal szemben, mely ellenünk jön. Nem tudjuk, mit cselekedjünk, hanem csak te ráad néznek a mi szemeink. **13** És a Júdabeliek mindenjában állanak vala az Úr előtt, gyermekeikkel, feleségeikkel és fiaikkal egyetemben. **14** Akkor Jaházielre, a Zakariás fiára (ki Benája fia, ki Jéhiel fia, ki Mattániás fia vala, és az Asáf fia közül való Lévita vala) az Úrnak lelke szálla, a gyülekezet közeppette, **15** És monda: Mindnyájan, a kik Júdában és Jeruzsálemben lakoztok, és te Jósafát király, halljátok meg szómat! Igý szól az Úr néktek: Ne féljetek és ne rettegjetek e nagy sokaság miatt; mert nem ti harczoltok velök, hanem az Isten. **16** Holnap szálljatok szembe velök! Ímé ők a Czicz hágóján fognak felmenni, és rájok találtok a völgynek szélénél, a Jeruel pusztájával szemben. **17** Nem kell néktek harcolnotok, hanem csak álljatok veszeg, és lássátok az Úrnak szabadítását rajtak. Júda és Jeruzsálem, ne féljetek és ne rettegjetek! Holnap menjetek ellenök, mert

az Úr veletek lesz. 18 Akkor Jósafát meghajtá fejét a föld felé, s Júda és Jeruzsálem lakói leborulának az Úr előtt és imádák az Urat. 19 A Kéhítíták fiai közül és a Kóriták fiai közül való Léviták pedig felállának, hogy az Urat, Izráel Istenét nagy felszóval dícsérjék. 20 És reggel felkészülvén, kimenének a Tékoa pusztájára; és mikor kiindulnának onnan, megállá Jósafát, és monda: Halljátok meg szótat, Júda és Jeruzsálemben lakozók! Bizzatok az Úrban a ti Istentekben, és megerősítetek; bizzatok az ó prófétában, és szerencsések lesztek! 21 Tanácsot tartván pedig a néppel, előállítá az Úr énekeséit, hogy dícsérjék a szentség ékességét, a sereg előtt mervén, és mondják: Tiszteljétek az Urat, mert örökkévaló az ó irgalmassága; 22 És a mint elkezdették az éneklést és a dícséretet: az Úr ellenséget szerze az Ammon fiai és a Moábiták és a Seir hegyén lakozók ellen, a kik Júdára jövénék, és megverettének. 23 Mert az Ammon és a Moáb fiai a Seir hegyén lakozók ellen támadának, hogy őket levágnák és elvesztenék; és mikor mind elveszették a Seir hegyén lakozókat, azután egymás elpusztítását segítették elő. 24 A Júda népe pedig méne Mispába a pusztá felé, és mikor a sokaság felé fordulának: íme csak elesett holttestek valának a földön, és senki sem menekült meg. 25 Akkor elméne Jósafát és az ó népe, hogy azoknak jószágait megzsákmányolják, és találának nálok temérdek gazdagságot és a holttesteken drága szép ruhákat, melyeket lefosztanak rólök, oly sokat, hogy alig vihettek el, és harmadnapig kapdosták a zsákmányt, mert felette sok vala. 26 Negyednapra pedig gyűlnek a hálaadásnak völgyébe, mivel az Úrnak ott adának hálákat; azért azt a helyet hálaadás völgyének nevezék mind e mai napig. 27 Megtére azért Júdának és Jeruzsálemnek egész népe Jósafáttal, az ó fejedelmökkel egybe, hogy visszamenjen Jeruzsálembe nagy örömmel; mert az Úr megvigasztalta vala őket az ó ellenségeik felett. 28 És bemenének Jeruzsálembe, lantokkal, cziterákkal és trombitákkal, az Úr házához. 29 És lón az Istennék félelme az országok minden királyságain, mikor meghallották, hogy az Úr hadakozott vala az Izráel ellenségei ellen. 30 Megnyugovék azért a Jósafát országa, és békességet ada néki az ó Istene minden felől. 31 És uralkodék Jósafát Júda felett. Harminczöt esztendős vala, mikor uralkodni kezde, és uralkodék Jeruzsálemben huszonöt esztendeig; és az ó anyjának neve Azuba vala, a Silhi leánya. 32 És jára Asának, az ó anyjának útján, el sem távozék attól, cselekedvén azt, a mi az Úr szeme előtt kedves dolog vala. 33 Csakhogy még a magaslatok nem rontattak le, és a nép nem készítette az ó szívét az ó atyái Istenéhez. 34 Jósafátnak pedig első és utolsó dolgai ímé

meg vannak írva Jéhunak, a Hanáni fiának könyvében, a ki azokat beírta az Izráel királyainak könyvébe. 35 Azután Jósafát, a Júda királya megbarátkozék Akháziával, az Izráel királyával, aki gonoszul cselekedett vala; 36 Mindazáltal vele megbarátkozék, hogy hajókat készítenének, melyeken Társisba mennének; és a hajókat Esióngáberben készíték. 37 Jövendöle azért Eliézer, a Maresából való Dódava fia Jósafát ellen, mondván: Minthogy megbarátkozál Akháziával, az Úr megsemmisíti a te munkádat. És a hajók mind összetörének, és nem mehetének Társisba.

21 És meghala Jósafát az ó atyáival egyetemben, és eltemetteték az ó atyáival a Dávid városában; és uralkodék helyette az ó fia, Jórám. 2 És az ó testvérei, a Jósafát fiai ezek valának: Azária, Jéhiel, Zakariás, Azáriás, Mikael és Sefatja. Ezek mind Jósafátnak, az Izráel királyának fiai voltak. 3 És adott nézik az ó atyjok sok ajándékot ezüstben, aranyban és drágaságokban, Júdabeli megerősített városokkal; de a királyságot Jórámnak adá, mivel ő vala elsőszülöttje. 4 Kezde azért Jórám az ó atyának királyságában uralkodni, és mikor immár abban megerősödött, az ó testvéreit mind megölé fegyverrel; sőt Izráel fejedelmei közül is némelyeket. 5 Harminczöt esztendős korában kezdett vala uralkodni Jórám, és nyolcz esztendeig uralkodék Jeruzsálemben. 6 És jára az Izráel királyainak útján, a mint cselekszik vala az Akháb háznépe; mert az Akháb leányát vette vala magának feleségül; és az Úr szemei előtt gonosz dolgot cselekedék. 7 Nem akará mindazáltal az Úr a Dávid házát elveszteni a szövetségről, a melyet Dáviddal kötött, és mivel igéretet tett vala, hogy szövétneket ad néki és az ó fiainak minden időben. 8 Az ó idejében szakada el Edom Júda keze alól, és királyt választanak magoknak. 9 Elméne ugyan Jórám az ó vezéreivel és a szekerek mind ő vele, és felkelvén éjjel, megveré az Edomitákat, a kik őt körülvették vala, és szekereiknek fejedelmeit; 10 Mindazáltal Edom elszakada Júdának keze alól mind e mai napig. Ugyanakkor elszakada Libna is az ó keze alól, mivel elhagyta az Urat, atyái Istenét. 11 Ő is csináltatott magaslatokat Júda hegyein, és azt művelé, hogy a Jeruzsálembeliek paráználkodának, sőt Júdát is felbiztató erre. 12 Juta pedig azonkörben az Illés próféta írása hozzá, mondván: Ezt mondja az Úr, a te atyádnak, Dávidnak Istene: Mivel nem járál a te atyádnak, Jósafátnak útján, sem a Júda királynak, Asának útján; 13 Hanem járál az Izráel királyainak útján, és azt műveléd, hogy Júda és Jeruzsálem lakói paráználkodjanak, a mint az Akháb háza is paráználkodik; annakfelette testvéreidet, atyádnak házát

megöléd, a kik jobbak voltak nálad: **14** Ímé az Úr nagy csapást bocsát a te népedre, fiaidra, feleségeidre és minden jóságodra. **15** Te pedig súlyos betegségbe, bélbajba esel, mindaddig, míg a te béled naponként kimegy a betegség miatt. **16** Felindítá azért az Úr Jórám ellen a Filiszteusok és az Arábiabeliek elméjét, a kik a szerecsenekkel határosok valának. **17** És feljövének Júda ellen és megtámadván őt, zsákmányul vivék mindenzt a vagyont, a mi a király házában található volt, sőt fiait és feleségeit is, és nem maradt néki más fia, csak Joákház, a legkisebbik. **18** És mindenek után megveré őt az Úr felette nagy bélbajjal, mely gyógyíthatatlan vala. **19** És ez így volt napról-napra, egészen a második év végéig, midőn belei kifolytak a betegség miatt, és meghala nagy kínokban: és népe nem égete néki drága illatú fűszereket, mint az ő atyának égették vala. **20** Harminczkét esztendős vala, mikor uralkodni kezde, és nyolcz esztendieg uralkodék Jeruzsálemben. És mikor minden részvét nélküli kimula, eltemeték őt a Dávid városában; de nem a királyok sírjába.

22 És királylá tevék Jeruzsálem lakosai helyette az ő legkisebb fiát Akháziát; mert az idősebbeket mind megölték azok, a kik az Arábiabeliekkel jöttek vala a táborba. Uralkodék azért Akházia, Jórámnak a Júda királyának fia. **2** Akházia negyvenkét esztendős volt, mikor királylá lett, és egy esztendeig uralkodék Jeruzsálemben. Anyjának neve Athália volt, a ki az Omri leánya vala. **3** Ő is az Akháb házának útjain jára; mert az ő anyja vala néki tanácsadója az istentelen cselekedetre. **4** És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, miképen az Akháb háznépe, mert azok voltak tanácsadói atya halála után, az ő veszedelmére. **5** Sőt azoknak tanácsa után indulva, hadba méne Jórámmal az Akháb fiával az Izráel királyával Hazáel ellen a Síriabeli király ellen, Rámóth Gileádba; de a Síriabeliek Jórámot megverék. **6** Visszatért azért Jórám, hogy meggyógyítassa magát Jezréel városában; mert sebek valának rajta, melyekkel megsebesítették Rámában, mikor Hazáel ellen, Síria királya ellen harcadt. Akházia pedig, Jórámnak a Júda királyának fia, aláméne, hogy meglátogatná Jórámot, az Akháb fiát Jezréelben, mert beteg vala. **7** Hogy Akházia Jórához méne, Isten akaratából, az ő romlása vala, mert odaérkezvén, elméne Jórámmal Jéhu ellen, a ki a Nimsi fia volt, a kit az Úr felkenetett, hogy kiírtaná az Akháb háznépet. **8** Lón azért, mikor Jéhu az Akháb házán bosszú álla, rátalált a Júda fejedelmeire és az Akházia testvéreinek fiaira, a kik Akháziának szolgálnak vala, és megölé őket. **9** Akháziát is keresé és megfogák őt, (ki Samariában rejtőzött vala

el) és vivék őt Jéhuhoz, a ki megöleté őt. De eltemették, mert ezt mondják róla: Mégis a Jósafát fia volt, a ki teljes szívvel keres az Urat. És nem vala immár senki az Akházia háznépe közül a ki képes lett volna a királyságra. **10** És Athália az Akházia anyja, látván, hogy az ő fia meghalt: felkele és megölé a Júda háznépének minden királyi sarját. **11** De Jósabát a király leánya vevé Joást az Akházia fiát, és kivé őt titkon a király fiai közül, a kik megölettek, és elrejté őt és az ő dajkáját az ágyasházból. És elrejté őt Jósabát, a Jórám király leánya, a ki a Jójada pap felesége volt, (mert Akháziának huga vala) Athália elől, hogy őt meg ne ölüsse. **12** És náluk vala az Úr házában elrejtve hat esztendeig. Athália pedig uralkodék az ország felett.

23 A hetedik esztendőben pedig felbátorodván Jójada, szövetséget kötött a századosokkal, Azáriával a Jérohám fiával, Ismáellel a Jóhanán fiával, Azáriával az Obed fiával, Maaséjával az Adája fiával, és Elisafáttal a Zikri fiával; **2** A kik Júda országát körüljárva, összegyűjték Júdának minden városaiból a Lévitákat és az Izráel családfőit, és jövénék Jeruzsálemben. **3** Szövetséget tőn pedig mind az egész gyülekezet a királylal az Isten házában, minekutána Jójada ekképen szólott nékik: Ímé a király fia fog uralkodni, a mint az Úr szólott volt a Dávid fiairól; **4** Azért ez az a dolog, amit cselekednetek kell: Harmadrész közületek, a kik a szombatra szoktatok feljönni a papok és a Léviták közül, ajtónálló legyen; **5** Harmadrész a király házánál, és harmadrész a főkapunál álljon; az egész nép pedig legyen az Úr házának pitvariban; **6** Senki ne menjen be az Úr házába, hanem csak a papok és a kik szolgálnak a Léviták közül, csak ők menjenek be, mert szent dologra rendeltettek; az egész nép tartsa magát az Úr parancsolatjához. **7** És a Léviták vegék körül a királyt, fegyvere mindenkinél kezében legyen, és ha valaki bemenne a házba, ott megölettessek; és a király mellett legyek, mikor bemegy és mikor kijön. **8** És mind a szerint cselekednének a Léviták és az egész Júda, a mint Jójada pap megparancsolá, és kiki maga mellé vevé az ő embereit, mindeneket, a kik felmennek vala a szombatra, mind a kik kijönök vala szombaton; mert Jójada pap nem ereszté el a csapatokat. **9** És Jójada pap a századosoknak azokat a dárdákat, paizsokat és páncélokat adá, a melyek Dávid királyéi voltak, a melyek az Isten házában valának. **10** És állítá az egész népet, mindenkinél fegyvere kezében lévén, a ház jobb oldalától fogva a ház bal oldaláig, az oltár mellett és a ház mellett a király körül. **11** Akkor kihozák a király fiát, és reá tevék a koronát és a bizonyásítélt, és királylá tevék őt, és megkenék őt Jójada és az ő

fiai, mondván: Éljen a király! 12 Mikor pedig meghallotta Athália a futkos nép szavát, a kik a királyt dícsérík vala; akkor ő is felméne a nép közé az Úr házába. 13 És mikor láttá, hogy a király az ő oszlopánál áll a bejáratnál, s a fejedelmek és a trombitások a király mellett vannak, és hogy az egész föld népe örül, trombitál, s az énekesek a zengő szerszámokkal énekelnek, a kik tudósok valának az isteni dícséretben: megszagat Athália az ő ruhát, és monda: Árulás, árulás! 14 És kiküldé Jójada pap a századosokat, a sereg előljárót, mondván nézik: Vezessétek ki a rendek között; és ha valaki utána menne, fegyverrel ölettessek meg. Mert ezt mondja vala a pap: Ne öljétek meg őt az Úr házában. 15 Helyet adának azért néki, hogy kimehessen, és mikor jutott volna a király háza felé a lovak kapujáig, ott megölték őt. 16 Szövetséget tón pedig Jójada ő maga között, az egész nép között és a király között, hogy ők az Úr népei legyenek. 17 És beméne az egész sokaság a Baál házába, és azt elrontá, és annak mind oltárait, mind bálványait összetöré; Mattánt pedig, a Baál papiját az oltárok előtt ölék meg. 18 És gondviselőket állítta Jójada az Úr házába, a lévitai papok által, a kiket Dávid csoportokba osztott az Úr házában, hogy áldoznának égóáldozatokkal az Úrnak, a mint a Mózes törvényében megíratott, nagy vígassággal és énekszóval, a Dávid rendelése szerint. 19 És állítá az ajtónállókat az Úr házának kapuihoz, hogy be ne mehessen, a ki tiszttálan bármely dolog által. 20 Azután maga mellé vevé a századosokat és a főembereket és a kik a nép felett uralkodnak, s az egész ország népét, és kivezetvén a királyt az Úr házból, bemenének a király házának felső kapuján, és ülteték a királyt a királyiszékbe. 21 És örvendezett a föld minden népe, és a város is megnyugovék; minekutána Atháliát megölék fegyverrel.

24 Hét esztendős vala Joás, mikor uralkodni kezde, és uralkodék Jeruzsálemben negyven esztendeig; az ő anyjának neve Sibia vala, Beersabóból. 2 És cselekedék Joás az Úr előtt kedves dolgot, Jójada papnak teljes életében. 3 Vett pedig néki Jójada két feleséget, és nemze fiakat és leányokat. 4 Ezek után elvégezé magában Joás, hogy megújítja az Úrnak házát. 5 És összehivatá a papokat és a Lévitákat, és monda nézik: Menjetek el a Júda városaiba, és szedjetek az Izráel népétől fejenként pénzt, hogy a ti Istentek háza esztendőnként kijavítassék. Ti pedig siressetek e dologgal; de a Léviták nem sietnék. 6 Akkor hivatá a király Jójadát a papfejedelmet, és monda néki: Miért nem gondoltál a Lévitára, hogy behozzák Júdából és Jeruzsálemből az ajándékot, a melyet rendelt Mózes az Úr szolgája és az

Izráel gyülekezete, a gyülekezet sátorához? 7 Mert az istentelen Athália és az ő fiai elpusztították az Isten házát, és mindenből, a mi az Úr házának vala szentelve, a bálványokra költötték. 8 És mikor parancsolt a király, csinálának egy lánát, melyet az Úr házának kapuja előtt helyezének el, kívül. 9 És kihirdeték Júdában és Jeruzsálemben, hogy hozzák el az Úrnak az ajándékot, a melyet az Isten szolgája Mózes parancsolt a pusztában Izráelnek. 10 Akkor a vezérek mindenjáran és az egész nép örömmel vivék az ő ajándékaikat és veték a lánába, míg megtelék. 11 És időnként a Léviták által elvittek a lánát a király gondviselőjéhez, és mikor látták, hogy sok pénz van benne, eljövén a király íródeákja és a főpap választott embere, kiüríté a lánát, s azután ismét visszavitték helyére. Ezt művelék időnként, és nagy összeg pénzt gyűjtének. 12 És adá azt a király és Jójada az Úr háza körül való munka felügyelőjének; és fogadának favágókat és ácsokat az Úr házának újítására, vas- és rézműveseket is az Úr házának megerősítésére. 13 Munkálkodának azért a művesek, és az ő kezük által a kijavítás előrehaladt, s az Úrnak házát előbbi állapotába helyezik, és megerősíték azt. 14 Mikor pedig elvégezték, a megmaradt pénzt vivék a királynak és Jójadának, melyből csinálának az Úr háza számára edényeket, az isteni tisztelet és áldozat számára kanalakat, s arany és ezüst edényeket. És áldozának vala égóáldozatokkal szüntelen az Úrnak házában, Jójadának, teljes életében. 15 Megvénhedék pedig Jójada, és megelégedvén életével, meghala. Százharmincz esztendős korában hala meg. 16 És eltemeték őt a Dávid városában a királyok között, mivel kedves dolgot cselekedett vala Izráelben mind Istenrel s mind az ő házával. 17 Minekutána pedig meghala Jójada, eljövének a Júda fejedelmei, és meghajták magokat a király előtt; a király pedig hallgatott reájok. 18 És elhagyák az Úrnak, atyáik Istenének házát, és szolgálának az Aseráknak és bálványoknak; mely vétkök miatt lön az Úrnak haragja Júda és Jeruzsálem ellen. 19 És külde hozzájuk prófétákat, hogy visszatérítenék őket az Úrhez, a kik bizonyságot tevének ellenük, de nem hallgattak reájok. 20 Az Isten lelke pedig felindítá Zakariást, a Jójada pap fiát, a ki felálla a nép között, és monda nézik: Ezt mondja az Isten: Miért szegtétek meg az Úrnak parancsolatait? – mert az nem használ néktek. Ha elhagyátok az Urat, ő is elhagy titeket. 21 Amazok pedig reá támadván, ott az Úr háza pitvarában megkövezék őt a király parancsolatjából. 22 És nem emlékezék meg Joás király a jótéteményről, a melylyel annak atya, Jójada vala ő hozzá éltében, hanem megöléte a fiát. Mikor pedig meghalna, ezt mondá: Látja az Úr és bosszút áll! 23 És már az esztendő elmúltával

feljöve ellene Siria királyának serege, és méne Júdára és Jeruzsálemre, és kiirtották a népknek minden vezéreit a nép közül, és minden zsákmányukat küldék Damaskusba a királynak; **24** Mert noha kevés emberrel jött vala rájok a Siriabeli had, mindazáltal az Úr kezökbe adá Júdának nagy seregét, mivel az Urat, atyáiknak Istenét elhagyták; és Joászon is bosszút állának. **25** És mikor tőle elmentek (súlyos betegségben hagyták hátra): pártot ütének ellene az ő szolgái, a Józada pap fiának haláláért, és megölék őt ágyában, és meghala. És eltemeték őt a Dávid városában, de nem temeték őt a királyok sírjába. **26** Ezek ütöttek ellene pártot: Zabád, az Ammonbeli Simeát asszony fia, és Jóbzabád, a Moábbeli Simrith fia. **27** Az ő fiai, és alatta az adónak megszaporodása, s az Isten házának kijavítása, ímé meg vannak írva a királyok könyvének magyarázatában. Uralkodék helyette az ő fia, Amásia.

25 Huszonöt esztendős korában kezdett Amásia uralkodni, és huszonkilenc esztendeig uralkodék Jeruzsálemben; az ő anyjának neve Jéhoaddán vala, Jeruzsálemből való. **2** És kedves dolgot cselekedék az Úr előtt; de nem tiszta szívből. **3** Lőn pedig azután, hogy országában megerősödék, megölé az ő szolgáit, a kik a királyt, az ő atyát megölték vala. **4** De azoknak fiait nem öleté meg, hanem a szerint cselekedék, a mint a törvényben, a Mózes könyvében megitrott, a melyben az Úr parancsolt volt, mondván: Meg ne ölettessenek az atyák a fiakért és a fiak se ölettessenek meg az atyákért, hanem kiki az ő saját bűnéért ölettessék meg. **5** Összegyűjté annak felette Amásia a Júda népé, és választa közülök a nemzetiségek szerint egész Júdában és Benjáminban ezredeseket és századosokat; és megszámlálá őket a húsz esztendősöktől fogva és a kik feljebb valának, és talála azok közül válogatott fegyverfoghatókat, kopjásokat és paizsosokat, háromszázezeret. **6** Annakfelette az Izráeliták közül százezer erős vitézt fogadott fel, száz talentom ezüstön. **7** Eljöve pedig az Isten embere ő hozzá, mondván: Oh király! ne menjen el te veled Izráel serege, mert az Úr nem lesz Izráellel, Efraim minden fiaival. **8** Ha nem hiszed, ám menj el, készülj a viadalhoz; de megver az Isten téged az ellenség előtt; mert az Isten hatalmában van mind a segítség, mind a megveretés. **9** Akkor monda Amásia az Isten emberének: De mit tegyünk a száz talentom ezüsttel, a melyet Izráel seregének adtam? És felele az Isten embere: Az Úr néked annál sokkal többet adhat. **10** Kiválasztá azért Amásia azt a sereget, a mely Efraimból jött vala ő hozzá, hogy mennének helyükre; mely dologról igen megharagvának a Júda népére, és felgerjedt haraggal tértek

vissza helyeikre. **11** Amásia pedig felbátorodván, elindítá népét, és méne a sós völgybe; és megvere a Seir fiai közül tízezeret. **12** És Júda fiai tízezeret élve fogtak el, a kiket egy magas kőszikla tetejére vivének, és letaszították őket a magas kőszikláról, és mindenjában összeroncsoltattak. **13** Annak a seregnak fiai pedig, a kiket visszakülde Amásia, hogy ne menjenek ő vele hadba: Júdának városaira ütének Samariától fogva mind Bethórónig; és levágván háromezeret azok közül, nagy zsákmányt vivének el. **14** Lőn azután, hogy Amásia megtére az Edomiták megveréséből, a Seir fainak isteneit elhozá és Isten gyanánt tisztelé azokat, a kik előtt magát meghajtja vala, és nékik jóillatot gerjeszte. **15** Ezért megharaguvék az Úr Amásiára, és prófétát külde hozzá, aki monda néki: Miért imádod annak a népknek isteneit, a kik nem szabadíthatták meg az ő népöket a te kezedből? **16** Lőn pedig, mikor ekképen szólott volna néki, monda néki a király: Vajon te tanácsosa vagy-é a királynak? Hallgass, mert rosszul jársz. Megszünék azért a próféta, minekutána ezt mondotta volna: Látom, hogy az Isten el akar téged veszteni, mivel ezt műveléd, és tanácsomat nem fogadád meg. **17** Amásia pedig, a Júda királya, tanácsot tartván, követet külde Joáshoz, a Joákház fiához, a ki Jéhunak fia vala, az Izráel királyához, mondván: Nosza, szállunk szembe egymással! **18** Akkor Joás, az Izráel királya ilyen választ ada Amásiának, a Júda királyának: A Libánus hegyén való tövis külde a Libánuson való czédrusfához, mondván: Add a te leányodat az én fiamnak feleségül; eközben azonban arra menjén egy fenevad, a mely a Libánuson lakik vala, eltapodá azt a töivist. **19** Te magadban így gondolkodtál: Megveréd az Edomitákat, azért fuvalkodtál fel magadban, hogy dicsekedjél. Kérlek, maradj otthon, miért szereznél magadnak veszedelmet, hogy te és Júda elveszsen általam. **20** De Amásia nem nyugodhatott, mert Isten elvégezte vala, hogy az ellenség kezébe adja őket, mivel az Edomiták isteneit keresték. **21** Felindula azért Joás, az Izráel királya, és szembeszállának egymással ő és Amásia, a Júda királya Béth-Semesnél, a mely Júdában van. **22** És Júda megveretteték Izráel által, és elmeneküleinek mindenjában sátoraiakba. **23** Amásiát pedig, a Júda királyát, a Joás fiát, a ki Joákház fia volt, Joás, az Izráel királya elfogá Béth-Semesben, és vivé őt Jeruzsálemben, és Jeruzsálem kőfalát lerontá az Efraim kaputól fogva mind a szeglet kapujáig négysszáz singnyire. **24** És az aranyat, az ezüstöt és mindenféle edényeket, a melyek az Isten házában, az Obed-Edom birtokában találtatának, és a király házának kincseit, s a kezesek fiait mind Samariába vivé. **25** Amásia, a Joás fia, a Júda királya, minekutána meghala Joás, a Joákház fia, az Izráel királya, még tizenöt

esztendeig éle. 26 Amásianak pedig többi dolgai, az elsők és utolsók, avagy nincsenek-é megírva a Júda és az Izráel királyainak könyvében? 27 Azon időtől fogva pedig, hogy Amásia az Úrtól elszakada, összeesküvést szűttek ellene Jeruzsálemben; és elmeneküle Lákitba, de utána küldöttek Lákitba, és megölték ott őt. 28 És elhozák onnét lovakon, és eltemeték őt az ő atyáival, Júdának városában.

26 Akkor előhozván az egész Júda nemzetége Uzziást

(ki tizenhat esztendős vala), királylýá tevük őt az ő atya Amásia helyett. 2 Ő építé meg Elótót, és csatolta ismét Júdához, minekutána Amásia király meghalt az ő atyáival egybe. 3 Tizenhat esztendős korában kezdett vala uralkodni Uzziás, és ötvenkét esztendeig uralkodék Jeruzsálemben; az ő anyjának neve Jékolia vala, Jeruzsálemből való. 4 És az Úr előtt kedves dolgot cselekedék, a mint az ő atya, Amásia is cselekedett vala. 5 És keresi vala az Isten Zakariás próféta idejében, a ki az isteni látásokban értelmes vala; és mindaddig, míg az Urat keresé, jó előmenetelt adott néki Isten; 6 Mert kimenvén, hadakozék a Filiszteusok ellen; és a Gáth kerítését, a Jabné kerítését és az Asdód kerítését letöré, és építé városokat Asdódban és a Filiszteusok tartományában. 7 És megsegéllé őt az Isten a Filiszteusok ellen és az Arábiabeliek ellen, a kik lakoznak vala Gúr-Baalban, és Meunimban. 8 És adának az Ammoniták Uzziásnak ajándékot, és elterjede az ő híre Égyiptomiig; mert felette igen megnevekedett az ő hatalma; 9 És építé Uzziás tornyokat Jeruzsálemben a szeglet kapuja felett, a völgy kapuja felett és a szegletek felett, és igen megerősítette azokat. 10 A pusztában is tornyokat épített, és sok kutat ásatott; mert sok nyája vala mind a völgyekben, mind a lapályon, és szántóvető szolgái, vinczellérei a hegyeken és Kármelben, mert a földművelést kedvelte. 11 Uzziásnak hadakozó serege is vala, a mely harczba mehetett csapatokná, a mint megszámláltatott Jéhie íródeák és Maaséja előljáró által Hanániás vezetése alatt, a ki a király vezérei közül való. 12 A családfők egész száma a hadakozó vitézek között kétezerhatszáz vala. 13 És az ő kezök alatt levő hadakozó sereg háromszázhetezerötzsáz harcosból állott, a kik képesek valának megsegíteni a királyt ellenségei ellen. 14 És készítette Uzziás nékik, az egész sereg számára paizsokat, kopjákat, sisakokat, pánczélokat, íveket és parityába való köveket. 15 Készítette annakfelette Jeruzsálemben értelmes mesteremberek által gépezeteket a tornyok tetején és a kőfal szegletein, nyilaknak és nagy köveknek kihajigálására. És az ő híre messzire elterjede; mert csudálatosan megsegíteték, míglen megerősödék. 16

Mikor pedig ilyen módon megerősödött volna, felfuvalkodék, hogy megfertőztetné magát és vétkezék az Úr ellen, az ő Istene ellen. Beméne az Úr templomába, hogy a füstölk oltáron füstölne. 17 És beméne ő utána Azáriás pap, és vele az Úr papjai nyolczvanan, igen erősek. 18 És ellene állanak Uzziás királynak, és mondának néki: Uzziás! nem a te dolgod az Úrnak füstölni, hanem az Áron pap fiaié, a kik felszenteltetének, hogy füstöljenek. Menj ki e szent helyből; mert igen vétkezél és dicsőségedre nem leend az Úr Istenől. 19 És megharaguvék Uzziás, a kinek kezében vala a füstölk szerszám, hogy füstölne; és mikor haragudnék a papokra, bélpoklosság támadta a homlokán ott a papok előtt, az Úr házában, a füstölk oltár előtt. 20 És mikor tekintett volna ő reá Azáriás fópap, és vele minden a többi papok, láták a bélpoklosságot az ő homlokán; és elűzék őt onnét, sőt maga is sietett kiemenni, mert az Úr megverte vala őt. 21 És lőn Uzziás király halála napjáig bélpoklos; és lakik vala egy elkülönített házban bélpoklosan, mert az Úr házából kivetettetett vala. És Jótám, az ő fia vala a király házában, a ki ítélezék az ország népe felett. 22 Uzziásnak pedig első és utolsó dolgait megírta Ésaiás próféta, az Ámos fia. 23 És meghala Uzziás az ő atyáival egybe, és eltemeték őt az ő atyáival a temetőbe, a mely a királyké vala, mert ezt mondják felőle: bélpoklos volt. És uralkodék helyette Jótám, az ő fia.

27 Huszonöt esztendős vala Jótám, mikor uralkodni kezde,

és tizenhat esztendeig uralkodék Jeruzsálemben; az ő anyjának neve Jérusa vala, a Sádók leánya. 2 És kedves dolgot cselekedék az Úr előtt, mint az ő atya, Uzziás is cselekedett vala, csakhogy nem méne az Úr templomába; a nép azonban tovább is vétkezék. 3 Ő építé meg az Úr házának felső kapuját; a vár kőfalán is sokat építé. 4 Annakfelette a Júda hegyes földén városokat építé, és a ligetekben palotákat és tornyokat építé. 5 Ő is hadakozott az Ammon fiainak királyai ellen, a kiket megvere; és adának néki az Ammon fiai azon esztendőben száz tallentom ezüstöt s tízezer véka búzát és tízezer véka árpát. Ezt fizették néki az Ammon fiai a második és harmadik esztendőben is. 6 És hatalmassá lőn Jótám, mert útjában az Úr előtt, az ő Istene előtt járt. 7 Jótámnak pedig több dolgait, minden hadakozásait és útjait, ímé megírták az Izráel és a Júda királyainak könyvében. 8 Huszonöt esztendős korában kezdett uralkodni, és tizenhat esztendeig uralkodék Jeruzsálemben. 9 És elaluvék Jótám az ő atyával, és eltemeték őt a Dávid városában; és uralkodék Akház, az ő fia helyette.

28 Húsz esztendő volt Akház, mikor uralkodni kezdett, és tizenhat esztendeig uralkodék Jeruszálemben, és nem cselekedék kedves dolgot az Úr előtt, mint Dávid, az ó atya; **2** Hanem az Izráel királyainak útján járt, és öntött bálványokat is csináltatott a Baál tiszteletére. **3** Annakfelette tömjéneze a Hinnom fiának völgyében; fiait is megégetté tűzben, a pogányok útátalosságai szerint, a kiket az Úr az Izráel fiai elől kiúzött volt. **4** Áldozék és tömjéneze a magaslatokon is, a halmokon is és minden zöld fa alatt. **5** Ezért az Úr az ó Istene adá őt a Siriabeli király kezébe, és őt igen megverék, és sok foglyot hurcolának el őtőle, a kiket Damaskusba vivének. Sót még az Izráel királya kezébe is adaték, és az is igen megveré őt. **6** Mert Pékah, a Rémália fia, Júdában egy nap levága százhúszezer embert, mind vitézeket; mivel elhagyták az Urat, atyáik Istenét. **7** Annakfelette az Efraimból vitéz Zíkri megölé Maásiát, a király fiát, Azrikámot, az ó házának gondviselőjét, és Elkánát, aki a király után második vala. **8** És elvivének az Izráel fiai az ó atyokfiai közül kétszázezer asszonyt, fiút, leányt, és nagy vagyont rablának el tőlük, és azzal a zsákmánynal mennek vala Samariába. **9** Vala pedig ott az Úrnak egy prófétája, a kinek neve Odéd, aki eleibe menyén a hadnak, a mely Samariába megy vala, monda nézik: Ímé, mivel az Úrnak, atyáitok Istenének haragja Júda ellen felgerjedett, őket kezetekbe adta, és ti sokat megölétek közülök haragotkban, a mely szintén az egig felhatott; **10** És immár arra gondoltok, hogy Júdának és Jeruzsálemnek fiait megalázzatok, hogy néktek szolgáitok és szolgálóleányitok legyenek: avagy ezáltal nem teszitek-é magatokat bűnösökkel az Úrnál, a ti Isteneteknél? **11** Azért halljátok meg szómat: Vigyétek vissza a ti atyátokfiai közül való foglyokat, a kiket idehoztatok; különben az Úrnak nagy haragja lélsen rajtatok. **12** Akkor felkelének némelyek az Efraimból való vezérek közül: Azáriás, a Jóhanán fia; Berékiás, a Mesillemót fia; Ezékiás, a Sallum fia, és Amása a Hadlai fia, azok ellen, a kik a viadalból jönek vala. **13** És mondának nézik: Ne hozzátok ide be a foglyokat, mert felette igen nagy bűn lesz az, a mit akartok művelni, és ezzel a mi bűneinket és vétkeinket megsokasítjátok; mert e nélkül is sok bűnünk van, és felgerjedt a harag Izráel ellen. **14** Ott hagyá azért a sereg a foglyokat és a zsákmányt a vezérek és az egész gyülekezet előtt. **15** És felállának a névszerint megnevezett férfiak, s felvezék a foglyokat, és a kik mezítelenek valának közülök, felöltözötték a zsákmányból; felöltözötték azokat, sarukat is adának lábaikra; ételt és italt is adának nézik; sót meg is kenék őket, és a gyengélkedőket szamarakra helyezék, és vivék őket a pálmafák városába, Jérikóbába, az ó atyokfiaihoz; azután megtérének Samariába. **16** Az időben küldé Akház király az Assiriabeli királyhoz, hogy megsegítené őt. **17** Mert még az Edomiták is eljöttek vala, és a Júdabeliek közül sokat levágának, vagy rabságba hurczolának. **18** A Filiszteusok is mind ellepék a lapályon való városokat és Júdának dél felől való részét, és elfoglalák Béth-Semest, Ajalont, Gederótöt, Sókot és annak faluit; Timnát és annak faluit; Gimzót és annak faluit, és ott laknak vala; **19** Mert az Úr megalázta Júdát Akházért, az Izráel királyáért; mert arra indítá Júdát, hogy vétkezzék az Úr ellen. **20** Eljöve azért ő ellene Tiglát-Piléser, Assiria királya, aki sanyargatá őt, és nem segítette meg. **21** Mert Akház kifosztá az Úr házát, a királyét, a fejedelmekét, és az Assiriabeli királynak adá, de azért nem lón néki segítségére. **22** Sót még a szorongattatás idejében is tovább vétkezzék az Úr ellen; ilyen vala Akház király. **23** Mert áldozék Damaskus isteneinek, a kik őt megverték vala, ezt mondván: Mivel Siria királyainak istenei megsegítik őket, azért én is azoknak áldozom, hogy segíjenek engem is, holott mindenki, mind az egész Izráelnek azok okozták romlását. **24** És összehordá Akház az Isten házának edényeit, és összetöré az Isten házának edényeit, és az Úr házának ajtait bezárá, és csinálna a maga számára oltárokat Jeruzsálemnek minden szegletén; **25** Júdának minden városaiban is magaslatokat építe, hogy az idegen isteneknek tömjénezzent, és haragra ingerlé az Urat, atyáik Istenét. **26** Az ó több dolgai pedig és útjai, úgy az elsők, mint utolsók, ímé meg vannak írva a Júda és az Izráel királyainak könyvében. **27** Meghala pedig Akház az ó atyáival, és eltemeték őt Jeruzsálem városában; mert nem vivék őt az Izráel királyainak sírjába. És uralkodék az ó fia, Ezékiás, ó helyete.

29 Ezékiás huszonöt esztendő korában kezdett uralkodni, és uralkodék huszonkilenc esztendeig Jeruzsálemben; az ó anyjának neve vala Abija, a Zakariás leánya. **2** És kedves dolgot cselekedék az Úr előtt, mind a szerint, a mint Dávid, az ó atya is cselekedett vala. **3** És az ó királyságának első esztendejében, az első hónapban kinyitá az Úr házának ajtait, és azokat megújjítatta. **4** És egybehívata a papokat és a Lévitákat, és összegyűjté őket a napkelet felől való utcában; **5** És monda nézik: Hallgassatok meg engem Léviták! Most szenteljétek meg magatokat, az Úrnak, atyáitok Istenének házát is szenteljétek meg, és hordjatok ki minden tisztálanságot a szent helyről; **6** Mert vétkeztek a mi atyáink, és az Úr előtt, a mi Istenünk előtt gonoszul cselekednének, és elhagyták őt, az Úr sátorától elfordították arcukat, hábat fordítván annak. **7** A tornácz

ajtait is bezárták, a szövénkekkel eloltották, és füstölőszert nem füstölgötték és égoálzot nem áldoztak az Izráel Istenének a szent helyen. 8 És ezért volt az Úrnak haragja Júdán és Jeruzsálemen, és adta volt őket rabságra és pusztulásra és kigunyoltatásra, a mint ti magatok is látjátok. 9 És ímé a mi atyáink fegyver által hullottak el, fiaink, leányaink és feleségeink fogásába vitettek e dolog miatt. 10 Most azért elvégeztem magamban, hogy az Úrral, Izráel Istenével szövetséget szerzek, hogy haragját tőlünk elfordítsa. 11 Fiaim, most ne tévelyegjetek; mert az Úr választott titéket, hogy ő előtte állván, néki szolgáljatok; hogy szolgái legyelek néki és jóllatot szerezzenek. 12 Felkelének azért a Léviták: Máhát az Amásai fia, Jóel az Azárja fia, a kik Kéhátiták valának; a Mérári fiai közül pedig Kis az Abdi fia, és Azária a Jéhalélel fia, és a Gersoniták közül Joah a Zimma fia, és Éden a Joah fia; 13 Az Elisáfán fiai közül Simri és Jéhiel; az Asáf fiai közül Zakariás és Mattánia; 14 A Hemán fiai közül Jéhiel és Simei; a Jédetun fiai közül Semája és Uzziel. 15 Összegyűjték az ő atyjokfiait, és megszentelék magokat, és bemenének a király parancsolatjából az Úrnak beszédei szerint, az Úr házának megtisztítására. 16 És bemenének a papok az Úr házának belső részébe, hogy azt megtisztítsák; kihordának belőle minden tiszttálanságot, a melyet az Úr templomában találának, az Úr házának pitvarába; és a Léviták felszedék, hogy onnan kihordják a Kidron patakába. 17 Elkezdék pedig a megszentelést az első hónap első napján, és a hónap nyolcadik napján bemenének az Úr házának tornáczába, és megszentelék az Úr házát nyolcnapon át, úgy hogy az első hónap tizenhatodik napján végezték be. 18 És akkor bemenének Ezékiás királyhoz, és mondának: Megtisztítottuk mindenestől az Úr házát, az égoálzot oltárát is, minden hozzá tartozó edényekkel egybe, a szent asztalt is, minden szerszámaival; 19 minden egyéb eszközöt is, a melyeket Akház király az ő királysága alatt megszentségtelenített, mikor Isten ellen vétkezett vala, helyreállítottunk és megszenteltünk, és ímé mind az Úr oltára előtt vannak. 20 Reggel azért felkele Ezékiás király, és összegyűjté a város fejedelmeit, és felméne az Úr házába. 21 És vivének fel hétkort és hétkost, hétbárányt és hétkakot bűnért való áldozatra az országért, a szent hajlékért és Júdáért, és megparancsolá az Áron fiainak, a papoknak, hogy megáldozzák az Úr oltárán. 22 Megölék azért a tulkokat, és a papok azoknak vöröket vévén, elhinték az oltárra; hasonlatosképen megölvén a kosokat, elhinték azoknak vöröket az oltárra; a bárányokat is megölvén, azoknak vérét az oltárra hinték. 23 Azután előhozák a bűnért való bakokat a király és a gyülekezet elő, és kezöket rájok

tevék. 24 Minekutána a papok azokat megölték, bűnért való áldozást végeztek a vérökkel az oltáron, az egész Izráel megtisztulására; mert az egész Izráelről parancsolta vala a király az égoálzotat és a bűnért való áldozatot. 25 És beállítá a Lévitákat az Úr házába czimbalmokkal, lantokkal és cziterákkal Dávidnak és Gádnak a király prófétájának, és Nátán prófétának parancsolatja szerint; mert az Úrtól volt a parancs az ő prófétái által. 26 Előállának azért a Léviták a Dávid zengő szerszámaival; a papok is a trombitákkal. 27 És megparancsolá Ezékiás, hogy egészen égoálzotat aldozzanak az oltáron. És mikor megkezdődött az áldozás ugyanakkor megkezdődött az Úrnak éneke is és a trombiták harsonája Dávidnak az Izráel királyának szerszámaival. 28 És az egész gyülekezet leborula, az énekesek énekelének, és a trombitások trombitálának mindaddig, míg az egészen égoálzozatnak vége lön. 29 És a mikor elvégezték az áldozatokat, a király és mindenjában a vele valók leborulván arczzal, imádkozának. 30 És megparancsolá Ezékiás király és a fejedelmek a Lévitáknak, hogy az Urat dícsérjék a Dávid és az Asáf próféta dicséreteivel; a kik, mikor nagy örömmel dícsérték az Urat, meghajoltak és leborulának. 31 Azután szóla és monda Ezékiás: Most már felavattatók magatokat az Úrnak, azért jöjjetek, és hozzatok áldozatokat és dícsérő áldozatokat az Úr házában. És az egész gyülekezet hoza áldozatokat és dícsérő áldozatokat, és minden a kit a szíve indított, egészen égoálzotat. 32 És az égoálzotra való barmok száma, a melyeket a gyülekezet hozott vala, ez volt: hetven tulok, száz kos, kétszáz bárány. Mindezek egészen égoálzozatul valának az Úrnak. 33 Azonkívül szenteltek az Úrnak hatszáz tulkit és háromezer juhot. 34 De mivel a papok kevesen valának, és nem győztek az áldozatokat minden megnyúzni, ezért az ő atyjokfiai, a Léviták segítségükre valának nézik mindaddig, míg azt a munkát elvégezik, és míg a többi papok magokat megszentelék; mert a Léviták igazabb szívük valának a magok megszentelésében, mint a papok. 35 Az egészen égoálzot is igen sok volt a hálaáldozatok kövérivel és az egészen égoálzotokhoz való itáláldozatokkal; és ekképen helyreállítottat az Úr házának szolgálata. 36 Örvendele azért Ezékiás és ő vele az egész gyülekezet, hogy az Isten erre hajlandóvá tette a népet; mert hirtelen történt ez a dolog.

30 És külde Ezékiás az egész Izráelhez és Júdához, sőt Efraimnak és Manassénak is íra leveleket, hogy jönnének el az Úr házához Jeruzsálemben, hogy megtartanák a páskhát az Úrnak, Izráel Istenének. 2 És tanácsot tarta a király és fejedelmei s az egész gyülekezet Jeruzsálemben,

hogy a második hónapban tartsák meg a páskhát. 3 Mert azt akkor nem tarthatták meg, mert a papok nem szentelhették meg magokat kellő számban, s a nép sem gyűlt vala össze Jeruzsálemben. 4 És e dolog igen tetszék mind a királynak, mind az egész gyülekezetnek. 5 Elhatározták tehát, hogy kihirdetik egész Izráelben Beersebától fogva Dánig, hogy jöjjönek Jeruzsálemben páskhát szentelni az Úrnak, Izráel Istenének, mert már régóta nem tartották meg úgy, a mint megitrattott. 6 Elmenének azért a híradók a király levelével és a fejedelmekével az egész Izráelhez és Júdához, és a király parancsolatjából ezt mondják vala: Izráel fiai! térik meg az Úrhoz, Ábrahámnak, Izsáknak és Izráelnek Istenéhez sőt is megtér a maradékhöz, mely megmaradt még köztetek az Assiriabeli királyok kezétől. 7 És ne legyetek olyanok, mint a ti atyáitok és atyátokfiai, a kik vétkeztek volt az Úr ellen, atyáik Istene ellen és elpusztította őket, a mint ti magatok látjátok. 8 Most azért meg ne keményítsétek nyakatokat, mint a ti atyáitok; adjatok kezet az Úrnak, és bemenvén az ő szent helyébe, a melyet megszentelt örökké, szolgáljatok az Úrnak, a ti Istanteknek, és elfordul rólatok haragja. 9 Mert hogy ha ti megtéréndetek az Úrhoz, a ti atyátokfiai és fiaitok kegyelmet találnak azoknál a kik őket fogásba vitték, és megtérnek erre a földre, mert irgalmas és kegyelmes az Úr, a ti Istantek, és nem fordítja el orczáját tőletek, ha ő hozzá megtéréndetek. 10 Mikor pedig a híradók városról-városra menének az Efraim és a Manasse földén, mind Zebulonig, nevetik és csúfolják vala őket; 11 Mindazáltal némelyek az Áser, Manasse és a Zebulon nemzetsegéből megalázák magokat, és eljővénük Jeruzsálemben. 12 Júdában is ezt cselekedé az Istennek keze, adván beléjük egy akaratot, hogy engednének a király parancsolatjának és a fejedelmekének az Úr beszéde szerint. 13 Sok nép gyűlé azért Jeruzsálemben, hogy a kovásztalan kenyerek ünnepét megtartsák a második hónapban; igen nagy gyülekezet vala. 14 És felkelének, és elronták az oltárokat, a melyek Jeruzsálemben valának, és a füstölő oltárokat is mind elronták, és a Kidron patakába hánnyák. 15 És megölék a páskhabárányt a második hónap tizenegyedik napján; s a papok és Léviták megszégyenlik és megszentelik magokat, és égoálzotokat vittek az Úr házába; 16 És kiki álla az ő helyére az ő szokások szerint és Mózesnek az Isten emberének törvénye szerint, és a papok hintik vala a vért a Léviták kezéből. 17 Minthogy pedig igen sokan valának a gyülekezetben, a kik magokat meg nem szentelték vala, ezért a Léviták a páskhabárány megölésével foglalkozának azokért, a kik tisztálatanok voltak, hogy megszenteljék az Úrnak; 18 Mert a népnek nagy része, sokan az Efraim, Manasse, Izsakhár és Zebulon

nemzetsegéből, nem szentelték meg magokat, mindenáltal megevék a páskhabárányt, nem úgy, a mint megitrattott; de könyörge Ezékiás érettök, mondván: A kegyes Úr tiszítás meg azt; 19 mindenkit, a ki szívét elkészítette, hogy keresse az Istenet, az Urat, az ő atyái Istenét, ha nem a szentségnek tiszitasága szerint is. 20 És meghallgatá az Úr Ezékiást, és a népnek megkegyelme. 21 Megtartották tehát az Izráel fiai, a kik Jeruzsálemben találtatának, a kovásztalan kenyerek ünnepét hét napon át nagy örömmel, és dícséri vala az Urat minden nap a Léviták és a papok, az Úr erejét éneklő szerszámokkal. 22 És kegyesen beszéle Ezékiás minden Lévitával, a kik értelmesek és jóindultattal valának az Úr iránt. És ünnepi lakovát tartottak hét napon át, áldozván hálaadó-áldozatokkal, és dícsérvén az Urat, atyáik Istenét. 23 Tanácsot tarta pedig az egész gyülekezet, hogy még hét napig szentelne ünnepet; és így még hét napot töltöttek el vígasságban; 24 Mert Ezékiás, a Júda királya ada a gyülekezetnek ezer tulka és hétezer juhot, a fejedelmek is adának a gyülekezetnek ezer tulka és tízezer juhot; és megszentelik magokat a papok elegen. 25 Nagy örömben vala azért az egész Júda gyülekezete, a papok és a Léviták és azoknak egész gyülekezete, a kik Izráelből oda mentek vala; mind az idegenek, a kik az Izráel földjéről jöttek vala, mind a Júdában lakozók. 26 És volt nagy vígasság Jeruzsálemben; mert Salamonnak, az Izráel királyának, Dávid fiának idejétől fogva nem volt ehez hasonló ünnep Jeruzsálemben. 27 Ezek után felállának a papok és a Léviták, és megáldák a gyülekezetet; és meghallgatásra talált az ő szavok, és felhata az ő könyörgésök mennyibe az Isten szentséges lakkelyébe.

31 A mint mindeneknek vége lön: kiméne az egész Izráel, a kik Júdának városaiban találtatának, s a bálványokat széttörték, az Aserákat kivaggalá, s leronták a magaslatokat és oltárokat egész Júdában, Benjáminban, Efraimban és Manasseban, mígnem befejeztek; azután visszatérének az Izráel fiai mind, kiki az ő örökségebe és városaiba. 2 És helyreállítá Ezékiás a papok és Léviták osztályait csoportjaik szerint, kit-kit az ő szolgálata szerint, a papokat és a Lévitákat az égoálzotokra és a hálaadó-áldozatokra, a szolgálatra, hálaadásra és dícséretre az Úr táborinak kapuiban. 3 És rendelé a király az ő jövedelmének egy részét az égoálzotok számára, a reggeli és estvéli égoálzotok, a szombatnapok, az újhold és az ünnepek égoálzatai számára, a mint megitrattott az Úr törvényében. 4 Meghagy a népnek is, Jeruzsálemben lakosinak, hogy megadják a papok és a Léviták járandóságát, hogy az Úr törvényéhez annál

inkább ragaszkodjanak. 5 A mint ez intézkedés híre elterjedt: az Izrál fiai a búzának, a bornak és olajnak, a méznek és minden mezei termésnek zsengéjét bőséggel megadák; és mindenből a tizedet bőséggel meghozák. 6 És az Izrál és Júda fiai, a kik lakoznak vala a Júda városaiban, ők is elhozák a barmokból és juhokból a tizedet, és annak tizedét, a mi az Úrnak, az ő Istenöknek szenteltetett, és rakásoknál felhalmozák. 7 A harmadik hónapban kezdék a rakásokat rakni, és a hetedik hónapban végezék el. 8 Oda mervén pedig Ezékiás és a fejedelmek, és látván a rakásokat: áldák az Urat és az ő népét, Izráelt. 9 Megkérde pedig Ezékiás a papokat és a Lévitákat a rakások felől. 10 Kinek felelén Azáriás, a főpap, a Sádók nemzetsegéből való, monda: Mióta az Úr házába kezdék az ajándékokat hozni: eleget ettünk és sok meg is maradt belőle, mert az Úr megáldotta az ő népét; és ez a rakás, a mi megmaradt. 11 És monda Ezékiás, hogy az Úr házában csinálnak tárházakat, és megcsinálák. 12 Behordák azért az ajándékokat, a tizedeket, és a mi megszenteltetett, nagy hűséggel, és ezeknek főgondviselője Konánia Lévita vala, a második pedig ennek atyafia, Simei. 13 Jéhiel pedig és Azáriás, Náhát, Asáel, Jérimot, Józabád, Eliel, Ismákia, Máhát és Benája, gondviselők valának, Konániának és atyafiának Simeinek keze alatt, Ezékiás királynak és Azáriásnak az Isten háza előljárójának parancsolatából. 14 Kóré Lévita pedig, a Jemna fia, a ki ajtónálló vala napkelet felől, az Isten számára tett önkéntes adományok gondviselője volt, hogy kiadjá az Úrnak és a szentek szentjének áldozatát. 15 Keze alatt valának: Eden, Minjámin, Jézua, Semája, Amária és Sekánia a papok városaiban, hogy hűségesen osztogassák a csapatok szerint az ő atyjokainak, úgy a nagynak, mint a kicsinynek, 16 (Az ő nemzetsegék férfiaiinak kívül, a három esztendős fiút fogva feljebb) mindenkinél, a kinek bejárása vala az Úr házába a maga napján, a napoknál való szolgálatra, rendtartásuk és csapatjaik szerint; 17 A papok nemzetsegének családjaik szerint; a Lévitáknak is, a kik húsz esztendősök és feljebb valók volnának, az ő rendtartások és csapatjaik szerint. 18 És azok családjának minden kisdeddel, feleségeikkel, fiaikkal, leányaikkal, s az egész gyülekezetnek; mert az ő hitök szerint szentelték vala magokat a szentségre; 19 Az Áron fiainak is, a papoknak, az ő városaikhöz tartozó vidék környékén, minden városban valának névszerint megnevezett emberek, hogy kiadják a részét minden férfinak a papok közül, és minden nemzetsegnek a Léviták között. 20 És így cselekedék Ezékiás egész Júdában. A mi jó, igaz és helyes vala az Úr előtt, az ő Istene előtt, azt művelé. 21 És minden munkában, a melyet elkezdett az Isten házának

szolgálatában, a törvényben és parancsolatban, keresvén az ő Istenét, teljes szívvel jár vala el, és ezért szerencsés vala.

32 Ezen dolgok és igazságos cselekedetek után eljöve Sénakhérib, az Assiriabeli király, és Júdába mervén, megszállá a megerősített városokat, azt mondán, hogy elfoglalja azokat magának. 2 Mikor tehát Ezékiás lássa, hogy Sénakhérib eljöve, és Jeruzsálemet meg akarná szállani: 3 Tanácsot tarta vezéreivel és vitézeivel, hogy a városon kívül való forrásokat betöltsék; és azok segítségére lönök néki; 4 Mert összegyűlvén a sokaság, bedugának minden forrást és az ország közepén folyó patakot, mondán: Miért találjanak az assirai királyok elegendő vizet, ha eljönök?! 5 És felbátorodván, megépíté a város leromlott kerítését, felemelvén a tornyokig, és kivül másik kőfalat is emelt, s Millót a Dávid városában megerősíté; ennekfelette szerze sok fegyvert és paizst. 6 És a nép fölé seregvezéreket tett, és maga köré gyűjtvé ōket a város kapujának utcázájára, szóla az ő szívök szerint ekképen: 7 Erősek legyetek és bátrak, semmit se féljetek, meg se rettenjetek az assiriai királytól és a vele való egész sokaságtól, mert velünk többen vannak, hogynem ő vele. 8 Ő vele testi erő van, velünk pedig az Úr a mi Istenünk, hogy megsegíjen minket és érettünk hadakozzék. És megbátorodék a nép, ezt hallván Ezékiástól, a Júda királyától. 9 Ezek után elküldé szolgáit Sénakhérib, az assiriai király Jeruzsálembe (ő pedig Lákit mellett volt egész seregével) Ezékiáshoz a Júda királyához, és az egész Jídához, mely Jeruzsálemben vala, mondán: 10 Ezt mondja Sénakhérib, az assiriai király: Kiben bíztok, hogy Jeruzsálemben maradtok a megszállás idején? 11 Avagy nem Ezékiás áltatott-é el titeket, hogy éhséggel és szomjúsággal ölné meg titeket, mondán: Az Úr, a mi Istenünk megszabadít minket az Assiriabeli király kezéből! 12 Avagy nem Ezékiás pusztította-é el az ő magaslatait és oltárait, mikor így szólott Jídához és Jeruzsálemhez, mondán: Csak egy oltár előtt imádkozzatok, és csak azon tömjénezetek?! 13 Avagy nem tudjátok-é, mit műveltem én és az én atyáim e föld minden népeivel? Vajon e föld nemzetégeinek istenei megszabadíthatták-é az én kezemből az ő földököt? 14 És kicsoda e nemzetsegék istenei közül az, a melyeket az én atyáim elveszettek, a ki az én kezemből az ő népét megszabadíthatta volna, hogy a ti Istenek is az én kezemből titeket megszabadíthatna? 15 Most azért Ezékiás titeket el ne ámítson és meg ne csaljon ily módon; ne higyjetek néki, mert ha egy népnek és országnak istene sem szabadíthatta meg az ő népét kezemből és az én atyáim kezéből: mennyivel kevésbbé

szabadíthat meg titeket a ti Isteneket az én kezemből! 16 Sőt ezenkívül az ő szolgái még sokat szólának az Úr Isten ellen, és az ő szolgája Ezékiás ellen. 17 Levelet is íra, az Urat, Izráel Istenét káromlással illetvén, és szólvan ellene ilyen módon: A mint e földön lakozó népek istenei meg nem szabadíthatták az ő népöket az én kezemből: ekképen az Ezékiás Istene sem szabadíthatja meg az ő népét kezemből. 18 És kiátnak nagy felszóval zsidó nyelven Jeruzsálem népe ellen, mely a kerítésen vala, hogy őket megettentenék és megháborítanák, abban a reményben, hogy így a várost elfoglalhatják. 19 És úgy szólának a Jeruzsálem Istenéről, mint a föld népeinek istenei felől, melyek emberi kézzel csináltattak. 20 Akkor Ezékiás király könyörge, és ő vele Ésaiás próféta az Ámos fia e káromlásért, és felkiáltának az égre. 21 És elbocsátá az Úr az ő angyalát, a ki megöle minden erős vízét, előjárót és vezért az asszírai király táborában, és nagy szégyennel megtére az ő földébe. Bemervén pedig az ő istenének házába, ott az ő saját fiai fegyverrel ölék meg őt. 22 Megszabadítá azért az Úr Ezékiást és a Jeruzsálem népét Sénakhérből az asszírai királytól, és minden másuktól, és védelmezé őket mindenfelől. 23 És sokan ajándékokat hoznak vala Jeruzsálembe az Úrnak, Ezékiásnak is a Júda királyának drágaságokat, és ő felmagasztaltatott minden pogányok szemei előtt azután. 24 Az időben Ezékiás halálos betegségbe esék; de könyörgött az Úrhoz, a ki szóla hozzá és csudajelt adott néki. 25 De nem cselekedék Ezékiás az ő hozzá való jótétemény szerint, mert magában felfuvalkodék, azért Istennek haragja lón rajta, Júdán és Jeruzsálemen. 26 Azonban megalázta magát Ezékiás az ő felfuvalkodottságában, Jeruzsálem lakosaival egybe; ezért nem szállta többé reájok az Úrnak haragja Ezékiás életében. 27 És igen nagy gazdagsága és dicsősége vala Ezékiásnak. És csináltatott magának kincsházat az ezüst, arany, drágakövek és drága fűszerszámok, paizsok és mindenféle drága szerszámok számára; 28 És tárházakat jövedelmének a gabonának, bornak, olajnak számára, és mindenféle barom számára istállókat, a nyájaknak pedig aklokat. 29 Városokat is építé magának, és szerze igen sok juhot és barmot, mert az Isten nagy gazdagságot adott néki. 30 És Ezékiás volt az, aki betömé a Gihon vizeinek felső forrását, és Dávid városának napnyugat felől való részén vezeté lefelé. És minden dolgában igen szerencsés vala Ezékiás; 31 De mivel a Babilóniabeli fejedelmek követéivel megbarátkozék, a kik ő hozzá küldettek, hogy megtudakoznák a csudajelt, mely a földön lón; elhagyá őt az Isten, hogy megkísértené őt és meglátná, mi volna az ő szívében. 32 Ezékiásnak pedig többi dolgai és jótéteményei ímé meg vannak írva az

Ésaiás prófétának, az Ámos fiának látásában, és a Júda és Izráel királyainak könyvében. 33 Meghala pedig Ezékiás az ő atyáival, és eltemeték őt a Dávid fiainak sírjaihoz vivő feljárón, és mind az egész Júda és Jeruzsálem nagy tisztességet tettek néki az ő halálának idején. És uralkodék Manasse, az ő fia helyette.

33 Tizenkét esztendős vala Manasse, mikor uralkodni kezdett volt, és ötvenöt esztendeig uralkodott Jeruzsálemben. 2 És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt a pogányok útátalosságai szerint, a kiket az Úr az Izráel fiai elői kiűzött vala. 3 Mert a magaslatokat ismét megépíté, a melyeket Ezékiás az ő atya azelőtt elrontott vala, és oltárokat emele Baálnak, Aserákat is plántála, és tisztele az ég minden seregeit, és szolgála azoknak. 4 Sőt az Úr házában is építé oltárokat, a melyről az Úr azt mondotta volt: Jeruzsálemben léşzen az én nevem örökké. 5 És építé oltárokat az ég minden seregeinek, az Úr házának mindenkit pitvariban. 6 És fiait átvitte a tűzön a Hinnom fiának völgyében; és az időnek forgására ügyelt, jövendőmondásokat, varázslásokat és szemfényesztéseket űzött, ördöngösökét és jövendőmondókat szerzett, és sok gonoszságot cselekedett az Úr szemei előtt, hogy őt haragra indítaná. 7 A faragott bálványt, a melyet csináltatott vala, az Úr házában állítá fel, a melyről azt mondá az Isten Dávidnak, és az ő fiának, Salamonnak: E házban és Jeruzsálemben, a melyet választottam az Izráel minden nemzetiségi közül, helyheztem az én nevemet minden örökké; 8 És nem ūzöm ki az Izráel földről, melyet adtam volt a ti atyáitoknak; de csak úgy, ha ők is mind megtartandják, a melyeket nézik Mózes által parancsoltam, minden törvényt, rendeléseket és ítéleteket; 9 De Manasse elcsábítá Júdát és Jeruzsálem lakói, hogy még gonoszabbul cselekedjenek, mint a pogányok, a kiket az Úr kigyonlált volt az Izráel fiai elői. 10 És noha megszólította az Úr Manassét és az ő népé; de nem figyelmezének reá. 11 Reájok hozá azért az Úr az Assiriabeli király seregének vezéreit, a kik Manassét megfogták és vasba vervén megkötözék őt két lánczcal, és Babilóniába vivék. 12 Mikor pedig nagy nyomorúságban volna, fohászkodék az Úrhoz az ő Istenéhez, és teljesen megalázta magát az ő atyának Istene előtt. 13 És könyörögvén hozzá megkegyelmezé néki, és meghallgatván könyörgését, visszahozá őt Jeruzsálemben, az ő országába. Akkor ismeré meg Manasse, hogy az Úr az igaz Isten. 14 Ezek után a Dávid városának külső kőfalát felépíté Gihontól napnyugat felé a völgyben, a halkapu bemeneteléig; Ofelt is körülvéteté magas kerítéssel, és

Júdának minden megerősített városaiba seregvezéreket helyeze. 15 És eltávolítá az idegen isteneket és a bálványt az Úr házából, és minden oltárt, a melyet az Úr házának hegynél és Jeruzsálemben emelte, kihányatá azokat a városon kívül. 16 És megépíté az Úr oltárát, és áldozék rajta hálaadó és dicsőítő áldozatokkal, és megparancsolá Júdának, hogy szolgáljanak az Úrnak, Izráel Istenének. 17 Mindazáltal még akkor a nép áldozik vala a magaslatokon; de csak az Úrnak, az Ő Istenének. 18 Manassénak pedig többi dolgai, Istenéhez való könyörgése, a próféták intése, a kik az Úrnak, Izráel Istenének nevében szólának néki, ímé meg vannak írva az Izráel királyainak dolgai között. 19 Az Ő könyörgése pedig, és hogy az Isten mint kegyelmezett volt meg néki, s az Ő minden bűne és vétke; és a helyek, a melyeken magaslatokat épített volt, s Aserákat és bálványokat állított fel, minekkelőtte megalázta volna magát: ímé meg vannak írva a Hózai beszédei között. 20 És meghala Manasse az Ő atyával, és eltemeték Őt az Ő házában; és uralkodék Amon, az Ő fia helyette. 21 Huszonkét esztendős vala Amon, mikor uralkodni kezdett, és két esztendeig uralkodék Jeruzsálemben. 22 És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, miként az Ő atyja Manasse cselekedett volt, mert áldozék Amon mindama bálványoknak, a melyeket az Ő atyja Manasse csináltatott, és azoknak szolgál vala. 23 Meg sem alázá magát az Úr előtt, mint az Ő atyja Manasse megalázta magát; hanem még sokasítá Amon a bűnt. 24 Pártot ütének pedig az Ő szolgái Ő ellene, és Ő saját házában megölék. 25 A föld népe pedig levágá mindazokat, a kik Amon király ellen pártot ütének, és királylyá tevé a föld népe Jósiást az Ő fiát helyette.

34 Nyolc esztendős vala Jósiás, mikor uralkodni kezdett volt, és uralkodott harminczegy esztendeig Jeruzsálemben. 2 És jó dolgot cselekedék az Úr előtt, és jára az Ő atyának Dávidnak útjain, és nem hajolt el sem jobbra, sem balra; 3 Mert az Ő királyságának nyolczadik esztendejében, mikor még gyermek volna, kezdékeresni az Ő atyának Dávidnak Istenét; tizenkettedik esztendejében pedig Júdát és Jeruzsálemet kezdé megtisztítani a magaslatoktól, Aseráktól, bálványoktól és öntött képektől. 4 Leronták Ő előtte a Baálok oltárait és az azokon levő szobrokat lehányatá; az Aserákat is a bálványokkal és öntött képekkel egyetembe szétrombolá és apróra töröté, és elhínteté azoknak temetőhelyén, a kik azoknak áldoztak vala. 5 A papok csontjait megégeté azoknak oltárain, és megtisztítá Júdát és Jeruzsálemet. 6 Így cselekedék Manassénak, Efraimnak és Simeonnak városaiban is, mind Nafthaliig,

azoknak pusztáiban köröskörül. 7 Lehányatá azért az oltárok; az Aserákat és a bálványokat összetördelé minden porrá, és minden naposzlopot elpusztított Izráel egész földén; azután megtére Jeruzsálemben. 8 Királyságának tizennyolczadik esztendejében pedig, minekutána a földet és a házat megtisztítá, elküldé Sáfánt az Asália fiát, és Maaséját a város előljáróját, és Joát a Joákház fiát, az emlékírót, hogy kijavíttnak az Úrnak, az Ő Istenének házát. 9 És menének Hilkiás fópaphoz, és áadták néki az Isten házába begyült pénzről, a melyet a Léviták, az ajtónállók gyűjtötték Manassétől, Efraimtól és az egész Izráel maradékaitól, és egész Júdától és Benjámintól, és Jeruzsálem lakóiitól. 10 És adák a munkavezetőknek, a kik felvigyázta az Úr házában, hogy adják azt a munkásoknak, a kik dolgoztak az Úr házában, hogy kijavitsák és helyreállítsák a házat. 11 És adanak pénzről az ácsoknak és a kőműveseknek, hogy vegyenek faragott köveket, és fákatt a kapcsolásokra, és a házak gerendázására, a melyeket elrontottak a Júda királyai. 12 És az emberek hűségesen végzik vala a munkát; a kikre felügyelének Jáchát és Obádia Léviták, a Mérári fiai közül valók; és Zakariás, Mésullám, a Kéhátiták fiai közül valók, a kik szorgalmazzák vala Őket. E Léviták pedig mindenjáran mesterek valának az éneklőszerszámokban. 13 A teherhordókat pedig (mert voltak felügyelők a munkások felett mindenféle dologban) szorgalmazák a Léviták közül való íródeákok, igazgatók és ajtónállók. 14 Mikor pedig kihozák azok a pénzről, a mely az Úr házában gyűlt össze: megtalálá Hilkia pap az Úr törvénykönyvét, a melyet Mózes által adott volt. 15 Szóla pedig Hilkia, és monda Sáfánnak, az íródeáknak: A törvénykönyvet megtalálám az Úr házában. És adá Hilkia a könyvet Sáfánnak. 16 És vivé Sáfán a könyvet a királyhoz, és elbeszél néki a dolgot, mondván: Valamit bíztál a te szolgáidra, abban híven eljárnak; 17 Mert az Úr házában talált pénzről összeszedvén, adák a felügyelőknek és munkásoknak kezébe. 18 Továbbá jelenté Sáfán íródeák a királynak, mondván: Hilkia pap nékem egy könyvet adta; és olvasott abból Sáfán a király előtt. 19 Mikor pedig a király hallotta a törvény beszédét, ruháit megszaggyatá. 20 És parancsolta a király Hilkia papnak és Ahikámnak a Sáfán fiának, Abdonnak a Mika fiának, és az íródeáknak Sáfánnak, és Asájának a király szolgájának, mondván: 21 Menjetek el, és keressétek meg az Urat én érettem, s az Izráel és Júda maradékaiért, a könyv beszédei felől, a mely megtaláltatott, mert nagy az Úr haragja, a mely mi reánk szállott azért, hogy a mi atyaink nem tartották meg az Úrnak beszédét, hogy mind a szerint cselekedtek volna, a mint e könyvben megíratott. 22 Elméne azért Hilkia és a király embere Húlda

prófétaasszonyhoz, a Sallum feleségéhez, a ki Thókéhát fia vala, a ki Hasrának, a ruhák gondviselőjének fia vala (ő pedig Jeruzsálemben, a második utczában lakik vala) és a szerint szólának néki. 23 Ki monda nézik: Így szól az Úr, Izráel Istene: Mondjátok meg a férfinak, a ki titeket hozzám küldött; 24 Ezt mondja az Úr: Ímé én veszedelmet hozok e helyre és ennek lakosira, mindeneket az átkokat, a melyek meg vannak írva a könyiben, a melyet felolvastak a Júda királya előtt; 25 Mivel elhagytak engem, és idegen isteneknek tömjéneztek, hogy engem haragra gerjeszzenek az ő kezeiknek minden cselekedetei által. Felgerjedt az én haragom e hely ellen, és el sem oltatik. 26 A Júda királyának pedig, a ki titeket küldött, hogy az Urat megkérđjétek, így szóljatok: Így szól az Úr, Izráel Istene: A mi a beszédeket illeti, a melyeket hallottál: 27 Mivel a te szíved meglágyult, és magadat megaláztad az Isten előtt, mikor hallád az ő beszédeit e hely ellen és az ő lakosai ellen; mivel magadat megaláztad előttem, és ruhádat megszagaggattad és sírtál előttem: én is meghallgattalak, ezt mondja az Úr. 28 Ímé én téged a te atyáid közé takarítlak, és tételet a te sírdba békességen, és nem lájták a te szemeid azt a veszedelmet, a melyet én hozok e helyre és ennek lakóira. És e szerint beszéltek el ezt a királynak. 29 Akkor a király elkülde, és összegyűjteté Júdának és Jeruzsálemnek minden véneit. 30 És felfméne a király az Úr házába, és ő vele Júdának minden férfi, és Jeruzsálem lakosai, a papok, a Léviták és az egész nép kicsinytől fogva nagyig, és elolvasá fülök hallására a szövetség könyvének minden beszédeit, a melyet találtak vala az Úr házában. 31 Azután felállván a király az ő helyén, fogadást tőn az Úr előtt, hogy ő az Urat követendi, és hogy parancsolatait, bizonyoságítéit és rendeléseit teljes szívűből és teljes lelkéből megőrzendi, cselekedvén a szövetség beszédeit, a melyek megirattak abban a könyiben. 32 És felfogadtatá e dolgot mindenekkel, a kik Jeruzsálemből és Benjáminból valók. És Jeruzsálem lakói az Istennek, az ő atyáik Istenének szövetsége szerint cselekednének. 33 Akkor elpusztított Jósiás minden útálatos bálványt Izráel flainak egész földjéről, és kényszeríte mindenkit, valaki találtatik vala Izráelben, hogy szolgáljon az Úrnak, az ő Istenöknek; és az ő egész életében nem szakadának el az Úrtól, atyáik Istenétől.

35 És megtartá Jósiás Jeruzsálemben a húsvétünnepet az Úrnak; és megölék a páskhabárányt az első hónap tizenegyedik napján. 2 És állítá a papokat az őrillésekra, és buzdítá őket az Úr házának szolgálatára. 3 És monda a Lévitáknak, a kik az egész Izráelt oktattják, és magokat az

Úrnak szentelék: Helyhez tessétek a szent látót a házba, a melyet készített volt Salamon a Dávid fia, az Izráel királya; nem kell most vállatokon hordoznotok; hanem szolgáljatok az Úrnak, a ti Istenteknek, és az ő népének az Izráelnek. 4 És készítésétek el magatokat a ti családjaitok és csoportjaitok szerint, a mint Dávid az Izráel királya elrendelte volt, és megírta az ő fia Salamon. 5 És állítatok a szent helyen, a nép közül való testvéreitek családjainak csoportjai és a Léviták családjának egy-egy csoportja szerint. 6 Azután öljétek meg a páskhabárányt, és szenteljétek meg magatokat, és készítésétek el azt a ti atyátokfainak, hogy az Úrnak Mózes által tett beszéde szerint cselekedjetek. 7 És ada Jósiás a nép fiai számára juhokat, bárányokat és gödölyeket, mindeneket a húsvéti áldozatokra; mindenkinet, valaki ott találtatik vala, szám szerint harminczezeret, és háromezer tulukt; ezek mind a királyéból valának. 8 Az ő fejedelmei is szabad akaratjokból a községnak, a papoknak és a Lévitáknak adakozának; Hilcia, Zakariás és Jéhiel, az Isten házának fejedelmei, adának a papoknak a húsvét áldozatira kétezerhatszáz juhot és háromszáz tulukt. 9 Konánia pedig és Semája és Nétanéel az ő atyafai, Hasábia, Jéhiel és Jóbzabád, a Léviták fejedelmei, adának a Lévitáknak a húsvét áldozatira ötezer juhot és ötszáz tulukt. 10 Készen levén a szolgálat, a papok helyeikre állának, a Léviták is csapatjaik szerint, a mint a király parancsolta. 11 Megölék azért a páskhabárányt, és a papok hintik vala kezüköből a vér, a Léviták pedig a bárányok bőrét húzzák le. 12 És külön választák az egészen égóáldozatra valókat, hogy adnák azokat a nép közül való családok csoportjainak, hogy áldoznának az Úrnak, a mint a Mózes könyvében megiratott; azonképen a tulkokból is elválaszták. 13 És megsüték a páskhabárányt szokás szerint a tűznél; a megszenteltetett állatokat pedig megfőzék fazekakban, vasfazekakban és üstökben: és nagy hamarsággal adák az egész községnak. 14 Ezek után magoknak és a papoknak is elkészíték a páskhabárányt, mert a papok, az Áron fiai az égóáldozatoknak és a kövérsgékeknek megáldozásával el valának foglalva késő éjszakáig, azért a Léviták készíték el minden magoknak, minden papoknak, az Áron flainak. 15 Az éneklők is, az Asáf fiai, szolgálatukban valának, Dávidnak, Asáfnak, Hémánnak és Jébutunnak, a király prófétájának parancsolata szerint; az ajtónállók is mindenjában az ajtóknál valának; nem távozhatának szolgálatukból, hanem az ő atyafai, a Léviták készíték vala el nézik. 16 És elkészüle az Úrnak minden szolgálatára azon a napon, hogy megtartanák a páskhát, egészen égóáldozatokkal áldozván az Úr oltárán, a Jósiás király parancsolata szerint. 17 Megtartották tehát

az Izráel fiai, a kik jelen lehetének, a páskhát abban az időben, és a kovász nélkül való kenyerek ünnepét hét napon át. **18** Ehez hasonló páskhát nem tartottak Izráelben a Sámuel próféta idejétől fogva; Izráel királyai közül is senki sem tartott olyan páskhát, a milyet Jósiás tartott és a papok, a Léviták, egész Júda, és a kik Izráelből jelen voltak, és Jeruzsálem lakosai. **19** Jósiás királyságának tizenyolcadik évében tartatott ez a páskha. **20** Mindezek után, hogy az Isten házát Jósiás helyreállítá, feljöve Nékó, Égyiptom királya, hogy az Eufrátes mellett való Kárkemis városát elfoglalná; és Jósiás ellene ment. **21** És noha követeket külde ő hozzá Nékó, ezt mondván: Mi közöm te hozzád nékem, Júda királya? Mert én most nem ellened megyek, hanem az én országom ellensége ellen, és Isten parancsolta, hogy siessek; ne tusakodjál az Isten ellen, a ki én velem van, hogy el ne veszessen téged; **22** Mindazáltal Jósiás nem tére ki ő előle, hanem, hogy megütköznek vele, öltözetet megváltoztatá, és nem hallgatott Nékó beszédeire, a melyek az Isten szájából származtak vala. Elméne azért, hogy megütközzék vele Megiddó mezején. **23** Akkor a kézivesek nyilakat lövének Jósiás királyra, és monda a király az ő szolgáinak: Vigyetek ki engem innét; mert nagyon megsebesülttem. **24** Levévé azért őt az ő szolgái a szekérből, másik szekerére helyezék, és vivék Jeruzsálemben: És meghala, és eltemették az ő atyáinak sírjába; s egész Júda és Jeruzsálem sírankozék Jósiás felett. **25** Jerémiás is siratá Jósiást, és siralmas énekekkel siratják vala őt az éneklő férfiak és asszonyok mindenjában mind e mai napig, a melyek szokásossá lettek Izráelben, s ímé azok meg vannak írva a Jerémiás siralmaiban. **26** Jósiásnak pedig többi dolgai, és a szerint való jó tettei, a mint az Úrnak törvényében meg van írva; **27** És az ő első és utolsó dolgai, ímé meg vannak írva az Izráel és Júda királyainak könyvében.

36 És előhoz a föld népe Joákházt a Jósiás fiát, és királytá tette őt atya helyett Jeruzsálemben. **2** Huszonhárom esztendős vala Joákház, mikor uralkodni kezde, és három hónapig uralkodék Jeruzsálemben. **3** És letevé őt Égyiptom királya Jeruzsálemben, és a földre adót vetett, száz talentom ezüstöt és egy talentom aranyat. **4** És Égyiptom királya Eliákit, az ő testvérét tette királytá Júda és Jeruzsálem felett, megváltoztatván nevét Joákimra; Joákházt pedig az ő testvérét fogá és elvivé Nékó Égyiptomba. **5** Huszonöt esztendős vala Joákim, mikor uralkodni kezdett, és tizenegy esztendeig uralkodék Jeruzsálemben; de gonoszul cselekedék az Úr előtt, az ő Istene előtt. **6** És feljöve ellene Nabukodonozor a babilóniai

király, és kettős békót vete lábaira, hogy Babilóniába vinné őt. **7** Az Úr házában való edények egy részét is elvivé Nabukodonozor Babilóniába, és helyezteté azokat az ő templomába, Babilóniában. **8** Joákimnak pedig többi dolgai és az ő útálatosságai, a melyeket cselekedett, s a melyek találtattak ő benne, ímé meg vannak írva az Izráel és Júda királyainak könyvében; és uralkodék helyette Joákin, az ő fia. **9** Nyolcz esztendős korában kezdett uralkodni Joákin, és három hónapig és tíz napig uralkodék Jeruzsálemben; de ő is gonoszul cselekedék az Úr előtt. **10** Az esztendő fordultával pedig elkülde Nabukodonozor király, és elviteté őt Babilóniába, az Úr házának drága edényeivel együtt, és királytá tevé az ő testvérét Sédékiást Júda és Jeruzsálemben felett. **11** Huszonegy esztendős korában kezdett uralkodni Sédékiás, és uralkodék tizenegy esztendeig Jeruzsálemben. **12** És gonoszul cselekedék az Úr előtt, az ő Istene előtt, és nem alázta meg magát Jeremiás próféta előtt, a ki az Úr képében szól vala néki. **13** Sőt még Nabukodonozor király ellen is pártot ütött, aki őt az Isten nevére megesküdtette vala, s makacscsá és önfeljűvét lett, a helyett, hogy megtért volna az Úrhoz, Izráel Istenéhez. **14** Sőt még a papok fejedelmei és a nép is, mindenjában szaporították a bűnt a pogányok minden undokságai szerint, és megfertőztették az Úr házát, a melyet megszentelt vala Jeruzsálemben. **15** És az Úr, az ő atyáiknak Istene elküldé hozzájok követeit jó idején, mert kedvez vala az ő népének és az ő lakheyének. **16** De ők az Isten követeit kigúnyolták, az ő beszédeit megvetették, és prófétáival gúnyt üztek; míglé az Úrnak haraja felgerjede az ő hépe ellen, s többé nem vala segítség. **17** És reájok hozá a Káldeusok királyát, aki fegyverrel ölé meg ifjait az ő szent hajlékukban, s nem kedvez sem az ifjakkal és szűzeknek, sem a vén és elaggott embereknek, mindenjájokat kezébe adá. **18** És az Isten házának mindenféle edényeit, nagyokat, kicsinyeket, és az Úr házának kincseit, s a királynak és az ő vezéreinek kincseit, mindezeket Babilóniába viteté. **19** Az Isten házát meggyűjtötték, Jeruzsálem kőfalait lerontották, palotáit mind előgeték tűzzel, és minden drágáságait elpusztították. **20** És a kik a fegyver elől megmenekültek, azokat elhurczolta Babilóniába, és néki és fiainak szolgává lettek mindaddig, míg a persiai birodalom fel nem támadott; **21** Hogy beteljesedjék az Úrnak Jeremiás szája által mondott beszéde, míg leröjja a föld az ő szombatjait, mert az elpusztulás egész ideje alatt nyugovék, hogy betelnének a hetven esztendők. **22** És Czírus persa király első esztendejében, hogy beteljesednék az Úrnak Jeremiás szája által mondott beszéde, az Úr felindítá Czírus persa király lelkét, és ő kihirdetté az ő egész birodalmában,

élőszóval és írásban is, mondván: 23 Így szól Czírus, a persa király: Az Úr, a mennyelek Istene e föld minden országait nékem adta, és Ő parancsolta meg nékem, hogy építsek néki házat Jeruzsálemben, a mely Júdában van; valaki azért ti köztetek az ő népe közül való, legyen vele az Úr, az ő Istene, és menjen fel.

Ezsdrás

1 Czírus persa király első esztendejében, hogy beteljesednék az Úrnak Jeremiás szája által mondott beszéde, felindítá az Úr Czírus persa király lelkét, és ő kihirdette az ő egész birodalmában, előszóval és írásban is, mondván: **2** Így szól Czírus, a persa király: Az Úr, a mennynek Istene e föld minden országait nékem adta, és ő parancsolta meg nékem, hogy építsek néki házat Jeruzsálemben, mely Júdában van; **3** Valaki azért ti köztetek az ő népe közül való, legyen vele az ő Istene, és menjen fel Jeruzsálemben, mely Júdában van, és építse az Úrnak, Izráel Istenének házát, ő az Isten, ki Jeruzsálemben lakozik. **4** És mindenkit, aki még megmaradt, minden helyről, ahol lakik, segítsék azon helynek férfiak ezüsttel, aranyval, jószággal és barommal, azzal együtt, a mit önkényesen adnak az Isten házának, mely Jeruzsálemben van. **5** Fölkélenek azért Júda és Benjámin családfői és a papok és a Léviták, és mindenjában, a kiknek felindítá az Isten lelköket, hogy felmenjenek az Úr házának építésére, mely Jeruzsálemben van. **6** És minden körültök lakók segíték őket ezüst edényekkel, aranyval, jószággal, barommal, drágaságokkal, mindenkor kívül, a mit önkényesen adának. **7** Czírus király pedig előhozatá az Úr házának edényeit, melyeket Nabukodonozor hozatott vala el Jeruzsálemből, s az ő isteneinek házába helyezett vala; **8** Előhozatá ezeket Czírus, a persák királya, Mithredáthes kincstartó kezeihez, aki is átszámolá azokat Sesbassárnak, Júda fejedelmének. **9** És számok ez vala: harmincz arany medencze, ezer ezüst medencze, huszonkilenc kés, **10** Harmincz arany pohár, négyszázít másrendbeli ezüst pohár, és ezer más edény. **11** minden arany és ezüst edénynek száma ötezernégyszáz. Mindez magával vivé Sesbassár, mikor a foglyok kijövénék Babilóniából Jeruzsálemben.

2 Ezek pedig a tartománynak fiai, kik feljöttek vala a rabság foglyai közül, a kiket Nabukodonozor, Babilónia királya, fogva vitetett Babilóniába, s most visszajövének Jeruzsálemben és Júdába, kiki az ő városába. **2** Kik jövénék Zorobábelrel, Jésuával, Nehémiassel, Serájával, Rélájával, Mordokhaival, Bilsánnal, Miszpárral, Bigvaival, Rehummal, Baanával. Izráel népe férfainak száma ez: **3** Paros fiai kétezerszázhétvenkettő; **4** Sefátja fiai háromszázhétvenkettő; **5** Árah fiai hétszázhétvenöt; **6** Pahath-Moáb fiai, Jézua és Joáb fiaitól, kétezernyolcszázítizenkettő; **7** Élám fiai ezerkészázötvennégy; **8** Zattu fiai kilencszáznegyvenöt; **9** Zakkai fiai hétszázhétvan; **10** Báni fiai hatszáznegyvenkettő;

11 Bébai fiai hatszázhuszonzárom; **12** Azgád fiai ezerkészázhuszonkettő; **13** Adónikám fiai hatszázhétvanhat; **14** Bigvai fiai kétezerötvenhat; **15** Ádin fiai négyszázötvennégy; **16** Áter fiai, Ezékiástól, kilencszennyolc; **17** Bésai fiai háromszázhuszonzárom; **18** Jórá fiai százítizenkettő; **19** Hásüm fiai kétszázhuszonzárom; **20** Gibbár fiai kilenczvenöt; **21** Bethlehem fiai százhuszonhárom; **22** Netófah férfiai ötvenhat; **23** Anathóth férfiai százhuszonnyolc; **24** Azmáveth fiai negyvenkettő; **25** Kirjáth-Árim, Kefira és Beéróth fiai hétszáznegyvenhárom; **26** Ráma és Géba fiai hatszázhuszzonegy; **27** Mikmás férfiai százhuszonkettő; **28** Béthel és Ái férfiai kétszázhuszonzárom; **29** Nebó fiai ötvenkettő; **30** Magbis fiai százötvenhat; **31** A másik Élám fiai ezerkészázötvennégy; **32** Hárim fiai háromszázhúsz; **33** Lód, Hádid és Ónó fiai hétszáhzoszonöt; **34** Jérikó fiai háromszáznegyvenöt; **35** Szenáa fiai háromezerhatszázharmincz; **36** A papok: Jedája fiai, Jézua családjából, kilencszázhetvenhárom; **37** Immér fiai ezerötvenkettő; **38** Pashur fiai ezerkészáznegyvenhét; **39** Hárim fiai ezertizenhét; **40** A Léviták: Jésuának és Kadmiélnek fiai, Hodávia fiaitól, hetvennégy. **41** Az énekesek: Asáf fiai százhuszonnyolc; **42** A kapunállók fiai: Sallum fiai, Ater fiai, Talmón fiai, Akkub fiai, Hatita fiai, Sóbai fiai, összesen százharminczkilencz. **43** A Léviták szolgái: Siha fiai, Hasufa fiai, Tabbaóth fiai; **44** Kérósz fiai, Sziaha fiai, Pádón fiai, **45** Lebána fiai, Hagába fiai, Akkub fiai, **46** Hágáb fiai, Salmai fiai, Hanán fiai, **47** Giddél fiai, Gahar fiai, Reája fiai, **48** Resin fiai, Nekóda fiai, Gazzám fiai, **49** Uzza fiai, Pászéah fiai, Bészai fiai, **50** Aszna fiai, Meunim fiai, Nefiszim fiai. **51** Bakbuk fiai, Hakufa fiai, Harhur fiai, **52** Basluth fiai, Mehida fiai, Harsa fiai, **53** Barkósza fiai, Sziszera fiai, Temah fiai, **54** Nesiah fiai, Hatifa fiai; **55** Salamon szolgáinak fiai: Szótai fiai, Haszszófereth fiai, Peruda fiai, **56** Jaalá fiai, Darkón fiai, Giddél fiai, **57** Sefátia fiai, Hattil fiai, Pókhereth-Hássebaim fiai, Ámi fiai. **58** Összesen a Léviták szolgái és a Salamon szolgáinak fiai háromszázhilenczvenkettő. **59** És ezek, a kik feljövénék Tél-Melahból, Tél-Harsából, Kerub-Addán-Immérből, de nem mondhatták meg családjukat és eredetüket, hogy Izráel közül valók-e: **60** Delája fiai, Tóbiás fiai, Nekóda fiai hatszázhétvenkettő. **61** És a papok fiai közül: Habája fiai, Hakkós fiai, Barzillai fiai, ki a Gileádbeli Barzillai leányai közül vett magának feleséget, és ezek nevéről nevezteték; **62** Ezek keresték írásukat, tudniillik a nemzetsegök könyvét, de nem találák, miért is kirekesztének a papságból; **63** És megmondá nézik a király helytartója, hogy ne egyenek a szentséges áldozatból, mígnem pap ítélni az Urimmal és Tummimmal. **64** Mind az

egész gyülekezet együtt negyvenkétezerháromszázhatvan. 65 Szolgáikon és szolgálóikon kívül – ezek száma hétezerháromszázharmincjhét – valának nézik énekes férfiaik és asszonyaiak kétszázan. 66 Lovaik hétszázharminczhat, ösvéreik kétszáznegyenöt; 67 Tevéik négyszázharminczöt, hatezerhétszázhúsz szamárral. 68 A családfők közül pedig, mikor megérkeznek az Úr házához, mely Jeruzsálemben van, nemelyek önkényesen adakozának az Isten házára, hogy fólépítenék azt az ő helyén; 69 Tehetségök szerint adának az építés költségeire aranyban hatvanegyezer dárikot, s ezüstben ötezer mánét, és száz papi ruhát. 70 És lakozának mind a papok, mind a Léviták, mind a nép fiai, mind az énekesek, mind a kapunállók, mind a Léviták szolgái városaikban, s így az egész Izráel a maga városaiban vala.

3 Mikor pedig eljöve a hetedik hónap, és Izráel fiai az ő városaikban lakozának, felgyűle a nép egyenlőképen Jeruzsálemben. 2 És fölkele Jésua, Jósádák fia, s az ő atyajafai, a papok, és Zorobábel, Sealtiél fia s az ő atyajafai, és megépíték Izráel Istenének oltárát, hogy áldozzanak rajta égőáldozatokat, a mint írva van Mózesnek, az Isten emberének törvényében. 3 És erős fundamentomra állíták fel az oltárt, mert félnek vala a földnek népéktől, és áldozának rajta égőáldozatokat az Úrnak, reggel és estveli égőáldozatokat. 4 És megülék a sátoros ünnepet, a mint írva van, s áldozának égőáldozatot napról-napra szám és szokás szerint minden napit az ő napján. 5 És azután áldozák az állandó napi, továbbá a hónapok első napjain s az Úr minden szent ünnep napjain viendő égőáldozatot, és mindenkor előtt, a kik önkényesen ajándékozának az Úrnak. 6 Tehát a hetedik hónap első napjától fogva kezdének égőáldozatot áldozni az Úrnak, a mikor az Úr templomának alapköve még nem tételett le. 7 És adának pénzt a kő- és favágóknak s a mesterembereknek, és ételt és italt és olajat a Sidonbelieknek és Tírusbelieknek, hogy hozzanak czédrusfákat a Libanonról a joppéi tenger felé, Czírus, persa király nézik adott engedelme szerint. 8 Második esztendőben azután, hogy fölmenének az Isten házához Jeruzsálemben, a második hónapban megkezdték az építést Zorobábel, a Sealtiél fia és Jésua, a Jósádák fia és a többi atyajafaiak, a papok és Léviták és mindenjában, a kik a fogásból viaszajöttek vala Jeruzsálemben, és rendelék a Lévitákat, a kik húsz esztendősök vagy azon felül valának, az Úr háza építésének vezetésére. 9 És előlálla Jésua, az ő fiai és atyajafai, Kadmiél és fiai, a Júda fiai, egyenlőképen, hogy vezérei legyenek az Isten házát építő munkásoknak, továbbá

Hénádád fiai, fiaik és testvéreik, – mind Léviták. 10 S midőn az építők letették az Úr templomának alapkövét, Jésua és Zorobábel oda álltak a papokat öltözetükben kürtökkel, s a Lévitákat, Ásáf fiait czimbalmokkal, hogy dicsérjék az Urat, Izráel királyának, Dávidnak rendelete szerint. 11 És énekelnék, dicsérvén az Urat és hálát adván néki, mert jó, mert mindenrőkkel van az ő irgalmassága Izráelen! És mind az egész nép nagy felszóval kiált vala, dicsérvén az Urat, hogy az Úr házának alapköve immáron letétetett! 12 Nagy sokan pedig a papok és a Léviták és a családfők közül, a vének, a kik látták vala az első házat, mikor alapot vetnek vala most e háznak az ő szemök előtt, nagy felszóval sírnak vala, sokan pedig örömköben nagy felszóval kiáltanak vala; 13 Úgy hogy a nép nem tudja vala megkülönböztetni az örömben való kiáltást a nép siralmának szavától, mert a nép kiált vala nagy felszóval, és ez a szó messze földre meghallattat.

4 Mikor pedig meghallák Júda és Benjámin ellenségei, hogy a kik a fogásból visszatértek, templomot építenek az Úrnak, Izráel Istenének: 2 Menének Zorobábelhez és a családfőkhöz, s mondának nézik: Hadd építsünk együtt veletek, mert miképen ti, úgy mi is a ti Isteneteket keressük s néki áldozunk Esárhaddon, Assíria királyának idejétől fogva, a ki ide hozott fel minket! 3 És monda nézik Zorobábel és Jésua és Izráel családainak többi fői: Nem veletek együtt kell nékünk házat építeni a mi Istenünknek, hanem mi magunk fogunk építeni az Úrnak, Izráel Istenének, a miképen megparancsolta nékünk a király, Czírus, Persia királya. 4 És igyekezék e tartomány népe megkötni Júda népének kezeit és elrémiteni azt az építéstől. 5 És felbérneli ellene tanácsosokat, hogy semmivé tegyék szándékát Czírusnak, Persia királyának egész idejében, Dárius persa király uralkodásáig. 6 És Ahaszérus uralkodásakor, uralkodásának kezdetén, vádolást írának Júda és Jeruzsálem lakói ellen. 7 Artaxerxes napjaiban pedig Biszám, Mithredathes és Tábeél s ennek többi társai írtak vala Artaxerxeshez a persiai királyhoz, s e levelet arám betűkkel írták, mely azután arám nyelvre fordítatott át. 8 Rehum, a helytartó és Simsai, a kancellár, írának egy levelet Jeruzsálemben ellen Artaxerxes királyhoz ekképen. 9 Írának pedig ekkor Rehum, a helytartó és Simsai, a kancellár és ezeknek többi társaik: a Dineusok, Afársatakeusok, Tarpeleusok, Afárseusok, Arkeveusok, Babilóniabeliek, Susánkeusok, Dehaveusok és a Hélameusok. 10 És a többi népek, a kiket a nagy és dicsőséges Asznapár vitt el és tett lakosokká Samária városában és a többi városokban, melyek a folyóvizen túl vannak és a többi. 11 Ez mássa a levélnek, melyet

hozzá, Artaxerxes királyhoz küldének: „A te szolgáid, a folyóvizen túl lévő férfiak, és a többi. 12 Tudtára légyen a királynak, hogy a zsidók, a kik feljötök tőled, megérkezének hozzánk Jeruzsálembe; a visszavonó és gonosz várost építik, a kőfalakat készítik s a fundamentomokat javítgatják. 13 Mostan tudtára légyen a királynak, hogy ha ez a város megépítetik s a kőfalak elkészülnek, adót, rovást és úti vámot nem fognak fizetni, s a királyok jövedelmét megkárosítják. 14 Mostan, mivel a palota savával sózunk s épen ezért a király kárát nem illik elnézünk, ez okért küldjük e levelet és tudatjuk a királyt, 15 Hogy nézzen utána valaki atyáid történeteinek könyvében, és meg fogod találni a történetek könyvében, és megtudod, hogy e város visszavonó és királyokat és tartományokat megkárosító város volt, s hogy eleitől fogva lázadások történtek abban, ezért pusztítattott is el e város. 16 Tudatjuk mi a királyt, hogy ha ez a város megépülend és a kőfalak elkészülnek: ennek miatta birtokod a folyóvizen túl nem lészen.” 17 A király választ küldött Rehumnak, a helytartónak és Simsainak, a kanczellárnak és többi társaiknak, a kik Samariában laknak vala, és minden folyóvizen túl lakozóknak: „Békesség és a többi. 18 A levél, melyet hozzánk küldtetek, világosan felolvastatott előttem; 19 És megparancsolám, hogy nézzenek utána, és úgy találák, hogy ez a város eleitől fogva királyok ellen támadó volt, és hogy pártút és lázadás történt vala benne; 20 És hogy hatalmas királyok voltak Jeruzsálemben és uralkodtak minden a folyóvizen túl lakókon, és adó, rovás és úti vám fizetettet nékik. 21 Mostan azért parancsoljátok meg, hogy akadályozzák meg a férfiakat, s e város ne építessék addig, míg tőlem parancsolat nem jövend; 22 És meglássátok, hogy ebben valami mulasztást el ne kövessetek, hogy ne nevekedjék a veszedelem a királyok megkárosítására!” 23 Mihelyt Artaxerxes király levelének mássa felolvastaték Rehum és Simsai, a kanczellár és társaik előtt, menének nagy hamarsággal Jeruzsálembe a zsidókhoz, és megakadályozzák őket erővel és hatalommal. 24 Akkor megszünék az Úr házának építése, mely Jeruzsálemben van, és szünetelt Dárius, Persia királya uralkodásának második esztendejéig.

5 És prófétálának a próféták, Aggeus, a próféta és Zakariás az Iddő fia a zsidóknak, a kik valának Júdában és Jeruzsálemben, szólvan nékik az Izrael Istenének nevében. 2 Akkor fölkélénk Zorobábel, Sealtiél fia és Jézus, a Jósádák fia, és hozzá kezdének Isten háza építéséhez, mely Jeruzsálemben van, s velük valának Isten prófétái, támogatván őket. 3 Abban az időben jöve hozzájok Tattenai folyóvizen túli helytartó, és Sethar-bóznai és társaik, és így

szólának nékik: Ki adott néktek szabadságot, hogy e házat építsétek s e kőfalat készítsétek? 4 Ekkor megmondánk nékik ily módon, hogy kik ama férfiak névszerint, kik ez épületet építik. 5 És az Ő Istenök szeme vala a zsidók vénein, hogy nem akadályozzák meg őket az építésben, míg az úgy Dárius előre jutand, a mikor is levélben fognak felelni e dologra nézve. 6 Mássa a levélnek, melyet küldött Tattenai folyóvizen túli helytartó, és Sethar-bóznai és az ő társai, az Afarsakeusok, a kik a folyóvizen túl lakának, Dárius királyhoz. 7 Tudósítást küldének ugyanis hozzá, ekként levén az írva: „Dárius királynak minden békességi! 8 Tudtára legyen a királynak, hogy elmentünk Júda tartományába, a nagy Istenek házához, és az építettik nagy kövekből, és fa raktatik a falakra, és e munka szorgalmatosan folyik, és jó szerencsés leszen az ő kezök által. 9 Ekkor megkérdénnék azokat a véneket, ily módon szólván hozzájok: Ki adott néktek szabadságot, hogy e házat építsétek, s hogy e kőfalat készítsétek? 10 Sőt még neveket is megkérdeztük tőlük, hogy tudassuk veled, hogy megírhassuk azon férfiak nevét, kik fejeik. 11 És ekképen felelének nékünk, mondván: Mi az Ő, a menny és föld Istenének szolgái vagyunk, és építjük e házat, mely ennekkelőtte sok esztendőön át meg vala építve, és Izráelnek egy nagy királya építé és végezé be azt. 12 De minekutána haragra ingerelték volt atyáink a mennynek Istenét, adá őket a Babilóniabeli Káldeus királynak, Nabukodonozornak kezébe, a ki e házat lerontotta, és a népet Babilóniába rabságra vitte. 13 Azonban Czírusnak, Babilónia királyának első esztendéjében Czírus király szabadságot adott, hogy Istennek ezt a házat megépítenék. 14 Sőt az Isten házához való arany és ezüst edényeket is, a melyeket Nabukodonozor hozott vala el a jeruzsálemi templomból s bevitte volt azokat a babilóniai templomba, kihozatá Czírus király a babilóniai templomból s adatá azokat annak a Sesbassár nevűnek, a kit helytartónak rendelt; 15 És monda néki: Vedd ez edényeket, menj és helyezd el azokat a jeruzsálemi templomba, és az Isten háza építéssel meg előbbi helyén. 16 Ekkor ez a Sesbassár eljött, letevé az Isten házának alapkövét, mely Jeruzsálemben van, és attól fogva mindeddig építetik, és még sem végződött be. 17 Mostan azért, ha tetszik a királynak, nézzen utána valaki a király kincstartó házában, ott Babilóniában, ha úgy vané, hogy Czírus király szabadságot adott az Isten házának megépítésére, mely Jeruzsálemben van, s a király akaratját erre nézve küldje hozzáink.”

6 Ekkor Dárius király megparancsolá, hogy nézzenek utána a könyvek tárházában, hol a kincseket tartják vala

Babiloniában. 2 És találtaték Akhméta várában, a mely Média tartományában van, egy tekercs, melyre emlékezetül ez vala írva: 3 „Czírus király első esztendejében, Czírus király parancsolatot adott Isten házára nézve, mely Jeruzsálemben van, hogy e ház építessék meg, oly helyül, hol áldozatokat áldoznak; s alapzati felemeltetvén, magassága hatvan sing, szélessége is hatvan sing legyen. 4 A nagy kövek rétege három s a fa rétege legyen egy, a költség pedig a király házából adassék. 5 Sót az Isten házának arany és ezüst edényeit is, a melyeket Nabukodonozor hozott vala el a jeruzsálemi templomból s vitt vala Babilóniába, adják vissza, hogy jussanak el azok a jeruzsálemi templomba, helyükre, s te helyezd el azokat az Isten házába.” 6 Mostanazért Tattenai folyóvizen túli helytartó, Sethar-bóznai és társaik, és az Afarsakeusok, a kik a folyóvizen túl laktak, távol legyek onnan! 7 Hagyjátok, hadd épüljön meg Istennek ama háza! A zsidók helytartója és a zsidók vénei építéséknél Isten ama templomát a maga helyén! 8 És megparancsolom azt is, hogy mit cselekedjetek a zsidók ama véneivel, hogy megépítsek Isten ama házát; tudniillik a király folyóvizen túl való adójának kincseiből pontosan költség adassék ama férfiaknak, és pedig félbeszakítás nélkül, 9 És a mik szükségesek, tulkok, kosok, bárányok, égőáldozatra a menny Istenének, búza, só, bor, és olaj, a jeruzsálemi papok szava szerint adassanak nékik naponként és pedig mulasztás nélkül, 10 Hogy vihessenek jó illatú áldozatot a menny Istenének, és könyörögjenek a királynak és fiainak életéért. 11 És megparancsolom azt is, hogy valaki e rendelést megszegi, annak házából szakítassák ki egy gerenda s felállítattáván szegeztessék reá, háza pedig szemétdombbá tétessek e miatt. 12 Az Isten pedig, a ki nevének ott szerze lakást, megrontson minden királyt és népet, a ki felemelendi kezét, hogy megszegje e rendelést, hogy elpusztítsa Istennek ama házát, mely Jeruzsálemben van. Én, Dárius parancsoltam, pontosan megtörténjék. 13 Akkor Tattenai folyóvizen túli helytartó, Sethar-bóznai és társaik, miután Dárius ily rendelést küldött, ahhoz képest cselekedének pontosan. 14 És a zsidók vénei építének és jó szerencsések valának Aggeus próféta és Zakariás, Iddó fia prófétálása folytán, és megépítették és elvégezték Izráel Istenének akaratjából, és Czírus, Dárius és Artaxerxes, persiai királyok parancsolatjából. 15 Bevégezték pedig e ház az Adár hó harmadik napjáig, mely Dárius király országlásának hatodik esztendejében vala. 16 És megtarták Izráel fiai, a papok, a Léviták és a fogsgából visszajött többiek Isten házának felszentelését örömmel. 17 Vivének pedig Isten házának felszentelésénél áldozatul száz bikát,

kétszáz kost, négyszáz bárányt és tizenkét kecskebakot bűnért való áldozatra egész Izráelről, Izráel nemzetégeinek száma szerint. 18 És rendelék a papokat az ő osztályaik és a Lévitákat az ő rendjeik szerint Istennek szolgálatára Jeruzsálemben, Mózes könyvének rendelése szerint, 19 És megtarták a rabságból visszajöttek a páskhát az első hó tizenegyedik napján; 20 Mert megtisztultak vala a papok és Léviták: egyetemben mindenjában tiszták valának, és megölék a húsvéti bárányt mindenkor előtt, a kik a rabságból megijöttek, és atyjokfiaiért a papokért és önmagokért; 21 És megevék azt Izráel fiai, a kik a rabságból visszajöttek vala, és mindenkor, a kik elkülnöntötték vala magokat a föld népeinek tisztálanságától s hozzájok álltak vala, hogy keressék az Urat, Izráel Istenét. 22 És azután megtarták a kovásztalan kenyerek ünnepét hét napon örömmel, mert megvidámitotta vala őket az Úr, hozzájok hajtván az Assiriabeli király szívét, hogy erősítse kezöket az Istennek, Izráel Istenének háza építésében.

7 És ezek után Artaxerxes persa király uralkodásakor Ezsdrás, a Serája fia, ki Azariás fia, ki Hilkiás fia, 2 Ki Sallum fia, ki Sádók fia, ki Ahitub fia, 3 Ki Amária fia, ki Azariás fia, ki Mérájóth fia, 4 Ki Zerahja fia, ki Uzzi fia, ki Bukki fia, 5 Ki Abisua fia, ki Fineás fia, ki Eleázár fia, ki pedig Áronnak, a főpápnak fia volt. 6 Ez az Ezsdrás feljöve Babilóniából, (ő, a ki bölcs írástudó vala a Mózes törvényében, melyet az Úr, Izráel Istene adott vala) és megadá néki a király az Úrnak, az ő Istenének rajta nyugvó kegyelme szerint minden kérését. 7 Feljövénél pedig az Izráel fiai, a papok, a Léviták, az énekesek, a kapunállók és a Léviták szolgái közül többen Jeruzsálemben Artaxerxes király hetedik esztendejében. 8 És Ezsdrás megérkezék velük Jeruzsálemben az ötödik hónapban, a király hetedik esztendejében. 9 Ugyanis az első hónak első napján határozá el a Babilóniából való feljövetelt, és az ötödik hó első napján érkezett Jeruzsálemben, az ő Istenének rajta nyugvó jó kegyelme szerint; 10 Mert Ezsdrás erős szívvel törekedett keresni és cselekedni az Úr törvényét, és tanítani Izráelben a rendeléseket és ítéleteket. 11 És ez mással a levélnek, melyet adott vala Artaxerxes király Ezsdrásnak, az írástudó papnak, a ki írástudó vala az Úr parancsolatainak beszédiben, Izráelnek adott rendeléseiben: 12 „Artaxerxes, a királyok királya Ezsdrás papnak, ki a menny Istenének törvényében bölcs írástudó és a többi. 13 Szabadságot adok, hogy valaki országomban Izráel népe, papjai és a Léviták közül Jeruzsálemben akar menni, veled elmehet. 14 Minthogy te elbocsáttatol a királytól és hét tanácsosától, hogy utána

nézz Júdának és Jeruzsálemnek, a te Istened törvénye szerint, mely kezdenben van. **15** És hogy elvigyed az ezüstöt és aranyat, melyet a király és tanácsosai önkényesen ajándékoznak Izráel Istenének, kinek hajléka Jeruzsálemben van. **16** És mindenzt az ezüstöt és aranyat, melyet kapni fogsz Babilónia egész tartományában, együtt a nép és a papok önkényes ajándékával, mit ezek önkényesen ajándékoznak az Ő Istenök házának, mely Jeruzsálemben van. **17** Annál fogva gondosan végy e pénzen bikákat, kosokat és bárányokat s hozzájok való étel- és italáldozatokat, s áldozd meg azokat Istenetek házának oltárán, mely Jeruzsálemben van: **18** A megmaradt ezüsttel és arannyal pedig, a mit jónak láttok cselekedni te és atyádfiai, Istenetek akaratja szerint, azt cselekedjétek. **19** És az edényekkel, melyek néked adattak át a te Istened házának szolgálatára, számoldj be Isten előtt Jeruzsálemben. **20** Egyéb szükségét pedig Istened házának, mit csak teljesítened kell, teljesítsd a király kincstartó házából. **21** És én, Artaxerxes, a király, parancsolom minden a folyóvizen túl lakó kincstartóimnak, hogy minden, a mit csak kérend tőletek Ezsdrás pap, ki a menny Istenének törvényében írástudó, pontosan teljesítessék. **22** És pedig száz tálementom ezüstig, száz kör búzáig, száz báth borig, száz báth olajig és sóban, a mennyi elég. **23** minden, mi a menny Istenének akaratja szerint való, pontosan teljesítessék a menny Istenének házáért, hogy meg ne haragudjék a királynak és fiainak országára. **24** Veletek pedig tudatjuk, hogy sem a papokra, sem a Lévitákra, sem az énekesekre, sem a kapunállókra, sem a Léviták szolgáira, sem Isten e háza szolgáira, adót, rovást és úti vámot senkinek vetni nem szabad. **25** És te Ezsdrás, a te Istened bölcs törvénye szerint, a mely kezdenben van, rendelj ítéltőket és bírákat, a kik törvényt tegyenek minden a folyóvizen túl lakó nép között, minden között, a kik tudják Istenednek törvényeit, és a kik nem tudják, azokat tanítását! **26** Valaki pedig nem fogja cselekedni a te Istenednek törvényét és a király törvényét, ítélet hozassék felette pontosan, vagy halára, vagy számkivetésre, vagy jászágveszésre, vagy fogusra.” **27** Áldott az Úr, atyáink Istene, aki erre indítá a király szívét, hogy megékesítse az Úr házát, mely Jeruzsálemben van. **28** És a ki hozzáam fordítá igalmasságát a király előtt és tanácsosai előtt és a király minden hatalmas fejedelmei előtt! És én megerősödvén az Úrnak az én Istenemnek rajtam nyugovó kegyelme által, családfőket gyűjték össze Izráelből, hogy feljönnének velem.

8 Ezek pedig családfőik és nemzetiségi eredetük azoknak, a kik feljövének velem Artaxerxes uralkodásakor

Babilóniából: **2** Fineás fiai közül: Gersóm; Ithamár fiai közül: Dániel; Dávid fiai közül: Hattus; **3** A Sekánia fiai közül, Parós fiai közül: Zakariás s vele egy nemzetsegben másfélszáz férfi; **4** Pahath-Moáb fiai közül: Eljénai, Zerahia fia s vele kétszáz férfi; **5** Sekánia fiai közül a Jaháziel fia s Ő vele háromszáz férfi; **6** Ádin fiai közül: Ebed, Jónathán fia és vele ötven férfi; **7** Élám fiai közül: Ésaiás, Athália fia és vele hetven férfi; **8** Sefátia fiai közül: Zebádia, Mikháel fia és Ő vele nyolcvan férfi; **9** Joáb fiai közül: Obádia, Jéhiel fia és vele kétszázennyolc férfi; **10** Selómith fiai közül a Jószifia fia és vele százhatvan férfi; **11** Bébai fiai közül: Zakariás, Bébai fia és vele huszonnyolc férfi; **12** Azgád fiai közül: Jóhanán, Hakkátán fia és vele százfél férfi; **13** Adónikám fiai közül az utódok s neveik: Elifélet, Jeiél és Semája és velök hatvan férfi; **14** És Bigvai fiai közül: Uthai és Zabbud és velök hetven férfi. **15** Mikor pedig összegyűjtöm Őket az Aháva felé folyó folyóvízhez, hol három napig valánk, megnéztem jól a népet és a papokat, s a Lévi fiai közül nem találtam közöttük senkit. **16** Elküldém annakokáért Eliézert, Arielt, Semáját, Elnáthánt, Járibot, Elnáthánt, Náthánt, Zakariást, Mesullámot, mint családfőket, és Jójáribot és Elnáthánt, mint eszes embereket. **17** És rendelém Őket Iddóhoz, aki fő vala a Kászfia nevű helyen, és betanítám Őket, hogy mit szóljanak Iddónak és az Ő atyafainak, a Léviták szolgáinak a Kászfia nevű helyen, – hogy hozzanak szolgákat a mi Istenünk házához. **18** És elhozák nékünk, Istenünknek rajtunk nyugvó jó kegyelme szerint, Is-szekhelt, a Mahli fiai közül, aki Lévi fia, aki meg Izráel fia vala, és Serébiát, fiaival és tizennyolc testvéreivel együtt. **19** És Hasábiát s vele Ésaiást, a Mérári fiai közül, testvéreivel és húsz fiaival együtt; **20** És a Léviták szolgái közül, a kiket Dávid és a fejedelmek adának a Léviták szolgálatába, kétszáhzsuzat; mindenjájok nevei feljegyeztettek. **21** Ekkor bőjtöt hirdeték ott az Aháva folyóvíz mellett, hogy megaláznók magunkat a mi Istenünk előtt, hogy kérnénk tőle szerencsés utat magunknak, családainknak és minden marhánknak. **22** Mert szégyeltem vala a királytól kérni sereget és lovagokat oltalmunkra a mi elleniségeink ellen ez útban, mert ezt mondta volt a királynak, mondván: A mi Istenünk kegyelme van mindenkoron, a kik Őt keresik, az Ő javukra, és az Ő hatalma és haragja mindenkoron, a kik elhagyják Őt. **23** És bőjtölénk és a mi Istenünkhez könyörgénk annakokáért, és meghallgatott minket. **24** Ekkor külüörválaszték a papi fejedelmek közül tizenkettőt Serébiához és Hasábiához és hozzájok atyokfiai közül tízöt. **25** És átmérém nékik az ezüstöt és aranyat és az edényeket, a mi Istenünk házának ajándékait, a melyeket a király és tanácsosai és fejedelmei

és minden Babilóniában élő Izráeliták ajándékozának. 26 Kezükön mérék pedig hatszázötven tálentom ezüstöt, száz tálentomot éró ezüst edényeket és száz tálentom aranyat. 27 Húsz arany poharat, melyek ezer dárikot érnek vala, és két szép ragyogású rézedényt, melyek olybecsesek, mint az arany. 28 És mondék nékik: Ti az Úrnak szentei vagytok, ez edények is szentek, és ez az ezüst és arany az Úrnak, atyáitok Istenének önkényesen adott ajándék: 29 Vigyázzatok azért reá és megőrizzétek, míg átméríték a papi fejedelmek, a Léviták és Izráel családainak fejedelmei előtt Jeruzsálemben az Úr házának kamaráiban! 30 És átvevék a papok és a Léviták az ezüstöt, aranyat és az edényeket súly szerint, hogy vigyék Jeruzsálemben Istenünk házához. 31 Elindulánk pedig az Aháva folyóvíz mellől az első hó tizenkettedik napján, hogy Jeruzsálemben menjünk; s a mi Istenünk kegyelme nyugodott rajtunk, megszabadítván minket a ránk leselkedő ellenségek kezéből ez úton. 32 És megérkezénk Jeruzsálemben, és pihenénk ott három napig. 33 Negyednap pedig átméretett az ezüst, az arany és az edények a mi Istenünk házában, Merémóth papnak Uriás fiának kezéhez, vele lévén Eleázár, a Fineás fia, és velük Józadáb, a Jézua fia és Nóadria, a Binnui fia, Léviták, 34 minden szám és súly szerint, s feljegyzettet az egész súly abban az időben. 35 A kik pedig megérkeztek a fogásból, a rabságnak fiai, égőáldozatokat vivének Izráel Istenének: tizenkét tulkit egész Izráelért, kilencvenhat kost, hetvenhét bárányt, tizenkét bakot bűnért való áldozatra, mindez egészen égőáldozatul az Úrnak. 36 És átadták a király parancsolatait a király helytartónak, s a vizen túl lévő helytartóknak, és ezek segíték a népet és az Isten házát.

9 Minukutána ezek elvégeződnek, jövének hozzá a főemberek, mondván: Izráel népe és a papok és a Léviták nem különítik el magokat e tartományok népeitől, a miképen pedig azoknak, a Kananeusoknak, Hitteusoknak, Perizeusoknak, Jebuzeusoknak, Ammonitáknak, Moábitáknak, Égyptomiaknak és Emoreusoknak útálatos vétke szerint el kellett volna, 2 Mert ezek leányai közül vettek vala feleséget magoknak és fiaiknak, és megelegyedett a szent mag e tartományok népeivel; és pedig a fejedelmek és főemberek valának elsők e bűnben. 3 Mihelyt e dolgot meghallottam, megszaggtam alsó- és felső ruhámat, s téptem fejem hajszálait és szakállamat, és veszeg ütem. 4 És hozzá gyűlének mindenjában, a kik reszketve gondoltak Izráel Istenének beszédeire azoknak vétke miatt, a kik a fogásból megjöttek vala; és én veszeg ülöök vala mind az estvéli áldozatig. 5 Az estvéli áldozatkor pedig felkeltem

sanyargatásomból, megszaggtaván alsó- és felső ruhámat; és téreimre esvén, kiterjesztém kezeimet az Úrhoz, az én Istenemhez. 6 És mondék: Én Istenem, szégyenlem és átallom felemelni, én Istenem, az én orczámat te hozzád, mert a mi álnokságaink felülváhaladtak fejünk fölött és a mi vétkeink mind az égig nevekedtek! 7 A mi atyáink napjaitól fogva nagy vétekben vagyunk mi minden mai napig, és a mi álnokságainkért adattunk vala mi, a mi királyaink és a mi papjaink a földi királyok kezébe, fegyver által rabságra és ragadományra és orczapirulásra, a mint ez a mai nap is van. 8 És most nem sok ideje, hogy az Úr, a mi Istenünk rajtunk könyörült, hogy hagyjon minékünk maradékot, és hogy adjon nékünk egy szeget az ő szent helyén, hogy így megvilágosítsa szemeinket a mi Istenünk, s hogy megelevenítsen bennünket egy kissé a mi szolgáságunkban. 9 Mert szolgák vagyunk mi, de szolgáságunkban nem hagyott el minket a mi Istenünk, hanem hozzáunk fordítá irgalmasságát Persiának királyai előtt, hogy megelevenítene bennünket, hogy felelhetessük a mi Istenünk házát s megépíthessük annak romjait, és hogy adjon nékünk bátorságos lakást Júdában és Jeruzsálemben. 10 És most mit mondunk, óh mi Istenünk, mindenek után? Azt, hogy mi mégis elhagytuk parancsolataidat, 11 A melyeket parancsoltál szolgáid, a próféták által, mondván: A föld, melyre bementek, hogy bírátok azt, tisztálatan föld, a tartományok népeinek tisztálatansága miatt, útálatosséga miatt, melyekkel betöltek azt egyik végétől a másikig tisztálatanságukban; 12 Annakokáért leányaitokat ne adjátok az ő fiaiknak és az ő leányaiat ne vegyétek fiaitoknak, és ne keressétek barátságukat, sem javokat soha, hogy megerősödjetek és éljetek e föld javaival, és örökséggében adhassátok azt fiaitoknak mindörökké. 13 Mindazok után pedig, a mik reánk jövének gonosz cselekedeteinkért és nagy vétkünkért, hiszen te, mi Istenünk, jobban kedvezél nékünk, sem mint bűneink miatt érdemeltünk volna, s adád nékünk e maradékot, 14 Hát megrontjuk-é ismét parancsolataidat s összehászodunk-é ez útálatos népekkel? Nem fogsz-é haragudni reánk mindaddig, míg megemészettünk, hogy sem maradékunk, sem hírmordónk ne legyen? 15 Oh Uram, Izráel Istene! igaz vagy te, mert meghagyált minket, maradék gyanánt, mint e mai nap bizonyítja. Ímé előttem vagyunk vétkünkben, és nem állhatunk meg előttem e miatt!

10 És mikor imádkozék Ezsdrás és vallást tőn, sírva és földre borulva az Isten háza előtt, sereglének ő hozzá Izráelből igen nagy gyülekezetben férfiak és asszonyok és gyermekek, mert síra a nép is sokat és keservesen. 2

És szóla Sekhánia, Jéhielnek fia, az Élám fiai közül, és monda Ezsdrásnak: Mi vétkeztünk a mi Istenünk ellen, hogy idegen feleségeket vettünk magunknak e föld népei közül: mindazáltal van reménysége Izráelnek, mind e mellett is! 3 Vessünk ugyanis frigyet a mi Istenünkkel, hogy elbocsátjuk mindenazon asszonyokat és a tőlük szülötteteket az én Uramnak és azoknak akaratja szerint, a kik reszketve gondolnak a mi Istenünk parancsolatára, és a törvény szerint cselekedjünk! 4 Kel fel! mert reád néz e dolog, s mi veled leszünk: légy erős és láss hozzá! 5 Fölkele annakokáért Ezsdrás, és megeskét a papoknak, a Lévitáknak és az egész Izráelnek fejedelmeit, hogy e beszéd szerint fognak cselekedni; és megesküvénék. 6 És fölkele Ezsdrás az Isten háza elől, és elméne Jóhanánnak, Eliásib fiának szobájához s bemenvén abba, kenyeret nem evék, sem vizet nem ivék, mert gyászol vala a rabságból hazajöttek vétke miatt. 7 És meghirdeték Júdában és Jeruzsálemben mindenoknak, a kik a rabságból hazajöttek, hogy Jeruzsálembe gyűljenek; 8 Valaki pedig el nem jön harmadnapra, a fejedelmek és vének tanácsa szerint, adassék minden vagyona a templomnak, és ő maga vettessék ki a rabságból hazajötteknek gyülekezetéből. 9 Összegyűlének azért Júdának és Benjáminnak minden férfiai harmadnapra Jeruzsálemba a kilencszedik hónapban, e hó huszadik napján, és leüle az egész nép az Isten házának piaczán, aggódván e dolog és az esőzések miatt. 10 Ekkor fölkele Ezsdrás, a pap, és monda nékik: Ti vétkeztetek, hogy idegen feleségeket vettetek magatoknak, hogy ezzel is többítenétek Izráel vétkét; 11 Annakokáért tegyetek vallást az Úr előtt, atyáitoknak Istene előtt, és cselekedjetek az ő akaratja szerint, elkölöntvén magatokat e föld népeitől és az idegen feleségektől. 12 És felele az egész gyülekezet, és monda felszóval: Ekképen, a te beszéded szerint kell minénkünk cselekednünk! 13 De e nép igen sok és az esős idő miatt kívül nem állhatunk; annak felette ez nem egy, sem nem két napi munka, mert sokan vagyunk, a kik vétkeztünk e dologban; 14 Hadd álljanak hát elő fejedelmeink, az egész gyülekezeté, és mindenki, a ki idegen feleséget vett magának, városonként jöjjön elő bizonyos időben s velük a városoknak vénei és birái, hogy elfordítsuk magunkról a mi Istenünknek e dolog miatt való búslásának haragját! 15 Csak Jónathán, az Asáhel fia és Jahzéja, a Tikva fia állának fel ez ellen és Mésullám és Sabbethai, a Léviták támogatói őket. 16 És cselekednének ekképen azok, a kik a rabságból hazajöttek; és választa magának Ezsdrás, a pap férfiakat, a családfőket, családjuk szerint, s mindenjájok nevei feljegyeztettek. És összeülének a tizedik hó első napján, hogy nyomozzák e dolgot; 17 És bevégezék azt

mindazon férfiakra nézve, a kik idegen feleséget vettek vala magoknak, az első hónak első napiáig. 18 Találattának pedig a papok fiai közül, a kik idegen feleségeket vettek vala magoknak, Jésuának, a Jósádák fiának és az ő testvéreinek fiai közül: Maaséja, Eliézer, Járib és Gedálja; 19 És kezöket adák, hogy elbocsátják feleségeiket és egy kos áldozására ítéltetének vétkükért; 20 Immér fiai közül pedig: Hanáni és Zebádja. 21 Hárím fiai közül: Maaszéja, Elija, Semája, Jéhiel és Uzzia, 22 Pashur fiai közül: Eljénaj, Maaszéja, Ismáel, Nethanéel, Józabád és Elásza; 23 Továbbá a Léviták közül: Józabád, Simei és Kélája. (az a Kelita), Pethahja, Júda és Eliézer; 24 Az énekesek közül pedig: Eliásib, s a kapunállók közül: Sallum, Telem és Uri; 25 Továbbá Izráel népéből: Parós fiai közül: Ramia, Jeziha, Malkija, Mijámin, Eleázár, Malkija és Benája; 26 Elám fiai közül: Mattánia, Zakariás, Jéhiel, Abdi, Jerémóth és Élija; 27 Zattu fiai közül: Eljónai, Eljásib, Mattánia, Jerémóth, Zabád és Aziza; 28 Bébai fiai közül: Jóhanán, Hanánia, Zabbai és Athlai; 29 Báni fiai közül: Mesullám, Mallukh, Adája, Jászub, Seál és Rámóth; 30 Pahath-Moáb fiai közül: Adna, Kelál, Benája, Maaszéja, Mattánia, Besaléel, Binnui és Manasse; 31 A Hárím fiai pedig: Eliézer, Jissija, Malkija, Semája, Simeon; 32 Benjámin, Mallukh, Semarja; 33 Hásum fiai közül: Mattenai, Mattattá, Zabád, Elifélet, Jerémai, Manasse, Simei, 34 Báni fiai közül: Maádai, Amrám és Uél; 35 Benája, Bédéja, Keluhu; 36 Vanja, Merémóth, Eliásib; 37 Mattánia, Mattenai és Jaaszái; 38 Báni, Binnui, Simei; 39 Selemia, Náthán és Adája; 40 Makhnadbai, Sásai, Sárai; 41 Azareél, Selemia és Semária; 42 Sallum, Amaria, József. 43 A Nebó fiai közül: Jéiel, Mattithja, Zabád, Zebina, Jaddai, Jóel, Benája. 44 Mindezek idegen feleségeket vettek vala magoknak. És valának e feleségek között olyanok is, a kik már fiakat szülték.

Nehemiás

1 Nehémiásnak, a Hakália fiának beszédei. És lőn a Kislév nevű hóban, a huszadik esztendőben, hogy én Susán várában valék. 2 És jöve hozzám Hanáni, egy az én atyámfiai közül, és vele együtt férfiak Júdából, és tudakozódtam tőlök a fogsgából megszabadult maradék zsidók felől és Jeruzsálem felől. 3 És mondának nékem: A fogsgából megszabadult maradék zsidók ott abban a tartományban nagy nyomorúságban és gyalázatban vannak; és azonfelül Jeruzsálem kőfala lerontatott, s kapui tűzben égtek meg! 4 Hogy pedig meghallám a beszédeket, leültet és sírtam és keseregtem napokon át, s bőjtölék és imádkozám a mennynek Istene előtt; 5 És mondék: Kérlek Uram, mennynek Istene, nagy és rettenetes Isten! Ki megtartja a szövetséget és irgalmasságot az ő szeretőknek és az ő parancsolatait megtartóknak; 6 Oh, legyen figyelmetes a te füled, és szemeid legyenek nyitva, hogy meghallgassad a te szolgádnak könyörgését, melylyel én könyörgök most előtted nappal és éjjel Izráel fiaiért, szolgáidért, és vallást teszek az Izráel fiainak bűneiről, melyekkel vétkeztünk te ellened, én is s az én atyámnak háza vétkeztünk! 7 Felette igen vétkeztünk ellened, és nem tartottuk meg a parancsolatokat, és a rendeléseket és a törvényeket, melyeket parancsoltál volt Mózesnek a te szolgádnak. 8 Oh, emlékezzél meg arról a beszédről, melyet parancsoltái Mózesnek, a te szolgádnak, mondván: Ha ti vétkeztek, én meg elszélesztelek titeket a népek között; 9 Ha pedig megtérendetek hozzám és megtartjátok parancsolataimat és cselekeszítétek azokat: még ha az égnek utolsó szélén volhnáknak is szétszórta gyermekitek, onnan is összegyűjtöm őket és beviszem arra a helyre, melyet választottam, hogy lakozzék ott az én nevem! 10 És ők a te szolgáid és a te néped, a kiket megszabadítottál a te nagy erőd által és a te erős kezed által! 11 Kérlek oh Uram, legyen figyelmetes a te füled a te szolgádnak könyörgésére és szolgáidnak könyörgésökre, a kik kívánják férni a te nevedet, és adj, kérlek, jó szerencsét most a te szolgádnak, és engedd, hogy kegyelmet találjon ama férfiú előtt. Én ugyanis a királynak pohárunka voltam.

2 És lőn a Niszán nevű hóban, Artaxerxes királynak huszadik esztendejében, bor vala ő előtte és én föllevém a bort, adám a királynak; azelőtt pedig nem voltam szomorú ő előtte. 2 És monda nékem a király: Miért szomorú a te orczád, holott te beteg nem vagy? Nem egyéb ez, hanem szívednek szomorúsága! És felette igen megfélemlém. 3

Akkor mondék a királynak: Örökké éljen a király! Miért nem volna szomorú az én orczám, hiszen a város, az én atyáim sírjainak helye, pusztán hever és kapui megemészettek tűzben?! 4 És monda nékem a király: Mi az, a mit kívánsz? És könyörgék a menny Istenéhez. 5 És mondék a királynak: Ha tetszik a királynak és ha kedves előttem a te szolgád, azt kérem, hogy bocsáss el engem Júdába, atyáim sírjainak városába, hogy megépítsem azt! 6 És monda nékem a király (felesége pedig mellette ül vala): Meddig lészen utazásod és mikorra jösz vissza? És tetszék a királynak engem elbocsátani, miután én tudattam vele az időt. 7 És mondék a királynak: Ha tetszik a királynak, adasson nékem leveleket a folyóvizen túl lakó tisztartókhöz, hogy hagyjanak engem utazni, míg Júdába érek; 8 És adasson egy levelet Ászához, a király erdeje őréhez, hogy adjon nékem fákat gerendákul a templom várának kapuihoz, és a város kőfalához, és a házhoz, melybe költözni fogok. És megadá nékem a király, az én Istenemnek rajtam nyugvó jó kegyelme szerint. 9 És megérkezém a folyóvizen túl való tisztartóhoz és átadám nékik a király leveleit. Bocsátott vala pedig velem a király főembereket a seregből és lovagokat. 10 Mikor pedig a Horonból való Szanballat és az Ammonita Tóbiás, a szolga, meghallották ezt, nagy bosszúságot okozott nékik, hogy jött valaki, aki Izráel fiainak javokat keresi. 11 Azután elmenék Jeruzsálembe, és ott pihenék három napig. 12 És fókelék éjszaka, én és velem néhány férfi, mert nem jelentém meg senkinek, hogy mire indítá az én Istenem az én szívemet, hogy azt Jeruzsálemért megcselekedjem, és barom sem vala velem, csak az, melyen ülöök vala, 13 És kimenék a völgynek kapuján éjjel, és pedig a sárkányok forrása felé, majd a szemét-kapuhoz, és vizsgálgatám Jeruzsálem kőfalait, melyek elrontattak vala, és kapuit, melyek tűz által megemészettek. 14 Azután átmenék a forrás kapujához és a király tavához, holott nem vala hely a baromnak, hogy velem átmenjen. 15 Azért gyalog menék fel a völgyben éjjel és vizsgálgatám a kőfalat, azután megfordultam és bementem a völgy kapuján, és hazatértem. 16 A főemberek pedig nem tudták vala, hova mentem, és hogy mit akarok cselekedni, és sem a zsidóknak, sem a papoknak, sem az előljáróknak, sem a főembereknek, sem a többi munkásoknak ez ideig nem jelentettem meg. 17 Ekkor mondék nékik: Ti látjátok a nyomorúságot, a melyben mi vagyunk, hogy Jeruzsálem pusztán hever és kapui tűzben égtek meg; jertek, építük meg Jeruzsálem kőfalát, és ne legyünk többé gyalázatul! 18 És megjelentém nékik az én Istenemnek rajtam nyugvó jó kegyelmét, és a király beszédít is, a melyeket nékem szolt, és mondának: Keljünk fel és

építésük meg! És megerősíték kezeiket a jóra. **19** Mikor meghallák ezt a Horonból való Szanballat és az Ammonita Tobiás, a szolga, és az arab Gesem, gúnyoltak és lenéztek minket, mondván: Micsoda ez, a mit műveltek? Talán bizony a király ellen akartok pártot ütni? **20** Kiknek felelék, és mondék: A mennynek Istene, Ő ad jó szerencsét nékünk, és mi mint az Ő szolgái kelünk fől és építünk, néktek pedig részletek és jogotok és emlékezetetek nincsen Jeruzsálemben!

3 És fölkele Eliásib, a főpap és atyafai, a papok és építék a juhok kapuját; ōk szentelék meg azt és állíták fel annak ajtait; építék pedig a kőfalat a Méah toronyig, a melyet megszentelének, s azután Hanánel tornyáig; **2** És Ő mellette építének a Jerikóbeliek, ezek mellett pedig épített Zakkur az Imri fia; **3** A halaknak kapuját pedig építék a Hasszenáa fiai, ōk gerendázák be azt és állíták fel annak ajtait, kapcsait és záráit; **4** Mellettök javítgatá a kőfalat Merémóth, Uriásnak, a Hakkós fiának fia, mellette pedig javítgatott Mesullám, Berekiásnak, a Meszabéel fiának a fia, és Ő mellette javítgatott Sádók, Baána fia. **5** Ezek mellett pedig javítgatának a Tékoabeliek, a kiknek előkelői azonban nem hajták nyakukat az Ő Urok munkájának jármába. **6** Az ó-város kapuját pedig javítgaták Jójada, a Pászéah fia és Mesullám, a Beszódia fia; ōk gerendázák be azt és állíták fel annak ajtait, kapcsait és záráit; **7** És mellettök javítgatott a Gibeonból való Melátia és a Meronothból való Jádón, Gibeonnak és Mispának lakosai, a folyóvizen túl való helytartónak hivatala helyéig; **8** Mellettök javítgatott Uzziel, Harhájának fia az ötvösökkel, és Ő mellette javítgatott Hanánia, a kenet-készítők egyike, és megerősíték Jeruzsálemet mind a széles kőfalig; **9** Mellettök javítgatott Refája, Húr fia, a ki a Jeruzsálemhez tartozó tartomány felének fejedelme vala; **10** Mellette javítgatott Jedája, Harumáfia, és pedig a maga háza ellenébe, és mellette javítgatott Hattus, Hasabneja fia. **11** A kőfal másik darabját javítgatá Malkija, Hárim fia és Hassub, a Pahath-Moáb fia, és a kemenczéknek tornyát. **12** És mellettök javítgatott Sallum, Hallóhés fia, a ki fejedelme vala a Jeruzsálemhez tartozó tartomány másik felének, Ő és az Ő leányai. **13** A völgy kapuját javítgaták Hánun és Zánoah lakói, ōk építék meg azt és állíták fel annak ajtait, kapcsait és záráit; és a kőfalból ezer singet a szemét-kapuig. **14** A szemét-kaput pedig javítgatá Malkija, Rékáb fia, Beth-Hakkerem tartományának fejedelme, Ő építé meg azt és állítá fel ajtait, kapcsait és záráit. **15** És a forrásnak kapuját javítgatá Sallum, a Kól-Hóze fia, Mispa tartományának fejedelme, Ő építé meg és héjazá be azt és állítá fel ajtait, kapcsait és

záráit; és a Selah tó kőfalát a király kertje felé, mind a garádicsokig, melyeken a Dávid városából alájönök. **16** Ő utána javítgata Nehémiás, Azbuk fia, Béth-Sur tartománya felének fejedelme, a Dávid sírjai ellenébe való helyig, és az újonnan készült tóig, és a vitézek házáig. **17** Ő utána javítgatának a Léviták: Rehum, Báni fia, a ki mellett javítgata Hasábia, Kéila tartománya felének fejedelme, tartománya lakosaival; **18** Ő utána javítgatának atyokfai: Bavvai, a Hénadád fia, Kéila tartománya másik felének fejedelme; **19** Javítgatá pedig Ő mellette Ézer, Jésuának fia, Mispa fejedelme, a kőfal egy másik darabját, a szegleten levő fegyveresház felmenetének ellenébe; **20** Ő utána Bárukh, Zakkai fia javítgatá buzgósággal a kőfal egy másik darabját, a szeglettől fogva Eliásib főpap házának ajtajáig: **21** Ő utána javítgata Merémóth Uriásnak fia, a ki Hakkós fia vala, egy másik darabot, Eliásib házának ajtajától Eliásib házának végéig; **22** Ő utána javítgatának a papok, a környék férfai; **23** Ezek után javítgata Benjámin és Hassub, az Ő házok ellenébe, utánok pedig javítgata Azariás, Maaséja fia – a ki Ananiás fia vala – az Ő háza mellett; **24** Ő utánok javítgata Binnui, a Hénadád fia egy másik darabot, Azáriás házától mind a zugig és szegletig; **25** Továbbá Palál, az Uzai fia, a szegletnek és a felső toronynak ellenébe, mely a király házából a tömlöcz udvaránál emelkedik ki; utána pedig Pedája, a Parós fia; **26** (A Léviták szolgái pedig laknak vala az Ofélben, a vizek kapujának ellenéig napkelet felé és a kiemelkedő torony ellenéig;) **27** Ő utána javítgatának a Tékoabeliek egy másik darabot a kiemelkedő nagy toronynak ellenétől fogva az Ofél kőfaláig; **28** A lovak kapuján felül javítgatának a papok, kiki az Ő házának ellenébe; **29** Utánok javítgata Sádók, Immér fia az Ő háza ellenébe; és Ő utána javítgata Semája, Sekaniás fia, a napkeleti kapu őrizője; **30** Ő utána javítgata Hananiás, Selemiás fia és Hánun, Sáláfnak hatodik fia egy másik darabot; utánok javítgata Mesullám, Berekiás fia, az Ő szobája ellenébe; **31** Utána javítgata Malkija, az ötvösök egyike, a Léviták szolgáinak és a kereskedőknek házáig, a törvénytevő ház kapujának ellenébe, a szegletnek hágójáig; **32** A szeglet hágója és a juhok kapuja között pedig javítgatának az ötvösök és a kereskedők.

4 Lón pedig, mikor meghallotta Szanballat, hogy mi építjük a kőfalat, haragra gerjede és felette igen bosszankodék, és gúnyolá a zsidókat; **2** És szóla az Ő atyafai és a samáriai sereg előtt, és ezt mondá: Mit művelnek e nyomorult zsidók? Vajon megengedik-é ezt nékik? Talán áldozni fognak? Hát bevégezik ma? Avagy megelevenítik a köveket

a porhalmazból, holott azok elégtek?! 3 Az Ammonita Tóbiás pedig mellette állván, mondá: Bármít építsenek, ha egy róka lép fel reá, összezúzza köveiknek falát. 4 Halld meg, oh mi istenünk! hogy csúffá lettünk, fordítsad gyalázásukat az ő fejökre, és add őket prédrára a rabságnak földében; 5 Ne fedezd el az ő hamisságokat és az ő bűnök a te orczád elől el ne töröltessék, mert téged bosszantának az építők előtt! 6 És építők a falat annyira, hogy elkészült az egész fal félmagasságban, mert a nép nagy kedvel dolgozott. 7 Mikor pedig meghallotta Szanballat és Tóbiás, továbbá az Arábiabeliek, az Ammoniták és az Asdódeusok, hogy javítgattatnak Jeruzsálem kőfalai, és hogy a törések betömése megkezdődött, felette nagy haragra gerjedének; 8 És összesküvének mindenjában egyenlő akarattal, hogy eljönek Jeruzsálemet megostromolni és népét megrémíteni. 9 De mi imádkozánk a mi Istenünkhez, és állítánk ellenök őrséget nappal és éjjel, mivelhogy fejtünk tőlök. 10 És mondák a zsidók: Fogytán van ereje a tereh-hordónak, a rom pedig sok, és mi képtelenek vagyunk építeni a kőfalat. 11 A mi ellenségeink pedig ezt mondották: Ingyen se tudják meg, se ne lássák, míg közikbe bemegyünk és őket leöljük, és megszüntetjük a munkát. 12 És lón, hogy eljöttek hozzánk mindenfelől a zsidók, a kik ő mellettök laknak vala és nékünk tízszer is mondották: Térjetek haza! 13 Azért állítám a hely alsó és nyilt részeire a kőfal mögé, odaállítám a népet nemzetiségek szerint, fegyvereikkel, dárdáikkal és kézivekkel. 14 És körültekintvén, fölkeltem és így szóltam az előjárókhöz, a főemberekhez és a többi néphez: Ne féljetek tőlök! A nagy és rettentetes Úrra emlékezzetek, és harcöljek testvéreitekért, fiaitokért, leányaitokért, feleségeitekért és házaitokért! 15 És lón, hogy meghallották a mi ellenségeink, hogy megtudtuk az ő szándékukat, és hogy Isten semmivé tette az ő tanácsokat: megtérénk mi mindenjában a kőfalhoz, kiki az ő munkájához; 16 De azon naptól fogva legényeim egyik része munkálkodik vala, a másik része pedig tart vala dárdákat, paizsokat, kéziveket és páncélokat, és a fejedelmek ott állának az egész Júda háznépe mögött. 17 A kőfalon munkálkodók közül a tehernek hordói egyik kezökkel, a mely a munkát végezé, rakodának, másik kezök pedig a fegyvert tartja vala, 18 A kik pedig építének, azoknak fegyverök derekokra vala felkötve és így építének; a trombitás pedig mellettem állt. 19 És így szóltam az előjárókhöz, a főemberekhez és a többi néphez: A munka felette sok és messzeterjedő és mi elszéledvén a kőfalon, egymástól messze esünk; 20 Azért oda gyűljetek hozzáink, hol a trombita szavát hallandjátok, a mi Istenünk hadakozik érettünk! 21 Ekképen munkálkodunk

vala; és legényeimnek fele dárdákat tart vala hajnalhasadtától fogva minden a csillagoknak feltámadásáig. 22 Ugyanekkor megparancsolám a népnek, hogy minden ember legényével Jeruzsálemben háljon, hogy éjszaka őrködjenek felettünk és nappal dolgozzanak. 23 És sem én, sem az én atyámfiai, sem legényeim, sem az őrizők, a kik én utánam valának, nem vetjük vala le ruháinkat; kiki csak mosódáskor teszi vala le fegyverét.

5 Lón pedig nagy kiáltása a népnek és feleségeiknek az ő atyokfiai, a zsidók ellen. 2 Valának, a kik ezt mondják vala: Fiainkkal és leányainkkal együtt sokadmagunkkal vagyunk, nékünk gabona kell, hogy együnk és éljünk. 3 És valának, a kik ezt mondják vala: Mind mezeinket, minden szőlőinket, minden házainkat zálogba kell adogatnunk, nékünk gabona kell, mert éhezünk. 4 Viszontag valának, a kik ezt mondják vala: Kölcsön vettünk pénzt a király adójáért a mi mezeinkre és szőlőinkre; 5 És ímé, bár a mi testünk épen olyan, mint a mi atyánkfiainak testök, s a mi fiaink olyanok, mint az ő fiaik, mi nékünk mégis rabság alá kell adnunk fiainkat és leányainkat, sőt vannak már rabszolga leányaink is, és nincs erőnk arra, hogy őket megválthatnók, hisz mezeink és szőlőink másokéi már! 6 Felette nagy haragra gerjedtem azért, mikor kiáltásukat s e dolgokat hallottam; 7 És magamba szállva, gondolkodtam erről, és megfeddém az előjárókat és főembereket, ezt mondván nézik: Ti a ti atyátokfiaival szemben uzsoráskodtok! És szerék ő ellenök nagy gyűlést; 8 És mondám nézik: Mi megváltottuk a mi atyánkfiat, a zsidókat, a kik a pogányoknak eladtak vala, a mi tehetségünk szerint; és ti is meg akarjátok venni a ti atyátokfiait, s ők nékünk adják el magokat?! És hallgatának és nem tudának felelni semmit. 9 És mondék: Nem jó dolog ez, a mit ti cselekesztek. Hát nem fogtok a mi Istenünk félelmében járni, hogy valahára ne gyalázzanak már mincket a pogányok, a mi ellenségeink? 10 Hiszen én, atyámfiai és legényeim is pénzt és gabonát kölcsönözünk nézik; engedjük el, kérlek, e tartozást! 11 Adjátok vissza, kérlek, nézik még ma az ő mezeiket, szőlőket, olajkerteiket és házaikat; ennekfelette, a kölcsönadott pénznek, gabonának, bornak és olajnak századát engedjétek el. 12 És felelének: Visszaadjuk és tőlök nem veszünk semmit; úgy cselekszünk, a mint te mondod. Ekkor egybehívám a papokat és megeskettetem őket, hogy e beszéd szerint fognak cselekedni. 13 Ruhámat is megrázám és mondék: Épen így rázzon ki az Isten minden embert az házából és vagyonából, és épen így legyen kiráztatott és üres, valaki meg nem teljesíti e beszédét. És monda az egész gyülekezet: Ámen. És dícsérék az Urat, és e beszéd

szerint cselekedett a nép. **14** Sőt azon napról fogva, melyen Júdának földére helytartójukul rendeltettem, Artaxerxes királynak huszadik esztendejétől fogva harminczkettedik esztendejéig, azaz tizenkét esztendeig, sem én, sem az én atyámfiai a helytartónak járó kenyeret nem evénk. **15** Holott az előbbi helytartók, a kik én előttem valának, terhelék a népet és vevének tőlük kenyérért és borért negyven ezüst sikluson felül; sőt még legényeik is zsarnokoskodának a népen. De én nem cselekedém így az Isten félelme miatt. **16** Sőt még e kőfalon is dolgoztam; mezőt sem szereztünk; s minden én legényeim egybegyűltenek ott a munkára. **17** Annakfelette a zsidók, továbbá a másfélszáz főember és a kik jönek vala mi hozzáink a körültünk lakó pogányok közül, az én asztalomnál esznek vala. **18** A mit minden napra készítenek vala: egy ökröt, hat kövér juhot, és madarakat is készítének nékem, minden tíz napra vala mindenféle bor bőségesen; és mindenellett sem kivántam be a helytartó kenyerét, mert nehéz vala a szolgálat ezen a népen. **19** Emlékezzél meg rólam, én Istenem, javamra, mindarról, a mit én e néppel cselekedtem!

6 És lön, hogy mikor meghallá Szanballat, Tóbiás, az Arábiabeli Gesem és a mi többi ellenségeink, hogy megépítettem a kőfalat, s hogy nem maradt azon semmi romlás, jöllehet még az ideig ajtókat nem állítottam a kapukra: **2** Küldé Szanballat és Gesem hozzáam ilyen izenetteli: Jer és találkozzunk a faluk egyikében, az Onó-völgyében; holott ők gonoszt gondoltak ellenem. **3** Küldék azért követeket hozzájok ilyen izenetteli: Nagy dolgot cselekszem én, azért nem lehetek alá; megszünnék e munka, ha attól eltávozván, hozzátok mennék. **4** És küldének hozzáam ilyen módon négy ízben, és én ilyen módon felelék nékik. **5** Küldé továbbá hozzáam Szanballat ilyen módon ötödször az ő legényét, a kinek kezében egy felnyitott levél vala, **6** Melyben ez vala írva: A szomszéd népek között ez a hír és Gasmu is mondja, hogy te és a zsidók pártot akartok ütni, annakokáért építed te a kőfalat; és hogy te leszel az ő királyok, e beszédek szerint. **7** Sőt még prófétákat is rendelél, a kik hirdetnék te felőled Jeruzsálemben, ezt mondán: Király van Júdában! És most e dolgoknak híre a királyhoz is elérkezik, annakokáért jer és tanácskozzunk együtt! **8** Én pedig küldék ő hozzá ilyen izenetteli: Nem történt semmi olyan, a minőt te mondasz, hanem csak magadtól gondoltad mindenzt a te szívedben. **9** Mert mindezek el akarnak vala minket rettenteni, ezt mondán: Leveszik kezöket a munkáról és az félben marad! Azért hát, oh Uram! erősítsd meg az én kezeimet. **10** És én elmentem Semájának, a Delája fiának házába, a ki

Mehétabeél fia vala, és őt bezárkózva találtam, és monda: Menjünk az Isten házába, a templom belsejébe és zárjuk be a templomnak ajtait, mert eljőnek, hogy megöljenek téged, és pedig éjjel jönek el, hogy megöljenek. **11** Én pedig mondék: Avagy ily ferfiúnak, mint én vagyok, illik-é futni? Hát ilyen lévén mint én, beléphet-é valaki a templomba, élvén? Nem meggyek! **12** És megismerém, hogy nem az Isten küldötte őt, hanem azt a prófécziát azért mondá nékem, mert Tóbiás és Szanballat felbérletek őt. **13** Azért vala pedig felbérelve, hogy én megrettenjek és akképen cselekedvén, vétkezzem, hogy így rossz híremet költhessék és rágalmazhassanak. **14** Emlékezzél meg én Istenem Tóbiásról és Szanballatról ezen cselekedeteik szerint, és a jövendőmondó Noádja asszonyról és a többi jövendőmondóról is, a kik rémítgetének engem. **15** Elvégezteték pedig a kőfal Elul hónap huszonötödik napján, ötvenkét nap alatt. **16** És lön, hogy midőn meghallák minden mi elleniségeink, megfélemlének minden pogányok, a kik körültünk valának, és igen összeestek a saját szemeikben, és megismerék, hogy a mi Istenünkötől vitetett végbe e munka. **17** E napokban is sok levelet küldének némely zsidó előljárók Tóbiásnak, és viszont Tóbiástól sok jöve hozzájok. **18** Mert sokan Júdában ő hozzá esküdtek, mivelhogy ő veje vala Sekániának, az Arah fiának, és Jóhanán, az ő fia, Mesullámnak, a Berézia fiának leányát vette volt el. **19** Sőt még jó szándékait is emlegetik vala előttem, és az én beszédeimet megvívék néki. Leveleket pedig Tóbiás folyton küldött, hogy engem elrettentene.

7 És lön, hogy midőn megépíteték a kőfal, felállítám az ajtókat és kirendeltetnék a kapunállók, az énekesek és a Léviták őrizetre; **2** És hadnagyoikkal tevém Jeruzsálem fölött Hanánit, testvéremet és Hanániást, a vár fejedelmét, mivel hogy ő hűségesebb és istenfélőbb vala sokaknál. **3** És mondék nékik: Meg ne nyittassanak Jeruzsálem kapui mindaddig, míg a nap melegen nem süt, és míg az őrkött állanak, addig tegyék be az ajtókat és zárajtak be azokat; azután állítsatok őrizőket Jeruzsálem lakosai közül, némelyeket az ő vigyázó helyükre, s másokat az ő házok ellenébe. **4** A város pedig felette igen széles vala és nagy, s a nép kevés lévén benne, házak nem épültek. **5** Felindítá azért az én Istenem szívemet, hogy egybegyűjtsem az előljárókat, a főembereket és a népet, hogy felirattassanak; és megtalálám azok nemzetiségenek könyvét, a kik először jöttek vala fel Babilóniából, melyben ily írást találék: **6** Ezek a tartománynak fiai, a kik feljöttek vala a rabság foglyai közül, a kiket fogva vitetett Nabukodonozor, Babilónia királya, s most visszajövénék Jeruzsálemben és

Júdába, kiki az ő városába. 7 Kik jövének Zorobábellel: Jézua, Nehémiás, Azariás, Raámia, Nahamáni, Mordokhai, Bilsán, Miszpereth, Bigvai, Nehum, Baána. Izráel népe férfainak számok ez: 8 Parós fiai: kétezerszázhétvenkettő; 9 Sefátja fiai: háromszázhetvenkettő; 10 Arah fiai: hatszázötvenkettő; 11 Pahath-Moáb fiai, Jézua és Joáb fiaitól: kétezernyolcszázötvennyolcz; 12 Elám fiai: ezerkétszáztövennégy; 13 Zattu fiai: nyolcszáznegyvenöt; 14 Zakkai fiai: hétszázhatvan; 15 Binnui fiai: hatszáznegyvennyolcz; 16 Bébai fiai: hatszázhuszonnyolcz; 17 Azgád fiai: kétezerháromszázhuszonkettő; 18 Adónikám fiai: hatszázhatvanhét; 19 Bigvai fiai: kétezerhatvanhét; 20 Adin fiai: hatszázötvenöt; 21 Áter fiai, Ezékiástól: kilenczennyyolcz; 22 Hásüm fiai: háromszázhuszonnyolcz; 23 Bésai fiai: háromszázhuszonnégy; 24 Hárif fiai: százötvenkettő; 25 Gibeon fiai: kilenczvenöt; 26 Bethlehem és Netófa férfiai: száznyolczvannyyolcz; 27 Anathóth férfiai: százhuszonnyolcz; 28 Beth-Azmáveth férfiai: negyvenkettő; 29 Kirjáth-Jeárim, Kefira és Beéróth férfiai: hétszáznegyvenhárom; 30 Ráma és Géba férfiai: hatszázhuszonegy; 31 Mikmás férfiai: százhuszonkettő; 32 Béthel és Ai férfiai: százhuszonhárom; 33 A másik Nébó férfiai: ötvenkettő; 34 A másik Elám fiai: ezerkétszáztövennégy; 35 Hárím fiai: háromszázhúsz; 36 Jerikó fiai: háromszáznegyvenöt; 37 Lód, Hádid és Ónó fiai: hétszázhuszonegy; 38 Szenáa fiai: háromezerkilencszázharminc; 39 A papok: Jedája fiai Jézua családjából: kilencszázhetvenhárom; 40 Immér fiai: ezerötvenkettő; 41 Pashur fiai: ezerkétszáznegyvenhét; 42 Hárím fiai: ezertizenhét; 43 A Léviták: Jézua és Kadmiel fiai, Hódávia fiaitól: hetvennégy; 44 Az énekesek: Asáf fiai: száznegyvennyolcz; 45 A kapunállók: Sallum fiai, Áter fiai, Talmón fiai, Akkub fiai, Hatita fiai, Sóbai fiai: száharmincnyolcz; 46 A Léviták szolgái: Siha fiai, Hasufa fiai, Tabbaóth fiai, 47 Kérósz fiai, Szia fiai, Pádón fiai, 48 Lebána fiai, Hagába fiai, Salmai fiai, 49 Hanán fiai, Giddél fiai, Gahar fiai, 50 Reája fiai, Resin fiai, Nekóda fiai, 51 Gazzám fiai, Uzza fiai, Pászéah fiai, 52 Bészai fiai, Meunim fiai, Nefiszim fiai, 53 Bakbuk fiai, Hakufa fiai, Harhur fiai, 54 Basluth fiai, Mehida fiai, Harsa fiai, 55 Barkósz fiai, Sziszera fiai, Temah fiai, 56 Nesiah fiai, Hatifa fiai; 57 A Salamon szolgáinak fiai: Szótai fiai, Szófereth fiai, Perida fiai, 58 Jaalá fiai, Darkón fiai, Giddél fiai, 59 Sefátia fiai, Hattil fiai, Pókhereth-Hassebaim fiai, Ámon fiai; 60 Összesen a Léviták szolgái és a Salamon szolgáinak fiai, háromszázkilencvenkettő. 61 És ezek, a kik feljövének Tel-Melahból, Tel-Harsából, Kerub-Addán-Immérből, de nem mondhatták meg családjukat

és eredetüket, hogy Izráelből valók-é? 62 Delája fiai, Tóbiás fiai, Nekóda fiai, hatszáznegyvenkettő; 63 És a papok közül: Habája fiai, Hakkós fiai, Barzillai fiai, a ki a Gileádbeli Barzillai leányai közül vett magának feleséget és ezek nevéről nevezteték; 64 Ezek keresték írásukat, tudniillik nemzetsegók könyvét, de nem találák, miért is kirekesztének a papságból; 65 És megmondá nézik a király helytartója, hogy ne egyenek a szentséges áldozatból, míg nem a pap ítélt az Urimmal és Tummimmal; 66 Mind az egész gyülekezet együtt negyvenkétezerháromszázhatvan. 67 Szolgáikon és szolgálóikon kívül – ezek valának hétezerháromszázharminczenet – valának nézik énekes férfiaik és asszonyaik kétszáznegyvenöt; 68 Lovaik hétszázharminczhat, ösvrérek kétszáznegyvenöt; 69 Tevéik negyszázharminczöt, szamaraiak hatezerhétszázhúsz. 70 Némelyek pedig a családfők közül adakozának az építésre: a király helytartója ada a kincsekhez aranyban ezer dárikot, ötven medenczét, ötszázharmincz papi ruhát; 71 A többi családfők pedig adának az építés költségére aranyban húszezer dárikot, és ezüstben kétezerkétsáz mánét; 72 És a mit a többi nép ada, az aranyban húszezer dárik, és ezüstben kétezer máne, és hatvanhét papirusz vala. 73 És lakozának mind a papok, mind a Léviták, mind a kapunállók, mind az énekesek, mind a nép fiai, mind a Léviták szolgái, szóval az egész Izráel a magok városaikban.

8 Mikor pedig eljöve a hetedik hónap, és Izráel fiai az ő városaikban lakozának; felgyűle az egész nép egyenlőképen a piaczra, mely a vizek kapuja előtt vala, és mondák az írástudó Ezsdrásnak, hogy hozza elő a Mózes törvényének könyvét, melyet parancsolt vala az Úr Izráelnek. 2 Előhöz azért Ezsdrás pap a törvényt a gyülekezet eleibe, melyben együtt valának férfiak és asszonyok és mindenek, a kik azt értelemmel hallgathatók, a hetedik hónap első napján. 3 És olvasa abból a piaczon, mely a vizek kapuja előtt vala, kora reggelről fogva mind délig, a férfiak és az asszonyok előtt és mindenek előtt, a kik azt érthetik vala, mivel az egész nép nagy figyelemmel hallgatá a törvényt. 4 Áll vala pedig az írástudó Ezsdrás egy ezen czélra csinált faemelvényen, és mellette állva jobb keze felől Mattithia, Sema, Anája, Uriás, Hilkiás, Maaszéja, balkeze felől pedig: Pedája, Misáel, Malkija, Hásüm, Hasbaddána, Zakariás, Mesullám. 5 És felnyitá Ezsdrás a könyvet az egész nép szemei előtt, mert fölötté vala az egész népnek; és mikor felnyitá, felálla az egész nép. 6 És áldá Ezsdrás az Urat, a nagy Istent, és felele rá az egész nép felemelt kezekkel: Ámen! Ámen! És meghajtván magukat, leborulának az Úr

előtt arczszal a földre. 7 Jésua, Báni, Serébia, Jámin, Akkub, Sabbathai, Hódija, Maaszéja, Kelita, Azáriás, Józabád, Hanán, Pelája Léviták pedig magyarázzák vala a népnek a törvényt, s a nép a maga helyén áll vala. 8 Olvasának pedig a könyvből, Isten törvényéből világosan, s azután magyarázának, és a nép megérté az olvasottakat. 9 Ekkor Nehémiás, a király helytartója és Ezsdrás, a pap, az írástudó és a Léviták, a kik magyaráznak vala a népnek, így szólának az egész néphez: E nap szent az Úrnak, a ti Isteneteknek, ne keseregjtek és ne sírjatok, mert sír vala az egész nép, mikor a törvény beszédeit hallá. 10 És ő mondá nézik: Menjetek, egyetek kövért és igyatok édest és küldjetek belőle részt annak, a kinek semmi nem készítettet, mert szent e nap a mi Urunknak, és ne bánkódjatok, mert az Úrnak öröme a ti erősségek. 11 A Léviták is csendesíték vala az egész népet, mondván: Hallgassatok, mert e nap szent és ne bánkódjatok! 12 Elméne azért mind az egész nép enni és inni és részt küldeni és szerezni nagy vígasságot, mert megértekk a beszédeket, a melyekre őket tanították vala. 13 Másod napon pedig összegyűlének az egész népnek, a papoknak és Lévitáknak családfői Ezsdráshoz, az írástudóhoz, hogy megértenék a törvényeket beszédit. 14 Találák pedig írva a törvényben, melyet parancsolt vala az Úr Mózes által, hogy Izráel fiainak leveles színekben kell lakozeni az ünnepen, a hetedik hónapban, 15 És hogy nézik tudatniok kell és ki kell hirdettetniök minden városaikban és Jeruzsálemben ezt: Menjetek ki a hegyre, és hozzatok lombokat a nemes és vad olajfáról, mirtus és pálmalombokat, szóval akármely sűrű levelű fáról lombokat, hogy csináljatok leveles színeket, a mint meg van írva. 16 Kiméne azért a nép, és hozának lombokat, és csinálának magoknak leveles színeket, kiki a maga háza tetején és pitvaraikban, továbbá az Isten háza pitvariban, a vizek kapujának piaczán és Efraim kapujának piaczán. 17 Csinála pedig az egész gyülekezet, mely hazatért a fogsgából, leveles színeket, és lakának a levele színeiben; mert nem cselekedtek vala így Józsúénak, a Nún fiának idejétől fogva Izráel fiai mind az napiglan, és lőn felette igen nagy örömkük. 18 És olvasának az Isten törvényének könyvéből minden napon, az első naptól fogva mind az utolsó napig, és ünneplének hét napon át; a nyolcadik napon pedig egybegyülekezés tartatott a törvény szerint.

9 Azután ugyanezen hónak huszonnegyedik napján egybegyűlének Izráel fiai és bőjtölének, gyászba öltözvén és port hintvén fejökre. 2 És elválnak az Izráel magvából valók minden idegenektől, és előállván, vallást tőnek az ō

bűneikről és atyáik hamisságairól. 3 És megállának helyükön, és olvasának az Úrnak, az ő Istenöknek törvénye könyvéből a nap negyedrésze alatt, negyedrésze alatt pedig vallást tőnek és leborulának az Úr előtt, az ő Istenök előtt. 4 És felálla a Léviták emelvényére Jésua, Báni, Kadmiel, Sebánia, Bunni, Serébia, Báni és Kenáni és kiáltának nagy felszóval az Úrhoz, az ő Istenökhöz. 5 És mondának a Léviták, Jésua, Kadmiel, Báni, Hasabnéja, Serébia, Hódija, Sebánia, Petáhia: Nosza áldjátok az Urat, a ti Isteneteket örököt fogva mindenrőkké; és áldják a te dicsőséges nevedet, mely magasabb minden áldásnál és dícséretnél! 6 Te vagy egyedül az Úr! Te teremtettek az egét, az egeknek egeit és minden seregöket, a földet és minden, a mi rajta van, a tengereket minden bennök valókkal együtt; és te adsz életet mindenjájoknak, és az egnak serege előtte borul le. 7 Te vagy az Úr, az Isten, a ki választottad Ábrámot és kihozád őt a Káldeusoknak Úr nevű városából, és nevezéd őt Ábrahámnek. 8 És találád az ő szívét hűnek te előtted és szerzél vele szövetséget, hogy addod a Kananeusok, Hitteusok, Emoreusok, Perizeusok, Jebuzeusok, Grgázeusok földét, hogy add az ő magvának; és megteljesíted beszédeidet, mert igaz vagy te! 9 Megtekintéd annakfelette a mi atyáinknak Egyiptomban való nyomorúságát, és az ő kiáltásukat meghallád a Veres tengernél, 10 És tevél jeleket és csodákat a Faraón és minden szolgáin és földének egész népén, mert tudtad, hogy kevényen cselekedtek a te néped ellen; és szerzél magadnak nevet, mint e mai napság is van. 11 És a tengert kétfelé választád ő előttök és szárazon menének át a tenger közepén; üldözölik pedig mélységebe borítád, mint követ nagy vizekbe. 12 És felhőnek oszlopában vezetéd őket nappal s tűznek oszlopában éjjel, hogy megvilágosítsd nézik az utat, melyen menjenek. 13 És a Sinai hegyre leszállál, s szólál velök az égből, s adál nézik helyes végzéseket, igaz törvényeket, jó rendeléseket és parancsolatokat. 14 A te szent szombatot is megjelentéd nézik, és parancsolatokat, rendeléseket és törvényt parancsolál nézik szolgád, Mózes által. 15 És kenyeret az égből adál nézik éhségökben, és vizet a kősziklából hozál ki nézik szomjúságokban; és mondád nézik, hogy menjenek be és bíráják a földet, melyre nézve fölemelkedt kezedet, hogy nézik add. 16 Ők pedig, a mi atyáink, felfuvalkodának, és megkeményíték nyakukat és nem hallgaták parancsolataidat; 17 És vonakodának engedelmeskedni, és meg nem emlékeznek a te csudatételeiről, a melyeket velök cselekedtél, hanem megkeményíték nyakukat, és arra adák fejöket, hogy visszatérnek rabságukba az ő makaskodásukban; de te bűnbocsánatnak Istene vagy, könyörülő és irgalmas,

hosszútűrő és nagy kegyelmességű, és el nem hagytad őket. 18 Sőt még borjúképet is csinálának magoknak, és ezt mondják: Ez a te Istened, a ki kihozott téged Égyptomból, és nagy bosszúsággal illettek téged; 19 És te nagy irgalmasságodban nem hagyád el őket a pusztában; a felhőnek oszlopa nem távozik el felőlök nappal, hogy vezérlené őket az úton, és a tűznek oszlopa éjjel, hogy világítana nézik az úton, melyen menének. 20 És a te jó lelkedet adád nézik, hogy őket oktatná; és mannádat nem vonád meg szájuktól, s vizet adál nézik szomjúságokban. 21 És negyven esztendeig tápláltad őket a pusztában, fogyatkozásuk nem vala, ruháik el nem nyúttenek és lábaik meg nem dagadának. 22 Adál annakfelette nézik országokat és népeket, és elosztád ezeket határok szerint és ők elfoglalák Sihón földét, és Hesbon királyának földét, és Ógnak, Básán királyának földét. 23 Fiaikat pedig megsokasítad, mint az ég csillagait, és bevivéd őket a földre, mely felől megmondád atyáiknak, hogy bemennek arra, hogy bírják azt. 24 És bemenének a fiak és elfoglalák a földet, és megalázad előttök a földnek lakót, a Kananeusokat, s kezükbe adád őket, mind királyaikat, mind a föld népeit, hogy cselekedjenek velük kedvök szerint. 25 És megvevének erős városokat és kövér földet, s elfoglalának minden jóval teljes házakat, kőből vágott kutakat, szőlős és olajfás kerteket és sok gyümölcsfát, s evének és megelégedének és meghízának, s gyönyörködnek a te nagy jóvoltban. 26 Makacsodának pedig és pártot ütének ellened, és veték törvényedet hárunk mögé; prófétáidat is meggyilkolák, a kik bizonyásot tőnek ellenök, hogy őket te hozzád téritené, és nagy bosszúsággal illettek téged. 27 Annakokáért adád őket nyomorgatóik kezébe és megnyomorgaták őket; de nyomorúságok idején hozzád kiáltanak, és te az égből meghallgatás és nagy irgalmasságod szerint adál nézik szabadítókat, és megszabadíták őket nyomorgatóik kezéből. 28 És mikor megnyugodtak vala, ismét gonoszt cselekvének előtted, és te átadád őket ellenségeik kezébe, a kik uralkodának rajtok; s midőn ismét hozzád kiáltanak, te az égből meghallgatás és megszabadítás őket irgalmasságod szerint sokszor. 29 És bizonyásot tevél ellenök, hogy visszatérítsd őket törvényedhez; de ők felfuvalkodának s nem hallgaták parancsolatidat, és végzései ellen vétkézének, melyeket ha valaki megtart, él azok által; és makacskodva háttat fordítanak, s nyakukat megkeményíték és nem engedelmeskednének. 30 És mégis meghosszabbítád felettök kegyelmedet sok esztendőkön át, s bizonyásot tevél ellenök lelkeddel, prófétáid által, de nem figyelmezének; annakokáért adád őket a föld népeinek kezébe. 31 De nagy irgalmasságod szerint meg

nem emésztéd őket, sem el nem hagyád őket, mert te könyörülő és irgalmas Isten vagy. 32 Most annakokáért, oh mi Istenünk, nagy, erős és rettentetés Isten, aki megőrized a szövetséget és irgalmasságot, ne legyen kicsiny előtted minden a nyomorúság, a mely utolért minket, királyainkat, fejedelmeinket, papjainkat, prófétáinkat, atyáinkat és egész népedet, Assiria királyainak napjaitól fogva mind e mai napig. 33 Hiszen te igaz vagy mindenekben, valamelyek reánk jövénék; mert te igazságot műveltél, mi pedig hamisságot cselekvénk! 34 Hiszen a mi királyaink, fejedelmeink, papjaink és atyáink nem cselekedték törvényedet és nem figyelmeztek parancsolataidra és bizonyásítételeidre, melyek által bizonyásot tettél ő ellenök; 35 És ők az ő országokban s a te nagy jóvoltban, melylyel megáldás őket, s a széles és kövér földön, melyet nézik adál, nem akartak szolgáid lenni; és nem tértek meg gonosz cselekedeteikből. 36 És íme mi most szolgák vagyunk azon a földön, melyet a mi atyáinknak adál, hogy ennék annak gyümölcsét és javát, íme mi szolgák vagyunk azon; 37 És termését bőven hozza a királyoknak, a kiket fölibünk helyezél a mi bűneinkért, s testeinken uralkodnak és barmainkon az ő kedvök szerint; és mi nagy nyomorúságban vagyunk! 38 És mindenellett mi erős kötést szerzénk és azt aláírtuk, melyet megpecsételének a mi fejedelmeink, Lévitáink és papjaink.

10 A megpecsételt kötésekben pedig ott valának: Nehémiás, a király helytartója, a Hakkália fia és Sédékiás; 2 Serája, Azariás, Jeremiás, 3 Pashur, Amaria, Malakiás, 4 Hattus, Sebánia, Malluk, 5 Hárim, Merémóth, Abdiás, 6 Dániel, Ginnethón, Bárukh, 7 Mesullám, Abija, Mijámin, 8 Maazia, Bilgai, Semája; ezek papok voltak. 9 A Léviták pedig ezek: Jézua, Azania fia, Binnui, a Hénadád fiai közül, Kadmiel, 10 És atyjafiaik: Sebánia, Hódija, Kelita, Pelája, Hanán, 11 Mika, Rehób, Hasábia, 12 Zakkur, Serébia, Sebánia, 13 Hódija, Báni, Beninu. 14 A nép fejei pedig ezek: Parós Pahath-Moáb, Elám, Zattu, Báni, 15 Bunni, Azgád, Bébai, 16 Adonija, Bigvai, Adin, 17 Áter, Ezékiás, Azzur, 18 Hódija, Hásüm, Bésai, 19 Hárif, Anathóth, Nébai, 20 Magpiás, Mesullám, Hézir, 21 Mesézabel, Sádók, Jaddua, 22 Pelátia, Hanán, Anája, 23 Hóseás, Hanánia, Hásub, 24 Hallóhes, Pilha, Sóbek, 25 Rehum, Hasabná, Maaszéja, 26 És Ahija, Hanán, Anán, 27 Mallukh, Hárim, Baána. 28 És a nép többi része, a papok, a Léviták, a kapunállók, az énekesek, a Léviták szolgái és mindenki, aki elkülöníté magát a tartományok népeitől, az Isten törvényéhez állván, feleségeik, fiaik, leányaik, mindenki, a kinek értelme és okossága vala, 29 Csatlakozának atyokfiaihoz, előljáróikhoz,

és átok mellett esküt tevének, hogy az Isten törvényében járnak, a mely Mózes által az Isten szolgája által adatott vala ki; s hogy megőrizik és cselekeszik az Úrnak, a mi Urunknak minden parancsolatait, végzéseit és rendeléseit; **30** És hogy nem fogjuk adni leányainkat feleségül a föld népeinek, sem az ő leányaiat nem fogjuk venni a mi fiainknak, **31** És hogy a föld népeitől, akik árúkat és mindenféle gabonát hoznak szombatnapon eladni, nem fogunk venni tőlük szombaton és egyéb szent napon, és hogy nem fogjuk bevetni a földet a hetedik esztendőben, és elengedünk minden tartozást. **32** És megállapítánk magunkra nézve parancsolatokat: hogy vetünk magunkra harmadrész siklust esztendőnként a mi Istenünk házának szolgálatára, **33** A szent kenyerekre, a szüntelen való ételáldozatra és a szüntelen való égoáldozatra, a szombatokon, újholdak napiján viendő áldozatokra, az ünnepnapokra, a szent dolgokra, a bűnert való áldozatokra, hogy mindenek megtisztítsák Izráelt; és a mi Istenünk házának minden munkájára; **34** Sorsot veténk továbbá a fa hozása felől a papok, Léviták és a nép között, hogy hordjuk azt a mi Istenünk házába családaink szerint bizonyos időkben esztendőnként, hogy égjen az Úrnak, a mi Istenünknek oltárán, a mint meg van írva a törvényben, **35** És hogy felviszszük földünknek első zsengéjét és minden fa gyümölcsének első zsengéjét esztendőnként az Úr házába; **36** Annakfelette fiainknak, barmainknak első fiait, a mint meg van írva a törvényben; továbbá, hogy elviszszük szarvasmarháinknak és juhainknak első fajzásait a mi Istenünk házába a papoknak, a kik szolgálnak a mi Istenünk házában. **37** És a mi liszjeinknek, felemelt áldozatainknak, minden fa gyümölcsének, mustnak és olajnak zsengéjét felviszszük a papoknak, a mi Istenünk házának kamaráiba, földünknek tizedét pedig a Lévitákhöz; mert ők, a Léviták szedik be a tizedet minden földműveléssel foglalatoskodó városainkban. **38** És legyen a pap, Áron fia a Lévitákkal, midőn a Léviták a tizedet beszedik; és a Léviták vigyék fel a tizednek tizedét a mi Istenünk házába, a tárháznak kamaráiba; **39** Mert a kamarákba kell hozniok Izráel fiainak és Lévi fiainak a gabonának, a mustnak és az olajnak ajándékát, holott vannak a szent edények és az Istennek szolgáló papok, a kapunállók és az énekesek; és mi nem hagyjuk el a mi Istenünknek házát.

11 És lakozának a nép fejedelmei Jeruzsálemben, a többi nép pedig sorsot vete, hogy minden tíz emberből vinnének egyet Jeruzsálemba, a szent városba lakoul, a többi kilenc pedig marad a maga városában. **2** És áldá a nép mindenazon férfiakat, a kik önkéntesen vállalkozának arra, hogy

Jeruzsálemben lakoznak. **3** Ezek pedig a tartomány fejei, a kik Jeruzsálemben megtelkednék; de Júda városaiban lakozék kiki az ő örökségében, városaikban: az Izráel, a papok, a Léviták, a Léviták szolgái és Salamon szolgáinak fiai. **4** Jeruzsálemben azért megtelkednék a Júda fiai közül és Benjámin fiai közül: Júda fiai közül: Athája, Uzzija fia, ki Zakariás fia, ki Amaria fia, ki Sefátia fia, ki Mahalalél fia vala, a Pérecz fiai közül, **5** És Maaszéja, Báruk fia, ki Kolhóze fia, ki Hazája fia, ki Adája fia, ki Jójárib fia, ki Zakariás fia, ki Hasilónia fia vala. **6** Pérecz fiai összesen, a kik Jeruzsálemben laknak vala, négyszázhattannyolc erős férfi; **7** Benjámin fiai pedig ezek: Szallu, Mesullám fia, ki Jóed fia, ki Pedája fia, ki Kólája fia, ki Maaszéja fia, ki Ithiel fia, ki Ézsaiás fia vala, **8** És ő utána Gabbai, Szallai, kilencszázhuszonnyolczan; **9** És Jóel, a Zikri fia előljárójok volt ezeknek, Júda pedig, a Hasszenua fia, a város másodrendű előljárója. **10** A papok közül: Jedája, Jójárib fia, Jákhhin, **11** Serája pedig, a Hilkiás fia, ki Mesullám fia, ki Sádók fia, ki Merájóth fia, ki Akhitúb fia volt, az Isten házának fejedelme vala, **12** És atyjafiai, a kik a ház munkáját teljesítik vala, nyolczszázhuszonketten; és Adája, a Jeróhám fia, ki Pelália fia, ki Amsi fia, ki Zakariás fia, ki Pashur fia, ki Malkia fia vala, **13** És az ő atyjafiai, a családfők kétszáznegyvenketten, és Amasszai, Azarél fia, ki Ahzai fia, ki Mesillémóth fia, ki Immér fia vala, **14** És az ő atyjokfiai, vitéz férfiak, százhuszonnyolczan, előljárójok volt pedig Zabdiel, a Hagedólim fia. **15** A Léviták közül pedig: Semája, Hassub fia, ki Azrikám fia, ki Hasábia fia, ki Bunni fia vala. **16** És Sabbathai és Jóbábad, az Isten házának külső munkája felett felügyelők valának a Léviták fejei közül, **17** És Mattánia, – a Míka fia, ki Zabdi fia, ki Asáf fia vala, – a ki vezetője volt a hálaadó éneklésnek, s elkezdé azt az imádság után, és Bakbukia, a ki másodrendű vala atyjafiai között, és Abda, Sammuia fia, ki Gálál fia, ki Jeduthun fia vala; **18** A Léviták összesen a szent városban: kétszáznyolczvannégeny. **19** A kapunállók pedig: Akkub, Talmón és atyjokfiai, a kapukat őrizők százhetvenketten. **20** A többi Izráeliták pedig, a papok, a Léviták lakozának Júdának minden városaiban, kiki az ő örökségében. **21** A Léviták szolgái pedig lakozának az Ofelben, és Siha és Gipsa valának előljáróik a Léviták szolgáinak. **22** A Léviták előljárója vala Jeruzsálemben, az Isten háza szolgálatjánál, Uzzi, a Báni fia, – ki Hasábia fia, ki Mattánia fia, ki Míka fia volt, – Asáf fiai, az énekesek közül; **23** Mert ők, a Léviták, a király parancsolata szerint, az énekesek pedig kötés szerint végezék naponként való teendőjüket; **24** Petáhja pedig, a Mesézabel fia, Júda fíanak, Zerahnak fiai közül, a király oldala mellett vala a nép minden dolgában.

25 A falukban, ezek határaiban pedig Júda fiai közül lakozának Kirjáth-Arbában és mezővárosaiban, Dibonban és mezővárosaiban, Jekabseélben és faluiban. 26 Jésuában, Móladában és Beth-Péletben. 27 Hasár-Suálban, Beér-Sebában és mezővárosaiban, 28 Siklágban, Mekónában és mezővárosaiban, 29 En-Rimmonban, Sorában, Jarmuthban, 30 Zánoáhban, Adullámban és faluiban, Lákisban és határaiban, Azékában és mezővárosaiban, – ekként lakinak vala Beér-Sebától mind a Hinnmó völgyéig. 31 Benjámin fiai pedig lakinak vala Gebától fogva Mikmásban, Ajában, Béthelben és mezővárosaiban. 32 Anatótban, Nóbban, Anátiában, 33 Hásórban, Rámában, Gittaijimban, 34 Hádidban, Sebóimban, Neballában, 35 Lódban, Onóban, s a mesteremberek völgyében. 36 A Léviták közül pedig nemely júdai osztályok Benjáminhoz csatlakozának.

12 Ezek pedig a papok és Léviták, a kik feljövénék Zorobábellel, Sealtiél fiával és Jésuával: Serája, Jeremiás, Ezsdrás. 2 Amária, Mallukh, Hattus, 3 Sekánia, Rehum, Meremóth, 4 Iddó, Ginnethói, Abija, 5 Mijámin, Maádia, Bilga, 6 Semája, Jójárib, Jedája, 7 Szallu, Ámók, Hilkija, Jedája, – ezek valának fejei a papoknak és atyjokfainak Jéssua napjaiban. 8 A Léviták pedig ezek: Jéssua, Binnui, Kadmiel, Serébia, Jehuda, Mattánia, – ki vezetője vala hálaadó éneklésnek, atyjafiaival. 9 És Bakbukia, s Unni, az ő atyjokfai velök szemben, tisztök szerint. 10 És Jéssua nemzé Jojákimot, s Jojákim nemzé Eliásibot, s Eliásib nemzé Jójádat, 11 És Jójada nemzé Jónathánt, s Jónathán nemzé Jadduát. 12 Jójákim napjaiban pedig papok, családfők valának: Serája családjában Merája, Jerémiásban Hanánia, 13 Ezsdráséban Mesullám, Amáriáéban Jóhanán, 14 Melikuéban Jónathán, Sebaniáéban József, 15 Hárímeban Adna, Merajóthéban Helkai, 16 Iddóéban Zakhariás, Ginnethónéban Mesullám, 17 Abijáéban Zikri, Minjáminéban és Móadiáéban Pilta, 18 Bilgáéban Sammua, Semájáéban Jónathán, 19 Jójáribéban Mattenai, Jedajáéban Uzzi, 20 Szallaiéban Kallai, Amókéban Éber, 21 Hilkjáéban Hasábia, Jedajáéban Nethanél. 22 A Léviták közül Eliásib, Jójada, Jóhanán és Jaddua napjaiban felírtattak a családfők, a papok pedig mind a persiai Dárius országlásáig. 23 A Léviták családfői felírtattak a krónikák könyvében Jóhanánnak, Eliásib fiának napjaiig; 24 A Léviták családfői valának: Hasábia, Serébia, Jéssua a Kadmiel fia, és az ő atyjokfai velök szemben a dícsérő és hálaadó éneklésre, Dávidnak, az Isten emberének parancsolata szerint, mint egy éneklő sereg együtt a másikkal. 25 Mattánia, Bakbukia, Obádia, Mesullám, Talmón, Akkub pedig kapunállók, őrt állván a kapuk kincses házainál. 26 Ezek valának Jojákim

napjaiban, ki Jéssua fia, ki Jósadák fia volt, és Nehémiásnak, a helytartónak és Ezsdrásnak, a törvénytudó papnak napjaiban. 27 Jeruzsálem kőfalának felszentelésekor pedig fölkeresék a Lévitákat minden ő helyeiken, hogy behozzák őket Jeruzsálembe, hogy véghezvigyék a felszentelést örömmel és hálaadással és énekléssel, czimbalmokkal, lantokkal és cziterákkal. 28 És összegyűlnek az énekesek fiai mind Jeruzsálem környékéről, mind pedig a Netófátiak faluiba. 29 Mind Beth-Gilgálból, mind Geba és Azmáveth határaiból, mert falukat építének magoknak az énekesek Jeruzsálem körül. 30 És minekutána megtisztíták magokat a papok és a Léviták, megtisztíták a népet is, s a kapukat és a kőfalat. 31 Azután felvívém Júda fejedelmeit a kőfalhoz és rendelék két nagy hálaadást éneklő sereget és csapatokat; az egyik jobbkéz felé méne a kőfal mellett a szemétkapu felé, 32 És utánok méne Hósaája és Júda fejedelmeinek fele, 33 És Azária, Ezsdrás és Mesullám, 34 Júda és Benjámin, Semája és Jeremiás, 35 A papok fiai közül kürtökkel; és Zakariás, a Jónathán fia, ki Semája fia, ki Mattánia fia, ki Mikája fia, ki Zakkur fia, ki Asáf fia vala, 36 És az ő atyjafai: Semája, Azarél, Milalai, Gilalai, Máaj, Nethanél, Júda és Hanáni, Dávidnak, az Isten emberének éneklőszerszámaival; Ezsdrás pedig, az írástudó előttök megys vala; 37 Méne pedig e sereg a forrás kapuja felé, s egyenesen fölmenének Dávid városának lépcsőin a kőfalhoz vezető lépcsőre, s menének Dávid háza mellett s a vizek kapujáig napkelet felé. 38 A hálaadást éneklő második sereg pedig, mely átellenben megys vala – én pedig és a népnek fele utánok – méne a kőfal mellett, a kemenczék tornya mellett, mind a széles kőfalig. 39 És az Efraim kapuja mellett és az ó város kapuja mellett és a halaknak kapuja mellett és a Hananél tornya és a Meáh torony mellett mind a juhok kapujáig, s megállának a tömlöcz kapujában. 40 És megálla a hálaadást éneklő minden sereg az Isten házánál, és én s a fejedelmeknek fele velem, 41 És a papok: Eljákim, Maaséja, Minjámin, Mikája, Eljoénai, Zakariás, Hanánia kürtökkel, 42 És Maaséja, Semája, Eleázár, Uzzi, Jóhanán, Malkija, Elám és Ezer; és zengedezenek vala az énekesek, és Jizrahia az előljáró. 43 És áldozának azon napon nagy áldozatokkal, és vigadának, mert az Isten megvidámítá őket nagy örömmel, sőt az asszonyok és gyermekek is vigadának; és Jeruzsálemnek öröme nagy messze hallatott. 44 És rendeltetének ama napon férfiak a kincseknek, feleltek áldozatoknak, első zsengéknek és a tizedeknek tárházai fölé, hogy összegyűjtsék azokba a városok határaiból a törvény szerint való részöket a papoknak és a Lévitáknak, mert örvendeze Júda a papokon és a Lévitákon, a kik ott állának

tisztökben, 45 Mint a kik megőrzik Istenök rendtartását s a tisztság rendtartását, és az énekesek és a kapunállók is ott állának tisztökben, Dávidnak és az ő fíanak, Salamonnak parancsolatja szerint; 46 Mert Dávidnak napjaiban Asáf vala régtől fogva az énekesek és az Istennek hálát adó és őt dícsérő éneklésnek vezetője. 47 És a Zorobábel és Nehémiás napjaiban megadja vala az egész Izráel az énekeseknek és kapunállóknak az ő részöket naponként, nevezetesen oda szentelik vala azt a Lévitáknak, a Léviták pedig az Áron fiainak.

13 Azon a napon olvasának a Mózes könyvéből a népnek hallatára és írva találák benne, hogy Ammón és Moáb soha be ne menjen az Isten gyülekezetébe, 2 Mivelhogy nem mentek vala eleikbe Izráel fiainak kenyérrel és vízzel, sőt bérbe fogadták ellenök Bálámot, hogy őket megátkozná, de a mi Istenünk az átkot áldásra fordítá. 3 És lón, hogy mikor hallották e törvényt, kirekesztének Izráel közül minden elegy-belegy népet. 4 Ennek előtte pedig Eliásib, a pap, ki Istenünk házának kamarái fölé rendelteték, rokonságba jutott Tóbiással; 5 És átengedett néki egy nagy kamarát, holott abban annakelőtte az ételáldozatot, a tömjént, az edényeket és az olajnak, mustnak és gabonának tizedét, mint a kapunállóknak, énekeseknek és Lévitáknak törvény szerint való részét és a papoknak ajándékát helyeztetik vala el. 6 Mind ennek történtekor én nem valék Jeruzsálemben, mert Artaxerxes babilóniai királynak harminczkettek esztendéjében visszamentem vala a királyhoz, s napok múltán újra szabadságot kértem a királytól. 7 És visszatérék Jeruzsálemben, és megértém e gonoszt, melyet Eliásib cselekedett vala Tóbiásért, hogy átengedett néki egy kamarát az Isten házának pitvaraiban. 8 Igen gonosznak tetszik pedig ez nékem s kivettetém Tóbiás házának minden edényeit abból a kamarából; 9 És parancsolatomra megtisztíták a kamarákat, és visszahordatám azokba Isten házának edényeit, az ételáldozatot és a tömjént. 10 Megtudtam azt is, hogy a Léviták részeit nem adták meg; ennek miatta kiki az ő mezejére szélede el az Isten házában szolgáló Léviták és énekesek közül. 11 És megfeddém a fejedelmeket, és mondék: Miért hagyatott el az Isten háza? És egybegyűjtéven a Lévitákat, helyükre állítám őket; 12 Az egész Júda pedig meghozá az olajnak, a mustnak és a gabonának tizedét a tárházakba. 13 És felügyelőkké rendelém a tárházak fölé Selemiát, a papot, Sádókot, az Írástudót és Pedáját a Léviták közül, és melléjük Hanánt, ki Zakkur fia, ki Mattánia fia vala, mivelhogy híveknek ítéltettek volt és az ő tisztök

vala kiosztani atyjokfainak részét. 14 Emlékezzél meg én rólam én Istenem ezért, és ne engedd, hogy eltöröllessenek az én jótéteményeim, melyeket cselekedtem vala az én Istenem házával és rendtartásaival! 15 Azon napokban láttam Júdában, hogy sajtót taposnak szombaton és gabonát hoznak be, szamarakra rakván, sőt bort, szőlőt és olajat is és mindenféle terhet behoznak Jeruzsálemben szombat napon, és bizonyoságot tevék ellenök, a mely napon eleséget árulnak vala. 16 Tírusiak is lakozának a városban, a kik hoznak vala halat és mindenféle árut, melyeket eladnak vala szombat napon Júda fiainak Jeruzsálemben. 17 Annakokáért megfeddém Júda előljáróit, és mondám nékik: Micsoda gonosz dolog ez, a mit ti cselekesztek, hogy megfertőztetitek a szombatnak napját? 18 Avagy nem így cselekedtek-é a ti atyáitok, s a mi Istenünk reánk hozá mindenzen gonoszt és e városra?! És ti mégis növelitek Isten haragját Izráel fölött, megfertőztetvén a szombatot! 19 Lőn annakokáért, hogy midőn megágyékosodtak Jeruzsálemben kapui a szombat előtt, parancsolatomra bezártának az ajtók, s megparancsolám, hogy meg ne nyissák azokat szombat utánig, annakfelette legényeim közül a kapukhoz rendelék, mondván: Nem fog bejöni teher a szombatnak napján! 20 Annakokáért a kereskedők és minden áruk árusai kívül hálának Jeruzsálemen egyszer vagy kétszer; 21 És bizonyoságot tevék ellenök, és mondám nékik: Miért háltok ti e kőfal előtt? Ha ezt ismételitek, kezet vetek reátok! Az időtől fogva nem jöttenek szombaton. 22 És megparancsolám a Lévitáknak, hogy magokat megtisztítsák, s hogy menjenek el és örízzék a kapukat, hogy megszenteljék a szombatot. Ezért is emlékezzél meg rólam én Istenem és kedvez nékem, kegyelmességednek nagy volta szerint! 23 Ugyanazon napokban meglátogatám azokat a zsidókat, kik asdódi, Ammonita és Moábita asszonyokat vettek feleségül. 24 És fiaik felerésze asdódi nyelven beszél vala, és nem tudnak vala beszélni zsidóul, hanem egyik vagy másik nép nyelvén. 25 Annakokáért feddődém velük, és megátkozám őket, és megverék közülök néhányat, és megtépem őket, és megesketem őket Istenre: Bizony ne adjátok leányaitokat az ő fiaiknak, és ne vegyetek leányaik közül feleséget fiaitoknak és magatoknak. 26 Avagy nem ebben vétkezett-é Salamon Izráel királya? Noha nem volt sok nép között hozzá hasonlatos király, a kit szeret vala az ő Istene és királyára tette vala őt Isten egész Izráel fölött; őt is bűnre vivék az idegen asszonyok: 27 És néktek engedjünk-é, hogy cselekedjétek mindenzen nagy gonoszságot, vétkezzetek Istenünk ellen, idegen asszonyokat vévén feleségül? 28 Jójádának (ki Eliásib főpapnak fia vala) fiai közül is egy veje vala a Horonitbeli

Szanballatnak, elűzém azért őt tőlem. **29** Emlékezzél meg ő rólok én Istenem, a papságnak és a papság szövetségének és a Lévitáknak ilyen megfertőztetéséért! **30** És megtisztítám őket minden idegenektől és rendtartást szabék a papoknak és a Lévitáknak, kinek-kinek az ő dolgában, **31** A fa hozására is bizonyos időkben és az első zsengékre. Emlékezzél meg én Istenem az én javamra!

Eszter

1 Ahasvérus idejében történt (ez az Ahasvérus az, aki uralkodott Indiától fogva Szerecsenországig százhuzzonhét tartományon), 2 Azokban a napokban, a mikor Ahasvérus király ülé királyi székében, a mely Susán várában volt, 3 Uralkodása harmadik évében lakomát szerze minden fejedelmének és szolgáinak: Persia és Média hatalmasai, főemberei és a tartományok fejedelmei előtte valának, 4 Midőn mutogatá országa dicsőségének gazdagságát és az ō méltóságának fényes díszét sok napon át, száznyolczvan napig. 5 És mikor elmulult ezek a napok, tön a király az egész népnek, mely Susán várában találtaték, kicsinytől nagyig, hét napig tartó lakomát, a király palotája kertjének udvarán. 6 Fehér gyapjú és kék bíbor szőnyegek valának megerősítve a fehér gyapjúból és bíborból való köteleken, ezüst karikákon és fehér márványból való oszlopokon. Aranyból és ezüstből való kerevetek voltak az alabástromból, fehér márványból, gyöngykőből és vörös márványból való padozaton. 7 Iltk pedig arany poharakból és különb-különbféle poharakból, és királyi bor bőven vala, királyi módon. 8 És az ivás, rendelet folytán, kényszer nélkül történt; mert így hagya meg a király háza minden gondviselőjének, hogy kinek-kinek akarata szerint cselekedjenek. 9 Vásti királyné is lakomát szerze a nőknek, a királyi házban, mely Ahasvérus királyé vala. 10 Hetedik napon, mikor megvídámult a király szíve a bortól, mondá Méhumánnak, Biztanak, Hárbonának, Bigtanak és Abagtának, Zetárnak és Karkásnak, a hét udvarmesternek, a kik szolgálának Ahasvérus király előtt, 11 Hogy hozzá el Vástit, a királynét a király elől, királyi koronával, hogy megmutassa a népeknek és fejedelmeknek az ō szépségét; mert szép arcú vala. 12 De Vásti királyné nem akara menni a király szavára, mely vala az udvarmesterek által. Erre igen megharagudott a király, és az ō haragja felgerjede benne. 13 És monda a király az időket mérő bőlcseknek, (mert a királynak összes dolgai a jog- és törvénytudók elé tartoznak). 14 Legközelebb valának pedig hozzá: Karséna, Sétár, Admata, Társis, Méres, Marséna, Mémukán, Persiának és Médiának hétf fejedelme, a kik látták a király arcát, és elől ülének az országban): 15 Törvény szerint mit kellene cselekedni Vásti királynéval, mivelhogy nem teljesíté Ahasvérus királynak az udvarmesterek által üzent beszédét? 16 Akkor monda Mémukán a király és a fejedelmek előtt: Nemcsak a király ellen vétkezett Vásti királyné; de valamennyi fejedelem és minden nép ellen, Ahasvérus király minden tartományában; 17 Mert a királyné cselekedetének híre fut minden asszonyhoz, úgy, hogy

megvetik férjeiket szemeik előtt, és azt mondják: Ahasvérus király megparancsolá, hogy Vásti királyné hozzá menjen, és nem ment. 18 És e napon ugyanazt fogják mondani Persia és Média fejedelemasszonyai, a kik meghallják a királyné cselekedetét, a király minden fejedelmének, és lesz elég megvetés és harag. 19 Ha azért a királynak tetszik, bocsásson ki királyi parancsot a maga részéről és irattassék a Persa-Méd törvények közé, visszavonhatatlanul, hogy ne jöjjön többé Vásti Ahasvérus király színe elé, és hogy az ō királyságát adja a király másnak, aki jobb ō nálánál. 20 És hallják meg a király rendeletét, a melyet teend, egész országában, mert igen nagy az, hogy minden asszony adja meg a tiszteletet az ō férjének, a legnagyobból a legkisebbig. 21 És tetszett a szó a királynak és a fejedelmeknek, és a király Mémukán beszéde szerint cselekedék. 22 És leveleket külde a királynak minden tartományába, tartományról tartományra, annak saját írása szerint, és népről-népre, annak nyelve szerint, hogy legyen minden férfi úr az ō házában és beszéljen az ō népének nyelvén.

2 Ezek után, a mint megszünt Ahasvérus király haragja, megemlékezék Vástiról, és arról a mit cselekedett, és arról a mit végeztek felőle. 2 És mondának a király apródai, a kik néki szolgálának: Keressének a királynak szép ábrázatú szűz leányokat. 3 És rendeljen a király tiszteket országának minden tartományába, a kik gyűjtsenek össze minden szép ábrázatú szűz leányt Susán várába, az asszonyok házába, Hégainak, a király kamarásának, az asszonyok őrzőjének keze alá, és adjanak nékik szépítő szereket. 4 És az a leány, aki tetszik a király szemeinek, uralkodjék Vásti helyett. És tetszett a dolog a királynak, és úgy cselekedék. 5 Vala egy zsidó férfiú Susán várában, a kinek neve Márdokeus, Jáirnak fia, a ki Simei fia, a ki Kis fia, Benjámin nemzetégeből, 6 A ki Jeruzsálemből fogva vitetett el a száműzött néppel, a mely elvitett Jekóniással, Júda királyával együtt, a kit rabságba vitt el Nabukodonozor, babilóniai király. 7 És ez gondviselője volt Hadassának, azaz Eszternek az ō nagybátyja leányának; mert sem atyja, sem anyja nem volt, és a leány szép alakú és szép ábrázatú vala, s mikor meghalt az ō atyja és anyja, Márdokeus leánya gyanánt magához fogadá. 8 Lón pedig, mikor a király parancsa és rendelete kihirdetett és sok leány gyűjtetett Susán várába, Hégi keze alá, akkor felvétetett Eszter is a király házába, Hégainak, az asszonyok őrének keze alá. 9 És tetszett a leány az ō szemeinek és kegyébe fogadá, és siete néki szépítő szereket adni, és kiadni az ō részét és héti leányzót, a kit néki a király házából kelle kiszemelni,

és vivé őt és az ő szolgálóleányait az asszonyok legjobb házába. **10** Meg nem mondá Eszter az ő nemzetsegét és származását; mert Márdokeus meghagyta néki, hogy meg ne mondja. **11** Márdokeus pedig minden nap járt az asszonyok házának pitvara előtt, hogy tudakozódjék Eszter hogylete felől, és hogy mi történik vele. **12** Mikor pedig eljött az ideje minden leánynak, hogy bemenne Ahasvérus királyhoz, miután asszonyok törvénye szerint tizenkét hónapig bántak vele (mert ennyi időbe telik az ő szépítésök, hat hónapig mirtusolajjal és hat hónapig illatos szerekkel és asszonyi szépítő szerekkel): **13** Akkor így ment a leány a királyhoz: Mindent, a mit kívánt, megadtak néki, hogy menjen azzal az asszonyok házból a király házáig; **14** Este bement és reggel visszatért az asszonyok második házába, Sahásgáznak, a király udvarmesterének, a hálótársak őrzőjének kezei alá; nem jött többé a királyhoz, csak ha kívánta őt a király, és nevén hívták. **15** Mikor azért eljött az ideje Eszternek, a Márdokeus nagybátyja, Abihail leányának, a kit leánya gyanánt fogadott, hogy bemenne a királyhoz, nem kívánt mászt, mint a mit Héhai, a király udvarmestere, az asszonyok őrzője mondott néki, és kedves vala Eszter mindenki szemei előtt, a ki őt látá. **16** És felvitéték Eszter Ahasvérus királyhoz, az ő királyi házába, a tizedik hónapban, ez a Tébet hónapja, országlásának hetedik évében. **17** És a király Esztert minden asszonyánál inkább szereté, és minden leánynál nagyobb kedvet és kegyelmet nyert ő előtte, és tette a királyi koronát az ő fejére, és királynévá tette Vásti helyett. **18** És nagy lakomát adott a király minden ő fejedelmének és szolgáinak, az Eszter lakomáját, és a tartományoknak nyugalmat adott, és ajándékokat osztogata király módjára. **19** És mikor összegyűjték a szűkeket másodszor, Márdokeus üle a király kapujában. **20** És Eszter nem mondá meg sem származását, sem nemzetsegét, miképen megparancsolá néki Márdokeus; mert Márdokeus szavát Eszter úgy fogadá, mint mikor gyámja volt. **21** Azokban a napokban pedig, mikor Márdokeus üle a király kapujában, megharagudott Bigtán és Téres, a király két udvarmestere, a kapu őrei, és azon voltak, hogy rávetik kezeiket Ahasvérus királyra. **22** Tuttára esett e dolog Márdokeusnak, és megmondá Eszter királynének, és Eszter elmondá a királynak Márdokeus nevében. **23** És megvizsgálták a dolgot és úgy találták, és minden a kettőt fára akasztották. És megíratták a krónikák könyvébe a király előtt.

3 Ezek után nagy méltóságra emelé Ahasvérus király Hámánt, a Hammedáta fiát, az Agágibeli, és felmagasztalá őt, és feljebb helyezteté székét minden

fejedelménél, a kik vele valának. **2** És a király minden szolgái, a kik a király kapujában valának, térdet hajtottak és leborultak Hámán előtt; mert úgy parancsolta meg nékik a király; de Márdokeus nem hajtott térdet és nem borult le. **3** Mondának azért a király szolgái, a kik a király kapujában valának, Márdokeusnak: Miért szeged meg a király parancsát? **4** Lőn pedig, mikor így szólnának néki minden nap és nem hallgata rájok, feljelenték Hámánnak, hogy lássák, megállnak-é Márdokeus dolgai, mert azt jelenté nékik, hogy ő zsidó. **5** És látván Hámán, hogy Márdokeus térdet nem hajt és nem borul le előtte, megtélik Hámán haraggal. **6** De kevés volt előtte, hogy csakis Márdokeusra magára vesse rá kezét, (mert megmondták néki Márdokeus nemzetsegét) azért igyekezett Hámán elveszteni minden zsidót, a ki Ahasvérus egész országában vala, a Márdokeus nemzetét. **7** Az első hónapban, ez Nisán hónapja, Ahasvérus királyságának tizenkettedik évében, Púrt, azaz sorsot vetének Hámán előtt napról-napra és hónapról-hónapra a tizenkettedikig, s ez Adár hónapja. **8** És monda Hámán Ahasvérus királynak: Van egy nép, elszórva és elkülönítve a népek között, országod minden tartományában, és az ő törvényei különböznek minden nemzetsegétől, és a király törvényeit nem teljesíti; a királynak bizony nem illik úgy hagyni őket. **9** Ha a királynak tetszik, írja meg, hogy ők elveszteszenek, és én tízezer tálentom ezüstöt mérek a hivatalnokok kezeibe, hogy a király kincstárába vigyék. **10** Akkor lehúzá a király az ő gyűrűjét a maga kezéről, és adá azt az Agágibeli Hámánnak, Hammedáta fiának, a zsidók ellenségének. **11** És monda a király Hámánnak: Az ezüst tied legyen s a nép is, hogy azt cselekedj vele, a mi néked tetszik. **12** Előhivatának azért a király irnokai az első hónap tizenharmadik napján, és megiraték minden úgy, a miként Hámán parancsolá, a király fejedelmeinek és a kormányzóknak, a kik az egyes tartományokban valának, és minden egyes nép fejéinek; minden tartománynak annak írása szerint, és minden egyes népnek az ő nyelve szerint, Ahasvérus király nevében iratott és megpecsételtetett a király gyűrűjével. **13** És elküldettek a levelek futárok által a király minden tartományába, hogy kipusztítsák, megöljék és megsemmisítsék minden zsidókat, ifjuktól a vénig, gyermekeket és asszonyokat egy napon, tizenharmadik napján a tizenkettedik hónapnak, (ez Adár hónapja) és hogy javaikat elragadják. **14** Az írásnak mássa, hogy téteské törvény minden egyes tartományban, meghirdetett minden népnek, hogy legyenek készen azon a napon. **15** A futárok kimenének gyorsan a király parancsával. És a törvény Susán várában is kiadottat; a

király pedig és Hámán leültek, hogy igyanak; de Susán városa felháborodott.

4 Márdokeus pedig megtudta mindenöt, a mi történt; és Márdokeus megszaggatá ruháit, zsákba és hamuba öltözék, és a város közepére méne és kiáltta nagy és keserves kiáltással. **2** És eljött a királynak kapuja elő; mert nem volt szabad bemenni a király kapuján zsákruhában. **3** És minden egyes tartományban, azon helyen, a hová a király parancsa és törvénye eljutott, nagy gyásza volt a zsidóknak, bőjt és siralom és jaigatás; zsák és hamu vala terítve sokak alá. **4** Eljöttek azért Eszternek leányai és udvarmesterei és megmondák néki, és megszomorodék a királyasszony nagyon, és külde ruhákat, hogy felöltöztsék Márdokeust, és hogy vesse le a zsákokat magáról; de nem fogadá el. **5** Akkor előhívatták Eszter Hatákat, a király udvarmesterei közül aki az ó szolgálatára volt rendelve, és kiküldé ót Márdokeushoz, hogy megtudja, mi az és miért van az? **6** Kiméne tehát Haták Márdokeushoz a város utcájára, mely a király kapuja előtt vala. **7** És elmondá néki Márdokeus mindenöt, a mi érte ót, és az ezüst összegét, a melyet Hámán mondott, hogy juttat a király kincséhez a zsidókért, hogy elvesztesseken. **8** És az írott rendeletnek másássát is, a melyet Susánban adtak ki eltörölhetésre, átadá néki, hogy mutassa meg Eszternek, és jelentse és hagyja meg néki, hogy menjen a királyhoz, könyörögni néki és esedezni előtte az ó nemzetsegéért. **9** Elméne azért Haták, és elmondá Eszternek Márdokeus szavait. **10** És monda Eszter Hatáknak, és meghagy néki, hogy tudassa Márdokeussal: **11** A király minden szolgája és a király tartományainak népe tudja, hogy minden férfinak és asszonynak, aki bemegy a királyhoz a belső udvarba hivatalnul, egy a törvénye, hogy megölethessék, kivéven, a kire a király aranypálcázát kinyújtja, az él; én pedig nem hívtam, hogy a királyhoz bemenjek, már harminc napja. **12** És megmondák Márdokeusnak Eszter szavait. **13** És monda Márdokeus visszaüzenve Eszternek: Ne gondold magadból, hogy te a király házában megmenekülhetsz a többi zsidó közül. **14** Mert ha e mostani időben te hallgatsz, másunnan lészen könnyebbsegök és szabadulások a zsidóknak; te pedig és atyád háza elvesztek. És ki tudja, talán e mostani időtől jutottál királyságra? **15** És monda Eszter visszaüzenve Márdokeusnak: **16** Menj el és gyűjts egybe minden zsidót, aki Susánban találtatik, és bőjtöljetek érettem és ne egyetek és ne igyatok három napig se éjjel se nappal, én is és leányaim így bőjtölünk és ekképen megyek be a királyhoz, noha törvény ellenére; ha azután elveszek, hát elvesztek. **17**

Elméne azért Márdokeus, és úgy cselekedett minden, a mint néki Eszter parancsolá.

5 Történt pedig harmadnapon, hogy Eszter felöltözött királyiasan, és megállt a király házának belső udvarában, a király háza ellenében, és a király ülé királyiszékében, a királyi házban, a ház ajtajának átellenében. **2** És lön, a mint meglátá a király Eszter királynét, hogy áll az udvarban, kegyet talála szemei előtt, és kinyújtja a király Eszterre az arany pálcázat, a mely kezében vala, akkor oda méne Eszter, és megilleté az arany pálcza végét. **3** És monda néki a király: Mi kell néked Eszter királyné? És mi a kérésed? Ha az ország fele is, megadatik néked. **4** És felele Eszter: Ha a királynak tetszik, jöjjön a király és Hámán ma a lakomára, melyet néki készítettem. **5** És monda a király: Gyorsan elő Hámánt, hogy teljesítse Eszter kívánságát. És elment a király és Hámán a lakomára, a melyet Eszter készített vala. **6** Monda pedig a király Eszternek borivás közben: Mi a te kívánságod? Megadatik néked. És mi a te kérésed? Ha az ország fele is, meglésten! **7** És felele Eszter, és monda: Az én kívánságom és kérésem ez: **8** Ha kegyet találtam a király szemei előtt, és ha a királynak tetszik megadni kívánságomat és teljesíteni kérésem: jöjjön el a király és Hámán a lakomára, a melyet készíték nézik, és holnap a király beszéde szerint cselekszem. **9** És kiment Hámán azon a napon vigan és jó kedvvel. De a mint meglátá Hámán Márdokeust a király kapujában, és ez fel nem kelt és nem mozdult meg előtte, megtélik Hámán haragjal Márdokeus ellen. **10** De megtartóztatá magát Hámán, és haza ment, és elküldvén, magához hivatá barátait és Zérest, az ó feleségét. **11** És elbeszél nézik Hámán gazdagságának dicsőségét, fiainak sokaságát és mindenöt, a mivel felmagasztalta ót a király, és hogy feljebb emelte ót a fejedelmeknél és a király szolgáinál; **12** És monda Hámán: Nem is hívott Eszter királyné mást a királyyal a lakomára, a melyet készített, hanem csak engem, és még holnapra is meghivattam hozzá a királyyal. **13** De minden semmit sem ér nékem, valamíg látom a zsidó Márdokeust ülni a király kapujában. **14** És monda néki Zéres, az ó felesége és minden barátja: Csináljanak ötven könyöknyi magas fát, és reggel mondd meg a királynak, hogy Márdokeust akaszszák reá, és akkor menj a királyyal a lakomára vigan. És tetszett a dolog Hámánnak, és megcsináltatta a fát.

6 Azon éjjel kerülte az álom a királyt, és megparancsolá, hogy hozzák elő a történetek emlékkönyvét, és ezek olvastattak a király előtt. **2** És írva találák, a mint Márdokeus feljelenté Bigtanát és Térest, a király két udvarmesterét,

a küszöb őrzőit, a kik azon voltak, hogy rávetik kezöket Ahasvérus királyra. 3 És monda a király: Micsoda tiszességet és méltóságot adtak azért Márdokeusnak? És felelének a király apródjai, az ő szolgái: Semmit sem juttattak néki azért. 4 Akkor monda a király: Ki van az udvarban? (Mert Hámán jöve a királyi ház külső udvarába, hogy megmondja a királynak, hogy akasztassa fel Márdokeust a fára, a melyet készítették néki.) 5 És felelének néki a király apródjai: Íme Hámán áll az udvarban. És mondja a király: Jójjön bel! 6 És beméne Hámán, és monda néki a király: Mit kell cselekedni azzal a férfiúval, a kinek a király tiszességet kíván? (Hámán pedig gondolá az ő szívében: Kinek akarna a király nagyobb tiszességet tenni, mint én nékem?) 7 És monda Hámán a királynak: A férfiúnak, a kinek a király tiszességet kíván, 8 Hozzanak királyi ruhát, a melyben a király jár, és lovát, a melyen a király szokott ülni és a melynek fejére királyi koronát szoktak tenni. 9 És adják azt a ruhát és lovát a király egyik legelső fejedelmének a kezébe, és öltöztek fel azt a férfiút, a kinek a király tiszességet kíván, és hordozzák őt a lovón a város utcázain, és kiáltás előtte: Így cselekesznek a férfiúval, a kinek a király tiszességet kíván. 10 Akkor monda a király Hámánnak: Siess, hozd elő azt a ruhát és azt a lovát, a mint mondád, és cselekedjél úgy a zsidó Márdokeussal, a ki a király kapujában ül, és semmit el ne hagyj mindabból, a mit szoltál. 11 Előhozá azért Hámán a ruhát és a lovát, és felöltözött Márdokeust, és lovón hordozzák őt a város utcázáján, és kiáltá előtte: Így cselekesznek a férfiúval, a kinek a király tiszességet kíván. 12 És Márdokeus megtére a király kapujához. Hámán pedig siete házába, búsulva és fejét betakarva. 13 És elbeszél Hámán Zéresnek, az ő feleségének és minden barátjának mindazt, a mi vele történt. És mondának néki az ő bőlcsei és Zéres, az ő felesége: Ha Márdokeus, a ki előtt kezdtél hanyatlani, a zsidók magvából való: nem bírsz vele, hanem bizony elesel előtte. 14 És a míg így beszélnek vele, eljövénék a király udvarmesterei, és siettek Hámánt a lakomára vinni, a melyet készített vala Eszter.

7 És elméne a király és Hámán a lakomára, Eszter királynéhoz. 2 És monda a király Eszternek másodnapon is, borivás közben: Mi a te kivánságod Eszter királyné? Megadatik. És micsoda a te kérésed? Ha az országnak fele is, meglészen. 3 És fele Eszter királyné, és monda: Ha kegyet találtam szemeid előtt, oh király! és ha a királynak tetszik, add meg nékem életemet kivánságomra, és nemzetsegemet kérésemre. 4 Mert eladtunk, én és az én nemzetsegem, hogy kipusztítsanak, megöljenek és megsemmisítsenek

minket; ha csak szolgákul, vagy szolgálókul adattunk volna el, akkor hallgatnék, jóllehet az ellenség nem adna kárpótlást a király veszteségeért. 5 És szóla Ahasvérus király, és monda Eszternek, a királynénak: Ki az és hol van az, a kit az ő szíve erre vitt, hogy azt cselekedné? 6 És monda Eszter: Az ellenség és gyűlöлő, ez a gonosz Hámán! Akkor Hámán megretténe a király és királyné előtt. 7 A király pedig felkele haragjában a borivástól és méne a palotakertbe; Hámán pedig ott maradt, hogy életéért könyörögjön Eszter királynénál; mert láta, hogy a király részéről elvégeztetett az ő veszte. 8 És mikor a király visszatért a palota kertjéből a borivás házába, Hámán a kerevetre esék, a melyen Eszter vala. Akkor monda a király: Erőszakot is akar elkövetni a királynén én nálam a házban?! A mint e szó kijött a király szájából, Hámán arczát befedék. 9 És monda Harbona, az udvarmesterek egyike a király előtt: Íme a fa is, a melyet készített Hámán Márdokeusnak, a ki a király javára szólott vala, ott áll Hámán házában, ötven könyöknyi magas. És monda a király: Akasszátok őt magát reá! 10 Felakaszták azért Hámánt a fára, a melyet készített Márdokeusnak, és megszünék a király haragja.

8 Azon a napon adá Ahasvérus király Eszter királynénak

Hámánnak, a zsidók ellenségének házát, és Márdokeus beméne a király elébe, mert elmondotta Eszter, micsodája ő néki. 2 Lehúzás előtt a király az ő gyűrűjét, a melyet Hámántól elvett, és adá azt Márdokeusnak. Eszter pedig Márdokeust tette Hámán házának fejévé. 3 És tovább szóla Eszter a király előtt, és leborult annak lábához és sírt és könyörgött, hogy semmisítse meg az agági Hámán gonoszságát és tervét, a melyet kigondolt a zsidók ellen. 4 És a király kinyújtja Eszterre az arany pálczát, és Eszter felkelt és megállva a király előtt, 5 És monda: Ha a királynak tetszik, és ha kegyet találtam ő előtt, és ha helyes a dolog a király előtt, és én kedves vagyok szemei előtt: írássék meg, hogy vonassanak vissza az agági Hámánnak, Hammedáta fiának tervéről szóló levelek, a melyeket írt, hogy elveszessék a zsidókat, a kik a király minden tartományában vannak. 6 Mert hogyan tudnám nézni azt a nyomorúságot, mely érné az én nemzetsegemet, és hogyan tudnám nézni az én atyámfainak veszedelmét? 7 Monda pedig Ahasvérus király Eszter királynének és a zsidó Márdokeusnak: Íme Hámán házát Eszternek adtam, és ő felakasztották a fára azért, mert a zsidókra bocsátotta kezét. 8 Ti pedig írjatok a zsidóknak, a mint tetszik néktek a király nevében és pecsételjétek meg a király gyűrűjével; mert az írás, a mely a király nevében van írva és a királynak gyűrűjével van megpecsételve, vissza nem vonható. 9

Hivattatának azért a király irnokai azonnal, a harmadik hónapban (ez a Síván hónap), annak huszonharmadik napján, és megírák úgy, a miként Márdokeus parancsolá a zsidóknak és a fejedelmeknek, a kormányzóknak és a tartományok fejeinek, Indiától fogva Szerecsenországig százhúszonhét tartományba; minden tartománynak annak írása szerint, és minden nemzetsegnek az ő nyelvén, és a zsidóknak az ő írások és az ő nyelvök szerint. 10 És megírá Ahasvérus király nevében, és megpecsételé a király gyűrűjével. És külde leveleket lovas futárok által, a kik lovagolnak a királyi ménés gyors paripáin, 11 Hogy megengedte a király a zsidóknak, a kik bármely városban vannak, hogy egybegyűljenek és keljenek fel életökért, és hogy kipusztítsák, megöljék és megsemmisítsek minden népnek és tartománynak seregét, a mely őket nyomorgatja, kicsinyeket és nőket, és hogy javaikat elragadják. 12 Egy napon, Ahasvérus királynak minden tartományában, tizenharmadik napján a tizenkettédik hónapnak (ez Adár hónapja). 13 Az írásnak mása, hogy adassék törvény minden egyes tartományban, meghirdettetett minden népnek, hogy a zsidók készen legyenek azon a napon, hogy megbosszulják magokat ellenségeiken. 14 A futárok a királyi gyors paripákon kimenének sietve és sürgősen a király parancsolata szerint; és kiadatott a törvény Susán várában is. 15 Márdokeus pedig kiméne a király elől kék bíbor és fehér királyi ruhában, és nagy arany koronával, és bíborbársony palástban, és Susán városa vígada és örvendeze. 16 A zsidóknak világosság támadta, örööm, vigasság és tisztelesség. 17 És minden tartományban és minden városban, a hová a király szava és rendelete eljuta, öröme és vigalma lön a zsidóknak, lakoma és ünnep, és sokan a föld népei közül zsidókká lettek; mert a zsidótól való félelem szálta meg őket.

9 A tizenkettédik hónapban azért (ez az Adár hónap), annak tizenharmadik napján, a mikor eljött az ideje a király szavának és végzésének, hogy akkor teljesítessék, azon a napon, a melyen a zsidók ellenségei reméltek, hogy hatalmat vesznek rajtok, ellenkezőleg fordult; mert magok a zsidók vőnek hatalmat azokon, a kik őket gyűlölék. 2 Egybegyűlének a zsidók városaikban, Ahasvérus király minden tartományában, hogy rávessék kezöket azokra, a kik vesztőket keresték, és senki sem állhatott meg előttük; mert miattok való félelem szállott minden népre. 3 És a tartományok minden feje, fejedelmek, kormányzók és a király hivatalnokai magasztalták a zsidókat; mert a Márdokeustól való félelem szállott rájok. 4 Mert nagy volt Márdokeus a király házában, és híre elment minden tartományba;

mert ez a férfiú, Márdokeus, emelkedett és nagyobbodott. 5 És leverték a zsidók minden ellenségeiket fegyverrel, megölvén és megsemmisítvén azokat, és akaratok szerint cselekedének gyűlölőikkel. 6 És Susán várában megölének és megsemmisítének a zsidók ötszáz férfiút. 7 Parsandátát, Dalpont és Aspatát, Adáliát és Aridát. 8 Porátát, Adáliát és Aridát. 9 Parmástát, Arisait, Aridait és Vajzátát. 10 Tíz fiát Hámánnak, Hammedáta fiának, a zsidók ellenségének megölték; de zsákmányra nem tették rá kezöket. 11 Azon a napon megtudá a király a Susán várában megöletteknek számát. 12 És monda a király Eszter királynénak: Susán várában megöltek a zsidók és megsemmisítettek ötszáz férfiút és Hámán tíz fiát; a király többi tartományaiban mit cselekesznek? Mi a kivánságod? és megadatik néked. És mi még a te kérésed? és meglészen. 13 És monda Eszter: Ha a királynak tetszik, engedje meg holnap is a zsidóknak, a kik Susánban laknak, hogy cselekedjenek a mai parancsolat szerint, és Hámán tíz fiát akaszszák fel a fára. 14 És szóla a király, hogy úgy tegyenek. És kiadták a parancs Susánban, és Hámán tíz fiát felakasztották. 15 És összegyűltek a zsidók, a kik Susánban valának, Adár havának tizenegyedik napján is, és megölének Susánban háromszáz férfiút; de zsákmányra nem tették rá kezöket. 16 És a többi zsidók is, a kik a király tartományaiban voltak, összegyűlének és feltámadtak életökért, és békében maradtak ellenségeiktől; megölének pedig gyűlölőkből hetvenötzeret; de zsákmányra nem tették rá kezöket. 17 Történt ez az Adár hónapjának tizenharmadik napján, és megnyugvának a tizenegyedik napon, és tették azt vigalom és örööm napjává. 18 De a zsidók, a kik Susánban valának, egybegyűlének azon hónap tizenharmadik és tizenegyedik napján, és megnyugvának azon hónap tizenötödik napján, és azt tették vigalom és örööm napjává. 19 Azért a vidéki zsidók, a kik kerítetlen falvakban laktak, Adár hónapjának tizenegyedik napját tették örööm és vigalom napjává és ünneppé, a melyen ajándékokat küldözgetnek egymásnak. 20 És megírá Márdokeus e dolgot, és leveleket külde minden zsidónak, a ki Ahasvérus király minden tartományában, közel és távol, vala. 21 Meghagyva nézik, hogy tartsák meg az Adár hónapnak tizenegyedik napját és annak tizenötödik napját évről-évre, 22 Mint olyan napokat, a melyeken megnyugvának a zsidók ellenségeiktől, és mint olyan hónapot, a melyben keserűségök örömré és siralmuk ünnepre fordult; hogy tartsák meg azokat vigalom és örööm napjaiul, és küldjenek adjándékot egymásnak és adományokat a szegényeknek. 23 És felfogadák a zsidók, hogy megcselekszik, a mit kezdettek és a mit Márdokeus ír nézik. 24 Mert az agági Hámán, Hammedátának fia, minden

zsidónak ellensége, szándékozott a zsidókat elveszteni, és Púrt, azaz sorsot vetett, hogy őket megrontsa és megsemmisítse; 25 De mikor a király tudomására jutott, megparancsolá levélben, hogy gonosz szándéka, a melyet gondolt a zsidók ellen, forduljon az ő fejére, és felakaszták őt és fiait a fára. 26 Annakokáért elnevezék e napokat Púrimnak a Púr nevétől. És azért ezen levél minden szava szerint, és a mit láttak erre nézve, és a mi érte őket: 27 Elhatározák és elfogadák a zsidók mind magokra, mind ivadékokra és minden családokra, a kik hozzájok csatlakoznak, örök időkre, hogy megtartják e két napot, írásuk és határozatuk szerint, minden esztendőben. 28 És ezen napok emlékezetben lesznek és megjlik azokat nemzedékről-nemzedékre, családról-családra, tartományról-tartományra és városról-városra. És ezek a Púrim napjai el nem múlnak a zsidók között, és emlékük ki nem vész ivadékaik közül. 29 Ira pedig Eszter királyné, Abihail leánya és a zsidó Márdokeus egész hatalommal, hogy megerősítsek a második levelet a Púrimról. 30 És küldje leveleket minden zsidónak Ahasvérus országának százhuzzonhét tartományába, békességes és igazságos szavakkal; 31 Hogy megerősítessenek ezek a Púrim napjai, meghatározott idejükben, a miképen meghagyta nékik a zsidó Márdokeus és Eszter királyné, és a mint elrendelték magokra és ivadékaikra a bőjtölés és jájkiáltás dolgát. 32 És Eszter beszéde megerősíté ezt a Púrim történetét, és könyvbe iraték.

10 És Ahasvérus király adót vettete a földre és a tenger szigeteire. 2 Az ő erejének és hatalmának minden cselekedete pedig és Márdokeus nagy méltóságának története, a mellyel felmagasztalá őt a király, avagy nincsenek-é megírva Média és Persia királyainak évkönyveiben, 3 Mert a zsidó Márdokeus második volt Ahasvérus király után, nagy a zsidók között, és kedves az ő atyafai sokasága előtt, a ki javát keresé népének, és békességet szerze minden ivadékának.

Jób

1

Vala Úz földén egy ember, a kinek Jób vala a neve. Ez az ember feddhetetlen, igaz, istenfélő vala és bűngyűlölő. 2 Születék pedig néki hét fia és három leánya. 3 És vala az ő marhája: hétezer juh, hárômezer teve és ötszáz igabarom és ötszáz szamár; cselédje is igen sok vala, és ez a férfiú nagyobb vala keletnek minden fiánál. 4 Eljártak vala pedig az ő fiai egymáshoz és vendégséget szerzének otthon, kiki a maga napján. Elküldtek és meghívíták vala az ő három hugokat is, hogy együtt egyenek és igyanak velök. 5 Mikor pedig a vendégség napjai sorra lejártak vala, elkülde értök Jób és megszentelé őket, és jóreggel felserkene és áldozik vala égőáldozattal mindenjük száma szerint; mert ezt mondja vala Jób: Hátha vétkeztek az én fiaim és gonoszt gondoltak az Isten ellen az ő szívökben! Igý cselekedik vala Jób minden napon. 6 Lón pedig egy napon, hogy eljövénék az Istennek fiai, hogy udvaroljanak az Úr előtt; és eljöve a Sátán is közöttök. 7 És monda az Úr a Sátánnak: Honnét jösz? És felele a Sátán az Úrnak és monda: Körülkerültem és át meg át jártam a földet. 8 És monda az Úr a Sátánnak: Észrevetted-é az én szolgámat, Jóböt? Bizony nincs hozzá hasonló a földön: feddhetetlen, igaz, istenfélő, és bűngyűlölő. 9 Felele pedig az Úrnak a Sátán, és monda: Avagy ok nélküli féli-é Jób az Isten? 10 Nem te vettet-é körül őt magát, házát és mindenét, a mije van? Keze munkáját megáldottad, marhája igen elszaporodott e földön. 11 De bocsássad csak rá a te kezedet, verd meg mindenét, a mi az övé, avagy nem átkoz-é meg szemtől-szembe téged?! 12 Az Úr pedig monda a Sátánnak: Ímé, mindenét, a mije van, kezedbe adom; csak ő magára ne nyujtsd ki kezedet. És kiméne a Sátán az Úr elől. 13 Lón pedig egy napon, hogy az ő fiai és leányai esznek és bort isznak vala az ő elsőszülött bátyjoknak házában. 14 És követ jöve Jóbhoz, és monda: Az ökrök szántanak, a szamarak pedig mellettük legelésznek vala. 15 De a Sabeusok rajtok ütének és elhajták azokat, a szolgákat pedig fegyverrel ölék meg. Csak én magam szaladék el, hogy hírt adjak néked. 16 Még szól vala ez, mikor jöve egy másik, és monda: Istennek tüze esék le az égből, és megégeté a juhokat és a szolgákat, és megemészté őket. Csak én magam szaladék el, hogy hírt adjak néked. 17 Még ez is szól vala, mikor jöve egy másik, és monda: A Káldeusok három csapatot alkotának és ráütének a tevékre, és elhajták azokat; a szolgákat pedig fegyverrel ölék meg, csak én magam szaladék el, hogy hírt adjak néked. 18 Még ez is szól vala, mikor jöve egy másik, és monda: A te fiaid és leányaid esznek és bort isznak vala az ő elsőszülött

bátyjoknak házában; 19 És ímé nagy szél támadta a pusztá felől, megrendíté a ház négy szegletét, és rászakada az a gyermekekre és meghalának. Csak én magam szaladék el, hogy hírt adjak néked. 20 Akkor felkele Jób, megszagatá köntösét, megberetválá a fejét, és a földre esék és leborula. 21 És monda: Mezítelen jöttem ki az én anyámna méhéből, és mezítelen térek oda, vissza. Az Úr adta, az Úr vette el. Áldott legyen az Úrnak neve! 22 Mindezekben nem vétkezék Jób, és Isten ellen semmi illetlent nem cselekedék.

2

Lón pedig, hogy egy napon eljövénék az Istennek fiai, hogy udvaroljanak az Úr előtt. Eljöve a Sátán is közöttök, hogy udvaroljon az Úr előtt. 2 És monda az Úr a Sátánnak: Honnét jösz? És felele a Sátán az Úrnak, és monda: Körülkerültem és át meg át jártam a földet. 3 Monda pedig az Úr a Sátánnak: Észrevetted-é az én szolgámat, Jóböt? Bizony nincs a földön olyan, mint ő; feddhetetlen, igaz, istenfélő, bűngyűlölő. Még erősen áll a ő feddhetetlenségében, noha ellene ingereltél, hogy ok nélkül rontsam meg őt. 4 És felele a Sátán az Úrnak, és monda: Bőrt bőrért; de minden a mije van, odaad az ember az életéért. 5 Azért bocsásd ki csak a te kezedet, és verd meg őt csontjában és testében: avagy nem átkoz-é meg szemtől-szembe téged? 6 Monda pedig az Úr a Sátánnak: Ímé kezedbe van ő, csak életét kimeld. 7 És kiméne a Sátán az Úr elől, és megveré Jóböt undok fekelylyel talpától fogva a feje tetejéig. 8 És vőn egy cserepet, hogy azzal vakarja magát, és így ül vala a hamu közepett. 9 Monda pedig ő néki az ő felesége: Erősen állasz-é még mindig a te feddhetetlenségedben? Átkozd meg az Isten, és halj meg! 10 ő pedig monda néki: Úgy szólsz, mint szól egy a bolondok közül. Ha már a jót elvettük Istantől, a rosszat nem vennők-é el? Mindezekben sem vétkezék Jób az ő ajkaival. 11 Mikor pedig meghallá Jóbnak három barátja mind ezt a nyomorúságot, a mely esett vala rajta: eljöve mindenik az ő lakó helyéből: a témáni Elifáz, a sukhi Bildád és a naamai Czófár; és elvégezék, hogy együtt mennek be, hogy bánkódjanak vele és vigasztalják őt. 12 És a mint ráveték szemöket távolról, nem ismerék meg őt, és fenthagyon zokognak vala; azután pedig megszagatá kiki a maga köntösét, és port hintének fejükre ég felé. 13 És ülének vele hét napon és hét éjszakán a földön, és nem szóla egyetlen egy szót egyik sem, mert lájták vala, hogy igen nagy az ő fájdalma.

3

Ezután megnyitá Jób az ő száját, és megátkozá az ő napját. 2 És szóla Jób, és monda: 3 Veszszen el az a nap, a melyen születtem, és az az éjszaka, a melyen azt mondta:

fiú fogantatott. 4 Az a nap legyen sötétség, ne törődjék azzal az Isten onnét felül, és világosság ne fénylje azon. 5 Tartsa azt fogva sötétség és a halál árnyéka; a felhő lakozzék rajta, nappali borulatok tegyék rettentetessé. 6 Az az éjszaka! Sűrű sötétség fogja be azt; ne soroztassék az az esztendőnek napjaihoz, ne számláltassék a hónapokhoz. 7 Az az éjszaka! Legyen az magtalan, ne legyen örvendezés azon. 8 Átkozzá meg azt, a kik a nappalt átkozzák, a kik bátrak feleringelni a leviathánt. 9 Sötétiljenek el az Ő estvéjének csillagai; várja a világosságot, de az ne legyen, és ne lássa a hajnalnak pirját! 10 Mert nem zárta be az én anyám méhének ajtait, és nem rejtte el szemeim elől a nyomorúságot. 11 Mért is nem haltam meg fogantatásomkor; mért is ki nem multam, mihelyt megszülettem? 12 Mert vettek fel engem térdre, és mért az emlőkre, hogy szopjam?! 13 Mert most feküdném és nyugodnám, aludnám és akkor nyugton pihenhetnék – 14 Királyokkal és az ország tanácsosaival, a kik magoknak kőhalmokat építenek. 15 Vagy fejedelmekkel, a kiknek aranyuk van, a kik ezüsttel töltik meg házaikat. 16 Vagy mért nem lettem olyan, mint az elásott, idéltlen gyermek, mint a világosságot sem látott kisdedek? 17 Ott a gonoszok megszünnek a fenyegéstől, és ott megnyugosznak, a kiknek erejük ellankadt. 18 A foglyok ott mind megnyugosznak, nem hallják a szorongatónak szavát. 19 Kicsiny és nagy ott egyenlő, és a szolga az Ő urától szabad. 20 Mért is ad Isten a nyomorultnak világosságot, és életet a keseredett szívüknek? 21 A kik a halált várják, de nem jön az, és szorgalmassabban keresik mint az elrejtett kincset. 22 A kik nagy örömmel örvendeznek, vigadnak, mikor megtalálják a koporsót. 23 A férfiúnak, a ki útvesztőbe jutott, és a kit az Isten bekerített köröskörül. 24 Mert kenyerem gyanánt van az én fohászkodásom, és sóhajtásaim ömölnek, mint habok. 25 Mert a mitől remegve remegtem, az jöve reám, és a mitől rettegtem, az esék rajtam. 26 Nincs békességem, sem nyugtom, sem pihenésem, mert nyomorúság támadt reám.

4 És fele a téma Elifáz, és monda: 2 Ha szólni próbálunk hozzád, zokon veszed-é? De hát ki bírná tűrőztetni magát a beszéden? 3 Ímé sokakat oktattál, és a megfáradott kezeket megerősítted; 4 A tántorgót a te beszédeid fantartották, és a részkető térdeket megerősítted; 5 Most, hogy rád jött a sor, zokon veszed; hogy téged ért a baj, elrettentz! 6 Nem bizodalmad-é a te istenfelelmed, s nem reménységed-é utaidnak becsületessége? 7 Emlékezzél, kérlek, ki az, aki elveszett ártatlanul, és hol töröltettek el az igazak? 8 A mint én láttam, a kik hamisságot szántanak és gonoszságot vetnek, ugyanazt aratnak. 9 Az Istennek

lehelletétől elvesznek, az Ő haragjának szelétől elpusztulnak. 10 Az oroszlán ordítása, a sakál üvöltése, és az oroszlánkölyök fogai megsemmisülnek. 11 Az agg oroszlán elvész, ha nincs martaléka, a nőstény oroszlán kölykei elszélednek. 12 Szó lopódzék hozzám, s valami nesz üté meg abból fülemet. 13 Éjjeli látásokon való tóprengések között, mikor mély álom fogja el az embereket. 14 Félelem szálla rám, és rettegés, s megreszketteté minden csontomat. 15 Valami szellem suhant el előttem, s testemnek szőre felborzolódék. 16 Megálla, de ábrázatját föl nem ismerém, egy alak vala szemeim előtt, mély csend, és ilyen szót hallék: 17 Vajjon a halandó igaz-é Istennél: az Ő teremtője előtt tiszta-é az ember? 18 Ímé az Ő szolgáiban sem bízhatik és az Ő angyalaiban is talál hibát: 19 Mennyivel inkább a sárházak lakosaiban, a kiknek fundamentumok a porban van, és könnyebben szétnyomhatók a molnári?! 20 Reggeltől estig gyötrődnek, s a nélkül, hogy észrevennék, elvesznek örökre. 21 Ha kiszakítatik belőlük sátoruk kötele, nem halnak-é meg, és pedig bölcsesség nélkül?

5 Kiáls csak! Van-é, a ki felelne néked? A szentek közül melyikhez fordulsz? 2 Mert a bolondot boszúság öli meg, az együgyűt pedig buzgóság veszi el. 3 Láttam, hogy egy bolond gyökerezni kezdett, de nagy hamar megátkoztam szép hajlékát. 4 Fiai messze estek a szabadulástól: a kapuban megrontatnak, mert nincs, aki kimentse őket. 5 A mitlearatnak néki, az éhező eszi meg, a töviskerítésből is elviszi azt, kincseket törvetők nyelik el. 6 Mert nem porból támad a veszedelem s nem földből sarjad a nyomorúság! 7 Hanem nyomorúságra születik az ember, a mint felfelé szállnak a parázs szkrái. 8 Azért én a mindenhatóhoz folyamodnám, az Istenre bíznám ügyemet. 9 A ki nagy, végére mehetetlen dolgokat művel, és csudákat, a miknek száma nincsen. 10 A ki esőt ad a földnek színére, és a mezőkre vizet bocsát. 11 Hogy az alázatosokat felmagasztalja, és a gyászsolókat szabadulással vidámita. 12 A ki semmivé teszi a csalárdok gondolatait, hogy szándékukat kezeik véghez ne vihessék. 13 A ki megfogja a bölcséket az ő csalárdsgárukban, és a hamisak tanácsát hiábavalóvá teszi. 14 Nappal sötétségre bukkannak, és délben is tapogatva járnak, mint éjszaka. 15 A ki megszabadítja a fegyvertől, az Ő szájuktól, és az erősnék kezéből a szegényt; 16 Hogy legyen reménysége a szegénynek, és a hamisság befogja az Ő száját. 17 Ímé, boldog ember az, akit Isten megdorgál; azért a mindenhatónak büntetését meg ne utálja! 18 Mert Ő megsebez, de be is kötöz, összezűz, de kezei meg is gyógyítanak. 19 Hat bajodból megszabadít, és a hetedikben

sem illet a veszedelem téged. 20 Az éhínségen megment téged a haláltól, és a háborúban a fegyveres kezektől. 21 A nyelvek ostora elől rejte veszel, és nem kell félned, hogy a pusztulás rád következik. 22 A pusztulást és drágaságot neveted, és a fenevadaktól sem félsz. 23 Mert a mezőn való kövekkel is frigyed lesz, és a mezei vad is békességen lesz veled. 24 Majd megtudod, hogy békességen lesz a te sátorod, s ha megvizsgálod a te hajlékodat, nem találsz benne hiányt. 25 Majd megtudod, hogy a te magod megszaporodik, és a te sarjadékod, mint a mezőn a fű. 26 Érett korban térsz a koporsóba, a mint a maga idején takarítatták be a learatott gabona. 27 Íme ezt kutattuk mi ki, így van ez. Hallgass erre, jegyezd meg magadnak.

6 Jób pedig felele, és monda: 2 Oh, ha az én bosszankodásomat mérlegre vennék, és az én nyomorúságomat vele együtt tennék a fontba! 3 Bizony súlyosabb ez a tenger fövenyénél; azért balgatagok az én szavaim. 4 Mert a mindenható nyilai vannak én bennem, a melyeknek mérge emészti az én lelkemet, és az Istennek rettentései ostromolnak engem. 5 Ordít-e a vadszámár a zöld füvön, avagy bőg-é az ökör az ő abrakja mellett? 6 Vajjon ízetlen, sötétan étket eszik-é az ember; avagy kellemes íze van-é a tojásfehérnek? 7 Lelkem iszonyodik érinteni is; olyanok azok nékem, mint a megromlott kenyér! 8 Oh, ha az én kérésem teljesülné, és az Isten megadná, amit reméylek; 9 És tetszenék Istenek, hogy összetörjön engem, megoldaná kezét, hogy szétvagdaljon engem! 10 Még akkor lenne valami vigasztalásom; újjonganék a fájdalomban, a mely nem kimél, mert nem tagadtam meg a Szentnek beszédét. 11 Micsoda az én erőm, hogy várakoztam; mi az én végem, hogy türtöztem magam?! 12 Kövek ereje-é az én erőm, avagy az én testem aczélból van-é? 13 Hát nincsen-é segítség számonra; avagy a szabadulás elfutott-é tőlem?! 14 A szerencsétlen barátjától részvét illeti meg, még ha elhagyja is a mindenhatónak félelmét. 15 Atyámfiai hűtlenül elhagyta mint a patak, a mint túláradnak medrükön a patakok. 16 A melyek szennyesek a jégtől, a melyekben olvadt hó hömpölyög; 17 Mikor átmelegülnek, elapadnak, a hőség miatt fenékg száradnak. 18 Letérnek újtökörül a vándorok; felmennek a sivatagba utánok és elvesznek. 19 Nézegetnek utánok Téma vándorai; Sébának utasai bennök reménykednek. 20 Megszégyenlik, hogy bíztak, közel mennek és elpirulnak. 21 Így lettetek ti most semmivé; látjátok a nyomort és féltek. 22 Hát mondtam-é: adjatok nékem valamit, és a ti jószágokból ajándékozzatok meg engem? 23 Szabadítatok ki engem az ellenség kezéből, és

a hatalmasok kezéből vegyetek ki engem? 24 Tanítatok meg és én elnémulok, s a miben tévedek, értessétek meg velem. 25 Oh, mily hathatosak az igaz beszédek! De mit ostoroz a ti ostorozásotok? 26 Szavak ostorozására készültök-é? Hiszen a szélnek valók a kétségeesettnek szavai! 27 Még az árvának is néki esnétek, és sírt ásnátok a ti barátoknak is?! 28 Most hát tessék néktek rám tekintenetek, és szemetekbe csak nem hazudom? 29 Kezdjétek újra kérlek, ne legyen hamisság. Kezdjétek újra, az én igazságom még mindig áll. 30 Van-é az én nyelvemen hamisság, avagy az én ínyem nem veheti-é észre a nyomorúságot?

7 Nem rabszolga élete van-é az embernek a földön, és az ő napjai nem olyanok-é, mint a béresnek napjai? 2 A mint a szolga kívánja az árnyékot, és a mint a béres reményi az ő bérét: 3 Úgy részesültem én keserves hónapokban, és nyomorúságnak éjszakái jutottak számonra. 4 Ha lefekszem, azt mondomb: mikor kelek föl? de hosszú az estve, és betelek a hánkyolódással reggeli szürkületig. 5 Testem férgekkel van fedve és a pornak piszkójával; bőröm összehúzódik és megengnyed. 6 Napjaim gyorsabba voltak a vetélőnél, és most reménység nélkül tünnek el. 7 Emlékezzél meg, hogy az én életem csak egy lehellét, és az én szemem nem lát többé jót. 8 Nem lát engem szem, a mely rám néz; te rám veted szemed, de már nem vagyok! 9 A felhő eltünik és elmegy, így a ki leszáll a sírba, nem jő fel többé. (Sheol h7585) 10 Nem tér vissza többé az ő hajlékába, és az ő helye nem ismeri őt többé. 11 Én sem tartóztatom hát meg az én számat; szólok az én lelkemnek fájdalmában, és panaszodom az én szívemnek keserűségében. 12 Tenger vagyok-é én, avagy czethal, hogy őt állítasz ellenem? 13 Mikor azt gondolom, megvigasztal engem az én nyoszolyám, megkönyebbítí panaszolkodásomat az én ágyasházam: 14 Akkor álmokkal rettentesz meg engem és látásokkal háborítasz meg engem; 15 Úgy, hogy inkább választja lelkem a megfogtatást, inkább a halált, mint csontjaimat. 16 Utálon! Nem akarok örökkel élni. Távozzál el tőlem, mert nyomorúság az én életem. 17 Micsoda az ember, hogy őt íly nagyra becsülök, és hogy figyelmedet fordítod reá? 18 Meglátogatod őt minden reggel, és minden szempillantásban próbáld őt. 19 Míglen nem fordítod el tőlem szemedet, nem távozol csak addig is tőlem, a míg nyálamat lenyellem? 20 Vétkeztem! Mit cselekedjém én néked, oh embereknek őrizője? Mért tettél ki céltáblául magadnak? Mért legyek magamnak is terhére. 21 És mért nem bocsátod meg vétkemet és nem törlöd el az én bűnömet? Hiszen immár a porban fekszem, és ha keresel engem, nem leszek.

8 Akkor felele a sukhi Bildád, és monda: 2 Meddig szólasz még effélket, és lesz a te szádnak beszéde sebes szél? 3 Elforgatja-é Isten az ítéletet, avagy a mindenható elforgatja-é az igazságot? 4 Ha a te fiaid vétkeztek ellene, úgy az ő gonoszságuk miatt vetette el őket. 5 De ha te az Istenet buzgón keresed, és a mindenhatóhoz bocsánatért könyörögsz; 6 Ha hiszta és becsületes vagy, akkor legott felserken érettet, és békességesse teszi a te igazságodnak hajlékát. 7 És ha előbbi állapotod szegényes volt, ez utáni állapotod boldog lesz nagyon. 8 Mert kérdezd meg csak az azelőtti nemzedéket, és készülj csak fel az ő atyáikról való tudakozódásra! 9 Mert mi csak tegnapiak vagyunk és semmit nem tudunk, mert a mi napjaink csak árnyék e földön. 10 Nem tanítanak-é meg azok téged? Nem mondják-é meg néked, és nem beszélnek-é meg szívök szerint néked?! 11 Felnövekedik-é a káka mocsár nélkül, felnyúlik-é a sás víz nélkül? 12 Még gyenge korában, ha fel nem szakasztják is, minden fúnél előbb elszárad. 13 Ilyenek az ösvényeik mindazoknak, a kik Istenről elfeledkeznek, és a képmutatónak reménysége is elvész. 14 Mivel szétfoszol bizakodása, és bizodalma olyan lesz, mint a pókháló. 15 Házára támaszkodik, és nem áll meg; kapaszkodik belé, és nem marad meg. 16 Bő nedvességű ez a napfényen is, és ágazata túlnő a kertjén. 17 Gyökerei átfonónak a kőhalmon; átfúródnak a sziklárejegen. 18 Ámha kiirtják helyéről, megtagadja ez őt: Nem láttalak! 19 Ímé ez az ó pályájának örôme! És más hajt ki a porból. 20 Ímé az Isten nem veti meg az ártatlant, de a gonoszoknak sem ád előmenetelt. 21 Még betölti szádat nevetéssel, és ajakidat vigassággal. 22 Gyűlölöd szégyenbe öltöznek, és a gonoszok sátorá megsemmisül.

9 Felele pedig Jób, és monda: 2 Igaz, jól tudom, hogy így van; hogyan is lehetne igaz a halandó ember Istennél? 3 Ha perelni akarna ő vele, ezer közül egy sem felelhetne meg néki. 4 Bölc szívű és hatalmas erejű: ki szegülhetne ellene, hogy épségben maradjon? 5 A ki hegyeket mozdít tova, hogy észre se veszik, és megfordítja őket haragiában. 6 A ki kirengi helyéből a földet, úgy hogy oszlopai megrepesznek. 7 A ki szól a napnak és az fel nem kél, és bepecsételi a csillagokat. 8 A ki egymaga feszítette ki az egeket, és a tenger hullámain tapos. 9 A ki teremtette a gönczölszekeret, a kaszás csillagot és a fiastyúkat és a délnél titkos tárait. 10 A ki nagy dolgokat cselekszik megfoghatatlanul, és csudákat megszámlálhatatlanul. 11 Ímé, elvonul mellettem, de nem látom, átmegy előttem, de nem veszem észre. 12 Ímé, ha elragad valamit, ki akadályozza meg; ki mondhatja néki: Mit cselekszel? 13 Ha

az Isten el nem fordítja az ő haragiát, alatta meghajolnak Ráháb czinkosai is. 14 Hogyan felelhetnék hát én meg ő néki, és lelhetnék vele szemben szavakat? 15 A ki, ha szinte igazam volna, sem felelhetnék néki; kegyelemért könyörögnek ítéző birámhoz. 16 Ha segítségül hívnam és felelne is nékem, még sem hinném, hogy szavamat fülébe vevé; 17 A ki forgósélnél rohan meg engem, és ok nélkül megsokasítja sebeimet. 18 Nem hagyna még lélekzetet se vennem, hanem keserűséggel lakatna jól. 19 Ha erőre kerülne a dolog? Ímé, ő igen erős; és ha ítéletré? Ki tűzne ki én nékem napot? 20 Ha igaznak mondanám magamat, a szájam kárhoztatna engem; ha ártatlannak: bűnössé tenne engemet. 21 Ártatlan vagyok, nem törődöm lelkemmel, útalam az életemet. 22 Mindegy ez! Azért azt mondomb: elveszít ő ártatlant és gonoszt! 23 Ha ostromával hirtelen megöl, neveti a bűntelenek megpróbáltatását. 24 A föld a gonosz kezébe adatik, a ki az ő biráinak arcátelfedezi. Nem így van? Kicsoda hát ő? 25 Napjaim gyorsabbak valának a kengyelfutónál: elfutának, nem láttak semmi jót. 26 Ellebbentek, mint a gyorsan járó hajók, miként zsákmányára csap a keselyű. 27 Ha azt mondomb: Nosza elfejeitem panaszomat, felhagyok haragoskodásommal és vidám leszek: 28 Megborzadok az én mindenféle fájdalmamtól; tudom, hogy nem találsz bűntelennek engem. 29 Rossz ember vagyok én! Minek fáraszszam hát magamat hiába? 30 Ha hóvízzel mosakodom is meg, ha szappannal mosom is meg kezeimet: 31 Akkor is a posványba mártanál engem és az én ruháim is útánlának engem. 32 Mert nem ember ő, mint én, hogy néki megfelelhetnék, és együtt pörbe állanánk. 33 Nincs is közöttünk igazlátó, a ki kezét közbe vethesse kettőnk között! 34 Venné csak el rólam az ő veszszzejét, és az ő rettentésével ne rettegettetne engem: 35 Akkor szólanék és nem felnék tőle: mert nem így vagyok én magammal!

10 Lelkemből útalam az életemet, megeresztem felőle panaszomat; szólok az én lelkem keserűségeiben. 2 Azt mondomb az Istennek: Ne kárhoztass engem; add tudtomra, miért perlesz velem?! 3 Jó-é az néked, hogy nyomorgatsz, hogy megútálod kezednek munkáját, és a gonoszok tanácsát támogatod? 4 Testi szemeid vannak-é néked, és úgy látsz-e te, a mint halandó lát? 5 Mint a halandónak napjai, olyanok-é a te napjaid, avagy a te éveid, mint az embernek napjai? 6 Hogy az én álnokságomról tudakozol, és az én vétkem után kutatsz. 7 Jól tudod te azt, hogy én nem vagyok gonosz, még sincs, a ki kezedből kiszabadítson! 8 Kezeid formáltak engem és készítének engem egészen köröskörül, és mégis megrontasz engem?! 9 Emlékezzél, kérlek, hogy

mint valami agyagedényt, úgy készítettél engem, és ismét porrá tennél engem? 10 Nem úgy öntél-é engem, mint a tejet és mint a sajtot, megoltottál engem? 11 Bőrrel és hússal ruháztál fel engem, csontokkal és inakkal befedeztél engem. 12 Életet és kegyelmet szerzettél számomra, és a te gondviselésed őrizte az én lelkemet. 13 De ezeket elrejtettek a te szívedben, és tudom, hogy ezt tökélted el magadban: 14 Ha vétkezem, minden áeszreveszed rajtam, és bűnöm alól nem mentesz fől engem. 15 Ha istentelen vagyok, jaj nékem; ha igaz vagyok, sem emelem föl fejemet, eltelve gyalázattal, de tekints nyomorúságomra! 16 Ha pedig felemelkednék az, mint oroszlán kergetnél engem, és ismét csudafájdalmakat bocsátanál reám. 17 Megújítanád a te bizonyáságidat ellenem, megöregbítenéd a te boszúállásodat rajtam; váltakozó és állandó sereg volna ellenem. 18 Miért is hoztál ki engem anyámnak méhából? Vajha meghaltam volna, és szem nem látott volna engem! 19 Lettem volna, mintha nem is voltam volna; anyámnak méhából sírba vittek volna! 20 Hiszen kevés napom van még; szünjék meg! Forduljon el tőlem, hadd viduljak fel egy kevéssé, 21 Mielőtt oda megyek, honnét nem téphetek vissza: a sötétségnek és a halál árnyékának földébe; 22 Az éjfeli homálynak földébe, a mely olyan, mint a halál árnyékának sürű setétsége; hol nincs rend, és a világosság olyan, mint a sürű setétség.

11 Felele erre Jób, és monda: 2 A sok beszédre ne legyen-é felelet? Avagy a csácsogó embernek legyen-é igaza? 3 Fecsegéseid elnémítják az embereket, és csúfolódol is és ne legyen, a ki megszégyenítsen?! 4 Azt mondod: Értelmes az én beszédem, tiszta vagyok a te szemeid előtt. 5 De vajha szólalna meg maga az Isten, és nyitná meg ajkait te ellened! 6 És jelentené meg néked a bölcsességnak titkait, hogy kétszerre többet ér az az okoskodásnál, és tudnád meg, hogy az Isten még el is engedett néked a te bűneidből. 7 Az Isten mélységét elérheted-é, avagy a mindenhatónak tökéletességeire eljuthatsz-é? 8 Magasabb az égnél: mit teszel tehát? Mélyebb az alvilágánál; hogy ismerheted meg? (Sheol h7585) 9 Hosszabb annak mértéke a földnél, és szélesebb a tengernél. 10 Ha megtapos, elzár és ítéletet tart: ki akadályozhatja meg? 11 Mert ő jól ismeri a csalárd embereket, látja az álnokságot, még ha nem figyelmez is arra! 12 És értelmessé teheti a bolond embert is, és emberré szülheti a vadszámár csikóját is. 13 Ha te a te szívedet felkészíténéd, és kezedet felé terjesztenéd; 14 Ha a hamisságot, a mely a te kezeden van, távol tartanád magadtól, és nem lakoznák a te hajlékodban

gonoszság; 15 Akkor a te arczodat fölemelhetnéd szégyen nélkül, erős lennél és nem félnel; 16 Sőt a nyomorúságról is elfejezteknél, és mint lefutott vizekről, úgy emlékeznél arról. 17 Ragyogóbban kelne időd a déli fénynél, és az éjfeli sötétség is olyan lenne, mint a kora reggel. 18 Akkor bíznál, mert volna reménységed; és ha szétekintenél, biztonságban aludnál. 19 Ha lefeküdnél, senki föl nem rettentene, sőt sokan hizelegnénék néked. 20 De a gonoszok szemei elepednek, menedékok eltünik előlök, és reménységük: a lélek kilehellése!

12 Felele erre Jób, és monda: 2 Bizonyára ti magatok vagytok a nép, és veletek kihal a bölcseség! 3 Nékem is van annyi eszem, mint néktek, és nem vagyok alábbvaló nálatok, és ki ne tudna ilyenféléket? 4 Kikaczagják a saját barátai azt, mint engem, a ki Istenhez kiált és meghallgatja őt. Kikaczagják az igazat, az ártatlant! 5 A szerencsétlen megvetni való, gondolja, a ki boldog; ez vár azokra, a kiknek lábok roskodoz. 6 A kóborlók sátrai csendesek és bátorságban vannak, a kik ingerlik az Istant, és a ki kezében hordja Istenét. 7 Egyébiránt kérdezz meg csak a barmokat, majd megtanítanak, és az égnek madarait, azok megmondják néked. 8 Avagy beszélj a földdel és az megtanít téged, a tengernek halai is elbeszéllik néked. 9 Mindezek közül melyik nem tudja, hogy az Úrnak keze cselekszi ezt? 10 A kinek kezében van minden élő állatnak élete, és minden egyes embernek a lelke. 11 Nemde nem a fül próbálja-é meg a szót, és az íny kóstolja meg az ételt? 12 A vén emberekben van-é a bölcseség, és az érteleм a hosszú életben-é? 13 Ő nála van a bölcseség és hatalom, övé a tanács és az érteleм. 14 Ímé, a mit leront, nem épül föl az; ha valakire rázárja az ajtót, nem nyílik föl az. 15 Ímé, ha a vizeket elfogja, kiszáradnak; ha kibocsátja őket, felforgatják a földet. 16 Ő nála van az erő és okosság; övé az eltévelyedett és a ki tévelygésre visz. 17 A tanácsadókat fogásra viszi, és a birákat megbolondítja. 18 A királyok bilincseit feloldja, és övet köt derekukra. 19 A papokat fogásra viszi, és a hatalmasokat megbuktatja. 20 Az ékesen szólótól eltávolítja a beszédet és a vénektől elveszi a tanácsot. 21 Szégyent zúdít az előkelőkre, és a hatalmasok övét megtágítja. 22 Feltárja a sötétségből a mélységes titkokat, és a halálnak árnyékát is világosságra hozza. 23 Nemzeteket növel fel, azután elveszíti őket; nemzeteket terjeszt ki messzire, azután elűzi őket. 24 Elveszi eszöket a föld népe vezetőinek, és útlanan pusztában bujdostatja őket. 25 És világítalan setében tapogatóznak, és tántorognak, mint a részeg.

13 Ímé, mindezeket láta az én szemem, hallotta az én fülem és megértette. 2 A mint ti tudjátok, úgy tudom én is, és nem vagyok alábbvaló nálatok. 3 Azonban én a mindenhatóval akarok szólani; Isten előtt kívánom védeni ügyemet. 4 Mert ti hazugságnak mesterei vagytok, és mindenáján haszontalan orvosok. 5 Vajha legalább mélyen hallgatnátok, az még bölcseségekre lenne. 6 Halljátok meg, kérlek, az én feddőzésem, és figyeljetek az én számnak pörlekedéseire. 7 Az Isten kedvéért szóltok-é hamisságot, és ő érette szóltok-é csalárdsgát? 8 Az ő személyére néztek-é, ha Isten mellett tusakodtok? 9 Jó lesz-é az, ha egészen kiismer benneteket, avagy megcsalhatjátok-é őt, a mint megcsalható az ember? 10 Keményen megbüntet, ha titkon vagytok is személyválogatók. 11 Az ő fensége nem rettent-é meg titeket, a tőle való félelem nem száll-é rátok? 12 A ti emlékezéseit hamuba írott példabeszédek, a ti menedékváraitok sárvárak. 13 Hallgassatok, ne bántsatok: hadd szóljak én, akárm is essék is rajtam. 14 Miért szaggatnám fogaimmal testemet, és miért szorítanám markomba lelkemet? 15 Ímé, megöl engem! Nem reménylem; hiszen csak utaimat akarom védeni előtte! 16 Sőt az lesz nékem segítségül, hogy képmutató nem juthat elébe. 17 Hallgassátok meg figyelmetesen az én beszédemet, vegyétek füleitekbe az én mondásomat. 18 Ímé, előterjesztem ügyemet, tudom, hogy nékem lesz igazam. 19 Ki az, aki perelhetne velem? Ha most hallgatnom kellene, úgy kimulnák. 20 Csak kettőt ne cselekedj velem, színed elői akkor nem rejzőzöm el. 21 Vedd le rólam kezedet, és a te rettentésed ne rettentesen engem. 22 Azután szólíts és én felelek, avagy én szólok hozzád és te válaszolj. 23 Mennyi bűnöm és vétkem van nékem? Gonoszságomat és vétkemet add tudtom! 24 Mért rejted el arcodat, és tartasz engemet ellenségedűl? 25 A letépett falevelet rettegetteted-é, és a száraz pozdorját üldözöd-é? 26 Hogy ily sok keserűséget szabtál reám, és az én ifjúságomnak vétkét örökölteted velem?! 27 Hogy békóba teszed lábaimat, vigyázol minden én utamra, és vizsgálod lábomnak nyomait? 28 Az pedig ellenyed, mint a redves fa, mint ruha, a melyet moly emészti.

14 Az asszonytól született ember rövid életű és háborúságokkal bővelkedő. 2 Mint a virág, kinyílik és elhervad, és eltűnik, mint az árnyék és nem állandó. 3 Még az ilyen ellen is felnyitod-é szemeidet, tennen magaddal törvénybe állítasz-é engem? 4 Ki adhat tiszttát a tisztálatanból? Senki. 5 Nincsenek-é meghatározva napjai? Az ő hónapjainak számát te tudod; határt vetettél néki,

a melyet nem hághat át. 6 Fordulj el azért tőle, hogy nyugodalma legyen, hogy legyen napjában annyi öröme, mint egy béresnek. 7 Mert a fának van reménysége; ha levágják, ismét kihajt, és az ő hajtásai el nem fogynak. 8 Még ha megaggodik is a földben a gyökere, és ha elhal is a porban törzsöke: 9 A víznek illatától kifakad, ágakat hajt, mint a csemete. 10 De ha a férfi meghal és elterül; ha az ember kimúlik, hol van ő? 11 Mint a víz kiapad a tóból, a patak elapad, kiszárad: 12 Úgy fekszik le az ember és nem kél fel; az egek elmúlásáig sem ébrednek, nem költetnek föl az ő álmukból. 13 Vajha engem a holtak országában tartanál; rejtegetnél engemet addig, a míg elmúlik a te haragod; határt vetnél nékem, azután megemlékeznél rólam! (Sheol h7585) 14 Ha meghal az ember, vajjon feltámad-é? Akkor az én hadakozásom minden idejében reménylenék, míglérek elkövetkeznék az én elváltozásom. 15 Szólítanál és én felelnék néked, kivánkoznál a te kezednek alkotása után. 16 De most számlálgatod az én lépéseimet, és nem nézed el az én vétkeimet! 17 Gonoszságom egy csomóba van lepecsételve, és hozzáadod bűneimhez. 18 Még a hegység is szétemlik, ha eldől; a szikla is elmozdul helyéről; 19 A köveket lekoptatja a víz, a földet elsodorja annak árja: az ember reménységét is úgy teszed semmivé. 20 Hatalmaskodol rajta szüntelen és ő elmegy; megváltoztatván az arczát, úgy bocsátod el őt. 21 Ha tiszesség éri is fiait, nem tudja; ha megszégyenülnek, nem törődik velük. 22 Csak őmagáért fáj még a teste, és a lelke is őmagáért kesereg.

15 Majd felele a Témánból való Elifáz és monda: 2 Vajjon a bölcs felelhet-é ilyen szeles tudománynal, és megtöltheti-é a hasát keleti széllel? 3 Vetekedvén oly beszéddel, a mely nem használ, és oly szavakkal, a melyekkel semmit sem segít. 4 Te már semmivé akarod tenni az Isten félelmét is; és megkevesíted az Isten előtt való buzgólkodást is! 5 Mert gonoszságod oktatja a te szádat, és a családok nyelvét választottad. 6 A te szád károztat téged, nem én, és a te ajakaid bizonyítanak ellened. 7 Te születtél-é az első embernek; előbb formáltattál-é, mint a halmok? 8 Az Isten tanácsában hallgatóztál-é, és a bölcseséget magadhoz ragadtad-é? 9 Mit tudsz te, a mit mi nem tudunk, és mit értesz olyat, a mi nálunk nem volna meg? 10 Ősz is, agg is van közöttünk, jóval idősebb a te atyádnál. 11 Csekélységek-é előtted Istennek vigasztalásai, és a beszéd, a mely szeliden bánt veled? 12 Merre ragadt téged a szíved, és merre pillantottak a te szemeid? 13 Hogy Isten ellen fordítod a te haragodat, és ilyen szavakat eresztesz ki a szádon? 14 Micsoda a halandó, hogy tiszta

lehetne, és hogy igaz volna, a ki asszonytól születik? 15 Ímé, még az Ő szemében sem bízok, az egek sem tiszták az Ő szemében: 16 Mennyivel kevésbbé az útálatos és a megromlott ember, aki úgy nyeli a hamisságot, mint a vizet?! 17 Elmondom néked, hallgass rám, és a mint láttam, úgy beszélem el; 18 A mit a bőlcsek is hirdettek, és nem titkoltak el, mint atyáiktól valót; 19 A kiknek egyedül adatott vala a föld, és közöttük idegen nem megy vala. 20 Az istentelen kínozza önmagát egész életében, és az erőszakoskodó előtt is rejtve van az Ő esztendeinek száma. 21 A félelem hangja cseng az Ő füleiben; a békesség idején tör rá a pusztító! 22 Nem hiszi, hogy kijut a sötétségből, mert kard hegycére van Ő kiszemelve. 23 Kenyér után futkos, hogy hol volna? Tudja, hogy közel van hozzá a sötétség napja. 24 Háborgatják Őt a nyomorúság és rettegés; leverik Őt, mint valami háborúra felkészült király. 25 Mert az Isten ellen nyújtotta ki kezét, és erősködött a mindenható ellen; 26 Kinyújtott nyakkal rohant ellene, domború pajzsainak fellege alatt. 27 Mivel befedezte az arczát kövérseggyel, és háját borított temporára; 28 És lakozott elrombolt városokban; lakatlan házakban, a melyek dűlőfélben vannak: 29 Meg nem gázdagodik, vagyona meg nem marad, jóságára nem lepi el a földet. 30 Nem menekül meg a setétségtől, sarjadékát láng perzseli el, és szájának lehelletől pusztul el. 31 Ne higyen a hívásnak, aki megcsalatott, mert hívság lészen annak jutalma. 32 Nem idejében telik el élete, és az ága ki nem virágzik. 33 Lehullatja, mint a szőlővessző az Ő egressét, elhányja, mint az olajfa az Ő virágát. 34 Mert a képmutató házanépe meddő, és tűz emészti meg az ajándékból való sátrakat. 35 Nyomorúságot fogan, álnokságot szül, és az Ő méhök csalárdásgot érlel.

16 Felele pedig Jób, és monda: 2 Efféle dolgokat sokat hallottam. Nyomorult vigasztalók vagytok ti mindnyájan! 3 Vége lesz-é már a szeles beszédeknek, avagy mi ingerel téged, hogy így felelsz? 4 Én is szólhatnék úgy mint ti, csak volna a ti lelketed az én lelkem helyén! Szavakat fonhatnék össze ellenetek; csóválatnám miattatok a fejemet; 5 Erősíthetnélek titeket csak a szájammal és ajakim mozgása kevesbítené fájdalmatokat. 6 Ha szólnek is, nem kevesbbednék a keserűségem; ha veszeglek is: micsoda távozik el tőlem? 7 Most pedig már fáraszt engemet. Elpusztítad egész házam népét. 8 Hogy összenyomtál engem, ez bizonyás lett; felkelt ellenem az én ösztövérségem is, szemtől-szembe bizonyít ellenem. 9 Haragja széttépett és üldöz engem. Fogait csikorgatta rám, ellensegemként villogtatja felém tekintetét. 10

Feltártották ellenem szájokat, gyalázatosan arczul csapdostak engem, összecsődültek ellenem. 11 Adott engem az Isten az álnoknak, és a gonoszok kezébe ejte engemet. 12 Csendességen valék, de szétszaghatta engem; nyakszirten ragadt és szétzúzott engem, czéltáblává tűzött ki magának. 13 Körülvettek az Ő ijászai; veséimet meghasítja és nem kimél; epémet a földre kionta. 14 Rést rés után tör rajtam, és rám rohan, mint valami hős. 15 Zsák-ruhát varrék az én fekélyes bőrömre, és a porba fúrtam be az én szarvamat. 16 Orczám a sírástól kivörösödött, szempilláimra a halál árnyéka szállt; 17 Noha erőszakosság nem tapad kezemhez, és az én imádságom tiszta. 18 Oh föld, az én véremet el ne takard, és ne legyen hely az én kiáltásom számára! 19 Még most is ímé az égben van az én bizonyságom, és az én tanuim a magasságban! 20 Csúfolójám a saját barátaim, azért az Istenhez sír fel az én szemem, 21 Hogy ítélez meg az embernek Istennel, és az ember fiának az Ő felebarátjával való dolgát. 22 Mert a kiszabott esztendők letelnek, és én útra kelek és nem térek vissza.

17 Lelkem meghanyatlott, napjaim elfogynak, vár rám a sír. 2 Még mindig csúfot úznek belőlem! Szemem az Ő patvarkodásuk között virraszt. 3 Kezest magadrál rendelj, kérlek, nékem; különben ki csap velem kezet? 4 Minthogy az Ő szívöket elzártad az értelem elől, azért nem is magasztalhatod fel Őket. 5 Aki prédává juttatja barátait, annak fiainak szemei elfogyatkoznak. 6 Példabeszéddé tőn engem a népek előtt, és ijesztővé lettem előttök. 7 A bosszúság miatt szemem elhomályosodik, és minden tagom olyan, mint az árnyék. 8 Elálmékodnak ezen a becsületesek, és az ártatlan a képmutató ellen támad. 9 Ám az igaz kitart az Ő útján, és a tiszta kezű ember még erősebbé lesz. 10 Nosza hát, térijtek ide mindenjában; jőjjetek, kérlek, úgy sem találok bőlcset köztetek. 11 Napjaim elmulának, szívemnek kincsei: terveim meghiusulának. 12 Az éjszakát nappallá változtatják, és a világosság csakhamar sötétséggé lesz. 13 Ha reménykedem is, a sír már az én házam, a sötétségen vettem az én ágyamat. (*Sheol h7585*) 14 A sírnak mondom: Te vagy az én atyám; a férgeknek pedig: Ti vagyok az én anyám és néném. 15 Hol tehát az én reménységem, ki törödik az én reménységemmel? 16 Leszáll az majd a sír üregébe, velem együtt nyugoszik a porban. (*Sheol h7585*)

18 Felele pedig a sukhi Bildád, és monda: 2 Mikor akartok a beszédnek véget vetni? Értsétek meg a dolgot, azután szólunk. 3 Miért állíttatunk barmoknak, és miért vagyunk tisztátlanok a ti szemeitekben? 4 Te érettet, a ki szaggatja lelkét haragjában, vajjon elhagyattatik-é

a föld, és felszakasztatik-é a kőszikla helyéről? 5 Sőt inkább a goroszok világa kialuszik, és nem fénylik az ő tüözöknek szíkrája. 6 A világosság elsötétedik az ő sátorában, szövétneke kialszik felette. 7 Erős léptei aprókká lesznek, saját tanácsa rontja meg őt. 8 Mert lábaival hálóból bonyolódik, és ó-verem felett jár. 9 A sarka tőrbe akad, és kelepcze fogja meg őt. 10 Hurok rejtegett el a földbe ellene, és zsineg az ő szokott ösvényén. 11 Mindenfelől félelmek rettentik őt, és üldözik őt léptennymon. 12 Éhség emészti fel az ő erejét, és nyomorúság leselkedik oldala mellett. 13 Megemészti testének izmait, megemészti izmait a halál zsengéje. 14 Eltűnik sátorából az ő bátorága, és a félelmek királyához folyamodik ő. 15 Az lakik sátorában, aki nem az övé, és hajlékára kénkötve szórnak. 16 Alant elszáradnak gyökerei, és felülről levágatik az ága. 17 Emlékezete elvész a földről, még az utcázon sem marad fel a neve. 18 A világosságról a sötétségre tasztják, a föld kerekségéről elüldözik őt. 19 Sem fia, sem unokája nem lesz az ő népében, és semmi maradéka az ő tanyáján. 20 Az ő pusztulásától megborzadnak, a kik következnek és rettegés fogja el a most élő embereket. 21 Ilyenek az álnok embernek hajlékai, és ilyen annak lakóhelye, aki nem tisztei Istenet.

19 Felele pedig Jób, és monda: 2 Meddig bústíjtatók még a lelkemet, és kínoztok engem beszéddel? 3 Tízszer is meggyaláztatok már engem; nem pirultok, hogy így erősködtek ellenem? 4 Még ha csakugyan tévedtem is, tévedésem énmagamra hárul. 5 Avagy csakugyan pöffeszknedi akartok ellenem, és feddőni az én gyalázatom felett? 6 Tudjátok meg hát, hogy Isten alázott meg engem, és az ő hálójával ő vett engem körül. 7 Ímé, kiáltozom az erőszak miatt, de meg nem hallgattatom, segélyért kiáltok, de nincsen igazság. 8 Utamat úgy elgátolta, hogy nem lehetek át rajta, és az én ösvényemre sötétséget vetett. 9 Tisztességemből kivetkőztetett, és fejemnek koronáját elvezé. 10 Megronta köröskörül, hogy elveszszék, és reménységemet, mint a fát, letördelé. 11 Felgerjesztette haragiát ellenem, és úgy bánt velem, mint ellenségeivel. 12 Seregei együtt jövénék be és utat csinálnak ellenem, és az én sátorom mellett táboroznak. 13 Atyámfiait távol űzé mellőlem, barátaim egészen elidegededtek tőlem. 14 Rokonaim visszahúzódtak, ismerőseim pedig elfelejtkeznek rólam. 15 Házam zsellérei és szolgálóm idegennek tartanak engem, jövevény lettem előttök. 16 Ha a szolgámat kiáltom, nem felel, még ha könyörgök is néki. 17 Lehelletem idegenné lett házastársam előtt, s könyörgésem az én ágyékom magzatai előtt. 18 Még a kisdedek is megvetnek engem, ha fölkelek, ellenem

szólnak nékem. 19 Megúltált minden meghitt emberem; a kiket szerettem, azok is ellenem fordultak. 20 Bőrömöhöz és húsomhoz ragadt az én csontom, csak fogam húsával menekültem meg. 21 Könöörüljetek rajtam, könöörüljetek rajtam, oh ti barátaim, mert az Isten keze érintett engem! 22 Miért üldözött engem úgy, mint az Isten, és mért nem elégesztek meg a testemmel? 23 Oh, vajha az én beszédeim leirattatnának, oh, vajha könyvbe feljegyeztetnének! 24 Vasvesszővel és ónnal örökre kősziklába metsztenének! 25 Mert én tudom, hogy az én megváltóm él, és utoljára az én porom felett megáll. 26 És miután ezt a bőrömet megrágják, testem nélkül látom meg az Istenet. 27 A kit magam látok meg magamnak; az én szemeim látják meg, nem más. Az én veséim megemészettek én benнем; 28 Mert ezt mondjátok: Hogyan fogjuk őt üldözni! látva, hogy a dolog gyökere én benuem rejlik. 29 Féljetek a fegyvertől, mert a fegyver a bűnök miatt való büntetés, hogy megtudjátok, hogy van ítélet!

20 Felele pedig a Naamából való Czófár, és monda: 2 Mindamellett az én gondolataim feleletré kényszerítének engem, és e miatt nagy az izgatottság benuem. 3 Hallom gyalázatos dorgáltatásomat, de az én értelmes lelkem megfelel majd értem. 4 Tudod-é azt, hogy eleitől fogva, mióta az embert e földre helyeztette, 5 Az istentelenek vígassága rövid ideig tartó, és a képmutató öröme egy szempillantásig való? 6 Ha szinte az égig érne is az ő magassága, és a felgelet érné is a fejével: 7 Mint az emésztele, úgy vész el örökre, és a kik látták, azt mondják: Hol van ő? 8 Mint az álom, úgy elrepül és nem találják őt; eltűnik, mint az éjjeli látomás. 9 A szem, a mely rá ragyogott, nem látja többé, és az ő helye sem törödik már vele. 10 Fiai a szegények kedvében járnak, és kezei visszaadják az ő rablott vagyonát. 11 Csontrai, ha megtelnek is ifjú erővel, de vele együtt roskad az a porba. 12 Ha édes az ő szájában a goroszság, és elrejti azt az ő nyelve alá; 13 És kedvez annak és ki nem veti azt, hanem ott tartogtatja ínyei között: 14 Az ő étke elváltozik az ő gyomrában, viperák mérgévé lesz a belében. 15 Gazdagságot nyelt el, de kihányja azt, az ő hasából kiúzi azt az Isten. 16 A viperának mérgét szopta és a siklónak fulánka öli meg őt, 17 Hogy ne lássa a folyóvízeket, a tejjel és mézzel folyó patakot. 18 A mit másoktól szerzett, vissza kell adnia, nem nyelheti el, ép így az ő cserébe kapott vagyonát is, hogy ne örvendezhessen annak. 19 Mert megrontotta és ott hagyta a szegényeket, házat rabolt, de nem építi meg azt. 20 Mivel gyomra nem tudott betelni, nem is mentheti meg semmi drágaságát. 21

Az Ő falánksága elől semmi sem maradt meg, azért nem lesz tartós az Ő jóléte. 22 Mikor teljes az Ő bősége, akkor is szükséget lát, és mindenféle nyomorúság támad reá. 23 Mikor meg akarja tölteni a hasát, reá bocsátja haragjának tüzet, és azt önti rá étele gyanánt. 24 Mikor vasból csinált fegyver elől fut, aczélból csinált íj veri át. 25 Kihúzza és az kijön a testéből és kivillan az epéjéből; rettegés támad felette. 26 mindenféle titkos sötétség van az Ő vagyonán; fűvás nélkül való tűz emészti meg őt; elpusztítatik az is, a mi sátrában megmaradt. 27 Megjelentik álnokságát az egek, és a föld ellene támad. 28 Házának jövedelme eltűnik, szétfoly az az Ő haragjának napján. 29 Ez a gonosz ember fizetése Istenről, és az Ő beszédének jutalma a Mindenhatótól.

21 Felele pedig Jób, és mondta: 2 Jól hallgassátok meg az én beszédemet, és legyen ez a ti vigasztalástok helyett.

3 Szenvedjetek el engem, a míg szólok, azután gúnyoljátok ki beszédemet. 4 Avagy én embernek panaszolkodom-é? Miért ne volna hát keserű a lelkem? 5 Tekintsetek reárm és álmélkodjatok el, és tegyétek kezemetet szátokra. 6 Ha visszaemlékezem, minden járt felháborodom, és reszkét fogja el testemet. 7 Mi az oka, hogy a gonoszok élnek, vénséget érnek, sőt még meg is gyarapodnak? 8 Az Ő magvak előttők nő fel Ő velük, és az Ő sarjadékuk szemeik előtt. 9 Házok békességes a félelemről, és az Isten vesszeje nincsen Ő rajtuk. 10 Bikája folyat és nem terméketlen, tehene megellik és el nem vetél. 11 Kieresztik, mint nyájat, kisdedeiket, és ugrándoznak az Ő magzataik. 12 Dobot és hárfrát ragadnak, és örvendeznek a síp zengésének. 13 Jóllében töltik el napjaikat, és egy pillanat alatt szállnak alá a sírba; (*sheol h7585*) 14 Noha azt mondják Istennek: Távozzál el tőlünk, mert a te utaidnak tudásában nem gyönyörködünk! 15 Micsoda a Mindenható, hogy tiszteljük őt, és mit nyerünk vele, ha esedezünk előtte? 16 Mindazáltal az Ő javok nincsen hatalmukban, azért a gonoszok tanácsa távol legyen tőlem! 17 Hányszor aluszik el a gonoszok szövétnéke, és jó rájok az Ő veszedelmök! Hányszor osztogatja részöket haragjában. 18 Olyanok lesznek, mint a pozdorja a szél előtt, és mint a polyva, a melyet forgószél ragad el. 19 Isten az Ő fiai számára tartja fenn annak büntetését. Megfizet néki, hogy megérzi majd. 20 Maga látja meg a maga veszedelmét, és a Mindenható haragjából iszik. 21 Mert mi gondja van néki házanépére halála után, ha az Ő hónapjainak száma letelt?! 22 Ki taníthatja Isten bölcsesgére, hisz Ő ítéli meg a magasságban levőket is! 23 Ez meghal az Ő teljes boldogságában, egészen megelégedetten és nyugodtan; 24 Fejődényei tejjal vannak tele, csontjainak

velője nedvességtől árad. 25 Amaz elkeseredett lélekkel hal meg, mert nem élhetett a jóval. 26 Együtt feküsznek a porban, és féreg lepi őket. 27 Ímé, jól tudom a ti gondolatitokat és a hamisságokat, a melyekkel méltatlankodtok ellenem; 28 Mert ezt mondjátok: Hol van ama főembernek háza, hol van a gonoszok lakozásának sátra? 29 Avagy nem kérdeztek-e meg azokat, a kik sokat utaznak és jeleiket nem ismeritek? 30 Bizony a veszedelemnek napján elrejtetik a gonosz, a haragnak napján kiszabadul. 31 Kicsoda veti szemére az Ő útját, és a mit cselekedett, kicsoda fizet meg néki azért? 32 Még ha a sírba vitetik is ki, a sírdomb felett is él. 33 Édesek lesznek néki a sírnak hantjai, és maga után vonsz minden embert, a mint számtalanok mentek el előtte. 34 Hogyan vigasztalnákat hát engem hiáavalósággal? Feleselésetek igazságtalanság marad.

22 Felele pedig a Témánból való Elifáz, és mondta: 2 Az

Istennek használ-é az ember? Sőt önmagának használ az okos! 3 Gyönyörűségére van-é az a Mindenhatónak, ha te igaz vagy; avagy nyereség-é, hogy feddhetetlenül jársz? 4 A te isteni felelmedért fedd-é téged, és azért perel-é veled? 5 Avagy nem sok-é a te gonoszságod, és nem véghetetlen-é a te hamisságod? 6 Hiszen zálogot vettél a te atyádfiától méltatlansul, és a szegényeket mezítelenekké tettek. 7 Az eltilkadtak vizet sem adtál inni, és az éhezőtől megtagadta a kenyeret. 8 A ki hatalmas volt, azé vala az ország, és a ki nagytekintélyű volt, az lakik vala rajta. 9 Az özvegyeket üres kézzel bocsátottad el, és az árváknak karjai eltörették. 10 Azért vett körül téged a veszedelem, és rettegett téged hirtelen való rettegés; 11 Avagy a setétség, hogy ne láthass, és a vizek árja, a mely elborít! 12 Hát nem olyan magas-é Isten, mint az egek? És lásd, a csillagok is ott fent mily igen magasak! 13 És mégis azt mondod: Mit tud az Isten; megítélheti-é, a mi a homály mögött van? 14 Sűrű felhők leplezik el őt és nem lát, és az ég körülétén jár. 15 Az ősvilág ösvényét követed-é, a melyen az álnok emberek jártak; 16 A kik időnap előtt ragadtattak el, és alapjokat elmosta a víz?! 17 A kik azt mondják vala Istennek: Távozzál el tőlünk! És mit cselekedék velök a Mindenható? 18 Ő pedig megtöltötte házaikat jóval. De az istentelenek tanácsa távol legyen tőlem. 19 Látják ezt az igazak és örülnek rajta, az ártatlan pedig csúfolja őket: 20 Valósággal kigyomláltatott a mi ellensegünk, és az Ő maradékjokat tűz emészti meg! 21 Bízd csak azért magadat Ő reá és légy békességen: ezekből jó származik reád. 22 Végy csak oktatást az Ő szájából, és vésd szívedbe az Ő beszédeit! 23 Ha megtérsz a Mindenhatóhoz, megépítettel, és az álnokságot távol úzod a

te sátorodtól. 24 Vesd a porba a nemes érczet, és a patakok kavicsába az ofiri aranyat: 25 És akkor a mindenható lesz a te nemes érczed és a te ragyogó ezüstöd. 26 Bizony akkor a mindenhatóban gyönyörködöl, és a te arcodat Istenhez emeled. 27 Hozzá könyörögsz és meghallgat téged, és lefizeted fogadásaidat. 28 Mihelyt valamit elgondolsz, sikerül az néked, és a te utaidon világosság fénylik. 29 Hogyha megaláznak, felmagasztalásnak mondod azt, és ő az alázatost megtartja. 30 Megszabadítja a nem ártatlant is, és pedig a te kezeidnek tisztaságáért szabadul meg az.

23 Felele pedig Jób, és monda: 2 Még most is keserű az én beszédem; súlyosabb rajtam a csapás, ha panaszodom. 3 Oh ha tudnám, hogy megtalálom őt, elmennek szinte az ő székéig. 4 Elébe terjeszteném ügyemet, számat megtölteném mentő erősségekkel. 5 Hadd tudnám meg, mely szavakkal felelne nékem; hadd érteném meg, mit szólana hozzám. 6 Vajjon erejének nagy volta szerint perelne-é velem? Nem; csak figyelmezne reám! 7 Ott egy igaz perelne ő vele; azért megszabadulhatnék bírámtól örökre! 8 Ámde kelet felé megyek és nincsen ő, nyugot felé és nem veszem őt észre. 9 Bal kéz felől cselekszik, de meg nem foghatom; jobb kéz felől rejőzködik és nem láthatom. 10 De ő jól tudja az én utamat. Ha megvizsgálna engem, úgy kerülnék ki, mint az arany. 11 Lábam az ő nyomdokát követte; utát megőriztem és nem hajoltam el. 12 Az ő ajakinak parancsolatától sem tértem el; szájának beszédeit többre becsültem, mint életem táplálékát. 13 Ő azonban megmarad egy mellett. Kicsoda térithetné el őt? És a mit megkíván lelke, azt meg is teszi. 14 Bizony végbe viszi, a mi felőlem elrendeltetett, és ilyen még sok van ő nála. 15 Azért rettegek az ő színe előtt, és ha csak rá gondolok is, félek tőle. 16 Mert Isten félemlítette meg az én szívet, a mindenható rettentett meg engem. 17 Miért is nem pusztultam el e sötétség előtt, vagy miért nem takarta el előlem e homályt?!

24 Miért is nem titkolja el a mindenható az ő büntetésének idejét, és miért is nem látják meg az ő ismerők az ő ítéletének napjait?! 2 A határokat odább tollák, a nyájat elrabolják és legeletetik. 3 Az árvák szamarát elhajtják, és az özvegyek ökrét zálogba viszik. 4 Lelőkik az útról a szegényeket, és a föld nyomorultjai együtt lappanganak. 5 Ímé, mint a vad szamarak a sivatagban, úgy mennek ki munkájukra élelmet keresni; a pusztá ad nékik kenyерet fiaik számára. 6 A mezőn a más vetését aratják, és a gonosznak szőlőjét szedik. 7 Mezítelenül hálnak, testi ruha nélkül, még a hidegben sincs takarójuk. 8 A hegyi

zápor csurog le rólok, s hajlékuk nem lévén, a sziklátölöllik. 9 Elszakítják az emlőtől az árvát, és a szegényen levő zálogba viszik. 10 Mezítelenül járnak, ruha nélkül, és éhesen vonszolják a kékét. 11 Az ő kerítéseik között ütik az olajat, és tapossák a kádakat, de szomjuhoznak. 12 A városból haloklók rimánkodnak, a megsebzettek lelke kiált, de Isten nem törődik e méltatlansággal. 13 Ezek pártot ütöttek a világosság ellen, utait nem is ismerik, nem ülnek annak ösvényein. 14 Napkeltekor fölkel a gyilkos, megöli a szegényt és szűkölököt, éjjel pedig olyan, mint a tolvaj. 15 A paráznának szeme pedig az alkonyatot lesi, mondván: Ne nézzen szem reám, és arczára álarcot teszen. 16 Setében tör be a házakba; nappal elzárkoznak, nem szeretik a világosságot. 17 Sőt inkább a reggel nézik ilyen, mint a halálnak árnyéka, mert megbarátkoztak a halál árnyékának félelmeivel. 18 Könnyen síklik tova a víz színén, birtoka átkozott a földön, nem tér a szőlőkbe vivő útra. 19 Szárazság és hőség nyeli el a hó vizét, a pokol azokat, a kik vélezeknek. (Sheol h7585) 20 Elfelejtje őt az anyaméh, férgek lesz édességévé, nem emlékeznek róla többé, és összetörök, mint a reves fa, 21 A ki megrontotta a meddőt, a ki nem szül, és az özvegygyel jót nem tett. 22 De megtámagatja erejével a hatalmasokat; felkel az, pedig nem bízott már az élethez. 23 Biztonságot ad néki, hogy támaszkodjék, de szemei vigyáznak azoknak útjaira. 24 Magasra emelkednek, egy kevés idő és már nincsenek! Alásülyölyednek, mint akárki és elenyésznek; és levágattatnak, mint a búzakalász. 25 Avagy nem így van-é? Ki hazudtolhatna meg engem, és tehetné semmivé beszédemet?

25 Felele pedig a Sukhból való Bildád, és monda: 2 Hatalom és fenség az övé, aki békességet szerez az ő magasságaiban. 3 Van-é száma az ő seregeinek, és kire nem kér fel az ő világossága? 4 Hogy-hogy lehetne igaz a halandó Isten előtt, hogyan lehetne tiszta, aki asszonytól született? 5 Nézd a holdat, az sem ragyog, még a csillagok sem tiszták az ő szemei előtt. 6 Mennyivel kevésbé a halandó, aki féreg, és az embernek fia, aki hernyó.

26 Jób pedig felele, és monda: 2 Bezzeg jól segítettél a tehetetlenen, meggyámolítottad az erőtelen kart! 3 Bezzeg jó tanácsot adtál a tudatlannak, és sok értelmet tanúsítottál! 4 Kivel beszélgettél, és kinek a lelke jött ki belőled? 5 A halottak is megremegnek tőle; a vizek alatt levők és azok lakói is. 6 Az alvilág mezítelen előtte, és eltakaratlan a holtak országa. (Sheol h7585) 7 Ő terjeszti ki északot az üresség fölén és függeszti föl a földet a semmiség fölé. 8 Ő köti össze felhőibe a vizeket úgy, hogy a felhő

alattok meg nem hasad. 9 Ő rejti el királyi székének színét, felhőjét fölibe terítvén. 10 Ő szab határt a víz színe fölé – a világosságnak és setétségnek elvégződéséig. 11 Az egek oszlopai megrendülnek, és dűledeznek fenyegetéseitől. 12 Erejével felriasztja a tengert, és bölcseségével megtöri Ráhábot. 13 Lehelletével megékesít az egét, keze átdöfi a futó Kígyót. 14 Ímé, ezek az ő útaiak részei, de mily kicsiny rész az, a mit meghallunk abból! Ám az ő hatalmának mennydögését ki érhetné meg?

27 Jób pedig folytatá az ő beszédét, monda: 2 Él az Isten, a ki az én igazamat elfordította, és a mindenható, a ki keserűséggel illette az én lelkemet, 3 Hogy mindaddig, a míg az én lelkem én bennem van, és az Istennek lehelllete van az én orromban; 4 Az én ajakim nem szónak álnokságot, és az én nyelvem nem mond csalárdáságot! 5 Távol legyen tőlem, hogy igazat adjak néktek! A míg lelkemet ki nem lehelem, ártatlanságomból magamat ki nem tagadom. 6 Igazságomhoz ragaszkodom, róla le nem mondok; napjaim miatt nem korhol az én szívem. 7 Ellenségem lesz olyan, mint a gonosz, és a ki ellenem támad, mint az álnok. 8 Mert micsoda reménysége lehet a képmutatónak, hogy telhetetlenkedett, ha az Isten mégis elragadja az ő lelkét? 9 Meghallja-é kiáltását az Isten, ha eljő a nyomorúság reá? 10 Vajon gyönyörködhetik-é a mindenhatóban; segítségül hívatja-é mindenkor az Istant? 11 Megtanítlak benneteket Isten dolgaira; a mik a mindenhatónál vannak, nem titkolom el. 12 Ímé, ti is mindenjában lájtátok: miért van hát, hogy hiábavalósággal hivalkodtok?! 13 Ez a gonosz embernek osztályrésze Istantől, és a kegyetlenek öröksége a mindenhatótól, a melyet elvesznek: 14 Ha megsokasulnak is az ő fiai, a kardnak sokasulnak meg, és az ő magzatai nem lakkhatnak jól kenyérrel sem. 15 Az ő maradékai dögyész miatt temettetnek el, és az ő özvegyei meg sem siratják. 16 Ha mint a port, úgy halmozná is össze az ezüstöt, és úgy szerezné is össze ruháit, mint a sarat: 17 Összeszerezheti ugyan, de az igaz ruházza magára, az ezüstön pedig az ártatlan osztozik. 18 Házát pón módjára építette föl, és olyanná, mint a csőszcsinálta kunyhó. 19 Gazdag fekszik le, mert nincsen kifosztva; felnyitja szemeit és semmije sincsen. 20 Meglepi őt, mint az árvíz, a félelem, éjjel ragadja el a zivatar. 21 Felkapja őt a keleti szél és elviszi, elragadja őt helyéről. 22 Nyilakat szór reá és nem kiméli; futva kell futnia keze elől. 23 Csapkodják felette kezeiket, és kisüvöltik őt az ő lakhelyéből.

28 Bizony az ezüstnek bányája van, és helye az aranynak, a hol tisztítják. 2 A vasat a földből hozzák elő, a

követ pedig ércszé olvasztják. 3 Határt vet az ember a setétségnek, és átkutatja egészen és végig a homálynak és a halál árnyékának követ. 4 Aknát tör távol a lakóktól: mintha labukról is megfejtkeznének, alámerülnek és lebegnek emberektől messze. 5 Van föld, a melyből kenyér terem, alant pedig fel van forgatva, mintegy tűz által; 6 Köveiben zafir található, göröngyeiben arany van. 7 Van ösvény, a melyet nem ismer a sas, sem a sólyom szeme nem látja azt. 8 Nem tudják azt büszke vadak, az oroszlán sem lépked azon. 9 Ráveti kezét az ember a kovakőre, a hegyeket tövükből kiforgatja. 10 A sziklákkban tárnakat hasít, és minden drága dolgot meglát a szeme. 11 Elköti a folyók szivárgását, az elrejtett dolgot pedig világosságra hozza. 12 De a bölcseség hol található, és az értelemek hol van a helye? 13 Halandó a hozzá vivő utat nem ismeri, az élők földén az nem található. 14 A mélység azt mondja: Nincsen az bennem; a tenger azt mondja: én nálam sincsen. 15 Színaranyért meg nem szerezhető, ára ezüsttel meg nem fizethető. 16 Nem mérhető össze Ofir aranyával, nem drága onikszzal, sem zafirral. 17 Nem ér fel vele az arany és gyémánt, aranyedényekért be nem cserélhető. 18 Korall és kristály említini sem való; a bölcseség ára drágább a gyöngyöknel. 19 Nem ér fel vele Kúsnak topáza, színaranynyal sem mérhető össze. 20 A bölcseség honnan jő tehát, és hol van helye az értelemek? 21 Rejtve van az minden elő szemei előtt, az ég madarai elől is fedve van. 22 A pokol és halál azt mondják: Csak hírét hallottuk füleinkkel! (questioned) 23 Isten tudja annak útját, ő ismeri annak helyét. 24 Mert ő ellát a föld határira, ő lát mindenit az ég alatt. 25 Mikor a széleinél súlyt szerzett, és a vizeket mértékre vette; 26 Mikor az esőnek határt szabott, és mennydörgő villámoknak útát: 27 Akkor láttá és kijelentette azt, megalapította és meg is vizsgálta azt. 28 Az embernek pedig mondá: Ímé az Úrnak fejeleme: az a bölcseség, és az értelem: a gonosztól való eltávozás.

29 Jób pedig folytatá az ő beszédét, és monda: 2 Oh, vajha olyan volnék, mint a hajdani hónapokban, a mikor Isten őrzött engem! 3 Mikor az ő szövétnéke fénylett fejem fölött, s világánál jártam a setétet; 4 A mint javakorom napjaiban valék, a mikor Isten gondossága borult sátoromra! 5 Mikor még a mindenható velem volt, és körültem voltak gyermekimek; 6 Mikor lábaimat édes tejben mostam, és mellettem a szikla olajpatakot ontott; 7 Mikor a kapuhoz mentem, fel a városon; a köztéren székemet föllállítám: 8 Ha megláttak az ifjak, félrevonultak, az öregek is fölkeltek és állottak. 9 A fejedelmek abba hagyták a beszédet, és tenyeröket szájukra tették. 10 A főemberek

szava elnémult, és nyelvök az ínyókhöz ragadt. 11 Mert a mely fül hallott, boldognak mondott engem, és a mely szem látott, bizonyságot tett én felőlem. 12 Mert megmentém a kiáltozó szegényt, és az árvát, a kinek nem volt segítsége. 13 A veszni indultnak áldása szállt reám, az özvegyek szívét megörvendeztettem. 14 Az igazságot magamra öltém és az is magára ölte engem; palást és süveg gyanánt volt az én ítétem. 15 A vaknak én szeme valék, és a sántának lába. 16 A szűkölködőknek én atyjok valék, az ismeretlennek ügyét is jól meghányám-vetém. 17 Az álnoknak zápfogait kitörösdém, és fogai közül a prédát kiütém vala. 18 Azt gondoltam azért: fészkemmel veszek el, és mint a homok, megsokasodnak napjaim. 19 Gyökerem a víznek nyitva lesz, és ágamon hál meg a harmat. 20 Dicsőségem megújul velem, és kézivem erősebbé lesz kezemben. 21 Hallgattak és figyeltek reám, és elnémultak az én tanácsomra. 22 Az én szavaim után nem szóltak többet, s harmatként hullt rájok beszédem. 23 Mint az esőre, úgy vártak rám, és szájukat tátották, mint tavaszí záporra. 24 Ha rájok mosolyogtam, nem bizakodtak el, és arcjom derüjét nem sötétíték be. 25 Örömest választottam útjokat, mint főember ültem ott; úgy laktam ott, mint király a hadseregen, mint a ki bákkódókat vigasztal.

30 Most pedig nevetnek rajtam, a kik fiatalabbak nálam
a kiknek atyjokat az én juhaimnak komondorai közé sem számláltam volna. 2 Mire való lett volna nékem még kezök ereje is? Rájok nézve a vénség elveszett! 3 Szükség és éhség miatt összeaszottak, a kik a kopár földet futják, a sötét, sivatag pusztaságot. 4 A kik keserű füvet tépnek a bokor mellett, és rekettyegyökér a kenyerök. 5 Az emberek közül kiűzik őket, úgy hurítják őket, mint a tolvajt. 6 Félelmetes völgyekben kell lakniok, a földnek és szikláknak hasadékaiban. 7 A bokrok között ordítanak, a csalánok alatt gyülekeznek. 8 Esztelen legények, sőt becstelen fiak, a kiket kivertek az országból. 9 És most ezeknek lettem gónyaivalává, nékik levék beszédtárgyuk! 10 Útálnak engem, messze távoznak tőlem, és nem átalanak pokdöni előttem. 11 Sőt leoldják kötelököt és bántalmaznak engem, és a zabolát előttem kivetik. 12 Jobb felől ifjak támadnak ellenem, gáncsot vetnek lábaimnak, és ösvényt törnek felém, hogy megrontsanak. 13 Az én útamat elrontják, romlásomat öregbítik, nincsen segítség ellenök. 14 Mint valami széles résen, úgy rontanak elő, pusztulás között hömpölyögnek ide. 15 Rettegések fordultak ellenem, mint vihar ūzik el tiszességet, boldogságom eltünt, mint a felhő. 16 Mostan azért enmagamért ontja ki magát lelkem;

nyomorúságnak napjai fognak meg engem. 17 Az éjszaka meglyuggatja csontjaimat bennem, és nem nyugosznak az én inaim. 18 A sok erőkötés miatt elváltozott az én ruházatom; úgy szorít engem, mint a köntösöm galléra. 19 A sárba vetett engem, hasonlóvá lettem porhoz és hamuhoz. 20 Kiáltok hozzád, de nem felelsz; megállók és csak nézel reám! 21 Kegyetlenné változtál irántam; kezed erejével harczolsz ellenem. 22 Felemelsz, szélnek eresztesz engem, és széttépsz engem a viharban. 23 Hiszen tudtam, hogy visszatérítesz engem a halálba, és a minden elő gyülekező házába; 24 De a roskadóban levő ne nyujtsa-é ki kezét? Avagy ha veszendőben van, ne kiáltson-é segítségért? 25 Avagy nem sírtam-é azon, a kinek kemény napja volt; a szűkölködő miatt nem volt-é lelkem szomorú? 26 Bizony jót reméltem és rossz következék, világosságot várta és homály jöve. 27 Az én bensőm forr és nem nyugoszik; meghorantak engem a nyomorúságnak napjai. 28 Feketülten járok, de nem a nap hősége miatt; felkelek a gyülekezetben és kiáltzom. 29 Atyjok fiává lettem a sakáloknak, és társokká a strucz madaraknak. 30 Bőröm feketülten hámlik le rólam, és csontom elég a hőség miatt. 31 Hegedűm sírássá változék, sípom pedig jajgatók szaváá.

31 Szövetségre léptem szemeimmel, és hajadonra mit sem ügyeltem. 2 És mi volt jutalmam Isten től felülről; vagy örökségem a mindenhatótól a magasságból? 3 Avagy nem az istentelent illeti-é romlás, és nem a gonosznevőt-é veszedelelem? 4 Avagy nem láthatta-é utaimat, és nem számlálhatta-é meg lépésemet? 5 Ha én csalárdzsággal jártam, vagy az én lábam álnokságra sietett: 6 Az ő igazságának mérlegével mérjen meg engem, és megismeri Isten az én ártatlanságomat! 7 Ha az én lépésem letért az útról és az én lelkem követte szemeimet, vagy kezeimhez szenny tapadt: 8 Hadd vessek én és más egye meg, és tépjék ki az én maradékaimat gyökerestől! 9 Ha az én szívem asszony után bomlott, és leselkedtem az én felebarátomnak ajtaján: 10 Az én feleségem másnak őröljön, és mások hajoljanak rája. 11 Mert gyalázatosság volna ez, és bírák elé tartozó bűn. 12 Mert tűz volna ez, a mely pokolig emészteni, és minden jövedelmemet tövestől kiirtaná. (questioned) 13 Ha megvettem volna igazát az én szolgámnak és szolgálómnak, mikor pert kezdtek ellenem: 14 Mi tevő lennék, ha felkelne az Isten, és ha meglátogatna: mit felelnék néki? 15 Nem az teremtte-é őt is, a ki engem teremtett anyám méhében; nem egyugyanaz formált-é bennünket anyánk ölében? 16 Ha a szegények kivánságát megtagadtam, és az özvegy szemeit edepni engedtem;

17 És ha falatomat egymagam ettem meg, és az árva abból nem evett; **18** Hiszen ifjúságom óta, mint atyánál nevekedett nálam, és anyámnak méhétől kezdve vezettem őt! **19** Ha láttam a ruháltat veszni indulni, és takaró nélkül a szegényt; **20** Hogyha nem áldottak engem az ő ágyékai, és az én juhaim gyapjából fel nem melegedett; **21** Ha az árva ellen kezemet felelemeltem, mert láttam a kapuban az én segítségemet; **22** A lapozkájáról essék ki a vállam, és a forgócsentről szakadjon le karom! **23** Hiszen úgy rettegtem Isten csapásától, és fensége előtt tehetetlen valék! **24** Ha reménységemet aranyba vettem, és azt mondtam az olvasztott aranynak: Én bizodalbam! **25** Ha örülttem azon, hogy nagy a gaudiaságom, és hogy sokat szerzett az én kezem; **26** Ha néztem a napot, mikor fényesen ragyogott, és a holdat, mikor méltósággal haladt, **27** És az én szívem titkon elcsábult, és szájammal megcsókoltam a kezemet: **28** Ez is bíró elé tartozó bűn volna, mert ámítottam volna az Istenet oda fent! **29** Ha örvendeztem az engem gyűlölnének nyomorúságán, és ugráltam öröömöben, hogy azt baj érte; **30** (De nem engedtem, hogy szájam vétkezzék azzal, hogy átköt kérjek az ő lelkére!) **31** Ha nem mondta az én sátorom cselédei: Van-é, a ki az ő húsvával jól nem lakott? **32** (A jövevény nem hált az utcaán, ajtóimat az utas előtt megnyitám.) **33** Ha emberi módon eltitkoltam vétkemet, keblembe rejte bűnömet: **34** Bizony akkor tarthatnék a nagy tömegtől, rettegnem kellene nemzetiségek megvetésétől; elnémulnék és az ajtón sem lépnék ki! **35** Oh, bárcsak volna valaki, aki meghallgatna engem! Ímé, ez a végszóm: a mindenható feleljen meg nékem; és írjon könyvet ellenem az én vádlóm. **36** Bizony én azt a vállamon hordanám, és korona gyanánt a fejemre tenném! **37** Léptemnek számát megmondanám néki, mint egy fejedelem, úgy járulnék hozzá! **38** Ha földem ellenem kiáltott és annak barázdi együtt siránkoztak; **39** Ha annak termését fizetés nélkül ettem, vagy gazdájának lelkét kioltottam: **40** Búza helyett tövis teremjen és árpa helyett konkoly! Itt végződnek a Jób beszédei.

32 Miután ez a három ember megszünt vala felelne Jóbnak, mivel ő igaz vala önmaga előtt: **2** Haragra gerjede Elihu, a Barakeél fia, a ki Búztól való vala, a Rám nemzetsegéből. Jób ellen gerjedt fől haragja, mivel az igazabbnak tartotta magát Istennél. **3** De felgerjedt haragja az ő három barátja ellen is, mivelhogy nem találják vala el a feleletet, mégis kárhoztatják vala Jóböt. **4** Elihu azonban várakozott a Jóbbal való beszéddel, mert amazok öregebbek valának ő nála. **5** De mikor látta Elihu, hogy nincs felelet a három férfiú szájában, akkor gerjede fől az ő

haragja. **6** És felele a Búztól való Elihu, Barakeél fia, és monda: Napjaimra nézve én még csekély vagyok, ti pedig élemedett emberek, azért tartózkodtam és féltem tudatni veletek véleményemet. **7** Gondoltam: Hadd szóljanak a napok; és hadd hirdessen bölcseséget az évek sokasága! **8** Pedig a lélek az az emberben és a mindenható lehellése, a mi értelmet ad néki! **9** Nem a nagyok a bölcsök, és nem a vének értik az ítéletet. **10** Azt mondom azért: Hallgass reám, hadd tudassam én is véleményemet! **11** Ímé, én végig várta beszédeiteket, figyelem, a míg okoskodtatok, a míg szavakat keresgéltek. **12** Igen ügyeltem reátok és ímé, Jóböt egyikötök sem czáfolá meg, sem beszédére meg nem felelt. **13** Ne mondjátok azt: Bölcsegrére találtunk, Isten győzheti meg őt és nem ember! **14** Mivel én ellenem nem intézett beszédet, nem is a ti beszédeitekkel válaszolok hát néki. **15** Megzavarodának és nem feleltek többé; kifogyott belőlük a szó. **16** Vártam, de nem szóltak, csak álltak és nem feleltek többé. **17** Hadd felejlek hát én is magamért, hadd tudassam én is véleményemet! **18** Mert tele vagyok beszéddel; unszolgat engem a bennem levő lélek. **19** Ímé, bensőm olyan, mint az új bor, a melynek nyílása nincsen; miként az új tömlők, csaknem szétszakad. **20** Szólok tehát, hogy levegőhöz jussak; felnyitom ajkaimat, és felelek. **21** Nem leszek személyválogató senki iránt; nem hizelkedem egy embernek sem; **22** Mert én hizelkedni nem tudok; könnyen elszólíthatna engem a teremtő!

33 No azért halld meg csak Jób az én szavaimat, és vedd füledbe minden beszédemet! **2** Ímé, megnyitom már az én szájamat, és a beszéd nyelvem alatt van már. **3** Igaz szívől származnak beszédeim, tiszta tudományt hirdetnek ajkaim. **4** Az Istennek lelke teremtett engem, és a mindenhatónak lehellete adott nékem életet. **5** Ha tudsz, czáfolj meg; készülj fel ellenem és állj elő! **6** Ímé, én szintúgy Istené vagyok, mint te; sáróból formáltattam én is. **7** Ímé, a tőlem való felelem meg ne háborítson; kezem nem lészen súlyos rajtad. **8** Csak az imént mondadt fülem hallatára, hallottam a beszédenek hangját: **9** Tiszta vagyok, fogyatkozás nélkül: mocsoktalan vagyok, bűn nincsen bennem. **10** Ímé, vádakat talál ki ellenem, ellenségének tart engem! **11** Békóba veti lábaimat, és őrzi minden ösvényemet. **12** Ímé, ebben nincsen igazad – azt felelem néked – mert nagyobb az Isten az emberné! **13** Miért perelsz vele? Azért, hogy egyetlen beszédedre sem felelt? **14** Hiszen szól az Isten egyszer vagy kétszer is, de nem ügyelnek rá! **15** Álomban, éjjeli látomásban, mikor mély álom száll az emberre, és mikor ágyasházokban szenderegnek; **16** Akkor nyitja meg az

emberek fülét, és megpecsételi megintetésökkel. 17 Hogy eltérítse az embert a rossz cselekedettől, és elrejtse a kevéliséget a férfi elől. 18 Visszatartja lelkét a romlástól, és életét hogy azt fegyver ne járja át. 19 Fájdalommal is bünteti az ő ágyasházában, és csontjainak szüntelen való háborgásával. 20 Úgy, hogy az ő ínye underodik az éltől, és lelke az ő kedves ételétől. 21 Húsa szemlátomást aszik le róla; csontjai, a melyeket látni nem lehetett, kiülnek. 22 És lelke közelget a sírhöz, s élete a halál angyalaihoz. 23 Ha van mellette magyarázó angyal, egy az ezer közül, hogy az emberrel tudassa kötelességét; 24 És az Isten könnyörül rajta, és azt mondja: Szabadítsd meg őt, hogy ne szálljon a sírba; váltságdíjat találtam! 25 Akkor teste fiatal, erőtől duzzad, újra kezdi ifjúságának napjait. 26 Imádkozik Istenhez és ő kegyelmébe veszi, hogy az ő színét nézhesse nagy örömmel, és az embernek visszaadjá az ő igazságát. 27 Az emberek előtt énekel és mondja: Vétkeztem és az igazat elfordítettem vala, de nem e szerint fizetett meg nékem; 28 Megváltotta lelkemet a sírba szállástól, és egész valóm a világosságot nézi. 29 Ímé, mindezt kétszer, háromszor cselekszi Isten az emberrel, 30 Hogy megmentse lelkét a sírtól, hogy világoljon az élet világosságával. 31 Figyel Jób, és hallgass meg engem; hallgass, hadd szóljak én! 32 Ha van mit mondanod, czáfolj meg; szólj, mert igen szeretném a te igazságodat. 33 Ha pedig nincs, hallgass meg engem, hallgass és megtanítlak téged a bőlcsességre!

34 És szóla Elihu, és monda: 2 Halljátok meg bőlcsek az én szavaimat, és ti tudósok hajtsátok hozzám füleiteket! 3 Mert a fül próbálja meg a szót, mint az íny kóstolja meg az ételt. 4 Keressük csak magunk az igazságot, értsük meg magunk között, mi a jó? 5 Mert Jób azt mondá: Igaz vagyok, de Isten megtagadja igazságomat. 6 Igazságom ellenére kell hazugnak lennem; halálos nyíl talált hibám nélküli! 7 Melyik ember olyan, mint Jób, aki iszsza a csúfolást, mint a vizet. 8 És egy társaságban forog a gonosznevőkkel, és az istentelen emberekkel jár! 9 Mert azt mondja: Nem használ az az embernek, ha Istennel békességen él. 10 Azért, ti tudós emberek, hallgassatok meg engem! Távol legyen Isten től a gonoszság, és a mindenhatótól az álnokság! 11 Sőt inkább, a mint cselekszik az ember, úgy fizet néki, és kiki az ő útja szerint találja meg, a mit keres. 12 Bizonyára az Isten nem cselekszik gonoszságot, a mindenható el nem ferdíti az igazságot! 13 Kicsoda bízta reá a földet és ki rendezte az egész világot? 14 Ha csak ő magára volna gondja, lelkét és lehellését magához vonná: 15 Elhervadna együtt minden test és az ember visszatérne a porba. 16 Ha tehát van eszed,

halld meg ezt, és a te füledet hajtsd az én beszédeimnek szavára! 17 Vajon, aki gyűlöli az igazságot, kormányozhat-e? Avagy az ellenállhatatlan igazat kárhoztathatod-é? 18 Aki azt mondja a királynak: Te semmirévaló! És a főembereknek: Te gonosznevő! 19 Aki nem nézi a fejedelmek személyét és a gazdagot a szegények fölibe nem helyezte; mert mindenjában az ő kezének munkája. 20 Egy pillanat alatt meghalnak; ejfélkor felriadnak a népek és elenyésznek, a hatalmas is eltűnik kéz nélküli! 21 Mert ő szemmel tartja mindenkinék útját, és minden lépését jól látja. 22 Nincs setétség és nincs a halálnak arnyéka, a hova elrejtőzhessék a gonosznevő; 23 Mert nem sokáig kell szemmel tartania az embert, hogy az Isten előre kerüljön ítéetre! 24 Megrontja a hatalmasokat vizsgálat nélkül, és másokat állít helyükbe. 25 Ekképen felismeri cselekedeteiket, és éjjel is ellenök fordul és szétmorzsolatnak. 26 Gonosznevők gyanánt tapodja meg őket olyan helyen, ahol lájták. 27 A kik azért távoztak el, és azért nem gondoltak egyetlen útjával sem, 28 Hogy a szegény kiáltását hozzájok juttatja, és ő a nyomorultak kiáltását meghallja. 29 Ha ő nyugalmat ád, ki kárhoztatja őt? Ha elrejti arcát, ki láthatja meg azt? Akár nép elől, akár ember elől egyaránt; 30 Hogy képmutató ember ne uralkodjék, és ne legyen töre a népnek. 31 Bizony az Istenhez így való szólani: Elszenvedem, nem leszek rossz többé; 32 A mit át nem látok, arra te taníts meg engemet; ha gonoszságot cselekedtem, többet nem teszem! 33 Avagy te szerinted fizessen-é csak azért, mert ezt megveted, és hogy te szabd meg és nem én? Nos, mit tudsz? Mondd! 34 Az okos emberek azt mondják majd nékem, és a bőlcserfiú, aki reá hallgat: 35 Jób tudatlanul szól, és szavai megfontolás nélkül valók. 36 Óh, bárcsak megpróbáltatnánk Jób mind végiglen, a miért úgy felel, mint az álnok emberek! 37 Mert vétkét gonoszsággal tetézi, csapcod közöttünk, és Isten ellen szószátyárkodik.

35 Tovább is felele Elihu, és monda: 2 Azt gondolod-é igaznak, ha így szólsz: Az én igazságom nagyobb, mint Istené? 3 Hogyha ezt mondod: Mi hasznod belőle? Mivel várhatok többet, mintha vétkeznénk? 4 Én megadom rá néked a feleletet, és barátaidnak te veled együtt. 5 Tekints az égre és lásd meg; és nézd meg a fellegeket, milyen magasan vannak felettes! 6 Hogyha vétkezel, mit tehetsz ellene; ha megsokasítod bűneidet, mit ártasz néki? 7 Ha igaz vagy, mit adsz néki, avagy mit kap a te kezedből? 8 Az olyan embernek árt a te gonoszságod, mint te vagy, és igazságot az ilyen ember fiának használ. 9 A sok erőszak miatt kiáltoznak; jaigatnak a hatalmasok karja miatt; 10

De egy sem mondja: Hol van Isten, az én teremtőm, a ki hálánekre indít éjszaka; **11** A ki többre tanít minket a mezei vadaknál, és bőlcsebbéké tesz az ég madarainál? **12** Akkor azután kiáltthatnak, de ő nem felel a gonoszok kevélysége miatt; **13** Mert a hiáavalóságot Isten meg nem hallatja, a Mindenható arra nem tekint. **14** Hálához még azt mondod: Te nem látod őt; az ügy előtte van és te reá vársz! **15** Most pedig, mivel nem büntet haragja, és nem figyelmez a nagy álnokságra: **16** Azért tátja fel Jób hívságra a száját, és szaporítja a szót értelem nélkül.

36 És folytatá Elihu, és monda: **2** Várj még egy kevés sé, majd felvilágosítak, mert az Istenért még van mit mondanom. **3** Tudásomat messzünnen veszem, és az én teremtőmnek igazat adok. **4** Mert az én beszédem bizonyára nem hazugság: tökéletes tudású ember áll mellettes. **5** Ímé, az Isten hatalmas, még sem vet meg semmit; hatalmas az ő lelkének ereje. **6** Nem tartja meg a gonosznak életét, de a szegénynek igaz törvényt teszen. **7** Nem veszi le az igazról szemeit, sőt a királyok mellé, a trónba ülteti őket örökre, hogy felmagasztallassanak. **8** És ha békókba veretnek, és fogva tartatnak a nyomorúság kötelein: **9** Tudtokra adj a cselekedetöket, és vétkeiket, hogyha elhatalmaztak rajtok. **10** Megnyitja füleiket a feddőzésnek és megparancsolja, hogy a vétekből megtérjenek: **11** Ha engednek és szolgálnak néki, napjaikat jóban végzik el, és az ő esztendeiket gyönyörűségekben. **12** Ha pedig nem engednek, fegyverrel veretnek által, és tudatlanságban műlnak ki. **13** De az álnok szívűek haragot táplálnak, nem kiáltanak, mikor megköti őket. **14** Azért ifjúságukban hal meg az ő lelkök, és életük a paráznákéhoz hasonló. **15** A nyomorultat megszabadítja az ő nyomorúságától, és a szorongattatással megnyitja fülöket. **16** Téged is kiszabadítana az ínség torkából tág mezőre, ahol nincs szorultság, és asztalod étke kövérseggyel lenne rakva; **17** De ha gonosz ítéettel vagy tele, úgy utolérnek az ítélet és igazság. **18** Csakhogy a harag ne ragadjon téged csúfkodásra, és a nagy váltságdíj se tántorítson el. **19** Ad-é valamit a te gazdagságodra? Sem aranya, sem semmiféle erőfeszítésre! **20** Ne kívánjad az éjszakát, a mely népeket mozdít ki helyökből. **21** Vigyázz! ne pártolj a bűnhöz, noha azt a nyomorúságnál jobban szereted. **22** Ímé, mily fenséges az Isten az ő erejében; kicsoda az, aki úgy tanítson, mint ő? **23** Kicsoda szabta meg az ő útjait, vagy ki mondhatja azt: Igazságtalanságot cselekedtél? **24** Legyen rá gondod, hogy magasztaljad az ő cselekedetét, a melyről énekelnek az emberek! **25** minden ember azt szemléli; a halandó távolról is látja. **26** Ímé, az Isten fenséges, mi-

nem ismerhetjük őt! esztendeinek száma sem nyomozható ki. **27** Hogyha magához szívja a vízcseppeket, ködéből mint eső cseperegek alá, **28** A melyet a fellegek özönnel öntenek, és hullatnak le temérdek emberre. **29** De sőt értheté valaki a felhő széteszlását, az ő sátorának zúgását? **30** Ímé, szetterjeszti magára az ő világosságát, és ráborítja a tenernek gyökereit. **31** Mert ezek által ítéli meg a népeket, ád eledelt bőségesen. **32** Kezeit elborítja villámlással, és kirendeli a lázadó ellen. **33** Az ő dörgése ad hírt felőle, mint a barom a közeledő viharról.

37 Ezért remeg az én szívem, és csaknem kiszökik helyéből. **2** Halljátok meg figyelmetesen az ő hangjának dörgését, és a zúgást, a mely az ő szajából kijön! **3** Az egész ég alatt szétereszt azt, és villámát is a földnek széleig. **4** Utána hang zendül, az ő fenségének hangjával mennydörög, s nem tartja vissza azt, ha szava megzendült. **5** Isten az ő szavával csudálatosan mennydörög, és nagy dolgokat cselekszik, úgy hogy nem érhetjük. **6** Mert azt mondja a hónak: Essél le a földre! És a zápor-esőnek és a zuhogó zápornak: Szakadjatok. **7** minden ember kezét lepecsétli, hogy megismerje minden halandó, hogy az ő műve. **8** Akkor a vadállat az ő tanyájára húzódik, és az ő barlangjában marad. **9** Rejtekéből előjön a vihar, és az északi szelektől a fagy. **10** Isten lehellete által támad a jég, és szorul össze a víznek szélessége. **11** Majd nedvességgel öntözi meg a felgelet, s áttöri a borulatot az ő villáma. **12** És az köröskörül forog az ő vezetése alatt, hogy mindazt megtegyék, a mit parancsol nézik, a föld kerekségének színén. **13** Vagy ostromul, ha földjének úgy kell, vagy áldásul juttatja azt. **14** Vedd ezt füledbe Jób, állj meg és gondold meg az Istennek csudáit. **15** Megtudod-é, mikor rendeli azt rájók az Isten, hogy villanjon az ő felhőjének villáma? **16** Tudod-é, hogy miként lebegnek a felhők, vagy a tökéletes tudásnak csudáit érted-é? **17** Miképen melegülnek át ruháid, mikor nyugton van a föld a déli szélől? **18** Vele együtt terjesztette-é ki az eget, a mely szilárd, mint az aczéltükör? **19** Mond meg nékünk, mit szólunk néki? A setétség miatt semmit sem kezdhettünk. **20** Elbeszél-é néki, ha szólok? Ha elmondaná valaki: bizony vége volna! **21** Néha nem látják a napot, bár az égen ragyog; de szél fut át rajta és kiderül. **22** Észak felől aranyszínű világosság támad, Isten körül félelmetes dicsőség. **23** mindenható! Nem foghatjuk meg őt; nagy az ő hatalma és ítéző ereje, és a tiszta igazságot el nem nyomja. **24** Azért rettegjék őt az emberek; a kevél bőlcsek közül nem lát ő egyet sem.

38

Majd felele az Úr Jóbnak a forgószélből és monda:
 2 Ki az, aki elhomályosítja az örökök rendet tudatlan beszéddel? 3 Nosza övezd fel, mint férfiú derekadat, én majd kérdezlek, te meg taníts engem! 4 Hol voltál, mikor a földnek alapot vetettem? Mond meg, ha tudsz valami okosat! 5 Ki határozta meg mértékeit, ugyan tudod-é, avagy ki húzta el felette a mérő zsinort? 6 Mire bocsátották le oszlopait, avagy ki vetette fel szegéletkövét; 7 Mikor együtt örvendeznék a hajnalcsillagok, és Istennek minden fiai vigadozának? 8 És kicsoda zárta el ajtókkal a tengert, a mikor előtűnt, az anyaméhből kijött; 9 Mikor ruházatává a felhőt tevém, takarójául pedig a sűrű homályt? 10 Mikor reávontam törvényemet, zárat és ajtókat veték eléje: 11 És azt mondám: Eddig jójj és ne tovább; ez itt ellene áll kevélhabjaidnak! 12 Parancsoltál-é a reggelnek, a mióta mevgagy? Kímutattad-é a hajnalnak a helyét? 13 Hogy belefogózzék a földnek széleibe, és lerázassanak a gonoszok róla. 14 Hogy átváltozzék mint a megpecsételt agyag, és előálljon, mint egy ruhában. 15 Hogy a gonoszoktól elvétessék világosságuk, és a fölemelt kar összetöressék? 16 Eljutottál-é a tenger forrásáig, bejártad-é a mélységek fenekét? 17 Megnyíltak-é néked a halálnak kapui; a halál árnyékának kapuit láttad-é? 18 Áttekintetted-é a föld szélességét, mondd meg, ha mindezt jól tudod? 19 Melyik út visz oda, hol a világosság lakik, és a sötétségnek hol van a helye? 20 Hogy visszavinnéd azt az ó határába, és hogy megismernéd lakása útjait. 21 Tudod te ezt, hiszen már akkor megszülettél; napjaidnak száma nagy! 22 Eljutottál-é a hónak tárházához; vagy a jégesőnek tárházát láttad-é? 23 A mit fentartottam a szükség idejére, a harcz és háború napjára? 24 Melyik út visz oda, ahol szétoszlik a világosság, és szétrerjed a keleti szél a földön? 25 Ki hasított nyílást a záپoresőnek, és a mennyörgő villámnak útát? 26 Hogy aláessék az ember nélküli való földre, a pusztaságra, holott senki sincsen; 27 Hogy megitasson pusztát, sivatagot, és hogy sarjaszszon zsenge pázsított? 28 Van-é atya az esőnek, és ki szülte a harmat cseppjeit? 29 Kinek méhéből jött elő a jég, és az ég daráját kicsoda szülte? 30 Miként rejтőznek el a vizek mintegy kő alá, és mint zárol be a mély vizek színe? 31 Összekötheted-é a fiastyúk szálait; a kaszáscsillag köteleit megoldhatod-é? 32 A hajnalcsillagot előhozhatod-é az ó idejében, avagy a gönczölszekeret forgathatod-é fiával együtt? 33 Ismered-é az ég törvényeit, vagy te határozod-é meg uralmát a földön? 34 Felelheted-é szavadat a felhőig, hogy a vizeknek bősége beborítson téged? 35 Kibocsáthatod-é a villámokat, hogy elmenjenek, vagy mondják-é néked: Itt vagyunk? 36 Ki helyezett bölcseséget a

setét felhőkbe, vagy a tüneményeknek ki adott értelmet? 37 Ki számlálta meg a bárányfelhőket bölcseséggel, és ki ürítí ki az égneket tömlőit; 38 Mikor a por híg sárrá változik, és a göröngyök összetapadnak? 39 Vadászol-é prédat a nóstény oroszlánnak, és az oroszlánkölyök éhségét kielégíted-é; 40 Mikor meglapulnak tanyáikon, és a bokrok között lesben vesztegelnek? 41 Ki szerez a hollónak eledelet, mikor a fiai Istenhez kiáltznak; kóvályognak, mert nincs mit enniük?

39 Tudod-é a kőszáli zergék ellésénék idejét; megvigyáztad-é a szarvasok fajzását? 2

Megszámláltad-é a hónapokat, a meddig vemhesek; tudod-é az ellésök idejét? 3 Csak összegörnyednek, elszülik magzataikat, vajudásaitól megszabadulnak. 4 Fiaik meggyarapodnak, a legelőn nagyránónek, elszélednek és nem térnek vissza hozzájok. 5 Ki bocsátotta szabadon a vadszamarat, ki oldozta el e szamárnak kötelét, 6 A melynek házául a pusztát rendelém, és lakóhelyéül a sósföldet? 7 Kineveti a városbeli sokadalmat, nem hallja a hajtsár kiáltozását. 8 A hegyeken szedeget, az ő legelőjén mindenféle zöld gázat felkeres. 9 Akar-é szolgálni néked a bölény? Avagy meghál-é a te jászolodnál? 10 Oda kötheted a bölényt a barázdához kötelénél fogva? Vajon boronálja-é a völgyeket utánad? 11 Bízhatol-é benne, mivelhogy nagy az ereje, és munkádat hagyhatod-é reá? 12 Hiszed-é róla, hogy vetésedet behordja, és széűdre betakarítja? 13 Vígan leng a struczmadar szárnya: vajon az eszterág szárnya és tollazata-é az? 14 Hiszen a földön hagyja tojásait, és a porral költeti ki! 15 És elfeledi, hogy a láb eltiporthatja, és a mezei vad elta poshatja azokat. 16 Fiaival oly keményen bánik, mintha nem is övéi volnának; ha fáradsága kárba vész, nem bánja; 17 Mert Isten a bölcseséget elfelejtette vele, értelmet pedig nem adott néki. 18 De hogyha néki ereszkezik, kineveti a lovat és lovagját. 19 Te adsz-é erőt a lónak, avagy a nyakát sörénynel te ruházod-é fel? 20 Felugraszthatod-é, mint a sáskát? Tüssögése dicső, félelmetes! 21 Lábai vermet ásnak, örvend erejének, a fegyver elő rohan. 22 Neveti a félelmet; nem remeg, nem fordul meg a fegyver elől; 23 Csörög rajta a tegez, ragyog a kopja és a dárdá: 24 Tombolva, nyihogva kapálya a földet, és nem áll vesztag, ha trombita zeng. 25 A trombitaszóra nyerítéssel felel; messziről megneszeli az ütközetet, a vezérek lármáját és a csatazajt. 26 A te értelmed miatt van-é, hogy az ölyv repül, és kiterjeszti szárnyait dél felé? 27 A te rendelésedre száll-é fent a sas, és rakja-é fészkét a magasban? 28 A kősziklán lakik és tanyázik, a sziklák párkányain és berczetőkön. 29

Onnét kémelel enni való után, messzire ellátnak szemei. 30 Fiai vért szívnak, és a hol dög van, mindenjárt ott terem.

40 Szóla továbbá az Úr Jóbnak, és monda: 2 A ki pert kezd a Mindenhatóval, czáfolja meg, és a ki a Istenkel feddődik, feleljen néki! 3 És szóla Jób az Úrnak, és monda: 4 Ímé, én parányi vagyok, mit feleljek néked? Kezemet a szájamra teszem. 5 Egyszer szoltam, de már nem szólok, avagy kétszer, de nem teszem többé! 6 Ekkor szóla az Úr Jóbnak a forgószélből, és monda: 7 Nosza! övezd fel, mint férfi, derekat; én kérdezlek, te pedig taníts engem! 8 Avagy semmivé teheted-é te az én igazságomat; kárhoztathatsz-é te engem azért, hogy te igaz légy? 9 És van-é ugyanolyan karod, mint az Istennek, mennyörgő hangon szólasz-é, mint ő? 10 Ékesítsd csak fel magadat fénnyel és méltósággal, ruházd fel magadat dicsőséggel és fenséggel! 11 Öntsд ki haragodnak tüzét, és láss meg minden kevélyt és alázd meg őket! 12 Láss meg minden kevélyt és törд meg őket, és a gonoszokat az ő helyükön tipord le! 13 Rejtasd el őket együvę a porba, orczájukat kösd be mélységes sötéttel: 14 Akkor én is dicsőítlek, hogy megtartott téged a te jobbkezed! 15 Nézd csak a behemötöt, a melyet én teremtettem, a miként téged is, fűvel él, mint az ökör! 16 Nézd csak az erejét az ő ágyékában, és az ő erősséget hasának izmaiban! 17 Kiegyenesítи farkát, mint valami czédrust, lágyékának inai egymásba fonódnak. 18 Csontjai érczcsövek, lábszárai, mint a vasrudak. 19 Az Isten alkotásainak remeke ez, az ő teremtője adta meg néki fegyverét. 20 Mert füvet teremnek számára a hegyek, és a mező minden vadja ott játszadozik. 21 Lótuszfák alatt heverész, a nádak és mocsarak búvóhelyein. 22 Befedezi őt a lótuszfák árnyéka, és körülveszik őt a folyami fűzfák. 23 Ha árad is a folyó, nem siet; bizton van, ha szájához a Jordán csapna is. 24 Megfoghatják-é őt szemei láttára, vagy átfürhatják-é az orrát törökkel?

41 Kihúzhatod-é a leviáthánt horoggal, leszoríthatod-é a nyelvét kötéllel? 2 Húzhatsz-é gúzst azorrába, az állát szigonynal átfurhatod-é? 3 Vajjon járul-é elődbe sok könyörgéssel, avagy szól-é hozzád sima beszédekkel? 4 Vajjon frigyet köt-é veled, hogy fogadd őt örökös szolgádul! 5 Játszhatol-é vele, miként egy madárral; gyermekid kedvéért megköözheted-é? 6 Alkudozhatnak-é felette a társak, vagy a kalmárok közт feloszthatják-é azt? 7 Tele rakhatod-é nyársakkal a bőrét, avagy szigonynal a fejét? 8 Vesd rá a kezedet, de megemlékezzél, hogy a harcot nem ismételed. 9 Ímé, az ő reménykedése csalárd; pusztá látása is halára ijeszt! 10 Nincs oly merész, aki őt felverje. Ki

hát az, aki velem szálна szembe? 11 Ki adott nékem előbb, hogy azt visszafizessem? A mi az ég alatt van, minden enyém! 12 Nem hallgathatom el testének részeit, erejének mivoltát, alkotásának szépségét. 13 Ki takarhatja fel ruhája felszínét; két sor fog a közé kicsoda hatol be? 14 Ki nyitotta fel orczájának ajtait? Fogainak sorai körül rémület lakik! 15 Büszkesége a csatornás pajzsok, összetartva mintegy szorító pecséttel. 16 Egyik szorosan a másikhoz lapul, hogy közéje levegő se meg. 17 Egyik a másikhoz tapad, egymást tartják, egymástól elszakadhatatlanok. 18 Tüsszentése fényt sugároz ki, és szemei, mint a hajnal szempillái. 19 A szájából szövötnekek jönek ki, és tüzes szikrák omlanak ki. 20 Orrlyukaiból góz lövel elő, mint a forró fazékból és üstből. 21 Lehellete meggyujtja a holt szenet, és a szájából láng lövel elő. 22 Nyakszirtjén az erő tanyáz, előtte felelem ugrándozi. 23 Testének részei egymáshoz tapadtak; kemény önmagában és nem izeg-mozog. 24 Szíve kemény, mint a kő, oly kemény, mint az alsó malomkő. 25 Hogyha felkél, hősök is remegnek; ijedtökben veszeg állnak. 26 Ha éri is a fegyver, nem áll meg benne, legyen bár dárda, kopja vagy kelevéz. 27 Annyiba veszi a vasat, mint a pozdorját, az aczélt, mint a korhadt fát. 28 A nyíl vesszője el nem úzi őt, a parittyák kövek pozdorjává változnak rajta. 29 Pozdorjának tartja a buzogányütést is, és kineveti a bárd suhogását. 30 Alatta éles cserepek vannak; mint szeges borona hentereg az iszap felett. 31 Felkavarja a mély vizet, mint a fazekat, a tengert olyanná teszi, mint a festékdedény. 32 Maga után világos ösvényt hagy, azt hinné valaki, a tenger megőszült. 33 Nincs e földön hozzá hasonló, a mely úgy teremtetett, hogy ne rettegen. 34 Lenéz minden nagy állatot, ő a király minden ragadozó felett.

42 Jób pedig felele az Úrnak, és monda: 2 Tudom, hogy te minden megtehetsz, és senki téged el nem fordíthat attól, a mit elgondoltál. 3 Ki az – mondod – aki gáncsolja az örökö rendet tudatlanul? Megvallom azért, hogy nem értettem; csodadolgozok ezek nékem, és fel nem foghatom. 4 Hallgass hát, kérlek, én hadd beszéljek; én kérdezlek, te pedig taníts meg engem! 5 Az én fülemnek hallásával hallottam felőled, most pedig szemeimmel látlak téged. 6 Ezért hibáztatom magam és bájkódóm a porban és hamuban! 7 Miután pedig e szavakat mondotta vala az Úr Jóbnak, szóla a Témánból való Elifáznak: Haragom felgerjedt ellened és két barátod ellen, mert nem szóltatok felőlem igazán, mint az én szolgám, Jób. 8 Most azért vegyetek magatokhoz hét tulkit és hétkost, és menjetek el az én szolgámhoz Jóbhoz, és áldozzatok magatokért égőaldozatot; Jób pedig,

az én szolgám, imádkozzék ti érettetek; mert csak az Ő személyére tekintek, hogy retteneteset ne cselekedjem veletek, mivelhogy nem szóltatok felőlem igazán, mint az én szolgám Jób. 9 Elmenének azért a Témánból való Elifáz, a Sukhból való Bildág és a Naamából való Czófár, és úgy cselekedének, a miképen mondotta vala nézik az Úr, és az Úr tekinte Jóbnak személyére. 10 Azután eltávolítá Isten Jóból a csapást, miután imádkozott vala az Ő barátaiért, és kétszeresen visszaadá az Úr Jóbnak mindazt, a mije volt. 11 És beméne hozzá minden fiútestvére és minden leánytestvére és minden előbbi ismerőse, és evének Ő vele együtt kenyereset az Ő házában; sajnálkozának felette és vigasztalák Őt mindama nyomorúság miatt, a melyet az Úr reá bocsátott vala, és kiki ada néki egy-egy pénzt, és kiki egy-egy aranyfüggöt. 12 Az Úr pedig jobban megáldá a Jób életének végét, mint kezdetét, mert lón néki tizennégyezer juha, hatezer tevéje, ezer igás ökre és ezer szamara. 13 És lón néki hét fia és három leánya. 14 És az elsőnek neve vala Jémima, a másodiké Kecziha, a harmadiké Kéren-Happuk. 15 És nem találtatnak vala olyan szép leányok, mint a Jób leányai, abban az egész tartományban, és az Ő atyjok örökséget is ada nézik az Ő fiútestvéreik között. 16 Jób pedig él vala ezután száznegyven esztendeig, és látja vala az Ő fiait és unokáit negyedízig. 17 És meghala Jób jó vénségben és betelve az élettel.

Zsoltárok

1 Boldog ember az, a ki nem jár gonoszok tanácsán, bűnösök útján meg nem áll, és csúfolódók székében nem ül; **2** Hanem az Úr törvényében van gyönyörűsége, és az ő törvényéről gondolkodik éjjel és nappal. **3** És olyan lesz, mint a folyóvizek mellé ültetett fa, a mely idejekorán megadjá gyümölcsét, és levele nem hervad el; és minden munkájában jó szerencsés leszen. **4** Nem úgy a gonoszok, hanem, mint a polyva, a mit szétszór a szél. **5** Azért nem állhatnak meg a gonoszok az ítéletben; sem a bűnösök az igazak gyülekezetében. **6** Mert tudja az Úr az igazak útját; a gonoszok útja pedig elvész.

2 Miért dühösködnek a pogányok, és gondolnak hiába valóságot a népek? **2** A föld királyai felkerekednek és a fejedelmek együtt tanácskoznak az Úr ellen és az ő felkentje ellen: **3** Szaggassuk le az ő bilincseiket, és dobjuk le magunkról köteleiket! **4** Az egekben lakozó neveti, az Úr megcsúfolja őket. **5** Majd szól nézik haragjában, és megettenti őket gerjedelmében: **6** Én kentem ám fel az én királyomat a Sionon, az én szent hegyemen! **7** Törvényül hirdetem: Az Úr mondá nékem: Én fiam vagy te; én ma nem zettelek téged. **8** Kérjed tőlem és odaadom néked a pogányokat örökségül, és birtokodul a föld határait. **9** Összetörök őket vasvesszővel: széjjelzűz őket, mint cserépedényt. **10** Azért, királyok, legyetek eszesek, és okuljatok földnek bírái! **11** Szolgáljatok az Urat félelemmel, és örüljetek reszketéssel. **12** Csökoljatok a Fiút, hogy meg ne haragudjék és el ne veszszetek az úton, mert hamar felgerjer az ő haraja. Boldogok mindazok, a kik ő benne bíznak!

3 Dávid zsoltára; fia, Absolon elől való futásakor. Uram! mennyire megsokasodtak ellenségeim! sokan vannak a reám támadók! **2** Sokan mondják az én lelkem felől: Nincs számára segítség Istennél, (Szela) **3** De te, oh Uram! paizsom vagy nékem, dicsőségem, az, aki felmagasztalja az én fejemet. **4** Felszóval kiálték az Úrhoz, és ő meghallgata engemet, az ő szentsége hegyéről. (Szela) **5** Én lefekszem és elalizzom; felébredek, mert az Úr támogat engem. **6** Nem félek sok ezernyi néptől sem, a mely köröskörül felállott ellenem. **7** Kelj fel Uram, tarts meg engem Istenem, mert te verted arczul minden ellenséget; a gonoszok fogait összetörök. **8** Az Úré a szabadítás; legyen a te népeden a te áldásod. (Szela)

4 Az éneklőmesternek a neginóthra, Dávid zsoltára. Mikor kiáltok, hallgass meg engem, igazságomnak Istene; szorultságomban tág tért adtál nékem; könyörül rajtam és halld meg az én imádságomat! **2** Emberek fiai! Meddig lesz gyalázatban az én dicsőségem? Meddig szerettek hiábavalóságot, és kerestek hazugságot? (Szela) **3** Tudjátok meg hát, hogy kedveltjévé választott az Úr; meghalla az Úr, ha hozzá kiáltok! **4** Haragudjatok, de ne vétkezzetek: beszéljetek szívetekkel a ti ágyasházatokban és csillapodatjatok! (Szela) **5** Igazságnak áldozatával áldozzatok, és bízzatok az Úrban. **6** Sokan mondják: Kicsoda láttat velünk jót? Hozd fel reánk arczodnak világosságát, oh Uram! **7** Nagyobb öröömöt adsz így szívembe, mint a mikor sok az ő búzajok és boruk. **8** Békességen fekszem le és legott elaluszom; mert te, Uram, egyedül adsz nékem bátorságos lakozást.

5 Az éneklőmesternek a nehilótra, Dávid zsoltára. Uram, figyelmezz szavaimra; értsd meg az én sóhajtásomat! **2** Ügyelj az én kiáltásom szavára, én Királyom és én Istenem; mert én hozzád imádkozom! **3** Uram, jó reggel hallgasd meg az én szómat; jó reggel készülök hozzád és vigyázok. **4** Mert nem olyan Isten vagy te, aki hamisságban gyönyörködnél; nem lakkatik tenálad gonosz. **5** Nem állhatnak meg szemeid előtt a kevélyek, gyűlölsz te minden bűnt cselekedőt. **6** Elveszted, a kik hazugságot szólnak; a vérszopó és álnok embert útálja az Úr. **7** Én pedig a te kegyelmed sokaságából házadba mehetek; leborulok szent templomodban a te félelmedben. **8** Uram, vezess engem a te igazságodban az én ellenségeim miatt; egyengesd előttem a te útadat! **9** Mert nincsen az ő szájokban egyenesség, belsejük csupa romlottság; nyitott sír az ő torkuk, nyelvükkel hizelkednek. **10** Kárhoztasd őket, oh Isten; essenek el saját tanácsaik által; taszítsd el őket vétkeik sokasága miatt, mert fellázadtak ellened. **11** És majd örlünek mindenjában, a kik bíznak benned; mindenrőkké vígadjanak, és te megoltalmazod őket, és örvendeznek te benned, a kik szeretik a te nevedet. **12** Mert te, Uram, megáldod az igazat, körülveszed a te jóvoltoddal, mint egy paizssal.

6 Az éneklőmesternek a neginóthra, a seminit szerint; Dávid zsoltára. Uram, ne feddj meg engem haragodban, és ne ostorozz engem búsulásodban. **2** Könyörül rajtam Uram, mert ellankadtam: gyógyíts meg engem Uram, mert megháborodtak csontjam! **3** Lelkem is igen megháborodott, és te, oh Uram, míglén? **4** Térj vissza Uram, mentsd ki lelkemet, segíts meg engem kegyelmedért; **5** Mert nincs emlékezés rólad a halálban, a seolban kicsoda dicsőít téged? (Sheol h7585) **6** Elfáradtam sóhajtozsámban, egész éjjel

áztattam ágyamat, könyhullatással öntöztem nyoszolyámat. 7 Szemem a bánattól elbágyadt, megvénhetetlen minden szorongatót miatt. 8 Távozzatok tőlem minden, ti bűnt cselekedők, mert meghallgatja az Úr az én siralmam szavát. 9 Meghallgatja az Úr az én könyörgésemet, elfogadja az Úr az én imádságomat. 10 Megszégyenül majd és igen megháborodik minden ellenségem; meghátrálnak és megszégyenülnek hirtelen.

7 Dávid siggajonja, a melyet az Úrhoz énekelt a Benjáminita

Kús beszéde miatt. Én Uram Istenem, benned bízom; oltalmazz meg engem minden üldözömtől, és szabadítás meg engem, 2 Hogy szét ne tépie, mint az oroszlán az én lelkemet, szét ne szaggassa, ha nincsen szabadító. 3 Én Uram Istenem, ha cselekedtem ezt, ha hamisság van az én kezeimben. 4 Ha gonoszzal fizettem jó emberemnek, és háborgattam ok nélkül való ellenségemet: 5 Akkor ellenség üldözze lelkemet sérje el és tapodja földre az én életemet, és sujtja porba az én dicsőségemet. (Szela) 6 Kelj fel, Uram, haragodban, emelkedj fel ellenségeim dühe ellen; serkenj fel mellettem, te, aki parancsoltál ítéletet! 7 És népek gyülekezete vegyen téged körül, és feletteskör térről vissza a magasságba. 8 Az Úr ítéli meg a népeket. Bírálj meg engem Uram, az én igazságom és ártatlanságom szerint! 9 Szünjék meg, kérlek, a gonoszok rosszasága és erőssétség meg az igazat; mert az igaz Isten vizsgálja meg a szíveket és veséket. 10 Az én paizsom az Istennél van, aki megszabadítja az igazszívűeket. 11 Isten igaz bíró; és olyan Isten, aki minden nap haragszik. 12 Ha meg nem tér a gonosz, kardját élesítí, kézívet felvonja és felkészítí azt. 13 Halász eszközökkel fordít reá, és megtüzesíti nyilait. 14 Íme, álnoksággal vajúdik a gonosz, hamisságot fogan és hazugságot szül. 15 Gödröt és mélyre vájja azt; de belesik a verembe, a mit csinált. 16 Forduljon vissza fejére az, a mit elkövetett, és szálljon feje tetejére az ő erőszakossága. 17 Dicsérem az Urat az ő igazsága szerint, és éneklek a felséges Úr nevének.

8 Az éneklőmesternek a gittithre; Dávid zsoltára. Mi Urunk

Istenünk, mily felséges a te neved az egész földön, aki az egekre helyezted dicsőségedet. 2 A csecsemők és csecsszopók szájával erősítettek meg hatalmadat a te ellenségeid miatt, hogy a gyűlölködőt és bosszúállót elnémitsd. 3 Mikor látom egeidet, a te újjaidnak munkáját; a holdat és a csillagokat, a melyeket teremtettél: 4 Micsoda az ember – mondjam – hogy megemlékezel róla? és az embernek fia, hogy gondod van reá? 5 Hiszen kevessel tettek őt kisebbé az Istennél, és dicsőséggel és tisztelességgel

megkoronáztad őt! 6 Úrrá tettek őt kezeid munkáin, minden lábai alá vetettél; 7 Juhokat és mindenféle barmot, és még a mezőnek vadat is; 8 Az ég madarakat és a tenger halait, minden, a mi a tenger ösvényein jár. 9 Mi Urunk Istenünk, mily felséges a te neved az egész földön!

9 Az éneklőmesternek a múthlabben szerint; Dávid zsoltára. Dicsérlek Uram teljes szívemmel, hirdetem minden csudatételeket. 2 Örülök és örvendezek tebenned, zengedezem, oh Magasságos, a te nevedet; 3 Hogy az én ellenségeim meghátráltak, elbuktak és elvesztek a te orczád előtt; 4 Hogy véghezvitték ítéletemet és ügyemet: az ítélopuszékben ültél, mint igaz bíró. 5 Megdorgáltad a pogányokat, elvesztettek a gonoszt: nevöket minden örökre kitörölted. 6 Az ellenség megszünt, elpusztult örökre; és a városoknak, a miket feldúltál még az emlékezetük is elveszett. 7 Az Úr pedig örökké trónol, ítéletre készítette el az ő székét. 8 És ő megítéli a világot igazsággal, törvényt tesz a népeknél méltányosan. 9 És lesz az Úr nyomorultak kővára, kővár a szükség idején. 10 Azért te benned bíznak, a kik ismerik a te nevedet; mert nem hagyad el, Uram, a kik kerestek téged. 11 Zengjetek az Úrnak, aki Sionban lakik; hirdessétek a népek között az ő cselekedeteit. 12 Mert számon kéri a kiontott vért, megemlékezik rólok, nem feledkezik el a szegények kiáltásáról. 13 Könöörülj rajtam, Uram! lásd meg az én nyomorúságomat, a mely gyűlölööm miatt van, aki felemelő engem a halál kapuiból; 14 Hogy hirdessem minden dicséretet Sion leányának kapuban; hadd örvendjek a te szabadításodban. 15 Besülyedtek a pogányok a verembe, a melyet ástak; a hálóban, a melyet elrejtettek, megakadt a lábok. 16 Megismertetett az Úr, ítéletet hozott; a gonoszt annak kezemunkájával ejtette el. (Higgajon, Szela) 17 Seolba jutnak a gonoszok, oda minden nép, a mely elfeledkezik Istenről. (Sheol h7585) 18 Mert a szegény nem lesz végképen elfelejtve, a nyomorultak reménye sem vész el örökre. 19 Kelj fel Uram, ne hatalmasodjék el a halandó; ítéltessenek meg a pogányok te előtted! 20 Rettentsd meg, Uram, őket; tudják meg a pogányok, hogy halandók ők! (Szela)

10 Uram, miért állasz távol? Miért rejzől el a szükség idején? 2 A gonosznak kevélisége miatt sanyarog a szegény. Essenelek foglyul a cseleknek, a miket koholtak. 3 Mert dicsekzik a gonosz az ő lelkének kivánságával, és a fösvény megveti és szidja az Urat. 4 A gonosz az ő haragos kevéliségében senkit sem tudakoz; nincs Isten, ez minden gondolatja. 5 Szerencsések az ő útai minden időben; messze vannak tőle ítéleteid, elfújja minden ellenséget. 6 Azt mondja szívében: Nem rendülik meg soha örökké, mert

nem esem bajba. 7 Szája telve átkozódással, csalárdsággal és erőszakossággal; nyelve alatt hamisság és álnokság. 8

Az utcák zugaiban lappang, a rejtek helyeken megöli az ártatlant, szemei lesnek az ügyefogyottra. 9 Leselkedik a rejtek helyen, leselkedik, mint az oroszlán az Ő barlangjában, hogy elragadja a szegényt; elragadja a szegényt, mihelyt hálójába foghatja azt. 10 Lenyomja, tiporja, és erejétől elesnek az ügyefogyottak. 11 Azt mondja szívében: Elfejtkezett Isten, elrejtette arcát: nem is láttó soha! 12 Kelj fel Úr-Isten, emeld fel kezedet; ne feledkezzél el a szegényekről! 13 Miért szidja Isten a gonosz? Miért mondja szívében: Nem keresed rajta. 14 Te látod ezt, mert te megnézed a hamisságot és a fájdalmat, hogy rávesszed kezed. Te reád hagyja magát az ügyefogyott, az árvának is te vagy segedelme. 15 Törd össze a gonosznak karját; és keressed a rosszon az Ő gonoszságát, míg már nem találsz. 16 Az Úr király mindenha és mindenrőkkel; a pogányok kivesznek az Ő földjéről. 17 A szegények kivánságát meghallgatod, oh Uram! Megerősíted szívöket, füleiddel figyelmezél, 18 Hogy ítéletet tégy az árvának és nyomorodottnak, hogy többé már ne rettentse a földből való ember.

11 Az éneklőmesternek; Dávidé. Az Úrban bízom; hogy mondhatjátok az én lelkemnek: fuss a ti hegyetekre, mint a madár?! 2 Mert íme, a gonoszok megvonják az íjat, ráillesztették nyílokat az idegre, hogy a sötétségben az igazszívűekre lövöldözzenek. 3 Mikor a fundamentomok is elrontattak, mit cselekedett az igaz? 4 Az Úr az Ő szent templomában, az Úr trónja az egekben; az Ő szemei látják, szemöldökei megpróbálják az emberek fiait. 5 Az Úr az igazat megpróbálja, a gonoszt pedig, az álnokság kedvelőjét, gyűlöli az Ő lelke. 6 Hálókat hullat a gonoszokra; tűz, kénkő és égető szél az Ő osztályrészök! 7 Mert az Úr igaz; igazságot szeret, az igazak látják az Ő orczáját.

12 Az éneklőmesternek a seminithre; Dávid zsoltára. Segíts Uram, mert elfogyott a kegyes, mert eltüntek a hívek az emberek fiai közül. 2 Hamisságot szól egyik a másiknak; hizelkedő ajakkal kettős szívűből szólnak. 3 Vágja ki az Úr mind a hizelkedő ajakat, a nyelvet, a mely nagyokat mond. 4 A kik ezt mondják: Nyelvünkkel felükerekedünk, ajkaink velünk vannak; ki lehetne Úr felettünk? 5 A szegények elnyomása miatt, a nyomorultak nyögése miatt legott felkelek, azt mondja az Úr; biztoságból helyezem azt, a ki arra vágyik. 6 Az Úr beszédei tiszta beszédek, mint földből való kohóban megolvásztott ezüst, hétszer megtisztítva. 7 Te Uram, tartsd meg őket; órizd meg őket e nemzettségtől örökkel.

8 Köröskörül járnak a gonoszok, mihelyt az alávalóság felmagasztaltatik az emberek fiai közt.

13 Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára. 2 Uram, meddig fejtkezel el rólam végképen? Meddig rejted el orczádat tőlem? 3 Meddig tanakodjam lelkemben, bántódjam szívemben naponként? Meddig hatalmaskodik az én ellenségem rajtam? 4 Nézz ide, felelj nékem, Uram Istenem; világosítsd meg szemeimet, hogy el ne aludjam a halára; 5 Hogy ne mondja ellenségem: meggyőztem őt; háborgatóim ne örüljenek, hogy tántorgok. 6 Mert én a te kegyelmedben bíztam, örüljön a szívem a te segítségednek; hadd énekeljek az Úrnak, hogy jót tett velem!

14 Az éneklőmesternek; Dávidé. Azt mondja a balgatag az Ő szívében: Nincs Isten. Megromlottak, útátlatosságot cselekedtek; nincs, aki jót cselekedjék. 2 Az Úr letekintett a mennyből az emberek fiaira, hogy meglássa, ha van-e értelmes, Isten kereső? 3 Mindnyájan elhaladtak; egyetemen elromlottak, nincs, aki jót cselekedjék, nincsen csak egy sem. 4 Nem tudják-é ezt mind a gonosztévők, a kik megeszik az én népemet, mintha kenyерet ennének, az Urat pedig segítségül nem hívják? 5 Majd rettegnek rettegéssel, mert Isten az igaz nemzetseggel van! 6 A szegények tanácsát kicsúfoljátok, mert az Úr az Ő bizodalma. 7 Vajha eljőne Sionból Izráelnek a szabadítás! Mikor az Úr visszahozza népének foglyait, Jákób örül majd és vigad Izráel.

15 Dávid zsoltára. Uram, kicsoda tartózkodhatik sátorban, kicsoda lakozhatik szent hegyeden? 2 Aki tökéletességen jár, igazságot cselekszik, és igazat szól az Ő szívében. 3 Nem rágalmaz nyelvével; nem tesz rosszat felebarátjának, és nem szerez gyalázatot rokonainak. 4 A megbélyegzett útálatos az Ő szemeiben, de az Urat félőket tiszti: a ki kárára esküszik, és meg nem változtatja. 5 Pénzét nem adja uzsorára, és nem vesz el ajándékot az ártatlan ellen. A ki ezeket cselekszi, nem rendül meg soha örökkel.

16 Dávid miktámja. Tarts meg engem Istenem, mert benned bízom. 2 Ezt mondomb az Úrnak: Én Uram vagy te; felettes való jóm nincsen. 3 A szentekben, a kik e földön vannak és a felségesekben, bennök van minden gyönyörűségem. 4 Megsokasodnak fájdalmaik, a kik más isten után sietnek; nem áldozom meg véres italáldozatokat és nem veszem nevőket ajkaimra. 5 Az Úr az én osztályos részem és poharam; te támogatod az én sorsomat. 6 Az én részem kies helyre esett, nyilván szép örökség jutott

nékem. 7 Áldom az Urat, a ki tanácsot adott nékem; még éjjel is oktatnak engem az én vesém. 8 Az Úrra néztem szüntelen; mert jobb kezem felől van, meg nem rendülök. 9 Azért örül az én szívem és örvendez az én lelkem; testem is biztoságban lakozik. 10 Mert nem hagyod lelkemet a Seolban; nem engeded, hogy a te szentet rothatdást lásson. (Sheol h7585) 11 Te tanítasz engem az élet ösvényére, teljes öröm van tenálad; a te jobboldon gyönyörűségek vannak öröké.

17 Dávid imádsága. Hallgasd meg, Uram, az igazságot, vedd észre könyörgésemet, figyelmezzél imádságomra, mely nem jő csalárd ajakról. 2 A te orczádtól jójjön ki ítétem, a te szemeid hadd lássanak igazat. 3 Megpróbáltad az én szívemet, meglátogattál éjjel; próbáltál engem, nem találtál semmi rosszt; ha tán gondoltam is, nem jött ki a számon. 4 Az emberek cselekedeteinél a te ajkad igéjével vigyáztam az erőszakosnak ösvényeire. 5 Ragaszkodtak léptein a te ösvényeidhez, nem ingadoztak lábaim. 6 Hívtalak én, mert te felelhetsz nékem, Istenem! Hajtsd hozzáim füledet, hallgasd meg az én beszédemet. 7 Mutasd meg csudálatosan a te kegyelmedet, a ki megszabadítód jobboddal a te benned bízókat a támadóktól. 8 Tarts meg engemet, mint szemed fényét; szárnyaid árnyékába rejts el engemet. 9 A gonoszok elől, a kik pusztítanak engem; ellenségeim elől, a kik lelkendezve vesznek körül engem. 10 Megkövérédett szívöket elzárták, szájokkal kevélyen szólanak. 11 Körülvettek most minket mentünkben; szemeiket ránk szegzik, hogy földre terítsenek. 12 Hasonlók az oroszlánhoz, a mely zsákmányra szomjaz, és a rejtek helyén ülő oroszlánkölyökhez. 13 Kelj fel, oh Uram! Szállj vele szembe, terítsd le őt, szabadítsd meg lelkemet a gonosztól fegyverreddel; 14 Az emberektől, oh Uram, kezdeddel, a világ embereitől! Az ő osztályrészük az életben van; megtöltötted hasukat javaiddal, bővöködnek fiakkal, a miék pedig marad, gyermekikre hagyják. 15 Én igazságban nézem a te orczádat, megelégszem a te ábrázatoddal, midőn felserkenek.

18 Az éneklőmesternek, az Úr szolgájától, Dávidtól, aki az Úrhoz ez ének szavait azon a napon mondotta, a melyen az Úr megszabadította őt minden ellenségének kezéből, és a Saul kezéből. És monda: Szeretlek Uram, én erősségem! 2 Az Úr az én kősziklám, váram és szabadítóm; az én Istenem, az én kősziklám, ő benne bízom: az én paizsom, idvességem szarva, menedékem. 3 Az Úrhoz kiáltok, aki dicséretre méltó, és megszabadulok ellenségeimtől. 4 Halál kötelei vettek körül, s az istentelenség árjai rettentettek engem. 5 A Seol kötelei vettek körül; a

halál tőrei fogtak meg engem. (Sheol h7585) 6 Szükségemben az Urat hívtam, és az én Istenemhez kiáltottam; szavamat meghallá templomából, és kiáltásom eljutott füleibe. 7 Megindult, megredült a föld, s a hegyek fundamentomai inogtak; és megindultak, mert haragra gyúlt. 8 Füst szállt felorrából, és szájából emésztő tűz; izzó szén gerjedt belőle. 9 Lehajtotta az egét és leszállt, és homály volt lábai alatt. 10 Kérubon haladt és röpült, és a szelek szárnyain suhant. 11 A sötétséget tette rejtek helyévé; sátor a körülötte a sötét felhők és sűrű fellegek. 12 Az előtte lévő fényességből felhőin jágeső tört át és eleven szén. 13 És dörgött az Úr a mennyeiben, és a Magasságos zengett; és jágeső hullt és eleven szén. 14 És kibocsátá nyilait és elszéleszté azokat, villámokat szórt és megháborította azokat. 15 És meglátszottak a vizek medrei s megmutatkoztak a világ fundamentomai; a te feddésedtől, Uram, a te orrod leheletének fuvásától. 16 Lenyúlt a magasból és felvett engem; kvont engem nagy vizekből. 17 Megszabadított engem az én erős ellensegemtől, s az én gyűlölömtől, a kik hatalmasabbak voltak nálamnál. 18 Rám jöttek veszedelmem napján; de az Úr volt az én támaszom. 19 És kivitt engem tágas helyre; kiragadt engem, mert kedvét leli bennem. 20 Az Úr megfizetett nékem igazságom szerint, kezeimnek tisztasága szerint fizetett meg nékem; 21 Mert megőriztem az Úrnak útait, és gonoszul nem távoztam el az én Istenemtől. 22 Mert minden ítélete előttem, és rendeléseit nem hánytam el magamtól. 23 És tökéletes voltam előtte, órizkedtem az én vétkemtől. 24 És megfizetett nékem az Úr az én igazságom szerint; kezeim tisztasága szerint, a mi szemei előtt van. 25 Az irgalmashoz irgalmas vagy: a tökéleteshez tökéletes vagy. 26 A tisztaival tiszta vagy; s a visszáshoz visszás vagy. 27 Mert te megtartod a nyomorult népet, és a kevél szemeket megalázod; 28 Mert te gyujtod meg az én szövétnekemet; az Úr az én Istenem megvilágosítja az én sötétségemet. 29 Mert általad táboron is átfutok, és az én Istenem által kőfalón is átugrom. 30 Az Istennek útja tökéletes; az Úrnak beszéde tiszta; paizsuk ő mindenazonnak, a kik bíznak benne. 31 Mert kicsoda Isten az Úron kívül? És kicsoda kőszikla a mi Istenünkön kívül? 32 Az Isten, aki felövez engem erővel, és tökéletessé teszi útamat: 33 Olyanná teszi lábamat, mint a szarvasé, és az én magas helyeimre állít engem. 34 Ő tanítja kezemet a harczra, karjaim meghajlítják az ércziját. 35 És adtad nékem a te idvességednek paizsát, és a te jobbold megszilárdított engem, és a te jóvoltod felmagasztalt engem. 36 Kiszélesítettek lépésemet alattam, és nem tántorogtak lábaim. 37 Üldözöm ellenségeimet és elérem őket, és nem térek vissza, míg meg nem semmisültek. 38 Összetöröm

őket, hogy fel sem kelhetnek; lábaim alá hullanak. 39 Mert te öveztél fel engem erővel a harcra, alám görbeszted az ellenem felkelőket. 40 És megadtad, hogy ellenségeim meghátráltak, és az én gyűlölőimet elpusztíthattam. 41 Kiáltottak, de nem volt szabadító, az Úrhol és nem felelt nékik. 42 És apróra törtem őket, a milyen a szél elé való por, és megtapadtam őket mint utcza sarát. 43 Megmentettél engem a nép pártoskodásaitól; nemzetek fejévé tettél engem; oly nép szolgál nékem, a melyet nem ismertem. 44 A mint hall a fülök, engedelmeskednek, és idegenek is hizelegnek nékem. 45 Az idegenek elepedtek, és reszketve jönek elő zárt helyeikből. 46 Él az Úr és áldott az én kősziklám, magasztaltassék hát az én idvességemnek Isten! 47 Az Isten, aki bosszút áll értem, és népeket hajlít aláim; 48 Aki megment engem ellenségeimtől. Még az ellenem felkelők fölött is felmagasztalsz engem, az erőszakos embertől megszabadítasz engem. 49 Azért dicsérlek téged, Uram, a nemzetek között, és éneket zengek a te nevednek. 50 Nagy segítséget ád az ő királyának és irlalmasságot cselekszik az ő felkentjével, Dáviddal és az ő magvával mindenrőkké.

19 Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára. Az egek beszélík Isten dicsőségét, és kezeinek munkáját hirdeti az égboltozat. 2 Nap napnak mond beszédét; ej éjnek ad jelentést. 3 Nem olyan szó, sem olyan beszéd, a melynek hangja nem hallható: 4 Százatuk kihat az egész földre, és a világ végére az ő mondásuk. A napnak csinált bennök sátor. 5 Olyan ez, mint egy vőlegény, aki az ő ágyasházából jön ki; örvend, mint egy hős, hogy futhatja a pályát. 6 Kijövetele az ég egyik szélétől s forgása a másik szélénig; és nincs semmi, a mi elrejtőzhetnék hevétől. 7 Az Úrnak törvénye tökéletes, megeleveníti a lelket; az Úrnak bizonysságtétele biztos, bölcscése teszi az együgyűt. 8 Az Úrnak rendelései helyesek, megvidámítják a szívet; az Úrnak parancsolata világos, megvilágosítja a szemeket. 9 Az Úrnak félelme tiszta, megáll mindenrőkké; az Úrnak ítéletei változhatatlanok s mindenestől fogva igazságosak. 10 Kivánatosabbak az aranynál, még a sok színaranynál is; és édesebbek a méznél, még a színmeznnél is. 11 Szolgádat is intik azok; aki megtartja azokat, nagy jutalma van. 12 Ki veheti észre a tévedéseket? Titkos bűnöktől tisztíts meg engemet. 13 Tartsd távol a te szolgádat a szándékosuktól; ne uralkodjanak rajtam; akkor ártatlan leszek, és tiszta leszek, sok vétekkel. 14 Legyenek kedvedre valók szájam mondásai, és az én szívem gondolatai előtted, legyenek, oh Uram, kősziklám és megváltóm.

20 Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára. Hallgasson meg téged az Úr a szükség idején; oltalmazzon meg téged a Jákób Istenének neve. 2 Küldjön néked segítséget a szent helyről; és a Sionból támogasson téged. 3 Emlékezzék meg minden ételáldozatodról, és égőáldozataidat találja kövéréknak. (Szela) 4 Cselekedjék veled szíved szerint, és teljesítse minden szándékodat. 5 Hogy örvendhessünk a te szabadulásodban, és a mi Istenünk nevében zászlót lobogtassunk: teljesítse az Úr minden kéréseidet! 6 Most tudom, hogy az Úr megsegíti felkentjét; meghallgatja őt szent egeiből jobbjának segítő erejével. 7 Ezek szekerekben, amazok lovakban bíznak; mi pedig az Úrnak, a mi Istenünknek nevéről emlékezünk meg. 8 Azok meghanyatlannak és elesnek; mi pedig felkelünk és megállunk. 9 Uram, segítsd meg a királyt! Hallgasson meg minket, mikor kiáltunk hozzá.

21 Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára. Uram, a te erősségedben örül a király, és a te segítségedben felette örvendez. 2 Szívének kivánságát megadtad néki; és ajkainak kérését nem tagadtad meg. (Szela) 3 Sőt elje vitt javaidnak áldásait; szín-arany koronát tettél fejére. 4 Életet kért tőled: adtál néki hosszú időt, örökkévalót és végétlenet. 5 Nagy az ő dicsősége a te segítséged által; fényt és méltóságot adtál reája. 6 Sőt áldássá tettek őt örökké, megvidámítottad őt színed örömövel. 7 Bizony a király bízik az Úrban, és nem inog meg, mert vele a Magasságosnak kegyelme. 8 Megtalálja kezed minden elleniségedet; jobbold megtaalja gyűlölödöt. 9 Tüzes kemenczévé teszed őket megjelenésed idején; az Úr az ő haragjában elnyeli őket és tűz emészti meg őket. 10 Gyümölcsük kiveszted e földről, és magvakat az emberek fiai közül. 11 Mert gonoszságot terveztek ellened, csalárdáságot gondoltak, de nem vihetik ki; 12 Mert meghátráltatod őket, íved húrjait arcuknak feszíted. 13 Emelkedjél fel Uram, a te erőddel, hadd énekeljünk, hadd zengedezzük hatalmadat!

22 Az éneklőmesternek az ajelethassakhar szerint; Dávid zsoltára. Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet? Távol van megtartásomtól jájgatásomnak szava. 2 Én Istenem, kiáltok nappal, de nem hallgatsz meg; ejjel is és nincs nyugodalmam. 3 Pedig te szent vagy, aki Izráel dícséretei között lakozol. 4 Benned bíztak atyáink; bíztak és te megszabadítottad őket. 5 Hozzád kiáltottak és megmenekültek; benned bíztak és nem szégyenültek meg. 6 De én féreg vagyok s nem férfiú; embereknek csúfja és a nép útálata. 7 A kik engem látnak, mind csúfolkodnak rajtam, félrehúzzák ajkaikat és hajtognatják fejöket: 8 Az Urára bízta magát, mentse meg őt; szabadítsa meg őt,

hiszen gyönyörködött benne! 9 Mert te hoztál ki engem az anyám méhből, és biztattál engem anyámnak emlőin. 10 Születésem óta a te gondod voltam; anyám méhétől fogva te voltál Istenem. 11 Ne légy messze tőlem, mert közel a nyomorúság, és nincs, aki segítsen. 12 Tulkok sokasága kerített be engem, körülfogtak engem Básán bikái. 13 Feltártották rám szájokat, mint a ragadozó és ordító oroszlán. 14 Mint a víz, úgy kiöttem; csontaim mind széthullottak; szívem olyan lett, mint a viasz, megolvadt belső részeim között. 15 Erőm kiszáradt, mint cserép, nyelvem ínyemhez tapadt, és a halál porába fektettem engemet. 16 Mert ebek vettek körül engem, a gonoszok serege körül fogott; átyukasztották kezeimet és lábaimat. 17 Megszámlálhatnám minden csontomat, ők pedig csak néznek s bámulnak rám. 18 Megosztznak ruháimon, és köntösömre sorsot vetnek. 19 De te, Uram, ne légy messze tőlem; én erősségem, siess segítségemre. 20 Szabadítsd meg lelkemet a kardtól, s az én egyetlenemet a kutyák körmeiből. 21 Ments meg engem az oroszlán torkából, és a bivalyok szarai közül hallgass meg engem. 22 Hadd hirdessem nevedet atyámfainak, és dicsérjelek téged a gyülekezetben. 23 Ti, a kik félitek az Urat, dicsérjelek őt! Jákób minden ivadékai dicsősétek őt, és féljétek őt Izráel minden magzata! 24 Mert nem veti meg és nem útálja meg a szegény nyomorúságát; és nem rejt el az ő orczáját előle, és mikor kiált hozzá, meghallgatja. 25 Felőled lesz dicséretem a nagy gyülekezetben. Az én fogadásaimat megadom azok előtt, a kik félik őt. 26 Esznek a nyomorultak és megelégesznek, dicsérik az Urat, a kik őt keresik. Éljen szívetek örökké! 27 Megemlékeznek és megtérnek az Úrhoz a föld minden határai, és leborul előttem a pogányok minden nemzetége. 28 Mert az Úré a királyi hatalom, uralkodik a pogányokon is. 29 Esznek és leborulnak a föld gázdagai minden; ő előtte hajtanak térdet, a kik a porba hullanak, és a ki életben nem tarthatja lelkét. 30 Őt szolgálják a fiak, az Úrról beszélnek az utódoknak. 31 Eljönök s hirdetik az ő igazságát az ő utánok való népnek, hogy ezt cselekedte!

23 Dávid zsoltára. Az Úr az én pásztorom; nem szűkölöködm. 2 Fűves legelőkön nyugtat engem, és csendes vizekhez terelget engem. 3 Lelkemet megvidámitja, az igazság ösvényein vezet engem az ő nevéért. 4 Még ha a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek a gonosztól, mert te velem vagy; a te veszsződ és botod, azok vigasztalnak engem. 5 Asztalt terítesz nékem az én ellenségeim előtt; elárasztod fejem olajjal; csordultig van a poharam. 6 Bizonyára jóságod és kegyelmed követnek

engem életem minden napján, s az Úr házában lakozom hosszú ideig.

24 Dávid zsoltára. Az Úré a föld s annak teljessége; a föld kereksége s annak lakosai. 2 Mert ő alapította azt a tengereken, és a folyókon megerősítette. 3 Kicsoda meg fel az Úr hegyére? És kicsoda áll meg az ő szent helyén? 4 Az ártatlan kezű és tiszta szívű, aki nem adja lelkét hiávalóságra, és nem esküszik meg csalárdzságra. 5 Áldást nyer az Úrtól, és igazságot az idvesség Istenétől. 6 Ilyen az őt keresők nemzetisége, a Jákób nemzetisége, a kik a te orczádat keresik. (Szela) 7 Ti kapuk, emeljétek fel fejeiteket, és emelkedjetek fel ti örökkévaló ajtók; hadd menjen be a dicsőség királya. 8 Kicsoda ez a dicsőség királya? Az erős és hatalmas Úr, az erős hadakozó Úr. 9 Ti kapuk, emeljétek fel fejeiteket, és emelkedjetek fel örökkévaló ajtók, hadd menjen be a dicsőség királya! 10 Kicsoda ez a dicsőség királya? A seregek Ura, ő a dicsőség királya. (Szela)

25 Dávidé. Hozzád emelem, Uram, lelkemet! 2 Istenem, benned bízom; ne szégyenüljek meg; ne örüljenek rajtam elleniségeim. 3 Senki se szégyenüljön meg, aki téged vár; szégyenüljenek meg, a kik ok nélkül elpártolnak töled. 4 Útjaidat, Uram, ismertesd meg velem, ösvényeidre taníts meg engem. 5 Vezess engem a te igazságodban és taníts engem, mert te vagy az én szabadító Istenem, minden nap várunk téged. 6 Emlékezzél meg, Uram, irgalmasságodról és kegyelmedről, mert azok öröktől fogva vannak. 7 Ifjúságomnak vétkeiről és búneimről ne emlékezzél meg; kegyelmed szerint emlékezzél meg rólam, a te jóvoltodért, Uram! 8 Jós és igaz az Úr, azért útba igazítja a vétkezőket. 9 Igazságban járatja az alázatosokat, és az ő útjára tanítja meg az alázatosokat. 10 Az Úrnak minden útja kegyelem és hűség azoknak, a kik szövetségét és bizonyásait megtartják. 11 A te nevedért, Uram, bocsásd meg búnömet, mert sok az. 12 Kicsoda az, aki féli az Urat? Megmutatja annak az útat, a melyet válaszszon. 13 Annak lelke megmarad a jöban, és magzatajba örkli a földet. 14 Az Úr bizodalmas az ő félőkhöz, és szövetségével oktatja őket. 15 Szemeim mindenha az Úrra néznek, mert ő húzza ki a törből lábat. 16 Tekints reám és könyörülj rajtam, mert árva és szegény vagyok. 17 Eláradtak szímemnek szorongásai, nyomorúságaimból szabadíts meg engem. 18 Lásd meg szegénységemet és gyötrelmemet; bocsásd meg minden búnömet. 19 Lásd meg ellenségeimet, mert megsokasodtak, és gyilkos gyűlölséggel gyűlölnek engem. 20 Örizd meg lelkemet és szabadíts meg engem; ne szégyenüljek meg, hogy benned bíztam. 21

Ártatlanság és becsület védelmezzenek meg engem, mert téged várlak. 22 Mentsd ki, Isten, Izráelt minden bajából.

26 Dávidé. Ítélij meg engem, Uram! mert én ártatlanságban éltem és az Úrban bíztam ingadozás nélkül. 2 Próbálj meg, Uram, és kisérts meg, és vizsgáld meg veséimet és szívemet. 3 Mert kegyelmed szemem előtt van, és hűségdedben járok-kelek. 4 Nem ültem együtt hívalkodókkal, és alattomosokkal nem barátkoztam. 5 Gyűlööm a rosszak társaságát, és a gonoszokkal együtt nem ülöök. 6 Ártatlanságban mosom kezemet, és oltárodat gyakorlom Uram! 7 Hogy hallatos szóval dicsérjelek téged, és elbeszéljem minden csodatettetet. 8 Uram, szeretem a te házadban való lakozást, és a te dicsőséged hajlékának helyét. 9 Ne sorozd a bűnösökkel együvé lelkemet, sem életemet a vérszopókkal együvé, 10 A kiknek kezében vétek van, és jobbjuk telve vesztegetéssel. 11 Én pedig ártatlanságban élek; ments meg és könyörülj rajtam. 12 Lábam megáll igazsággal; áldom az Urat a gyülekezetekben.

27 Dávidé. Az Úr az én világosságom és üdvösségem: kitől féljek? Az Úr az én életemnek erőssége: kitől remegjek? 2 Ha gonoszok jónek ellenem, hogy testemet egyéki: szorongatóim és elleneim – ők botlanak meg és hullanak el. 3 Ha tábor fog körül, nem fél szívem; habár had támad reám, mégis ő benne bízom én. 4 Egyet kerek az Úrtól, azért eszedezem: hogy lakhassam az Úr házában életemnek minden idejében; hogy nézhessem az Úrnak szépségét és gyönyörködhessem az ő templomában. 5 Bizony elrejt engem az ő hajlékába a veszedelem napján; eltakar engem sátrának rejtekében, sziklára emel fel engem. 6 Most is feltűl emeli fejemet ellenségeimen, a kik körültem vannak, és én az ő sátorában örömládozatokkal áldozom, énekelek és zengedezek az Úrnak. 7 Halld meg, Uram, hangomat – hívlak! Irgalmazz nékem és hallgass meg engem! 8 Helyetted mondja a szívem: Az én orczámat keressétek! A te orczádat keresem, oh Uram! 9 Ne rejtsd el orczádat előlem; ne utasítsd el szolgádat haraggal; te voltá segítőm, ne taszíts el és ne hagyj el engem, üdvösségemnek Istene! 10 Ha atyám és anyám elhagynának is, az Úr magához vesz engem. 11 Taníts meg engem a te útadra, oh Uram! Vézérelj engem egyenes ösvényen, az én üldözőim miatt. 12 Ne adj át engem szorongatóim kivánságának, mert hamis tanúk támadnak ellenem, és erőszakot lihegnek. 13 Bizony hiszem, hogy meglátom az Úr jóságát az élőknek földén! 14 Várjad az Urat, légy erős; bátorodjék szíved és várjad az Urat.

28 Dávidé. Hozzád kiáltok, Uram, én szírem; ne fordulj el szótlanul tőlem, hogy ne legyek, ha néma maradnál, a sírba szállókhoz hasonló. 2 Halld meg esedezeimnek szavát, mikor kiáltok hozzád, és mikor felemelem kezeimet a te szentséged lakhelye felé. 3 Ne számlálj engem a hitetlenek és gonosznevők közé, a kik békességgel szólnak felebarátaihoz, pedig gonoszság van szívükben. 4 Fizess meg nékik az ő cselekedeteik és igyekezetük rosszasága szerint; kezök munkája szerint fizess meg nékik; add meg nékik jutalmukat! 5 Minthogy nem figyelnek az Úr cselekedeteire és kezének munkáira, lerontja őket és föl nem építi őket. 6 Áldott az Úr, hogy meghallgatta esedezeimnek szavát. 7 Az Úr az én erőm és paizsom, ő benne bízott szívem és megsegítettem; örvend szívem és énekemmel dicsérem őt. 8 Az Úr az ő népének ereje, és az ő fölkentjének megtartó erőssége. 9 Tartsd meg a te népedet és áld meg a te örökségedet, legeltesd és magasztald fel őket mindörökké!

29 Dávid zsoltára. Adjatok az Úrnak, ti fejedelmekneki, adjatok az Úrnak tiszteletet és dicséretet! 2 Adjátok az Úrnak neve tiszteletét, imádjátok az Urat szent ékességen. 3 Az Úr szava zeng a vizek fölött, a dicsőség Istene mennydörög, az Úr ott van a nagy vizek felett. 4 Az Úr szava erős; az Úr szava fenséges. 5 Az Úr szava czédrusokat tördel, összetöri az Úr a Libánon czédrusait is. 6 És ugrándoztatja azokat, mint a borjút, a Libánont és a Szírjót, mint a bivalyfiat. 7 Az Úr szava tűzlángokat szór. 8 Az Úr szava megrengeti a pusztát, megrengeti az Úr Kádesnek pusztáját. 9 Az Úr szava megborjaztatja a nőstény szarvasokat, lehántja az erőket, és az ő hajlékában minden azt mondja: dicső! 10 Az Úr trónolt az özönvíz felett; így trónol az Úr, mint király, mindörökké. 11 Az Úr ad erőt népének, az Úr megáldja népét békességgel.

30 Dávid zsoltára. Templomszentelési ének. Magasztallak Uram, hogy felemtél engem, és nem engedted, hogy ellenségeim öürüjön rajtam. 2 Uram, Istenem, hozzád kiáltottam, és te meggyógyítottál engem! 3 Uram, felhoztad a Seolból az én lelkemet, fölélesztettel a sírbaszállók közül. (Sheol h7585) 4 Zengedezzetek az Úrnak, ti hívei! Dicsőisétek szent emlékezetét. 5 Mert csak pillanatig tart haragja, de élethosszigan jóakarat; este bánat száll be hozzáink, reggelre öröm. 6 Azt mondtam azért én jó állapotomban: Nem rendülhetek meg soha. 7 Uram, jókedvezőből erősséget állítottál föl hegyemre; de elrejtéd orczádat, és megroskadtam. 8 Hozzád kiáltok, Uram! Az én Uramnak irgalmáért könyörgök! 9 Mit használ vérem, ha

sírba szállok? Dicsér-e téged a por; hirdeti-é igazságodat? **10** Hallgass meg, Uram, könyörülj rajtam! Uram, légy segítségem! **11** Siralmamat vígságra fordítottad, leoldoztad gyászruhámat, körülöveztél örömmel. **12** Hogy zengjen néked és el ne hallgasson felőled a dicséret: Uram, én Istenem, örökké dicsőítlek téged.

31 Az éneklőmesternek, Dávid zsoltára. Te benned bíztam, Uram! Ne szégyenüljek meg soha; igazságoddal szabadíts meg engem. **2** Hajtsd hozzá földet, hamar szabadíts meg; légy nékem erős kőszálam, erődített házam, hogy megtarts engem. **3** Mert kősziklám és védőváram vagy te; vezess hát engem a te nevedért és vezérelj engemet. **4** Ments ki engem a hálóból, a melyet titkon vetettek nékem; hiszen te vagy az én erősségem. **5** Kezedre bízom lelkemet, te váltasz meg engemet, oh Uram, hűséges Isten. **6** Gyűlööm a hazug hiúságok híveit, és az Úrban bízom én. **7** Hadd vigadjak és örüljek a te kegyelmednek, a miért meglátod nyomorúságomat és megismered a háborúságokban lelkemet; **8** És nem rekesztesz be engem ellenség kezébe, sőt tágas térré állatod lábamit. **9** Könyörülj rajtam, Uram, mert szorongattatom; ellenyed a búbánat miatt szemem, lelkem, testem. **10** Mert bánathban enyészik életem, és sóhajtásban műlnak éveim; bűnöm miatt roskadoz erőm, és kiasznak csontjaim. **11** Temérdek üldözőm miatt csúfsággá lettem, kivált szomszédaimé, és ismerőseimnek félelmévé; a kik az utcán látnak, elfutnak tőlem. **12** Töröltettem, akár a halott, az emlékezetből; olyanná lettem, mint az elroshadt edény. **13** Mert hallottam sokak rágalmát, iszonyatosságot mindenfelől, a mint együtt tanácskoztak ellenem, és terveztek, hogy elrabolják lelkemet. **14** De én benned bízom, Uram! Azt mondomb: Te vagy Istenem. **15** Életem ideje kezdetben van: szabadíts meg ellenségeim kezéből és üldözőimtől. **16** Világosítsd meg orczádat a te szolgádon, tarts meg engem jóvoltodból. **17** Uram, ne szégyenüljek meg, mivelhogy hívjak téged; a gonoszok szégyenülenek meg és pusztuljanak a Seolba. (Sheol h7585) **18** A hazug ajkak némuljanak el, a melyek vakmerően szólnak az igaz ellen, kevélységgel és megvetéssel. **19** Mily bőséges a te jóságod, a melyet fentartasz a téged félőknek, és megbizonyítasz a te benned bízókon az emberek fiai előtt. **20** Elrejted őket a te orczádnak rejtekében az emberek zendülései elől; sátorban őrzöd őket a perpatvarkodó nyelvectől. **21** Áldott az Úr, hogy csodálatossá tette kegyelmét rajtam, mint egy megerősített városon! **22** Én ugyan azt gondoltam ijedtemben: Elvettettem szemeid elől; de mégis, meghallgattad esedezőseimnek szavát, mikor kiáltottam

hozzád. **23** Szeressétek az Urat mindenki kedveltjei; a híveket megőrizi az Úr és bőven megfizet a kevélén cselekvőknek! **24** Legyetek erősek és bátorodjék a ti szívetek mindenjában, a kik várjátok az Urat!

32 Dávid tanítása. Boldog az, a kinek hamissága megbocsáttatott, vétke elfedeztetett. **2** Boldog ember az, a kinek az Úr bűnt nem tulajdonít, és lelkében csalárdzság nincsen. **3** Míg elhallgatám, megavultak csontjaim a napestig való jájgatás miatt. **4** Míg éjjel-nappal rám nehezedék kezded, életerőm ellankadt, mintegy a nyár hevében. (Szela) **5** Vétkemet bevallám néked, bűnömet el nem fedeztem. Azt mondtam: Bevallom hamisságomat az Úrnak – és te elvettek rólam bűneimnek terhét. (Szela) **6** Azért hozzád fohászkodjék minden kegyes, alkalmas időben. Bár a nagy vizek áradhnáak, nem juthatnak azok el ő hozzá. **7** Te vagy oltalmam, te mentesz meg veszedelemről; végy körül engem a szabadulás örömeivel! (Szela) **8** Bölcscsé teszlek és megtanítlak téged az útra, a melyen jársz; szemeimmel tanácsollak téged. **9** Ne legyetek oktalanok, mint a ló, mint az öszvér, a melyeknek kantárral és zabolával kell szorítani az állat, mert nem közeli hozzád. **10** Sok bánata van a gonosznak, de a ki bízik az Úrban, kegyeimmel veszi azt körül. **11** Örüljetek az Úrban, vigadozzatok ti igazak! Örvendezzetek mindenjában ti egyeneslelkűek!

33 Örvendezzetek ti igazak, az Úrban; a hívekhez illik a dícséret. **2** Dicsérjétek az Urat cziterával; tízhúrú haráfaval zengjetek néki. **3** Énekeljetek néki új éneket, lantoljatok lelkesen, harsogón. **4** Mert az Úr szava igaz, és minden cselekedete hűséges. **5** Szereti az igazságot és törvényt; az Úr kegyelmével telve a föld. **6** Az Úr szavára lettek az egek, és szájának leheletére minden seregök. **7** Összegyűjtíti a tenger vizeit, mintegy tömlőbe; tárházakba rakja a hullámokat. **8** Félijen az Úrtól mind az egész föld, rettegjen tőle minden földi lakó. **9** Mert ő szólt és meglett, ő parancsolt és előállott. **10** Az Úr elforgatja a nemzetek tanácsát, meghiúsítja a népek gondolatait. **11** Az Úr tanácsa megáll mindenrőkké, szívének gondolatai nemzedékről-nemzedékre. **12** Boldog nép az, a melynek Istene az Úr, az a nép, a melyet örökséggel választott magának. **13** Az égből letekint az Úr, látja az emberek minden fiát. **14** Székhelyéről lenéz a föld minden lakosára. **15** Ő alkotta mindenjájok szívét, és jól tudja minden tettőket. **16** Nem szabadul meg a király nagy sereggel; a hős sem menekül meg nagy erejével; **17** Megcsal a ló a szabadításban, nagy erejével sem ment meg. **18** Ámde az Úr szemmel tartja az őt félőket, az ő kegyelmében bízókat, **19** Hogy kimentse lelköket a halálból,

és az éhségben is eltartsa őket. 20 Lelkünk az Urat várja, segítségeink és paizsunk ő. 21 Csak ő benne vigad a mi szívünk, csak az ő szent nevében bízunk! 22 Legyen, Uram, a te kegyelmed rajtunk, a miképen bíztunk te benned.

34 Dávidé, mikor elváltoztatta értelmét Abimélek előtt,

és mikor ez elűzte őt és elment. Áldom az Urat minden időben, dicsérete mindig ajkamon van! 2 Dicsékedik lelkem az Úrban; s hallják ezt a szegények és örülnek. 3 Dicsősítétek velem az Urat, és magasztaljuk együtt az ő nevét! 4 Megkerestem az Urat és meghallgatott engem, és minden félelmemből kimentett engem. 5 A kik ő reá néznek, azok felvidulnak, és arcuk meg nem pirul. 6 Ez a szegény kiáltott, és az Úr meghallgatta, és minden bajából kimentette őt. 7 Az Úr angyala táborát jár az ő félők körül és kiszabadítja őket. 8 Érezzétek és lássátok meg, hogy jó az Úr! Boldog az az ember, aki ő benne bízik. 9 Félijétek az Urat, ti szentjei! Mert a kik őt félik, nincs fogyatkozásuk. 10 Az oroszlánok szűkölködnek, éheznek; de a kik az Urat keresik, semmi jót sem nélkülöznek. 11 Jőjjetek fiaim, hallgassatok rám, megtanítlak titeket az Úr félelmére! 12 Ki az az ember, a kinek tetszik az élet, és szeret napokat, hogy jót láthasson? 13 Tartóztasd meg nyelvedet a gonosztól, és ajkadalat a csalárd beszédtől. 14 Kerüld a rosszat és cselekedjel jóit; keresd a békességet és kövesd azt. 15 Az Úr szemei az igazakon vannak, és az ő fülei azoknak kiáltásán; 16 Az Úr orczája pedig a gonosztevőkön van, hogy kiírta, emlékezetöket a földről. 17 Ha igazak kiáltanak, az Úr meghallgatja, és minden bajuktól kimenti őket. 18 Közel van az Úr a megtört szívekhez, és megsegíti a sebhedt lelkeket. 19 Sok baja van az igaznak, de valamennyiből kimenti az Úr. 20 Megőrzi minden csontját, egy sem töretik meg azokból. 21 A gonoszt gonoszság öli meg, és meglakolnak, a kik gyűlőlik az igazat. 22 Az Úr kimenti az ő szolgái lelkét, és senki meg nem lakol, aki ő benne bízik.

35 Dávidé. Perelj Uram a velem perlőkkel; harczi a velem harcölőkkal. 2 Ragadj paizst és vértet, és kelj föl segítségemre. 3 Szegezz dárdát és rekeszd el üldözőim útját, mondd lelkemnek: Én vagyok segítséged. 4 Szégyen, gyalázat érje azokat, a kik lelkemet keresik; vettessenek hátra és piruljanak, a kik vesztemet koholják. 5 Legyenek olyanok, mint a polyva a szél előtt; az Úrnak angyala verdesse őket. 6 Legyen útjok sötét, csuszamlós, s az Úrnak angyala kergesse őket. 7 Mert ok nélkül vetették elém titkon vont hálójokat, és ok nélkül ástak vermet az én lelkemnek. 8 Érje őt romlás váratlanul, fogja meg hálójá, a melyet kivetett, essék belé a veszedelembé. 9 Az én lelkem

pedig vigad majd az Úrban, örvendezve szabadításában. 10 minden tetemem ezt mondja majd: Kicsoda olyan, mint te, Uram?! Aki megszabadítód a nyomorultat a nála erősebbtől, a szegényt és szűkölködőt az ő megraboljától. 11 Erőszakos tanúk állnak elő; azt kérdezik tőlem, a miről nem tudok. 12 Jóér roszzal fizetnek meg nékem, megrabolják lelkemet. 13 Pedig én az ő betegségökben gyászba öltöztem, bőjtöl gyötörtem lelkemet, imádságom kebelemre vissza-vissza szállt. 14 Mintha barátom, testvérem volna, úgy jártam keltem érte; mintha anyámat siratnám, úgy jártam bútól meghajolva: 15 Ők pedig örültek az én bukásomon és összegyűltek; összegyűltek ellenem a rágalmazók, tudtom nélkül gyaláztak és nem nyugodtak, 16 Ingyenélők léha csúfkodásai közt fogaiat vicsorgatva rám. 17 Oh Uram, meddig nézed? Szabadítsd meg lelkemet tombolásaitól, az oroszlánkölyköktől az én egyetlenemet. 18 Dicsérlek a nagy gyülekezetben, az erős nép között magasztallak téged. 19 Ne örüljenek rajtam az én hazug ellenségeim, méltatlan gyűlölööm se hunyorgassanak rám. 20 Mert nem beszélnek békességet, hanem a kik békességesek a földön, azok ellen álnok dolgokat koholnak. 21 Föltáttották rám szájokat, azt mondta: Haha! Haha! Látta a szemünk. 22 Láttad, oh Uram – ne hallgass, oh Uram; ne légy távol tőlem! 23 Serkenj föl, ébredj ítétemre, oh Uram, Istenem, az én ügyemért. 24 Ítély meg engem a te igazságod szerint, oh Uram, Istenem, hogy ne örüljenek rajtam! 25 Ne mondhatták szívükben: Örülj mi lelkünk! Ne mondhatták: Elnyeltük őt! 26 Szégyenüljene meg, piruljanak együttesen, a kik bajomnak örülnek; szégyen és gyalázat borítja be őket, a kik felfuvalkodtak ellenem. 27 Vigadjanak és örüljenek, a kik kivánják az én igazságomat, hadd mondják mindenkor: Nagy az Úr, aki kivánja az ő szolgájának békességet. 28 Az én nyelvem pedig hirdeti fogja a te igazságodat, a te dicsőségedet minden napon.

36 Az éneklőmesternek; az Úr szolgájáé, Dávidé.

A gonosznak hamissága felől így gondolkozom szívemben: nincs ő előtte isten-félelem; 2 Mert hízeleg néki önmagának, ha bűnét elkövetheti, ha gyűlölködhetik. 3 Szájának beszéde hiáavalóság és hamisság; megszünt bölcs lenni és jót cselekedni. 4 Hiáavalóságot gondol ágyában; nem a jó útra áll, és nem veti meg a rosszat. 5 Uram, az égig ér a te kegyelmességed; a te hűséged a felhőkig! 6 Igazságod, mint Isten hegyei; ítéleteid, mint a nagy mélységek; az embert és barmot te tartod meg, Uram! 7 Oh Isten, milyen drága a te kegyelmességed; az embernek fiai a te szárnyaidnak árnyékába menekülnek. 8 Dúslakodnak házadnak bőséges javaiban; megitatod őket gyönyörűségeid

folyóvízéből. 9 Mert nálad van az életnek forrása; a te világosságod által látunk világosságot. 10 Terjeszd ki kegyelmességedet a te ismerőidre, és igazságodat az igaz szívűekre. 11 Ne támadjon engem a kevéllynak lába, és ne üldözzön engem a gonosznak keze. 12 Hullnak már a gonosznevők; eltasztattak és nem állhatnak fel!

37 Dávidé. Ne bosszankodjál az elvetemültekre, ne irígykedjél a gonosznevőkre. 2 Mert hirtelen levágattattak, mint a fű, s mint a gyöngé növény elfonnyadnak. 3 Bízzál az Úrban és jót cselekedjél; e földön lakozz és hűséggel élj. 4 Gyönyörködjél az Úrban, és megadjá néked szíved kéréseit. 5 Hagyjad az Úrra a te útadat, és bízzál benne, majd ő teljesíti. 6 Felhozza a te igazságodat, mint a világosságot, és a te jogodat, miként a delet. 7 Csillapodjál le az Úrban és várjad őt; ne bosszankodjál arra, a kinek útja szerencsés, se arra, a ki álnok tanácsokat követ. 8 Szünj meg a haragtól, hagyd el heveskedésedet; ne bosszankodjál, csak rosszra vinne! 9 Mert az elvetemültek kivágattattak; de a kik az Urat várják, öröklik a földet. 10 Egy kevés idő még és nincs gonosz; nézed a helyét és nincsen ott. 11 A szelidek pedig öröklik a földet, és gyönyörködnék nagy békességen. 12 Fondorkodik a gonosz az igaz ellen, és fogait csikorgatja rá: 13 Az Úr neveti őt, mert látja, hogy eljő az ő napja. 14 Fegyvert vonnak a gonoszok; felvonják ívöket, hogy a szegényt és nyomorultat elejtsék, és leöljék az igazán előket; 15 De fegyverök saját szívökbe hat, és ívök eltörik. 16 Jobb a kevés az igaznak, mint a sok gonosznak az ő gazdagsága. 17 Mert a gonoszok karja eltörik, de az igazakat támogatja az Úr. 18 Jól tudja az Úr a feddhetetleneknek napjait, és hogy örökségük mindörökké megesz. 19 Nem szégyenülnek meg a veszedelmes időben, és jöllaknak az éhség napjaiban. 20 De a gonoszok elvesznek, és az Úrnak ellensége, mint a liget ékessége, elmúlik, füstként műlik el. 21 Kölcsön kér a gonosz és meg nem fizet, de az igaz irgalmas és adakozó. 22 Mert a kiket ő megáld, öröklik a földet, és a kiket ő megátkoz, kivágattattak azok. 23 Az Úr szilárdítja meg az igaz ember lépeit, és újtát kedveli. 24 Ha elesik, nem terül el, mert az Úr támogatja kezével. 25 Gyermek voltam, meg is vénhedtem, de nem láttam, hogy elhagyottá lett volna az igaz, a magzatja pedig kenyérkéregetővé. 26 Mindennapon irgalmasokodik és kölcsön ad, és az ő magzatja áldott. 27 Kerüld a rosszat és jót cselekedjél, és megmaradsz mindörökké. 28 Mert az Úr szereti az ítéletet, és el nem hagyja az ő kegyeseit; megörzi őket mindörökké, a gonoszok magyát pedig kiürja. 29 Az igazak öröklik a földet, és mindenig rajta lakoznak. 30

Bölcseséget beszél az igaznak szája, és a nyelve ítéletet szól. 31 Istenének törvénye van szívében, lépései nem ingadoznak. 32 Leselkedik a gonosz az igazra, és halára keresi azt; 33 De az Úr nem hagyja azt annak kezében, sem nem kárhoztatja, mikor megítéltetik. 34 Várjad az Urat, őrizd meg az ő újtát; és fölmagasztal téged, hogy örököld a földet; és meglátod, a mikor kiirtatnak a gonoszok. 35 Láttam elhalatalmasodni a gonoszt és szétterjeszkedett az, mint egy gazdag lombozatú vadfa; 36 De elmult és íme nincsen! kerestem, de nem található. 37 Ügyelj a feddhetetlenre, nézd a becsülettest, mert a jövendő a béke emberé. 38 De a bűnösök minden elvesznek; a gonosznak vége pusztulás. 39 Az igazak segedelme pedig az Úrtól van; ő az ő erősségük a háborúság idején. 40 Megvédi őket az Úr és megszabadítja őket; megszabadítja őket a gonoszoktól és megsegíti őket, mert ő benne bíznak.

38 Dávid zsoltára emlékeztetőül. Uram, haragodban ne feníts meg engem; felgergedésben ne ostorozz meg engem! 2 Mert nyilaid belém akadtak, és kezed rám nehezült. 3 Nincs épseg testemben a te haragodtól; nincs békesség csontjaimban vétkeim miatt. 4 Mert bűneim elborítják fejemet; súlyos teherként, erőm felett. 5 Megsenyedtek, megbűzhődtek sebeim oktalanúságom miatt. 6 Lehorgadtam, meggörbedtem nagyon; naponta szomorúan járok. 7 Mert derekam megtelt gyulladással, és testemben semmi ép sincsen. 8 Erőtlen és összetört vagyok nagyon, s szívem keserűsége miatt jajgatok. 9 Uram, előtted van minden kívánságom, és nincs előled elrejtve az én nyögésem! 10 Szívem dobogva ver, elhágym erőm, s szemem világa – az sincs már velem. 11 Szeretteim és barátaim félreállanak csapásomban; rokonaim pedig messze állanak. 12 De tört vetnek, a kik életemre törnek, és a kik bajomra törnek; hitványságokat beszélnek, és csalárdásogat koholnak minden nap. 13 De én, mint a siker, nem hallok, és olyan vagyok, mint a néma, a ki nem nyitja föl száját. 14 És olyanná lettem, mint az, aki nem hall, és szájában nincsen ellenmondás. 15 Mert téged vártalak Uram, te hallgas meg Uram, Istenem! 16 Mert azt gondolom: csak ne örülnének rajtam; mikor lábam ingott, hatalmaskodtak ellenem! 17 És bizony közel vagyok az eleséshez, és bánatom minden előttem van. 18 Sőt bevalomm bűneimet, bánkódom vétkeim miatt. 19 De ellenségeim élnek, erősödnek; megsokasodtak hazug gyűlölööm, 20 És a kik jóért roszzal fizetnek; ellenem törnek, a miért én jára törekszem. 21 Ne hagy el Uram Istenem, ne távolodjál el tőlem! 22 Siess segítségemre, oh Uram, én szabadítóm!

39 Az éneklőmesternek Jeduthunnak, Dávid zsoltára.

Mondám: nosza vigyázok útaimra, hogy ne vétkezzem nyelvemmel; megzabolázom szájamat, a míg előttem van a hitetlen. 2 Elnémultam, vesztegléssel hallgattam a jóról, de fájdalmam felzaklatódott. 3 Fölhevült bennem az én szívem, gondolatomban tűz gerjede fel, így szólék azért az én nyelvemmel: 4 Jelentsd meg Uram az én végemet és napjaim mértékét, mennyi az? Hadd tudjam, hogy milyen múlandó vagyok. 5 Ímé tenyérnyivé tettet napjaimat, és az én életem te előttem, mint a semmi. Bizony merő hiábavalóság minden ember, akárhogyan áll is! (Szela) 6 Bizony árnyékként jár az ember; bizony csak hiába szorgalmatoskodik; rakásra gyűjt, de nem tudja, ki takarítja be azokat! 7 Most azért, mit reméllek, oh Uram?! Te benned van bizodalma! 8 Ments ki engem minden álnokságomból; ne tégy engem bolondok csúfjává! 9 Megnémultam, nem nyitom fel szájamat, mert te cselekedted. 10 Vedd le rólam a te ostorodat; kezed fenyítéke miatt elenyészem én. 11 Mikor a bűn miatt büntetéssel fenyítesz valakit, elemészted, mint moly, az ő szépségét. Bizony merő hiábavalóság minden ember. (Szela) 12 Halld meg Uram az én könyörgéseimet, figyelmezzél kiáltásomra, köny hullatásomra ne vesztegelj; mert én jövevény vagyok te nálad, zsellér, mint minden én ősöm. 13 Ne nézz reám, hadd enyhüljek meg, mielőtt elmegyek és nem leszek többé!

40 Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára. Várván várta az

Urat, és hozzá hajolt, és meghallgatta kiáltásomat. 2 És kivont engem a pusztulás gödréből, a sáros fertőből, és sziklára állította fel lábam, megerősítvén léptemet. 3 És új éneket adott száumba, a mi Istenünknek dicséretét; sokan látták és megfélemtettek, és bíztak az Úrban. 4 Boldog ember az, aki az Úrba vetette bizodalmát, és nem fordul a kevélyekhez és a hazugságra vetemedetekhez! 5 Sokat cselekedtél te, Uram Istenem, a te csodáiddal és terveiddel mi érettünk; semmi sem hasonlítható hozzád; hirdetném és elbeszélném, de többek, semhogy elszámlálhatnám. 6 Véres áldozatot és ételáldozatot nem kedveltél; füleimet fölnyitottad; égoáldozatot és bűnért való áldozatot sem kívántál. 7 Akkor azt mondtam: Ímé jövök; a könyvtékercsben írva van felőlem, 8 Hogy teljesítsem a te akaratodat; ezt kedvelem, én Istenem, a te törvényed keblem közepette van. 9 Vígan hirdetem az igazságosságot a nagy gyülekezetben; ímé, nem tartom vissza ajkamat, te tudod, óh Uram! 10 Igazságosságodat nem rejtem el szívemben, elmondom a te hűségedet és segítségedet; nem titkolom el kegyelmedet és igazságodat a nagy gyülekezetben. 11 Te, Uram, ne tartsd vissza tőlem irgalmadat; kegyelmed és igazságod minden megóvnak

engem. 12 Mert bajok vettek engem körül, a melyeknek számuk sincsen; utolértek bűneim, a melyeket végig sem nézhetek; számosabbak a fejem hajszálainál, és a szívem is elhagyott engem. 13 Tessék Uram néked, hogy megments engemet; siess Uram segítségemre! 14 Szégyenüljenek meg és piruljanak minden, a kik életemre törnek, hogy elragadják azt; riadjanak vissza, gyalázat érje, a kik bajomat kívánják. 15 Pusztuljanak el az ő gyalázatosságuk miatt, a kik azt mondják nékem: Hehé, hehé! 16 Örülnek és örvendeznek majd mindenek, a kik téged keresnek; azt mondják minden: Magasztaltassék fel az Úr, a kik szeretik a te szabadításodat. 17 Rólam is, noha én szegény és nyomorult vagyok, az én Uram visel gondot. Te vagy segítségem, szabadítóm, oh Istenem, ne késsél!

41 Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára. Boldog, aki a

nyomorultra gondol; a veszedelem napján megmenti azt az Úr. 2 Az Úr megőrzi azt és élte azt; boldog lesz a földön, és nem adhatod oda ellenségei kivánságának. 3 Az Úr megerősítőt az ő betegágyán; bármilyen az ágya, megkönnyíted betegségében. 4 Én azt mondtam: Uram kegyelmezz nékem, gyógyítsd meg lelkemet, mert vétkezem ellened! 5 Ellenségeim rosszat mondankak felőlem: Mikor hal meg és vész ki a neve? 6 Ha látogatni jön be valaki, hiábavalóságot beszél; szíve álnokságot gyűjt össze magának, kimegy az utcára és beszél. 7 minden gyűlölőm együtt suttog reám, gonoszat koholnak ellenem: 8 Istennek átka szállott ő reá, s mivelhogy benne fekszik, nem kér fel többé! 9 Még az én jóakaróm is, a kiben bíztam, aki kenyereset ette, fölemelte sarkát ellenem. 10 De te Uram, könyörül rajtam és emelj föl engemet, hadd fizessek meg nékik! 11 Abból tudom meg, hogy kedvelsz engemet, ha ellenségem nem ujjong felettem; 12 Engem pedig feddhetetlenségeiben támogatsz, és színed elé állatsz mindenha. 13 Áldott az Úr, Izráelnek Istené öröktől fogva mindenrőkké. Ámen, ámen!

42 Az éneklőmesternek; Kóráh fiainak tanítása. Mint a

szarvas kivánkozik a folyóvizekre, úgy kivánkozik az én lelkem hozzád, oh Isten! 2 Szomjuhozik lelkem Istenhez, az élő Istenhez; mikor mehetek el és jelenhetek meg Isten előtt? 3 Köny hullatásom volt kenyereset éjjel és nappal, mikor minden nap azt mondták nékem: „Hol van a te Istened?” 4 Mikor ezekről emlékezem, megkeseredem lelkembeni; mert nagy csoportban vonultam ezelőtt és ujjongó örömmel és hálaadással vezettem őket, az ünneplő sokaságot, az Isten házáig. 5 Miért csüggédsz el lelkem és nyughatatlankodol bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok én néki

az Ő orczájának szabadításáért. 6 Istenem! elcsüggéd bennem az én lelkem; azért emlékezem reád a Jordán és Hermon földjéről, a Miczár hegyéről. 7 Örvényt örvényt hív elő zuhatagjaid hangjára; minden vízáradásod és hullámod összecsap fölöttém! 8 Nappal kiküldte kegyelmét az Úr, éjjel éneke volt velem, imádság az én életem Istenéhez. 9 Hadd mondjam Istennek, az én kőszálamnak: Miért felejtkeztél el rólam? Miért kell gyászban járnom ellenség háborgatása miatt? 10 Mintha zúzódás volna csontjaimból, mikor gyalázna engem az én szorongatóim, naponként ezt mondva nékem: Hol van a te Istened? 11 Miért csüggédsz el lelkem, és miért nyughatatlankodol bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok én néki, az én szabadítómnak és Istenemnek.

43 Ítélij meg engem oh Isten! és oltalmazd meg ügyemet
az irgalmatlan nemzetseg ellen; az álnok és hamis embertől szabadíts meg engem. 2 Hiszen te vagy oltalmam Istene, miért vetettél hát meg engemet? Miért kell gyászban járnom ellenség háborgatása miatt? 3 Külld el világosságodat és igazságodat, azok vezessenek engem; vigyenek el a te szent hegyedre és hajlékaidba. 4 Hadd menjek be Isten oltárához, vígasságos öröömnek Istenéhez, és hadd dicsérjelek téged cziterával, Isten, én Istenem! 5 Miért csüggédsz el lelkem, miért nyughatatlankodol bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok én néki, az én szabadítómnak és Istenemnek.

44 Az éneklőmesternek; a Kóráh fiainak tanítása. Oh Isten! füleinkkel hallottuk, atyáink beszélték el nékünk a dolgot, a melyet napjaikban, a hajdankor napjaiban cselekedtél. 2 Nemzeteket úztél te ki saját kezeddel, őket pedig beplántáltad; népeket törtél össze, őket pedig kiterjesztetted. 3 Mert nem az Ő fegyverökkel szereztek földet, és nem az Ő karjok segítették nézik; hanem a te jobbold, a te karod és a te orczád világossága, mert kedvelteid őket. 4 Te magad vagy az én királyom oh Isten! Rendelj segítséget Jákóbnak! 5 Általad verjük le szorongatóinkat; a te neveddel tapodjuk le támadóinkat. 6 Mert nem az ívember bízom, és kardom sem védelmez meg engem; 7 Hanem te szabadítasz meg minket szorongatóinktól, és gyűlölni ket te szégyeníted meg. 8 Dicsérjük Isten minden nap, és mindenkor magasztaljuk nevedet. (Szela) 9 Mégis megvetettél, meggyaláztál minket, és nem vonulsz ki seregeinkkel. 10 Megfutamítottál minket szorongatóink előtt, és a kik gyűlölnek minket, fosztogattak magoknak. 11 Oda dobtál minket vágó-juhok gyanánt, és szétszórtál minket a nemzetek között. 12 Eladtad a te népedet nagy olcsón, és

nem becsülted az árat magasra. 13 Csúfságul vetettél oda minket szomszédainknak, gúnya és nevetségre a körültünk levőknek. 14 Példabeszédül vetettél oda a pogányoknak, fejcsőválásra a népeknek. 15 Gyalázatom naponta előttem van, és orczám szégyene elborít engem. 16 A csúfolók és káromlók szaváért, az ellenség és a bosszúálló miatt. 17 Mindez utolért minket, mégsem feledtünk el téged, és nem szegtük meg a te frigyeted. 18 Nem pártolt el töled a mi szívünk, sem lépéünk nem tért le a te ösvényedről: 19 Noha kiúztél minket a sakálok helyére, és reánk borítottad a halál árnyékát. 20 Ha elfeledtük volna Istenünk nevét, és kiterjesztettük volna kezünket idegen istenhez: 21 Nemde kifürkészte volna ezt Isten? Mert Ő jól ismeri a szívnek titkait. 22 Bizony te érettet gyilkoltak minket minden napon; tekintettek bennünket, mint vágó-juhokat. 23 Serkenj fel! Miért alszol Uram?! Kelj fel, ne vess el minket örökké! 24 Miért rejted el orczádat, és felejtед el nyomorúságunkat és háborúságunkat? 25 Bizony porba hanyatlak lelkünk, a földhöz tapad testünk. 26 Kelj fel a mi segítségünkre, ments meg minket a te kegyelmedért!

45 Az éneklőmesternek a sosannimra, Kóráh fiainak tanítása; ének a szerelmetesről. Fölbuzog szívem szép beszédre. Mondom: művem a királynak szól. Nyelvem gyors írónak tolla. 2 Szébb, szébb vagy az ember fiainál, kedvesség ömledez ajakidon, azért áldott meg az Isten örökké. 3 Kösd derekadra kardodat vitéz! Dicsőségedet és ékességedet. 4 És ékességedben haladj diadallal az igazságért, a szelidségről és jogról, és rettenetesen tanítson meg téged a te jobb kezed. 5 Nyilaid élesek; népek hullanak alád; a király elleniségeinek szívében. 6 Trónod oh Isten örökkévaló! igazságnak pálczája a te királyságodnak pálczája. 7 Szereted az igazságot, gyűlölöd a gonoszságot, azért kent fel Isten, a te Istened örööm olajával társaid föl. 8 Mirra, áloe, kácziaillat minden öltözeted; elefántcsont palotából zeneszóval vidámitnak téged. 9 Királyok leányai a te ékességeid; jobb kezed felől királyné áll ofiri aranyban. 10 Halld csak leány, nézd csak; hajtsd ide füledet! Feledd el népedet és az atyád házát. 11 Szépségedet a király kívánja; hiszen urad Ő, hódolj hát néki! 12 Tyrus leánya is, a nép dúsai, ajándékkal hizelegnek néked. 13 Csupa ékesség a király leánya bent, vont aranyból van a ruhája. 14 Hímes öltözeten viszik a királyhoz, szűzek vonulnak utána, az Ő társnői; néked hozzák őket. 15 Bevezetik őket örömmel, vígággal; bemennék a király palotájába. 16 Atyáid helyett fiaid lesznek, megteszed őket fejedelmekké mind az

egész földön. 17 Hadd hirdessem a te nevedet nemzedékről nemzedékre; örökkön örökké dicsérnek majd téged a népek!

46 Az éneklőmesternek, a Kóráh fiainak éneke, a halamothra. Isten a mi oltalmunk és erősségünk! igen bizonyos segítség a nyomorúságban. 2 Azért nem félünk, ha elváltoznék is a föld, ha hegyek omlanának is a tenger közepébe: 3 Zúghatnak, tajtékozhatnak hullámai; hegyek rendülhetnek meg háborgásától. (Szela) 4 Forrásainak árja megörvendeztető Isten városát, a Felségesnek szent hajlékait. 5 Az Isten Ő közepe van, nem rendül meg; megsegíti Isten virradatkor. 6 Nemzetek zajongnak, országok mozognak; kiereszi hangját, megszeppen a föld. 7 A Seregek Ura velünk van, Jákób Istene a mi váunk. (Szela) 8 Jőjjetek, lássátok az Úr tetteit, a ki pusztaságokat szerez a földön; 9 Hadakat némít el a föld szélénig; ívet tör, kopjá ront, hadi szekereket éget el a tűzben. 10 Csendesedjetek és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten! Felmagasztaltatom a nemzetek közt, felmagasztaltatom a földön. 11 A Seregek Ura velünk van, Jákób Istene a mi váunk! (Szela)

47 Az éneklőmesternek, a Kóráh fiainak zsoltára. Ti népek mind tapsoljatok, harsogjatok Istenek vígáságos szóval. 2 Mert az Úr felséges, rettenetes; nagy király az egész földön. 3 Alánk veti a népeket, a nemzeteket lábaink alá. 4 Kiválasztja nékünk örökségünköt, Jákób dicsőségét, a kit szeret. (Szela) 5 Felvonul Isten harsona-szónál, kürzengés közt az Úr. 6 Énekeljetek Istenek, énekeljetek; énekeljetek királyunknak, énekeljetek! 7 Mert az egész föld királya az Isten: énekeljetek bölcseséggel. 8 Isten uralkodik a nemzetek fölött; Isten ott ül az Ő szentségének trónján. 9 Népek fejedelmei gyülekeztek össze, mint Ábrahám Istenének népe, mert Istené a földnek pajzsai; magasságos Ő igen!

48 A Kóráh fiainak zsoltáreneke. Nagy az Úr és igen dicséretes a mi Istenünknek városában, az Ő szentséges hegynél. 2 Szépen emelkedik az egész föld öröme, a Sion hegye, a szélső észak felé, a nagy királynak városa. 3 Isten van az Ő palotáiban, ismeretes ott, mint menedék. 4 Mert ímé, a királyok összegyűltek, de továbbintek együttesen. 5 Meglátták Ők, legott elcsodálkoztak; megijedtek, elriadtak. 6 Rémület fogta el ott Őket, fájdalom, a milyen a szülőasszonyé; 7 A keleti széllel összezúzod Tarsis hajót. 8 A miként hallottuk, akként láttuk a Seregek Urának városában, a mi Istenünk városában; örökre megerősítette azt az Isten! (Szela) 9 A te kegyelmedről elmélkedünk oh Isten a te templomodnak belsejében. 10 A milyen a neved oh Isten, olyan a te dicséreted a föld határáig;

igazsággal teljes a te jobbold. 11 Örül Sion hegye, ujjonganak Júda leányai a te ítéleteidért. 12 Vegyétek körül a Sion, kerüljétek meg azt, számláljátok meg tornyait. 13 Jól nézzétek meg sánczait, járjátok be palotáit, hogy elmondhassátok a jövődő nemzedéknek: 14 Bizony ez az Isten a mi Istenünk mindörököt, Ő vezet minket mindenhalálig!

49 Az éneklőmesternek, a Kóráh fiainak zsoltára. Halljátok meg ezt mind ti népek, figyeljetek mind ti, e világ lakói! 2 Akár közemberek fiai, akár főemberek fiai, együtt a gazdag és szegény. 3 Az én szájam bölcsességet beszél, szívemnek elmélkedése tudomány. 4 Példabeszédre hajtóm fülemet, hármaszóval nyítom meg mesémet. 5 Miért féllek a gonoszság napjain, mikor nyomorgatóim bűne vesz körül, 6 A kik gazdagságukban bíznak, és nagy vagyonukkal dicseksznek? 7 Senki sem válthatja meg atyafiát, nem adhat érte váltságdíjat Istennek. 8 Minthogy lelköknek váltsága drága, abba kell hagynia örökre; 9 Még ha örökké élne is és nem látná meg a sírgödört. 10 De meglátja! A bőlcsek is meghalnak; együtt vész el bolond és ostoba, és gazdagságukat másoknak hagyják. 11 Gondolatjok ez: az ő házok örökkévaló, lakóhelyeik nemzedékről-nemzedékre szállnak, nevőket hangoztatják a földön. 12 Pedig az ember, még ha tisztelegben van, sem marad meg; hasonlít a barmokhoz, a melyeket levágnak. 13 Ez az Ő sorsuk bolondság nézik; de azért gyönyörködnek szavokban az Ő követőik. (Szela) 14 Mint juhok, a Seolra vettetnek, a halál legelteti őket, és az igazak uralkodnak rajtuk reggel; alakjukat elemészti a Seol, távol az Ő lakásuktól. (Sheol h7585) 15 Csak Isten válthatja ki lelkemet a Seol kezéből, mikor az megragad engem. (Szela) (Sheol h7585) 16 Ne félj, ha valaki meggazdaszik, ha megöregbül házának dicsősége; 17 Mert semmit sem vihet el magával, ha meghal; dicsősége nem száll le utána. 18 Ha életében áldottnak vallja is magát, s ha dicsérnek is téged, hogy jól tettél magaddal: 19 Mégis az Ő atyának nemzetiségehez jut, a kik soha sem látnak világosságot. 20 Az ember, még ha tisztelegben van is, de nincs okossága: hasonlít a barmokhoz, a melyeket levágnak.

50 Asáf zsoltára. Az Istenek Istene, az Úr szól, és hívja a földet a nap keltétől lenyugtáig. 2 A Sionról, a melynek szépsége tökéletes, fényeskedik Isten. 3 Eljön a mi Istenünk és nem hallhat; emésztő tűz van előtte, s körülte erős forgószél. 4 Hívja az egeket onnan felül, és a földet, hogy megítélje népét: 5 Gyűjtsétek elém kegyeseimet, a kik áldozattal erősítik szövetségemet! 6 És az egek kijelentik az Ő igazságát, mert az Isten bíró. (Szela) 7 Hallgass én népem, hadd szóljak! Te Izráel, hadd tegyek

bizonyáságot rólad; Isten vagyok én, a te Istened. 8 Nem feddelek én téged áldozataidért, és hogy égőáldozataid szüntelen előttem vannak. 9 De nem fogadhatok el tulkot a te házadból, vagy bakokat a te aklaidból; 10 Mert enyém az erdőnek minden vadja, a barmok az ezernyi hegyeken. 11 Ismerem a hegyeknek minden szárnyasát, és a mező állatai tudva vannak nálam. 12 Ha megéhezném, nem mondánám meg néked, mert enyém e világ és ennek minden. 13 Avagy eszem-é én a bikák húsát, és a bakoknak vérét iszom-é? 14 Hálával áldozzál az Istennek, és teljesítsd a felségesnek fogadásidat! 15 És hív segítségül engem a nyomorúság idején, én megszabadítlak téged és te dicsősítesz engem. 16 A gonosznak pedig ezt mondja Isten: Miért beszélsz te rendeléseimről, és veszed szádra az én szövetségemet? 17 Hiszen te gyűlöld a fenyíést, és hátrad mögé veted rendelésimet! 18 Ha lopót látsz, mellé adod magad, és ha paráznakat, társalkodol velök. 19 A szádat gonoszságra tátod, és a nyelved csalárdásigot sző. 20 Leülsz és felebarátodra beszélsz, anyád fiát is megszidalmazod. 21 Ezeket teszed és én hallgassak? Azt gondolod, olyan vagyok, mint te? Megfeddelek téged, és elédbe sorozom azokat. 22 Értsétek meg ezt, ti Isten fejejtők, hogy el ne ragadjalak menthetetlenül: 23 A ki hálával áldozik, az dicsősít engem, és a ki az útra vigyáz, annak mutatom meg Istennek szabadítását.

51 Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára; Mikor ő hozzá ment Nátán, a próféta, minekutána Bethsabéval vétkezett. Könyörülj rajtam én Istenem a te kegyelmességed szerint; igalmasságodnak sokasága szerint töröld el az én bűneimet! 2 Egészen moss ki engemet az én álnokságomból, és az én vétkeimból tisztíts ki engemet; 3 Mert ismerem az én bűneimet, és az én vétkem szüntelen előttem forog. 4 Egyedül te ellened vétkeztem, és cselekedtem azt, a mi gonosz a te szemeid előtt; hogy igaz légy beszédedben, és tiszta ítéleteiben. 5 Ímé én vétekben fogtantam, és bűnben melengetett engem az anyám. 6 Ímé te az igazságban gyönyörködöl, a mely a vesékben van, és bensőmben bölcseségre tanítasz engem. 7 Tisztíts meg engem izsóppal, és tiszta leszek; moss meg engemet, és fehérebb leszek a hónál. 8 Hallass örömet és vígasságot velem, hogy örvendezzenek csontjaim, a melyeket összetörtél. 9 Rejtsd el orczádat az én vétkeimről, és töröld el minden álnokságomat. 10 Tiszta szívet teremts bennem, oh Isten, és az erős lelket újítsd meg bennem. 11 Ne vess el engem a te orczád elől, és a te szent lelkedet ne vedd el tőlem. 12 Add vissza nékem a te szabadításodnak örömét, és engedelmesség lelkével

támogass engem. 13 Hadd tanítsam a bűnösöket a te útadra, hogy a vétkezők megtérjenek hozzád. 14 Szabadítás meg engemet a vérontástól, oh Isten, szabadításomnak Isten! hogy harsogja nyelvem a te igazságodat. 15 Uram, nyisd meg az én ajakimat, hogy hirdesse szájam a te dicséretedet. 16 Mert nem kívánsz te véresáldozatot, hogy adnék azt, égőáldozatban sem gyönyörködök. 17 Isten előtt kedves áldozatok: a töredelmes lélek; a töredelmes és bűnbánó szívet oh Isten nem veted te meg! 18 Tégy jól a te kegyelmedből a Sionnal; és építsd meg Jeruzsálem kőfalait. 19 Akkor kedvesek lesznek előttem az igazságnak áldozatai; az égő és egész áldozat: akkor a te oltáronon áldoznak néked tulkokkal.

52 Az éneklőmesternek; Dávid tanítása; Mikor az Idumeus Dóeg eljött és hírt vitt Saulnak, és ezt mondá néki: Dávid az Akhimélek házába ment be. Mit dicsekedel gonoszságban, oh te magabíró? Az Istennek kegyelme szüntelen való! 2 Nyelved ártalmakon elmélkedik, s olyan mint az éles olló, te álnokságnak mestere! 3 Szereted a gonoszt inkább, hogy nem a jót, és a hazugságot inkább, mint igazságot szólni. (Szela) 4 Szeretsz minden ártalmas beszédét, és az álnok nyelvet. 5 Meg is ront az Isten téged, teljesen eltakarít, kigyonlál téged a te hajlékodból, és kiszaggat téged az elők földéről. (Szela) 6 És látták ezt az igazak, és félnek, és nevetnek rajta: 7 Ímé az a férfiú, aki nem Isten fogadta erősségevé, hanem az ő gazdagságának sokaságában bízott, és ereje az ő gonoszságában volt! 8 Én pedig mint zöldelő olajfa Isten házában, bízom Isten kegyelmében mind örökkön örökké. 9 Áldlak téged örökké, hogy így cselekedtél; nevedben remélek, mert jóságos vagy, a te híveid előtt.

53 Az éneklőmesternek a mahalathra, Dávid tanítása. Ezt mondta a balgatag az ő szívében: Nincs Isten. Megromlottak és útálatos hamisságot cselekedtek, nincs a ki jót cselekedjék. 2 Isten letekint a mennyből az emberek fláira, hogy meglássa, ha van-é értelmes, Isten kereső? 3 Mindnyájan elhajlottak, és valamennyien megromlottak, nincsen a ki jót cselekedjék, nincsen csak egy is. 4 Avagy nincs értelme a hamisságnak cselekvőiben, a kik az én népemet megeszik, mintha kenyерet ennének, a kik az Isten segítségül nem hívják? 5 Ott félnek nagy félelemmel, ahol nincsen félelem; mert az Isten elszéleszti azoknak tetemeit, a kik táborát járnak ellened; megszégyeníté azokat, mert az Isten megveti őket. 6 Oh, vajha eljönne Sionból Izráelnek a szabadítás! Mikor az Úr visszahozza az ő népének foglyait, örül majd Jákób és vigad Izráel!

54 Az éneklőmesternek, hangszerekkel; Dávid tanítása;

Mikor a Zifeusok eljöttek, és azt mondák Saulnak: Nem mi nálunk lappang-é Dávid? Isten, a te neveddel szabadíts meg engemet, és a te hatalmasságoddal állj bosszút értem! 2 Isten, hallgasd meg az én imádságomat, figyelmezz az én szájam beszédeire. 3 Mert idegenek támadtak ellenem, és kegyetlenek keresik lelkemet, a kik nem is gondolnak Istenre. (Szela) 4 Ímé, Isten segítőm nékem, az Úr az én lelkemnek támogatója. 5 Bosszút áll az utánam leselkedőkön; a te igazságod által rontsd meg őket. 6 Kész szívvel áldozom néked: áldom a te nevedet, Uram, mert jó. 7 Mert minden nyomorúságból megszabadított engem, s megpihentette szemeimet ellenségeimen.

55 Az éneklőmesternek, hangszerekkel; Dávid tanítása.

Hallgasd meg, Isten, az én imádságomat, és ne rejtsd el magadat az én könyörgésem elől; 2 Figyelmezz én reám és hallgass meg engemet; mert keseregve bolyongok és jaigatok! 3 Az ellenségnek szaváért és a hitetlenek nyomorgatásáért: mert hazugságot hárítanak reám, és nagy dühösséggel ellenkeznek velem. 4 Az én szívem reszket bennem, és a halál félelmei körülvettek engem. 5 Félelem és rettegés esett én reám, és borzadály vett körül engem. 6 Mondám: Vajha szárnyam volna, mint a galambnak! Elrepülnék és nyugodnám. 7 Ímé, messze elmennék és a pusztában lakoznám. (Szela) 8 Sietnék kiszabadulni e sebes szélből, e forgószélből. 9 Rontsd meg Uram, és oszlasd meg az ő nyelvöket; mert erőszakot és háborgást látok a városban. 10 Nappal és éjjel körüljárják azt annak kőfalaival, bent hamisság és ártalom van abban. 11 Veszedelem van bensejében; s nem távozik annak teréről a zsarnokság és csalárdzság. 12 Mert nem ellenség szidalmasztott engem, hisz azt elsenvenedném; nem gyűlöлőm emelte fel magát ellenem, hiszen elrejtettem volna magamat az elől: 13 Hanem te, hozzám hasonló halandó, én barátom és ismerőöm, 14 A kik együtt édes bizalomban élünk; az Isten házába jártunk a tömegben. 15 A halál vegye őket körül, elevenen szálljanak a Seolba; mert gonoszság van lakásukban, kebelökben. (Sheol h7585) 16 Én az Istenhez kiáltok, és az Úr megszabadít engem. 17 Estve, reggel és délben panaszkodom és sóhajtozom, és ő meghallja az én szómat. 18 Megszabadítja lelkemet békességre a rám támadó hadtól, mert sokan vannak ellenem. 19 Meghallja Isten és megfelel nékik, (mivelhogy ő eleitől fogva trónol, (Szela) a kik nem akarnak megváltozni és nem félik az Istent. 20 Kezeit felemelte a vele békességen lévőkre; megszegte az ő szövetségét. 21 A vajnál simább az ő szája, pedig szívében háborúság van;

lágyabbak beszédei az olajnál, pedig éles szablyák azok. 22 Vessed az Úrra a te terhedet, ő gondot visel rólaid, és nem engedi, hogy valamikor ingadozzék az igaz. 23 Te, Isten, a veszedelem vermébe taszítod őket; a vérszopó és álnok emberek életüknek felét sem élik meg; én pedig te benned bízom.

56 Az éneklőmesternek a Jónathalem rehokimra; Dávidnak miktáma;

mikor mefragadták őt a filiszteusok Gáthban.

Könyörül rajtam Istenem, mert halandó tátog ellenem és minden nap hadakozván, nyomorgat engem! 2 Ellenségeim minden napon tátognak reáim: bizony sokan hadakoznak ellenem, oh magasságos Isten! 3 Mikor félrem kellene is, én bízom te benned. 4 Isten által dicsekedem az ő igéjével; az Istenben bízom, nem félek; ember mit árthatna nékem? 5 minden nap elforgatják beszédeimet; minden gondolatjok ellenem van, ártalomra. 6 Egybegyűlnek, elrejtőznek, sarkaimat lesik, mert kivánják az én lelkemet. 7 Gonoszsággal menekedhetnének? Haraggal rontsd meg, oh Isten, a népeket! 8 Bujdosásomnak számát jól tudod: szedd tömlődbe könnyeimet! Avagy nem tudod-é azoknak számát? 9 Meghátrálnak majd ellenségeim, mikor kiáltok; így tudom meg, hogy velem van az Isten. 10 Dicsérem Istenet, az ő igéretéért, dicsérem az Urat az ő igéretéért. 11 Istenben bízom, nem félek; ember mit árthatna nékem? 12 Tartozom, oh Isten, az én néked tett fogadásaimmal; megadom néked a hálaaldozatokat; 13 Mert megszabadítottad lelkemet a haláltól, bizony az én lábaimat az eleséstől; hogy járjak Isten előtt az életnek világosságában.

57 Az éneklőmesternek az altashétre; Dávid miktáma;

mikor Saul elől a barlangba menekült. Könyörül rajtam,

oh Isten könyörül rajtam, mert benned bízik az én lelkem; és szárnyaid árnyékába menekülök, a míg elvonulnak a veszedelmek. 2 A magasságos Istenhez kiáltok; Istenhez, a ki jót végez felőlem. 3 Elküld a mennyből és megtart engem: meggyalázza az engem elnyelőt. (Szela) Elküldi Isten az ő kegyelmét és hűségét. 4 Az én lelkem oroszlánok között van, tűzokádók között fekszem; emberek között, a kiknek foguk dárda és nyilak, nyelvök pedig éles szablya. 5 Magasztaltassál fel az egék felett, oh Isten! Mind az egész földön legyen a te dicsőséged! 6 Hálót készítettek lábaimnak, lelkem meggörnyedett; vermet ástak én előttem, de ők estek abba. (Szela) 7 Kész az én szívem, oh Isten, kész az én szívem; hadd énekeljek és zengedezsek! 8 Serkenj fel én dicsőségem, serkenj fel te lant és harfa, hadd költse fel a hajnalt! 9 Hálát adok néked, én Uram, a népek között, és zengedezek néked a nemzetek között. 10 Mert nagy

az egekig a te kegyelmed, és a felhőkig a te hűséged. 11 Magasztaltassál fel az egek felett, oh Isten! Mind az egész földön legyen a te dicsőséged!

58 Az éneklőmesternek az altashétre; Dávid miktámja.

Avagy valóban a néma igazságot szólaltatjátok-e meg? Avagy igazán ítéleztek-é ti embernek fiai? 2 Sőt inkább hamisságot forgattok a ti szívetekben! a ti kezeiteknek hamisságát méritek e földön. 3 Elteríték a goroszok fogantatásuk óta; tévelygenek a hazugok anyjok méhétől kezdve. 4 Mérgek olyan, mint a kígyónak mérge; mint a siker áspisé, a mely füleit bedugja. 5 A mely nem hallja a bűbájosknak szavát, sem a bűvölőt, a ki bűbájakban jártas. 6 Isten, rontsd meg az ő fogait az ó szájokban; az oroszlánoknak zápfogait törd össze, Uram! 7 Olvadjanak el, folyjanak széssel, mint a víz; ha felteszi nyilait, legyenek tompultak azok. 8 Legyenek mint a csiga, a mely szétfolyván, elmúlik; mint az aszszonynak idéten szülötte, a mely nem láitta a napot. 9 Mielőtt megéreznék fazekaitok a tövist, mind nyersen, mind égőn elragadja azt a forgószél. 10 Örül az igaz, mikor látja a bosszúállást; lábait mossa a gorosznak vérében. 11 És azt mondja az ember: Bizonyára van jutalmaz az igaznak; bizony van itélező Isten e földön!

59 Az éneklőmesternek az altashétre. Dávid miktámja;

midőn embereket külde Saul, és őrizék az ő házát, hogy megöljék őt. Szabadít meg engemet az én ellenségeimtől, Istenem; a reám támadóktól ments meg engemet! 2 Szabadít meg engemet a goroszlevőktől, és a vérortó emberek ellen tarts meg engemet; 3 Mert íme lelkem után leselkednek, egybegyűltek ellenem az erősek; a nélküli, hogy hibás vagy vétkes volnék, Uram! 4 Bűnöm nélkül egybegyűlnék és készülnek ellenem: serkenj fel előmbe és lásd meg ezeket! 5 Te, oh Uram, Seregek Istene, Izráel Istene, serkenj fel! Büntesd meg mind e pogányokat, ne könyörülj senkin, a ki hamisságot cselekszik. (Szela) 6 Estenden megjelennek, ordítanak, mint az eb; körüljárják a várost. 7 Ímé, szájokkal csácsognak, ajkaikon szablyák vannak: hisz, úgy mond, kicsoda hallja meg? 8 Te pedig, Uram, neveted őket, és megcsúfolod minden e pogány népet. 9 Hatalmával szemben te reád vigyázok; mert Isten az én váram. 10 Előmbe jön az én kegyelmes Istennem; látnom engedi Istenn az én ellenségeim romlását. 11 Ne öld meg őket, hogy népem meg ne felejtkezzék; bujdósókká tess őket a te hatalmaddal, és alázd meg őket Uram, mi paizsunk! 12 Szájuknak vétke az ő ajkaiknak beszéde, fogattassanak meg kevéllységükben; mert csak átkot és hazugságot szólnak. 13 Veszítsd el őket búsalásodban, veszítsd el őket, hogy ne

legyenek; és tudják meg, hogy Isten uralkodik a Jákób fölött, mind a földnek határáig. (Szela) 14 Estenden megjelennek, ordítanak, mint az eb, körüljárják a várost. 15 Étel után barangolnak, és ha nem laknak jól, virrasztanak. 16 Én pedig énekle a te hatalmadat, és reggelenkint zengem a te kegyelmességet; mert váram voltál és menedékom az én nyomorúságom napján. 17 Én erősségem! Te néked éneklek, mert Isten az én váram: ő az én kegyelmes Istennem!

60 Az éneklőmesternek a susanheduthra, Dávidnak tanító miktámja;

Mikor harczolt a mesopotámiai szirusokkal és a czóbai szirusokkal; és visszafordult Joáb és megverte az Edomitákat a Sóvölgyben, tizenkétezeret. Isten, elvetettél minket, elszélesztettél minket; megharagudtál, hozz vissza minket! 2 Megrendítettek ez országot, ketté szakaszottad; építsd meg romlásait, mert megindult. 3 A te népeddel nehéz dolgokat láttattál: bódító borral itattál minket. 4 Adtál a téged félőknek zászlót, melyet felemeljenek az igazságért. (Szela) 5 Hogy megszabaduljanak a te kedvelteid: segíts jobboddal és hallgass meg minket! 6 Az ő szent helyén mondotta Isten: Örvendezek, kiosztom Sikemet és kimérem a Szukkót völgyét: 7 Enyim Gileád és enyim Manasse, Efraim az én fejemnek oltalma: Júda az én törvény-rendelőm. 8 Moáb az én mosdómedencém, Edomra vetem az én sarumat; te Filisztea nékem örülj! 9 Kicsoda vezet engem az erős városba? Kicsoda kísérte el Edomig engem? 10 Nem te-é, oh Isten, aki megvetettél minket, s nem vonultál ki, oh Isten, a mi seregeinkkel? 11 Segíts ki minket a nyomorúságból, mert emberi segítség hiábavaló. 12 Istenkel győzedelmet nyerünk, s ő tapodja el ellenségeinket.

61 Az éneklőmesternek hangszerre: Dávidé. Hallgasd meg,

oh Isten, az én kiáltásomat; figyelmezzél az én könyörgésemre. 2 E föld széléről kiáltok te hozzád; mert szívem elepedt: Vígy el engem innen a szíklára, a hova én nem jutok. 3 Mert te vagy az én menedékom, s erős tornyom az ellenség ellen. 4 Hadd lakozzam a te sátorodban mindörökkel; hadd meneküljek a te szárnyaid árnyéka alá! (Szela) 5 Mert te, oh Isten, meghallgattad az én fogadásaimat; a te neved tisztelezőinek örökségét megadtad nékem. 6 Adj napokat a király napjaihoz, esztendeit nemzedékről nemzedékre nyujtsd. 7 Isten előtt lakozzék örökké; kegyelmedet és hűségedet rendeld ki, hogy őrizzék meg őt. 8 Így énekle majd a te nevedet szüntelen, hogy beteljesítsem az én fogadásaimat minden napon.

62 Az éneklőmesternek, Jedutun szerint; Dávid zsoltára.

Csak Istenben nyugoszik meg lelkem; tőle van az én

szabadulásom. 2 Csak ő az én kősziklám és szabadulásom; ő az én oltalmam, azért nem rendülök meg felettesebb. 3 Meddig támadtok még egy ember ellen; meddig törtök ellene valamennyien, mint meghanyatlott fal és dűlő kerítés ellen? 4 Csak arról tanácskoznak, mimódon vessék őt le méltóságából; szeretik a hazugságot; szájukkal áldanak, szívükben átkoznak. (Szela) 5 Csak Istenben nyugodjál meg lelkem, mert tőle van reménységem. 6 Csak ő az én kősziklám és szabadulásom; ő az én oltalmam, azért nem rendülök meg. 7 Isten nél van szabadulásom és dicsőségem; az én erős kősziklám, az én menedékem Istenben van. 8 Bízzatok ő benne mindenkor, ti népek; öntsétek ki előtte szíveteket; Isten a mi menedékünk. (Szela) 9 Bizony hiábaivalók a közembernek fiai és hazugok a főembernek fiai; ha mérőserpenyőbe vettetnek, mind alábbvalók a semminél. 10 Ne bízzatok zsarolt javakban, és rabrott jószággal ne kevélykedjetek; a vagyonban, ha nő, ne bizakodjatok; 11 Egyszer szólt az Isten, kétszer hallottam ugyanazt, hogy a hatalom az Istené. 12 Tiéd Uram a kegyelem is. Bizony te fizetsz meg mindenkinél az ő cselekedete szerint!

63 Dávid zsoltára, mikor a Júda pusztájában volt. Isten! én Istenem vagy te, jó reggel kereslek téged; téged szomjúhoz lelkem, téged sóvárog testem a kiaszott, elepedt földön, a melynek nincs vize; 2 Hogy láthassalak téged a szent helyen, szemlévén a te hatalmadat és dicsőségedet. 3 Hiszen a te kegyelmed jobb az életnél: az én ajakim hadd dicsérjenek téged. 4 Áldanálak ezért életem fogytáig; a te nevedben emelném fel kezeimet. 5 Mintha zsírral és kövérséggel telnék meg lelkem, mikor víg ajakkal dicsérhet téged az én szájam! 6 Ha read gondolok ágyamban: őrváltásról őrváltásra rölad elmélkedem; 7 Mert segítségem voltál, és a te szárnyaidnak árnyékában őrvendeztem. 8 Ragaszkodik hozzád az én lelkem; a te jobbold megtámagat engem. 9 Azok pedig, a kik veszedelemlre keresik lelkemet, a föld mélységeibe jutnak. 10 Szablya martalékaiul esnek el, és a rókáknak lesznek eledelei. 11 A király pedig őrvendezni fog Istenben; dicséri őt mindaz, aki ő reá esküszik; mert bedugatik a hazugok szája.

64 Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára. Hallgasd meg, Isten, az én szómat, mikor panaszodom; az ellenségtől való felelemtől mentsd meg életemet. 2 Rejts el engem a rosszakaróknak tanácsa elől, a gonosztevőknek gyülekezetétől. 3 A kik megélesítik nyelvöket, mint a szabolyát; irányozzák nyilokat, keserű beszédöket. 4 Hogy lövöldözék titkon az ártatlant; nagy hirtelenséggel lövöldözök azt, és nem férnek. 5 Megátalkodottak gonosz szándékukban;

megegyeztek, hogy tört vetnek titkon, mondják: ki látja őket? 6 Álnokságokat koholnak; a kikoholt tervet végrehajták; mindenikök keble és szíve kikutathatatlan. 7 De meglövi őket az Isten; hirtelen nyíl út rajtok sebet. 8 És megejtik őket, a nyelvök lesz ellenök; iszonyodik mindenki, aki őket látnak. 9 Akkor megfélemlenek minden az emberek; hirdetni fogják Istennek dolgát, és megértik cselekedetét. 10 Őrvendeni fog az igaz Istenben, és hozzá menekül; és dicsekedni fognak minden egyenesszívűek.

65 Az éneklőmesternek; zsoltár; Dávid éneke. Tied a hódolat, a dicséret, oh Isten, a Sionon; és néked teljesítik ott a fogadást. 2 Oh könyörgést meghallgató, hozzád folyamodik minden test. 3 Bűneim erőt vettek rajtam; vétkeinket te bocsásd meg. 4 Boldog az, akit te kiválasztasz és magadhoz fogadsz, hogy lakozzék a te tornáczaidban; hadd teljesedjünk meg a te házadnak javaival, a te templomodnak szentségével! 5 Csodálatos dolgokat szólasz nékünk a te igazságodban, idvességünknek Istene; e föld minden szélénél és a messze tengernek bizodalma; 6 Aki hegyeket épít erejével, körül van övezve hatalommal; 7 A lecsillapítja a tengerek zúgását, habjaik zúgását, és a népek háborgását. 8 Félnek is jeleitől a szélek lakói; a napkelet és nyugot határait megörvendeztetted. 9 Meglátogatod a földet és elárasztod; nagyon meggazdagítod azt. Istennek folyójá tele van vizekkel; gabonát szeresz nékik, mert úgy rendelte azt. 10 Megitatod barázdaít, göröngyeit meglapítod; záporesővel meglagyítod azt, termését megáldod. 11 Megkoronázod az esztendőt jóvoltoddal, és a te nyomokaidon kövérseg fakad; 12 Cseppegnek a pusztá legelői és a halmokat vígság övezi. 13 A legelők megtelnek juhokkal, és a völgyeket gabona borítja; őrvendeznek és énekelnek.

66 Az éneklőmesternek; zsoltár, ének. őrvendezz Istennek, oh te egész föld. 2 Énekeljétek az ő nevének dicsőségét; dicsőítsétek az ő dicséretét! 3 Mondjátok Istennek: Mily csudálatosak a te műveid: a te hatalmad nagy volta miatt hízelegnek néked ellenségeid. 4 Az egész föld leborul előttem; énekel néked, énekl a te nevedet. (Szela) 5 Jöjjetek és lássátok az Isten dolgait; csudálatosak az ő cselekedetei az emberek fiain. 6 A tengert szárazról változtatta, a folyamon gyalog mentek át: ott őrvendeztünk ő benne. 7 Aki uralkodik az ő hatalmával örökké, szemmel tartja a pogányokat, hogy az engedetlenek fel ne fuvalkodjanak magukban. (Szela) 8 Áldjátok népek a mi Istenünket, és hallassátok az ő dicséretének szavát. 9 Aki megeleveníti lelkünket, s nem engedi, hogy lábaink megtátorodjanak. 10 Mert megpróbáltál minket, oh Isten,

megtisztítottál, a mint tisztítják az ezüstöt. 11 Hálóba vittél be minket, megszorítottad derekainkat. 12 Embert ültettél fejünkre, tűzbe-vízbe jutottunk: de kihoztál bennünket bőszégre. 13 Elmegyek házadba égoáldozatokkal, lefizetem néked fogadásaimat, 14 A melyeket ajakim igértek és szájam mondott nyomorúságomban. 15 Hízlalt juhokat áldozom néked égoáldozatul, kosok jóllátú áldozatával; ökröket bakokkal együtt áldozom néked. (Szela) 16 Jőjjetek el és halljátok meg, hadd beszélem el minden istenfélőnek: miket cselekedett az én lelkemmel! 17 Hozzá kiálték az én szájammal, és magasztalás volt nyelvem alatt. 18 Ha hamisságra néztem volna szívemben, meg nem hallgatott volna az én Uram. 19 Ámde meghallgatott Isten, figyelmezett könyörgésem szavára. 20 Áldott az Isten, aki nem vetette meg könyörgésemet, és kegyelmét nem vonta meg tőlem.

67 Az éneklőmesternek, hangszerrel; zsoltár; ének.

Az Isten könyörüljön rajtunk és áldjon meg minket; világosítsa meg az ő orczáját rajtunk. (Szela) 2 Hogy megismérjék e földön a te útadat, minden nép közt a te szabadításodat. 3 Dicsérnek téged a népek, oh Isten, dicsérnek téged a népek mindnyájan. 4 Örvendnek és vígadnak a nemzetek, mert igazsággal ítéled a népeket, és a nemzeteket e földön te igazgatod. (Szela) 5 Dicsérnek téged a népek, oh Isten, dicsérnek téged a népek mindnyájan. 6 A föld megadta az ő gyümölcsét: megáld minket az Isten, a mi Istenünk; 7 Megáld minket az Isten, és féli őt a földnek minden határa!

68 Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára, éneke. Felkél

az Isten, elszélednek ellenségei; és elfutnak előle az ő gyűlölöi. 2 A mint a füst elszéled, úgy széleszted el őket; a mint elolvad a viasz a tűz előtt, úgy vesznek el a gonoszok Isten elől; 3 Az igazak pedig örvendeznek és vígadnak az Isten előtt, és ujjongnak örömmel. 4 Énekeljetek Istennek, zengedezztek az ő nevének; csináljatok útat annak, aki jón a pusztákon át, a kinek Jah a neve, és örüljetek előtte. 5 Árváknak atya, özvegyeknek bírája az Isten az ő szentséges hajlékában. 6 Isten hozza vissza a száműzötteket, kihozza boldogságra a foglyokat; csak az engedetlenek lakoznak sivatag helyen. 7 Oh Isten, mikor kivonultál a te néped előtt, mikor a pusztába beléptél: (Szela) 8 A föld reng vala, az egek is csepegnek vala Isten előtt, ez a Sinai hegység is az Isten előtt, az Izráel Istene előtt. 9 Bő záport hintesz vala, oh Isten, a te örökségedre, s a lankadót megújítod vala. 10 Benne tanyázott a te gyülekezeted: te szerzéd jóvoltodból a szegények, oh Isten! 11 Az Úr ad vala szólniok az örömhírt vivő asszonyok nagy csapatának. 12 A

seregek királyai futnak, futnak: s a házi asszony zsákmányt osztogat. 13 Ha cserények között hevertek is: olyanok lesztek, mint a galambnak szárnyai, a melyeket ezüst borít, vagy mint vitorla-tollai, a melyek színarany fényűek. 14 Mikor a Mindenható szétszórta benne a királyokat, mintha hő esett volna a Salmonon. 15 Isten hegye a Básán hegye; sok halmú hegy a Básán hegye; 16 Mit kevélkedtek ti sok halmú hegyek? Ezt a heyet választotta Isten lakóhelyéül; bizony ezen lakozik az Úr mindörökkel! 17 Az Isten szekere húszezer, ezer meg ezer; az Úr közöttük van, mint a Sinai hegyen az ő szent hajlékában. 18 Felmentél a magasságba, foglyokat vezettél, adományokat fogadtál emberekben: még a pártútők is ide jönnek lakni, oh Uram Isten! 19 Áldott legyen az Úr! Napról-napra gondoskodik rólunk a mi szabadításunk Istene! (Szela) 20 Ez a mi Istenünk a szabadításnak Istene, és az Úr Isten az, aki megszabadít a haláltól. 21 Csak Isten ronthatja meg az ő ellenségeinek fejét, a búneiben járónak üstökös koponyáját. 22 Azt monda vala az Úr: Básánból visszahozlak, a tenger mélységéből is kihozlak, 23 Hogy lábadat veresre fessed a vérben, ebeidnek nyelve az ellenségből lakomázzék. 24 Látták a te bevonulásodat, oh Isten! Az én Istenem, királyom bevonulását a szentélybe. 25 Elől mennek vala az éneklők, utánok a húrpengetők, középen a doboló leányok. 26 A gyülekezetekben áldjátok az Istenet, az Urat áldjátok, ti Izráel magvából valók! 27 Ott a kis Benjámin, aki uralkodik rajtok, a Júda fejedelmei és az ő gyülekezetök; a Zebulon fejedelmei és a Naftali fejedelmei. 28 Istened rendelje el a te hatalmadat: erősítsd meg, oh Isten, azt, a mit számunkra készítettél! 29 A te Jeruzsálem felett álló hajlékodból királyok hoznak majd néked ajándékokat. 30 Fenyítsd meg a nádasnak vadját, a bikák csordáját a népek tulkaival egybe, a kik ezüst-rudakkal terpeszkednek; szórd szét a népeket, a kik a háborúban gyönyörködnek. 31 Eljönök majd a főemberek Egyiptomból; Szerecsenország hamar kinyújja kezeit Istenhez. 32 E földnek országai minden énekeljetek Istennek: zengjetek dicséretet az Úrnak! (Szela) 33 A ki kezdtött fogva az egek egein ül; ímé, onnét szól nagy kemény szóval. 34 Tegyetek tisztességet Istennek, a kinek dicsősége az Izráelen és az ő hatalma a felhőkben van. 35 Rettenetes vagy, oh Isten, a te szent hajlékodból; az Izráelnek Istene ád erőt és hatalmat a népnek. Áldott legyen az Isten!

69 Az éneklőmesternek a sósannimra; Dávidé. Szabadít meg engemet, oh Isten, mert a vizek lelkemig hatottak.

2 Mély sárba estem be, hol meg nem állhatok; feneketlen örvénybe jutottam, és az áradat elborít engem. 3 Elfáradtam

a kiáltásban, kiszáradt a torkom; szemeim elbágyadtak, várva Istenemet. 4 Többen vannak fejem hajszálainál, a kik ok nélkül gyűlölnek engem; hatalmasok a vesztemre török, a kik ellenségeim alap nélkül; a mit nem ragadtam el, azt kell megfizetnem! 5 Oh Isten, te tudod az én balgatáságomat, és az én bűneim nyilván vannak te előtted: 6 Ne szégenüljenek meg miattam, a kik te benned remélnek, Uram, Seregeknek Ura! Ne pironkodjanak miattam, a kik téged keresnek, oh Izráelnek Istene! 7 Mert te éretted viselek gyalázatot, és borítja pironság az én orczámat. 8 Atyámfai előtt idegenné lettem, és anyám fiai előtt jövevénytá. 9 Mivel a te házadhoz való féltő szeretet emészt engem, a te gyalázódnak gyalázásai hullanak reám. 10 Ha sírok és bőjtölessel gyötöm lelkemet, az is gyalázatomra válik. 11 Ha gyászruhába öltözöm, akkor példabeszédül vagyok nékik. 12 A kapuban ülök rólam szólanak, és a borozók rólam énekelnek. 13 Én pedig néked könyörgök, oh Uram; jókedvednek idején, oh Isten, a te kegyelmed sokaságához képest hallgass meg engem a te megszabadító hűségeddel. 14 Ments ki engem az iszapból, hogy el ne sülyedjek; hadd szabaduljak meg gyűlölöimtől és a fenecketlen vizetből; 15 Hogy el ne borítson a vizek ára, és el ne nyeljen az örvény, és a veremnek szája be ne záruljon felettes! 16 Hallgass meg engem, Uram, mert jó a te kegyelmességed! A te irgalmaságodnak sokasága szerint tekints én reám; 17 És ne rejtsd el orczádat a te szolgádtól; mert szorongattatom nagyon: siess, hallgass meg engem! 18 Légy közel az én lelkemhez és váltsd meg azt; az én ellenségeimért szabadíts meg engem. 19 Te tudod az én gyalázatomat, szégenemet és pirulásomat; jól ismered minden szorongatómat. 20 A gyalázat megtörte szímet és beteggé lettem; várok vala részvétre, de hiába; vigasztalókra, de nem találék. 21 Sőt ételemben mérgét adnak vala, és szomjúságomban eczzel itatnak vala engem. 22 Legyen az ó asztalok előttök tőrré, és a bátorságosoknak hálóvá. 23 Setétüljenek meg az ó szemeik, hogy ne lássanak; és az ó derekukat tudd mindenkorra roskataggá. 24 Önts ki a te haragodat réajok, és a te haragodnak búsulása érje utól őket. 25 Legyen az ó palotájok pusztta, és az ó hajlékukban ne legyen lakos; 26 Mert a kit te megvertél, azt üldözök, és a tőled sujtottak fájdalmát szólják meg. 27 Szedd össze álnokságaikat, és a te igazságodra ne jussanak el. 28 Töröltessenek ki az élők könyéből, és az igazak közé ne irattassanak. 29 Engem pedig, aki nyomorult és szenvedő vagyok, emeljen fel, oh Isten, a te segedelmed! 30 Dicsérém az Isteneket nevét énekkel, és magasztalom hálaadással. 31 És kedvesebb lesz az Úr előtt az ökörnél, a szarvas és hasadt körmű

tuloknál. 32 Látják ezt majd a szenvedők és örülnek; ti Isten keresők, elevenedjék a ti szíveteit! 33 Mert meghallgatja az Úr a szegényeket, és az ő foglyait nem veti meg. 34 Dicsérjék őt az egek és a föld; a tengerek és a mi csak mozog azokban! 35 Mert megtartja Isten a Siont, és megépíti Júdának városait; és ott lakznak majd és bírni fogják azt. 36 És az ő szolgáinak maradékai öröklik azt, és abban laknak majd, a kik szeretik az ő nevét.

70 Az éneklőmesternek, Dávidtól, emlékeztetésre. Isten, az én szabadításomra, Uram, az én segítségemre siess! 2 Szégenüljenek meg és piruljanak, a kik életemre törnek; riadjanak vissza és gyalázat érje őket, a kik bajomat kívánják. 3 Hátráljanak meg gyalázatosságuk miatt, a kik azt mondják nékem: Hehé, hehé! 4 Örülnek és örvendeznek majd benned mindazok, a kik keresnek tégedet, és ezt mondják majd szüntelen, a kik szeretik a te szabadításodat: Magasztaltassék fel az Isten! 5 Én pedig szegény és nyomorult vagyok: siess hozzá, oh Isten; segedelmem és szabadítóm vagy te Uram: ne késsé!!

71 Te benned bízom, Uram! Ne szégenüljek meg soha. 2 A te igazságod szerint ments meg és szabadíts meg engem; hajtsd hozzá füleddet és tarts meg engem. 3 Légy sziklaváram, a hova menekülnyek szüntelen; rendelkezzél megtartásom felől, mert kőszálam és erősségem vagy te. 4 Én Istenem, szabadíts meg engem a gonosznak kezéből; a hamisnak és kegyetlennek markából! 5 Mert te vagy az én reménységem, oh Uram, Istenem, én bizodalma gyermeksegemtől fogva! 6 Reád támaszkodom születésem óta; anyámnak méhéből te vontál ki engem; rólad szól az én dicséretem szüntelen. 7 Mintegy csudává lettem sokaknak; de te vagy az én erős bizodalma. 8 Megtelik szájam dicséreteddel, minden napon a te dicsőségeddel. 9 Ne vess el engem az én vénségemnek idején; mikor elfogy az én erőm, ne hagy el engem! 10 Mert felőlem szólanak elleneim, és a kik életemre törnek, együtt tanácskoznak, 11 Mondván: Az Isten elhagyta őt! Kergessétek és fogjátok meg, mert nincs, aki megszabadítja. 12 Oh Isten, ne távozzál el tőlem! Én Istenem, siess segítségemre! 13 Szégenüljenek meg és enyésszenek el életemnek ellenségei; borítja szégen és gyalázat azokat, a kik vesztemre törnek! 14 Én pedig szüntelen reménylek, és szaporítom minden te dicséretedet. 15 Szájam beszéli a te igazságodat, minden nap a te szabadításodat, mert számát sem tudom. 16 Az Úr Isteneket nagy tetteivel járok; csak a te igazságodról emlékezem! 17 Oh Isten, gyermeksegemtől tanítottál engem; és mind mostanig hirdetem a te csudadolgaidat. 18 Vénségemig

és megőszülésemig se hagyj el engem, oh Isten, hogy hirdessem a te karodat e nemzetégnak, és minden következendőnek a te nagy tetteidet. **19** Hisz a te igazságod, oh Isten, felhat az égig, mert nagyságos dolgokat cselekedtél; kicsoda hasonló te hozzád, oh Isten?! **20** A ki sok bajt és nyomorúságot éreztettél velünk, de ismét megelevenítesz, és a föld mélységből ismét felhozol minket. **21** Megsokasítod az én nagyságomat; hozzáam fordulsz és megvigasztalsz engem. **22** Én is tisztelek téged lanttal a te hűségedért, én Istenem! Éneklek néked hárfával, oh Izráelnek szentje! **23** Örvendeznek az én ajakim, hogy énekelhetek néked, és lelkem is, a melyet megváltottál. **24** Nyelvem is minden napon hirdeti a te igazságodat, mert megszégyenültek és gyalázattal illettettek, a kik vesztemre törnek.

72 Salamoné. Isten, a te ítéletidet add a királynak, és a te igazságodat a király fiának. **2** Hadd ítéle népedet igazsággal, és a te szegényeidet méltányossággal. **3** Teremjenek a hegyek békességet a népnek, és a halmok igazságot. **4** Legyen birája a nép szegényeinek, segítsen a szűkölködőnek fiain, és törje össze az erőszakoskodót. **5** Félijenek téged, a míg a nap áll és a meddig a hold fénylik, nemzedékről nemzedékre. **6** Szálljon alá, mint eső a rétre, mint zápor, a mely megöntözi a földet. **7** Virágözök az ó idejében az igaz és a béke teljessége, a míg nem lesz a hold. **8** És uralkodjék egyik tengertől a másik tengerig, és a nagy folyamtól a föld határáig. **9** Boruljanak le előtte a pusztalakók, és nyalják ellenségei a port. **10** Tarsis és a szigetek királyai hozzanak ajándékot; Seba és Szeba királyai adománnyal járuljanak elé. **11** Hajoljanak meg előtte mind a királyok, és minden nemzet szolgájára néki. **12** Mert megszabadítja a kiáltó szűkölködőt; a nyomorultat, a kinek nincs segítője. **13** Könöörül a szegényen és szűkölködőn, s a szűkölködők lelkét megszabadítja; **14** Az elnyomástól és erőszaktól megmenti lelköket, és vérök drága az ó szemében. **15** És éljen ó és adjanak néki Seba aranyából; imádkozzannak érte szüntelen, és áldják őt minden napon. **16** Bő gabona legyen az országban a hegyek tetején is; rengjen gyümölce, mint a Libanon, s viruljon a városok népe, mint a földnek füve. **17** Tartson neve mindenörökké; viruljon neve, míg a nap lesz; vele áldják magokat mind a nemzetek, és magasztalják őt. **18** Áldott az Úr Isten, Izráelnek Istene, a ki csudadolgokat cselekszik egyedül! **19** Áldott legyen az ó dicsőséges neve mindenörökké, és teljék be dicsőségével az egész föld. Ámen! Ámen! **20** Itt végződnek Dávidnak, az Isai fiának könyörgései.

73 Aszáf zsoltára. Bizony jó Izráelhez az Isten, azokhoz, a kik tiszta szívük. **2** De én?! Már-már meghanyatlottak lábaim; és kis hijja, hogy léptem el nem iszamadtak. **3** Mert irigykedtem a kevélyekre, látván a gonoszok jó szerencséjét. **4** Mert halálukig nincsenek kínjaik, és az ő erejük állandó. **5** A halandók nyomorúságában nincs részük, és az emberekkel nem ostoroztatnak. **6** Ezért nyakuknak ékessége kevélység, ruha gyanánt erőszak borítja őket. **7** A kövérseg miatt kinn ülnek az ő szemeik, elméjük gondolatjai csaponganak. **8** Gúnyolódnak és gonoszását szólnak; elnyomásról beszélnek fennhígással. **9** Az egre tátogatják szájukat, és nyelvük eljárja a földet. **10** Azért fordul az ő népe ide, hogy tele pohár vizet szürcsölnek; **11** És mondják: Mint tudhatná ezt az Isten, s van-é a Magasságban értelem? **12** Ímé, ezek gonoszok, és örök biztonságban vagyont gyűjtenek! **13** Bizony hiába tartottam én tisztán szívemet, és mostam ártatlanságban kezeimet; **14** Mert nyomorgattatom minden napon, és ostoroztam minden reggel! **15** Ha azt mondom: Ilyen módon szólok: Ímé, a te fiaid nemzedékét árulom el. **16** Gondolkodom, hogy ezt megérthessem; de nehéz dolog ez szemeimben. **17** Mignem bemenék az Isten szent helyébe: megértém azoknak sorsát. **18** Bizony síkos földön helyezted el őket; pusztaságokra vetted ki őket. **19** Mind elpusztulnak egy szempillantásban! Elvesznek, elenyésznek a rettegéstől. **20** Mint álmot, ha felserkenünk: te Uram, ha felserkensz, úgy veted meg képöket. **21** Hogyha keseregne szívem, és háborognának veséim: **22** Akkor balgatag és tudatlan volnék én, oktalan állat volnék te irántad. **23** De én mindenkor veled vagyok, te fogod az én jobb kezemet. **24** Tanácsoddal igazgatsz engem, és azután dicsőségebe fogadsz be engem. **25** Kicsodám van az egekben? Náladnál egyébben nem gyönyörködöm e földön! **26** Ha elfogyatkozik is testem és szívem: szívemnek kósziklája és az én örökségem te vagy, oh Isten, mindenörökké! **27** Mert ímé, a kik eltávoznak tőled, elvesznek; mind kiirtod azokat, a kik elhajolnak tőled. **28** De én? Isten közelsége oly igen jó nékem. Az Úr Istenben vetem reménységemet, hogy hirdessem minden te cselekedetedet.

74 Aszáf tanítása. Miért vetettél el, oh Isten, teljesen? Miért füstölöög haragod a te legelődnek juhai ellen? **2** Emlékezzél meg a te gyülekezetedről, a melyet régen szerzettél és a melyet megváltottál: a te örökségednek részéről, a Sion hegyéről, a melyen lakozol! **3** Lépj fel a teljes pusztaságra; minden tönkre tett az ellenség a szent helyen! **4** Támadód a te gyülekezeted hajlékában ordítanak: jeleiket tüzték fel jelekké. **5** Úgy tünnek fel, mint mikor valaki fejszéjét

emelgeti az erdőnek sűrű fára. 6 Faragványait már mind összetördezték: fejszékkal és pörölyökkel. 7 Szent helyedet lángba borították; neved hajlékát földig megfertőztették. 8 Ezt mondották szívökben: Dúljuk fel őket mindenestő! Felgyújtották Istennek minden hajlékát az országban. 9 Jeleinket nem látjuk, próféta nincs többé, és nincs közöttünk, aki tudná: meddig tart ez? 10 Meddig szidalmaz, oh Isten, a sanyargató? Örökké gyalázza-é az ellenség a te nevedet? 11 Miért húzod vissza kezedet, jobboldat? Vond ki kebeledből: végezz! 12 Pedig Isten az én királyom eleitől fogva, aki szabadításokat mível e föld közeppette. 13 Te hasítottad ketté a tengert erőddel; te törted össze a czechalak fejeit a vizekben. 14 Te rontottad meg a leviathának fejét, s adtad azt eledula a pusztai népnek. 15 Te fakasztottad fel a forrást és patakot, te száraztottad meg az örök folyókat. 16 Tiéd a nappal, az éjszaka is tiéd; te formáltad a világosságot és a napot. 17 Te szabtad meg a földnek minden határát: a nyarat és a telet te formáltad. 18 Emlékezzél meg erről: ellenség szidalmazta az Urat, s bolond nép káromolta a te nevedet. 19 Ne adjad a fenevadnak a te gerliczédnek lelkét; szegényeidnek gyülekezetéről ne feledkezzél meg végképen! 20 Tekints a szövetségre; mert telve vannak e földnek rejtekhelyei zsaroló tanyákkal. 21 A megrontott ne térlen szégyenvallással vissza; a nyomorult és szúkölködő dicsérje a te nevedet. 22 Kelj fel, oh Isten, és védd a te ügyedet; emlékezzél meg a te gyaláztatásodról, a melylyel naponként illet téged a bolond! 23 Ne felejtkezzél el ellenségeidnek szaváról, és az ellened támadók háborgatásáról, a mely szüntelen nevekedik!

75 Az éneklőmesternek, az altashétre, Aszáf zsoltára, ének. Tisztelünk téged, oh Isten, tisztelünk; neved közel van, hirdetik csodatetteid. 2 Ha megszabom a határidőt, én méltányosan ítélek. 3 A föld és annak minden lakosa elcsüggéd; én erősítem meg annak oszlopait. (Szela) 4 A kérkedőknek azt mondomb: Ne kérkedjetek; és a gonoszoknak: Ne emeljetek szarvat! 5 Ne emeljétek magasra szarvatokat, ne szóljatok megkeményedett nyakkal; 6 Mert nem napkelettől, sem napnyugattól, s nem is a pusztai felől támad a felmagasztalás; 7 Hanem Isten a biró, aki egyet megaláz, mást felmagasztal! 8 Mert pohár van az Úr kezében, bortól pezseg, nedvvel tele; ha tölt belőle, még seprejét is iszsa és szopja a föld minden gonosznevője. 9 Én pedig hirdetem ezt mindörökké, és éneket mondok a Jákób Istenének. 10 És a gonoszoknak szarvait mind letördelem; az igaznak szarvai pedig felmagasztaltatnak.

76 Az éneklőmesternek hangszerékkal; Aszáf zsoltára, ének. Ismeretes az Isten Júdában, nagy az ő neve Izráelben. 2 Mert hajléka van Sálemben, és lakhelye Sionban. 3 Ott törte össze a kézív villámait, paizst, szablyát és a hadat. (Szela) 4 Ragyogó vagy te, felségesebb, mint a zsákmányadó hegyek. 5 Kifosztattak a bátor szívük, álmukat aluszszák, és minden hős kezének ereje veszett. 6 A te dorgálásodtól, oh Jákób Istene, megzsibbadt minden székér, minden ló. 7 Te, te rettenes vagy, és ki állhat meg orczád előtt, mikor haragszol? 8 Az egekből jelentetted ki ítéletedet; a föld megrettent és elcsendesedett, 9 Mikor felkelt Isten az ítéetre, hogy megszabadítsa a föld minden nyomorultját! (Szela) 10 Mert az emberek haragja megdicsőít téged, miután felövezed végső haragodat. 11 Tegyetek fogadást és adjátok meg azokat az Úrnak, a ti Isteneknek; mindenájan, a kik ő körülte laknak, hozzanak ajándékot a Retteneteknek. 12 Mert a fejedelmek gógiét megtöri, rettenes a föld királyaihoz.

77 Az éneklőmesternek, Jedutunnak; Aszáfé, zsoltár. Szavamat Istenhez emelem és kiáltok; szavamat Istenhez emelem, hogy figyelmezzem reám. 2 Nyomorúságom idején az Urat keresem; kezem feltartom éjjel szünetlenül; lelkem nem akar vigasztalást bevenni. 3 Istenről emlékezem és sóhajtok; róla gondolkodom, de elepedt az én lelkem. (Szela) 4 Szemeimet ébren tartod; hánynálom, de nem szólhatok. 5 Elmélkedem a régi napokról, a hajdankor éveiről. 6 Megemlékezem éjjel az én énekeimről; szívemben elgondolkodom és azt kutatja lelkem: 7 Avagy mindenörökké elvet-é az Úr? és nem lesz-é többé jóakaró? 8 Avagy végképen elfogyott-é az ő kegyelme? vagy megszűnik-é igérete nemzedékről nemzedékre? 9 Avagy elfelejtkezett-é kónyörülni Isten? avagy elzártá-é haragjában az ő irlalmát? (Szela) 10 És mondám: Ez az én betegségem, hogy a Fölségesnek jobbja megváltozott. 11 Megemlékezem az Úrnak cselekedeteiről, sőt megemlékezem hajdani csodáidról; 12 És elmélkedem minden cselekedetedről, és tetteidről gondolkozom. 13 Oh Isten, a te utad szentséges; kicsoda olyan nagy Isten, mint az Isten? 14 Te vagy az Isten, aki csodát mívelsz; megmutattad a népek között a te hatalmadat. 15 Megváltottad népedet karoddal a Jákób és a József fiait. (Szela) 16 Láttak téged a vizek, oh Isten, láttak téged a vizek és megfélemlétek; a mélységek is megrázkodásnak. 17 A felhők vizet ömlesztének; megzendülének a fellegek, és a te nyílaid szélytel volt. 18 Mennydörgésed zúgott a forgószélben; villámlásaid megvilágosították a mindeniséget; megrázkódott és megindult a föld. 19 Utad a tengeren volt

és ösvényed a nagy vizeken; és nyomaid nem látszottak meg. 20 Vezetted mint nyájat, a te népedet, Mózesnek és Áronnak kezével.

78 Aszáf tanítása. Figyel én népem az én tanításomra; hajtsátok füleiteket számának beszédeire. 2 Megnyitom az én számat példabeszédre; rejtték dolgokat szólok a régi időből. 3 A miket hallottunk és tudunk; és a miket atyáink beszéltek nékünk, 4 Nem titkoljuk el azokat az Ő fiaiktól; a jövő nemzedéknek is elbeszéljük az Úr dicséretét, hatalmát és csodáit, a melyeket cselekedett. 5 Mert bizonyoságot állított Jákóbban, és törvényt rendelt Izráelben; a melyek felől megparancsolta atyáinknak, hogy megtanítsák azokra fiaikat; 6 Hogy megtudja azokat a jövő nemzedék, a fiak, a kik születnek; és felkeljenek és hirdessék azokat fiaiknak; 7 Hogy Istenbe vessék reménységüket és el ne felejtkezzenek Isten dolgairól, hanem az Ő parancsolatait megtartsák. 8 Hogy ne legyenek olyanok, mint apáik: szilaj és makacs nemzedék, olyan nemzedék, a melynek szíve nem volt szilárd, és lelke sem volt hű Isten iránt. 9 Efraim fiai, a fegyveres íjászok hátat fordítottak az ütközet napján; 10 Nem őrizték meg az Isten szövetségét, és nem akartak járni az Ő törvényében; 11 Sőt elfelejtkeztek az Ő tetteiről, csodáiról, a melyeket mutatott nékik. 12 Apáik előtt csodát mívelt Égyiptom földjén, a Czoán mezején. 13 Ketté választotta a tengert s átvitte őket; és felállította a vizeket fal gyanánt. 14 Vezette őket nappal felhőben, és egész éjén át tűznek világosságában. 15 Sziklákat hasított meg a pusztában, és inniok adott bőségesen, akárcsak a mélységes vizekből. 16 Patakot fakasztott a kősziklából, és folyamok módjára vizeket ömlesztett: 17 Mégis folyvást vétkeztek ellenne, és haragították a Felséget a pusztában; 18 És megkísérték Istenet az Ő szívökben, enni valót kérvén az Ő kivánságuk szerint. 19 És szólának Isten ellen, mondván: Avagy tudná é Isten asztalt teríteni a pusztában? 20 Ímé, megcsapta a kősziklát és víz ömlött és patakok özönlötték; de vajon tud é kenyeret is adni? avagy készíthet é húst az Ő népének? 21 Meghallotta az Úr és megharagudott ezért, és tűz gyulladt fel Jákób ellen, és harag gerjedt fel Izráel ellen; 22 Mert nem hittek Istenben, és nem bíztak az Ő segedelmében, 23 És ráparancsolt a felhőkre ott fenn, és az egek ajtait megnyitotta. 24 És hullatott reájuk mannát eledelül, és mennei gabonát adott nékik. 25 Angyalok kenyerét ette az ember, bőséggel vetett nékik eleséget, 26 Megindítá a keleti szelet az egekben, és elhozás erejével a déli szelet; 27 És hullata rájuk annyi húst, mint a por, és annyi madarat, mint a tenger fövénye. 28 És leszállítá azokat az Ő táboruk

közepére, az Ő sátoraihoz köröskörül. 29 Evének azért és igen megelégedének, és a mit kivántak, azt hozá nézik. 30 Még fel sem hagytak a kivánságukkal; az étel még a szájukban vala: 31 Mikor az Isten haragja felgerjede ellenök, és főbbjeik közül sokakat megöl, és Izráelnek ifjait levágá; 32 Mindamellett is újra vétkeznek, és nem hivnék az Ő csodadolgaiban. 33 Azért hiábaivalóságban töltette el napjaikat, éveiket pedig rettegésben. 34 Ha ölte őket, hozzá fordultak, megtértek és Istenet keresék. 35 És eszökbe vevék, hogy Isten az Ő sziklájok, és a felséges Isten az Ő megváltójok; 36 És hízelkedének néki szájokkal, nyelvükkel pedig hazudozának néki. 37 De szívök nem volt tökéletes iránta, és nem voltak hűségesek az Ő szövetségéhez; 38 Ő azonban iringamas és bűnbocsátó, nem semmisít meg, sőt sokszor elfordítja haragját, és nem önti ki teljes búslását. 39 Azért eszébe vevé, hogy test ők, és olyanok, mint az ellebenő szél, a mely nem tér vissza. 40 Hányszor keserítették őt a pusztában, hányszor illették fájdalommal a kietlenben?! 41 És újra kísértették az Isten, és ingerelték Izráel szentjét. 42 Nem emlékeztek meg az Ő kezéről, sem a napról, a melyen megváltotta őket a nyomorgatótól; 43 Midón kitüzte jeleit Égyiptomban, és csodáit a Czoán mezején. 44 És vérré változtatta folyóikat, hogy nem ihatták patakjaikat. 45 Legyelek bocsáta reájok, a melyek emészték őket, és békát, a mely pusztítá őket. 46 Odaadta termésöket a szócskénék, s munkájuk gyümölcsét a sáskának. 47 Jégesővel pusztítá el szőlőjüket, s figefáikat kőresővel. 48 Odaveté barmaikat a jégesőnek, marháikat pedig a mennykövöknek. 49 Rájok bocsátá haragiának tűzét, mérget, búslását és a szorongatást: a gonosz angyalok sereget. 50 Utat tört haragiának, s nem tartotta meg a halálról lelköket, és életöket döghalálnak veté. 51 És megöle minden elsőszülöttet Égyiptomban, az erő zsengéjét Khám sátoraiiban. 52 Elindítá mint juhokat, az Ő népét, s vezeté őket, mint nyájat a pusztában. 53 És vezeté őket biztonságban, és nem félének, ellenségeiket pedig elborítá a tenger. 54 És bevitte őket az Ő szent határába, arra a hegyre, a melyet szerzett az Ő jobbkezével. 55 És kiúzé előlük a pogányokat, és elosztá nékik az örökséget sorsvetéssel; és letelepíté azok sátoraiiban az Izráel törzseit. 56 De megkísérték és megharagíták a magasságos Istenet, és nem őrizék meg bizonyságait; 57 Elfordulának ugyanis és hútlenek levének, mint apáik; visszafelé fordulának, mint a csalfa kézív. 58 Haragra ingerelték őt magaslataikkal, és bosszantották faragott bálványaiikkal. 59 Meghallá ezt Isten és felgerjede; és az Izráelt felette megútlálá. 60 És elveté magától Silói hajlékát, a sátort, a melyben lakott vala az emberek között;

61 Sőt fogásba viteté erejét, dicsőségét pedig ellenség kezébe. **62** És fegyver alá rekeszté az ő népét; és az ő öröksége ellen felgerjede. **63** Ifjait tűz emészté meg, és szüzei nem énekeltettek meg. **64** Papjai fegyver miatt hullottak el, és özvegyei nem végezheték a siratást. **65** Akkor felserkene az Úr, mintegy álomból; mint hős, aki bortól vigadoz; **66** És viaszaveré ellenségeit; sörök gyalázatot vete reájok. **67** Azután megútála a József sátorát, és nem választá Efraim törzsét; **68** Hanem a Júda törzsét választá; a Sion hegyét, a melyet szeret. **69** És megépíté szent helyét, mint egy magas várat; mint a földet, a melyet örök időre fundált. **70** És kiválasztá Dávidot, az ő szolgáját, és elhozá őt a juhok aklaióból. **71** A szoptatós juhok mellől hozá el őt, hogy legeltesse Jákobot, az ő népét, és Izráelt, az ő örökségét. **72** És legelteté őket szívénk tökéletessége szerint, és vezeté őket bölcs kezeivel.

79 Aszáf zsoltára. Oh Isten, pogányok jöttek be örökségedbe, megfertőztették szent templomodat, Jeruzsálemet kőhalommá tették. **2** Szolgáid holttestét az ég madarainak adták eledelül, szenteid húsát a föld vadainak. **3** Ontották véröket, mint a vizet Jeruzsálem körül, s nem volt, aki eltemette volna őket. **4** Gyalázattá lettünk szomszédaink előtt, csúfságul és nevetségül a körültünk lakóknak. **5** Meddig haragszol Uram, szüntelen? meddig gerjedez féltő szerelmed, mint a tűz? **6** Ontsd ki haragodat a pogányokra, aik nem ismernek téged, és az országokra, a melyek nem hívják segítségül a te nevedet; **7** Mert megemészették Jákóbot, és hajlékát elpusztították. **8** Ne emlékezzél meg rovásunkra elődeink vétkéről; siess elénk irgalmaságoddal, mert megnyomorodunk nagyon. **9** Segíts meg bennünket, szabadító Istenünk, a te nevednek dicsőségéért; ments meg minket és bocsásd meg vétkeinket a te nevedért. **10** Minek mondanák a pogányok: Hol az ő Istenök? Legyen nyilvánvaló a pogányokon szemeink láttára a te szolgáid kiontott véréért való bosszúállásod. **11** Jusson elődbe a foglyok könyörgése; karod hatalmával tartsd meg a halálnak eme fiait; **12** És fizess meg szomszédaink keblébe hétszeresen a gyalázatért, a melylyel illettek téged, oh Uram! **13** Mi pedig, a te néped és a te legelőd nyája, hálát adunk néked mindenörökkel, s nemzedékről-nemzedékre hirdetjük a te dicséretedet!

80 Az éneklőmesternek a sosannim-éduthra; Aszát zsoltára. Oh Izáelnek pásztorá, hallgass meg, aki vezérled Józsefet, mint juhnyáját; aki Kérubokon ülsz, jelenj meg fényeddel! **2** Efraim, Benjámin és Manasse előtt támaszsd fel a te hatalmadat, és jójj el, hogy szabadíts meg minket! **3** Oh Isten, állíts helyre minket, és világoltasd a te orczádat,

hogy megszabaduljunk. **4** Seregeknek Ura, Istene: meddig haragszol a te népednek könyörgésére? **5** Könyhullatásnak kenyerével éteted őket, s könyhullatások árjával itatod meg őket. **6** Perpatvárrá tevél minket szomszédaink között, és a mi ellenségeink csúfkodnak rajtunk. **7** Seregek Istene, állíts helyre minket; világoltasd a te orczádat, hogy megszabaduljunk! **8** Égyiptomból szőlőt hozál ki, kiúzéd a pogányokat és azt elültetéd. **9** Helyet egyengettél előtte, és gyökeret eresztt, és ellepé a földet. **10** Hegyeket fogott el az árnyéka, és a vesszei olyanok lettek, mint az Isten czédrusfái. **11** Sarjait a tengerig ereszté, és hajtásait a folyamig. **12** Miért rontottad el annak gyepűit, hogy szaggathassa minden járókelő? **13** Pusztítja azt a vaddisznó, és legeli a mezei vad. **14** Oh Seregek Istene! kérlek, térij viaszza, tekints alá az egekből és lásd és tekints meg e szőlőtőt! **15** És a csemetét, a mit jobbold ültetett, a sarjat, melyet felnevelté! **16** Elégett a tűzben, levágatott; arczod haragjától elvesznek. **17** Legyen a te kezed a te jobbodnak férián, és az embernek fián, a kit megerősítettél magadnak, **18** Hogy el ne térijünk tőled. Eleveníts meg minket és imádjuk a te nevedet. **19** Seregek Ura, Istene! állíts helyre minket; világoltasd a te orczádat, hogy megszabaduljunk!

81 Az éneklőmesternek, a gittithre. Aszáfé. Örvendezetek Istennek, a mi erősségünknek; ujjongatok a Jákób Istenének! **2** Dalt zengjetek és dobot pergessetek, gyönyörű hárfát cziterával együtt. **3** Fújjatok kürtöt új holdra, holdtöltek, a mi ünnepünk napján; **4** Mert végzett dolog ez Izráelhél, a Jákób Istenének rendelése. **5** Bizonyásulg tette ő a József nemzetsegében, a mikor kijött Égyiptom fölide ellen. Nyelvet hallék ott, a mit nem tudtam. **6** Megszabadítottam a tehertől az ő vállát, kezei megmenekültek a kosártól. **7** A nyomorúságban segítségül hívtál és én megszabadítottalak téged; meghallgattalak téged a mennyörgésnek rejtekében; megpróbáltalak téged a versengések vizénél. (Szela) **8** Hallgass én népem, hadd tegyek bizonyásogt ellened! Oh Izáel, ha te meghallgatnál engem! **9** Ne legyen te nálad idegen isten, és az idegen isten előtt meg ne hajolj! **10** Én, az Úr vagyok a te Istened, aki kihoztalak téged Égyiptom földéről: nyisd szét a te szájad és betöltöm azt. **11** De nem hallgatott népem az én szómra, és Izáel nem engedelmeskedett nékem. **12** Ott hagytam azért őt szívöknek keménysegében, hogy járanak a magok tanácsa szerint. **13** Oh, ha az én népem hallgatna reám, s Izáel az én utaimon járna! **14** Legott megaláznám ellensegéit, s szorongatói ellen fordítanám kezem. **15** Az Úrnak gyűlölöi hízelegnének néki,

és örökkévaló volna az ő idejök. 16 És ő megelégítené őt java búzával, és sziklából folyó mézzel töltenélek be téged!

82 Aszáf zsoltára. Isten áll az Istennek gyülekezetében, ítélt az istenek között. 2 Meddig ítélek még hamisan, és emelitek a gonoszok személyét? (Szela) 3 Ítélyjetek a szegénynek és árvának; a nyomorultnak és elnyomottnak adjatok igazságot! 4 Mentsétek meg a szegényt és szűkölködőt; a gonoszok kezéből szabadítások ki. 5 Nem tudnak, nem értenek, setétségen járnak; a földnek minden fundamentoma inog. 6 Én mondottam: Istenek vagytok ti és a Felségesnek fiai ti mindenáján: 7 Mindamellett meghaltok, mint a közember, és elhullotok, mint akármely főember. 8 Kelj fel, oh Isten, ítéld meg a földet, mert néked jutnak öröksgül minden népek.

83 Ének; Aszáf zsoltára. Isten, ne vesztegelj, ne hallgass és ne nyugodjál, Isten! 2 Mert ímé, háborognak ellenségeid, s gyűlölöid fejöket emelik. 3 Néped ellen álnok tanácsot gondolnak s védenczeid ellen terveket szónek. 4 Ezt mondják: Jertek, veszessük el őket, hogy ne legyenek nemzet, hogy ne emlegessék többé Izráel nevét! 5 Mert tanácskoztak együtt, egy szívvel; szövetséget kötöttek ellened: 6 Az Edomiták és Ismáeliták sátrai, a Moábiták és Hagarénusok; 7 A Gebaliták, Ammoniták és Amálekiták, a Filiszteusok Tyrus lakosaival együtt. 8 Az asszir is szövetkezett velök, segítőjévé lettek a Lót fiainak. (Szela) 9 Úgy bánn velök, mint Midjánnal, mint Siserával, mint Jábbinnal a Kison patakjánál! 10 A kik elvesztek vala Endornál, és a föld szemetjévé lónekk. 11 Tedd őket, fejedelmöket olyanokká, mint Orebet s mint Zeébet, Zebahot és Szalmunát, minden felkentőkkel, 12 A kik ezt mondták: Foglaljuk el magunknak az Isten hajlékeit! 13 Én Istenem! Tedd őket olyanokká, a milyen a porfelhő, és a milyen a polyva a szél előtt; 14 Olyanokká, mint a tűz, a mely meggyűjtja az erdőt, és mint a láng, a mely elégeti a hegyeket. 15 Így kergesd őket a te szélvészettel, és forgószeleddel így rettenthsd őket! 16 Töltsd el orczájukat gyalázattal, hogy keressék Uram a te nevedet! 17 Szégyenüljenek meg és rémüljenek el örökké, és piruljanak és pusztuljanak, 18 Hogy megtudják, hogy te, a kinek neve Jehova, egymagad vagy felséges Isten az egész földön.

84 Az éneklőmesternek, a gititre; Kóráh fiainak zsoltára. Mily szerelmetesek a te hajlékaid, Seregeknek Ura! 2 Kivánkozik, sőt emésztiőd lelkem az Úrnak tornáczai után; szívem és testem ujjongnak az élő Isten felé. 3 A veréb is talál házat, és a fecske is fészket magának, a hová fiait

helyezhesse, – a te oltáraidnál, oh Seregeknek Ura, én Királyom és én Istenem! 4 Boldogok, a kik lakoznak a te házadban, dicsérhetnek téged szüntelen! (Szela) 5 Boldog ember az, a kinek te vagy erőssége, s a te ösvényeid vannak szívében. 6 Átmenvén a Siralom völgyén, forrássá teszik azt; bizony áldással borítja el korai eső. 7 Erőről erőre jutnak, míg megjelennek Isten előtt a Sionon. 8 Uram, Seregeknek Istene! hallgasd meg az én könyörgésemet; hallgasd meg Jákóbnak Istene! (Szela) 9 Mi paizsunk! Tekints alá, oh Isten, és lásd meg a te felkented orczáját! 10 Mert jobb egy nap a te tornáczaidban, hogysem ezer másutt; inkább akarnék az én Istenem házának küszöbén ülni, hogysem lakni a gonosznak sátorában! 11 Mert nap és paizs az Úr Isten; kegyelmet és dicsőséget ád az Úr, nem vonja meg a jót azoktól, a kik ártatlannul élnek. 12 Seregeknek Ura! Boldog ember az, aki bízik benned.

85 Az éneklőmesternek, Kóráh fiainak zsoltára. Jóakarattal voltál Uram a te földedhez. Visszahoztad a Jákób nemzetsegéből való foglyokat. 2 Elengedted népednek álnokságát, elfedezted minden bűnünket. (Szela) 3 Elhárítottad róluk minden búsulásod, elfordítottad haragod gerjedezsét. 4 Hozz vissza bennünket szabadításunk Istene, és szüntesd meg ellenünk való bosszankodásodat! 5 Avagy mindörökké haragszol-é ránk? Nemzedékről nemzedékre tartod-é haragod? 6 Avagy nem elevenítesz-é meg minket ismét, hogy néped örvendezzen benned? 7 Mutasd meg nékünk Uram a te kegyelmedet, és a te szabadításodat adjad mi nékünk! 8 Hadd halljam meg: mit szól az Úr Isten! Kétségnélkül békességet szól az ő népének és kegyeltjeinek, hogy vissza ne térenek a bolondságra. 9 Bizonyára közel van az ő szabadítása az ő félőkhöz, hogy dicsőség lakozzék a mi földünkön. 10 Irgalmasság és hűség összetalálkoznak, igazság és békesség csókolgatják egymást. 11 Hűség sarjad a földből, és igazság tekint alá az égből. 12 Az Úr is megadja a jót, és földünk is megtermi gyümölcsét. 13 Igazság jár előtte és követi őt az ő lépéseinél útján.

86 Dávid imádsága. Hajtsd hozzá Uram füledet, hallgass meg engem, mert nyomorult és szegény vagyok én! 2 Tartsd meg életemet, mert kegyes vagyok én; mentsd meg én Istenem a te szolgádat, a ki bízik benned. 3 Könyörlj én rajtam Uram, mert hozzád kiáltok minden napon! 4 Vidámitasd meg a te szolgádnak lelkét, mert hozzád emelem fel Uram lelkemet. 5 Mert te Uram jó vagy és kegyelmes, és nagy irgalmaságú mindazokhoz, a kik hozzád kiáltanak. 6 Figyelmezzél Uram az én imádságomra, és hallgasd meg az én könyörgésemnek szavát! 7 Nyomorúságomnak idején

hozzád kiáltok, mert te meghallgatsz engem. 8 Nincsen Uram hozzád hasonló az istenek között, és nincsenek hasonlók a te munkáidhoz! 9 Eljőnek a népek mind, a melyeket alkottál, és leborulnak előtted Uram, és dicsőítik a te nevedet. 10 Mert nagy vagy te és csodadolgot művelsz; csak te vagy Isten egyedül! 11 Mutasd meg nékem a te útadat, hogy járhassak a te igazságodban, és teljes szívvel féljem nevedet. 12 Dicsérlek téged Uram, Istenem, teljes szívemből, és dicsőítem a te nevedet örökké! 13 Mert nagy én rajtam a te kegyelmed, és kiszabadítottad lelkemet a mélyes pokolból. (Sheol h7585) 14 Isten! Kevélyek támadtak fel ellenem, és kegyetlenek serege keresi lelkemet, a kik meg sem gondolnak téged. 15 De te Uram, könyörülő és irgalmas Isten vagy, késedelmes a haragra, nagy kegyelmű és igazságú! 16 Tekints reám és könyörülj rajtam! Add a te erődet a te szolgádnak, és szabadítsd meg a te szolgálóleányodnak fiát! 17 Adj jelт nékem javamra, hogy lássák az én gyűlöлím és szegyénüljenek meg, a mikor te Uram megsegítesz és megvigasztalsz engem.

87 Ének. A Kóráh fiainak zsoltára. A szent hegyeken vetette meg az ō fundamentomát. 2 Szereti az Úr Sionnak kapuit, jobban mint Jákóbnak minden hajlékát. 3 Dicsőges dolgokat beszélnek felőled, te Istennek városa! (Szela) 4 Előszámlálom Égyiptomot és Bábelét, mint ismerőimet. Íme Filisztea és Tyrus Kússal együtt: ez ott született. 5 És ezt mondják a Sion felől: Mind ez, mind amaz ott született, és ō, a Felséges, erősítи azt. 6 Az Úr beírván, feljegyzi a népet: ez ott született! (Szela) 7 És tánczolva énekelik: minden forrásaim te benned vannak.

88 Ének. A Kóráh fiainak zsoltára. Az éneklőmesternek a Mahalath-lehannóthra. Az Ezrahita Hémán tanítása. Uram, szabadításomnak Istene! Nappal kiáltok, éjjelente előtted vagyok: 2 Jusson elődbe imádságom, hajtsad földet az én kiáltozásomra! 3 Mert betelt a lelkek nyomorúságokkal, és életem a Seolig jutott. (Sheol h7585) 4 Hasonlatossá lettem a sírba szállókhöz; olyan vagyok, mint az erejevesztett ember. 5 A holtak közt van az én helyem, mint a megölteknek, a kik koporsóban feküsznek, a kikről többé nem emlékezel, mert elszakasztaak a te kezdtől. 6 Mély sírba vetetté be engem, sötétségbe, örvények közé. 7 A te haragod reám nehezedett, és minden haboddal nyomtál engem. (Szela) 8 Elszakaszottad ismerőseimet tőlem, útlállattá tettél előttök engem; berekesztettem és ki nem jöhettek. 9 Szemem megsenyedett a nyomorúság miatt; kiáltalak téged Uram minden napon, hozzád terjengetem kezeimet. 10 Avagy a holtakkal teszel-é csodát? Felkelnek-é vajon az árnyak,

hogy dicsérjenek téged? (Szela) 11 Beszélik-é a koporsóban a te kegyelmedet, hűséget a pusztulás helyén? 12 Megtudhatják-é a sötétségen a te csodáidat, és igazságodat a feledékenység földén? 13 De én hozzád rimánkodom, Uram, és jó reggel elédbe jut az én imádságom: 14 Miért vetsz el hát Uram engem, és rejted el orczádat én tőlem? 15 Nyomorult és holteleven vagyok ifjúságomtól kezdve; viselem a te rettentéseidet, roskadozom. 16 Általmentek rajtam a te búslásaid; a te szorongatásaid elemészettek engem. 17 Körülvettek engem, mint a vizek egész napon; együttesen körülöveztek engem. 18 Elszakaszotttá tőlem barátot és rokont; ismerőseim a - setétség.

89 Az Ezrahita Ethán tanítása. Az Úrnak kegyelmességét hadd énekeljöm örökké! Nemzetsről nemzetesre hirdetem a te hűséges voltodat az én számmal! 2 Mert azt mondomb: Örökké megáll a te kegyelmességed, és megerősít a te hűséges voltodat az egekben, mondván: 3 Szövetséget kötöttem az én választottammal, megesküdtetem Dávidnak, az én szolgámnak: 4 Mindörökki megerősíttem a te magodat, és nemzetsről nemzetesre megépíttem a te királyi széket. (Szela) 5 És az egek dicsérik a te csodadolgodat Uram; a te hűséges voltodat is a szentek gyülekezetében. 6 Mert a felhőkben kicsoda hasonlatos az Úrhoz, s ki olyan, mint az Úr, az istenek fiai között? 7 Igen rettenetes Isten ō a szentek gyűlésében, és félelmetes mindazokra, a kik körülte vannak. 8 Uram, Seregeknek Istene! Kicsoda olyan erős, mint te vagy Uram? És a te hűséges voltod körülvesz téged. 9 Te uralkodol a tengernek kevéliségen; mikor az ō habjai felemelkednek, te csendesíted le azokat. 10 Te rontád meg Égyiptomot mintegy átdöföttet; erős karoddal elszéleszteted ellenségeidet. 11 Tieid az egek, a föld is a tied: e világot minden benne valóval te fundáltad. 12 Az északot és a délt te teremtettek, a Thábor és a Hermon a te nevednek örvendeznek. 13 A te karod hatalommal teljes, a te kezed erős, a te jobbold meiltóságos. 14 Igazság és jogosság a te királyi székednek alapja; kegyelem és hűség jár a te orczád előtt. 15 Boldog nép az, a mely megéri a kürt szavát; a te orczádnak világosságánál jár ez, oh Uram! 16 A te nevedben örvendeznek egész nap; és a te igazságodban felmagasztaltatnak. 17 Mert az ō erejöknek ékessége te vagy; a te jóakaratoddal emeled fel a mi szarvunkat is. 18 Mert az Úr a mi paizsunk, és Izráelnek Szentje a mi királyunk. 19 Akkor látásban szóltál a te kegyelteknek, és mondád: Segítséget adtam a vitéznek, felmagasztaltam a népből választottat; 20 Megtaláltam Dávidot, az én szolgámat; szent olajommal kentem fel őt, 21 A kivel állandóan vele lesz az én

kezem, sőt az én karom erősíti meg őt. 22 Nem nyomhatja őt el az ellenség, és a gonosz ember sem nyomorgatja meg őt; 23 Mert ő előtte rontom meg az ő szorongatóit, és verem meg az ő gyűlölöit. 24 És vele lesz az én hűségem és kegyelmem, és az én nevemmel magasztaltatik fel az ő szarva. 25 És rávetem az ő kezét a tengerre, és az ő jobbját a folyóvizekre. 26 Ő így szólít engem: Atyám vagy te; én Istenem és szabadításom kősziklája! 27 Én meg elsőszülöttemmэ teszem őt és felebbvalóvá a föld királyainál. 28 Örökкé megtartom néki az én kegyelmemet, és az én szövetségem bizonyos marad ő vele. 29 És az ő magvát örökkelévalóvá teszem, és az ő királyi székét, mint az egeknek napjait. 30 Ha az ő fiai elhagyják az én törvényemet, és nem járnak az én végzésem szerint; 31 Ha az én rendeléseimet megtörök, és meg nem tartják az én parancsolatimat: 32 Akkor vesszővel látogatom meg az ő bűnöket, és vereségekkel az ő álnokságukat; 33 De az én kegyelmemet nem vonom meg tőle, és az én hűséges voltomban nem hazudom. 34 Nem töröm meg az én szövetségemet, és a mi kijött az én számból, el nem változtatom. 35 Megesküdtetem egyszer az én szentségemre: vajon megcsalhatnám-é Dávidot? 36 Az ő magva örökкé megmarad, és az ő királyi széke olyan előttem, mint a nap. 37 Megáll örökкé, mint a hold, és bizonyos, mint a felhőben lévő bizonysság. (Szela) 38 De te mégis elvetted és megúltadt őt, és megharagudtál a te felkentedre. 39 Felbontottad a te szolgáddal kötött szövetséget, földre tiportad az ő koronáját. 40 Lerontottad az ő kőfalait mind; romokká tettet erősségeit. 41 Zsákmányolták őt mind az úton járók; gyalázattá lón az ő szomszédaiból. 42 Felmagasztaltad az ő szorongatóinak jobbját, és megvidámitottad minden ellenséget. 43 Még fegyverének élét is elvettetted, és nem segítettek őt a harczban. 44 Eltörölgett az ő fényességet, és az ő királyi székét a földre vetettetted. 45 Az ő ifjúságának napjait megrövidítetted, gyalázatot borítottál reá. (Szela) 46 Meddig rejtegeted még magad, oh Uram, szüntelen, és ég a te haragod, mint a tűz? 47 Emlékezzél meg rólam: mily rövid az élet! Mily semmirre teremtettetted te mind az embernek fiait! 48 Kicsoda oly erős, hogy éljen és ne lásson halált s megszabadítsa magát a Seolnak kezéből? (Szela) (Sheol h7585) 49 Hol van a te előbbi kegyelmességed, Uram? Megesküdtél Dávidnak a te hűséges voltodra! 50 Emlékezzél meg Uram a te szolgádnak gyalázatjokról! hogy sok népnek gyalázatját hordozom keblemben, 51 A melyekkel gyaláztak a te ellenségeid Uram, a melyekkel gyalázták a te felkendednek lépéseit. 52 Áldott legyen az Úr mindenőrké! Ámen és Ámen.

90 Mózesnek, az Isten emberének imádsága. Uram, te voltál nékünk hajlékunk nemzedékről nemzedékre! 2 Minekelőtte hegyek lettek és föld és világ formáltaték, öröktől fogva mindenőrké te vagy Isten. 3 Te visszatéríted a halandót a porba, és ezt mondod: Térjetek vissza embernek fiai! 4 Mert ezer esztendő annyi előtted, mint a tegnapi nap, a mely elmült, és mint egy őrjárási idő ejjel. 5 Elragadod őket; olyanokká lesznek, mint az álon; mint a fű, a mely reggel sarjad; 6 Reggel virágzik és sarjad, és estvére elhervad és megszárad. 7 Bizony megemészettetünk a te haragod által, és a te búslásod miatt megromlunk! 8 Elédbe vetetted a mi álnokságainkat; titkos bűneinket a te orczádnak világa elé. 9 Bizony elmúlik minden mi napunk a te bosszúállásod miatt; megemésztyük a mi esztendeinket, mint a beszédet. 10 A mi esztendeinknek napjai hetven esztendő, vagy ha feljebb, nyolczvan esztendő, és nagyobb részük nyomorúság és fáradtság, a mely gyorsan továbbtűnik, mintha repülhénk. 11 Ki tudhatja a te haragodnak erejét, és a te felelmetességed szerint való bosszúállásodat? 12 Taníts minket úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk. 13 Térj vissza Uram! meddig késel? és könyörülj a te szolgáidon. 14 Jó reggel elégíts meg minket a te kegyelmeddel, hogy örvendezzünk és vígadjunk minden mi időnkben. 15 Vidámítás meg minket a mi nyomorúságunk napjaihoz képest, az esztendőkhöz képest, a melyekben goroszt láttunk. 16 Láttassék meg a te műved a te szolgáidon, és a te dicsőséged azoknak fainak. 17 És legyen az Úrnak, a mi Istenünknek jó kedve mi rajtunk, és a mi kezünknek munkáját tudd állandóvá nékünk, és a mi kezünknek munkáját tudd állandóvá!

91 Aki a Felségesnek rejtekében lakozik, a Mindenhatónak árnyékában nyugoszik az. 2 Azt mondom az Úrnak: Én oltalmam, váram, Istenem ő benne bízom! 3 Mert ő szabadít meg téged a madarásznak tőréből, a veszedelmes dögvésztől. 4 Tollaival fedez be téged, és szárnyai alatt lészen oltalmad; paizs és pánczél az ő hűsége. 5 Nem félhetsz az éjszakai ijesztéstől, a repülő nyíltól nappal; 6 A dögvésztől, a mely a homályban jár; a döghaláltól, a mely délen pusztít. 7 Elesnek mellőled ezeren, és jobb kezed felől tízezeren; és hozzád nem is közeli. 8 Bizony szemeiddel nézed és meglátod a goroszoknak megbüntetését! 9 Mert azt mondadt te: Az Úr az én oltalmam; a Felséges választottad a te hajlékoddá: 10 Nem illet téged a veszedelemt, és csapás nem közelget a sátorodhoz; 11 Mert az ő angyalainak parancsolt felőled, hogy őrizzenek téged minden útadban. 12 Kézen hordoznak téged, hogy meg ne üssed lábadat a kőbe. 13 Oroszlánon és áspiskigyon jársz,

megtaposod az oroszlánkölyköt és a sárkányt. 14 Mivelhogy ragaszkodik hozzám, megszabadítom őt, felmagasztalom őt, mert ismeri az én nevemet! 15 Segítségül hív engem, ezért meghallgatom őt; vele vagyok háborúságában: megmentem és megdicsőítem őt. 16 Hosszú élettel elégítem meg őt, és megmutatom néki az én szabadításomat.

92 Zsoltár, ének szombat napra. Jó dolog dicsérni az Urat, és éneket mondani a te nevednek, oh Felséges! 2 Hirdetni jó reggel a te kegyelmedet, és éjjelente a te hűséges voltodat. 3 Tíz húrú hegedűvel és lanttal, harfán való zengedezéssel. 4 Mert megvidámított engem Uram a te cselekedeteddel, a te kezednek műveiben örvendezem. 5 Mely nagyok Uram a te műveid, igen mélységesek a te gondolataid! 6 A balgatag ember nem tudja, a bolond pedig nem érti meg ezt: 7 Hogy mikor felsarjaznak a gonoszok, mint a fű, és virágoznak minden a hamisság cselekedők, mindenörökkel elveszzenek ők; 8 Te pedig Uram, magasságos vagy örökké! 9 Mert ímé, a te ellenségeid elvesznek, és elszélednek minden a hamisság cselekedők! 10 De magasra növeszted az én szarvamat, mint az egyszarvút; elárasztatom csillagog olajjal. 11 És legeltem szememet az én ellenségeimben, és az ellenem támadó gonosznevőkön mulat majd a fülem. 12 Az igaz virágzik, mint a pálmafa, növekedik, mint a cédrus a Libánonon. 13 Plánták ők az Úrnak házában; a mi Istenünknek tornáczaiiban virágzanak. 14 Még a vén korban is gyümölcsöznek; kövérek és zöldellők lesznek; 15 Hogy hirdessék, hogy igazságos az Úr, az én kősziklám, és hogy nincsen hamisság benne!

93 Uralkodik az Úr, méltóságot öltözött fel; felöltözött az Úr: hatalmat övezett magára; megerősítette a földet is, hogy meg ne induljon. 2 Állandó a te királyi széked eleitől kezdve; öröktől fogva vagy te! 3 A folyóvizek Uram, a folyóvizek zúgnak, a folyóvizek hullámokat hánynak; 4 A nagy vizek zúgásainál, a tengernek felséges morajlásánál felségesebb az Úr a magasságban. 5 A te bizonyosáaid igen bizonyosak, a te házadat illeti Uram szentség, napok hosszáig!

94 Uram, bosszúállásnak Istene! Bosszúállásnak Istene, jelenj meg! 2 Emelkedjél fel te, földnek birája, fizess meg a kevélyeknek! 3 A hitetlenek, Uram, meddig még, meddig örvendeznek még a hitetlenek? 4 Piszkolódnak, keményen szólnak; kérkednek mindenájan a hamisság cselekedői. 5 A te népedet Uram tapossák, és nyomorgatják a te örökségedet. 6 Az özvegyet és jövevényt megölik, az árvákat is fojtogatják. 7 És ezt mondják: Nem látja az Úr, és

nem veszi észre a Jákób Istene! 8 Eszméljetek ti bolondok a nép között! És ti balgatagok, mikor térték eszetekre? 9 A ki a fület plántálta, avagy nem hall-e? És a ki a szemet formálta, avagy nem lát-e? 10 A ki megfeddi a népeket, avagy nem fenyít-e meg? Ő, a ki az embert tudományra tanítja: 11 Az Úr tudja az embernek gondolatjait, hogy azok hiábavalók. 12 Boldog ember az, akit te megfeddesz Uram, és a kit megtanítasz a te törvényedre; 13 Hogy nyugalmat adj annak a veszedelem napján, míg megásták a vermet a hitetlenek! 14 Bizony nem veti el az Úr az ő népét, és el nem hagyja az ő örökségét! 15 Mert igazságra fordul vissza az ítélet, és utána mennek minden az igazszívűek. 16 Kicsoda támad fel én mellettem a gonoszok ellen? Kicsoda áll mellém a hamisság cselekedők ellen? 17 Ha az Úr nem lett volna segítségül nékem: már-már ott lakoznék lelkem a csendességen. 18 Mikor azt mondtam: Az én lábam eliszamodott: a te kegyelmed, Uram, megtámagatott engem. 19 Mikor megsokasodtak bennem az én aggódásaim: a te vígyszalásaid megvidámították az én lelkemet. 20 Van-é köze te hozzád a hamisság székének, a mely nyomorúságot szerez törvény színe alatt? 21 Egybegyűlekeznek az igaznak lelke ellen, és elkárhoztatják az ártatlannak vérét. 22 De kőtáram lón én nékem az Úr, és az én Istenem az én oltalmamnak kősziklája; 23 És visszafordítja reájok az őlnokságukat, és az ő gonoszságukkal veszti el őket; elveszti őket az Úr, a mi Istenünk.

95 Jőjjetek el, örvendezzünk az Úrnak; vígadozzunk a mi szabadításunk kősziklójának! 2 Menjünk előbe háláadással; vígadozzunk néki zengedezésekkel. 3 Mert nagy Isten az Úr, és nagy király minden istenen felül. 4 A kinek kezében vannak a földnek mélységei, és a hegyeknek magasságai is az övéi. 5 A kié a tenger, és ő alkotta is azt, és a szárazföldet is az ő kezei formálták. 6 Jőjjetek, hajolunk meg, borulunk le; essünk térdre az Úr előtt, a mi alkotónk előtt! 7 Mert ő a mi Istenünk, mi pedig az ő legelőjének népei és az ő kezének juhai vagyunk; vajha ma hallanátkoz az ő szavát. 8 Ne keményítsétek meg a ti szíveteket, mint Meribáhnál, mint Maszszáh napján a pusztában: 9 A hol megkísértettek engem a ti atyáitok; próbára tettek engem, jóllehet látták az én cselekedetemet. 10 Negyven esztendeig bosszankodtam e nemzetiségen, és mondám: Tévelygő szívű nép ők, és nem tudják ők az én útamat! 11 A kiknek megesküdtetem haragomban: Nem mennek be az én nyugalmam helyére.

96 Énekeljetek az Úrnak új éneket; énekelj az Úrnak te egész föld! 2 Énekeljetek az Úrnak, áldjátok az ő nevét;

hirdessétek napról-napra az Ő szabadítását. 3 Beszéljétek a népek között az Ő dicsőségét, minden nemzet között az Ő csodadolgait; 4 Mert nagy az Úr és igen dicséretes, rettenetes minden isten felett. 5 Mert a nemzeteknek minden istene bálvány, az Úr pedig egeket alkotott. 6 Ékesség és fenség van előtte; tiszteść és méltóság az Ő szent helyén. 7 Adjatok az Úrnak népeknak nemzetiségei: adjatok az Úrnak dicsőséget és tiszteſséget! 8 Adjátok az Úrnak neve dicsőséget; hozzatok ajándékot és jójetek be az Ő tornázaiba! 9 Hajoljatok meg az Úr előtt szent ékességen; rettegen előtte az egész föld! 10 Mondjátok a népek között: Az Úr uralkodik; megerősítette a földet, hogy meg ne induljon; Ő ítéli meg a népeket igazsággal. 11 Örüljenek az egek és örvendezzen a föld; harsogjon a tenger és minden benne való! 12 Viduljon a mező és minden, a mi rajta van; örvend akkor az erdő minden fája is, 13 Az Úrnak orczája előtt, mert eljön, hogy megítélje e földet. Megítéli majd a világot igazsággal, és a népeket az Ő hűségével.

97 Az Úr uralkodik, örljön a föld; örvendezzenek a temérdek szigetek. 2 Fehő és homályosság van körülte; igazság és jogosság az Ő székének erőssége. 3 Tűz jár előtte, és köröskörül elégeti az Ő szorongatóit. 4 Megvilágosítják az Ő villámai a világot; látja és megrettégt a föld. 5 A hegyek, mint a viasz megolvadnak az Úr előtt, az egész földnek Ura előtt. 6 Az egek hirdetik az Ő igazságát, és minden nép látja az Ő dicsőségét. 7 Megszégyenülnek minden a faragott képek szolgái, a kik bálványokkal dicsekednek; meghajolnak előtte minden az istenek. 8 Hallotta és örvendeze Sion, és örülének Júdának leányai a te ítéleteidnek Uram! 9 Mert te felséges vagy Uram az egész földön, és igen felmagasztaltattál minden isten felett! 10 A kik szeretitek az Urat, gyűlöljétek a gonoszt! Megőrzi Ő az Ő kegyeltjeinek lelkét; a gonoszok kezéből megszabadítja őket. 11 Világosság támad fel az igazra, és az egyenesszívűekre öröm. 12 Örüljetek igazak az Úrban, és tiszteljetek az Ő szentséges emlékezetét!

98 Zsoltár. Énekeljetek az Úrnak új éneket, mert csodadolgozat cselekedett; megsegítette őt az Ő jobbkeze és az Ő szentséges karja. 2 Tudtul adta az Úr az Ő szabadítását; a népek előtt megjelentette az Ő igazságát. 3 Megemlékezett az Ő kegyelméről és Izráel házához való hűségéről; látták a föld határai minden a mi Istenünknek szabadítását. 4 Vígan énekelj az Úrnak te egész föld; harsanjatok fel, örvendezztek és zengedezzetek! 5 Zengedezzetek az Úrnak hárfával, hárfával és hangos énekléssel; 6 Trombitákkal és kürtzengéssel vígadozzatok

a király, az Úr előtt! 7 Harsogjon a tenger és minden benne való, a világ és a kik lakoznak benne. 8 A folyóvek tapsoljanak, a hegyek együttesen örvendezzenek 9 Az Úr előtt, mert eljön megítélni a földet; megítéli a világot igazsággal és a népeket méltányossággal.

99 Az Úr uralkodik, reszkessenek a népek; Kérubokon ül, remegjen a föld! 2 Nagy az Úr a Sionon, és magasságos Ő minden nép felett. 3 Tiszteljék a te nagy és rettenetes nevedet, – szent az! 4 És tiszteść a királynak, a ki szereti a jogosságot! Te megerősítette az egyenességet; jogosságot és igazságot szereztél Jákóban. 5 Magasztaljátok az Urat, a mi Istenünket, és boruljatok le az Ő lábainak zsámolya elé; szent Ő! 6 Mózes és Áron az Ő papjaival, és Sámuél az Ő nevét segítségül hívókkal egybe, segítségül hívják vala az Urat, és meghallgatá őket. 7 Felhő-ösziopban szolt vala hozzájok; megőrizték az Ő bizonysgájtéletét és rendeletét, a melyet adott vala nékik. 8 Uram, mi Istenünk! Te meghallgattad őket, kegyelmes Isten voltál hozzájok; de bosszúálló az Ő hiábavalóságai miatt. 9 Magasztaljátok az Urat, a mi Istenünket, és boruljatok le az Ő szent hegyén; mert szent az Úr, a mi Istenünk!

100 Halaadó zsoltár. Vígan énekelj az Úrnak te egész föld! 2 Szolgáljatok az Úrnak örvendezéssel; menjetek elője vágassággal. 3 Tudjátok meg, hogy az Úr az Isten; ő alkotott minket és nem magunk; az Ő népe és az Ő legelőinek juhai vagyunk. 4 Menjetek be az Ő kapuin halaadással, tornázaiba dicséretekkel; adjatok hálákat néki, áldjátok az Ő nevet! 5 Mert jó az Úr, örökkévaló az Ő kegyelme, és nemzedékről nemzedékre való az Ő hűsége!

101 Dávid zsoltára. Kegyelmet és igazságot énekelek; te néked zengek éneket, Uram! 2 Gondom van a tökéletes útra: mikor jössz el hozzám? Szívemnek tökéletessége szerint járok én az én házamban. 3 Nem vetem a szemem hiábavaló dologra; a pártoskodók cselekedetét gyűlööm: nincs köze hozzám. 4 A csalárd szív távol van én tőlem, gonoszt nem ismerek. 5 A ki titkon rágalmazza az Ő felebarátját, elvesztem azt; a nagyrálatót és a kevélyszívűt, azt el nem szenvedem. 6 Szemmel tartom a föld hűségeit, hogy mellettem lakozzanak; a tökéletesség útjában járó, az szolgál engem. 7 Nem lakozik az én házamban, a ki csalárságot mivel; a ki hazugságot szól, nem állhat meg szemeim előtt. 8 Reggelenként elvesztem a földnek latrait, hogy kigomláljak az Úrnak városából minden gonosztvőt.

102 A nyomorultnak imádsága, a mikor eleped és kiönti panaszát az Úr elő. Uram, hallgasd meg az én

imádságomat, és kiáltásom jusson te hozzá! 2 Ne rejtsd el a te orczádat tőlem; mikor szorongatnak engem, hajtsd hozzáam a te füledet; mikor kiáltok, hamar hallgass meg engem! 3 Mert elenyésznek az én napjaim, mint a füst, és csontjaim, mint valami tűzhely, üszköök. 4 Letaroltatott és megszáradt, mint a fű az én szívem; még kenyерem megevéséről is elfelejtkezem. 5 Nyögésemnek szavától csontom a húsomhoz ragadt. 6 Hasonló vagyok a pusztai pelikánhoz; olyanná lettem, mint a bagoly a romokon. 7 Virraszok és olyan vagyok, mint a magános madár a háztetőn. 8 minden napon gyaláznaengem ellenségeim, csúfolóm esküsznek én reám. 9 Bizony a port eszem kenyér gyanánt, és italomat könyekkel vegyítem, 10 A te felindulásod és búsolásod miatt; mert felemeltél engem és földhözvertél engem. 11 Napjaim olyanok, mint a megnyúlt árnyék; magam pedig, mint a fű, megszáradtam. 12 De te Uram örökké megmaradsz, és a te emlékezeted nemzetsegről nemzetsgyre áll. 13 Te kelj fel, könyörülj a Sionon! Mert ideje, hogy könyörülj rajta, mert előtt a megszabott idő. 14 Mert kedvelik a te szolgáid annak köveit, és a porát is kímélik. 15 És félik a népek az Úrnak nevét, és e földnek minden királya a te dicsőségedet; 16 Mivelhogy az Úr megépítette a Siont, megláttatta magát az ő dicsőségében. 17 Oda fordult a gyámoltalanok imádsága felé, és azoknak imádságát meg nem útálta. 18 Irattassék meg ez a következő nemzedéknek, és a teremtendő nép dicsérni fogja az Urat. 19 Mert alátekintett az ő szentségének magaslatáról; a mennyekből a földre nézett le az Úr. 20 Hogy meghallja a fogolynak nyögését, és hogy feloldozza a halálnak fiait. 21 Hogy hirdessék a Sionon az Úrnak nevét, és az ő dicséretét Jeruzsálemben. 22 Mikor egybegyűlnék a népek mindenjában, és az országok, hogy szolgáljanak az Úrnak. 23 Megsanyargatta az én erőmet ez útban, megrövidítette napjaimat. 24 Ezt mondám: Én Istenem! Ne vígy el engem az én napjaimnak felén; a te esztendeid nemzedékek nemzedékéig tartanak. 25 Régente fundáltad a földet, s az egek is a te kezednek munkája. 26 Azok elvesznek, de te megmaradsz; mindenek elavulnak, mint a ruha; mint az öltözetet, elváltoztatod azokat, és elváltoznak. 27 De te ugyanaz vagy, és a te esztendeid el nem fogynak. 28 A te szolgádnak fiai megmaradnak, és az ő magyok erősen megáll előtted.

103 A Dávidé. Áldjad én lelkem az Urat, és egész bensőm az ő szent nevét. 2 Áldjad én lelkem az Urat, és el ne feledkezzél semmi jótéteményéről. 3 A ki megbocsátja minden bűnödet, meggyógyítja minden betegséget. 4 A ki megváltja életedet a koporsótól;

kegyeimmel és irgalmasággal koronáz meg téged. 5 A ki jóval tölti be a te ékességet, és megújul a te ifjúságod, mint a sas. 6 Igazságot cselekszik az Úr, és ítéletet minden elnyomottal. 7 Megismertette az ő útait Mózessel; Izráel fiaival az ő cselekedeteit. 8 Könyörülő és irgalmas az Úr, késedelmes a haragra és nagy kegyelmű. 9 Nem fedődik minduntalan, és nem tartja meg haragját örökké. 10 Nem bűneink szerint cselekszik velünk, és nem fizet nékünk a mi álnokságaink szerint. 11 Mert a milyen magas az ég a földtől, olyan nagy az ő kegyelme az ő félők iránt. 12 A milyen távol van a napkelet a napnyugattól, olyan messze veti el tölünk a mi vétkeinket. 13 A milyen könyörülő az atya a fiakhoz, olyan könyörülő az Úr az ő félők iránt. 14 Mertő tudja a mi formáltatásunkat; megemlékezik róla, hogy por vagyunk. 15 Az embernek napjai olyanok, mint a fű, úgy virágzik, mint a mezőnek virága. 16 Hogyha általmegy rajta a szél, nincsen többé, és az ő helye sem ismeri azt többé. 17 De az Úr kegyelme öröktől fogva való és örökkévaló az ő félőkön, és az ő igazsága a fiaknak fiain; 18 Azokon, a kik megtartják az ő szövetségét és megemlékeznek az ő parancsolatjairól, hogy azokat megcselekedjék. 19 Az Úr a mennyekbe helyheztette az ő székét és az ő uralkodása mindenre kihat. 20 Áldjátok az Urat ő angyalai, ti hatalmas erejűek, a kik teljesítik az ő rendeletét, hallgatván az ő rendeletének szavára. 21 Áldjátok az Urat minden ő serege: ő szolgái, akaratának teljesítői! 22 Áldjátok az Urat minden ő teremtményei, az ő uralkodásának minden helyén! Áldjad én lelkem az Urat!

104 Áldjad én lelkem az Urat! Uram én Istenem, nagy vagy te igen, ékességet és fenséget öltözött magadra! 2 A ki körülvette magát világossággal, mint egy öltözettel, és kiterjesztette az egeket, mint egy kárpítot; 3 A ki vizeken épít fel az ő palotáját, a felhőket rendeli az ő szekerévé, jár a szeleknek szárnyain; 4 A ki a szeleket teszi követevé, a lángoló tüzet szolgálává. 5 Ő fundálta a földet az ő oszlopain, nem mozdul az meg soha örökké. 6 Vízáradattal, mint egy ruhával borítottad be azt, a hegyek felett is vizek állottak vala. 7 Egy kiáltásodtól eloszlának, és mennyörgésednek szavától szétiadának. 8 Hegyek emelkedének fel és völgyek szállának alá arra a helyre, a melyet fundáltál nékik. 9 Határt vetettél, a melyet át nem hágnak, nem térnek vissza a földnek elborítására. 10 A ki elbocsátja a forrásokat a völgyekbe, hogy folydogáljanak a hegyek között; 11 Megítassák a mezőnek minden állatát; a vadszamarak is meglotsák szomjúságukat. 12 Mellettük lakoznak az égnekn madarai, az ágak közül hangicsálnak. 13 A ki megöntözi a hegyeket az ő palotájából; a te munkáidnak

gyümölcséből megelégítetik a föld. 14 A ki füvet sarjaszt a barmoknak és növényeket az embereknek hasznára, hogy eleadt vegyenek a földből, 15 És bort, a mely megvidámítja a halandónak szívét, fényesebbé teszi az orczát az olajnál; és kenyeres, a mely megerősíti a halandónak szívét. 16 Megelégítetnek az Úrnak fái, a Libánonnak czédrusai, a melyeket plántált; 17 A melyeken madarak fészelnek: az eszterág, a melynek a cziprusok a háza. 18 A magas hegyek a vadkecskéknek, a sziklák hörcsögöknek menedéke. 19 Teremtett holdat ünnepékeknek mutatására; a napot, a mely lenyugovását tudja. 20 Szerzett setétséget, hogy éjszaka legyen, a melyben szétjárjanak a mezőnek összes vadai; 21 Az oroszlánkölyök, a melyek ordítanak a prédiáért, sürgetvén Istenről elelőket. 22 Ha felkél a nap, elrejtőznek és hajlékaiban heverésznek; 23 Az ember munkájára megy ki, és az Ő dolgára mind estvéig. 24 Mily számtalanok a te műveid, Uram! Mindazokat bölcsen alkottad meg, és betelt a föld a te gazdagságoddal. 25 Ez a nagy és széles tenger! Itt vannak benne a megszámlálhatatlan csúszók; apró állatok nagyokkal együtt. 26 Amott gályák járnak s czethal, a melyet azért formáltál, hogy játszadozzék benne. 27 Mindazok te reád néznek, hogy megadjad elelőket alkalmas időben. 28 Adsz nékik és ōk takarnak; megnyitod kezedet, és megtelnek a te jóvoltoddal. 29 Elfordítód orczádat, megháborodnak; elveszed a lelköket, kimulnak és porrá lesznek újra. 30 Kibocsátod a te lelkedet, megújulnak, és újja teszed a földnek színét. 31 Legyen az Úrnak dicsőség örökké; örvendezzen az Úr az Ő teremtményeiben; 32 A ki, ha rátekint e földre, megrendül az; megilleti a hegyeket, és füstölgnek azok. 33 Éneklek az Úrnak egész életemben; zengedezez az én Istenemnek, a míg vagyok! 34 Legyen kedves néki az én rebegésem; örvendezem én az Úrban; 35 Veszszenelek el a bűnösök a földről, és a hitetlenek ne legyenek többé! Áldjad én lelkem az Urat; dicsérjelek az Urat!

105 Magasztaljátok az Urat, hívjátok segítségül az Ő nevét, hirdessétek a népek között az Ő cselekedeteit! 2 Énekeljetek néki, zengedezzetek néki, beszéljetek el minden Ő csodatételét. 3 Dicsekedjetek az Ő szent nevével; örvendezzen azoknak a szívök, a kik keresik az Urat. 4 Kivánjátok az Urat és az Ő erejét; keressétek az Ő orczáját szüntelen. 5 Emlékezzetek meg az Ő csodáiról, a melyeket cselekedett; jelleiről és az Ő szájának ítéleteiről. 6 Oh Ábrahámnak, az Ő szolgájának magva; oh Jákóbnak, az Ő választottának fiai! 7 Ő, az Úr a mi Istenünk, az egész földre kihat az Ő ítélete. 8 Megemlékezik az Ő szövetségéről mindörökké; az Ő rendeletéről, a melyet megszabott ezer

nemzetsegiglen; 9 A melyet kötött Ábrahámmal, és az Ő Izsáknak tett esküvéséről. 10 És odaallatta azt Jákóbnak szabályul, Izráelnek örök szövetségül, 11 Mondván: Néked adom Kanaán földét, sors szerint való örökségetekül. 12 Mikor még csekély számmal valának, igen kevesen és mintegy zsellérek abban, 13 És egyik nemzettől a másikhoz bujdósának, egyik országból a másik néphez: 14 Nem engedé, hogy valaki nyomorgassa ŏket, sőt királyokat is megfenyített miattok, mondván: 15 Meg ne illessétek az én felkentjeimet, és az én prófétáimnak ne ártatok! 16 Mikor éhséget idéze elő a földön; és a kenyérnek minden botját eltöré, 17 Elküldött előttük egy férfiút, Józsefet, aki rabul adatott vala el; 18 A lábait békóba szorították, Ő maga vasban járt vala, 19 Mindazideig, a míg szava beteljesedett. Az Úr beszéde megpróbálta ŏt. 20 Elküldött a király és feloldotta ŏt, a népeken uralkodó, és szabaddá tette ŏt; 21 Úrrá tevő ŏt az Ő házán, és uralkodóvá minden jóságán; 22 Hogy főembereit tetszése szerint kötöztheté, és véneit is bőlcsességre taníthatá. 23 És beméne Izráel Égyiptomba, s Jákób a Khám földén zssellérkedék. 24 És igen megszaporítá az Ő népét, és erősebbé tevő elnyomónál. 25 Elváltoztatá azoknak szívét, hogy gyűlöljék az Ő népét, és álnokul cselekedjenek az Ő szolgáival. 26 Elküldte Mózest, az Ő szolgáját, és Áront, a kit választott vala. 27 Elvégészék azok között az Ő jeleit, és a csodákat a Khám földén. 28 Sötétséget bocsátott és elsőtítette azt, és azok nem engedetlenkedtek az Ő rendeleteinek. 29 Vizeiket vérrel változtatá, és megölé az Ő halaikat. 30 Földjük békáktól hemzse, még a királyuk termeiben is. 31 Szolt, és támadának legyek és szúnyogok minden Ő határukon. 32 Adott nékik eső gyanánt jégesőt, és lángoló tüzet a földjükre. 33 És elvezé szőlőjüket és fügefájukat, és széttördelé határuknak élő fáit. 34 Szolt és támadá sáska, és megszámlálhatatlan cserebogár. 35 És megemészte minden növényt az Ő földjükön, és az Ő szántóföldjöknek gyümölcsét megemészti. 36 És megölé minden elsőszülött földjükön, minden erejüknek zsengéjét. 37 És kihozá ŏket ezüsttel és arannyal, és nemzetsegikben nem volt beteges. 38 Örült Égyiptom, mikor kijövének, mert a tőlük való felelem megszállta ŏket. 39 Felhőt terjeszte ki, hogy befedezze ŏket, és tüzet, hogy világítson éjjel. 40 Könörgött és fürjeket hoza, és mennyei kenyérrel elégítette meg ŏket. 41 Megnyitotta a kősziklát és víz zúdula ki, folyóként futott a sivatagon. 42 Mert megemlékezett az Ő szentséges igéretéről, a melyet tőn Ábrahámnak, az Ő szolgájának. 43 Kihozá azért az Ő népét örömmel, és az Ő választottait vígassággal. 44 És nékik adá a pogányok földét, és öröklék a népek fáradsgáos szerzeményét. 45 Azért,

hogy megtartsák az ő rendeleteit, és törvényeit megőrizzék.
Dicsérjétek az Urat!

106 Dicsérjétek az Urat. Magasztaljátok az Urat, mert jó; mert örökkévaló az ő kegyelme. 2 Ki beszélhetné el az Úr nagy tetteit? és jelenthetné ki minden dicsőséget? 3 Boldog, aki megtartja a törvényt, és igazán cselekszik minden időben. 4 Emlékezzél reám, Uram, népedhez való jóságodért; jöjj el hozzám szabadításodal, 5 Hogy láthatassam választottaidhoz való jóvoltadat, és örvendezhessek néped örömben; hogy dicsékedjem a te örökségeddel! 6 Vétketünk atyáinkkal együtt; bűnösök, gonoszok valánk. 7 Atyáink nem értették meg Égyiptomban csodáidat, nem emlegették meg kegyelmed nagyságát, hanem daczoskodtak a tengernél, a veres tengernél. 8 De ő megsegíté őket az ő nevéért, hogy megismertesse a maga erejét. 9 Rákiálta a veres tengerre és kiszáradt, s úgy vivé őket a mélyiségeken, mint egy síkon. 10 És kisegíté őket a gyűlöл kezéből; kimentette őket ellenség kezéből. 11 Szorongatóikat víz borította el, egy sem maradt meg belőlük. 12 És hittek az ő beszédeinek, és énekelték az ő dicséretét. 13 Hirtelen elfeledék cselekedeteit; nem várák az ő tanácsát! 14 Epekedés epeszté őket a pusztában, és próbára tevék Istenet a sivatagon. 15 És megadá nékik, a mit kívántak; és ösztövérséget bocsáta lelkükbe. 16 És irigységre indulának Mózes ellen a táborban, az Úr szentje, Áron ellen. 17 Megnyílt a föld és elnyelé Dátánt, és beborítá Abirám seregét. 18 És tűz gyulladt fel azok seregében, láng égeté el a gonoszokat. 19 Borjút csináltak a Hóreb alatt, és hajlongtak az öntött bálvány előtt. 20 Felszerélték az ő dicsőségeket: ökörnek képével, a mely füvet eszik. 21 Elfeledkezének Istenről, szabadítójukról, aki nagy dolgokat művelt Égyiptomban, 22 Csodákat a Khám országában, félelmetes dolgokat a veres tenger mellett. 23 Gondolta, hogy kipusztítja őket; de Mózes, az ő választotta, elébe állott a résre, hogy elfordítsa haragját, hogy el ne veszítse őket. 24 És becsmérítélt a kivánatos földet, nem hittek az ő igéretének. 25 És morgolódtak sátiraikban, és nem hallgattak az Úr szavára. 26 De ő felemelé kezét reájok, hogy lesújtsa őket a pusztában; 27 S hogy a pogányok közé dobja magvaikat, és szétszórja őket a tartományokban. 28 Majd hozzácsapódtak a Baál-Peorhoz, és ették a holtak áldozatait. 29 És felerítélték cselekedeteikkel, és zúdult reájok a csapás. 30 Ekkor felállott Fineás és ítélt; és a csapásnak vége lön. 31 És igazságul tulajdonították néki firól-fira mindörököt. 32 Megharagíták a Meribáh vizeinél is, és baja támadt Mózesnek miattok, 33 Mert megkeseríték az ő szívét, és gondatlanul szólt ajkaival.

34 Nem irtották ki a népeket sem, a mint utasította őket az Úr. 35 Sőt összeegyezték a pogányokkal, és eltanulták cselekedeteiket. 36 És tisztelték azoknak bálványait, és tőré levének azok reájok. 37 És feláldozák fiaikat és leányaikat az ördögöknek, 38 És ártatlan vért ontának: fiaik és leányaik vérét, akitet Kanaán bálványainak áldoztak, és megfertőzteték a föld öldökléssel. 39 És tisztálatonká lónek cselekedeteikben, és paráznákká tettekben. 40 De felgyült az Úr haraja népe ellen, és megúltá az ő örökségét. 41 És odaadá őket pogányok kezébe, és gyűlölőik uralkodtak rajtok. 42 És sanyargatták őket elleniségeik, és görnyedtek azoknak hatalma alatt! 43 Számtalanstor megmentette őket, de ők felháboríták szándékaikkal, és mélyebben merültek bűneikbe. 44 De reájok tekintett a nyomorúság napján, mikor meghallgatá rimánkodásukat; 45 És megemlékezett velük kötött szövetségéről, és nagy kegyelmessége szerint megengesztelődék. 46 És könyörületességre indítá irántok mindazokat, aik őket fogva elvívék. 47 Segíts meg minket, Urunk Istenünk, és gyűjts össze minket a pogányok közül, hogy dicsőítsük a te szent nevedet, és dicsékedjünk a te dicséreteddel. 48 Áldott legyen az Úr, Izráel Istene örökkön örökké, és minden nép mondja: Ámen. Dicsérjétek az Urat.

107 Magasztaljátok az Urat, mert jó, mert örökkévaló az ő kegyelme. 2 Ezt mondják az Úrnak megváltottai, a kitet megváltott a szorongatónak kezéből; 3 És a kitet összegyűjtött a különböző földekről: napkelet és napnyugot felől, északról és a tenger felől. 4 Bujdostak a pusztában, a sivatagban; lakó-város felé utat nem találtak vala. 5 Éhesek és szomjasok valának; lelkük is elepedt bennök. 6 De az Úrhoz kiáltának szorultságukban; sanyarúságukból megmenté őket. 7 És vezeté őket egyenes útra, hogy lakó-városhoz juthassanak. 8 Adjanak hálát az Úrnak az ő kegyelméért, és az emberek fiai iránt való csodadolgaiért, 9 Hogy megelégíté a szomjúhoz lelket, és az éhező lelket betölté jóval! 10 A kik setétségen és a halálnak árnyékában ülnek, megkötöztetvén nyomorúsággal és vassal; 11 Mert ellenszegültek az Isten beszédének, és a Felségesnek tanácsát megúlták; 12 Azért megalázta az ő szívöket nyomorúsággal: elestek és nem volt segítségük. 13 De az Úrhoz kiáltának szorultságukban, sanyarúságukból kiszabadítá őket. 14 Kihozá őket a setétségből és a halálnak árnyékából, köteleiket pedig elszaggatá. 15 Adjanak hálát az Úrnak az ő kegyelméért, és az emberek fiai iránt való csodadolgaiért, 16 Hogy összetöré az ércz-kapukat, és a vas-zárákat letördel! 17 A balgatagok az ő gonoszságuknak útjáért, és az ő hamisságukért nyomorgattattak. 18 minden

étket útala az ő lelkök, és a halál kapujához közelgetének.

19 De az Úrhol kiáltának szorultságukban: sanyarúságukból kiszabadította őket. **20** Kibocsátá az ő szavát és meggyógyítá őket, és kimenté őket az ő vermeikből. **21** Adjanak hálát az Úrnak az ő kegyelméért, és az emberek fiai iránt való csodadolgaiért, **22** És áldozzanak hálaadásnak áldozataival, és hirdessék az ő cselekedeteit örvendezéssel! **23** A kik hajókon tengerre szállnak, és a nagy vizeken kalmárkodnak, **24** Azok látták az Úrnak dolgait, és az ő csodáit a mélységen, **25** Szólott ugyanis és szélvész támaszta, a mely felduzzasztá a habokat. **26** Az egig emelkedének, a fenékg sülyedének; lelkök elolvada az inségben. **27** Szédülének és tántorgának, mint a részeg, és minden bölcsességgöknek esze vész vala. **28** De az Úrhol kiáltának az ő szorultságukban, és sanyarúságukból kivezeté őket. **29** Megállítá a szélvész, hogy csillapodjék, és megcsendesedtek a habok. **30** És örülének, hogy lecsillapodtak vala, és vezérlé őket az ő kivánságuknak partjára. **31** Adjanak hálát az Úrnak az ő kegyelméért, és az emberek fiai iránt való csodadolgaiért! **32** És magasztalják fel őt a népnek gyülekezetében, és dicsérjék őt a vének ülésében! **33** Folyóvizeket tett vala pusztává, és vízforrásokat szárazzá; **34** Gyümölcstermő földet meddő földdé, a rajta lakó népnek gonoszsága miatt. **35** Pusztaságot tett vala álló tavakká, és kiaszott földet vízforrásokká. **36** És telepített oda éhezőket, hogy lakó-városokat építsenek. **37** És mezőket vetnének be és szőlőket plántálának, hogy hasznos gyümölcsöt szerezzenek. **38** És megáldá őket és igen megszaporodának, és barmaikat sem kevesítette meg. **39** De megkevesedtek és meggörnyedtek vala ínség, nyomorúság és keserűség miatt. **40** Gyalázatot zúdított a fejedelmekre, és bujdostatta őket út nélkül való kietlenben. **41** De felemelé a nyomorultat az ínségből, és hasonlóvá tette a nemzetégeket a juhnyájhoz. **42** Látják az igazak és örvendeznek, és minden gonoszság megtartóztatja az ő száját. **43** A bőlcs, az eszébe veszi ezeket, és meggondolják az Úrnak kegyelmességét!

108 Ének. Dávid zsoltára. Kész az én szívem, oh Isten, hadd énekeljék és zengedezsek; az én dicsőségem is kész. **2** Serkenj fel te lant és hárfa, hadd keltsem fel a hajnalt! **3** Hálát adok néked a népek között Uram, és zengedezek néked a nemzetek között! **4** Mert nagy, egek felett való a te kegyelmed, és a felhőkig ér a te hűséges voltod! **5** Magasztaltassál fel, oh Isten, az egek felett, és dicsőséged legyen az egész földön! **6** Hogy megszabaduljanak a te szeretteid, segíts a te jobb kezeddel és hallgass meg engem! **7** Az ő szentélyében szólott

az Isten: Örvendezek, hogy eloszthatom Sikhemet, és felnémhetem Sukkothnak völgyét. **8** Enyém Gileád, enyém Manassé; Efraim az én fejemnek védelme, Júda az én törvényrendelőm. **9** Moáb az én mosdómedencém, Edomra az én saruiimat vetem, Filistea felett kaczagok. **10** Kicsoda visz el engem a kerített városba? kicsoda vezérel engem Edomig? **11** Nem te vagy-é, oh Isten, a ki megvetettél minket, hogy ki ne menj, oh Isten, a mi seregeinkkel? **12** Adj szabadulást nékünk az ellenségtől, mert hiábavaló az emberi segítség! **13** Istennel hatalmasan cselekszünk, és ő megtapodja ellenségeinket.

109 Az éneklőmesternek, Dávidé; zsoltár. Én dicséretemnek Istene, ne hallgass! **2** Mert a gonosznak szája és az álnokságnak szája felnült ellenem, hazug nyelvel beszélnek én velem. **3** És körülvesznek engem gyűlölséges beszédekkel, és ostromolnak engem ok nélkül. **4** Szeretetemért ellenkeznek velem, én pedig imádkozom. **5** Roszszal fizetnek nékem a jóért, és gyűlölséggel az én szeretetemért. **6** Állíts fölibe gonoszt, és váldó álljon az ő jobb keze felől. **7** Mikor törvénykezik, mint gonosz jöjjön ki; még az imádsága is bűnné legyen. **8** Életének napjai kevesek legyenek, és a hivatalát más foglalja el. **9** Fiai legyenek árvákká, a felesége pedig özvegygyé. **10** És bujdossanak az ő fiai és kolduljanak, és elpusztult helyeikről távol keressenek eledelet. **11** Foglalja le minden jószágát az uzsorás, és idegenek ragadozzák el szerzeményét. **12** Ne legyen néki, a ki kegyelmet mutasson iránta, és ne legyen, a ki könyörüljön az ő árváin! **13** Veszszen ki az ő maradéka; a második nemzedékben töröltessék el a nevök! **14** Atyáinak álnoksága emlékezetben legyen az Úr előtt, és anyjának bűne el ne töröltessék! **15** mindenkor az Úr előtt legyenek, és emlékezetük is veszszen ki e földről, **16** A miatt, hogy nem gondolt arra, hogy kegyelmet gyakoroljon és üldözze a szegény és nyomorult embert, és a megkeseredett szívűt, hogy megölje. **17** Mivelhogy szerette az átkot, azért érte el őt; és mivel nem volt kedve az áldáshoz, azért távozék az el ő tőle. **18** Úgy öltözte fel az átkot, mint a ruháját, azért ment beléje, mint a víz, és az ő csontjaiba, mint az olaj. **19** Legyen az néki palástul, a melybe beburkolódzik, és övül, a melylyel mindenkor övezze magát. **20** Ez legyen jutalmok az Úrtól az én vándolóimnak, és a kik rosszat beszélnek az én lelkemre. **21** De te, én Uram, Istenem, bájni velem a te nevedért; mivelhogy jó a te kegyelmed, szabadíts meg engem! **22** Mert szegény és nyomorult vagyok én, még a szívem is megsebesítettettem én beninem. **23** Úgy hanyatlom el, mint az árnyék az ő megnyúlásakor; ide s tova hányattatom,

mint a sáska. 24 Térdeim tántorognak az éhségtől, és testem megfogyatkozott a kövérségtől. 25 Sőt gyalázatossá lettem előttök; ha látnak engem, fejöket csóválják. 26 Segíts meg engem, Uram Isten; szabadít meg engem a te kegyelmed szerint! 27 Hadd tudják meg, hogy a te kezed munkája ez, hogy te cselekedted ezt, Uram! 28 Átkozzanak ők, de te áldj meg! Feltámadnak, de szégyenüljenek meg és örvendezzen a te szolgád. 29 Öltözzenek az én vádlóm gyalázatba, és burkolózzanak szégyenökbe, mint egy köpenybe! 30 Hálát adok az Úrnak felettesebb az én számmal, és dicsérem őt a sokaság közepette! 31 Mert jobb keze felől áll a szegénynek, hogy megszabadítsa azoktól, a kik elítélik annak lelkét.

110 Dávidé; zsoltár. Monda az Úr az én uramnak: Ülj az én jobbmonom, a míg ellenségeidet zsámolyul vetem a te lábaid alá. 2 A te hatalmad pálcázáját kinyújtja az Úr Sionból, mondván: Uralkodjál ellenségeid között! 3 A te néped készséggel siet a te sereggűjtésed napján, szentséges öltözletekben; hajnalpir méhéből leszen ifjaidnak harmatja. 4 Megesküdt az Úr és meg nem másítja: Pap vagy te örökké Melkhisedek rendje szerint. 5 Az Úr a te jobbold felől; megrontja az ő haragja napján a királyokat; 6 Ítéletet tart a nemzetek között; telve lesz holttestekkel; összezúz messze földön minden főt. 7 Az út mellett való patakból iszik; ezért emeli fel az ő fejét.

111 Dícsérjétek az Urat. Dicsérem az Urat teljes szívből: az igazak környezetében és a gyülekezetben. 2 Nagyok az Úrnak cselekedetei; kivánatosak mindazoknak, a kik gyönyörködnek azokban. 3 Dicsőség és méltóság az ő cselekedete, és igazsága megmarad mindvégig. 4 Emlékezetet szerzett az ő csudálatos dolgainak; kegyelmes és irgalmas az Úr. 5 Eledelt ad az ő félőknek; megemlékezik az ő szövetségéről örökké. 6 Cselekedeteinek erejét tudtul adta az ő népének, nékik adván a pogányok örökségét. 7 Kezeinek cselekedetei hűség és igazság; minden ő végzése tökéletes. 8 Megingathatlanok örökké és mindvégig; hívségből és egyenességből származottak. 9 Váltásot küldött az ő népének, elrendelte szövetségét örökre; szent és rettentetes az ő neve. 10 A bölcseség kezdete az Úrnak félelme; jó belátása van mindenkinék, a ki ezt gyakorolja; annak dicsérete megmarad mindvégig.

112 Dícsérjétek az Urat. Boldog az ember, a ki féli az Urat, és az ő parancsolataiban igen gyönyörködik. 2 Hős lesz annak magva a földön; a hívek nemzedéke megáldatik. 3 Gazdagság és bőség lesz annak házában, s igazsága mindvégig megmarad. 4 Az igazakra világosság

fénylik a sötétben: attól a ki irgalmas, kegyelmes és igaz. 5 Jó annak az embernek, a ki könyörül és kölcsön ad; dolgait pedig igazán végezi. 6 Mivelhogy soha sem ingadoz: örökké emlékezetben lesz az igaz. 7 Semmi rossz hírtől nem fél; szíve erős, az Úrban bizakodó. 8 Rendületlen az ő szíve; nem fél, mígnen ellenségeire lenéz. 9 Osztogat, adakozik a szegényeknek; igazsága megmarad mindvégig; az ő szarva felemeltetik dicsőséggel. 10 Látja ezt a gonosz és dühöng; fogait csikorgatja és eleped; a gonoszok kivánsága semmivé lesz.

113 Dícsérjétek az Urat. Dícsérjétek az Úrnak szolgái! dícsérjétek az Úrnak nevét, 2 Áldott legyen az Úr neve mostantól fogva és örökké! 3 Napkelettől fogva napnyugotig dícsértessék az Úr neve! 4 Felmagasztaltatott az Úr minden pogány nép felett; dicsősége túl van az egeken. 5 Kicsoda hasonló az Úrhoz, a mi Istenünkhez, aki a magasságban lakozik? 6 A ki magát megalázva, tekint szét mennyen és földön; 7 A ki felemeli az alacsonyt a porból, és a szűkölködőt kivonszsa a sárból, 8 Hogy odaüttesse őket a főemberek közé, az ő népének főemberei közé; 9 A ki beülteti a meddőt a házba, mint magzatoknak anyját, nagy örökre. Dícsérjétek az Urat!

114 Mikor Izráel népe kijöve Égyiptomból, Jákóbnak házanépe az idegen nép közül: 2 Júda lón az ő szentséges népe és Izráel az ő királysága. 3 A tenger látja őt és elfutamódék; a Jordán hátrafordul. 4 A hegyek szöknek vala, mint a kosok, s a halmok, mint a juhoknak báránnya. 5 Mi a bajod, te tenger, hogy megfutamodál, és te Jordán, hogy hátrafordulál? 6 Hegyek, hogy szöktök vala, mint a kosok? Ti halmok, mint a juhoknak báránya? 7 Indulj meg te föld az Úr orczája előtt, a Jákób Istene előtt, 8 A ki átváltoztatja a kősziklát álló tóvá, és a szirtet vizek forrásává.

115 Nem nékünk Uram, nem nékünk, hanem a te nevednek adj dicsőséget, a te kegyelmedért és hívségedért! 2 Miért mondanák a pogányok: Hol van hát az ő Istenök? 3 Pedig a mi Istenünk az ébigen van, és a mit akar, azt mind megcselekszi. 4 Azoknak bálványa ezüst és arany, emberi kezek munkája. 5 Szájok van, de nem szólanak; szemeik vannak, de nem látnak; 6 Fülei vannak, de nem hallanak; orruk van, de nem szagolnak; 7 Kezeik vannak, de nem tapintanak, lábaik vannak, de nem járnak, nem szólanak az ő torkukkal. 8 Hasonlók legyenek azokhoz készítőik, és mindazok, a kik bíznak bennök! 9 Izráel! te az Úrban bízzál; az ilyenek segítsége és paizsa ő. 10 Áronnak házal az Úrban bízzál; az ilyenek segítsége és paizsa ő. 11

A kik félték az Urat, az Úrban bízzatok; az ilyenek segítsége és paizsa ő. 12 Az Úr megemlékezik mi rólunk és megáld minket; megáldja Izráel házát, megáldja Áronnak házát. 13 Megáldja azokat, a kik félik az Urat, a kicsinyeket és a nagyokat. 14 Szaporítson titeket az Úr, titeket és a ti fiaitokat. 15 Áldottai vagytok ti az Úrnak, aki teremtette a mennyet és a földet. 16 Az egek az Úrnak egei, de a földet az ember fiainak adta. 17 Nem a meghaltak dicsérík az Urat, sem nem azok, a kik alászállanak a csendességbé. 18 De mi áldjuk az Urat mostantól fogva minden örökké. Dicsérjétek az Urat!

116 Szeretem az Urat, mert meghallgatja esedezéseim szavát. 2 Mert az ő fület felém fordítja, azért segítségül hívom őt egész életemben. 3 Körülvettek engem a halál kötelei, és a pokol szorongattatásai támadtak meg engem; nyomorúságba és ínségbé jutottam. (Sheol h7585) 4 És az Úrnak nevét segítségül hívám: Kérlek Uram, szabadítsd meg az én lelkemet! 5 Az Úr kegyelmes és igaz, és a mi Istenünk irgalmas. 6 Az Úr megőrizi az alázatosokat; én ügyefogyott voltam és megszabadított engem. 7 Térj meg én lelkem a te nyugodalmadba, mert az Úr jól tett veledd. 8 Minthogy megszabadítottad lelkemet a haláltól, szemeimet a könyhullatástól és lábamat az eséstől: 9 Az Úr orczája előtt fogok járni az előknek földén. 10 Hittem, azért szóltam; noha igen megaláztatott valék. 11 Csüggdedezésemben ezt mondtam én: minden ember hazug. 12 Mivel fizessek az Úrnak minden hozzám való jótéteményéért? 13 A szabadulásért való poharat felemelem, és az Úrnak nevét hívom segítségül. 14 Az Úr iránt való fogadásaimat megadom az ő egész népe előtt. 15 Az Úr szemei előtt drága az ő kegyesinek halála. 16 Uram! én bizonyára a te szolgád vagyok; szolgád vagyok én, a te szolgáló leányodnak fia, te oldoztad ki az én köteleimet. 17 Néked áldozom háláadásnak áldozatával, és az Úr nevét hívom segítségül. 18 Az Úr iránt való fogadásaimat megadom az ő egész népe előtt, 19 Az Úr házának tornáczaiban, te benned, oh Jeruzsálem! Dicsérjétek az Urat!

117 Dicsérjétek az Urat mind, ti pogányok; magasztalják őt mind a népek! 2 Mert nagy az ő kegyelmessége mi hozzáink, és az Úrnak igazsága megmarad örökkel. Dicsérjétek az Urat!

118 Magasztaljátok az Urat, mert jó, mert örökévaló az ő kegyelme! 2 Mondja hát Izráel, hogy örökévaló az ő kegyelme! 3 Mondja hát az Áron háza, hogy örökévaló az ő kegyelme! 4 Mondják hát, a kik félik az Urat, hogy örökévaló az ő kegyelme! 5 Szükségben segítségül

hívám az Urat, meghallgatott és tágas térré tett engem az Úr. 6 Velem van az Úr, nem félek; mit árthat nékem ember? 7 Velem van az Úr az én segítőim között, és nézni fogok az én gyűlölőimre. 8 Jobb az Úrban bízni, mint emberekben reménykedni. 9 Jobb az Úrban bízni, mint főemberekben reménykedni. 10 Körülvettek engem minden a pogányok, de az Úr nevében elvesztém őket. 11 Körülvettek, bizony körülvettek engem, de az Úr nevében elvesztém őket. 12 Körülvettek engem, mint méhek; eloltattak, mint tövis-tűz, mert az Úr nevében elvesztém őket. 13 Igen tasztítottal engem, hogy elessem; de az Úr megsegített engem. 14 Erősségem és énekiem az Úr, és ő lón nékem szabadulásul. 15 Vígasságnak és szabadulásnak szava van az igazak sátorában: Az Úrnak jobbkeze hatalmasan cselekedett! 16 Az Úrnak jobbkeze felmagasztaltatott; az Úrnak jobbkeze hatalmasan cselekedett! 17 Nem halok meg, hanem élek, és hirdetem az Úrnak cselekedeteit! 18 Keményen megostorozott engem az Úr; de nem adott át engem a halálnak. 19 Nyissátok meg nékem az igazságnak kapuit, hogy bemenjek azokon és dicsérjem az Urat! 20 Ez az Úrnak kapuja; igazak mennek be azon. 21 Magasztallak téged, hogy meghallgattál, és szabadításomul lettél! 22 A kő a melyet az építők megvetettek, szegeletkővé lett! 23 Az Úrtól lett ez, csodálatos ez a mi szemeink előtt! 24 Ez a nap az, a melyet az Úr rendelt; örvendezzünk és vágadjunk ezen! 25 Oh Uram, segíts most; oh Uram, adj most jó előmenetelt! 26 Áldott, aki jő az Úrnak nevében; áldunk titeket, a kik az Úr házából valók vagytok! 27 Isten az Úr és ő világosított meg minket. Kötelekkel kössétek az ünnepi áldozatot az oltár szarvához. 28 Istenem vagy te, azért hálát adok néked! Én Istenem, magasztallak téged. 29 Magasztaljátok az Urat, mert jó; mert örökévaló az ő kegyelme!

119 Boldogok, a kiknek útjuk feddhetetlen, a kik az Úr törvényében járnak. 2 Boldogok, a kik megőrzik az ő bizonyoságait, és teljes szívből keresik őt. 3 És nem cselekesznek hamisságot; az ő útaiban járnak. 4 Te parancsoltad Uram, hogy határozataidat jól megőrizzük. 5 Vajha igazgattatnának az én útaim a te rendeléseid megőrzésére! 6 Akkor nem szégyenülnék meg, ha figyelnék minden parancsolatodra! 7 Hálát adok néked tiszta szívből, hogy megtanítottál engem a te igazságod ítéleteire. 8 A te rendeléseidet megőrzöm; soha ne hagyj el engem! 9 Mi módon őrizheti meg tisztán az ifjú az ő útát, ha nem a te beszédednek megtartása által? 10 Teljes szívből kerestelek téged: ne engedj eltévedeznem a te parancsolataidtól! 11 Szívembe rejtettem a te beszédedet, hogy ne vétkezzem

ellened. 12 Áldott vagy te, Uram! Taníts meg engem a te rendeléseidre. 13 Ajkaimmal hirdetem a te szádnak minden ítéletét. 14 Inkább gyönyörködöm a te bizonysságaidnak útjában, mint minden gazdagságban. 15 A te határozataidról gondolkodom, és a te ösvényeidre nézek. 16 Gyönyörködöm a te rendeléseidben; a te beszéderől nem feledkezem el. 17 Tégy jól a te szolgáddal, hogy éljek és megtartsam a te beszédetet. 18 Nyisd meg az én szemeimet, hogy szemlélem a te törvényednek csodálatos voltát. 19 Jövevény vagyok e földön, ne rejtsd el tőlem a te parancsolataidat. 20 Elfogyatkozik az én lelkem, a te ítéleteid után való szüntelen vágyódás miatt. 21 Megdorgálod a kevélyeket; átkozottak, a kik elhajolnak parancsolataidtól. 22 Fordítsd el rólam a szidalmat és gyalázatot, mert megőriztem a te bizonysságaidat! 23 Még ha fejedelmek összeülnek, ellenem beszélnek is; a te szolgád a te rendeléseidről gondolkodik. 24 A te bizonysságaid én gyönyörűségem, és én tanácsadóim. 25 Lelkem a porhoz tapad; eleveníts meg engem a te igéretek szerint. 26 Útaimat elbeszéltem előtted és te meghallgattál engem; taníts meg a te rendeléseidre! 27 Add értenem a te határozataidnak útát, hogy gondolkodjam a te csodálatos dolgaidról! 28 Sír a lelkem a keserűség miatt; vigasztal meg a te igéd szerint! 29 A hamisságnak útját távoztasd el tőlem, és a te törvényeddel ajándékozz meg engem! 30 Az igazság útját választottam; a te ítéleteid forognak előttem. 31 Ragaszkodom a te bizonysságaidhoz; Uram, ne hagyj megszégyenülni! 32 A te parancsolataidnak útján járok, ha megvagasztodal az én szívemet! 33 Taníts meg Uram a te rendeléseidnek útjára, hogy megőrizzem azt mindvégig. 34 Oktass, hogy megőrizzem a te törvényedet, és megtartsam azt teljes szívemből. 35 Vézérelj a te parancsolataidnak útján, mert gyönyörködök abban. 36 Hajtsd szívemet a te bizonysságaidhoz, és ne a telhetetlenségre. 37 Fordítsd el az én szemeimet, hogy ne lássonak hiábavalóságot; a te útadon élless engemet. 38 Teljesítsd igéredetet a te szolgádnak, a ki fél téged. 39 Fordítsd el tőlem a gyalázatot, a mitől félek; hiszen jók a te ítéleteid. 40 Ímé, kívánkozom a te határozataid után; élless engem a te igazságod által. 41 És szálljon reám, Uram, a te kegyelmed, a te szabadításod, a mint megigértem. 42 Hogy megfelelhessek az engem gyalázónak, hiszen bizodalma van a te igédben! 43 És az igazságnak beszédét se vedd el soha az én számtól, mert várom a te ítéleteidet! 44 És megtartom a te törvényedet mindenkor és mindenrőkké. 45 És tágas téren járok, mert a te határozataidat keresem. 46 És a királyok előtt szólok a te bizonysságaidról, és nem szégyenülök meg. 47 És gyönyörködök a te parancsolataidban, a melyeket szeretek. 48 És felemelem

kezeimet a te parancsolataidra, a melyeket szeretek, és gondolkodom a te rendeléseidről. 49 Emlékezzél meg a te szolgádnak adott igédről, a melyhez nékem reménységet adtál! 50 Ez vigasztalásom nyomorúságomban, mert a te beszéded megelevenít engem. 51 A kevélyek szerfelett gúnyoltak engem; nem hajlottam el a te törvényedtől. 52 Megemlékezem a te öröktől fogva való ítéleteidről Uram, és vigasztalodom. 53 Harag vett rajtam erőt az istentelenek miatt, a kik elhagyták a te törvényedet. 54 Ének volt rám nézve minden parancsolatod bujdosásomnak hajlékában. 55 Uram! a te nevedről emlékezem éjjel, és megtartom a te törvényedet. 56 Ez jutott nékem, hogy a te határozataidat megőriztem. 57 Azt mondám Uram, hogy az én részem a te beszédeidnek megtartása. 58 Teljes szívből könyörgök a te színed előtt: könyörülj rajtam a te igéretek szerint! 59 Meggondoltam az én útamat, és lábaimat a te bizonysságaidhoz fordítom. 60 Sietek és nem mulasztom el, hogy megtartsam a te parancsolataidat. 61 Az istentelenek kötelei körülkerítettek engem; de a te törvényedről el nem feledezem. 62 Éjfélkor felkelek, hogy hálát adjak néked, igazságod ítéleteiért. 63 Társok vagyok mindenazonak, a kik félnek téged, és a kik határozataidat megtartják. 64 A te kegyelmeddel, oh Uram, teljes e föld: taníts meg engem rendeléseidre! 65 Jót cselekedtél a te szolgáddal, Uram, a te igéd szerint. 66 Az okosságnak és tudománynak drága voltára taníts meg engem, mert hiszek a te parancsolataidnak. 67 Minekelőtte megaláztattam, tévelyegtem vala; most pedig vigyázok a te szódra. 68 Jó vagy te és jóltevő, taníts meg engem a te rendeléseidre. 69 A kevélyek hazugságot költöttek reámb, de én teljes szívből megtartom a te parancsolataidat. 70 Kövér az ő szívök, mint a háj; de én a te törvényedben gyönyörködök. 71 Jó nékem, hogy megaláztál, azért, hogy megtanuljam a te rendeléseidet. 72 A te szádnak törvénye jobb nékem, mint sok ezer arany és ezüst. 73 A te kezeid teremtettek és erősítettek meg engem; oktass, hogy megtanuljam parancsolataidat. 74 A kik téged félnek, látnak engem és örvendeznek, mivel a te igédben van az én reménységem. 75 Tudom Uram, hogy a te ítéleteid igazak, és igazságosan aláztál meg engem. 76 Legyen velem a te kegyelmed, hogy megvagasztalódjam a te szolgádnak tett igéretek szerint. 77 Szálljon reám a te irgalmaságod, hogy éljek, mert a te törvényedben gyönyörködök. 78 Szégyenüljenek meg a kevélyek, a kik csalárdul elnyomtak engem, holott én a te határozataidról gondolkodom. 79 Forduljanak hozzáma, a kik téged félnek, és ismerik a te bizonysságaidat! 80 Legyen az én szívem feddhetetlen a te rendeléseidben, hogy meg ne szégyenüljek. 81 Elfogyatkozik

az én lelkem a te szabadításod kívánása miatt; a te igédben van az én reménységem. 82 A te beszéded kívánása miatt elfogyatkoznak az én szemeim, mondván: mikor vágasztalsz meg engem? 83 Noha olyanná lettem, mint a füstön levő tömlő; a te rendeléseidről el nem feledkezem. 84 Mennyi a te szolgádnak napja, és mikor tartasz ítéletet az én üldözööm felett? 85 Vermet ástak nékem a kevélyek, a kik nem a te törvényed szerint élnek. 86 minden parancsolatod igaz; csalárdul üldöznek engem; segíts meg engem! 87 Csaknem semmivé tettek engem e földön, de én nem hagytam el a te határozataidat. 88 A te kegyelmed szerint eleveníts meg engem, hogy megőrizhessem a te szádnak bizonysságait. 89 Uram! örökké megmarad a te igéd a mennyben. 90 Nemzedékről nemzedékre van a te igazságod, te erősítetted meg a földet és áll az. 91 A te ítéleteid szerint áll minden ma is; mert minden, a mi van, te néked szolgál. 92 Ha nem a te törvényed lett volna az én gyönyörűségem, akkor elvesztem volna az én nyomorúságomban. 93 Soha sem feledkezem el a te határozataidról, mert azok által elevenítettél meg engem. 94 Tied vagyok, tarts meg engem, mert a te határozataidat keresem. 95 Vártak rám a gonoszok, hogy elveszessenek, de én a te bizonysságaidra figyelek. 96 Látom, minden tökéletes dolognak vége van, de a te parancsolatodnak nincs határa. 97 Mely igen szeretem a te törvényedet, egész napestig arról gondolkodom! 98 Az én ellenségeimnél bölcsébbé teszel engem a te parancsolataiddal, mert mindenkor velem vannak azok. 99 minden tanítómnl értelmesebb lettem, mert a te bizonysságaid az én gondolataim. 100 Előrelátóbb vagyok, mint az öreg emberek, mert vigyázok a te határozataidra. 101 minden gonosz ösvénytől visszatartóztattam lábaimat, hogy megtartsam a te beszédet. 102 Nem távoztam el a te ítéleteidről, mert te oktattál engem. 103 Mily édes az én ínyemnek a te beszéded; méznél édesbb az az én számnak! 104 A te határozataidból leszek értelmes, gyűlööm azért a hamisságnak minden ösvényét. 105 Az én lábamnak szövéntheke a te igéd, és ösvényemnek világossága. 106 Megesküdtem és megállom, hogy megtartom a te igazságodnak ítéleteit. 107 Felette nagy nyomorúságban vagyok; Uram, eleveníts meg a te igéd szerint. 108 Szájamnak önkéntes áldozatai legyenek kedvesek előttem Uram! és taníts meg a te ítéleteidre. 109 Lelkem mindig veszedelemben van, mindazáltal a te törvényedről el nem feledkezem. 110 Tört vetettek ellenem az istentelenek, de a te határozataidról el nem tévelyedtem. 111 A te bizonysságaid az én örökségem mindenha, mert szívernem örömei azok. 112 Az én szívem hajlik a te rendeléseid teljesítésére mindenha és mindenvígi. 113 Az állhatatlanokat gyűlööm, de a te törvényedet szeretem.

114 Menedékem és paizsom vagy te; igédben van az én reménységem. 115 Távozzatok tőlem gonoszok, hogy megőrizzem az én Istenemnek parancsolatait. 116 Támogass engem a te beszéded szerint, hogy éljek, és ne engedd, hogy megszégyenüljek reménységemben. 117 Segélj, hogy megmaradjak, és gyönyörködjem a te rendeléseidben szüntelen. 118 Megtapodod mindeneket, a kik rendeléseidtől elhajolnak, mert az ó őnokságuk hazugság. 119 Mint salakot mind elveted e földnek istenteleneit, azért szeretem a te bizonysságaidat. 120 Borzad testem a tőled való félelem miatt, és felek a te ítéleteidről. 121 Méltányosságot és igazságot cselekedtem; ne adj át nyomorgatóimnak! 122 Légy kezes a te szolgádért az ő javára, hogy a kevélyek el ne nyomjanak engem. 123 Szemeim epekednek a te szabadításod és a te igazságod beszéde után. 124 Cselekedjél a te szolgáddal a te kegyelmességed szerint, és a te rendeléseidre taníts meg engem! 125 Szolgád vagyok, oktass, hogy megismerjem a te bizonysságaidat! 126 Ideje, hogy az Úr cselekedjék; megrontották a te törvényedet. 127 Inkább szeretem azért a te parancsolataidat, mint az aranyat, mint a legitlább aranyat. 128 Igaznak tartom azért minden határozatodat, és a hamisságnak minden ösvényt gyűlööm. 129 Csodálatosak a te bizonysságaid, azért az én lelkem megőrzi azokat. 130 A te beszéded megnyilatkozása világosságot ad, és oktatja az együgyűeket. 131 Szájamat feltátom és lihegek, mert kívánom a te parancsolataidat. 132 Tekints reám és könyörülj rajtam, a miképen szoktál a te nevednek kedvelőin. 133 Vezéred útamat a te igéd szerint, és ne engedd, hogy valami hamisság uralkodjék rajtam! 134 Oltalmazz meg az emberek erőszakosságától, hogy megőrizzem a te határozataidat! 135 A te orczádat világosítsd meg a te szolgádon, és taníts meg a te rendeléseidre! 136 Víznek folyásai erednek az én szemeimből azok miatt, a kik nem tartják meg a te törvényedet. 137 Igaz vagy Uram, és a te ítéleted igazságos. 138 A te bizonysságaidat igazságban és hűségben jelentettek meg, és mindenek felett való egyenességen. 139 Buzgóságom megemészt engem, mert elfeleledkeztek a te beszédedről az én ellenségeim. 140 Felettesebb tiszta a te beszéded, és a te szolgád szereti azt. 141 Kicsiny vagyok én és megvettem, de a te határozataidról el nem feledkezem. 142 A te igazságod igazság örökké, és a te törvényed igaz. 143 Nyomorúság és keserűség ért engem, de a te parancsolataid gyönyörűsségeim nékem. 144 A te bizonysságaidnak igazsága örökkévaló; oktass, hogy éljek! 145 Teljes szívből kiáltok hozzád, hallgass meg, Uram! megtartom a te rendeléseidet. 146 Segítségül hívlak: tarts meg engem, és megőrzöm a te bizonysságaidat. 147 Hajnal előtt felkelek, kiáltok hozzád; a te

beszédedben van reménységem. 148 Szemeim megelőzik az éjjeli őrséget, hogy a te beszédedről gondolkodjam. 149 Hallgasd meg az én szómat a te kegyelmességed szerint, Uram! Eleveníts meg a te jóvoltod szerint! 150 Közelgetnek hozzáim az én gonosz háborgatóim, a kik a te törvényedtől messze távoztak. 151 Közel vagy te, Uram! és minden te parancsolatod igazság. 152 Régtől fogva tudom a te bizonyásaid felől, hogy azokat örökké állandókká tettek. 153 Lásd meg az én nyomorúságomat és szabadítás meg engem; mert a te törvényedről nem felejtkezem el! 154 Te perelj peremben és ments meg; a te beszéded szerint eleveníts meg engem! 155 Távol van a gonoszoktól a szabadítás, mert nem töröknek a te rendeléseiddel. 156 Nagy a te irgalmasságod, Uram! A te ítéletid szerint eleveníts meg engem. 157 Sokan vannak az én háborgatóim és üldözőim, de nem térek el a te bizonyáságaitól. 158 Láttam a hűteleneket és megundorodtam, hogy a te mondásodat meg nem tartják. 159 Lásd meg Uram, hogy a te határozataidat szeretem; a te kegyelmességed szerint eleveníts meg engem! 160 A te igédnak summája igazság, és a te igazságod ítélete minden örökkévaló. 161 A fejedelmek ok nélkül üldöztek engem; de a te igédtől fél az én szívem. 162 Gyönyörködöm a te beszédedben, mint a ki nagy nyereséget talált. 163 A hamisságot gyűlööm és útálom; a te törvényedet szeretem. 164 Naponként hétszer dicsérlek téged, a te igazságodnak ítételeit. 165 A te törvényed kedvelőinek nagy békességek van, és nincs bántódásuk. 166 Várom a te szabadításodat, oh Uram! és a te parancsolataidat cselekszem. 167 Az én lelkem megtartja a te bizonyáságaidat, és azokat igen szeretem. 168 Megtartom a te határozataidat és bizonyáságaidat, mert minden útam nyilván van előttem. 169 Oh Uram! hadd szálljon az én könyörgésem a te színéd elő; tégy bölcséscé engem a te igéd szerint. 170 Jusson elődbe az én imádságom; a te beszéded szerint szabadítás meg engem! 171 Ajkaim dicséretet zengjenek, mert megtanítasz a te rendeléseidre. 172 Nyelvem a te beszédedről énekel, mert minden parancsolatod igaz. 173 Legyen segítségemre a te kezed, mert a te határozataidat választottam! 174 Uram! vágyódom a te szabadításod után, és a te törvényed nékem gyönyörűségem. 175 Éljen az én lelkem, hogy dicsérjen téged, és a te ítéleteid segítsenek rajtam! 176 Tévelyegék, mint valami elveszett juh: keresd meg a te szolgádat; mert a te parancsolataidat nem felejtettem el!

120 Grádicsok éneke. Nyomorúságomban az Úrhoz kiálték, és meghallgata engem. 2 Mentsd meg, Uram, lelkemet a hazug ajaktól és a csalárd nyelvtől! 3 Mit

adjanak néked, vagy mit nyújtsanak néked, te csalárd nyelv? 4 Vitéznek hegyes nyilait fenyőfa parázsaival. 5 Jaj nékem, hogy Mésekben bujdosom és a Kédár sátrai közt lakom! 6 Sok ideje lakozik az én lelkem a békességnak gyűlölőivel! 7 Magam vagyok a békesség, de miheilyt megszálalok, ők viadala készek.

121 Grádicsok éneke. Szemeimet a hegyekre emelem, onnan jön az én segítségem. 2 Az én segítségem az Úrtól van, aki teremtte az eget és földet. 3 Nem engedi, hogy lábad inogjon; nem szunnyad el a te őriződ. 4 Ímé, nem szunnyad és nem alszik az Izráelnek őrizője! 5 Az Úr a te őriződ, az Úr a te árnyékod a te jobbkezed felől. 6 Nappal a nap meg nem szúr téged, sem éjjel a hold. 7 Az Úr megőriz téged minden gonosztól, megőrzi a te lelkedet. 8 Megőrzi az Úr a te ki- és bemeneteldeket, mostantól fogva mindörökkel!

122 Grádicsok éneke, Dávidtól. Örvendezek, mikor mondják nékem: Menjünk el az Úr házába! 2 Ott álltak a mi lábaink a te kapuidban, oh Jeruzsálem! 3 Jeruzsálem, te szépen épült, mint a jól egybeszerkesztett város! 4 A hová feljárnak a nemzetek, az Úrnak nemzetégei, bizonyoságul Izráelnek, az Úr nevének tiszteletére. 5 Mert ott ülnek az ítélezők, Dávid házának székei. 6 Könöörögjetek Jeruzsálem békességeért; legyenek boldogok a téged szeretők! 7 Békesség legyen a te várfalaid között, csendesség a te palotáidban. 8 Atyámfiaiért és barátaimért hadd mondassam: béke veled! 9 Az Úrnak, a mi Istenünknek házáért hadd kiváhnassak jót tenéked!

123 Grádicsok éneke. Hozzád emelem szemeimet, oh te egekben lakozó! 2 Ímé, mint a szolgák szemei uroknak kezére, mint a szolgálati szemei asszonya kezére: úgy néznek szemeink az Úrra, a mi Istenünkre, mígnem megkönyörül rajtunk! 3 Könöörül rajtunk, Uram, könyörül rajtunk! Mert igen elteltünk gyalázattal. 4 Lelkünk igen eltelt a gazdagok csúfolkodásával, és a kevelyek gyalázodásával.

124 Grádicsok éneke, Dávidtól. Ha nem az Úr az, aki velünk volt, így szóljon Izráel, 2 Ha nem az Úr az, aki velünk volt, mikor ránk támadtak az emberek: 3 Akkor elevenen nyeltek volna el minket, a mint felgerjedt haragjok ellenünk; 4 Akkor elborítottak volna minket a vizek, patak futott volna át felettünk; 5 Akkor átfutottak volna rajtunk a felbőszült vizek. 6 Áldott az Úr, aki nem adott minket fogaiak prédiájául! 7 Lelkünk megszabadult, mint a madár, a madársznak töréből. A tőr elszakadt, mi pedig megszabadultunk. 8 A mi segítségünk az Úr nevében van, aki teremtte az eget és földet.

125 Grádicsok éneke. A kik bíznak az Úrban, olyanok, mint a Sion hegye, a mely meg nem inog, örökké megáll. 2 Jeruzsálemet hegyek veszik körül, az Úr pedig körülveszi az ő népét mostantól fogva mindörökké. 3 Mert nem pihen meg a gonoszság pálczája az igazak részén, hogy rosszra ne nyújtsák ki kezeiket az igazak. 4 Tégy jól, Uram, a jókkal, és a szívök szerint igazakkal! 5 A görbe utakra tévedezőket pedig ragadtassa el az Úr, együtt a gonosztervükkel; békesség legyen Izráelen!

126 Grádicsok éneke. Mikor visszahozta az Úr Sionnak foglyait, olyanok voltunk, mint az álmodók. 2 Akkor megtelt a szánk nevetéssel, nyelvünk pedig vígadozással. Akkor így szóltak a pogányok: Hatalmasan cselekedett ezekkel az Úr! 3 Hatalmasan cselekedett velünk az Úr, azért örvendezünk. 4 Hozd vissza, Uram, a mi foglyainkat, mint patakokat a déli földön! 5 A kik könyhullatással vetnek, vígadozással aratnak majd. 6 A ki vetőmagját sírva emelve meggy tova, vígadozással jő elő, kévéit emelve.

127 Grádicsok éneke Salamontól. Ha az Úr nem épít a házat, hiába dolgoznak azon annak építői. Ha az Úr nem őrzi a várost, hiába vigyáz az őriző. 2 Hiába néktek korán felkelnetek, későn feküdnötök, fáradssággal szerzett kenyeret ennetek! Szerelmesének álmában ád eleget. 3 Ímé, az Úrnak öröksége, a fiak; az anyaméh gyümölcse: jutalom. 4 Mint a nyilak a hősnek kezében, olyanok a serdűlő fiak. 5 Boldog ember, aki ilyenekkel tölti meg tegzét; nem szégyenülnek meg, ha ellenséggel szólnak a kapuban.

128 Grádicsok éneke. Mind boldog az, aki féli az Urat; a ki az ő útaiiban jár! 2 Bizony, kezed munkáját eszed! Boldog vagy és jól van dolgod. 3 Feleséged, mint a termő szőlő házad belsejében; fiaid, mint az olajfacsemeték asztalod körül. 4 Ímé, így áldatik meg a férfiú, aki féli az Urat! 5 Megáld téged az Úr a Sionról, hogy boldognak lássad Jeruzsálemet életednek minden idejében; 6 És meglássad fiaidnak fiait; békesség legyen Izráelen!

129 Grádicsok éneke. Sokat szorongattak engem ifjúságom óta! mondja most Izráel. 2 Sokat szorongattak engem ifjúságom óta, még sem bírtak velem. 3 Szántók szántottak hátamon, hosszúra nyújtották barázdáikat. 4 Igaz az Úr! Elszaggatja a gonoszok kötelét. 5 Megszégyenülnek és hátraszorulnak mindenek, a kik gyűlölik a Siont. 6 Olyanok lesznek, mint a háztetőn a fű, a mely kiszárad, mielőtt letépnék. 7 A melyet sem arató nem szed markába, sem kévektől az ölébe. 8 Az átutazók se mondják: Az Úr áldása rátok! Áldunk benneteket az Úrnak nevében!

130 Grádicsok éneke. A mélységből kiáltok hozzád, Uram! 2 Uram, hallgasd meg az én szómat; legyenek fülei figyelmetesek könyörgő szavamra! 3 Ha a bűnököt számon tartod, Uram: Uram, kicsoda maradhat meg?! 4 Hiszen te nálad van a bocsánat, hogy félijenek téged! 5 Várom az Urat, várja az én lelkem, és bízom az ő igéretében. 6 Várja lelkem az Urat, jobban, mint az őrök a reggelt, az őrök a reggelt. 7 Bízzál Izráel az Úrban, mert az Úrnál van a kegyelem, és bőséges nála a szabadítás! 8 Meg is szabadítja ő Izráelt minden ő bűnéből.

131 Grádicsok éneke; Dávidtól. Uram, nem fuvalkodott fel az én szímem, szemeim sem láttak magasra, és nem jártam nagy dolgok után, erőmet haladó csodadolgozott után; 2 Sót lecsendesítém és elnémítám lelkemet. A milyen az elválasztott gyermek az anyjánál; mint az elválasztott gyermek, olyan ben nem az én lelkem. 3 Bízzál Izráel az Úrban mostantól fogva mindörökké!

132 Grádicsok éneke. Emlékezzél meg, Uram, Dávid minden nyomorúságáról; 2 A ki megesküdt az Úrnak, fogadást tőn a Jákób Istenének: 3 Nem megyek besátoros házamba, nem hágok fel háló-nyoszolyámba; 4 Nem bocsátok álmot szemeimre s pilláimra szendert; 5 Míg helyet nem találok az Úrnak, Jákób Istenének hajlékot! 6 Ímé, hallottunk róla Efratában; rátaláltunk Jaar térségein: 7 Hadd menjünk be az ő hajlékaiba, boruljunk le lábainak zsámolyához! 8 Indulj Uram, a te nyugvóhelyedre: te és a te hatalmadnak látája! 9 Papjaid öltözökdenek igazságba, kegyeltjeid pedig örvendezzenek! 10 Dávidért, a te szolgádért, ne fordulj el felkented színétől! 11 Hűséget esküdött az Úr Dávidnak, nem tér el attól: Ágyékod gyümölcsét ültetem székebe; 12 Ha megtartják fiaid szövetségemet és bizonyágot, a melyekre megtanítom őket, fiaik is mindörökké székeben ülnek. 13 Mert a Sion választotta ki az Úr, azt szerette meg magának lakhelyül: 14 Ez lesz nyugvóhelyem örökre; itt lakozom, mert ezt szeretem; 15 Eleséggel megáldom gázdagom, szegényeit jóltartom kenyérrel; 16 Papjait meg felruházom szabadítással, és vigan örvendeznek kegyeltjei. 17 Megnöveszem ott Dávidnak hatalmát, szövétneket szerzek az én felkentemnek. 18 Ellenségeire szégyent borítok, rajta pedig koronája ragyog.

133 Grádicsok éneke Dávidtól. Ímé, mily jó és mily gyönyörűséges, a mikor együtt lakoznak az atyafiak! 2 Mint a drága olaj a fejen, a mely aláfoly a szakállon, az Áron szakállán; a mely lefoly köntöse prémjére; 3 Mint a

Hermon harmatja, a mely leszáll Sion hegyeire. Csak oda küld áldást az Úr és életet örökké!

134 Grádicsok éneke. Nosza, áldjátok az Urat minden, aki szolgái az Úrnak, a kik az Úr házában álltak előjelente! 2 Emeljétek fel kezeiteket a szenthelyen, és áldjátok az Urat! 3 Áldjon meg téged az Úr a Sionról, aki teremtette az egét és a földet!

135 Dicsérjétek az Urat! Dicsérjétek az Úrnak nevét, dicsérjétek szolgái az Úrnak! 2 A kik álltak az Úrnak házában, Istenünk házának pitvaraiban. 3 Dicsérjétek az Urat, mert jó az Úr; zengjétek nevét, mert gyönyörűséges! 4 Mert kiválasztá magának az Úr Jákóböt, Izráelt a saját örökségéül. 5 Én bizony tudom, hogy nagy az Úr, és a mi Urunk minden istennél különb. 6 Mind megteszí az Úr, a mit akar: az egekben és a földön, a vizekben és minden mélységben. 7 Felemeli a felhőket a földnek széléről; villámlást készít, hogy eső legyen, s szelet hoz elő tárházaiból. 8 A ki megverte Égyiptom elsőszülöttet, az emberétől a baroméig. 9 Jeleket és csodákat küldött rád, oh Égyiptom, Faraóra és összes szolgáira. 10 A ki megvert sok népet, és megölt erős királyokat: 11 Szíhont, az Emoreusok királyát, meg Ógot, a Básán királyát, és Kanaánnak minden királyát. 12 És odaadta földüket örökségül; örökségül saját népének, Izráelnek. 13 Uram! Örökkévaló a te neved; nemzedékről nemzedékre emlegetnek téged. 14 Mert bírája az Úr az ő népének, és könyörületes az ő szolgái iránt. 15 A pogányok bálványai ezüst és arany, emberi kezek alkotásai. 16 Szájok van, de nem beszélnek, szemeik vannak, de nem látnak; 17 Füleiik vannak, de nem hallanak, és lehellenet sincsen szájokban! 18 Hasonlók lesznek hozzájuk alkotói is, és mindenek, a kik bíznak bennök. 19 Izráel háznápe: áldjátok az Urat! Áronnak háznápe: áldjátok az Urat! 20 Lévinek háznápe: áldjátok az Urat! Kik félik az Urat: áldjátok az Urat! 21 Áldott az Úr a Sionon, aki Jeruzsálemben lakozik! Dicsérjétek az Urat!

136 Magasztaljátok az Urat, mert jó; mert örökkévaló az ő kegyelme. 2 Magasztaljátok az istenek Istenét; mert örökkévaló az ő kegyelme. 3 Magasztaljátok az uraknak Urát; mert örökkévaló az ő kegyelme. 4 A ki nagy csodákat művel egyedül; mert örökkévaló az ő kegyelme. 5 A ki teremtette az egeket bölcseséggel; mert örökkévaló az ő kegyelme. 6 A ki kiterjesztette a földet a vizek fölé; mert örökkévaló az ő kegyelme. 7 A ki teremtette a nagy világító testeket; mert örökkévaló az ő kegyelme. 8 A napot, hogy uralkodjék nappal; mert örökkévaló az ő kegyelme. 9 A holdat és csillagokat, hogy uralkodjanak éjszaka; mert

örökkévaló az ő kegyelme. 10 A ki megverte az égyiptomiakat elsőszülölteikben; mert örökkévaló az ő kegyelme. 11 A ki kihozta Izráelt azok közül; mert örökkévaló az ő kegyelme. 12 Hatalmas kézzel és kifeszített karral; mert örökkévaló az ő kegyelme. 13 A ki kétfelé választotta a veres tengert; mert örökkévaló az ő kegyelme. 14 És átvitte Izráelt annak közepén; mert örökkévaló az ő kegyelme. 15 Faraót pedig és seregét a veres tengerbe meríté; mert örökkévaló az ő kegyelme. 16 A ki vezérlette népét a pusztában; mert örökkévaló az ő kegyelme. 17 A ki nagy királyokat vert le; mert örökkévaló az ő kegyelme. 18 És megvert hatalmas királyokat; mert örökkévaló az ő kegyelme. 19 Szíhont, az Emoreusok királyát; mert örökkévaló az ő kegyelme. 20 Meg Ógot, a Básán királyát; mert örökkévaló az ő kegyelme. 21 És örökségül adta az ő földjüket; mert örökkévaló az ő kegyelme. 22 Örökségül szolgájának, az Izráelnek; mert örökkévaló az ő kegyelme. 23 A ki megemlékezett rólunk alacsonyságunkban; mert örökkévaló az ő kegyelme. 24 És megszabadított minket elleneinktől; mert örökkévaló az ő kegyelme. 25 A ki eledelt ad minden testnek; mert örökkévaló az ő kegyelme. 26 Magasztaljátok az egek Istenét; mert örökkévaló az ő kegyelme!

137 Babilon folyóvizeinél, ott ültünk és sírtunk, mikor a Sionról megemlékezénk. 2 A fűzfákra, közepette, oda függesztettük hárfáinkat, 3 Mert énekszóra nögattak ott elfogóink, kínzóink pedig víg dalra, mondván: Énekeljetek nékünk a Sion énekei közül! 4 Hogyan énekelnők az Úrnak éneket idegen földön?! 5 Ha elfelejtkezem rólaid, Jeruzsálem felejtkezzék el rólam az én jobbkezem! 6 Nyelvem ragadjon az ínyemhez, ha meg nem emlékezem rólaid; ha nem Jeruzsálemet tekintem az én vígasságom fejének! 7 Emlékezzél meg, Uram, az Edom fiairól, a kik azt mondta Jeruzsálem napján: Rontsátok le, rontsátok le fenékeig! 8 Babilon leánya, te pusztulóra vált! Áldott legyen a ki megfizet néked gonoszságodért, a melylyel te fizettél nékünk! 9 Áldott legyen, a ki megragadja és sziklához paskolja kisdedeidet!

138 Dávidé. Magasztallak téged teljes szívemből; énekkel áldlak az istenek előtt. 2 Szent templomod felé hajolok, s magasztalom nevedet kegyelmedért és igazságodért; mert minden neveden felül felmagasztalád a te beszédedet. 3 Mikor kiáltottam, meghallgattál engem, felbátorítottál engem, lelkemberen erő támadt. 4 Magasztal téged, Uram, e földnek minden királya, mikor meghallják szádnak beszédeit, 5 És énekelnek az Úrnak útairól, mert nagy az Úr dicsősége! 6 Noha felséges az Úr, mégis

meglátja az alázatost, a kevélyt pedig távolról ismeri. 7 Ha nyomorúságban vergődöm, megelevenítesz; ellenségeim haragja ellen kinyújtod kezedet, és a te jobbkezed megment engemet. 8 Elvégzi értem az Úr. Uram, a te kegyelmed örökkévaló: ne hagyd el a te kezeidnek alkotásait!

139 Az éneklőmesternek, Dávid zsoltára. Uram, megvizsgáltál engem, és ismersz. 2 Te ismered ülésemet és felkelésemet, messziről érted gondolatomat. 3 Járásomra és fekvésemre ügyelsz, minden útamat jól tudod. 4 Mikor még nyelvemen sincs a szó, immár egészen érted azt Uram! 5 Elől és hátról körülzártál engem, és fölöttet tartod kezedet. 6 Csdálatos előttem e tudás, magasságos, nem érthetem azt. 7 Hová menjek a te lelked elől és a te orczád elől hova fussak? 8 Ha a mennyibe hágok fel, ott vagy; ha a Seolba vetek ágyat, ott is jelen vagy. (Sheol h7585) 9 Ha a hajnal szárnyaira kelnék, és a tenger túlsó szélére szállanék: 10 Ott is a te kezed vezérelne engem, és a te jobbkezed fogna engem. 11 Ha azt mondomb: A sötétség bizonyosan elborít engem és a világosság körülöttem éjszaka lesz, 12 A sötétség sem borít el előled, és fénylik az éjszaka, mint a nappal; a sötétség olyan, mint a világosság. 13 Bizony te alkottad veséimet, te takargattál engem anyám méhében. 14 Magasztallak, hogy csodálatosan megkülönböztettél. Csodálatosak a te cselekedeteid! és jól tudja ezt az én lelkem. 15 Nem volt elrejtve előttem az én csontom, mikor titokban formáltattam és idomítattam, mintegy a föld mélyében. 16 Látták szemeid az én alaktalan testemet, és könyvedben ezek mind be voltak írva: a napok is, a melyeken formáltatni fognak; holott egy sem volt még közülök. 17 És nékem milyen kedvesek a te gondolataid, oh Isten! Mily nagy azoknak summája! 18 Számlálgatom őket: többek a fövénynél; felszerkenek s mégis veled vagyok. 19 Vajha elvesztené Isten a gonoszt! Vérszopó emberek, fussatok el tőlem! 20 A kik gonoszul szónak felöled, és nevedet hiába veszik fel, a te ellenségeid. 21 Ne gyűlöljem-é, Uram, a téged gyűlölöket? Az ellened lázadókat ne útáljam-é? 22 Teljes gyűlölettel gyűlölöm őket, ellenségeimmé lettek! 23 Vizsgálj meg engem, oh Isten, és ismerd meg szívemet! Próbálj meg engem, és ismerd meg gondolataimat! 24 És lásd meg, ha van-e nálam a gonoszságnak valamilyen útja? és vezérelj engem az örökkévalóság útján!

140 Az éneklőmesternek, Dávid zsoltára. Szabadíts meg engem, Uram, a gonosz embertől; a zsarnok férfitől védj meg engemet! 2 A kik gonoszt gondolnak szívökben, és minden nap háborút kezdenek. 3 Nyelvöket élesítik, mint a

kígyó; áspiskígyó mérge van ajkaik alatt. (Szela) 4 Ments meg, oh Uram, a gonosz kezétől; a zsarnok férfitől védj meg engemet! A kik megejeteni szándékoznak lépéseimet. 5 Tört hánnytak elém titkon a kevélyek és köteleket; hálót terítettek ösvényem szélére, hurkokat vetettek elém! (Szela) 6 Mondám az Úrnak: Istenem vagy te! Hallgasd meg Uram könyörgésem szavát! 7 Én Uram, Istenem, szabadításom ereje: fedezd be fejemet a háború napján! 8 Ne add meg Uram, a mit a gonosz kíván; rossz szándékát ne segítsd elő, mert felfuvalkodik! (Szela) 9 A körültem ólalkodóknak fejét borítsa be ajkaiknak átká. 10 Eleven szene hulljanak reájok; tűzbe vesse őket, örvényekbe, fel ne keljenek! 11 A nyelves ember meg ne maradjon e földön; a zsarnok embert űzza a veszedelem, míg nyaka szakad. 12 Tudom, hogy felfogja az Úr a szegények ügyét, a nyomorultaknak jogát. 13 Csak az igazak magasztalják a te nevedet, s orczád előtt lakoznak az igazságosak.

141 Dávid zsoltára. Uram! hívlak téged: siess én hozzá; figyelmezz szavamra, mikor hívlak téged. 2 Mint jóillatú füst jusson elődbe imádságom, s kezem felemelése estvile áldozat legyen. 3 Tégy Uram závárt az én szájamra; űriztessed az én ajkaim nyílását! 4 Ne engedd szívemet rosszra hajlani, hogy istentelenül ne cselekedjem a gonosztevő emberekkel egybe; és ne egyem azoknak kedvelt ételéből! 5 Ha igaz fedd engem: jól van az; ha dorgál engem: mintha fejem kenné. Nem vonakodik fejem, sőt még imádkozom is értök nyavalýájokban. 6 Ha szíklához paskoltatnak az ő bíráik, akkor hallgatják az én beszédeimet, mert gyönyörűségesek. 7 Mint a ki a földet vágja és hánlya, úgy szóratnak szét csontjaik a Seol torkában. (Sheol h7585) 8 De az én szemeim, Uram Isten, rajtag csüggencs; hozzád folyamodom: ne oltsd el életemet! 9 Őrizz meg a törtől, a mit elém hánnytak, és a gonosztevőknek hálóitól! 10 Essenek az álnokok saját tőreikbe; míg én egyben általmegyek!

142 Dávid tanítása; imádság a barlangban létekor. Fenszóval hívom az Urat, fenszóval könyörgök az Úrhoz. 2 Kiöntöm előtte panaszomat, kitárom előtte nyomorúságomat, 3 Mikor elcsüggéd bennem a lelkem. Te pedig tudod az én ösvényemet, hogy az úton, a melyen járok, tört hánnytak elém. 4 Tekints jobbra és lásd meg, hogy senki sincsen, a ki ismerne; nincsen számomra menedék; senki sem tudakozódik felőlem. 5 Hívlak téged, oh Uram; s ezt mondomb: Te vagy oltalmam és örökségem az előknek földén; 6 Figyelmezz esedezésemre, mert igen nyomorult vagyok! Szabadíts meg engem üldözömtől, mert hatalmasabbak nálamnál! 7 Vezesd ki lelkemet a börtönből,

hogy magasztaljam a te nevedet! Az igazak vegyenek engem körül, mikor jól teszel majd velem.

143 Dávid zsoltára. Uram, hallgasd meg könyörgésemet, figyelmezzél imádságomra; hűséged és igazságod szerint hallgass meg engemet. 2 Ne szállj perbe a te szolgáddal, mert egy élő sem igaz előtte! 3 Ímé, ellenség üldözi lelkemet, a földhöz paskolja éltemet; betaszít engem a sötétségbe a minden a régen megholtaké! 4 Elcsüggéd bennem a lelkem, felháborodik bennem a szívem! 5 Megemlékezem a régi időkről, elgondolom minden te dolgodat; kezed munkáiról elmélkedem. 6 Feléd terjesztgetem kezeimet; lelkem, mint szomjú föld, úgy eded utánad. (Szela) 7 Siess, hallgass meg engem Uram! Elfogya tkozik az én lelkem. Ne rejtsd el orczádat előlem, hogy ne legyek hasonló a sírba szállókhoz. 8 Korán hallasd velem kegyelmedet, mert bízom benned! Mutasd meg nékem az útat, melyen járjak, mert hozzád emelem lelkemet! 9 Szabadíts meg engem ellenségeimtől, Uram; hozzád menekülök! 10 Taníts meg engem a te akaratodat teljesítenem, mert te vagy Istenem! A te jó lelked vezéreljen engem az egyenes földön. 11 Elevenít meg engem, Uram, a te nevedért; vidd ki lelkemet a nyomorúságból a te igazságodért! 12 És kegyelmedből rontsd meg ellenségeimet, és veszítsd el mindazokat, a kik szorongatják lelkemet; mert szolgád vagyok.

144 Dávidé. Áldott az Úr, az én kőváram, a ki hadakozásra tanítja kezemet, s viadala az én ujjaimat. 2 Jóltevőm és megoltalmazóm, mentőváram és szabadítóm nékem; paizsom, és az, a kiben én bízom: Ő veti alám népemet. 3 Uram! Micsoda az ember, hogy tudsz felőle, és az embernek fia, hogy gondol van reá? 4 Olyan az ember, mint a lehellet; napjai, mint az átfutó árnyék. 5 Uram, hajlítsd meg egeidet és szállja alá; illesd meg a hegyeket, hogy füstölögjenek! 6 Lövelj villámot és hánym szerte őket; bocsásd ki nyilaidat és vedd el eszöket. 7 Nyújtsd le kezeidet a magasból; ragadj ki és ments meg engem a nagy vizekből, az idegen-fiak kezéből; 8 A kiknek szájok hazugságot beszél, s jobb kezök a hamisság jobb keze. 9 Isten! Új éneket éneklek néked; tizhúrú hangszerrel zengedezlek téged; 10 Ki segítséget ád a királyoknak, s megmenti Dávidot, az ő szolgáját a gonosz szablyától. 11 Ragadj ki és ments meg engem az idegen-fiak kezéből, a kiknek szájok hazugságot beszél, s jobbkezők a hamisság jobbkeze. 12 Hogy fiaink olyanok legyenek, mint a plánták, nagyokká nőve ifjú korukban; leányaink, mint a templom mintájára kifarángott oszlopok. 13 Legyenek telve tárházaink, eledelet eledelekre szolgáltassanak; juhaink százszorosodjanak, ezerszeresedjenek a mi legelőinken. 14

Ökreink megrakodva legyenek; sem betörés, sem kirohanás, sem kiáltás ne legyen a mi utcáinkon. 15 Boldog nép az, a melynek így van dolga; boldog nép az, a melynek az Úr az ő Istene.

145 Dávid dicsérő éneke. Magasztallak téged, Istenem, királyom, és áldom nevedet örökkön örökké! 2 minden napon áldalak téged, és dicsérem neved örökkön örökké! 3 Nagy az Úr és igen dicséretes, és az ő nagysága megfoghatatlan. 4 Nemzedék nemzedéknek dícséri műveidet, s jelentgeti a te hatalmasságodat. 5 A te méltóságod dicső fényéről, és csodálatos dolgaidról elmélkedem. 6 Rettenetes voltod hatalmát beszélík, és én a te nagyságos dolgaidat hirdetem. 7 A te nagy jóságod emlékeiről áradoznak, és a te igazságodnak örvendeznek. 8 Irgalmas és könyörületes az Úr, késedelmes a haragra és nagy kegyelmű. 9 Jó az Úr mindenki iránt, és könyörületes minden teremtményéhez. 10 Dicsér téged, Uram minden teremtményed és áldanak téged a te kegyeltjeid. 11 Országodnak dicsőségeiről szólnak, és a te hatalmadat beszélík. 12 Hogy tudtul adják az ember fiainak az ő hatalmát, és az ő országának fényes dicsőségét. 13 A te országod örökre fennálló ország, és a te uralkodásod nemzedékről nemzedékre. 14 Az Úr megtámagat minden elesendőt, és felegyenesít minden meggörnyedtet. 15 mindenki szemei te ráad vigyáznak, és te idejében megadod eledelöket. 16 Megnyitod a te kezedet, és megelégítesz minden előt ingyen. 17 Igaz az Úr minden ő útában, és minden dolgában kegyelmes. 18 Közel van az Úr minden őt hívóhoz; mindenkihez, a ki hűséggel hívja őt. 19 Beteljesíti az ő félőknek kivánságát; kiáltásukat meghallgatja és megsegíti őket. 20 Megőrzi az Úr mindeneket, a kik őt szeretik; de a gonoszokat mind megsemmisíti. 21 Az Úr dicséretét beszélje ajkam, és az ő szent nevét áldja minden test örökkön örökké!

146 Dicsérjétek az Urat! Dicsérd én lelkem az Urat! 2 Dicsérem az Urat, a míg élek; éneklek az én Istenemnek, a míg vagyok. 3 Ne bízzatok a fejedelmekben, emberek fiában, a ki meg nem menthet! 4 Kimegyen a lelke; visszatér földébe, és aznapon elvesznek az ő tervei. 5 Boldog, a kinek segítsége a Jákób Istene, és reménysége van az Úrban, az ő Istenében; 6 A ki teremtette az egét és földet, a tengert és minden, a mi bennök van. A ki megtartja a hűségét örökké; 7 Igazságot szolgáltat az elnyomottaknak, eledelet ád az éhezőknek. Az Úr megszabadítja az elfogottakat. 8 Az Úr megy nyitja a vakok szemeit, az Úr felegyenesítia a meggörnyedeteket; szereti az Úr az igazakat. 9 Megoltalmazza az Úr a jövevényeket; árvát és özvegyet megtart, és a

gonoszok útját elfordítja. 10 Uralkodni fog az Úr örökké, a te Istened, oh Sion, nemzedékről nemzedékre! Dicsérjétek az Urat!

147 Dicsérjétek az Urat! Hiszen Istenünkrol énekelni jó; hiszen őt dicsérni gyönyörűséges és illendő dolog! 2 Az Úr építi Jeruzsálemet, összegyűjtí Izráelnek előzőtteit; 3 Meggyógyítja a megtört szívüket, és bekötözi sebeiket. 4 Elrendeli a csillagok számát, és mindenjájokat nevéről nevezi. 5 Nagy a mi Urunk és igen hatalmas, s bölcseségének nincsen határa. 6 Megtartja az Úr a nyomorultakat; a gonoszokat földig megalázza. 7 Énekeljetek az Úrnak hálaadással, pengesetek hárftát a mi Istenünknek! 8 A ki beborítja az eget felhővel, esőt készít a föld számára, és füvet sarjaszt a hegyeken; 9 A ki megadja táplálékát a baromnak, a holló-fiaknak, a melyek kárognak. 10 Nem paripák erejében telik kedve, nem is a férfi lábszáraiban gyönyörködik; 11 Az ő félőkben gyönyörködik az Úr, a kik kegyelmében reménykednek. 12 Dicsőítsd Jeruzsálem az Urat! Dicsérd, oh Sion, a te Istened! 13 Mert erősekkel teszi kapuid zárait, s megáldja benned a te fiaidat. 14 Békességet ád határainak, megelégít téged a legjobb búzával. 15 Leküldi parancsolatát a földre, nagy hirtelen lefut az ő rendelete! 16 Olyan havat ád, mint a gyapjú, és szóra a deret, mint a port. 17 Darabokban szórja le jegét: ki állhatna meg az ő faga előtt? 18 Kibocsátja szavát s szétolvásztja őket; megindítja szelét s vizek folydogálnak. 19 Közli igéit Jákóbbal, törvényeit s végzéseit Izráellel. 20 Nem tesz így egyetlen néppel sem; végzéseit sem tudatja velük. Dicsérjétek az Urat!

148 Dicsérjétek az Urat! Dicsérjétek az Urat az égből; dicsérjétek őt a magas helyeken! 2 Dicsérjétek őt angyalai mind; dicsérjétek őt minden ő serege! 3 Dicsérjétek őt: nap és hold; dicsérjétek őt minden: fényes csillagai! 4 Dicsérjétek őt egeknek egei, és ti vizek, a melyek az ég felett vagytok! 5 Dicsérjék ők az Úrnak nevét, mert parancsolt és előállottak ők. 6 Örök időre állította fel őket; törvényt szabott és nem tér el attól. 7 Dicsérjétek az Urat a földről: vizisörnyek és mély vizek ti minden! 8 Tűz és jégeső, hó és köd, szélvihar, a melyek az ő rendelését cselekszik; 9 Ti hegyek és halmok mindenjában, minden gyümölcsfa s minden ti czédrusok; 10 Vadak és minden barmok, férgek és szárnyas állatok; 11 Földi királyok és minden nemzet, fejedelmek és minden ti földi bírák! 12 Ifjak és szűzek, vének gyermekekkel: 13 Dicsérjék az Úrnak nevét, mert az ő neve dicső egyedül; az ő dicsősége égre-földre kihat! 14 És felelmezte az ő

népének szarvát. Dicsőítse minden ő kegyeltje: Izráel fiai, a hozzá közel való nép. Dicsérjétek az Urat!

149 Dicsérjétek az Urat! Énekeljetek az Úrnak új éneket; dicsérje őt a kegyesek gyülekezete! 2 Örvendezzen Izráel az ő teremtőjében: Sionnak fiai örüljenek az ő királyukban! 3 Dicsérjék az ő nevét táncczal; dobbal és hárffával zengjenek néki. 4 Mert kedveli az Úr az ő népét, a szenvedőket szabadulással dicsőíti meg. 5 Vígadozzanak a kegyesek tisztelességen; ujjongjanak nyugvó helyökön. 6 Isten-dicsőítés legyen torkukban, kétélű fegyver kezeikben; 7 Hogy bosszút álljanak a pogányokon, és megfenyítsék a nemzeteket! 8 Hogy láncra fűzzék királyaikat, főembereiket pedig vas-bilincsekbe. 9 Hogy végrehajtsák rajtuk a megírott ítéletet. Dicsőség ez az ő minden kegyeltjére! Dicsérjétek az Urat!

150 Dicsérjétek az Urat! Dicsérjétek Istant az ő szent helyén; dicsérjétek őt az ő hatalmának boltozatán! 2 Dicsérjétek őt hősi tetteiért, dicsérjétek őt nagyságának gazdagsága szerint! 3 Dicsérjétek őt kürt-zengéssel; dicsérjétek őt hárfrán és cziterán; 4 Dicsérjétek őt dobbal és táncczal, dicsérjétek őt hegedűkkel és fuvolával; 5 Dicsérjétek őt hangos czimbalommal, dicsérjétek őt harsogó czimbalommal. 6 minden lélek dicsérje az Urat! Dicsérjétek az Urat!

Példabeszédek

1 Salamonnak, Dávid fiának, Izrál királyának példabeszédei, **2** Bölcseg és erkölcsnek tanulására, értelmes beszédek megértésére; **3** Okos fenyítéknak, igazságnak és ítéletnek és becsületességnak megnyerésére; **4** Együgyűeknek eszesség, gyermeknek tudomány és meggondolás adására. **5** Hallja a bölcs és öregbítse az ő tanulságát, és az értelmes szerezzen érett tanácsokat. **6** Példabeszédnek és példázatnak, bölcsök beszédeinek és találós meséinek megértésére. **7** Az Úrnak félelme feje a bölcseséget és erkölcsi tanítást a bolondok megútálják. **8** Hallgasd, fiam, a te atyádnak erkölcsi tanítását, és a te anyádnak oktatását el ne hagyd. **9** Mert kedves ékesség lesz a te fejednek, és aranyláncz a te nyakadra. **10** Fiam, ha a bűnösök el akarnak csábítani téged: ne fogadd beszédöket. **11** Ha azt mondják: jere mi velünk, leselkedjünk vér után, rejtezzünk el az ártatlan ellen ok nélküli; **12** Nyeljük el azokat, mint a sír elevenen, és egészen, mint a kik mélységebe szállottak; (*Sheol h7585*) **13** minden drága marhát nyerünk, megtöltjük a mi házainkat zsákmánnyal; **14** Sorsodat vesd közénk; egy erszényünk legyen mindenjáunknak: **15** Fiam, ne járj egy úton ezekkel, tartóztasd meg lábaidat ösvényüktől; **16** Mert lábaik a gonoszra futnak, és sietnek a vérnek ontására. **17** Mert hiába vetik ki a hálót minden szárnyas állat szemei előtt: **18** Ezek mégis vérök árán is ólalkodnak, lelkök árán is leselkednek; **19** Ilyen az útja minden kapzsi embernek: gazzájának életét veszi el. **20** A bölcseség kün szerül-szerte kiált; az utcákon zengedezteti az ő szavát. **21** Lármás utcafőkön kiált a kapuk bemenetelin, a városban szólja az ő beszédit. **22** Míglen szeretitek, oh ti együgyűek az együgyűséget, és gyönyörködnek a csúfolók csúfolásban, és gyűlölik a balgatagok a tudományt?! **23** Térjetek az én dorgálásomhoz; ímé közlöm veletek az én lelkemet, tudtotokra adom az én beszédimet néktek. **24** Mivelhogy hívtalak titeket, és vonakodtatok, kiterjesztém az én kezemet, és senki eszébe nem vette; **25** És elhagytatók minden én tanácsomat, és az én feddéssemmel nem gondoltatok: **26** Én is a ti nyomorúságokon nevetek, megcsífollak, mikor eljő az, a mitől féltek. **27** Mikor eljő, mint a vihar, az, a mitől féltek, és a ti nyomorúságok, mint a forgószél elközelget: mikor eljő ti reátk a nyomorgatás és a szorongatás. **28** Akkor segítségül hívnak engem, de nem hallatom meg: keresnek engem, de meg nem találnak. **29** Azért hogy gyűlölték a bölcseséget, és az Úrnak félelmét nem választották. **30** Nem engedtek az én tanácsomnak;

megvetették minden én feddésemet. **31** Esznek azért az ő útjoknak gyümölcséből, és az ő tanácsokból megelégednek. **32** Mert az együgyűeknek pártossága megöli őket, és a balgatagoknak szerencséje elveszti őket. **33** A ki pedig hallgat engem, lakozik bátorságosan, és csendes lesz a gonosznak félelmétől.

2 Fiam! ha beveszed az én beszédimet, és az én parancsolatimat elrejted magadról, **2** Ha figyelemzettetvén a bölcsességre a te füleidet, hajtód a te elmédet az értelemben, **3** Igen, ha a bölcseségért kiáltasz, és az értelemben a te szótad felelemled, **4** Ha keresed azt, mint az ezüstöt, és mint a kincseket kutatod azt: **5** Akkor megérted az Úrnak félelmét, és az Istennek ismeretére jutsz. **6** Mert az Úr ád bölcseséget, az ő szájából tudomány és értelemben származik. **7** Az igazaknak valóságos jót rejtéget, paizst a tökéletesen járóknak, **8** Hogy megőrizze az igazságuk útait, és kegyeseinek útját megtartja. **9** Akkor megértes az igazságot, és törvényt és becsületességet, és minden jó útát. **10** Mert bölcseség megy a te elmédbé, és a tudomány a te lelkedben gyönyörűséges lesz. **11** Meggondolás örködik felettesed, értelelem őriz téged, **12** Hogy megszabadítson téged a gonosznak útától, és a gonoszságszóló férfiútól; **13** A kik elhagyják az igazságukat, hogy járjanak a setétségek útán. **14** A kik örülnek gonoszt cselekedvén, vígadnak a gonosz álnokságokon. **15** A kiknek ösvényeik görbék, és a kik az ő útaiban gonoszok. **16** Hogy megszabadítson téged a nem hozzá tartozó asszonytól, az idegentől, a ki az ő beszédével hizelkedik, **17** A ki elhagyja az ő ifjúságának férjét, és az ő Istenének szövetségéről elfejtkezik; **18** Mert a halálra hanyatlak az ő háza, és az ő ösvényei az élet nélküli valókhöz. **19** Valakik mennek ahhhoz, nem térnek meg, sem meg nem nyerhetik az életnek útait. **20** Hogy járj a jónaknak útjokon, és az igazaknak ösvényeit kövess. **21** Mert az igazak lakják a földet, és a tökéletesek maradnak meg rajta. **22** A gonoszok pedig a földről kivágattatnak, és a hitetlenül cselekedők kiszaggattatnak abból.

3 Fiam! az én tanításomról el ne felejtkezzel, és az én parancsolatimat megőrizze a te elméd; **2** Mert napoknak hosszú voltát, és sok esztendős életet, és békességet hoznak néked bőven. **3** Az irgalmaság és igazság ne hagyjanak el téged: kösd azokat a te nyakadra, írd be azokat a te szívednek táblájára; **4** Így nyersz kedvességet és jó értelmet Istennek és embernek szemei előtt. **5** Bizodalmad legyen az Úrban teljes elmédből; a magad értelmére pedig ne támaszkodjál. **6** minden te útaidban megismered őt; akkor ő igazgatja a te útaidat. **7** Ne légy bölcs a te magad ítélete

szerint; fél az Urat, és távozzál el a gonosztól. 8 Egészség lesz ez a te testednek, és megújulás a te csontaidnak. 9 Tiszteld az Urat a te marhából, a te egész jövedelmed zsengéjéből. 10 Eképen megtelnek a te csíreid elégséggel, és musttal áradnak el sajtód vállúi. 11 Az Úrnak fenyítését fiam, ne útáld meg, se meg ne únd az Ő dorgálását. 12 Mert a kit szeret az Úr, megdorgálja, és pedig mint az atya az Ő fiát, a kit kedvel. 13 Boldog ember, a ki megnyerte a bölcseséget, és az ember, a ki értelmet szerez. 14 Mert jobb ennek megszerzése az ezüstnek megszerzésénél, és a kiásott aranynál ennek jövedelme. 15 Drágább a fényes kárbunkulusoknál, és minden te gyönyörűségeid nem hasonlíthatók hozzá. 16 Napoknak hosszúsága van jobbjában, baljában gazdagság és tisztesség. 17 Az Ő útai gyönyörűséges útak, és minden ösvényei: békesség. 18 Életnek fája ez azoknak, a kik megragadják, és a kik megtartják boldogok! 19 Az Úr bölcseséggel fundálta a földet, erősítette az eget értelemmel. 20 Az Ő tudománya által fakadtak ki a mélyégből a vizek, és a felhők cseppegnek harmatot, 21 Fiam, ne távozzanak el a te szemeidtől, őrizd meg az igaz bölcseséget, és a meggondolást! 22 És lesznek ezek élet a te lelkednek, és kedvesség a te nyakadnak. 23 Akkor bátorsággal járod a te útadat, és a te lábadat meg nem ütök. 24 Mikor lefekszel, nem rettegsz; hanem lefekszel és gyönyörűséges lesz a te álmod. 25 Ne félj a hirtelen való felelemről, és a gonoszok pusztításától, ha előj; 26 Mert az Úr lesz a te bizodalmad és megőrzi a te lábadat a fogáságtól. 27 Ne fogd meg a jótéteményt azoktól, a kiket illet, ha hatalmadban van annak megcselekedése. 28 Ne mondd a te felebarátodnak: menj el, azután térij meg, és holnap adok; holott nálad van, a mit kér. 29 Ne forralj a te felebarátod ellen gonoszt, holott Ő együtt ül bátorságosan te veled. 30 Ne háborogj egy emberrel is ok nélkül, ha nem illetett gonoszzal téged. 31 Ne irigykedjél az erőszakos emberre, és néki semmi útát ne válaszd. 32 Mert útálja az Úr az engedetlent; és az igazakkal van az Ő titka. 33 Az Úrnak átka van a gonosznak házán; de az igazaknak lakhelyét megáldja. 34 Ha kik csúfolók, Ő megcsúfolja azokat; a szelídnek pedig ád kedvességet. 35 A bölcsék tisztességet örökölnek; a bolondok pedig gyalázatot aratnak.

4 Halljátok meg, fiaim, atyátok erkölcsi tanítását, és figyelmezzetek az értelemnek megtudására. 2 Mert jó tanulságot adok nétek; az én tudományomat el ne hagyátok. 3 Mert én atyámnak fia voltam, gyenge és egyetlenegy az én anyám előtt. 4 Tehát tanított engem, és mondá nékem: tartsa meg az én beszédemet a te elméd,

hogy megtartván az én parancsolatimat, élj; 5 Szerezz bölcseséget, szerezz eszességet; ne felejtkezzél el, se el ne hajolj az én számnak beszédítől. 6 Ne hagyd el azt, és megtart téged; szeresz azt, és megőriz téged. 7 A bölcseség kezdete ez: szerezz bölcseséget, és minden keresményedből szerezz értelmet. 8 Magasztald fel azt, és felmagasztal téged; tisztelgett tesz téged, ha hozzád öleled azt. 9 Ád a te fejednek kedvességnek koszorúját; igen szép ékes koronát ád néked. 10 Hallgasd, fiam, és vedd be az én beszédimet; így sokasulnak meg néked a te életednek esztendei. 11 Bölcseségeknek útára tanítottak téged, vezettelek téged az igazságnak ösvényin. 12 Mikor jársz, semmi nem szorítja meg a te járásodat; és ha futsz, nem ütközöl meg. 13 Ragaszkodjál az erkölcsi tanításhoz, ne hagyd el; őrizd meg azt, mert az a te életed. 14 A hitetleneknek útjára ne menj, se ne jár a gonoszok ösvényén. 15 Hagyd el, át ne menj rajta; térij el tőle, és menj tovább. 16 Mert nem alhatnak azok, ha gonoszt nem cselekesznek: és kimegy szemükön az álom, ha másrólásra nem juttatnak. 17 Mert az istentelenségnak étkét eszik, és az erőszaktételnek borát iszszák. 18 Az igazak ösvénye pedig olyan, mint a hajnal világossága, mely minél tovább halad, annál világosabb lesz, a teljes délig. 19 Az istentelenek útja pedig olyan, mint a homály, nem tudják miben ütköznek meg. 20 Fiam, az én szavaimra figyelmezz, az én beszédimre hajtsad füledet. 21 Ne távozzanak el a te szemeidtől, tartsd meg ezeket a te elmédben. 22 Mert életök ezek azoknak, a kik megnyerik, és egész testöknek egészséget. 23 minden feltét dolognál jobban őrizd meg szívedet, mert abból indul ki minden élet. 24 Vesd el tőled a száj hamisságát, és az ajkak álnokságát távoztasd el magadtól. 25 A te szemeid előre nézzenek, és szemöldökig egyenest magad elé irányuljanak. 26 Egyengesd el lábaid ösvényit, s minden te útaid állhatatosak legyenek. 27 Ne térij jobbra, se balra, fordítsd el a te lábadat a gonosztól.

5 Fiam! az én bölcseségemre figyelmezz, az én értelmet megtartsd a te füledet, 2 Hogy megtartsd a meggondolást, és a tudományt a te ajakid megőrizzék. 3 Mert színmézet cseppeg az idegen asszony ajka, és símább az olajnál az Ő ínye. 4 De annak vége keserű, mint az üröm, éles, mint a kétélű tőr. 5 Az Ő lábai a halálra mennek, az Ő léptei a sírba törekzenek. (Sheol h7585) 6 Az életnek útát hogy ne követhesse, ösvényei változókká lettek, a nélkül, hogy Ő eszébe venné. 7 Most azért, fiaim, hallgassatok engem, és ne távozzatok el számnak beszédítől! 8 Távoztasd el attól útadat, és ne közelgess házának ajtajához, 9 Hogy másoknak ne add a te ékességedet, és esztendeidet a

kegyetlennek; 10 Hogy ne az idegenek teljenek be a te marháiddal, és a te keresményed más házába ne jusson. 11 Hogy nyögnök kelljen életed végén, a mikor megemészteset a te húsod és a te tested, 12 És azt kelljen mondanod: miképen gyűlöltet az erkölcsi tanítást, és a fenyitéket útalta az én elmém, 13 És nem hallgattam az én vezetőim szavát, és az én tanítóimhoz nem hajtottam fülemet! 14 Kevés híja volt, hogy minden gonoszságba nem merültem a gyülekezetnek és községek közepette! 15 Igyál vizet a te kútadból, és a te forrásod közepiből folyóvizet. 16 Kifolyjanak-é a te forrásaid, az utcákra a te vized folyásai? 17 Egyedül tied legyenek, és nem az idegenekéi veled. 18 Legyen a te forrásod áldott, és örvendezz a te ifjúságod feleségénék. 19 A szerelmes szarvas, és kedves zerge; az ő emlői elégítsenek meg téged minden időben, az ő szerelmében gyönyörködjél szüntelen. 20 És miért bujosnál, fiam, az idegen után, és ölelnéd keblét az idegennek? 21 Mert az Úrnak szemei előtt vannak mindenkinek útai, és minden ösvényeitől rendeli. 22 A maga álnokságai fogják meg az istentelent, és a saját bűnének köteleivel kötözöttetik meg. 23 Ő meghal fenyíték híján, és bolondságának sokasága miatt támolyog.

6 Fiam! ha kezes lettél a te barátodért, és kezedet adván, kötelezted magadat másért: 2 Szádnak beszédei által estél tőrbe, megfogattál a te szádnak beszédivel. 3 Ezt míveld azért fiam, és mentsd ki magadat, mert a te felebarátodnak kezébe jutottál; eredj, alázd meg magadat, és kénszerítsd felebarátodat. 4 Még álmot se engedj szemeidnek, se szunnyadást szemöldökidnek, 5 Szabadítsd ki magadat, mint a zerge a vadász kezéből, és mint a madár a madarasznak kezéből. 6 Eredj a hangyához, te rest, nézd meg az ő útait, és légy bölcs! 7 A kinek nincs vezére, igazgatója, vagy ura, 8 Nyárban szerzi meg az ő kenyérét, aratáskor gyűjti eledelet. 9 Oh te rest, meddig fekszel? mikor kelsz fel a te álmobói? 10 Még egy kis álom, még egy kis szunnyadás, még egy kis kéz-összefonás, hogy pihenjek; 11 Így jó el, mint az útonjáró, a te szegénységed, és a te szűkölököt, mint a paizsos férfiú! 12 Haszontalan ember, hamis férfiú, a ki álnok szájjal jár, 13 A ki hunyorgat szemeivel; lábaival is szól, és ujjaival jelt ád. 14 Álnokság van az ő szívében, gonoszt forral minden időben, háborúságot indít. 15 Annakokáért hirtelen eljő az ő nyomorúsága, gyorsan megrontatik, s nem lesz gyógyulása. 16 E hat dolgot gyűlöli az Úr, és hét dolog útátlan az ő lelkének: 17 A kevél szemek, a hazug nyelv, és az ártatlant vért ontó kezek, 18 Az álnok gondolatokat forraló elme, a gonoszra sietséggel futó lábak, 19 A hazugságlehelő hamis tanú, és a

ki szerez háborúságokat az atyafiak között! 20 Órizd meg, fiam, atyád parancsolatját, és anyád tanítását el ne hagyd. 21 Kösd azokat szívedre mindenkor, fűzd a nyakadba. 22 Valahová mégysz, vezérel téged, mikor aluszol, óriz téged, mikor felserkensz, beszélget te veled. 23 Mert szövétnek a parancsolat, és a tudomány világosság, és életnek úta a tanító-feddések. 24 Hogy a gonosz asszonytól téged megőrizzenek, az idegen asszony nyelvénék hizelkedésétől. 25 Ne kivánd az ő szépségét szívedben, és meg ne fogjon téged szemöldökeivel; 26 Mert a parázna asszony miatt jut az ember egy darab kenyérre, és más férfi felesége drága életet vadász! 27 Vehet-é valaki tüzet az ő kebelébe, hogy ruhái meg ne égnének? 28 Vagy járhat-é valaki elevenszénében, hogy lábai meg ne égnének? 29 Így van, valaki bemegy felebarátjának feleségéhez, nem marad büntetlen, valaki illeti azt! 30 Nem útátlájk meg a lopót, ha lop az ő kivánságának betöltésére, mikor éhezik; 31 És ha rajta kapatik, hétnyit kell adnia, az ő házának minden marháját érette adhatja; 32 A ki pedig asszonytól paráználkodik, bolond; a ki magát el akarja veszteni, az cselekszi ezt! 33 Vereséget és gyalázatot nyer, és az ő gyalázatja el nem törölhetik. 34 Mert a féltékenység a férfiú haragja, és nem cselekszik kegyelmességgel a bosszúállásnak napján. 35 Nem gondol semmi váltsággal, nem nyugszik meg rajta, még ha nagy sok ajándékot adsz is néki.

7 Fiam, tartsd meg az én beszédeimet, és az én parancsolataimat rejtsd el magadról. 2 Az én parancsolatimat tartsd meg, és élsz; és az én tanításomat mint a szemed fényét. 3 Kösd azokat ujjaidra, írd fel azokat szíved táblájára. 4 Mondd ezt a bölcséségnak: Én nérem vagy te; és az eszességet ismerősdnek nevezd, 5 Hogy megőrizzen téged a nem hozzá tartozó asszonytól, és az ő beszédivel hizelkedő idegentől. 6 Mert házam ablakán, a rács mögül néztem, 7 És láték a bolondok között, eszembe vevék a fiak között egy bolond ifjat, 8 A ki az utcán jár, annak szeglete mellett, a házához menő úton lépeget, 9 Alkonyatkor, nap estjén, és setét éjjelben. 10 És ímé, egy asszony eleibe jó, paráznának öltözetiében, álnok az ő elméjében. 11 Mely csélcspáros és vakmerő, a kinek házában nem maradhatnak meg az ő lábai. 12 Néha az utcán, néha a tereken van, és minden szegletnél leselkedik. 13 És megragadá őt és megcsókolá őt, és szemtelenségre vetemedvén, monda néki: 14 Háláaldozattal tartoztam, ma adtam meg fogadásomat. 15 Azért jövék ki elődbe, szorgalmatosan keresni a te orczádat, és reád találtam! 16 Paplanokkal megvettem nyoszolyámat, égyiptomi szövésű

szőnyegekkel. 17 Beillatottam ágyamat mirhával, áloessel és fahéjjal. 18 No foglaljuk magunkat bőségesen mind virradtig a szeretetben; vígadjunk szerelmeskedésekkel. 19 Mert nincs otthon a férjem, elment messze útra. 20 Egy erszény pénzt vőn kezéhez; holdtöltére jó haza. 21 És elhiteté őt az ō mesterkedéseinek sokaságával, ajkainak hizelkedésével elragadá őt. 22 Utána megy; mint az ökör a vágóhídra, és mint a bolond, egyszer csak fenyító békóba; 23 Mígnem átjárja a nyíl az ō máját. Miképen siet a madár a tőrre, és nem tudja, hogy az az ō élete ellen van. 24 Annakokáért most, fiaim, hallgassatok engem, és figyelmezzetek az én számnak beszédeire. 25 Ne hajoljon annak útaira a te elméd, és ne tévelyegj annak ösvényin. 26 Mert sok sebesültet elejtett, és sokan vannak, a kik attól megölettek. 27 Sírba vívő út az ō háza, a mely levisz a halálnak hajlékába. (Sheol h7585)

8 Avagy a bölcsesség nem kiált-é, és az értelem nem bocsátja-é ki az ō szavát? 2 A magas helyeknek tetein az úton, sok ösvény összetalálkozásánál áll meg. 3 A kapuk mellett a városnak bemenetelin, az ajtók bemenetelinél zeng. 4 Tinétek kiáltok, férfiak; és az én szóm az emberek fiaihoz van! 5 Értsétek meg ti együgyűek az eszességet, és ti balgatagok vegyétek eszettelke az értelmet. 6 Halljátok meg; mert jeles dolgokat szólok és az én számnak felnyitása igazság. 7 Mert igazságot mond ki az én ínyem, és útát az én ajkaimnak a gonoszság. 8 Igaz én számnak minden beszéde, semmi sincs ezekben hamis, vagy elfordult dolog. 9 Mind egyenesek az értelmesnek, és igazak azoknak, kik megnyerték a tudományt. 10 Vegyétek az én tanításomat, és nem a pénzt; és a tudományt inkább, mint a választott aranyat. 11 Mert jobb a bölcseség a drágagyöngyöknel; és semmi gyönyörűségek ehhez egyenlők nem lehetnek. 12 Én bölcsesség lakozom az eszességen, és a megfontolás tudományát megnyerem. 13 Az Úrnak félelme a gonosznak gyűlölése; a kevéliséget és felfuvalkodást és a gonosz útat, és az álnok száját gyűlööm. 14 Enyém a tanács és a valóság, én vagyok az eszesség, enyém az erő. 15 Én általam uralkodnak a királyok, és az uralkodók végeznek igazságot. 16 Én általam viselnek a fejedelmek fejedelemséget, és a nemesek, a földnek minden birái. 17 Én az engem szeretőket szeretem, és a kik engem szorgalmasan keresnek, megtalálnak. 18 Gazdagság és tisztelesség van nálam, megmaradandó jó és igazság. 19 Jobb az én gyümölcsöm a tiszta aranynál és színaranyánál, és az én hasznom a válogatott egyptián. 20 Az igazságnak után járok, és az igazság ösvényének közepén. 21 Hogy az

engem szeretőknek valami valóságost adjak örökségül, és erszényeiket megtöltsem. 22 Az Úr az ō útanak kezdetétől szerzett engem; az ō munkái előtt régen. 23 Örök időktől fogva felkenettem, kezdettől, a föld kezdetétől fogva. 24 Még mikor semmi mélységek nem voltak, születtem vala; még mikor semmi források, vízzel teljesek nem voltak. 25 Minek előtte a hegyek leülepítetek volna, a halmoknak előtte születtem. 26 Mikor még nem csinálta vala a földet és a mezőket, és a világ porának kezdetét. 27 Mikor készíté az eget, ott valék; mikor felveté a mélységek színén a kerekséget; 28 Mikor megerősíté a felhőket ott fenn, mikor erőssékké lőnek a mélységeknek forrásai; 29 Mikor felveté a tengernek határit, hogy a vizek át ne háják az ō parancsolatját, mikor megállapítá e földnek fundamentomait: 30 Mellette valék mint kézmíves, és gyönyörűsége valék minden nap, játszva ō előtte minden időben. 31 Játszva az ō földének kerekségén, és gyönyörűségemet leve az emberek fiaiban. 32 És most fiaim, hallgassatok engemet, és boldogok, a kik az én útaimat megtartják. 33 Hallgassátok a tudományt és legyetek bölcsék, és magatokat el ne vonjátok! 34 Boldog ember, a ki hallgat engem, az én ajtóm előtt virrasztván minden nap, az én ajtóm felfelétől őrizvén. 35 Mert a ki megnyer engem, nyert életet, és szerzett az Úrtól jókaratot. 36 De a ki vétkezik ellenem, erőszakot cselekszik az ō lelkén; minden, valaki engem gyűlööl, szereti a halált!

9 Bölcseség megépítette az ō házát, annak hétfő oszlopát kivágván. 2 Megölte váginalóit, kitöltötte borát, asztalát is elkészítette. 3 Elbocsátá az ō leányit, hivogat a város magas helyeinek tetein. 4 Ki tudatlan? téren ide; az értelem nélkül valónak ezt mondja: 5 Jőjjetek, éljetek az én étkemmel, és igyatok a borból, melyet töltöttetem. 6 Hagyjátok el a bolondokat, hogy éljetek, járjatok az eszességnak után. 7 A ki tanítja a csúfolót, nyer magának szidalmat: és a ki feddi a latrot, szégyenrére lesz. 8 Ne fedd meg a csúfolót, hogy ne gyűlöljön téged; fedd meg a bölcsset, és szeret téged. 9 Adj a bölcsnek, és még bölcsebb lesz; tanítsd az igazat, és öregbítí a tanulságot. 10 A bölcseségnek kezdete az Úrnak félelme; és a Szentnek ismerete az eszesség. 11 Mert én általam sokasnak meg a te napjaid, és meghosszabbítják néked életednek esztendeit. 12 Ha bölcs vagy, bölcs vagy te magadnak; ha pedig csúfoló vagy, magad vallod kárát. 13 Balgaság asszony fecsegő, bolond és semmit nem tud. 14 És leült az ō házának ajtajába, székre a városnak magas helyein, 15 Hogy hívja az útonjárókat, a kik egyenesen mennek útjukon. 16 Ki együgyű? téren ide, és valaki esztelel, annak ezt mondja: 17 A lopott víz édes, és a

titkon való étel gyönyörűséges! **18** És az nem tudja, hogy ott élet nélkül valók vannak; és a pokol mélyébe esnek az ő hivatalosai! (Sheol h7585)

10 Salamon bölcs mondásai. A bölcs fiú örvendeztető az ő atyát; a bolond fiú pedig szomorúsága az ő anyának. **2** Nem használnak a gonoszság kincsei; az igazság pedig megszabadít a halálból. **3** Az Úr nem hagyja éhezni az igaznak lelkét; az istenteleneknek kivánságát pedig elveti. **4** Szegénynyé lesz, aki cselekszik rest kézzel; a gyors munkások keze pedig meggazdagít. **5** Gyűjt nyárban az eszes fiú; álomba merül az aratás idején a megszégyenítő fiú. **6** Áldások vannak az igaznak fején; az istentelenek szája pedig erőszakteltet fed be. **7** Az igaznak emlékezete áldott; a hamisaknak neve pedig megrothad. **8** A bölcs elméjű beveszi a parancsolatokat; a bolond ajkú pedig elveszti magát. **9** Aki tökéletessében jár, bátorsággal jár; aki pedig elferdíti az ő útát, kiismertetik. **10** Aki szemmel hunyorgat, bántást szerez; és a bolond ajkú elesik. **11** Életek kútfeje az igaznak szája; az istenteleneknek szája pedig erőszakteltet fedez el. **12** A gyűlölség szerez versengést; minden vétket pedig elfedez a szeretet. **13** Az eszesek ajkain bölcseség találtatik; a vessző pedig a bolond hátának való. **14** A bölcsök tudományt rejtegetnek; a bolondnak szája pedig közeli romlás. **15** A gazzagnak marhája az ő megerősített városa; szűkölködőknek romlása az ő szegénységük. **16** Az igaznak keresménye életre, az istentelenek jövedelme bűnre van. **17** A bölcseség megőrizőnek útja életre van; a fenyítéket elhagyó pedig tévelyeg. **18** Aki elfedezi a gyűlölséget, hazug ajkú az; és aki szól gyalázatot, bolond az. **19** A sok beszédben elmaradhatatlan a vétek; aki pedig megtartóztatja ajkait, az értelmes. **20** Választott ezüst az igaznak nyelve; a gonoszok elméje kevés éró. **21** Az igaznak ajkai sokakat legeltetnek; a bolondok pedig esztelenségükben halnak meg. **22** Az Úrnak áldása, az gazdagít meg, és azzal semmi nem szerez bántást. **23** Miképen játéka a bolondnak bűnt cselekedni, azonképen az eszes férfiúnak bölcsen cselekedni. **24** A mitől retteg az istentelen, az esik ő rajta; a mit pedig kivánnak az igazak, meg lesz. **25** A mint a forgószél ráfuval, már oda van az istentelen; az igaznak pedig örökké való fundamentoma van. **26** Minémű az eczet a fogaknak és a füst a szemeknek, olyan a rest azoknak, aik azt elküldötték. **27** Az Úrnak félelme hosszabbítja meg a napokat; az istenteleneknek pedig esztendeik megrövidülnek. **28** Az igazaknak reménysége örömk; az istenteleneknek várakozása pedig elvész. **29** Erősség a tökéletesnek az Úrnak úta: de romlás a hamisság cselekedőinek. **30** Az igaz soha meg

nem mozdul; de az istentelenek nem lakják a földet. **31** Az igaznak szája bőségesen szól bölcsességet; a gonoszság nyelve pedig kivágatik. **32** Az igaznak ajkai azt tudják, a mi kedves; az istenteleneknek szája pedig a gonoszságot.

11 Az álnok font útálatos az Úrnál; az igaz mérték pedig kedves néki. **2** Kevélység jó: gyalázat jó; az alázatosoknál pedig bölcseség van. **3** Az igazakat tökéletességek vezeti; de a hitetleneket gonoszságuk elpusztítja. **4** Nem használ a vagyon a haragnak idején; az igazság pedig kiragad a halálból. **5** A tökéletesnek igazsága igazgatja az ő útát; de önnön istentelenségeben esik el az istentelen. **6** Az igazaknak igazságok megszabadítja őket; de az ő kivánságokban fogatnak meg a hitetlenek. **7** Mikor meghal az istentelen ember, elvész az ő reménysége; a bűnösök várakozása is elvész. **8** Az igaz a nyomorúságból megszabadul; az istentelen ő helyette beesik abba. **9** Szájával rontja meg a képmutató felebarátját; de az igazak a tudomány által megszabadulnak. **10** Az igazak javán örül a város; és mikor elvesznek az istentelenek, örvendezés van. **11** Az igazaknak áldása által emelkedik a város; az istentelenek szája által pedig megromol. **12** Megútlálja felebarátját a bolond; az eszes férfiú pedig hallgat. **13** A rágalmazó megjelenti a titkot; de a hűséges lelkű elfedezi a dolgot. **14** Ahol nincs vezetés, elvész a nép; a megmaradás pedig a sok tanácsos által van. **15** Teljességgel megrontatik, aki kezes lesz idegenért; aki pedig gyűlöli a kezességet, bátorságos lesz. **16** A kedves asszony megtartja a tiszteletet, a hatalmaskodók pedig megtartják a gazdagságot. **17** Ő magával tesz jól a kegyes férfiú; a kegyetlen pedig öntestének okoz fájdalmat. **18** Az istentelen munkál álnok keresményt; az igazságsszerzők pedig jutalma valóságos. **19** Aki ószinte az igazságban, az életére -, aki pedig a gonoszt követi, az vesztére míveli azt. **20** Útálatosok az Úrnál az álnok szívűek; kedvesek pedig ő nála, aik az ő útjukban tökéletesek. **21** Kézadással erősítem, hogy nem marad büntetlen a gonosz; az igazaknak pedig magva megszabadul. **22** Mint a disznó orrában az aranyperecz, olyan a szép asszony, a kinek nincs okossága. **23** Az igazaknak kivánsága csak jó, az istentelenek várakozása pedig harag. **24** Van olyan, aki bőven adákozik, és annál inkább gazdagodik; és aki megtartóztatja a járandóságot, de ugyan szűkölök. **25** A másossal jóltevő ember megkövérédik; és aki mást felüdít, maga is üdül. **26** Aki búzáját visszatartja, átkozza azt a nép; annak fején pedig, aki eladja, áldás van. **27** Aki jóra igyekezik, jóakaratot szerez: aki pedig gonoszt keres, ő magára jő az. **28** Aki bízik az ő gazdagságában,

elezik; de mint a fa ága, az igazak kivirágognak. 29 A ki megháborítja az ő házát, annak öröksége szél lesz; és a bolond szolgája a bölcs elméjűnek. 30 Az igaznak gyümölcse életnek fája; és lelkeket nyer meg a bölcs. 31 Ímé, az igaz e földön megnyeri jutalmát; mennyivel inkább az istentelen és a bűnös!

12 A ki szereti a dorgálást, szereti a tudományt; a ki pedig gyűlöli a fenyítéket, oktalan az. 2 A jó ember jóakaratot nyer az Úrtól; de a gorosz embert kárhoztatja ő. 3 Nem erősül meg ember az istentelenséggel; az igazaknak pedig gyökerök ki nem mozdul. 4 A derék asszony koronája az ő férjének; de mint az ő csontjaiban való rothadás, olyan a megszégyenítő. 5 Az igazaknak gondolatjaik igazak; az istentelenek tanácsa csalás. 6 Az istenteleneknek beszédei leselkednek a vér után; az igazaknak pedig szája megszabadítja azokat. 7 Leomlanak az istentelenek, és oda lesznek; az igazak háza pedig megáll. 8 Az ő értelme szerint dicsérítik a férfiú; de az elfordult elméjű útálatos lesz. 9 Jobb, a kit kevésre tartanak, és szolgája van, mint a ki magát felmagasztalja, és szük kenyerű. 10 Az igaz az ő barmának érzését is ismeri, az istentelenek szíve pedig kegyetlen. 11 A ki míveli az ő földét, megelégedik eledellel; a ki pedig követ hiábaivalókat, bolond az. 12 Kivánja az istentelen a goroszok prédjáját; de az igaznak gyökere ád gyümölcsöt. 13 Az ajkaknak vétkében gorosz tőr van, de kimenekedik a nyomorúságból az igaz. 14 Az ő szájának gyümölcséből elégdedik meg a férfi jóval; és az ő cselekedetének fizetését veszi az ember önmagának. 15 A bolondnak úta helyes az ő szeme előtt, de a ki tanácsos az, bölcs az. 16 A bolondnak haragja azon napon megismertetik; elfedezi pedig a szidalmat az eszes ember. 17 A ki igazán szól, megjelenti az igazságot, a hamis bizonysság pedig az álnokságot. 18 Van olyan, a ki beszél hasonlókat a tőrszűrásokhoz; de a bölcséknek nyelve orvosság. 19 Az igazmondó ajak megáll minden örökké; a hazugságnak pedig nyelve egy szempillantásig. 20 Álnokság van a gorosz gondolóknak szívében; a békességnak tanácsosában pedig vígasság. 21 Nem vettetik az igaz semmi bántásba; az istentelenek pedig teljesek nyavalýával. 22 Útálatosok az Úrnál a csalárd beszédek; a kik pedig cselekesznek hűségesen, kedvesek ő nála. 23 Az eszes ember elfedezi a tudományt; a bolondok elméje pedig kikiáltja a bolondságot. 24 A gyorsaknak keze uralkodik; a rest pedig adófizető lesz. 25 A férfiúnak elméjében való gyötrelem megalázza azt; a jó szó pedig megvidámítja azt. 26 Útba igazítja az ő felebarájtát az igaz; de az istentelenek útja eltévelgyíti őket. 27 Nem süti meg

a rest, a mit vadászásával fogott; de drága marhája az embernek serénysége. 28 Az igazságnak útjában van élet; és az ő ösvényének úta halhatatlanság.

13 A bölcs fiú enged atya intésének; de a csúfoló semmi dorgálásnak helyt nem ád. 2 A férfi az ő szájának gyümölcséből él jóval; a hitetlenek lelke pedig bosszúságtellel. 3 A ki megőrzi az ő száját, megtartja önmagát; a ki felnyitja száját, romlása az annak. 4 Kivánsággal felindul, de hiába, a restnek lelke; a gyorsak lelke pedig megkövöredik. 5 A hamis dolgot gyűlöli az igaz; az istentelen pedig gyűlőlségesessé tesz és megszégyenít. 6 Az igazság megőrzi azt, aki útjában tökéletes; az istentelenség pedig elveszíti a bűnöst. 7 Van, aki hánlya gazdagságát, holott semmije sincsen; viszont tetteti magát szegénynek, holott sok marhája van. 8 Az ember életének váltsága lehet az ő gazdagsága; a szegény pedig nem hallja a fenyegést. 9 Az igazak világossága vígassággal ég; de az istentelenek szövéténeke kialszik. 10 Csak háborúság lesz a kevélysegéből: azoknál pedig, a kik a tanácsot bevezsik, bölcseség van. 11 A hiábaivalóságból keresett marha megkisebbül; a ki pedig kezével gyűjt, megőregbíti azt. 12 A halogatott reménység beteggé teszi a szívet; de a megadatott kivánság életnek fája. 13 Az igének megútlójára megrontatik; a ki pedig féli a parancsolatot, jutalmát veszi. 14 A bölcsnek tanítása életnek kútfeje, a halál törének eltávoztatására. 15 Jó értelem ád kedvességet; a hitetlenek pedig útja kemény. 16 minden eszes cselekszik bölcseséggel; a bolond pedig kijelenti az ő bolondságát. 17 Az istentelen követ bajba esik; a hívséges követ pedig gyógyulás. 18 Szegénység és gyalázat lesz azon, a ki a fenyítéktől magát elvonja; a ki pedig megfogadja a dorgálást, tiszteleket. 19 A megnyert kivánság gyönyörűséges a léleknek, és útálatoság a bolondoknak eltávozniak a gorosztól. 20 A ki jár a bölcsékkal, bölcs lesz; a ki pedig magát társul adja a bolondokhoz, megromol. 21 A bűnöket követi a gorosz; az igazaknak pedig jóval fizet Isten. 22 A jó örökséget hágy unokáinak; a bűnösnek marhái pedig eltétetnek az igaz számára. 23 Bő étele lesz a szegényeknek az új törésen; de van olyan, aki igazságtalansága által vész el. 24 A ki megtartóztatja az ő vesszejét, gyűlöli az ő fiát; a ki pedig szereti azt, megkeresi őt fenyítékkal. 25 Az igaz eszik az ő kivánságának megelégedéséig; az istentelenek hasa pedig szűkölködik.

14 A bölcs asszony építi a maga házát; a bolond pedig önkézével rontja el azt. 2 A ki igazán jár, féli az Urat; a ki pedig elfordult az ő útában, megútlája őt. 3 A bolondnak szájában van kevélysegnek pálcázája; a bölcséknek pedig

beszéde megtartja őket. 4 Mikor nincsenek ökrök: tiszta a jászol; a gabonának bősége pedig az ökörnek erejétől van. 5 A hűséges tanú nem hazud; a hamis tanú pedig hazugságot bocsát szájából. 6 A csúfoló keresi a bölcseséget, és nincs; a tudomány pedig az eszesnek könnyű. 7 Menj el a bolond férfiú elől; és nem ismerted meg a tudománynak beszédét. 8 Az eszesnek bölcsesége az ő útanak megértése; a bolondoknak pedig bolondsága csalás. 9 A bolondokat megcsúfolja a bűnért való áldozat; az igazak között pedig jóakarat van. 10 A szív tudja az ő lelke keserűségét; és az ő örömben az idegen nem részes. 11 Az istenteleneknek háza elvész; de az igazaknak sátora megvirágzik. 12 Van olyan út, mely helyesnek látszik az ember előtt, és vége a halálra menő út. 13 Nevetés közben is fáj a szív; és végre az örööm fordul szomorúságra. 14 Az ő útaiból elégszik meg az elfordult elméjű; önmagából pedig a jó férfiú. 15 Az együgyű hisz minden doognak; az eszes pedig a maga járására vigyáz. 16 A bölcs félvén, eltávozik a gonosztól; a bolond pedig dühöngő és elbizakodott. 17 A hirtelen haragú bolondságot cselekszik, és a cselszövő férfi gyűlölséges lesz. 18 Bírják az esztelenek a bolondságot örökség szerint; az eszesek pedig fonják a tudománynak koszorúját. 19 Meghajtják magokat a gonoszok a jóm előtt, és a hamisak az igaznak kapujánál. 20 Még az ő felebarátjánál is útálatos a szegény; a gazdagnak pedig sok a barátja. 21 A ki megútálja az ő felebarátját, vétkezik; a ki pedig a szegényekkel kegyelmességet cselekszik, boldog az! 22 Nemde tévelyegnek, a kik gonoszt szereznek? kegyelmesség pedig és igazság a jó szerzőknak. 23 minden munkából nyereség lesz; de az ajaknak beszédeből csak szűkölökös. 24 A bölcsenekék ékességek az ő gazdagságuk; a tudatlanok bolondsága pedig csak bolondság. 25 Lelkeket szabadít meg az igaz bizonyás; hazugságokat szól pedig az álnok. 26 Az Úrnak félelmében erős a bizalom, és az ő fiainak lesz menedéke. 27 Az Úrnak félelme az életnek kútfeje, a halál törének eltávoztatására. 28 A nép sokasága a király dicsősége; a nép elfogyása pedig az uralkodó romlása. 29 A haragra késedelmes bővelkedik értelemmel; a ki pedig elméjében hirtelenkedő, bolondságot szerez az. 30 A szelíd szív a testnek élete; az irigység pedig a csontoknak rothatása. 31 A ki elnyomja a szegényt, gyalázattal illeti annak teremtőjét; az pedig tisztei, a ki könyörül a szűkölöködőn. 32 Az ő nyavalýájába ejti magát az istentelen; az igaznak pedig halála idején is reménysége van. 33 Az eszesnek elméjében nyugszik a bölcseség; a mi pedig a tudatlanokban van, magát hamar megismerheti. 34 Az igazság felmagasztalja a nemzetet; a bún pedig gyalázatára

van a népeknek. 35 A királynak jóakaratja van az eszes szolgához; haragja pedig a megszégyenítőhöz.

15 Az engedelmes felelet elfordítja a harag felgerjedését; a megbántó beszéd pedig támaszt haragot. 2 A bölcsenek nyelve beszél jó tudományt: a tudatlanoknak száján pedig bolondság buzog ki. 3 minden helyeken vannak az Úrnak szemei, nézvén a jókat és gonoszokat. 4 A nyelv szelídsgéje életnek fája; az abban való hamisság pedig a léleknek gyötrelme. 5 A bolond megútálja az ő atyának tanítását; a ki pedig megbecsüli a dorgálást, igen eszes. 6 Az igaznak házában nagy kincs van; az istentelenek jövedelmében pedig háborúság. 7 A bölcsenek ajkaik hintegetnek tudományt; a bolondoknak pedig elmeje nem helyes. 8 Az istentelenek áldozatja gyűlölséges az Úrnak; az igazak könyörgése pedig kedves néki. 9 Utálat az Úrnál az istentelenek úta; azt pedig, a ki követi az igazságot, szereti. 10 Gonosz dorgálás jő arra, a ki újtát elhagyja; a ki gyűlöli a fenytéket, meghal. 11 A sír és a pokol az Úr előtt vannak; mennyivel inkább az emberek szíve. (Sheol h7585) 12 Nem szereti a csúfoló a feddést, és a bölcsenekhez nem megy. 13 A vidám elme megvidámítja az orczát; de a szívnek bánatja miatt a lélek megszomorodik. 14 Az eszesnek elmeje keresi a tudományt; a tudatlanok szája pedig legel bolondságot. 15 minden napjai a szegénynek nyomorúságosak; a vidám elméjének pedig szüntelen lakodalma van. 16 Jobb a kevés az Úrnak félelmével, mint a temérdek kincs, a hol háborúság van. 17 Jobb a párejnak étele, a hol szeretet van, mint a hízlalt ökör, a hol van gyűlölség. 18 A haragos férfiú szerez háborúságot; a hosszútűrő pedig lecsendesíti a háborgást. 19 A restnek útja olyan, mint a tövises sövény; az igazaknak pedig útja megegyengetett. 20 A bölcs fiú örvendezeti az atyát; a bolond ember pedig megútálja az anyját. 21 A bolondság öröme az esztelenek; de az értelmes férfiú igazán jár. 22 Hiába valók lesznek a gondolatok, mikor nincs tanács; de a tanácsosok sokaságában előmennek. 23 Öröme van az embernek szája feleletében; és az idejében mondott beszéd, oh mely igen jó! 24 Az életnek úta felfelé van az értelmes ember számára, hogy eltávozzék a pokoltól, mely aláfelé van. (Sheol h7585) 25 A kevéllyeknek házát kiszakgatja az Úr; megerősítő pedig az özvegynek határát. 26 Utálatosak az Úrnak a gonosz gondolatok; de kedvesek a tiszta beszédek. 27 Megháborítja az ő házát, a ki követi a telhetetlenséget; a ki pedig gyűlöli az ajándékokat, él az. 28 Az igaznak elméje meggondolja, mit szóljon; az istenteleneknek pedig szája ontja a gonoszt. 29 Messze van az Úr az istentelenektől; az igazaknak pedig könyörgését

meghallgatja. 30 A szemek világa megvidámítja a szívet; a jó hír megerősíti a csontokat. 31 A mely fül hallgatja az életnek dorgálását, a bölcsék között lakik. 32 A ki elvonja magát az erkölcsi tanítástól, megútlaja az ő lelkét; a ki pedig hallgatja a feddést, értelmet szerez. 33 Az Úrnak félelme a bölcsésgnek tudománya, és a tiszességek előtte jár az alázatosság.

16 Az embernél vannak az elme gondolatjai; de az Úrtól van a nyelv felelete. 2 minden útai tiszták az embernek a maga szemei előtt; de a ki a lelkeket vizsgálja, az Úr az! 3 Bízzad az Úrra a te dolgaidat; és a te gondolatid véghez mennek. 4 Mindent teremtett az Úr az ő maga céljára; az istentelent is a büntetésnek napjára. 5 Utálatos az Úrnak minden, aki elméjében felfuvalkodott, kezemet adom rá, hogy nem marad büntetetten. 6 Könöörületességgel és igazsággal töröltek el a bűn; és az Úrnak félelme által távozhatunk el a gonosztól. 7 Mikor jóakarattal van az Úr valakinek útaihoz, még annak ellenségeit is jóakaróivá teszi. 8 Jobb a kevés igazsággal, mint a gazdag jövedelem hamissággal. 9 Az embernek elméje gondolja meg az ő útát; de az Úr igazgatja annak járását. 10 Jósige van a király ajkain; az ítéletben ne szóljon hamisságot az ő szája. 11 Az Úré az igaz mérték és mérőserpenyő, az ő műve minden mérőkő. 12 Utálatos legyen a királyoknál istentelenséget cselekedni; mert igazsággal erősítetik meg a királyiszék. 13 Kedvesek a királyoknak az igaz beszédek; és az igazmondót szereti a király. 14 A királynak felgerjedt haraja olyan, mint a halál követe; de a bölcs férfiú leszállítja azt. 15 A királynak vidám orczájában élet van; jóakaratja olyan, mint a tavaszi eső fellege. 16 Szerzeni bölcseséget, oh mennyivel jobb az aranyánál; és szerzeni eszességet, kivánatosb az ezüstnél! 17 Az igazak országútja eltávozás a gonosztól; megtartja magát az, aki megőrzi az ő útát. 18 A megrömlés előtt kevéllység jár, és az eset előtt felfuvalkodottság. 19 Jobb alázatos lélekkel lenni a szelídékkel, mint zsákmányon osztozni a kevélyekkel. 20 A ki figyelmez az igére, jót nyer; és a ki bízik az Úrban, oh mely boldog az! 21 A ki elméjében bölcs, hívatik értelmesnek; a beszédnek pedig édessége neveli a tudományt. 22 Életnek kútfeje az értelem annak, aki bírja azt; de a bolondok fenyítéke bolondságuk. 23 A bölcsnek elméje értelmesen igazgatja az ő száját, és az ő ajkain öregbítő a tudományt. 24 Lépesmész a gyönyörűséges beszédek; édesek a léleknek, és meggyógyítói a temeteknek. 25 Van oly út, mely igaz az ember szeme előtt, de vége a halálnak úta. 26 A munkálkodó lelke magának munkálkodik; mert az ő szája kényszeríti őt. 27 A haszontalan ember gonoszt ás ki,

és az ő ajkain mintegy égő tűz van; 28 A gonosz ember versengést szerez, és a susárló elválasztja a jó barátokat. 29 Az erőszakos ember elhiteti az ő felebarátját, és nem jó úton viszi őt. 30 A ki behúnya szemeit, azért teszi, hogy álnokságot gondoljon; a ki összeszorítja ajkait, már véghez vitte a gonoszságot. 31 Igen szép ékes korona a vénség, az igazságnak útában találtatik. 32 Jobb a hosszútrő az erősnél; és a ki uralkodik a maga indulatján, annál, aki várost vesz meg. 33 Az ember kebelében vetnek sorsot; de az Úrtól van annak minden ítélete.

17 Jobb a száraz falat, melylyel van csendesség; mint a levágott barmokkal teljes ház, melyben háborúság van. 2 Az értelmes szolga uralkodik a gyalázatos fiún, és az atyafiak között az örökségnek részét veszi. 3 Az olvasztótégedy az ezüst számára van, és a kemencze az aranyéra; a szívek vizsgálójá pedig az Úr. 4 A gonosznevő hallgat az álnok beszédekre, a csalárd hallgat a gonosz nyelvre. 5 A ki megcsúfolja a szegényt, gyalázattal illeti annak Teremtőjét; a ki gyönyörködik másnak nyomorúságában, büntetlen nem lészen! 6 A véneknek ékessége az unokák, és a fiaknak ékessége az atyák. 7 Nem illik a bolondnak az ékes beszéd; még kevésbbé a tiszességesnek a hazug beszéd. 8 Drága kő az ajándék elfogadójának szemei előtt; mindenütt, a hova csak fordul, okosan cselekszik. 9 Elfedezi a vétket, a ki keresi a szeretetet; a ki pedig ismétlen előhoz egy dolgot, elszakaszítja egymástól a barátságosokat is. 10 Foganatosb a dorgálás az eszesnél, mint ha megvernéd a bolondot százszor is. 11 Csak ellenkezést keres a gonosz, végre kegyetlen követ bocsáttatik ellene. 12 Találjon valakire a fiától megfosztott medve, csak ne a bolond az ő bolondsgában. 13 A ki fizet gonoszt a jóért, nem távozik el a gonosz annak házártól. 14 Mint a ki árvizet szabadít el, olyan a háborúság kezdete; azért minekkelőtte kihatna, hagyd el a versengést. 15 A ki igaznak mondja a bűnöst, és kárhoztatja az igazat, utálatos az Úrnak egyaránt mind a kettő. 16 Miért van a vétel ára a bolondnak kezében a bölcseség megszerzésére, holott nincsen néki elméje? 17 minden időben szeret, a ki igaz barát, és testvérül születik a nyomorúság idejére. 18 Értelmetlen ember az, aki kezét adjá, fogadván kezességet barátja előtt. 19 Szereti a gonoszt, aki szereti a háborúságot; a ki magasbítja kapuját, romlást keres. 20 Az elfordult szívű ember nem nyerhet jót, és a ki az ő nyelvével gonosz, esik nyomorúságba. 21 A ki szül bolondot, szüli ő magának bánatra; és nem örvendez a bolondnak atya. 22 A vidám elme jó orvosságul szolgál; a szomorú lélek pedig megszáraztja a csontokat. 23 A kebelből kivett ajándékot

az istentelen elveszi, a törvény útának elfordítására. **24** Az eszesnek orczájából kitetszik a bölcseség; a bolondnak pedig szemei országolnak a földnek végéig. **25** Búslása az ő atyának a bolond fiú, és az ő szülőjének keserűsége. **26** Még megbirságolni is az igazat nem jó, a tisztességet megverni igazságáért. **27** A ki megtartóztatja beszédét, az tudós ember, és a ki higgadt lelkű, az értelmes férfiú. **28** Még a bolond is, amikor hallgat, bölcsnek ítéltetik; mikor ajkait bezárja, eszesnek.

18 A maga kivánsága után megy az agyas ember, minden igaz bölcseség ellen dühösködik. **2** Nem gyönyörködik a bolond az értelemben, hanem abban, hogy az ő elméje nyilvánvalóvá legyen. **3** Mikor eljő az istentelen, eljő a megútlás; és a szidalommal a gyalázat. **4** Mély víz az ember szájának beszéde, buzogó patak a bölcseségnak kúfeje. **5** A gonosz személyének kedvezni nem jó, elfordítani az igazat az ítéletben. **6** A bolondnak beszédei szereznek versengést, és az ő szája ütésekért kiált. **7** A bolondnak szája az ő romlása, és az ő beszédei az ő életének tőre. **8** A susárlónak beszédei hizelkedők; és azok a szív belsejét áthatják. **9** A ki lágyan viseli magát az ő dolgában, testvére annak, aki tönkre tesz. **10** Erős torony az Úrnak neve, ahhoz folyamodik az igaz, és bátorságos lészen. **11** A gazdagnak vagyona az ő erős városa, és mint a magas kőfal, az ő gondolatja szerint. **12** A megrömlés előtt felfuvalkodik az ember elméje; a tisztesség előtt pedig alázatosság van. **13** A ki felel valamit, míg meg nem hallja, ez bolondság és gyalázatos rá nézve. **14** A férfiú lelke elviseli a maga erőtlenségét; de a megtört lelke ki viseli el? **15** Az eszesnek elméje tudományt szerez, és a bölcséknek füle tudományt keres. **16** Az embernek ajándéka szabad útát szerez néki, és a nagyoknak orczája elé viszi őt. **17** Igaza van annak, aki első a perben; mígnem eljő az ő peresfele, és megvizsgálja őt. **18** A versengésetek megszünteti a sorsvetés, és az erősetek elválasztja. **19** A felingerelt atyafiú erősök az erős városnál, és az ilyen versengések olyanok, mint a vár zárja. **20** A férfi szájának hasznával elégedik meg az ő belseje; az ő beszédének jövedelmével lakik jól. **21** Mind a halál, mind az élet a nyelv hatalmában van, és a miképen kiki szeretazzal élni, úgy eszi annak gyümölcsét. **22** Megnyerte a jót, aki talált feleséget, és vett jókaratot az Úrtól! **23** Alázatos kérést szól a szegény; a gazdag pedig keményen felel. **24** Az ember, a kinek sok barátja van, széttörött; de van barát, aki ragaszkodóbb a testvérnél.

19 Jobb a tökéletesen járó szegény a gonosz nyelvűnél, aki bolond. **2** A lélek sem jó tudomány nélküli; és a ki

csak a lábával siet, hibázik. **3** Az embernek bolondsága fordítja el az ő útát, és az Úr ellen haragszik az ő szíve. **4** A gazdagság szaporítja a sok barátot; a szegénytől pedig az ő barátja elválik. **5** A hamis tanú büntetetlen nem marad, és a hazugságoknak szólója meg nem szabadul. **6** Sokan hizelegnek a nemeslekű embernek, és minden barát az adakozó. **7** A szegény minden atyafia gyűlöli, még barátai is eltávolodnak tőle; unszolja szavakkal, de ők eltünnek. **8** A ki értelmet szerez, szereti az életét, a ki megőrzi az értelmességet, jót nyer. **9** A hamis bizonyás nem marad büntetlen, és a ki hazugságokat beszél, elvész. **10** Nem illik a bolondhoz a gyönyörködés; sokkal inkább nem illik a szolgának uralkodni a fejedelmeken. **11** Az embernek értelme hosszútűróvészeti őt; és ékességére van néki elhallgatni a vétket. **12** Mint az ifjú oroszlánnak ordítása, olyan a királynak haragja; mint a harmat pedig a füvön, az ő jóakaratja. **13** Romlása az ő atyának a bolond fiú, és mint a szüntelen cseppegés, az asszonynak zsémbelődése. **14** A ház és marha atyától való örökség; az Úrtól van pedig az értelmes feleség. **15** A restség álomba merít, és a lomha lélek megéhezik. **16** A ki megtartja a parancsolatot, megtartja ő magát; aki nem vigyáz útaira, meghal. **17** Kölcsön ád az Úrnak, aki kegyelmes a szegényhez; és az ő jótéteményét megfizeti néki. **18** Fenyítsd meg a te fiadat, mert még van remény felőle; de annyira, hogy őt megöld, ne vigyen haragod. **19** A nagy haragú ember büntetést szenvedjen, mert ha menteni akarod, még növeled haragját. **20** Engedj a tanácsnak, és vedd be az erkölcsi oktatást; hogy bölcs légy végre. **21** Sok gondolat van az ember elméjében; de csak az Úrnak tanácsa áll meg. **22** A mit leginkább kell embernek kivánni, az irgalmaság az, és jobb a szegény a hazug férfiúnál. **23** Az Úrnak felelme életre visz; és az ilyen megelégedve tölti az éjet, gonoszzal nem illettetik. **24** Bemártja a rest az ő kezét a tálba, de már a szájához nem viszi vissza. **25** Ha a csúfolót megvered, az együgyű lesz okosabb; és ha megdorgálod az eszest, megérti a tudományt. **26** A ki atyával erőszakoskodik, anyját elűzi: gyalázatos és megszégyenítő fiú az. **27** Szünjél meg, fiam, hallgatni az olyan tanítást, mely téged arra visz, hogy a bölcseségnak igéjétől eltévedj. **28** A semmirévaló bizonyás csúfolja a törvényt; az istentelenek szája elnyeli a gonoszsgát. **29** A csúfolóknak készítettek a büntetések, és az ütések a bolondok hátának.

20 A bor csúfoló, a részegítő ital háborgó, és valaki abba beletéved, nem bölcs! **2** Mint a fiatal oroszlán ordítása, olyan a királynak rettentése; aki azt haragra ingerli, vétkezik a maga élete ellen. **3** Tisztesség az embernek elmaradni a

versengéstől; valaki pedig bolond, patvarkodik. 4 A hideg miatt nem szánt a rest; aratni akar majd, de nincs mit. 5 Mély víz a férfiúnak elményében a tanács; mindenáltal a bölcs ember kimerít azt. 6 A legtöbb ember talál valakit, aki jó hozzá; de hű embert, azt ki találhat? 7 A ki az ő tökéleteségében jár, igaz ember; boldogok az ő fiai ő utána! 8 A király, ha az ő itélőszékiben ül, tekintetével minden gonoszt eltávoztat. 9 Ki mondhatná azt: megtisztítottam szíemet, tiszta vagyok az én bűnömtől? 10 A kétféle font és a kétféle mérték, útálatos az Úrnál egyaránt mind a kettő. 11 Az ő cselekedetiből ismerteti meg magát még a gyermek is, ha tiszta-é, és ha igaz-é az ő cselekedete. 12 A halló fület és a látó szemet, az Úr teremtette egyaránt mindenktől. 13 Ne szeresz az álmot, hogy ne légy szegény; nyisd fel a te szemeidet, és megelégszel kenyérrel. 14 Hitvány, hitvány, azt mondja a vevő; de mikor elmegy, akkor dicsekedik. 15 Van arany és drágagyöngök sokasága; de drága szer a tudománnyal teljes ajak. 16 Vedd el ruháját, mert kezes lett másért, és az idegenért vedd el zálogát. 17 Gyönyörűséges az embernek az álnokságnak kenyere; de annakutána betelik az ő szája kavicsokkal. 18 A gondolatok tanácskozással erősek; és bölcs vezetéssel folytass hadakozást. 19 Megjelenti a titkokat, aki rágalmazó; tehát aki fecsegő szájú, azzal ne barátkozzál. 20 Aki az ő atyját vagy anyját megátkozza, annak kialszik szövétneke a legnagyobb setétségen. 21 A mely örökséget először siettetnek, annak vége meg nem áldatik. 22 Ne mond: bosszút állok rajta! Várjad az Urat, és megszabadít téged! 23 Útálatos az Úrnál a kétféle súly; és a hamis fontok nem jó dolgok. 24 Az Úrtól vannak a férfi lépései; az ember pedig mit ért az ő útából? 25 Tőr az embernek meggondolatlanul mondani: szent, és a fogadástétel után megfontolni. 26 Szétszórja a gonoszokat a bölcs király, és fordít reájok kereket. 27 Az Úrtól való szövétnek az embernek lelke, aki megvizsgálja a szívnek minden rejtekét. 28 A kegyelmesség és az igazság megőrizik a királyt, megerősít irgalmasság által az ő székét. 29 Az ifjaknak ékessége az ő erejök; és a véneknak dísze az ősz haj. 30 A kékek és a sebek távoztatják el a gonoszt, és a belső részekig ható csapások.

21 Mint a vizeknek folyásai, olyan a királynak szíve az Úrnak kezében, valahová akarja, oda hajtja azt!
2 Az embernek minden úta igaz a maga szemei előtt; de a szívek vizsgálója az Úr. 3 Az igazságnak és igaz ítéletnek gyakorlását inkább szereti az Úr az áldozatnál.
4 A szemek fenhéjázása és az elmének kevélysége: az istentelenek szántása, bűn. 5 A szorgalmatosnak igyekezete

csak gyarapodásra van; valaki pedig hirtelenkedik, csak szükségre jut. 6 A hamisságnak nyelvével gyűjtött kincs elveszett hiábavalósága azoknak, aik a halált keresik. 7 Az istentelenek pusztítása magával ragadja őket; mert nem akartak igazságot cselekedni. 8 Tekervényes a bűnös embernek úta; a tisztának cselekedete pedig igaz. 9 Jobb a tető ormán lakni, mint háborgó asszonynal, és közös házban. 10 Az istentelenek lelke kiván gonoszt; és az ő szeme előtt nem talál könyörületre az ő felebarátja. 11 Mikor a csúfolót büntetik, az együgyű lesz bölcs; mikor pedig a bölcsset oktatják, ő veszi eszébe a tudományt. 12 Nézi az igaz az istentelenek házát, hogy milyen veszedelembe jutottak az istentelenek. 13 Aki bedugja fülét a szegény kiáltására; ő is kiált, de meg nem hallgattatik. 14 A titkon adott ajándék elfordítja a haragot; és a kebelben való ajándék a kemény búsulást. 15 Vígasság az igaznak igazat cselekedni; de ijedelem a hamisság cselekedőinek. 16 Az ember, aki a keltével egyedik az értelemeknél útról, az élet nélkül valók gyülekezetiben nyugszik. 17 Szűkölködő ember lesz, aki szereti az örömet; aki szereti a bort és az olajat, nem lesz gazdag! 18 Az igazért váltságdíj az istentelen, és az igazak helyett a hitetlen büntettek meg. 19 Jobb lakozni a pusztának földén, mint a feddődő és haragos asszonyal. 20 Kivánatos kincs és kenet van a bölcsnek házában; a bolond ember pedig eltékozolja azt. 21 Aki követi az igazságot és az irgalmasságot, nyer életet, igazságot és tisztességet. 22 A hősök városába felfmegy a bölcs, és lerontja az ő bizodalomknak erejét. 23 Aki megőrzi száját és nyelvét, megtartja életét a nyomorúságtól. 24 A kevély dölyfösnek csúfoló a neve, aki haragiában kevélységet cselekszik. 25 A restnek kivánsága megemészti őt; mert az ő kezei nem akarnak dolgozni. 26 Egész nap kivánságtól gyötretik; az igaz pedig ád, és nem tartóztatja meg adományát. 27 Az istentelenek áldozatja útálatos; kivált mikor gonosz tettért viszi. 28 A hazug bizonyás elvész; aki pedig jól figyelmez, örökké szól. 29 Megkeményíti az istentelen ember az ő orczáját; az igaz pedig jól rendeli az ő útát. 30 Nincs bölcseség, és nincs érteleм, és nincs tanács az Úr ellen. 31 Készen áll a ló az ütközetnek napjára; de az Úré a megtartás!

22 Kivánatos a jó hírnév nagy gazdagságnál; ezüstről és aranyról a kedvesség jobb. 2 A gazdag és szegény összetalálkoznak, mindenktől pedig az Úr szerzi. 3 Az eszes meglátja a bajt és elrejti magát; a bolondok pedig neki mennek és kárát vallják. 4 Az alázatosságnak béré az Úr félelme, gazdagság és tiszteśćég és élet. 5 Tövisek és

tőrök vannak a gonosznak útjában; a ki megőrzi a maga lelkét, távol jár azoktól. 6 Tanítsd a gyermeket az Ő útjának módja szerint; még mikor megvénhedik is, el nem távozik attól. 7 A gazdag a szegényeken uralkodik, és szolgája a kölcsönvevőt a kölcsönadónak. 8 A ki vet álnokságot, arat nyomorúságot; és az Ő haragjának vesszeje megtörtéti. 9 Az irgalmas szemű ember megáldatik, mert adott az Ő kenyéréből a szegénynek. 10 Üzd el a csúfolót, és elmegy a háborgás is, és megszünik a patvarkodás és a szidalmazás. 11 A ki szereti a szívnek tisztaságát, beszéde kedvessége: annak barátja a király. 12 Az Úrnak szemei megőrzik a tudományt; a hitetlennek beszédét pedig felforgatja. 13 A rest azt mondja: oroszlán van ottkin, az utcák közepén megölettetném. 14 Mély verem az idegen asszonyoknak szája; a kire haragszik az Úr, oda esik. 15 A gyermek elméjéhez kötöttet a bolondság; de a fenyítés vesszeje messze elüzi Ő tőle azt. 16 A ki elnyomja a szegényt, hogy szaporítsa az Ő marháját; a ki ád a gazzagnak: végre szükölködésre jut. 17 Hajtsd füledet, és hallgasd a bölcsnek beszédeit; és a te elmédet figyelmeztessd az én tudományomra. 18 Mert gyönyörűséges lesz, ha megtartod azokat szívedben; legyenek együtt állandók a te ajkaidon! 19 Hogy az Úrban legyen a te bizodalmad, arra tanítottalak ma téged, igen, téged. 20 Nem írtam-é néked drága szép tanulságokat, tanácsokban és tudományban? 21 Hogy tudtadra adjam néked az igazság beszédinék bizonyos voltát: hogy igaz beszédet vígy válaszul elküldőidnek. 22 Ne rabold ki a szegényt, mert szegény Ő; és meg ne rontsd a nyomorultat a kapuban; 23 Mert az Úr forgatja azoknak ügyét, és az Ő kirablóik életét elragadja. 24 Ne tarts barátságot a haragossal, és a dühösködővel ne menj; 25 Hogy el ne tanuld az Ő útait, és tőrt ne keress tenneni magadnak. 26 Ne légy azok közt, a kik kézbe csapnak, a kik adósságért kezeskednek. 27 Ha nincs néked miből megadnod; miért vegye el a te ágyadat te alóladd? 28 Ne bontsd el a régi határt, melyet csináltak a te eleid. 29 Láttál-é az Ő dolgában szorgalmatos embert? A királyok előtt álland, nem marad meg az alsó rendűek között.

23 Mikor leülsz enni az uralkodóval, szorgalmasan reá vigyázz, ki van előtteid. 2 És kést tégy a torkodra, ha mértékletlen vagy. 3 Ne kivánd az Ő csemegéit; mert ezek hazug étkek. 4 Ne fáraszd magadat ebben, hogy meggazdagulj; ez ilyen testi eszességedtől szünjél meg. 5 Avagy a te szemeidet veted-é arra? holott az semmi, mert olyan szárnyakat szerez magának nagy hamar, mint a saskeselyű, és az ég felé elrepül! 6 Ne egyél az íríg

szeműnek étkéből, és ne kivánd az Ő csemegéit; 7 Mert mint a ki számítatja a falatot magában, olyan Ő: egyél és igyál, azt mondja te néked; de azért nem jó akarattal van tehozzád. 8 A te falatodat, a melyet megettél, kihányod; és a te ékes beszédidet csak hiába vesztegeted. 9 A bolondnak hallására ne szólj; mert megútálja a te beszédidnek bölcsességét. 10 Ne mozdítsd meg a régi határt, és az árváknak mezeibe ne kapj; 11 Mert az Ő megváltójuk erős, az forgatja az Ő ügyöket ellened! 12 Add a te elmét az erkölcsi tanításra, és a te füleidet a bölcs beszédekre. 13 Ne vond el a gyermektől a fenyítéket; ha megvered Őt vesszővel, meg nem hal. 14 Te vesszővel vered meg Őt: és az Ő lelkét a pokolból ragadod ki. (Sheol h7585) 15 Szerelmes fiam, ha bölcs lesz a te elméd, örvendez a lelkem nékem is. 16 És vágadoznak az én veséim, a te ajkaidnak igazmondásán. 17 Ne írígkedjék a te szíved a bűnösökre; hanem az Úr fejelmében légy egész napon; 18 Mert ennek bizonyos vége van; a te várakozásod meg nem csalatkozik. 19 Hallgass te, fiam, engem, hogy légy bölcs, és jártasd ez úton szívedet. 20 Ne légy azok közül való, a kik borral dőzsölnek; azok közül, a kik hússal dobzódnak. 21 Mert a részeges és dobzódó szegény lesz, és rongyokba öltözött az aluvás. 22 Hallgasd a te atyádat, a ki nemzett téged; és meg ne útáld a te anyádat, mikor megvénhedik. 23 Szerezz igazságot, és el ne adj; bölcseséget és erkölcsöt és eszességet. 24 Igen örül az igaznak atya, és a bölcsnek szülője annak vágadoz. 25 Vígadjon a te atyád és a te anyád, és örvendezzen a te szülőd. 26 Adjadj, fiam, a te szívedet nékem, és a te szemeid az én útaimat megőrizzék. 27 Mert mély verem a tisztálatlan asszony, és szoros kút az idegen asszony. 28 És az, mint a tolvaj leselkedik, és az emberek között a hitetleneket szaporítja. 29 Kinek jaj? kinek oh jaj? kinek versengések? kinek panasz? kinek ok nélkül való sebek? kinek szemeknek veressége? 30 A bornál mulatóknak, a kik mennek a jó bor kutatására. 31 Ne nézd a bort, mily veres színt játszik, mint mutatja a pohárban az Ő csilllogását; könnyen alá csuszamlik, 32 Végre, mint a kígyó, megmar, és mint a mérges kígyó, megcsíp. 33 A te szemeid nézik az idegen asszonyt, és a te elméd gondol gonoszságot. 34 És olyan leszel, mint a ki fekszik a tenger közepiben, és a ki fekszik az árbóczfának tetején. 35 Utíttek engem, nékem nem fájt; vertek, nem éreztem! Mikor ébredek fel? Akkor folytatatom, ismét megkeresem azt.

24 Ne írígkedjél a gonosznevőkre, se ne kivánj azokkal lenni. 2 Mert pusztítást gondol az Ő szívök, és bajt szólnak az Ő ajkaik. 3 Bölcseség által építetik a ház, és értelemmel erősítetik meg. 4 És tudomány által telnek meg

a kamarák minden drága és gyönyörűséges marhával. 5 A bőlcs férfiú erős, és a tudós ember nagy erejű. 6 Mert az eszes tanácsokkal viselhetsz hadat hasznodra; és a megmaradás a tanácsosok sokasága által van. 7 Magas a bolondnak a bölcseség; a kapuban nem nyitja meg az ő száját. 8 A ki azon gondolkodik, hogy gonoszt cselekedjék, azt cselszövőnek hívják. 9 A balgatag dolegnáknak gondolása bűn; és a rágalmazó az ember előtt útálatos. 10 Ha lágyan viselted magadat a nyomorúságnak idején: szűk a te erőd. 11 Szabadítsd meg azokat, a kik a halálra vitetnek, és a kik a megölletésre tántorognak, tartóztasd meg! 12 Ha azt mondanád: ímé, nem tudtuk ezt; nemde, a ki vizsgálja az elméket, ő érti, és a ki őri a te lelkedet, ő tudja? és kinek-kinek az ő cselekedetei szerint fizet. 13 Egyél, fiam, mézet, mert jó; és a színmész édes a te ínyednek. 14 Ilyennek ismerd a bölcseséget a te lelkedre nézve: ha azt megtalálod, akkor lesz jó véged, és a te reménységed el nem vész! 15 Ne leselkedjél, oh te istentelen, az igaznak háza ellen, ne pusztítsd el az ő ágyasházát! 16 Mert ha hétszer elesik is az igaz, ugyan felkél azért; az istentelenek pedig csak egy nyavalýával is elvesznek. 17 Mikor elesik a te ellenséged: ne örülj; és mikor megütközik: ne vígadjon a te szíved, 18 Hogy az Úr meg ne lássa és gonosz ne legyen szemeiben, és el ne fordítsa arról az ő haragját te reád. 19 Ne gerjed haragra a gonosznevők ellen, ne irígyedjél az istentelenekre; 20 Mert a gonosznak nem lesz jó vége, az istentelenek szövétrene kialszik. 21 Féld az Urat, fiam, és a királyt; a párttűök közé ne elegyedjél. 22 Mert hirtelenséggel feltámad az ő nyomorúságok, és e két rendbeliek büntetését ki tudja? 23 Ezek is a bölcsék szavai. Személyt válogatni az ítéletben nem jó. 24 A ki azt mondja az istentelenek: igaz vagy, ezt megátkozzák a népek, megútlálják a nemzetek. 25 A kik pedig megfedoridik a bűnöst, azoknak gyönyörűségükre lesz, és jó áldás száll reájok! 26 Ajkakat csókolgat az, aki igaz beszédeket felel. 27 Szerezd el kivül a te dolgodat, és készíts elő a te meződben; annakutána építsd a házadat. 28 Ne légy bizonyság ok nélkül a te felebarátod ellen; avagy ámitánál é valakit a te ajkaidal? 29 Ne mondd ezt: a miképen cselekedett én velem, úgy cselekszem ő vele; megfizetek az embernek az ő cselekedete szerint. 30 A rest embernek mezejénél elmenék, és az esztelennek szőleje mellett. 31 És íme, mindenütt felverte a tövis, és színét elfedte a gyom; és kőgyepűje elromlott vala. 32 Melyet én látván gondolkodám, és nézvén, ezt a tanulságot vevém abból: 33 Egy kis álom, egy kis szunyfadás, egy kis kézösszetevés az alvásra, 34 És így jó el, mint az útonjáró, a te szegénységed, és a te szükséged, mint a paizsos férfiú.

25 Még ezek is Salamon példabeszédei, melyeket összeszedegettek Ezékiásnak, a Júda királyának emberei. 2 Az Istennek tisztelessége van a dolgot eltitkolni; a királyoknak pedig tisztelessége van a dolgot kikutatni. 3 Az ég magasságra, a föld mélységre, és a királyoknak szíve kikutathatatlan. 4 Távolítsd el az ezüstből a salakot, és abból edény lesz az ötvösnek: 5 Távolítsd el a bűnöst a király elől, és megerősítetik igazsággal az ő széke. 6 Ne dicsekedjél a király előtt, és a nagyok helyére ne állj; 7 Mert jobb, ha azt mondják néked: jer ide fel; hogynem mint levettetned néked a tisztelességes előtt, a kit láttak a te szemeid. 8 Ne indulj fel a versengésre hirtelen, hogy azt ne kelljen kérdened, mit cselekedjél az után, mikor gyalázattal illet téged a te felebarátod. 9 A te ügyedet végezd el felebarátoddal; de másnak titkát meg ne jelentsd; 10 Hogy ne gyalázzon téged, a ki hallja; és a te gyalázatod el ne távozzék. 11 Mint az arany alma ezüst tányeron: olyan a helyén mondott ige! 12 Mint az arany függő és színarany ékesség: olyan a bőlcs intő a szófogadó fülnél. 13 Mint a havas hideg az aratásnak idején: olyan a hív követ azoknak, a kik őt elbocsátják; mert az ő urainak lelkét megvidámítja. 14 Mint a felhő és szél, melyekben nincs eső: olyan a férfiú, aki kérkedik hamis ajándékkal. 15 Tűrés által engeszeltetik meg a fejedelem, és a szelíd beszéd megtéri a csontot. 16 Ha mézet találysz, egyél a mennyi elég néked; de sokat ne egyél, hogy ki ne hányd azt. 17 Ritkán tudd lábadat a te felebarátodnak házába; hogy be ne teljesedjék te veled, és meg ne gyűlöljön téged. 18 Pőröly és kard és éles nyíl az olyan ember, aki hamis bizonyságot szól felebarátja ellen. 19 Mint a romlott fog és kimaradt láb: olyan a hitetlennek bizodalma a nyomorúság idején. 20 Mint a ki leveti ruháját a hidegnak idején, mint az eczet a sziksón: olyan, aki éneket mond a bábanatos szívű ember előtt. 21 Ha éhezik, a ki téged gyűlöli: adj enni néki kenyeret; és ha szomjúhozik: adj néki inni vizet; 22 Mert elevenszenet gyűjtesz az ő fejére, és az Úr megfizeti néked. 23 Az északi szél esőt szül; és haragos ábrázatot a suttogó nyelv. 24 Jobb lakni a tetőnek ormán, mint a háborgó asszonynal, és közös házban. 25 Mint a hideg víz a megfáradt embernek, olyan a messze földről való jó hírhallás. 26 Mint a megháborított forrás és megromlott kútató, olyan az igaz, aki a gonosz előtt ingadozik. 27 Igen sok mézet enni nem jó; hát a magunk dicsőségét keresni dicsőség? 28 Mint a megromlott és kerítés nélkül való város, olyan a férfi, a kinek nincsen birodalma az ő lelkén!

26 Mint a hó a nyárhoz és az eső az aratáshoz, úgy nem illik a bolondhoz a tisztelesség. 2 Miképen a madár

elmegy és a fecske elrepül, azonképen az ok nélkül való átok nem száll az emberre. 3 Ostor a lónak, fék a szamárnak; és vessző a bolondok hánának. 4 Ne felelj meg a bolondnak az ő bolondsága szerint, hogy ne légy te is ő hozzá hasonlatos; 5 Felelj meg a bolondnak az ő bolondsága szerint, hogy ne legyen bölcs a maga szemei előtt. 6 A ki bolond által izen valamit, lábait vagdalja el magának, és bosszúságot szenved. 7 Mint a sántának lábai lógnak, úgy a bölcsmondás a bolondoknak szájában. 8 Mint a ki követ köt a parityába, úgy cselekszik, aki a bolondnak tiszességet tesz. 9 Mint a részeg ember kezébe akad a tövis, úgy akad az eszes mondás a bolondoknak szájába. 10 Mint a lövöldöző, aki minden megsebez, olyan az, aki bolondot fogad fel, és aki csavargókat fogad fel. 11 Mint az eb megtér a maga okádására, úgy a bolond megkettőzeti az ő bolondságát. 12 Láttál-é oly embert, aki a maga szemei előtt bölcs? A bolond felől jobb reménységed legyen, hogynem mint a felő! 13 Azt mondja a rest: ordító oroszlán van az úton! oroszlán van az utcákon! 14 Mint az ajtó forog az ő sarkán, úgy a rest az ő ágyában. 15 Ha a rest az ő kezét a tálba nyujtotta, resteli azt csak szájához is vinni. 16 Bölcsebb a rest a maga szemei előtt, mint hét olyan, aki okos feleletet ád. 17 Kóbor ebet ragad fulön, aki felháborodik a perpatvaron, a mely őt nem illeti. 18 Mint a balga, aki tüzet, nyilakat és halálos szerszámokat lövöldöz, 19 Olyan az, aki megcsalja az ő felebarátját, és azt mondja: csak tréfáltam! 20 Ha a fa elfogy, kialuszik a tűz; ha nincs súsaló, megszűnik a háborgás. 21 Mint az elevenszénre a holtszén, és a fa a tűzre, olyan a háborúság szerző ember a patvarkodásnak felgyűjtésára. 22 A fondorlónak beszédei hízelkedők, és azok áthatják a szív belsejét. 23 Mint a meg nem tisztított ezüst, melylyel valami agyagedényt beborítottak, olyanok a gyulásztó ajkak a gonosz szív mellett. 24 Az ő beszédeivel másnak tetteti magát a gyűlöлő, holott az ő szívében gondol álnokságot. 25 Mikor kedvesen szól, ne bízzál ő hozzá; mert hét íszonyatosság van szívében. 26 Elfedeztethetik a gyűlöлég csalással; de nyilvánvalóvá lesz az ő gonoszsága a gyülekezeten. 27 A ki vermet ás másnak, abba belé esik; és a ki felhengeríti a követ, arra gurul vissza. 28 A hazug nyelv gyűlöл az általa megrontott embert, és a hízelkedő száj romlást szerez.

27 Ne dicsekedjél a holnapi nappal; mert nem tudod, mit hoz a nap tereád. 2 Dicsérjen meg téged más, és ne a te szájad; az idegen, és ne a te ajkaid. 3 Nehézség van a kőben, és teher a fövényben; de a bolondnak haragja nehezebb mind a kettőnél. 4 A búsulásban kegyetlenség

van, és a haragban áradás; de ki állhatna meg az irígység előtt? 5 Jobb a nyilvánvaló dorgálás a titkos szeretetnél. 6 Jószándékból valók a barátságos embertől vett sebek; és temérdek a gyűlöлőnek csökja. 7 A jóllakott ember még a lépesmést is megtapodja; de az éhes embernek minden keserű édes. 8 Mint a madárka, ki elbujdosott fészketől, olyan az ember, aki elbujdosott az ő lakóhelyétől. 9 Mint a kenet és jó illat megvígádítja a szívet: úgy az ő barátjának édes szavai is, melyek lelke tanácsából valók. 10 A te barátodat, és a te atyádnak barátját el ne hagyd, és a te atyádfiának házába be ne menj nyomorúságodnak idején. Jobb a közel való szomszéd a messze való atyafinál. 11 Légy bölcs fiam, és vídámítsd meg az én szívemet; hogy megfelelhessek annak, aki engem ócsárol. 12 Az eszes meglátja a bajt, elrejti magát; az esztelenek neki mennek, kárát vallják. 13 Vedd el a ruháját, mert kezes lett másért, és az idegenért zálogold meg. 14 A ki nagy hangon áldja az ő barátját, reggel jó idején felkelvén; átokul tulajdonítatik néki. 15 A sebes záporeső idején való szüntelen csepegés, és a morgó asszonyember hasonlók. 16 Valaki el akarja azt rejteni, szelet rejti el, és az ő jobbjá olajjal találkozik. 17 Miképen egyik vassal a másikat élesítik, a képen az ember élesíti az ő barátjának orczáját. 18 Mint a ki őri a fügét, eszik annak gyümölcséből, úgy a ki az ő urára vigyáz, tiszteltetik. 19 Mint a vízben egyik orcza a másikat megmutatja, úgy egyik embernek szíve a másikat. 20 Mint a sír és a pokol meg nem elégednek, úgy az embernek szemei meg nem elégednek. (Sheol h7585) 21 Mint az ezüst a tégelyben, és az arany a kemencében próbáltatik meg, úgy az ember az ő híre-neve szerint. 22 Ha megtörnéd is a bolondot mozsárban mozsártörővel a megtört gabona között, nem távoznék el ő tőle az ő bolondsága. 23 Szorgalmasan megismerd a te juhaid külsejét, gondolj a nyájakra. 24 Mert nem örökkévaló a gazdagsgág, és vajjon a korona nemzetiségről nemzetiségre lesz-é? 25 Mikor levágatott a szénafű, és megtetszett a sarjú, és begyűjtettek a hegyekről a fűvek: 26 Vannak juhaid a te ruházatodra, és kecskebakok mezőnek árául, 27 És elég kecsketej a te ételedre, a te házadnépének ételére, és szolgálóleányaidnak ételül.

28 minden istentelen fut, ha senki nem üldözi is; az igazak pedig, mint az ifjú oroszlán, bátrak. 2 Az ország bűne miatt sok annak a fejedelme; az eszes és tudós ember által pedig hosszabbodik fennállása. 3 A szegény emberből támadott elnyomója a szegényeknek hasonló a pusztító esőhöz, mely nem hágy kenyерet. 4 A kik elhagyják a törvényt, dicsérlik a latrokat; de a kik megtartják a törvényt,

harcolnak azokkal. 5 A gonoszságban élő emberek nem értik meg az igazságot; a kik pedig keresik az Urat, minden megértenek. 6 Jobb a szegény, aki jár tökéletesen, mint a kétfelé sántáló istentelen, aki gazdag. 7 Aki megőrzi a törvényt, eszes fiú az; aki pedig társalkodik a dobzódókkal, gyalázattal illeti atyát. 8 Aki öregítő az Ő marháját kamattal és uzsorával, annak gyűjt, aki könyörül a szegényeken. 9 Valaki elfordítja az Ő fülét a törvénynek hallásától, annak könyörgése is útálatos. 10 Aki elcsábítja az igazakat gonosz útra, vermére maga esik bele; a tökéletesek pedig örököszer szerint bírják a jót. 11 Boldcs az Ő maga szemei előtt a gazdag ember; de az eszes szegény megvizsgálja Őt. 12 Mikor örvendeznek az igazak, nagy ékesség az; mikor pedig az istentelenek feltámadnak, keresni kell az embert. 13 Aki elfedezi az Ő vétkeit, nem lesz jó dolga; aki pedig megvallja és elhagyja, irgalmaságot nyer. 14 Boldog ember, aki szüntelen retteg; aki pedig megkeményíti az Ő szívét, bajba esik. 15 Mint az ordító oroszlán és éhező medve, olyan a szegény népen uralkodó istentelen. 16 Az értelemben szűkölködő fejedelem nagy elnyomó is; de aki gyűlöli a hamis nyereséget, meghosszabbítja napjait. 17 Az ember, akit ember-vér terhel, a sírig fut; senki ne támogassa Őt. 18 Aki jár tökéletesen, megtartatik; aki pedig álnokul két úton jár, egyszerre elesik. 19 Aki munkálja az Ő földét, megelégedik étellel; aki pedig hiába valóságok után futkos, megelégedik szegénységgel. 20 A hívő ember bővelkedik áldásokkal; de aki hirtelen akar gazzagulni, büntetlen nem marad. 21 Személyt válogatni nem jó; mert még egy falat kenyérért is vétkezhetik az ember. 22 Siet a marhakeresésre a gonosz szemű ember; és nem veszi észre, hogy szükség jő reá. 23 Aki megfedi az embert, végre is inkább kedvességet talál, mint a sima nyelvű. 24 Aki megrabolja az atyát, és anyját és azt mondja: nem vétek! társa a romboló embernek. 25 A telhetetlen lélek háborúságot szerez; aki pedig bízik az Úrban, megerősödik. 26 Aki bízik magában, bolond az; aki pedig jár bőlcse, megszabadul. 27 Aki ád a szegénynek, nem lesz néki szüksége; aki pedig elrejti a szemét, megsokasulnak rajta az átkok. 28 Mikor felemeltetnek az istentelenek, elrejti magát az ember; de mikor azok elvesznek, öregbülnek az igazak.

29 Aki a feddésekre is nyakas marad, egyszer csak összetörök, gyógyíthatatlanul. 2 Mikor öregbülnek az igazak, örül a nép; mikor pedig uralkodik az istentelen, söhajt a nép. 3 A bőlcseg-szerető ember megvidámitja az Ő atyát; aki pedig a paráznákhöz adja magát, elveszti a vagyont. 4 A király igazsággal erősíti meg az országot;

a ki pedig ajándékot vesz, elrontja azt. 5 A férfiú, aki hizelkedik barátjának, hálót vet annak lábai elé. 6 A gonosz ember vétkében tőr van; az igaz pedig énekel és vígad. 7 Megérzi az igaz a szegényeknek ügyét; az istentelen pedig nem tudja megérteni. 8 A csúfoló férfiak fellobbantják a várost; de a bőlcsek elfordítják a haragot. 9 Az eszes ember, ha vetekedik a bolonddal, akár felháborodik, akár nevet, nincs nyugodalom. 10 A vérszemjásak gyűlölik a tökéletes embert; az igazak pedig olтalmazzák annak életét. 11 Az Ő egész indulatját előmutatja a bolond; de a bőlcsek végre megcsendesítő azt. 12 A mely uralkodó a hamisságnak beszédire hallgat, annak minden szolgálatot. 13 A szegény és az uzsorás ember összetalálkoznak; mind a kettőnek pedig szemeit az Úr világosítja meg. 14 A mely király hűségesen ítéli a szegényeket, annak széke mindenörökkel megáll. 15 A vessző és dorgálás bőlcseséget ád; de a szabadjára hagyott gyermek megszégyenítő az Ő anyját. 16 Mikor nevekednek az istentelenek, nevekedik a vétek; az igazak pedig azoknak esetét megérik. 17 Fenyítsd meg a te fiadat, és nyugodalmat hoz néked, és szerez gyönyörűséget a te lelkednek. 18 Mikor nincs mennyei látás, a nép elvadul; ha pedig megtartja a törvényt, oh mely igen boldog! 19 Csak beszéddel nem tanul meg a szolga, mert tudna, de még sem felel meg. 20 Láttál-é beszédeiben hirtelenkedő embert? a bolond felől több reménység van, hogynem a felől! 21 Aki lágyan neveli gyermekszégtől fogva az Ő szolgáját, végre az lesz a fiú. 22 A haragos háborgást szerez; és a dühösködőnek sok a vétke. 23 Az embernek kevélisége megalázza Őt; az alázatos pedig tiszességet nyer. 24 Aki osztozik a lopoval, gyűlöli az magát; hallja az eskü, de nem vall. 25 Az emberek től való felelem tört vét; de aki bízik az Úrban, kiemeltetik. 26 Sokan keresik a fejedelemnek orczáját; de az Úrtól van kinek-kinek ítélete. 27 Iszonyat az igazaknak a hamis ember; és iszonyat az istentelenek az igaz úton járó.

30 Agurnak, a Jáké fiának beszédei, próféczia, melyet mondott a férfiú Itielnek, Itielnek és Ukálnak. 2 minden embernél tudatlanabb vagyok én, és nincs emberi érteleм én benne м. 3 És nem tanultam a bőlcseséget, hogy a Szentnek ismeretét tudnám. 4 Kicsoda ment fel az égbe, hogy onnan leszállott volna? Kicsoda fogta össze a szelet az Ő markába? Kicsoda kötötte a vizet az Ő köntösébe? Ki állapította meg a földnek minden határit? Kicsoda ennek neve? Avagy kicsoda ennek fiának neve, ha tudod? 5 Az Istennek teljes beszéde igen tiszta, és paizs az ahhoz folyamodóknak. 6 Ne tégy az Ő beszédéhez; hogy meg ne feddjen téged, és hazug ne

légy. 7 Kettőt kérek tőled; ne tartsd meg én tőlem, mielőtt meghalnék. 8 A hiábavalóságot és a hazugságot messze távoztasd tőlem; szegénységet vagy gazdagságot ne adj nékem; táplálj engem hozzá illendő eleddel. 9 Hogy megelégedvén, meg ne tagadjalak, és azt ne mondjam: kicsoda az Úr? Se pedig megszegényedvén, ne lopjak, és gonoszul ne éljek az én Istenem nevével! 10 Ne rágalmazd a szolgát az ő uránál, hogy meg ne átkozzon téged, és bűnhódnöd ne kelljen. 11 Van oly nemzetseg, a ki az ő atyát átkozza, és az ő anyját nem áldja. 12 Van nemzetseg, a ki a maga szemei előtt tiszta, pedig az ő rútságából ki nem tisztítattatt. 13 Van kevély szemű nemzetseg, és a kinek szemöldökei igen fellátnak! 14 Van olyan nemzetseg, a kinek fogai fegyverek, és a kinek zápfogai kések; hogy a szegényeket kiemészszék e földről, és az emberek közül a szűkölködőket. 15 A nadálynak két leánya van: addszza, addszsa! E három nem elégszik meg; négyen nem mondják: elég; 16 A sír és a meddő asszony, a föld meg nem elégszik a vízzel, és a tűz nem mondja: elég! (Sheol h7585) 17 A szemet, mely megcsúfolja atyát, vagy megútálja az anyja iránt való engedelmességet, kivágják a völgynek hollói, vagy megeszik a sasfiak. 18 E három megfoghatatlan előttem, és e négy dolgot nem tudom: 19 A keselyűnek útát az égben, a kígyónak útát a kősziklán, a hajónak nyomát a mély tengerben, és a férfiúnak útát a leányzóval. 20 Ilyen a paráználkodó asszonynak úta; eszik, azután megtörli száját és azt mondja: nem cselekedtem semmi gonoszt. 21 Három dolog alatt indul meg a föld, és négyet nem szervedhet el. 22 A szolga alatt, mikor uralkodik, és a bolond alatt, mikor elég kenyere van, 23 A gyűlölt asszony alatt, ha mégis férjhez megy; és a szolgáló alatt, ha örököse lesz az ő asszonyának. 24 E négy apró állata van a földnek, a melyek bölcsék, elmeselek: 25 A hangyák erőtlén nép, mégis megkeresik nyárban a magok eledelét; 26 A marmoták nem hatalmas nép, mégis kősziklán csinálják az ő házokat; 27 Királyuk nincs a sáskáknak, mindenáltal mindenájan szép renddel mennek ki; 28 A pótot kézzel megfoghatod, mégis ott van a királyok palotáiban. 29 Három állat van, a mely szépen jár, sőt négy, a mely jól jár. 30 Az oroszlán, a hős a vadak között, mely el nem fut senki elől; 31 A harczra felékesített ló, vagy a kecskebak, és a király, a kinek senki nem mer ellene állani. 32 Ha bolond voltál felfuvalkodásodban, vagy ha meggondoltad: kezedet szájadra vessed. 33 Mert miképen a ki tejet köpül, vajat csinál; és a ki keményen fújja ki az ő orrát, vért hoz ki: úgy a ki a haragot ingerli, háborúságot szerez.

31 Lemuel király beszédei, próféczia, melylyel tanította vala őt az anyja. 2 Mit szóljak, fiam? mit, én méhem gyermeke? mit, én fogadásimnak gyermeke? 3 Ne add asszonyoknak a te erődet, és a te útaidat a királyok eltörlőinek. 4 Távol legyen a királyuktól, oh Lemuel, távol legyen a királyuktól a bornak itala; és az uralkodóktól a részegítő ital keresése. 5 Hogy mikor iszik, el ne felejtkezzék a törvényről, és el ne fordítsa valamely nyomorultnak igazságát. 6 Adjátok a részegítő italt az elveszendőnek, és a bort a keseredett szívűeknek. 7 Igyék, hogy felejtkezzék az ő szegénységéről, és az ő nyavalýájáról ne emlékezzék meg többé. 8 Nyisd meg a te szádat a mellett, a ki néma, és azoknak dolgában, a kik adattak veszedelemre. 9 Nyisd meg a te szádat, ítély igazságot; forgasd ügyét a szegények és a szűkölködőnek! 10 Derék asszonyt kicsoda találhat? Mert ennek ára sokkal felülhaladja az igazgyöngyöket. 11 Bízik ahhoz az ő férjének lelke, és annak marhája el nem fogy. 12 Jóval illeti őt és nem gonossal, az ő életének minden napjaiban. 13 Keres gyapjat vagy lent, és megkészíti azokat kezeivel kedvvel. 14 Hasonló a kereskedő hajóhoz, nagy messziről behozza az ő eledelét. 15 Felkel még éjjel, eledelt ád az ő házának, és rendel ételet az ő szolgálóleányinak. 16 Gondolkodik mező felől, és megveszi azt; az ő kezeinek munkájából szőlőt plántál. 17 Az ő derekát felövezi erővel, és megerősítő karjait. 18 Látja, hogy hasznos az ő munkálkodása; éjjel sem alszik el az ő világa. 19 Kezeit veti a fonókerékre, és kezeivel fogja az orsót. 20 Markát megnyitja a szegények, és kezei nyújtja a szűkölködőnek. 21 Nem félti az ő házanépet a hótól; mert egész házanépe karmazsinba öltözött. 22 Szőnyegeket csinál magának; patyolat és bíbor az ő öltözete. 23 Ismerik az ő férjét a kapukban, mikor ül a tartománynak véneivel. 24 Gyolcsot sző, és eladja; és övet, melyet ád a kereskedőnek. 25 Erő és ékesség az ő ruhája; és nevet a következő napnak. 26 Az ő száját bölcsen nyitja meg, és kedves tanítás van nyelvén. 27 Vigyáz a házanépe dolgára, és restségek étkét nem eszi. 28 Felkelnek az ő fiai, és boldognak mondják őt; az ő férje, és dicséri őt: 29 Sok leány munkálkodott serénységgel; de te meghaladod mindenákat! 30 Csalárd a kedvesség, és hiábavaló a szépség; a mely asszony féli az Urat, az szerez dicséretet magának! 31 Adjátok ennek az ő keze munkájának gyümölcséből, és dicsérjék őt a kapukban az ő cselekedetei!

Prédikátor

1 A prédikátornak, Dávid fiának, Jeruzsálem királyának beszédei. **2** Felette nagy hiábavalóság, azt mondja a prédikátor; felette nagy hiábavalóság! minden hiábavalóság! **3** Micsoda haszna van az embernek minden ő munkájában, melylyel munkálkodik a nap alatt? **4** Egyik nemzetseg elmegy, és a másik eljő; a föld pedig mindörökki megmarad. **5** És a nap feltámad, és elnyugszik a nap; és az ő helyére siet, ahol ő ismét feltámad. **6** Siet délré, és átmegy észak felé; körbe-körbe siet a szél, és a maga keringéséhez visszatér a szél. **7** minden folyóvíz siet a tengerbe; minden dolgok mint fáradoznak, senki ki nem mondhatja; nem elégednék meg a szem látván, sem be nem teljesednék hallásával a fül. **9** A mi volt, ugyanaz, a mi ezután is lesz, és a mi történt, ugyanaz, a mi ezután is történik; és semmi nincs új dolog a nap alatt. **10** Van valami, a miről mondjak: nézd ezt, új ez; régen volt már száz esztendőön át, melyek mi előttünk voltak. **11** Nincs emlékezet az előbbiekről; azonképen az utolsó dolgorról is, melyek jövendők, nem lesz emlékezet azoknál, a kik azután lesznek. **12** Én prédikátor, királya voltam Izráelnek Jeruzsálemben. **13** És adám az én elmémet mindenök vizsgálására és bölcsen való tudakozására, melyek lesznek az ég alatt. Ez gonosz hiábavaló foglalatosság, melyet adott Isten az emberek fiainak, hogy gyötrődjenek vele. **14** Láttam minden dolgokat, melyek lesznek a nap alatt, és íme minden csak hiábavalóság, és a léleknek gyötrelme! **15** Az egyenetlen meg nem egyenesíthető, és a fogyatkozás meg nem számlálható. **16** Szóltam az én elmémmel, mondván: íme, én nagygyá lettem, és gyűjtöttetem bölcseséget mindenök felett, a kik fők voltak én előtttem Jeruzsálemben, és az én elmém bőven látott bölcseséget és tudományt! **17** Adtam annakfelette az én elmémet a bölcseségnak tudására, és az esztelenségnak és bolondságnak megtudására. Megtudtam, hogy ez is a lélek gyötrelme. **18** Mert a bölcsességnak sokaságában sok búslás van, és valaki öregbít a tudományt, öregbít a gyötrelmet.

2 Mondék az én szívemben: no, megpróbállak téged a vigan való lakásban, hogy lásd meg, mi a jó! És íme, az is hiábavalóság! **2** A nevetésről azt mondomb: bolondság! a vigaassáról pedig: mit használ az? **3** Elvégezém az én szívemben, hogy borítalra adom magamat, (pedig szívem a bölcseséget követ) és előveszem ezt a bolondságot, míg nem megládom, hogy az emberek fiainak mi volna jó, a mit

cselekedjenek az ég alatt, az életök napjainak száma szerint. **4** Felette nagy dolgokat cselekedtem; építék magamnak házakat; ülteték magamnak szőlőket. **5** Csinálék magamnak kerteket és ékességre való kerteket, és ülteték beléjük mindenféle gyümölcs termő fákat. **6** Csinálék magamnak víztartó tavakat, hogy azokból öntözzen a fáknak sarjadó erdejét. **7** Szerék szolgákat és szolgálókat, házamnál nevekedett szolgáim is voltak nékem; öreg és apró barmoknak nyájaival is többel bírtam mindenazonnál, a kik voltak én előtttem Jeruzsálemben. **8** Gyűjték magamnak ezüstöt és aranyat is, és királyok drágáságait és tartományokat; szerék magamnak éneklő férfiakat és éneklő asszonyokat, és az emberek fiainak gyönyörűségét, asszonyt és asszonyokat. **9** És nagygyá levék és megnevekedém mindenök felett, a kik előtttem voltak Jeruzsálemben; az én bölcseségem is helyén volt. **10** Valamit kivánnak vala az én szemeim: meg nem fogtam azoktól, meg sem tartóztattam az én szíemet semmi vigaasságtól, hanem az én szívem örvendezett minden én munkámmal gyűjtött járban; mivelhogy ez volt az én részem minden én munkáimból. **11** És tekinték minden dolgaimra, melyeket cselekedtek vala az én kezeim, és az én munkára, mit fáradtsággal végeztem vala; és íme, az minden hiábavalóság és a léleknek gyötrelme, és nincsen annak semmi haszna a nap alatt! **12** Azért fordulék én, hogy lássak bölcseséget és bolondságot és esztelenséget, az az hogy mit cselekesznek az emberek, a kik a király után következnek: azt, a mit régen cselekedtek. **13** És látám, hogy hasznos a bölcseség a bolondságnál, miképen hasznos a világosság a setétségnél. **14** A bölcsnek szemei vannak a fejében; a bolond pedig setében jár; de ugyan én megismerém, hogy ugyanazon egy végük lesz mindeneknek. **15** Annakokáért mondám az én elmémben: bolondnak állapotja szerint lesz az én állapotom is, miért valék tehát én is bölcsebb? és mondék az én elmémben: ez is hiábavalóság! **16** Mert nem lesz emlékezete sem a bölcsnek, sem a bolondnak mindörökki; mivelhogy a következendő időkben már minden előfeljühetnek: és miképen meghal a bölcs, azonképen meghal a bolond is. **17** Azért gyűlööm az életet; mert gonosznak látszék nékem a dolog, a mi történi a nap alatt; mert minden hiábavalóság, és a léleknek gyötrelme! **18** Gyűlööm én minden munkámat is, melyet munkálkodom a nap alatt; mivelhogy el kell hagynom azt oly embernek, aki én utánam lesz. **19** És ki tudja, ha bölcs lesz-e vagy bolond? és mégis uralkodik minden munkámon, a mit cselekedtem és bölcsen szerzettem a nap alatt! Ez is hiábavalóság! **20** Annakokáért elfordulék én, megfogván reménységtől az én szívemet minden munkám felől, melylyel munkálódtam a nap alatt. **21** Mert van oly ember, a kinek

munkája elvégeztetett bölcseséggel, tudománynal és jó kimenetellel; és oly embernek adja azt örökségül, aki abban semmit sem munkálkodott. Ez is hiábavalóság és nagy gorosz! 22 Mert micsoda marad meg az embernek minden ő munkájából és elméjének nyughatatlan fáradozásából, melylyel ő munkálódott a nap alatt? 23 Holott minden napja bánat, és búsalás az ő foglalatossága, még éjjel is nem nyugodott az ő elméje. Ez is hiábavalóság! 24 Nincsen csak e jó is az embernek hatalmában, hogy egyék, igyék, és azt cselekedje, hogy az ő szíve lakozzék gyönyörűséggel az ő munkájából; ezt is láttam én, hogy az Istennek kezében van. 25 Mert kicsoda ehethetné és élhetne gyönyörűségére rajtam kívül? 26 Mert az embernek, aki jó az ő szemei előtt, adott Isten bölcsésget és tudományt és öröömöt; a bűnösnek pedig adott foglalatosságot az egybegyűjtésre és az egybehordásra, hogy adjá annak, aki jó az Isten előtt. Ez is hiábavalóság és az elmének gyötrelme!

3 Mindennek rendelt ideje van, és ideje van az ég alatt minden akaratnak. 2 Ideje van a születésnek és ideje a meghalásnak; ideje az ültetésnek, ideje annak kiszaggatásának, a mi ültetettet. 3 Ideje van a megölésnek és ideje a meggyógyításnak; ideje a rontásnak és ideje az építésnek. 4 Ideje van a sírásnak és ideje a nevetésnek; ideje a jaigatásnak és ideje a szökdélésnek. 5 Ideje van a kövek elhányásának és ideje a kövek egybegyűjtésének; ideje az ölelgetésnek és ideje az ölelgetéstől való eltávozásnak. 6 Ideje van a keresésnek és ideje a vesztsének; ideje a megőrzésnek és ideje az eldobásnak. 7 Ideje van a szakatásnak és ideje a megvállásnak; ideje a hallatásnak és ideje a szólásnak. 8 Ideje van a szeretésnek és ideje a gyűlöletsnek; ideje a hadakozásnak és ideje a békességnak. 9 Micsoda haszna van a munkásnak abban, a miben ő munkálkodik? 10 Láttam a foglalatosságot, melyet adott Isten az emberek fiainak, hogy fáradozzanak benne. 11 Mindent szépen csinált az ő idejében, e világot is adta az emberek elméjébe, csakhogy úgy, hogy az ember meg nem foghatja mindazt a dolgot, a mit az Isten cselekszik kezdettől fogva mindvégig. 12 Megismertem, hogy nem lehetnek jobbat, mint hogy örvendezzen kiki, és hogy a maga javát cselekedje az ő életében. 13 De még az is, hogy az ember eszik és iszik, és jól él az ő egész munkájából, az Istennek ajándéka. 14 Tudom, hogy valamit Isten cselekszik, az lesz örökük, ahhoz nincs mit adni és abból nincs mit elvenni; és az Isten ezt a végre műveli, hogy az ő orczáját rettegjék. 15 A mi most történik, régen megvan, és a mi következik, immár megvolt, és az Isten visszahozza, a mi elmult.

16 Láttam annakfelette a nap alatt, hogy az ítéletnek helyén hamisság, és az igazságnak helyén latorság van. 17 És mondék magamban: az igazat és a hamisat megítéli az Isten; mert minden ember akaratjának ideje van, és minden dolognak ő nála. 18 Így szólék azért magamban: az emberek fiai miatt van ez így, hogy kiválogassa őket az Isten, és hogy meglássák, hogy ők magokban véve az oktalan állatokhoz hasonlók. 19 Az emberek fiainak vége hasonló az oktalan állatnak végéhez, és egyenlő végük van azoknak; a mint meghal egyik, úgy meghal a másik is, és ugyanazon egy lélek van mindenikben; és az embernek nagyobb méltósága nincs az oktalan állatoknál, mert minden hiábavalóság. 20 mindenik ugyanazon egy helyre megy; mindenik a porból való, és mindenik porrá lesz. 21 Vajon kicsoda vette eszébe az ember lelkét, hogy felmegy-é; és az oktalan állat lelkét, hogy a föld alá megy-é? 22 Azért úgy láttam, hogy semmi sincs jobb, mint hogy az ember örvendezzen az ő dolgaiban, mivelhogy ez az ő része e világban: mert ki hozhatja őt vissza, hogy lássa, mi lesz ő utána?

4 Viszont látjam én minden nyomorgatásokat, a melyek a nap alatt történnek, és ímé, nyilván van azoknak, a kik nyomorgattatnak, könnyhullatások, és vágasztalójuk nincs nézik; és az őket nyomorgatóknak kezekből erőszaktélt szenvendnek, és vágasztalójuk nincs nézik. 2 És dicsérém én a megholtakat, a kik már meghaltak vala, az elők felett, a kik még élnek; 3 De mind a kettőnél boldogabbnak azt, aki még nem lett, aki nem láitta azt a gorosz dolgot, a mely a nap alatt történik. 4 És látjam én, hogy minden dolgát és minden ügyes cselekedetét az ember az ő felebarátja iránt való irigységből rendeli; annakáért ez is hiábavalóság és lélek-fájdalom! 5 A bolond egybekapcsolja a kezeit, és megemészti a maga testét. 6 Jobb egy teljes marok nyugalommal, mint minden két maroknak teljessége nagy munkával és lelke gyötrelemmel. 7 Viszont láték a nap alatt más hiábavalóságot. 8 Van oly ember, aki egymaga van és nincs vele másik, sem fia, sem atyafia nincs; mindenáltal nincs vége minden ő fáradtságának, és az ő szeme is meg nem elégszik gazdagsággal, hogy azt mondána: vajon kinek munkálkodom, hogy az én lelkemet minden jótól megfosztom? Ez is hiábavalóság és gorosz foglalatosság! 9 Sokkal jobban van dolga a kettőnek, hogynem az egynek; mert azoknak jó jutalmok vala az ő munkájokból. 10 Mert ha elesnek is, az egyik felemeli a társát. Jaj pedig az egyedülvalónak, ha elesik, és nincsen, aki őt felemelje. 11 Hogyha együtt feküsznek is ketten, megmelegszenek; az egyedülvaló pedig mimódon melegedhetik meg. 12 Ha

az egyiket megtámadja is valaki, ketten ellene állhatnak annak; és a hármas kötél nem hamar szakad el. **13** Jobb a szűkölködő, de bölcs gyermek a vén és bolond királynál, a ki nem szenvedi el az intést többé. **14** Mert az a fogsgából is uralkodásra megy, holott ennek országában szegénységen született. **15** Láttam a nap alatt járó minden előket a második gyermek mellett; a ki amannak helyére lépendő vala. **16** És hogy az egész sokaságnak nincs vége, mindazoknak, a kiknek ő élén volt; mindazáltal az utánok valók már semmit nem örvendeztek ő benne. Mert ez is hiáavalóság és lelke gyötrelem!

5 Órizd meg lábaidat, mikor az Istennek házához mégy, mert hallgatás végett közeledned jobb, hogynem a bolondok módja szerint áldozatot adni; mert ezek nem tudják, hogy gonoszt cselekesznek. **2** Ne gyorsalkodjál a te száddal, és a te elméd ne siessen valamit szálni Isten előtt; mert az Isten mennyben van, te pedig e földön, azért a te beszéded kevés legyen; **3** Mert álom szokott következni a sok foglalatosságból; és a sok beszédből bolond beszéd. **4** Mikor Istennek fogadást téssz, ne halogasd annak megadását; mert nem gyönyörködik a bolondokban. A mit fogadsz, megteljesítsd! **5** Jobb hogy ne fogadj, hogynem mint fogadj és ne teljesítsd be. **6** Ne engedd a te szádnak, hogy bűnre kötelezze testedet, és ne mondd az angyal előtt, hogy tévedésből esett ez; hogy az Isten a te beszéded miatt fel ne háborodjék, és el ne veszesse a te kezeidnek munkáját. **7** Mert a sok álomban a hiáavalóság is és a beszéd is sok; hanem az Isten félje. **8** Ha a szegényeknek nyomorítatását, és a törvények és igazságnak elfordítatását látod a tartományban: ne csudálkozzál e dolgon; mert egyik felsőrendű vigyáz a másik felsőrendűre, és ezek felett még felsőbbrendűek vannak. **9** Az ország haszna pedig mindenekfelett a földmivelést kedvelő király. **10** A ki szereti a pénzt, nem telik be pénzzel, és a ki szereti a sokaságot nem telik be jövedelemmel. Ez is hiáavalóság. **11** Mikor megszaporodik a jószág, megszaporodnak annak megemésztői is; mi haszna van azért benne urának, hanem hogy csak reá néz szemeivel? **12** Édes az álom a munkásnak, akár sokat, akár keveset egyék; a gazdagnak pedig bővöködése nem hagyja őt aludni. **13** Van gonosz nyavalya, a melyet láttam a nap alatt: az ő urának veszedelmére tartott gazdagság; **14** Ugyanis az a gazdagság elvész valami szerencsétlen eset miatt, és ha fia született néki, annak kezében nem lesz semmi. **15** A mint kijött az ő anyjának méhéből, mezítelen megy ismét el, a mint jött vala: és semmit nem vesz el munkájáért, a mit

kezében elvinne. **16** Annakokáért ez is gonosz nyavalya, hogy a mint jött, a képen megy el. Mi haszna van néki abban, hogy a szélnek munkálkodott? **17** És hogy az ő teljes életében a setében evett, sokszori haraggal, keserűséggel és búsulással? **18** Ez azért a jó, a melyet én láttam, hogy szép dolog enni és inni, és jól élni minden ő munkájából, a melylyel fárasztotta magát a nap alatt, az ő élete napjainak száma szerint, a melyeket adott néki az Isten; mert ez az ő része. **19** És a mely embernek adott Isten gazdagságot és kincseket, és a kinek megengedte, hogy egyékként abból és az ő részét elvegye, és örvendezzen az ő munkájának: ez az Istennek ajándéka! **20** Mert nem sokat emlékezik meg az ilyen az ő élete napjainak számáról, mivelhogy az ő szívénék örömet az Isten kedveli.

6 Van gonosz, a melyet láttam a nap alatt, és nagy baj az az emberen; **2** Mikor valakinek az Isten ád gazdagságot és kincseket és tisztességet, és semmi nélküli nem szűkölökik, valamit kívánhat lelkének, és az Isten nem engedi néki, hogy éljen azzal, hanem más ember él azzal: ez hiáavalóság és gonosz nyavalya! **3** Ha száz gyermeket szül is valaki, és sok esztendeig él, úgy hogy az ő esztendeinek napja sok, de az ő lelke a jóval meg nem elégzik, és nem lesz temetése néki: azt mondjam, hogy jobb annál az idéten gyermek, **4** Mert hiáavalóságra jött, setétségen megy el, és setétséggel fedeztetik be neve, **5** A napot sem látta és nem ismerte; tűrhetőbb ennek állapotja, hogynem amannak. **6** Hogyha kétezer esztendőt élt volna is, és a jóval nem élt: avagy nem ugyanazon egy helyre megy-é minden? **7** Az embernek minden munkája szájáért van; mindazáltal az ő kívánsága be nem telik. **8** Mert miben különbözik a bölcs a bolondtól, és miben a szegény, a ki az elők előtt járni tud? **9** Jobb, a mit ember szemmel lát, hogynem a lélek kívánsága; ez is hiáavalóság és a léleknek gyötrelme! **10** Valami van, régen ráadatott nevezete, és bizonyos dolog, hogy mi lesz az ember, és nem perlekedhetik azzal, a ki hatalmasból nálánál. **11** Mert van sok beszéd, a mely a hiáavalóságot szaporítja; és mi haszna van az embernek abban? **12** Mert kicsoda tudhatja, mi legyen az embernek jó e világon, az ő hiáavaló élete napjainak száma szerint, a melyeket mintegy árnyékot tölt el? Kicsoda az, aki megmondhatná az embernek, mi következik ő utána a nap alatt?

7 Jobb a jó hír a drága kenetnél; és a halálnak napja jobb az ő születésének napjánál. **2** Jobb a siralmas házhoz menni, hogynem a lakodalomnak házához menni; mivelhogy minden embernek ez a vége, és az elői ember megemlékezik arról. **3** Jobb a szomorúság a nevetésnél;

mert az orczának szomorúsága által jobbá lesz a szív. 4 A bölcséknak elméje a siralmás házban van, a bolondoknak pedig elméje a vígasságnak házában. 5 Jobb a bölcsnek dorgálását hallani, hogynem valaki hallja a bolondoknak éneklését. 6 Mert olyan a bolondnak nevetése, mint a tövisnek ropogása a fazék alatt; ez is hiábavalóság! 7 Mert a zsarolás megbolondítja a bölcs embert is, és az elmét elveszti az ajándék. 8 Jobb akármi dolognak vége annak kezdetinél; jobb a túró, hogynem a kevél. 9 Ne légy hirtelen a lelkedben a haragra; mert a harag a bolondok kebelében nyugszik. 10 Ne mondд ezt: mi az oka, hogy a régi napok jobbak voltak ezeknél? mert nem bölcseségből származik az ilyen kérdés. 11 Jó a bölcseség az örökséggel, és előmenetelökre van az embereknek, a kik a napot látják. 12 Mert a bölcseségnak árnyéka alatt, és a gazdagságnak árnyéka alatt egyformán nyugszik az ember! de a tudomány hasznosb, mivelhogy a bölcseség életet ád az ő urainak. 13 Tekintsд meg az Istennek cselekedetit; mert kicsoda tehetи egyenessé, a mit ő görbévé tett? 14 A jó szerencsének idején élj a jóval; a gonosz szerencsének idején pedig jusson eszedbe, hogy ezt is, épen úgy, mint azt, Isten szerzette, a végre, hogy az ember semmit abból eszébe ne vegyen, a mi reá következik. 15 Mindent láttam az én hiábavalóságomnak napjain: van oly igaz, a ki az ő igazságában elvész; és van gonosz ember, a ki az ő életének napjait meghosszabbítja az ő gonoszságában. 16 Ne légy felettesből igaz, és felettesből ne bölcselkedj; miért keresnél magadnak veszedelmet? 17 Ne légy felettesből gonosz, és ne légy balgatag; miért halnál meg időt előtt? 18 Jobb, hogy ezt megfogd, és amattól is a te kezedet meg ne vond; mert a ki az Isten féli, mind ezektől megszabadul! 19 A bölcseség megerősíti a bölcset inkább, mint tíz hatalmas, a kik a városban vannak. 20 Mert nincs egy igaz ember a földön, a ki jót cselekednék és nem vétkeznék. 21 Ne figyelmezz minden beszédre, melyet mondanak, hogy meg ne halld szolgádat, hogy átkoz téged. 22 Mert sok esetben tudja a te lekded is, hogy te is gonoszt mondottál egyebeknek. 23 Mind ezeket megpróbáltam az én bölcseségem által. Mikor azt gondolám, hogy bölcs vagyok, én tőlem a bölcseség távol vala. 24 Felette igen messze van, a mi van, és felette mélységes; kicsoda tudhatja meg azt? 25 Fordítám én magamat és az én szímet a bölcseségnak és az okoskodásnak tudására, kutatására és keresésére; azonképen hogy megtudjam a bolondságnak gonoszságát, és a tévelygésnek balgatagságát. 26 És találtam egy dolgot, mely keservesb a halálnál; tudniillik az olyan asszonyt, a kinek a szíve olyan, mint a tőr és a háló, kezei pedig olyanok, mint a kötelek. A ki Isten előtt kedves,

megszabadul attól; a bűnös pedig megfogattatik attól. 27 Lásd, ezt találtam, azt mondja a prédkátor; mikor gyakorta nagy szorgalmassággal keresém a megfejtést, 28 A mit az én lelkek folyton keresett, és nem találtam. Ezer közül egy embert találtam; de asszonyt mind ezekben nem találtam. 29 Hanem lásd, ezt találtam, hogy az Isten teremtette az embert igaznak; ők pedig kerestek sok kigondolást.

8 Kicsoda hasonló a bölcshez, és ki tudja a dolgok magyarázatát? Az embernek bölcsesége megvilágosítja az ő orczáját; és az ő ábrázatjának erőssége megváltozik. 2 Én mondom, hogy a királynak parancsolatját meg kell őrizni, és pedig az Istenre való esküvés miatt. 3 Ne siess elmeni az ő orczája elől, ne állj rá a gonosz dologra; mert valamit akar, megcselekszi. 4 Mivelhogy a király szava hatalmas; és kicsoda merné néki ezt mondani: mit mívelsz? 5 A ki megtartja a parancsolatot, nem ismer nyomorúságot, és a bölcsnek elméje megért mind időt, mind ítéletet; 6 Mert minden akaratnak van ideje és ítélete; mert az embernek nyomorúsága sok ő rajta; 7 Mert nem tudja azt, a mi következik; mert ki mondja meg néki, mimódon lesz az? 8 Egy ember sem uralkodhatik a szélen, hogy feltartsa a szelet; és semmi hatalmasság nincs a halálnak napja felett, és az ütközetben senkit el nem bocsátanak; és a gonoszság nem szabadítja meg azt, a ki azzal él. 9 Mindez láttam, és megfigyeltem minden dolgot, a mely történik a nap alatt, oly időben, a melyben uralkodik az ember az emberen maga kárára. 10 És azután láttam, hogy a gonoszok eltemettettek és nyugalomra mentek; viszont a szent helyről kimentek, és elfelejtettek a városban olyanok, a kik becsületesen cselekedtek. Ez is hiábavalóság! 11 Mivelhogy hamar a szentenczia nem végezetet el a gonoszságnak cselekedőjén, egészen arra van az emberek finainak szíve ő bennök, hogy gonoszt cselekedjenek. 12 Bár meghosszabbítja életét a bűnös, aki százszor is vétkezik; mégis tudom én, hogy az istenfélőknek lészen jól dolgok, a kik az ő orczáját félik; 13 A hitetlennek pedig nem lesz jó dolga, és nem hosszabbítja meg az ő életét, olyan lesz, mint az árnyék, mert nem rettegi az Istennek orczáját. 14 Van hiábavalóság, a mely a földön történik; az, hogy vannak oly igazak, a kiknek dolga a gonoszknak cselekedetei szerint lesz; és vannak gonoszok, a kiknek dolga az igazaknak cselekedetei szerint lesz; mondám, hogy ez is hiábavalóság. 15 Annakokáért dicsérem vala én a vígasságot, hogy nincsen embernek jobb e világon, hanem hogy egyék, ígyék és vígadjon; és ez kisérje őt munkájában az ő életének napjaiban, a melyeket ád néki Isten a nap alatt. 16 Mikor adám az én szímet a

bölcseségnek megtudására, és hogy megvizsgáljak minden fáradtságot, a mely a földön történik, (mert sem éjjel, sem nappal az emberek szeme álmot nem lát): 17 Akkor eszembe vevém az Istennek minden dolgát, hogy az ember nem mehet végére a dolognak, a mely a nap alatt történik; mert fáradozik az ember, hogy annak végére menjen, de nem mehet végére: sőt ha azt mondja is a bölcs ember, hogy tudja, nem mehet végére.

9 Mert mindezt szívre vettem, és pedig azért, hogy megvizsgáljam mindezt: hogy az igazak és bölcsék és azoknak minden cselekedetei Isten kezében vannak; szeretet is, gyűlölet is, nem tudják az emberek, mind ez előttük van. 2 Minden olyan, hogy mindenkit érhet, egyazon szerencséje van az igaznak és gonosznak, jónak vagy tisztának és tisztálannak, mind annak, aki áldozik, mind a ki nem áldozik, úgy a jónak, mint a bűnösnek, az esküvőnek úgy, mint aki féli az esküvést. 3 Mind az ég alatt való dolgokban e gonosz van, hogy mindeneknek egyenlő szerencséjük van; és az emberek fiainak szíve is teljes gonoszsággal, és elméjükben minden bolondság van, a míg élnek, azután pedig a halottak közé mennek. 4 Mert akárkinek, valaki minden elők közé csatlakozik, van reménysége; mert jobb az elő eb, hogynem a megholt oroszlán. 5 Mert az elők tudják, hogy meghalnak; de a halottak semmit nem tudnak, és azoknak semmi jutalmuk nincs többé; mivelhogy emlékezetük elfelejtetett. 6 Mind szeretetük, mind gyűlöletük, mind gerjedézsük immár elveszett; és többé semmi részük nincs semmi dologban, a mely a nap alatt történik. 7 No azért egyed vígassággal a te kenyeredet, és igyad jó szívvil a te borodat; mert immár kedvesek Istennek a te cselekedeted! 8 A te ruháid mindenkor legyenek fejérek, és az olaj a te fejedről el ne fogyatkozzék. 9 Éld életedet a te feleségeddel, a kit szeretsz, a te hiábaival életednek minden napjaiban, a melyeket Isten adott néked a nap alatt, a te hiávalóságodnak minden napjaiban; mert ez a te részed a te életedben és a te munkádban, melylyel munkálódol a nap alatt. 10 Valamit hatalmadban van cselekedni erőd szerint, azt cselekedj; mert semmi cselekedet, okoskodás, tudomány és bölcseség nincs a Seolban, a hová menendő vagy. (Sheol h7585) 11 Fordítván magamat látám a nap alatt, hogy nem a gyorsaké a futás, és nem az erőseké a viadal, és nem a bölcséké a kenyér, és nem az okosoké a gazdagság, és nem a tudósoké a kedvesség; hanem idő szerint és történetből lesznek mindezek. 12 Mert nem is tudja az ember az ó idejét; mint a halak, melyek megfogatnak a gonosz hálóban, és mint a madarak, melyek megfogatnak a törben,

miképen ezek, azonképen megfogatnak az emberek fiai a gonosznak idején, mikor az előj reájok hirtelenséggel. 13 Ezt is bölcseségnek láttam a nap alatt, és ez én előttem nagy volt. 14 Tudniillik, hogy egy kicsiny város volt, és abban kevés ember volt, és eljött az ellen hatalmas király, és azt körülvette, és az ellen nagy erősségeket épített. 15 És találhatott abban egy szegény ember, aki bölcs volt, és az ó bölcseségével a várost megszabadította; de senki meg nem emlékezett arról a szegény emberről. 16 Akkor én azt mondám: jobb a bölcseség az erősségnél; de a szegénynek bölcsesége útálatos, és az ó beszédít nem hallatják meg. 17 A bölcsnek nyugodt beszédét inkább meghallatják, mint a bolondok közt uralkodónak kiáltását. 18 Jobb a bölcsesség a hadakozó szerszámoknál; és egy bűnös sok jót veszt el.

10 A megholt legyek a patikáriusnak kenetit megbüdösítik, megerjesztik; azonképen hathatósabb a bölcseségnél, tiszteßenél egy kicsiny balgatagság. 2 A bölcs embernek szíve az ó jobbkezénél van; a bolondnak pedig szíve balkezénél. 3 A bolond, mikor az úton jár is, az ó elméje hiányos, és mindenek hirdeti, hogy ó bolond. 4 Mikor a fejedelemek haragja felgerjed te ellened, a te helyeted el ne hagyad; mert a szelídseg nagy bűnököt lecsendesít. 5 Van egy gonosz, a melyet láttam a nap alatt, mintha tévedés volna, a mely a fejedelemről származik. 6 Hogy a bolondság nagy méltóságra helyeztetett, a gazzdagok pedig alacsony sorsban ülnek. 7 Láttam, hogy a szolgák lovakon ültek; a fejedelmek pedig gyalog mentek a földön, mint a szolgák. 8 A ki vermet ás, abba beesik; és a ki a gyepűt elhányja, megmarja azt a kígyó. 9 A ki a köveket helyökből kihányja, fájdalmat szenned azok miatt; a ki hasogatja a fát, veszedelemben forog a miatt. 10 Ha a vas megtompul, és annak élít meg nem köszörüli az ember, akkor erejét kell megfeszíteni; a bölcseség pedig minden dolognak eligazítására nagy előmenetel. 11 Ha megharap a kígyó, a míg meg nem varázsolattatott, azután semmi haszná nincsen a varázslónak. 12 A bölcs ember szájának beszédei kedvesek; a bolondnak pedig ajkai elnyelik őt. 13 Az ó szája beszédeinek kezdete bolondság, és az ó szája beszédeinek vége gonosz balgatagság. 14 És a bolond szaporítja a szót, pedig nem tudja az ember, a mi következik, és a mi utána lesz, kicsoda mondja meg azt néki? 15 A bolondnak munkája elfarásztja őt, mert a városba sem tud menni. 16 Jaj néked ország, kinek a te királyod gyermek; és a te fejedelmid reggel esznek. 17 Boldog vagy te ország, kinek a te királyod nemes ember, és a te fejedelmid idejében esznek a testnek erejéért és nem az italért. 18 A restség miatt elhanyatlak a házfedél, és a

kezek restsége miatt cseppeg a ház. **19** Vígasságnak okáért szereznek lakodalmat, és a bor vídámítja meg az előket: és a pénz szerzi meg mindenket. **20** Még a te gondolatodban is a király ne átkozd, és a te ágyasházadban is gonoszt a gazdagnak ne mondj: mert az égi madár is elviszi a szót, és a szárnyas állat is bevádolná a te beszédedet.

11 Vesd a te kenyeredet a víz színére, mert sok nap mulva megtalálod azt. **2** Adj részt hétnek vagy nyolcnak is; mert nem tudod, micsoda veszedelem következik a földre. **3** Mikor a sűrű fellegek megtelnek, esőt adnak a földre; és ha leesik a fa délré vagy északra, a mely helyre leesik a fa, ott marad. **4** A ki a szelet nézi, nem vet az; és a ki sűrű fellegre néz, nem arat. **5** Miképen hogy nem tudod, melyik a szélnek útja, és miképen vannak a csontok a terhes asszony méhében; azonképen nem tudod az Istennek dolgát, aki mindenket cselekszik. **6** Reggel vesd el a te magodat, és este se pihentesd kezedet; mert nem tudod, melyik jobb, ez-é vagy amaz, vagy ha mind a kettő jó lesz egyszersmind. **7** Valóban, édes a világosság és jó a mi szemeinkkel néznünk a napot. **8** Mert ha sok esztendeig él is az ember, mindenkorban örvendezzen; és megemlékezzék a setétségnak napjairól, mert az sok lesz. Valami előjövendő, minden hiábavalóság. **9** Örvendezz a te ifjúságodban, és vídámítson meg téged a te szíved a te ifjúságodnak idejében, és járj a te szívednek útaiban, és szemeidnek látásiban; de megtudd, hogy mindenekért az Isten tégedet ítéletre von! **10** Vesd el a haragot a te szívedből, és vesd el a gonoszt a te testedből; mert az ifjúság és a hajnal hiábavalóság.

12 És emlékezzél meg a te Teremtődről a te ifjúságodnak idejében, míg a veszedelemek napjai el nem jönek, és míg el nem jönek az esztendők, melyekről azt mondod: nem szeretem ezeket! **2** A míg a nap meg nem setétedik, a világossággal, a holddal és csillagokkal egybe; és a sűrű felhők ismét visszatérnek az eső után. **3** Az időben, mikor megremegnek a háznak őrizői, és megrogynak az erős férfiak, és megállanak az őrlő leányok, mert megkevesbedtek, és meghomályosodnak az ablakon kinézők. **4** És az ajtók kívül bezáratnak, a mikor is a malom zúgása halkabbá lesz; és felkelnek a madár szóra, és halkabbakká lesznek minden éneklő leányok. **5** minden halmocskától is felnek, és mindenféle ijedelmek vannak az úton, és a mandolafa megvirágzik, és a sáska nehezen vonszolja magát, és kipattan a kapor; mert elmegy az ember az ő örököls házába, és az utcán körül járnak a sírók. **6** Minekeltől elszakadna az ezüst kötél és megromolna az arany palaczkocska, és a veder eltörnék a forrásnál, és beletörnék a kerék a

kútba, **7** És a por földde lenne, mint azelőtt volt; a lélek pedig megtérne Istenhez, aki adta volt azt. **8** Felette nagy hiábavalóságok, azt mondja a prédikátor, mindenek hiábavalóságok! **9** És azonfelül, hogy a prédikátor bölcs volt, még a népet is tudományra tanította, és fontolgatott, és tudakozott, és írt sok bölcs mondást. **10** És igyekezett a prédikátor megtudni sok kivánságos beszédeket, igaz írást és igaz beszédeket. **11** A bölcséknak beszédei hasonlatosak az ösztökéhez, és mint a szegek, erősen le vannak verve a gyülekezetek tanítónak szavai; melyek egy pástortól adattak. **12** Mindezekből, fiam, intessél meg: a sok könyvek írásának nincs vége, és a sok tanulás fáradtságára van a testnek. **13** A dolognak summája, mindenket halvván, ez: az Isten féljed, és az ő parancsolatit megtartsad; mert ez az embernek fődolga! **14** Mert minden cselekedetet az Isten ítéletre előhoz, minden titkos dologgal, akár jó, akár gonosz legyen az.

Énekek Éneke

1 Énekek éneke, mely Salamoné. 2 Csókoljon meg engem az ő szájának csókjaival; mert a te szerelmeid jobbak a bornál. 3 A te drága kenetid jók illatозásra; a te neved kiöntött drága kenet; azért szeretnek téged a leányok. 4 Vonj engemet te utánad, hadd fussunk! Bevitt engem a király az ő ágyasházába; örvendezünk és vágadunk te benned, előszámláljuk a te szerelmeidet, melyek jobbak a bornál, méltán szeretnek téged. 5 Fekete vagyok, de szép, Jeruzsálem leányai; mint Kédár sátrai és Salamon szőnyegei. 6 Ne nézzetek engem, hogy én fekete vagyok, hogy a nap lesütött engem; az én anyámnak fiai ellenem megharagudtak, a szőlöknek őrizőjévé tettek engem, – a magam szőlőjét nem őriztem. 7 Mondd meg nékem, te, a kit az én lelkem szeret, hol legeltetesz, hol deleltetesz délben; mert miért legyek én olyan, mint a ki elfátyolozza magát, társaid nyájainál? 8 Mivelhogy nem tudod, oh asszonyok között legszebb! jöjj ki a nyájnak nyomdokain, és őrizd a te kecskéidet a pásztoroknak sátorai körül. 9 A Faraó szekereiben való paripákhoz hasonlítottak téged, én mátkám. 10 Szépek a te orczáid a halántékra valóláncokban, a te nyakad a gyöngysorokban. 11 Arany láncokat csinálunk néked, ezüstből csinált gyöngökkel. 12 Mikor a király az ő asztalánál ül, nárdusnak jóillatja származik én tőlem. 13 Olyanaz én szerelmesem nékem, mint egy kötés mirha, mely az én kebeleim között hál. 14 Mint az Engedi szőlőiben a cziprusfűrt, olyannékem az én szerelmesem. 15 Ímé, szép vagy én mátkám, ímé, szép vagy, a te szemeid olyanok, mint a galambok. 16 Ímé, te is szép vagy én szerelmesem, gyönyörűséges, és a mi nyoszolyánk zöldellő. 17 A mi házainknak gerendái czédrusfák, és a mi mennyezetünk cziprusfa.

2 Én Sáronnak rózsája vagyok, és a völgtek lilioma. 2 Mint a liliom a tövisek között, olyan az én mátkám a leányok között. 3 Mint az almafa az erdőnek fái között, olyan az én szerelmesem az ifjak között. Az ő árnyékában felette igen kívánok ülni; és az ő gyümölcsse gyönyörűséges az én ínyemnek. 4 Bevisz engem a borozó házba, és zászló felettem a szerelme. 5 Erősítsetek engem szőlővel, üdítsetek fel engem almákkal; mert betege vagyok a szerelemnek. 6 Az ő bal keze az én fejem alatt van, és jobb kezével megölel engem. 7 Kényszerítlek titeket, Jeruzsálemnek leányai, a vadkecskékre és a mezőnek szarvasira: fel ne költsétek és fel ne serkentsétek a szerelmet addig, a míg akarja. 8 Az én szerelmesemnek szavát hallom, ímé, ő jó, ugrálva

a hegyeken, szökellve a halmokon! 9 Hasonlatos az én szerelmesem az őzhöz, vagy a szarvasoknak fiához. Ímé, ott áll a mi falunkon túl, néz az ablakon keresztül, tekintget a rostélyokon keresztül, 10 Szóla az én szerelmesem nékem, és monda: kelj fel én mátkám, én szépem, és jöszte. 11 Mert íme a tél elmult, az eső elmult, elment. 12 Virágok láttatnak a földön, az éneklésnek ideje eljött, és a gerliczének szava hallatik a mi földünkön. 13 A fügefa érleli első gyümölcsét, és a szőlők virágzásban vannak, jóillatot adnak; kelj fel én mátkám, én szépem, és jöjj hozzá! 14 Én galambom, a kősziklának hasadékiban, a magas kőszálának rejtekében, mutasd meg nékem a te orczádat, hadd halljam a te szódat; mert a te szód gyönyörűséges, és a te tekinteted ékes! 15 Fogjátok meg nékünk a rókákat, a rókafiakat, a kik a szőlőket elpusztítják; mert a mi szőlőink virágban vannak. 16 Az én szerelmesem enyém, és én az övé, a ki a liliomok közt legettet. 17 Míglen meghűsül a nap és az árnyékok elmúlnak: térij meg és légy hasonló, én szerelmesem, az őzhöz, vagy a szarvasoknak fiához a Béther hegyein.

3 Az én ágyasházamba éjteleken keresém azt, a kit szeret az én lelkem, keresém őt, és meg nem találtam. 2 Immár felkelek és eljárom a várost, a tereket és az utcákat, keresem azt, a kit szeret az én lelkem; keresém őt, és nem találám. 3 Megtalálának engem az őrizők, a kik a várost kerülük. Mondék nékik: Láttatok-é azt, a kit az én lelkem szeret? 4 Alig mentem vala el azoktól, mikor megtaláltam azt, a kit az én lelkem szeret. Megragadám őt, el sem bocsátám, mígnem bevivém őt anyám házába, és az én szülőmnak ágyasházába. 5 Kényszerítlek titeket, Jeruzsálemnek leányai, a vadkecskékre, és a mezőnek szarvasira, fel ne költsétek és fel ne serkentsétek a szerelmet, valamíg ő akarja. 6 Kicsoda az, a ki feljő a pusztából, mint a füstnek oszlopja? Mirhától és tömjéntől illatos, a patikáriusnak minden jó illatú porától. 7 Ímé, ez a Salamon gyaloghinta, hatvan erős férfi van körülötte, Izráelnek erősei közül! 8 Mindnyájan fegyverfogók, hadakozásban bölcsék, kinek-kinek oldalán fegyvere, az éjszakának félelme ellen. 9 Hálóágyat csinált magának Salamon király a Libánus fáiból. 10 Oszlopait ezüstből csinálta, oldalát aranyból, ágyát biborból, belső része ki van rakva szeretettel, a Jeruzsálemnek leányi által. 11 Jöjjetek ki, és nézzetek, Sionnak leányai, Salamon királyt a koronában, melylyel megkoronázta őt az anyja, az ő eljegyzésének napjára, és az ő szíve vígasságának napjára!

4 Ímé szép vagy, én mátkám, ímé szép vagy, a te szemeid galambok a te fátyolod mögött; a te hajad hasonló a kecskéknek nyájához, melyek a Gileád hegycsúcsának

alá. 2 A te fogaid hasonlók a megnyirt juhoknyájához, melyek a földőből feljőnek, melyek minden kettősöt ellenek, és nincsen azok között meddő. 3 Mint a karmazsin czérra, a te ajkaid, és a te beszéded kedves, mint a pomagránátnak darabja, olyan a te vakszem a te fátyolod alatt. 4 Hasonló a te nyakad a Dávid tornyához, a mely építetett fegyveres háznak, a melyben ezer paizs függesztetett fel, mind az erős vitézek paizsai. 5 A te két emlőd olyan, mint két vadkecske, egy zergének kettős fia, a melyek a liliomok közt legelnek. 6 Míg meghűsül a nap, és elmulnak az árnyékok, elmegyeik a mirhának hegycímerére, és a tömjénnek halmára. 7 mindenestől szép vagy, én mátkám, és semmi szepelő nincs benned! 8 Én velem a Libánusról, én jegyesem, én velem a Libánusról eljőjj; nézz az Amanának hegycímeről, a Sénirnek és Hermonnak tetejéről, az oroszlánoknak barlangjokból, a párduczoknak hegyeiről. 9 Megsebesítetted az én szívet, én húgom, jegyesem, megsebesítetted az én szívet a te szemeidnek egy tekintésével, a te nyakodon való egy aranyláncszal! 10 Mely igen szépek a te szerelmeid, én húgom, jegyesem! mely igen jók a te szerelmeid! jobbak a bornál, és a te keneteidnek illatja minden fűszerszámnál! 11 Színmézet csepegnek a te ajkaid, én jegyesem, méz és tej van a te nyelved alatt, és a te ruhádnak illatja, mint a Libánusnak illatja. 12 Olyan, mint a berekeszett kert az én húgom, jegyesem! mint a befoglaltatott forrás, bepecsételt kútfol! 13 A te csemétdi gránátalmás kert, édes gyümölcsökkel egybe, cziprusok nárdusokkal egybe. 14 Nárdus és sáfrány, jöllillatú nád és fahéj, mindenféle temértermő fákkal, mirha és áloes, minden drága fűszerszámoskkal. 15 Kerteknek forrása, elő vizeknek kútfeje, melyek folynak a Libánusról. 16 Serkenj fel északi szél, és jójj el déli szél, fújj az én kertemre, folyjanak annak drága illatú szerszámai, jőjön el az én szerelmesem az ő kertébe, és egye annak drágálatos gyümölcsét.

5 Bementem az én kertembe, én húgom, jegyesem, szedem az én mirhámat, az én balzsamommal, eszem az én lépesményemet az én mézettel, iszom az én boromat az én tejemmel. Egyetek barátim, igyatok, és részegedjetek meg, szerelmesem! 2 Én elaludtam, de lelkemben vigyázok vala, és ímé az én szerelmesemnek szava, aki zörget, mondva: Nyisd meg nékem, én húgom, én mátkám, én galambom, én tökéletesem; mert az én fejem megrakodott harmattal, az én hajam az éjszakának harmatjával! 3 Felelek én: Levettemet ruhámat, hogy-hogy öltözhetném fel? Megmostam lábaimat, mi módon keverném azokat a porba? 4 Az én szerelmesem kezét benyújtja az ajtónakhasadékán, és az én belső részeim megindulának ő rajta. 5 Felkelék

én, hogy az én szerelmesem megnyissam, és az én kezeimről mirha csepege vala, és az én ujjaimról folyó mirha a závár kilincsére. 6 Megnyitám az én szerelmesemnek; de az én szerelmesem elfordult, elment; az én lelkem megindult az ő beszédén: keresém őt, de nem találám, kiáltám őt, de nem felele nékem! 7 Megtalálának engem az órizők, a kik a várost kerülik, megverének engem, megsebesítének engem, elvevék az én feloltómet tőlem a kőfalnak órizői. 8 Kényszerítelek titeket, Jeruzsálemnek leányai, ha megtaláljátok az én szerelmesemet, mit mondok néki? hogy én a szerelem betege vagyok! 9 Micsoda a te szerelmesed egyéb szerelmesek felett, oh asszonyoknak szépe? Micsoda a te szerelmesed egyéb szerelmesek felett, hogy minket ilyen igen kényszerítesz? 10 Az én szerelmesem fejér és piros, tízezer közül is kitetszik. 11 Az ő feje, mint a választott drága megtisztított arany; fodor haja fekete, mint a hollónak. 12 Az ő szemei mint a vízfolyás mellett való galambok, melyek tejben fürödnek, szépteljesen helyhezettek. 13 Az ő orczája hasonlatos a drága füveknek táblájához, a melyek illatos plántákat nevelnek; az ő ajkai liliomok, melyekről csepegegő mirha foly. 14 Az ő kezei aranyhengerek; melyek befoglaltattak topázba; az ő teste elefántcsontból való mű, zafirokkal megrakva. 15 Az ő szárai márványoszlopok; melyek tiszta arany talpakra fundáltattak; az ő tekinteti, mint a Libánus; tetszetes mint a czédrusfa. 16 Az ő ínye édességek, és ő mindenestől fogva kívánatos! Ez az én szerelmesem, és ez az én barátom, oh Jeruzsálemnek leányai!

6 Hová ment a te szerelmesed, oh asszonyoknak szépe? hová fordult a te szerelmesed, hogy keressük őt veled együtt? 2 Az én szerelmesem, elment az ő kertébe, a drága füveknek táblái közé, hogy lakozzék a kertekben, és liliomokat szedjen. 3 Én az én szerelmesem vagyok, és az én szerelmesem enyim, a ki a liliomok közt legeltet. 4 Szép vagy én mátkám, mint Tirsá városa, kedves, mint Jeruzsálem, rettenetes, mint a zászlós tábor. 5 Fordítsd el a te szemeidet én tőlem, mert azok megzavarnak engem. A te hajad olyan, mint a kecskéknek nyája, melyek a Gileádról szállanak alá. 6 A te fogaid hasonlók a juhok nyájához, melyek feljőnek a földőből, melyek minden kettősöt ellenek, és meddő azok között nincsen. 7 Mint a pomagránát darabja a te vakszem, a te fátyolod alatt. 8 Hatvanan vannak a királynék, és nyolcvanan az ágyasok és számtalan a leányzó. 9 És az én galambom, az én tökéletesem, az ő anyjának egyetlenegye, az ő szülőjének választottja. Látják a leányok, és boldognak mondják őt, a királynéasszonyok és az ágyasok, és dicsérik őt. 10 Kicsoda az, a ki úgy

láttatik mintegy hajnal, szép, mint a hold, tiszta, mint a nap, rettenetes, mint a zászlós tábor? 11 A diófás kertekbe mentem vala alá, hogy a völgynek zöld fűveit lássam; hogy megnézzem, ha fakad-é a szőlő, és a pomagránátfák virágzanak-é? 12 Nem tudtam, hogy az én elmérő ültetem engem az én nemes népemnek díszhintajába. 13 Térj meg, oh Sulamit! térij meg, térij meg, hogy nézzünk téged! Mit néztek Sulamiton? mintegy Machanaimbeli körtáncot!

7 Oh mely szépek a te lépéseid a sarukban, oh fejedelem leánya! A te csípőd hajlásai olyanok, mint a kősöntűk, mesteri kezeknek míve. 2 A te köldököt, mint a kerekded csésze, nem szűkölködik nedvesség nélkül; a te hasad mint a gabonaasztag, liliomokkal körül kerítve. 3 A te két emlőd, mintkét ózike, a vadkecskéknek kettős fiai. 4 A te nyakad, mint az elefánttemből csinált torony; a te szemeid, mint a Hesbonbeli halastók, a sok népű kapunál; a te orrod hasonló a Libánus tornyához, mely néz Damaskus felé. 5 A te fejed hasonló rajtad a Kármelhez, és a te fejeden hajadnak fonatékja a biberhoz, a király is megköttetnék fürteid által! 6 Mely igen szép vagy és mely kedves, oh szerelem, a gyönyörűségek közt! 7 Ez a te termeted hasonló a pálmatafához, és a te emlőid a szőlőgerézdekez. 8 Azt mondám: felhágok a pálmafára, megfogom annak ágait: és lesznek a te emlőid, mint a szőlőnek gerézdei, és a te orrodnak illatja, mint az almának. 9 És a te ínyed, mint a legjobb bor, melyet szerelmesem kedvére szürcsöl, mely szóra nyitja az alvók ajkait. 10 Én az én szerelmesemé vagyok, és engem kíván Ő! 11 No, én szerelmesem, menjünk ki a mezőre, hálunk a falukban. 12 Felkelvén menjünk a szőlőkbe, lássuk meg, ha fakad-é a szőlő, ha kinyílott-é virágja, ha virágzanak-é a gránátalmafák: ott közlöm az én szerelmemet veled. 13 A mandragórák illatoznak, és a mi ajtónk előtt vannak minden drágalátos gyümölcsök, ók és újak, melyeket ohén szerelmesem, néked megtartottam!

8 Vajha lennél nékem én atyámfia, ki az én anyámnak emlőjét szopta, hogy téged kívül találván megcsókolnálak; még sem útálnának meg engem. 2 Elvinnélek, bevinnélek anyámnak házába, te oktatgatról engem, én meg borral itatnálak, fűszeressel, gránátalma borral. 3 Az Ő balkeze az én fejem alatt, és jobbkezével megölel engem. 4 Kényszerítélek titkemet, Jeruzsálemnek leányai, miért költenétek és miért serkentenétek fel a szerelmet, mígnem Ő akarja? 5 Kicsoda ez a ki feljő a pusztából, a ki az Ő szerelmeséhez támaszkodik? Az almafa alatt költöttelek fel téged, ott szült téged a te anyád, ott szült téged a te szülőd! 6 Tégy engem mintegy pecsétet a te szívedre, mintegy pecsétet a te

karodra; mert erős a szeretet, mint a halál, kemény, mint a sír a buzgó szerelem; lángjai tűznek lángjai, az Úrnak lángjai. (Sheol h7585) 7 Sok vizek el nem olthatnák e szeretetet: a folyóvizek sem boríthatnák azt el: ha az ember minden házabeli marháját adná is e szeretetért, mégismegvetnék azt. 8 Kicsiny húgunk van nékünk, a kinek nincsen még emlöje; mit cselekedjünk a mi húgunk felől, a napon, melyen arról szót tesznek? 9 Ha Ő kőfal, építünk azon ezüstből palotát; ha pedig ajtó Ő, elrekeszjük Őt cédrus-deszkával. 10 Mikor én olyan leszek, minta kőfal, és az én emlőim, mint a tornyok; akkor olyan leszek Ő előtte, mint a ki békességet nyer. 11 Szőlője volt Salamonnak Báálhamonban, adta az Ő szőlejét a pásztoroknak, kiki annak gyümölcséért hoz ezer ezer ezüst siklust. 12 Az én szőlőmre, mely én reám néz, nékem gondom lesz: az ezer siklus, Salamon, tiéd legyen, a kétszáz annak gyümölcsének őrizője. 13 Oh te, aki lakol a kertekben! A te társaid a te szódra figyelmeznek; hadd halljam én is. 14 Fuss én szerelmesem, és légy hasonló a vadkecskéhez, vagy a szarvasnak fiához, a drága füveknek hegycsinához!

Ézsaiás

1 Ésaiásnak, Ámós fiának látása, melyet látott Júda és Jeruzsálem felől, Uzziásnak, Jóthámnak, Akháznak és Ezékiásnak, a Júda királyainak napjaiban. 2 Halljátok egek, és vedd füleidbe föld! mert az Úr szól: Fiakat neveltem, s méltóságra emeltem, és ők elpártolának tőlem. 3 Az ökör ismeri gazdáját, és a szamár az ő urának játszlát; Izráel nem ismeri, az én népem nem figyel reá! 4 Oh gonosz nemzetseg, hamissággal megterheltetett nép, gonosz mag, nemtelen fiak! elhagyták az Urat, megúlták az Izráel Szentjét, és elfordultak tőle. 5 Miért ostorozzalak tovább, holott a bűnt növelitek? minden fej beteg, és minden szív erőtelen. 6 Tetőtől talpig nincs e testben épség, csupa seb és dagadás és kelevény, a melyeket ki sem nyomtak, be sem kötöztek, olajjal sem lágyítottak. 7 Országok pusztaság, városaitokat tűz perzsélel föl, földeteket szemetek láttára idegenek emésztek, és pusztaság az, mint a hol idegenek dültak; 8 És úgy maradt a Sion leánya, mint kunyhó a szőlőben, mint kaliba az ugorkaföldön, mint megostromlott város. 9 Ha a seregeknek Ura valami keveset meg nem hagyott volna bennünk, úgy jártunk volna mint Sodoma, és Gomorához volnánk hasonlók. 10 Halljátok az Úrnak beszédét, Sodoma fejedelmei, és vedd füleidbe Istenünk tanítását, Gomora népe! 11 Mire való nékem véres áldozataitoknak sokasága? ezt mondja az Úr; megelégettem a kosok egészen égoálzádázatait és a hízlalt barmok kövérét; s a tulkok, bárányok és bakok vérében nem gyönyörködöm; 12 Ha eljöttök, hogy színem előtt megjelenjetek, ki kivánja azt tőletek, hogy pitvarimat tapossátok? 13 Ne hozzatok többé hazug ételáldozatot, a jó illattétel útját előttem; újhold, szombat s ünneprefelhívás: bűnt és ünneplést el nem szenvethetek. 14 Újholdaitokat és ünnepeiteket gyűlöli lelkem; terhemre vannak, elfáradtam viselni. 15 És ha kiterjeszték kezeiteket, elrejtem szemeimet előletek; sőt ha megsokasítjátok is az imádságot, én meg nem hallatom: vérrel rakvák kezeitek. 16 Mosódjatok, tisztuljatok meg, távoztassátok el szemeim elől cselekedeteitek gonoszságát, szünjetek meg gonoszt cselekedni; 17 Tanuljatok jót tenni; törekedjetek igazságra, vezessétek jóra az erőszakoskodót, pártoljátok az árvák és özvegyek ügyét. 18 No jertek, törvénykezzünk, azt mondja az Úr! ha bűneitek skárlátpirosak, hófehérek lesznek, és ha vérszínűek, mint a karmazsin, olyanok lesznek, mint a gyapjú. 19 Ha engedelemmel hallgatádotok, e föld javaival éltek; 20 És ha vonakodtok, sőt pártot ütök, fegyver emész meg; mert az Úr szája szólt! 21 Mint lett paráznává a hív város! teljes vala jogossággal, igazság lakozott benne, és

most gyilkosok! 22 Ezüstöd salakká lett, tiszta borod vízzel elegyítve: 23 Fejedelmid megátalkodottak és lopóknak társai; mind szereti az ajándékot és vesztegetést hajhász, árvát nem pártolnak, és az özvegy ügye nem kerül előjük. 24 Ezért azt mondja az Úr, a seregeknek Ura, Izráel erős Istene: Jaj! mert vígasztalást veszek háborgatóimon, és bosszút állók ellenségimen! 25 És kezemet ellened fordítom, és kiolvastom mintegy lúggal salakodat, és eltávolítom minden ólmodat; 26 És adok néked oly birákat, mint régen, és oly tanácsosokat, mint kezdetben, s ekkor azt mondjak te néked: ez igaz város, ez hív város. 27 Sion jogosság által váltatik meg, és megtérői igazság által; 28 De elvesznek a bűnösök és gonoszok egyetemben, s megemésztetnek, a kik az Urat elhagyták. 29 Mert szégyen éri őket a cserfákért, a melyekben gyönyörködtek, és pirulni fogtak a kertek miatt, a melyeket kedveltek; 30 És hasonlatosok lesztek az elhullott levelű terpentinfához, és a víz nélküli való kerthez: 31 És csepüvé lesz az erős, és munkája szikrává: mindenket égni fognak, és oltójuk nem leszen.

2 Ésaiásnak, Ámós fiának beszéde, a melyet látott Júda és Jeruzsálem felől. 2 Lészen az utolsó időkben, hogy erősen fog állani az Úr házának hegye, hegyeknek felette, és magasabb lészen a halmoknál, és özönleni fognak hozzá minden pogányok; 3 És eljönnek sok népek, mondván: Jertek menjünk fel az Úr hegyére, Jákób Istenének házához, hogy megtanítson minket az Ő útaira, és mi járunk az Ő ösvényein, mert tanítás Sionból jó, és Jeruzsálemből az Úrnak beszéde; 4 Ki ítéletet tesz a pogányok között, és bíráskodik sok nép felett; és csinálnak fegyvereikből kapákat, és dárdáiakból metszőkések, és nép népre kardot nem emel, és hadakozást többé nem tanul. 5 Jákóbnak háza! jertek járunk az Úrnak világosságában! 6 Mert elhagyta, Uram, a Te népedet, Jákób házát; mivel telvk napkeleti erkölcsökkel, és szemfényvesztők, mint a Filiszteusok, és idegenek fiaival kötnek szövetséget; 7 És betelt földje ezüsttel és aranynyal, és nincs szere-száma kincseinek; betelt földje lovakkal, és nincs szere-száma szekereinek; 8 És betelt földje bálványokkal, és kezeik csináljmányának hajolnak meg, mit ujjaiak csináltak. 9 Ezért porba hajtják a közember, és megaláztatik a főember, és meg nem bocsátsz nékik. 10 Menj be a kősziklába, és rejtőzzél el a porba az Úr félelme elől, és az Ő nagyságának dicsősége előtt. 11 A kevél szemű közember megaláztatik, és a főemberek magassága porba hajtjatik, és csak az Úr magasztaltatik fel ama napon. 12 Mert a seregek Urának napja eljő minden kevél és magas ellen, és minden felemelkedett ellen, és

az megaláztatik. 13 És Libánon minden czédrusai ellen, a melyek magasak és felemelkedettek, s Básánnak minden tölgyfái ellen; 14 minden magas hegyek ellen, és minden felemelkedett halmok ellen; 15 minden magas torony ellen, és minden erős kőfal ellen; 16 És Társisnak minden hajói ellen, és minden gyönyörűséges drágáságok ellen. 17 És porba hajtatók a közember kevélisége, és megaláztatik a főemberek magassága, és egyedül az Úr magasztaltatik fel a napon. 18 És a bálványokat teljességgel elveszti. 19 És bemennek a sziklák barlangjaiba és a föld hasadékaiba, az Úr félelme elől és nagyságának dicsősége előtt, mikor felkél, hogy megrettentse a földet. 20 Ama napon odadobja az ember ezüst bálványait és arany bálványait, miket magának csinált, hogy azok előtt meghajoljon, a vakondoknak és denevéreknek, 21 Hogy elmenjen a sziklák lyukaiba és a hegyek hasadékiba, az Úr félelme elől és az Ő nagyságának dicsősége előtt, mikor felkél, hogy megrettentse a földet. 22 Oh szünetek meg hát az emberben bízni, a kinek egy lehellet van orrában, mert hát ugyan mire becsülhető Ő?

3 Mert íme az Úr, a seregeknek Ura elveszi Jeruzsálemből és Júdából a támaszt és a táplálót, a kenyérnek minden erejét és a víznek minden erejét; 2 Az erőst és hadakozót, birót és prófétát, jóst és öreget; 3 Az ötvenedes hadnagyot, a tisztes embert, a tanácsost, az ügyes mestert és a varázsláshoz érőt; 4 És adok nékik gyerkőczöt fejedelmekül, és gyermeket uralkodnak rajtok. 5 És nyomorra jut a nép; egyik a másik ellen, ki-ki az Őtársa ellen támad, a gyermek az öreg ellen, becstelen a tisztes ellen; 6 És ha valaki megragadja atya nemzetiségből való rokonát, mondván: Néked ruhád van, légy fejedelmünk és e romlás kezed alatt legyen: 7 Ez ama napon így fog felkiáltani: Nem leszek sebkötöző, házamban is nincsen kenyér és nincs ruha; ne tegyek engem e nép fejedelmével! 8 Mert megromlott Jeruzsálem, és Júda elesett, mert nyelvök és cselekedeteik az Úr ellen vannak, hogy az Ő dicsőséges szemeit ingereljék. 9 Arczuk tekintete tesz ellenök bizonyosat, bűneikkel Sodoma módjára kérkednek, nemhogy eltitkolnák; jáj lelköknek! mert magok szereztek magoknak gonoszt. 10 Mondjátok az igaznak, hogy jól lészen dolga, mert cselekedeteik gyümölcsével élnek. 11 Jaj a gonosznak, gonoszul lesz dolga, mert kezeinek cselekedete szerint fizetnek néki. 12 Népem nyomorgatói gyermeket, és asszonyok uralkodnak rajta; népem! a te vezéreid hitetők, és ösvényidnek újtát elrejtik előled. 13 Előálla perelni az Úr, és itt áll ítélni népeket. 14 Az Úr törvénybe megy népe véneivel és fejedelmivel: Hiszen ti lelegeltétek a szőlőt,

szegénytől rablott marha van házaitokban: 15 Mi dolog, hogy népemet összeüzzátok, és a szegények orczáját összetörök? ezt mondja az Úr, a seregeknek Ura. 16 És szól az Úr: Mivel Sion leányai felfuvalkodtak, és felemelt nyakkal járnak, szemeikkel pillognak, és aprókat lépve járnak, és lábokkal nagy zengést bongást szereznek: 17 Megkopaszítja az Úr Sion leányainak fejtetőjét, és az ő szemérmöket megmezte teleníti. 18 Ama napon eltávolítja az Úr az Ő lábaik zengő ékességét, a napocskákat és holdacskákat, 19 A fülönfüggőket, a karpereczeket és a fatyolokat, 20 A pártákat, a lábláncokat, az öveket, a jóillattartókat és az ereklyéket, 21 A gyűrűket és az orrpereczeket, 22 Az ünnepelő ruhákat, a palástokat, a nagy kendőket és az erszényeket, 23 A tükröket, a gyolcsingeket, a főkötőket és a keczeléket: 24 És lesz a balzsamillat helyén bűdösség, az öv helyén kötél, és a felfodrozott haj helyén kopaszság, a szép köpenynek helyén szásruha, és a szépség helyén homlokra sütött bályeg. 25 Férfiaid fegyver által hullnak el, és vitézeid harczban: 26 És sírnak és gyászolnak kapui, és ő elpusztítottaván, a földön ül;

4 És megragad hét asszony egy férfit ama napon, mondván: A magunk kenyérét eszszük és a mi ruhánkba öltözökünk, csak hadd nevezessünk a te nevedről, és vedd le rólunk gyalázatunkat! 2 És ama napon az Úrnak csemetéje ékes és dicsőséges lészen, és a földnek gyümölcse nagyságos és díszes Izráel maradékának. 3 És lészen, hogy a ki Sionban meghagyatik, és Jeruzsálemben megmarad, szentnek mondatik, minden, valaki Jeruzsálemben az elők közé beiratott. 4 Ha elmosta az Úr Sion leányainak undokságát, és Jeruzsálem vérét eltilszítá belőle az ítélet lelkével, a megégetés lelkével: 5 Akkor teremteni fog az Úr Sion hegyének minden helye fölött és gyülekezeti fölött nappal felhőt és ködöt, s lángoló tűznek fényességet éjjel; mert ez egész dicsőségen oltalma lészen; 6 És sátor lészen árnyékul nappal a hőség ellen, s oltalom és rejtek szélvész és eső elől.

5 Hadd énekelek kedvesemről, szeremesemnek énekét az Ő szőlőjéről! Kedvesemnek szőlője van nagyon kövér hegyen; 2 Felásta és megtisztítá kövektől, nemes vesszőt plántált belé, és középré tornyot építetett, sőt benne már sajtót is vágatott; és várta, hogy majd jó szőlőt terem, és az vadszőlőt termett! 3 Mostan azért, Jeruzsálem lakosi és Juda férfiai: ítéleztek köztem és szőlőm között! 4 Mit kellett volna még tennem szőlőmmel; mit meg nem tettem vele? Miért vártam, hogy jó szőlőt terem, holott vadat termett?! 5 Azért most tudatom veletek, hogy mit teszek szőlőmmel; elvonyszom kerítését, hogy lelegeltessék, elrontom kőfalát,

hogy eltapodtassék; 6 És parleggá teszem; nem metszeti és nem kapáltatik meg, tővis és gaz veri föl, és parancsolok a fellegeknek, hogy rá esőt ne adjanak! 7 A seregek Urának szőlője pedig Izráel háza, és Júda férfai az Ő gyönyörűséges ültetése; és várt jogörzésre, s ím lón jogorzsás; és iringalomra, s ím lón siralom! 8 Jaj azoknak, a kik a házhoz házat ragasztanak, és mezőt foglalnak a mezőkhöz, míg egy helyecske sem marad, és csak ti magatok laktok itt e földön! 9 Hallásomra megesküdt a seregeknek Ura, hogy sok házak pusztaságig lesznek, a nagyok és szépek lakos nélkül, 10 Mert tíz hold szőlő egy báth bort ereszt, és egy hómer mag egy efát terem. 11 Jaj azoknak, a kik jó reggelen részegítő ital után futkosnak, és mulatnak estig, és bor hevíti őket: 12 És czitera, lant, dob, síp és bor van lakodalomokban, de az Úrnak dolgát nem tekintik meg, és nem látják kezeinek cselekedetét. 13 Ezért fogásba megy népem, mivelhogy tudomány nélkül való, és főemberei éhen halnak, és sokasága szomjú miatt edep meg; 14 Azért a sír kiszélesíti torkát és feltáta száját szertelen, és leszállnak abba népem főemberei, és zajongó sokasága, és minden örvendező! (Sheol h7585) 15 És porba hajtak a közember, és megaláztatik a főember, és a nagyok szemei megaláztnak. 16 És felmagasztaltak a seregeknek Ura az ítéletben, s a szent Isten megszenteli magát igazságban. 17 És bárányok legelnek ott, mint legelőjükön, s a gazdagoknak romjain idegenek élnek! 18 Jaj azoknak, a kik a vétket hazugságnak kötelein vonszák, és a bűnt mint szekeret köteleken; 19 A kik ezt mondják: siessen és tegye hamar munkáját, hogy lássuk, s közelítsen és jöjjön el Izráel Szentjének tanácsa, hogy tudjuk meg. 20 Jaj azoknak, a kik a gonoszt jónak mondják és a jót gonosznak; a kik a sötétséget világossággá s a világosságot sötétséggé teszik, és teszik a keserűt édessé, s az édest keserűvé! 21 Jaj azoknak, a kik magoknak bölcsének látszanak, és eszesen önnön magok előtt! 22 Jaj azoknak, a kik hősök borivásban és híresek részegítő ital vegyítésében; 23 A kik a gonoszt ajándékért igaznak mondják, és az igazak igazságát elfordítják tőlük: 24 Ezért, mint a polyvát megemészti a tűznek nyelve, és az égő széna összeomlik: gyökerök megrothad, virágok mint a por elszáll, mert a seregek Urának törvényét megvetették, és Izráel szentjének beszédét megúltálták. 25 Ezért gerjedt fel az Úrnak haragja népe ellen, és felemel rá kezét, és megveri, hogy a hegyek megrendülnek, és holttestök szemétként fekszik az utcán. Mindezekkel haragja el nem mult, és keze még felemelvén van. 26 És zászlót emel a távoli népeknek, és süvölt a föld határán lakozóknak, és ímé hamarsággal könnyen eljőnek. 27 Nem lesz köztük egy is elfáradott, sem

tántorgó; nem szunnyad, és nem aluszik; derekának öve sem oldódik meg, és nem szakad el saruja szíja sem; 28 Nyilai élesek, és minden ő kézivei felvonvák, lovai körme, miként a kova, és kerelei mint a forgószél; 29 Ordítása, mint az oroszláné, és ordít, mint az oroszlán-kölykök, és morog s prédát ragad s elviszi, és nincs, a ki elvegye tőle; 30 És rámordul ama napon, mint tenger mormolása; és ő a földre néz, de ímé ott sűrű sötétség; és a nap meghomályosodik a rábortult homályban!

6 A mely esztendőben meghala Uzziás király, látám az Urat ülni magas és felemeltetett székben, és palástja betölté a templomot; 2 Szeráfok állanak vala felette: mindeniknek hat-hat szárnya vala: kettővel orczáját fedé be, kettővel lábait fedé be, és kettővel lebegett; 3 És kiált vala egy a másiknak, és mondá: Szent, szent, szent a seregeknek Ura, teljes mind a széles föld az ő dicsőségével! 4 És megrendülének az ajtó küszöbén a kiáltónak szavától, és a ház betelt füsttel. 5 Akkor mondék: Jaj nékem, elvesztem, mivel tisztálatan ajkú vagyok és tisztálatan ajkú nép közt lakom: hisz a király, a seregeknek Urát láták szemeim! 6 És hozzám repült egy a szeráfok közül, és kezében eleven szén vala, a melyet fogóval vett volt az oltárról; 7 És illeté számat azzal, és mondá: Ímé ez illeté ajkaidat, és hamisságod eltávozott, és bűnöd elfedeztetett. 8 És hallám az Úrnak szavát, aki ezt mondja vala: Kit küldjek el és ki megyen el nékünk? Én pedig mondék: Ímhol vagyok én, küldj el engemet! 9 És monda: Menj, és mondd ezt e népnek: Hallván halljatok és ne értsetek, s látván lássatok és ne ismerjetek; 10 Kövérítsd meg e nép szívét, és füleit dugd be, és szemeit kend be: ne lásson szemeivel, ne halljon füleivel, ne értsen szívével, hogy meg ne térjen, és meg ne gyógyuljon. 11 És én mondék: Meddig lészen ez Uram?! És monda: Míg a városok pusztán állanak lakos nélkül, és a házak emberek nélkül, s a föld is pusztta lészen; 12 És az Úr az embert messze elveti, s nagy pusztaság lészen a földön; 13 És ha megmarad még rajta egy tizedrész, ismétlen elpusztul ez is; de mint a terpentinfának és cserfának törzsük marad kivágatás után: az ő törzsük szent mag lészen!

7 És lón a Júda királyának, Akháznak, az Uzziás fiának, Jóthám fiának napjaiban, eljöve Reczin, Sziriának királya, és Remaljának fia, Pékah, Izráelnek királya Jeruzsálem ellen, hogy azt megostromolja; de nem veheté meg azt. 2 És hírül vivék a Dávid házának, mondván: Sziria Efraimmal egyesült! és megindula szíve s népének szíve, a mint megindulnak az erdő fái a szél miatt. 3 És mondá az Úr Ésaiásnak: Menj ki, kérlek, Akház eleibe te és Seár-

Jásub fiad, a felső tó csatornájának végéhez, a ruhafestők mezejének útján; **4** És mond néki: Vigyázz és légy nyugodt; ne félj! és meg ne lágyuljon szíved e két füstölgő öszögdarab miatt, Reczinnek és Szíriának, és Remalja fiának felgeredett haragja miatt! **5** Mivelhogy gonosz tanácsot tartott ellened Szíria, Efraim és Remalja fia, mondván: **6** Menjünk el Júda ellen, s reszkettessük meg, és kapcsoljuk magunkhoz, és tegyük királylá benne Tábeal fiát, **7** így szól az Úr Isten: Nem áll meg és nem lészen ez! **8** Mert Szíria feje Damaskus, és Damaskusnak feje Reczin, és még hatvanöt esztendő, s megomol Efraim és nép nem lészen. **9** Efraim feje pedig Samaria, és Samaria feje a Remalja fia: ha nem hisztek, bizony meg nem maradtok! **10** És szóla ismét az Úr Akhához, mondván: **11** Kérj jelt magadrak az Úrtól, a te Istenedtől, kérj a mélységen vagy fent a magasban! (*Sheol h7585*) **12** És mikor szóla Akház: Nem kérek s nem kisértem az Urat! **13** Akkor monda a próféta: Halld meg hát, Dávid háza! hát nem elég embereket bosszantanotok, hogy még az én Istenemet is bosszantjátok? **14** Ezért ád jelt néktek az Úr maga: Ímé, a szűz fogan méhében, és szül fiat, s nevezi azt Immánuelnek, **15** Ki vajat és mézet eszik, míg megtanulja a goroszt megvetni, és a jót választani; **16** Mert mielőtt e gyermeke megtanulná megvetni a goroszt, és a jót választani, elpusztul a föld, melynek két királyától te reszketsz. **17** És hozni fog az Úr reád és népedre és atyád házára oly napokat, milyenek még nem jöttenek, mióta Efraim elszakadt Júdától: Asszíria kiráylát. **18** És lesz ama napon: süvölt az Úr az Egyiptom folyóvize mellett való legyeleknek, s Asszíria földje méheinek, **19** S mind eljönnek, és letelepszenek a meredek völgyekben és sziklák hasadékaiban, minden töviseken és minden legelőkön. **20** Ama napon leberetválja az Úr a folyón túl bérlett beretvával, Asszíria királya által a főt s a lábak szőrét, a mely a szakált is leveszi; **21** És lesz ama napon, hogy kiki egy fejőstehenet tart és két juhot, **22** És lészen, hogy a tej bősége miatt vajat eszik; mert vajat és mézet eszik, valaki csak megmaradt e földön. **23** S lészen ama napon, hogy minden helyet, ahol ezer szőlőtő ezer sikilust éró vala, tövis és gaz ver fel. **24** Nylakkal és kézivel mehet oda az ember, mivel tövis és gaz verte fel mind az egész földet; **25** Sőt a hegyekre, a melyeket kapával kapáltanak, sem fogsz felmenni, félvén a tövistől és gáztról; hanem barmok legelőjévé lesznek és juhok járásává.

8 És monda nékem az Úr: Végy magadrak egy nagy táblát, és írd fel reá közönséges betűkkel: siess zsákmányra és gyorsan prédára; **2** És én hív tanúkul választom magamnak

Úriást, a papot és Zakariást, Jeberekiás fiát. **3** És bementem a prófétaasszonyhoz, aki fogant, és szült fiat; és mondá az Úr nékem: Nevezd nevet: siess zsákmányra és gyorsan prédára. **4** Mert mielőtt e gyermeke ezt ki tudja mondani: apám és anyám, Damaskus gazdagságát és Samaria prédáját Asszíria királyának szolgája elviszi. **5** Ismét szólott az Úr hozzá, mondván: **6** Mivel megúltá e nép Siloahnak lassan folyó vizét, és Reczinben és Remalja fiában gyönyörködik: **7** Azért ímé rájok hozza az Úr a folyónak erős és sok vizét, Asszíria királyát és minden ő hatalmát, és feljő minden medre fölén, és foly minden partjai felett, **8** És becsap Júdába, és megáradván átmegy rajta, s torkig ér, és elterjesztett szárnyai ellepik földednek szélességét, oh Immáne!! **9** Fenekedjetek csak népek és romoljatok meg; figyeljetek, valakik messze laktok; készüljetek és megrontattok; készüljetek és megrontattok. **10** Tanácskozzatok, de haszontalan lesz, beszéljetek beszédet, de nem áll meg, mert Isten van mi velünk! **11** Mert így szólott hozzá az Úr, rajtam lévén erős keze, hogy tanítson engem, hogy e népnek útján ne járjak, mondván: **12** Ti ne mondjátok összeesküvésnek, valamit e nép összeesküvésnek mond, és felelme szerint ne féljetek és ne rettegjetek; **13** A seregek Urát: Őt szenteljétek meg, Őt féljétek, és Őt rettegjétek! **14** És Ő néktek szenthely lészen; de megütközés köve és botránkozás sziklája Izráel két házának, s tőr és háló Jeruzsálem lakosainak. **15** És megütköznek köztük sokan, s elesnek és összetörnek; törbe esnek és megfogatnak! **16** Kösd be e bizonyágtételt, és pecsételd be e tanítást tanítványaimban! **17** Én pedig várom az Urat, aki elrejté orczáját Jákób házától, és benne bízom. **18** Ímholt vagyok én és a fiak, kiket adott nékem az Úr jelekül és csodákul Izráelben: a Sion hegyén lakozó seregeknek Urától vagyunk mi! **19** És ha ezt mondják tinétek: Tudakozzatok a halottidézőktől és a jövendőmondóktól, a kik sipognak és suttognak: hát nem Istenétől tudakozik-é a nép? az előkért a holtaktól kell-é tudakozni? **20** A tanításra és bizonyágtételre hallgassatok! Ha nem ekként szólnak azok, a kiknek nincs hajnaluk: **21** Úgy bolyongani fognak a földön, szorongva és éhezve; és lészen, hogyha megéhezik, felgered és megátkozza királyát és Istenét, s néz fölfelé, **22** És azután a földre tekint, és ímé mindenütt nyomor és sötétség, és szorongatásnak éjszakája, ő pedig a sűrű sötétben elhagyatva!

9 De nem lesz mindig sötét ott, ahol most szorongatás van; először megaláza Zebulon és Naftali földjét, de azután megdicsőíti a tenger útját, a Jordán túlsó partját és a pogányok határát. **2** A nép, a mely sötétségben jár vala,

lát nagy világosságot; a kik lakoznak a halál árnyékának földében, fény ragyog fel fölöttök! 3 Te megsokasítod e népet, nagy örömtő szerzesz néki, és örvendeznek előtted az aratók örömével, és vígadoznak, mint mikoron zsákmányt osztanak. 4 Mert terhes igáját és háta vesszejét, az ő nyomorgatónak botját összetörőd, mint a Midián napján; 5 Mert a vítezek harczi saruja és a vérbe fertőztetett öltözet megégett, és tűznek eledele lészen; 6 Mert egy gyermek születik nékünk, fiú adatik nékünk, és az uralom az ő vállán lészen, és hívják nevét: csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság atyának, békesség fejedelmének! 7 Uralma növekedésének és békéjének nem lesz vége a Dávid trónján és királysága felett, hogy fölemlje és megerősítse azt jogosság és igazság által mostantól mindenrőkké. A seregek Urának buzgó szerelme mívelendi ezt! 8 Beszédet küldött az Úr Jákóbnak, és leesett Izráelben, 9 Hogy megértse az egész nép: Efraim és Samaria lakosa, a kik ezt mondják kevélyen és felfuvalkodva: 10 Téglák omloktak le, és mi faragott kőből építünk; fügefák vágattak ki, és mi czédrusokat tültetünk helyükre! 11 De az Úr ellenőr hozza Reczin szorongatóit, és ellenségeket rájok uszítja; 12 A Sziriabeliek elői, és a Filiszteusok hátul, s falják Izráelt feltárt torokkal. Mindezekkel azonban haragja el nem múlt, és keze még felemelvén van. 13 Hiszen e nép nem tért meg az őt verő Istenhez, és a seregeknek Urát nem keresték; 14 Ezért kivágja az Úr Izráelből a fót és farkat, a pálmaágat és a kákát egy napon. 15 A fő: a vén és a főember, a fark pedig a próféta, a ki hazugságot szól. 16 Mert e nép vezérei hitetőké lettek, és a kiket vezetnék, elvesztek. 17 Ezért ifjában sem gyönyörködik az Úr, s árvain és özvegyein sem könyörül; mert mindenjában istentelenek és gonosztevők, és minden száj bolondságot beszél. Mindezekkel haragja el nem múlt, és keze még felemelvén van. 18 Mert a gonoszság felgerjedt, mint a tűz, s tövist és gáz emészt, és meggyűjtja a sűrű erdőt, és felgomolyg az füst oszlopában. 19 A seregek Urának haragja miatt kiégett a föld, és a nép a tűznek eledele lőn: Senki atyafián nem könyörül, 20 Jobbkézre vág és megéhezik, eszik balkézre és nem elégszik meg; mindenjában karjoknak húsát eszik, 21 Manassé Efraimot és Efraim Manassét; s mindenkit Júda ellen kelnek. Mindezekkel haragja el nem múlt, és keze még felemelvén van.

10 Jaj a hamis határozatok határozónak, és a jegyzőknek, a kik gonoszt jegyeznek, 2 Hogy elriaszzák a gyöngéket a törvénykezéstől, s elrabolják népem szegényeinek igazságát, hogy legyenek az özvegyek az ő prédájok, és az árvákban zsákmányt vessenek. 3 S vajon

mit míveltek a meglátogatásnak és a messzünnen rátok jövő pusztulásnak napján? Kihez futtok segítségért, és hol hagyjátok dicsőségetet? 4 Bizony csak: a foglyok alá hanyatlannak és a megölettek alá hullanak; mind ezekkel haragja el nem múlt, és keze még felemelvén van. 5 Jaj Assíriának, haragom botjának, mert pálcza az ő kezében az én búsulásom! 6 Istentelen nemzetseg ellen küldtem őt, és haragom népe ellen rendelém, hogy prédáljon és zsákmányt vessen, és eltapodja azt, mint az utcák sarát. 7 De ő nem így vélekedik, és szíve nem így gondolkozik, mert ő pusztítani akar, és kigyomlálni sok népeket. 8 Mert így szól: Vajon vezéreim nem mind királyok-é? 9 Nem úgy megvettemé Kalnót, mint Kárkemist? És Hamáhot, mint Arphádot? És Samariát, mint Damaskust? 10 Miképen megtalálta volt kezem a bálványok országait, holott pedig több faragott képük volt, mint Jeruzsálemnek és Samariának, 11 Avagy a mint cselekedtem Samariával és az ő bálvánnyaival; nem úgy cselekedhetem-é Jeruzsálemmel és bálványképeivel? 12 Ezért ha majd elvégezi az Úr minden dolgát Sion hegynén és Jeruzsálemben, meglátogatom az Assiriabeli király nagyakaró szíve gyümölcsét és nagyrálató szeme kevélységét. 13 Mert ezt mondá: Kezem erejével míveltem ezt és bölcseségemmel, mivel okos vagyok; elvettem sok népeknek határit, és kincsekben zsákmányt vettem, és leszállítám, mint erős, a magasan ülőket; 14 És kezem úgy találta mintegy fészket a népek gazdagságát; és a mily könnyen elszedik az elhagyott tojásokat, azonképen foglaltam én el az egész földet; és nem volt senki, aki szárnyát mozdította, vagy száját megnyitotta, vagy csak sipogott volna is! 15 Avagy dicsekszik-é a fejsze azzal szemben, a ki vele vág? vagy a fűrész felemeli-é magát az ellen, a ki vonsza azt? Mintha a bot forgatná azt, a ki őt felemelé, és a pálcza felemelné azt, a mi nem fa! 16 Azért az Úr, a seregek Ura kövéreire ösztövérséget bocsát, és az ő dicsősége alatt égés ég, miként a tűz égése; 17 És lészen Izráel világossága tűz gyanánt, és annak Szentje láng gyanánt, és ég és megemészi gazzát és tövisét egy napon; 18 Az ő erdejének és kertjének ékességét pedig lelkétől mind testéig megemészi, és lesorvad, mint a sorvadozó; 19 Erdője fáinak maradéka kicsiny lészen, és azokat egy gyermek is felírhatja! 20 És lészen ama napon, hogy többé nem támaszkodik Izráel maradéka és a ki megmaradt Jákób házából, az őt nyomorgatóhoz, hanem támaszkodik az Úrhoz, Izráel Szentjéhez hűségesen; 21 A maradék megtér, a Jákób maradéka az erős Istenhez. 22 Mert ha néped Izráel számszerint annyi lenne is, mint a tenger fővenye, csak maradéka tér meg; az elvégezett pusztulás elárad

igazsággal! 23 Mert elvégezett pusztítást cselekszik az Úr, a seregek Ura, mind az egész földön. 24 Azért így szól az Úr, a seregeknek Ura: Ne félj népem, Sionnak lakosa, az Assiriabeli királytól! bár botjával megver tégedet és pálczáját felemeli rád, miként Égyiptom egykoron; 25 Mert még csak egy kevés idő van: és elfogy búsalásom, és haragom az ő megemészésre lészen! 26 És a seregeknek Ura ostort emel ő ellenök, miként a Midián levágatása idején az Oreb kősziklaján, és pálczáját a tenger fölé emeli, mint Égyiptomban egykoron. 27 És lesz ama napon: eltávozik az ő terhe válladról és igája nyakadról, és megrombol az iga a kövérségnek miatta. 28 Ajjáthba jó, Migronba átsiet, Mikhmásnál rakja le hadakozó szerszámait; 29 Átmennek a szoroson, Gébában lesz hálóhelyünk; megrémül Ráma, Gibeá, Saulnak városa elfut. 30 Kiálts Gallim leánya, és vedd füleidbe Laisa, és szegény Anathóth! 31 Madméra megindul, Gébim lakosai mentik övéiket; 32 Még Nóbba megyen ma, hogy ott megálljon, és emeli már kezét Sion leányának hegye és Jeruzsálemnek halma ellen! 33 De íme az Úr, a seregeknek Ura: levagdalja az ágakat rémítő hatalommal, és a magas termetűek kivágattatnak, és a magasságosak megaláztatnak; 34 Az erőd sűrű ágait levágja vassal, és megdől a Libánon egy hatalmas által.

11 És származik egy vesszőszál Isai törzsökéből, s gyökereiből egy virágszál nevekedik. 2 A kin az Úrnak lelke megnyugoszik: bölcseségnek és értelemeknek lelke, tanácsnak és hatalomnak lelke, az Úr ismeretének és félelménynek lelke. 3 És gyönyörködik az Úrnak félelmében, és nem szemeinek látása szerint ítélni, és nem füleinek hallása szerint bíráskodik: 4 Igazságban ítéli a gyöngéket, és tökéletességen bíráskodik a föld szegényei felett; megveri a földet szájának vesszejével, és ajkai lehével megöli a hitetlen. 5 Derekának övezdője az igazság lészen, és veséinek övezdője a hűség. 6 És lakozik a farkas a báránnyal, és a párducz a kecskefűvel fekszik, a borjú és az oroszlán-kölyök és a kövér barom együtt lesznek, és egy kis gyermek órzi azokat; 7 A tehén és medve legelnek, és együtt feküsznek fiaik, az oroszlán, mint az ökör, szalmát eszik; 8 És gyönyörködik a csecsszopó a viperák lyukánál, és a csecstől elválasztott bazilikus lyuka felett terjengeti kezét: 9 Nem ártanak és nem pusztítanak sehol szentségemnek hegyén, mert teljes lészen a föld az Úr ismeretével, mint a vizek a tengert beborítják. 10 És lesz ama napon, hogy Isai gyökeréhez, aki a népek zászlójára lészen, eljönök a pogányok, és az ő nyugodalma dicsősége lészen. 11 És lesz ama napon: az Úr másodszor nyújtja ki

kezét, hogy népe maradékát megvegye, a mely megmaradt Assiriától, Égyiptomtól, Pathrosztól, Szerecsenországtól, Elámtól, Sinártól, Hamáthtól és a tenger szigeteitől. 12 És zászlót emel a pogányok előtt, és összegyűjti Izráel elszéledt fiait, és Júdának szétszórt leányait egybegyűjti a földnek négy szárnýairól. 13 Megszűnik Efraimnak irígyisége, és Júdából a gyűlölködők kivágattatnak; Efraim nem irígyekedik Júdára, és Júda sem támad többé Efraimra. 14 És repülnek a Filiszeusoknak hátrára napnyugot felé, és kelet fiaiban együtt vetnek zsákmányt, és kezet vetnek Edomra és Moábra, és az Ammoniták engednek nézik. 15 És az Úr megátkozza Égyiptom tengerének nyelvét, és kezét felemeli az Eufráth fölé erős száraztó szélben, és hét patakra csapja azt, és népét sarus lábbal vezeti át, 16 És csinált út lészen népe maradékának, a mely megmaradt Assiriától, a mint volt Izráelnek, mikor kijött Égyiptomnak földéből.

12 És így szólsz ama napon: Hálákat adok néked, oh Uram! mert jöllehet haragudtál reám, de elfordult haragod, és megvígasztalt engemet! 2 Íme, az Isten az én szabadítóm! bízom és nem felek; mert erősségem és énekiem az Úr, az Úr, és lón nékem szabadítóm! 3 S örömmel merítetek vizet a szabadító kútfejéből, 4 És így szólotok ama napon: Adjatok hálát az Úrnak, magasztaljátok az Ő nevét, hirdessétek a népek között nagyságos dolgait, mondjátok, hogy nagy az Ő neve. 5 Mondjatok éneket az Úrnak, mert nagy dolgot cselekedett; adjátok tudtára ezt az egész földnek! 6 Kiálts és örvendj, Sionnak lakosa, mert nagy közöttem Izráelnek Szentje!

13 Jövendölés Babilonia ellen, a melyet látott Ésaiás, Ámos fia. 2 Emeljetek zászlót kopasz hegyen, kiáltatok nézik, kézzel intsetek, hogy bevonuljanak a fejedelmek kapuin! 3 Én parancsoltam felszentelt vítezéimnek, és elhívtam erősímet haragomnak véghezvitelére, a kik én bennem büszkén örvendenek. 4 Hah! zsibongás a hegyeken, mint nagy néptömegé; hah! összegyűlt népek országainak zúgása; a seregek Ura harczi sereget számlál. 5 Jónek messze földről, az égnek végéről, az Úr, és haragjának eszközei, elpusztítani minden az egész földet. 6 Jaigassatok, mert közel van az Úrnak napja, mint pusztító hatalom jő a Mindenhatótól. 7 Ezért megerőtlénülnek minden kezek, és elolvad minden embernek szíve; 8 És megrémülnek, kínok és fájdalmak fogják el őket, és szenvednek, mint a szülőasszony; egyik a másikon csodálkozik, és arcuk lángba borul. 9 Íme az Úrnak napja jó kegyetlen búsalással és felgerjedt haraggal, hogy a földet pusztasággá tegye, és annak bűnöseit elveszesse arról. 10 Mert az ég csillagai

és csillagzatai nem ragyogtatják fényöket, sötét lesz a nap támádásakor, és a hold fényét nem tündökölheti. **11** És meglátogatom a földön a bűnt, és a gonoszokon vétküket, és megszüntetem az istentelenek kevélységét, és az erőszakoskodóknak gőgjét megalázom. **12** Drágábbá teszem az embert a színaranyánál, és a férfit Ofir kincsaranyánál. **13** Ezért az egeket megrendíttem, és megindul helyéről a föld is, a seregek Urának búsulása miatt, és felgeredett haragiának napiján, **14** És mint az úzött zerge, és mint a pásztor nélkül való nyáj, kiki népéhez tér meg, és kiki az ő földére fut; **15** Valaki ott találhatik, átveretik, és valaki megfogatik, fegyver miatt hull el, **16** Kisdedeiket szemök előtt zúzzák szét, házaikat elzsákmányolják, és feleségeiket megszepelősítik. **17** Ímé, én feltámasztom ellenök a Médiabelieket, a kik ezüsttel nem gondolnak, és aranyban nem gyönyörködnék; **18** Kéziveik szétzúznak ifjakat, és nem könyörülnek a méh gyümölcsén, a fiaknak nem irgalmas szemök: **19** És olyan lesz Babilon, a királyságok ékessége, a Khaldeusok dicsekvésének díszse, mint a hogyan elpusztítá Isten Sodomát és Gomorát; **20** Nem ülik meg soha, és nem lakják nemzetiségről nemzetiségre, nem von sártott ott az arábai, és pásztorok sem tanyáznak ott; **21** Hanem vadak tanyáznak ott, és baglyok töltik be házaikat, és struczok laknak ott, és bakok szöködelnek ott; **22** És vad ebek üvöltenek palotáikban, és mulató házaikban sakálok; és ideje nem sokára eljő, és napjai nem késnek.

14 Mert könyörül az Úr Jákóbon, és ismét elválasztja Izráelt, és megnyugotja őket földjükön; és a jövevény hozzájok adja magát, és a Jákób házához csatlakoznak; **2** És felveszik őket a népek, és elviszik őket lakhelyökre, és Izráel háza bírni fogja őket az Úr földén, szolgák és szolgálók gyanánt; és foglyaik lesznek foglyul vívőik, és uralkodnak nyomorgatóikon. **3** És majd ama napon, a melyen nyugalmat ád néked az Úr fáradtságodtól és nyomorúságodtól és ama kemény szolgálattól, a melylyel szolgálnod kellett, **4** E gúnyadt mondod Babilon királya felett, és szólsz: Miként lón vége a nyomorgatónak, a szolgaság házának vége lón! **5** Eltörte az Úr a gonoszok pálcázját, az uralkodóknak vesszejét. **6** A ki népeket vert dühében szüntelen való veréssel, leigázott népségeket haraggal, kergették feltartózhatlanul. **7** Nyugszik, csöndes az egész föld. Ujjongva énekelnek. **8** Még a cziprusok is örvendenek rajtad: a Libánon czédrusai ezt mondják: Mióta te megdőltél, nem jő favágó ellenünk. **9** Alant a sír megindul te miattad megérkezésedkor, miattad felriasztja árnyait, a föld minden hatalmasit, felkölti székeikről a népeket

minden királyait; (**Sheol h7585**) **10** Mind megszólalnak, és ezt mondják néked: Erőtlenné lettél te is, miként mi; hozzánk hasonlatos levél! **11** Kevélységed és lantjaid zengése a sírba szállt; fekvő ágyad férgek, és takaró lepled pondrók! (**Sheol h7585**) **12** Miként estél alá az égről fényes csillag, hajnal fia!? Levágattál a földre, aki népeken tapostál! **13** Holott te ezt mondás szívedben: Az égbe megyek fel, az Isten csillagai fölött helyezem ülőszékemet, és lakom a gyülekezet hegycén messze északon. **14** Felibők hágók a magas felhőknek, és hasonló leszek a Magasságoshoz. **15** Pedig a sírba szállsz alá, sírgödör mélységebe! (**Sheol h7585**) **16** A kik látnak, rád tekintenek, és elgondolják: Ez-é a föld ama háborgatója, aki királyságokat rendített meg? **17** A ki a föld kerekségét pusztasággá tette, városait lerontá, és foglyait nem bocsátá haza! **18** A népeknek minden királyi dicsőségen nyugosznak, kiki az ő sírjában, **19** Te pedig messze vettetel sírodtól, mint valami hitvány gall, takarva megölettekkel, fegyverrel átverettekkel, sziklasírba leszállókkal, mint valami eltapodott holttest! **20** Nem egyesülsz velök a sírban, mert elpusztítád földedet, megölted népedet: nem él sokáig a gonoszok magva sem! **21** Készítsetek öldöklést az ő finainak atyáik vétkéért, hogy fel ne keljenek, és örökségülf bírják e földet, és városokkal töltések be e földnek színét! **22** És felkelnek ő ellenök, szóla a seregeknek Ura, és kivágom Babilon nevét és maradékát, fiait és unokáit, szól az Úr; **23** És a sündisznónak örökségévé és álló vizek tavává teszem azt, és elsöpröm azt a pusztítás seprőjével, szól a seregeknek Ura. **24** Megesküdött a seregeknek Ura, mondván: Úgy lészen, mint elgondolám, úgy meg véghez, mint elvégezém: **25** Megrontom Assiriát földemen, és megtapodom hegyeimen, és eltávozik róluk igája, és terhe válláról eltávozik. **26** Ez az elvégezett tanács az egész föld felől, és ez ama felemelt kéz minden népek fölött. **27** Mert a seregek Ura végezte, és ki teszi azt erőtelenné? Az ő keze fel van emelve; ki fordítja el azt? **28** A mely esztendőben meghalt Akház király, akkor lón e jövendölés. **29** Ne örvendj oly nagyon Filisztea, hogy eltört a téged verőnek vesszeje, mert a kígyó magvából baziliskus jő ki, a melytől származik sárkány származik. **30** És legelnek a szegényeknek elsőszülöttei, és a szűkölködők bátorsággal nyugosznak; és én kiveszem gyókeredet éhséggel, és maradékokat megölök. **31** Jaigass kapu, kiáltás város! remeg egész Filisztea, mivel füst jő észak felől; és nem marad el seregeiből egy sem! **32** És mit felelnak a népek követei? Azt, hogy az Úr veté meg a Sion alapját, és abban bíznak népe szegényei.

15 Jövendölés Moáb ellen. Igen, a pusztulás éjjelén megsemmisült Ar-Moáb; igen, a pusztulás éjjelén megsemmisült Kir-Moáb! **2** Fermennek a templomba, és Dibon a magaslatokra megy sírni, Nebón és Médebán jaigat Moáb, minden fejen kopaszság, minden szakál lenyírva! **3** Utcaín gyászruhába öltöznek, házfedelein és piacain jaigat minden, és könyekben olvad el! **4** És kiált Hesbon és Eleálé, szavok Jákázig hallatik; ezért ordítanak Moáb vítezi, és lelke reszket. **5** Szívem kiált Moábért, a melynek végvárai Zoárig, a három éves üszőig nyúltanak; mert Luhith hágóján sírással mennek fel, és mert Horonaim útján romlásuknak kiáltását hallatják. **6** Mert Nimrim vizei pusztasággá lesznek, mert elszáradt a pázsít, elfogyott a fű, és semmi zöld nem léşzen. **7** Ezért a mit megmenthettek és jószágukat a fűzfáknak patakja mellé hordják. **8** Mert kiáltás zengé körül Moáb határát, jaigatása Eglaimig, és Beér-Élimig hallatik jaigatásá! **9** Mert Dimon vizei megteltek vérrel, mert új romlást hozok Dimonra: Moáb menekültjeire oroszlánt, és a földnek maradékira.

16 Küldjétek a föld Urának bárányát Szelából a pusztán át Sion leányának hegyére. **2** Mert mint a bujdosó madár szézsör fészek körül, olyanok lőnek Moáb leányai az Arnon gázlóin: **3** Adj tanácsot, tarts ítéletet; tegyed árnyékodat délben olyanná, mint az éjszaka, rejtsd el a kiúzötöket, és a bujdosót ne add ki! **4** Lakozzanak benned menekültjeim, és Moábnak te légy oltalom a pusztító ellen! Mert vége a nyomorgatónak, megszünt a pusztítás, és elfogytak a földről a tapodók. **5** És Isten kegyelme megerősített egy ülőszéket, és ül azon igazsággal Dávid sátorában egy bíró, jogosság keresője, igazság ismerője. **6** Hallottuk volt Moáb kevélységét, a felettesebb kevélyét, gőgjét, kevélységét, dühét, és üres kérkedését. **7** Ezért jaigatni fog Moáb Moábért, minden jaigatni fog, és nyögtök Kir-Háresethnek romjain egészen megtörve. **8** Mert Hesbon földei elhervadának, és Sibma szőlőjének drága vesszőit a népek fejedelmei levágták. Jáézerig értek azok, a pusztát bejárták, kacsai szétterjedtek, és a tengeren túlúltak. **9** Ezért siratom Jáézer siralmával Sibma szőlőjét, megnedvesítlek könyeimmel Hesbon és Eleálé, mert szüretedről és aratásdról a víg éneklés elmaradt. **10** Elvétettet a vígság és öröm a kertből, és a szőlőkben nem vágdnak és nem kiáltanak, bort sajtókban nem nyom a bornyomó, véget vetettem a víg éneklésnek. **11** Ezért bensőm Moábért, mint a czitera sír, és szívem Kir-Heresért! **12** És lesz, hogy meg fog tetszeni, hogy Moáb a magaslaton elfáradt, és hogy templomába megy imádkozni, de nem mehet! **13** Ez a beszéd, a melyet szólott az Úr

Moáb felől már régen. **14** És most szól az Úr, mondván: Három esztendő alatt, melyek, mint napszámos esztendői, megalázattak Moáb dicsősége egész nagy népével együtt, és maradéka kicsiny, kevés és erőtelent lészen.

17 Jövendölés Damaskus ellen. Ímé Damaskus városa elpusztítatik, és romok halmává lesz; **2** Aróér városai elhagyatnak, és barmokéi lesznek, a melyek ott fognak nyugodni háborítatlanul. **3** És vége lesz Efraim erősségeinek, és Damaskus királyságának; Síria maradéka úgy jár, mint az Izráeliták dicsősége, ezt mondja a seregeknek Ura. **4** És lesz ama napon: megvékonyul a Jákób dicsősége, és húsa kövérsege megösztövéredik. **5** És lészen, mint mikor az arató összefogja a gabonát és a kalászokat kezével learatta, és lészen, mint mikor valaki kalászokat szed össze a Refáim völgyében; **6** És csak mezgérles marad belőlük, mint az olajfa megrázásakor két-három bogyó az ágak hegyén, négyöt a gyümölcsfának lombjai között, így szól az Úr, Izráel Istene. **7** Ama napon Teremtőjére tekint az ember, és szemei Izráel Szentjére néznek; **8** És nem tekint az oltárokra, kezeinek alkotmányára, és a miket ujjai csináltak, nem nézi azokat, a berkeket és a nap-oszlopokat. **9** Erős városai olyanok lesznek ama napon, mint elhagyott erdő és hegytető, a melyeket elhagyta volt Izráel fiai előtt, és pusztasággá lesznek. **10** Mert elfelejtkeztél megszabadító Istenedről, és nem emlékeztél meg erős kőszládról, ez okért ültetél gyönyörűséges ültetéseket, és idegen vesszőt plántáltál beléjök; **11** A mely napon elültetted, körül sővényszédes reggelre magodat felvirágzottatás: de nem lészen aratás sebeidnek és nagy fájdalmadnak napján! **12** Jaj a sok nép zúgásának, a kik úgy zúgnak, mint a tenger zúgása, és a népségek háborgásának, a kik háborognak, mint erős vizek! **13** A népések, mint sok vizek háborgása, úgy háborognak, de megdorgálja azt és elfut messzire, és elragadatik, mint a hegyek polyvája szél előtt és mint pozdorja a forgószél előtt; **14** Estvének idején rémüls száll reájok és minekelőtte megvirrad, nem lesznek: ez jutalmok pusztítóinknak és sorsok rablóinknak!

18 Jaj a szárnysuhogás országának, a mely Szerecsenország folyóin túl van; **2** A mely követeket küld a tengeren gyékényből csinált tutajokon, vizek színén. Menjetek el gyors hírnökök, a magas és derék néphez, a néphez, a mely rettenetes mióta van és ezután is; a hatalmas és hódító néphez, a melynek földét folyók hasítják át. **3** Föld kereksgének minden lakói és földnek lakosai meglássátok, mikor a hegyeken zászló emelkedik, és hallgassatok, ha kürt szól! **4** Mert ezt mondá az Úr nékem: Nyugodtan nézem

sátoromból verőfényes melegnél, harmatöz felhőnél aratás hévségében. 5 Mert aratás előtt, ha a virágzás véget ér, és a virág éró fürtt lészen, levágja a vesszőket metszőkésekkel, és a kacsokat eltávolítja és lemettszi. 6 Mind ott hagyathnak a hegyek madarainak és a föld állatainak, és a madarak rajtok nyaralnak, és a föld minden állatai rajtok telelnek. 7 Abban az időben ajándékot viszen a seregek Urának a magas és derék nép; a nép, a mely rettenetes, mióta van és ezután is, a hatalmas és hódító nép, a melynek földét folyók hasítják át; a seregek Ura nevének helyére, Sion hegyére.

19 Jövendölés Égyiptom ellen. Íme az Úr könnyű felhőre ül, és bemegy Égyiptomba, és megháborodnak előtte Égyiptomnak bálványai, és az égyiptomiak szíve megolvad ó bennök. 2 És összeveszítem az égyiptomiakat az égyiptomiakkal, és egyik hadakozik a másik ellen, kiki felebarátja ellen, város város ellen, és ország ország ellen. 3 És elfogyatkozik az égyiptomiak lelke ó bennök, és az ó tanácsát elnyelel, és tudakoznak a bálványoktól, szemfénysesztőktől, halottidézőktől és jövendőmondóktól. 4 És adom az égyiptomiakat kemény úrnak kezébe, és kegyetlen király uralkodik rajtok, szól az Úr, a seregeknek Ura. 5 És elfogyatkoznak a tenger vizei, és a folyam kiszárad és elapad. 6 És bűdösséget árasztanak a folyamok, elfogynak és kiszáradnak Égyiptomnak patakjai; nád és sás ellankadnak. 7 A pázsit a folyó mellett, a folyónak partján, és a folyónak minden veteménye megszárad, elporlik és nem lészen. 8 És keseregnek a halászok, és gyászolnak mind, a kik a folyóba horgot vetni szoktak, és a kik a vizek színén hálót vetnek ki, búsolnak. 9 És megszégyenülnek a fésült len készítői és a gyolcs szövői. 10 Hatalmasaik megtöretnek, és minden napszámosaik bánkódnak lelkükben. 11 Bizony bolondok Zoán fejedelmei, a Faraó bölcs tanácsosai egy eszét veszített tanács; mimódon mondjátok a Faraónak: bölcsek fia vagyok, régi királyoknak fia? 12 Ugyan hol vannak bölcséid? hogy megjelentsék néked és tudják, hogy mit végzett a seregeknek Ura Égyiptom felől? 13 Megbolondultak Zoán fejedelmei, és csalódtak Nőf fejedelmei, és elámiták az Égyiptomiakat törzseik szegletkövei. 14 Az Úr beléje önté a szédelgés lelkét, hogy Égyiptomot elhitessék minden dolgaiban; miként a részeg tántorog az ó okádása felett. 15 És nem lesz Égyiptomnak semmi munkája, a melyet cselekednék a fő és fark, a pálmáág és a káka. 16 Ama napon olyan lesz Égyiptom, mint az asszonyok, retteg és fél a seregek Ura kezének felemelésétől, a melyet fölemel ellene. 17 És Júda föllelémrére lesz Égyiptomnak, valaki csak említi azt előtte, már fél, a seregek Urának

tanácsáért, a melyet Ó végzett felőle. 18 Ama napon lesz ót város Égyiptomnak földén, a melyek Kanaán nyelvén szólanak, és esküsznek a seregeknek Urára; az egyik „pusztulás városának” neveztetik. 19 Ama napon oltára lesz az Úrnak Égyiptom földének közepette és határán egy oszlop az Úrnak; 20 És lesz jegyül és bizonyásául a seregek Urának Égyiptom földén, hogy ha kiáltanak az Úrhoz a nyomorgatók előtt, hogy küldjön nékik megtartót és fejedelmet, és őket megszabadítsa. 21 És megismerteti magát az Úr Égyiptommal, és megismeri Égyiptom az Urat ama napon, és szolgálják véres áldozattal és ételáldozattal, és fogadnak fogadást az Úrnak, és teljesítik. 22 De ha megveri az Úr Égyiptomot, megverén, meggyógyítja, és megtérnek az Úrhoz, és Ó meghallgatja és meggyógyítja őket. 23 Ama napon út lesz Égyiptomból Assiriába, és Assiria megy Égyiptomba, Égyiptom meg Assiriába, és Égyiptom Assiriával az Urat tisztelei. 24 Ama napon Izráel harmadik lesz Égyiptom és Assiria mellett; áldás a földnek közepette; 25 Melyet megáld a seregeknek Ura, mondván: Áldott népem, Égyiptom! és kezem munkája, Assiria! és örökségem Izráel!

20 Amely esztendőben Asdódba ment a Tartán, Szargon Assiria királya küldvén őt, és vívá Asdódöt és azt elfoglalá: 2 Ez időben szólott az Úr Ésaiás, Ámos fia által, mondván: Menj és oldd le a gyászruhát derekadról, és sarudat vond le lábadról! És úgy cselekedett, járván ruha és saru nélkül. 3 És mondá az Úr: A mint szolgám Ésaiás ruha és saru nélkül jár három esztendeig jegyül és jelenségül Égyiptomra és Szerecsenországra nézve: 4 Úgy viszi el Assiria királya Égyiptom foglyait és Szerecsenország rabjait, ifjakat és véneket, ruha és saru nélkül és mezítelen alfellel, Égyiptomnak gyalázatára; 5 S megretténnék és megszégyenülnek Szerecsenország miatt, a melyben reménykedtek, és Égyiptom miatt, a melyben dicsekedtek. 6 És szól e partvidék lakosa ama napon: Íme így járt reménységünk, hova segítségért futottunk, hogy Assiria királyától megszabadulunk; hát mi miként menekülhetnénk meg?

21 Jövendölés a tenger pusztaságra ellen. Mint szélvészek, délen tombolók, úgy jó a pusztából, rettentetés földről. 2 Kemény látás jelentetett meg nékem: a csalárd csal, a pusztító pusztít. Jőjj fel Élám, szálld meg Madai, minden ó fohaszkodásának véget vetek. 3 Ezért ágyékim telvék fájdalommal, és kínok fogtak el, mint a szülő asszony kínjai; gyötrődöm hallása miatt, és megrémültem látása miatt. 4 Reszket szívem, iszonyúság rettent, a kedves éjszakát remegéssé tevé nékem. 5 Teríts asztalt, vigyázzon a vigyázó,

egyetek, igyatok; fől fejedelmek, kenjétek a paizst! 6 Mert így szólott hozzám az Úr: Menj és állass őrállót, a mit lát, mondja meg. 7 És látott lovashoz csapatot, páros lovagokat, szamarashoz csapatot, tevés csapatot, és nagy figyelmesen hallgatott. 8 És kiáltta, mint oroszlán: Uram, az őtoronyban állók szüntelen napestig, és őrhelyemen állók egész éjszakákon. 9 És ímé, lovashoz csapat jött, páros lovagok, és szólott és mondá: Elesett, elesett Babilon, s isteneinek minden faragott képeit a földre zúzták le. 10 Oh én cséplésem és szérűmnek fia, a mit hallottam a seregek Urától, Izráel Istenétől, azt jelentém meg néktek! 11 Jövendölés Dúma ellen: Seirből így kiáltanak hozzá: Vigyázó! meddig még az éjszaka, meddig még ez ej? 12 Szólta a vigyázó: Eljött a reggel, az éjszaka is; ha kérdeni akartok, kérdeztek, forduljatok vissza és jertek el! 13 Jövendölés Arábia ellen: Az erdőben háltoztak Árabiában, Dédán utazó seregei. 14 A szomjazó elé hozzatok vizet! Témá földének lakosi kenyérökkel jönnek a bujdosó elébe. 15 Mert az ellenség fegyvere előtt bujdosnak, a kivont fegyver előtt és a felvont kézivek előtt és a nehéz harcz előtt. 16 Mert így szólott hozzá az Úr: Még egy esztendő, mely mint a bérésnek esztendeje, és elvész Kédárnak minden dicsősége; 17 És Kédár vítez flainak kézive számának maradéka megkevesedik; mert az Úr, Izráel Istene mondá.

22 Jövendölés a látás völgye ellen. Mi lelt most, hogy mindenestől felmenél a házak tetejére? 2 Te lármával teljes, zajos város, örvendező város, megöletteid nem fegyverrel ölettek meg, és nem harczon hullottak el! 3 Hadnagyaid mind elszaladtak a kéziv előtt, de megköötztettek; a kik benned találtattak, minden megköötztettek, midőn futni akartak messzire. 4 Ezért mondomb: Ne nézzetek reámb, hadd kesergessem magamat sírással; ne siessetek vágásztalni engem, népem leánya romlása felett. 5 Mert rémülsnek és eltapodtatásnak és zavarnak napja jő Istenől, a seregeknek Urától a látás völgyére, a mely ledönti a kőfalat, és a hegyeken kiáltás hallatik. 6 És Élám fölvette a tegezt, és jő szekerén emberekkel és lovagokkal, és Kir paizst meztelenít. 7 És leszen, hogy szép völgyeid betelnek szekerekkel, és a lovagok nyomulnak a kapu felé. 8 És fölfedi Júdának fátolyát, és tekintesz ama napon az erdő házának fegyverzetére, 9 És meglátjátok, hogy Dávid városán sok repedés van, és összegyűjtitek az alsó tó vizét. 10 És megszámláljátok Jeruzsálem házait, és némely házat lerontotok, hogy a kőfalat megerősíthessétek; 11 És árkot csináltok a két kőfal között a régi tó vizének; és nem tekintetek arra, aki ezt cselekvé, és aki régen elvégzé ezt. Őt nem látjátok!

12 És fölhív az Úr, a seregek Ura ama napon sírásra és gyászolásra, ti magatok megkopasztására és gyászruha-oltésre, 13 És ímé örömként és vígasság; barmok ölése, juhok levágása, húsevés és borivás; együnk, igyunk, mert holnap meghalunk! 14 És megjelenté magát füleiben a seregek Ura: Meg nem bocsátatik e bűn tinétek, míg meg nem haltok; szól az Úr, a seregek Ura. 15 Így szól az Úr, a seregek Ura: No, menj el a kormányzóhoz, Sébnához, a királyi ház főemberéhez, és mond meg néki: 16 Mi dolgod itt, és ki lesz itten tied, hogy sírt vágatsz itten magadnak? mint aki sírját magas helyen vágatja, és sziklába véset hajlékot magának! 17 Ímé az Úr elhajít téged erős hajtással, és megragadván mefragad, 18 Hempelygetvén hempelyget, mint gombolyagot, mint labdát, nagy messze földre, ott halsz meg, oda mennek dicsőséged szekerei, te, urad házának gyalázata! 19 És kivetlek állásodból és lerántlak helyedről. 20 És lesz ama napon, hogy elhívom szolgámat, Eliákimot, a Hilkiás fiát, 21 S felöltöztem őt öltözetedbe, és övessel megerősíttem, és uralmadat kezébe adom, és ő lesz atyjok Jeruzsálem lakosainak és a Júda házának; 22 S az ő vállára adom a Dávid házának kulcsát, és a mit megnyit, senki be nem zárja, és a mit bezár, nem nyitja meg senki; 23 S beverem őt, mint szeget erős helyre, és lészen dicsőséges székül az ő atya házának; 24 S reá függesztik atya házának minden dicsőségét: fiakat és unokákat, minden kicsiny edényt, a csészeedényektől a tömlöknek minden edényeig. 25 Ama napon, azt mondja a seregeknek Ura, kiesik a szeg, mely erős helyre veretett, és levágatik és leesik és összetörök a teher, mely rajta volt, mert az Úr mondá.

23 Jövendölés Tírus ellen. Jajgassatok Tarsis hajói, mert elpusztítattat, úgy hogy nincs benne ház és abba bemenet! A Kitteusok földéről jelentetett meg nézik. 2 Némuljatok meg lakosi e partvidéknek, a melyet Sidon kalmárai, a kik tengeren járnak, töltötték be egykor. 3 Melynek sok vizeken át a Sihór vettereménye és a Nilus aratása vala jövedelme, úgy hogy népek vására volt! 4 Pirulj Sidon, mert szól a tenger és a tenger erőssége, mondván: Nem vajudtam, nem is szültem, és nem tápláltam ifjakat, és nem neveltem szűzeket. 5 Mihelyt e hír Égyiptomba eljut, Tírus e híre miatt szenvédnek ott is. 6 Menjetek át Tarsisba, és jajgassatok ti partvidék lakói! 7 Ez-é a ti örvendező várostok? melynek eredete ősidőkből való; és most lábai viszik őt, bujdosni messzire! 8 Ki végezé ezt a koronás Tírus felől? melynek kereskedői fejedelmek, és kalmárai a földnek tiszteletesei. 9 A seregeknek Ura végezé ezt, hogy meggyalázza minden dicsőségnek kevélységét, és hogy

megalázza a föld minden tiszteleteit. 10 Terülj el földeden, mint a folyóvíz, Tarsis leánya, nincs többé megszorító öv! 11 Kezét kinyújtá a tenger fölé, országokat rettentett meg, az Úr parancsolt Kanaán felől, hogy elpusztítsák erősségeit; 12 És szólt: Nem fogsz többé örvendezni, te megszeplősített szűz, Sidon leánya; kelj és menj át Kittimbe, de ott sem lészen nyugodalmad! 13 Ímé, a Káldeusok fölle; a nép, mely eddig nem vala; Assiria adá azt a pusztai lakosainak; felállítá órtornyait, lerombolá Tírus palotáit, rommá tevé azt. 14 Jajgassatok Tarsis hajói, mert erősségek elpusztítattat! 15 És lesz ama napon, hogy Tírus elfelejtetik hetven esztendeig egy király napjai szerint; hetven esztendő multán Tírus sorsa a parázna nő éneke szerint lészen: 16 Végy cziterát, járd be a várost, elfeleddet parázna nő; pengesd szépen, dalolj sokat, hogy így emlékezetbe jöjj! 17 És lesz hetven esztendő multán, meglátogatja az Úr Tírust, és az ismét megkapja a maga keresetét, és paráználkodik a föld minden országaival a földnek színén! 18 S lészen az ő nyeresége és keresete szent az Úrnak, mely nem halmoztatik fel, sem el nem rejtetik, mert az Úr előtt lakozóké lészen az ő nyeresége, hogy egyenek eleget, és szép ruházatuk legyen.

24 Ímé az Úr megüresíti a földet és elpusztítja azt, és elfordítja színét és elszéleszti lakót! 2 S olyan lesz a nép, mint a pap; a szolga, mint az ő ura; a szolgáló, mint asszonya; a vevő, mint az eladó; a kölcsönadó, mint a kölcsönkérő; a hitelező, mint az, a kinek hitelez; 3 Megüresítetvé megüresítetik a föld, és elpusztítattával elpusztítatik; mert az Úr szólá e beszédet. 4 Gyászol és megromol a föld, elhervad és megromol a földnek kereksége, elhervadnak a föld népének nagyjai. 5 A föld megfertőztetett lakosai alatt, mert áthágta a törvényeket, a rendelést megszegtek, megtörték az örök szövetséget. 6 Ezért átok emészti meg a földet, és lakolnak a rajta lakók; ezért megégnék a földnek lakói, és kevés ember marad meg. 7 Gyászol a must, elhervad a szőlő, és sóhajtnak minden vidám szívűek. 8 Megszünt a dobok vidámsága, elcsöndesült az örvendők zajgása, a cziterának vízámsága megszünt. 9 Énekléssel nem isznak bort; keserű a részegítő ital az ívónak; 10 Rommá lón az álnokság városa, bezároltatott minden ház, senki be nem mehet! 11 Az utcákon panaszokodás hallik a bor miatt; minden örööm alkonyra szállt, a föld vígassága elköltözött. 12 A városban csak pusztaság maradt és rommá zúzatott a kapu. 13 Mert így lesz a föld közepette, a népek között, mint az olajfa megrázásakor, mint mezgérleléskor, midőn a szüret elmult. 14 Ők felemelik szavokat, ujjongnak, az Úr nagyságáért rivalgnak a tenger felől. 15 Ezért dícsérétek

az Urat keleten, a tenger szigetein az Úrnak, Izráel Istenének nevét. 16 A föld széléről énekeket hallánk: dicsőség az igaznak! S én mondék: végem van, végem van, jaj nékem! A hitetlenek hitetlenül cselekesznek és hitetlenséggel a hitetlenek hitetlenséget cselekesznek. 17 Rettegés, verem és tőr vár rád földnek lakójá! 18 És lesz, hogy a ki fut a rettegésnek szavától, verembe esik, és a ki kijő a veremből, megfogatik a tőrben, mert az egek csatornái megnyílnak, és megrendülnek a föld oszlopai. 19 Romlással megromol a föld, töréssel összetörök a föld, rengéssel megrendül a föld; 20 Inogva meging a föld, miként a részeg, és meglódul, mint a kaliba, és reá nehezedik bűne és elesik; és nem kél fel többé! 21 És lesz ama napon: meglátogatja az Úr a magasság seregét a magasságban, és a föld királyait a földön: 22 És összegyűjtve összegyűjtetnek gödörbe, mint a foglyok, és bezáratnak tömlöczbe, és sok napok után meglátogattatnak. 23 És elpirul a hold, és megszegyenül a nap, mikor a seregek Ura uralkodik Sion hegyén és Jeruzsálemben: s vénei előtt dicsőség lészen.

25 Uram, te vagy Istenem, magasztallak, dícsérem nevedet! Mivel csodát cselekvél, örök tanácsaid hűség és igazság. 2 Mert a városból kórákást csináltál, az erős városból romot, az idegenek palotáját olyanná tettek, hogy nincs többé város; soha örökké meg nem épül. 3 Ezért dicsőítek téged erős népek, erőszakos pogányok városai félnek téged! 4 Mert erőssége voltál a gyöngének, erőssége a szegénynek szorongásában; a szélvész ellen oltalom, árnyék a hévség ellen, mikor az erőszakosok haragja olyan volt, mint kőfalrontó szélvész. 5 Mint hévséget száraz földön, megalázod az idegeneknek háborgását, mint a hévség sűrű felleg miatt, megszünt a pogányoknak éneke. 6 És szerez a seregek Ura minden népeknak e hegyen lakodalmat kövér eledelekből, lakodalmat erős borból; velős, kövér eledelekből, megtisztult erős borból; 7 S elveszi e hegyen a fátyolt, mely beborítja minden népeket, és a takarót, mely befödött vala minden népséget; 8 Elveszti a halált örökre, és letörli az Úr Isten a könyhullatást minden orczáról: és népe gyalázatát eltávolítja az egész földről; mert az Úr szólott. 9 És szólhat am a napon: Ímé Istenünk, a kit mi vártunk és a ki megtart minket; ez az Úr, a kit mi vártunk, öürüljünk és örvendezzünk szabadításában! 10 Mert az Úr keze nyugszik e hegyen, és eltapostatik Moáb az ő földében, mint eltapostatik a szalma a ganaj levében. 11 És kiterjeszti kezeit abban, mint kiterjeszti az úszó, hogy ússzék; de az Úr megalázza kevélységet és kezei csalárdáságát; 12 És magas falaid erősséget lerontja, megalázza, a földre, porba dobja.

26 Ama napon ez éneket énekelik Júda földén: Erős városunk van nékünk, szabadítását adta kőfal és bánya gyanánt! 2 Nyissátok fel a kapukat, hogy bevonuljon az igaz nép, a hőség megőrzője. 3 Kinek szíve reád támaszkodik, megőrződ azt teljes békében, mivel Te benned bízik; 4 Bízzatok az Úrban örökké, mert az Úrban, Jehovában, örök kőszálunk van. 5 Mert meghorgasztá a magasban lakozókat: a magas várost, megalázá azt, megalázá azt a földig, és a porba dopta azt; 6 Láb tapodja azt, a szegény lábai, a gyöngék talpai! 7 Az igaznak ösvénye egyenes, egyenesen készítet az igaznak útját. 8 Mi is vártunk Téged, ítéleted ösvényén, oh Uram! neved és emlékezeted után vágyott a lélek! 9 Szívem utánad vágyott éjszaka, az én lelkem is bensőben Téged keresett, mivel ha ítéleteid megjelennek a földön, igazságot tanulnak a földnek lakosai. 10 Ha kegyelmet nyer a gonosz, nem tanul igazságot, az igaz földön is hamisságot cselekszik, és nem nézi az Úr méltóságát. 11 Uram! magas a Te kezed, de nem látják! de látni fogják, és megszégyenülnek, néped iránt való buzgó szerelmedet; és tűz emészti meg ellenségeidet. 12 Uram! Te adsz nékünk békességet, hisz minden dolginkat megcselekedted értünk. 13 Uram! mi Istenünk! urak parancsoltak nékünk kívüled; de általad dicsőítjük neved! 14 A meghaltak nem élnek, az árnyak nem kelnek föl: ezért látogatád meg és vesztéd el őket, és eltörléd emlékezetöket. 15 Megszaporítad e népet, Uram! megszaporítad e népet, magadat megdicsítéd, kiterjeszteted a földnek minden határait. 16 Oh Uram! a szorongásban kerestek Téged, és halk imádságot mondtanak, mikor rajtuk volt ostrom. 17 Miként a terhes asszony, aki közel a szüléshez, vajudik, felkiált fájdalmiban, előtted olyanok voltunk, Uram! 18 Mint terhesek vajadtunk, de csak szelet szűltünk: szabadulása nem lón e földnek, és nem hulltak el a föld kereksgének lakói. 19 Megelevenednek halottaid és holttesteim fölkelnek: serkenjetek föl és énekeljetek, a kik a porban lakoztok, mert harmatot az élet harmata, és visszaadja a föld az árnyakat! 20 Menj be népem, menj be szobáidba, és zárd be ajtóidat utánad, és rejtsd el magad rövid szempillantásig, míg elmullik a bús harag! 21 Mert ímé az Úr kiijó helyéről, hogy meglátogassa a föld lakónak álnokságát, s felmutatja a föld a vérét, és el nem fedi megőletteit többé!

27 Ama napon meglátogatja az Úr kemény, nagy és erős kardjával Leviatánt, a futó kígyót, Leviatánt, a keringő kígyót, és megöli a sárkányt, mely a tengerben van. 2 Ama napon a színború szőlőről énekeljetek: 3 Én, az Úr, őrizem azt, minden szempillantásban öntözöm, hogy senki

meg ne látogassa, éjjel-nappal megőrzöm azt; 4 Nincsen haragom, de ha tövis és gaz jó élém, csatára megyek ellene, és meggyűjtem azt mind együtt; 5 Avagy fogja meg erősségemet, kössön békét velem, békét kössön velem! 6 Jövendőben Jákób meggyökerezik, virágzik és virul Izráel, és betölítik a földnek színét gyümölcsccsel. 7 Avagy az őt verőnek verése szerint verte őt? vagy ellenségei megőletteinek megölése szerint öletett-é meg? 8 Merték szerint ítélted őt, midőn elvetetted! Reájok fűt kemény lehelletével a keleti szél napján. 9 Ezért így tiszíttatik el a Jákób hamissága, és épen ez a gyümölcsse bűne elvételének, hogy olyanná teszi az oltárnak minden kövét, minők a széttört mészkövek: nem kelnek fel többé a berkek és naposzlopok! 10 Mert az erős város magánosan álland, üres és elhagyott hely, miként a puszta, ott legel a borjú és ott hever, és megemészti annak ágait. 11 És ha megszáradsnak galljai, összetörhetnek, az asszonyok előjövén, megégetik azokat; mert értelem nélkül való e nép, ezért nem könyörül meg rajta Teremtője, és nem kegyelmez néki alkotójá. 12 És lesz ama napon: cséplést tart az Úr az Eufrátes folyóvizedől Égyiptom patakjáig, és ti egyenként összeszedetek, Izráel fiai. 13 És lesz ama napon: megfújják a nagy kürtöt, és eljőnek, a kik elvesztek Asszíria földében és a kik kiúzettek Égyiptom földébe, és leborulnak az Úr előtt a szent hegyen, Jeruzsálemben.

28 Jai Efraim részei kevély koronájának és dicsőséges ékessége hervadó virágának, mely a bortól megverettek kövér völgye fején van. 2 Ímé, egy erős és hatalmas jő az Úrtól, mint jégfergeteg, veszedelmes szélvész, mint özönlő erős vizeknek áradása: földhöz veri kezével azt! 3 Lábbal tapodtatik meg Efraim részeinek kevély koronája, 4 És úgy jár dicsőséges ékességenek hervadó virága, a mely a kövér völgynek fején van, mint a korai füge a gyümölcsszedés előtt, a melyet mihelyt valaki meglát, alig veszi kezébe, lenyeli. 5 Ama napon a seregek Ura lesz ékes koronája és dicsőséges koszorúja népe maradékának; 6 És ítéletnek lelke annak, aki az ítélezőkben ül, és erősségek azoknak, a kik visszanyomják a kapuig az ellenséget. 7 De ezek is tántorognak a bor miatt, és szédülnek a részegítő italtól: pap és próféta tántorog részegítő ital miatt, a bor elnyelte őket, szédülnek a részegítő ital miatt, tántorognak a jövendőlátásban, és inognak az ítéletmondásban; 8 Mert minden asztal telve undok okádással, úgy hogy hely sincs a nélküli. 9 Kit tanít tudományra? A tanítást kivel érteti meg? A tejtől elszakaszottakkal-é és a csecstől elválasztottakkal-é? 10 Mivel parancsra új parancs, parancsra új parancs, szabályra új szabály, szabályra új szabály; itt egy kicsi, ott

egy kicsi. 11 Ezért dadogó ajakkal és idegen nyelven fog szólni e néphez, 12 Ő, aki ezt mondá nézik: Ez a nyugalom, hogy nyugtassátok meg a megfáradottat, és ez a pihenés! És nem akarták hallani! 13 És lón nézik az Úr beszéde parancsra új parancs, parancsra új parancs, szabályra új szabály, szabályra új szabály; itt egy kicsi, ott egy kicsi; hogy járjanak és hátra essenek és összetöressenek és törbe jussanak és megfogassanak! 14 Ezért halljátok az Úrnak beszédét, csúfoló férfiak, a kik uralkodtok e népen, a mely Jeruzsálemben lakik. 15 Mert így szóltok: Frigyet kötöttünk a halállal, a sírral meg szövetséget csináltunk; az ostromozó áradat ha jő, nem ér el minket; mert a hazugságot választók oltalmunkul, és csalásba rejezénk el! (Sheol h7585) 16 Ezért így szól az Úr Isten: Ímé, Sionban egy követ tettem le, egy próbákövet, drága szegletkövet, erős alappal, aki benne hisz, az nem fut! 17 És a jogosságot mérőkötélle tevém, és az igazságot színlelővé, és jég sőpri el a hazugság oltalmát, és vizek ragadják el a rejtek. 18 És eltöröltek a halállal való frigyetek, és a sírral való szövetségek meg nem áll; az ostromozó áradat ha eljő, eltapod titeket, (Sheol h7585) 19 S a hányszor eljő, elragad titeket; mert minden reggel eljő, nappal és éjszaka; borzalom megéretteti és tanítást; 20 Mert rövid lesz az ágy, hogy benne kinyújtózhassék, és a takaró szűk lesz az elrejtőzéskor. 21 Mert mint a Perázim hegynél, felkel az Úr, és mint Gibeon völgyében, megharagszik, hogy megtegye munkáját, a mely szokatlanság lesz, és hogy cselekedje dolgát a mely hallatlan lesz. 22 És most ne csúfolódjatok, hogy köteleitek szorosabbak ne legyenek; mert elvégzett pusztítást hallottam az Úrtól, a seregek Urától, az egész föld felett. 23 Vegyétek füleitekbe és halljátok szavam, figyeljetek és hallgassátok beszédem! 24 Hát mindig szánt-e a szántó, hogy vessen, és barázdálja és boronálja-é földét? 25 Nemde, mikor elegyengett színét, hint fekete köményt, és ször illatos köményt, s vet sorban búzát és árpát a kijelölt földbe, és tönkölyt a szélre? 26 Így szoktatá őt rendre és tanítá Istene. 27 Mert nem cséplő szánkával csépelik a fekete köményt, és nem székér kerekével tapodják az illatos köményt; a fekete köményt bottal verik ki, és az illatos pálczával; 28 A búzát csépelik; de nem örökre csépli azt, és bár hajta rajta szekere kerekét és lovait, de szét nem töri. 29 Ez is a seregek Urától származott: Ő ád csodás tanácsot és nagyságos bölcseséget!

29 Jaj Árielnek, Árielnek, a városnak, ahol Dávid lakott! Esztendőt esztendőhöz adjatok, és forogjanak az ünnepek! 2 És én megszorítom Árielt, és lesz fájdalom és siraalom, és lesz nékem, mint Áriel. 3 Körülveszlek táborral,

és bezárlak tornyokkal, és erősségeket állatok ellened. 4 És megállatztán, a földből szólsz és porból morog beszéded, szavad olyan lesz, mint halottidéző, a földből, és porból sipog beszéded. 5 Ellenségidnek sokasága olyan lesz, mint az apró por, és mint a repülő polyva az erőszakosok sokasága, és lesz hamar és hirtelen. 6 A seregek Urától látogattatik meg, mennyörgéssel, földindulással, nagy zúgással, forgószéllel, viharral és emésztő tűz lánggal; 7 Mint éjjeli álomlátás, olyan lesz minden pogányoknak sokasága, a kik hadakoznak Áriel ellen, s a kik hadakoznak ellene és vára ellen, és őt megszorítják. 8 És lesz, mint mikor álmodik az éhező, és ímé eszik, és midőn fölserken, üres a hasa, és mint mikor álmodik a szomjazó, és ímé iszik, és midőn fölserken, ímé szomjas és lelke edep: így lesz minden pogányoknak sokasága, a kik hadakoznak Sion hegye ellen. 9 Ámuljatok és bámuljatok, vakítások magatokat és megvakultok! részegek, de nem bortól, tántorognak, de nem részegítő italtól. 10 Mert rátok önté az Úr a mély álomnak lelkét, és bezárta szemeiteket, a prófétákat, és fejeiteket, a nézőket befedezte; 11 És lesz minden e látás néktek, mintegy bepecsételtetett írás beszédei, a melyet oda adnak egy írástudónak, mondván: Olvasd, kérlek, és ő szól: Nem tudom, mert bepecsételtetett. 12 És ha e levelet annak adják, aki nem tud írást, mondván: Olvasd el, kérlek! ő így szól: Nem tudok írást. 13 És szolt az Úr: Mivel e nép szájjal közelget hozzám, és csak ajkaival tisztel engem, szíve pedig távol van tőlem, úgy hogy irántam való félelmök betanított emberi parancsolat lón: 14 Ezért én is csodásan cselekszem ismét e néppel, nagyon csodálatosan, és bölcsinek bölcsessége elvész, és értelmeseinek értelme eltűnik. 15 Jaj azoknak, a kik az Úrtól mélységesen elrejtik tanácsukat, és a kik a sötétségben szoktak cselekedni, mondván: Ki lát minket és ki ismer minket? 16 Mily együgyűek vagytok! Avagy a fazekas olyan, mint az agyag, hogy így szóljon a csinálmány csinálójának: Nem csinált engem! és az alkotmány ezt mondja alkotójának: Értelmetlen! 17 Nemde kevés idő voltan a Libánon termőföldé lesz, és a termőföld erdőnek tartatik? 18 És meghallják ama napon a siketek az írás beszédeit, és a homályból és sötétből a vakoknak szemei látni fognak. 19 És nagy örömkük lesz a szenvédőknek az Úrban, és a szegény emberek vígadnak Izráel Szentjében. 20 Mert a kegyetlen elveszett, és a csúfoló elpusztult, és kivágattak a hamisságnak minden őrei, 21 Kik az embert élítélik egy szóért, és tört vetnek annak, aki őket a kapuban megfeddi, és elejtik csalárdul az igazat. 22 Ezért így szól az Úr Jákób házáról, Ő, aki megváltá Ábrahámöt: Nem szégyenül meg többé Jákób, és nem sáppad meg többé az ő orczája.

23 Ha látni fogják gyermekei kezeim munkáját közöttük, megszentelik nevemet, megszentelik Jákób Szentjét, és félik Izráel Istenét. **24** És megismerik a tévelygő lelkűek az értelmet, és a kik zúgolódnak, tanulságot tanulnak.

30 Jaj a pártos fiaknak, így szól az Úr, a kik tervet visznek véghez nélkülem, és szövetséget kötnek, de nem lelkek által, hogy bűnre bűnt halmozzanak! **2** A kik Égyiptomba szállanak alá, és számat nem kérdezik meg, hogy meneküljenek a Faraónak oltalmába, és Égyiptom árnyékába rejtőzködjenek. **3** És lesz nétek a Faraó oltalma szégyentekre, és az elrejtőzködés Égyiptom árnyékában gyalázatotkra. **4** Mert már Zoánban voltak fejedelmei, és követei Hánésig érkezének. **5** Megszégyenülnek mind a nép miatt, a mely nem használ nézik, a mely nem segít és nem használ, sőt szégyenökre és gyalázatukra lesz! **6** Jövendölés dél barma ellen: A nyomor és szorongatás földén keresztül, a honnan nőstény és hím oroszlán és viperák és szármás sárkányok jönek ki; viszik szamárcsíkok hátán gazdagságukat, és a tevéknek púpján kincsöket a népnek, a mely pedig nem használ. **7** Hitvány és üres Égyiptom segítsége, ezért nevezem őt nagyszájúnak, a ki vesztes ül, **8** Most menj, írd ezt táblára nálok, és jegyezd föl könyvbe ezt, hogy megmaradjon az utolsó napra bizonyosan örökre. **9** Mert párttűt nép ez, apát megtagadó fiak, fiak, kik nem akarják hallani az Úr törvényét; **10** Kik ezt mondják a látóknak: Ne lássatok; és a prófétáknak: Ne prófétáljatok nékünk igazat, beszéljetek kedvünk szerint valókat, prófétáljatok csalárdúságokat! **11** Hagyjátok el az útat, térjetek le már ez ösvényről, vigyétek el előlünk Izráelnek Szentjét! **12** Azért így szól Izráel Szentje: Mivel megúltátok e beszédet, és bíztok a nyomorgatásban és a hamisságban, és ezekre támaszkodtok: **13** Azért e bún olyan lesz tinétek, mint a leesendő falhasadék, a mely már kiáll a magas kőfalon, a melynek aztán nagy hirtelen jő el romlása; **14** És romlása olyan lesz, mint a fazekasok edényének romlása, a mely kimélések nélkül eltöretik, és nem találni töredéki közt oly cserepet, a melyen tűzhelyről tüzet lehetne vinni, avagy vizet meríteni a tócsából. **15** Mert így szól az Úr Isten, Izráelnek Szentje: Megtérve és megnyugodva megmaradhattatok volna; csöndességen és reménységen erősségek lett volna; de ti nem akarátok; **16** Hanem ezt mondátok: Nem, sőt lóra ülvén, futunk; ezért futnotok kell; és gyors paripán elvágtatunk; ezért gyorsak lesznek üldözözők. **17** Ezer fut egynek riasztására, ötnek riasztására minden elfutottak, míg nem úgy maradtak, mint egy szál fenyő a hegytetőn, mint egy zászló a halmon. **18** S azért vár az Úr, hogy könyörüljön

rajatok, és azért felséges ő, hogy megkegyelmezzen nétek, mert az ítélet Istene az Úr; boldogok mindenek, a kik Ő szolgálják. **19** Mert te nép, mely Sionon Jeruzsálemben lakol, nem fogsz te sírni többé, bizton könyörül rajtagd Ő kiáltásod szavára, mihelyt meghallja, megfelel néked; **20** És ad nétek az Úr kenyéret a keserűségen, és a nyomorban vizet, és nem kell többé elrejtőzködniök tanítóidnak, hanem szemeid tanítóira néznek! **21** És füleid meghallják a kiáltó szót mögötted: ez az út, ezen járjatok; ha jobbra és ha balra elhajoltok. **22** És megútlájátok megezüstözött bálványaitokat és megaranyozott képeiteket; kiszorod őket, mint az undokságot: ki innen! szólsz nézik. **23** És ad esőt a magra, a melylyel a földet beveted, és a kenyér, a föld termése, bő és tápláló lesz, és széles mezőn legelnek nyájaid ama napon. **24** A barmok és a szamarak, a melyek a földet szántják, sózott abrakkal élnek, a melyet megszórtak lapattal és villával. **25** És lesznek minden magas hegyen és emelkedettebb halmon patakok, folyamok a nagy öldöklés napján, mikor a tornyok leomlanak. **26** És a holdnak fénye olyan lesz, mint a napnak fénye, és a napnak fénye hétszer nagyobb lesz, olyan, mint hétfáján napfénye; ama napon, a melyen az Úr beköti népe romlását, és vereségeknek sebét meggyógyítja! **27** Ímé, az Úr neve jó messziről, haragja ég és sötét gomolygó füstje; ajkai rakvák haraggal, és nyelve, mint emésztő tűz! **28** Lehellete, mint megáradott patak, a mely torkig ér, hogy megrostálja a népeket pusztulás rostájában, és tévelygés zabláját vesse a népégek szájába. **29** És fölzendül éneketek, mint a szent ünnepnek éjszakáján, és örvendez szívetek, mint azé, a ki sípolva megy az Úr hegyére, Izráel kőszálához. **30** És megzendítí az Úr dicsőséges szavát, karjának lesujtását megmutatja megbúst haragjában és emésztő tűz lángjában, vízáradással, zivatarral és jégeső kövével. **31** Mert az Úrnak szavától megretten Assiria, veri azt akkor vesszővel; **32** És a büntető vessző minden sujtását, a melyet az Úr mérend reá, dobokkal és cziterákkal fogjátok kísérni, és Ő kezét fel-felemelvén, harczi ellene. **33** Mert készen van a szörnyű tűzhely régen, készen áll az már a királynak is, mélyen és szélesen csinálta azt, máglyájában tűz és fa bőven; az Úr fuvallata gyűjtja meg azt, mint kénkötés patak.

31 Jaj nézik, a kik Égyiptomba mennek segítségért, lovakra támaszkodnak, és a szekerek sokáságában bíznak, és a nagyon erős lovagokban; és nem néznek Izráelnek Szentjére, és az Urat nem keresik. **2** De Ő is bölcs, és hoz veszedelmet, és beszédeit nem változtatja meg; hanem fölkel a gonoszoknak háza ellen és a bűnt

cselekvők segítsége ellen. 3 Hiszen Égyiptom ember és nem Isten, és lovai hús és nem lélek, és ha az Úr kinyújtja kezét, megtántorodik a segítő, és elesik a megsegített, és együtt mind elvesznek. 4 Mert így szólott az Úr hozzá: A mint mormol az oroszlán és az oroszlánkölyök zsákmánya mellett, a mely ellen összehívatnak a pásztorok sereggel, és szavuktól ő meg nem retten, és meg nem ijed sokaságuktól: így száll alá a seregek Ura, hogy hadakozzák a Sion hegyén és halmán! 5 Mint repeső madarak, úgy oltalmazza a seregek Ura Jeruzsálemet, oltalmazván megszabadítja, kimélvén megmenti. 6 Térjeted vissza hát hozzá, a kitől oly nagyon elpároltatók, Izráelnek fiai! 7 Mivel ama napon megveti mindenki ezüst bálványait és arany bálványait, a melyeket kezeitek csináltak néktek bűnre. 8 És elesik Assiria, nem férfi kardjától, és nem ember kardja emészi meg azt; és fut egy kard előtt, és ifjai adófizetők lesznek; 9 És köszála felelem miatt menekül, és a zászlótól fejedelmei elfutnak, szól az Úr, a kinek tüze Sionban van, és kemencéje Jeruzsálemben.

32 Ímé, igazság szerint uralkodik a király, és a fejedelmek fők lesznek az ítélettelben; 2 Olyan lesz minden gyik, mint a rejték szél ellen, mint oltalom zivatar ellen, mint patakok száraz vidéken, mint nagy kőszál árnyéka a szomjúhözö földön. 3 És nem lesznek zárva többé a látóknak szemei, és a hallók fülei figyelmeznek; 4 A hebehurgyák szíve ismerni tanul, és a dadogóknak nyelve gyorsan és világosan szól. 5 Nem nevezik a bolondot többé nemesnek, és a csalárdot sem hívják nagylelkűnek. 6 Mert a bolond csak bolondot beszél, és az ő szíve hamiságot forral, hogy istentelenséget cselekedjék, és szóljon az Úr ellen tévelygést, hogy az éhező lelkét éhen hagyja, és a szomjazó italát elvegye. 7 A csalárdnak eszközei csalárdok, ő álnokságot tervel, hogy elveszesse az alázatosokat hazug beszéddel, ha a szegény igazat szólna is. 8 De a nemes nemes dolgokat tervel, és a nemes dolgokban meg is marad. 9 Ti gondtalan asszonyok, keljetek fel, halljátok szavam, és ti elbizakodott leányzók, vegyétek füleitekbe beszédem! 10 Kevés idő multán megháborodtok ti elbizakodottak, mert elvész a szüret, és gyümölcszedés sem lesz. 11 Reszkessetek, ti gondtalanok, rettentjetek meg, ti elbizakodottak; vetkezzetek mezítelenre és övezzétek fel ágyékaitokat gyászruhával. 12 Gyászolják az emlőket, a szép mezőket, a termő szőlőket. 13 Népemnek földét tüske, tövis verte fel, és az örvendő városnak minden örööm-házait; 14 A paloták elhagyvatákkal, a város zaja elnémult, torony és bástya barlangokká lettek örökre, hol a vadszamár kedvére él, a nyájak meg legelnek.

15 Míglen kiöntetik reánk a lélek a magasból, és lészen a pusztai termőfölddé, és a termőföld erdőnek tartatik; 16 És lakozik a pusztában jogosság, és igazság fog ülni a termőföldön; 17 És lesz az igazság műve békesség, és az igazság gyümölcse nyugalom és biztonság mindörökké. 18 Népem békesség hajlékában lakozik, biztonság sátraiban, gondtalan nyugalomban. 19 De jégeső hull és megdől az erdő, és a város elsülyedve elsülyed! 20 Oh boldogok ti, a kik minden vizek mellett vettek, és szabadon ereszítik a barmok és szamarak lábat!

33 Jaj néked pusztító és el nem pusztított, te csalárd, a kit még meg nem csalta! Ha bevégzed a pusztítást, el fogsz pusztítatni; ha készen leszel csalárdsgoddal, téged fognak megcsalni. 2 Uram, könyörülj rajtunk! Téged várunk; légy karjuk reggelenként, és szabadítónak a szorongatásnak idején! 3 Egy zendülő szózattól elfutnak a népek; ha te felemelkedel, elszélednek a népések. 4 És elpusztítják zsákmányokat sáska pusztításával, szöcske-ugrással ugrálnak reá. 5 Felmagasztaltatott az Úr, mert magasságban lakozik, betolté Sion ítélettel és igazsággal. 6 És békés lesz a te időd, gazdag boldogságban, bölcseségen és tudományban; az Úr félelme lesz kincse. 7 Ímé, erőseik ott künн kiáltanak, a békesség követei keservesen sírnak. 8 Puszták az ösvények, megszünt az úton járó; megszegte a frigyet, lenézte a városokat, nem gondolt az emberrel! 9 Sírt, meghervadt a föld, a Libánon megszégyenült, ellankadt; olyan lett Sáron, mint egy pusztta, és lombtalan Básán és Karmel. 10 Most fölkelek, így szól az Úr, most föltámadok, most fölemelkedem! 11 Fogantok szalmát, szültök poliyát, dühötök tűz, megemészít titeket. 12 A népek égették mészszé lesznek, levágott tövisekké; tűzben hamvadnak el. 13 Halljátok meg távol valók, a mit cselekedtem, és tudjátok meg közel valók az én hatalmamat! 14 Megrettentek a bűnösök Sionban, félelem fogja el a gazokat: ki lakhatik közülik megemésző tűzzel, ki lakhatik közülik örök hőséggel? 15 A ki igazságban jár és egyenesen beszél, aki megveti a zsarolt nyereséget, aki kezeit rázván, nem vesz ajándékot, aki a fülét bedugja, hogy véres tervet ne halljon, és szemeit befogja, hogy gonoszt ne lásson: 16 Az magasságban lakozik, kőszálak csúcsa a bástyája, kenyerét megkapja, vize el nem fogy. 17 A király ékességeiben látják szemeid; látnak széles országot. 18 Szíved elgondolja a mult félelmét: hol az író, hol a mérlegelő, hol a tornyok összeírója? 19 A góggós népet nem látod, a homályos, érthatetlen ajkú népet, dadogó nyelve meg nem érhető. 20 Lássad Siont, ünnepéinknek városát, szemeid nézzék

Jeruzsálemet, mint nyugalom hajlékát, mint sárt, mely nem vándorol, melynek szegei soha ki nem húzatnak, s kötelei soha el nem szakadnak; 21 Sőt az Úr, a dicsőséges lesz ott nékünk folyók és széles vizek gyanánt, a melyekbe nem jó evezős hajó, és nehéz gálya rajtok át nem megy. 22 Mert az Úr a mi bíráink, az Úr a mi vezérünk, az Úr a mi királyunk, Ő tart meg minket! 23 Megtágultak köteleid, árbócfázfajok alapját nem tartják erősen, vitorlát nem feszítenek: akkor sok rablott prédát osztanak, még a sánták is zsákmányt vetnek. 24 És nem mondja a lakos: beteg vagyok! a nép, a mely benne lakozik, bűnbocsánatot nyer.

34 Jöjjetek népek és halljátok, nemzetiségek figyeljetek, hallja a föld és teljessége, e föld kereksége és minden szülöttéi. 2 Mert haragszik az Úr minden népekre, és megbústult minden ő seregökre; megátkozá, halálra adta őket. 3 Megöltjeik temetetten maradnak, hulláik bűze felszáll, és hegyek olvadnak meg vérök miatt. 4 Elporhad az ég minden serege, és az ég mint írás egybehajtatók, és minden serege lehull, miként lehull a szőlő levele és a fügefáról a hervadó lomb. 5 Mert megrészegült fegyverem az égben, és íme leszáll Edomra, átkom népére, ítétre. 6 Az Úr fegyvere telve vérrrel, megrakva kövérrrel, bárányoknak és bakoknak vérével, a kosoknak vesekovérével; mert áldozatja lesz az Úrnak Boczában, és nagy öldöklés Edom földén. 7 Elhullnak a bivalyok is velük, és a tulkok a bikákkal, és megrészegedik földük vértől, és poruk borítva lesz kövérrrel. 8 Mert bosszúállás napja ez az Úrnak, a megfizetés esztendeje Sionnak ügyéért. 9 És változnak patakjai szurokká, és pora kénkővé, és lészen fölide égő szurokká. 10 Éjjel és nappal el nem alszik, örökre fölgomolyog füstje, nemzetiségről nemzetére pusztán marad, soha örökké senki át nem megy rajta; 11 És örökségül bírándja azt ökörbika, sündiszno; és gém és holló lakja azt, és fölvonják rá a pusztaság mérőkötelét és a semmiségek köveit. 12 Nemesei nem választanak többé királyt, és minden fejedelmi semmivé lesznek. 13 És fölveri palotait tövis, csalán és bogács a bástyáit, és lesz sakálok hajléka és struczok udvara. 14 És találkozik vadmacska a vadébbel, és a kisértet társára talál, csak ott nyugszik meg az éji boszorkány és ott lel nyughelyet magának. 15 Oda rak fészket a bagoly és tojik és ül tojáson és költ árnyékában, csak ott gyűlnek együvé a sasok! 16 Keressétek meg majd az Úr könyvében, és olvassátok: ezeknek egy hijok sem lesz, egyik a másiktól el nem marad; mert az Ő szája parancsolta, és az Ő lelke gyűjté össze őket! 17 Ő vetett sorsot köztök, és keze osztá ki

azt nézik mérőköteléssel; örökre bírni fogják azt, nemzetiségről nemzetére lakoznak abban.

35 Örvend a puszta és a kietlen hely, örül a pusztaság és virul mint őszike. 2 Virulva virul és örvend ujjongva, a Libánon dicsősége adatott néki, Karmel és Sáron ékessége; meglátják ők az Úrnak dicsőségét, Istenünk ékességét. 3 Erősítések a lankadt kezeket, és szilárdítások a tántorgó térdetek. 4 Mondjátok a remegő szívűeknek: legyetelek erősek, ne féljetek! Íme, Istenetek bosszúra jó, az Isten, aki megfizet, Ő jő, és megszabadít titeket! 5 Akkor a vakok szemei megnyílnak, és a süketek fülei megnyittatnak, 6 Akkor ugrándozi, mint szarvas a sánta, és ujjong a néma nyelve, mert a pusztában víz fakad, és patakok a kietlenben. 7 És tóvá lesz a délibáb, és a szomjú föld vizek forrásivá; a sakálok lakhelyén, ahol feküsznek, fű, nád és káka terem. 8 És lesz ott ösvény és út, és szentség útának hívati: tisztálatan nem megy át rajta; hisz csak az övék az; aki ez úton jár, még a bolond se téved el; 9 Nem lesz ott oroszlán, és a kegyetlen vad nem jő fel reá, nem is található ott, hanem a megváltottak járnak rajta! 10 Hisz az Úr megváltottai megtérnek, és ujjongás között Sionba jönnek; és öröök öröm fejükön, vígasságot és örömtöt találhat; és eltűnik fájdalom és sőhaj.

36 És lőn Ezékiás király tizenegyedik esztendejében, feljöve Szanhérib assir király Júdának minden erős városai ellen, és azokat megvevé. 2 És elküldé Assiria királya Rabsakét Lákitóból Jeruzsálemben, Ezékiás királyhoz nagy sereggel, ki is megállt a felső tó folyásánál, a ruhamosók mezejének útján. 3 És kijöve hozzá Eljákim a Hilkiás fia az udvarnagy, és Sebna az íródeák, és Jóák Asáfnak fia az emlékiró. 4 És mondá nézik Rabsaké: Mondjátok meg kérlek Ezékiásnak, így szól a nagy király, Assiria királya: Micsoda bizodalom ez, melyre támaszkodol? 5 Azt mondom, hogy csak szóbeszéd az, hogy ész és erő van nálatok a háborúhoz; no hát kiben bízol, hogy ellenem feltámadál? 6 Íme te e megtört nádszálban bízol, Egyiptomban, melyre aki támaszkodik, tenyerébe megy és átfürja azt; ilyen a Faraó, Egyiptomnak királya, minden benne bízónak. 7 És ha azt mondod nékem: az Úrban, a mi Istenünkben bízunk: vajon nem Ő-é az, a kinek magaslatait és oltárait elrontotta Ezékiás, és ezt mondá Júdának és Jeruzsálemnek: Ez előtt az oltár előtt hajoljatok meg. 8 Most azért harczoj meg, kérlek, az én urammal, az assir királyyal, és adok néked két ezer lovát, ha ugyan tudsz lovagokat ültetni reájok. 9 Miképen állasz ellene egyetlen helytartónak is, aki legkisebb az uram szolgái között? De hisz Egyiptomban van

bizalmad, a szekerekért és lovagokért. 10 És most talán az Úr nélkül jöttem én a földre, hogy elpusztítsam azt? Az Úr mondá nékem: Menj a földre, és pusztítsd el azt! 11 És mondá Eljákim és Sebna és Jóák Rabsakénak: Szólj, kérünk, szolgáidhoz arám nyelven, mert értük azt, és ne zsidóul szólj hozzáink, e kőfalon levő nép füle hallatára. 12 És mondá Rabsaké: Avagy a te uradhoz, vagy te hozzád küldött engem az én uram, hogy ezeket elmondjam? és nem az emberekhez-é, a kik ülnek a kőfalon, hogy egyé ganéjokat és igyák vizeletöket veletek együtt?! 13 És odaálla Rabsaké, és kiáltta felszóval zsidóul, és mondá: Halljátok a nagy királynak, Assiria királyának beszédit! 14 Ezt mondja a király: Meg ne csaljon benneteket Ezékiás, mert nem szabadíthat meg titeket. 15 És ne biztasson titeket Ezékiás az Úrral, mondván: Kétségtelen megszabadít az Úr minket, nem adatik e város az asszír király kezébe! 16 Ezékiásra ne hallgassatok, mert azt mondja Assiria királya: Tegyetek velem szövetséget és jöjjetek ki hozzáim, és akkor kiki ehettik szőlőjéből és az ó olajfájáról, és ihatja kújtának vizét. 17 Míg eljövök és elviszlek titeket oly földre, minő a ti földetek, gabona és must földére, kenyér és szőlő földére. 18 Rá ne szedjen titeket Ezékiás, mondván: Az Úr megszabadít minket! Avagy megszabadították-e a népek istenei, kiki az ó földét Assiria királyának kezéből? 19 Hol vannak Hamáth és Arphádnak istenei? hol Sefarvaimnak istenei? talán bizony megmentették Samariát kezemből? 20 Kicsoda e földek minden istenei között, a ki megszabadította volna földet kezemből, hogy az Úr megszabadítsa Jeruzsálemet az én kezemből? 21 Ők pedig hallgatának, és egy szót sem feleltek, mert a király parancsolá így, mondván: Ne feleljetek néki! 22 Akkor elmenének Eljákim a Hilkiás fia az udvarnagy, és Sebna az íródeák, és Jóák Asáf fia az emlékíró, Ezékiáshoz meghasogatott ruhákban, és hírűl adák néki a Rabsaké beszédeit.

37 És lön, hogy meghallá Ezékiás, a király, meghasogatáruháit, gyászba öltözött, és bement az Úr házába. 2 És elküldé Eljákimat az udvarnagyot, és Sebnát az íródeákat, és a papoknak gyászruhába öltözött véneit Ésaiáshoz, Ámós fiához, a prófétához. 3 Kik mondának néki: Iggy szól Ezékiás: nyomornak, büntetésnek és káromlásnak napja e nap, mert szülésig jutottak a fiak, és erő nincs a szüléshez! 4 Talán meghallja az Úr, a te Istened, a Rabsaké beszédeit, a kit elküldött az ó ura, az asszír király, hogy káromolja az élő Istent, és szidalmazza azon beszédekkel, a melyeket hallott az Úr, a te Istened; és te könyörögj a maradékért, a mely megvan! 5 Iggy menének el Ezékiás király szolgái Ésaiáshoz.

6 És monda nézik Ésaiás: Iggy szóljatok uratoknak: ezt mondja az Úr: Ne félj a beszédektől, a melyeket hallottál, a melyekkel szidalmaztak engem az asszír király szolgái. 7 Íme, én oly lelkeket adok beléje, hogy hírt hallván, térjen vissza földére, és elejtem ót fegyver által az ó földében! 8 Rabsaké pedig visszatérvén, találá az asszír király Libna ellen harcolni, mivel hallotta volt, hogy Lákistól elindult. 9 És meghallván Tirháka, Kús királya felől e hírt: eljött, hogy ellened harcoljon; ezt meghallván, követeket küldé Ezékiáshoz, mondván: 10 Iggy szóljatok Ezékiáshoz, Júda királyához: Meg ne csaljon Istened, a kiben bízol, mondván: nem adatik Jeruzsálemt az asszír király kezébe! 11 Hiszen te hallottad, mit műveltek Assiria királyai minden országokkal, eltörölvén azokat, és te megszabadulnál? 12 Hát megszabadíták-e azokat a népek istenei, a melyeket eleim elpusztítanak? Gózánt, Háránt, Resefet és Telassárban Eden fiait? 13 Hol van Hamáth királya és Arphádnak királya, Sefarvaim városának királya, Héna és Ivva? 14 És elvezé Ezékiás a levelet a követek kezéből, és olvasá azt, és felmenvén az Úr házába, kiterjeszté Ezékiás azt az Úr előtt. 15 És könyörge Ezékiás az Úrhoz, mondván: 16 Seregeknek Ura, Izráel Istene, ki a Kerubokon ülsz! Te, csak Te vagy a föld minden országainak Istene, Te teremted a mennyet és a földet. 17 Hajtsd ide Uram füledet és halljad, nyisd meg Uram szemeidet és lássad! Halld meg Szanhéribnek minden beszédit, a melyeket izent az élő Isten káromlására! 18 Bizony, Uram, Assiria királyi elpusztított minden országokat és azoknak földjét, 19 És isteneiket tűzbe veték, mert nem istenek voltak, hanem emberi kéznek csinálomány, fa és kő; így veszthették el azokat. 20 És most Uram, mi Istenünk! szabadít meg minket az ó kezéből, hogy megtudják a föld minden országai, hogy Te vagy, Uram, Isten egyedül. 21 És külde Ésaiás, Ámós fia Ezékiáshoz, mondván: Iggy szól az Úr, Izráel Istene: mivel hozzám könyörögtek Szanhérib miatt, Assiria királya miatt: 22 Ez a beszéd, a melyet az Úr felőle szól: Megútl téged, gúnyt úz belőled Sionnak szűz leánya, fejét rázza utánad Jeruzsálemt leánya; 23 Kit káromoltál és szidalmazál, és ki ellen emeltél szót, hogy oly magasra látsz? Izráel Szentje ellen! 24 Szolgáid által megkáromlás az Urat, és ezt mondád: Temérdek szekeremmel fölmentem e hegyek magaslatára, a Libánon csúcsára, és kivágom magas czédrusait, válogatott cziprusait, és behatolok végső magaslatába és kertjének erdejébe! 25 Én ástam és vizet ittam, és kiszáraztam lábam talpával Égyiptom minden folyót. 26 Hát nem hallottad-é, hogy régtől fogva én tevém ezt, az óskor napjaiban elvégzém ezt, és most előhozám, hogy pusztta kórakássá tegy erős városokat?! 27 És lakóiik elájultak és megrendültek

és megszégyenültek, és lőnek mint a mező füve és gyöngézőldség, és mint a virág a háztetőn, mint szárba nem indult vetés! 28 Ülésedet, kimentedet, bejöttödet tudom, és ellenem való haragodat. 29 Ellenem való haragodért, és mert kevéliséged fülemben jutott, vitem orrodba horgomat és szádba zabolámat, és visszaviszlek az úton, a melyen jövel! 30 S ez legyen jelül néked: ez évben ugartermést esztek és a másik évben sarjut, és a harmadik évben vessetek, arassatok és szólót üttesetek, és egyétek gyümölcsét. 31 Júda házának maradványa pedig, a mely megszabadult, ismét gyökeret ver alul, és gyümölcsöt terem felül. 32 Mert Jeruzsálemből meggy ki a maradék és a maradvány Sion hegyéről; a seregek Urának buzgó szerelme művelendi ezt! 33 Azért így szól az Úr Assiria királyáról: Nem jó be a városba, nyilat sem lő reá, és nem szálja meg paizssal azt, és töltést sem készít ellene. 34 Az úton, a melyen járt, visszatér, de e városba be nem jó, azt mondja az Úr. 35 És megoltalmazom e várost, hogy megtartsam azt én magamért és szolgámért, Dávidért! 36 Akkor kijött az Úrnak angyala, és levágott az asszír táborban száznyolczvanötezeret, és midőn reggel az emberek felköltek, ímé azok mindenjában holt hullák valának! 37 Elindula azért és ment és visszatérít Szanhérib, az asszírai király, és lakozék Ninivében. 38 És lön, hogy mikor imádkozék, Nisróknak, az ő istenének templomában, fiai: Adramélek és Saréser levágák őt karddal; és ezek Ararát földére menekülvén, fia, Esárhaddon uralkodék helyette.

38 Azon napokban halálos betegségbe esék Ezékiás, és eljött hozzá Ésaiás Ámos fia, a próféta, és mondáneki: Ezt mondja az Úr: rendeld el a házadat, mert meghalsz és meg nem gyógyulsz! 2 És Ezékiás arczzal a falnak fordulván, könyörge az Úrnak, 3 És monda: Oh Uram, emlékezzél meg arról, hogy én előttem jártam, igazságban és egész szívvel, és hogy a mi jó előttem, azt műveltem! és sírt Ezékiás keservesen. 4 És lön az Úr beszéde Ésaiáshoz, mondván: 5 Menj el, és mondd Ezékiásnak: így szól az Úr, Dávidnak, atyádnak Istene: Hallottam imádságodat, láttam könyeidet, ímé, még napjaidhoz tizenöt esztendőt adok. 6 És az asszírai király kezéből megszabadítlak téged és e várost; megoltalmazom e várost! 7 Ez legyen jel néked az Úrtól, hogy teljesíti azt az Úr, a mit mondott: 8 Ímé, visszatérítem az árnyékot, azokon a fokokon, a melyeken az Akház napóráján a nap már átvonult, tíz fokkal; és visszatéríti az árnyék tíz fokkal azokon a fokokon, a melyeken már átvonult. 9 Ezékiásnak, Júda királyának följegyzése, mikor megbetegedett, és betegségeből folygógyult. 10 Én azt mondám: hát napjaimnak nyugalmában kell alászállanom

a sír kapuihoz, megfosztva többi éveimtő! (**Sheol h7585**) 11 Mondám: nem látom az Urat, az Urat az élők földében, nem szemlélek embert többé a nyugalom lakói közt. 12 Porsátorom lerontatik, és elmegy tőlem, mint a pásztor hajléka! Összehajtám, mint a takács, életemet; hiszen levágott a fonárol engem; reggeltől estig végzesz velem! 13 Reggelig nyugton várta; mint oroszlán, úgy törte össze minden csontjaimat; reggeltől estig végzesz velem! 14 Mint a fecske és a daru, sipogtam, nyögtem mint a galamb, szemeim a magasságba meredtek: Uram! erőszak rajtam, szabadítás meg! 15 Mit mondjak? hogy szólott nékem és Ő azt meg is cselekedé! Nyugton élem le éveimet lelkem keserűsége után! 16 Oh Uram! ezek által él minden! és ezekben van teljességgel lelkem élete. Te meggyógyítasz és éltetsz engemet! 17 Ímé, áldásul volt nékem a nagy keserűség, és Te szeretettel kivontad lelkemet a pusztulásnak vermeből, mert hárdat mögé vetted minden bűneimet! 18 Mert nem a sír dicsőít Téged, és nem a halál magasztal Téged, hűségedre nem a sírverembe szállók várnak! (**Sheol h7585**) 19 Ki él, ki él, csak az dicsőít Téged, mint ma én! Az atya a fiaknak hirdeti hűségedet! 20 Az Úr szabadított meg engemet; azért énekeljük énekimet éltünk minden napjaiban az Úrnak házában! 21 Akkor mondá Ésaiás, hogy vegyenek egy fügekalácsot, és dörzsöljék rá a fekélyre, hogy meggyógyuljon. 22 És mondá Ezékiás: Mi lesz a jele, hogy fölmegyek az Úr házába?

39 Abban az időben levelet és ajándékot küldött a babilóniai király, Meródák Baladán, Baladán fia, Ezékiás királyhoz, mert hallotta, hogy beteg volt és meggyógyult. 2 És örvende rajtok Ezékiás, és megmutatá nékik tárházát, az ezüstöt, az aranyat, a fűszereket, a drága keneret, s egész fegyvertárat, és minden, a mi kincsei között található volt. Semmi nem volt, a mit meg nem mutatott volna nékik Ezékiás házában és egész birodalmában. 3 És eljött Ésaiás, a próféta, Ezékiás királyhoz, és monda néki: Mit szólának ez emberek, és honnan jöttek te hozzád? És monda Ezékiás: Messze földről jöttek hozzáim, Bábelből. 4 És monda: Mit látanak házadban? És monda Ezékiás: Mindent láttak, a mi csak házamban van, semmi nincs, a mit meg nem mutattam volna nékik kincseim közül. 5 És monda Ésaiás Ezékiásnak: Halld a seregek Urának beszédét: 6 Ímé napok jönek, és elvittek, valami házadban van, és a mit csak e mai napig gyűjtötték eleid, Bábelbe; nem marad semmi meg, ezt mondja az Úr! 7 És fiaid közül, a kik tőled származnak, a kiket te nemzesz, el fognak hurczolni, és lesznek komornyikok Bábel királyának palotájában. 8 Akkor

monda Ezékiás Ésaiásnak: Jóságos az Úrnak beszéde, a melyet te szóltál! és monda: Csak napjaiban legyen béke és állandóság!

40 Vígasztaljátok, vígasztaljátok népemet, így szól

Istenetek! 2 Szóljatok Jeruzsálem szívéhez, és hirdessétek néki, hogy vége van nyomorúságának, hogy bűne megbocsáttatott; hiszen kétszeresen sujtotta őt az Úr keze minden bűneiért. 3 Egy szó kiált: A pusztában készítétek az Úrnak útát, ösvényt egyengessetek a kietlenben a mi Istenünknek! 4 minden völgy föllemelkedjék, minden hegység és halom alászálljon, és legyen az egyenetlen egyenessé a bércek rónává. 5 És megjelenik az Úr dicsősége, és minden test látni fogja azt; mert az Úr szája szolt. 6 Szózat szól: Kiált! és monda: Mit kiáltasak? minden test fű, és minden szépsége, mint a mező virágá! 7 Megszáradt a fű, elhult a virág, ha az Úrnak szele fuvallt reá; bizony fű a nép. 8 Megszáradt a fű, elhult a virág; de Istenünk beszéde mindörökre megmarad! 9 Magas hegyre menj fel, örömmondó Sion! emeld föl szódat magasan, örömmondó Jeruzsálem! emeld föl, ne félj! mondjad Júda városinak: Ímhol Istenetek! 10 Ímé, az Úr Isten jó hatalommal, és karja uralkodik! Ímé, jutalma vele jő, és megfizetése Ő előtte. 11 Mint pásztor, nyáját úgy legelteti, karjára gyűjti a bárányokat és ölében hordozza, a szoptatósokat szeliden vezeti. 12 Ki mérté meg markával a vizeket, és ki mértéklé az egeket arassza, a föld porát ki foglalá mérczébe, és a hegyeket ki tette körtefontra, és a halmokat a mérlegserpenyőbe? 13 Kicsoda igazgatta az Úr lelkét, és ki oktatta őt, mint tanácsosa? 14 Kivel tanácskozott, hogy felvilágosítsa őt, és tanítsa őt igazság ösvényére, és tanítsa ismeretre, és oktassa őt az érteleм útjára? 15 Ím a népek, mint egy csöpp a vederben, és mint egy porszem a mérlegserpenyőben, olyanoknak tekintetnek; ímé a szigeteket mint kis port emeli föl! 16 És a Libánon nem elég a tűzre, és vada sem elég az áldozatra. 17 minden népek semmik ő előtte, a semmiségnél és ürességnél alábbvalóknak tartja. 18 És kihez hasonlítjátok az Istent, és minő képet készítetek ő róla? 19 A bálványt a mester megönti, és az ötvös megaranyozza azt, és olvaszt ezüst láncot reá; 20 A ki szegény ily áldozatra, oly fát választ, a mely meg nem rothat; okos mestert keres, hogy oly bálványt állítson, a mely nem ingadoz. 21 Hát nem tudjátok és nem hallottátok-é, hát nem hirdettetett néktek eleitő fogva, hát nem értettétek-é meg a föld fundamentomait? 22 Ki ül a föld kereksége fölött, a melynek lakói mint sáskák előtte, ki az egeket kiterjeszti mint egy kárpitot, és kifeszítí, mint a sátor, lakásra; 23 Ki a fejedelmeket semmivé teszi, és a föld

biráit hiábavalókká változtatja; 24 Még alig plántáltattak, még alig vettetének el, alig vert gyökeret a földben törzsük, és Ő csak rájok fuvall, és kiszáradnak és őket, mint polyvát, forgószél ragadja el: 25 Kihez hasonlítottak hát engem, hogy hasonló volnék? szól a Szent. 26 Emeljétek föl a magasba szemeiteket, és lássátok meg, ki teremté azokat? Ő, aki kihozza seregöt szám szerint, mindenjáját nevén szólítja; nagy hatalma és erőssége miatt egyetlen híjok sincsen. 27 Miért mondod Jákób és szólsz ekként Izráel: Elrejtetted az én útam az Úrtól, és ügyemmel nem gondol Istenem?! 28 Hát nem tudod-é és nem hallottad-é, hogy örökkévaló Isten az Úr, aki teremté a föld határait? nem fárad és nem lankad el; végére mehetetlen bölcsesége! 29 Erőt ad a megfáradottnak, és az erőtlen erejét megsokasítja. 30 Elfáradnak az ifjak és meglankadnak, megtántorodnak a legkülönbök is; 31 De a kik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnya kelnek, mint a saskeselyűk, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el!

41 Hallgassatok reám, ti szigetek, és a népek vegyenek új

erőt, közelgjenek, majd szóljanak, együtt hadd szálljunk perbe! 2 Ki támasztá fel azt keletről, akit igazságban hív az ő lábához? A népeket kezébe adja és királyok felett uralkodóvá teszi, kardjával mint port szórja szét, mint repülő poliyát kézive által! 3 Kergeti őket, békességgel vonul az úton, a melyen lábaival nem járt. 4 Ki tette és vitte végbe ezt? A ki elhívja eleitől fogva a nemzetiségeket: én, az Úr, az első és utolsókkal is az vagyok én! 5 Látták a szigetek és megrémülének, a földnek végei reszkettek, közelegtek és egybegyűltek. 6 Kiki társát segíti, és barátjának ezt mondja: Légy erő! 7 És bátorítja a mester az ötvöst, és a kalapáccsal simító azt, aki az ülöt veri; így szól a forrasztásról: jó az, és megerősítí szegekkel, hogy meg ne mozduljon. 8 De te Izráel, én szolgám, Jákób, a kit én elválasztottam, Ábrahámnak, az én barátomnak magva; 9 Te, a kit én a föld utolsó részéről hoztalak és véghatárainál elhívtalak, és ezt mondám néked: Szolgám vagy te, elválasztottalak és meg nem útállak: 10 Ne félj, mert én veled vagyok; ne csüggéd, mert én vagyok Istened; megerősítlek, sőt megsegítlek, és igazságom jobbjával támogatlek. 11 Ímé, megszégyenülnek és meggyaláztatnak, a kik fölgerjednek ellened, semmivé lesznek és elvesznek, a kik veled perlekednek. 12 Keresed őket és meg nem találod a veled versengőket; megsemmisülnek teljesen, a kik téged háborgatnak. 13 Mivel én vagyok Urad, Istened, aki jobbkezedet fogom, és a ki ezt mondomb néked: Ne félj, én megsegítlek! 14 Ne félj, férgecske Jákób, maroknyi

Izráel, én megsegítlek, szól az Úr, a te megváltód, Izráelnek Szentje! **15** Ímé, én teszlek éles, új cséplőhengerré, a melynek két éle van; hegyeket csépelj és zúzz össze, és a halmokat pozdorjává tegyed. **16** Te szórd, és a szél vigye el őket, és elszéleszsze őket a forgószél, és te örülsz az Úrban, és dicsekdel Izráelnek Szentjében. **17** A nyomorultak és szegények keresnek vizet, de nincs, nyelvök a szomjúságban elepedt: én, az Úr meghallgatom őket, én, Izráel Istene, nem hagyom el őket. **18** Kopasz hegyeken folyókat nyitok és a rónák közepén forrásokat; a pusztát vizek tavává teszem és az aszú földet vizeknek forrásivá. **19** A pusztában czédrust, akáczot nevelek és mirtust és olajfát, plántálok a kietlenben cziprust, platánt, sudarczédrussel együtt, **20** Hogy lássák, megtudják, eszöke vegyék és megértsék mindenjában, hogy az Úrnak keze mívelte ezt, és Izráel Szentje teremtette ezt! **21** Hozzátok ide ügyeteket, szól az Úr, adjátok elő erősségeiteket, így szól Jákób királya. **22** Adják elő és jelentsék meg nékünk, a mik történni fognak; a mik először lesznek, jelentsétek meg, hogy esztünkbe vegyük és megtudjuk végöket, vagy a jövendőket tudassátok velünk! **23** Jelentsétek meg, mik lesznek ezután, hogy megtudjuk, hogy ti Istenek vagytok; vagy hát miveljetek jót vagy gonoszt, hogy mérkőzzünk és majd lássuk együtt! **24** Ímé, ti semmiből valók vagytok, és dolgotok is semmiből való; útálat az, aki titeket szeret. **25** Feltámasztám északról, és eljött napkelet felől; hirdeti nevemet, és tapodja a fejedelmeket, mint az agyagot, és mint a fazekas a sarat tapossa. **26** Ki jelenté meg ezt eleitől fogva, hogy megtudnók? vagy régen, hogy ezt mondanók: Igaz? De nem jelenté meg, de nem tudták senki, nem hallá szavatokat senki sem! **27** Sionnak először én hirdetém, ímé itt vannak a tanúk, és örömmondót adtam Jeruzsálemnek. **28** És néztem és nem volt senki, ezek közül nem volt tanácsadó, hogy megkérdezzem őket és felejjenek nékem. **29** Ímé, mindenjában semmik ők, semmiség cselekedetök, szél és hiábaivalóság képeik.

42 Ímé az én szolgám, a kit gyámolítok, az én választottam, a kit szívem kedvel, lelkemet adtam ő belé, törvényt beszél a népeknek. **2** Nem kiált és nem lármáz, és nem hallatja szavát az utcán. **3** Megrepedt nádat nemtör el, a pislogó gyertya belet nem oltja ki, a törvényt igazán jelenti meg. **4** Nem pislog és meg nem reped, míg a földön törvényt tanít, és a szigetek várnak tanítására. **5** Így szól az Úr Isten, aki az egeket teremt és kifeszíté, és kiterjeszté termésivel a földet, aki lelket ád a rajta lakó népnek, és leheletet a rajta járóknak: **6** Én, az Úr, hívtalak el igazságban, és fogom kezedet, és megőrizlek és népnek szövetségévé

teszlek, pogányoknak világosságává. **7** Hogy megnyisd a vakoknak szemeit, hogy a foglyot a tömlőzből kihozzad, és a fogházból a sötéten ülöket. **8** Én vagyok az Úr, ez a nevem, és dicsőséget nem adom, sem dicséretemet a bálványoknak. **9** A régiek ímé beteltek, és most újakat hirdetek, mielőtt meglennétek, tudatom veletek. **10** Énekeljetek az Úrnak új éneket, és dicséretét a földnek határainról, ti, a tenger hajósai és teljessége, a szigetek és azoknak lakói. **11** Emelj fel szavokat a pusztá és annak városai, a faluk, a melyekben Kédár lakik, ujjongjanak a kősziklák lakói, a hegyeknek tetejéről kiáltsanak. **12** Adják az Úrnak a dicsőséget, és dicséretét hirdessék a szigetekben. **13** Az Úr, mint egy hős kijő, és mint hadakozó felkölti haragiát, kiált, sőt rivalg és elleniségein erőt vesz. **14** Régtől fogva hallgattam, néma voltam, magamat megtartóztatám: most mint a szülő nő nyögök, lihegek és fűvök! **15** Elpusztítok hegyeket és halmokat, és megszáraztam minden fűvöket, szigetekké teszek folyamokat, és tavakat kiszáraztok. **16** A vakokat oly úton vezetem, a melyet nem ismernek, járatom őket oly ösvényeken, a melyeket nem tudnak; előtök a sötétséget világossággá teszem, és az egyenetlen földet egyenessé; ezeket cselekszem velük, és őket el nem hagyom. **17** Meghátrálnak és mélyen megszégyenülnek, a kik a bálványban bíznak, a kik ezt mondják az öntött képnek: Ti vagytok a mi isteneink! **18** Oh, ti süketek, halljatok, és ti vakok, lássatok! **19** Kicsoda vak, ha nem az én szolgám? és olyan süket, mint az én követem, a kit elbocsátok? Ki olyan vak, mint a békességgel megajándékozott, és olyan vak, mint az Úr szolgája? **20** Sokat látta, de nem vettet eszedbe; fülei nyitvák, de nem hall. **21** Az Úr igazságáért azt akarta, hogy a törvényt nagygyá teszi és dicsőségesse. **22** De e nép kirabolatott és eltapodtatott, bilincsbe verve tömlőzben mindenjában, és fogházakban rejtettek el, prézává lettek és nincs szabadító; ragadománynyá lettek és nincsen, aki mondaná: add vissza! **23** Ki veszi ezt közületek fülébe? a ki figyelne és hallgatna ezután! **24** Ki adta ragadományul Jákóböt és Izráelt a prédlálóknak? Avagy nem az Úr-é, aki ellen vétkezénk, és nem akartak járni útai és nem hallgattak az Ó törvényére? **25** Ezért ontá ki reá búsulásának haragiát és a had erejét; körülte lángolt az, de ő nem értett; és égett benne, de nem tért eszre!

43 És most, oh Jákób, így szól az Úr, a te Teremtőd, és a te alkotód, Izráel: Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy! **2** Mikor vizen mégy át, én veled vagyok, és ha folyón, azok el nem borítanak, ha tűzben jársz, nem égsz meg, és a láng meg nem perzel téged. **3**

Mert én vagyok az Úr, a te Istened, Izráelnek Szentje, a te megtartód, adtam váltságodba Égyiptomot, Kúst és Sebát helyetted. 4 Mivel kedves vagy az én szemeimben, bocses vagy és én szeretlek: embereket adok helyetted, és népeket a te életedért: 5 Ne félj, mert én veled vagyok, napkeletről meghozom magodat, és napnyugatról egybegyűjtelek. 6 Mondom északnak: add meg; és délnél: ne tartsd vissza, hozd meg az én fiaimat messzünneni, és leányimat a földnek végéről, 7 Mindent, aki csak az én nevemről neveztetik, a kit dicsőségemre teremttem, a kit alkottam és készítettem! 8 Hozd ki a vak népet, a melynek szemei vannak, és a süketeket, a kiknek fülei vannak! 9 minden népek gyűljenek egybe, és seregeljenek össze a népégek: ki hirdethet közülök ilyet? Vagy a régieket tudassák velünk, állítsák elő tanuikat, hogy igazuk legyen, hogy ezek hallván, ezt mondjak: Igaz. 10 Ti vagyok az én tanuim, így szól az Úr; és szolgám, a kit elválasztottam, hogy megtudjátok és higyjetek nékem és megértsétek, hogy én vagyok az, előttem Isten nem alkottattat, és utánam nem lesz! 11 Én, én vagyok az Úr, és rajtam kívül nincsen szabadító! 12 Én hirdettem, és megtartottam, és megjelentettem, és nem volt idegen isten köztetek, és ti vagyok az én tanuim, így szól az Úr, hogy én Isten vagyok. 13 Mostantól fogva is én az leszek, és nincs, aki az én kezemből kimenten; cselekszem, és ki változtatja azt meg? 14 Így szól az Úr, a ti megváltótok, Izráel Szentje. Ti értetek küldöttetem el Bábelbe, és leszállítom mindenjákat, mint menekülőket a Káldeusokkal együtt vízámságuk hajójába. 15 Én az Úr vagyok, szent Istenek, Izráelnek teremtője, királyok. 16 Így szól az Úr, aki a tengeren utat csinál, és a hatalmas vizeken ösvényt, 17 Aki kihozott szekeret és lovát, sereget és vitézt; együtt hevernek ottan, nem kelnek föl, kialudtak, mint gyertyabél elhamvadának! 18 Ne emlékezzetek a régiéről, és az előbbiekről ne gondolkodjatok! 19 Ímé, újat cselekszem; most készül, avagy nem tudjátok még? Igen, a pusztában utat szerlek, és a kietlenben folyóvizeket. 20 Dicsőíni fog engem a mező vada, a sakálok és struczok, hogy vizet szereztem a pusztában; a kietlenben folyóvizeket, hogy választott népminek inni adjak. 21 A nép, a melyet magamnak alkoték, hirdesse dicséretemet! 22 És még sem engem hívtál segítséggel Jákób, hanem megfáradtál én benнем Izráel! 23 Nem adtad nékem égoálzotatul bárányaidat, és áldozataiddal nem dicsőítettél engem; nem terheltelek ételáldozattal, és tömjénnel nem fárasztottalak. 24 Nem vettél pénzen nékem jóillatú nádat, és áldozataid kövérevel jól nem tartottál, csak búneiddel terhelél, vétkeiddel fárasztál engemet. 25 Én, én vagyok, aki eltörlöm álnokságaidat

enmagamért, és bűneidről nem emlékezem meg! 26 Juttasd eszembe, no pereljünk együtt, beszél el, hogy igaznak találtastrandál! 27 Az első atyád véikezett, és tanítói elpártoltak tőlem! 28 Ezért én is megfertőztettem a szent fejedelmeket, és veszedelemre adám Jákóbot, és gyalázatra Izráelt!

44 És most hallgass Jákób, én szolgám, és Izráel, a kit én elválasztottam. 2 Így szól az Úr, teremtőd és alkotód anyád méhétől fogva, aki megsegít: Ne félj, én szolgám Jákób, és te igaz nép, a kit elválasztottam! 3 Mert vizet öntök a szomjúhozóra, és folyóvizeket a szárazra; kiöntök lelkemet a te magodra, és áldásomat a te csemetéidre. 4 És nevekednek mint fű között, és mint a fűzfák vizek folyásinál. 5 Ez azt mondja: én az Úré vagyok, amaz Jákób nevét emlegeti, és a másik önélezével írja: az Úré vagyok, és hízelegve Izráel nevét említi. 6 Így szól az Úr, Izráelnek királya és megváltója, a seregeknek Ura: Én vagyok az első, én az utolsó, és rajtam kívül nincsen Isten. 7 És ki hirdetett hozzá hasonlóan? jelentse meg és hozza azt elém, mióta e világ népét teremté; és jelentsék meg a közeli és távoli jövőt. 8 Ne féljetek és ne rettegjetek! Hát nem mondtam-é meg és nem jelentém előre? Ti vagyok tanuim! Hát van-é rajtam kívül Isten? Nincs kószál, nem tudok! 9 A bálványok csinálói mind hiábavalók, és kedvenczeik mit sem használnak, és tanuik nem látnak és nem tudnak, hogy megszégyenüljönek. 10 Ki alkotott istent, és bálványt ki öntött? a mely semmit sem használ! 11 Ímé, minden barátaik megszégyenülnek, és a mesterek magok is emberek; gyűljenek össze minden és álljanak elő; féljenek, szégyenüljönek meg együtt! 12 A kovács fejszét készít, és munkálkodik a szénnél, és alakítja azt pörölyivel, és munkálja azt erős karjával, és megéhezik és ereje nincsen, és vizet sem iszik és elfárad. 13 Az ács mérőszínort von, és lefesti azt íróvesszővel, és meggyalulja azt, a czirkalommal alakítja, és csinálja azt feríti formájára, ember ékességére, hogy házában lakjék. 14 Czédrusfát vág magának, tölgy- és cserfát hoz, és válogat az erdő fáiban, fenyőt plántál, a melyet az eső fölnevel. 15 Azokból az ember tüzet gerjeszt, vesz belőlük és melegszik, meggyűjtja és kenyeres süti; sót istent is csinál abból és imádjá, bálványt készít és előtte leborul; 16 Felét tűzben megégeti, felénél húst eszik: pecsényét süti és megelégszik, és aztán melengeti magát és szól: Bezzeg melegem van, tűznél valé! 17 Maradékából istent készít, bálványát; leborulva imádjá azt és könyörög hozzá, és így szól: Szabadíts meg, mert te vagy istenem! 18 Nem tudnak és nem értenek, mert bekenvék szemeik és nem látnak, és szívük nem eszmél. 19 És nem veszi

eszébe, nincs ismerete és értelme, hogy mondaná: Felét tűzben megégetém és kenyерet sütöttem annak szenénél, sütöttem húst és megejttem; és maradékából útálatoságot csináljak-é, és leboruljak a fa-galy előtt? 20 Ki hamuban gyönyörködik, megcsalt szíve vezette féle azt, hogy meg ne szabadítса lelkét és ezt mondja: Hát nem hazugság van é jobbkezemben? 21 Oh emlékezzél meg Jákób ezekről és Izráel, mert az én szolgám vagy te, én alkottalak téged, én szolgám vagy, Izráel! nem feledlek el. 22 Eltöröltem álnokságaidat, mint felleget, és mint felhőt bűneidet; térij én hozzá, mert megváltottalak. 23 Örüljetek egek, mert az Úr végbe vitte, kiáltatok földnek mélységei, ujjongva énekeljetek hegyek, erdő és benne minden fa; mert megváltá az Úr Jákóbot, és Izráelben megdicsőíti magát. 24 Így szól az Úr, megváltód és alkotód anyád méhétől fogva: Én vagyok az Úr, aki minden cselekszem, aki az egeket egyedül kifeszít, és kiszélesít a földet magamtól; 25 Ki a hazugok jeleit megrontja, és a varázslókat megbolondítja, a bölcséket megszégyeníti, és tudományukat bolondsággá teszi. 26 Aki szolgája beszédét beteljesíti, és véghez viszi követei tanácsát, aki így szól Jeruzsálemnek: Lakjanak benne! és Júda városainak: Megépítessenek! és romjait felállatom! 27 Ki ezt mondja a mélységek: Száradj ki! és kiapasztom folyóvizeidet! 28 Ki Czírusnak ezt mondja: Pásztorom! ki véghez viszi minden akaratomat, és ezt mondja Jeruzsálemnek: Megépítessék! és a templomnak: Alapja vettessék!

45 Így szól az Úr felkentjéhez, Czírushoz, kinek jobbkezét megfogám, hogy meghódoltassak előtte népeket, és a királyok derekának övét megoldjam,ő előtte megnyissam az ajtókat, és a kapuk be ne zároltassanak; 2 Én menéndek előttem, és az egyenetleneket megegyenesítem, az ércrajtókat összetöröm, és leütöm a vaszárakat. 3 Néked adom a sötétségek kincseit és a rejtek helyek gazdagságait, hogy megtudjad, hogy én vagyok az Úr, aki téged neveden hívtalak, Izráel Istene. 4 Az én szolgámért, Jákóbért, és elválasztott Izráelemért neveden hívtalak el, szeretettel szólítálak, noha nem ismerél. 5 Én vagyok az Úr és több nincs, rajtam kívül nincs Isten! felöveztelek téged, bár nem ismerél. 6 Hogy megtudják napkelettől és napnyugattól fogva, hogy nincsen több rajtam kívül; én vagyok az Úr és több nincsen! 7 Ki a világosságot alkotom és a sötétséget teremtem, ki békességet szerzek és gonoszt teremtek; én vagyok az Úr, aki mindezt cselekszem! 8 Egek harmatizzatok onnan felül, és a felhők folyjanak igazsággal, nyilék meg a föld és viruljon fel a szabadulás, és igazság-

saradjon fel vele együtt; én az Úr teremtettem azt! 9 Jaj annak, aki alkotójával perbe száll, holott cserép a föld többi cserepeivel! Vajon mondja-é az agyag alkotójának: Mit csinálsz? és csinálmaányod ezt: Nincsenek kezei? 10 Jaj annak, aki atyának mondja: Miért nemzesz? és az asszonyak: Miért szülsz? 11 Így szól az Úr, Izráelnek Szentje és Teremtője: Kérdezzétek meg a jövendőt tőlem, fiaimat és kezeim munkáját csak bízzátok reám! 12 Én alkotám a földet, és az embert rajta én teremtem, én terjesztém ki kezeimmel az egeket, és minden seregöt én állattam elő. 13 Én támasztottam őt fel igazságban, és minden útait egyengetem,ő építí meg városomat, és foglyaimat elbocsátja, nem pénzért, sem ajándékért, szóla a seregek Ura! 14 Így szól az Úr: Égyiptom gyűjtött kincse és Kús nyeresége és a nagy termetű Szabeusok hozzád mennek és tieid lesznek, téged követnek, békükban járnak, előttem leborulnak és hozzád könyörögnek: Csak közted van az Isten és nincsen több Isten! 15 Bizony Te elrejtőzködő Isten vagy, Izráelnek Istene, szabadító! 16 Szégyent vallanak és gyalázatot mind, egyetemen gyalázatban járnak a bálványok faragói; 17 És Izráel megszabadul az Úr által örökké, nem vallottok szégyent és gyalázatot soha örökké; 18 Mert így szól az Úr, aki az egeket teremté; Ő az Isten, aki alkotá a földet és teremté azt és megerősíté; nem hiába teremté azt, hanem lakásul alkotá: Én vagyok az Úr és több nincsen! 19 Nem titkon szóltam, a sötétség földének helyén; nem mondtam Jákób magvának: hiába keressetek engem! én, az Úr, igazságot szólok, és megjelentem, a mik igazak. 20 Gyűljek egybe és jőjtek elő, közelegjek minden, a kik a népek közül megszabadultatok; nem tudnak semmit, a kik bálványuk fáját hordják, és könyörögnek oly istenhez, aki meg nem tart! 21 Jelentsétek meg és hozzátok elő, sőt egyetemen tanácskozzanak: ki mondta meg ezt régtől fogva és jelenté meg előre? Vajon nem én, az Úr? És nincs több Isten nálam, igaz Isten és megtartó nincs kívülem. 22 Térjetek én hozzá, hogy megtartassatok földnek minden határai, mert én vagyok az Isten, és nincsen több! 23 Magamra esküdtem és igazság jött ki számból, egy szó, mely vissza nem tér: hogy minden térd nékem hajol meg, rám esküszik minden nyelv! 24 Csak az Úrban van, így szólnak felőlem, minden igazság és erő, Ő hozzá mennek, és megszégyenülnek mindenkor, a kik reá haragusznak. 25 Az Úrban igazul meg és dicsekszik Izráelnek egész maga!

46 Ledől Bél, elesik Nebó, oktalan barmokra kerülnek szobraik, és miket ti hordoztatok, felrakatnak, terhéül a megfáradott állatnak; 2 Elesnek, összerogynak együtt, nem

menthetik meg a terhet; és ōk magok fogáságba mennek. **3** Hallgassatok rám, Jákób háza és Izráel házának minden maradéka, a kiket magamra raktam anyátok méhétől fogva, és hordozatalak születésetek óta; **4** Vénségtetig én vagyok az, és megőszüléstekig én visellek; én teremttem és én hordozom, én viselem és megszabadítom. **5** Kihez hasonlítok engem, és kivel tesztek egyenlővé? És kivel vettek egybe, hogy hasonlók volnánk? **6** Kitöltök az aranyat az erszényből, és ezüstöt mérnek a métrékkal, és ötvöst fogadnak, hogy abból istent csináljon; meghajolnak, leborulnak előtte. **7** Vállukra veszik azt és hordozzák, majd állványára helyezik és veszeg áll, helyéről meg nem mozdul, ha kiáltasz is hozzá, nem felel, nyomorúságodból nem szabadít meg. **8** Emlékezzetek meg erről, és legyetek erősek, vegyétek eszetekbe, pártütő! **9** Emlékezzetek meg a messze régi dolgokról, hogy én vagyok Isten és nincsen több; Isten vagyok, és nincs hozzá hasonlatos. **10** Ki megjelentem kezdettől fogva a véget, és előre azokat, a mik még meg nem történtek, mondván: tanácsom megáll, és véghez viszem minden akaratomat; **11** Ki elhívom napkeletről a sast, meszsze földről tanácsom férifiát; nem csak szóltam, ki is viszem, elvégezem, meg is cselekszem! **12** Hallgassatok reám, kemény szívűek, a kik távol vagytok az igazságtól. **13** Elhoztam igazságomat, nincs messze, és az én szabadításom nem késik, Sionban lesz szabadításom, és Izráelen dicsőségem.

47 Szállj le és ülj a porba, Babilon szűz leánya, ülj a földre királyi szék nélkül, te a Káldeusok leánya, mert nem hívnak többé téged gyöngének és elkönyeztetettnek! **1** Vedd a malmot és őrlj lisztest, född fel fátyolodat, emeld föl a hosszú ruhát, född fel czombodat és menj át a folyókon. **3** Földözessék föl meztelenséged és látassék meg szemémed; bosszút állok és embert nem kímélek! **4** Így szól a mi Megváltónk, seregeknek Ura az Ő neve, Izráel Szentje! **5** Ülj néman és menj a sötétre, te a Káldeusok leánya, mert nem hívnak többé téged országok úrnőjének! **6** Fölgeredtem volt népem ellen; megfertőztettem örökségemet és kezedbe adtam azt: te nem cselekedtél velök irgalmasságot, az öregre nehéz igát vetettél! **7** És ezt mondád: Örökre úrnő leszek! úgy hogy ezekre nem is gondolál, és nem emlékeztél meg annak végéről. **8** És most halld meg ezt, bujálkodó, aki bátorságban ülsz, aki ezt mondja szívében: Én vagyok és nincs senki több, nem ülöök özvegységen, és a gyermektelenséget nem ismerem! **9** És mind e kettő előjő reád nagy hamar egy napon: gyermektelenség és özvegység, teljességekben jönek el reád, noha gazdag vagy a varázslásban, és sok nagyon igéző szózatod. **10** Gonoszságodban bíztál, és ezt

mondád: Nem lát senki engem! Bölcseséged és tudományod csatl meg téged, és ezt mondád szívedben: Én vagyok és nincs senki több. **11** Azért jó te reád a gonosz, a melynek keletkezését nem tudod, és romlás sújt le rád, a melyet meg nem engesz telhetsz, és hirtelen jó pusztulás reád, nem is tudod! **12** No állj elő hát igéző szózatiddal és varázslásodnak sokaságával, a melyekkel ifjúságodtól fogva vesződtél, talán segíthetsz valamit, talán visszariaszthatod a veszedelmet. **13** Tanácsaid sokaságában megfáradtál; no álljanak elő és tartsanak meg az égnek vizsgálói, a kik a csillagokat nézik, a kik megjelentik az újholdak napján, hogy mi jövend reád. **14** Ímé, olyanok lettek, mint a polyva, tűz emészté meg őket, nem mentik meg életöket a lángból, még szén sem marad belőlük melegülésre, sem körülülhető parázs! **15** Így járnak azok, a kikkel vesződtél; és a kik kereskedő társaid voltak ifjúságodtól fogva, futnak, kiki a maga útján; senki nem segít néked!

48 Halljátok ezt Jákób háza, a kik Izráel nevéről nevezették, és Júda forrásából származának, a kik az Úr nevére esküsznek, és Izráel Istenét emlegetik; de nem híven és nem igazán. **2** Mert a szent várostól nevezik magokat, és Izráel Istenéhez támaszkodnak, a kinek neve seregeknek Ura! **3** Mik eddig történtek, előre megjelentém, szám hirdeté és tudatá azokat, gyorsan véghez vivém, és bekövetkezének, **4** Mert tudtam, hogy te kemény vagy, és vasinakból van nyakad és homlokod ércz: **5** Tehát előre megjelentém néked, mielőtt bekövetkezett, tudtadra adtam, hogy ezt ne mond: Faragott képem mivelé ezeket, bálványom és öntött képem parancsolá ezeket. **6** Hallottad volt, és most lásd mindez; vagy ti nem tesztek-e erről bizonyágot? Mostantól fogva újakat tudatok veled: titkoltat, a melyeket nem tudtál; **7** Mostan rendeltettek el és nem régen, és ezelőtt nem hallottál felőlik, hogy ezt ne mond: Ímé, tudtam én azokat. **8** Nem is hallottad, nem is tudtad, füled sem vala nyitva régen, mivel tudtam, hogy nagyon hűtelen vagy, és pártütőnek hívatal anyád méhétől fogva. **9** Ne vemért elhalasztom haragomat, és dicséretemért félezem magamat veled szemben, hogy ki ne vágjalak. **10** Ímé, megtisztítottak, de nem úgy, mint ezüstöt, megpróbáltak a nyomor kemenczéjében. **11** Enmagamért, enmagamért cselekszem; mert hogyan szentségtelenítetnék meg nem? És dicsőségemet másnak nem adom. **12** Hallgass rám Jákób és Izráel, én elhívottam, én vagyok az első és én az utolsó. **13** Hiszen kezem veté e föld alapját, és jobbom terjeszté ki az egeket, ha én szólítom őket, mind itt állnak. **14** Gyűljetek egybe minden, és halljátok meg: ki

jelenté meg közülök ezeket? az, kit az Úr szeret, elvégzi akaratját Bábelben, és karja lészen a Káldeusokon. 15 Én, én szóltam, és őt el is hívtam, elhoztam őt, és szerencsés lesz útja. 16 Közelgjetek hozzáim, halljátok ezt, nem szóltam eleitő fogva titkon! mióta ez történik, ott vagyok! És most az Úr Isten engem küldött, és az ő lelkét. 17 Így szól az Úr, Megváltód, Izráelnek Szentje: Én vagyok az Úr, Istened, ki tanítlak hasznosra, és vezetlek oly úton, a melyen járnod kell. 18 Vajha figyelmeztél volna parancsolataimra! olyan volna békességed, mint a folyóvíz, és igazságod, mint a tenger habjai; 19 És olyan volna magod, mint a tengernek fövénye, és méhednek gyümölcsei, mint annak kövecskéi; nem vágatnék ki és nem pusztulna el neve orczám elől. 20 Menjetek ki Bábelből, fussatok el Káldeából ujjongásnak szavával! jelentsétek meg, tudassátok ezt, terjesszétek a föld végső határáig; mondjátok: Megváltotta az Úr szolgáját, Jákóböt. 21 Nem szomjaznak, bárha pusztaságon vezeti is őket: kősziklából vizet fakaszt nézik, és meghasítja a sziklát és víz ömöl belőle. 22 Nincs békesség, így szól az Úr, az istenteleneknek!

49 Hallgassatok reám, ti szigetek, és figyeljetek távol való népek: anyám méhétől hívott el az Úr, anyámnak szíve alatt már emlékezett nevemről. 2 Hasonlóvá tevé számat az éles kardhoz, keze árnyékában rejttet el engem, és fényes nyíllá tett engemet, és tegzébe zárt be engem. 3 És mondá nékem: Szolgám vagy te, Izráel, a kiben én megdicsőülök. 4 És én mondám: Hiába fáradoztam, semmiré és haszontalan költöttem el erőmet; de az Úrnál van ítélem, és jutalmam Istenemnél. 5 És most így szól az Úr, aki engem anyám méhétől szolgájává alkotott, hogy Jákóböt Ő hozzá megtérísem és hogy Izráel hozzá gyűjtessék; hiszen tisztelt vagyok az Úr szemeiben és erősségem az én Istenem! 6 Így szól: Kevés az, hogy nékem szolgám légy, a Jákób nemzetének megépítésére és Izráel megszabadultjainak visszahozására: sőt a népeknek is világosságul adtalak, hogy üdvöm a föld végéig terjeden! 7 Így szól az Úr, Izráel megváltója, Szentje, a megvetett lelkűhöz, a nép undorához, a zsarnokok szolgájához: Látjátok királyok! És majd fölkelnek, fejedelmek, és leborulnak az Úrért, aki hű, Izráel Szentjéért, aki téged elválasztott. 8 Így szól az Úr: Jókedvem idején én meghallgattalak, és a szabadulás napiján segítettelek; megtartalak és nép szövetségévé teszlek, hogy megépítsd a földet, és kioszd az elpusztult örökségeket; 9 Így szólvan a foglyoknak: Jőjjetek ki! és azoknak, a kik sötétben ülnek: Lépjek elő! Az utakon legelnek, és minden halmokon legelőjük lesz: 10 Nem éheznek, nem szomjúhoznak, nem

bántja őket délibáb és a nap; mert a ki rajtok könyörült, vezeti őket, és őket vizek forrásaihoz viszi. 11 És teszem minden hegyemet úttá, és ösvényeim magasak lesznek. 12 Ímé, ezek messziről jönnek ímé, amazok észak és a tenger felől, és amazok Sinnek földéről! 13 Ujjongjatok egek, és föld örvendezz, ujjongva énekeljetek hegyek; mert megvígaszalá népét az Úr, és könyörül szegényein! 14 És szól Sion: Elhagyott az Úr engem, és rólam elfeledkezett az Úr! 15 Hát elfeledkezhetik-é az anya gyermekekől, hogy ne könyörüljön méhe fián? És ha elfeledkeznek is ezek: én te rólad el nem feledkezem. 16 Ímé, az én markaimba metszettelek fel téged, kófalaid előttem vannak szüntelen. 17 Elősietnek fiaid, rombolói és pusztítói eltávoznak belőled. 18 Emeld fel köröskörül szemeidet, és lássad, mindenjában egybegyűlik, hozzád jönnek. Élek én, így szól az Úr, hogy fölrakod mindenjádot, mint ékszert, és felkötök, mint menyasszony. 19 Mert romjaid és pusztaságaid és elpusztult földed, minden szűk lesz most a lakosságnak, és messze távoznak elpusztítónak. 20 Gyermektelenségednek fiai még ezt mondják majd füled hallatára: Szoros e hely nékem, menj el, hogy itt lakhassam! 21 És te így szólsz szívedben: Ki szülte nékem ezeket? hisz én gyermektelen és terméketlen voltam, fogoly és számkivetett; és ezeket ki nevelte föl? Ímé, én egyedül maradtam meg; ezek hol voltak? 22 Így szól az Úr Isten: Ímé, fölemelem kezemet a népekhez, és előtök zászlómat felállatom, és elhozzák fiaidat ölkükben, és leányaid vállukon hordoztatnak. 23 És királyok lesznek dajkálóid, fejedelmi asszonyaik dajkái, arcrazzal a földre borulnak előttem és lábaid porát nyalják; és megtudod, hogy én vagyok az Úr, kit a kik várnak, meg nem szégyenülnek. 24 Elvétethetik-é a préda az erőstől, és megszabadulhatnak-é az igazak foglyai? 25 Igen, így szól az Úr, az erőstől elvétetnek a foglyok is, és megszabadul a kegyetlen zsákmánya, és háborgatóidat én háborítom meg, és én tartom meg fiaidat. 26 És etetem nyomorgatóiddal az önnön húsokat, és mint a mustól, vérőktől megrészegednek, és megtudja minden test, hogy én vagyok az Úr; megtartód és megváltód, Jákóbnak erős Istene!

50 Így szól az Úr: Hol van anyátok elváló levele, a melylyel, öt elbocsátám? vagy hol van egy kölcsönadóim közül, a kinek titeket eladtalak? Ímé, a ti vétkeitekért adattatok el, és bűneitekért bocsátatott el anyátok! 2 Miért jöttem, holott nem volt ott senki? hívtam és nem felelt senki sem! vagy olyan rövid már a kezem, hogy meg nem válthat? vagy nincs bennem megszabadításra való erő? Ímé, én dorgálásommal kiszáraztam a tengert, a folyókat

pusztává teszem, megbűzhödnek halaik, hogy nincsen víz, és szomjúságtól meghalnak. 3 Felöltöztem az egeket sötétségbe, és gyászruhával födöm be azokat. 4 Az Úr Isten bölcs nyelvet adott én nékem, hogy tudjam erősítni a megfáradtat beszéddel, fölserkenti minden reggel, fölserkenti fülemet, hogy hallgassak, miként a tanítványok. 5 Az Úr Isten megnyitotta fülemet, és én nem voltam engedetlen, hátra nem fordultam. 6 Hátamat odaadám a verőknek, és orczámat a szaggatóknak, képemet nem födöztem be a gyalázás és köpdösés előtt. 7 És az Úr Isten megsegít engemet, azért nem szégyenülök meg, ezért olyanná tettek képemet, mint a kova, és tudtam, hogy szégyent nem vallok. 8 Közel van, a ki engem megigazít, ki perel én velem? Állunk együtt elő! Kicsoda peresem? közelegjen hozzá! 9 Ímé, az Úr Isten megsegít engem, kicsoda kárhoztatna engem? Ímé, mindenjában, mint a ruha megavulnak, moly emészti meg őket! 10 Ki féli közületek az Urat? és ki hallgat az ő szolgája szavára? ő, aki sötétségen jár és nincs fényesség néki, bizzék az Úr nevében, és támaszkodjék Istenhez! 11 Ímé, ti mind, a kik tüzet gyujtoto, felővezvén magatokat tüzes nyilakkal, vettetsetek tüzeteknek lángjába és a tüzes nyilakba, a melyeket meggyűjtöttetek! Kezemből jő ez rátok; fájdalomban fogtok feküdni!

51 Hallgassatok reám, kik az igazságot követitek, kik az Urat keresitek; tekintsetek a kőszára, a melyből kivágattattatok, és a kútfő nyílására, a melyből kiásattatok! 2 Tekintsetek Ábrahámról, atyátokra, és Sárára, aki titeket szűlt, hogy egymagát hívtam el őt, és megáldám és megszaporítám őt. 3 Mert megvígaszta az Úr Siont, megvígaszta minden romjait, és pusztáját olyanná teszi, mint az Éden, és kietlenjét olyanná, mint az Úrnak kertje, örööm és végesság találtatik abban, hálaadás és dicséret szava! 4 Figyeljetek reám, én népem, és reám hallgassatok, én nemzetem! mert tanítás meggy ki tőlem, és törvényemet a népek megvilágosítására megalapítom. 5 Közel igazságom, kijő szabadításom, és karjaim népeket ítélnék: engem várnak a szigetek, és karomba vetik reménységüket. 6 Emeljétek az égre szemeiteket, és nézzetek a földre ide alá, mert az egek mint a füst elfogynak, és a föld, mint a ruha megavul, és lakosai hasonlókép elvesznek; de szabadításom örökre megmarad, és igazságom meg nem romol. 7 Hallgassatok rám, kik tudjátok az igazságot, te nép, kinek szívében van törvényem! ne féljetek az emberek gyalázatától, és szidalmaik miatt kétsége ne essetek! 8 Mert mint a ruhát, moly emészti meg őket, és mint a gyapjat, fereg eszi meg őket, és igazságom örökre megmarad, és

szabadításom nemzetégről nemzetésre! 9 Kelj föl, kelj föl, öltöz fel az erőt, oh Úrnak karja! kelj föl, mint a régi időben, a messze hajdanban! Avagy nem te vagy-é, aki Ráhábot kivágta, és a sárkányt átdöfte? 10 Nem te vagy-é, aki a tengert megszáraztotta, a nagy mélység vizeit; aki a tenger fenekét úttá változtatta, hogy átmenjenek a megváltottak?! 11 Így térnek meg az Úrnak megváltottai, és ujjongás között Sionba jönök, és örökös örööm fejükön; végesságot és öröömöt találnak, eltünik a fájdalom és sóhaj! 12 Én, én vagyok megvígaszta! Ki vagy te, hogy félsz halandó embertől? ember fiától, aki olyan lesz, mint a fű? 13 Hogy elfeledkeztél az Úrról, Teremtődről, aki az eget kiterjeszté és a földet megalapítá, és hogy félsz szüntelen minden napon nyomorgatódnak haragjától, aki igyekezik elveszteni? De hol van a nyomorgató haragja? 14 Hirtelen megszabadul a fogoly, és nem hal meg a veremben, kenyere sem fogy el: 15 Hiszen én vagyok az Úr, a te Istened, aki megreszkettetem a tengert és zúgnak habjai; seregeknek Ura az Én nevem? 16 És adtam beszédemet a te szádba, és kezem árnyékával földöztelek be, hogy újonnan plántáljam az egeket, és megalapítam a földet, és ezt mondjam Sionnak: Én népem vagy te! 17 Serkenj föl, serkenj föl, kelj föl Jeruzsálem, ki megitadt az Úr kezéből haragja poharat; a tántorgás öblös kelyhét megitadt, kiürítéd! 18 Nem vala vezetője minden fiai közül, a kiket szűlt, nem fogta senki őt kézen minden fiai közül, a kiket fölhevelt. 19 E kettő esett rajtad! Kicsoda szánt meg téged? A pusztulás, a romlás, az éhség és a fegyver; miként vígasztajlapak téged? 20 Fiaid elájultan ott feküdték minden utcazáknak fejeinél, mint a hálóba esett zerge, megrészegedve az Úr haragjától, Istenednek feddésétől. 21 Ezért halld meg ezt, szenvendő, ki részeg vagy, de nem bortó!! 22 Így szól Urad, az Úr, és Istened, aki népéért bosszút áll: Ímé, kiveszem kezedből a tántorgás poharat, haragom öblös kelyhét, nem iszod többé azt meg! 23 És adom azt nyomorgatóid kezébe, a kik azt mondották lelkednek: Hajolj meg, hogy átmenjünk te rajtad, és a te hádatot olyanná tettet, mint a föld, és mint a minő az utcza a járóknak!

52 Serkenj föl, serkenj föl, öltöz fel erősségedet, Sion, öltözzél fel ékességed ruháiba, Jeruzsálem, szent város, mert nem lép te beléd többé körülmeteletlen, tisztálatlan! 2 Rázd ki magad a porpból, kelj fel, ülj fel Jeruzsálem, olld ki magadat nyakad bilincseiből, Sion fogoly leánya! 3 Mert így szól az Úr Isten: Ingyen adattatok el, és nem pénzen váltattok meg! 4 Mert így szól az Úr Isten: Égyptomba ment alá népem először, hogy ott bujdossék,

és azután Assiria nyomorgatá őt ok nélkül. 5 És most mit tegyek itt? szól az Úr, hiszen népem elvitettet ok nélkül, és a rajta uralkodók ujjonganak, szól az Úr, és nevem szüntelen minden nap gúnyoltatik. 6 Ezért hadd ismerje meg népem az én nevemet, ezért ama napon! Hogy én vagyok, a ki mondóm: Ímé, itt vagyok! 7 Mily szépek a hegyeken az örömmondónak lábai, a ki békességet hirdet, jót mond, szabadulást hirdet, a ki ezt mondja Sionnak: Uralkodik a te Istened! 8 Halld órállódat! felemelik szavokat, ujjonganak egyetemben, mert szemtől-szembe látják, hogy mint hozza vissza Siont az Úr! 9 Ujjongva énekeljetek mindenjában, Jeruzsálem romjai, mert megvígásztal az Úr népét, megváltá Jeruzsálemet. 10 Feltűrte az Úr szent karját minden népeknek szemei előtt, hogy lássák a föld minden határai Istenünk szabadítását! 11 Távozzatok, távozzatok, jertek ki, onnan, tisztálant ne illessetek, jertek ki közülök, tisztítások meg magatokat, a kik az Úr edényeit hordozzátok. 12 Mert ne sietséggel jertek ki, és ne futással menjetek; mert előttek meg az Úr, és követni fog Izráel Istene! 13 Ímé, jó szerencsés lesz szolgám, magasságos, felséges és dicső lesz nagyon. 14 Miképen eliszonyodtak tőled sokan, oly rút, nem emberi volt ábrázatja, és alakja sem ember fiaié volt: 15 Akképen ejt ámulatba sok népeket; fölötté a királyok befogják szájokat, mert a mit nézik nem beszéltek volt, azt látják, és mit nem hallottak volt, arra figyelnek.

53 Ki hitt a mi tanításunknak, és az Úr karja kinek jelentetett meg? 2 Felnőtt, mint egy vesszőszál Ő előtte, és mint gyökér a száraz földből, nem volt néki alakja és ékessége, és néztünk reá, de nem vala ábrázata kívánatos! 3 Útált és az emberektől elhagyott volt, fájdalmak férfia és betegség ismerője! mint aki elői orczánkat elrejtjük, útált volt; és nem gondoltunk vele. 4 Pedig betegségeinket ő viselte, és fájdalmainkat hordozá, és mi azt hittük, hogy ostoroztatik, verettek és kínoztatik Istenőt! 5 És ő megsebesítettem bűneinkért, megrontattat a mi vétkéinkért, békességeinknek büntetése rajta van, és az ő sebeivel gyógyulánk meg. 6 Mindnyájan, mint juhok eltévelgyedtünk, kiki az ő útára tértünk; de az Úr mindnyájunk vétkét ő reá veté. 7 Kínoztatott, pedig alázatos volt, és száját nem nyitotta meg, mint bárány, mely mészárszékre vitetik, és mint juh, mely megnémül az ő nyírók előtt; és száját nem nyitotta meg! 8 A fogásból és ítéletből ragadtatott el, és kortársainál ki gondolt arra, hogy kivágatott az élők földből, hogy népem bűnéért lőn rajta vereség?! 9 És a gonoszok között adtak sírt néki, és a gazdagok mellé jutott kínos halál után: pedig nem cselekedett hamisságot, és álnokság sem találhatott szájában. 10 És

az Úr akarta őt megrontani betegség által; hogyha önlelkét áldozatul adjá, magot lát, és napjait meghosszabbítja, és az Úr akarata az ő keze által jó szerencsés lesz. 11 Mert lelke szenvédése folytán látni fog, és megelégszik, ismeretével igaz szolgám sokakat megigazít, és vétkeiket ő viseli. 12 Azért részt osztok néki a nagyokkal, és zsákmányt a hatalmasokkal oszt, mivelhogy életét halálra adta, és a bűnösök közé számláltatott; pedig ő sokak bűnét hordozá, és a bűnösökért imádkozott!

54 Ujjongj te meddő, ki nem szűltél, ujjongva énekelj és kiált, ki nem vajudtál, mert többek az elhagyottnak fiai a férjnél való fiainál, azt mondja az Úr. 2 Szélesítsd ki a sátorod helyét, és hajlékidnak kárpitjait terjeszszék ki; ne tiltsd meg; nyújtsd meg köteleidet, és erősítsd meg szegeidet. 3 Mert mind jobb-, mind balkévre kiterjedsz, és magod népeket vesz örökségbé, és pusztá városokat megnépesítnek. 4 Ne félj, mert meg nem gyalázatol, mert ifjúságod szégenéről elfeledkezel, és özvegységednek gyalázatáról többé meg nem emlékezel. 5 Mert férjed a te Teremtőd, seregeknek Ura az Ő neve, és megváltó Izráelnek Szentje, az egész föld Istenének hívattatik. 6 Mert mint elhagyott és fájó lelkű asszonyt hív téged az Úr, és mint megvetett ifjú asszonyt; ezt mondja Istened: 7 Egy rövid szempillantásig elhangtalak, és nagy irgalmassággal egybegyűjtlek; 8 Búlusásom felbuzdultában elrejtém orczámat egy pillantásig előled, és örök irgalmassággal könyörülök rajtad; ezt mondja megváltó Urad. 9 Mert úgy lesz ez nékem, mint a Noé özönvíze; miként megesküvém, hogy nem megy át többé Noé özönvíze e földön, úgy esküszöm meg, hogy rád többé nem haragszom, és téged meg nem feddelek. 10 Mert a hegyek eltávoznak, és a halmok megrendülnek; de az én irgalmasságom tőled el nem távozik, és békességem szövetsége meg nem rendül, így szól könyörülő Urad. 11 Oh te szegény, szélvészről hányst, vígasztalás nélkül való! Ímé, ólomporba rakom köveidet, és zafirokra alapítalak. 12 Rubinból csinálom falad párkányzatát, és kapuidat gránátkövekből, és egész határodat drágakövekből; 13 És minden fiaid az Úr tanítványai lesznek, és nagy lesz fiaid békessége. 14 Igazság által leszel erős, ne gondolj a nyomorral, mert nincsen mit félned, és a rettegéssel, mert nem közelg hozzád. 15 És ha összegyűlvén összegyűlnek, ez nem én tőlem lesz! A ki ellened összegyűl, elesik általad. 16 Ímé, én teremtettem a kovácsot, a ki a paraszsat éleszti és fegyvert készít mestersége szerint: és én teremtm a pusztítót is a veszésre! 17 Egy ellened készült fegyver sem lesz jó szerencsés, és minden nyelvet, mely ellened perbe

száll, kárhoztatsz: ez az Úr szolgáinak öröksége, és az Ő igazságuk, mely tőlem van, így szól az Úr.

55 Oh mindenjában, kik szomjúhoztok, jertek e vizekre, ti is, kiknek nincs pénzletek, jertek, vegyetek és egyetek, jertek, vegyetek pénz nélkül és ingyen, bort és tejet. 2 Miért adtok pénzt azért, a mi nem kenyér, és gyűjtött kincseteket azért, a mi meg nem elégíthat? Hallgassatok, hallgassatok reám, hogy jót egyetek, és gyönyörködjelek lelketelek kövérsegben. 3 Hajtsátok ide füleiteket és jertek hozzáim; hallgassatok, hogy éljen lelketelek, és szerzek veletek örök szövetséget, Dávid iránt való változhatatlan kegyelmességem szerint. 4 Íme, bizonyosáig adtam őt a népeknak, fejedelműl és parancsoloul népeknak. 5 Íme, nem ismert népet hívsz elő, és a nép, a mely téged nem ismert, hozzád siet az Úrért, Istenedért és Izráel Szentjéért, hogy téged megdicsőített. 6 Keressétek az Urat, a míg megtalálható, hívjátok őt segítségül, a míg közel van. 7 Hagyja el a gonosz az ő útát, és a bűnös férfiú gondolatait, és térjen az Úrhoz, és könyörül rajta, és a mi Istenünkhez, mert bővelkedik a megbocsásban. 8 Mert nem az én gondolataim a ti gondolataitok, és nem a ti útaitok az én útaim, így szól az Úr! 9 Mert a mint magasabbak az egek a földnél, akképen magasabbak az én útaim útaitoknál, és gondolataim gondolataitoknál! 10 Mert mint leszáll az eső és a hó az égből, és oda vissza nem tér, hanem megöntözi a földet, és termővé, gyümölcsözővé teszi azt, és magot ád a magvetőnek és kenyeret az éhezőnek: 11 Így lesz az én beszédem, a mely számból kimegy, nem tér hozzáim üresen, hanem megcselekszi, a mit akarok, és szerencsés lesz ott, a hová küldöttem. 12 Mert örömmel jöttök ki, és békességen vezéreltettek; a hegyek és halmok ujjongva énekelnek ti előttetek, és a mező minden fái tapsolnak. 13 A tövis helyén ciprus nevekedik, és bogács helyett mirtus nevekedik, és lesz ez az Úrnak dicsőségül és örök jegyül, a mely el nem törölhetik.

56 Így szól az Úr: Örizzétek meg a jogosságot, és cselekedjetek igazságot, mert közel van szabadításom, hogy eljőjjön, és igazságom, hogy megijenjék: 2 Boldog ember, aki ezt cselekszi, és az ember fia, aki ahhoz ragaszkodik! a ki megőrzi a szombatot, hogy meg ne fertőztesse azt, és megőrzi kezét, hogy semmi gonoszt ne tegyen. 3 És ne mondja ezt az idegen, aki az Úrhoz adá magát: Bizony elszakasz az Úr engem az Ő népéért! ne mondja a herélt sem: Íme, én megszáradt fa vagyok! 4 Mert így szól az Úr a heréteknek: A kik megőrzik szombatimat és szeretik azt, a miben gyönyörködöm, és ragaszkodnak az én

szövetségemhez: 5 Adok nékik házamban és falaimon belül helyet, és oly nevet, a mely jobb, mint a fiakban és lányokban elő név; örök nevet adok nékik, a mely soha el nem vész; 6 És az idegeneket, a kik az Úrhoz adák magukat, hogy néki szolgáljanak és hogy szeressék az Úr nevét, hogy Ő néki szolgái legyenek; mindenkit, aki megőrzi a szombatot, hogy meg ne fertőztesse azt, és a szövetségemhez ragaszkodókat: 7 Szent hegyemre viszem föl ezeket, és megvídámítom őket imádságom házában; egészen egő és véres áldozataik kedvesek lesznek oltáromon; mert házam imádság házának hivatik minden népek számára! 8 Így szól az Úr Isten, aki összegyűjti Izráel elszéledt fiait: Még gyűjtök ő hozzá, az ő egybegyűjtötteihez! 9 Mezőnek minden vada! jertek el enni, erdőnek minden vada! 10 Örállói vakok mindenjában, mitsem tudnak, mindenjában néma ebek, nem tudnak ugatni; álmodók, heverők, szunnyadni szeretők! 11 És ez ebek telhetetlenek, nem tudnak megelégedni, pázsitorok ők, a kik nem tudnak vigyázni; mindenjában a magok útára térték, kiki nyeresége után, mind együtt! 12 Jertek, hadd hozzak bort, és igunk részegítő italt! és legyen a holnap olyan, mint a ma, nagy és dicső felettesebb!

57 Az igaz elvész és nem veszi eszébe senki, és az igalmasságtevők elragadtatnak és senki nem gondolja fel, hogy a veszedelem elől ragadtatik el az igaz; 2 Bemegy békessége, nyugosznak ágyaikon, a kik egyenes útaikon járának. 3 És ti közelgjetek ide, szemfényesztő fiai, paráznának magva, a ki paráználkodol. 4 Ki felett örvendeztek? Ki ellen tátjátok fel szátokat és öltitek ki nyelveteket? nem ti vagytok-é a bűn gyermekei, a hazugságnak magva? 5 A kik lángoltak a bálványokért minden zöld fa alatt, megöltök gyermeket a völgyekben, a hegyek hasadékai alatt. 6 A folyónak sima köveiben van örökséged; azok, azok a te részed, töltöttél nékik italáldozatot is, vivél ételáldozatot és én jó néven vegyem-é ezeket? 7 Magas és felemelkedett hegyen helyezted ágyadat, fel is menél oda áldozni áldozatot. 8 Az ajtó és ajtófél mögé tettek bálványjeleidet, és tőlem eltávozván, fölfedted ágyadat, fölmentél rá, és megszélesítéd, és szövetséget szerzél velök, szeretted ágyukat, a merre csak láttad. 9 És menél a királyhoz olajjal, és megsokásítad keneteidet, és elkülded követeidet messze földre, és megalázad magadat a sírig. (Sheol h7585) 10 Nagy útadon megfáradál, és még sem mondád: mind hasztalan! erőd megújulását érezd, így nem levél beteg! 11 Kitől feltél és rettegtél, hogy hazudtál és rólam meg nem emlékezél, szívedre sem vevéd? vagy azért nem félsz engem, hogy hallgatok már régtől fogva?

12 Én jelentem meg igazságodat, és csinálmányaid nem használnak néked. **13** Ha kiáltasz: szabadítson meg téged bálványid raja; mindenjádot szél viszi el, lehelet kapja fel, és a ki bennem bízik, örökségül bírja a földet, és örökli szent hegyemet. **14** És szól egy szó: Töltsétek, töltésétek, készítsétek az útat, vegyetek el minden botránkozást népem útáról. **15** Mert így szól a magasságos és felséges, aki örökké lakozik, és a kinek neve szent: Magasságban és szentségen lakom, de a megrontottal és alázatos szívűvel is, hogy megelevenítsem az alázatosok lelkét, és megelevenítsem a megtörtek szívét. **16** Mert nem örökké perlek, és nem mindenha haragszom, mert a lélek előttem megepedne, és a leheletek, a kiket én teremtettem. **17** Mert a telhetetlenségnak vétkéért haragudtam meg, és megvertem őt, elrejtém magamat és megharagudtam; és ő elfordulva, szíve útjában járt. **18** Útait láttam, és meggyógyítom őt; vezetem őt, és vígasztalást nyújtok néki és gyászolónak, **19** Megteremtem ajkaikon a hálának gyümölcset. Békesség, békesség a messze és közel valóknak, így szól az Úr; én meggyógyítom őt! **20** És a hitetlenek olyanok, mint egy háborgó tenger, a mely nem nyughatik, és a melynek vize iszapot és sárt hánynak. **21** Nincs békesség, szól Istenem, a hitetleneknek!

58 Kiált teljes torokkal, ne kiméld; mint trombita emeld fel hangodat, és hirdesd népemnek búneiket, és Jákób házának vétkeit. **2** Holott ők engem minden nap keresnek, és tudni kivánják útaimat, mint oly nép, a mely igazságot cselekedett és Istene törvényét el nem hagyta; kérík tőlem az igazságnak ítéleteit, és Istennek elközelgését kivánják. **3** Mért bőjtölünk és Te nem nézed, gyötörjük lelkünket és Te nem tudod? Íme, bőjtölésteck napján kedvteléstekeit úzitek, és minden robotosaitokat szorongatjátok. **4** Íme perrel és versengéssel bőjtöltök, és sújtotok a gázságnak öklével; nem úgy bőjtöltök mostan, hogy meghallassék szavatok a magasságban. **5** Hát ilyen a bőjt, a melyet én kedvelek, és olyan a nap, a melyen az ember lelkét gyötri? Avagy ha mint káka lehajtja fejét, és zsákat és hamvat terít maga alá: ezt nevezed-é bőjtnek és az Úr előtt kedves napnak? **6** Hát nem ez-é a bőjt, a mit én kedvelek: hogy megnyisd a gonoszságnak bilincseit, az igának köteleit megoldjad, és szabadon bocsásd az elnyomottakat, és hogy minden igát széttépjeket? **7** Nem az-é, hogy az éhezőnek megszegd kenyeredet, és a szegény bujdosókat házadba bevigyed, ha meztelel látsz, felruházzad, és tested előtt el ne rejtsd magadat? **8** Akkor felhasad, mint hajnal a te világosságod, és meggyógyulásod gyorsan kivirágzik,

és igazságod előtted jár; az Úr dicsősége követ. **9** Akkor kiáltasz, és az Úr meghallgat, jajgatzs, és ő azt mondja: Íme, itt vagyok. Ha elveteted közüled az igát, és megszünsz ujjal mutogatni és hamisságot beszélni; **10** Ha odaadod utolsó falatodat az éhezőnek, és az elepedt lelkűt megelégíted: feltámad a setétségen világosságod, és homályosságod olyan lesz, mint a dél. **11** És vezérel téged az Úr szüntelen, megelégtíti lelkedet nagy szárazságban is, és csontjaidat megerősíti, és olyan leszel, mint a megöntözött kert, és mint vízforrás, a melynek vize el nem fogy. **12** És megépítik fiad a régi romokat, az emberöltök alapzatait felrakod, és nevezetet romlás építőjének, ösvények megújítójának, hogy ott lakhassanak. **13** Ha megtartóztatod szombaton lábadat, és nem úzód kedvtelésedet szent napomon, és a szombatot gyönyörűségnak hívod, az Úr szent és dicsőséges napjának, és megszenteled azt, dolgaidat nem tevén, foglalkozást sem találván, hamis beszédet sem szólvan: **14** Akkor gyönyörűséged lesz az Úrban; és én hordozlak a föld magaslatain, és azt mítvelem, hogy Jákóbnak, atyádnak örökségével élj; mert az Úr szája szolt!

59 Íme, nem oly rövid az Úr keze, hogy meg ne szabadíthatna, és nem oly süket az ő füle, hogy meg nem hallgathatna; **2** Hanem a ti vétkeitek választanak el titeket Istenetektől, és bűneitek fedezték el orczáját ti előttetek, hogy meg nem hallgatott. **3** Mert kezeitek bemocskolvák vérrel, és ujjaitok vétekkel, ajkaitok hazugságot szólnak, nyelvetek gonoszt suttog. **4** Nincsen, aki az igazság mellett szóna, és nincsen, aki igazságosan perelne, haszontalanban bíznak és hazugságot beszélnek, gonoszt fogadnak és vétket szűlnek. **5** Vipera tojásait költik ki, és pókhálót szőnek; a ki tojásaikból eszik, meghal, és ha egyre rátapodsz, viperák kél ki. **6** Pókhálójukból nem lesz ruha, csinálmányok nem felvehető; cselekedeteik hamisságnak cselekedetei, és erőszak tette van kezeikben. **7** Lábaik a gonoszra futnak; és sietnek, hogy ártatlan vért ontsanak; gondolataik hamisságnak gondolatai, pusztítás és romlás ösvényeiken. **8** A békesség útját nem ismerik, és nincsen jogosság kerékvágásukban, ösvényeket elgörbítik, aki azon jár, nem ismeri a békességet. **9** Ezért van távol tőlük az ítélet, és nem ér el minket az igazság, várunk világosságra, és íme, sötétség, és fényességre, és íme, homályban járunk! **10** Tapogatjuk, mint vakok a falat, és tapogatunk, mint a kiknek szemük nincs, megüközünk délben, mint alkonyatkor, és olyanok vagyunk, mint a halottak az egészségesek közt. **11** Morgunk, mint a medvék mindenjáján, és nyögünk, mint a galambok, várunk az ítéletet és nem jó,

a szabadulást és távol van tőlünk. 12 Mert sokak előttem gonoszságaink, és bűneink bizonyágot tesznek mi ellenünk, mert gonoszságaink velünk vannak, és vétkeinket ismerjük: 13 Elpártoltunk és megtagadtuk az Urat, és eltávozánk a mi Istenünkktől, szóltunk nyomorgatásról és elszakadásról, gondoltunk és szóltunk szívünkben hazug beszédeket. 14 És eltávozott a jogosság, és az igazság messze áll, mivel elesett a hűség az utczán, és az egyenesség nem juthat be. 15 És a hűség hiányzik, és a ki a gonoszt kerüli, prédává lesz. És láta ezt az Úr és nem tetszék szemeinek, hogy jogosság nincsen. 16 És látá, hogy nincsen senki, és álmélkodott, hogy nincsen közbenjáró; ezért karja segít néki, és igazsága gyámolítja őt. 17 És felölte az igazságot, mint páncélt, és a szabadítás sisakja van fején; felölte a bosszúállás ruháit, mint köpenyt, és búsalással vevé magát körül, mint egy paláttal. 18 A cselekedetek szerint fog megfizetni: haraggal ellenségeinek, büntetéssel szorongatóinak, büntetéssel fizet a szigeteknek. 19 És félik napnyugottól fogva az Úrnak nevét, és naptámadattól az ő dicsőségét, mikor eljő, mint egy sebes folyóvíz, a melyet az Úr szele hajt. 20 És eljő Sionnak a megváltó, és azoknak, a kik Jáköbban megtérnek hamisságokból, szól az Úr. 21 És én ő velök ily szövetséget szerzek, szól az Úr: lelkem, a mely rajtad nyugoszik, és beszédeim, a melyeket szádba adtam, el nem távoznak szádból, és magodnak szájából, és magod magvának szájából, így szól az Úr, mostantól mind örökké!

60 Kelj fel, világosodjál, mert eljött világosságod, és az Úr dicsősége rajtad feltámadt. 2 Mert ímé, sötétség borítja a földet, és éjszaka a népeket, de rajtad feltámad az Úr, és dicsősége rajtad megláttatik. 3 És népek jönnek világosságodhoz, és királyok a néked feltámadt fényességez. 4 Emeld fel köröskörül szemeidet és lásd meg: mindenáján egybegyűlnek, hozzád jönnek, fiaid messziről jönnek, és leányaid ölben hozatnak el. 5 Akkor meglátod és ragyogsz örömtől, és remeg és kiterjed szíved, mivel hozzád fordul a tenger kincsözöne, és hozzád jó a népeknek gazdagsága. 6 A tevék sokasága elborít, Midján és Éfa tevecskói, mind Sebából jönnek, aranyat és tömjént hoznak, és az Úr dicséreit hirdetik. 7 Kédár minden juhai hozzád gyűlnek, Nebajóth kosai néked szolgálnak, felmennek kedvem szerint oltáromra, és dicsőségem házát megdicsőítem. 8 Kik ezek, kik repülnek, mint a felleg, s mint a galambok dúczaikhoz? 9 Igen, engem várnak a szigetek; és elői jönnek Társis hajói, hogy elhuzzák fiaidat messziről, és ezüstjöket és aranyokat azokkal együtt, a te Urad és Istened nevének és Izráel Szentjének, hogy

téged megdicsőített. 10 Az idegenek megépítik kőfalaidat, és királyaik szolgálnak néked; mivel haragomban megvertelek, és kegyelmemben megkönyörültet rajtad. 11 És nyitva lesznek kapuid szüntelen, éjjel és nappal be nem zároltatnak, hogy behozzák hozzád a népek gazdagságát, és királyaik is bevitetnek. 12 Mert a nép és az ország, a mely néked nem szolgál land, elvész, és a népek mindenestől elpusztulnak. 13 A Libánon ékessége hozzád jó, cziprus, platán, sudar czédrus, mind együtt szenthelyemnek megékesítésére, hogy lábaiam helyét megdicsőítsem. 14 És meghajolva hozzád mennek a téged nyomorgatók fiai, és leborulnak lábad talpainál minden megútlójid, és neveznek téged az Úr városának, Izráel Szentje Sionának. 15 A helyett, hogy elhagyott és gyűlölt valál és senki rajtad át nem ment, örökkévaló ékességgé teszlek, és gyönyörűsséggé nemzetsségről nemzetsségre. 16 És szopod a népek tejét, és a királyok emlőjét szopod, és megtudod, hogy én vagyok az Úr, megtartód és megváltód, Jákóbnak erős Istene. 17 Réz helyett aranyat hozok, vas helyett ezüstöt hozok, és a fák helyett rezet, és a kövek helyett vasat, és teszem fejedelmeiddé a békességet, és előljáróiddá az igazságot. 18 Nem hallatik többé erőszaktétel földeden, pusztítás és romlás határidban, és a szabadulást hívod kőfalaidnak, és kapuidnak a dicsőséget. 19 Nem a nap lesz néked többé nappali világosságod, és fényességi nem a hold világol néked, hanem az Úr lesz néked örök világosságod, és Istened lesz ékességed, 20 Napod nem megy többé alá, és holdad sem fogy el, mert az Úr lesz néked örök világosságod, és gyászod napjainak vége szakad. 21 És néped mind igaz lesz, és a földet mindenörök kébirják, plántálásom vesszőszála ők, kezeim munkája dicsőségemre. 22 A legkisebb ezerre nő, és a legkevesebb hatalmas néppé. Én az Úr, idején, hamar megteszem ezt.

61 Az Úr Isten lelke van én rajtam azért, mert fölkent engem az Úr, hogy a szegényeknek örömtöt mondjak; elküldött, hogy bekössem a megtört szívűeket, hogy hirdessek a foglyoknak szabadulást, és a megköözötteknek megoldást; 2 Hogy hirdessem az Úr jókedvének esztendejét, és Istenünk bosszúállása napját; megvígaszoljak minden gyászolót; 3 Hogy tegyek Sion gyászolói, adják nékik ékességet a hamu helyett, örömknek kenetét a gyász helyett, dicsőségnék palástját a csüggédt lélek helyett, hogy igazság fáinak nevezessessenek, az Úr plántáinak, az Ő dicsőségére! 4 És megépítik a régi romokat, az ósi pusztaságokat helyreállítják, és a pusztá városokat megújítják, és a régi nemzetégek pusztaságait. 5 És ott állnak az idegenek, és legeltek

juhaitokat, és a jövevények szántóitok és vinczelléreitek lesznek. 6 Ti pedig az Úr papjainak hívattattok, Istenünk szolgáinak neveztettek; a népek gazdagságát esztek, és azok dicsőségével dicsekedtek. 7 Gyalázatotokért kettős jutalmat vesztek, és a szidalom helyett örvendenek örökségükben; ekként két részt örökléken földükben, örököslő örömük lesz. 8 Mert én, az Úr, a jogosságot szeretem, gyűlölöm a gazsággal szerzett ragadományt; és megadom híven jutalmukat, és örök szövetséget szerzek velök. 9 És ismeretes lesz magvok a népek között, és ivadékaik a népségek között, valakik látták őket, megismerik őket, hogy ők az Úrtól megáldott magok. 10 Örvendezvén örvendezek az Úrban, öürülni lelkem az én Istenemben; mert az üdvnek ruháival öltözött fel engem, az igazság palástjával vett engemet körül, mint vőlegény, aki pap módon épít fel magát, és mint menyasszony, aki felrakra ékességeit. 11 Mert mint a föld megtermi csemetéjét, és mint a kert kisarjasztja veteményeit, akként sarjasztja ki az Úr Isten az igazságot s a dicsőséget minden nép előtt.

62 Sionért nem hallgatok és Jeruzsálemért nem nyugszom, míg földerül, mint fényesség az Ő igazsága, és szabadulása, mint a fáklya tündököl. 2 És meglátják a népek igazságodat, és minden királyok dicsőségedet, és új nevet adnak néked, a melyet az Úr szája határoz meg. 3 És leszel dicsőség koronája az Úr kezében, és királyi fejdísz Istened kezében. 4 Nem neveznek többé elhagyatottnak, és földedet sem nevezik többé pusztának, hanem így hívnak: én gyönyörűségem, és földedet így: férjhez adott; mert az Úr gyönyörködik benned, és földed férjhez adatik. 5 Mert mint elveszi a legény a szűzet, akként vesznek feleségül téged fiaid, és a mint örül a vőlegény a menyasszonyak, akként fog néked Istened örülni. 6 Kőfalaidra, Jeruzsálem, őrizőket állattam, egész nap és egész éjjel szüntelen nem hallgatnak; ti, kik az Urat emlékeztetitek, ne nyugodjatok! 7 És ne hagyatok nyugtot néki, míg megújítja és dicsőségesse teszi Jeruzsálemet e földön. 8 Megesküdt az Úr jobbjára s erőssége karjára: nem adom többé gabonádat eleségül ellenségeidnek, s idegenek nem iszszák mustodat, a melyért munkálódtál. 9 Hanem a betakarók egyék azt meg, és dicsérék az Urat, s a beszűrők igyák meg azt szentségem pitvaraiban. 10 Menjetek át, menjetek át a kapukon, készítétek a népek útát, töltétek, töltétek az ösvényt, hányjátok el a köveket, emeljetek zászlót a népek fölé. 11 Ímé, az Úr hirdette mind a föld határáig: Mondjátok meg Sion leányának, ímé, eljött szabadulásod, ímé, jutalma vele jó, és megfizetése ő előtte!

12 És hívják őket szent népnek, az Úr megváltottainak, és téged hívnak: keresett és nem elhagyott városnak.

63 Ki ez, ki jó Edomból, veres ruhákban Boczrából, aki ékes öltözében, ereje sokaságában büszke? Én, aki igazságban szólok, elégséges vagyok a megtartásra. 2 Miért veres öltözeted, és ruháid, mint a bornyomó ruhái? 3 A sajtót egyedül tapostam, és a népek közül nem volt velem senki, és megtapodtam őket búsolásomban, és széttapostam őket haragomban: így fecscsent vérök ruháimra, és egész öltöztemet bekevertem. 4 Mert bosszúállás napja volt szívemben, és megváltottaim esztendeje eljött. 5 Körültekinték és nem vala segítő, s álmélkodám és nem vala gyámolító, és segített nékem karom, és haragom gyámolított engem! 6 És megtapodtam népeket búsolásomban, és megrészegtem őket haragomban, és ontám a földre véröket! 7 Az Úrnak kegyelmességeiről emlékezem, az Úr dicséreteiről mind a szerint, a mit az Úr velünk cselekedett; az Izráel házához való sok jóságáról, a melyet velök cselekedett irgalma és kegyelmének sokasága szerint. 8 És ő mondá: Bizony az én népem ők, fiak, a kik nem hazudnak; és lőn nézik megtartójuk. 9 minden szenvedésöket ő is szenvedte, és orczájának angyala megszabadít őket, szerelmében és kegyelmében váltotta ő meg őket, fölvette és hordozá őket a régi idők minden napjaiban. 10 Ők pedig engedetlenek voltak és megszoríták szentségének lelkét, és ő ellensegükkel lőn, hadakozott ellenök. 11 S megemlékezék népe a Mózes régi napjairól: hol van, aki őket kihozá a tengerből nyájának pásztorával? hol van, aki belé adá az ő szentséges lelkét? 12 Ki Mózes jobbján járatá dicsőségének karját, aki a vizeket ketté választá előttök, hogy magának örök nevet szerezzen? 13 Ki járatá őket mélységekben, mint a lovát a síkon, és meg nem botlottanak! 14 Mint a barmot, a mely volgybe száll alá, nyugodalomba vitte őket az Úr lelke: így vezérletted népedet, hogy magadnak dicső nevet szerezz! 15 Tekints alá az égből, és nézz le szentséged és dicsőséged hajlékából! Hol van buzgó szerelmed és hatalmad? Szívednek dobogása és irgalmad megtartóztatják magokat én tőlem! 16 Hiszen Te vagy Atyánk, hiszen Ábrahám nem tud minket, és Izráel nem ismer minket, Te, Uram, vagy a mi Atyánk, megváltónk, ez neved öröktől fogva. 17 Miért engedél eltéveléyedi minket útaidról, oh Uram! miért keményítéd meg szívünket, hogy ne féljünk tégedet? Térj meg szolgáldért, örökséged nemzetiségeiről! 18 Kevés ideig bírta szentségednek népe földét, ellensegink megtapadták szent helyedet. 19 Olyanok lettünk, mint a kiken eleitől fogva nem uralkodtál, a kik felett nem neveztetett neved.

64 Oh, vajha megszakasztanád az egeket és leszállnál,
előtted a hegyek elolvadnának; 2 mint a tűz meggyűjtja
a rőzsét, a vizet a tűz felforralja; hogy nevedet ellensegidnek
megjelentsd, hogy előtted reszkessenek a népek; 3 Hogy
cselekednél rettenetes dolgokat, a miket nem vártunk;
leszállnál és előtted a hegyek elolvadnának. 4 Hiszen öröktől
fogva nem hallottak és fülökbe sem jutott, szem nem látott
más Istent te kívüled, a ki így cselekszik azzal, aki Ót várja.
5 Elébe mégy annak, aki örvend és igazságot cselekszik,
a kik útaidban rólad emlékeznek! Ímé, Te felgerjedtél, és
mi vétkezénk; régóta így vagyunk; megtartatunk-é? 6 És
mi mindenjában olyanok voltunk, mint a tisztálatlan, és mint
megfertéztetett ruha minden mi igazságaink, és elhervadánk,
mint a falomb mindenjában, és álnokságaink, mint a szél,
hordának el bennünket! 7 S nem volt, aki segítségül
hívta volna nevedet, aki felserkenne és beléd fogóznék,
mert orczádat elrejtédtölünk, és álnokságainkban minket
megolvásztál. 8 Most pedig, Uram, Atyánk vagy Te, mi sár
vagyunk és Te a mi alkotónk, és kezed munkája vagyunk
mi mindenjában. 9 Oh ne haragudjál Uram felettesebb, és
ne mindörökké emlékezzél meg álnokságinkról; ímé lásd,
kérünk, mindenjában a Te néped vagyunk. 10 Szentségednek
városai pusztává letenek, Sion pusztává lőn, Jeruzsálem
kietlenné. 11 Szentségünk és ékességünk házát, hol téged
atyáink dicsértenek, tűz perzselé föl, és minden a miben
gyönyörködénk, elpusztult. 12 Hát megtartóztatod-é magad
mind e mellett is, Uram; hallgatsz-é és gyötörsz minket
felegettébb?

65 Megkeresni hagytam magamat azoktól, a kik nem
is kérdeztenek; megtaláltattam magamat azokkal, a
kik nem is kerestenek. Ezt mondám: Ímholt vagyok, ímholt
vagyok, a népnek, a mely nem nevemről neveztetett. 2 Kiterjesztém kezeimet egész napon a pártos nép után, a
mely nem jó úton járt gondolatainak nyomán; 3 A nép után,
mely ingerel engem szemtől szembe, szünetlenül, kertekben
áldozik, és téglákon szerez jóillatot, 4 Mely a sírokhoz ül,
és a barlangokban hál, a disznóhúst eszi, és fertelmes
leves van táláiban, 5 Mely ezt mondja: Maradj otthon,
ne jöjj hozzáim, mert szent vagyok néked; e nép füst az
orromban és szüntelen égő tűz. 6 Ímé, feliratott előtem: nem
hallgatok, csak ha előbb megfizetek, megfizetek keblökben:
7 Vétkéitekért és atyáitok vétkéiért minden együtt, szól az
Úr, a kik hegyeken tettek jóillatot és halmokon csúfoltak
engemet meg, és visszámérem először jutalmokat keblökre.
8 Így szól az Úr: Mint a mikor mustot lelnek a fűrben, ezt
mondják: ne veszesd el, mert áldás van benne, ekként
cselekszem szolgáimért, és nem vesztek minden! 9

És nevelek Jákóból magot, és Júdából, aki hegyeimnek
örököse legyen, és bírák azt választottaim, és szolgáim
lakjanak ott! 10 És lesz Sáron nyájak legelőjévé, és Ákhor
völgye barmok fekvőhelyévé népm számára, a mely engem
keresett. 11 Ti pedig, a kik az Urat elhagyátok, a kik szent
hegyemről elfeledkezétek, ti, kik Gádnak asztalt készítetek,
és Meninek italáldozatot töltöttök, 12 Titeket én a kard alá
számlállak, és mindenjában leborultok megöletésre: mert
hívtalak és nem feleltetek, szóltam és nem hallottátok:
a gonoszt cselekedtétek szemeim előtt, és a mit nem
szerettem, azt választottátok. 13 Azért így szól az Úr Isten:
Ímé, szolgáim esznek, ti pedig éheztek, ímé, szolgáim
isznak, ti pedig szomjúhoztok, ímé, szolgáim örvendnek,
de ti megszégyenültök! 14 Ímé, szolgáim vígadnak szívök
boldogságában, és ti kiáltani fogtok szívetek fájdalmában, és
megtört lélekkel jaigatni fogtok; 15 És átok gyanánt hagyjátok
itt neveteket az én választottaimnak, és megöl titeket az Úr
Isten, és szolgáit más névvel nevezi, 16 Hogy a ki magát
áldja e földön, áldja magát az igaz Istenben, és a ki esküszik
e földön, esküdjék az igaz Istenre, mert elfeledték a régi
nyomorúságok, és mert elrejtévék szemeim elől. 17 Mert ímé,
új egeket és új földet teremtek, és a régiek ingyen sem
említetnek, még csak észbe sem jutnak; 18 Hanem örölkjetek
és örvendjetek azoknak mindenrőkké, a melyeket én teremtek;
mert ímé, Jeruzsálemet vígassággá teremtem, és az ő népét
örömmé. 19 És vígadok Jeruzsálem fölött, és örvendek
népm fölött, és nem hallatik többé abban siraalomnak és
kiáltásnak szava! 20 Nem lesz ott többé csupán néhány
napot ért gyermek, sem vén ember, aki napjait be nem
töltötte volna, mert az ifjú száz esztendős korában hal meg
és a bűnös száz esztendős korában átkoztatik meg. 21
Házakat építnek és bennök lakoznak, és szőlőket plántálnak
és eszik azok gyümölcsét. 22 Nem úgy építnek, hogy
más lakjék benne; nem úgy plántálnak, hogy más egye a
gyümölcsöt, mert mint a fáké, oly hosszú lesz népm élete,
és kezeik munkáját elhasználják választottaim. 23 Nem
fáradnak hiába, nem nemzenek a korai halálnak, mivel az Úr
áldottainak magva ők, és ivadékaik velük megmaradtak. 24
És mielőtt kiáltanának, én felelek, ők még beszélnék, és én
már meghallgattam. 25 A farkas és bárány együtt legelnek,
az oroszlán, mint az ökör, szalmát eszik, és a kígyónak por
lesz az ő kenyere. Nem ártanak és nem pusztítanak sehol
szentségemnek hegyén; így szól az Úr.

66 Így szól az Úr: Az egek nékem ülőszémem, és a föld
lábamnak zsámolya: minő ház az, a melyet nékem
építeni akartok, és minő az én nyugalmamnak helye? 2

Hiszen mindezeket kezem csinálta, így áltak elő mindezek; így szól az Úr. Hanem erre tekintek én, a ki szegény és megtörött lelkű, és a ki beszédemet rettegi. **3** A ki bikát ölt, embert üt agyon; a ki juhval áldozik, az ebet ölt; a ki ételáldozattal jő, disznóvért hoz elém; a ki tömjént gyújt, bálványt imád! Miként ők így választák útaikat, és lelkük útátállosságaiakban gyönyörködött: **4** Akképen választom én is az ő megcsúfolásukat, és rájok hozom, a mitől félnek; mivel hívtam és senki nem felelt, szóltam és nem hallották, és a gonoszt cselekedtek szemeim előtt, s a mit nem szerettem, azt választák. **5** Halljátok az Úrnak beszédét, a kik rettegtek az ő beszédére: így szólnak testvéreitek, a kik titeket gyűlölnek, nevemért eltasztanak: Jelenjék meg az Úrnak dicsősége, hogy lássuk örömtöket; de ők megszégyenülnek. **6** Halld! zúgás a város felől, hah! a templom felől, hah! az Úr, a ki megfizet ellenségeinek. **7** Mielőtt vajudott volna, szült, mielőtt fájdalom jött rá, fiút hozott világra. **8** Ki hallott olyat, mint ez, ki látott hasonló dolgokat? Hát egy ország egy nap jön-é világra, és egy nép egyszerre születik-é? mert vajudott és meg is szűlé Sion az ő fiait! **9** Hát én csak megindítsam és ne vigyem véghez a szűlést? szól az Úr, vagy én, a ki születek, bezárjam-é a méhet? így szól Istened. **10** Örvendjetek Jeruzsálemmel, és örvendjetek fölölte minden, a kik őt szeretitek; vígadjatok vele örvendezéssel mindenáján, a kik gyászoltatok miatta! **11** Hogy szopjatok és megelégedjetek megvígashaltatásának emlőjén, hogy igyatok és örvendjetek dicsőségének bőségén. **12** Mivel így szól az Úr: Ímé kiterjesztem rá a békességet, mint egy folyóvizet, és mint kiáradott patakot a népek dicsőségét, hogy szopjátok; ölbén fognak hordozni, és térdeiken czirögatnak titeket. **13** Mint férfit, a kit anyja vágasztal, akként vágasztallak titeket én, és Jeruzsálemben vesztek vágasztalást! **14** Meglátjátok és örül szíveteik, csontjaitok, mint a zöld fű, virágosnak, és megösmerik az Úr kezét az Ő szolgáin, és haragját ellenségei fölött. **15** Mert ímé, az Úr elő tűzben, s mint forgószél az ő szekerei, hogy megfizesse búsulásában az Ő haragját, és megfeddését sebesen égő lánggal. **16** Mert az Úr tűzzel ítélt és kardjával minden testet, és sokan lesznek az Úrtól megöltek. **17** A kik magokat megszentelik és mossák a bálvány kertekért, egy pap megett, a középen; a kik disznóhúst esznek és férget és egeret, együtt pusztulnak el minden, mondja az Úr. **18** És én cselekedeteiteket és gondolataitokat megbüntetem! Eljő az idő, hogy minden népeket és nyelveket egybegyűjtsek, hogy eljövén, meglássák az én dicsőségemet. **19** És teszek köztök jelét, és küldök közülök megszabadultakat a népekhez, Tarsisba, Pulba és Ludba, az íjjászokhoz,

Tubálhoz és Jávához; a messze szigetekbe, a melyek rólam nem hallottak, és nem látták dicsőségemet, és hirdetik dicsőségemet a népek között. **20** És elhozzák minden testvéreiteket minden népek közül ajándékul az Úrnak, Iovakon, szekereken, hintókban, öszvéreken és tevéken szentségemnek hegyére Jeruzsálemben, így szól az Úr, a mint hozzák Izráelnek fiai az ajándékot tiszta edényben az Úrnak házába. **21** És ezek közül is választok a papok közé, a Léviták közé, így szól az Úr. **22** Mert mint az új egek és az új föld, a melyeket én teremtek, megállnak én előttem, szól az Úr, azonképen megáll a ti magvatok és nevetek; **23** És lesz, hogy hónapról-hónapra és szombatról-szombatra eljő minden test engem imádni, szól az Úr. **24** És kímenvén, látni fogják azoknak holttesteit, a kik ellenem vétköztek, mert az ő férgök meg nem hal és tüzök el nem aluszik, és minden test előtt borzadásul lesznek.

Jeremiás

1 Jeremiásnak, Hilkiás fiának beszédei, a ki az Anatóban,
Benjámin földén lakó papok közül vala; **2** A kihez
szóla az Úr Jósiásnak, az Ammon fiának, Júda királyának
napjaiban, az ő uralkodásának tizenharmadik esztendejében;
3 Továbbá Jójakimnak, a Jósiás fiának, Júda királyának
napjaiban, Sedékiásnak, a Jósiás fiának, Júda királyának
egészen tizenegyedik esztendejéig, Jeruzsálem fogásába
viteléig, a mi az ötödik hónapban vala; **4** Szóla pedig
az Úr nékem, mondván: **5** Mielőtt az anyaméhbén
megalkottalak, már ismertelek, és mielőtt az anyaméhből
kijövél, megszenteltetek; prófétának rendeltek a népek
közé. **6** És mondék: Ah, ah Uram Isten! Ímé, én nem tudok
beszélni; hiszen ifjú vagyok én! **7** Az Úr pedig monda
nékem: Ne mondd ezt: Ifjú vagyok én; hanem menj mind
azokhoz, a kikhez küldelek téged, és beszéld mindenkit,
a mit parancsolok néked. **8** Ne félj tölök, mert én veled
vagyok, hogy megszabadítsalak téged! mond az Úr. **9** És
kinyújtá az Úr az ő kezét, és megilleté számat, és monda
nékem az Úr: Ímé, az én igéimet adom a te szádba! **10** Lásd, én e mai napon népek fölé és országok fölé rendellek
téged, hogy gyomlálj, írts, pusztíts, rombolj, építs és plántálj!
11 Szóla továbbá nékem az Úr, mondván: Mit látsz te,
Jeremiás? És mondék: Mandulavesszőt látok én. **12** És monda
nékem az Úr: Jól láttál, mert gondom van az én
igémre, hogy beteljesítsem azt. **13** És másodszor is szóla
hozzám az Úr, mondván: Mit látsz te? És felelék: Forró
fazekat látok én, és pedig a szája észak felől van. **14** És monda
nékem az Úr: Észak felől támad a veszedelem e
földnek minden lakosára. **15** Mert ímé, előhívom én az északi
országok minden nemzetét, mondja az Úr, és eljőnek, és
kiki felállítja az ő királyi székét Jeruzsálem kapui előtt, és
köröskörül minden kerítése ellen, és Júdának minden városa
ellen. **16** És kimondom ítéleteimet felettök az ő mindenféle
gonoszságukért, minthogy elszakadtak tőlem, és idegen
isteneknek áldoztak, és tulajdon kezeik munkáit imádták. **17** Te azért övezd fel derekat, és kelj fel, és mondd meg
nékik mindenkit, a mit én parancsolok néked; meg ne riadj
tölök, különben én riasztalak el téged előlök! **18** Mert ímé én
erősítet várossá, vasoszloppá és érczbástyává teszlek ma
téged mind ez egész földön, Júda királyai, fejedelmei és
papjai ellen és a föld népe ellen. **19** Viaskodni fognak ugyan
ellened, de nem győznek meg téged, mert én veled vagyok,
azt mondja az Úr, hogy megszabadítsalak téged.

2 Majd szóla az Úr nékem, mondván: **2** Menj el,
és kiálts Jeruzsálem füleiibe, mondván: Ezt mondja
az Úr: Emlékezem reád gyermekkorod ragaszkodására,
mátkaságod szeretetére, a mikor követtél engem a pusztában,
a még be nem vetett földön. **3** Szent volt Izráel az Úrnak,
az ő termésének zsengéje; a kik emésztik vala őt, mind
vétkeznek vala, veszedelem támadá rájok, azt mondja az
Úr. **4** Halljátok meg az Úr szavát, Jákób háza és Izráel
házának minden nemzetége. **5** Így szól az Úr: Micsoda
hamisságot találtak bennem a ti atyáitok, hogy elidegenedtek
tőlem, és hiábaivalóság után jártak, és hiábaavalókká lettek?
6 Még csak azt sem mondta: Hol van az Úr, aki felhözött
minket Égyptom földéről, aki vezérelt minket a pusztában,
a kietlen és járatlan földön, a szomjúságnak és a halál
árnyékának földén, a melyen nem vonult át ember, és ahol
halandó nem lakott? **7** És bevittelek titeket a bőség
földébe, hogy annak gyümölcseivel és javaival éljetek; és
bementetek, és megfertőztették az én földemet, és az én
örökségemet útálatosá tevétek. **8** A papok nem mondta:
Hol van az Úr? A törvény magyarázói nem ismertek engem,
és a pásztorok hűtelenekké lettek hozzáim, a próféták pedig a
Baál által prófétáltak, és azok után jártak, a kik tehetetlenek.
9 Azért még perbe szállok veletek, mondja az Úr, és perelni
fogok a ti fiaitok fiaival is! **10** Menjetek csak át a Kittim
szigeteire, és lássátok meg; és küldjetek Kédárba is és
szorgalmasan vizsgálódjatok, és lássátok meg, ha volt-e ott
ehhez hasonló? **11** Ha cserélt-é valamely nemzet isteneit?
noha azok nem istenek. Az én népem pedig felcserélte
az ő dicsőségét tehetetlenséggel! **12** Álmékodjatok ezen,
oh egek, és borzadjatok és rémülyetek meg igen! azt
mondja az Úr. **13** Mert kettős gonoszságot követett el az
én népem: Elhagytak engem, az élő vizek forrását, hogy
kútakat ássanak magoknak; és repedezett kútakat ástak, a
melyek nem tartják a vizet. **14** Szolga-é Izráel, a vagy otthon
szülött-é ő? Miért lett prédává? **15** Oroszlánok ordítanak reá,
megereszti hangjukat, és sivataggá teszik földjét; városai
szétfoltoltatnak, lakaatlannak. **16** Nőf és Tahpan fiai is betörök
koponyádat. **17** Vajjon nem te szerezted-é ezt magadrak?
Elhagytad az Urat, a te Istenedet, a mikor vezérelt téged az
úton! **18** Most is mi dolgod van néked Égyptom útjával?
Hogy Nilus-vizet igyál? Vagy mi dolgod van néked Assúr
útjával? Hogy a folyam vizét igyad? **19** A magad gonoszsága
fenyít meg téged, és a te elpártolásod büntet meg téged.
Tudd meg hát és lásd meg: mily gonosz és keserves dolog,
hogy elhagytad az Urat, a te Istenedet, és hogy nem félsz
engemet, ezt mondja az Úr, a Seregeknek Ura. **20** Bizony
régotá széttörtem a te igádat, és letéptem köteleidet, és

azt mondadt: Nem leszek rabszolga; mindamellett minden magas halmon és minden lombos fa alatt bujkálász vala te, mint egy parázna. **21** Pedig én úgy plántállak vala el téged, mint nemes szőlővesszőt, mindenestől hűséges magot: mimódon változtál hát nékem idegen szőlőtőnek fattyú hajtásává? **22** Még ha lúgban mosakodnál is, vagy szappanodat megsokasítanád is, feljegyezve marad a te álnokságod előtttem, mondja az Úr Isten. **23** Mimódon mondhatnád: Nem undokáltattam meg, nem jártam a Baálok után?! Lásd meg a te útadat a völgyben, ismerd meg csak: mit cselekedté! Gyorslábú kancza-teve, a mely ide-oda futkos útaiin. **24** Pusztához szokott nőstény vadszamár, a mely érzékkiségeinek kívánságában levegő után kapnod. Gerjedelmét kicsoda csillapíthatja le? Senki ne fáraszsa magát, a ki ezt keresi, megtalálja ezt a maga hónapijában. **25** Tartóztasd meg lábadat a mezítelenségtől, és torkodat a szomjúságtól! És te azt mondod: Hiába, nem lehet! mert idegeneket szeretek, és utánok járok. **26** A miképen megszégyenül a tolvaj, ha rajtakapják, akképen szégyenül meg Izráel háza: ő maga, az ő királyai, fejedelmei, papjai és prófétái, **27** A kik azt mondják a fának: Te vagy az én atyám! a kóneknak pedig: Te szűltél engem! Bizony háttal fordulnak felém és nem arczzal, de nyomorúságuk idején azt mondják majd: Kelj föl és szabadíts meg minket! **28** De hol vannak a te isteneid, a melyeket magadnak készítél? Keljenek fel, ha megszabadíthatnak téged a te nyomorúságod idején; hiszen annyi istened volt, oh Júda, a hánny városod! **29** Miért perlekedtek velem? Mindnyájan hűtelenekké lettettek hozzáni, mondja az Úr. **30** Hiába ostromoltam fiaitokat, a fenyítés nem fogott rajtok; fegyvereket úgy emészettek prófétáitokat, mint pusztító oroszlán. **31** Oh te nemzetes! Lásd meg az Úr dolgát! A pusztá voltam-é én Izráelnek, avagy a setétség földje? Miért mondotta az én népem: Szabadok vagyunk, nem megyünk többé hozzád! **32** Vajjon elfelejtkezik-é a lány az ő ékszeréiről; a menyasszony az ő nyakláncairól? Az én népem pedig számtalan napokon elfelejtett engem! **33** Mit szépít a te útadat, hogy te szeretetet keresel; holott még a gonoszokat is tanítod a te útaidra! **34** Még ruháid szélén is található szegény, ártatlan emberek vére, nem azért, hogy betörésen kaptad őket, hanem mindamazokért! **35** És azt mondod: Bizonyára ártatlan vagyok, hiszen elfordult tőlem az ő haragja! Íme, én törvénybe szállok veled, mivelhogy azt mondod: Nem vétkezem! **36** Mit futkosol oly igen, változtatván útadat? Égyiptomi miatt is megszégyenülsz, a mint megszégyenültél Assúr miatt. **37** Még ettől is elszakadsz s kezeidet fejedre

kulcsolod, mert útálja az Úr a te bizodalmasaidat, és nem leszel velök szerencsés.

3 Nos hát! Ha elbocsátja valaki az ő feleségét, és ez eltávozik tőle és más férfiué lesz: vajon visszamehet-é még a férfi ő hozzá? Nem lenne-é az a föld fertelmesen megfertőzött? Te pedig sok szeretővel paráználkodtál, és visszajönnél hozzám? mondja az Úr. **2** Emeld fel szemeidet a magaslatokra, és lásd meg: hol nem szelőlőszítettek meg téged? Az útakon vártál reájok, mint az arab a pusztában, és megfertőztettek a földet paráznáságaiddal és gonoszságoddal. **3** Noha megvonattak a korai záporok, és késői eső sem volt: mégis parázna asszony homlokúvá lettél, szégyenkezni nem akartál. **4** Nemde mostantól így kiáltasz nékem: Atyám! Ifjúságomnak te vagy vezére. **5** Mindörökké haragszik-é, mindvégig bosszankodik-é? Íme, ezt mondod, de cselekszed a gonoszságokat, a mint tőled telik. **6** És monda az Úr nékem Jósiás király napjaiban: Láttad-é, a mit az elpártolt Izráel cselekedett? Elment ő minden magas hegyre és minden zöldelő fa alá, és ott paráználkodott. **7** És mondám, miután mindez megcselekedte: Térj vissza hozzá! de nem tért vissza. És láttá ezt az ő hitszegő húga, a Júda. **8** És láttam, hogy mindamellett is, hogy elbocsátottam az elpártolt parázna Izráelt, és adtam néki elválaszról való levelet: nem felt a hitszegő Júda, az ő húga, hanem elment, és ő is paráználkodott. **9** És lón, hogy az ő paráznáságának hírével megfertőzette a földet; mert kővel és fával paráználkodott. **10** És minden után sem tért vissza hozzá az ő hitszegő húga, a Júda, az ő szíve teljességevel, hanem csak képmutatással, azt mondja az Úr. **11** És monda nékem az Úr: Igazabb lelkű az elpártolt Izráel, mint a hitszegő Júda. **12** Menj el, és kiáltsd e szókat észak felé, és mondjad: Térj vissza, elpártolt Izráel, ezt mondja az Úr, és nem bocsátom reákok haragomat, mert kegyelmes vagyok én, ezt mondja az Úr, nem haragszom mindörökké. **13** Csakhogy ismerd el a te hamisságodat, hogy hűtelenné lettél az Úrhoz, a te Istenedhez, és szertefutottál útaidon az idegenekhez mindenféle zöldelő fa alá, és az én szómra nem hallgattatok, ezt mondja az Úr. **14** Térjetek meg, szófogadatlan fiak, azt mondja az Úr, mert én férjetekké lettem néktek, és magamhoz veszlek titeket, egyet egy városból, kettőt egy nemzetiségből, és beviszlek titeket Sionba. **15** És adok néktek szívem szerint való pásztorokat, és legeltetnék tudománynal és értelemmel. **16** És ha majd megsokasodtok és megszaporodtok a földön azokban a napokban, azt mondja az Úr, nem mondják többé: Az Úr szövetségének lánca! Szívére se veszi senki, rá

se gondolnak, meg sem látogatják, és nem készítik meg újra. 17 Abban az időben Jeruzsálemet hívják majd az Úr királyiszékének, és minden nemzet oda gyülekezik az Úr nevéért Jeruzsálemben, és nem követik többé gonosz szívöknek makacsságát. 18 Azokban a napokban a Júda háza Izráel házával fog járni, és együtt mennek be az északi földről abba a földbe, a melyet örökségül adtam a ti atyáitoknak. 19 Azt mondám ugyanis magamban: Miképen tegyelek téged a fiak közé, és adjam néked a kivánatos földet, a pogányok seregének drága örökségét? És azt végezém: Hív engem atyámnak, és ne pártolj el tőlem! 20 Mindamellett a mint hitszegővé lesz az asszony az ő társa iránt: úgy lettetek hitszegőkké irántam, Izráel háza, azt mondja az Úr. 21 Szó hallatszik a magaslatokon, Izráel fiainak esdeklő sírása, mert elfordították útjokat, elfejeítkeztek az Úrról, az ő Istenőkről. 22 Térjeted vissza, szófogadatlan fiak, és meggyógyítom a ti elpártolástokat! Íme, mi hozzád járunk, mert te vagy az Úr, a mi Istenünk! 23 Bizony hiábavaló a halmokról, a hegyekről való zajongás; bizony az Úrban, a mi Istenünkben van Izráel megmaradása! 24 És ez a gyalázatosság emésztette a mi atyáink szerzeményét gyermekszégunk óta: juhaikat, szarvasmarhákat, fiaikat és leányaikat! 25 Gyalázatunkban heverünk, és elborít minket a mi szégyenünk; mert vétkeztünk az Úr ellen, a mi Istenünk ellen: mi és a mi atyáink gyermekszéunk óta mind e mai napig, és nem hallgattunk az Úrnak, a mi Istenünknek szavára.

4 Ha visszatérsz, Izráel, ezt mondja az Úr, hozzám térij vissza, és ha eltávolítod a te útátalosságaidat előlem és nem ingadozol; 2 És így esküszöl: El az Úr! hűségben, egyenességben és igazságban: akkor ő benne áldják majd magokat a nemzetek, és benne dicsekesznek. 3 Mert ezt mondja az Úr Júda és Jeruzsálem férfainak: Szántsatok magatoknak új ugart, és ne vessetek tövisek közé! 4 Metéljétek magatokat körül az Úrnak, és távolítsátok el szívetek előbőreit, Júda férfai és Jeruzsálem lakosai, hogy fel ne gyúladjon az én haragom, mint a tűz, és olthatatlanul ne égjen a ti cselekedeteitek gonoszsága miatt. 5 Adjátok hírül Júdában, és hallassátok Jeruzsálemben és mondjátok, és kúrtöljétek az országban; kiáltások teljes erővel, és mondjátok: Gyűlöletek össze és menjünk be az erősített városokba! 6 Emeljetek zászlót a Sion felé; fussatok, meg ne álljatok, mert veszedelmet hozok észak felől és nagy romlást! 7 Felkelt az oroszlán az ő tanyájából, és a népek pusztítója elindult; kijött helyéből, hogy elpusztítsa a te földedet; városaid lerontatnak, lakatlanokká lesznek. 8

Öltözzetek azért gyászba, sírjatok és jajgassatok, mert az Úr haragjának tüze nem távozott el rólunk! 9 Azon a napon pedig, ezt mondja az Úr, elvész a király bátorsága és a főemberek bátorsága, és a papok elálmékodnak, és a próféták elcsodálkoznak. 10 Én pedig ezt mondom: Oh Uram Isten! Bizony igen megcsaltad ezt a népet, és Jeruzsálemet, ezt mondván: Békességek lesz! holott a szablya lelkünkig hatott. 11 Abban az időben azt mondják e népnek és Jeruzsálemek: Száraztő szél jő a magas helyekről a pusztában, az én népem leányának útján; nem szóráshoz és nem tisztításhoz való! 12 Erős szél jő onnan reám is; azért hát ítéletet mondok ellenök. 13 Íme! úgy jő fel, mint a felleg, és szekerei olyanok, mint a szélvész, lovai gyorsabbak a saskeselyűknél. Jaj nékünk, mert elvesztünk! 14 Jeruzsálem, tisztítsd meg szívedet a gonoszságtól, hogy megtartassál! Meddig maradnak még te benned a te bűnös gondolataid? 15 Mert hírmondó szava hangzik Dán felől, és Efraim hegyről vészhiardető. 16 Mondjátok meg a nemzeteknek; nosza, hirdessétek Jeruzsálem ellen: Őrizők jönnek messze földről, és kiáltoznak Júda városai ellen. 17 Mint a mezőnek őrizői, úgy lesznek ellene köröskörül, mert daczoskodott velem! mondja az Úr. 18 A te magad viselete és a te cselekedeteid szereztek ezeket néked; ez a gonoszságod bizony keserű, bizony egész a szívedig hatott! 19 Oh én belsőm, oh én belsőm! Aléldozom, oh én szívemnek rekeszei! Háborog a szívem, nem hallgatható! Hiszen hallottad én lekem a kúrt szavát, a harczi riadt! 20 Vészre vész jelentenek; bizony elpusztul az egész föld, nagy hamarsággal elpusztulnak az én sátraig, kárpitjaim egy pillantás alatt! 21 Meddig látok még hadi zászlót, és hallom a kúrt szavát? 22 Bizony bolond az én népem: engem nem ismernek, balgatag fiak ők, és nem értelmesek! Bölcsek ők a gonoszra, jót cselekedni pedig tudatlanok! 23 Nézek a földre, de ímé kietlen és pusztta; és az égre, de nincsen világossága! 24 Nézek a hegyekre is, ímé reszketnek; és a halmokra, de mind ingadoznak! 25 Nézek és ímé egy ember sincsen; és az ég madarai is mind elmenekültek. 26 Nézek, és ímé a bő termő föld pusztává lón; és minden városa összeomlott az Úr előtt, az ő haragjának tüze előtt! 27 Bizony ezt mondja az Úr: Pusztasággá lesz az egész ország, de nem vetem végét! 28 Azért gyászol a föld, és homályosodik el oda fenn az ég, mert szólottam, határoztam, és meg nem bánom és el nem térek attól. 29 A lovasoknak és a kéziveseknek kiáltozása elől elfut minden város, elrejtőznek a sűrűségekbe, és felmásznak a szikláakra: minden város elhagyottá lett, és egyetlen ember sem lakik azokban. 30 És te, elpusztult, mit cselekszel akkor? Ha bíborba öltözöl, ha arany kösöntyükkel ékesíted magadat, és

ha festékkel mázolod is ki szemeidet: hiába szépítgeted magadat! Megvetnek téged a szeretőid, életedre törnek. **31** Mert mintha vajudó asszony szavát hallanám, mintha az először szűlőnek sikoltozását: olyan Sion leányának hangja; nyög, csapkodja kezeit: Jaj nékem! mert roskadózik lelkem a gyilkosok előtt.

5 Járjátok el Jeruzsálem utcáit, és nézzétek csak és tudjátok meg és tudakozzátok meg annak piaczain, ha találtok-é egy embert; ha van-é valaki, aki igazán cselekszik, hűségre törekzik, és én megbocsátok néki! **2** Még ha azt mondják is: Él az Úr! bizony hamisan esküsznek! **3** Uram! a te szemeid avagy nem a hűségre néznek-é? Megvertek őket, de nem bántódtak; tönkre tettek őket, de nem akarják felvenni a dorgálást; orczáik keményebbekké lettek a kőszíklánál; nem akartak megtérni. **4** Én pedig ezt mondom vala: Bizony szerencsétlenek ezek; bolondok, mert nem ismerik az Úrnak útját, Istenöknek ítéletét! **5** Elmegyek azért a főemberekhez, és beszélék velük; hiszen ők ismerik az Úrnak útját, Istenöknek ítéletét! Ámde ők törték össze egyetemlegesen az igát, és tépték le a köteleket! **6** Azért széttépi őket az oroszlán az erdőből, elpusztítja őket a puszták farkasa, párducz olálkodik az ő városaik körül; aki kijön azokból, mind szétszaggyattatik; mert megsokasodtak az ő búneik, és elhalatalmasodtak az ő hitszegései. **7** Oh, miért bocsátanék meg néked? Fiaid elhagytak engem, és azokra esküsznek, a kik nem istenek; noha jól tartottam őket, mégis paráználkodtak és tolontak a parázna házába. **8** Mint a hizlalt lovak, viczkándozókká lettek; kiki az ő felebarátjának feleségére nyerít. **9** Avagy ne büntessemmé meg az ilyeneket, mondja az Úr, és az e féle népen, mint ez, ne álljon-é bosszút az én lelkem? **10** Menjetek fel az ő kerítéseire és rontsátok, de ne tegyétek semmivé egészen! Távolítsátok el az ágait, mert nem az Úréi azok! **11** Mert igen hűtelenné lett hozzáma az Izráel háza és a Júda háza, azt mondja az Úr! **12** Megtagadták az Urat, és azt mondták: Nincsen ő, és nem jöhetsz reánk veszedelem: sem fegyvert, sem éhséget nem látunk! **13** A próféták is széllé lesznek, és nem lesz, aki beszéljen bennök: így esik az ő dolguk! **14** Azért ezt mondja az Úr, a Seregeknek Istene: Miután ti ilyen szóval szóltatok: íme tűzzé teszem az én igémet a te szádban, ezt a népet pedig fákká, hogy megemészszé őket! **15** Íme, én hozok reátkor messzünnén való nemzetet, oh Izráel háza! ezt mondja az Úr. Kemény nemzet ez, ős időből való nemzet ez; nemzet, a melynek nyelvét nem tudod, és nem érted, mit beszél! **16** Tegze olyan, mint a nyitott sír; mindenjában vitézek. **17** És megemészti

aratásodat és kenyeredet; megemészti fiaidat és leányaidat; megemészti juhaidat és ökreidet; megemészti szőlödet és fügédet; erősített városaidat, a melyekben te bizakodol, fegyverrel rontja le. **18** De még ezekben a napokban sem teszlek benneteket egészen semmivé, azt mondja az Úr. **19** Ha pedig az lenne, hogy kérdeznétek: Miért cselekedte mindezet velünk az Úr, a mi Istenünk? akkor azt mondjad nékik: A miképen elhagyattok engem és idegen isteneknek szolgáltatok a ti földetekben: azonképen idegeneknek fogtok szolgálni olyan földön, a mely nem a tiétek. **20** Hirdessétek ezt a Jákób házában, és hallassátok Júdában, mondván: **21** Halljátok csak, te bolond és esztelen nép, a kiknek szemeik vannak, de nem látnak; füleik vannak, de nem hallanak! **22** Nem félték-é engem? ezt mondja az Úr. Az én orczám előtt nem remegtek-é? Hiszen én rendeltem a főnyenet a tenger határának örök korlátul, a melyet át nem hághat, és ha megrázkodtatóják is habjai, de nem bírnak vele, és ha megháborodnak, sem hághatnak át rajta. **23** De ennek a népnek szilaj és daczos szíve van; elhajlottak és elmentek; **24** És még szívökben sem mondják: Oh, csak félőnk az Urat, a mi Istenünket, aki esőt, korai és késői záport ad annak idejében; az aratásnak rendelt heteit megőriz számunkra! **25** A ti bűneitek fordították el ezeket tőletek, és a ti vétkeitek fosztottak meg titeket e jótól! **26** Mert istentelenek vannak az én népem között; guggolva fülelnek, mint a madarászok; tört hánynak, embereket fogdosnak. **27** Mint a madárral teli kalitka, úgy vannak teli az ő házaik álnoksággal; ezért lettek nagyokká és gazdagokká! **28** Meghíztak, megfényesedtek; eláradtak a gonosz beszédben; az árvának ügyét nem ítélik igaz ítéettel, hogy boldoguljanak; sem a szegényeknek nem szolgáltatnak igazságot. **29** Hát ezeket ne büntessemmé meg, ezt mondja az Úr; az ilyen nemzetek, mint ez, avagy ne álljon-é bosszút az én lelkem? **30** Borzadalmas és rettenetes dolgok történnék e földön: **31** A próféták hamisan prófétálnak, és a papok tetszsöök szerint hatalmaskodnak, és az én népem így szereti! De mit cselekesznek majd utoljára?!

6 Benjámin fiai, fussatok ki Jeruzsálemből, és fújjatok kúrtöt Thekoában, és tűzzetek ki zászlót Beth-Hakkeremben; mert veszedelem fenyeget észak felől és nagy romlás! **2** A szép és elkényeztetett asszonyhoz tettem hasonlóvá Sion leányát. **3** Pásztorok jönek el hozzá nyájaikkal együtt; felvonják mellette a sátrakat köröskörül; kiki legeleteti, a mi keze ügyébe esik. **4** Készüljetek hadba ellene; keljetek fel, és menjünk fel délben! Jaj nékünk, mert hanyatlak már a nap, mert hosszabbodnak az esteli árnyékok! **5** Keljetek fel és menjünk fel éjjel, és rontsuk le az ő palotáit! **6** Mert ezt

mondja a Seregeknek Ura: Vágjatok fákat és hánnyatok töltést Jeruzsálem ellen; a büntetés városa ez, csupa nyomorgatás van benne! 7 Mint a kút hidegen tartja meg a vizét, úgy tartja meg az ő gonoszságát: erőszakosság és önkény hallatszik benne, és betegség és vereség van előttem szüntelen. 8 Térj eszedre, oh Jeruzsálem, hogy el ne szakadjon tőled a lelkem; hogy pusztává ne tegyelek téged, lakkhatatlan földdé! 9 Ezt mondja a Seregek Ura: Teljesen megszedik Izráel maradékát, mint a szőlőt. Fordítsd kezdetet reájok, mint a szőlőszedő a kosarakra! 10 Kinek szóljak és kiket kérjek, hogy hallják? Ímé, az ő füлök körülmetéletlen és nem figyelhetnek! Ímé, az Úr szava útálatosággá lett előtök; nem gyönyörködnek abban: 11 Azért telve vagyok az Úr haragjával, elfáradtam azt visszatartani! Önts ki a gyermekekre az utczán, és az ifjak gyülekezetére is egyszersmind; sőt még a férj a feleséggel, az öreg az aggastyánnal szintén fogattassanak el; 12 És házaik idegenekre szálljanak, mezőik és feleségeik is egyszersmind; mert kinyútom kezemet a föld lakosaira, azt mondja az Úr. 13 Mert kicsinyeiktől fogva nagyjaikig mindenjában telhetetlenségnak adták magokat; a prófétától fogva a papig mindenjában csalárdáságot ūznek. 14 És hazugsággal gyógyítgatják az én népem leányának romlását, mondván: Békesség, békesség, és nincs békesség! 15 Szégyenkezniök kellene, hogy útálatoságot cselekedtek, de szégyenkezni nem szégyenkeznek, még pirulni sem tudnak; ezért elesnek majd az elesőkkel; az ő megfenyítésük idején elhullanak, azt mondja az Úr. 16 Így szolt az Úr: Álljatok az utakra, és nézzetek szét, és kérdezőkönök a régi ösvények felől, melyik a jó út, és azon járjatok, hogy nyugodalmat találjatok a ti lelketeknek! És azt mondta: Nem megyünk! 17 Örállókat is rendeltem föléjök, mondván: Figyeljetek a kürtnek szavára! És azt mondta: Nem figyelünk! 18 Azért halljátok meg, ti nemzetek, és tudd meg, te gyülekezet azt, a mi következik reájok. 19 Halld meg, oh föld! Ímé, én veszedelmet hozok erre a népre: az ő gondolatainak gyümölcsét; mert nem figyelek az én beszédeimre, és az én törvényemet megvetették. 20 Minek nékem ez a tömjén, a mi Séából kerül, és a messze földről való jóllátú fahéj? A ti égőaldozataitok nincsenek kedvemre, sem a ti véres aldozataitok nem tetszenek nékem. 21 Azért ezt mondja az Úr: Ímé, én akadályokat szerzek e népknek, és megbotlanak bennök az atyák és fiak együttesen, a szomszéd és az ő barátja elvesznek. 22 Így szól az Úr: Ímé, nép jön el az északi földről, és nagy nemzet serken fel a földnek végéről! 23 Kézivet és kopját ragad, kegyetlen az és nem könöörül; szavok zúg, mint a tenger, és lovakon nyargalnak, fejenként viadalra készen te ellened, oh Sion

leánya! 24 Halljuk a híret: kezeink elesnek; szorongás vesz erőt rajtunk, reszketés, mint a vajudó asszonyon. 25 Ki ne menjek a mezőre, és az úton se járjatok; mert ellenség fegyvere, rémület fenyeget köröskörül. 26 Népem leánya! Ölts gyászt, és heverj a porban, sírj, mint az egyszülöttet siratják, zokogi keservesen; mert reánk tör a pusztító hamar! 27 Próbálóvá tettelek téged az én népem között; őrállóvá, hogy megismerd és megpróbáld az ő útjokat. 28 Mindnyájan igen vakmerők, rágalmazva járnak, réz és vas; mindenjában elvetemültek ők. 29 Megégett a fúv a tűztől, elfogyott az ón, hiába olvaszt az olvasztó, mert gonoszok, meg nem tiszthittatók. 30 Megvetett ezüstnek hívjátok őket, mert az Úr megvetette őket!

7 Az a beszéd, a melyet az Úr szóla Jeremiásnak, mondván: 2 Állj az Úr házának ajtajába, és kiáltsd ott e beszédét, és mondjad: Halljátok az Úr beszédét mind, ti Júdabeliek, a kik bementek ezeken az ajtókon, hogy imádjátok az Urat! 3 Így szól a Seregek Ura, Izráel Istene: Jobbítások meg a ti útaitokat és cselekedeteiteket, és veletek lakozom e helyen! 4 Ne bízzatok hazug beszédekben, mondván: Az Úr temploma, az Úr temploma, az Úr temploma ez! 5 Mert csak ha valóban megjobbítjátok a ti útaitokat és cselekedeteiteket; ha igazán ítélik az ember között és felebarátja között; 6 Ha jövénnyét, árvát és özvegyet meg nem nyomorgattok, és ezen a helyen ártatlan vért ki nem ontotok, és idegen istenek után sem jártok a magatok veszedelmére: 7 Akkor lakozom veletek ezen a helyen, a földön, a melyet a ti atyáitoknak adtam, öröktől fogva mindenrőkké. 8 Ímé, ti hisztek a hazug beszédeknek, haszon nélküli! 9 Nemde loptok, öltök és paráznlákdottok, hamisan esküsstök, a Baálnak áldoztok és idegen istenek után jártok, a kiket nem ismertek: 10 És előjök, és megállottok előttem e házban, a mely az én nevemről neveztetik, és ezt mondjátok: Megszabadultunk; hogy ugyanazokat az útálatoságot cselekedhessétek! 11 Vajon látrok barlangjává lett-e ez a ház ti előttetek, a mely az én nevemről neveztetik? Ímé, én is látok, azt mondja az Úr. 12 Mert menjek csak el az én helyemre, a mely Silóban van, a hol először lakoztam az én nevemmel, és lássátok meg, hogy mit cselekedtem azzal az én népemnek, Izráelnek gonoszságáért! 13 Most pedig, mivelhogy mindezeket a cselekedeteket megcselekszítek, azt mondja az Úr, és mivelhogy szüntelen szóltam, és szóltam ti néktek, de nem hallottatok, és kiáltottam néktek, de nem feleltetek: 14 Azért úgy cselekszem e házzal, a mely az én nevemről neveztetik, a melyben ti bizakodtok, és e hellylel, a melyet néktek és a ti atyáitoknak adtam, a mint Silóval cselekedtem. 15 És elvetlek

titeket szí nem elől, a mint elvettem mind a ti atyátkfiait, Efraimnak minden magvát. 16 És te ne imádkozzál e népert, se jájszót, se könyörgést ne emelj érettök, és nálam közben ne járj; mert én meg nem hallgatok téged! 17 Nem látod-é te: mit cselekesznek ők Júda városaiban és Jeruzsálem utcáin? 18 A fiak fát szedegetnek, az atyák gyujtják a tüzet, az asszonyok pedig dagasztanak, hogy az ég királynőjének bélésekét készítsek, és az idegen isteneknek italáldozatokkal áldoznak, hogy engem felingereljenek. 19 Avagy engem ingerelnek-é ők, azt mondja az Úr, és nem magokat-é, hogy gyalázat borítás arcukat? 20 Azért ezt mondja az Úr Isten: Ímé az én haragom és búsulásom kiömlik e helyre, az emberekre és a barmokra, a mezőnek fáira és a földnek gyümölcsére, és égni fog, és el nem aluszik. 21 Ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene: Égóáldozataitokat rakjátok a ti véres áldozataitokhoz, és egyetek hűst! 22 Mert nem szóltam a ti atyáitokkal, és nem rendelkeztem velök, a mikor kihoztam őket Égyptom földéről, az égóáldozat és véres áldozat felől; 23 Hanem ezekkel a szavakkal utasítottam őket, mondván: Hallgassatok az én szómra, és én Istenetké leszek, ti pedig az én népemmé lesztek, és mind csak azon az úton járjatok, a melyre utasítottalak titeket, hogy jól legyen dolgotok! 24 De nem hallgattak, és fülöket sem hajtották felém, hanem az ő gonosz szívök fáultságában a magok tanácsa szerint jártak, és háttal valának felém, és nem arczczal. 25 Attól a naptól fogva, a melyen kijöttek a ti atyáitok Égyptom földéből e mai napig küldtem hozzátok minden én szolgámat, a prófétákat napról-napra, szüntelen küldöttem; 26 De nem hallgattak reám, és fülöket sem hajtották felém; hanem megkeményítették nyakukat, és gonoszabbul cselekedtek, mint az ő atyáik! 27 Ha elmondod nézik mind e szavakat, és nem hallgatnak reád, ha kiáltasz nézik, és nem felelnek nézed: 28 Akkor ezt mondd nézik: Az a nép ez, a mely nem hallgat az Úrnak, az ő Istenének szavára, sem fenyítését fel nem veszi; elveszett a hűség; kiszaggattatt az ő szájokból. 29 Nyírd le hajadat és vesd el, és kezdj a hegyeken gyászneket, mert útálja az Úr és elhagyja a nemzetiséget, a melyre haragszik. 30 Mert gonoszt műveltek előttem Júdának fiái, azt mondja az Úr; útálatoságaiat bevitték abba a házba, a mely az én nevemről neveztetik, hogy megfertőztessék azt. 31 És felépítették a Tófet magaslatait, a mely a Ben-Hinnom völgyében van, hogy megégessek fiaikat és leányaikat tűzben, a mit nem parancsoltam, és a mi gondolatomban sem volt. 32 Azért íme eljönök a napok, azt mondja az Úr, a mikor nem beszélnek többé a Tófetről, sem a Ben-Hinnom völgyéről, hanem az öldöklés völgyéről; és temetkezni fognak

Tófetben, és hely sem lesz elég. 33 És e nép holtteste az ég madarainak és a mezei barmoknak lesz eledelőkké, és nem lesz, aki elriassa azokat! 34 És megszüntetem Júda városában és Jeruzsálem utcáin az örömknek szavát és a vígasságnak szavát, a vőlegény szavát és a menyasszony szavát; mert elpusztul a föld!

8 Abban az időben, azt mondja az Úr, kihányják majd Júda királyainak csontjait és az ő fejedelmeinek csontjait, a papok csontjait és a próféták csontjait és Jeruzsálem lakosainak csontjait az ő sírjaikból; 2 És kiterítik azokat a napra és a holdra és az égnak minden serege elé, amelyeket szerettek, és a melyeknek szolgáltak, és a melyek után jártak, és a melyeket kerestek, és a melyek előtt leborultak; nem szedetnek össze, el sem temettetnek, ganéjjá lesznek a föld színén! 3 És inkább választja a halált, mint az életet az egész maradék, mindenek, a kik megmaradtak a gonosz nemzetégből, mindenek a helyeken; a hol megmaradtak, ahol kiűztem őket; azt mondja a Seregek Ura! 4 Ezt is mondjad nézik: Így szól az Úr: Úgy esnek-é el, hogy fel nem kelhetnek? Ha elfordulnak, nem fordulhatnak-é vissza? 5 Miért fordult el ez a nép, Jeruzsálem népe, öröök elfordulással? A csalárságnak adták magokat, visszafordulni nem akarnak. 6 Figyeltem és hallottam: nem igazán beszélnek, senki sincs, aki megbánja az ő gonoszságát, ezt mondván: Mit cselekedtem? Mindnyájan az ő futó-pályájokra térnek, mint a harczra rohanó ló. 7 Még az eszterág is tudja a maga rendelt idejét az égben, és a gerlicze, a fecske és daru is megtartják, hogy mikor kell elmenniők, de az én népem nem tudja az Úr ítéletét! 8 Hogyan mondhatjátok: Bölcsek vagyunk, és az Úr törvénye nálunk van? Bizony íme hazugságra munkál az írástudók hazug tolla! 9 Megszégyenülnek a bölcsek, megrémülnek és megfogattatnak! Íme, megvetették az Úr szavát; micsoda bölcseességük van tehát nézik? 10 Azért az ő feleségeiket idegeneknek adom, mezőket hódítóknak; mert kicsinytől fogva nagyig mindenjában nyereség után nyargalnak; a prófétától fogva a papig mindenjában hamisságot üznek. 11 És hazugsággal gyógyítatják az én népem leányának romlását, mondván: Békesség, békesség, és nincs békesség! 12 Szégyenkezniök kellene, hogy útálatoságot cselekedtek; de szégyenkezni nem szégyenkeznek, még pirulni sem tudnak: ezért elesnek majd az elesendőkkel; az ő megfenyíttetésök idején elhullanak, azt mondja az Úr. 13 Végképen véget vetek nézik, azt mondja az Úr! Nincs gerezz a szőlőtökén, nincs füge a fügefán, a levele is elhervadt; azt teszem azért, hogy tovavigyék őket. 14 Miért ülünk még? Gyűljetek össze,

és menjünk be az erősített városokba, és hallgassunk ott; mert az Úr, a mi Istenünk hallgatásra juttatott minket, és mérges vizet adott innunk; mert vétkeztünk az Úr ellen! 15 Miért békességre vární, holott nincs semmi jó; gyógyító időre, holott ímé itt van az ijedelem. 16 Dántól fogva hallatszik az ő lovainak tüsszögése; méneinek nyerítő hangjától reng az egész föld; és eljőnek és megemészti e földet és mindenét, a mije van, a várost és annak lakóit. 17 Mert ímé, én vípera-kígyókat bocsátok reátk, a melyek ellen nincsen varázslás, és megmarnak titeket, azt mondja az Úr! 18 Megnyugodhatom-é a nyomorúság felett? Szívem eleped én ben nem! 19 Ímé, az én népem leányának kiáltó szava a messze földről: Nincsen-é ott az Úr a Sionon? Nincsen-é azon az ő királya? Miért ingereltek fel engem az ő faragott bálványaiKKal, az idegen semmiségekkel? 20 Elmult az aratás, elvégződött a nyár, és mi nem szabadultunk meg! 21 Az én népem leányának romlása miatt megromlottam, szomorkodom, iszonyat fogott el engem! 22 Nincsen-é balzsamolaj Gileádban? Nincsen-é ott orvos? Miért nem gyógyított meg az én népem leánya?

9 Bárcsak a fejem vízzé változnék, a szemem pedig könyhullatásnak kútfejévé, hogy éjjel-nappal sirathatnám az én népem leányának megöltjeit! 2 Bárcsak pusztába vinne engem valaki, utasok szállóhelyére, hogy elhagyhatnám az én népemet, és eltávozhatnám tőlök; mert minden jában paráznák, hitszegők gyülekezete! 3 Felvonták nyelvöket, mint kézivöket, hazugsággal és nem igazsággal hatalmasok e földön; mert gonoszságból gonoszságba futnak, engem pedig nem ismernek, azt mondja az Úr. 4 mindenki őrizkedjék a barátjától, és egyetlen atyátokfiának se higyjetek, mert minden atyafi cselbe csal, és minden barát rágalmazva jár. 5 Egyik a másik ellen csúfoskodik, és nem szólnak igazat; nyelvöket hazug beszédre tanítják, elfáradtak a gonosztevésben. 6 A te lakásod az álnokság közepében van; az álnokság miatt nem akarnak tudni felőlem, ezt mondja az Úr. 7 Azért ezt mondja a Seregek Ura: Ímé, én megolvastom őket, és megpróbálom őket, mert mit cselekedjem egyebet az én népem leánya miatt? 8 Sebző nyíl a nyelvök, álnokságot beszél; szájával békességesen szól barátjához, a szívében pedig lest hány. 9 Avagy ne fenyítsem-é meg őket ezekért? azt mondja az Úr; vajon az efféle nemzettségen ne álljon-é bosszút a lelkem? 10 A hegyeken sírást és zokogást támasztok, és a pusztai ligetekben gyászneket; mert kiegnek úgy, hogy senki se megy keresztl rajtok, és nem hallják a nyájak bégetését; az ég madaraitól fogva a barmokig minden elköltözik és

elmenekül. 11 Jeruzsálemet pedig kőhalommá teszem, sakálok tanyájává, és Júda városait sivataggá változtatom, hogy lakatlan legyen. 12 Kicsoda olyan bölcs férfiú, hogy értse ezeket, és a kihez az Úr szája szolt, hogy hirdesse azt, hogy miért vész el a föld, és égg ki, mint a pusztta, a melyen senki se menjen keresztül? 13 Monda továbbá az Úr: Mivel hogy elhangyták az én törvényemet, a melyet előjök adtam, és nem hallgattak az én szómrá, és nem jártak a szerint; 14 Hanem jártak az ő kevél szívök után és a Baálok után, a mikre atyáik tanították őket: 15 Azért, ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene: Ímé, én megétemettem őket, ezt a népet, ürömmel, és megitatom őket mérges vízzel. 16 És szétszórom őket a nemzetek között, a melyeket nem ismertek sem ők, sem atyáik, és utánok küldöm a fegyvert, a míg megsemmisítem őket. 17 Ezt mondja a Seregek Ura: Figyelmezhetek reá, és hívjátok a sirató asszonyokat, hogy jöjjenek el, és a bölcs asszonyokhoz is küldjétek, hogy jöjjenek el, 18 És siessenek és fogjanak síráshoz miattunk, és a mi szemeink is hullassanak könyeket, és szempilláink vizet ömlészenek! 19 Mert a Sionról siraalomnak szava hallatszik: Oh, hogy elpusztultunk! Igen megszégyenültünk, mert elhagyjuk e földet, mert széthányták lakhelyeinket! 20 Bizony halljátok meg, ti asszonyok, az Úrnak szavát, és vegye be a ti fületek az ő szájának beszédét, és tanítások meg leányaitokat a sírásra, és egyik asszony a másikat a jajgatásra; 21 Mert feljött a halál a mi ablakainkra, bejött a mi palotáinkba, hogy kipusztítsa a gyermeket az útakról, az ifjakat az utcákról. 22 Szólij ezt mondja az Úr, és az emberek holtteste hever, mint a ganéj a mezőn, és mint a kéve az arató után, és nincs, aki összegyűjtse. 23 Ezt mondja az Úr: Ne dicsekedjék a bölcs az ő bölcseségével, az erős se dicsekedjék az erejével, a gazdag se dicsekedjék gázdaságával; 24 Hanem azzal dicsekedjék, aki dicsekedik, hogy értelmes és ismer engem, hogy én vagyok az Úr, aki kegyelmet, ítéletet és igazságot gyakorlok e földön; mert ezekben telik kedvem, azt mondja az Úr. 25 Ímé, eljőnek a napok, azt mondja az Úr, és megfenyítek minden körülmetélkedettet a körülmetéletlenekkel együtt: 26 Égyptomot és Júdát, Edomit és az Ammon fiait, Moábot és mindazokat, aik nyírott üstökűek és a pusztában laknak; mert minden a nemzet körülmetéletlen, és Izráelnek egész háza is körülmetéletlen szívű.

10 Halljátok meg a szót, a mit az Úr szól néktek, Izráel háza! 2 Ezt mondja az Úr: A pogányok útját el ne tanuljátok, és az égi jelektől ne feljetek, mert a pogányok félnek azoktól! 3 Mert a népek bálványai csupa hiábavalóság,

hiszen az erdő fájából vágják azt; ács-mester kezei készítik bárddal. 4 Ezüsttel és aranynyal megékesíti azt, szegekkel és pörölyökkel megerősítik, hogy le ne essék. 5 Olyanok, mint az egyenes pálmafa, és nem beszélnek; viszik-hordják őket, mert mozdulni nem tudnak. Ne féljetek tőlük, mert nem tehetnek rosszat; de jót tenni se képesek! 6 Nincs hozzád hasonló, Uram! Nagy vagy és nagy a te neved a te hatalmadért! 7 Ki ne félne tőled, nemzetek királya? Bizony tiéd a tisztelet, mert a nemzetek minden bölcs közt és azok minden országában sincs hozzád hasonló! 8 Mind egyig balgatagok és bolondok; hiába valóságokra tanít; fa az. 9 Társisból hozott lapított ezüst és Ofirból való arany; az ácsnak és az ötvös kezének munkája; öltözetük kék és piros bíbor; mesterek munkája valahány. 10 De az Úr igaz Isten, elő Isten ő, és örökkévaló király; az ő haragja előtt reszket a föld, és a nemzetek nem szenvedhetik el az ő felindulását. 11 (Mondjátok meg hát nékik: Az istenek, a kik az egét és földet nem alkották, el fognak veszni e földről és az ég alól!) 12 Ő teremtette a földet az ő erejével, ő alkotta a világot az ő bölcseségével, és ő terjesztette ki az egeket az ő értelmével. 13 Szavára víz-zúgás támad az égben, és felhők emelkednek fel a föld határainál; villámlásokat készít az esőnek, és kihozza a szelet az ő rejtékheleyből. 14 minden ember bolonddá lett, tudomány nélkül, minden ötvös megszégyenül az ő öntött képével, mert hazugság az ő öntése, és nincsen azokban lélek. 15 Hiába valók azok, nevetségre való munka, elvesznek az ő megfenyíttetésük idején! 16 Nem ilyen a Jákób része, mint ezek; mert a mindenég alkotója ő, és Izráel az ő örökiségenek pálcázája; Seregek Ura az ő neve! 17 Gyűjtsd össze a földről a te áruidat, a ki erősített városban lakozol! 18 Mert ezt mondja az Úr: Ímé, én elvetem ezúttal e föld lakosait, és megsanyargatom őket, hogy megtaláljanak. 19 Jaj nékem az én romlásom miatt, gyógyíthatatlan az én sebem! De azt mondjam mégis: Bizony ilyen az én vereségem, és szenvedem azt! 20 Sátorom elpusztított, köteleim minden elszakadoztak, fiaim elszakadtak tőlem és oda vannak ők; nincs többé, aki kifeszítse sátoromat, és felvonja kárpitjaimat! 21 Mert oktalanok voltak a pásztorok, és nem keresték az Urat; ezért nem lettek szerencsések, és minden nyájuk szétszóratt. 22 A hír hangja íme megjött, és nagy zúgás kél észak földe felől, hogy pusztává tegyék Júdának városait, és sakálok tanyájává. 23 Tudom Uram, hogy az embernek nincs hatalmában az ő útja, és egyetlen járókelő sem teheti, hogy irányozza a maga lépését! 24 Fenyíts meg engem, Uram, de mértékkel, nem haragodban, hogy szét ne morzsolj engem! 25 Önts ki haragodat ama nemzetekre, a melyek nem ismernek téged,

és ama nemzetiségekre, a melyek nem hívják segítségül a te nevedet; mert megették Jákóbot, bizony megették őt, és elemészették őt, és lakóhelyét elpusztították!

11 Az a beszéd, a melyet az Úr beszélt Jeremiásnak, mondván: 2 Halljátok meg e szövetség igéit, és beszéljétek el Júda férfainak és Jeruzsálem lakosainak! 3 Ezt mondjad azért nékik: Így szól az Úr, Izráelnek Istene: Átkozott mindenki, aki meg nem hallja e szövetségnek igéit, 4 A melyet akkor parancsoltam a ti atyáitoknak, a mikor kihoztam őket Égyptom földéről, a vaskemencéből, mondván: Halljátok meg az én szómat, és cselekedjétek mindeneket, a miket én parancsolok néktek, és népemről lesztek, én pedig Istenetekké lesztek néktek; 5 Hogy beteljesítsem az esküvést, a melylyel megesküdtem a ti atyáitoknak, hogy nékik adom a téjjel és mézzel folyó földet, a mint most van ez! És felelék, és mondám: Ámen, Uram! 6 És monda az Úr nékem: Kiáltsd mindez igéket Júda városaiban és Jeruzsálem utcáin, mondván: Halljátok e szövetség igéit, és cselekedjétek azokat! 7 Mert kérve kértem a ti atyáitokat, a mikor felhoztam őket Égyptom földéről, minden napig, szünetlenül kérvén és mondván: Halljátok meg az én szómat! 8 De nem hallották, még fulöket sem hajtották arra, hanem ment kiki az ő gonosz szívénék hamissága után, és rájok szabtam e szövetségnek minden igéjét, a melyeket azért parancsoltam, hogy megcselekedjék, de nem cselekedték. 9 És monda az Úr nékem: Pártútás van a Júda férfiai és Jeruzsálem lakosai között. 10 Visszatértek az ő atyáinknak előbbi bűneire, a kik nem akarták hallani az én igéimet, és ők magok is idegen istenek után járnak, hogy azoknak szolgáljanak. Izráel háza és Júda háza megszegte az én szövetségemet, a melyet az ő atyáikkal kötöttem. 11 Azért ezt mondja az Úr: Ímé, én veszedelmet hozok reájok, a melyből ki nem menekülhetnek, és kiáltanak majd én hozzám, de nem hallgatom meg őket. 12 És elmennek Júda városai és Jeruzsálem lakosai, és kiáltanak az istenekhez, a kiknek ők áldozni szoktak, de azok nem oltalmazzák meg őket az ő nyomorúságuk idején. 13 Mert városaidnak száma szerint voltak néked isteneid, oh Júda, és Jeruzsálem utcáinak száma szerint készítették a gyalázatnak oltárait, az oltárokat, hogy áldozzatok a Baálnak! 14 Te azért ne esdekelj e népert, és egy kiáltó és esdeklő szót se ejts érettök, mert én meg nem hallgatom őket, mikor kiáltanak majd hozzám az ő nyomorúságuk miatt. 15 Mi köze az én kedveltemnek az én házamhoz? Temérdek istentelenséget cselekedtélek; a szent húst abbahagyad; mikor gonoszságban vagy, akkor örvendezel. 16 Lombos, szép formás gyümölcsű

olajfa nevet adott néked az Úr. Nagy vihar morajánál tüzet gyújta rajta, és leromlottak az ágai. 17 A Seregek Ura, a ki plántált téged, rosszat végzett felőled Izráel házának és Júda házának rosszasága miatt, a mit elkövettek magokban, hogy engemet haragra ingereljenek, áldozván a Baálnak. 18 Az Úr tudtul adta nékem, és én tudtam; te láttattad meg velem az ő cselekedeteiket is! 19 Én pedig olyan valék, mint a mészárszékre hurczolt szelíd bárány, és nem tudtam, hogy terveket szőttek ellenem, mondván: Pusztítuk el e fát gyümölcsével együtt; írtsuk ki ezt az élők földéből, hogy még a nevét se emlegessék többé! 20 És oh Seregek Ura, igaz bíró, vesknek és szívnek vizsgálója: hadd lássam a te bosszúállásodat rajtok, mert néked jelentettem meg az én ügyemet! 21 Azért ezt mondja az Úr az Anatóthbeli embereknek, a kik életedre törnek és ezt mondják: Ne prófétálj az Úr nevében, hogy meg ne halj a mi kezünk által! 22 Azért ezt mondja a Seregek Ura: Ímé, én megfenyítem őket; az ifjak fegyver által halnak meg, fiaik és leányaik pedig meghalnak éhen. 23 És senki sem marad meg közülük, hogyha veszedelmet hozok az Anatóthbeli emberekre, az ő büntetésök esztendejét.

12 Igaz vagy Uram, hogyha perlek is veled; éppen azért hadd beszéllessek veled peres kérdésekről! Miért szerencsés az istentelenek útja? Miért vannak békességen mindenáján a hűtlenedők? 2 Beplántálod őket, meg is gyökereznek; felnevedeknek, gyümölcsöt is teremnek; közel vagy te az ő szájokhoz, de távol vagy az ő szívöktől! 3 Engem pedig ismersz te, Uram! látsz engem, és megvizsgáltad irántad való érzésemet: szakítsd külön őket, mint a mészárszékre való juhokat, és készítsd őket a megölésnek napjára! 4 Meddig gyászoljon a föld, és meddig száradjon el minden fű a mezőn? A benne lakók gonoszsága miatt pusztul el barom és madár; mert azt mondják: Nem látja meg a mi végünket! 5 Hogyha gyalogokkal futsz, és elfárasztanak téged: mimódon versenyezhetnél a lovakkal? És ha csak békességes földön vagy bátorságban: ugyan mit cselekednél a Jordán hullámai között? 6 Bizony még a te atyádfiai és a te atyádnak háznépe is: ők is hűtlennel bántak veled; ők is tele torokkal kiabáltak utánad! Ne higgy nézik, még ha szépen beszélgetnek is veled! 7 Elhagytam házamat; ellőktem örökségemet, ellenségének kezébe adtam azt, a kit lelkem szeret. 8 Az én örökségem olyanná lett hozzáim, mint az oroszlán az erdőben; ordítva támadt ellenem; ezért gyűlööm őt. 9 Tarka madár-é az én örökségem nékem? Nem gyűlnék-é ellene madarak mindenfelől? Jőjjetek, seregeljetek össze mind ti mezei

vadak; siesseltek az evésre! 10 Sok pásztor pusztította az én szőlőmet, taposta az én osztályrészemet; az én drága örökségemet sivatag pusztává tették! 11 Pusztává tettek, felém sí, mint pusztai! Elpusztítatták az egész föld, mert nincs senki, aki eszére térjen. 12 A pusztában levő minden magaslatra pusztítók érkeznek, mert az Úr fegyvere emész a föld egyik szélétől a föld másik szélénél; senkinek sem lesz békessége. 13 Búzát vetettek és töivist aratnak; fáradnak, de nem boldogulnak, és szégyent vállotak a ti jövedelmetekkel az Úr haragjának búsulása miatt. 14 Ezt mondja az Úr minden én gonosz szomszédom felől, a kik hozzányúlnak az én örökségemhez, a melyet örökségül adtam az én népmnek, Izráelnek: Ímé, én kigyomlálom őket az ő földükből, és Júda házát is kigyomlálom közülök! 15 És azután, ha majd kigyomlálom őket, ismét könyörülök rajtok, és visszahozom őket, kit-kit az ő örökségebe, és kit-kit az ő földére. 16 És ha megtanulják az én népmnek utait, és az én nevemre esküsznek ilyen módon: Él az Úr! a mint megtanították népemet megesküdni a Baára: akkor felépülnek majd népem között. 17 Ha pedig nem hallgatnak meg, akkor bizony kigyomlálom azt a népet, és elveszem, azt mondja az Úr.

13 Ezt mondá az Úr nékem: Menj el, és vásárolj magadnak lenövet, és illeszd azt a derekadra, de vízbe ne vidd be azt! 2 És megvásároltam az övet, a mint az Úr rendelte vala, és derekamra illesztém. 3 És másodszor szól vala az Úr hozzáim, mondván: 4 Vedd az övet, a melyet vásároltál, a mely a derekadon van, és kelj fel, és menj az Eufrateshez, és rejtsd el azt ott a kószikla hasadékában. 5 És elmenék, és elrejtém azt az Eufratesnél, a mint megparancsolta nékem az Úr. 6 Sok nap mulva pedig újra monda nékem az Úr: Kelj fel, menj az Eufrateshez, és vedd el onnan az övet, a mely felől parancsoltam, hogy ott rejtsd el. 7 És elmenék az Eufrateshez, és kiásám, és kivevém arról a helyről az övet, a hová elrejtettem azt, és ímé, az öv rothatd vala, egészen hasznávehetetlen. 8 És szóla az Úr nékem, mondván: 9 Ezt mondja az Úr: Így rohasztom meg a Júda kevélységet, és a nagy Jeruzsálem kevélységét. 10 Ez a gonosz nép, a mely nem akar hallgatni az én beszédeimre, a mely a maga szívének hamisságában jár, és jár idegen istenek után, hogy azoknak szolgáljon, és azokat imádjá: olyanná lesz majd, mint ez az őv, a mely egészen hasznávehetetlen. 11 Mert a miként derekára kapcsolja a férfi az övet; akként kapcsoltam magamhoz Izráelnek egész házát és Júdának egész házát, azt mondja az Úr, hogy legyenek az én népemmé, az én nevemre, dicséretemre

és tisztelegésemre, de nem engedelmeskedtek. 12 Ilyen szókkal szólj azért nékik: Ezt mondja az Úr, Izráelnek Istene: minden tömlőt meg kell tölteni borral! És azt mondják néked: Avagy nem tudjuk-é jó, hogy minden tömlőt borral kell megtölteni? 13 Te pedig azt mondd nékik: Ezt mondja az Úr: Íme betöltöm e földnek minden lakosát, és a királyokat, a kik Dávid trónján ülnek, és a papokat, a prófétákat, és Jeruzsálemnek minden lakosát részegséggel; 14 És összeütöm őket, egyiket a másikhoz, az atyákat és a fiakat együtt, azt mondja az Úr; nem kegyelmezek meg, és nem kedvezek, és nem leszek igralmas, hogy el ne veszítsem őket! 15 Hallgassatok és figyelmezzetek; ne fuvalkodjatok fel, mert az Úr szólott! 16 Dicsőítsétek az Urat, a ti Isteneket, mielőtt setétséget szerezne, és mielőtt megütnétek lábaitokat a setét hegyekben; mert világosságot vártok, és halál árnyékává változtatja azt, és sűrű homályával fordítja! 17 Ha pedig nem hallgatjátok ezt: sírni fog az én lelkem a rejtek helyeken a ti kevélységek miatt, és zokogva zokog; a szemem pedig könyeket hullat, mert az Úr népe fogásába vitetik. 18 Mond meg a királynak és a királynéásszonynak: Alázzátok meg magatokat, és üljetek vesztag, mert leesik fejetekről a ti dicsőségek koronája! 19 A dél felől való városok bezároltaknak, és nem lesz, a ki megnyissa azokat; fogásra vitetik Júda egészen, fogásra vitetik mindenestül! 20 Emeljétek fel szemeiteket, és nézzétek azokat, a kik északról jönök! Hol van a nyáj, a mely néked adatott, a te dicsőségednek juhnyája? 21 Mit mondasz, hogy ha megfenyít téged? Hiszen te oktattad őket magad ellen, fejedelmekké tetted fejeden! A fájdalmak nem környékeznak-é még téged, mint a szülőasszonyst? 22 És ha azt mondod a te szívedben: Miért következnének ezek reám? A te hamisságod sokaságáért takartatik fel a te ruhád, és lesznek mezítelenekké a te sarkaid. 23 Elváltoztathatja-é bőré a szerecsen, és a párducz az ő foltosságát? Úgy ti is cselekedhettek jót, a kik megszoktatók a gonoroszt. 24 Azért szétszórunk őket, a mint hánlya-veti a pozdorját a pusztának szele. 25 Ez a te sorsod, a te kimért részed én tőlem, ezt mondja az Úr, a ki elfelejtkeztl én rólam, és hittél a hazugságnak. 26 Azért én is arcodra borítom fel a te ruhádat, hogy látható legyen a te gyalázatod! 27 A te paráznáságaidat és nyihogásaidat, bujálkodásodnak undokságát: a halmokon, a mezőn láttam a te útálatoságaidat. Jaj néked Jeruzsálem! Nem leszel tiszta ezután se? Meddig még?

14 Az Úrnak szava, a mit Jeremiásnak szólott a szárazság felől: 2 Gyászol Júda, és kapui roskodoznak; szomorkodnak a földön, és Jeruzsálem kiáltása felszáll. 3

Fejedelmeik is kiküldik gyermekéket vízért: elmennek a kútakig, nem találnak vizet; visszatérnek üres edényekkel; szégyenkeznek és pironkodnak, és befedik fejüköt. 4 A föld miatt, a mely retteg, mert nem esett eső a földön, szégyenkeznek a szántóvetők, és befedik fejüköt. 5 Még a szarvas-úsző is megellik a mezőn, és ott hagyja fiát, mert nincsen fű. 6 A vadszamarak pedig a sziklához állanak, levegő után kapkodnak, mint a tengeri szörnyek, szemeik eltikkadnak, mert nincs fű. 7 Ha bűneink ellenünk tanúskodnak: cselekedjél Uram a te nevedért, mert temérdek a mi törvényszegésünk; vétkeztünk ellened! 8 Izráel reménysége, megszabadítója a nyomorúság idején! Miért vagy e földön úgy, mint valami jövevény és mint valami utas, aki éjjeli szállásra tér be? 9 Miért vagy olyan, mint a megriasztott férfi; mint a vitéz, aki nem tud segíteni? Hiszen te közöttünk vagy, Uram, és mi a te nevedről neveztetünk; ne hagy el minket! 10 Ezt mondja az Úr a népnek: Úgy szerettek ide-oda futkározni, lábaikat meg nem tartóztatták! Azért az Úr nem kedvelte őket. Most megemlékezik az ő bűnökről, és vétkeikért megfenyíti őket. 11 És mondá nékem az Úr: Ne könyörögj e népert, az ő javára. 12 Mikor bőjtölnek, én meg nem hallgatom kiáltozásukat, és ha égőaldozatot vagy ételaldozatot készítenek, nem lesznek kedvesek előttem; sőt fegyverrel, éhséggel és döghalállal írtom ki őket. 13 És mondék: Ah, Uram Isten! Hiszen a próféták mondják vala nékik: Fegyvert nem láttok, éhség sem lesz rajtak, sőt állandó békességet adok néktek ezen a helyen. 14 És monda az Úr nékem: Hazugságot prófétálnak a próféták az én nevemben; nem küldtem őket, nem parancsoltam nékik, nem is beszéltem velük; hazug látomást, varázslást, hiába valóságot és szívbeli csalárdásgat jövendölnek néktek. 15 Azért ezt mondja az Úr a próféták felől, a kik az én nevemben prófétálnak, holott én nem küldtem őket és mégis azt mondják: fegyver és éhség nem lesz e földön: Fegyver és éhség miatt vesznek el azok a próféták! 16 A nép pedig, a melynek ők prófétálnak, ott hever majd Jeruzsálem utcáin az éhség és a fegyver miatt, és nem lesz, a ki eltemesse őket, őket és feleségeiket, fiaikat és leányaikat; így zúdítom rájok gonoroszágukat! 17 Azért e szavakat mondjad nékik: Szemeim könyeket hullatnak éjjel és nappal, és nem szünnek meg; mert nagy rontással rontatott meg a szűz, az én népemnek leánya, igen fájdalmas vereséggel. 18 Ha kimegyek a mezőre, hát íme fegyver által levágottak; ha bemegyek a városba, hát íme éhség miatt elepedtek vannak ott! Bizony próféta is, pap is olyan földre költöznek, a melyet nem ismernek! 19 Egészen elvetették-é Júdát, avagy a Siont útálja-é lelked? miért vertél úgy meg, hogy semmi

orvosságunk se legyen? Békességet vártunk, de nincs semmi jó; és gyógyulásnak idejét, de ímé, itt van a rettegés! 20 Ismerjük Uram a mi gonoszságainkat, atyáink bűnét; bizony vétkeztünk ellened! 21 Ne vesd meg a te nevedért; ne gyalázd meg a te dicsőségednek székét! Emlékezzel; ne rontsd meg a te velünk való szövetségedet! 22 Vannak-é a pogányok bálványai között, a kik esőt adhatnak? És ad-é záporokat az ég? Avagy nem te vagy-é a mi Urunk Istenünk, és nem benned kell-é bíznunk, hiszen te cselekedted mindenzt!

15 És monda az Úr nékem: Ha Mózes és Sámuel állanának is előttem, nem hajolna lelkem e néphez; küld ki az orczám elől, hadd menjenek! 2 Ha pedig ezt mondják néked: Hová menjünk? ezt mondjad nékik: így szól az Úr: A ki halálra való, halálra; a ki fegyverre való, fegyverre; a ki éhségre való, éhségre, és a ki fogsságra való, fogsságra. 3 Mert négyfélrével támadok reájok, ezt mondja az Úr: Fegyverrel, hogy gyilkoljon, kutyákkal, hogy tépjenek, az ég madaraival és a mezei vadakkal, hogy egyenek és pusztítasanak. 4 Bújdósokká teszem őket e földnek minden országában Manasséért, Ezékiásnak, Júda királyának fiáért, azok miatt, a miketől Jeruzsálemben cselekedett. 5 Mert ki könyörül meg rajtag Jeruzsálem, és ki végasztal meg téged, és ki mozdul meg, hogy kérdezze: jól vagy-é? 6 Te elhagyta engem, azt mondja az Úr, másfelé jártál; azért kinyújtom kezemet ellened, és elvesztelek téged; belefáradtam a szánakozásba! 7 Elszórom őket szórólapáttal e földnek kapuiban; gyermektelenné teszem, elvesztem az én népemet; nem tértek vissza útaikról. 8 Özvegyei számosabbak lesznek a tenger fövenyénél; pusztítót viszek reájok, az ifjúság anyjára délbén; bocsátok reája nagy hirtelen észvesztést és rettentéseket. 9 Elsenyed, a ki hét fiút szül; kileheli lelkét; lehanyatlík az ő napja, mikor még nappal volna; megszégyenül és pironkodik; a maradékaikat pedig fegyverre vetem az ő ellenségeik előtt, azt mondja az Úr! 10 Jaj nékem, anyám, mert versengés férfiává és az egész föld ellen perlekedő férfiúvá szültél engemet! Nem adtam kölcsönt és nékem sem adtak kölcsönt: mégis mindenjában szidalmaznak engem! 11 Monda az Úr: Avagy nem jára tartalak-é meg téged? Avagy nem azt teszem-é, hogy ellenséged a baj idején és nyomorúság idején kérni fog téged? 12 Vajjon eltöri-é a vas az északi vasat és rezet? 13 Vagyodonat és kincseidet rablónak adom, nem pénzért, hanem a te mindenféle vétkezdért, minden határodban. 14 És elvittek őket ellenségeiddel olyan földre, a melyet nem ismersz, mert haragomnak tüze felgerjedt,

lágra gyűlt ellenetek! 15 Te tudod, Uram! Emlékezzel meg rólam és tekints reáim, és állj bosszút értem üldözöömen; a te haragodnak halogatásával ne ejts el engem; tudd meg, hogy éretted szenvédék gyalázatot! 16 Ha szavaidat hallattad, én elveztem azokat; a te szavaid öröömökre váltak nékem és szívemnek vígasságára; mert a te nevedről neveztem oh Uram, Seregeknek Istene! 17 Nem ültem a nevetgélők gyülekezetében, és nem ujjongtam velök; a te hatalmad miatt egyedül ültem, mert bosszúsággal töltöttél el engem. 18 Miért lett szünetlenné az én fájdalmam, és halálossá, gyögyíthatatlanná az én sebem? Olyanná lettél nékem, mint a bizonytalan vizű, csalóka patak! 19 Azért ezt mondja az Úr: Ha megtérsz, én is visszatérítelek téged, előttem állasz; és ha elválasztod a jót a hitványtól, olyanná leszel, mint az én szájam. Ők térjenek meg te hozzád, de te ne térij ő hozzájok! 20 És e nép ellen erős érczbástyává teszlek téged, és viaskodnak ellened, de nem győzhetnek meg téged, mert én veled vagyok, hogy megvédjelek és megszabadítsalak téged, azt mondja az Úr! 21 És megszabadítálak téged a gonoszok kezeiből, és kimentelek téged a hatalmaskodók markából.

16 Majd szóla az Úr nékem, mondván: 2 Ne végy magadnak feleséget, és ne legyenek néked fiaid és leányaid ezen a helyen! 3 Mert ezt mondja az Úr a fiak felől és leányok felől, a kik ezen a helyen születnek, és anyjaik felől, a kik szülük őket, és atyaik felől, a kik nem születtek őket a földön: 4 Keserves halállal halnak meg, nem sirattatnak el és el sem temettetnek; ganéjjá lesznek a föld színén, s fegyver és éhség miatt pusztulnak el, és az ő holttestök az ég madarainak és a mezei vadaknak lesznek eledelük. 5 Mert ezt mondja az Úr: Ne menj be gyászoló házba, se sírni ne menj, se ne végasztald őket; mert megvontam e néptől az én békességemet, azt mondja az Úr: az igralmasságot és kegyelmet. 6 És meghalnak nagyok és kicsinyek a földön; el sem temetik, meg sem siratják őket, sem össze nem metélnek magokat, sem hajokat ki nem tépik őt érettök. 7 Kenyeret sem törnek nékik a gyászoláskor, hogy végasztalják őket a meghaltért; a végasztalás poharával sem itatják őket az ő atyjakért és anyjakért. 8 A lakodalmas házba se menj be, hogy leülj velök enni és inni. 9 Mert azt mondja a Seregek Ura, Izráelnek Istene: Ímé, én megszüntetem e helyen, a ti szemeitek előtt, a ti napjaitokban a vígasságnak szavát és az örömnök szavát, a vőlegénynek szavát és a menyasszonyak szavát. 10 És hogyan tudtára adod e népnek mind e határozatokat, és ezt mondják néked: Miért határozta az Úr ellenünk mindenzt a nagy gonoszt; és

micsoda a mi bűnünk és micsoda a mi vétkünk, a melylyel vétkeztünk az Úr ellen, a mi Istenünk ellen? 11 Akkor ezt mondд nékik: Azért, mert elhagytak engem a ti atyáitok, azt mondja az Úr, és idegen istenek után jártak, és azoknak szolgáltak és azokat imádták, engem pedig elhagytak, és az én törvényemet meg nem tartották. 12 És ti gonoszabbul cselekedtetek, mint atyáitok; mert ímé, ti mindenjában a ti gonosz szívetelek hamisságát követitek, nem hallgatva reám. 13 Azért kivetlek titeket a földből arra a földre, a melyet sem ti nem ismertek, sem a ti atyáitok, és ott szolgáltok majd idegen isteneknek nappal és éjjel; mivelhogy nem könyörülök rajtatok. 14 Azért ímé, eljőnek a napok, ezt mondja az Úr, a mikor nem mondják többé: Él az Úr, a ki felhozta Izráel fiait Égyiptom földéről; 15 Hanem ezt: Él az Úr, a ki felhozta Izráel fiait északnak földéről és mindama földekről, a melyekbe elszórta őket! Mert visszaviszem őket az ő földjükre, a melyet az ő atyáiknak adtam. 16 Ímé én sok halász után küldök, ezt mondja az Úr, hogy halászszák ki őket; azután pedig elküldök sok vadász után, hogy vadászszák ki őket minden hegyből, minden halomból és a sziklákat hasadékaiból is. 17 Mert szemmel tartom minden útjokat; nem rejtőzhettek el orczám elől, és nincsen elfedve az ő bűnök szemeim elől. 18 Előbb azonban megfizetek nékik az ő bűneikért és vétkeikért kétszeresen, mert megszentségtelenítették az én földemet az ő útálatosságaiknak holttestével, és betöltötték az én örökségemet az ő fertelmességeikkel. 19 Oh Uram, én erősségem, én bástyám és én menedékem a nyomorúság idején! Hozzád jőnek majd a nemzetek a föld hatáiról, és ezt mondják: Bizony hamis isteneket bírtak a mi atyaink és hiábavalókat, mert nincs köztük segíteni tudó. 20 Csinálhat-e az ember magának isteneit? Hiszen azok nem istenek! 21 Azért ímé, megismertetem velök ez úttal, megismertetem velök az én kezemet és hatalmát, és megtudják, hogy az Úr az én nevem.

17 A Júda vétke vas tollal, gyémánt hegygyel van felírva; fel van vésve szívök táblájára és oltáraiak szarvaira, 2 Mivelhogy megemlékeznek fiaik az ő oltáraikról, Aséra bálványaikról a zöld fák mellett és a magas halmokon. 3 Oh én hegyem a síkon! Vagyonodat, minden kincsedet prédává teszem a te magaslataidért, minden határodban való vétkeidért. 4 És elszakítatol, és pedig magad által, a te örökségedtől, a melyet én adtam néked, és szolgáltatni fogom veled a te ellenségeidet olyan földön, a melyet nem ismersz; mert tűzre lobbantottatók haragomat, örökké égni fog. 5 Ezt mondja az Úr: Átkozott az a férfi, aki emberben bízik és testbe helyezi erejét, az Úrtól pedig eltávozott az ő

szíve! 6 Mert olyanná lesz, mint a hangafa a pusztában, és nem látja, hogy jó következik, hanem szárazságban lakik a sivatagban, a sovány és lakhatatlan földön. 7 Áldott az a férfi, aki az Úrban bízik, és a kinek bizodalma az Úr; 8 Mert olyanná lesz, mint a víz mellé ültetett fa, a mely a folyó felé bocsátja gyökereit, és nem fél, ha hőség következik, és a levele zöld marad; és a száraz esztendőben nem retteg, sem a gyümölcsözéstől meg nem szűnik. 9 Csalárdabb a szív mindenennél, és gonosz az; kicsoda ismerhetné azt? 10 Én, az Úr vagyok az, aki a szívet fürkészem és a veséket vizsgálom, hogy megfizessek kinek-kinek az ő útai szerint és cselekedeteinek gyümölcsé szerint. 11 Mint a fogoly madár, mely fiakat gyűjt, melyeket nem ő költött, olyan, aki gazdagságot gyűjt, de nem igazán; az ő napjainak felén elhagyja azt, a halálakor pedig bolonddá lesz. 12 Óh dicsőség trónja, kezdettől fogva magasságos, szentségünknek helye. 13 Izráelnak reménysége, oh Uram! A kik elhagynak téged, mind megszégyenülnek! A kik elpártolnak tőlem, a porba iratnak be, mert elhagyták az élő vizeknek kúfejét, az Urat! 14 Gyógyíts meg engem Uram, hogy meggyógyuljak, szabadíts meg engem, hogy megszabaduljak, mert te vagy az én dicsekésem! 15 Ímé, ők azt mondják nékem: Hol van az Úr szózata? Most jöjjön el! 16 De én nem siettem elhagyni a te útaidnak követését, sem gonosz napot nem kívántam, te tudod; a mi ajkaimon jött ki, nyilvánvaló volt előttem. 17 Ne légy nékem rettentésemre: reménységem vagy te a háborúság napján! 18 Szégyenüljenek meg, a kik üldöznek engem, de ne én szégyenüljek meg; ők rettegjenek és ne én rettegjek; hozz reájok háborúság napját, és kétszeres zúzással zúzd össze őket! 19 Ezt mondá nékem az Úr: Menj és állj meg a nép fiainak kapujában, a melyen bemennek és a melyen kijönnek Júdának királyai, és Jeruzsálemnek is minden kapujában! 20 És ezt mondд nékik: Halljátok meg az Úrnak szavát Júdának királyai és egész Júda és Jeruzsálemnek minden lakosa, a kik bejártok e kapukon! 21 Ezt mondja az Úr: Vigyázzatok a ti lelketekre, és ne hordjatok terhet szombat-napon, se Jeruzsálem kapuin be ne vigyetek! 22 Házaitkból se vigyetek ki terhet szombat-napon, és semmi munkát ne végezzetek, hanem szenteljétek meg a szombat-napot, úgy a mint atyáitoknak megparancsoltam! 23 De ők nem hallgattak, és fülöket sem hajtották rá, hanem megkeményítették nyakokat, hogy ne halljanak, és az oktatást be ne vehessék. 24 Pedig ha szívesen hallgattok reám, ezt mondja az Úr, és nem visztek be terhet e város kapuin szombat-napon, és megszentelik a szombat-napot, úgy hogy semmi dolgot nem végeztek azon: 25 Akkor e város kapuin királyok és fejedelmek fognak bevonulni, a kik a Dávid

székén ülnek, szekereken és lovakon járnak, mind magok, mind fejedelmeik, Júdának férifai és Jeruzsálemnek lakosai, és e városban lakni fognak mindenrőkké. 26 És bejönek Júda városaiból, Jeruzsálem környékéről, Benjámin földéről, a lapályról, a hegyről és dél felől, hozván égőáldozatot, véres áldozatot, ételáldozatot és temjént, és hozván hálaáldozatot az Úrnak házába. 27 Ha pedig nem hallgattok reám, hogy megszenteljétek a szombat-napot, és hogy ne hordjatok terhet és ne jöjjetek be Jeruzsálem kapuin szombat-napon: tüzet gerjesztek az ő kapuiban, és megemészti Jeruzsálem palotáit, és nem lesz elöltható.

18 Az a beszéd, a melyet az Úr beszélt Jeremiásnak, mondván: 2 Kelj fel és menj le a fazekasnak házába, és ott közlöm veled az én beszédeimet! 3 Lemenék azért a fazekas házába, és íme ő edényt készít vala a korongon. 4 És elromla az edény, a melyet ő készít vala és a mely mint agyag volt a fazekas kezében, és azonnal más edényt készíte belőle, a mint a fazekas jobbnak láttá megkészíteni. 5 És szóla az Úr nékem, mondván: 6 Vajjon nem cselekedtem-e veletek úgy, mint ez a fazekas, oh Izráel háza? ezt mondja az Úr. Ímé, mint az agyag a fazekas kezében, olyanok vagytok ti az én kezemben, oh Izráel háza! 7 Hogyha szólok egy nép ellen és ország ellen, hogy kigyomlálom, megrontom és elveszem: 8 De megtér az a nép az ő gonoszságából, a mely ellen szólottam: én is megbánom a gonoszt, a melyet rajta véghezvinni gondoltam. 9 És hogyha szólok a nép felől és ország felől, hogy felépítem, beültetem; 10 De a gonoszt cselekszi előttem, és nem hallgat az én szómrá: akkor megbánom a jót, a melylyel vele jót tenni akartam. 11 Most azért beszélj csak a Júda férfiaival és Jeruzsálem lakosaival, mondván: Ezt mondja az Úr: Ímé, én veszedelmet készítetek ellenetek és tervet tervezek ellenetek! Nosza, térijetek meg, kiki a maga gonosz útáról, és jobbítások meg útaitokat és cselekedeteiteket! 12 Ők pedig azt mondják: Hagyd el! Mert mi a magunk gondolatai után megyünk, és mindenjában a mi gonosz szívünk hamisságát cselekeszsük. 13 Azért ezt mondja az Úr: Kérdezzétek csak meg a népeket: kicsoda hallott vala ilyeneket? Igen útálatosan cselekedett Izráel leánya! 14 Elhagyja-é a mezőség szikláját a Libanon hava? Vajjon kiszáíthatók-é a felfakadó, csörgedező, hullámzó vizek? 15 Ám az én népem elfeledkezett rólam; a hiábavalónak áldozik; elcsábították őket az ő útaikról, az ősrégi nyomról, hogy ösvényeken, járatlan úton járjanak; 16 Hogy pusztasággá tegyem földjüket, örököls csúfsággá, hogy a ki átmegy rajta, elálmékodjék és fejét csóválja. 17 Mint keleti szél szórom

szét őket az ellenség előtt, háttal és nem arczzal nézek reájok az ő pusztulásuk napján. 18 Ók pedig mondák: Jertek és tervezzünk terveket Jeremiás ellen, mert nem vész el a törvény a paptól, sem a tanács a bőlcstől, sem az ige a prófétától! Jertek el és verjük meg őt nyelvvel, és ne hallgassunk egy szavára sem! 19 Figyelmezz reám Uram, és az én pereseimnek szavát is halld meg! 20 Hát roszzal fizetnek-é a jóért, hogy ők vermet ásnak nékem? Emlékezzél! Előtted álltam, hogy javokra beszéljek, hogy elfordítsam rólok haragodat. 21 Azért juttasd fiaikat éhségre és hányd őket fegyver hegyére, hogy legyenek az ő asszonyaiak magtalanokká és özvegyekké; férjeik pedig legyenek halál martalékvá, ifjaikat fegyver verje le a harczon. 22 Kiáltás hallattassék házaikból, mikor sereggel törsz reájok hirtelen, mert vermet ástak, hogy elfogjanak engem, és tört vetettek lábaimnak. 23 Te pedig Uram, tudod minden ellenem való gyilkos szándékukat; ne kegyelmezz meg bűneik miatt, és ne törökld ki vétkeiket orczád elől, hanem veszni valók legyenek előtted; a te haragod idején bánj el velök!

19 Ezt mondja az Úr: Menj el és végy egy cserépkorsót a fazekastól, és némelyekkel a nép vénei közül és a papok vénei közül. 2 Menj el a Ben-Hinnom völgyébe, a mely a fazekasok kapujának bejáratánál van, és kiáltsd ott azokat a szavakat, a melyeket én szólok néked; 3 És ezt mondjad: Halljátok meg az Úr szavát Júda királyai és Jeruzsálem lakosai: Ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene: Ímé, én veszedelmet hozok e helyre, úgy hogy a ki csak hallja, megcsendül bele a füle. 4 Azért, mert elhagyta engem, és idegenné tették e helyet, és idegen isteneknek áldoztak benne, a kiket sem ők nem ismertek, sem atyáik, sem Júda királyai, és eltöltötték e helyet ártatlan vérrel; 5 És magaslatokat építének a Baálnak, hogy megégessek fiaikat a tűzben, égőáldozatul a Baálnak, a mit én nem parancsoltam, sem nem rendeltem, és a mire nem is gondoltam. 6 Azért íme eljőnek a napok, azt mondja az Úr, és e hely nem neveztetik többé Tófetnek, sem Ben-Hinnom völgyének, hanem öldöklés völgyének. 7 És eszét vesztem e helyen Júdának és Jeruzsálemnek, és fegyverrel ejtem el őket elleniségeik előtt, és az életükre töröknek kezével; holttesteiket pedig az ég madarainak és a mezei vadaknak adom eledelüi. 8 És e várost csudává teszem és nevetséggé, a ki csak átmegy rajta, álmékodik és szörnyűkodik az ő nagy romlásán. 9 És megétem velök az ő fiaik húsát és leányaik húsát és megeszi kiki az ő barátjának húsát, a megszállás alatt és a veszedelem alatt, a melylyel megszorongatják őket elleniségeik és a kik keresik az ő lelköket. 10 Azután

törд el e korsót azok szeme láttára, a kik elmennek veled.

11 És ezt mondд nékik: Ezt mondja a Seregek Ura: Így töröм össze e népet és e várost, a mint összetörhető e cserépedény, a mely többé meg sem építhető; és Tófetben temettetnek el, mert nem lesz más hely a temetkezésre. **12** Így cselekszem e helylyel és ennek lakosaival, azt mondja az Úr, és olyanná teszem e várost, a milyen Tófet. **13** És Jeruzsálem házai és Júda királyainak házai undokokká lesznek, mint a Tófet helye; mindazok a házak, a melyeknek tetején az ég egész seregénék áldoztak és itálaldozatot vittek az idegen isteneknek. **14** Azután hazajöve Jeremiás Tófetből, a hová az Úr küldte vala őt prófétálni; megálla az Úr házának pitvarában, és szóla az egész népnek: **15** Ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene: Ímé én ráhozom e városra és ennek minden városára mindama veszedelmet, a melyről szóltam őtellelne; mert megkeményítették nyakukat, hogy ne hallják az én beszédeimet.

20 És hallá Passúr a pap, az Immár fia (ő pedig fejedelem vala az Úr házában), Jeremiást, a mint e szókat prófétálja vala: **2** És megcsapdosá Passúr Jeremiást a prófétát, és beveté őt a tömlöczbe, a mely a Benjámin felső kapujában vala, az Úr háza mellett. **3** És lőn másnap, hogy kivevé Passúr Jeremiást a tömlöczből, és monda néki Jeremiás: Nem Passúrnak nevezett téged az Úr, hanem Mágor Missábibnak; **4** Mert ezt mondja az Úr: Ímé, én félelembe ejtelek téged és minden barátodat, és elhullanak az ő ellenségeik fegyvere által a szemeid láttára; az egész Júdát pedig odaadom a babiloni király kezébe, és elviszi őket Babilonba, és fegyverrel vágja le őket: **5** És odaadom e városnak minden vagyonát és minden keresményét, és minden drágaságát, és Júda királyainak minden kincsét odaadom az ő ellenségeik kezébe, és elrabolják, elhurcolják és Babilonba viszik azokat. **6** Te pedig Passúr és a te házadnak minden lakosa, rabságba mentek, és Babilonba jutsz és ott halsz meg és ott temettetel el, te és minden barátod, a kiknek hamisan prófétáltál. **7** Rávettél Uram engem és rávéttem, megragadtál engem és legyőztél! Nevetségessé lettem minden időre, mindenki csúfol engemet; **8** Mert a hányszor csak szólok, kiáltozom; így kiáltok: erőszak és romlás! Mert az Úr szava mindenkor gyalázatomra és csúfságomra lett nékem. **9** Azért azt mondóm: Nem emlékezem róla, sem az ő nevében többé nem szólok; de mintha égő tűz volna szívemben, az én csontjaimból rekesztetve, és erőlködöm, hogy elviseljem azt, de nem tehetem. **10** Mert halom sokak rágalmazását, a mindenfelől való fenyegetést: Jelentsétek fel és ezt

mi is feljelentjük: mindazok is, a kik barátaim, az én tántorodásomra figyelmeznek, mondván: Talán megbotlik és megfoghatjuk őt, és bosszút állhatunk rajta; **11** De az Úr velem van, mint hatalmas hős, azért elesnek az én kergetőim és nem bírnak velem, igen megszégyenülnek, mert nem okosan cselekesznék: örökkévaló gyalázat lesz rajtok és felejthetetlen. **12** Azért, oh Seregeknek Ura, a ki megpróbálod az igazat, látod a veséket és a szíveket, hadd lássam a te büntetésedet ő rajtok: mert néked jelentettem meg az én ügyemet! **13** Énekeljetek az Úrnak, dicsérjelek az Urat, mert a szegénynek lelkét megszabadítja a gonoszok kezéből. **14** Átkozott az a nap, a melyen születtem; az a nap, a melyen anyám szűlt engem, ne legyen áldott! **15** Átkozott ember az, aki örömhírt vitt az én atyámnak, mondván: Fiúmagzatod született néked, igen megörvendeztetvén őt. **16** És legyen az az ember olyan, mint azok a városok, a melyeket elveszett az Úr és meg nem bánta; és halljon reggel kiáltozást, és harczi riadót délben. **17** Hogy nem ölt meg engem az én anyám méhében, hogy az én anyám nékem koporsóm lett volna, és méhe soha sem szűlt volna! **18** Miért is jöttem ki az én anyámnak méhéből, hogy nyomorúságot lássak és bánatot, és hogy napjaim gyalázatban végződjenek?

21 Ez a beszéd, a melyet szóla az Úr Jeremiásnak, mikor elküldé hozzá Sedékiás király Passúrt Melkiásnak fiát, és Sofóniást a Maásiás pap fiát, mondván: **2** Kérdezd meg most érettünk az Urat, mert Nabukodonozor, a babiloni király viaskodik ellenünk, ha cselekszik-é az Úr velünk minden ő csodáit szerint, hogy elhagyjon minket? **3** És monda nékik Jeremiás: Ezt mondjátok Sedékiásnak. **4** Így szól az Úr, Izráel Istene: Ímé, én elfordítok minden hadi szerszámat, a melyek a ti kezeitekben vannak, a melyekkel ti a babiloni király ellen és a Kaldeusok ellen viaskodtak, a kik kívül a kőfalon ostromolnak titkokat, és begyűjti őket e városnak közepébe; **5** És én kinyújtott kézzel vívok ellenetek és nagy erős karral és haraggal, búsalással és nagy felindulással. **6** És megverem e városnak lakosait, mind az embert, mind a barmot; nagy döghalállal halnak meg. **7** És azután, azt mondja az Úr, Sedékiást a Júda királyát, és az ő szolgáit, és a népet, és a kik megmaradnak e városban a döghaláltól, a fegyvertől és az éhségtől: odaadom Nabukodonozornak, a babiloni királynak kezébe és az ő ellenségeiknek kezébe és azoknak kezébe, a kik keresik az ő lelköket, és megölő őket éles fegyverrel: nem kedvez nékik, nem enged és nem könyörül rajtok. **8** Azután ezt mondjad e népnek: Ezt mondja az Úr: Ímé, én előtökbe adom néktek az élet útját és a halál útját. **9** A ki e városban lakik, fegyver, éhség és

döghalál miatt kell meghalnia; a ki pedig kimegy belőle és a Kaldeusokhoz megy, a kik megostromolnak titeket, él, és az ő lelkét zsákmányul nyeri; 10 Mert orczámat e város veszedelmére fordítottam és nem megszabadulására, azt mondja az Úr: A babiloni király kezébe adatik, és tűzzel égeti meg azt! 11 Júda királya házának mondd meg: Halljátok meg az Úr szavát! 12 Dávidnak háza, ezt mondja az Úr: Hamarsággal tegyetek igaz ítéletet, a nyomorultat mentsétek meg a nyomorgatónak kezéből, különben az én haragom kitör, mint a tűz és felgerjed, és nem lesz, a ki megolthassa, az ő cselekedeteiknek gonoszsága miatt. 13 Ímé, én reátok megyek, te völgy lakója és síkságnak szirtje; azt mondja az Úr, a kik azt mondjátok: Kicsoda jön le mi ellenünk, és kicsoda jön be a mi házainkba? 14 És a ti cselekedeteiknek gyümölcsé szerint fenyítek meg titeket, azt mondja az Úr, és tüzet gyújtok az ő erdejében, és köröskörül az minden megemész!

22 Ezt mondja az Úr: Menj alá a Júda királyának házába,

és beszéld el ezeket: 2 És ezt mond: Halld meg az Úr szavát, Júda királya, a ki a Dávid királyi székében ülsz, te és a te szolgáid, és a te néped, a kik bejártok e kapukon! 3 Ezt mondja az Úr: Tegyetek ítéletet és igazságot, és mentsétek meg a nyomorultat a nyomorgató kezéből! A jövevényt, árvát és özvegyet pedig ne nyomorgassátok és rajta ne erőszakoskodjatok, és ártatlan vért e helyen ki ne ontsatok. 4 Mert ha ezt cselekszítek, akkor királyok mennek be e háznak kapuin, a kik a Dávid székébe ülnek, szekereken és lovakon menvén ő, az ő szolgái és az ő népe. 5 Ha pedig nem hallgattok e szókra, én magamra esküszöm, azt mondja az Úr, hogy elpusztul e ház. 6 Mert így szól az Úr a Júda királyának házához: Ha Gileád volnál nékem és a Libánon feje: mégis elpusztítlak téged, mint a városokat, a melyekben nem laktak. 7 És felkészítem ellened a rablókat, mindenket az ő fegyverével, és kivágják a te válogatott czédrusaidat, és a tűzre vetik. 8 És sok nép megy át e városon, és ezt mondják egymásnak: Miért mívelte az Úr ezt e nagy várossal? 9 És ezt mondják: Azért, mert elhagyták az Úrnak, az ő Istenöknek frigyt, és idegen istenek előtt borultak le és azoknak szolgáltak. 10 Ne sirassátok a halottat és ne bántódjatok érte, hanem azt sirassátok, a ki elment, mert nem jó vissza többé, és az ő szülőföldjét nem látja meg. 11 Mert ezt mondja az Úr Sallum felől, Jósiásnak, a Júda királyának fia felől, a ki uralkodik az ő atya, Jósiás helyett: A ki kimegy e helyből, nem tér többé ide vissza. 12 Hanem a helyen, a hová rabságra vitték, ott hal meg, és e földet nem látja többé. 13 Jaj annak,

a ki hamisan építi házát, felházait pedig álnokul; a ki az ő felebarátjával ingyen szolgáltat, és munkájának bérét néki meg nem adja. 14 A ki ezt mondja: Nagy házat építék magamnak és tágas felházakat, és ablakait kiszélesíti és czédrusfával béléli meg és megfesti czinóberrel. 15 Király vagy-é azért, hogy czédrus után kívánkozol? A te atyád nem evett és ivott-é? De igazságot és méltányosságot cselekedett, azért jó dolga volt. 16 Igazságosan ítélte a szegényt és a nyomorultat, azért jó volt dolga. Nem ez-é az igaz ismeret felőlem? azt mondja az Úr! 17 De a te szemeid és szíved csak a te nyereségedre vágynak, és az ártatlan vérére, és ragadozásra és erőszak elkövetésére. 18 Azért ezt mondja az Úr Joákimnak, Jósiás, Júda királya fiának: Nem siratják őt: Jaj atyám! Jaj húgom! nem siratják őt: Jaj uram! Jaj az ő dicsőségének. 19 Úgy temetik el, mint a szamarat, kivonják és elvetik Jeruzsálem kapuin kívül! 20 Menj fel a Libánonra és kiálts, és a Básánon emeld fel szótad és kiálts az Abarimról, mert szeretőid mind tönkre jutottak. 21 Szóltam néked, mikor jó volt dolgod, de ezt mondottad: Nem hallom. Ifjúságodtól fogva ez a te szokásod, hogy nem hallgattad az én szómat! 22 minden pásztorodat szél emészti meg, és a szeretőid rabságra mennek; akkor szégyent vallasz majd és pironkodol minden gonoszságodért. 23 Te, a ki a Libánonon lakozol, a czédrusfákon fészkelsz: hogy fogsz majd nyögni, mikor fájdalmak lepnek meg, a gyermekszülő vajudása? 24 Élek én, azt mondja az Úr, hogy ha Kóniás; Joákimnak, a Júda királyának fia pecsétgyűrű volna is az én jobbkezemben: mindazáltal onnan lerántanálak. 25 És odaadlak téged a te lelked keresőinek kezébe, és azoknak kezébe, a kiknek tekintetétől félsz, és Nabukodonozornak, a babiloni királynak kezébe és a Káldeusoknak kezébe. 26 És elvették téged és a te anyádat, a ki szűlt téged, idegen földre, a melyben nem születtettek, és ott haltok meg. 27 És nem jönek vissza arra a földre, a melyre az ő lelkök visszajöni kivánkozik. 28 Avagy útálatos és elromlott edény-é ez a férfiú, ez a Kóniás, avagy oly edény-é, amelyben semmi gyönyörűség nincsen? Miért lökték el őt és az ő magyát, és dobták olyan földre, a melyet ők nem ismernek? 29 Föld, föld, föld! halld meg az Úrnak szavát! 30 Ezt mondja az Úr: Írátok fel ezt a férfiút, mint gyermektelent, mint olyan embert, a kinek nem lesz jó előmenetele az ő idejében; mert senkinek, a ki az ő magyából a Dávid székében ül, nem lesz jó állapotja, és nem uralkodik többé Júdában.

23 Jaj a pásztoroknak, a kik elvesztik és elszélesztik az én mezőmnek juhait, azt mondja az Úr. 2 Azért ezt mondja az Úr, Izráel Istene a pásztoroknak, a kik legeltetik az

én népemet: Ti szélesztettétek el az én juhaimat és üztétek el őket; és nem néztek utánok; ímé, én megbüntetem a ti cselekedeteiteknek gonoszságát, azt mondja az Úr. 3 Juhaimnak maradékát pedig összegyűjtöm minden földről, a melyekre elűztem őket, és visszahozom őket az ő legelőikre, és szaporodnak és megsokasodnak. 4 És pásztorokat rendelek melléjük, hogy legeltessék őket, és többé nem félnek és nem rettegnek, sem meg nem fogyatkoznak, azt mondja az Úr. 5 Ímé, eljőnek a napok, azt mondja az Úr, és támasztok Dávidnak igaz magvat, és uralkodik mint király, és bölcsen cselekszik és méltányosságot és igazságot cselekszik e földön. 6 Az ő idejében megszabadul Júda, és Izráel bátorságosan lakozik, és ez lesz az ő neve, a melylyel nevezik őt: Az Úr a mi igazságunk! 7 Azért ímé elközelgetnek a napok, azt mondja az Úr, a melyekben nem mondjak többé: El az Úr, a ki kihozta Izráel fiait Egyiptom földéből. 8 Hanem inkább ezt mondják: El az Úr, a ki kihozta és a ki haza vezérlette Izráel házának magvát az északi földről és minden dílmunkatól, a melyekre kiúztem vala őket, és lakoznak az ő földjükön. 9 A próféták miatt megkeseredett az én szívem én bennem, minden csontom reszkét: olyan vagyok, mint a részeg férfi és mint a bortól elázott ember, az Úrért és az ő szent igéjéért. 10 Mert betelt a föld paráznákkal, mert a hamis esküvés miatt gyászol a föld, a pusztának legelője kiszáradt, és az ő futásuk gonosz, és az ő hatalmasságuk hamis. 11 Mert mind a próféta, mind a pap istentelenek, még házamban is megtaláltam az ő gonoszságukat, azt mondja az Úr. 12 Azért az ő útjok olyan lesz, mint a sikamlós útak a setében, megboltnak és elesnek: mert veszedelmet hozok reájok, az ő büntetősöknek esztendejét, azt mondja az Úr. 13 A Samariabeli prófétákban is bolondságot láttam: a Baál nevében prófétáltak, és elcsalták az én népemet, az Izráelt. 14 De a jeruzsálemi prófétákban is rútságot láttam: paráználkodnak és hazugságban járnak; sőt pártját fogják a gonoszknak, annyira, hogy senki sem tér meg az ő gonoszságából; olyanok előttem minden ágyán, mint Sodoma, és a benne lakók, mint Gomora. 15 Azért ezt mondja a Seregek Ura a próféták felől: Ímé, én ürmöt adok enniök és mérget adok inniök, mert a jeruzsálemi prófétáktól ment ki az istentelenség minden földre. 16 Ezt mondja a Seregek Ura: Ne hallgassátok azoknak a prófétáknak szavait, a kik néktek prófétálnak, elbolondítanak titeket: az ő szívöknek látását szólják, nem az Úr szájából valót. 17 Szüntelen ezt mondják azoknak, a kik megvetnek engem: Azt mondta az Úr: Békességeket lesz néktek és mindenkinak, a ki az ő szívénél keményisége szerint jár; ezt mondák: Nem jó

ti reátok veszedeleml! 18 Mert ki állott az Úr tanácsában, és ki láttá és hallotta az ő igéjét? Ki figyelmezt az ő igéjére és hallotta azt? 19 Ímé, az Úrnak szélvésze nagy haraggal kitör, és a hitetlenek fejére forgószél zúdul. 20 Nem szünik meg az Úrnak haragja, míg meg nem valósítja és míg be nem teljesít szívének gondolatait; az utolsó napokban értitek meg e doleg értelmét. 21 Nem küldöttem e prófétákat, de ők futottak, nem szólottam nékik, mégis prófétáltak. 22 Ha tanácsomban állottak volna, akkor az én igéimet hirdették volna az én népemetnek, és eltérítették volna őket az ő gonosz útaikról, és az ő cselekedetöknek gonoszságától. 23 Csak a közelben vagyok-é én Isten? azt mondja az Úr, és nem vagyok-é Isten a messzeségen is? 24 Vajon elrejtőzhetik-é valaki a rejtek helyeken, hogy én ne lássam őt? azt mondja az Úr, vajon nem töltöm-é én be a mennyet és a földet? azt mondja az Úr. 25 Hallottam, a mit a próféták mondanak, a kik hazugságot prófétálnak az én nevemben, mondván: Álmot láttam, álmot láttam. 26 Meddig lesz ez a hazugságot prófétáló próféták szívében, a kik az ő szívük csalárdúságát prófétálják? 27 A kik el akarják az én népemmel felejtetni az én nevemet az ő álmaikkal, a melyeket egymásnak beszélnek, miképen az ő atyáik elfeledkeztek az én nevemről a Baálért? 28 A próféta, aki álmolító, beszéljen álmot; a kinél pedig az én igém van, beszélje az én igémet igazán. Mi köze van a polyvának a búzával? azt mondja az Úr. 29 Nem olyan-é az én igém, mint a tűz? azt mondja az Úr, mint a sziklazúzó pöröly? 30 Azért ímé én a prófétákra támadok, azt mondja az Úr, a kik az én beszédeimet ellopianak egyik a másikától. 31 Ímé, én a prófétákra támadok, azt mondja az Úr, a kik felemelik nyelvöket és azt mondják: az Úr mondja! 32 Ímé, én a prófétákra támadok, a kik hazug álmokat prófétálnak, azt mondja az Úr, és beszélük azokat, és megcsalják az én népemet az ő hazugságaikkal és hízelkedéseikkel, holott én nem küldtem őket, sem nem parancsoltam nékik, és használni sem használtak e népnek, azt mondja az Úr. 33 Mikor pedig megkérdez téged e nép, vagy a próféta, vagy a pap, mondván: Micsoda az Úrnak terhe? akkor mondd meg nékik azt: mi a teher? Az, hogy elvetlek titeket, azt mondja az Úr. 34 A mely próféta vagy pap, vagy község azt mondja: Ez az Úrnak terhe, meglátogatom azt az embert és annak házát. 35 Kiki ezt mondja az ő barátjának és kiki az ő atyafának: Mit felel az Úr? és mit szólt az Úr? 36 És az Úrnak terhét ne emlegessétek többé, mert mindenkinél terhes lesz az ő szava, ha elforgatjátok az élő Istennek, a Seregek Urának, a mi Istenünknek, beszédét. 37 Ezt mondjad a prófétának: Mit felelt néked az Úr és mit szólt az Úr? 38 Hogyha az Úrnak

terhét említétek, tehát ezt mondja az Úr: Mivelhogy ti e szót mondottátok: ez az Úrnak terhe, jóllehet küldék ti hozzátok, a kik ezt mondják: Ne mondjátok: ez az Úrnak terhe; 39 Ezért ímé én elfeledlek titeket, és kigynomlállak titeket, és a várost, a melyet néktek és a ti atyáitoknak adtam, elvetem az én orczám elől. 40 És örökkévaló szégyent és örökkévaló gyalázatot hozok ti reátk, a mely felejtethetlen.

24 Látomást mutata nékem az Úr, és ímé, két kosár füge

volt letéve az Úr temploma előtt, miután Nabukodonozor babilonai király Jékóniást, Joákmink, a Júda királyának fiát és Júdának fejedelmeit és az ácsokat és kovácsokat fogására hurczolá Jeruzsálemből, és elvívő őket Babilonba. 2 Az egyik kosárban igen jó fügék valának, a milyenek az először éró fügék; a másik kosárban pedig igen rossz fügék valának, sőt ehettelenek a rosszaság miatt. 3 És monda az Úr nékem: Mit látsz te Jeremiás? És mondék: Fügéket. A jó fügék igen jók, de a rosszak igen rosszak, sőt rosszaságok miatt ehettelenek. 4 És szóla az Úr nékem, mondván: 5 Ezt mondja az Úr, Izráel Istene: Mint ezeket a jó fügéket, úgy megkülönböztetem a Júda foglyait, a kiket e helyről a Kaldeusok földjére vittem, az ő javokra. 6 És őket szemmel tartom az ő javokra, és visszahozom e földre, és megépítem és el nem rontom, és beplántálom és ki nem szaggatom. 7 És szívet adok nékik, hogy megismerjenek engemet, hogy én vagyok az Úr, és ők én népemmé lesznek, én pedig Istenőkké leszek, mert teljes szívökből megtérnek hozzáim. 8 És a milyenek a rossz fügék, a melyek ehettelenek a rosszaság miatt, azt mondja az Úr, olyanná teszem Sedékiást, a Júda királyát, és az ő maradékát, és az ő fejedelmeit, és Jeruzsálem maradékát, a kik itt maradnak e földön, és azokat, a kik Égyiptom földén laknak. 9 És kiteszem őket rettegésnek, veszedelemmek a föld minden országában; gyaláznak, példabeszédnek, gúnynak és szidalomnak minden helyen, a hová kiűzöm őket. 10 És fegyvert, éhséget és döghalált bocsátok reájok mindaddig, a míg elfogynak a földről, a melyet nékik adtam és az ő atyáiknak.

25 Az a beszéd, a mely lón Jeremiáshoz az egész Júda

népe felől, Joákim negyedik esztendejében; a ki fia vala Jósiásnak, a Júda királyának, az első esztendejében Nabukodonozornak a babiloni királynak; 2 A melyet szóla Jeremiás próféta az egész Júda népéhez és Jeruzsálem minden lakosához, mondván: 3 Jósiásnak tizenharmadik esztendejétől fogva, a ki fia vala Amonnak, a Júda királyának, e napig (vagyis huszonhárom esztendő óta) szóla az Úr nékem, és szólottam én néktek, jó reggel szóltam, de nem

hallgattátok. 4 És elküldte az Úr ti hozzátok minden ő szolgáját, a prófétákat, jó reggel elküldte, de nem hallgattátok, és fületeket sem hajtottátok a hallásra. 5 Ezt mondta: Térjetek meg már mindenájan a ti gonosz útaitokról és a ti gonosz cselekedeteitekből, hogy lakhassatok a földön, a melyet az Úr adott néktek és a ti atyáitoknak öröktől fogva örökük. 6 És ne járjatok idegen istenek után, hogy szolgáljatok nékik és imádjátok őket, és ne ingereljetek fel engem a ti kezeitek munkájával, hogy veszedelmet ne hozzak rátok. 7 De nem hallgattatok reám, azt mondja az Úr, hogy felingereljetek engem a ti kezeitek munkájával a ti veszedelmetekre. 8 Azért ezt mondja a Seregeknek Ura: Mivelhogy nem hallgattatok az én beszédemre: 9 Ímé, kiküldök én és felveszem északnak minden nemzetsegét, azt mondja az Úr, és Nabukodonozort, a babiloni királyt, az én szolgámat, és behozom őket e földre és ennek lakóira és minden e körül való nemzetekre, és elveszem őket és csudává és szörnyűséggé teszem őket és örökkévaló pusztasággá. 10 És elveszem tőlük az örööm szavát, a vígasság szavát, a vőlegény szavát és a menyasszony szavát, a malmok zörgését és a szövétnek világosságát. 11 És ez egész föld pusztasággá és csudává lészen, és e nemzetek a babiloni királynak szolgálnak hetven esztendeig. 12 És mikor eltelik a hetven esztendő, meglátogatom a babiloni királyon és az ő népén az ő álnokságukat, azt mondja az Úr, és a kálidei földön, és örökkévaló pusztasággá teszem azt. 13 És végbeviszem azon a földön mindeneket, a miket szóltam felőle, minden, a mi megvan írva e könyvben, a melyet prófétált Jeremiás az összes nemzetek felől. 14 Mert ő rajtok is uralkodnak majd sok nemzetek és nagy királyok, és megfizetek nékik az ő cselekedeteik szerint és az ő kezeiknek munkája szerint. 15 Mert ezt mondotta az Úr, Izráelnek Istene nékem: Vedd el kezemből e harag borának poharát, és itasd meg vele mindenára nemzeteket, a kikhez én küldelek téged. 16 Hogy igyanak, részegüljenek meg és bolondoskodjanak a fegyver miatt, a melyet én közéjök bocsátok. 17 És elvezem a pohárt az Úr kezéből, és megitatám mindenára nemzeteket, a kikhez külde engem az Úr: 18 Jeruzsálemet és Júda városait, az ő királyait és fejedelmeit, hogy pusztasággá, csudává, szörnyűséggé és átokká tegyem őket, a mint e mai napon van: 19 A Faraót, Égyiptom királyát, az ő szolgáit és fejedelmeit és minden ő népét, 20 És minden egyveleg népet, és az Úz földének minden királyát, és a Filiszteusok földének minden királyát, és Askalont, Gázát, Akkaront és Azótusnak maradékait, 21 Edomot, Moábot és az Ammon fiait, 22 És Tírusnak minden királyát és Szidonnak minden királyát és a szigeteknek minden királyát, a kik túl vannak a

tengeren, 23 Dedánt és Témánt és Búzt és mindeneket, a kik lenyírott üstökűek, 24 És Arábiának minden királyát és az egyeleg nép minden királyát, a kik a pusztában laknak, 25 És Zimrinek minden királyát és Elámnak minden királyát és a Médusok minden királyát, 26 És északnak minden királyát, mind a közévalókat, mind a távolvalókat, egyiket a másikra, és a földnek minden országát, a melyek e föld színén vannak; Sésák királya pedig ezek után iszik. 27 Azért ezt mond nékik: Ezt mondja a Seregek Ura, Izráelnek Istene: Igyatok és részegüljetek meg, okádjatok és hulljatok el, és fel ne keljetek a fegyver előtt, a melyet én küldök közétek. 28 És ha majd a te kezedből nem akarják elvenni a pohárt, hogy igyanak belőle: ezt mond nékik: Így szól a Seregek Ura: Meg kell innotok. 29 Mert ímé, a város ellen, a mely az én nemről neveztetik, az ellen veszedelmet indítok, ti pedig egészen megmenekültök-é? Nem meneksztek, mert én fegyvert hozok e földnek minden lakosára, azt mondja a Seregek Ura, 30 Te pedig prófétáld meg nékik mind e szókat, és ezt mond nékik: Az Úr a magasságból harsog, és az ő szent lakhelyéből dörög, harsanva harsog az ő házára, riogatva kiált, mint a szőlőtaposók, e föld minden lakosa ellen. 31 Elhat e harsogás a földnek végére, mert pere van az Úrnak a pogányokkal, ő minden testnek ítélez birája, a hitetleneket fegyverre veti, azt mondja az Úr. 32 Így szól a Seregek Ura: Ímé, veszedelem indul egyik nemzettől a másik nemzetre, és nagy szélvész támad a föld széleitől. 33 És azon a napon az Úrtól levágatnak a föld egyik végétől fogva a föld másik végéig; nem sirattatnak meg, és össze sem hordatnak, és el sem temettetnek, olyanok lesznek a földnek színén, mint a ganéj. 34 Jajgassatok pásztorok, és kiáltatok, és heverjetek a porban, ti vezérei a nyájnak, mert eljön a ti megöletseteknek és szétszorástoknak ideje, és elhullottok, noha drága edények vagytok. 35 És nincs hová futniok a pásztoroknak, és menekülniök a nyáj vezéreinek. 36 Hallatszik a pásztorok kiáltozása és a nyáj vezéreinek jájgatása, mert elpusztította az Úr az ő legeletető helyöket. 37 Elpusztultak a békességes legeltető helyek az Úr felgerjedt haragja miatt. 38 Elhagyta azokat, mint az oroszlán az ő barlangját, mert pusztasággá lett az ő földjük a zsarnoknak dühe miatt és az ő felgerjedt haragja miatt.

26 A Jojákim uralkodásának kezdetén, aki fia vala Jósiásnak, a Júda királyának, e szót szólá az Úr, mondván: 2 Ezt mondja az Úr: Állj az Úr házának pitvarába, és mond el Júdának minden városából azoknak, a kik imádkozni jőnek az Úr házába, mindeneket az igéket, a melyeket parancsoltam néked, hogy mond el nékik. Egy szót

se hagyj el! 3 Hárha szót fogadnak, és mindenki megtér az ő gonosz útjától, akkor megbánom a veszedelmet, a melyet nékik okozni gondoltam az ő cselekedeteik gonoszsága miatt. 4 És mondd meg nékik: Így szól az Úr: Ha nem hallgattok reám, hogy az én törvényeim szerint járjatok, a melyet előökbe adtam, 5 Hogy hallgassatok a prófétáknak, az én szolgáimnak beszédére, a kiket én küldék hozzátok, és pedig jó reggel küldém, de nem hallgattatok rájok: 6 Akkor e házat hasonlóvá teszem Silóhoz, e várost pedig a föld minden nemzetének átkává. 7 Hallák pedig a papok és próféták és az egész község Jeremiást, a mint ez igéket szólá az Úr házában. 8 És lön, mikor elvégezé Jeremiás a beszédet, a melyet az Úr parancsolt vala mind az egész néphez szólania, megragadák őt a papok és a próféták és az egész nép, mondván: Halállal kell lakolnod! 9 Miért prófétáltál az Úr nevében, mondván: Olyan lesz e ház, mint Siló, és e város elpusztul, lakatlanná lesz? És összegyűlé az egész nép Jeremiás ellen az Úrnak házában. 10 De meghallák ezeket a Júda fejedelmei, és felmenének a király házából az Úrnak házába, és leülének az Úr új kapujának ajtajában. 11 És szólának a papok és a próféták a fejedelmeknek és az egész népnek, mondván: Halára méltó ez az ember, mert e város ellen prófétált, a mint füleitekkel hallottatok. 12 És szóla Jeremiás mindeneknak a fejedelmeknek és az egész népnek, mondván: Az Úr küldött engem, hogy prófétáljak e ház ellen és e város ellen minden szókkal, a melyeket hallottatok. 13 Most azért jobbítások meg a ti útaitokat és cselekedeteiteket, és hallgassatok az Úrnak, a ti Isteneteknek szavára, és az Úr megbánja a veszedelmet, a melylyel fenyegetett titkokat. 14 Én magam pedig ímé kezetekben vagyok, cselekedjetek velem, a mint jónak és a mint helyesnek tetszik néktek. 15 De jól tudjátok meg, hogy ha megöltök engem, ártatlan vér száll ti reátk és e városra és ennek lakosaira, mert bizony az Úr küldött el engem hozzátok, hogy a ti füleitekbe mondjam minden szókat. 16 És mondák azok a fejedelmek és az egész község a papoknak és prófétáknak: Nem méltó ez az ember a halálra: mert az Úrnak, a mi Istenünknek nevében szólt nékünk! 17 Felkelének az ország vénei közül is némely férfiak, és szólának az egész összegyűlt népnek, mondván: 18 A móreseti Mikeás prófétált Ezékiásnak, a Júda királyának idejében, és szóla az egész Júda népének, mondván: Ezt mondja a Seregeknek Ura: A Siont megszántják, mint szántóföldeket, és Jeruzsálem elpusztul, és e háznak hegyet erőt növi be; 19 Megölte-é azért őt Ezékiás, Júdának királya és az egész Júda? Nem felté-é az Urat? Nem könyörgött-é az Úrnak? És nem megbántha-é az Úr a veszedelmet, a

melylyel fenyegette őket? És mi olyan nagy veszedelmet vonnánk a mi lelkünkre? 20 Volt egy másik ember is, aki az Úr nevében prófétált, Uriás, Semájának fia, Kirját-Jeárimból, és prófétált e város ellen és a föld ellen, egészen a Jeremiás beszéde szerint. 21 És meghallá Jojákim király és minden vitéze és minden fejedelme az ő beszédeit, és halálra kerestette őt a király; de meghallá Uriás és megijedt, és elfutott és átment Égyptomba. 22 És Jojákim király embereket küldött Égyptomba, Elnátánt, az Akbor fiát, és más férfiakat vele együtt Égyptomba. 23 És kihozák Uriást Égyptomból és vívék Jojákim király elő, aki megöleté őt fegyverrel, holttestét pedig a köznép temetőjébe vetteté. 24 De Ahiükámnak, a Sáfán fiának keze Jeremiással lón, hogy ne adják őt a nép kezébe halálra.

27 A Jojákim uralkodásának kezdetén, a ki fia vala

Jósiásnak, a Júda királyának, ilyen szavakat szóla az Úr Jeremiáshoz, mondván: 2 Igý szól az Úr nékem: Csinálj magadnak köteleket, és jármot és vedd azokat a nyakadba. 3 És küldd azokat Edom királyához és Moáb királyához, az Ammon fiainak királyához, Tírus királyához és Sidon királyához a követek által, a kik eljönök Jeruzsálembe Sedékiáshoz, Júdának királyához, 4 És parancsold meg nézik, hogy mondják meg az ő uraiknak: Ezt mondja a Seregek Ura, Izráelnek Istene, ezt mondjátok a ti uraitoknak: 5 Én teremtem a földet, az embert és a barmot, a melyek e föld színén vannak, az én nagy erőmmel és az én kinyújtott karommal, és annak adom azt, aki kedves az én szemeim előtt: 6 És most én odaadom mind e földetek Nabukodonozornak, a babiloni királynak, az én szolgámnak kezébe; sőt a mezei állatokat is néki adom, hogy néki szolgáljanak. 7 És néki és az ő fiának és unokájának szolgál minden nemzet mindaddig, míg el nem jő az ő földének is ideje, és szolgálnak néki sok nemzetek és nagy királyok. 8 Azt a nemzetet és azt az országot pedig, a mely nem szolgál néki, Nabukodonozornak, a babiloni királynak, és a ki nem teszi nyakát a babiloni király jármába: fegyverrel és éhséggel és döghalállal verem meg azt a nemzetet, azt mondja az Úr, míglen kiirtom őket az ő kezével. 9 Ti azért ne hallgassatok a ti prófétáitokra, se jóvendőmondítokra, se álommagyarázóitokra, se varázslóitokra, se szemfényvesztőitkre, a kik ezt mondják nétek: Ne szolgáljatok a babiloni királynak. 10 Mert ők hazugságot prófétálnak nétek, hogy messze vigyelek titeket a ti földetekből és kiűzzélek titeket, és elveszszetek! 11 Azt a nemzetet pedig, a mely nyakára veszi a babiloni király jármát és szolgál néki, az ő földében hagyom, azt mondja

az Úr, és mivel azt és lakozik benne. 12 Sőt Sedékiásnak, a Júda királyának is mind e beszédek szerint szólottam, mondván: Vegyétek nyakatokra a babiloni királynak jármát, és szolgáljatok néki és az ő népének, és éltek! 13 Miért halsz meg te és a te néped fegyver miatt, éhség és döghalál miatt, a mint szólott az Úr az olyan népről, a mely nem szolgál a babiloni királynak? 14 Ne hallgassatok hát a próféták szavaira, a kik így szólnak nétek: Ne szolgáljatok a babiloni királynak; mert ők hazugságot prófétálnak nétek. 15 Mert nem küldöttem őket, azt mondja az Úr, hanem ők az én nevemben hazugságot prófétálnak, hogy kiűzzélek titeket, és elvesszetek ti és a próféták, a kik prófétálnak nétek. 16 A papoknak és ez egész népnek is így szóltam: Ezt mondja az Úr: Ne hallgassatok a ti prófétáitok szavaira, a kik prófétálnak nétek, mondván: Ímé, az Úr házának edényei visszahozatnak Babilonból most mindenjárt, mert hazugságot prófétálnak ők nétek: 17 Ne hallgassatok rájok; szolgáljatok a babiloni királynak, és éltek; miért legyen e város pusztaságággá? 18 Ha ők próféták és ha nálok van az Úrnak igéje: imádkozzanak most a Seregek Urának, hogy az edények, a melyek még az Úr házában és a Júda királyának házában és Jeruzsálemben maradtak, ne jussanak Babilonba; 19 Mert ezt mondja a Seregek Ura az oszlopok felől, a tenger felől, az állványok felől és az edények maradéka felől, a melyek még e városban maradtak, 20 A melyeket el nem vitt Nabukodonozor, a babiloni király, mikor fogásába vívé Jékóniást, Jojákimnak, a Júda királyának fiát Jeruzsálemből Babilonba, és Júdának és Jeruzsálemeink minden fő népét; 21 Bizony ezt mondja a Seregek Ura, Izráelnek Istene az edények felől, a melyek megmaradtak az Úrnak házában és a Júda királyának házában és Jeruzsálemben: 22 Babilonba vitetnek, és ott lesznek mindama napig, a melyen meglátogatom őket, azt mondja az Úr; és felhozom azokat, és visszahozom azokat e helyre.

28 És abban az esztendőben, Sedékiás, Júda királya uralkodásának kezdetén, a negyedik esztendőben, az ötödik hónapban monda nékem Hanániás (Azúrnak fia, a próféta, aki Gibeonból való vala) az Úrnak házában, a papok és az egész nép szemei előtt, mondván: 2 Ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene, mondván: Eltöröm a babiloni királynak jármát. 3 Teljes két esztendő mulva visszahozom e helyre az Úr házának mindamaz edényeit, a melyeket elvitt innen Nabukodonozor, a babiloni király, és bevitt Babilonba. 4 És Jékóniást, Jojákimnak, a Júda királyának fiát és mindama júdabeli foglyokat, a kik elvitettek Babilonba, visszahozom

én e helyre, azt mondja az Úr; mert eltöröm a babiloni király jármát. 5 Akkor monda Jeremiás próféta Hanániás prófétának a papok és az egész nép szemei előtt, a mely ott áll vala az Úrnak házában; 6 Mondá pedig Jeremiás próféta: Úgy legyen, úgy cselekedjék az Úr: teljesítse az Úr a te beszédeidet, a melyekkel prófétálásd, hogy az Úr házának edényei és a foglyok is mind visszahozatnak Babilonból e helyre, 7 Mindazáltal halld csak e beszédet, a melyet én szólok néked és az egész népnek: 8 A próféták, a kik előttem és előtted eleitől fogva voltak, sok ország ellen és nagy királyságok ellen, hadról, veszedelemről és döghalárlóról prófétáltak. 9 A mely próféta a békességről prófétál, mikor beteljesedik a próféta beszéde, akkor ismertetik meg a próféta, ha az Úr küldötte-é azt valóban? 10 És vevé Hanániás próféta a jármot a Jeremiás próféta nyakáról, és széttör azt. 11 És szóla Hanániás az egész nép előtt, mondván: Ezt mondja az Úr: Így töröm le Nabukodonozornak, a babiloni királynak jármát két esztendei idő mulva minden nemzet nyakáról: és elméne Jeremiás próféta a maga útjára. 12 És szóla az Úr Jeremiásnak, miután letöré Hanániás próféta a Jeremiás próféta nyakáról a jármot, mondván: 13 Menj el, és beszélj Hanániással, mondván: Ezeket mondja az Úr: A fajármot eltörted, de csináltál helyébe vasjármokat. 14 Mert ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene: Vasjármot vetettem mind e nemzetek nyakára, hogy szolgáljanak Nabukodonozornak, a babiloni királynak, és szolgálnak néki, sőt a mezei állatokat is néki adom. 15 És monda Jeremiás próféta Hanániás prófétának: Halld csak, Hanániás! nem az Úr küldött téged, és te hazugsággal biztatod e népet. 16 Azért így szól az Úr: Ímé, én elküldelek téged a föld színéről, meghalsz ez esztendőben: mert párttűleg szóltál az Úr ellen. 17 És meghala Hanániás próféta abban az esztendőben, a hetedik hónapban.

29 Ezek ama levél szavai, a melyet Jeremiás próféta külde Jeruzsálemből a fogsgában való vének maradékaival, és a papoknak és a prófétáknak, és az egész népnek, a melyet fogva vitt vala el Nabukodonozor Jeruzsálemből Babilonba. 2 (Miután Jékóniás király és a királyné és az udvari szolgák, Júda és Jeruzsálem fejedelmei és az ács és a kovácsmester kijövének Jeruzsálemből.) 3 Elasának a Sáfán fiának, és Gamariának a Hilkiás fiának keze által, a kiket Sedékiás, Júda királya küldött Nabukodonozorhoz, a babiloni királyhoz Babilonba, mondván: 4 Ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene mindama foglyoknak, a kiket Jeruzsálemből Babilonba vittem: 5 Épitsetek házakat és lakjatok azokban, plántáljatok kerteket és egyétek azoknak gyümölcsait. 6

Vegyetek magatoknak feleségeket és szőljetek fiakat és leányokat, és a fiaitok is házasítások meg, a leányaitok pedig adjátok férjhez, és szőljenek fiakat és leányokat, és szaporodjatok meg ott, és meg ne kevesedjetek. 7 És igyekezzetek a városnak jólétében, a melybe fogságra küldöttelek titeket, és könyörögjetek érette az Úrnak; mert annak jóléte lesz a ti jólététek. 8 Mert ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene: Ne hitessenek el titeket a ti prófétáitok, a kik közöttetek vannak, se a ti jövendőmondóitok, és ne figyelmezzetek a ti álmaitokra, a melyeket álmodoztok. 9 Mert ők hamisan prófétálnak nétek az én nevemben: Nem küldöttem őket, azt mondja az Úr. 10 Mert ezt mondja az Úr: Mihelyt eltelik Babilonban a hetven esztendő, meglátogatlak titeket és betöltöm rajtakat az én jó szómat, hogy visszahozzalak titeket e helyre. 11 Mert én tudom az én gondolatimat, a melyeket én felőletek gondolok, azt mondja az Úr: békességnek és nem háborúságnak gondolata, hogy kivánatos véget adjak nétek. 12 Akkor segítségre hívtok engem, és elmentek és imádtok engem, és meghallgattak titeket. 13 És kerestek engem és megtaláltok, mert teljes szívetekből kerestek engem. 14 És megtaláltok engem, azt mondja az Úr, és visszahozlak a fogsgából, és összegyűjtök titeket minden nemzet közül és mindama helyekről, a hová kiüztelek titeket, azt mondja az Úr, és visszahozlak e helyre, a honnan számkivetettek titeket. 15 Mert ezt mondjátok: Támasztott nékünk az Úr prófétákat Babilonban is. 16 Mert ezt mondja az Úr a királynak, a ki Dávid székében ül, és az egész népnek, a mely e városban lakik, tudniillik a ti atyátok fiainak, a kik nem mentek el veletek a fogsgára: 17 Ezt mondja a Seregek Ura: Ímé, én reájok küldöm a fegyvert, az éhséget és a döghalált, és olyanokká teszem őket, a milyenek a keserű fügék, a melyek a rosszaság miatt ehetetlenek. 18 És üldözöm őket fegyverrel, éhséggel és döghalállal, és rettenetessé teszem őket a föld minden országára, átokká és csudává és szörnyűséggé és mindama nemzetnek gúnyjává, a melyek közé kivettem őket. 19 Azért mert nem hallgattak az én beszédeimre, azt mondja az Úr, a melyeket én üzenterem nékik az én szolgáim, a próféták által, jó reggel elküldvén, de nem hallgattatók, azt mondja az Úr. 20 Ti azért, ti foglyok, halljátok meg az Úrnak szavát mindenjában, a kiket Jeruzsálemből Babilonba küldtem. 21 Ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene Akhábra a Kolája fiára, és Sedékiásra a Mahásiás fiára, a kik hamisan prófétálnak nétek az én nevemben: Ímé, én odaadom őket Nabukodonozornak, Babilon királyának kezébe, és szemeitek láttára megöli őket. 22 És minden azokról vesznek átokformát a Júdából való foglyok, a kik

Babilonban vannak, mondván: Tegyen téged az Úr olyanná, mint Sedékiást és mint Akhabot, a kiket tűzzel égették meg a babiloni király. 23 Mert istentelenséget cselekedtek Izráelben, és paráználkodtak az ő felebarátjaik feleségével, és az én nevemben hazugságot szóltak, a mit nem parancsoltam nékik. Én pedig tudom azt, és bizonyos vagyok, azt mondja az Úr! 24 A nehelámiti Semájának is szólj, ezt mondván: 25 Így szól a Seregek Ura, az Izráel Istene, mondván: Mivelhogy te levelet küldöttél a magad nevével az egész néphez, a mely Jeruzsálemben van, és Sofóniás paphoz, a Mahásiás fiához; és az összes papokhoz, mondván: 26 Az Úr tett téged pappá Jojáda pap helyébe, hogy felügyelők legyenek az Úr házában minden bolond férfiún, és prófétálni akarón, hogy vessék ezt a tömlöczbe és a kalodába. 27 Most azért, miért nem dorgáltad meg az Anatóthbeli Jeremiást, aki néktek prófétált? 28 Sőt még hozzánk küldött Babilonba, ezt mondván: Hosszú lesz az! Építsetek házakat és lakatok bennök, plántálatok kerteket és éljetek azoknak gyümölcsivel. 29 És elolvására Sofóniás pap e levelet a Jeremiás próféta hallására. 30 És szóla az Úr Jeremiásnak, mondván: 31 Küldj el minden foglyokhoz, mondván: Ezt mondja az Úr a nehelámiti Semája felől: Mivelhogy prófétált néktek Semájá, holott én nem küldtem őt, és hazugsággal bíztatott titkeket; 32 Azért ezt mondja az Úr: Ímé, én megfenyítem a nehelámiti Semáját és az ő magvát; nem lesz néki embere, aki lakjék e nép között, és nem látja a jót, melyet én az én népemmel cselekszem, azt mondja az Úr; mert az Úr ellen való szót szólt.

30 Az a szó, a melyet szóltott az Úr Jeremiásnak, mondván:
2 Ezt mondja az Úr, Izráel Istene, mondván: Mindama szókat, a melyeket mondottam néked, írd meg magadrak könyvben; 3 Mert ímé, eljőnek a napok, azt mondja az Úr, és visszahozom az én népemet, az Izráelt és Júdát, azt mondja az Úr, és visszahozom őket arra a földre, a melyet az ő atyáknak adtam, és bírni fogják azt. 4 Ezek pedig azok a szók, a melyeket az Úr Izráel és Júda felől szóltott. 5 Ezt mondta ugyanis az Úr: A félelemnek, rettentésnek szavát hallottuk, és nincs békesség. 6 Kérdezétek meg csak és lássátok, ha szül-é a férfi? Miért látom minden férfi kezét az ágyékán, mintegy gyermekszülőt, és miért változtak orczáik fakósárgává? 7 Jaj! mert nagy az a nap annyira, hogy nincs hozzá hasonló; és háborúság ideje az Jákóbón; de megszabadul abból! 8 És azon a napon, azt mondja a Seregek Ura, letöröm majd az ő igáját a te nyakadról, köteleidet leszaggatom, és nem szolgálnak többé idegeneknek. 9 Hanem szolgálnak az Úrnak az ő Istenöknek, és Dávidnak az ő királyoknak, akit feltámasztok

nézik. 10 Te azért ne félj, oh én szolgám Jákób, azt mondja az Úr, se ne rettegj Izráel; mert ímhol vagyok én, aki megszabadítlak téged a messze földről, és a te magadat az ő fogságának földéből; és visszatér Jákób és megnyugoszik, és bátorságban lesz, és nem lesz, aki megháborítsa. 11 Mert veled vagyok én, azt mondja az Úr, hogy megtartsalak téged: mert véget vetek minden nemzetnek, a kik közé kiúztelek téged, csak néked nem vetek véget, hanem megfenyítelek téged ítéettel, mert nem hagylak egészen büntetés nélkül. 12 Mert ezt mondja az Úr: Veszedelmes a te sebed, gyógyíthatatlan a te sérülésed. 13 Senki sincsen, aki megítélje a te ügyedet, hogy bekössze sebedet, orvosságok és balzsam nincsenek számodra. 14 Elfeledekezz rólad minden szeretőd, és nem keres téged: mert megvertelek ellenséges veréssel, kegyetlen ostorozással, a te bűnöknek sokaságáért, és hogy eláradtak a te vétkeid. 15 Miért kiáltozol a te sebed miatt? veszedelmes a te sérülésed? a te bűnök sokaságáért és vétkeidnek eláradásáért cselekedtem ezeket veled. 16 Azért mindenkor, a kik benyelnek téged, elnyeletnek, és valamennyi ellenséged mind fogságra jut: és a te fosztogatóidat kifosztottakká, és minden te zsákmányolidot zsákmánynyá teszem. 17 Mert orvosságot adok néked, és kigyógyítak a te sérülésedből, azt mondja az Úr. Mert számkivetettnek hívtak téged, Sion; nincs, aki tudakozódék felőle. 18 Ezt mondja az Úr: Ímé, visszahozom Jákób sátorának foglyait, és könyörülök az ő hajlékain, és a város felépítették az ő magas helyén, és a palota a maga helyén marad. 19 És hálaadás és örööm szava jő ki belőlük, és megsohasítom őket és meg nem kevesednek, megöregbítem őket és meg nem kisebbednek. 20 És az ő fiai olyanok lesznek, mint eleintén, és az ő gyülekezete erősen megáll az én orczám előtt, de megbüntetem mindenkorat, a kik nyomorgatták őt. 21 És az ő fejedelme ő belőle támad, és az ő uralkodója belőle jő ki, és magamhoz bocsátom őt, hogy közeledék hozzá: mert kicsoda az, aki szívét arra hajtaná, hogy hozzám jöjjön, azt mondja az Úr. 22 És népemről lesztek, én pedig a ti Istenetek lesztek. 23 Ímé, az Úrnak szélvész, haragja tör elő, és a rohanó szélvész a hitetlenek fejére zúdul. 24 Nem szűnik meg az Úr felgerjedt haragja, míg végbe nem viszi, és míg meg nem valósítja az ő szívének gondolatait. Az utolsó napokban értitek meg e dolgot.

31 Az időben, monda az Úr, Izráel minden nemzetének Istene lesztek, és ők az én népemről lesznek. 2 Ezt mondja az Úr: Kegyelmet talált a pusztában a fegyvertől megmenekedett nép, az Isten ő előtte menvén, hogy

megnyugtassa őt, az Izráelt. 3 Messzünnen is megjelent nékem az Úr, mert örökkévaló szeretettel szerettelek téged, azért terjesztettem read az én irgalmasságomat. 4 Újra felépíték téged, és felépülsz, oh Izráel leánya. Újra felékesíté magadat, dobokkal és vígadók seregében jösz ki. 5 Még szőlőket plántálysz Samariának hegyein; a kik plántálják a plántákat, elnék is azok gyümölcsével. 6 Mert lészen egy nap, mikor a pásztorok kiáltnak az Efraim hegyén: Keljetek fel, és menjünk fel Sionba az Úrhoz, a mi Istenünkhez. 7 Mert ezt mondja az Úr: Énekeljetek Jákóbnak vígassággal, és ujjongjatok a nemzetek fejének. Hirdessétek dicséretét, és mondjátok: Tartsd meg Uram a te népedet, az Izráel maradékát. 8 Ímé, én elhozom őket észak földéből, és összegyűjtöm őket a földnek széleiről, közöttük lesz vak, sánta, viselős és gyermek-szűlő is lesz velük, mint nagy sereg jönek ide vissza. 9 Síralommal jönek és imádkozva hozom őket, vezetem őket a vizek folyásai mellett egyenes úton, hol el nem esnek, mert atya leszek az Izráelnek, és az Efraim nékem elsőszülöttem. 10 Halljátok meg az Úrnak szavát, ti pogányok, és hirdessétek a messzevaló szigeteknek, és ezt mondjátok: A ki elszórta az Izráelt, az gyűjti őt össze, és megőrzi, mint a pásztor a maga nyáját. 11 Mert megváltotta az Úr Jákóbot, és kimentette a nálánál erősebbnek kezéből. 12 És eljönek és énekelnek a Sion ormán, és futnak az Úrnak javaihoz, búza, bor, olaj, juhok és barmok nyája felé, és az ő lelkök olyan lesz, mint a megöntözött kert, és nem bánkódnak többé. 13 Akkor vágodoz a szűz a seregben, és az ifjak és a vének együttesen, és az ő síralomkató örömrre fordítom, és megvígasztaom és felvidámítom őket az ő bánatukból. 14 És a papok lelkét megeléggítem kövérseggyel, és az én népem elteliik javaimmal, azt mondja az Úr. 15 Ezt mondja az Úr: Szó hallatszott Rámában, sírás és keserves jagatás; Rákhel siratta az ő fiait, nem akart megvígasztaatni az ő fiai felől, mert nincsenek. 16 Ezt mondja az Úr: Tartsd vissza szódat a sírástól és szemeidet a könyhullatástól, mert meglesz a te cselekedetednek jutalma, azt mondja az Úr, hiszen az ellenség földéből térnek vissza. 17 Jövendődnek is jó reményisége lészen, azt mondja az Úr, mert fiaid visszajönök az ő határaikra. 18 Jól hallottam, hogy panaszolkodott Efraim: Megvertél engem és megverettetém, mint a tanulatlan tulok; térits meg engem és megtérek, mert te vagy az Úr, az én Istenem. 19 Mert azután, hogy megtérítettél engem, megbántam bűnömet, és miután megismertem magamat, czombomat vertem; szégyenkezem és pirulok, mert viselem az én ifjúságomnak gyalázatát. 20 Avagy nem kedves fiam-é nékem Efraim? Avagy nem kényeztetett gyermek-é?

Hiszen valahányszor ellene szóltam, újra megemlékeztem ő róla, azért az én belső részeim megindultak ő rajta, bizony könyörülök rajta, azt mondja az Úr! 21 Rendelj magadnak útjelzőket, rakj útmutató oszlopokat, vigyázz az ösvényre, az útra, a melyen mentél, jöjj vissza Izráelnek leánya, jöjj vissza ide a te városodba! 22 Meddig bújdosol, oh szófogadatlan leány? Mert az Úr új rendet teremt e földön. Asszony környékei a férfit. 23 Ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene: Újra e szókat mondják majd a Júda földén és az ő városaiban, mikor visszahozom az ő foglyaikat: Áldjon meg téged az Úr, oh igazságnak háza, oh szent hegyl! 24 És ott lakoznak majd Júda és minden ő városa, a szántóvetők és baromtatók együttesen. 25 Mert megitatom a szomjú lelket, és minden éhező lelket megelégíté. 26 Ezért vagyok ébren és vigyázok, és az én álmom édes nékem. 27 Ímé, eljönek a napok, azt mondja az Úr, és bevetem az Izráel házát és a Júda házát embernek magvával és baromnak magvával. 28 És a miképen gondom volt arra, hogy kigymáljam és elrontsam, letörjem és pusztítsam és veszedelembé sodorjam őket, azonképen vigyázok arra, hogy megépítsem és beplántáljam őket, azt mondja az Úr! 29 Ama napokban nem mondják többé: Az atyák ették meg az egrest, és a fiak foga vásott el bele. 30 Sőt inkább kiki a maga gonoszságáért hal meg; minden embernek, ki megeszi az egrest, tulajdon foga vásik el bele. 31 Ímé, eljönek a napok, azt mondja az Úr; és új szövetséget kötök az Izráel házával és a Júda házával. 32 Nem ama szövetség szerint, a melyet az ő atyáikkal kötöttem az napon, a melyen kézen fogtam őket, hogy kihozzam őket Egyiptom földéből, de a kik megrontották az én szövetségemet, noha én férjök maradtam, azt mondja az Úr. 33 Hanem ez lesz a szövetség, a melyet e napok után az Izráel házával kötök, azt mondja az Úr: Törvényemet az ő belsejükbe helyezem, és az ő szívökbe írom be, és Istenőkké leszek, ők pedig népemmé lesznek. 34 És nem tanítja többé senki az ő felebarátját, és senki az ő atyafiát, mondván: Ismerjétek meg az Urat, mert ők mindenjában megismernek engem, kicsinytől fogva nagyig, azt mondja az Úr, mert megbocsátom az ő bűneiket, és vétkeikről többé meg nem emlékezem. 35 Ezt mondja az Úr, a ki adta a napot, hogy világítson nappal, a ki törvényt szabott a holdnak és a csillagoknak, hogy világításanak éjjel, a ki felháborítja a tengert és annak habjai zúgnak, Seregek Ura az ő neve: 36 Ha eltünnek e törvények előlem, azt mondja az Úr, az Izráelnek magva is megszakad, hogy soha én előttem nép ne legyen. 37 Ezt mondja az Úr: Ha megmérhetik az egeket ott fenn, és itt alant kifürkészhetik a föld fundamentomait: én is megútalam Izráelnek minden

magvát, mindenkorért, a miket cselekedtek, azt mondja az Úr! 38 Íme eljönk a napok, azt mondja az Úr, és felépítetik a város az Úrnak a Hanániel tornyától fogva a szeglet kapujáig. 39 És kijebb megy még a mérőkötél azzal átellenben a Garéb hegycsúcsig, és lefordul Góhat felé. 40 És a holttesteknek és a hamunak egész völgye, és az egész mező a Kidron patakig, a lovak kapujának szegletéig kelet felé az Úr szent helye lesz, nem rontatik el, sem el nem pusztítatik soha örökkel.

32 Az a szó, a melyet szóla az Úr Jeremiásnak, Sedékiásnak, a Júda királyának tizedik esztendjeiben: Ez az esztendő a Nabukodonozor tizennyolcadvanik esztendje. 2 És akkor megszállotta vala a babiloni király serege Jeruzsálemet, és Jeremiás próféta elzárva vala a tömlöcznek pitvarában, a mely a Júda királyának házában vala. 3 Mert Sedékiás, a Júda királya záratta be őt, mondván: Miért prófétálsz te, ezt mondva: Ezt mondta az Úr: Íme, én e várost a babiloni király kezébe adom és beveszi azt? 4 És Sedékiás, a Júda királya, meg nem menekszik a Káldeusok kezéből, hanem a babiloni király kezébe adatik, és ennek szája szól amannak szájával, és ennek szemei látták amannak szemeit. 5 És Babilonba viszi Sedékiást és ott lesz mindaddig, míg meg nem látogatom őt, azt mondja az Úr, hogyha hadakoztok a Káldeusok ellen, nem lesz jó dolgotok. 6 És monda Jeremiás: Szólott az Úr nékem, ezt mondva: 7 Íme, Hanameél, Sallumnak, a te nagybátyádnak fia hozzád megy, mondva: Vedd meg az én mezőmet, a mely Anatótban van, mert téged illet vér szerint, hogy megvegyed. 8 Eljöve azért hozzá Hanameél, az én nagybátyámnak fia, az Úr beszéde szerint a tömlöcz pitvarához, és monda nékem: Kérlek, vedd meg az én mezőmet, a mely Anatótban, a Benjámin földén van, mert téged illet, mint örököst, és te reád néz vér szerint is, vedd meg hát magadnak. Akkor észrevélem, hogy az Úr szava ez. 9 Azért megvevém Hanameéltől, az én nagybátyámnak fiától a mezőt, a mely Anatótban van, és kifizettem néki a pénzt, tizenhét ezüst siklust. 10 És beírám levélbe és megpecsétlem, és tanúkat is állíték, és megmérém a pénzt mérlegben. 11 Ezután kezembe vevém a vétel felől való levelet, a mely meg vala pecsételve a parancsolat és törvények szerint, és a közönséges levelet is. 12 És a vétel felől való levelet odaadám Bárunknak, a Néria fiának, aki Mahásiás fia vala, Hanameélnek, az én nagybátyám fiának szemei előtt, és a tanúk szemei előtt, a kik be valának írva a vétel felől való levélbe, mindama júdaiak szemei előtt, a kik ülnek vala a tömlöcz pitvarában. 13 És parancsolék Bárunknak azok szemei előtt, mondva: 14 Ezt mondja a Sereg Ura,

az Izráel Istene: Vedd fel e leveleket, ezt a vételi levelet, minden bepecsételtetett, minden közönséges levelet, és tudd azokat cserépedénybe, hogy sok ideig elálljanak. 15 Mert ezt mondja a Sereg Ura, Izráel Istene: Még házakat, mezőket és szőlőket fognak venni e földön. 16 És könyörgék az Úrnak, miután odaadám a vétel felől való levelet Bárunknak, a Néria fiának, mondva: 17 Ah, ah, Uram Isten! Íme te teremtettek a mennyet és földet a te nagy hatalmaddal és a te kiterjesztett karoddal, és semmi sincs lehetetlen előtted! 18 A ki irgalmaságot cselekszel ezeríziglen, és a ki az atyák bűnéért az ő fiai keblében fizetsz meg ő utánok, te nagy Isten, te hatalmas, a kinek neve Sereg Ura! 19 Nagy tanácsú és hatalmas cselekedetű, a kinek szemei jól látták az emberek flainak minden útait, hogy kinek-kinek megfizess az ő útai szerint, és az ő cselekedeteinek gyümölcse szerint; 20 A ki jeleket és csudákat tettél Egyiptom földén és minden napiglan mind Izráel földén, minden embereken, és nevet szerzettél magadnak, a mint ez mai nap is megvan. 21 És kihoztad a te népedet, az Izráelt Egyiptom földéből jelekkel és csudákkal, és hatalmas kézzel, és kinyújtott karral, és nagy rettegettéssel. 22 És nékik adtad a földet, a mely felől megesküdtél az ő atyáinknak, hogy adsz nékik tejjel és mézzel folyó földet. 23 És bementek és birtokolták azt, mindenkor nem hallgattak a te szódra, és nem jártak a te törvényeidben, a miket parancsoltál nékik, hogy megcselekedjék, azokból semmit sem cselekedtek, azért minden gonoszt rájok borítottad. 24 Íme, a sáncok a városhoz érnek, hogy bevegyék azt, és e város odaadatik a Káldeusok kezébe, a kik megostromolják ezt fegyverrel, éhséggel és döghalállal. És a mit szólottál, meglett, íme látod is. 25 És mégis azt mondottad, Uram Isten, nékem: Végy magadnak mezőt pénzen, és legyenek tanúid felőle, holott a város a Káldeusok kezébe adatik. 26 És szóla az Úr Jeremiásnak, mondva: 27 Íme, én az Úr, Istene vagyok minden testnek, vajon van-e valami lehetetlen nékem? 28 Azért ezt mondja az Úr: Íme, én odaadom e várost a Káldeusok kezébe, és Nabukodonozornak, a babiloni királynak kezébe, hogy bevegye azt. 29 És bemennek a Káldeusok, a kik ostromolják e várost, és e várost felgyűjtik tűzzel és felégetik azt, és a házakat is, a melyeknek tetején füstöltek a Baálnak és áldoztak idegen isteneknek, hogy engem haragra ingereljenek. 30 Mert Izráel fiai és Júda fiai ifjúságuktól fogva csak azt cselekedték, a mi gonosz az én szemeim előtt, és az Izráel fiai csak haragra gerjesztettek engem az ő kezeik cselekedeteivel, azt mondja az Úr. 31 Mert csak bosszúságomra és búslásomra volt e város, attól a naptól fogva, a melyen építették azt, minden ideig,

úgy hogy el kell azt törlenem az én szímem elől. 32 Az Izráel fiainak és a Júda fiainak minden bűnéért, a melyet cselekedtek, hogy felháborítsanak engem, ők magok, az ő királyik, fejedelmeik, pappaik és prófétáik és Júda vitézei és Jeruzsálem polgárai. 33 És háttal fordultak felém és nem arczzal, és tanítottam őket jó reggel, és noha tanítottam őket, nem voltak készek az ítéles befogadására. 34 Sőt az ő útátálosságaikat behelyezték a házba, a mely az én nevemről neveztetik, hogy megfertőztessék azt. 35 És magaslatokat emeltek a Baálnak, a Ben-Hinnom völgyében, hogy megáldozzák fiaikat és leányaikat a Moloknak, a mit nem parancsoltam nézik, és még csak nem is gondoltam, hogy ez útátálosságot megcselekedjék, hogy Júdát vétekre vigyék. 36 És most azért azt mondja az Úr, Izráel Istene e városnak, a mely felől ti mondjátok: Odaadatik a babiloni király kezébe, fegyver, éhség és döghalál miatt: 37 Ímé én összegyűjtöm őket mindama födekről, a melyekre kiúztem őket haragomban, felgergedésemben és nagy bosszankodásomban, és visszahozom őket e helyre, és lakni hagyom őket bátorságban. 38 És népemmé lesznek nékem, én pedig nézik Istenök leszek. 39 És adok nézik egy szívet és egy útat, hogy mindenkor engem féljenek, hogy jól legyen dolguk, nézik és az ő fiaiknak ő utánok. 40 És örökkévaló szövetséget kötök velük, hogy nem fordulok el tőlük és a velük való jótéteménytől, és az én félelmemet adom az ő szívökbe, hogy el ne távozzanak tőlem. 41 És örvendezek bennök, ha jót cselekedhetem velük és biztosan beplántálhatom őket a földbe, teljes szívvel és teljes lélekkel. 42 Mert ezt mondja az Úr: A miképen ráhoztam e népre mind e nagy veszedelmet, azonképen hozom rájok mind azt a jót, a miket én ő felőlük mondok. 43 És vesznek még mezőt e földön, a mely felől ti ezt mondjátok: Pusztaság ez emberek nélküli, barmok nélküli, és odaadatik a Káldeusok kezébe. 44 Pénzen vesznek mezőket, és beírják a levélbe, és megpecsételik, és tanukat állítanak a Benjámin földén, Jeruzsálem környékén és Júda városaiban, a hegyi városokban és a sík földi városokban és a dél felé való városokban, mert visszahozom az ő foglyaikat, azt mondja az Úr.

33 Másodszor is szóla az Úr Jeremiásnak, mikor ő még fogva vala a tömlöcz pitvarában, mondván: 2 Ezt mondja az Úr, aki megteszti azt, az Úr, aki megvalósítja azt, hogy megerősítse azt, Úr az ő neve. 3 Kiált hozzáim és megfelelek, és nagy dolgokat mondok néked, és megfoghatatlannakat, a melyeket nem tudsz. 4 Mert ezt mondja az Úr, az Izráel Istene, e városnak házai és a Júda királyának házai felől, a melyek

lerontattak kosokkal és fegyverrel. 5 Mikor elmentek, hogy vívjanak a Káldeusokkal, és hogy megtöltsék azokat emberek holttesteivel, a kiket én haragomban és bosszúállásomban megöltem, mivelhogy elrejtettem az én orczámat a várostól az ő sok gonoszságukért: 6 Ímé, én hozok néki kötést és orvosságot, és meggyógyítom őket, és megmutatom nézik a békesség és hűség kincseit. 7 És visszahozom Júdát és Izráelt a fogságból, és felépíttem őket, mint azelőtt. 8 És megtisztítom őket minden bűneiktől, a melyekkel vétkeztek ellenem, és megbocsátom minden bűneket, a melyekkel vétkeztek ellenem, és a melyekkel gonoszul cselekedtek ellenem. 9 És ez a város lészen nékem híremre, nevemre, öröömre, tisztelességemre és dicséretemre e földnek minden nemzetére előtt, a kik hallják mindama jót, a melyet én cselekszem velük, és félni és rettegni fognak mindama jóért és mindama békességről, a melyet én szerzek nézik! 10 Ezt mondja az Úr: Hallatszani fog még e helyen (a mely felől ti ezt mondjátok: Pusztaság ez, emberek nélküli és barom nélküli való), a Júda városaiban és Jeruzsálem utcáiban, a melyek elpusztítottak és ember nélküli és lakó nélküli és oktalan állat nélküli vannak, 11 Örömnek szava és vígasság szava, vőlegény szava és menyasszony szava, és azoknak szava, kik ezt mondják: Dícsérjétek a Seregek Urát, mert jó az Úr, mert örökkévaló az ő kegyelme; a kik hálaáldozatot hoznak az Úr házába, mert visszahozom e föld népét a fogságból, mint annakelőtte, azt mondja az Úr. 12 Ezt mondja a Seregek Ura: E pusztá helyen, a melyen nincs ember és barom, és ennek minden városában pásztorok fognak még lakozni, a kik az ő juhaikat terelgetik. 13 A hegyi városokban, a sík földi városokban, a dél felől való városokban, a Benjámin földén, Jeruzsálem környékén és Júda városaiban még juhnyájak fognak átmenni a számlálónak keze alatt, azt mondja az Úr. 14 Ímé, előjönk a napok, azt mondja az Úr, és megbizonyítom az én jó szómat, a melyet az Izráel házának és a Júda házának szóltam. 15 Azokban a napokban és abban az időben sarjasztok Dávidnak igaz sarjadékot, és jogot és igazságot szerez e földön. 16 Azokban a napokban megszabadul a Júda, és bátorságban lakozik Jeruzsálem, és így hívják majd őt: Az Úr a mi igazságunk. 17 Mert ezt mondja az Úr: Nem vész ki a Dávid ferífi sarjadéka, aki az Izráel házának székkébe üljön. 18 És a lévita papok ferífi sarjadéka sem vész ki előlem, aki egőáldozatot áldozzon, és ételáldozatot égesse, és véres áldozatot készítsen mindenkor. 19 És szóla az Úr Jeremiásnak, mondván: 20 Ezt mondja az Úr: Ha felbonthatjátok az én szövetségemet a nappal, és az én szövetségemet az éjszakával, hogy se nap, se éjszaka ne legyen az ő idejében: 21 Az én szolgámmal,

Dáviddal való szövetségem is felbomlik, hogy ne legyen fia, a ki uralkodjék az ő székében, és a lévita papokkal, az én szolgáimmal. 22 Mint az ég serege meg nem számlálható, és a tenger fönye meg nem mérhető, úgy megsokasítom az én szolgámnak, Dávidnak magvát, és a Lévitákat, a kik nékem szolgálnak. 23 És szóla az Úr Jeremiásnak, mondván: 24 Nem vettet észre, mit szóla e nép? mondván: A két nemzetiséget, a melyet az Úr kiválasztott vala, elveté, és az én népemet megúltálták úgy, hogy többé ő előttük nem nemzet az. 25 Ezt mondja az Úr: Ha szövetségem nem lesz a nappal és az éjszakával, és ha nem szabtam törvényeket az égnek és a földnek, 26 Jákóbnak és az én szolgámnak, Dávidnak magvát is elvetem, úgy hogy az ő magvából senkit fel ne vegyenek, aki uralkodjék Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak magván: mert visszahozom őket a fogsgóból, és megkegyelmezek nékik.

34 Az a beszéd, a melyet szólott az Úr Jeremiásnak, (mikor Nabukodonozor a babiloni király és az egész serege és a föld minden országa, a melyek az ő hatalma alatt valának, és a népek mind vívták vala Jeruzsálemet és minden városát) mondván: 2 Ezt mondja az Úr, az Izráel Istene: Menj el, és mond meg Sedékiásnak, a Júda királyának, és így szólj néki: Ezt mondja az Úr: Ímé, én odaadom e várost a babiloni király kezébe, és felgyűjtja ezt tüzzel. 3 És te el nem szaladsz az ő kezéből, hanem bizonytal megfognak és kezébe adnak, és a te szemeid meglátják a babiloni királynak szemeit, és az ő szája a te száddal szól, és bemégy Babilonba. 4 Mindazáltal halld meg az Úrnak szavát Sedékiás, Júda királya; ezt mondja az Úr te felőled: Nem halsz meg fegyver által. 5 Békességen halsz meg, és a mint füstöltek a te atyáidnak, az előbbi királyoknak, a kik te előtted voltak, úgy füstölnek néked is, és így siratnak téged: Jaj uram! Mert én szóltam e szót, azt mondja az Úr. 6 És megmondá Jeremiás próféta Sedékiásnak, a Júda királyának, mind e szavakat Jeruzsálemben. 7 A babiloni király serege pedig vívia vala Jeruzsálemet és Júdának minden városát, a melyek megmaradtak vala, tudniillik Lákist és Azekát, mert a Júda városai közül csak ezek maradtak vala meg, mint erősített városok. 8 Ez a beszéd, melyet szóla az Úr Jeremiásnak, minekutána Sedékiás király szövetséget köte az egész Jeruzsálembeli néppel, szabadságot hirdetvén köztük. 9 Hogy kiki bocsássa szabadon szolgáját és kiki az ő szolgálóleányát a héber férfit és a héber leányt, hogy senki ne szolgáltasson közöttük az ő Júdabeli atyjafiával. 10 És engedelmeskedtek mindenjában a fejedelmek és az egész nép, a kik szövetséget kötöttek,

hogy kiki szabadon bocsássa az ő szolgáját és kiki az ő szolgálóleányát, hogy senki azokkal ne szolgáltasson többé; és engedelmeskedtek és elbocsáták azokat. 11 De azután el változának, és visszahozák a szolgákat és szolgálóleányokat, a kiket szabadon bocsátottak vala, és őket szolgákká és szolgálóleányokká tevék. 12 És lőn az Úrnak szava Jeremiáshoz az Úrtól, mondván: 13 Ezt mondja az Úr, Izráel Istene: Én szövetséget kötöttem a ti atyáitokkal azon a napon, a melyen kihoztam őket Egyiptom földéről, a szolgálatnak házából, mondván: 14 Mikor a hét esztendő eltelik, kiki bocsássa el az ő héber atyjafiát, a ki néked eladatott vala és hat esztendeig szolgált téged; bocsássad őt magadtól szabadon. De nem hallgatának a ti atyáitok engemet, és fülöket sem hajtották erre. 15 És ti ma megtértetek vala, és igazat cselekedtetek vala én előttem, kiki szabadságot hirdetvén az ő atyjafiának, és én előttem szövetséget kötöttem abban a házban, a mely az én nevemről neveztetett. 16 De el változtatok, és beszennyeztétek az én nevemet, és kiki visszahozza az ő szolgáját és kiki az ő szolgálóleányát, kiket egészen szabadon bocsátottak vala, és igába vetették őket, hogy néktek szolgáit és szolgáló leányaitok legyenek. 17 Azért ezt mondja az Úr: Ti nem hallgattatok reám, hogy kiki szabadságot hirdessen az ő atyjafiának és kiki az ő felebarátjának. Ímé, én hirdetek néktek szabadságot, azt mondja az Úr, a fegyverre, a döghalára és az éhségre, és odaadlak titeket e föld minden országainak útátárára. 18 És odaadom a férfiakat, a kik megszegtek az én szövetségemet, a kik nem teljesítették a szövetség pontjait, a melyet előttem kötöttek vala tulokkal, a melyet ketté vágának és átménének annak részei között, 19 Júdának fejedelmeit és Jeruzsálem fejedelmeit, az udvari szolgákat és a papokat és a földnek minden népét, a kik átmentek a tulok részei között: 20 Odaadom őket az ő ellenségeik kezébe, és az ő lelköket keresők kezébe, és az ő holttestök ez égi madaraknak és a föld vadainak lesznek edelévé. 21 Sedékiást, a Júda királyát és az ő fejedelmeit is odaadom az ő ellenségeiknek kezébe, és az ő lelköket keresők kezébe, és a babiloni király seregének kezébe, a mely eltávozik tőletek. 22 Ímé, én parancsolok, azt mondja az Úr, és visszahozom őket e városra, és vívjak azt, és beveszik és felgyűjtják tüzzel, és pusztasággá teszem Júda városait, lakhatatlannokká.

35 Az a beszéd, a melyet szóla az Úr Jeremiásnak, Jojákimnak, Jósíás, Júda királya fiának idejében, mondván: 2 Menj el a Rékábiták házához, és szólj velök, és vidd be őket az Úr házába, a kamarák egyikébe, és adj

nézik bort inni. 3 És mellém vevém Jaazániát, Jeremiásnak fiát, ki fia vala Habasániának, és az Ő rokonait és minden fiait és a Rékábiták egész háznépét. 4 És bevivém Őket az Úr házába, a Hanán fiainak a kamarájába, ki Igdaliásnak, az Isten emberének fia vala, a mely a fejedelmek kamarája mellett vala, Mahásiásnak, Sallum fiának kamaráján felül, a ki az ajtónak őrizője vala. 5 És a Rékábiták háza népének fiai elé borral telt kancsókat és poharakat tevék, és ezt mondám nézik: Igyatok bort! 6 És felelénk: Nem iszunk bort, mert Jónadáb, Rékábnak fia, a mi atyánk parancsolta nékünk, mondván: Ne igyatok ti bort soha, se a ti fiaitok. 7 Se házat ne építsetek, se vetést ne vessetek, se szőlőt ne ültessetek, se ne tartsatok; hanem sátorokban lakjatok teljes életetekben, hogy sok ideig éljetek e földnek színén, a melyben ti jövevények vagytok. 8 És hallgattunk Jónadábnak a Rékáb fiának, a mi atyánknak szavára mindenből, a miket parancsolt nékünk, hogy teljes életünkben bort ne igyunk mi, a mi feleségeink, a mi fiaink és a mi leányaink. 9 Se házakat ne építsünk, hogy azokban lakjunk, se szőlőnk, se mezőnk, se vetésünk ne legyen nékünk. 10 Hanem lakozzunk sátorokban. Hallgattunk azért, és a szerint cselekedtünk, a mint nékünk Jónadáb, a mi atyánk megparancsolta vala. 11 Mikor pedig feljöve Nabukodonozor, a babiloni király a földre, akkor ezt mondánk: Jertek el, menjünk be Jeruzsálembe a káldeai sereg előtt és a Siriabeli sereg előtt; és Jeruzsálemben lakoztunk. 12 És szóla az Úr Jeremiásnak, mondván: 13 Így szól a Seregek Ura, az Izráel Istene: Menj el, mondd meg a Júda férfiainak és Jeruzsálem lakosainak: Nem veszitek-é fel az intést, hogy hallgassatok az én beszédeimre? azt mondja az Úr. 14 Jónadábnak, a Rékáb fiának intései teljesedtek, a melyekkel megparancsolta az Ő fiainak, hogy bort ne igyanak, és mindez ideig sem ittak bort; mert hallgattak az Ő atyjok parancsolatjára; én is szóltam néktek; szóltam pedig jó reggel, de nem engedtettek nékem. 15 És elküldtem hozzátok minden én szolgámat, a prófétákat, és pedig jó reggel küldém, mondván: Kérlek, kiki téren meg az Ő gonosz útjáról, jobbítások meg cselekedeteiteket, és idegen istenek után ne járjatok, hogy nézik szolgáljatok, és lakoztok a földön, a melyet néktek és a ti atyáitoknak adtam, de fületeket sem hajtátok reá, és nem hallgattatok reáim. 16 Mivelhogy Jónadábnak, a Rékáb fiának fiai teljesítik az Ő atyjoknak parancsolatját, melyet parancsolt vala nézik, e nép pedig nem hallgata reáim; 17 Azért ezt mondja az Úr, a Seregek Istene, az Izráel Istene: Ímé, én rábocsátom Júdára és Jeruzsálemnek minden lakóira mindenáma veszedelmet, a melyről szóltam nézik; azért mert szóltam nézik, de nem hallották, kiáltottam nézik, de nem feleltek. 18 A Rékábiták

házának pedig monda Jeremiás: Ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene: Mivelhogy hallgattatok Jónadábnak, a ti atyátoknak parancsolatjára, és megtartottatok minden parancsolatját, és úgy cselekedtetek, a mint meghagyta volt néktek: 19 Azért ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene: Nem fogyatkozik el Jónadábnak, a Rékáb fiának maradéka, a ki előttem álljon mindenkor.

36 És Jojákimnak, a Jósiás fiának, Júda királynak negyedik esztendejében is szóla az Úr Jeremiásnak, mondván: 2 Végy elő egy könyvet, és mind írd belé a szókat, a miket én szóltam néked az Izráel és a Júda ellen és minden nemzet ellen, a naptól fogva, a melyen szóltam néked a Jósiás ideje óta mind e napig. 3 Háttha meghallja a Júda háza mindenáma a veszedelmet, a melyeket én néki szerezni szándékozom, hogy kiki megtérjen az Ő gonosz útáról, és megbocsássam az Ő bűnökét és vétköket. 4 És előhívá Jeremiás Bárukot, a Néria fiát, és megírá Báruk a Jeremiás szájá után a könyvbe mindenáma szókat, a melyeket az Úr szóltott vala néki. 5 És parancsola Jeremiás Bárunknak, mondván: Én fogoly vagyok, nem lehetek be az Úr házába. 6 Azért te menj be, és a könyvből, a melyet az én számból írtál, olvasd el az Úrnak szavait a népnek hallatára az Úrnak házában bőjtí napon, és az egész Júdának hallatára, a kik felgyülnek az Ő városaiból, olvasd el nékik. 7 Háttha az Úr elé száll könyörgésük, és mindenki megtér az Ő gonosz útáról, mert nagy az Úr haragja és felháborodása, a melylyel szólott az Úr e nép ellen! 8 Bárunk pedig, a Néria fia, mind a szerint cselekedék, a mint néki Jeremiás próféta megparancsolta vala, elolvásán a könyvből az Úrnak szavát, az Úrnak házában. 9 És Jojákimnak a Jósiás fiának, Júda királynak ötödik esztendejében, a kilencszedik hónapban bőjtére hívták fel az Úr elő az egész Jeruzsálem népét és az egész népet, a mely Júda városaiból jött vala fel Jeruzsálemben. 10 És elolvásá Bárunk a könyvből Jeremiás beszédeit az Úr házában Gamáriának, az írástudó Sáfán fiának szobájában a felső pitvarban, az Úr háza új kapujának nyílásában az egész nép hallatára. 11 És hallá Mikeás, Gamáriának, a Sáfán fiának fia az Úrnak minden beszédét a könyvből. 12 És leméne a király házába az írástudó szobájába, és ímé, ott ülnék vala minden a főemberek, Elisáma, az írástudó, és Dalajás, Semájának fia, és Elnátán, Akbórnak fia, és Gamária, Sáfának fia, és Sedékiás, Hanániásnak fia, és a többi főember is. 13 És elbeszél nézik Mikeás mindenáma, a melyeket hallott vala a könyvből, mikor olvasá Bárunk a nép hallatára. 14 Azért elküldék minden a főemberek Jéhudit, a ki Natániának fia vala, a ki Selémiának fia vala,

a ki Kusinak fia vala, Bárukhoz, mondván: A könyvet, a melyből olvastál a nép hallatára, vedd kezedbe, és jövel. És kezébe vevé Báruk, a Néria fia a könyvet, és elméne hozzájok. 15 És mondának néki: Ülj le csak és olvasd azt a mi fülről hallatára, és elolvassá Báruk fülök hallatára. 16 És mikor meghallák mind e szókat, megrettentve tekintettek egymásra, és mondának Báruknek: Bizony megjelentjük mind e szókat a királynak. 17 Bárukot pedig kérdezék, mondván: Jelentsd meg csak nékünk, mimódon írtad mind e szókat az Ő szájából? 18 És monda nézik Báruk: Szájával mondotta nékem mind e szókat, én pedig beírtam e könyvbe tintával. 19 És mondának a főemberek Báruknek: Menj el, rejtőzz el te és Jeremiás, és ne tudja senki, hol vagytok. 20 És elmenének a királyhoz a pitvarba (és letevék a könyvet az írástudó Elisámának szobájában) és elmondák mind e szókat a király hallatára. 21 És elküldé a király Jéhudit, hogy hozza el a könyvet; azért elhozás azt az írástudó Elisámának szobájából, és elolvassá azt Jéhudi a király hallatára és minden dicsérek hallatára, a kik a király előtt állnak vala. 22 A király pedig a téli házban ül vala a kilencszedik hónapban, és a tűz ég vala előtte. 23 És mikor Jéhudi hárrom vagy négy levelet elolvastott vala, elmetél azt az írástudónak késével, és a tűzbe hajítá, a mely a tűzhelyen vala, mígnem az egész könyv megége a tűzben, a mely a tűzhelyen vala. 24 Nem rettentek meg, sem ruhájokat nem szaggatták meg a király és valamennyi szolgája, a kik hallják vala minden e szókat. 25 Sőt még Elnátán is és Delája és Gamária kérék a királyt, hogy a könyvet ne égesse meg, de nem hallgata rájuk. 26 Hanem meghagyá a király Jerákméénnek, a Hammélek fiának, és Sérájának, az Azriel fiának, és Selémiának, az Abdéel fiának, hogy fogják el Bárukot, az írástudót, és Jeremiás prófétát, de az Úr elrejté őket. 27 Szóla pedig az Úr Jeremiásnak, miután a király megégett vala a könyvet és a beszédeket, a melyeket Báruk a Jeremiás szájából írt vala, mondván: 28 Térj vissza, végy magadnak más könyvet, és írd bele minden az előbbi szókat, a melyek az előbbi könyvben valának, a melyet Jojákim, a Júda királya megégett. 29 És Jojákimnak, a Júda királynak mond meg: Ezt mondja az Úr: Te égettet meg a könyvet, mondván: Miért írtál ilyen szókat bele: Bizonyosan eljő a babiloni király, és elveszti e földet, és kipusztít belőle embert és állatot? 30 Azért ezt mondja az Úr Jojákim felől, a Júda királya felől: Nem lesz néki, a ki a Dávid székébe üljen, és az Ő holtteste elvettetik nappal a hévre, éjszaka pedig a dérré. 31 És megbüntettem őt, és az Ő magvát, és az Ő szolgáit az Ő bűneikért, és rájok bocsátom és a Jeruzsálembeli polgárokra és Júdának felfiaira minden azt a veszedelmet, a melyről szólottam nékik,

de nem hallgattak meg. 32 Azért más könyvet vőn Jeremiás, és adá azt Báruknek, az írástudó Néria fiának, és beírá abba a Jeremiásnak szájából minden szavát annak a könyvnek, a melyet Jojákim, a Júda királya megégett vala a tűzben. És több dolgot is írának bele, hasonlókat az előbbiekhöz.

37 Uralkodott pedig Sedékiás király, Jósiásnak fia, Kónia helyett, aki Jojákimnak fia vala, kit Nabukodonozor, a babiloni király királylyá tett vala Júdának földében. 2 De nem hallgatá sem ő, sem az Ő szolgái, sem a föld népe az Úrnak szavát, a melyet szólott vala Jeremiás próféta által. 3 És elküldé Sedékiás király Júkált, Selémiának fiát, és Sofóniást, Mahásiás papnak fiát Jeremiás prófétához, mondván: Kérlek, könyörögj mi érettünk az Úrnak, a mi Istenünknek. 4 Jeremiás pedig be- és kimegy vala a nép között, mert még nem vetették vala őt be a tömlöczbe. 5 A Faraó serege pedig kijött Égyiptomból, és a Káldeusok, a kik megszállották Jeruzsálemet, meghallották e hírt ő felőlök, és elhagyták Jeruzsálemet. 6 És szóla az Úr Jeremiás prófétának, mondván: 7 Ezt mondja az Úr, Izráel Istene: Ezt mondjátok a Júda királyának, aki elküldött titeket én hozzám, hogy megkérdezhetek engem: Íme, a Faraó serege, a mely kijött a ti segítségetekre, viaszamegy Egyiptom földébe. 8 És viaszatérnek a Káldeusok, és ostromolják a várost, és beveszik azt, és megégetik tűzzel. 9 Ezt mondja az Úr: Ne csalájátok meg magatokat, mondván: Bizonyosan elmennek mi rólunk a Káldeusok; mert nem mennek el. 10 Mert ha a Káldeusoknak egész sereget megveritek is, a kik ostromolnak titeket, és közülök csak néhány megsebesült marad is: valamennyi felkél az Ő sátorából, és megégetik a várost tűzzel. 11 És mikor a Káldeusok serege elvonula Jeruzsálem alól a Faraó serege miatt, 12 Jeremiás is kiindula Jeruzsálemből, mervén a Benjámin földére, hogy osztályrészt kapjon onnan a nép között. 13 Mikor pedig ő a Benjámin kapujához ére és ott vala egy őr, a kinek neve Jériás vala, Selémiásnak fia, aki Hanániásnak fia vala, megfogá az Jeremiás prófétát, és monda: Te a Káldeusokhoz szököl! 14 És monda Jeremiás: Hazugság! Nem szököm a Káldeusokhoz; de nem hallgata rá. És Jériás megfogá Jeremiást, és vivé őt a fejedelmekhez. 15 És a fejedelmek megharaguának Jeremiásra, és megvereték őt, és veték a fogházba az írástudó Jónatán házába: mert azt rendelték vala fogháznak. 16 Mikor Jeremiás a tömlöczbe és a börtönbe juta, és sok napig vala ott Jeremiás; 17 Akkor elkülde Sedékiás király és előhozatá őt, és megkérdez a király a maga házánál titkon, és monda: Van-e kijelentésed az Úrtól? Akkor monda Jeremiás: Van! És azt is mondá: A babiloni

király kezébe adatol. 18 Azután monda Jeremiás Sedékiás királynak: Mit vétettem ellened és a te szolgáid ellen és e nép ellen, hogy a fogházba vetettetek engem? 19 És hol vannak a ti prófétáitok, a kik prófétáltak néktek, mondván: Nem jő el a babiloni király ti ellenetek és e föld ellen? 20 Most halld csak, uram király, és hallgasd meg az én könyörgésemet, és ne küldj engem vissza az írástudó Jónatán házába, hogy ott ne haljak meg. 21 Parancsolta azért Sedékiás király, hogy vessék Jeremiást a tömlöcz pitvarába, és adjanak néki naponként egy-egy darab kenyereset a sütők utcajából, a míg minden kenyér elfogy a városból. És ott marada Jeremiás a tömlöcz pitvarában.

38 De meghallá Safátiás Mattánnak fia, és Gedáliaš Passúrnak fia, és Jukál a Selémiás fia, és Passúr a Melékiás fia a szókat, a melyeket szólott vala Jeremiás az egész népnek, mondván: 2 Ezt mondja az Úr: A ki megmarad e városban, meghal fegyver miatt, éhség miatt és döghalál miatt, a ki pedig kimegy a Káldeusokhoz, él, és az Ő élete nyereség lesz néki és él. 3 Ezt mondja az Úr: Bizonyval a babiloni király seregének kezébe adatik e város, és beveszi azt. 4 És mondának a fejedelmek a királynak: Kérünk, ölettesd meg ezt az embert, mert megerőltetni a vitézek kezeiit, a kik megmaradtak a városban, és az egész nép kezeiit, hogy efféle szókat szól nékik, mert ez az ember nem a nép megmaradására igyekszik, hanem veszedelmére. 5 És monda Sedékiás király: Ám a ti kezetekben van, mert a király semmit sem tehet ellenetekre. 6 Azért elvivék Jeremiást, hogy bevessék Melkiásnak, a Hammélek fiának vermébe, a mely a tömlöcz pitvarában vala; és lebocsáták Jeremiást köteleken; a veremben pedig nem víz vala, hanem sár, és beesik Jeremiás a sárba. 7 És meghallotta Ebed-Melek, a szerecsen, a ki udvari szolga vala (ő pedig a király házában vala), hogy Jeremiást a verembe vetették, a király pedig a Benjámin-kapuban ül vala. 8 Kiméne azért Ebed-Melek a király házából, és szóla a királynak, mondván: 9 Uram, király! gonoszul cselekedtek azok az emberek mindazzal, a mit Jeremiás prófétával cselekedtek, a kik őt a verembe vetették; mert meghal ott éhen, mert nem lesz ezután semmi kenyér e városban. 10 Parancsolta azért a király Ebed-Meleknak, a szerecsennek, mondván: Végy magadhoz innét harminc embert, és vedd fel Jeremiás prófétát a veremből, mielőtt meghalna. 11 Vőn azért Ebed-Melek magához harminc embert, és beméne a király házába, a kincstartó ház alá, és hoza onnét régi ruhadarabokat és elszakadozott posztókat, és alábocsátá azokat Jeremiásnak köteleken a verembe. 12 És monda Ebed-Melek, a szerecsen, Jeremiásnak: Tedd a

régi és elszakadozott ruhadarabokat hónod alá, a kötelek alá; és úgy cselekedék Jeremiás. 13 Kivonták azért Jeremiást köteleken és kihozák őt a veremből, és lakék Jeremiás a tömlöcz pitvarában. 14 Elkülde pedig Sedékiás király, és magához hozatá Jeremiás prófétát a harmadik ajtóig, mely vala az Úrnak házában, és monda a király Jeremiásnak: Téged valamiről kérdelek, semmi tagadást benne ne tégy! 15 Monda pedig Jeremiás Sedékiásnak: Ha megjelentem néked, avagy nem bizonyosan megölsz-é engem? És ha tanácsot adok, nem hallgatsz rám. 16 És megesküvék Sedékiás király Jeremiásnak titkon, mondván: Él az Úr, a ki teremtte nékünk e lelket, hogy nem öllel meg és nem adlak azoknak az embereknek kezébe, a kik keresik a te lelket! 17 Akkor monda Jeremiás Sedékiásnak: Ezt mondja az Úr, a Seregek Istene, az Izráel Istene: Ha kimégy a babiloni király fejedelmeihez, él a te lelked, és e város nem égettetik meg tűzzel, hanem élsz te és a te házad népe. 18 Ha pedig nem mégy ki a babiloni király fejedelmeihez, akkor e város a Káldeusok kezébe adatik, felégetik ezt tűzzel, te sem szaladsz el kezökből. 19 Monda Sedékiás király Jeremiásnak: Félek én a Júdabeliekől, a kik átszöktek a Káldeusokhoz, hátha azok kezébe adnak engem, és csúfoskodnak rajtam! 20 És monda Jeremiás: Nem adnak; kérlek, halld meg az Úrnak szavát, a melyet én mondok néked, és jó dolgod lesz, és él a te lelked. 21 Ha pedig te kimenni nem akarsz: ez a szó, a melyet megjelentett nékem az Úr: 22 Ímé, minden asszony, a ki megmaradt vala a Júda királyának házában, kivitetik a babiloni király fejedelmeihez; és ezt mondják azok, hogy megcsaltak téged és erőt vettek rajtad a te jóakaró embereid, a te lábaid most beragadtak a sárba, ők pedig visszafordultak. 23 Azért minden feleségedet és gyermekedet kiviszik a Káldeusoknak, te sem menekedel meg kezökből, hanem megfogatol a babiloni király kezével, és e várost felégeti tűzzel. 24 Monda pedig Sedékiás Jeremiásnak: Senki se tudjon e szókról, és nem halsz meg! 25 Ha meghallíjak a fejedelmek, hogy beszéltem veled, és előjének hozzád és ezt mondják néked: Mondd meg csak nékünk, mit beszéltél a királynak, ne tagadj el abból tőlünk és nem ölünk meg téged, és mit monda néked a király? 26 Ezt mondd nézik: Alázatosan könyörgék a királynak, hogy ne vitessen vissza Jónatán házába, hogy meg ne haljak ott. 27 És a fejedelmek mind elmenének Jeremiáshoz és megkérдék őt, és egészen úgy felele nékik, a mint a király parancsolta vala: és hallgatással elmenének tőle, mert nem hallották vala a beszédet. 28 És ott marada Jeremiás a tömlöcz pitvarában mind a napig, a melyen bevezérek Jeruzsálemet, és ott vala, mikor bevezérek Jeruzsálemet.

39 Sedékiásnak, a Júda királyának kilenczedik esztendejében, a tizedik hónapban eljöve Nabukodonozor, a babiloni király és egész serege Jeruzsálem ellen, és megszállák azt. **2** Sedékiás tizenegyedik esztendejében, a negyedik hónapban, a hónap kilenczedikén ledűle a város kőfala. **3** És bemenének a babiloni király fejedelmei mind és leülének a középső kapuban: Nergál-Sarézer, Samegár-Nebó, Sársekim, Rabsáris, Nergál-Sarézer, Rabmág és minden a többi fejedelmei a babiloni királynak. **4** És mikor meglátta vala őket Sedékiás, a Júda királya és minden a vitézlő férfiak, elfutamodának és kimenének éjjel a városból a király kertjén át az ajtón, a két kőfal között, és kimenének a pusztába vivő úton. **5** És úzék őket a káldeai seregek, és elfogák Sedékiást Jerikhó pusztájában, és elhozák őt és elvívék Nabukodonozornak, a babiloni királynak Riblába, Hamát földére, és ítéletet mond rája. **6** És megöl a babiloni király Sedékiásnak fiait szeme láttára Riblában, és Júdának minden nemeseit is megöl a babiloni király. **7** A Sedékiás szemeit pedig kitolatá, és vasba vereté őt, hogy elvigye őt Babilonba. **8** A király házát pedig és a nép házait felgyűjtik a Káldeusok tűzzel, és Jeruzsálem kőfalait leronták. **9** A nép többi részét pedig, a mely a városban maradt vala: és a szökevényeket, a kik hozzá szöktek vala, a nép többi részét, a még megmaradottakat elvívé Nabuzáradán, a poroszlók feje, Babilonba. **10** A nép szegényeit pedig, a kiknek semmijük sem vala, ott hagyá Nabuzáradán, a poroszlók feje, Júda földében, és ada nékik szőlőket és szántóföldeket azon a napon. **11** Jeremiás felől pedig parancsot ada Nabukodonozor, a babiloni király Nabuzáradánnak, a poroszlók fejének, mondván: **12** Vedd őt magadhoz, és viselj gondot reá, és semmi bajt ne okozz néki, hanem azt cselekedd vele, a mit ő akar. **13** És elküldé Nabuzáradán, a poroszlók feje, és Nebusázban, Rabsáris és Nergál-Sarézer, Rabmág és a babiloni királynak több főembere. **14** Elküldének, mondóm, és elhozák Jeremiást a tömlöcz pitvarából, és rábíták őt Gedáliásra, Ahikámnak, a Sáfán fiának fiára, hogy haza vigye őt, és lakozzék a nép között. **15** Az Úr pedig szóla Jeremiáshoz, mikor ő még a tömlöcz pitvarában fogva vala, mondván: **16** Menj el, és szólj Ebed-Melekkel, a szerecsennel, mondván: Ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene: Ímé, én beteljesítem e város kárára és nem javára mondott beszédeimet, és azon a napon szemeid előtt lesznek azok. **17** És azon a napon megszabadítak téged, azt mondja az Úr, és nem adatol amaz emberek kezébe, a kiktől félsz. **18** Hanem bizonyára megszabadítak téged, nem esel el fegyver miatt, és a lelked

zsákmányul lesz néked, mert reménységed volt bennem, azt mondja az Úr.

40 Az a szózat, a melyet az Úr szóla Jeremiásnak, miután Nabuzáradán, a poroszlók feje elbocsátá őt Rámából. Mikor elvitte vala őt, ő is láncokkal vala megkötözve a jeruzsálemi és júdai mindenféle foglyok között, a kik Babilonba vitetnek vala. **2** És a poroszlók feje elvívé Jeremiást, és monda néki: Az Úr, a te Istened rendelte ezt a büntetést e hely ellen. **3** És ráhozta és megcselekedte az Úr, a mint megmondotta vala. Mert vétkeztetek az Úr ellen, és nem hallgattatok az ő szavára, azért teljesedett be ti rajtak e dolog. **4** Mostan azért ímé, én téged ma megszabadítalak a láncztól, a mely a te kezeiden van; ha tetszik néked Babilonba jönök, jőj velem, nékem pedig gondom lesz reád, ha pedig nem tetszik néked, hogy eljőjí velem Babilonba, maradj itt. Ímé, az egész föld előtted van, a hova jobbnak és helyesebbnek látszik mennen, menj oda. **5** (De ő még nem tér vala vissza.) Vagy menj vissza Gedáliáshoz, Ahikámnak, Sáfán fiának fiához, a kit a babiloni király tiszttartová tett Júda városaiban, és lakjál vele a nép között, vagy akárhová tetszik mennen, oda menj. És ada a poroszlók feje néki étket és ajándékot, és elbocsátá őt. **6** És elméne Jeremiás Gedáliáshoz, Ahikámnak fiához Mispába, és ott lakék vele a nép között, a kik megmaradtak a földön. **7** És mikor meghallotta a seregek minden vezetője, a kik a mezőn valának, ők magok és az ő embereik, hogy a babiloni király Gedáliást, Ahikámnak fiát tette tiszttartová az országban, és hogy reá bízta a férfiakat és az asszonyokat, a kisdedeket és a föld szegényeit azok közül, a kik Babilonba el nem vittek vala; **8** Elmenének Gedáliáshoz Mispába, tudniillik Ismáel, Natániának fia, és Jóhanán és Jónatán, Káreának fiai, és Serája, Tankemetnek fia, és a netoráti Efainak fiai, és Jazánia, Maakátnak fia, ők és az ő embereik. **9** És Gedáliás, Ahikámnak, Sáfán fiának fia megesküvénéknél és az ő embereiknél, mondván: Ne féljetek a Káldeusoknak szolgálni, hanem lakozzatok e földön és szolgáljatok a babiloni királynak, és jó dolgotok lesz. **10** És én íme Mispában lakom, hogy szolgálatukra álljak a Káldeusoknak, a kik előjének hozzánk, ti pedig szedjetek össze bort és gyümölcsöt, és olajt is szerezhetek edényeitekbe, és lakjatok a ti városaitokban, a melyeket elfoglaltatok. **11** És mindenkor a Júdabeliek is, a kik a Moábitáknál, az Ammon flainál, az Edomitáknál, és a kik akármely tartományban valának, meghallák, hogy a babiloni király Júdából maradékot hagyott, és hogy Gedáliást, Ahikámnak, Sáfán fiának fiát tette előttük tiszttartová. **12** Azért haza jövénék mindenjában a

Júdabeliek mindenünen, a hova elfutottak vala, és eljövének a Júda földébe Gedáliáshoz Mispába, és bort és igen sok gyümölcsöt szerzének össze. **13** És Jóhanán, Káreának fia, és a seregek minden vezetője, a kik a mezőn valának, szintén elmenének Gedáliáshoz Mispába. **14** És mondának néki: Nem tudod-é, hogy Baálisz, az Ammoniták királya elküldötte Ismáelt, Natániának fiát, hogy téged megöljön? De nem hivé azoknak Gedáliás, Ahikámnanak fia. **15** Jóhanán pedig, Káreának fia, titkolózva monda Gedáliásnak Mispában, mondván: Elmegyek és megölöm Ismáelt, Natániának fiát úgy, hogy senki se tudja. Miért oltaná el a te életedet? Hiszen a Júdabeliek, a kik te hozzád gyülekeztek vala, mind eloszlannak, és Júdának maradéka is elvész. **16** És monda Gedáliás, Ahikámnanak fia Jóhanánnak, a Kárea fiának: Ne cselekedd e dolgot, mert te hazugságot szólasz Ismáel felől!

41 És a hetedik hónapban csakugyan eljöve Ismáel, Natániának, Elisáma fiának fia, a ki királyi nemből és a király fölöttére köztük való vala, és tíz férfiú vele Gedáliáshoz, Ahikámnanak fiahoz Mispába, és együtt érkezének Mispában. **2** És felkele Ismáel, Natániának fia és a tíz férfiú, a kik vele valának, és megölék Gedáliást, Ahikámnanak, a Sáfán fiának fiát szablyával, és megölé ő azt, a kit a babiloni király tisztartová tett vala a földön! **3** És mindeneket a Júdabeliek is, a kik Gedáliással valának Mispában, és a Káldeusokat is, a kik ott találtatának, tudniillik a vitéző embereket, megölé Ismáel. **4** Másnap pedig a Gedáliás megölése után, még mikor senki sem tudta azt: **5** Férfiak jövénék Sikemből, Silóból és Samariából: nyolczvan férfiú levágott szakállal, megszagadtott ruhában és bevagadt testtel, kezükben ételáldozat és tömjén, hogy áldozzanak az Úr házában. **6** És kiméne előjük Ismáel, Natániának fia Mispárból, menés közben is sírván. És mikor előjük ért vala, monda nékik: Jertek el Gedáliáshoz, Ahikámnanak fiahoz. **7** És mikor bementek vala a városba, megölé őket Ismáel, Natániának fia, és hányá őket az árokba, ő és a férfiak, a kik vele valának. **8** De tíz ember találtaték ő közöttük, a kik ezt mondák Ismáelnek: Ne ölj meg minket, mert kincsünk van nékünk a mezőn, búza és árpa, olaj és méz és megtartóztatá magát, és nem ölé meg őket az ő atyjokfiaival. **9** Az árok pedig, a melybe behányá Ismáel mindamaz emberek holttestét, a kiket megöle Gedáliással együtt, az, a melyet Asa király csinált vala Baása ellen, az Izráel királya ellen. Ismáel, Natániának fia megtölté ezt a megölettekkel. **10** És fogásra vivé el Ismáel a nép egész maradékát, a mely Mispában vala, a király leányait és az egész népet, a mely Mispában hagyatott vala, kiket Nabuzáradán, a poroszlók

feje Gedáliásra, Ahikámnanak fiára bízott vala; foglyul ejté azért őket Ismáel, Natániának fia, és elindula, hogy az Ammon fiaihoz menjen. **11** És meghallá Jóhanán, Káreának fia és a seregek minden vezetője, a ki ő vele vala, azt az egész gonoszságot, a melyet Ismáel, Natániának fia cselekedett vala. **12** És magokhoz vevék mind az embereket, és elmenének, hogy megvívjanak Ismáellel, Natániának fiával, és elérék őt a nagy víznél, a mely Gibeonnál vala. **13** És mikor meglátta vala az egész nép, a mely Ismáellel vala, Jóhanánt, Káreának fiát és a seregek minden vezetőjét, a kik vele valának, megörülé. **14** És visszatére az egész nép, a melyet Ismáel elvitt vala Mispából, és visszatére és elméne Jóhanához, Káreának fiahoz. **15** Ismáel pedig, Natániának fia nyolczadmagával szalada el Jóhanán elől, és az Ammon fiaihoz méne. **16** És magához vevén Jóhanán, Káreának fia, és a seregek minden vezetője, a kik ő vele valának, a nép minden maradékát, a melyet visszahoztak vala Ismáeltől, Natániának fiától Mispából, miután ez megölé Gedáliást, Ahikámnanak fiát, az erős férfiakat, vitézeket és asszonynépeket és gyermekeket és udvari szolgákat, a kiket visszahozott vala Gibeonból: **17** Elindulának és megállapodának Gérut Kimhámnál, a mely közel vala Betlehemhez, hogy elmenjenek és bemenjenek Égyptomba, **18** A Káldeusok miatt, mert félnek vala tőlük, mert Ismáel, Natániának fia megölte vala Gedáliást, Ahikámnanak fiát, a kit a babiloni király tisztartová tett vala a földön.

42 Eljöve pedig a csapatoknak minden tiszte, és Jóhanán, Káreának fia, és Jazánia, Ozániának fia, és az egész nép kicsinytől fogva nagyig, **2** És mondának Jeremiás prófétának: Hallgasd meg alázatos kérésünket, és könyörögj érettünk az Úrnak, a te Istenednek mind e maradékért; mert kevesen maradtunk meg a sokaságból, mint a te szemeid jól látnak minket; **3** És jelentse meg nékünk az Úr, a te Istened az útat, a melyen járunk, és a dolgot, a mit cselekedjünk. **4** És monda nékik Jeremiás próféta: Meghallottam. Ímé, én könyörgök az Úrnak, a ti Isteneteknek a ti beszédeitek szerint, és minden, a mit felel az Úr néktek, megjelentem néktek, el nem titkolok semmit tületek. **5** Ők pedig mondának Jeremiásnak: Az Úr legyen ellenünk tökéletes és igaz tanúbizonyás, ha nem mind ama beszéd szerint cselekszünk, a melylyel elküld téged mi hozzáink az Úr, a te Istened. **6** Ha jó, ha rossz, hallgatni fogunk az Úrnak, a mi Istenünknek szavára, a melyért mi téged ő hozzá küldünk; hogy jó dolgunk legyen, mert mi hallgatunk az Úrnak, a mi Istenünknek szavára. **7** Lőn pedig tíz nap múlva, hogy szóla az Úr Jeremiásnak. **8** És odahívá Jóhanánt,

Káreának fiát, és a seregeknek minden tisztjét, a kik vele valának, és az egész népet kicsinytől fogva nagyig. 9 És monda nézik: Ezt mondja az Úr, Izráelnek Istene, a kihez küldöttetek engem, hogy megjelentsem előtte a ti könyörgésteket: 10 Ha állandóan megmaradtok e földön, felépítétek titeket és el nem rontlak, és elplántállak titeket és ki nem gyomlállak: mert megbántam a gonoszt, a mit cselekedtem veletek. 11 Ne féljetek a babiloni királytól, a kitől most féltek, ne féljetek tőle, azt mondja az Úr; mert veletek vagyok, hogy megtartsalak és megszabadítsalak titeket az Ő kezéből. 12 És irgalmaságot cselekszem veletek, hogy irgalmas legyen hozzátok, és lakni hagyjon titeket a ti földetekben. 13 De ha ti ezt mondjátok: Nem lakunk e földön, nem hallgatván az Úrnak, a ti Isteneteknek szavára, 14 Mondván: Nem! hanem Égyiptom földére megyünk be, ahol nem látunk harcot és nem hallunk trombitaszót, és kenyereset nem éhezünk, és ott lakozunk: 15 Most azért halljátok meg az Úrnak szavát, Júdának maradékai! Ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene: Ha ti csak orczáitokat fordítjátok is úgy, hogy bemenjetek Égyiptomba, és bementek, hogy ott tartózkodjatok: 16 Akkor a fegyver, a melytől ti féltek, legott utólér benneteket Égyiptom földén, és az éhség is, a mitől rettegtek, körülvesz titeket Égyiptomban, és ott haltok meg. 17 Mert az lesz, hogy mindenek a férfiak, a kik úgy fordítják orczájokat, hogy bemenjenek Égyiptomba, hogy ott tartózkodjanak, meghalnak fegyver, éhség és döghalál miatt, és egy sem marad meg közülök, és nem szabadul meg a veszedelemtől, a melyet én bocsátok reájok. 18 Mert ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene: Miképen kiömlik az én haragom és búsulásom Jeruzsálem lakosaira, azonképen kiöntöm az én haragomat ti reátok, ha bementek Égyiptomba; és lesztek ott átok, csuda, szidalom, gyalázat, és többé nem lájtátok e helyet! 19 Az Úr szólott hozzátok, oh Júdának maradékai! Ne menjetek Égyiptomba; jól tudjátok meg, hogy bizonyáságot tettem ma ellenetek. 20 Mert magatokat csaljátok meg a ti szívetekben: mert ti küldöttetek engem az Úrhoz, a ti Istenetekhez, mondván: Könöörög az Úrnak, a mi Istenünknek, és a mint szól az Úr, a mi Istenünk, úgy jelentsd meg néküink, és akképen cselekszünk. 21 Mikor pedig ma megjelentem néktek, nem hallgattok az Úrnak, a ti Isteneteknek szavára és egyáltalan azokra, a melyekért engem ti hozzátok küldött. 22 Most azért tudjátok meg jól, hogy fegyverrel, éhséggel és döghalállal haltok meg a helyen, a hová kivánkoztok menni, hogy ott tartózkodjatok.

43 És a mint Jeremiás teljesen elmondta az egész népnek az Úr, az Ő Istenök minden rendelését, melyekért az

Úr, az Ő Istenök küldötte vala Ő hozzájok, mindeneket a rendeléseket, mondomb, 2 Akkor monda Azariás, Hosájának fia, Jóhanán, Káreának fia, és valamennyi kevél férfiak, mondván Jeremiásnak: Hazugságot szólsz te, nem küldött téged az Úr, a mi Istenünk, hogy ezt mondjad: Ne menjetek be Égyiptomba, hogy ott tartózkodjatok. 3 Hanem Bárunk, Nériának fia izgat téged mi ellenünk, hogy minket a Káldeusok kezébe adjon, hogy megöljenek minket, és vitessenek Babilonba. 4 És nem hallgata Jóhanán, Káreának fia, sem a seregnak valamennyi tisztje, sem az egész nép az Úr szavára, hogy a Júda földén maradjanak. 5 Hanem elvíve Jóhanán, Káreának fia, és a seregnak minden tisztje Júdának egész maradékát, a kik visszajöttek vala minden nemzetek közül, a hová kiúzettek vala, hogy lakozzanak Júdának földében. 6 A férfiakat és az asszonyokat, a gyermekeket és a király leányait és minden lelket, a melyet Nabuzáradán, a poroszlók feje hagyott vala Gedáliással, Ahikámnnak, Sáfán fiának fiával, és Jeremiás prófétát és Bárunkot, Nériának fiát. 7 És elmenének Égyiptomnak földébe, mert nem hallgattak az Úr szavára, és bemenének Táfnésig. 8 És szóla az Úr Jeremiásnak Táfnésben, mondván: 9 Végy a kezedbe nagy köveket, és rejtsd el azokat a sárba, a tégláégetőkemenczébe, a mely a Faraó házának ajtajában van Táfnésben, a Júdabeli emberek szeme láttára. 10 És ezt mond nézik: Ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene: Ímé, én elküldök és felhozom Nabukodonozort, a babiloni királyt, az én szolgámat, és az Ő székét e kövekre teszem, melyeket elrejtettem, és azokra vonja fel az Ő sátorát. 11 És betör, és megveri Égyiptom földét, a ki halára való, halára, és a ki rabságra, rabságra, és a ki fegyverre, fegyverre jut. 12 És tüzet gyűjtök Égyiptom isteneinek házaiban, és felégeti azokat, és foglyokká teszi őket, és magára ölti Égyiptom földét, miképen a pásztor magára ölti ruháját, és kimegy onnan békességgel. 13 És Bethsemesnek, a mely Égyiptom földében van, faragott képeit lerontja: és Égyiptom isteneinek házait tüzzel felégeti.

44 Az a szó, a mely lón Jeremiáshoz, minden Júdabeliek felől, a kik laknak vala Égyiptom földében, a kik laknak vala Migdolban, Táfnésben, Nóbán és Pátrosz földében, mondván: 2 Ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene: Ti láttátok mindazt a veszedelmet, melyet ráhoztam volt Jeruzsálemre és Júdának minden városaira, és ímé, azok most pusztává lettek, és senki sem lakozik bennük. 3 Az Ő gonoszságokért, a melyet cselekedtek, hogy felingereljenek engem, elmenvén, hogy áldozatot vigyenek és szolgáljanak az idegen isteneknek, a kiket Ők nem ismernek vala, sem

ti, sem a ti atyáitok. 4 És elküldöttem hozzátok minden szolgámát, a prófétákat, és pedig jó reggel küldém el, mondván: Kérlek, ne cselekedjétek ez útálatos dolgot, a mit gyűlölök. 5 De nem hallgattak, és a fülöket sem hajtották arra, hogy megtérjenek az ő gonoszságokból, és idegen isteneknek ne áldozzanak. 6 Azért kiömlött az én bosszum és az én haragom, és felgerjedt Júda városaiban és Jeruzsálem utcáin, és pusztasággá és sivataggá lónek mind e napig. 7 Most azért ezt mondja az Úr, a Seregek Istene, az Izráel Istene: Miért szereztek nagy veszedelmet a ti lelketek ellen, hogy kipusztítások közületek férfit és asszonyt, gyermeket és csecsemőt Júda kebeléből, hogy magatoknak még csak maradékot se hagyatok; 8 Ingerelvén engem a ti kezeitek alkotásaival, áldozván az idegen isteneknek Égyiptom földén, a melyre ti tartózkodni jöttetek be, hogy veszedelmet szerezhetek magatoknak, és hogy átokban és gyalázatban legyeytek a földnek minden nemzeténél? 9 Vajjon elfelejtkeztek-e a ti atyáitok gonoszságairól és a Júda királynak gonoszságairól és az ő feleségeiknek gonoszságairól és a ti gonoszságaitokról, a ti feleségeiteknek gonoszságairól, a melyeket Júdának földén cselekedtettek és Jeruzsálemnek utcáin? 10 Nem alázták meg magokat mind e mai napig se, és nem féltek, sem az én törvényem szerint nem jártak, sem az én parancsolataim szerint, a melyeket előtökbe és a ti atyáitok elébe adtam. 11 Azért ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene: Ímé, én ellenetek fordítom orczámat veszedelemre, és hogy az egész Júdát kipusztísam. 12 És felveszem Júdának maradékát, a kik magok elé tűzték, hogy bemennék Égyiptom földére, hogy ott lakozzanak, és mindenjában megemésztetnek Égyiptom földén, elesnek fegyver miatt, megemésztesnek éhség miatt, kicsinytől fogva nagyig: fegyver és éhség miatt halnak meg, és átokká, csudává, szidalommá és gyalázattá lesznek. 13 És megfenyítem azokat, a kik Égyiptom földében lakznak, miképen megfenyítettem a Jeruzsálembelieket fegyverrel, éhséggel és döghalállal. 14 És a Júda maradékaik közül, a kik ide jöttek, hogy Égyiptom földében tartózkodjanak, senki sem menekül és szabadul meg, hogy visszatérjen Júdának földébe, a hova lelkük hajta őket, hogy oda visszatérjenek és ott lakozzanak; mert nem térnek vissza, hanem csak a kik menekülnek. 15 És felelénének Jeremiásnak mindama férfiak, a kik tudják vala, hogy az ő feleségeik az idegen isteneknek áldozának, és mindenek az asszonyok, a kik ott állnak vala nagy tömegben, és az egész nép, a mely Égyiptom földén, Pátroszban lakzik vala, mondván: 16 Abban a dologban, a mi végett szóltál nékünk az Úr nevében, nem hallgatunk reád; 17 Hanem csak azt cselekeszszük,

a mit mi a mi szánkkal fogadtunk, hogy füstölő áldozatot viszünk az ég királynéjának, és néki italáldozattal áldozunk, miképen cselekedtünk mi és a mi atyáink és a mi királyaink és a mi fejedelmeink Júda városaiban és Jeruzsálemnek utcáin, mert akkor beteltünk kenyérrel, és jó dolgunk volt, és semmi rosszat nem láttunk. 18 De a mióta nem áldozunk többé az ég királynéjának füstöléssel, és nem viszünk néki italáldozatot: mindenben szűkölködünk, és fegyver és éhség miatt emészetünk. 19 És hogyan mi az ég királynéjának füstölve áldozunk és néki italáldozatot viszünk: vajon a mi férjeink híre nélkül csinálunk-é néki béléseket, hogy őt tiszteljük, és néki itali áldozatot vigyünk? 20 Szóla azért Jeremiás az egész népnek, a férfiaknak és az asszonyoknak és az egész népnek, a kik e szót felelték néki, mondván: 21 Avagy a jó illatról, a melyet Júda városaiban és Jeruzsálem utcáin füstöltetek ti és a ti atyáitok, a ti királyaitok és a ti fejedelmeitek és a föld népe: nem arról emlékezzet-é meg az Úr, és nem az jutott-é néki eszébe? 22 És nem szenvedhette tovább az Úr a ti cselekedeteitek gonoszságát, az útálatosságok miatt, a melyeket cselekedtettek, és pusztasággá lett a ti földetek és csudává és átokká, annyira, hogy senki sem lakja mind e napig, 23 A miatt, hogy füstölve áldoztatok, és vétkezdetek az Úr ellen, és nem hallgattatok az Úr szavára, és az ő törvénye és az ő parancsolatai és az ő tanúbizonyságai szerint nem jártatok, azért következett ti reátok ez a veszedelem mind e napig. 24 Monda továbbá Jeremiás az egész népnek és az összes asszonyoknak: Halljátok meg az Úr szavát mind, ti Júdabeliek, kik Égyiptom földén vagytok. 25 Ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene, mondván: Ti és a ti feleségeitek szóltatok a ti szájatokkal, és végbevittétek a ti kezeitekkel, mondván: Bizonyára teljesítük a mi fogadásainkat, a melyeket fogadtunk az ég királynéjának, hogy füstölve áldozzunk, és néki italáldozatot vigyünk. Megerősítvén megerősítették a ti fogadásaitokat, és megcselekedvén megcselekedtétek a ti fogadásaitokat. 26 Azért halljátok meg az Úr szavát mind, ti Júdabeliek, a kik Égyiptom földében lakoztok: Ímé, én az én nagy nevemre megesküdtem, azt mondja az Úr, hogy egyetlen Júdabeli férfiú szája sem fogja az én nevemet kiejteni, mondván: Él az Úr Isten, egész Égyiptom földén! 27 Ímé, én vigyázok reájok az ő károkra és nem javukra, és megemésztek Júdának minden férfia, a kik Égyiptom földén vannak, fegyver miatt, éhség miatt, mígnem mind elfogynak. 28 De a kik a fegyvertől megszabadulnak, visszatérnek Égyiptom földéről Júdának földére, szám szerint kevesen, és minden megtudják Júdának maradékai, a kik bementek Égyiptom

földébe, hogy ott tartózkodjanak: melyik szó teljesedik be, az enyém-é vagy az övék? 29 És ez lesz néktek a jel, azt mondja az Úr, hogy én meglátogatlak titeket ezen a helyen, hogy megtudjátok, hogy bizonyára megállanak az én beszédeim a reátkövetkezendő veszedelem felől. 30 Ezt mondja az Úr: Ímé, én odaadom Faraó Ofrát, Egyiptom királyát az ő ellenségeinek kezébe és az ő lelkét keresők kezébe, miképen odaadtam Sedékiást, a Júda királyát Nabukodonozornak, a babiloni királynak, az ő ellenségének és az ő lelkét keresőnek kezébe.

45 Az a szó, a melyet Jeremiás próféta szóla Báruknak, Néria fiának, mikor ő könyve írá e szókat Jeremiás szájából, Jójákimnak, Jósíás, Júdabeli király fiának negyedik esztendejében, mondván: 2 Ezt mondja az Úr, Izráel Istene, te néked, Báruk: 3 Ezt mondottad: Jaj mostan nékem, mert az Úr az én bánatomra fájdalmat adott, elfáradtam az én fohászkodásomban, és nyugodalmat nem találtam. 4 Ezt mond néki: Ezt mondja az Úr: Ímé, a kiket én felépítettem, elrontom, és a kiket én beplántáltam, kiszaggatom, és pedig az egész földön. 5 És te kivánsz-é magadnak nagyokat? Ne kivánj; mert ímé én veszedelmet bocsátok minden testre, ezt mondja az Úr, és a te lelketet zsákmányul adom néked, minden helyen, a hová elmegy.

46 Ez a szó, a melyet az Úr szólott Jeremiás prófétának a pogányok felől; 2 Egyiptom felől, a Nékó Faraónak, Egyiptom királyának serege felől, a mely az Eufrátes folyó mellett, Kárkémisben vala, a melyet megvere Nabukodonozor, a babiloni király, Jójákimnak, Jósíás fiának, Júda királyának negyedik esztendejében: 3 Készítsetek vöröt és paizst, és induljatok a harczra. 4 Nyergeljétek a lovakat, és üljetek fel ti lovasok, és legyetek sisakokban. Tisztítások a kopjákat, ölütsétek fel a páncélokat. 5 Mit látok? Ők megriadva hátrálni kezdenek, vitézeik leveretnek és futásnak erednek, és vissza sem tekintenek! mindenfelől felelem, azt mondja az Úr. 6 Nem futhat el a gyors, és az erős sem menekülhet el; észak felé, az Eufrátes folyó mellett legyőzetnek és elhullanak. 7 Kicsoda ez, a ki növekedik, mint a folyóvíz, és olyan, mint a megháborodott vizű folyamok? 8 Egyiptom növekedik úgy, mint a folyóvíz és mint a megháborodott vizű folyamok, mert ezt mondja: Felmegyek, ellepem a földet, elveszem a várost és a benne lakókat. 9 Jőjjetek fel lovak, és zörögjétek szekerek, jőjenek ki a vitézek, a szerecsenek és a Libiabeliek, a kik paizst viselnek, és a Lidiabeliek, a kik kézívet viselnek! 10 Az a nap pedig az Úrnak, a Seregek Urának büntető napja, hogy bosszút álljon ellenségein. És a fegyver felemészti és jól lakik és

megrészegül az ő vérökkel, mert áldozatja lesz az Úrnak, a Seregek Urának észak földén, az Eufrátes folyó mellett. 11 Menj föl Gileádba, és végy balzsamt te szűz, Egyiptomnak leánya: hiába sokasítod az orvosságokat, nincs gyógyír számodra! 12 Hallották a pogányok a te gyalázatodat, és a te kiáltásoddal betelt a föld, mert vítez vítezbe ütközött, és mind a ketten együtt estek el. 13 Az a szó, a melyet az Úr Jeremiás prófétához szólott, Nabukodonozornak, a babiloni királynak eljövetele felől az Egyiptom földének megverésére: 14 Hirdessétek Egyiptomban és híreszteljétek Migdólban, híreszteljétek Nóbán és Táfnesben, és ezt mondjátok: Állj elő, és készítsd fel magadat, mert fegyver emészti meg a te kerületeidet. 15 Miért verettek le a te erőseid? Nem állhattak meg, mert az Úr rettentette el őket. 16 Megsokasította a tántorgót, egyik a másikra hullott, és ezt mondották: Kelj fel, és menjünk vissza a mi népünkhez és a mi szülőföldünkre az erőszakoskodó fegyver elől. 17 Ezt kiáltják akkor: A Faraó, Egyiptom királya, a háborúsának királya, elhaladta a rendelt időt. 18 Élek én, azt mondja a király, a kinek a neve Seregek Ura, hogy mint a Táborhegy áll a hegyek között, és mint a Kármel a tenger között, úgy jó el. 19 Készít magadnak elköltözésre való edényeket, Egyiptom leányának lakosa, mert Nób elpusztul és megég, lakatlanná lesz. 20 Szép üszőtinó Egyiptom, de pusztulás tör reá észak felől. 21 Még zsoldosai is olyanok ő közöttök, mint a hízlalt borjuk, de ők is meghátrálhatnak, egyetemenlegesen elfutnak, meg nem állanak, mert romlásuk napja jön reájok, az ő megfenyítettsük ideje. 22 Az ő szava mint a csúszó kígyóé, mert nagy sereggel indulnak, és szekercékkel jönök ellene, mint a favágók. 23 Kivágják az ő erdejét, azt mondja az Úr, mert beláthatatlanok, mert többen lesznek mint a sáskák, és megszámlálhatatlanok. 24 Megszégyenül Egyiptom leánya, északi nép kezébe jut. 25 Ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene: Ímé, én megfenyítem Nő-Ammon és a Faraót, és Egyiptomot és az ő isteneit és királyait, mind a Faraót, mind azokat, a kik bíznak benne. 26 Odaadom őket az ő lelkök keresőinek kezébe, és Nabukodonozornak, a babiloni királynak kezébe, és az ő szolgáinak kezébe; de azután úgy lakoznak abban, mint azelőtt, azt mondja az Úr. 27 És te ne félj, oh én szolgám Jákób, és ne rettegj Izráel, mert ímé, én megszabadítlak téged messziről, és a te magodat is az ő fogásuk földéről, és visszatér Jákób és megnyugszik és békességen lesz, és nem lesz, a ki megijeszsze. 28 Ne félj te, oh én szolgám Jákób, azt mondja az Úr, mert én veled vagyok, mert véget vetek minden nemzetnek, a kik közé kivetettelek téged, néked pedig nem vetek véget, hanem

megverlek téged ítéettel, mert nem hagyhatlak teljesen büntetés nélkül.

47 Az a szó, a melyet az Úr szóla Jeremiás prófétának a

Filiszteusok felől, mielőtt megverte a Faraó Gázát. 2 Ezt mondja az Úr: Ímé, víz indul meg északról, és olyan lesz, mint a kiáradott folyó, és elárasztja a földet és annak mindenét, a várost és annak lakosait, és kiáltanak az emberek, és a föld minden lakosa ordít. 3 Ménei patáinak csattogó hangjától, szekereinek zörgésétől, kerekeinek zúgásától nem gondolnak az atyák a fiakra erejük ellankadása miatt. 4 És a nap miatt, mely előtt, hogy elpusztítsa egész Filiszteát, kivágja Tírust és Szidont és segítségének minden megmaradt töredékét, mert az Úr elrontja Filiszteát, a Káftor szigetének maradékát. 5 Kopaszsg lepte meg Gázát, Askalon elnémult, maradéka az ő völgyüknek: meddig vagdalod magadat? 6 Oh szablyája az Úrnak, meddig nem nyugszol meg? Rejtsd el magadat a te hüvelyedbe, nyugodjál meg és hallgass! 7 Miképen nyughatik meg, holott az Úr parancsolt néki? Askalonra és a tenger partjára oda rendelte őt.

48 Moáb felől ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene:

Jaj Nébónak, mert elpusztítattat; megszégyenült, bevétetett Kirjátaim, Misgáb megszégyenült és elrémült. 2 Nincs már dicsősége Moábnak Hesbonban, gonoszt gondoltak ő ellene, mondván: Jertek el és veszessük el őt, ne legyen nemzetseg! Madmen te is elnémulsz, fegyver jár nyomodban! 3 Nagy kiáltás hallatszik Horonáimból: pusztulás és nagy romlás! 4 Elnyomorodott Moáb, kicsinyei sikoltva kiáltanak. 5 Mert a Luhit hágóján siralmat siraalom ér, mert Horonáim lejtőin az ellenség hallatja vészkiáltását. 6 Fussatok, mentesétek meg lelketeket, és legyetek mint a hangafa a pusztában! 7 Mivelhogy a te bizodalmad marhádban és kincseidben volt, te is bevétel, és Kámós fogására megy papjaival, fejedelmeivel együtt. 8 És rátör a pusztító minden városra, egy város sem menekedik meg, és elvész a völgy, és feldúlatik a síkság, a mint megmondtá az Úr. 9 Adjatok szárnyat Moábnak, hogy repülvén elrepülhessen, mert az ő városai elpusztulnak, és senki sem lakkik azokban. 10 Átkozott, a ki az Úrnak dolgát csalárdul cselekszi, és átkozott, a ki fegyverét kiméli a vértől! 11 Nyugodtan élt Moáb gyermeksegéttől fogva, és pihibit az ő seprejében, és edényből-edénybe nem öntötték és fogáságra sem ment, azért maradt meg az íze rajta, és nem változott el az ő szaga. 12 De ímé előjének a napok, azt mondja az Úr, és rablókat bocsátok reá, a kik megrabolják őt, és megüresíték edényeit, palaczkait pedig összetörjék. 13 És megszégyenül Moáb Kámós miatt, a mint megszégyenült Izráel háza Béthel

miatt, a melyben bizodalma volt. 14 Mimódon mondjátok: Hősök vagyunk és vitéz férfiak a harcra? 15 Elpusztul Moáb, városai fellobbannak, válogatott ifjai pedig mészárszékre jutnak, azt mondja a király, a kinek neve Seregek Ura! 16 Közel van Moáb veszedelme, ihol jó és igen siet az ő veszedelme! 17 Bánkódjatok miatta mindenjában, a kik körülte vagytok, és mindenjában, a kik ismeríték az ő nevét; mondjátok: Hogy eltört az erős vessző, a dicső pálcza! 18 Szállj le a dicsőségből és ülj szomjan Dibonnak megmaradt leánya, mert a Moáb pusztítója feljött ellened, elrontja a te erősségeidet. 19 Állj meg az úton, és nézz ide-oda Aroér lakosa, kérdezd meg a futót és a menekülőt, és ezt mond: Mi történt? 20 Megszégyenült Moáb, mert megtört. Ordítsatok és kiálsatok! Hirdessétek Arnonban, hogy elpusztítatott Moáb! 21 Mert rájött az ítélet a sík földre; Hónonra, Jására és Mefátra. 22 És Dibonra, Nébóra és Beth-Diblátaimra. 23 És Kirjáthaimra, Beth-Gámulra és Beth-Meonra. 24 És Kirjátra, Boczára és Moáb földének minden messze és közel való városaira. 25 Letörtetted a Moáb szarva, és karja levágatott, azt mondja az Úr. 26 Részegítétek le őt, mert hósködött az Úr ellen, és heverjen Moáb az ő okádásában, és legyen csúfság ő is. 27 Vajjon nem csúfod volt-é néked az Izráel? Avagy a lopók között találtatott, hogy mikor szólottál felőle, kevényen hánytad magadat? 28 Hagyjátok el a városokat, és lakjatok a kősziklákból, Moáb lakosai, és legyetek mint a galamb, a mely az odu száján belől rak fészkét. 29 Hallottuk a Moáb kevélységeit: igen kevél; az ő felfuvalkodását és kevélységeit, kérkedését, és az ő szívénék elbizakodottságát. 30 Én ismerem, azt mondja az Úr, az ő szertelenkedését, és az ő fecsegése nem igaz, és nem igaz a cselekedete sem. 31 Azért jaigatok Moábon, és az egész Moábért kiáltok, a Kir-Heres férfiaiért nyög az én lelkem. 32 Jobban siratlak téged, mint siratták Jaézert, a ki Sibmának szőlöje! A te hajtásaid túlhatoltak a tengeren, a Jaézer tengeréig értek; a te nyári gyümölcseidre és a te szüretedre pusztító rontott. 33 És eltűnik az öröm és vígasság Kármelből és a Moáb földéről, és a kádakból kifogyasztom a bort, nem sajtolnak örömwajjal; az éneklő nem énekel. 34 Hesbon kiáltása miatt Elealéig és Jákásig felhat az ő szavok; Soártól fogva Horonáimig és Eglath-Selisájjáig, mert a Nimrim vize is elapad. 35 És kifogyasztom Moábból, azt mondja az Úr, a ki a magaslaton áldozik és füstöt gerjeszt az ő isteneinek. 36 Ezért zokog a szívem Moábért, mint a síp, és zokog szívem a Kir-Héres férfiaiért, mint a síp, mivelhogy a kincsek elvesztek, a miket gyűjtött. 37 Mert minden fő kopasz, és minden szakál elnyíratott, minden kézen metlések, és minden derékon gyászruha. 38 Moábnak minden házpadján

és utczáján mindenütt siralom, mert összetörtem Moábot, mint az edényt, mely semmirekellő, azt mondja az Úr. **39** Jagatnak, ezt mondván: Hogy összezúzott! Hogy fordult háttal Moáb, megszégyenülve! És csúffá lett Moáb, és rettentésére mindazoknak, a kik körülte vannak. **40** Mert ezt mondja az Úr: Ímé, mint a sakeselyű repül réá, és kiterjeszti Moábra szárnyait. **41** Bevétettek a városok, és az erősségek elfoglaltattak, és a Moáb vítezeinek szíve olyan volt e napon, mint a vajudó asszonyak szíve. **42** És Moáb elpusztul, úgy hogy nem lesz nép többé, mert az Úr ellen felelmezekedett. **43** Félelem, verem és tőr jó te ellened, Moáb lakosa, azt mondja az Úr. **44** A ki elfut a félelem elől, a verembe esik, és a ki kijő a veremből, a tőrben fogatik meg, mert rábocsátom Moábra az ő megfenyítésének esztendejét, azt mondja az Úr. **45** A Hesbon árnékában állanak meg a hatalom elől futók; de tűz jő ki Hesbonból és láng Szihonnak közepéből, és elemészti Moábnak tüskét és a háborgó fiaknak koponyáját. **46** Jai néked Moáb! Elveszett Kámósnak népe, mert fiaid fogására vittek, és leányaid is fogására. **47** De visszahozom Moáböt a fogásból sok idő mulva, azt mondja az Úr. Eddig van Moáb ítélete.

49 Az Ammon fiai felől ezt mondja az Úr: Nincsenek-é Izráelnek fiai? Nincsen-é örököse néki? Miért birtokolja Milkom Gádot, és az ő népe miért lakik annak városaiban? **2** Azért ímé eljőnek a napok, azt mondja az Úr, és harczi riadót hallatok Rabbában az Ammon fiaival, és romhalommá lesz, és leányai tűzzel égettetnek meg, és Izráel birtokolja azokat, a kik most őt birtokolják, azt mondja az Úr. **3** Ordíts Hesbon, mert elpusztítattat Há! Kiáltatok Rabbáh leányai, öltöztek gyászba, síratok és futkossatok a szorosokon, mert Milkom a fogásába megy, papjai és fejedelmei is vele együtt. **4** Mit dicsekedel völgyeddel, völgyed bőségével, engedetlen leány, a ki az ő kincseiben bízik és ezt mondja: Kicsoda támad ellenem? **5** Ímé én félelmet bocsátok reád, azt mondja az Úr, a Seregek Ura, minden szomszédod felől, és szétrebbentek egymástól, és nem lesz, a ki összegyűjtse az elszéledteket. **6** De azután visszahozom majd a fogásból az Ammon fiait, azt mondja az Úr. **7** Ezt mondja a Seregek Ura Edom felől. Nincs bölcsesség többé Témánban? elveszetté a tanács az értelmesektől? hiába valová lett-é az ő bölcsességek? **8** Fussatok, fordulatok, rejtőzzetek el mélyen Dédán lakosai, mert Ézsau veszedelmét hozom ő reá az ő megfenyítésének idején. **9** Ha szőlőszedők törnek reád, nem hagynak gerezdeket, ha éjjeli tolvajok: pusztítanak, a míg nézik tetszik. **10** Bizony én mezítelenné teszem Ézsaut, titkait kijelentem, és el nem rejtőzhetik, magva

elpusztul, és atyjafiai és szomszédai sem lesznek. **11** Hagyd el a te árváidat, én eltartom özvegyeidet is; bennem vessék reménységüket. **12** Mert azt mondja az Úr: Ímé, a kiknek nem kell vala meginniok a pohárt, ugyancsak megiszszák; te pedig teljesen büntetlenül maradnál-é? Nem maradsz büntetlenül, mert bizonyára megiszod. **13** Mert én magamra esküdtem meg, azt mondja az Úr, hogy útláttá és gyalázattá, pusztaságággá és átokká lesz Boczra, és minden városa örökkévaló pusztaságággá lesz. **14** Hírt hallottam az Úrtól, és követ küldetett a nemzetekhez, a ki ezt mondja: Gyűljetek össze, induljatok ellene, és keljetek fel a harcra, **15** Mert ímé, kicsinyéne teszlek téged a nemzetek között, és az emberek között útalatossá. **16** A te könnyelműséged csalt meg téged és a te szíved kevélysége, a ki a sziklák hasadékaiban lakol, és elfoglaltad a halmok tetejét. Ha olyan magas helyen rakod is fészket, mint a sakeselyű, onnét is lerántalak téged, azt mondja az Úr. **17** És pusztaságággá lesz Edom, a ki csak átmegy rajta elálmékodik, és sziszeget egész veresége felett. **18** A mint Sodomának és Gomorának és az ő szomszédainak elsüllyedésekor volt, azt mondja az Úr, ott sem lakk több ember, és benne emberek fia nem tartózkodik. **19** Ímé, mint oroszlán jön fel a Jordán erdőségből az örököld legelőre, de hamarsággal kiúzom őt onnan, és a kiválasztottat teszem azon fejedelemré, mert kicsoda hozzá hasonló, és ki szab nékem törvényt, és kicsoda az a pásztor, aki megállhat ellenem? **20** Halljátok meg azért az Úr tervét, a melyet tervezett Edom felől, és az ő gondolatait, a melyeket gondolt Témán polgárai felől. Bizony elhurcolják őket, a juhnyáj kicsinyeit, bizony szörnyűködik rajtuk a saját legelőjök. **21** Az ő romlásuk zajától megrendült a föld, az ő kiáltásuk szava elhallatszik a veres tengerig. **22** Ímé, feljő mint sakeselyű, és repül és szárnyait szétterjeszti Bocznán: és Edom vítezeinek szíve olyan lesz az napon, mint a vajudó asszony szíve. **23** Damaskus felől: Megszégyenült Emát és Arphád, mert gonosz hírt hallottak, és remegnek, mint a háborgó tenger, a mely nem nyughatik. **24** Megrendült Damaskus, futáshoz készül és reszketés fogja el, szorongás és fájdalmak szálják meg őt, mint a szűlő asszonyt. **25** Miért is nem marad ki a dicsőséges város, az én öröömöknek városa? **26** De elhullanak az ő ifjai is az ő utcajukon, és minden harcroló ember levágatik azon a napon, azt mondja a Seregek Ura. **27** És tüzet gyűjtok Damaskus kőfalán, és megemészti a Ben-Hadád palotáit. **28** Kédárnak és Házornak országai felől, a melyeket megvert Nabukodonozor, a babiloni király, ezt mondja az Úr: Keljetek fel, menjetek fel Kédárra, és pusztítások keletnek fiait. **29** Sátoraikat és nyájokat elveszik,

és kárpitjaikat és minden edényöket és tevéket elviszik, és ezt kiáltják feléjük: Rettegés köröskörül! 30 Fussatok el, igen siessetek, rejtőztek el mélyen, Házornak lakói, azt mondja az Úr, mert tervet tervezett ellenetek Nabukodonozor, a babiloni király, és ellenetek gondolatot gondolt. 31 Keljetek fel, menjetek a békességes nemzet közé, azok közé, a kik bátorágban lakoznak, azt mondja az Úr, sem kapujok, sem zárjok nincsen, egyedül laknak! 32 Tevéik prézává lesznek, és az ő sok barmaik zsákmánytára, és elszórom őket, e nyirott üstökűeket minden szél felé, és minden oldal felől veszedelmet hozok reájok, azt mondja az Úr. 33 És Házor sakálok lakhelyévé lesz, örökkévaló pusztasággá, senki nem lakik ott, és embernek fia nem is tartózkodik azon. 34 Az Úr szava, a melyet szóla Jeremiás prófétának Elám felől, Sedékiásnak, a Júda királyának országlása kezdetén, mondva: 35 Ezt mondja a Seregek Ura: Ímé, én eltöröm az Elám kézivét, erejének zsengéjét. 36 És négy szelet hozok Elám ellen, az egnek négy határáról, és elszórom őket mindenik szél felé, és nem lesz nemzet, a kihez nem futnak az Elám szökevényei. 37 És megrettentem Elámot az ő ellenségei előtt és az ő lelköknek keresői előtt, és veszedelmet hozok reájok, az én felgerjedt haragomat, azt mondja az Úr, és utánok bocsátom a fegyvert mindaddig, míg meg nem emésztem őket. 38 És az én székemet Elámba helyezem, és kiveszem onnét a királyt és a fejedelmeket, azt mondja az Úr: 39 De végezetre visszahozom Elámot a fogásából, azt mondja az Úr.

50 Az a szó, a melyet szóla az Úr Babilon felől és a Káldeusok földje felől, Jeremiás próféta által. 2 Hirdessétek a nemzetek között és hallassátok, emeljétek fel a zászlót: hallassátok és el ne titkoljátok; ezt mondjátok: Bevétetett Babilon, megszégyenült Bél, letörtet Merodák, megszégyenültek az ő faragott képei, letörték az ő bálványai. 3 Mert északról nép jön fel ellene, pusztává teszi ez az ő földét, és nem lesz, aki lakozék benne; embertől fogva a baromig elfutnak, elmennek. 4 Azokban a napokban, és abban az időben, azt mondja az Úr, eljőnek az Izráel fiai, ők és a Júda fiai együtt, sírva jönnek és mennek és keresik az Urat, az ő Istenüket. 5 A Sion felől kérdezősködnek, arrafelé fordítják orczájokat. Eljőnek és oda adják magokat az Úrnak örök szövetségre, a mely feledhetetlen. 6 Elveszett juhnyáj volt az én népem, pásztorai félrevezették őket, a hegyekben bujdostatták őket, hegyről halomra jártak, elfelejtkeztek az ő tanyájukról. 7 Aki csak reájok talált, emészttette őket, és az ő elnyomóik ezt mondták: Nem vétkeztünk, mert vétettek az Úr ellen, pedig igazság otthona, atyáiknak reménysége volt

az Úr. 8 Fussatok ki Babilonból és jőjjetek ki Káldea földéből, és olyanok legyetek, mint a kecskebakok a nyáj előtt; 9 Mert íme, én nagy nemzetek gyülekezetet támasztom és hozom fel Babilonra északnak földéről, és sorakoznak ellene, legott bevétetik. Nyilai olyanok, mint a legyőzhetetlen vímez, aki nem tér vissza sikertelenül. 10 És Káldea prédává lesz, a kik prédára vetik őt, mind betelnek vele, azt mondja az Úr. 11 Csak örüljetek, csak tomboljatok örökségem elpusztítói: csak ugrándozzatok, mint a nyomtató tinó, és nyerísetek, mint a ménlovák. 12 Megszégyenül a ti anyátok, a ti szülőtök igen csúffá lesz: Íme, a nemzetek seprejévé, pusztává, szárazföldé, sivataggá lesz. 13 Az Úr haragja miatt nem lakoznak rajta, hanem egészen pusztasággá lesz, aki csak átmegy Babilonon, álmélikodik és sziszeget egész veresége felett. 14 Sorakozzatok köröskörül Babilon ellen, mind ti ijjászok, lörijetek reá, ne kimélijétek a nyilat; mert az Úr ellen vétkezzet! 15 Kiáltatok reá köröskörül, kezét adta, lehullottak az ő szegletei, leromlottak az ő köfalai: bizony az Úr büntetése ez; büntessétek meg őt, és a mint cselekedett, úgy cselekedjetek vele. 16 Vágjátok ki Babilonból a magvetőt és a ki sarlót fog aratás idején; a gyilkos fegyver elől kiki az ő népéhez szalad, kiki az ő földe felé fut. 17 Elszéleadt juhnyáj az Izráel, oroszlánok kergették szét; először benyelte őt Assiria királya, végre pedig ez a Nabukodonozor, a babiloni király megtörte az ő csontjait. 18 Azért ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene: Íme, én megfenyítem a babiloni királyt és az ő földét, miként megfenyítem az asszíria királyt. 19 És visszaviszem az Izráelt az ő lakkelyére, és Básánban legel és a Kármelen, és az Efraim hegynél és Gileádban megelégszik az ő lelke. 20 Azokban a napokban és abban az időben, azt mondja az Úr, kerestetik az Izráel bűne, de nem lesz; a Júda vétkei, de nem találtatnak: mert kegyelmes leszek azokhoz, a kiket meghagyok. 21 A kétszer pártútjuk földére menj fel, és a meglátogattatás lakóit irts ki, öljed és irtsad őket, azt mondja az Úr, és mind a szerint cselekedjél, a mint parancsoltam néked. 22 Harczi zaj a földön és nagy romlás. 23 Hogy elmúlott és összetört az egész föld pörölye! milyen útátalossá lett Babilon a nemzetek között. 24 Törbe ejtettelek téged, és meg is fogattál Babilon, de nem tudtad, utol érettél és megragadtál, mert pörlekedtél az Úrral. 25 Felnyitotta az Úr az ő tárházát, és előhozta az ő haragjának szereit: mert e cselekedet az Úré, a Seregek Uráé Káldea földén. 26 Törjetek reá a szélekről, nyissátok fel az ő magtárait, tapodjátok őt, mint a kévét, és irtsátok ki, hogy ne legyen maradéka. 27 Döfjétek le minden tulkát, le velök a vágóhídá! Oh jaj nézik; mert eljött az ő napjok, az ő megfenyítetésök ideje! 28 A futók és a Babilon

földéből menekülők zaja megjelentik majd a Sionon az Úrnak a mi Istenünknek bosszúállását, az ő templomáért való bosszúállását. 29 Gyűjtsetek össze Babilon ellen igen sokat, mindenkit a ki kézívet feszít, köröskörül járjatok ellene tábort, hogy senki el ne szaladhasson: fizessetek meg néki az ő cselekedete szerint, a mint ő cselekedett, úgy cselekedjetek vele; mert az Úr ellen kevélkedett, az Izráelnek Szentje ellen! 30 Azért elhullanak az ő ifjai az ő utcáiban, és minden vitéze elvész azon a napon, azt mondja az Úr. 31 Ímé, én ellened vagyok, te kevél, azt mondja az Úr, a Seregek Ura, mert eljött a te napod, a te megfenyítésed napja. 32 És megbotlik a kevél és elesik, és senki nem lesz, aki felköltse őt, és tüzet gyűjtok az ő városaiban, hogy megemézsse azokat, a kik körülte vannak. 33 Ezt mondja a Seregek Ura: Megnyomorítattak az Izráel fiai és Júda fiai együtt és mindenjában, a kik fogásra vitték őket, beléjük ragadnak, nem akárják őket elbocsátani. 34 De az ő megváltójuk erős, Seregek Ura az ő neve, bizonynal felveszi az ő peröket, hogy megnyugtassa a földet, és Babilon lakói megtrettentse. 35 Fegyver lesz a Káldeusokon, azt mondja az Úr, és Babilon lakói és az ő fejedelmein és az ő bőlcsein. 36 Fegyver lesz az ő varázslón, és megbolondulnak; fegyver lesz az ő vitézein, és elijednek. 37 Fegyver lesz az ő lovain és szekerein és az egész egyveleg népen, a mely ő benne van, és hasonlók lesznek az asszonyokhoz. Fegyver lesz az ő kincsein, és elprédáltatnak. 38 Szárazság lesz az ő vizein, és kiszáradnak, mert bálványok földe az, és faragott képekkel dicsekednek. 39 Azért sakálok lakoznak ott baglyokkal, és struczmadárnak fiai lakoznak benne, és soha többé nem lakják azt, és nem lesznek lacosai nemzedékről nemzedékre. 40 A mint felforgatta Isten Sodomát és Gomorát és az ő szomszéd városait, azt mondja az Úr, ép úgy nem lakik ott egy ember sem, és embernek fia sem lakja azt. 41 Ímé, nép jött északról, és nagy nemzet és sok király támad fel a föld határaiból. 42 Ívet és paizst ragadnak, kegyetlenek azok, és semmi irgalmaság nem lesz bennök, szavok mint a tenger zúgása, és lovakon jönek, mind viadalra készek te ellened, te Babilon leánya! 43 Hallja a babiloni király az ő híröket, és kezei elesenek, szorongás fogja el őt, fájdalom, mint a gyermekszűlőt. 44 Ímé, mint a Jordán erdőségből való oroszlán, úgy jön fel az öröközöld ligetre, de hamar kiúzom őt arról, és a ki arra választatott, azt teszem azon fejedelemré, mert kicsoda hasonlatos hozzá? és ki szab nékem törvényt, és ki az a pásztor, aki ellenem álljon? 45 Azért halljátok meg az Úr tervét, a melyet Babilon ellen tervezett, és az ő gondolatait, a melyeket Káldea ellen gondolt. Bizony elhajtják őket, a nyáj kicsinyeit, és álmélkodik

felettük a legelő. 46 Babilon bevételének zajától megindul a föld, és kiáltása hallatszik a nemzetek között!

51 Ezt mondja az Úr: Ímé, én pusztító szelet támasztok Babilon ellen és azok ellen, a kik az én ellenségem szívében lakoznak. 2 És szórókat küldök Babilon ellen, és felszórják őt, és földét kiüresítik, mert mindenfelől ellene lesznek a veszedelem napján. 3 A kézivesre kézives vonja fel iját, és arra, aki páncéljába öltözik. Ne kedvezetek ifjainak, öldössétek le egész sereget: 4 És essenek el megöletve a Káldeusok földén, és átverve az ő utcáin. 5 Mert nem hagyatott el Izráel és Júda az ő Istenétől, a Seregek Urától, noha az ő földök rakva vétékkel az Izráelnek Szentje ellen. 6 Fussatok ki Babilonból, és kiki mentse meg az ő lelkét, ne veszszetek el az ő gonoszságáért, mert az Úr bosszúállásának ideje ez, megfizet néki érdem szerint. 7 Arany pohár volt Babilon az Úr kezében, a mely megrészegíté ez egész földet; nemzetek ittak az ő borából, azért bolondultak meg a nemzetek. 8 Hamar esett Babilon és összeomlott, jaigassatok felette, kössétek be balzsammal az ő sebét, hátha meggyógyul! 9 Gyógyítottuk Babilont, de nem gyógyult meg. Hagyátok el őt, és menjünk kiki a maga földére, mert az égig hatott az ő ítélete, és felemelkedett a felhőkig. 10 Kihozta az Úr a mi igazságainkat, jertek és beszéljük meg Sionban az Úrnak, a mi Istenünknek dolgát. 11 Élesítétek a nyilakat, töltétek meg a tegzket; felindította az Úr a Médiabeli királyok lelkét, mert Babilon ellen van az ő gondolatja, hogy elveszesse azt, mert az Úr bosszúállása ez, az ő templomáért való bosszúállása. 12 Babilonnak kőfalain tűzzétek ki a zászlót, erősítétek meg az őrséget, szerezetek vigyázókat, rendeljétek el a leseköt: mert az Úr meggondolta és meg is cselekszi azokat, a miket szólott Babilon lakói ellen. 13 Oh te, aki lakozol a nagy vizek mellett, a kinek kincsed temérdek, eljött a te véged és a te rablásod határa! 14 Megesküdt a Seregek Ura az ő lelkére, mondván: Bizony betöltelek téged emberekkel, mint sászkákkal, és diadalmas éneket énekelnek felőled. 15 Az, aki teremtette a földet az ő erejével, aki megalapította a világot az ő bőlcsességeivel, és kiterjesztette az egeket az ő értelmével. 16 Egy szavával vizek zúgását szerez az égben, és felhőket visz fel a föld határainál, villámokat készít az esőhöz, és kihozza a szelet az ő tárházaiból. 17 minden ember bolonddá lett tudomány nélkül, minden ötvös megszegyenül a maga bálványa miatt, mert hazugság az ő öntése és nincs benne lélek. 18 Hiába valóságok ezek, nevetségre való művek, az ő megfenyítettséök idején elvesznek. 19 Nem ilyen a Jákób osztályrésze mert mindennek teremtője és az ő örökségének

pálczája, Seregek Ura az Ő neve! 20 Pőrölööm vagy te nékem, hadi fegyverem, és nemzeteket zúztam össze veled, és országokat vesztettem el veled. 21 És általad zúztam össze a lovakat és lovagjaikat, és általad zúztam össze a szekeret és a benne ülőt. 22 És összezúztam általad férfit és asszonyt, és összezúztam általad a vénet és a gyermeket, és összezúztam általad az ifjat és a szüzet, 23 És összezúztam általad a pásztort és nyáját, és összezúztam általad a szántóvetőt és az Ő igamarháját, és összezúztam általad a hadnagyokat és a főembereket. 24 És megfizetek Babilonnak és Káldea minden lakosának mindazokért az Ő gonoszságaikért, a melyeket Sionban cselekedtek a ti szemeitek láttára, azt mondja az Úr. 25 Ímé, én ellened fordulok, te romlásnak hegye, azt mondja az Úr, aki az egész földet megrontottad, és kinyújtom reád kezemet, és levetlek téged a kőszíkláról, és kiégett hegygyé teszlek téged. 26 És belőled nem visznek követ a szegletre és a fundamentomra, mert örökkévaló pusztaság leszel, azt mondja az Úr. 27 Tűzzétek ki a zászlót az országban, fújjátok meg a trombitát a nemzetek között, avassátok fel ellene a nemzeteket, gyűjtsétek össze ellenére az Arátnak, Menninek és Askenáznak országait, válaszzatok ő ellenére hadvezért, hozzátok ki a lovakat mint rettenetes sáskasereget. 28 Avassátok fel ellene a nemzeteket, Médiának királyait, az Ő hadnagyait és minden főemberét, és az Ő birodalmának egész földét. 29 És megrendül a föld és rázkódik, mert az Úrnak gondolatai beteljesednek Babilon ellen, hogy Babilon földét pusztaságággá, lakatlanná tegye. 30 Babilon vitézei felhagyta a viadallal, erősségeikben ülnék, elfogyott a vitézségi, asszonyokká lettek, felgyűjtötték lakhelyeit, zárait letörték. 31 Futár futár elé fut, és hírmondó a hírmondó elé, hogy megjelentse a babiloni királynak, hogy bevétetett az Ő városa mindenfelülről. 32 És a révhelyek elfoglaltattak, és az álló tavak tűzzel kiszárittattak, és a vitézek elrettentek. 33 Mert ezt mondja a seregek Ura, az Izráel Istene: Babilon leánya olyan, mint a szérű, itt van az Ő tapostatásának ideje, egy kis híja még, és előj az Ő aratásának ideje. 34 Benyelt engem, megemészett engem Nabukodonozor, a babiloni király, üres edénynyé tett engem, benyelt engem mint a sárkány, betöltötte a hasát az én csemegéimmel, és kivetett engemet. 35 Az én rajtam esett erőszak és az én testem Babilonra térjen, azt mondja a Sionnak lakója, és az én vérem Káldeának lakosaira, azt mondja Jeruzsálem! 36 Azért ezt mondja az Úr: Ímé, én megítélem a te ügyedet, és bosszút állok érettet, és kiszáraztam az Ő tengerét, és kiapasztom az Ő forrását. 37 És Babilon körakássá lesz, sárkányok lakhelyévé, csudává, csúfsággá és lakatlanná

lesz. 38 Együtt ordítanak, mint az oroszlánok, harsognak, mint az oroszlánkölyök. 39 Az Ő kedvöknek idején készíték nézik lakomát, és megrészegítő ŏket, hogy vígadjanak, és örökkévaló álmot aludjanak, és fel ne serkenjenek, azt mondja az Úr. 40 Előhozom ŏket, mint a bárányokat a megmetszésre, mint a kosokat a bakokkal egyetemben. 41 Mint bevétetett Sésák, és elfoglaltatott az egész földnek dicséreti! Milyen útállattá lett Babilon a nemzetek között! 42 Feljött Babilonra a tenger, habjainak özönével elborítatott. 43 Városai pusztává, sivataggá és kopár földdé lesznek, a melyen senki sem lakik, sem embernek fia át nem megy rajta. 44 Megfenyítem Bélt is Babilonban, és kivonom szájából, a mit benyelt, és többé nem futnak hozzá a nemzetek, Babilonnak kőfala is ledől. 45 Jőjjetek ki belőle, oh én népem, és kiki szabadítsa meg lelkét az Úr haragjának tüzétől. 46 És el ne olvadjon a ti szívetek és ne féljetek a hírtől, a mely hallatszik a földön, mikor egyik esztendőben hír jő, és a másik esztendőben is a hír, hogy erőszakosság van a földön, uralkodó tör uralkodóra! 47 Azért ímé, eljőnek a napok, és meglátogatom Babilon faragott képeit, és egész földé megszégyenül, és minden Ő megöltjei elhullanak ő közötté. 48 És örvendeznek Babilon felett az ég és a föld és minden benne valók, mert észak felől eljőnek reá a pusztítók, azt mondja az Úr. 49 Babilon is elesik, Izráel megölöttjei, a mint Babilonban is elhullottak az egész föld megölöttjei. 50 Menjetek el, a kik megszabadultatok a fegyvertől, meg ne álljatok; emlékezzetek meg a távolból az Úrról, és jusson esztekbe Jeruzsálem. 51 Megszégyenültünk, mert hallottuk a gyáladás, orczáinkat szégyen borította, mert idegenek jöttek az Úr házának szentségébe. 52 Azért ímé, eljőnek a napok, azt mondja az Úr, és meglátogatom az Ő faragott képeit, és egész földén sebesültek nyögnek. 53 Ha az égbé hág is fel Babilon, és ha megerősítíti az Ő erős magaslatát, pusztítók törnek reá tőlem, azt mondja az Úr. 54 Kiáltás hallatszik Babilonból, és a Káldeusok földéből nagy romlás. 55 Mert elpusztítja az Úr Babilont, és kiveszít belőle a nagy zajt, és zúgnak az Ő habjai, mint a nagy vizek, hallatszik az Ő szavok harsogása. 56 Mert pusztító tör reá, Babilonra, és elfogatnak vitézei, eltörlik az Ő kézívők, mert a megfizetésnek Istene, az Úr, bizonytal megfizet. 57 És megrészegítém az Ő fejedelmeit, bölcsit, hadnagyait, tisztáit és vitézeit, és örökkévaló álmot alusznak, és nem serkennek fel, azt mondja a király, a kinek neve Seregek Ura! 58 Ezt mondja a Seregek Ura: Babilon széles kőfala földig lerontatik, és az Ő büszke kapuit tűz égeti meg, és a népek hiába munkálkodnak, és a nemzetek a tűznek, és kifáradnak. 59 Ez a szó, a melylyel Jeremiás próféta utasította Seráját, Néria fiát, a ki a

Mahásiás fia volt, mikor ő Babilonba méne Sedékiással, a Júda királyával, királyságának negyedik esztendejében; Serája pedig szállásmester vala. 60 És megírá Jeremiás egy könyvben mindazt a veszedelmet, a mely Babilont fogja érni, mindezeket a beszédeket, a melyek megirattak Babilon felől. 61 És monda Jeremiás Serájának: Mikor Babilonba jutsz, és látod és elolvashod minden szókat, 62 Ezt mondjad: Uram, te szólottál e hely ellen, hogy elveszíted ezt annyira, hogy lakó ne legyen benne embertől baromig, hanem örökével való pusztaság legyen. 63 És mikor e könyv olvasását elvégzed, köss reá követ, és hajítsd be az Eufrátes közepébe. 64 És ezt mond: Így merül el Babilon, és meg nem menekedik a veszedelemtől, a melyet én hozok reá, akármint fáradjanak. Eddig vannak a Jeremiás beszédei.

52 Huszonegy esztendős volt Sedékiás, mikor uralkodni kezde, és tizenegy esztendeig uralkodék Jeruzsálemben, és az ő anyjának neve Hammútál vala, a Libnából való Jeremiás leánya. 2 És gonoszt cselekedék az Úr szemei előtt, mint Jojákim cselekedett vala. 3 Mert az Úr haragjáért vala ez Jeruzsálemen és Júdán, míglen elveté őket színe elői. Sedékiás ugyanis engedetlen lón a babiloni királynak. 4 És az ő uralkodásának kilencszedik esztendejében, a tizedik hónapban, a hónapnak tizedikén eljöve Nabukodonozor, a babiloni király, ő maga és egész serege Jeruzsálembre, és tábor járanak ellene, és mindenfelől sáncot vetnének fel ellene. 5 És megszállva lón a város Sedékiásnak tizenegyedik esztendejéig. 6 A negyedik hónapban, a hónapnak kilencszedikén nagy éhség támadta a városban, annyira, hogy a föld népének kenyere sem vala. 7 És bevéteték a város, és a harcosok minden elfutának, és éjszaka kimenének a városból a kapu felé, a két kőfal között, a melyek a király kertjénél valának (a Káldeusok pedig a város mellett valának köröskörül) és menének az úton, a mely sík földre viszen. 8 A Káldeusok serege pedig úzé a királyt, és utolérék Sedékiást a jerikói síkon, mert egész serege elfuta mellőle. 9 Megfogák azért a királyt, és vivék őt a babiloni királyhoz Riblába, a Hamát földére, a ki törvényt monda reá. 10 És leöleté a babiloni király a Sedékiás fiait szemei láttára, és Júda minden fejedelmét is leöleté Riblában. 11 Sedékiás királynak pedig szemeit tolata ki, és láncra vereté és viteté őt a babiloni király Babilonba, és tömlöczbe veté őt halála napijáig. 12 Az ötödik hónapban pedig, a hónapnak tizedikén (ez az esztendő pedig a tizenkilencszedik esztendeje vala Nabukodonozornak, a babiloni királynak) Nabuzáradán, a vitézek feje, a ki áll vala a babiloni király előtt, eljöve Jeruzsálembe. 13 És felégeté az Úr

házát és a király házát, és Jeruzsálemnek minden házait és minden nagy házat felégete tűzzel. 14 És Jeruzsálem egész kőfalát köröskörül lerontá a Káldeusok mindenféle serege, a kik a vitézek fejével valának. 15 A községnak szegényeiből pedig és a többi nép közül, a kik a városban megmaradtak vala, és a szókevények közül, a kik elszöktek vala a babiloni királyhoz, és a sokaságnak maradékából foglyokat vive Nabuzáradán, a vitézek feje. 16 De a föld szegényei közül ott hagyá Nabuzáradán, a vitézek feje, a szőlőműveseket és szántóvetőket. 17 A rézoszlopokat pedig, a melyek az Úr házában valának és a talpakkal és a réztengert, a mely az Úr házában vala, összetörék a Káldeusok, és azoknak minden rezét elvivék Babilonba. 18 A fazekakat is és a lapátokat, a káseket és a medencéket, a tömjénezőket és a rézedényeket, a melyekkel szolgálnak vala, minden elvivék. 19 És a csészéket, a serpenyőket, a medencéket és a fazekakat, a gyertyatartókat, a tömjénezőket és a serlegeket, a mi arany, aranyban, a mi ezüst, ezüstben, minden elvivé a vitézek feje. 20 Két oszlop, egy réztenger és tizenkét rézökör vala, a melyek a talpak alatt valának, a melyeket Salamon király csináltatott vala az Úr házába. Mindezeknek az edényeknek reze megmérhetetlen vala. 21 És az oszlopok közül az egyik oszlopnak tizennyolc sing vala a magassága, és tizenkét sing zsinór éri vala át köröskörül, vastagsága pedig négy ujjnyi, és belől üres vala. 22 Rézgömb vala rajta, és az egyik gömb magassága öt singnyi vala, és a hálók és gránátalmák a gömbön köröskörül minden rézből valának, és ilyen a második oszlop, és ilyenek a gránátalmák is. 23 A gránátalma pedig kilencvenhat vala kifelé, összesen száz gránátalma vala a hálón felül köröskörül. 24 Elvivé a vitézek feje Seráját is, a fópapot, és Sofóniást a második papot, és az ajtónak három őrizőjét. 25 És a városból elvive egy főembert, aki felügyelőjük vala a harcosoknak, és hetet ama férfiak közül, a kik állanak vala a király előtt, a kik a városban találtatának, és a seregek főíródeákját, a ki a föld népélt besorozta vala, és hatvan férfiút a föld népe közül, a kik a városban találtatának. 26 És felvezé ezeket Nabuzáradán, a vitézek feje, és elvivé őket a babiloni királyhoz Riblába. 27 És levágatá őket a babiloni király és megölte őket Riblában, a Hamát földén, és fogásra viteték Júda az ő földéről. 28 Ennyi az a nép, a melyet fogásra vitete Nabukodonozor a hetedik esztendőben, hárômezer és huszonhárom Júdabeli. 29 A Nabukodonozor tizennyolczadik esztendejében Jeruzsálemből nyolczszáz és harminczkét lélek. 30 Nabukodonozor huszonharmadik esztendejében fogásra vitete Nabuzáradán, a vitézek feje hétszáznegyvenöt Júdabelit. Összesen négyezer és

hatszáz lélek. 31 Lőn pedig Jojákin júdabeli király fogáságának harminczhetedik esztendejében, a tizenkettédik hónapban, a hónak huszonötödikén, felemelé Evil-Merodák, a babiloni király az Ő uralkodásának első esztendejében Jojákinnak, a Júda királyának fejét, és kivevé őt a tömlöczből. 32 És szépen szóla vele, és királyi székét ama királyoknak széke fölé emelte, a kik vele valának Babilonban. 33 És felcserél tömlöczbeli ruháit, és mindenkor vele eszik vala ételt, életének minden napjában. 34 És költségére állandó költség adatik vala néki a babiloni királytól minden napra, a halála napjáig, életének minden napjában.

Jeremiás sir

1 Jaj! de árván ül a nagy népű város! Olyanná lón, mint az özvegyasszony! Nagy volt a nemzetek között, a tartományok közt fejedelemasszony: robotossá lón! 2 Sírván sír éjjelente, s könny borítja az orczáját! Senki sincs, ki vágasztalná, azok közül, kik szerették; mind megcsalták barátai, ellenségeivel lónek. 3 Számkivetésbe méne Júda a nyomorúság és a szolgálat sokasága miatt! Ott ül ő a pogányok között; nem talál nyugodalmat; valamennyi üldözője utólérte a szorultságában. 4 Sionnak útai gyászolnak; nincsen, a ki ünnepnapra járjon; kapuja minden elpusztult; papjai sóhajtoznak, szűzei nyögnek, csak keserűsége van néki. 5 Elnyomói főkké lettek; ellenségei boldogok! Bizony az Úr verte meg őt az ő sok bűne miatt; gyermekei rabságra mentek az elnyomó előtt. 6 És elhagyta Sion leányát minden ő ékessége; fejedelmei olyanok lettek, mint a szarvasok, a melyek nem találnak eledelt, és erőtelenül futnak az üldöző előtt. 7 Emlékezik Jeruzsálem az ő nyomorúságának és eltiportatásának napjain minden ő gyönyörűségéről, a melyek voltak eleitől fogva; mert az ő népe ellenség kezébe esett és nem volt segítsége. Látták őt az ellenségek; nevettek megsemmisülésén. 8 Vétkezvén vétkezett Jeruzsálem, azért lett csúfsággá, minden tiszteleje megvetette, mert látták az ő mezítelenségét, ő maga pedig sóhajtoz és elfordul. 9 Szennye a ruhája szélén; nem gondolt a jövőjére; csudálatosan alásült, nincs vágasztalója. Lásd meg Uram, az én nyomorúságomat, mert ellenség vett erőt rajtam! 10 Szorongató nyújtja kezét minden kincse után, sőt lássa, hogy pogányok mentek be az ő szent helyébe, a kikről azt parancsoladt, hogy be ne menjenek a te községedbe. 11 Egész népe sóhajtoz, futkosnak a kenyér után, odaadják drágaságaikat az etelért, hogy megéledjenek. Lásd meg Uram és tekints meg, mily útálatossá lettem! 12 Mindnyájatokat kérlek, ti járókelők: tekintsétek meg és lássátok meg, ha van-é oly bánat, mint az én bánatom, a mely engem ért, a melylyel engem sujtott az Úr az ő bústult haragjának napján! 13 A magasságból tüzet bocsátott csontjaimba, és az hatalmaskodik bennök; hálót vetett lábaimnak; hátra vetett, pusztává tett engem; egész napon beteg vagyok. 14 Saját kezével róta össze az én vétkeim igáját; ráfonódta nyakamra; megrendítette erőmet; oda adott engem az Úr azok kezébe, a kik előtt meg nem állhatok. 15 Rakásra hánnya az Úr minden vízemet én bennem; gyűlést hívott össze ellenem, hogy összetörje ifjaimat; sajtóba taposta az Úr Júda szűz leányát. 16 Ezekér sírok én; szememből, szememből víz folyik alá, mert messze

távozott tőlem a vágasztaló, a ki megélesszen engem; fiaim elvesztek, mert győzött az ellenség. 17 Terjesztgeti kezeit Sion: nincs vágasztalója; szorongatókat rendelt az Úr Jákób ellen köröskörül; Jeruzsálem csúfsággá lett közöttök. 18 Igaz ő, az Úr, mert az ő szava ellen rugódoztam! Halljátok meg kérlek, mind ti népek, és lássátok meg az én bánatomat: szűzeim és ifjaim fogásiga menének! 19 Kiáltottam azoknak, a kik szerettek engem de ők megcsaltak engem; papjaim és véneim a városban multak ki, a mikor étel után futkostak, hogy megéledjenek. 20 Lásd meg Uram, hogy szorongattatom, belső részeim megháborodtak; elfordult bennem az én szívem, mert bizony pártot ütöttem; künn fegyver pusztít, benn minden olyan, mint a halál! 21 Hallották, hogy sóhajtozom és nincs vágasztalom; minden ellenségem hallotta veszedelmemet; örültek, hogy te ezt cselekedted. Hozd el a napot, a melyet hirdettél, hogy olyanok legyenek, mint én! 22 Jusson elődbe minden gonoszságuk, és úgy bánj velük, a miképen én velem bántál az én minden bűnömért; mert sok az én sóhajtozásom, és beteg a szívem.

2 Jaj; de sűrű felhőt borított haragjában az Úr Sionnak leányára! az égből a földre veté Izráel ékességét, és nem emlékezett meg lábainak zsámoljáról az ő haragja napján. 2 Elnyelte az Úr, nem kimélte Jákóbnak minden hajlékát, letörte haragjában Júda leányának erősségeit, a földre terítette; megfertőzteté az országot és fejedelmeit. 3 Felgerjedt haragjában letördelez Izráelnek minden szarvát; hátravoná jobbközét az ellenség elől, Jákób ellen pedig mint lángoló tűz emésztett köröskörül. 4 Feszítette kézét, mint valami ellenség, kinyújtja jobbközét, mint támadó, és megölt minden, a mi a szemnek kivánatos; Sion leányának sátorában, mint a tüzet önté ki búslását. 5 Olyan volt az Úr, mint valami ellenség; elnyelte Izráelt, elnyelte minden palotáját, elrontá erősségeit, és megsokasította Júda leányának a búját, baját. 6 És eltapoda sátorát, mint valami kertet, lerombolta gyülekezése helyét; elfeledtete az Úr a Sionon ünnepet és szombatot, és megúltárt haragja hevében királyt és papot. 7 Megvetette az Úr az ő oltárát, megúltára szent helyét; ellenség kezébe adá palotáinak kőfalait; zajt ütöttek az Úr házában, mint ünnepnapon. 8 Gondolá az Úr, hogy lerontja Sion leányának kőfalát; kiterjeszté a mérőkötele, nem vonta vissza kezét a pusztítástól, és siraalomra jutott a bástya és a kőfal, együtt búslakodnak! 9 Kapui besülyedtek a földbe, elveszíté és összetöré annak zárait; királya és fejedelmei a pogányok között vannak. Nincsen törvény, sőt prófétái sem nyernek kijelentést az Úrtól. 10 A földön ülnek, elnémultak Sion leányának vénei, port szórtak a fejükre; zsákba öltöztek,

földre csüggesztétek fejöket Jeruzsálemnek szűzei. 11 Elsenyedtek szemeim a könyhullatástól, belső részeim háborognak, májam a földre omlik az én népem leányának romlása miatt, mikor elalélt a kis gyermek és a csecsszopó a város utczáin. 12 Azt mondta anyjoknak: Hol a kenyér, meg a bor? mikor elaléltak, mint a sebesültek a város utcái, mikor kilehelték lelköket anyjoknak kebelén. 13 Mivel bizonyítsak mellettes, mihez hasonlítsalak, Jeruzsálem leánya, mivel mérjelek össze téged, hogy megvígásztaljalak, Sionnak szűz leánya?! Bizony nagy a te romlásod, mint a tenger: kicsoda gyógyít meg téged?! 14 A te prófétáid hazugságot és bolondságot hirdettek néked, és nem fedték fel a te álnokságodat, hogy elfordították volna fogásodat; hanem láttak tenéked hazug és megtévelyítő prófétálásokat. 15 Összecsapják feletteset kezöket minden járó-kelők; süvöltenek és csóválják fejöket Jeruzsálem leánya felett: Ez-é az a város, a melyről azt mondta: tökéletes szépség, az egész földnek öröme? 16 Feltártották ellened szájokat minden ellenséged; süvöltenek és csikorgatják fogukat, mondván: Nyeljük el őt! Bizony ez a nap az, a melyet várunk; megértük, látjuk! 17 Megcselekedte az Úr, a miket gondolt; beváltotta szavát, a melyet szólt eleitől fogva; rombolt és nem kimélt, és megvidámította rajtad az ellenséget, felemelte szarvát a te szorongatóidnak. 18 Kiáltott az ő szívök az Úrhoz: Oh Sion leányának kőfala! Folyjon alá könnyed mint a patak, éjjel és nappal; ne szakadjon félbe, síró szemed meg se pihenjen. 19 Kelj fel, riadj éjjel, az őrjárosok kezdetén; önts ki, mint a vizet a te szívedet az Úr színe előtt; emeld fel hozzá kezeidet a te kisdedeidnek életéért, a kik elaléltak az éhség miatt minden utcának szegletén. 20 Lásd meg Uram és tekints meg, kivel cselekedtél így! Avagy megegyékké az asszonyok az ő měhöknek gyümölcsét, dédelgetett kisdedeket; avagy megölettessékké az Úrnak szent helyén pap és próféta? 21 Az utcákon a földön fekszik gyermek és vén; szűzeim és ifjaim fegyver miatt hullottak el; öldökötél haragod napján, mészárlottál, nem kiméltél. 22 Egybehívta mint valami ünnepnapra az én rettegettetőimet mindenfelől, és nem volt az Úr haragjának napján, a ki elmenekült és megszabadt volna. A kiket dédelgettem és felneveltem, ellenségek emésztette meg őket!

3 Én vagyok az az ember, aki nyomorúságot látott az ő haragjának vesszeje miatt. 2 Engem vezérellett és járatott sötétségen és nem világosságban. 3 Bizony ellenem fordult, ellenem fordítja kezét minden nap. 4 Megfonnyasztotta testemet és bőrömet, összeroncsolta csontjaimat. 5 Erősséget épített ellenem és körülvett

méreggel és fáradsgággal. 6 Sötét helyekre ültetett engem, mint az örökre meghaltakat. 7 Körülkerített, hogy ki ne mehessek, nehézzé tette láncomat. 8 Sőt ha kiáltok és segítségül hívom is, nem hallja meg imádságomat. 9 Elkerítette az én útaimat terméskővel, ösvényeimet elforgatta. 10 Olákkodó medve ő nékem és lesben álló oroszlán. 11 Útaimat elterelte, és darabokra vagadt és elpusztított engem! 12 Kifeszítette kézivét, és a nyíl elé célul állított engem! 13 Vesímbé bocsátotta tegzének fiait. 14 Egész népemnek csúfjává lettem, és gólyadalukká napestig. 15 Eltöltött engem keserűséggel, megrészegített engem ürőmmel. 16 És kovácsolóval törde ki fogaimat; porba tiprott engem. 17 És kizártad lelkem a békességből; elfeledkeztem a jóról. 18 És mondám: Elveszett az én erőm és az én reménységem az Úrban. 19 Emlékezzél meg az én nyomorúságomról és eltapodtatásomról, az ürőmről és a méregről! 20 Vissza-visszaemlékezik, és megalázódik bennem az én lelkem. 21 Ezt veszem szívemre, azért bízom. 22 Az Úr kegyelmessége az, hogy még nincsen végünk; mivel nem fogyatkozik el az ő irgalmasága! 23 minden reggel meg-megújul; nagy a te hűséged! 24 Az Úr az én örökségem, mondja az én lelkem, azért benne bízom. 25 Jó az Úr azoknak, a kik várják őt; a léleknek, a mely keresi őt. 26 Jó vájni és megadással lenni az Úr szabadításáig. 27 Jó a férfiúnak, ha igát visel ifjúságában. 28 Egyedül ül és hallgat, mert felvette magára. 29 Porba teszi száját, mondván: Talán van még reménység? 30 Orczaját tartja az ő verőnek, megelégszik gyalázattal. 31 Mert nem zár ki örökre az Úr. 32 Sőt, ha megszomorít, meg is vígasztal az ő kegyelmességek gazdagsgája szerint. 33 Mert nem szíve szerint veri és szomorítja meg az embernek fiait. 34 Hogy lábai alá tiporja valaki a föld minden foglyát; 35 Hogy elfordítassék az ember ítélete a Magasságosnak színe előtt; 36 Hogy elnyomassék az ember az ő peres dolgában: ezt az Úr nem nézi el. 37 Kicsoda az, aki szól és meglesz, ha nem parancsolja az Úr? 38 A Magasságosnak szájából nem jő ki a gonosz és a jó. 39 Mit zúgolódik az élő ember? Ki-ki a maga bűneiért bűnhődik. 40 Tudakozzuk a mi útainkat és vizsgáljuk meg, és térjünk az Úrhoz. 41 Emeljük fel szíveinket kezeinkkel egyetemben Istenhez az égben. 42 Mi voltunk gonoszok és pártütők, azért nem bocsátottál meg. 43 Felöltötted a haragot és üldözött minket, öldökötél, nem kiméltél. 44 Felöltötted a felhőt, hogy hozzád ne jusson az imádság. 45 Sepredékké és útláttá tettél minket a népek között. 46 Feltártotta száját ellenünk minden ellenségünk. 47 Rettegés és tőr van mi rajtunk, pusztulás és romlás. 48 Vízpatakok folynak alá az én szememből népem leányának romlása miatt. 49 Szemem csörgedez és nem szünik meg,

nincs pihenése, 50 Míg ránk nem tekint és meg nem lát az Úr az égből. 51 Szemem bánatba ejté lelkemet városomnak minden leányáért. 52 Vadászva vadásztak reám, mint valami madárra, ellenségeim ok nélkül. 53 Veremben fojtották meg életemet, és követ hánytak rám. 54 Felüláradtak a vizek az én fejem felett; mondám: Kivágattam! 55 Segítségül hívtam a te nevedet, oh Uram, a legalos veremből. 56 Hallottad az én szómat; ne rejtsd el füledet sóhajtásom és kiáltásom elől. 57 Közelegi hozzám, mikor segítségül hívlek téged; mond: Ne félij! 58 Pereld meg Uram lelkemnek perét; váltsd meg életemet. 59 Láttad, oh Uram, az én bántalmaztatásomat; ítéld meg ügyemet. 60 Láttad minden bosszúállásukat, minden ellenem való gondolatjokat. 61 Hallottad Uram az ő szidalmazásukat, minden ellenem való gondolatjokat; 62 Az ellenem támadóknak ajkait, és ellenem való minden nap szándékukat. 63 Tekints meg leülésöket és felkelésöket; én vagyok az ő gyúndaluk. 64 Fizess meg nékik, Uram, az ő kezeiknek munkája szerint. 65 Adj nékik szívbeli konokságot; átkodul reájok. 66 Üldözd haragodban, és veszesd el őket az Úr ege alól!

4 Jaj! de meghomályosodott az arany, elváltozott a szépszínárany, kiszórattak a szent hely kövei minden utcza szegletére. 2 Sionnak drága fiait, a kik becsesebbek valának mint a színárany, cserépedénynek tekintették, a fazekas munkájának. 3 Még a sárkányok is oda nyújták emlőket, szoptatják fiaikat; az én népem leánya pedig kegyetlen, mint a struczmadarak a pusztában. 4 A csecsemő nyelve az ínyéhez tapadt a szomjúság miatt; a kisdedek kenyeres kértek, és nem volt, a ki nyújtott volna nékik. 5 Kik pompás ételeket evének, elpusztulának az utcákon; a kik bíborban neveltetének, a szemétdombot ölelgetik. 6 Bizony nagyobb az én népem leányaának bűnhődése Sodoma bűnhődésénél, a mely elsülyedt egy pillanat alatt, noha kézzel sem ütöttek felé. 7 Az ő názireusai tisztábbak valának a hónál, fehérebbek a tejnél, testük pirosabb vala, mint a korál, termetök mint a zafir. 8 De most feketébb az ő ábrázatjok a koromnál, nem ismerik meg őket az utcákon; bőrük csontjaikhoz ragadt, elszáradt, mint a fa. 9 Jobban jártak, a kik fegyverrel ölettek meg, mint a kik éhen vesztek el; mert azok átvérteve multak ki, ezek pedig a mező termésének hiánya miatt. 10 Irgalmas anyák kezei megfőzték gyermekeiket, hogy azok eledeilek legyenek az én népem leányaának romlásakor. 11 Megteljesít az Úr az ő búsolását, kiöntötte az ő felgerjedt haragját, és tüzet gyűjtött a Sionban, és megemészettet annak fundamentomait. 12 Nem hitték a föld királyai, sem a föld kerekségének lakosai, hogy szorongató és ellenség

vonuljon be Jeruzsálemnek kapuin. 13 Az ő prófétáinak bűne, az ő papjainak vétke miatt van ez, a kik az igazaknak vérét ontották abban. 14 Tántorogtak, mint vakok az utcákon, vérrel bemocskolva, annyira, hogy ruhákat sem érinthették. 15 Távozzatok! tisztálában! kiáltották azoknak; távozzatok, távozzatok, ne illessetek! Bizony elfutottak, bujdostak is; a pogányok között ezt mondta: Nem lakkhatnak itt sokáig! 16 Az Úr haragja oszlatta el őket; többé nem tekint reájok, mivelhogy a papok orczáját nem tisztelték, a véneken nem könyörültek. 17 Még mikor meg voltunk, elepedve néztek szemeink a hiábavaló segedelem után; esengye várakoztunk olyan népre, a mely nem szabadított meg. 18 Vadászok lépéseinre úgy, hogy nem járhattunk a mi utczáinkon; elközelgetett a mi végünk, beteltek a mi napjaink, bizony eljött a mi végünk! 19 Gyorsabbak valának a mi üldözőink az égnek saskeselyűinél; a hegyeken kergették minket, a pusztában ólalkodtak utánunk. 20 Orrunk lehellete, az Úr felkentje megfogattaték az ő vermeikben, a kiről azt mondottuk: az ő árnyékában élünk a pogányok között. 21 Örülj és vígadozz, Edom leánya, a ki Uz földjén lakozol, mert még te rád is rád kerül a pohár, megrészegedel és meztelenkedel. 22 Eltöröltiltak a te álnokságod, oh Sion leánya, nem fog téged száműzní többé; meglátogatja a te álnokságodat, Edom leánya fölfedi a te bűneidet.

5 Emlékezzél meg Uram, mi esett meg rajtunk; tekints meg és lásd meg gyalázatunkat! 2 A mi örökségünk idegenekre szállt; házaink a jövevényekéi. 3 Apátlan árvák lettünk; anyáink, mint az özvegyek. 4 Vizünket pénzért iszszuk, tűzifánkat áron kapujuk. 5 Nyakunknál fogva hajtatunk; elfáradtunk, nincsen nyugtunk. 6 Égyptomnak adtunk kezet, az assziroknak, hogy jóllakunk kenyérrel. 7 Apáink vétkeztek; nincsenek; mi hordozzuk vétkeket. 8 Szolgák uralkodnak rajtunk; nincs a ki megszabadítson kezökből. 9 Életünk veszélyeztetésével szerezük kenyérünket a pusztában levő fegyver miatt. 10 Bőrünk, mint a kemencze, megfeketedett az éhség lázától. 11 Az asszonyokat meggylázták Sionban, a szűzeket Júda városaiban. 12 A fejedelmeket kezökkel akasztották fel; a vének orczáit nem becsülük. 13 Az ifjak a kézi malmot hordozzák, és a gyermeket a fahordásban botlanak el. 14 A vének eltűntek a kapuból, megszüntek az ifjak énekelni. 15 Oda van a mi szívünk örömé, gyászra fordult a mi körtáncunk. 16 Elesett a mi fejünknek koronája, jaj most nékünk mert vétkeztünk! 17 Ezért lett beteg a mi szívünk, ezekért homályosodtak meg a mi szemeink; 18 A Sion hegyéért, hogy elpusztult; rókák futkosnak azon! 19 Te Uram örökké megmaradsz; a te királyi széked nemzedékről

nemzedékre! **20** Miért feledkezel el örökre mi rólunk? miért hagysz el minket hosszú időre? **21** Téríts vissza Uram magadhoz és visszatérünk; újítsd meg a mi napjainkat, mint régen. **22** Mert bizony-bizony megvetettél minket; megharagudtál ránk felettesebb!

Ezékiel

1 És lón a harminczadik esztendőben, a negyedik hónapban, a hónap ötödikén, mikor én a foglyok közt a Kébár folyó mellett voltam: megnyilatkozának az egek, és láték isteni látásokat. **2** A hónap ötödikén (ez az ötödik esztendeje Jojákin király fogssága vitelének). **3** Valójában lón az Úrnak beszéde Ezékiel paphoz, a Búzi fiához a Káldusok földén, a Kébár folyó mellett, és lón ott rajta az Úrnak keze. **4** És látám, és íme forgószél jött északról, nagy felhő egymást érő villámlással, a mely körül fényesség vala, közepéből pedig mintha izzó ércz látszott volna ki, tudniillik a villámlás közepéből. **5** És belőle négy lelkes állat formája tetszék ki, és ez vala ábrázatjok: emberi formájok vala, **6** És mindeniknek négy orczája vala, és négy szárnya mindenikőjöknek; **7** És lábaik egyenes lábak, és lábaik talpa mint a borjú lábának talpa, és szikráznak vala, mint a simított ércz színe. **8** Továbbá emberi kezek valának szárnyaik alatt négy oldalukon. Mind a négyőjöknek orczái és szárnyai. **9** Szárnyaik egymás mellé lévén szerkesztle, nem fordultak meg jártukban, mindenik az ő orczája irányában megvala. **10** És orczájok formája vala emberi orcza, továbbá oroszlán-orcza mind a négynek jobbfelől, és bika-orcza mind a négynek balfelől, és sas-orcza mind a négynek hátul; **11** És ezek az ő orczák. És szárnyaik felül kiterjesztle valának, mindenknél két szárny összeér vala, kettő pedig fedezé testőket. **12** És mindenik az ő orczája irányában megvala, a hová a lélek vala menendő, oda mennek vala, meg nem fordulván jártukban. **13** És a lelkes állatok közt látszék, mint egy égő üszög, a mely lángolt, mint a fáklyák, ide s tova futkározva a lelkes állatok közt; és a tűznek fényessége vala, és a tűzből villámlás jöve ki. **14** És a lelkes állatok ide s tova mozognak vala, mint a villámlás czikázása. **15** És mikor ránéztem a lelkes állatokra, íme egy-egy kerék vala a földön az állatok mellett mind az ő négy orczájok felől. **16** A kerekek mintha tarsiskőből készültek volna, és mind a négyüknek ugyanazon egy formája vala, és úgy látszának egybeszerkesztle, mintha egyik kerék a másik kerék közepében volna; **17** Jártukban négy oldaluk felé mentek vala; meg nem fordulnak vala jártukban; **18** És talpaik magasak valának és félelmesek, és e talpak rakva valának szemekkel köröskörül mind a négynél. **19** És mikor járnak vala a lelkes állatok, járnak vala a kerekek is mellettük, és mikor fölemelkednek vala az állatok a földről, fölemelkednek vala a kerekek is. **20** A hová a lélek vala menendő, mennek vala, a hová tudniillik a lélek vala menendő, és a kerekek fölemelkednek vala mellettük, mert a lelkes állatok lelke vala

a kerekekben. **21** Ha azok mentek, ezek is mennek vala, és ha azok álltak, ezek is állnak vala, és ha fölemelkedtek a földről, fölemelkednek vala a kerekek is mellettük, mert a lelkes állatok lelke vala a kerekekben. **22** És vala mintegy mennyezet az állatok feje fölött, olyan mint a csodálatos kristály, kiterjesztle felül fejük felett. **23** És a mennyezet alatt szárnyaik egyenesek valának, egyik a másikkal összeérvén; mindegyiknek kettő vala, a melyek befedik vala innen, és mindegyiknek kettő vala, a melyek befedik vala amonnan az ő testöket. **24** És hallám szárnyaik zúgását, mint sok vizeknek zúgását, úgy mint a mindenhatónak hangját, mikor járnak vala, zúgás hangját, mint valami tábornak zúgását; mikor állnak, leeresztek vala szárnyaikat. **25** És lön kiáltás a mennyezen felül, a mely vala fejük felett, és ők megállván, leeresztek vala szárnyaikat. **26** És a mennyezen felül, a mely fejük felett vala, látszék mint valami zafirkő, királyi széknek formája, és a királyi széknek formáján látszék mint egy ember formája azon felül; **27** És látám izzó érczként ragyogni, a melyet, mintha tűz vett volna körül derekának alakjától fogva és fölfelé; és derekának alakjától fogva és lefelé látám, mintha tűz volna. És fényesség vala körülötte, **28** Mint a minden szívárvány, mely a felhőben szokott lenni esős időben, olyan vala a fényesség köröskörül. Ilyen vala az Úr dicsőségének formája, és látám, és orczáma esém, és hallám egy szólónak szavát.

2 És monda nékem: Embernek fia! állj lábaidra, és szólok veled. **2** És lélek jöve én belém, a mint szóla, és állata engem lábaimra, és hallám azt, a ki szól vala nékem. **3** És mondá nékem: Embernek fia! küldelek én téged Izráel fiaihoz, a pártos nemzetsekhez, a kik pártot ütöttek ellenem; ők és atyáik vétkeztek ellenem mind e mai napig. **4** A kemény orczájú fiakhoz és makacs szívűekhez küldelek téged, és ezt mondjad nékik: Így szól az Úr Isten! **5** ők pedig vagy hallják, vagy nem hallják, mivelhogy pártos ház, hadd tudják meg, hogy próféta volt köztük. **6** Te pedig, embernek fia, ne félj tőlük, és az ő beszédöktől se félj; ha bogácsok és tövisek vannak is veled, és ha skorpiókkal lakol is együtt; beszédöktől ne félj, orczájuktól ne rettegj, mert ők pártos ház. **7** És szóljad az én beszédimet nékik, vagy hallják, vagy nem, mert pártos ház. **8** Te pedig, embernek fia, halld meg a mit én néked szólok. Ne légy pártos mint ez a pártos ház, nyisd fől szádat, és egyed, a mit én adok néked. **9** És látám, és íme egy kéz nyúlt felém, és íme benne egy könyv türete vala. **10** És kiterjeszté azt előttem, és íme be vala írva elől és hátul, és írva valának reá gyászénekek és nyögések és jajszók.

3 És mondá nékem: Embernek fia! a mi előtted van, edd meg; edd meg ezt a türetet, és menj, szólj az Izráel házának. **2** Felnyítám azért számat, és megégetté velem azt a türetet. **3** És mondá nékem: Embernek fia! hasadat tartsd jól és belső részeidet töltsd meg ezzel a türettel, a melyet adok néked. És megevém azt, és lön az én számban, mint az édes méz. **4** És mondá nékem: Embernek fia! eredj, menj el az Izráel házához, és szólj az én szavaimmal nékik. **5** Mert nem valami homályos ajkú és nehéz nyelvű néphez küldetel te, hanem az Izráel házához. **6** Nem sok népekhez, a kik homályos ajkuk és nehéz nyelvük, kiknek nem érthetnék beszédöket; bizony, ha ő hozzájok küldöttelek volna, ők hallgatnának reád. **7** De az Izráel háza nem akar téged hallgatni, mert nem akarnak engem hallgatni, mert az egész Izráel háza kemény homlokú és megátalkodott szívű. **8** Íme keménynyé tettem orczádat, a milyen az ő orczájok, és keménynyé homlokodat, a milyen az ő homlokuk. **9** Olyanná, mint a gyémánt, a mely keményebb a tűzkónél, tettelem a te homlokodat; ne félj tőlük, és meg ne rettenj tekintetöktől, mert pártos ház. **10** És mondá nékem: Embernek fia! minden beszédimet, a melyeket szólok néked, vedd szívedbe, és füleiddel halld meg. **11** És eredj, menj el a foglyokhoz, a te néped fiaihoz, és szólj és mondjad nékik: Így szól az Úr Isten, vagy hallják vagy nem. **12** És fölemele engem a lélek, és hallék mögöttem nagy dörgés szavát: Áldott az Úrnak dicsősége az ő helyéről. **13** És amaz állatok szárnyainak zúgását, a melyek egymást érik vala, és mellettök a kerekék csikorgását, és nagy dörgés szavát. **14** És a lélek fölemele és elragada engem, és elmenék, elkeseredvén haragiában az én lelkem, az Úrnak keze pedig rajtam erős vala. **15** És eljuték Tél-Ábibba a foglyokhoz, a kik lakoznak vala a Kébár folyó mellett, és leülék, ők is ott ülvén; és ott ülök hétfő nap némán ő közöttük. **16** És lön hétfő nap mulva az Úr szava hozzáim, mondván: **17** Embernek fia! őrállóul adtalak én téged Izráel házának, hogy ha szót hallasz számból, intsd meg őket az én nevemben. **18** Ha ezt mondomb a hitetlennek: Halálnak halálával halsz meg, és te őt meg nem inted és nem szólasz, hogy visszatérítsd a hitetlenit az ő gonosz útjáról, hogy éljen: az a gonosztveő az ő vétke miatt hal meg, de vérét a te kezedből kívánom meg. **19** De ha te megintsettéd a hitetlenit, és ő meg nem tért hitetlenségéből és gonosz útjáról: ő az ő vétke miatt meghal, de te megmentettéd a te lelkedet. **20** És ha elfordul az igaz az ő igazságától, és cselekszik álnokságot, és én vetek elője botránkozást: ő meg fog halni; ha meg nem intettéd őt, vétke miatt hal meg és elfelejtetnek igazságai, a melyeket cselekedett; de vérét a te kezedből kívánom meg. **21** Ha pedig te megintsettéd azt

az igazat, hogy az igaz ne vétkezzék, és ő nem vétkezik többé: elvén él, mert engedett az íntsnek, és te a te lelkedet megmentetted. **22** És lön ott az Úrnak keze rajtam, és monda nékem: Kelj fel, menj ki a völgybe, és ott szólok veled. **23** Fölkelék azért és kimenék a völgybe és ímé ott áll vala az Úrnak dicsősége, hasonlatos ahhöz a dicsőséghez, a melyet a Kébár folyó mellett láttam, és orczáma esém. **24** És jöve belém a lélek, és állata engem lábaimra, és szóla hozzáim és monda nékem: Menj be és zárd be magadat a te házadban. **25** És te, oh embernek fia, ímé köteleket vetnek reád és azokkal megkötzöknek téged, és ki nem mehetsz közkibbe; **26** Nyelvedet pedig én ragasztom ínyedhez, és néma leszel, hogy ne légy közöttök feddőző ferfiú, mert ők pártos ház. **27** Mikor pedig szólok veled, megnyitom a te szádat, és mondjad nékik: Így szól az Úr Isten; a ki hallja, a ki nem akarja, nem hallja, mert ők pártos ház.

4 És te, embernek fia, végy magadnak egy téglát, tudd azt elődbe, és véss reá egy várost, Jeruzsálemet, **2** És indíts ellene ostromot, és építs ellene tornyot, tölt száncot, és indíts ellene táborokat, és állass ellene faltörő kosokat köröskörül. **3** És végy magadnak egy vassserpenyőt, és állasd fel azt vasfal gyanánt te közted és a város között, és irányozd tekintetedet erősen reá, és legyen ostrom alatt, és te ostromold. Jel ez az Izráel házának. **4** Te pedig feküdj baloldaladra és vesd az Izráel háza vétkét arra; a napok száma szerint, a mennyin azon fekszel, viseljed vétköket. **5** Én pedig meghatároztam néked az ő vétkök éveit napok száma szerint, háromszázkilenczen napban; eddig viseljed az Izráel házában vétkét. **6** És ha ezeket kitöltötted, feküdj a jobboldaladra másodszor, és viseld a Júda házában vétkét negyven napig; egy-egy napot egy-egy esztendől számítottam néked. **7** És Jeruzsálem ostromára irányozd erősen tekintetedet, és karod feltűrve legyen, és prófétáj ő ellene. **8** S íme köteleket vetettem reád, hogy meg ne fordulhass egyik oldaladról a másikra, míg betöltök ostromodnak napjait. **9** És végy magadnak búzát és árpát és babot és lencsét és kölest és tönkölyt, és tudd ezeket egy edénybe, és ezekből csinálj magadnak kenyeret; a napok száma szerint, a míg oldaladon fekszel, háromszázkilenczen napon egyed azt. **10** A te ételed pedig, a melylyel élsz, legyen súly szerint húsz siklus egy napra; időről-időre egyed azt. **11** És vizet mérték szerint igyál, a hinnek hatodrészét igyad időről-időre. **12** És ételedet árpa-lepény formájában egyed, és emberi ganéj tőzegénél süssezd azt szemök láttára. **13** És mondá az Úr: Így eszik az Izráel fiai tisztában kenyéröket a pogányok között, a kik közé őket kiúzom. **14**

És mondék: Ah, ah, Uram Isten! ímé az én lelkek soha meg nem fertéztetett, és dögöt és vadolt szaggatott nem ettem ifjúságomtól fogva ez ideig, és számon be nem ment tisztálatlan hús. 15 És mondá nékem: Nézd, marhaganéjt engedek néked emberi tőzeg helyett, hogy annál süsd meg a te kenyeredet. 16 És mondá nékem: Embernek fia! ímé én eltöröm a kenyérnek botját Jeruzsálemben, és eszik kenyeröket mértékkel és rettegéssel, és vizöket mértékkel és ájulással iszszák. 17 Azért, hogy kenyér és víz nélkül szűkölökjenek, és elborzadjanak mindenjában, és megrothadjanak az ő vétkökbén.

5 És te, embernek fia, végy magadnak éles kardot, borbelyok beretvájául vedd azt magadnak, és vond el azt a te fejeden és szakálladon, és végy magadnak mérő serpenyőket, és oszd el szőrüket. 2 Harmadrészét tűzben égesd meg a város közepe, midőn betelnek a megszállásnak napjai; azután vedd a harmadrészét, vagdald apróra a karddal a város körül, és harmadrészét szórd oda a szélnek, és én kardot vonszok utánok. 3 És végy ki innét szám szerint keveset, és kösd be azokat ruhád csücskébe; 4 És ezekből ismét végy ki, és vesd azokat a tűz közepébe és égesd meg a tűzben; ebből megyen tűz Izráel egész házára. 5 Így szól az Úr Isten: Ez Jeruzsálem, a pogányok közibe helyeztettem őt, és körülte a tartományokat. 6 De pártos volt törvényeim iránt, gonoszabbul, mint a pogányok, és rendeléseim iránt inkább, mint a tartományok, a melyek körülte vannak, mert törvényeimet megúltálták, és rendeléseimben nem jártak. 7 Azért így szól az Úr Isten: A miért ti pártosabbak valátok, mint a pogányok, a kik körültetek vannak, rendeléseimben nem jártatok és törvényeimet nem cselekedtétek, sőt csak a pogányok törvényei szerint is, a kik körültetek vannak, nem cselekedtettek: 8 Ezokért így szól az Úr Isten: Ímé én is ellened leszek, és teszek közötted ítéletet a pogányok szeme láttára; 9 És cselekszem rajtad azt, mit soha nem cselekedtem és minéműt nem cselekszem többé, – minden te útálatosságidért. 10 Azért az apák egyék meg fiaikat te közötted, és a fiak egyék meg apáikat, és cselekszem rajtad ítéletet, és szétszórom minden maradékodat a szél minden irányában. 11 Ezért, élek én! szól az Úr Isten, bizonyára, mivelhogy szenthelyemet megfertéztetted minden undokságaiddal és minden útálatosságaiddal, azért én is elfordítom rólad iringalom nélkül szememet, s én sem könyörülök rajtad. 12 Harmadrészed döghalállal hal meg és éhség miatt pusztul el közötted, és harmadrészed fegyver miatt hull el körülöttek, és harmadrészedet szétszórom a

szél minden irányában, és kardot vonszok utánok. 13 És teljessé lesz haragom s nyugatom rajtok búsulásomat s vígaszta lást veszek; és megértik, hogy én, az Úr szóltam buzgó szerelemben, mikor betöltöm búsulásomat rajtok. 14 És teszlek pusztasággá és gyalázattá a pogányok között, a kik körültetek vannak, minden mellettek elmenő szeme láttára. 15 És leszel gyalázat és csúfság, példa és eliszonyodás a pogányoknak, a kik körültetek vannak, mikor ítéletet tartok fölötted haraggal és búsulással és búsult feddesekkel, én, az Úr mondottam; 16 Mikor bocsátom az éhség gonosz nyilait rájok, hogy pusztítanak, a melyeket a ti pusztítástokra fogok bocsátani; és éhséget halmozok fölétek, és eltöröm köztetek a kenyér botját. 17 És bocsátok reátk éhséget és gonosz vadállatokat, hogy gyermektelenné tegyenek, és döghalál és vérontás megy át rajtad, és fegyvert hozok reátk, én, az Úr mondottam.

6 És lőn az Úrnak szava én hozzám, mondván: 2 Embernek fia, vesd tekintetedet Izráel hegyeire, és prófétáj ellenök: 3 És mondjad: Izráel hegyei, halljátok meg az Úr Isten beszédét! Ezt mondja az Úr Isten a hegyeknek és a halmoknak, a mélységeknek és a völgyeknek: Ímé én fegyvert hozok reátk, és elvesztem a ti magaslataitokat. 4 És elpusztulnak oltáraitok, és összetörnek naposzlopaitok, és elhullatom sebesültjeiteket bálványaitok előtt. 5 És vetem az Izráel fiainak holttesteket bálványai elő, és szétszórom csontjaitokat oltáraitok körül. 6 minden lakóhelyeteken a városok elpusztuljanak, és a magaslatok elveszzenek, hogy elpusztuljanak és rommá legyenek oltáraitok, és törjenek össze és legyenek semmivé bálványaitok, és kivágattassanak naposzlopaitok, és eltöröllessenek csinálmaianyaitok. 7 És elhulljon a sebesült közöttetek, hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. 8 De maradékot hagyok, hogy legyenek közületek, a kik megmenekedtek a fegyvertől a pogányok közt, mikor szétszórattak a tartományokban. 9 Akkor megemlékeznek én rólam menekültjeitek a pogányok közt, kik közé fogásba vitetének, mert megtörtem parázna szívöket, mely tőlem elszakadt, és bálványaiakkal paráznlákkodó szemeiket, és megundorodnak önmagok előtt a gonoszságokért, melyeket cselekedtek minden útálatosságuk szerint; 10 És megismerik, hogy én vagyok az Úr: nem hiába mondottam, hogy megcselekszem velük e gonoszt. 11 Így szól az Úr Isten: Csajp tenyeredbe, toppants lábakkal és mond: Jaj az Izráel háza minden gonosz útálatosságáért, mert fegyver, éhség és döghalál miatt hullanak el; 12 A ki messze van, döghalál miatt hal meg, a ki közel van, fegyver miatt esik el, és a ki

megmaradt biztonságban, éhség miatt hal meg; és teljessé teszem búsulásomat rajtok. **13** És megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, mikor sebesültjeik ott lesznek bálványaiak között az ő oltáraik körül, minden magas halmon, minden hegyeknek tetein, minden zöld fa alatt és minden lombos terpentína alatt, ahol csak kedves illatot adának minden bálványainknak. **14** Kinyútom azért kezemet reájok, és teszem a földet kietlen pusztasággá, a pusztától fogva Diblái minden lakóhelyükön, hadd tudják meg, hogy én vagyok az Úr!

7 És lőn az Úr beszéde hozzáim, mondván: **2** És te, embernek fia, így szól az Úr Isten Izráel földjének: Vége! eljött a vég a föld négy szárnyára! **3** Immár itt a vég rajtad; s bocsátom haragomat reád, és megítéllek útaid szerint, és vetem reád minden útálatossságodat. **4** És nem kedvez az én szemem néked, sem meg nem szánlak; hanem a te útaidat vetem reád, és útálatossgaid közötted lesznek és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. **5** Így szól az Úr Isten: Ímé veszedelem, egyetlen veszedelem; ímé eljött. **6** Vég jött, eljött a vég, fölserkent ellened, ímé eljött! **7** Eljött a végzet reád, földnek lakosa! eljött az idő, közel a nap, rémülés és nem víg éneklés a hegyeken. **8** Most rövid időn kiöntöm búsulásomat reád, és teljessé teszem haragomat rajtad, és megítéllek útaid szerint, és rád vetem minden útálatossságodat. **9** És nem kedvez az én szemem, sem meg nem szánlak; útaid szerint fizetek tenéked, és a te útálatossgaid közötted lesznek; és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, aki ver. **10** Ímé a nap, ímé eljött, kisaradj a végzetet, kivirágzott a vessző, kivirult a kevélyseg. **11** Az erőszakosság a gonoszság veszszejévé nőtt fel, nincs semmi meg belőlük, sem sokaságukból, sem tömegökbelől, s nincs egy jai is miattok! **12** Eljött az idő, elközelgett a nap; a vevő ne örüljön, az eladó ne szomorkodjék, mert harag jön minden sokaságára. **13** Mert az eladó eladt jószágához nem tért vissza többé, még ha érve az elők közt maradna is, mert a jövendölés az ő egész sokasága ellen vissza nem tér, és vétké miatt senki sem lehet hosszú életű. **14** Kürtöljetek a kürttel és készítsetek el minden; ám nincsen, aki harczra menjen, mert haragom minden ő sokasága ellen. **15** A fegyver kívül, a döghalál és éhség belül; aki a mezőn van, fegyver miatt hal meg, és aki a városban, azt éhség és döghalál emészi meg. **16** És menekülnek menekülteik, és lesznek a hegyeken, mint a völgyek galambjai: minden nyögén, kiki vétke miatt. **17** minden kéz elerőltenül, és minden térd elolvad, mint a víz. **18** Felővezkednek zsákkal, és befedi őket rettegés, és minden orczán szégyen, és

mindnyájok fején kopaszáság. **19** Ezüstjöket az utczákra vetik, és aranyuk szenny lesz előttök; ezüstjök s aranyuk meg nem szabadíthatja őket az Úr búsulásának napján; lelköket azzal jól nem lakatják, s hasokat meg nem tölhetik; mert csábítójok volt az a vétekre. **20** És a belőle készült drága ékességeket kevélkedésre használják, és útálatossságuk képeit, undokságaikat abból csinálták, azért tettem előttök azt szennyezé. **21** És adom azt az idegenek kezébe zsákmányul, és a föld hitetleninek prédaúl, hadd fertéztessék meg. **22** És elfordítom tőlük arcomat, hadd fertéztessék meg szent helyemet; s betörjenek belé a rontók és megfertéztessék. **23** Készítsd a lánczot; mert a föld tele van véres ítéettel, és a város tele van erőszakossággal. **24** És elhözom a pogányok leggonoszabbjait, hadd foglalják el házaikat; s véget vetek a hatalmasok kevélyiségeinek, s fertézett lesz templomuk. **25** Rettegés jött el, s keresnek békét és nincs. **26** Egy romlás a másikra jó, és egy hír után más támad, s kérnek látást a prófétától, ám törvény nem lesz a papnál, sem tanács a véneknél. **27** A király szomorkodik, a fejedelem írtózatba öltözik; s a föld népének kezei megdermednek. Útjok szerint cselekszem velök, ítétek szerint ítélem meg őket, hadd tudják meg, hogy én vagyok az Úr.

8 És lőn a hatodik esztendőben, a hatodik hónapban, a hónap ötödik napján: én ülök vala házamban, és Júda vénei ülnék vala előttem és esék reám ott az Úr Istennek keze. **2** És látám, és ímé vala mintegy tűznek formája, derekának alakjától fogva lefelé tűz vala, és derekától fogva fölfelé vala mint a fényesség, mint az izzó ércz. **3** És kinyújtja egy kézformát, és megragada engem fejem üstökénél fogva, és fölemelve vitt engem a lélek a föld és az ég között, és bevive engem Jeruzsálembe isteni látásokban a belső kapu bejáratához, a mely északra néz, ahol vala helye a bosszúság bálványának, a mely bosszúságra ingerel vala; **4** És ímé ott vala Izráel Istenének dicsősége, a látás szerint, a melyet láttam a völgyben. **5** És monda nékem: Embernek fia! emeld föl csak szemeidet észak felé. Fölemelém azért szemeimet észak felé: és ímé északra az oltár kapujától áll vala a bosszúság ama bálványa a bejáratnál. **6** És mondá nékem: Embernek fia! látod-e mit cseleksznek? A nagy útálatossgokat, melyeket Izráel háza itt cselekszik, hogy eltávozzam az én szenthelyemtől. De még egyéb nagy útálatossgokat is fogsz látni. **7** És vive engem a pitvar bejáratához, és látám, és ímé egy lyuk vala a falban. **8** És mondá nékem: Embernek fia! ronts csak át a falon! és átronträk a falon, és ímé egy ajtó vala ott. **9** És mondá nékem: Menj be és lásd meg a gonosz

útátosságokat, a melyeket ezek ott cselekesznek. 10 Bemenék azért és látám, és ímé az útálatos csúszó-mászó állatoknak és barmoknak mindenféle képei és Izráel házának minden bálványai vannak bevésve a falon köröskörül. 11 És hetven férífi Izráel házának vénei közül (ezek közepette Jaazanjáhu, a Sáfán fia) áll vala előttők, mindenik a maga tömjénezőjével kezében, s a füstölőszer felhőjének illata száll vala fel. 12 És mondá nékem: Láttad-é, embernek fia, Izráel házának vénei mit cselekesznek a sötétbén, kiki az ő képes házában? mert azt mondják: Nem lát minket az Úr, elhagyta az Úr ezt a földet. 13 És mondá nékem: Még egyéb nagy útátosságokat is fogsz látni, miket ezek cselekesznek. 14 És vive engem az Úr háza kapujának bejáratához, a mely északra van, és ímé ott asszonyok ülnek vala, siratván a Tammúzt. 15 És mondá nékem: Láttad-é, embernek fia? még egyéb, ezeknél nagyobb útátosságokat is fogsz látni. 16 És bevive engem az Úr házának belső pitvarába, és ímé az Úr templomának bejáratánál, a tornácz és az oltár között vala mintegy huszonöt férífi, kik hártokkal az Úr templomára és orczájokkal keletre fordultak, s ezek kelet felé leborulva imádták a napot. 17 És mondá nékem: Láttad-é, embernek fia? avagy kevés-é Júda házának ily útátosságokat cselekedni, a milyeneket itt cselekedtek? hogy még a földet is betöltik erőszakossággal, és engem megint haragra ingerelnek, ímé, hogy tartják a venyigét orrukhoz! 18 Én is búsulásom szerint cselekszem, nem fog kedvezni szemem, sem meg nem szánom őket; s ha kiáltanak füleimbe nagy felszóval, nem hallatom meg őket.

9 És kiáltá füleimbe nagy felszóval, mondván: Hozzátok el a városra a meglátogatásokat, kinek-kinek a kezében legyen vesztő eszköze. 2 És ímé hat férfi jő vala a felső kapu újtáról, a mely északra néz vala, mindeniknek kezében zúzó eszköze, egy férfi pedig köztük gyolcsba vala öltözve, és írőszköz vala derekán. És bemenének és állának az érczoltár mellé. 3 És Izráel Istenének dicsősége elvonula a Kérubról, a mely fölött vala, a ház küszöbéhez, és kiált a gyolcsba öltözött féríúnak, a kinek derekán írőszköz vala. 4 És monda az Úr néki: Menj át a város közepén, Jeruzsálem közepén, és jegyezz egy jegyet a férfiak homlokára, a kik sőhajtanak és nyögnek mindazokért az útátosságokért, a melyeket cselekedtek annak közében. 5 És amazoknak mondá az én hallásomra: Menjetek át a városon ő utána, és vágjátok; ne kedvezzen a ti szemetek, és ne szánakozzatok: 6 Vénet, ifjat, szűzet, gyermeket és asszonyokat öljetek meg mind egy lábig, de azokhoz a férfiakhoz, a kiken a jegy van, ne közelítsetek, és az én templomomon kezdjétek el. Elkezdék azért a vén férfiakon, a kik a ház előtt valának. 7

És mondá nékik: Fertőztessétek meg a házat, és töltsekk meg a pitvarokat megölettekkel. Menjetek ki. És kimenének és öldöklének a városban. 8 És lón, hogy levágák őket, és én megmaradtam és esém az én orczáma és kiálték és mondék: Ah, ah, Uram Isten, avagy ki akarod-é írtani Izráel egész maradékát, mikor kiöntök búslásodat Jeruzsálemre? 9 És mondá nékem: Izráel és Júda házának vétke felette nagy, mivelhogy tele a föld vérontással, és a város tele van igazságtalansággal, mert azt mondották: Elhagya az Úr ezt a földet, és az Úr nem lát. 10 Azért én is (nem kedvez szemem, sem meg nem szánom őket) útjokat fejökhöz verem! 11 És ímé a gyolcsba öltözött férfi, kinek írőszköz vala derekán, választ hozott, mondván: Úgy cselekedtem, a mint parancsolád.

10 És látám, és ímé a mennyezeten, a mely a Kérubok feje fölött vala, látszék felettök, mint valami zafirkő, olyan, mint egy királyi széknek formája. 2 És szóla a gyolcsba öltözött féríúnak, és mondá: Menj be a forgókerekek közé a Kérubok alá, és töltsd meg tenyereidet egő üszöggel onné a Kérubok közül, és szórd a városra. És beméne szemem láttára. 3 A Kérubok pedig állanak a háztól jobbra, mikor a férfi beméne, és a felhő betölté a belső pitvar. 4 És eltávozik az Úr dicsősége a Kérubról, a ház küszöbére, és megtelék a ház a felhővel, és a pitvar betelék az Úr dicsőségének fényességével. 5 És a Kérubok száryainak csattogása meghallaték a külső pitvarig, mint az erős Isten hangja, mikor beszél. 6 És lón, mikor parancsolt ama gyolcsba öltözött férfinak, mondván: Végy tüzet a forgókerekek közül, a Kérubok közül, az beméne, és állva a kerék mellé. 7 És kinyújtá egy Kérub a kezét a Kérubok közül a tűzhöz, mely vala a Kérubok között, és vőn és tevé a gyolcsba öltözöttnek markába, ki elvezé és kiméne. 8 És látszék a Kérubokon emberi kéznek formája szárnyaik alatt. 9 És látám, és ímé, négy kerék vala a Kérubok mellett, egyik kerék vala az egyik Kérub mellett és a másik kerék a másik Kérub mellett, és olyanok valának a kerekek, mintha tarsiskőből volnának. 10 És mintha volna mind a négyöknek ugyanazon egy formája, mintha egyik kerék a másik kerék középében volna. 11 Jártokban mind a négy oldaluk felé mennek vala, meg nem fordulnak vala jártokban, hanem arra, a merre a fő fordult, mennek vala utána, meg nem fordulnak vala mentökben. 12 És egész testök és hátok és kezeik és szárnyaik és a kerekek rakva valának szemekkel köröskörül mind a négy kerekükön. 13 Hallám, hogy a kerekeket forgókerekeknek neveztek fülem hallatára. 14 És négy orczája vala mindeniknek, az első orcza vala Kérub-orcza,

és a második orcza ember-orcza, a harmadik oroszlán-orcza és a negyedik sas-orcza. 15 És fölemelkednének a Kérubok. Ez ama lelkes állat, a melyet láttam a Kébár folyó mellett. 16 És mikor járnak vala a Kérubok, járnak vala a kerekék is mellettük, mikor pedig felemelék a Kérubok szárnyaikat, hogy fölemelkedjenek a földről, nem fordulának el a kerekék sem az ő oldaluktól. 17 Ha azok állanak vala, ezek is állanak, és ha azok felemelkednek vala, fölemelkednének ezek is velük, mert a lelkes állat lelke vala bennök. 18 És elvonula az Úrnak dicsősége a ház küszöbétől, és állva a Kérubok fölé. 19 És fölemelék a Kérubok szárnyaikat, és fölemelkednének a földről szemem láttára kimentőkben és a kerekék is mellettük; és megállának az Úr háza keleti kapujának bejáratánál, és Izráel Istenének dicsősége vala felül ő rajtok. 20 Ez ama lelkes állat, a melyet láttam az Izráel Istene alatt a Kébár folyó mellett, és megismerém, hogy Kérubok valának. 21 Négy orczája vala mindeniknek és négy szárnya mindeniknek és emberi kezek formája vala szárnyaik alatt. 22 És orczák formája: ugyanazok az orczák valának, a melyeket a Kébár folyó mellett láttam, tudniillik formájukat és őket magokat. Mindenik a maga orczája felé megy vala.

11 És fölemelt engem a lélek, és bevive az Úr házának keleti kapujához, a mely néz keletnek, és ímé, a kapu bejáratánál huszonöt férfi vala, kik között látám Jaazanját, Azzur fiát, és Pelatjáhut, Benájáhu fiát, a nép fejedelmeit. 2 És mondá nékem: Embernek fia! ezek a férfiak, a kik gonoszt eszelnek ki és rossz tanácsot adnak ebben a városban, 3 Mondván: Nem egyhamar fogunk házakat építeni; ez a város a fazék, mi pedig a hús. 4 Azért prófétálj ellenök; prófétálj, embernek fia! 5 És esék reám az Úr lelke, és mondá nékem: Mondjad, így szól az Úr: Iggy szólottatok, Izráel háza! és a mi lelketekekben készül, én tudom. 6 Sokakat öltetek meg ebben a városban, és utcaít megtöltöttétek megölettekkel. 7 Ezért, így szól az Úr Isten: Megöletteitek, kiket a város közepére vetettetek, ezek a hús, a város pedig a fazék, és titeket kivisznek belőle. 8 Fegyvertől féltek, fegyvert hozok reátk, azt mondja az Úr Isten. 9 És kiviszlek titeket belőle, és adlak titeket idegenek kezébe, és tartok ítéletet fölöttetek. 10 Fegyver miatt hulljatok el, Izráel határán ítélek meg titeket, és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. 11 E város ne legyen fazekatok, hogy ti benne hús legyetek, Izráel határán ítélek el titeket. 12 És megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, mert az én végzéseimben nem jártatok, és rendeléseimet nem cselekedtétek, hanem a pogányok módja szerint cselekedtetek, a kik körültetek vannak. 13 És

lón, mikor prófétáltam, Pelatjáhu, Benájáhu fia meghala, én pedig orczámra esém és kiálték nagy felszóval, és mondék: Ah, ah, Uram Isten, te véget vetsz Izráel maradékának! 14 És lón az Úrnak szava én hozzá, mondván: 15 Embernek fia! a te atyádfiai, atyádfiai, a te rokonaid és Izráel egész háza együtt azok, a kikről Jeruzsálem lakói ezt mondják: távozzatok el az Úrtól, nékünk adatott ez a föld örökségül. 16 Ezokáért mondjad: így szól az Úr Isten: Mivelhogy távol vettem őket a pogányok közé, és szétszórtam őket a tartományokba, tehát én leszek nékik templomul rövid időre a tartományokban, a melyekbe mentek. 17 Ennekokáért mondjad: Így szól az Úr Isten: Egybegyűítelek titeket a népek közül és együvé hozlak titeket a tartományokból, a melyekben szétszórattatok, és adom néktek Izráel földjét. 18 És bemennek oda és eltávolítják minden ő fertelmességeit és minden útátosságait ő belőle. 19 És adok nékik egy szívet, és új lelket adok belétek, és eltávolítom a kőszívet az ő testőkből, és adok nékik hússzívet; 20 Hogy az én végzéseimben járanak és rendeléseimet megőrzék és cselekedjék azokat, és legyenek nékem népem és én leszek nékik Istenök. 21 De a kiknek szívük az ő fertelmességeik és útátosságai szíve szerint jár, azoknak útját fejőkhöz verem, mondja az Úr Isten. 22 És fölemelék a Kérubok szárnyaikat s a kerekék mellettük, és Izráel Istenének dicsősége rajtok felül vala. 23 És felszáll az Úrnak dicsősége a város közepéből, és állva a hegyre, mely a várostól keletre van. 24 A lélek pedig felvőn engem, és vive Káldeába a foglyokhoz látásban az Isten lelke által, és felszáll előlem a látás, a melyet láttam. 25 És elbeszélém a foglyoknak az Úrnak minden beszédét, a melyet nékem megjelentetett.

12 És lón az Úrnak szava énhozám, mondván: 2 Embernek fia! pártos ház közepette lakol, kiknek szemeik vannak a látásra, de nem látnak, fülei vannak a hallásra, de nem hallanak, mert ők pártos ház. 3 És te, embernek fia, készíts magadnak vándorútra való eszközöket, és vándorolj ki nappal szemeik előtt, és vándorolj ki helyedről más helyre szemök láttára; talán meglájták! mert ők pártos ház. 4 És vidd ki eszközeidet, úgy, mint vándorútra való eszközöket, nappal szemök láttára, te pedig menj ki estve szemök láttára, úgy a hogy a vándorok szoktak. 5 Szemök láttára lyukasd át a falat, és azon át vidd ki. 6 Szemök láttára emeld válladra, a sötétkben vidd ki, orczádat fedd be, hogy ne lásd a földet, mert csodajelűl rendeltelek az Izráel házának. 7 Úgy cselekedtem azért, a mint parancsolva vala nékem; eszközeimet kihordám nappal, mint vándorútra való eszközöket, és este átlyukasztám a falat kezammel; a

sötétben kivivém, vállamra emelém szemök láttára. 8 És lőn az Úr beszéde én hozzárm reggel, mondván: 9 Embernek fia! Nem mondta-é néked Izráel háza, ez a pártos ház: mit cselekszel? 10 Mondjad nékik: Így szól az Úr Isten: a fejedelemnek szól ez a próféczia, ki Jeruzsálemben van, és Izráel egész házának, a mely ott lakozik. 11 Mondjad: Én csodajeletek vagyok; a mint én cselekedtem, úgy történik velök: fogsgába, rabságra mennek. 12 És a fejedelem, ki közöttük van, vällát megraván a sötétben, kimegyen; a falat átlyukasztják, hogy így vigyék ki őt, orczáit befedi, hogy ne lássa szemeivel épen ő a földet. 13 És kiterjesztem hálómat ellene, és megfogatik varsámban, és elviszem őt Bábelbe a Káldeusok földére, de azt nem fogja látni, és ott fog meghalni. 14 És mindeneket, kik körülte vannak az ő segítségére, és minden seregeit szélnek szórom mindenfelé, és kardot vonok utánok. 15 És megtudják, hogy én vagyok az Úr, mikor eloszlatom őket a pogányok közé, és szétszórom őket a tartományokba. 16 De meghagyok közölik kevés férfiakat a fegyvertől, éhségtől s döghaláltól, hogy elbeszéljék minden útátalosságukat a pogányok közt, a kik közé mennek, s hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr. 17 És lőn az Úr beszéde hozzárm, mondván: 18 Embernek fia! kenyeredet rettegéssel egyed, és vizedet reszketéssel és félelemmel igyad. 19 És szólj a föld népének: Ezt mondja az Úr Isten Jeruzsálem lakóról, Izráel földjéről: kenyeröket félelemmel eszik és vizöket ajulással iszszák, hogy pusztaságra vetkózzék földje bőségéből minden lakói álnoksága miatt. 20 És a lakott városok elpusztulnak s a föld pusztaság lesz és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. 21 És lőn az Úr beszéde hozzárm, mondván: 22 Embernek fia! micsoda közmondástok van néktek Izráel földjén? hogy azt mondják: a napok csak haladnak, ám semmiré lesz minden látás. 23 Ezokért mondd nékik: Ezt mondja az Úr Isten: Megszüntetem e közmondást és nem mondognatják azt többé Izráelben, sőt inkább mondd nékik: elközelgettek a napok, és minden látás teljesül. 24 Mert nem lesz többé semmi hiábavaló látás és hizelgő jövendölgetés Izráel házának közepette. 25 Mert én szólok, az Úr; s a mely szót szólok, meglészen, nem halad tovább. Mert a ti napjaitokban, pártos ház, szólok egy szót és megcselekszem, ezt mondja az Úr Isten! 26 És lőn az Úr beszéde hozzárm, mondván: 27 Embernek fia! ímé, Izráel háza ezt mondja: A látás, melyet ez lát, sok napra való, és messze időkre prófétál ő. 28 Ezokért mondjad nékik: Így szól az Úr Isten: Nem halad tovább semmi én beszédem; a mit szólok, az a szó meglészen, ezt mondja az Úr Isten.

13 És lőn az Úr beszéde hozzárm, mondván: 2 Embernek fia! prófétálj Izráel prófétái ellen, a kik prófétálnak, és mondjad azoknak, a kik önnön szívökből próféták: Halljátok meg az Úr beszédét! 3 Így szól az Úr Isten: Jaj a bolond prófétáknak, a kik az önnön lelkök után mennek, mert semmit sem láttak. 4 Mint rókák a romok közt, olyanokká lettek prófétáid, oh Izráel! 5 Nem hágtatok fel a törésekhez, nem falaztatok falat Izráel háza körül, hogy megállhassatok a harcban az Úrnak napiján. 6 Hívságot láttak s hazug jövendölgetést, kik ezt mondják: Monda az Úr! holott az Úr nem bocsátotta őket, és még várják, hogy betelik beszédök. 7 Avagy nem hiávaló látást láttatok-é, és nem hazug jövendölgetést szólataitok-é? midőn ezt mondjátok vala: Monda az Úr! holott én nem szólottam! 8 Ennekokáért így szól az Úr Isten: Mivelhogy hívságot szólattatok és hazugságot láttatok, azért ímé én ellenetek leszek, ezt mondja az Úr Isten. 9 És lészen kezem a próféták ellen, kik hívságot látnak és hazugságot jövendölgetnek; az én népem gyülekezetében nem lesznek, Izráel házának könyvébe nem irattatnak, és Izráel földjére be nem mennek, és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr Isten. 10 Azért, mert eláltatták az én népemet, mondván: béke! holott nincsen béke; és ha a nép falat épít, íme ők bemázolják azt mázzal. 11 Mondjad a mázzal mázolóknak, hogy leomlik; ömlő zá poreső lészen, és ti jégeső kövei hullatjatok, szélvihar hasítsd! 12 És íme leomlik a fal. Avagy nem mondják-é majd néktek: hol a mázolás, a melylyel mázolatok? 13 Ezokáért így szól az Úr Isten: És meghasogatom szélviharral búsulásomban, és ömlő zápor lészen haragomban, és lesznek jégeső kövei búsulásomban annak elrontására. 14 És ledöntöm a falat, melyet mázzal mázoltatok és levetem a földre, és meztelen lesz fundamentoma; és leomlik, és ti veszszetek el közepette, és tudjátok meg, hogy én vagyok az Úr. 15 És teljessé teszem búsulásomat a falon és azokon, a kik mázolák azt mázzal, és mondjam néktek: nincs a fal és nincsenek, a kik azt mázolák, 16 Tudniillik Izráel prófétái, kik prófétálnak Jeruzsálemben és látnak néki békességnak látását, holott nincsen békesség, ezt mondja az Úr Isten. 17 És te, embernek fia, fordítsd orczádat néped leányaira, a kik önnön szívökből prófétálnak, és prófétálj ellenök. 18 És mondjad: Így szól az Úr Isten: Jaj azoknak, a kik kötéseket varrogatnak minden kézcsuklóra, és takarókat készítenek akármilyen termetűk fejére, hogy lelkeket vadászszanak! Némely lelkeket elvadásztok népemtől, másokat elevenen megtartotok a magatok hasznára. 19 És megszentségtelenítétek engem népem előtt néhány marok árpáért és falat kenyérért, hogy lelkeket öljettek,

melyeknek nem kellene meghalniok, és hogy lelkeket elevenen megtartsatok, melyeknek nem kellene élniök, hazudozván népemnek, a mely hazugságra hallgat. 20 Ezokáért így szól az Úr Isten: Ímé én kötéseit ellen leszek, a melyekkel ti a lelkeket vadászszátok, mint madarakat; és leszaggatom azokat karjaitokról, s a lelkeket, melyeket ti vadásztok, szabadon bocsátom, mint madarakat. 21 És elszaggatom takaróitokat, és megszabadítom népemet kezetekből, és nem lesznek többé zsákmány a ti kezetekben, s megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. 22 Mivelhogy megszomorítjátok az igaznak szívét hazugsággal, holott én őt bántani nem akartam, s megerősíttek a hitetlen kezeit, hogy meg ne térjen gonosz útjáról, hogy ő életben megtartsam. 23 Ezokáért hívságot nem láttok és jövendőt nem jövendölgettek többé, s megszabadítom népemet a ti kezetekből, és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr.

14 És jövénék hozzám férfiak Izráel vénei közül, és leülének én előttem. 2 És lón az Úrnak beszéde hozzám, mondván: 3 Embernek fia! Ezek a férfiak fölvették bálványaiat szívökbe, és vétkeik botránkozását orczáik elé állították. Vajjon engedjem-é, hogy megkérdezzenek engem? 4 Ezokáért szój velük, és mondjad nékik: Ezt mondja az Úr Isten: Valaki az Izráel házából bálványait szívébe fölveszi, és vétkének botránkozását teszi orczái elé, és megy a prófétához: én, az Úr felelek meg annak énmagam által bálványainak sokasága miatt; 5 Hogy megragadjam Izráel házát az ő szívökben, a kik elfordultak tőlem bálványaiak miatt mindenjában. 6 Ezokáért mondjad Izráel házának: Ezt mondja az Úr Isten: Térjetek meg, és fordulatok el bálványaitoktól és minden útátlosságuktól fordítások el orczákokat. 7 Mert valaki az Izráel házából és a jövevények közül, a kik Izráelben laknak, elhajlik tőlem, és az ő bálványait veszi föl szívébe, és vétkének botránkozását teszi orczája elé, és megyen a prófétához, hogy ez tanácsot kérjen ő néki én tőlem: én, az Úr felelek meg annak énmagam által; 8 És ellene fordítom orczámat annak a férfiúnak, és vetem őt jegyül és közbeszédül, és kiirtom népem közül, és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr! 9 Ha pedig a próféta megtéveszteni engedi magát, hogy kijelentést adjon: én, az Úr tévesztettem meg azt a prófétát; és kinyújtom kezemet ellene, és kivesztem őt az én népem, Izráel közül. 10 És viselik vétköket; a milyen a kérdező vétke, olyan legyen a próféta vétke is. 11 Azért, hogy el ne tévelkedjék többé Izráel háza én tőlem, és többé meg ne fertézzék magokat minden ő elszakadásukkal, hanem legyenek az én népem és én legyek Istenök, ezt mondja az Úr Isten. 12 És lón az Úr beszéde hozzám, mondván:

13 Embernek fia! ha valamely ország vétkeznék ellenem, elpartoltán tőlem, és én kinyújtva kezemet ellene, eltörné néki a kenyérnek botját, és bocsátanék reá éhséget, és kiírtanék belőle embert és barmot; 14 És ha volna ez a három férfiú benne: Noé, Dániel és Jób: akkor ők az ő igazságukkal a magok lelkét megszabadítanák, azt mondja az Úr Isten. 15 Ha gonosz vadállatokat bocsátanék át az országon, hogy azt gyermektelenne tegyék, és az pusztává lenne, a melyen senki át nem menne a vadállatok miatt: 16 Benne ama három férfiú (élek én, az Úr Isten mondja) sem fiakat, sem leányokat meg nem szabadítana, csak magokat szabadítanák meg, az ország pedig pusztává lenne. 17 Avagy ha fegyvert hoznék amaz országra, és mondanám: fegyver, menj át ez országon! és kiírtanék belőle embert és barmot, 18 És ama három férfiú benne volna, élek én, az Úr Isten mondja, nem szabadítana meg sem fiakat, sem leányokat, hanem csak magokat szabadítanák meg. 19 Avagy ha döghalált bocsátanék arra az országra, és kiönteném búsolásomat reá vérben, hogy kiírtsak belőle embert és barmot, 20 S Noé, Dániel és Jób benne volna: élek én, az Úr Isten mondja, nem szabadítanának meg sem fiat, sem leányt; ők igazságukkal csak a magok lelkét szabadítanák meg. 21 Mert így szól az Úr Isten: Mennyivel inkább, ha e négy nehéz ítéletemet: a fegyvert, éhséget, vadállatot és döghalált bocsátom Jeruzsálemre, hogy kiírtsak belőle embert és barmot! 22 Íme, megmaradnak benne némely menekületek, a kiket kivezetnek, fiak és leányok; íme ők kimennék hozzájuk, hogy lássátok útjokat és cselekedeteiket, és vígasztalást vegyetek a veszedelemből, melyet Jeruzsálemre hoztam, mindarra nézve, a mit hoztam reá. 23 És megvígasztalnak titoktuk, ha látjátok útjokat és cselekedeteiket megismeritek, hogy nem hiába cselekedtem mindenzt, a mit cselekedtem vele, ezt mondja az Úr Isten.

15 És lón az Úr beszéde hozzám, mondván: 2 Embernek fia! mire való a szőlőtőke fája egyéb fa között, a venyige, mely az erdő fái között van? 3 Avagy vesznek-é abból fát, hogy valami eszközöt csináljanak belőle? avagy vesznek-é belőle szeget, hogy mindenféle edényt akasztszanak reá? 4 Íme a tűznek adatott, hogy megemészsz; két végét megemészette már a tűz, és közepe megpörkölödött, vajon való-é valami eszközre? 5 Íme, míg ép vala, semmi eszközre nem vala jó; menynyivel kevésbbé csinálhatnak belőle valamit most, mikor a tűz megemészette és megpörkölödött! 6 Azért így szól az Úr Isten: A mint a szőlőtőke fáját az erdő fái közül a tűznek adtam megemésztsre, úgy adtam oda Jeruzsálem lakói; 7 És ellenök fordítom arcomat. A tűzből

jöttek ki és a tűz emészsze meg öket, és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, mikor arczomat ellenök fordítom. 8 És teszem a földet pusztaságággá, mivelhogy elpártoltak tőlem, ezt mondja az Úr Isten.

16 És lőn az Úr beszéde hozzáim, mondván: 2 Embernek fia! add tudtára Jeruzsálemnek az ő útálatosságait, 3 És mondjad: Így szól az Úr Isten Jeruzsálemnek: A te származásod és születésed Kanaán földjéről való; atyád az Emoreus és anyád Hitteus asszony. 4 Születésed pedig ilyen volt: a mely napon szüleddél, el nem metszették a köldököt, és vízzel meg nem mostak, hogy tiszta lenné, sóval sem töröltek meg, sem be nem póláltak. 5 Szem meg nem szánt téged, hogy ezekből valamit veled cselekedett volna, könyörülvén rajtag; hanem kivetettek a nyílt mezőre, mert útáltak, a mely napon szüleddél. 6 Ekkor elmenék mellettesd és látálak véredben eltapodva, és mondék néked: A te véredben él! mondék ismét néked: A te véredben él! 7 Sok ezerekre szaporítottak, mint a mezei füvet, és megszaporodál és fölnevekedél és jutál nagy szépségre; emlőid duzzadának s szöröd kinőtt vala, de te mezítelen és befedezen valál. 8 Ekkor elmenék mellettesd, és látálak, és ímé a te korod a szerelem kora vala, és kiterjesztém fölöttek szárnyamat s befözőm mezítelenségedet, és megesküvém néked s frigye léptem veled; azt mondja az Úr Isten, és lől az enyém. 9 És megmosálak vízzel és elmosám rólad véredet, és megkenélek olajjal. 10 És felöltöztek hímes ruhába, és felsaruztalak borjúfóka bőrrel, s övezélek fehér gyolcscsal s befedélek selyemmel. 11 És felékesítélek ékeségekkel, s adtam karpereczeket kezeidre és láncot nyakadra. 12 És adtam orrpereczet orrodra és függőket füleidre és ékes koronát fejedre. 13 És felékesítéd magadat aranynal és ezüsttel, és öltözeted vala fehér gyolcs és selyem és hímes ruha; lánglisztet, mézet és olajat ettél, és megszépülél felette igen, s királyságra jutál. 14 És kiméne híred a pogányok közé a te szépségedért; mert tökéletes vala az ékességeim által, a melyeket reádtettem, azt mondja az Úr Isten. 15 De elbízásd magadat szépségedben és paráznává lőn híred szerint, elárasztál paráznáságaiddal minden mellettesd elmenőt: legyen kedve szerint! 16 És vevél a te ruhádból s csinálál magadnak magaslatokat különböző színnel borítva, s paráználkodál azokon; ilyen még nem volt és nem is lesz. 17 És vevéd a te ékességet az én aranyomból és ezüstomból, melyeket néked adtam, és csináltál magadnak férfiú képeket, és azokkal paráználkodál. 18 És vevéd hímes ruhádat és befedezed azokat, és olajomat és füstölőszemet vetéd

eléjük. 19 És az én eledelement, melyet néked adtam, – lángliszettel és olajjal és mézzel etettelek vala, – ő előjük rakad kedves illatul; így lőn, ezt mondja az Úr Isten. 20 És vevéd a te fiádat és leányaidat, kiket nékem szültél vala, és megáldozás őket azoknak eledelül. Avagy nem volté már előjük paráznáságodból, 21 Hogy megőlted fiáimat is, és oda adád őket, midőn tűzben nézik áldozád? 22 És minden útálatosságaidban és paráznáságaidban meg nem emlékeztél a te ifjúságod napjairól mikor mezítelen és befedezen valál, véredben eltapodva voltál. 23 És lőn minden gonoszságod után, (Jaj, jaj néked! azt mondja az Úr Isten,) 24 Építél magadnak tetőt, és csináltál magaslatot minden utcán. 25 És minden keresztútnál megépítéd magaslatodat, s útálatossá tevéd szépségedet, és kétfelé vetéd lábaidat minden mellettesd elmenőnek, és sokasításd paráznáságodat. 26 És paráználkodál Egyiptom fiaival, szomszéddal, a nagytestűekkel, és sokasításd paráznáságodat, hogy engem ingerelj. 27 És íme kinyújtottam kezemet ellened, s megkisebbítém rendelt részedet, és adálak téged a te gyűlölödnek, a Filiszteusok leányainak csúfolásukra, a kik átállák fajtalan útadat. 28 S Asszíria fiaival is paráználkodál, mert meg nem elégedél; paráználkodál velök, és még sem elégedél meg. 29 És sokasításd paráznáságodat a kalmárok földje, Káldea felé, de még ezzel sem elégedél meg. 30 Mily gyenge a szíved, azt mondja az Úr Isten, hogy mindezeket cselekedted, egy rakonczátlan rima cselekedeteit! 31 Hogy állítál magadnak fedelet minden keresztúton, és magaslatokat csinálál minden utcán, de nem voltál olyan, mint a rima, kicsibe véve a bért. 32 Te házasságtörő asszony! férje helyett idegeneket fogad el! 33 minden rimának bért adnak, te pedig magad adtad ajándékodat minden szeretődnek, így megvásárlás őket, hogy bemenjenek hozzád mindenfelől paráznáságidért. 34 És lőn különbség közted és más asszonyok közt paráznáságaidban; mert utánad nem jártak a paráznák; te adál bért nézik és bért ők nem adának néked, így lőn különbséged. 35 Azért te rima, halld meg az Úr beszédét! 36 Így szól az Úr Isten: A miatt, hogy eláradt gyalázatod és föl van takarva mezítelenséged a te szeretőiddel való paráznáságaidban; és minden útálatos bálványaid miatt és fiaid vére miatt, kiket azoknak adtál: 37 Ezokáért ímé egybegyűjtöm minden szeretődet, kiknek kedves valál, és mindazokat, a kiket szerettél, együtt azokkal, a kiket gyűlöltél, és egybegyűjtöm őket ellened mindenfelől, és föltakarom mezítelenségedet előtök, hogy lássák minden te mezítelenségedet. 38 És megítéllek téged a házasságtörő és vérőtő asszonyok itéletével, és véredet kiontatom búslásomban és féltő szerelmemben. 39 És

adlak téged kezökbe, és leszakítják tetődet és lerontják magaslataidat és lehúzzák rólad ruhádat és elveszik ékességeidet, és hagynak mezítelenül s ruhátalanul. 40 És összehoznak gyűlést ellened, és megköveznek és összevagdalnak fegyvereikkel. 41 És megégetik házaidat tüzzel, és ítéletet cselekesznek rajtad sok asszony szeme láttára, és megszüntetem paráznaságodat, és bért sem adsz többé. 42 És megnyugotom búsolásomat rajtad, hogy eltávozzék féltő szerelmem te tőled, s megnyugoszom és többé nem haragszom. 43 Mivelhogy meg nem emlékeztél ifjúságod napjairól, és ingerlettél engem mindezekkel, azért ímé én is fejedhez verem útadat, ezt mondja az Úr Isten, és többé nem cselekszed a fajtalanságot minden útálatoságod mellett. 44 Ímé, valaki közmondással él, rólad veszi azt, mondván: A minémű az anya, olyan a leánya is. 45 Anyád leánya vagy te, aki megúltálta férjét s fiait, és öcséidnek néjené vagy, a kik megúltálták férjeiket és fiaikat; anyátok Hitteus asszony és atyátok Emoreus. 46 És a te néned Samaria vala, ő és leányai, ki balkezed felől lakik vala; és öcséd, aki jobbkezed felől lakik vala, Sodoma és leányai. 47 És nem az ő útaikon jártál, és nem az ő útálatoságaik szerint cselekedtél, de csak kevés ideig; de aztán gonoszabb valál azoknál minden útadban. 48 Élek én! azt mondja az Úr Isten, így nem cselekedett Sodoma, a te öcséd, ő és leányai, a mint cselekedtél te és a te leányaid. 49 Ímé, ez volt a vétké Sodomának, a te öcsédnek: kevélység, eledel bősége és gondtalan békesség volt nála és leányainál, de a szűkölködők és szegények kezét nem fogta meg. 50 És felfuvalkodának s cselekedének útálatoságot előttem, és elveszítém őket, mikor ezt megláttam. 51 És Samaria félannyt sem vétkezett, mint te, mert többek a te útálatoságaid, mint az övék; és így nőtestvéreidet nálad igazabbaknak bizonyítád minden útálatosággiddal, a melyeket cselekvél. 52 Te is azért viseld gyalázatodat, a melyre pedig nénedet ítéled; a te bűneid miatt, melyekben nálok útálatosabban cselekvél, igazabbak ők nálad. Szégyenülj meg hát te is s viseld gyalázatodat, hogy nőtestvéreidet nálad igazabbaknak bizonyítád. 53 És visszahozom foglyaikat, Sodomának s leányainak foglyait és Samariának s leányainak foglyait; s visszahozom a te foglyaidat is amazok közepette; 54 Azért, hogy viseljed gyalázatodat és megszégyenülj mindenekért, miket cselekedtél, mikor azoknak vígásztalásukra leszel. 55 És nőtestvéreid, Sodoma és leányai visszatérnek előbbi állapotjokba, és Samaria s leányai visszatérnek előbbi állapotjokba, és te is és leányaid visszatértek előbbi állapototokba. 56 És nem vala-é öcséd, Sodoma, szóbeszéd a te szádban kevélykedésed napján, 57 Minekeltő kitudódott

volna gonoszságod; a miképen te most gyalázatuk vagy Siria leányainak s minden körülötted valóknak, a Filizteusok leányainak, kik útának téged köröskörül? 58 Fajtalanságodat és útálatoságaidat magad viseled, azt mondja az Úr. 59 Mert ezt mondja az Úr Isten: És ha úgy cselekedtem veled, mint te cselekedtél, midőn megvetted az esküt, hogy megtörd a frigyet: 60 Én megemlékezem frigymerről, a melyet veled ifjúságod napjaiban kötöttem, és örök frigyet vetek veled. 61 És te megemlékezel útайдról és megszégyenled magadat, mikor hozzád veszed nőtestvéreidet, a kik nagyobbak nálad, együtt azokkal, a kik kisebbek, s adom őket néked leányaidul, de nem a te frigyedből. 62 És én megerősíttem frigymet veled, s megismered, hogy én vagyok az Úr. 63 Hogy megemlékezzél és pirulj, és meg ne nyíssad többé szádat szégyenletedben, mikor megkegyelmezek néked mindenekben, valamit cselekedtél, azt mondja az Úr Isten.

17 És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: 2 Embernek fia, adj találós mesét, és mondj példabeszédet Izrael házának. 3 És mondjad: Így szól az Úr Isten: A nagysárnýu nagy saskeselyű, melynek hosszú csapottlai valának, s mely rakva vala különféle színű tollakkal, jöve a Libanonra, és elfoglalá a czédrusfa tetejét. 4 Gyönge ágaihak hegyét letépte, és vivé azt a kalmárok földére, az árusok városában tev le. 5 És vőn annak a földnek magvából, és elveté azt termékeny mezőbe; sok vizek mellé vivé; mint fűzfát ülteté el. 6 És felsaradt, és lőn elterülő, alacsony szőlőtővé, hogy vesszőit amahhoz fordítsa s gyökerei amaz alatt legyenek, és szőlőtővé lőn, és vesszőket terme, s ágacsákat bocsáta ki. 7 És vala más nagy szárnyú, soktollú nagy saskeselyű, és ímé, ez a szőlőtő feléje terjeszté gyökereit s vesszeit hozzá nyújtá ültetésének ágyaiból, hogy öntözze őt; 8 Pedig jó földbe, sok víz mellé ültették vala el, hogy ágakat hajtson és gyümölcsöt teremjen, hogy legyen jeles szőlőtő. 9 Mondjad: Így szól az Úr Isten: Vajjon jó szerencsés lesz-é? Vajjon gyökereit nem szaggatja-é ki, és gyümölcsét nem vágja-é le, hogy elszáradjon, hajtásának minden ága elszáradjon, és pedig nem erős karral és sok néppel támad reá, hogy kitérje azt gyökerestől. 10 És ímé elplántáltatott, jó szerencsés lesz-é? Avagy ha a napkeleti szél illeti őt, nem szárad-é el teljesen, ültetésének ágyában nem szárad-é el? 11 És lőn az Úr szava hozzám, mondván: 12 No, mondjad a pártos háznak: Avagy nem értettétek-é mi ez? Mondjad: Ímé, eljött a babiloni király Jeruzsálembe, és fogá királyát és fejedelmeit és elvitve őket magához Babilonba. 13 És vőn a királyi magból, s frigyet szerze vele, s megesketé őt, de a földnek erőseit elvitve, 14 Hogy alacsony királyság

legyen, hogy fel ne emelkedjék, hanem frigyét megőrizze, hogy ez megálljon. 15 De pártot üte ellene, bocsátván köveiteit Égyptomba, hogy adjon néki lovakat és sok népet. Vajon jó szerencsés lesz-é? Vajon megszabadítja-é magát, a ki ezeket cselekszi? a ki megszegte a szövetséget, megszabadul-é? 16 Élek én, ezt mondja az Úr Isten, hogy annak a királynak lakóhelyén, a ki őt királylá tette, a kinek tett esküjét megvetette, s a kivel tett frigyét megszegte, ott nála, Babilonban hal meg. 17 És a Faraó nagy haddal és nagy sokasággal vele semmit nem tesz a háborúban, mikor sáncot töltenek és tornyot építenek sok lélek kiirtására. 18 S ha megvetette az esküt, hogy megszegje a frigyet, pedig ímé, kezet adott rá, s mégis megcselekedte mindezeket; nem fog megszabadulni! 19 Azért így szól az Úr Isten: Élek én, hogy eskümet, melyet megvetett, és frigyemet, melyet megszeggett, fejéhez verem. 20 És kiterjesztem hálómat ellene, és megfogatik varsámban, és elviszem őt Babilonba s ott törvénykezem vele gonoszságáért, melyelől ellenem járt. 21 És minden menekültje minden seregből fegyver miatt hull el, és a megmaradottak szélnek szélednek mindenfelé, és megtudjátok, hogy én, az Úr beszéltem. 22 Így szól az Úr Isten: És veszek én ama magas czédrus tetejéből, és elültetem; felső ágaiból egy gyöngé ágat szegek le, s elplántálom én magas és fölemelt hegyen. 23 Izráel magasságos hegyén plántálom őt, és ágat nevel és gyümölcsöt terem s nagyságos czédrussá nevekedik, hogy lakjanak alatta, mindenféle szárnyas madarak ágainak árnyékában fognak lakozní. 24 És megismeri a mező minden fája, hogy én, az Úr tettem a magas fát alacsonyná, az alacsony fát magassá; megszáraztottam a zöldelő fát, és zölddé tettem az asszú fát. Én, az Úr szólattam és megcselekedtem.

18 És lőn az Úr szava hozzáim, mondván: 2 Mi dolog, hogy ezt a közbeszédet szoktatók mondani Izráel földjén, mondván: Az atyák ettek egrest, és a fiak fogva vásott meg bele? 3 Élek én, ezt mondja az Úr Isten, nem lesz többé helye köztetek ennek a közbeszédnak Izráelben. 4 Ímé, minden lélek enyém, úgy az atyának lelke, mint a fiúnak lelke enyém; a mely lélek vétkezik, annak kell meghalni! 5 És ha valaki igaz lesz, és törvény szerint igazságot cselekszik; 6 Ha a hegyeken nem eszik, és szemeit föl nem emeli Izráel házának bálványaira, és felebarátja feleségét meg nem fertézteti, és asszonyhoz tiszttalanságában nem közeledik; 7 És senkit nem nyomorgat, az adósnak a zálogot visszaadja, ragadományt nem ragadoz, az éhezőnek kenyérét adja és a mezítelent ruhával befödi; 8 Uzsorára nem ád, kamatot nem

vesz, megvonja kezét az álnokságtól, igaz ítéletet tesz a felek közt; 9 Az én parancsolatimban jár és törvényeimet megőrzi, hogy igazságot cselekedjék; ez az igaz, ő élven él, ezt mondja az Úr Isten. 10 És ha erőszakos fiat nemz, a ki vért ont, és csak egyet is cselekszik amazokból; 11 Mindezeket pedig nem cselekedte; hanem a hegyeken evett, és felebarátjának feleségét megfertéztette; 12 A szűkölködőt és szegényt nyomorgatta, ragadományokat ragadozott, zálogot vissza nem adott, és a bálványokra emelte szemeit, útálatosságot cselekedett; 13 Uzsorára adott és kamatot vett: és az ilyen éljen? Nem é! Mindezeket az útálatosságokat cselekedte, halállal haljon meg, az ő vére legyen ő rajta! 14 S ímé, ha fiat nemz, és ez látja atyának minden vétkét, melyeket cselekszik; látja, de nem cselekszik azok szerint: 15 A hegyeken nem eszik, és szemeit nem emeli fel Izráel házának bálványaira, felebarátjának feleségét meg nem fertézteti, 16 És senkit sem nyomorgat, zálogot nem vesz, ragadományt nem ragadoz, kenyérét az éhezőnek adja és a mezítelent ruhával befödi; 17 A szegényre nem veti rá kezét, uzsorát és kamatot nem vesz, törvényeim szerint cselekszik, parancsolataimban jár: az ilyen ne haljon meg atya vétkeért, hanem élven éljen. 18 Atyja, mert nyomorgatást követett el, ragadományt ragadozott atyafiától, és a mi nem jó, azt cselekedte népe között: ímé meghal a maga vétkeért. 19 És ti ezt mondjátok: Miért ne viselje a fiú az apa vétkét? Ám a fiú, törvény szerint és igazságot cselekedett, minden parancsolatimat megtartotta s cselekedte azokat: élven éljen. 20 A mely lélek vétkezik, annak kell meghalni; a fiú ne viselje az apa vétkét, se az apa ne viselje a fiú vétkét; az igazon legyen az ő igazsága, és a gonoszon az ő gonoszsága. 21 És ha a gonoszterő megtér minden vétkéből, melyeket cselekedett, és megtartja minden parancsolatimat, és törvény szerint és igazságot cselekszik: élven éljen, és meg ne haljon. 22 Semmi gonoszságáról, melyet cselekedett, emlékezés nem lészen; az ő igazságáért, melyet cselekedett, élni fog. 23 Hát kívánva kívánom én a gonosznak halálát? ezt mondja az Úr Isten! nem inkább azt, hogy megtérjen útjáról és éljen? 24 És ha az igaz elhajol az ő igazságától, és gonoszságot cselekszik, minden útálatosság szerint, melyeket a hitetlen cselekedett, cselekeszik, nemde éljen-é? Semmi igazságairól, a melyeket cselekedett, emlékezés nem lészen: gonoszságáért, melyet cselekedett, és az ő vétkeért, melyelől vétkezett, ezekért meg kell halnia. 25 És azt mondjátok: Nem igazságos az Úrnak útja! Oh, halljátok meg, Izráel háza: az én útam nem igazságos-é? nem inkább a ti útaitok nem igazságosak-é? 26 Ha elhajol az igaz az ő igazságától, és gonoszságot cselekszik, és a miatt

meghal: gonoszsága miatt hal meg, melyet cselekedett. 27 És ha a gonoszterv megtér az ő gonoszságától, melyet cselekedett, és törvény szerint és igazságot cselekszik: ez az ő lelkét megtartja életben. 28 Mert belátta és megtárt minden gonoszságától, melyeket cselekedett: elvén éljen, ne haljon meg. 29 És azt mondja az Izráel háza: Nem igazságos az Úrnak útja! Az én útaim nem igazságosak-é, Izráel háza? nem inkább a ti útaitok nem igazságosak-é? 30 Ennekük árát mindenkitet az ő útai szerint ítélem, Izráel háza, ezt mondja az Úr Isten. Térjeted meg és forduljatok el minden vétkeitektől, hogy romlástokra ne legyen gonoszságotok. 31 Vessétek el magatoktól minden vétkeiteket, melyekkel vétkeztek, és szereztek magatoknak új szívet és új lelket; Miért halhatók meg, oh Izráel háza!? 32 Mert nem gyönyörködök a meghaló halálában, ezt mondja az Úr Isten. Térjeted meg azért és éljetek!

19 Te pedig kezdj gyászéneket Izráel fejedelmeiről. 2 És mondjad: Mi volt anyád? Nőstény oroszlán; oroszlánok között fekszik vala, fiatal oroszlánok között nevelé fel kölykeit. 3 És fölnevele egyet kölykei közül; fiatal oroszlánná lón, és megtanula ragadományt ragadozni, embereket evett. 4 És meghallák ezt róla a népek; vermekben megfogaték, és elvívék őt horgokon Egyiptom földjére. 5 És mikor láttá, hogy késik, hogy oda veszett reménysége, vőn egyet kölykei közül, ezt tevé fiatal oroszlánná. 6 És ez jár vala az oroszlánok között, fiatal oroszlánná lón, és megtanula ragadományt ragadozni, embereket evett. 7 És ismeré az ő özvegyeiket s városaikat elpusztítá, és megréttene a föld és annak teljessége, ordítása hangjától. 8 És veték ellene a pogányok köröskörül a tartományokból és kiteríték reá hálójukat, vermekben megfogaték; 9 És veték őt ketreczbe horgokon, s elvívék őt Babilon királyához, elvívék őt várakba, hogy többé ne hallassék szava Izráel hegyein. 10 Anyád a te nyugalmadban olyan vala, mint a víz mellé ültetett szőlőtő, gyümölcssel és vesszővel bővelkedik vala a sok víztől. 11 És lőnek néki erős vesszei, uralkodók pálczáinak valók, és nagy vala magassága a sűrűség között és felett, és kitetszék magasságával és vesszeinek sokaságával. 12 De kiszaggatták Isten haragja által, a földre vetteték, és a napkeleti szél elszárasztá gyümölcsét; letörtének és elszáradának erős ágai; tűz emészté meg. 13 És most a pusztában plántáltatott, száraz és szomjú földön. 14 És tűz jött ki ágainak egyik vesszejéből, gyümölcsét megemészte, és nincs többé rajta erős vessző, nincs pálca az uralkodásra! Gyászének ez és gyászének lesz.

20 És lón a hetedik esztendőben, az ötödik hónap tizedikén: jövénék férfiak Izráel véne közül megkérdezni az Urat, és leülének előttem. 2 És lón az Úr beszéde hozzá, mondván: 3 Embernek fia! beszélj Izráel véneivel, és mondjad nékik: Így szól az Úr Isten: Nemde engem megkérdezni jöttek-é? Élek én, hogy nem engedem, hogy megkérdeztek engem, ezt mondja az Úr Isten. 4 Ítélni akarod őket, ítélni akarsz, embernek fia? add tudtokra atyáik útátosságait! 5 És mondjad nékik: Így szól az Úr Isten: Azon a napon, melyen elválasztám Izráelt, és fölelém kezemet a Jákób háza magvának, és megismertem magamat velük Egyiptom földjén, és kezemet fölelém nékik, mondván: Én vagyok az Úr, a ti Istentek! 6 Azon a napon feleltem kezemet nékik, hogy kihozzam őket Egyiptom földjéről a földre, a melyet kinéztem vala nékik, a mely téjjel és mézzel folyó, ékessége az minden tartománynak; 7 És mondék nékik: Kiki az ő szemei útátosságait elvesse, és Egyiptom bálványáival meg ne fertézzetek magatokat; én vagyok az Úr, a ti Istentek! 8 De pártot ütének ellenem, s nem akarának hallgatni reám. Senki az ő szeme útátosságait el nem veté és Egyiptom bálványait el nem hagyá. Mondám azért, hogy kiöntöm búslásomat rájok, teljessé teszem haragomat rajtok Egyiptom földjének közepette. 9 De cselekedtem az én nevemért, hogy ez meg ne gyalázassék a pogányok szemei előtt, a kik között ők valának, a kiknek szemei előtt megismertem magamat velük, hogy kihozom őket Egyiptom földjéről. 10 És kihozzam őket Egyiptom földjéről, s vivem őket a pusztába. 11 És adám nékik parancsolatimat, és törvényeimet kijelentem nékik, melyeket az ember ha cselekszik, él azok által. 12 És adám nékik szombataimat is, hogy legyenek jegyül köztem és ő közöttök; hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr, az ő megszentelőjök. 13 De pártot üté ellenem Izráel háza a pusztában, az én parancsolatimban nem jártak és törvényeimet megveték, a melyeket az ember ha cselekszik, él azok által; és az én szombataimat megfertéztették felette igen. Mondám azért, hogy kiöntöm búslásomat rájok a pusztában, hogy elveszessem őket. 14 De cselekedtem az én nevemért, hogy meg ne gyalázassék a pogányok szemei előtt, a kiknek szeme láttára kihoztam vala őket. 15 És föl is emelém én kezemet nékik a pusztában, hogy be nem viszem őket a földre, melyet adtam nékik, mely téjjel és mézzel folyó, ékessége az minden tartománynak; 16 Mivelhogy törvényeimet megvetették és parancsolataimban nem jártak, és szombataimat megfertéztették, mert bálványai után járt vala szívök: 17 Mindazáltal kedvezett szemem nékik, hogy el ne veszessem őket, és nem vetettem nékik véget a

pusztában. 18 És mondék fiaiknak a pusztában: A ti atyáitok parancsolataiban ne járjatok, és az ő törvényeiket meg ne tartsátok, s bálványaiikkal magatokat meg ne fertézzessétek. 19 Én vagyok a ti Uratok, Istentek: az én parancsolatimban járjatok, az én törvényimet tartsátok meg, és azokat cselekedjétek. 20 És az én szombatimat megszenteljétek, hogy legyenek jegyül én köztem és tikoztetek, hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, a ti Istenetek. 21 De pártot ütének a fiak ellenem, parancsolataimban nem jártak, s törvényeimet meg nem tartották, hogy azokat cselekedjék, a melyeket az ember ha cselekszik, él azok által; szombataimat megfertéztették; mondám azért, hogy kiöntöm búsulásomat rájok, teljessé teszem haragomat rajtok a pusztában. 22 De visszavontam kezemet, s cselekedtem az én nevemért, hogy meg ne gyaláztassék a pogányok előtt, a kiknek szeme láttára kihoztam őket. 23 Fől is emelém én kezemet nékik a pusztában, hogy elszélesztem őket a pogányok közé, és szétszórom őket a tartományokba; 24 Mivelhogy törvényeimet nem cselekedték, s parancsolataimat megvetették, és szombataimat megfertéztették, s atyáik bálványai után voltak szemeik. 25 És én is adtam nékik nem jó parancsolatokat, s törvényeket, a melyek által ne éljenek. 26 S megfertéztettem őket ajándékaikkal, mikor tűzön vittek át minden elsőszülöttet, hogy elpusztítsam őket, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr. 27 Azért szólj az Izráel házának, embernek fia, és mondjad nékik: Így szól az Úr Isten: Még ebben is gyalázattal illettek engem a ti atyáitok, hogy hűtlenül elszakadának tőlem: 28 Mikor bevittem őket a földre, a melyért fölemeltem kezemet, hogy azt nékik adom, megtekintének minden magas halmot és minden sűrű ágú fát, és ott áldozzák vala az ő áldozatait, és ott adják vala haragra ingeről ajándékaikat; és oda teszik vala kedvelt illatjokat, és oda öntik vala itáláldozataikat. 29 És mondék nékik: Micsoda e magaslat, a hova ti gyülekeztek? És nevezik nevét magaslatnak mind e mai napig. 30 Ennekük árát mondjad Izráel házának: Így szól az Úr Isten: Nemde a ti atyáitok módjára fertéztetitek-e meg magatokat, és az ő útátosságai szerint paráznlákkodtok-e? 31 És ajándékaitok vitelével, mikor átvizsíték fiaitokat a tűzön, fertéztetitek meg magatokat minden bálványaitok előtt mind e mai napig, és én engedjem, hogy megkérdezhetek engem, Izráel háza? Élek én, ezt mondja az Úr Isten, hogy nem engedem, hogy megkérdezhetek engem! 32 És a mi lelketeiben támadt, semmiképpen sem lesz meg, hogy azt mondjátok: Leszünk olyanok, mint a pogányok, mint a tartományok nemzetiségei, szolgálván fának és kónéknak. 33 Élek én, ezt mondja az Úr Isten, hogy erős kézzel és kinyújtott karral és kiontott

búsulással uralkodom rajtatok. 34 És kiviszlek titeket a népek közül, és egybegyűjtök titeket a tartományokból, melyekbe elszéledtetek, erős kézzel és kinyújtott karral és kiontott búsulással; 35 És vezetlek titeket a népek pusztájára, hol szemtől-szembe törvénykezem veletek. 36 A mint törvénykeztem a ti atyáitokkal Egyiptom földének pusztájában; úgy törvénykezem veletek, ezt mondja az Úr Isten. 37 És átviszlek titeket a vessző alatt, és hozlak titeket a frigyek kötelébe. 38 És kitisztítom közületek a pártosokat, és az ellenem támadókat, és a földről, melyen jövevények voltak, kihozom őket, de Izráel földjére nem fognak bemenni, hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr! 39 Ti pedig, Izráel háza, azt mondja az Úr Isten, mindenitek járjon az ő bálványai után és szolgáljon azoknak; de azután bizony, hallgatni fogtok rám, és az én szent nevemet többé meg nem fertéztetik ajándékitokkal és bálványaitokkal. 40 Mert az én szent hegyemen, Izráelnek magas hegyén, ezt mondja az Úr Isten, ott fog szolgálni nékem Izráel egész háza együtt azon a földön; ott kedvelem őket, ott kívánom meg a ti áldozataitokat és ajándékitoknak első zsengéjét mindenben, mit nékem szenteltek. 41 Kedves illatban kedveltek titeket, mikor kihozlak titeket a népek közül és egybegyűjtök titeket a tartományokból, melyeken elszéledtetek, és megszenteltetem ti bennetek a pogányok szemei előtt. 42 És megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, mikor beviszlek titeket Izráel földjére, arra a földre, melyért fölemeltem kezemet, hogy adom azt a ti atyáitoknak. 43 És ott megemlékeztek útaitokról, s minden cselekedeteitekről, melyekkel magatokat megfertéztetnétek, s megútlójátok ti magatokat minden gonoszságokért, melyeket cselekedtetek. 44 És megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, mikor cselekszem veletek az én nevemért, és nem a ti gonosz útaitok és romlott cselekedeteitek szerint, oh Izráel háza, ezt mondja az Úr Isten! 45 És lón az Úrnak beszéde hozzá, mondván: 46 Embernek fia! fordítsd orczádat délre, és szólj dél felé és prófétálj a déli mező erdeje ellen! 47 És mondjad a dél erdejének: Halld meg az Úr beszédét, így szól az Úr Isten: Ímé, én tüzet gyűjtök benned, hogy megemészzen te benned minden zöldelő és minden aszú fát. Meg nem aluszik a lángoló láng, és megégg a miatt minden orcza déltől északig. 48 És meglátja minden test, hogy én, az Úr gyűjtöttam meg azt, mert meg nem aluszik. 49 És mondék: Ah, ah, Uram Isten! ezek azt mondják nékem: Hát nem példabeszédekben beszél ez?

21 És lón az Úrnak beszéde hozzá, mondván: 2 Embernek fia! fordítsd arcodat Jeruzsálem felé, és

szólj a szent helyek ellen és prófétálj Izráel földje ellen! 3 És mondjad Izráel földjének: Így szól az Úr: Ímé, én reád megnyek, és kivonszom kardomat hüvelyéből, és kivágok belőled igazat és gonoszt. 4 Azért, hogy kivágjak belőled igazat és gonoszt, azért megyen ki kardom hüvelyéből minden test ellen délről északig. 5 És megérti minden test, hogy én, az Úr vontam ki kardomat hüvelyéből, mert belé többé vissza nem tér. 6 És te, embernek fia, nyögi! Derekad fájdalmában keserűséggel nyögi szemök láttára. 7 És lészen, mikor mondják néked: Miért nyögsz te? ezt mondjad: A hírért, mert beteljesedett: és elolvad minden szív és elerőtlenedik minden kéz és elcsüggéd minden lélek és minden térd elolvad mint a víz. Ímé beteljesedett és meglett, ezt mondja az Úr Isten. 8 És lón az Úr beszéde hozzá, mondván: 9 Embernek fia! prófétálj és mondjad: Ezt mondata az Úr: Mondjad: fegyver, fegyver! megélesített és meg is fényesített! 10 Hogy öldököljön, megélesítettet, hogy legyen villámlása, megfényesítettet. Avagy örüljünk-é? Fiam e veszszeje megvet minden fát! 11 És adta azt megfényesítésre, hogy marokba fogják; megélesítettet az a kard s megfényesítettet, hogy adják a megölőnek kezébe. 12 Kiálts és jajgass, embernek fia! mert ez az én népemen lészen és Izráel minden fejedelmin: e kardra jutnak népemmel együtt, ezokért üss czombodra. 13 Már megpróbáltatott. De hát ha a vessző maga is vonakodnék? Nem úgy lészen, ezt mondja az Úr Isten! 14 Te pedig, embernek fia, prófétálj, és csapd össze tenyeredet, mert kettős lesz a kard, most harmadszor; öldöklő kard az, a nagy öldöklő kard körüljárja őket. 15 Hogy elolvadjon a szív és sokan elhulljanak: minden kapujokban rájok vetem a kard villámlását, hisz villámlásra készült, öldöklésre kifényesítettet! 16 Szedd össze magadat; tarts jobbra, tarts előre, tarts balra, a merre éled irányozva van. 17 Én is összecsapom tenyeresemet, és megnyugatom haragomat. Én, az Úr szólattam. 18 És lón az Úr beszéde hozzá, mondván: 19 És te, embernek fia, csinálj magadnak két útat, a melyen jőjjön a babiloni király kardja; egy földről jőjjön ki mind a kettő; s egy kezet véss föl, a városba vezető út fejénél vésd föl. 20 Útát csinálj, hogy jőjjön a kard az Ammon fiainak Rabbájára, aztán Júdára, a körülkerített Jeruzsálemre. 21 Mert megáll a babiloni király az útak kezdetén, a két út fejénél, hogy jövendőt látasson; megrázza a nyilakat, megkérdezi a Teráfimot, megnézi a máját. 22 Jobbjába adta a jövendölés Jeruzsálemet, hogy állasson faltörő kosokat, hogy nyissa száját ordításra, hogy üssön zajt trombitával, hogy állasson faltörő kosokat a kapuk ellen, hogy töltön sánczot, építsen tornyot. 23 De ez nékik hamis jövendölésnek látszik:

szent esküük vannak nékik Istantől; ám Ő emlékezetbe hozza vétköket, hogy megfogassanak. 24 Ezokáért ezt mondja az Úr Isten: Mivelhogy emlékezetbe hozzátok vétketeket, midőn nyilvánvalókká lesznek gonoszságaitok, hogy megláttassanak bűneitek minden cselekedeteikben; mivelhogy eszembe juttok, kézzel megfogattok. 25 És te elvetemedett, te gonosznevő, Izráel fejedelme, a kinek napja eljött az utolsó vétek idején: 26 Így szól az Úr Isten: El a süveggel, le a koronával! Ez nem lészen ez: az alacsony legyen magas, és a magas alacsony! 27 Rommá, rommá, rommá teszem azt; ez sem lesz állandó, míg el nem jő az, a kié az uralkodás, és néki adom azt! 28 És te, embernek fia, prófétálj, és mondjad: Ezt mondja az Úr Isten Ammon fiairól és gyalázkodásukról, és mondjad: Fegyver, fegyver, öldöklésre kivont, megfényesítettet, hogy ragyogjon, azért, hogy villámlék; 29 De mivel felőled hiábavalóságot látnak, hazugságot jövendölnek, hogy odatesznek téged a megölt gonoszok nyakára, a kiknek napjok eljött az utolsó vétek idején: 30 Tedd vissza hüvelyébe azt; a helyen, melyen teremtettél, származásod földjén ítélek meg téged. 31 És kiontom reád haragomat, búslásom tüzét fúvom reád, és adlak goromba férfiak kezébe, kik mesterek, téged elveszteni. 32 A tűz eledele leszel; véredet benyeli a föld; emlékezetbe nem jösz többé, mert én, az Úr szoltam.

22 És lón az Úr beszéde hozzá, mondván: 2 És te, embernek fia, ítélni akarsz? meg akarod-é ítélni a vérontó várost? add tudtára minden útálatosságait, 3 És mondjad: Így szolt az Úr Isten: Te város, ki közepében vért ontott, hogy eljőjön ideje, és bálványokat csinált magának önmaga megfertéztetésére; 4 Véred miatt, melyet ontottál, lettél bűnös, és bálványaiiddal, melyeket csináltál, fertéztetted meg magadat, s közelebb hoztad napjaidat s eljutottál esztendeidig; azért adlak gyalázatul a pogányoknak, és csúfolásul minden tartománynak. 5 A kik közel s távol vannak tőled, megcsúfolnak téged, te fertézett nevű, sok háborúságú! 6 Ímé, Izráel fejedelmei, kiki az ő tehetsége szerint azon volt benned, hogy vért ontsanak. 7 Apát és anyát megúltáltak te benned, a jövénnyen nyomorgatást cselekedtek te közepetted, árvát és özvegyet sanyargattak benned. 8 A mi nékem szenteltetett, megúltadt, s szombatimat megfertéztettek. 9 Rágalmazók voltak benned, hogy vért ontsanak, s a hegyeken ettek benned, fajtalanságot cselekedtek közepetted. 10 Az atya szemérmét föltakarták benned, a havivér miatt tisztálatant erőszakolták benned. 11 Egyik felebarátjának feleségével cselekedett útálatosságot, a másik meg menyét fertéztette

meg fajtalanságban, s volt, a ki húgát, atyjának leányát erőszakolta benned. **12** Ajándékot vettek fel benned a vérontásra, uzorát és kamatot szedtél, s nyerekedtél felebarátaidon csalárdággal, s én rólam elfelejtkeztél, ezt mondja az Úr Isten. **13** És ímé, összecsapom tenyeremet nyereségeden, a melyet csináltál, és a vérontásokon, melyek lőnek te benned. **14** Vajjon megállhat-é szíved, avagy erősek lesznek-é kezeid azokban a napokban, mikor én számolok veled? Én, az Úr, szólottam és meg is cselekszem. **15** És eloszlatlak téged a pogányok közé, és szétszórlak a tartományokba, s véget vetek tiszttalanságodnak. **16** S örökségül bírlak téged a pogányok szeme láttára, és megtudod, hogy én vagyok az Úr. **17** És lőn az Úr beszéde hozzá, mondván: **18** Embernek fia! Izráel háza salakká lett nékem; egészen réz és ón és vas és ólom a kemencze közepette; ezüstsalakká lettek: **19** Ennekokáért így szól az Úr Isten. Mivelhogy minden áján salakká lettettek, azért ímé, egybegyűjtelek titeket Jeruzsálem közepébe. **20** A mint egybe szoktak gyűjteni ezüstöt és rezet és vasat és ólmot és ónt a kemencze közepébe, hogy tüzet gerjeszzenek rá a megolvásztásra; így gyűjtelek egybe búslásomban és haragomban, és bevetlek s megolvásztak titeket. **21** És egybegyűjtelek titeket, és rátok fúvom búslásom tüzét, hogy benne megolvadjatok. **22** A mint megolvad az ezüst a kemencze közepében, úgy olvadtok meg ő benne, és megtudjátok, hogy én, az Úr öntöttem ki haragomat reátok. **23** És lőn az Úr beszéde hozzá, mondván: **24** Embernek fia! mondjad néki: Te vagy a föld, mely meg nem tisztult; esőt nem kapott a haragnak napján. **25** Pártosok az ő prófétái ő közepette; olyanok, mint az ordító oroszlán, mely ragadományt ragad: lelkeket ettek, kincset és drágaságot elvesznek, özvegyeit megsokasítják őbenne. **26** Papjai erőszakot tettek törvényemen, s megfertézték, a mi nékem szenteltetett! különbséget nem tettek a között, a mi szent és a mi köz, s a tisztában és tiszta között különbséget nem tanítottak, s szombataimtól elrejtették szemeiket, úgyhogy megszentségtelenítettek engem. **27** Előljárói ő közepette mint a ragadományt ragadozó farkasok: vért ontani, a lelkeket elveszteni, hogy nyerekedhessenek nyereséggel. **28** És prófétái mázolnak nékik mázzal: hiába valóságot látnak s jövendölnek hazugságot nékik, mondván: Így szól az Úr Isten! holott az Úr nem beszélt. **29** A föld népe nyomorgatást cselekszik és ragadományt ragadoz, a szúkölködőt és szegényt sanyargatja, s a jövevénytől nyomorgatja. **30** És keresék közülök valakit, aki falat falazna, és állana a törésen én előmbe az országért, hogy el ne pusztítsam azt; de senkit nem találék. **31**

Ennekokáért kiontám haragomat reájok, megemésztem őket búslásom tüzével, útjokat fejőkhöz verém, azt mondja az Úr Isten.

23 És lőn az Úr beszéde hozzá, mondván: **2** Embernek fia! Volt két asszony, egy anyának leányai. **3** És paráználkodának Egyiptomban, ifjúságukban paráználkodtak; ott szorongatták emlőjüket, ott nyomogatták szűzi keblökét. **4** És nevök: Oholá a nagyobbik, és húga Oholibá; és lőnek enyimekké, és szülének fiakat és leányokat. A mi pedig a nevöket illeti: Samaria az Oholá és Jeruzsálem az Oholibá. **5** És paráználkodék Oholá oldalamon, és fölgerjede szeretőihez, a közeli Assiriabellekhez. **6** Kik kék bíborba öltözötték, helytartók és fejedelmek, kívánatos ifjak minden áján, lovagok, lovakon ülők. **7** És nézik adá magát paráznáságaiban Assiria válogatott ifjainak; és minden áján, kikhez felgerjede, minden ő bálványaiikkal megfertézteté magát. **8** De az Egyiptombeliek től való paráznáságait is el nem hagyá, mert vele háltaik ifjúságában, s ők nyomogatták szűzi kebelét, és kiöntötték ő reá paráznáságukat. **9** Ennekokáért adtam ő szeretőinek kezébe, Assiria fiainak kezébe, kikhez fölgerjedt. **10** Azok feltakarák szemérmét, fiait és leányit elvívék s magát fegyverrel ölék meg, úgy hogy híre-neve lőn az asszonyoknál, s ítéletet cselekedének rajta. **11** És látá húga, Oholibá, és még gonoszabbul folytatá bujálkodását amannál, és paráznáságait nézte paráználkodásainál. **12** Assiria fiaihoz fölgerjedt, közeli helytartókhöz s fejedelmekhez, teljes szépségen öltözőkhöz, lovagokhoz, lovakon ülőkhöz, kik minden áján kivánatos ifjak. **13** És látám, hogy megfertéztette magát: egy az útjuk kettőjöknek. **14** És még szaporítá paráznáságait, és láta férifiakat bevésve a falon, a Káldeusok képeit, bevésve vörös festékkel, **15** Kik övet viseltek derekukon, csomós süvegeket fejükön, olyanok mind, mint a szekerről harczolók, hasonlók Bábel fiaihoz, kiknek szülőföldje Káldea; **16** És fölgerjedt hozzájok szemei nézésében, s bocsáta követeket hozzájok Káldeába. **17** És eljövénék ő hozzá Bábel fiai a szerelem ágyasházába, s megfertézték őt paráznáságukkal, úgyhogy tisztában lett miattok; s ekkor lelke eltávozék tőlük. **18** És mikor feltakarta paráznáságait és feltakarta szemérmét, eltávozék az én lelkem ő tőle, a mint az ő nénjétől lelkem eltávozott vala. **19** És megsokasítá paráznáságait, megemlékezvén ifjúságának napjairól, mikor Egyiptom földjén paráználkodott; **20** És fölgerjede azok bujálkodóihoz, kiknek teste olyan, mint a szamarak teste, és folyásuk, mint lovak folyása. **21** És megemlékezél ifjúságod fajtalankodására, mikor ők, az égyiptomiak, nyomogatták kebledet, hogy

szorongassák ifjúságod emlőit. 22 Ennekokáért Oholibá, így szól az Úr Isten: Ímé, én feltámasztom a te szeretőidet ellened, kiktől pedig eltávozott lelked, s reád hozom őket mindenfelől. 23 Babilon fiait és minden Káldeabelit, Pekódöt és Soát és Koát, Assiria minden fiát ő velük, kívánatos ifjakat, helytartókat s fejedelemeket, mindenjájokat, szekérről harcolókat s előkelőket, és lovakon ülőket, mindenjájokat. 24 És jőnek reád szekereknek és kerekeknek tömegével s népek sokaságával, nagy és kis paizssal és sisakkal körülvesznek téged mindenfelől, s adok nékik hatalmat az ítéletre, s megítélnek téged az ő ítéletök szerint. 25 És megmutatom rajtad fejtő szerelmemet, s cselekszenek veled kegyetlenül; orrodat s füleidet elmetélik, s maradékod fegyver miatt hull el; ők fiaidat és leányaidat elviszik, s maradékodat tűz emészti meg. 26 S megfosztanak ruhádtól, és elveszik ékességeidet. 27 És véget vetek fajtalanságodnak s Egyiptom földjéről való paráznaságodnak, s nem emeled föl szemeidet rájok, s Egyiptomra nem emlékezel többé. 28 Mert így szól az Úr Isten: Ímé, én adlak téged azoknak kezébe, a kiket gyűlölsz, azoknak kezébe, a kiktől eltávozott lelked. 29 És gyűlölséggel cselekesznek veled, és minden, mit kerestél, elvesznek tőled, és mezítelen s ruhálatlan hagynak, hogy feltakartassék paráznaságaid szemérme. És fajtalanságod s paráználkodásaid 30 Hozták ezeket reád; mivelhogy paráználkodtál a pogányok után, mert megfertéztettek magad azok bálványáival. 31 Nénéd útján jártál, azért az ő poharát adom kezedbe. 32 Így szól az Úr Isten: Nénéd poharát megiszod, mely mély és széles; leszen nevetségedre s csúfoltatásodra, hogy sok fér bele. 33 Részegséggel és bánattal megtelsz; pusztaság és elpusztulás pohara a te nénéd, Samaria pohara! 34 Meg kell innod azt s fenékgig hajtanod; és cserepein rágodni fogsz, emlőidet megszagadtak azokon, mert én szólottam, ezt mondja az Úr Isten. 35 Ennekokáért ezt mondja az Úr Isten: Mivelhogy elfelejtkeztl én rólam s hárdat mágvetettél engemet, te is hordozd fajtalanságodat és paráznaságaidat. 36 És monda az Úr nékem: Embernek fia! avagy nem ítéled-é Oholát és Oholibát? Hirdesd nékik útálatoságaikat. 37 Mert házasságot törték, és vér van kezeiken, és bálványaiikkal törték házasságot, és fiaikat is, kiket szültek vala nékem, tűzben nékik áldozák azok eleledéül. 38 Sőt ezt is cselekedték velem: megfertézték az én szent helyemet azon a napon, és szombatimat megszentségteleníték. 39 És mikor megölték fiaikat az ő bálványaiknak, bemenének az én szenthelyembe azon a napon, hogy megszentségtelenítsék, és ímé, így cselekedtek az én házamban. 40 Sőt elküldötték messzünnön jövő

emberekhez, kikhez követség küldetett, és ímé eljövénék, a kiknek kedvéért megmosódál, kendőzéd szemeidet, és fölkészítéd magad ékességgel; 41 És ültél pompás kerevre, s terített asztal vala az előtt, és az én füstölő szeremet és olajomat arra tevéd; 42 És lón ott örvendező sokaságnak zaja. És küldötték az emberek sokaságából való férfiakhoz, hozatának ivótársakat a pusztából; és ezek adának karperczeket az ő kezeikre és ékes koronát fejükre. 43 És mondék: Még az elaggott is házasságot tör? most már paráznaságod fog paráználkodni, és úgy lón. 44 És bemenének hozzá, mint a hogy a parázna asszonyhoz bemennek; így mentek be Oholahoz és Oholibához, e fajtalan asszonyokhoz. 45 És igaz férfiak, ezek ítélik meg őket a házasságtrők, és vérontók ítéletével, mert házasságtrők és vér van kezeiken. 46 Mert így szól az Úr Isten: Hozzanak rájok gyülekezetet, és adják őket bántalmazásra és ragadományra. 47 És kövezze meg őket a gyülekezet, és vagdalják össze őket fegyvereikkel; fiaikat és leányaikat öljék meg, és házaikat tűzzel égessék meg. 48 És megszüntetem a fajtalanságot a földről, és tanul minden asszony, és nem cselekesznek a ti fajtalanságok szerint. 49 És reátok vetik fajtalanságokat, s bálványaitok vétkeit viselíték, és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr Isten.

24 És lón az Úr beszéde hozzám a kilencszedik esztendőben, a tizedik hónapban, a hónapnak tizedikén, mondván: 2 Embernek fia! írd fel magadnak e nap nevét, épen ezen napét: Babilon királya épen ezen a napon jött Jeruzsálemre. 3 És mondj példabeszédet a pártos házra, és mondjad nékik: Ezt mondja az Úr Isten: Tedd föl a fazekat, tudd föl, és tölt s vizet is bele. 4 Gyűjtsd össze a bele való darabokat, minden jó darabot, czombot, lapoczkát; válogatott csontokkal töltsd meg. 5 Végy válogatott juhokat, és tegy máglyát a csontoknak is a fazék alá; forrald erősen, még csontjai is főjjenek benne. 6 Ezokáért így szól az Úr Isten: Jaj a vérontó városnak, a fazéknak, a melynek rozsdája benne van, és rozsdája nem ment le róla! Darabról darabra szedd ki, a mi benne van: nem esett sors reá. 7 Mert vére ott van közepében, kopasz sziklára ontotta, nem a földre öntötte, hogy por fedje be. 8 Hogy haragomat felindítsam és bosszút álljak, kopasz sziklára ontottam vérét, hogy be ne fedeztessék. 9 Azért így szól az Úr Isten: Jaj a vérontó városnak! én is nagy máglyát rakk! 10 Bőven rakd a fát, gyűjtsd meg a tüzet, főzd meg jól a húst, forrald a levet, és a csontok szétfőjjenek. 11 És állítsd üresen az ő szenére, hogy meghevüljön s megtüzesedjék ércze, és megolvadjon benne tiszátalansága, megemészessék rozsdája. 12 A

fáradozásokat kifárasztotta, és nem ment le róla az Ő sok rozsdája, tűzbe hát rozsdájával! 13 A te tisztálanságodban fajtalanság van, mivelhogy tisztagattalak, de meg nem tisztultál, azért tisztálanságodból többé meg nem tisztulsz, míg meg nem nyugotom haragomat rajtad. 14 Én, az Úr szólottam; jöni fog és megcselekszem, el nem engedem s nem kedvezek és nem könyörülök: a te útaid és cselekedeteid szerint ítélnék meg téged, ezt mondja az Úr Isten. 15 És lőn az Úr beszéde hozzáim, mondván: 16 Embernek fia! ímé, én elveszem tőled szemeidnek gyönyörűségét hirtelen halállal, és ne sírj és ne jaigass, se könyed ne hulljon. 17 Fohászkodjál csöndesen, halottakért való sírást ne tégy, fejékességedet kösd fel, és saruidat vedd lábaidra, s ne fedezd be bajuszodat, és az emberek kenyerét ne egyed. 18 És szólék reggel a néphez, és estére meghala feleségem, és úgy cselekedém reggel, a mint meg vala hagyva nékem. 19 És mondá nékem a nép: Avagy nem jelented-é meg nékünk, mit jelentenek ezek nékünk, hogy te így cselekszel? 20 És mondék nékik: Az Úr beszéde volt én hozzáim, mondván: 21 Mondd meg az Izráel házának: Ezt mondja az Úr Isten: Ímé, én megfertéztetem szenthelyemet, a ti erősségeknek kevélyiséget, szemeitek gyönyörűségét, lelketek kívánságát, és fiaitok és leányaitok, kiket hátrahagyattok, fegyver miatt hullnak el. 22 És úgy cselekesztek, a mint én cselekedtem: bajuszotokat be nem fedezitek, s az emberek kenyerét nem eszitek, 23 S fejékességek fejeteken, és saruitok lábaiton lesznek; nem sírtok s nem jaigattok, hanem megrothadtok vétkeitekben, s nyögye föhászkodtok egymáshoz. 24 És lészen nétek Ezékiel csodajelü: a mint Ő cselekedett, egészen úgy cselekesztek ti is, mikor ez előj; és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr Isten. 25 És te, embernek fia, bizonyára azon a napon, mikor elveszem tőlkön erősségeket, dicsőségeköt örömet, szemeik gyönyörűségét és lelkük kívánságát, fiaikat és leányaikat: 26 Azon a napon, a ki megmenekült, előj hozzád, hogy hírt mondjon néked. 27 Azon a napon megnyílik szád ott a megmenekült előtt, és szólasz és tovább nem maradsz néma; s leszel nékik csodajelül, és megtudják, hogy én vagyok az Úr.

25 És lőn az Úr beszéde hozzáim, mondván: 2 Embernek fia! vesd tekintetedet Ammon fiaira, és prófétálj ellenök. 3 És mondjad Ammon fiainak: Halljátok az Úr Isten beszédét! így szól az Úr Isten: Mivelhogy ezt mondod: Haha! az én szenthelyemre, hogy megfertéztet; és Izráel földjére, hogy elpusztítattot; és Júda házára, hogy fogszágbba mentek: 4 Ezokáért ímé adlak téged Kelet fiainak örökségül, hogy felüssék sátraikat benned, s felállassák benned lakóhelyeiket,

ők eszik meg gyümölcsödet, s Ők iszszák meg tejedet. 5 És teszem Rabbát tevék legelőjévé, és Ammon fiait nyájak fekvőhelyévé, s megtudjátok, hogy én vagyok az Úr! 6 Mert így szól az Úr Isten: Mivelhogy tapsolsz kezeddel és tombolsz lábaddal és örülsz teljes megvetéssel lelkedben Izráel földje felett: 7 Ennekokáért ímé kinyújtom kezemet reád, s adlak ragadományul a népeknek, és kiváglat a népések közül, és elvesztlek a tartományok közül, eltöröllek, hogy megtudjad, hogy én vagyok az Úr. 8 Azt mondja az Úr Isten: Mivelhogy Moáb és Seir ezt mondta: ímé, Júda háza is olyan, mint a többi népek: 9 Ezokáért ímé megnyitom Moáb oldalát a városok felől, az Ő városai felől mindenfelől, az ország ékekességét Beth-Hajesimóthot, Baál-Meont és Kirjátaim felé, 10 Megnyitom Kelet fiainak, Ammon fiaival együtt adom örökségül, hogy emlékezetben se legyenek többé Ammon fiai a népek között; 11 Moáb fölött is ítéletet tartok: hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr. 12 Így szól az Úr Isten: Mivelhogy Edom kegyetlen bosszúállást cselekedett Júda házán, és vétkezve vétkezett, hogy bosszút állott rajta: 13 Azért, így szól az Úr Isten, kinyújtom az én kezemet Edomra, és kivágok belőle embert és barmot, és teszem őt pusztasággá Temántól fogva, és Dedánig fegyver miatt hulljanak el. 14 És bosszumát állom Edomon népemnek, Izráelnek keze által és cselekszenek Edommal az én búsulásom és haragom szerint, s megismerik bosszúállásomat, ezt mondja az Úr Isten. 15 Így szól az Úr Isten: Mivelhogy a Filiszteusok bosszúból cselekedtek s kegyetlen bosszút álltak lelkükben megvetéssel, hogy elveszessék Izráelt örökl gyűlőiséggel: 16 Ezokáért ezt mondja az Úr Isten: Ímé, én kinyújtom kezemet a Filiszteusokra, és kivágom a Keréteusokat, és elveszem a tenger partján lakók maradékát; 17 És cselekszem rajtok nagy bosszúállásokat fenytő haragomban, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr, ha bosszumát állom rajtok.

26 És lőn a tizenegyedik esztendőben, a hónap elsején, lőn az Úrnak beszéde hozzáim, mondván: 2 Embernek fia! mivelhogy ezt mondá Tírus Jeruzsálemre: Haha! eltört a népek kapuja, felém fordulva nyitva van; én megtelek, ha ő elpusztul; 3 Ezokáért így szól az Úr Isten: Ímé én, Tírus, te reád megyek, és hozok fel ellened sok nemzetet, miként a tenger fölhozza hullámít. 4 És elhányják Tírus kőfalait és lerontják tornyait, s levonszom még porát is róla, s kopasz sziklává teszem őt. 5 Hálók kivető helye lesz a tenger közepén, mert én szólottam, ezt mondja az Úr Isten, s legyen a nemzetek ragadománya. 6 És leányai, kik a mezőségen vannak, fegyverrel öletteszenek meg, hogy

megtudják, hogy én vagyok az Úr. 7 Mert így szól az Úr Isten: Ímé, én hozom Tírus ellen Nabukodonozort, Babilon királyát északról, a királyok királyát; lovakkal, szekerekkel, lovagokkal, sereggel és sok néppel. 8 Leányaidat ott a mezőségen fegyverrel öli meg, és állat ellened tornyot, és tölt ellened sáncot, és emel ellened paizs-fedelet. 9 És faltörő kosával üteti kőfalaidat, s tornyaidat lerontja fegyvereivel. 10 Lovainak sokasága miatt belep téged poruk; a lovagoknak, kereknek és szekereknek robogása miatt megrendülnek kőfalaid, mikor bemegy kapuidon, a mint be szoktak menni a megtörött városba. 11 Lovainak körmeivel tapodja meg minden utcázadat, népedet fegyverrel öli meg, s erősséged oszlopai a földre dőlnek. 12 És prézára hárnyák gazdagságodat, és elragadózzák árúdat, és letörök kőfalaidat, s gyönyörűséges házaidat lerontják, és köveidet és fáidat, s még porodat is a víz közepére hárnyák. 13 És megszüntetem éneklésed hangosságát, és cziteráid zengése nem hallatik többé. 14 És kopasz sziklává teszlek; hálók kivető helye leszel, hogy többé meg ne építsenek; mert én, az Úr szoltam, ezt mondja az Úr Isten. 15 Így szól az Úr Isten Tírusnak: Bizonyára a te romlásod zuhanásától, mikor a sebesültek nyögnek, mikor a te benned valók öltön-ölettetnek, megrendülnek a szigetek! 16 És leszáll királyi székéről a tenger minden fejedelme, és elvetik köntöseiket, s hímes ruháikat levetik: rettegésükbe öltöznek, a földön ülnek és rettegnek minden szempillantásban, s elborzadnak miattad. 17 És gyászénetek kezdenek rólaid, és ezt mondják néked: Mimódon veszél el te, a kit lakanak a tengerekről, te híres-neves város, mely hatalmas vala a tengeren, ő és lakosai, a kik félelmökre valának minden mellettük lakozóknak! 18 Ímé, rettegnek a szigetek zuhanásod napján, és megfélemlenek a tengerben való szigetek ilyen véged miatt. 19 Mert azt mondja az Úr Isten: Mikor én téged elpusztult várossá teszlek, mint a mely városokat nem lakanak; mikor a mélység árját felhozom reád, hogy beborítasanak a sok vizek: 20 Akkor levonszlak téged azokkal, kik sírgödörbe szállanak, a hajdan népéhez; és lathatlak téged a mélységek országában, a hajdan pusztaságaiban, együtt azokkal, a kik sírgödörbe szálltak, hogy többé senki ne lakjék benned. És ha megmutattam dicsőségemet az előknek földén: 21 Rémségesen cselekszem veled és nem leszel; s keresni fognak, de többé örökké meg nem találnak, ezt mondja az Úr Isten.

27 És lőn az Úr beszéde hozzá, mondván: 2 Te pedig, embernek fia, kezdj gyászénetet Tírusról. 3 És mondjad Tírusnak: Ki lakol a tenger révhelyein, ki a

népek között kereskedik sok sziget felé, így szól az Úr Isten: Oh Tírus, te ezt mondadt: Én tökéletes szépségen vagyok. 4 A tengerek szívében vannak határaid, építőid tökéletessé tették szépségedet. 5 Senir cziprusaiból építették minden oldaladat, czédrust hoztak a Libánonról, hogy árbócfát csináljanak néked. 6 Básán cseráfából csinálták evezőidet; evezőpadjaidat a ciprusiak szigeteiről való sudar czédrusba foglalt elefántcsontból csinálták. 7 Égyptomi hímes fehér gyolcs vala vitorlás, hogy legyen zászlód; Elisának szigeteiről való kék és piros bíbor volt sátrad borítékja. 8 Sidon és Arvad lakói voltak evezőid; a te bölcsed, oh Tírus, kik benned valának, azok voltak kormányosaid. 9 Gebal vénei és bölcsie voltak benned, kik hasadékaidat javítgaták; a tenger minden hajója és hajósa volt benned, hogy kicséréljék árúdat. 10 Perzsák és lidiaiak és libiaiak voltak seregedben hadakozó férfiaid, paizst és sisakot függesztettek fel benned, a mik ékessé tevének. 11 Arvad fiai és sereged voltak kőfalaidon köröskörül, és kemény vitézek voltak tornyaiban; paizsaikat felfüggesztették kőfalaidon köröskörül, mik tökéletessé tették szépségedet. 12 Tarsis volt a te kereskedőtársad, sok különféle gazdagsága miatt: ezüstöt, vasat, ónt és ólomt adtak ők árúidért. 13 Javán, Tubál és Mések, ezek a te kalmáraid; rabszolgákat és rézedényeket adtak cserébe árúidért. 14 Tógarma házából lovakat és lovagokat és öszvéreket adtak néked árukul. 15 Dedán fiai a te kalmáraid, sok sziget kereskedése van hatalmad alatt, elefántcsont-szarukat és ébenfát hoztak néked adóba. 16 Arám a te kereskedőtársad mesterműveid sokasága miatt; gránátot, bíbort, hímes ruhákat, fehér gyolcsot, korálokat és rubint adtak ők árúidért. 17 Júda és Izráel fölle, ezek a te kalmáraid; búzát Minnithből és édes süteményt és mézet és olajat és balzsamat adtak csereárúidért. 18 Damaskus a te kereskedőtársad mesterműveid sokaságában, sok különféle gazdagságod miatt, – Helbon borával és hófehér gyapjúval. 19 Vedán és Javán Uzárból adtak árúidért: kovácsolt vasat, kásiát és jó illatú nádat, ezeket csereárúidért. 20 Dedán a te kalmárod, lovagláshoz való nyeregtakarókkal. 21 Árabia és Kédár fejedelmei, ők mindenjában hatalmad alatt kereskedének; bárányokkal, kosokkal és bakokkal kereskedének veled. 22 Séba és Raema kalmárai a te kalmáraid; mindenféle drága fűszerszámokat és mindenféle drágaköveket és aranyat adtak ők árúidért. 23 Hárán és Kanne és Eden, Seba kalmárai, Assíria és Kilmad mind a te kereskedőtársad. 24 Ezek a te kalmáraid tökéletes árúkkal, bíbor és hímes köntösökkel és drága ruháknak kötelekkel egybekötött és czédrusfából csinált szekrényeivel, a te sokadalmadban. 25

Tarsis hajói hordozták árúidat, és megtelél, és felette igen híressé levél a tengerek szívében. **26** Nagy vizekre vivének téged a te evezőid, a keleti szél összetört téged a tengerek szívében. **27** Gazdagságod és áruid, csereáruid, hajósaid és kormányosaid, hasadékaid javítgatói és csereáruid árusai és minden hadakozó férfiaid, a kik benned vannak, és minden benned való sokaság, beleesnek a tengerek szívébe zuhanásod napján. **28** Kormányosaid kiáltásának hangjára megrendülnek a mezőségek. **29** És kiszállnak hajókból mindenáján, kik az evezőt fogják, hajósok és a tenernek minden kormányosi a szárazföldre lépnek. **30** És hallatják fölöttek hangjokat, s keservesen kiáltanak, s port hintenek fejükre, hamiban fentrengnek. **31** És kopaszra nyiratkoznak miattad, és zsákba övezkednek, és sírnak felettes lelkí keserűségben keserves sírással. **32** És kezdenek fölöttek fájdalmukban gyászneket, és így énekelnek rólad: Ki volt olyan, mint Tírus? mely most mint temető a tenger közepette! **33** Mikor kimennek vala áruid a tengerekből, sok népet megelégtíti; gazdagságod és csereáruid sokaságával meggazdagítád a földnek királyait. **34** Most összeomlottál a tengerek röle le a vizek mélységebe, csereáruid és egész sokaságod benned elszilyedt. **35** A szigetek minden lakosai elborzadnak miattad, s királyaik iszonyodva megiszonyodnak, arczaik rángatóznak. **36** A népek közt való kereskedők fütyölnek felettes. Rémségessé lettél, s többé örökké nem leszel!

28 És lón az Úr beszéde hozzá, mondván: **2** Embernek fia! mondjad Tírus fejedelmének: Ezt mondja az Úr Isten: Mivelhogy felfuvalkodott szíved és ezt mondadt: Isten vagyok én, Isten székében ülöök a tengerek szívében, holott csak ember vagy és nem Isten, mégis olylyá tevéd szíved, minő az Isten szíve, **3** Lám, hát bölcsebb volnál te Dánielnél! Semmi elrejtett dolog nem homályos néked! **4** Bölcseségeddel és értelmettel gyűjtöttél magadnak gazdagságot, s gyűjtöttél aranyat s ezüstöt kincses házaidba. **5** Bölcseségednek nagy voltával kereskedésed közben megsokasítad gazdagságodat, és felfuvalkodott szíved gazdagságod miatt. **6** Ezokáért így szól az Úr Isten: Mivel olylyá tevéd szíved, minő az Isten szíve: **7** Azért ímé, hozok reád idegeneket, a nemzetek legkegyetlenebbjeit, és kivonszák fegyvereiket bölcseséged szépsége ellen, és megfertézték fényességedet. **8** A sírgödörbe szállítanak alá, s meghalsz a megölettek halálával a tengerek szívében. **9** Vajjon mondván mondod-é megölőd előtt: Isten vagyok én? holott ember vagy és nem Isten a téged átütőnek kezében! **10** Körülmetéletlenek halálával halsz meg, idegeneknek

keze által. Mert én szoltam, ezt mondja az Úr Isten. **11** És lón az Úr beszéde hozzá, mondván: **12** Embernek fia! kezdj gyászneket Tírus királyáról, és mondd néki: Így szól az Úr Isten: Te valál az arányosság pecsétgyűrűje, teljes bölcseséggel, tökéletes szépségen. **13** Édenben, Isten kertjében voltál; rakva valál mindenféle drágakövekkel: karniollal, topázzal és jáspissal, társiskővel és onixsal, berillussal, zafírral, gránáttal és smaragddal; és karikáid mesterkézzel és mélyedéseid aranyból készültek ama napon, melyen teremtetél. **14** Valál felkent oltalmazó Kérub; és úgy állattalak téged, hogy Isten szent hegycímen valál, tüzes kövek közt jártál. **15** Feddhetetlen valál útaidban attól a naptól fogva, melyen teremtetél, míg gonoszság nem találtaték benned. **16** Kereskedésed bősége miatt belsőd erőszakossággal telt meg és vétkezél; azért levetélek téged az Isten hegycímen, és elvesztélek, te oltalmazó Kérub, a tüzes kövek közül. **17** Szíved felfuvalkodott szépséged miatt; megrontottad bölcseségedet fényességedben; a földre vetettelek királyok előtt, adtalak szemök gyönyörűségére. **18** Vétkeid sokaságával kereskedésed hamisságában megfertéztetted szenthelyeidet; azért tüzet hoztam ki belsődből, ez emészttet meg téged; és tevélek hamuvá a földön mindenek láttára, a kik reád néznek. **19** Mindenáján, a kik ismertek a népek között, elborzadnak miattad; rémségessé lettél, s többé örökké nem leszel! **20** És lón az Úr beszéde hozzá, mondván: **21** Embernek fia! vesd tekintetedet Sidonra, és prófétálj ellene. **22** És mondjad: Így szól az Úr Isten: Ímé, én ellened megyek, Sidon, és megdicsőítem magamat közeppetted, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr, mikor ítéleteket cselekszem benne, és megszentelem magamat benne. **23** És bocsátok reá döghalált és vért utcaira, és sebesültek hullanak el benne fegyver miatt, mely reá jó mindenfelől; hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr. **24** És ne legyen többé Izráel házának szúró tövise és fájdalomsterző tüskéje mindenek között, kik körülöttök vannak, kik őket megvetik, és tudják meg, hogy én vagyok az Úr. **25** Így szól az Úr Isten: Mikor egybegyűjtöm Izráel házát a népek közül, kik közé szétszórattak, akkor megszentelem magamat rajtok a pogányok szeme láttára, és laknak az ő földjükön, melyet adtam Jákóbnak, az én szolgámnak. **26** És laknak azon bátorsággal, és házakat építenek s szőlőket plántálnak, és laknak bátorsággal, mikor ítéleteket cselekedtem mindenekon, kik őket megvetik vala ő körülöttök, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr, az ő Istenök.

29 A tizedik esztendőben, a tizedik hónapban, a hónap tizenkettedikén lón az Úr beszéde hozzá, mondván:

2 Embernek fia! vesd tekintetedet a Faraóra, Égyiptom királyára, és prófétálj ellene és egész Égyiptom ellen. **3** Szój és mondjad: így szól az Úr Isten: Ímé, én ellened megyek, Faraó, Égyiptom királya, te nagy krokodil, a ki fekszik folyói közepette, a ki ezt mondja: Enyém az én folyóm, és én teremttem magamnak. **4** És horgokat vetek szádba, és azt cselekszem, hogy folyód halai odaragadjanak pikkelyeidhez, és kivonszlak folyód középéből, és folyód minden halait, melyek odaragadnak pikkelyeidhez. **5** És kivetlek a pusztába téged és folyód minden halát; a mező színére esel; egybe nem szedtel s nem gyűjtetel; a földi vadaknak s az égi madaraknak adlak eledélül. **6** És megtudják mindenáján Égyiptom lakói, hogy én vagyok az Úr. Mivelhogy ők nádszál-bot valának Izráel házának; **7** Melyet ha megfognak kezükkel, összetörsz, s felhasítod egész válokat, és ha reád támaszkodnak, összeroppanisz, s megrázod egész derekokat: **8** Ezokáért így szól az Úr Isten: Ímé, hozok ellened fegyvert, és kivágok belőled embert és barmot. **9** És legyen Égyiptom földje pusztasággá és sivataggá, és megtudják, hogy én vagyok az Úr. Mivelhogy azt mondja: A folyó enyém, és én teremttem: **10** Ezokáért ímé, én ellened megyek, és folyód ellen, és teszem Égyiptom földjét nagy pusztaságok pusztaságává Migdoltól fogva Siénéig, és Szerecsenország határáig. **11** Ne menjen át azon emberi láb, se baromi láb ne menjen át rajta, és ne lakják negyven esztendeig. **12** És adom Égyiptom földjét pusztaságra az elpusztult földek között, s városai lesznek az elpusztult városok közt pusztaságban negyven esztendeig, és eloszlatom az égyiptomiakat a nemzetek közé, s szétszórom őket a tartományokba. **13** Mert így szól az Úr Isten: Negyven esztendő múlva egybegyűjtöm az égyiptomiakat a népek közül, kik közé szétszórattak. **14** És visszahozom Égyiptom foglyait s visszaviszem őket Pathróz földjére, az ő eredetők földjére, és ott lesznek alacsony királyság. **15** A többi királyságokhoz képest alacsony lészen s többé nem emeli magát a nemzetek fölé; és megkevesítem őket, hogy el ne tapodják a nemzeteket. **16** És nem lesz többé Izráel házának bizodalma, mely vétekre emlékeztessen engem, midőn feléje hajlanak, és megtudják, hogy én vagyok az Úr Isten. **17** És lőn a huszonhetedik esztendőben, az első hónapban, a hónap elsején, lőn az Úr beszéde hozzá, mondván: **18** Embernek fia! Nabukodonozor Babilon királya nagy fáradssággal fárasztotta seregét Tírus ellen: minden fő megkopaszult és minden váll feltört; de jutalma nem lőn néki és seregének Tírusból a fáradsságért, a melylyel miatta fáradott. **19** Ennekükáért így szól az Úr Isten: Ímé, én Nabukodonozornak a babiloni királynak adom Égyiptom

földjét, és elviszi gazdagságát, s elragadja ragadományát, s elprédálja prédjáját, és ez lesz jutalma seregének. **20** Fizetésül, a melyért fáradott, adom néki Égyiptom földjét, mert értem cselekedtek, ezt mondja az Úr Isten. **21** Azon a napon szarvat sarjasztok Izráel házának, és a te szádat megnyitom közöttök, és megtudják, hogy én vagyok az Úr.

30 És lőn az Úr beszéde hozzá, mondván: **2** Embernek fia! prófétálj és mond: Így szól az Úr Isten: Jajgassatok! Jaj annak a napnak! **3** Mert közel egy nap és közel az Úrnak napja, felhőnek napja, a pogányok ideje lesz az. **4** És bemegy a fegyver Égyiptomba, és lesz reszketés Szerecsenországban, mikor hullanak a sebesültek Égyiptomban, és elviszik gazdagságát, s elrontatnak fundamentomai. **5** A szerecsenek s a libiaiak s a lidiaiak és az egész gyülevesz és Kúb és a frigy földének fiai velük együtt fegyver miatt hullnak el. **6** Így szól az Úr: És elessenek, a kik Égyiptomot támogatják, és alászálljon erősségeinek kevélisége: Migdoltól fogva Siénéig fegyver miatt hullnak el benne, ezt mondja az Úr Isten. **7** És elpusztulnak elpusztult tartományok között, és városai elpusztult városoknak közepette lesznek. **8** És megtudják, hogy én vagyok az Úr, mikor tüzet vetek Égyiptomra, és összetörök minden segítője. **9** Azon a napon követek mennek ki előttem hajókon a bátorágban lakó Szerecsenország elrémitésére, s lészen rettegés bennök Égyiptom ama napján; mert íme jön! **10** Ezt mondja az Úr Isten: És megszüntetem Égyiptom lármáját Nabukodonozor, babiloni király keze által. **11** Ó és az ő népe ő vele együtt, a nemzetek legkegyetlenebbjei, elhozzatnak a föld elvesztésére, és kivonszák fegyverököt Égyiptom ellen, és betöllik a földet megöllettekkel. **12** És a folyóvizeket kiszárasztom, és eladom a földet gonoszok kezébe, és elpusztítom a földet s teljességét idegenek keze által, én, az Úr szólottam. **13** Így szól az Úr Isten: És elvesztem a bálványokat és megszüntetem a bálványképeket Nóból s a fejedelmet Égyiptom földjéről, nem lészen többé, és bocsátok félelmet Égyiptom földjére. **14** És elpusztítom Pathróst, s vetek tüzet Zoánra, és teszek ítéleteket Nóbán. **15** És kiöntöm haragomat Sinre, Égyiptom erősségrére, és kivágom a sokaságot Nóból. **16** És vetek tüzet Égyiptomra, kínok közt vergődik Sin, és Nób megtörök és Nóbba betörnek fényes nappal. **17** Aven és Fibéseth ifjai fegyver miatt hullanak el, és ők magok fogságra mennek. **18** És Tehafneheszben megsötétedik a nap, mikor ott összetöröm Égyiptom pálczáját, és megszünik benne erejének kevélisége, őt magát felhő takarja el, és leányai fogságra mennek. **19** És cselekszem ítéleteket Égyiptomban,

és megtudják, hogy én vagyok az Úr. 20 És lőn a tizenegyedik esztendőben, az első hónapban, a hónap hetedikén, lőn az Úr beszéde hozzáim, mondván: 21 Embernek fia! A Faraónak, Égyiptom királyának karját eltörtem, és ímé be nem kötötték, hogy megorvosolják, hogy tegyenek körülköést reá, hogy megerősödjejük fegyverfogásra. 22 Ennekokáért így szól az Úr Isten: Ímé, a Faraó ellen megyek, Égyiptomnak királya ellen, és eltöröm minden a két karját, azt, amely még erős, és azt, amely már eltörött, s elejtetem vele kezéből a fegyvert. 23 És eloszlatom az Égyiptombelieket a nemzetek közé, és szétszórom őket a tartományokba. 24 És megerősítem Babilon királyának karjait, és adom az én fegyveremet kezébe, és eltöröm a Faraó karjait, és nyögni fog előtte, mint a megsebesültök szoktak. 25 Megerősítem azért Babilon királyának karjait, a Faraó karjai pedig leessenek, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr, mikor adom fegyveremet Babilon királyának kezébe, hogy azt kinyújtsa Égyiptomnak földje ellen. 26 És eloszlatom az égyiptomiakat a nemzetek közé, és szétszórom őket a tartományokba, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr.

31 És lőn a tizenegyedik esztendőben, a harmadik hónapban, a hónap elsején, lőn az Úr szava hozzáim, mondván: 2 Embernek fia! szólj a Faraónak, Égyiptom királyának és az ő sokaságának: Kihez vagy hasonló a te nagyságodban? 3 Ímé, Assúr czédrus vala a Libánonon, szép ágakkal és sűrű galyaival árnyékot tartó s magas növésű, melynek felhőkig ért a teteje. 4 Víz nevelte nagygyá, a mélység vizei tették magassá, folyókkal körüljárták ültetése földjét, s csak folyásaikat bocsáták a mező egyéb fáihoz. 5 Ennekokáért lőn magasb növése a mező minden fájánál: s megsokasulának ágai, s hosszúra nevekedének galyai a sok víztől, midőn kiterjeszté azokat. 6 Az ő ágain csinál vala fészket minden égi madár, és galyai alatt fiadott a mező minden vada, s árnyékában lakik vala sok mindenféle nép. 7 És széppé lőn magasságával, hosszan kiterjedt ágaival, mert gyökere sok víz felé nyúlik vala. 8 A czédrusok el nem takarák őt az Isten kertjében, a cziprusok nem valának hasonlók ágaihoz, s a platánoknak nem valának olyan galyai, mint néki; Isten kertjében egy fa sem vala hasonló hozzá az ő szépségében. 9 Széppé tőm őt az ő sok ágaival, úgy hogy irigykedett rá Éden minden fája az Isten kertjében. 10 Ennekokáért így szól az Úr Isten: Mivelhogy magasra nevekedettél, és fölemelé tetejét a felhők közé, és szíve felfuvalkodott az ő magasságában: 11 Azért adom őt a nemzetek urának kezébe, bánjék el vele, gonoszságáért kiúztem őt. 12 És kivágták őt az idegenek, a nemzetek

legkegyetlenebbjei, és leterítették. A hegyekre és minden völgyekbe hullottak ágai, és összetörtek galyai a föld minden mélységében, és leszállt árnyékából a föld minden népe, és ott hagyták őt. 13 Ledőlt törzsökén lakik vala minden égi madár, és ágaihoz gyül vala a mező minden vada; 14 Azért, hogy magasra ne nevekedjék egy víz mellett való fa se, és föl ne emelje tetejét a felhők közé; hogy ne bízzék önmagában kevényen senki a vízivák közül; mert mindenjáran halálra adattak a mélység országába az emberek fiai közt azokhoz, a kik sírgödörbe szálltak.

15 Így szól az Úr Isten: Azon a napon, a melyen sírba aláméne, gyászba öltöztem miatta a mélység vizeit, és megtartóztatám folyókat, úgy hogy a sok víz elzáraték, s meggyszoltatám őt a Libánonnal, és a mező minden fája elepede miatta. (Sheol h7585) 16 Zuhánásának hangja miatt megreszkettetém a nemzeteket, mikor leszállítám őt a sírba együtt velök, kik sírgödörbe szállnak; és vígasztalást vőn a mélység országában Éden minden fája, a Libánon szépsége és java, minden vízívó. (Sheol h7585) 17 Ezek is alászálltak vele a sírba azokhoz, a kik fegyverrel ölettek meg, s a kik mint segítőtársai árnyékában ülnek a nemzetek között. (Sheol h7585) 18 Kihez vagy hát hasonló dicsőségen és nagyságban Éden fái közt?! Hiszen le fogsz szállítatni Éden fáival a mélység országába; körülmetéletlenek között feküszöl együtt a fegyverrel megölettekkel. A Faraó ez és minden sokasága, ezt mondja az Úr Isten.

32 És lőn a tizenkettődik esztendőben, a tizenkettődik hónapban, a hónap elsején, lőn az Úr beszéde hozzáim, mondván: 2 Embernek fia! kezdj gyászénetet a Faraóról, Égyiptom királyáról, és mondjad néki: Nemzetek fiatalkoroszlánja, elvesztél; hiszen te olyan valál, mint a krokodil a tengerekben, mert kijövél folyóidon és megháborítád lábaiddal a vizeket és felzavartad folyókat. 3 Így szól az Úr Isten: Ezért kivetem rád hálómát sok nép serege által, és kihúznak téged varsámban. 4 És leterítlek a földre, a mezőség színére vetlek, és reád szállítom az ég minden madarát, s megelégítem belőled az egész föld vadait. 5 S vetem húsodat a hegyekre, és betöltem a völgyeket rothatásoddal. 6 És megitatom áradásod földjét véredből mind a hegyekig, s a mélységek megtelnek belőled. 7 És mikor eloltalak, beborítom az egét, s csillagait besötétítem, a napot felhőbe borítom, és a hold nem fényeskedik fényével. 8 minden világító testet megsötétíték miattad az égen, és bocsátok sötétséget földedre, ezt mondja az Úr Isten. 9 És megszomorítom sok nép szívét, ha elhíresztelem romlásodat a nemzetek között, a földeken, a melyeket nem

ismersz. 10 És cselekszem, hogy elborzadjanak miattad a sok népek, s királyai rémüljenek el rémüléssel miattad, mikor villogtam fegyveremet előttök, s remegni fognak minden szempillantásban, kiki az ő életéért, zuhanásod napján. 11 Mert így szól az Úr Isten: A babiloni király fegyvere jön reád. 12 Vitézeknek fegyvereivel hullatom el sokaságodat, ők a népek legkegyetlenebbjei mindenjában; és elpusztítják Égyiptom kevéliséjét, és elvész minden sokasága. 13 És elvesztem minden barmát a sok vizek mellől, és nem zavarja fel azokat többé ember lába, sem barmok körme azokat fól nem zavarja. 14 Akkor meghiggasztom vizeiket, és folyóikat, olajként folyatom, ezt mondja az Úr Isten, 15 Mikor Égyiptom földjét pusztasággá teszem, és kipusztul a föld teljességéből, mert megverek minden rajta lakót, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr. 16 Gyászének ez és sírva énekeljék; a népek leányai énekeljék sírva; Égyiptomról és minden sokaságáról énekeljék sírva, ezt mondja az Úr Isten. 17 És lőn a tizenkettedik esztendőben, a hónap tizenötödikén, lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: 18 Embernek fia! sírj Égyiptom sokaságán, és szállítsd alá őt te és a hatalmas nemzetek leányai a mélységek országába azokhoz, kik sírgödörbe szálltak. 19 Kinél nem voltál volna kedvesebb? Szállj alá, hadd fektessenek a körülmetéletlenek mellé! 20 A fegyverrel megölettek között essenek el! A fegyver átadatott; húzzátok lefelé őt és minden sokaságát! 21 Szólni fognak felőle a vitézek hatalmasai a sír közepéből együtt az ő segítőivel: alászálltak, hogy itt feküdjenek a körülmetéletlenek, mint fegyverrel megöltek! (Sheol h7585) 22 Itt van Assúr és egész sokasága, körülte sírjai, mindenjában megölettek, kik fegyver miatt hulltak el, 23 A kinek sírjai a sírgödör legmélyén vannak és sokasága az ő sírja körül van, mindenjában megölettek, fegyver miatt elestek, kik félelmére valának az elők földjének. 24 Itt van Elám és egész sokasága az ő sírja körül, mindenjában megölettek, kik fegyver miatt hulltak el, kik alászálltak körülmetéletlenül a mélységek országába, kik félelmére valának az elők földjének, és viselik gyalázatukat azok mellett, kik sírgödörbe szálltak. 25 A megölettek között vetettek néki ágyat minden sokaságával, körülte vannak ennek sírjai, mindenjában körülmetéletlenek, fegyverrel megölettek, mert félelmére valának az elők földjének. 26 Itt van Mések-Tubál és minden sokasága, körülte vannak ennek sírjai, mindenjában körülmetéletlenek, fegyverrel megölettek, mert félelmére valának az elők földjének. 27 És nem feküsznek együtt az erősekkel, kik elestek a körülmetéletlenek közül, kik hadiszerszámaikkal szálltak alá a sírba s kiknek az

ő fegyvereiket fejük alá tették; mert lőn az ő vétkök csontjaikon, mivelhogy félelmére valának a vitézeknek az elők földjén. (Sheol h7585) 28 Te is a körülmetéletlenek közt rontat meg, és fekszel a fegyverrel megölettek mellett. 29 Itt van Edom királyaival és minden fejedelmével, kik vettettek erősségekben a fegyverrel megöltekhez, ők a körülmetéletlenekkel feküsznek s azokkal, a kik sírgödörbe szálltak. 30 Ott vannak észak uralkodói mindenjában, és minden sidoni, a kik alászálltak a megölettekkel, rettenetes voltukban, erősségekben megszégyenülve; és feküsznek körülmetéletlenül a fegyverrel megölettek mellett, és viselik gyalázatukat a sírgödörbe szálltak között. 31 Ezeket látni fogja a Faraó, és megvígaszataldik minden sokasága felől; fegyverrel ölettek meg a Faraó és minden ő serege, ezt mondja az Úr Isten, 32 Mert félelmére adtam őt az elők földjének; ezért ott vetnek ágyat néki a körülmetéletlenek között, a fegyverrel megölettek mellett, a Faraónak és minden sokaságának, ezt mondja az Úr Isten.

33 És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: 2 Embernek fia! szólj néped fiaihoz és mondjad nékik: Mikor hozándok fegyvert valamely földre, és a föld népe választ egy férfit ő magok közül, és ő őrállójakká teszik: 3 És ő látna jóni a fegyvert a földre, és megfújja a trombitát, és meginti a népet; 4 Ha valaki hallárdja a trombitaszót, de nem hajt az intésre, s aztán a fegyver előj és őt utóéri: az ő vére az ő fején lesz. 5 Hallotta a trombitaszót, de nem hajtott az intésre, tehát az ő vére ő rajta lesz; és ha hajtott az intésre, megmentette lelkét. 6 Ha pedig az őrálló látha a fegyvert jóni, s nem fújja meg a trombitát, és a nép nem kap intést, és előj a fegyver s utólér közülök valamely lelket, ez a maga vétke miatt éretted utól, de vérét az őrálló kezéből kérjem elő. 7 És te, embernek fia, őrállóul adtalak téged Izráel házának, hogy ha szót hallasz a számból, megingtsd őket az én nevemben. 8 Ha ezt mondom a hitetlennek: Hitetlen, halálnak halálával halsz meg; és te nem szólándasz, hogy visszatérítsd a hitetlenet az ő útjáról: az a hitetlen vétke miatt hal meg, de vérét a te kezedből kívánom meg. 9 De ha te megingtettek a hitetlenet az ő útja felől, hogy térjen meg róla, de nem tért meg útjáról, ő vétke miatt meghal, de te megmentettek a te lelkedet. 10 Te pedig, embernek fia, mondjad Izráel házának: Ezt mondjátok, mondván: Bizony a mi bűneink és vétkeink rajtunk vannak, és bennök mi megrohadunk, mimódon éljünk azért? 11 Mondjad nékik: Élek én, ezt mondja az Úr Isten, hogy nem gyönyörködöm a hitetlen halálában, hanem hogy a hitetlen megtérjen útjáról és éljen. Térjetek meg, térjetek meg gonosz útaitokról!

hiszen miért halnátok meg, oh Izráel háza!? **12** Te pedig, embernek fia, szólj néped fiaihoz: Az igaznak igazsága meg nem menti őt a napon, a melyen vétkezendik, és a hitetlen hitatlensége által el nem esik a napon, melyen megtérírend hitatlenségéből, és az igaz nem élhet az ő igazsága által a napon, melyen vétkezendik. **13** Mikor ezt mondomb az igazról: Elvén éljen; és ő bízván igazságában, gonoszságot cselekszik: semmi igazsága emlékezetbe nem jő, és gonoszsága miatt, melyet cselekedett, meghal. **14** S ha mondomb a hitetleneket: halállal halsz meg; és ő megtér bűnéről és törvény szerint s igazságot cselekszik; **15** Zálogot visszaad a hitetlen, rablottat megtérít, az életnek parancsolatban jár, többé nem cselekedvén gonoszságot: elvén él, és meg nem hal. **16** Semmi ő vétké, melylyel vétkezett, emlékezetbe nem jön néki; törvény szerint és igazságot cselekedett, elvén él. **17** És ezt mondják néped fiai: Nem igazságos az Úrnak útja; holott az ő útjok nem igazságos. **18** Mikor az igaz elfordul az ő igazságától s gonoszságot cselekszik, meghal a miatt. **19** És mikor a hitetlen elfordul az ő hitatlenségtől és törvény szerint s igazságot cselekszik, él a miatt. **20** És azt mondjátok: Nem igazságos az Úrnak útja: mindeniteket az ő útja szerint ítélem meg, Izráel háza. **21** És lón fogásunknak tizenkettédik esztendejében, a tizedik hónapban, a hónap ötödikén, jöve hozzám egy menekült Jeruzsálemből, mondván: Megvétetett a város! **22** És az Úrnak keze lón én rajtam este a menekült eljötte előtt, és megnyitá számat, mikorra az hozzám jöve reggel, és megnyílatkozék szám, s nem valék néma többé. **23** És lón az Úr beszéde hozzám, mondván: **24** Embernek fia! azok, kik amaz elpusztított helyeket lakják Izráel földjén, ezt mondják, mondván: Egyetlen egy volt Ábrahám, mikor örökségül kapta a földet, mi pedig sokan vagyunk, nékünk a föld örökségül adatott. **25** Ezokáért mondjad nékik: Ezt mondja az Úr Isten: Véreset esztek, és szemeiteket bálványaitokra emeltek, és vért ontotok; és a földet örökségül kapnátok? **26** Fegyveretekben bíztatok, útátálosságot cselekedtetek, és mindenitek az ő felebarátja feleségét megfertéztette; és a földet örökségül kapnátok? **27** Ezt mondjad nékik: Így szól az Úr Isten: Élek én, hogy a kik az elpusztult helyeken vannak, fegyver miatt hullnak el; és a kik a mezőnek színén, azt a vadaknak adtam eledelül, és a kik az erősségekben és a barlangokban vannak, döghalállal halnak meg. **28** És teszem a földet pusztaságok pusztaságává, s megszűnik erősségének kevélisége, és puszták lesznek Izráel hegyei, mert nem lesz, a ki átmenjen rajtok. **29** És megtudják, hogy én vagyok az Úr, mikor a földet pusztaságok pusztaságává teszem mindenféle útátálosságukért, melyeket

cselekedtek. **30** És te, embernek fia, néped fiai beszélgetnek felőled a falak mellett s a házaknak ajtaiban; és egyik a másikkal szól, kiki az ő atyafáiával, mondván: Jertek, kérlek, és halljátok: micsoda beszéd az, amely az Ürtől jó ki? **31** És eljőnek hozzád, a hogy a nép össze szokott jóni, s oda ülnek elődbe, mint az én népem, és hallgatják beszédet, de nem cselekeszik, hanem szeremeskedő énekként veszik azokat ajkokra, szívök pedig nyereség után jár. **32** És íme, te olyan vagy nékik, mint valamely szerelmeskedő ének, szép hangú, s mint valamely jó hegedűs; csak hallják beszédet, de nem cselekszik azokat. **33** De ha beteljesednek, mert íme beteljesednek, megtudják, hogy próféta volt közöttök.

34 És lón az Úrnak beszéde hozzám, mondván: **2**

Embernek fia! prófétálj Izráel pásztorai felől, prófétálj és mondjad nékik, a pásztoroknak: Így szól az Úr Isten: Jaj Izráel pásztorainak, a kik önmagokat legeltették! Avagy nem a nyájat kell-é legeltetni a pásztoroknak? **3** A tejet megettétek, és a gyapjúval ruházkoztatok, a hízottat megöltek; a nyájat nem legeltettétek. **4** A gyöngéket nem erősítettétek, és a beteget nem gyógyították, s a megtöröttet nem kötözgették, s az elűzöttet vissza nem hoztatók és az elveszettet meg nem keresték, hanem keményen és kegyetlenül uralkodtatók rajtok; **5** Szétszóródtak hát pásztor nélkül, és lónek mindenféle mezei vadak eledelévé, és szétszóródtak; **6** Tévelygett nyájam minden hegyen s minden magas halmon, és az egész föld színén szétszóródott az én nyájam, s nem volt, a ki keresné, sem a ki tudakozónéknak utána. **7** Annakokáért, ti pásztorok, halljátok meg az Úr beszédét: **8** Élek én, ezt mondja az Úr Isten, mivelhogy az én nyájam ragadománynyá lón, és lón az én nyájam mindenféle mezei vadak eledelévé, pásztor hiányában, és nem keresték az én pásztoraim az én nyájamat, hanem legeltették a pásztorok önmagokat, és az én nyájamat nem legeltették; **9** Enneknekokáért, ti pásztorok, halljátok meg az Úr beszédét: **10** Így szól az Úr Isten: Ímé, megük a pásztorok ellen, és előkérem nyájamat az ő kezökből, s megszüntetem őket a nyáj legeltetésétől, és nem legeltetik többé a pásztorok önmagokat, s kiragadom juhaimat szájokból, hogy ne legyenek nékik ételül. **11** Mert így szól az Úr Isten: Ímé, én magam keresem meg nyájamat, és magam tudakozódom utána. **12** Miképen a pásztor tudakozódik nyája után, a mely napon ott áll elszéleddet juhai között; így tudakozódom nyájam után, és kiszabadítom őket minden helyről, a hova szétszóródtak a felhőnek s borúnak napján. **13** És kihozom őket a népek közül s egybegyűjtöm a földkről, és beviszem őket az ő földjökre, és legeltetem őket Izráel hegyein, a

mélységekben s a föld minden lakóhelyén. **14** Jó legeltetem ōket, és Izráel magasságos hegyein leszen akluk, ott feküsznek jó akolban, s kövér legelőn legelnek Izráel hegyein. **15** Én magam legeltetem nyájamat, s én nyugosztom meg ōket, ezt mondja az Úr Isten; **16** Az elveszettet megkeresem, s az elúzöttet visszahozom, s a megtöröttet kötözgetem, s a beteget erősítem; és a kövéret s erőset elvesztem, és legeltetem ōket úgy, mint illik. **17** Ti pedig, én juhaim, így szól az Úr Isten, ímé én ítéletet teszek juh és juh között, a kosok és bakok közt. **18** Avagy kevésé néktek, hogy a jó legelőt legelitek, hogy még legelőitek maradékát lábaitokkal eltapodjátok? és hogy a víz tisztáját iszszátok, hogy még a maradékát lábaitokkal felzavarjátok? **19** És az én juhaim a ti lábaitok tapodását legelik, s lábaitok zavarását iszszák! **20** Annakokáért így szól az Úr Isten hozzájok: Ímé én, én teszek ítéletet kövér és ösztövér juh között, **21** Mivelhogy oldallal és vállal eltaszítottak és szarvaitokkal előkleltek minden erőtelent, míg szétszórva, azokat kiüzíték; **22** És megtartom az én juhaimat, hogy többé ne legyenek zsákmányul, és ítéletet teszek juh és juh között. **23** És állatok följük egyetlenegy pásztort, hogy legeltesse ōket: az én szolgámat, Dávidot, ő legelteti ōket s ő lesz nékik pásztoruk. **24** Én pedig, az Úr, leszek nékik Istenök, és az én szolgám, Dávid, fejedelem közöttök. Én, az Úr mondattam. **25** És szerzek ő velök békességnek frigyet, és megszüntetem a gonosz vadakat a földről, hogy bátorságosan lakhassanak a pusztában és alhassanak az erdőkben. **26** És adok reájok és az én magaslatom környékére áldást, és bocsátom az esőt idejében; áldott esők lesznek. **27** A mező fája megadjá gyümölcsét s a föld megadja termését, és lesznek földjükön bátorságosan, és megtudják, hogy én vagyok az Úr, mikor eltöröm jármok keresztfáit, és kimentem ōket azok kezéből, kik ōket szolgáltatják. **28** És nem lesznek többé prézául a pogányoknak, s a föld vadai nem eszik meg ōket; és laknak bátorságosan, s nem lesz, a ki felijeszsze ōket. **29** És támasztok nékik drága plántaföldet, hogy többé meg ne emésztessem éhség miatt a földön, s ne viseljék többé a pogányok gyalázatát; **30** És megismerik, hogy én, az Úr, az ő Istenök, velök vagyok, és ők népem, Izráel háza, ezt mondja az Úr Isten; **31** Ti pedig az én juhaim, legelőm nyája vagytok, emberek vagytok, én pedig Istenetek, ezt mondja az Úr Isten.

35 És lőn az Úr beszéde hozzáim, mondván: **2** Embernek fia! vesd tekintetedet Seir hegyére, és prófétálj ellene. **3** És mondjad néki: Ezt mondja az Úr Isten: Ímé, én ellened megyek, Seir hegye, és kinyújtom kezemet reád, s teszlek

pusztaságok pusztaságává. **4** Városaidat pusztaságra vetem, és te pusztulásra jutsz, és megtudod, hogy én vagyok az Úr. **5** Mivelhogy örökkévaló gyűlőlséget tartasz, és odaadás Izráel fiait a fegyver kezébe veszedelmök idején, az utolsó vétek idején; **6** Ennekokáért élek én, ezt mondja az Úr Isten, hogy vérré teszlek téged, és vér kergessen téged. Te nem gyűlölted a vért, a vér kergessen hát téged. **7** És teszem Seir hegyét pusztaságok pusztaságává, és kiirtom belőle az átmenőt és visszatérőt. **8** És betöltöm hegyeit megölötteivel; halmaid és völgyeid és minden mélységed: fegyverrel megölöttek hullanak beléjök. **9** Örök pusztasággá teszlek, és városaidat ne lakják, és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. **10** Mivelhogy ezt mondod: Az a két nemzet és az a két föld enyém lesz és örökségül bírjuk, holott az Úr ott volt; **11** Annakokáért élek én, ezt mondja az Úr Isten, hogy a te haragod és fölgerjedésed szerint cselekszem veled, a melylyel te cselekedetlél irántok való gyűlőlségedből; és megjelentem magamat közöttök, mikor megítéllek. **12** És megtudod, hogy én, az Úr, meghallottam minden szidalmadat, melyeket Izráel hegyei ellen mondta, mondva: Elpusztultak, nékünk adattak ételük; **13** Így kérkedtetek ellenem szátkal, s szórtatók ellenem beszédeiteket: én meghallottam! **14** Így szól az Úr Isten: Az egész föld örömöre pusztulást hozok rád. **15** A mint te örültél Izráel háza örökségén azért, hogy elpusztult, úgy cselekszem veled; pusztává légy Seir hegye és mind egészen Edom, és megtudják, hogy én vagyok az Úr!

36 És te, embernek fia, prófétálj Izráel hegyei felől, és mondjad: Izráel hegyei, halljátok meg az Úr beszédét, **2** így szól az Úr Isten: Mivelhogy ezt mondja az ellenség reátok: Haha! és: Az ősi magasságok a mi örökségünk lőnek. **3** Ennekokáért prófétálj, és mondjad: Ezt mondja az Úr Isten: Azért, mert pusztítanak, és kívánnak titeket mindenfelől, hogy legyetek öröksége a pogányok maradékának, és az emberek rágalmazó ajkára-nyelvére kerültetek; **4** Ezokáért, Izráel hegyei, halljátok meg az Úr Isten beszédét! Így szól az Úr Isten a hegyeknek és halmoknak, a mélységeknek és völgyeknek, és az elpusztult romoknak és az elhagyott városoknak, melyek ragadományra és csúfolásra lőnek a pogányok maradékának köröskörül. **5** Azért ezt mondja az Úr Isten: Bizony, feltő szerelmem tüzében beszéltem a pogányok maradékeit és egész Edom ellen, kik magoknak vették az én földemet örökségül teljes szívöknek örömeivel és lelkök megvetésével, hogy azt néptelenül zsákmányokká tegyék; **6** Ezokáért prófétálj Izráel földjéről, és mondjad a hegyeknek és halmoknak, a mélységeknek és a völgyeknek: Így szól

az Úr Isten: Ímé, féltő szerelmiben és búsalásomban beszélek, mivelhogy a pogányok gyalázását viseltétek; 7 Ennekért ezt mondja az Úr Isten: Én fölemelem kezemet! Bizonyára a pogányok, kik körülöttetek vannak, ők viseljék gyalázatukat. 8 Ti pedig, Izráel hegyei, neveljétek ágaitokat és hozzátok gyümölcsötököt az én népemnek, Izráelnek, mert közel vannak, hogy hazajöjenek. 9 Mert ímé, én hozzátok hajlok és hozzátok fordulok, és megmívelnek és bevetnek titeket. 10 És megsokasítom rajtakat az embereket, Izráel házát egészen, és lakják a városokat, és a romokat megépítik. 11 És megsokasítom rajtakat az embereket és barmokat, hogy sokasodjanak és szaporodjanak, és lakatom őket rajtakat, mint régi időkben, és több jóval lészek hozzátok, mint első napjaitokban, s megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. 12 És járatok rajtakat embereket, az én népemet, Izráelt, és bírjanak téged, s te légy nékik örökségül, s többé nem teszed őket gyermektelennek. 13 Így szól az Úr Isten: Mivelhogy mondják néktek: emberevő vagy és gyermektelennek teszed népedet: 14 Ennekért embert nem eszel többé, és népedet gyermektelennek nem teszed többé, ezt mondja az Úr Isten. 15 És többé nem hallatom ellened a pogányok gyalázását, és a népek szidalmát többé nem viseled, és nemzetedet többé gyermektelennek nem teszed, ezt mondja az Úr Isten. 16 És lón az Úr beszéde hozzá, mondván: 17 Embernek fia! mikor Izráel háza a maga földén lakott, megfertéztette azt életével és cselekedeteivel; mint a havi betegség tisztálansága, olyan vala élete előttem. 18 És kiöntém haragomat reájok a vérért, a melyet ontottak a földre, és bálványakkal megfertéztették azt. 19 És eloszlatám őket a pogányok közé, és szétszóratának a tartományokba, életük és cselekedeteik szerint ítélem meg őket. 20 És bemenvén a pogányokhoz, a kikhez menének, megfertéztették az én szent nevemet, mikor ezt mondták rólok: az Úr népe ezek, és az ő földéről jöttek ki! 21 Ekkor könyörültem szent nevemért, melyet megfertéztetett Izráel háza a pogányok között, a kikhez menének. 22 Ennekért mondja Izráel házának: Ezt mondja az Úr Isten: Nem ti érettetek cselekszem, Izráel háza, hanem az én szent nevemért, melyet ti megfertéztettek a pogányok között, a kik közé menétek. 23 És megszentelem az én nagy nevemet, mely megfertéztetett a pogányok között, melyet ti fertéztetted meg köztök; és megtudják a pogányok, hogy én vagyok az Úr, ezt mondja az Úr Isten, mikor megszentelem magamat rajtakat az ő szemök láttára. 24 És fölveszlek titeket a pogányok közül, s egybegyűjtelek titeket minden tartományból, és beviszlek titeket a ti földetekre. 25 És hintek reákok tiszta vizet, hogy megtisztuljak, minden

tisztálanságuktól és minden bálványaituktól megtisztítak titeket. 26 És adok néktek új szívet, és új lelket adok belétek, és elveszem a kőszívet testetekből, és adok néktek hússzívet. 27 És az én lelkemet adom belétek, és azt cselekszem, hogy az én parancsolatimban járjatok és az én törvényeimet megőrzétek és betöltsétek. 28 És laktok azon a földön, melyet adtam atyáitoknak, és leszek nékem népem s én leszek néktek Istenetek. 29 És megtartalak titeket minden tisztálanságuktól, és előhívom a gabonát és megsokasítom azt, és nem adok reákok éhséget. 30 És megsokasítom a fa gyümölcsét és a mező termését, hogy többé ne viseljétek az éhségnek gyalázatját a pogányok között. 31 És megemlékeztek a ti gonosz útaitokról és cselekedeteikről, melyek nem voltak jók, és megútlójátok ti magatokat vétkeitek és útátalosságaitok miatt. 32 Nem ti érettetek cselekszem, ezt mondja az Úr Isten, tudtotakra legyen! Piruljatok és szégyenüljetek meg útaitok miatt, Izráel háza! 33 Ezt mondja az Úr Isten: Azon a napon, melyen megtisztítak titeket minden vétkektől, azt cselekszem, hogy lakják a városokat, és a romok megépítetnek. 34 És az elpusztult földet mívelik, a helyett, hogy pusztán hevert minden átmenő szeme láttára; 35 És ezek mondják: Ez a föld, ez az elpusztult, olyanná lett, mint az Éden kertje, és a rommá lett s elpusztult s lerontott városokat megerősítve lakják. 36 Megtudják a pogányok, a kik körülöttetek megmaradtak, hogy én, az Úr építettem meg a lerontottakat s plántáltam be a pusztaságot. Én, az Úr mondtam és megcselekedtem. 37 Így szól az Úr Isten: Még arra nézve is kérni hagyom magamat Izráel házának, hogy cselekedjem ő velük: Megsokasítom őket, mint a nyájat, emberekkel. 38 Mint az áldozatra szentelt juhok, mint a Jeruzsálem juhai az ő ünnepein, így lesznek a rommá lett városok teljesek emberek nyájával; és megtudják, hogy én vagyok az Úr.

37 Lón én rajtam az Úrnak keze, és kivitt engem az Úr lélek által, és letőn engem a völgynek közepette, mely csontokkal rakva vala. 2 És átvitt engem azok mellett köröskörül, és ímé, felette sok vala a völgy színén, és ímé, igen megszáradtak vala. 3 És monda nékem: Embernek fia! vajjon megélednek-é ezek a temetek? És mondék: Uram Isten, te tudod! 4 És monda nékik: Próbálj e temetek felől és mondja nékik: Ti megszáradt temetek, halljátok meg az Úr beszédét! 5 Így szól az Úr Isten ezeknek a temeteknek: Ímé, én bocsátok ti belétek lelket, hogy megélejtedek. 6 És adok reákok inakat, és hozok reákok húst, és bőrrel beborítak titeket, és adok belétek lelket, hogy megélejtedek, és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. 7 És én prófétálék,

a mint parancsolva vala nékem. És mikor prófétálnék, lőn zúgás és ímé zörgés, és egybemenének a tetemek, mindenik temet az ő temetéhez. 8 És látám, és ímé inak valának rajtok, és hús nevekedett, és felül bőr borította be őket; de lélek nem vala még bennök. 9 És monda nékem: Prófétálj a léleknek, prófétálj embernek fia, és mondjad a léleknek: Ezt mondja az Úr Isten: A négy szelek felől jöjj elő lélek, és lehelj ezekbe a megölettekbe, hogy megéledjenek! 10 És prófétálék a mint parancsolá. És beléjök méne a lélek s megéledének, s állának lábaikra, felette igen nagy sereg. 11 És monda nékem: Embernek fia! ezek a temetek az Izráel egész háza. Ímé, ezt mondják: Elszáradtak a mi csontjaink és elveszett a mi reménységünk; kivágattunk! 12 Annakokáért prófétálj, és mondjad nékik: Így szól az Úr Isten: Ímé, én megnyitom a ti sírjaitokat és kihozlak titeket sírjaitokból, én népem! s beviszlek titeket Izráel földjére. 13 És megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, mikor megnyitádom sírjaitokat és kihozlak titeket sírjaitokból, én népem! 14 És adom az én lelkemet belétek, hogy megélejtek, és leteszlek titeket a ti földetekre, és megtudjátok, hogy én, az Úr, szóltam és megcselekedtem, ezt mondja az Úr Isten. 15 És lőn az Úr beszéde hozzáim, mondván: 16 És te, embernek fia, végy magadnak fát, és írd ezt reá: Júdáé és Izráel fiaié, az ő társaié; és végy egy másik fát, és írd ezt reá: József, Efraim fája és az egész Izráel házáé, az ő társaié. 17 És tedd együvé azokat, egyiket a másikhoz egy favá, hogy egygyé legyenek kezedben. 18 És ha mondják néked a te néped fiai, mondván: Avagy nem jelented-é meg nékünk, mit akarsz ezekkel? 19 Szólj nékik: Ezt mondja az Úr Isten: Ímé, én fölveszem a József fáját, mely Efraim kezében van, és Izráel nemzeteseit, az ő társait, és teszem őket ő hozzá, a Júda fájához, és összeszem őket egy favá, hogy egygyé legyenek az én kezemben. 20 És ha e fák, a melyekre írász, kezedben lesznek szemök láttára: 21 Szólj nékik: Ezt mondja az Úr Isten: Ímé, én fölveszem Izráel fiait a pogányok közül, a kik közé mentek, és egybegyűjtöm őket mindenfelől, és beviszem őket az ő földjökre. 22 És egy néppé teszem őket azon a földön, Izráelnek hegyein, és egyetlenegy király lesz mindnyájok királya, és nem lesznek többé két néppé, és ezután nem oszolnak többé két királyságra. 23 És többé meg nem fertéztetik magokat bálványaiKKal és útálatoSSágaikkal és minden búneikkel; és megtartom őket minden oly lakóhelyöktől, a melyekben vétkeztek, és megtisztítom őket, és lesznek nékem népem és én leszek nékik istenök. 24 És az én szolgám, Dávid lesz a király ő rajtok, s egy pásztorra lesz mindnyájoknak; és az én törvényeim szerint járnak, s parancsolataimat megőrizik

és cselekszik. 25 És laknak a földön, melyet adtam vala az én szolgámnak, Jákóbnak, a melyen laktak a ti atyáitok; és laknak azon ők és fiaik és fiaiknak fiai mindörökké, és az én szolgám, Dávid az ő fejedelmök örökké. 26 És szerzek velük békességek frigyet, örökkévaló frigy lesz ez velük; és elültetem őket és megsokasítom, és helyheztem az én szenthelyemet közéjük örökké. 27 És lesz az én lakhelyem felettök, és leszek nékik Istenök és ők nékem népem. 28 És megtudják a pogányok, hogy én vagyok az Úr, ki megszentelem Izráelt, mikor szenthelyem közöttök lesz mindörökké.

38 És lőn az Úr beszéde hozzáim, mondván: 2 Embernek fia! vesd tekintetedet Góg ellen, és Mágóg földjén, Rós, Mések és Tubál fejedelme ellen, és prófétálj felőle. 3 És mondjad: Ezt mondja az Úr Isten: Ímé, én ellened megyek Góg, Rós, Mések és Tubál fejedelme. 4 És elcsalogatlak, és horgokat vetek szádba, és kivezetlek téged és egész seregedet, lovakat és lovagokat, kik mindenjában teljes fegyverzetbe öltözvén, nagy sokaságot, nagy és kis paizssal, fegyvert viselők mindenjában; 5 Perzsák, szerecsenek, libiaiak vannak velük, mindenjában paizssal és sisakkal; 6 Továbbá Gómer és minden serege, Tóarma háza messze északról minden seregével, sok nép van veled. 7 Készülj hozzá és készítsd elő magadat te és minden sokaságod, kik te hozzád gyűltek, és légy nekik vezérök. 8 Sok idő mulva kirendeltetel: esztendők végével bejösz a földre, mely a fegyvertől már megnyugodott, melynek lakói sok nép közül gyűjtettek egybe Izráel hegyeire, melyek szüntelen való pusztulásban voltak; és e nemzetseg a népek közül hozatott ki, s aztán lakozék bátorságosan mindenjára; 9 És feljösz, bemégy mint a szélvész, és leszel mint a felleg, hogy beborítsd a földet, te és minden sereged s a sok nép veled. 10 Így szól az Úr Isten: És lészen abban az időben, hogy tanácsok támadnak szívedben, és gondolsz gondolatot. 11 És mondasz: Felmegyek a nyilt földre, jövök azokra, kik nyugalomban vannak s bátorságosan laknak; kik laknak mindenjában kőfal-kerítés nélkül, sem zárjok, sem kapujok nincs nékik; 12 Hogy zsákmányt vess és prédiát prédiálj, hogy fordítsd kezedet a már népes pusztaságok ellen s a nép ellen, a mely a pogányok közül gyűjtöttet egybe, mely jószágot és gazdagságot szerez s lakozik a földnek köldökén. 13 Séba és Dedán és Társis kalmárai és minden fiatal oroszlánja ezt mondják néked: Nemde te zsákmányt vetni jöttel? Nemde prédiát prédiálni gyűjtöttet egybe sokaságot? hogy elvigy ezüstöt és aranyat, magadhoz végy jószágot s gazdagságot, hogy nagy zsákmányt vess. 14 Annakokáért

prófétálj, embernek fia, és mondд ezt Gógnak: így szól az Úr Isten: Avagy abban az időben, mikor az én népem, Izráel bátorságosan lakik, nem tudod-e meg? 15 És eljössz helyedről, a messze északról te és sok nép veled, lovón ülök mindenjában, nagy sokaság és hatalmas sereg. 16 És feljössz az én népem, Izráel ellen, mint a felleg, hogy beborítsd a földet, az utolsó időkben lészen ez, és hozlak téged az én földemre, hogy a pogányok megismerjenek engem, mikor megszentelem magamat rajtad az ő szemök láttára, Góg! 17 Így szól az Úr Isten: Te vagy-é hát, a kiről szólottam a régi napokban az én szolgáim, Izráel prófétái által, kik prófétáltak azokban a napokban esztendőkön át, hogy téged ő reájok hozlak? 18 És lészen azon a napon, a mely napon Gógo eljő Izráel földje ellen, ezt mondja az Úr Isten, felszáll haragom orromban. 19 És féltő szerelmemben, búslásom tüzeiben szólok: Bizony azon a napon nagy földindulás lesz Izráel földjén. 20 És megremegnek előttem a tenger halai és az ég madarai és a mező vadai és a földön csúszómászó mindenféle állatok és minden ember a föld színén; és leszakadnak a hegyek, és leesnek a meredek kősziklák, és minden fal a földre hull. 21 És előhívom ellene minden hegyem felől a fegyvert, ezt mondja az Úr Isten; egyiknek fegyvere a másik ellen lészen. 22 És törvénykezem vele döghalállal és vérrel; és ömlő záporesőt, jégeső köveit, tüzet és kénkövet, mint esőt bocsátok reá és seregére s a sok népre, a mely vele lesz. 23 És nagynak s szentnek mutatom, és megjelentem magamat a pogányok sokasága előtt, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr!

39 És te, embernek fia, prófétálj Gógo ellen, és mondjad: Így szól az Úr Isten: Ímé, én ellened megyek Gógo, Rós, Mések és Tubál fejedelme! 2 És elcsalogatlak és vezetgettek, és felhozljak messze északról, és beviszlek Izráel hegyeire. 3 És kiütöm kézivedet balkezedből, és nyilaidat jobbkezedből kiejtem. 4 Izráel hegyein esel el te és minden sereged és a népek, melyek veled lesznek; a ragadozó madaraknak, minden szárnyas állatnak és a mezei vadaknak adtalak eledelül. 5 A mező színén esel el, mert én szóltam, ezt mondja az Úr Isten. 6 És bocsátok tüzet Mágógra és azokra, a kik a szigeteken bátorságosan laknak, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr. 7 És az én szent nevemet megismertem az én népem, Izráel között, s többé nem hagom megfertéztetni szent nevemet; és megtudják a pogányok, hogy én, az Úr, szent vagyok Izráelben! 8 Ímé, eljött és meglett, ezt mondja az Úr Isten; ez az a nap, a melyről szólottam. 9 És kiemennék Izráel városainak lakói, és feltüzelik és felégetik a fegyvereket s a kis és nagy paizsokat, a kézivet és a nyílakat és a kézbeli pálcákat

és dárdákat, és tüzelnek velök hét esztendeig. 10 És fát nem hordanak a mezőről, sem az erdőkről nem vágnak, hanem a fegyverekből tüzelnek, és zsákmányt vetnek zsákmányolóikban, s prédlájukat elprédlálják, ezt mondja az Úr Isten. 11 És lészen azon a napon, hogy adok Gógnak helyet, hol temetője legyen Izráelben, a vándorok völgyét keletre a tengertől, ez fogja bezární e vándor népséget; és ott temetik el Gógot és minden gyülevészét, és nevezik Gógo gyülevésze völgyének. 12 És eltemeti őket Izráel háza, hogy a földet megtisztítsa, hét álló hónapig. 13 És temetni fog az ország egész népe, s lészen ez nékik dicsőségükre a napon, melyen megdicsőítem magamat, ezt mondja az Úr Isten. 14 És választanak embereket, kik a földet szüntelen bejárják, temetgetvén ama vándor népséget, azokat, kik még a föld színén maradtak, hogy azt megtisztitsák. Hét hónap mulva indulnak keresni. 15 És bejárják e járók a földet, és ha ki embertetemet lát, jelt állít melléje, míg a temetgetők eltemetik azt a Gógo gyülevésze völgyében. 16 És egy városnak is Hamóna lesz a neve, és megtisztítják a földet. 17 És te, embernek fia, így szól az Isten, mondjad a madaraknak, minden szárnyas állatnak és minden mezei vadnak: Gyűljetek egybe és jójítetek el, seregeljetek egybe mindenfelől az én áldozatomra, mert én nagy áldozatot szerzek néktek Izráel hegyein, és egyetek húst és igyatok vért! 18 Vitézek húsát egyétek, s a föld fejedelmeinek vérét igyatok, kosok, bárányok és bakok, bikák, Básánban hízottak mindenjában; 19 S egyetek kövérsgéget jóllakásig, és igyatok vért megrészegedésig az én áldozatomból, a melyet szerzek nétek; 20 És lakjatok jól az én asztalonmál lovakkból és paripákból, vitézekből és minden hadakozó férfiakból, ezt mondja az Úr Isten. 21 És megmutatom az én dicsőségemet a pogányok között, és meglájták mindenek a pogányok az én ítétemet, melyet cselekedtem, és az én kezemet, melyet rájok vetettem. 22 És megtudja Izráel háza, hogy én vagyok az Úr, az ő Istenök, attól a naptól fogva és azután. 23 És megtudják a pogányok, hogy az ő vétke miatt vitetett fogságra Izráel háza, mivelhogy elpártolt tőlem, s én elrejtettem orczámát tőle; azért adtam őt ellenségei kezébe, és hullottak el fegyver miatt mindenjában. 24 Az ő tisztálanságuk s bűneik szerint cselekedtem velök, és elrejtettem orczámát tőlük. 25 Azért így szól az Úr Isten: Most már haza hozom Jákób foglyait, és megkegyelmezek Izráel egész házának, s féltő szerelemre gyulladok szent nevemért. 26 És elfelejtik gyalázatukat és minden vétköket, melylyel vétkeztek ellenem, mikor laknak földjükön bátorságosan, és őket senki sem rettegetteti. 27 Mikor visszahozom őket a népek közül, és egybegyűjtöm őket ellenségeik földjeiről, akkor

megszentelem magamat bennök sok nép szeme láttára.

28 És megtudják, hogy én vagyok az Úr, az ő Istenök, ki fogására vittem őket a pogányok közé, majd egybegyűjtém őket földjökre, és senkit közülök többé ott nem hagyok. **29** És többé el nem rejtem orczámat tőlük, mivelhogy kiötöttem lelkemet Izráel házára, ezt mondja az Úr Isten.

40 Huszonötödik esztendejében fogásunknak, az esztendőnek kezdetén, a hónap tizedikén, a tizenegyedik esztendőben az után, hogy a város megveretett, épen ezen a napon lőn az Úr keze én rajtam, és elvitt engemet oda. **2** Isteni látásokban vitt engem Izráel földjére, és letőn engem egy igen magas hegyre, s azon vala mint egy város épülete dél felől. **3** És oda vitt engem, és ímé egy férfiú vala ott, tekintete mint az ércznek tekintete, és lenzsinór vala kezében és mérőpálca; és a kapuban áll vala. **4** És szóla nékem az a férfiú: Embernek fia! láss szemeiddel és füleiddel hallj, és figyelmetes légy mindarra, a mit mutatok néked; mert hogy ezeket megmutassam néked, azért hozattál ide: hirdesd mindeneket, a miket látsz, Izráel házának. **5** És ímé, kőfal vala a házon kívül köröskörül; és a férfiú kezében a mérőpálca vala hat singnyi (a közsingben s egy tengerben); és méré az épület szélességét egy pálczányira s magasságát egy pálczányira. **6** És méne egy kapuhoz, mely napkeletre néz vala, és felménye grádicsain, és méré a kapu küszöbét egy pálczányi szélességre, a másik küszöböt is egy pálczányi szélességre; **7** És az őrkamarát egy pálczányi hosszúságra és egy pálczányi szélességre, és az őrkamarák közét öt singnyire, és a kapu küszöbét, a kapu tornáza mellett belől, egy pálczányira. **8** És méré a kapu tornázát belől egy pálczányira. **9** És méré a kapu tornázát nyolcz singnyire, és gyámoszlopait két singnyire; vala pedig a kapu tornáza belől. **10** És a napkeleti kapunak mind egyfelől, mind másfelől három-három őrkamarája vala, egy mértéke mind a háromnak, és egy mértékük a gyámoszlopoknak is mind egyfelől, mind másfelől. **11** És méré a kapu nyílásának szélességét tíz singre, és a kapu hosszúságát tizenhárom singre; **12** És az őrkamarák előtt való korlátot egy singnyire, és egy singnyire vala e korlát másfelől is; mindenik őrkamara pedig hat singnyi vala egyfelől és hat singnyi másfelől. **13** És méré a kaput az egyik őrkamara tetejétől a másik tetejéig; huszonöt singnyi szélességre ott, hol ajtó ajtóval vala szemben. **14** És tevé a gyámoszlopokat hatvan singre, és a gyámoszlopokhoz nyúlik vala a pitvar a kapunál körös-körül. **15** És a bejárat kapujának elejétől a belső kapu tornázanak elejéig vala ötven sing. **16** És az őrkamarákon szoros ablakok valának, és gyámoszlopaikon is belül a kapuban

köröskörül, hasonlóképen a tornáczokon; és valának ablakok köröskörül belől, és a gyámoszlopokon pálmafaragások.

17 És vitt engem a külső pitvarba, és ímé, ott kamarák és kőből rakott pádimentom vala készítve a pitvaron köröskörül; harmincz kamara vala a kőből rakott pádimentomon. **18** És a kőből rakott pádimentom a kapuk mellett vala a kapuk hosszúsága szerint: az alsó kőből rakott pádimentom vala ez. **19** És méré a szélességet az alsó kapu elejétől fogva a belső pitvar külső elejéig száz singnyire, a keleti és északi oldalon. **20** És a kapunak is, mely néz vala északra, a külső pitvaron, megmérje hosszúságát és szélességét; **21** És őrkamarái valának: három egyfelől és három másfelől, és gyámoszlopai és tornáca egy mértékben valának az első kapuval: ötven sing a hosszúsága, és szélessége huszonöt sing. **22** És ablakai és tornáca és pálmafaragásai annak a kapunak mértéke szerint valának, mely néz napkeletre, és hét grádicson mennek vala fel hozzá; és tornáczai, e grádicsok előtt valának. **23** És a belső pitvarnak kapuja vala az északi és napkeleti kapu ellenében, és mére kaputól kapuig száz singet. **24** És vitt engem a déli útra, és ímé, egy kapu vala ott dél felé, és megmérje gyámoszlopait és tornáczát ugyanama mérték szerint. **25** És ablakai valának és tornáczának is köröskörül, olyanok mint amaz ablakok; hosszúsága ötven sing, és szélessége huszonöt sing. **26** És hét grádicsa vala feljáratának, és tornáca azok előtt vala; és pálmafaragásai valának egyik egyfelől, a másik másfelől gyámoszlopain. **27** És kapuja vala a belső pitvarnak dél felé, és mére kaputól kapuig dél felé száz singet. **28** És bevitt engemet a déli kapun át a belső pitvarba, és megmérte a déli kaput ugyanama mértékek szerint; **29** És őrkamaráit és gyámoszlopait és tornáczát ugyanama mértékek szerint, és ablakai valának és tornáczának is köröskörül, hosszúsága ötven sing, és szélessége huszonöt sing. **30** És tornáczok valának köröskörül, hosszúságuk huszonöt sing, és szélességek öt sing. **31** És tornáza a külső pitvar felé vala, és pálmafaragások valának gyámoszlopain, és nyolcz grádicsa vala feljáratának. **32** Vitt továbbá engem a belső pitvarba kelet felé, és megmérte a kaput ugyanama mértékek szerint; **33** És őrkamaráit és gyámoszlopait és tornáczát ugyanama mértékek szerint, és ablakai valának és tornáczának is köröskörül, hosszúsága ötven sing, és szélessége huszonöt sing. **34** És tornáza vala a külső pitvar felé, és gyámoszlopain pálmafaragások valának mind egy-, mind másfelől, és nyolcz grádicsa vala feljáratának. **35** És vitt engem az északi kapuhoz, és megmérte ugyanama mértékek szerint; **36** őrkamaráit, gyámoszlopait és tornáczát, és ablakai valának köröskörül, hosszúsága ötven sing, és szélessége

huszonöt sing. 37 És tornácsa a külső pitvar felé vala, és pálmafaragások valának gyámoszlopain mind egyfelől, mind másfelől, és nyolcz grádicsa vala felláratának. 38 És egy kamara vala, és annak ajtaja a kapuk gyámoszlopainál; ott mossák vala meg az egészen égóáldozatot. 39 És a kapu tornáczában két asztal vala egyfelől, és másfelől is két asztal vala, hogy azokon öljék meg az egészen égóáldozatot és a bűnért való áldozatot és a vétekért való áldozatot. 40 És oldalt kívül, északra onné, hol felnemnek a kapu ajtajához, két asztal vala, és a kapu tornáczának másik oldalán is két asztal. 41 Négy asztal egyfelől, és másfelől is négy asztal a kapu oldalán; nyolcz asztal, ezeken ölik vala az áldozatot. 42 És négy asztal vala az égóáldozatra faragott kőből, másfél sing hosszú és másfél sing széles és egy sing magas; ezekre teszik a szerszámokat, melyekkel az égóáldozatot és egyéb áldozatot ölnek. 43 És a szegék valának egy tenyérnyiek, oda erősítve belől köröskörül, s az asztalokra jöve az áldozat húsa. 44 A belső kapun kívül pedig vala két kamara az énekesek számára a belső pitvarban, egyik oldalt az északi kaputól, melynek eleje dél felé vala, s a másik oldalt a déli kaputól, melynek eleje észak felé vala. 45 És szóla nékem: Ez a kamara, mely délré néz, a papoké, kik a házhoz való szolgálatban foglalatosak: 46 Az a kamara pedig, mely északra néz, azoké a papoké, kik az oltárhoz való szolgálatban foglalatosak, ezek a Sádók fiai, kik az Úrhoz járulnak a Lévi fiai közül, hogy szolgáljanak néki. 47 És megméré a pitvart; hosszúsága száz sing és szélessége is száz sing, négyszögre; és az oltár vala a ház előtt. 48 És vitt engem a ház tornáczába, és a tornácz gyámoszlopát megméré egyfelől is öt singre, másfelől is öt singre; a kapu szélességét pedig három singre egyfelől s másfelől is három singre. 49 A tornácz hosszúsága húsz sing vala és a szélessége tizenegy sing, és tíz grádicson mennek vala föl hozzá; és oszlopok valának a gyámoszlopoknál, egyik egyfelől, másik másfelől.

41 És bevitt engem a templomba, és megméré a gyámoszlopokat, hat sing széles vala egyfelől és hat sing széles másfelől a gyámoszlopok szélessége. 2 És az ajtó szélessége tíz sing vala, és az ajtó oldalfalai öt sing egyfelől és öt sing másfelől; és megméré hosszúságát is negyven singre, szélességét pedig húsz singre. 3 És beméne belséjébe, és megméré az ajtó gyámoszlopait két singre, és az ajtót hat singre, és az ajtó oldalfalait hét singre. 4 És megméré hosszúságát húsz singre, és szélességét húsz singre a templom felé, és mondá nékem: Ez a szentek szentje. 5 És megméré a ház falát hat

singre, és az oldalépület szélességét négy singre a ház körül mindenfelől. 6 És az oldalkamarák, egyik kamara a másikon, harminczan valának három sorban, és a háznak azon falához nyúlának, mely az oldalkamarák felől vala, köröskörül, hogy azon erősen álljanak, de nem magába a falba valának erősítve. 7 És vala kiszélesedése és megnagyobbodása az oldalkamaráknak a magasságban fölfelé, mivel megnagyobbodása vala a háznak fölfelé a magasságban köröskörül a házon, ezért lón kiszélesedése az épületnek fölfelé. És az alsó sorról menének föl a felsőhöz és a középsőhöz. 8 És látek a háznál valami magasságot köröskörül, fundamentoma ez az oldalkamaráknak, egy teljes pálcányi, hat singnyire a fal tövének párkányáig. 9 Az oldalkamara külső falának szélessége pedig öt singnyi vala. És a mi üresen maradt a ház oldalkamrai között, 10 És a kamarák közt húsz singnyi szélesség vala a ház körül köröskörül. 11 És az oldalépületnek ajtaja az üresen maradt hely felé vala, egyik ajtó északra és a másik ajtó délré, és a szabadon hagyott hely szélessége öt singnyi vala köröskörül. 12 És az épület, mely az elkülönített hely előtt, nyugat felé vala, hetven singnyi széles vala, s az épület fala öt singnyi széles köröskörül, hosszúsága pedig kilencven sing. 13 És méré a háznak hosszát száz singre, és az elkülönített helyet s az épületet és falait száz sing hosszúságra; 14 És a ház és az elkülönített hely elejének szélességét kelet felé száz singre. 15 És méré az épület hosszúságát az elkülönített hely felé, mely ennek háta mögött vala, és ennek folyosóiit mind egyfelől, mind másfelől száz singre. És magában a templomban és a belső helyen és a külső tornáczban. 16 A küszöbök és a szoros ablakok és a folyosók valának mind hárunk körül, szemben a küszöbbel, simított fadeszkákból köröskörül. A földtől az ablakokig, az ablakok pedig befedve valának. 17 Az ajtónak felső részéig és a belső házig és kifelé és az egész falon köröskörül a belső és külső helyen minden mérték szerint. 18 Készítve valának továbbá Kérubok és pálmafaragások, és mindenik pálmafaragás vala két Kérub között, és mindenik Kérubnak két orczája vala. 19 És emberorcsa néz vala a pálmafaragásról egyfelől, és oroszlánorcsa a másik pálmára másfelől. Így vala készítve az egész házon köröskörül. 20 A földtől fogva az ajtó felső részéig Kérubok és pálmafaragások valának készítve a falon. 21 A szenthelynek ajtótérfélné negyszögűek valának, és a szentek szentje előtt vala mint egy oltárnak a formája. 22 Fából, három sing magas és két sing hosszú, szegletei valának és talpa, és falai fából valának. És mondá nékem: Ez az asztal, mely az Úr előtt áll. 23 És kettős ajtóvalának a szenthelynek és a szentek szentjének, 24 És kettős ajtói

valának az ajtószárnynak, két forgó ajtóik, kettő az egyik ajtószárnynak és két ajtó a másikban. 25 És készítve valának rajtok, a szenthely ajtóján, Kérubok és pálmák, mint valának készítve a falakon, és faküsöb vala a tornácz előtt kívül; 26 És szoros ablakok és pálmák valának mind egy- s minden másfelől a tornácz oldalfalain. Így voltak a ház oldalkamarái és a gerendák.

42 És kivitt engem a külső pitvarba az északi úton és vitt engem a kamarák épületéhez, mely az elkülönített hely ellenében és az épület ellenében észak felé vala; 2 A száz sing hosszú oldal előle az északi oldalra, és vala ötven sing a szélessége. 3 A húsz singnek ellenében, mely a belső pitvarhoz tartozék, és a kőből rakott pádimentom ellenében, mely a külső udvarhoz tartozék, folyosó vala folyosó ellenében három sorban. 4 És a kamarák előtt tiz sing széles út vala befelé, hosszúsága száz sing; és ajtaik észak felé valának. 5 És a felső kamarák rövidebbek valának az épület alsó és középső kamaráinál, mert a folyosók elvettek belőlük. 6 Mivelhogy három sorban valának és nem valának oszlopai, mint a pitvaroknak; ezért lőn az alsókhöz és a középsőkhöz Képest elvéve a helyből. 7 És egy fal, mely kívül vala, párhuzamosan a kamarákkal a külső pitvar felé, a kamarák előtt, ötven sing hosszú vala. 8 Mert a kamarák hosszúsága, melyek a külső pitvar felé valának, ötven sing vala, és ímé, a szenthely ellenében száz sing vala. 9 És e kamarák alatt vala a bejáró hely napkelet felől, ha beléjök a külső pitvarból méne valaki. 10 A pitvar falának szélességében dél felé az elkülönített hely és az épület előtt is kamarák valának. 11 És egy út vala előttük, melyek hasonlatosak valának a kamarákhöz, melyek északra valának, olyan hosszúságúak és olyan szélességűek, mint ezek, és minden kijárasuk és elrendezésük olyan vala, mint ezeké. És valamint amazoknak ajtói, 12 Akképen valának azoknak a kamaráknak ajtói is, melyek dél felé valának: egy ajtó kezdetén az útnak, annak az útnak, mely a megfelelő fal előtt kelet felé vala, ha valaki hozzájok méne. 13 És monda nékem: Az északi és a déli kamarák, melyek az elkülönített hely előtt vannak, azok a szent kamarák, melyekben a papok, kik az Úrhoz közelednek, eszik az igen szentséges áldozatokat, ott rakják le az igen szentséges áldozatokat, az edelki, a bűnért való és a vétekért való áldozatot; mert szent az a hely. 14 Mikor bemennek oda a papok, ki ne jöjjön a szent helyről a külső pitvarba, hanem ott rakják le ruháikat, melyekben szolgáltak; mert szentek ezek, és más ruhába öltözzenek, úgy közeledjenek a nép helyéhez. 15 És mikor a belső háznak mérésein véghezvitte, kivitt engem a

napkelet felől való kapu útján, és megmérte azt köröskörül. 16 Mérte a keleti oldalt a mérőpálczával ötszáz singnyire, a mérőpálczával. És megfordula, és 17 Mérte az északi oldalt ötszáz singnyire a mérőpálczával. És megfordula, 18 A déli oldal felé, és mére ötszáz singet a mérőpálczával. 19 Fordula aztán a nyugati oldal felé, és mére ötszáz singet a mérőpálczával. 20 Mind a négy szél irányában mérte azt. Kőfala vala köröskörül, hosszúsága ötszáz, szélessége is ötszáz sing, hogy elválaszsa a szentet a köztől.

43 És vitt engem a kapuhoz, aholhoz a kapuhoz, a mely napkelet felé néz vala. 2 És ímé, Izráel Istenének dicsősége jó vala napkelet felől, és zúgása, mint nagy víz zúgása, és a föld világos vala az ő dicsőségétől. 3 És a jelenség, melyet láttam, olyan vala, mint az a jelenség, melyet akkor láttam, mikor menék a várost elveszteni; és olyan látások valának, mint az a jelenség, melyet a Kébár folyó mellett láttam. És orczámra esém. 4 És az Úr dicsősége bemeinte a házba a kapunak útján, mely néz napkeletre. 5 És fölemele engem a lélek, és bevitt engem a belső pitvarba, és ímé, az Úr dicsősége betölte a házat. 6 És hallám, hogy valaki beszélget hozzáim a házból, holott ama férfiú mellettem áll vala. 7 És mondá nékem: Embernek fia! ezt az én királyi székemnek helyét és lábaim talpainak helyét, ahol lakom Izráel fiai között örökké, és itt az én szent nevemet többé meg ne fertéztesse Izráel háza, ők és királyaik paráznaságukkal és királyaik holttesteivel, magaslataikkal, 8 Mikor küszöbüket az én küszöböm mellé és ajtóbélákat az én ajtóbéláim mellé tették, és csak a fal vala köztem és közöttök; és megfertézték az én szent nevemet útálatoságaikkal, melyeket cselekedtek, ezokáért elvesztem őket haragomban. 9 Most már eltávoztatják paráznaságukat és királyaik holttesteit tőlem, és ő köztök lakozom mindörökké. 10 Te, embernek fia, hirdessed Izráel házának ezt a házat, hogy piruljanak vétkeik miatt. És mérjék utána arányosságát: 11 És ha pirulni fognak mind a miatt, a mit cselekedtek: e ház formáját és berendezését, kijáratait és bejáratait és minden formáit és minden rendeléseit és minden formáit és minden törvényeit jelentsd meg nékik és írd meg szemeik előtt, hogy megtartsák minden formáját és minden rendeléseit, s azokat cselekedjék. 12 Ez a ház törvénye: A hegy tetején egész határa köröskörül igen szentséges. Ímé, ez a ház törvénye. 13 És ezek az oltár mértékei singek szerint (egy sing tesz egy közsinget és egy tenyért): talpa vala egy sing magas és egy sing széles, korlátja pedig a szélén köröskörül egy arasznyi. És ez az oltár magassága: 14 A földön való talptól az alsó bekerítésig két sing s szélessége egy sing, és a kisebb bekerítéstől a nagyobb bekerítésig

négy sing és szélessége egy sing; 15 És az Istenhegye négy sing, és az Isten-tűzhelyétől fölfel a szarvak egy sing. 16 És az Isten-tűzhelyének hosszúsága tizenkét sing vala tizenkét sing szélesség mellett, négy szögben négy oldala szerint. 17 És a bekerítés vala tizennégy sing hosszú, tizennégy sing szélesség mellett, négy oldala szerint; és a korlát köröskörül rajta fél sing. És talpa vala egy sing köröskörül. És grádcsai napkeletre néztek. 18 És mondá nékem: Embernek fia, ezt mondja az Úr Isten: Ezek az oltár rendtartásai: Azon a napon, mikor elkészül, hogy égőáldozattal áldozzanak rajta és vért hintsenek reá, 19 Adj a papoknak, a Lévitáknak, kik a Sádók magvából valók, a kik járulhatnak én hozzáam, ezt mondja az Úr Isten, hogy szolgáljanak nékem, egy fiatal bikát búnér való áldozatul. 20 És végy véréből, és tudd az oltár négy szarvára és a bekerítés négy szegletére és a korlátra köröskörül, és tisztísd meg azt, és szenteld meg. 21 És vegyed a bikát, mely a búnér való áldozat, és égesd meg azt a háznak erre rendelt helyén, a szenthelyen kívül. 22 Másodnap pedig vígy egy ép kecskebakot búnér való áldozatul, és tisztításak meg vele az oltárt, mint a fiatal bikával megtisztították. 23 Mikor elvégezed az oltár megtisztítását, vígy áldozatul egy ép, fiatal bikát és egy ép kost a nyájból. 24 És áldozzá velök az Úr előtt, és a papok hintsenek sót reájok, és vigyék azokat égőáldozatul az Úrnak. 25 Hét napig minden nap egy-egy bakot hozz búnér való áldozatul, és egy fiatal bikát és egy kost a nyájból, mint épeket hozzák. 26 Hét napon át szenteljék és tisztításak meg az oltárt és törlések meg kezét. 27 És betöltsék e napokat; a nyolcadik napon és azután pedig áldozzák a papok az oltáron égőáldozataitokat és hálaadó áldozataitokat, és én kegyelmesen fogadlek titeket, ezt mondja az Úr Isten.

44 És visszavitt engem a szenthely külső kapujának útjára, mely keletre néz vala; és az zárva volt. 2 És monda nékem az Úr: Ez a kapu be lesz zárva, meg nem nyílik és senki rajta be nem megy, mert az Úr, az Izráel Istene ment be rajta, azért be lesz zárva. 3 A fejedelem pedig, ő a fejedelem benne üljön, hogy kenyeret egyék az Úr előtt; e kapu tornáczának útján menjen be és ennek útján menjen ki. 4 És bevitt engem az északi kapu útján a ház eleibe, és látám, és ímé, az Úr háza betelék az Úr dicsőségével, és orczámrá esém. 5 És monda nékem az Úr: Embernek fia, figyelmetes légy, és lásd szemeiddel, és füleiddel halld meg, valamiket én szólok te veled az Úr házának minden rendtartásairól és minden törvényéről, és légy figyelmetes a háznak bejáratára a szenthelynek minden kijáratánál. 6 És mondjad a pártosnak, Izráel házának: Így szól az Úr

Isten: Elég legyen immár néktek minden útálatosságok, Izráel háza! 7 Mikor idegeneket, körülmetéletlen szívűeket és körülmetéletlen testűeket engedtetek bemenni, hogy szenthelyemen legyenek, hogy megfertéztessék azt, az én házamat; mikor áldozatra fölvittétek kenyeremet, a kövérsgépet és vért: ekkor megtörtétek az én frigyemet minden útálatosságokon felül; 8 És nem voltatok foglalatosak a szentségeimhez való szolgálatban, hanem azokat tettétek foglalatosakká szolgálatomban az én szenthelyemen, magatok helyett. 9 Így szól az Úr Isten: Senki idegen körülmetéletlen szívű és körülmetéletlen testű be ne menjen az én szenthelyemre, mindenazon idegenek közül, a kik Izráel fiai között vannak. 10 Sőt még a Léviták is, kik eltávoztak én tőlem, mikor Izráel eltévelvédék (a kik eltévelvédtek én tőlem bálványai után), viseljék vétköket; 11 És legyenek szenthelyemben szolgák a ház kapuinak őrizetére, és legyenek szolgák a házban: ők öljék le az égőáldozatot és egyéb áldozatot a népnek, és ők álljanak előttük, hogy szolgáljanak nékik; 12 Mivelhogy szolgáltak nékik bálványaiak előtt, és lőnek Izráel házának vétekre csábítói: ezért emeltem fől kezemet ellenök, ezt mondja az Úr Isten, hogy viseljék vétköket. 13 Ne közeledjenek hozzáam, hogy nékem, mint papok szolgáljanak, és hogy minden szentségemhez járuljanak, a szentségek szentségeihez; hanem viseljék gyalázatukat és útálatosságaikat, melyeket cselekedtek. 14 És teszem őket foglalatosakká a házhoz való szolgálatban, annak minden szolgálatánál, és minden nap, a mit abban cselekedni kell. 15 De azok a lévita-papok, a Sádók fiai, a kik a szenthelyemhez való szolgálatomban foglalatosak voltak, mikor Izráel fiai eltévelvédtek tőlem, ők járuljanak én hozzáam, hogy szolgáljanak nékem és álljanak én előttem, hogy áldozzanak nékem kövérsgéggel és vérrel, ezt mondja az Úr Isten. 16 Ők járjanak be az én szenthelyembe, és járuljanak az én asztalomhoz, hogy szolgáljanak nékem, és legyenek foglalatosak az én szolgálatomban. 17 És mikor a belső pitvar kapuihoz be akarnak menni, len-ruhába öltözzenek, és gyapjú ne legyen rajtok, ha a belső pitvar kapuiban és a házban szolgálnak. 18 Len-süveg legyen fejükön, és len alsó-nadrág derekukon; ne övezkedjenek izzadásig. 19 Mikor pedig kimennek a külső pitvarba, a külső udvarba a néphez, vessék le ruháikat, a melyekben szolgáltak, és tegyék le azokat a szent kamarákban, és öltözzenek más ruhákba, hogy meg ne szenteljék a népet ruháikkal. 20 És fejöket kopaszra ne nyírják, de nagy hajat se neveljenek, hanem hajokat megegyengessék. 21 És senki a papok közül bort ne igyék, mikor a belső udvarba bemennek. 22 És özvegyet vagy eltasítottat feleségül magoknak ne vegyenek, hanem

szűzeket Izráel házának magvából; de olyan özvegyet, ki papnak özvegye, elvehetnek. 23 És az én népemet tanítsák, hogy mi a különbég szent és köz között, és a tiszta és tiszta között való különbséget ismertessék meg velük. 24 És peres ügyben ők álljanak elő ítélni, az én törvényeim szerint ítélik meg azt; és tanításaimat s rendeléseimet megtartsák minden ünnepemén, és az én szombataimat megszenteljék. 25 És holt emberhez be ne menjen, hogy magát megfertéztesse, csak atyájáért és anyájáért és fiáért és leányáért és fiútestvéréért és leánytestvéréért, kinek még férje nem volt, fertéztetheti meg magát. 26 És megtisztulása után számlájanak néki hét napot. 27 És a mely napon bemegy a szenthelyre, a belsejű pitvarba, hogy szolgáljon a szenthelyen, mutassa be bűnért való áldozatát, ezt mondja az Úr Isten. 28 És lészen nézik örökségök: én vagyok az ő örökségök, és birtokot ne adjatok nékik Izráelben: én vagyok az ő birtokuk. 29 Az ételáldozat és a bűnért és vétekért való áldozat, ez legyen élösök, és valami Izráelben Istennek szenteltek, minden az övék legyen. 30 És minden első termés zsengéje mindenből, és minden, mit áldozatra visztek mindenből, tudniillik minden áldozatotkból, legyen a papoké, és lisztjeitek zsengéjét adjátok a papnak, hogy áldás nyugodjék házadon. 31 Semmi döglötöt és vadtól szaggatottat, akár madár, akár egyéb állat legyen, ne egyenek a papok.

45 És mikor a földet sorsvetéssel elosztjátok örökségül, adjatok áldozatot az Úrnak, szent részt a földből; hosszúsága legyen huszonötezer és szélessége tízezer sing, szent legyen az egész határában köröskörül. 2 Ebből legyen a szenthelyé ötszáz sing, ötszáz singgel mérve egy négyzetköz minden oldalát, és mellette ötven sing tágasság legyen minden oldalon. 3 És ebből a megnért helyből mérj ki huszonötezer sing hosszúságot és tízezer sing szélességet, és ebben lesz a szenthely, mint igen szent hely. 4 Szent rész ez a földből; legyen a papoké, a szenthely szolgái, a kik ide járulnak szolgálni az Urat; és legyen ez nézik házaik helye, és szent hely a szenthely számára. 5 És huszonötezer sing hosszában és tízezer sing szélénben legyen a Lévitáké, a ház szolgái tulajdonukul, húszkamarául, 6 És a város tulajdonául adjatok ötezer sing szélességet és huszonötezer sing hosszúságot a szent áldozat mentén; az egész Izráel házáért legyen ez. 7 És a fejedelem tulajdona lészen a szent áldozatnak és a város tulajdonának mind a két oldalán a szent áldozat előtt és a város tulajdona előtt a napnyugoti oldalon nyugotra és a napkeleti oldalon keletre, és hosszúsága olyan lesz, mint a részek közül egyé, a

napnyugoti határtól a napkeleti határig. 8 Földje legyen az néki, tulajdona Izráelben; és többé ne sanyargassák fejedelmeim az én népemet, hanem adják át a többi földet Izráel házának az ő nemzetiségei szerint. 9 Ezt mondja az Úr Isten: Legyen elég már néktek, Izráel fejedelmei! A törvénytelenséget és erőszaktételt távoztassátok el, és cselekedjetek törvény szerint és igazságot. Vegyétek le népemről sarcolástokat, ezt mondja az Úr Isten. 10 Igaz mérőserpenyőtek legyenek és igaz éfátok és igaz báhotok: 11 Az éfa és a báth egy mértékűek legyenek, úgy hogy a hómernek tizedét fogadja be a báth, és a hómernek tizede legyen az éfa, a hómerhez kell mértéköt igazítani. 12 És a sekelnék húsz gérája legyen; húsz sekel, huszonöt sekel, tizenöt sekel legyen a mina nálatok. 13 Ez az áldozat, melyet fel kell vinnetek: egy hómer búzából egy hatodrész éfa, és egy hómer árpából is az éfa hatodrészét adjátok. 14 És az olajból rendelt rész egy báth olajból: a báth tizede a kóból, tíz báthból, egy hómerből, mert tíz báth egy hómer. 15 És egy darab a nyájból, kétszáz darab után Izráel bővizű földjéről ételáldozatra és égőáldozatra és hálaadó áldozatokra, az ő megszentelésökre, ezt mondja az Úr Isten. 16 A földnek egész népe köteles legyen erre az áldozatra a fejedelem részére Izráelben. 17 A fejedelem tiszte pedig lészen, hogy vigyen egészen égőáldozatokat és ételáldozatot és italáldozatot az ünnepeken és az újholdak napján és a szombatokon, Izráel házának minden ünnepein: ő teljesítse a bűnért való áldozatot és az ételáldozatot és az egészen égőáldozatot és a hálaadó áldozatokat, hogy megszentelje Izráel házát. 18 Ezt mondja az Úr Isten: Az első hónapban, a hónap elsején végy egy fiatal, hibátlan bikát és tisztítsd meg a szenthelyet. 19 És vegyen a pap a bűnért való áldozat véréből, és hintse a ház ajtófelfáira és az oltár bekerítésének négy szögletére és a belsejű pitvar kapufelfáira. 20 És így cselekedjél a hónap hetedik napján a tudatlanságból vétkezőért és a vigyázatlanságért, és így tisztítások meg a házat. 21 Az első hónapban, a hónap tizenegyedik napján legyen a ti pászkátok; a hétfő napos ünnepen kovásztalan kenyeres egyetek. 22 És a fejedelem azon a napon áldozzék ő magájáért és a föld egész népéért egy bikával, bűnért való áldozatul. 23 És az ünnep hétfő napján tegyen egészen égőáldozatot az Úrnak hétfő bikával és hétfő kossal, épekkel, naponként hétfő napon át, és bűnért való áldozatot egy kecskebakkal naponként; 24 És ételáldozatul tegyen egy éfát a bika mellé és egy éfát a kos mellé, és az olajból egy hínt az éfához. 25 A hetedik hónapban, a hónap tizenötödik napján, az ünnepen hasonlóképen

cselekedjék hét napon át: a bűnért való áldozattal, az egészen égőáldozattal, az ételáldozattal és az olajjal.

46 Ezt mondja az Úr Isten: A belső pitvar kapuja, mely

keletre néz, zárva legyen a dologtevő hat napon, szombatnapon pedig nyissák ki, és újhold napján is nyissák ki. **2** És a fejedelem jöjjön be a kapu tornáczának útján kívülről, és álljon a kapu félfája mellé, és mikor a papok megáldozzák az ő égőáldozatát és hálaadóáldozatait, ő leborulva imádkozzék a kapu küszöbén, azután menjen ki, a kaput pedig ne zárják be estvéig. **3** És leborulva imádkozzék az ország népe ugyanannak a kapunak bejáratánál a szombatokon és az újholdnak napjain az Úr előtt. **4** Az égőáldozat pedig, melyet a fejedelem vigyen az Úrnak szombatnapon, hat ép bárány és egy ép kos legyen; **5** És az ételáldozat: egy éfa a kos mellé; és a bárányok mellé ételáldozatul, a mit keze adhat, s az olajból egy hín az éfához. **6** Az újhold napján pedig egy ép, fiatal bika és hat bárány és egy kos, mind épek legyenek. **7** És a bika mellé egy éfát és a kos mellé egy éfát tegyen ételáldozatul; és a bárányok mellé azt, a mi kezétől telik, s az olajból egy hínt az éfához. **8** És mikor bemegy a fejedelem, a kapu tornáczának útján menjen be, és ezen az úton menjen ki. **9** Mikor pedig a föld népe megyen be az Úr eleibe az ünnepeken, a ki az északi kapu útján ment be, hogy leborulva imádkozzék, a déli kapu útján menjen ki; a ki pedig a déli kapu útján ment be, az az északi kapu útján menjen ki; ne térlen vissza azon kapu útjához, a melyen bement, hanem az annak ellenében valón menjen ki. **10** A fejedelem pedig, mikor bemennek, közöttük menjen be, és mikor kimennek, együtt menjen ki velök. **11** És az ünnepeken és a szent egybegyűléseken legyen az ételáldozat egy éfa egy bika mellé és egy éfa a kos mellé, és a bárányok mellé, a mit keze adhat, s az olajból egy hín az éfához. **12** Továbbá, mikor a fejedelem szabad akaratból tesz égőáldozatot, vagy hálaadó áldozatokat, szabad akaratból az Úrnak, nyissák ki néki a kaput, mely napkeletre néz, és ő vigye égőáldozatát és hálaadó áldozatait, mint a hogy szombat napon szokta tenni, és azután menjen ki, és zárják be a kaput kimenése után. **13** És egy esztendős ép bárányt áldozz égőáldozatul naponként az Úrnak; minden reggel áldozz azzal. **14** És ételáldozatot tegy hozzá minden reggel: egy hatodrész éfát, és az olajból a hín harmad részét a liszt megnedvesítésére, ételáldozatul az Úrnak; örökre állandó rendelések ezek. **15** Hozzájtok azért a bárányt és az ételáldozatot és az olajat minden reggel állandó égőáldozatul. **16** Ezt mondja az Úr Isten: Ha a fejedelem ajándékot ad valamelyik fiának a maga örökségéből, az az ō

fiaié legyen tulajdonul örökségképen. **17** De ha örökségéből valamelyik szolgájának ad ajándékot, az a szabadság esztendejéig lesz azé, azután viaszszáll a fejedelemre; csak az ő öröksége lesz az ő fiaié. **18** És a fejedelem el ne vegyen a nép örökségéből, hogy nyomorgatással kivesse őket tulajdonukból; a maga tulajdonából adjon örökséget fiainak, hogy az én népem közül senki el ne széledjen a maga tulajdonából. **19** És bevitt engem ahol ahhoz a bejárathoz, mely a kapu mellett oldalaslag vala, a kamarákhöz, a papok szenthelyéhez, melyek északra néznek, és ímé, ott egy hely vala leghátról nyugatra. **20** És monda nékem: Ez a hely, ahol a papok főzzék a vétekért és a bűnért való áldozatot, és a hol süssék az ételáldozatot, hogy ne kelljen kivinniök a külső pitvarba a nép megszentelésére. **21** És kivitt engem a külső pitvarba, és elhordoza engem a pitvar négy szegletén, és ímé, a pitvar mindenik szegletében zárt pitvarok valának, negyven sing hosszúságúak és harminc sing szélesek; egy mértéke vala a négy szegleten való pitvaroknak. **22** És falazások valának bennök köröskörül mind a négy körül, és a falazások alatt konyhák valának csinálva köröskörül. **23** És monda nékem: Ez a főzház, ahol főzzék a háznak szolgái a nép véres áldozatát.

47 És visszatéríté engem a ház ajtajához, és ímé, víz

jő vala ki a ház küszöbe alól napkelet felé, mert a ház eleje kelet felé vala, és a víz aláfoly vala a ház jobb oldala alól az oltártól délre. **2** És kivitt engem az északi kapu útján, és elhordoza engem a kívül való úton a külső kapuhoz, mely napkeletre néz, és ímé, a víz ott forr vala ki a jobb oldal alól. **3** Mikor kiméne az a férfiú napkelet felé, mérőszinórral a kezében, mére ezer singet; és átvitt engem a vizen, a víz bokáig ér vala. **4** És mére ismét ezeret, és átvitt engem a vizen, a víz pedig térdig ér vala. És mére ismét ezeret és átvitt engem s a víz deréig ér vala. **5** És mére még ezeret, s vala olyan folyó, hogy át nem leheték rajta, mert magas vala a víz, megúszni való víz, folyó, mely meg nem labolható. **6** És monda nékem: Láttad-é, embernek fia? És visszavezeté engem a folyó partján. **7** És mikor visszatértem, ímé, a folyó partján igen sok fa vala mindenfelől. **8** És mondá nékem: Ez a víz a keleti tájéka foly ki, és a lapácrá megyen alá, és a tengerbe megyen be, a tengerbe szakad, és meggyógyul a víz. **9** És lészen, hogy minden élő állat, a mely nyüzsög, valahova e folyam bemegyen, élni fog; és a halaknak nagy bőségök lészen, mert ez a víz bement oda, és azok meggyógyulnak, és él minden, valahova e folyó bement. **10** És lészen, hogy halászok állanak rajta

Éngeditől Énegláimig: varsák kivető helye lészen; nemök szerint lesznek benne a halak, mint a nagy tenger halai, nagy bőséggel. 11 Mocsarai és tócsái pedig nem gyógyulnak meg, só helyei lesznek. 12 És a folyó mellett, mind a két partján mindenféle ennivaló gyümölcs fája nevekedik fel; leveleik el nem hervadnak és gyümölcseik el nem fogynak; havonként új meg új gyümölcsöt teremnek, mert vizük onnét a szenthelyből foly ki; és gyümölcsük eledelre és leveleik orvosságra valók. 13 És monda az Úr Isten: Ez a határ, a mely szerint örökségül osszátok el magatok közt a földet Izráel tizenkét törzsőke szerint, Józsefnek két örökséget. 14 És vegyétek azt örökségül mindenjában egyenlően, mivelhogy fölemeltem kezemet, hogy atyáitoknak adom azt, tehát essék néktek az a föld örökségül. 15 És ez legyen a föld határa, észak felé a nagy-tengertől, Hetlónon át Sedánnak menve: 16 Hamát, Berótha, Szibraim, mely Damaskus határa és Hamát határa között van, a középső Hásér, mely Havrán határán van. 17 Így legyen a határ a tengertől Haczar-Énonig Damaskus határáin és azontúl északra, és Hamát határán: ez az északi oldal. 18 És a keleti oldalon: Havrán és Damaskus és Gileág között és Izráel földje között a Jordán legyen; ama határtól a keleti tengerig mérjétek: ez a keleti oldal. 19 És a déli oldalon dél felé: Támról a versengések vizéig Kádesben, azután a folyó felé a nagy-tengerig: ez a déli oldal dél felé. 20 És a nyugati oldal: a nagy-tenger, ama határtól fogva addig, ahol egyenesen Hamába menni: ez a nyugati oldal. 21 És oszszátok el ezt a földet magatok közt Izráel nemzetégei szerint. 22 És legyen, hogy sorsvetéssel oszszátok el azt magatok közt és a jövevények közt, a kik közöttetek lakoznak, a kik közöttetek fiakat nemzettek, és úgy tartásátok őket, mint a ki ott született az Izráel fiai között: veletek együttes sorsvetéssel legyen örökségök Izráel nemzetégei között. 23 És úgy legyen, hogy a mely nemzettséggel lakozik a jövevény, ott adjátok ki az ő örökségét. Ezt mondja az Úr Isten.

48 Ezek a nemzetiségek nevei: az északi határon a Hetlántól Hamáig vezető út mentén Haczar-Énonig Damaskus határában, észak felé, Hamát mentén, és pedig legyen az óvę a keleti és nyugati oldal: Dán, egy rész; 2 És Dán határa mellett a keleti oldaltól a nyugati oldalig: Áser, egy rész; 3 És Áser határa mellett a keleti oldaltól a nyugati oldalig: Naftali, egy rész; 4 És Naftali határa mellett a keleti oldaltól a nyugati oldalig: Manasse, egy rész; 5 És Manasse határa mellett a keleti oldaltól a nyugati oldalig: Efraim, egy rész; 6 És Efraim határa mellett a keleti oldaltól a nyugati oldalig: Rúben, egy rész; 7 És Rúben határa mellett

a keleti oldaltól a nyugati oldalig: Júda, egy rész; 8 És Júda határa mellett a keleti oldaltól a nyugati oldalig legyen a szent áldozat, melyet az Úrnak szenteltek: huszonötezer sing széles és olyan hosszú, mint egy-egy rész a keleti oldaltól a nyugati oldalig; és a szenthely annak közepette legyen; 9 A szent áldozat, melyet az Úrnak szenteltek, huszonötezer sing hosszú és tízezer sing széles legyen; 10 És ezeké legyen ez a szent áldozat: a papoké északra huszonötezer sing és nyugatra tízezer sing szélesség és keletre tízezer sing szélesség és délrę huszonötezer sing hosszúság, és az Úr szenthelye annak közepette legyen: 11 A papoké, a kik megszenteltettek a Sádók fiai közül, a kik szolgálatomban foglalatosak voltak, a kik nem tévedtek el, mikor Izráel fiai eltéveltek, mint a hogy eltéveltek volt a Léviták. 12 Övék legyen ez, mint egy áldozati rész a föld áldozatából, mint igen szentséges, a Léviták határan. 13 A Lévitáké pedig legyen a papok határa mentén huszonötezer sing hosszúság és tízezer szélesség; az egész hosszúság legyen huszonötezer és a szélesség tízezer. 14 És semmit abból el ne adjanak, se el ne cseréljék, se másra át ne szálljon a földnek e zsengéje, mert az Úrnak szenteltetett. 15 És az ötezer sing, mely a szélességen megmaradt a huszonötezernek mentén, közhely a város számára, mint lakóhely és tágasság, és legyen a város annak a közepében. 16 És ezek legyenek annak méretei: az északi oldalon négyezerötszáz sing és a déli oldalon négyezerötszáz és a keleti oldalon négyezerötszáz és a nyugati oldalon négyezerötszáz. 17 És a város alatt legyen tágasság észak felé kétszázötven sing és dél felé kétszázötven és keletre kétszázötven és nyugatra kétszázötven. 18 A mi pedig megmaradt a hosszasában a szent áldozat mentén, tízezer keletre és tízezer nyugatra, az ott maradjon a szent áldozat mentén, és legyen annak termése a város szántóvetőinek eledele. 19 És a ki szántóvető a városban, mívelje azt Izráelnek minden nemzetiségből. 20 Az egész huszonötezer sing szent áldozatot huszonötezer sing négyszögben adjátok szent ajándékul a város tulajdonával együtt. 21 A mi pedig megmaradt, a fejedelemé lészen; a szent áldozatnak és a város tulajdonának mind a két oldalán, szemben a huszonötezer sing szent áldozattal a keleti határig és nyugot felé szemben a huszonötezer singgel egészen a nyugati határig lészen, a kiosztott részek mentén, a fejedelemé; és legyen a szent áldozat és a ház szenthelye annak közepette. 22 És a Léviták tulajdonától és a város tulajdonától fogva, mely középében van annak, a mi a fejedelemé, a Júda határa és Benjámin határa között a fejedelemé legyen. 23 És a többi nemzetiségek: a keleti oldaltól a nyugati oldalig:

Benjámin, egy rész. **24** És Benjámin határán a keleti oldaltól a nyugoti oldalig: Simeon, egy rész. **25** És Simeon határán a keleti oldaltól a nyugoti oldalig: Issakhár, egy rész. **26** És Issakhár határán a keleti oldaltól a nyugoti oldalig: Zebulon, egy rész. **27** És Zebulon határán a keleti oldaltól a nyugoti oldalig: Gád, egy rész. **28** És Gád határán a déli oldalon dél felé, legyen a határ Támártól a versengések vizéig Kádesben, a patak felé a nagy-tengerig. **29** Ez a föld, melyet sorsvetéssel örökségül elosztatok Izráel nemzetégei között, és ezek azoknak részei, ezt mondja az Úr Isten. **30** És ezek a város különböző részei: Az északi oldalon négyezerötös száz sing mérték. **31** És a város kapui, Izráel nemzetégeinek nevei szerint, három kapu északra: Rúben kapuja egy, Júda kapuja egy, Lévi kapuja egy. **32** És a keleti oldalon négyezerötös száz sing és három kapu: József kapuja egy, Benjámin kapuja egy, Dán kapuja egy. **33** És a déli oldalon is négyezerötös száz sing mérték és három kapu: Simeon kapuja egy, Issakhár kapuja egy, Zebulon kapuja egy. **34** A nyugati oldalon négyezerötös száz sing három kapuval: Gád kapuja egy, Áser kapuja egy, Naftáli kapuja egy: **35** Köröskörül tizennyolcezer sing; és a város neve ama naptól fogva: Ott lakik az Úr!

DánIEL

1 Jojakim, Júda királya uralkodásának harmadik esztendejében jöve Nabukodonozor, a babiloni király Jeruzsálemre, és megszállá azt. **2** És kezébe adá az Úr Jojakimot, a Júda királyát, és az Isten háza edényeinek egy részét; és vivé azokat Sineár földére, az ő istenének házába, és az edényeket bevvé az ő istenének kincsesházába. **3** És mondá a király Asperáznak, az udvarmesterek fejedelmének, hogy hozzon az Izráel fiai közül és királyi magból való s előkelő származású ifjakat, **4** A kikben semmi fogyatkozás nincsen, hanem a kik ábrázatra nézve szépek, minden bölcseségre eszesek, és ismeretekkel bírnak és értenek a tudományokhoz, és a kik alkalmatosak legyenek arra, hogy álljanak a király palotájában; és tanítsák meg azokat a Káldeusok írására és nyelvére. **5** És rendele nékik a király minden nap szükségletül a királyi ételből és a borból, melyből ő iszik vala, hogy így nevelje őket három esztendeig, és azután álljanak a király előtt. **6** Valának pedig ezek között a Júda fiai közül: DánIEL, Ananiás, Misáel és Azariás. **7** És az udvarmesterek fejedelme neveket ada nékik; tudniillik elnevezé DánIELt Baltazárnak, Ananiást Sidráknak, Misáelt Misáknak, Azariást Abednegónak. **8** De DánIEL eltökél az ő szívében, hogy nem fertőzteti meg magát a király ételével és a borral, a melyből az iszik vala, és kér az udvarmesterek fejedelmét, hogy ne kelljen magát megfertőztetnie. **9** És az Isten kegyelemre és irlalomra méltóvá tevé DánIELt az udvarmesterek fejedelme előtt; **10** És mondá az udvarmesterek fejedelme DánIELnek: Félek én az én uramtól, a királytól, a ki megrendelte a ti ételeteket és italotokat; minek lássa, hogy a ti orczátok hitványabb amaz ifjakénál, a kik egykorúak veletek? és így bűnbe kevernétek az én fejemet a királynál. **11** És mondá DánIEL a felügyelőnek, a kire az udvarmesterek fejedelme bízta vala DánIELt, Ananiást, Misáelt és Azariást: **12** Tégy próbát, kérlek, a te szolgáiddal tíz napig, és adjanak nékünk zöldségféléket, hogy azt együnk, és vizet, hogy azt igyunk. **13** Azután mutassák meg néked a mi ábrázatunkat és amaz ifjak ábrázatát, a kik a király ételével élnek, és a szerint cselekedjél majd a te szolgáiddal. **14** És engede nékik ebben a dologban, és próbát tön velük tíz napig. **15** És tíz nap mulva szébbnek látszék az ő ábrázatuk, és testben kövérebbek valának mindazoknál az ifjaknál, a kik a király ételével élnek vala. **16** Elvezé azért a felügyelő az ő ételöket és az ő italokat rendelt bort, és ad vala nékik zöldségféléket. **17** És ada az Isten ennek a négy gyermeknek tudományt, minden írásban való értelmet és bölcseséget; DánIEL pedig értett mindenféle

látomáshoz és álmokhoz is. **18** Miután pedig elmúlt az idő, a mikorra meghagyta vala a király, hogy elője vigyék őket, bevvé őket az udvarmesterek fejedelme Nabukodonozor elé. **19** És szóla velük a király, és mindenjájok között sem találtaték olyan, mint DánIEL, Ananiás, Misáel és Azariás, és állának a király előtt. **20** És minden bölcs és értelmes dologban, a mely felől a király tölök tudakozódék, tízszerre okosabbaknak találá őket mindenazonknál az írástudóknál és varázslóknál, a kik egész országában valának. **21** És ott vala DánIEL a Cyrus király első esztendejéig.

2 És Nabukodonozor uralkodásának második esztendejében álmokat látta Nabukodonozor, és nyugtalan lón az ő lelke, és álma félbeszakadt. **2** És mondá a király, hogy hívjanak írástudókat, varázslókat, búbájosokat és Káldeusokat, hogy fejték meg a királynak az ő álmait; és bemenének azok, és állának a király elő. **3** És monda nékik a király: Álmot láttam, és nyugtalan a lelkem megtudni az álmot. **4** És mondák a Káldeusok a királynak szirai nyelven: Király, örökké él! mondd meg az álmot a te szolgáidnak, és megjelentjük az értelmét. **5** Felele a király, és monda a Káldeusoknak: Az én szavam áll! Ha tehát meg nem mondjátok nékem az álmot és annak értelmét, darabokra tépettek, és a ti házaitok szemétdombokká tételetnek. **6** Ha pedig az álmot és annak értelmét megjelentíték: ajándékokat, jutalmat és nagy tiszességet vesztek tőlem; ezért az álmot és annak értelmét jelentsétek meg nékem. **7** Felelének másodszor, és mondának: A király mondja meg az álmot az ő szolgáinak: és az értelmét megjelentjük. **8** Felle a király, és monda: Bizonnyal tudom én, hogy csak idő akartok ti nyerni, mert láttátok, hogy áll az én szavam. **9** Hogy ha az álmot meg nem mondjátok nékem, csak egy ítélet lehet felőletek: hogy hamis és tétevázó beszédet koholtok, hogy azzal tartsatok engem, míg az idő múlik. Mondjátok meg azért nékem az álmot, akkor tudom, hogy az értelmét is megjelenthetíték nékem. **10** Felelének a Káldeusok a királynak, és mondák: Nincs ember a földön, a ki a király dolgát megjelenthesse: mivelhogy bármilyen nagy és hatalmas király sem kívánt még egyetlen írástudótól, varázslótól és Káldeustól sem ilyen dolgot. **11** Mert a dolog, a mit a király kíván, igen nehéz, és nincs más, a ki azt megjelenthesse a király előtt, hanemha az istenek, a kik nem lakoznak együtt az emberekkel. **12** E miatt a király megharaguvék és igen felgerjede, és meghagyá, hogy a babiloni bölcsök mind veszítsessenek el. **13** És a parancsolat kiméne, hogy öljék meg a bölcséket; és keresik vala DánIELt és az ő társait, hogy megölettesszenek. **14**

Ekkor Dániel bölcsen és értelmesen felele Arióknak, a királyi testőrség fejének, a ki kiment vala, hogy megölesse a babiloni bölcséket. 15 Szóla és monda Arióknak, a király főemberének: Miért e kegyetlen parancsolat a királytól? Akkor Ariók elmondá a dolgot Dánielnek. 16 És beméne Dániel, és kér a királyt, hogy adjon néki időt, hogy megjelenthesse az értelmet a királynak. 17 Ekkor Dániel haza méne, és elmondá a dolgot Ananiásnak, Misáelnek és Azariásnak, az ó társainak: 18 Hogy kérjenek az egek Istenétől igalmasságot e titok végett, hogy el ne veszzenek Dániel és az ó társai a többi babiloni bölcsékkal együtt. 19 Akkor Dánielnek megjelenteték az a titok éjjeli látásban. Áldá akkor Dániel az egek Istenét. 20 Szóla Dániel, és monda: Áldott legyen az Istennek neve örökkön örökké: mert övé a bölcseség és az erő. 21 És ő változtatja meg az időket és az időknek részeit; dönt királyokat és tesz királyokat; ád bölcseséget a bölcsékeknek és tudományt az értelmeseknek. 22 Ó jelenti meg a mély és elrejtett dolgokat, tudja mi van a setétségen; és világosság lakozi vele! 23 Néked adok hálát, atyáimnak Istene, és dicsérlek én téged, hogy bölcseséget és erőt adtál nékem, és mostan megjelentetted nékem, a mit kértünk tőled; mert a király dolgát megjelentetted nékünk! 24 Beméne azért Dániel Ariókhöz, a kit rendelt vala a király, hogy elveszítse a babiloni bölcséket; elméne azért, és mondá néki: A babiloni bölcséket ne veszíthesd el; vígy engem a király elé és a megfejtést tudtára adom a királynak. 25 Akkor Ariók sietve bevívé Dánielt a király elébe, és mondá: Találtam férfiút Júdának fogoly fiai között, a ki a megfejtést megjelenti a királynak. 26 Szóla a király, és monda Dánielnek, a kit Baltázárnak nevezének: Csakugyan képes vagy megjelenteni nékem az álmat, a melyet láttam, és annak értelmét? 27 Felele Dániel a király előtt, és mondá: A titkok, a melyről a király tudakozódék, a bölcsék, varázslók, írástudók, jövendőmondók meg nem jelenthetik a királynak; 28 De van Isten az égből, a ki a titkokat megjelenti; és ő tudtára adta Nabukodonozor királynak: mi lészen az utolsó napokban. A te álmod és a te fejed látása a te ágyadban ez volt: 29 Néked, oh király! gondolataid támadtak a te ágyadban a felől, hogy mik lesznek ez után, és a ki megjelenti a titkokat, megjelentette néked azt, a mi lesz. 30 Nékem pedig ez a titok nem bölcseségből, a mely benne minden élő felett volna, jelentetett meg, hanem azért, hogy a megfejtés tudtára adassék a királynak és te megértsed a te szívednek gondolatait. 31 Te látad, oh király, és ímé egy nagy kép; ez a kép, mely hatalmas vala és kiváló az ó fényessége, előtte áll vala, és az ábrázata rettenetes volt.

32 Annak az állóképnek feje tiszta aranyból, melle és karjai ezüstből, hasa és oldalai rézből, 33 Lábszárai vasból, lábai pedig részint vasból, részint cserépből valának. 34 Nézed vala, a míg egy kő leszakada kéz érintése nélkül, és letöré azt az állóképet vas- és cseréplábairól, és darabokra zúzá azokat. 35 Akkor egygyé zúzdódék a vas, cserép, réz, ezüst és arany, és lónek mint a nyári szérűn a polyva, és felkapá azokat a szél, és helyöket sem találák azoknak. Az a kő pedig, a mely leüté az állóképet nagy hegygyé lón, és betölte az egész földet. 36 Ez az álom, és értelmét is megmondjuk a királynak. 37 Te, oh király! királyok királya, kinek az egek Istene birodalmat, hatalmat, erőt és dicsőséget adott; 38 És valahol emberek fiai, mezei állatok és égi madarak lakoznak, a te kezdebe adta azokat, és úrrá tett téged mindezeken: Te vagy az arany-fej. 39 És utánad más birodalom támad, alábbvaló mint te; és egy másik, egy harmadik birodalom, rézből való, a mely az egész földön uralkodik. 40 A negyedik birodalom pedig erős lesz, mint a vas; mert miként a vas széttör és összezúz minden; bizony mint a vas pusztít, mind amazokat szétzúzza és elpusztítja. 41 Hogy pedig lábakat és ujjakat részint cserépből, részint vasból valónak láttál: a birodalom kétfelé oszol, de lesz benne a vasnak erejéből, a mint láttad, hogy a vas elegy volt az agyagcseréppel. 42 És hogy a lába ujjai részint vas, részint cserép: az a birodalom részint erős, részint pedig törékeny lesz. 43 Hogy pedig vasat elegyülve láttál agyagcseréppel: azok emberi mag által vegyülnek össze, de egymással nem egyesülnek, minthogy a vas nem egyesül a cseréppel. 44 És azoknak a királyoknak idejében támaszt az egek Istene birodalmat, mely soha örökké meg nem romol, és ez a birodalom más népre nem száll át hanem szétzúzza és elrontja mindeneket a birodalmakat, maga pedig megáll örökké. 45 Minthogy láttad, hogy a hegyről kő szakad vala le kéz érintése nélkül, és szétzúzá a vasat, rezet, cserepet, ezüstöt és aranyat: a nagy Isten azt jelentette meg a királynak, a mi majd ezután lészen; és igaz az álom, és bizonyos annak értelme. 46 Akkor Nabukodonozor király arcra borula és imádá Dánielt, és meghagyá, hogy ételáldozattal és jó illattal áldozzanak néki. 47 Szóla a király Dánielnek, és monda: Bizonytalán a ti Istenetek, ő az isteneknek Istene, és a királyoknak ura és a titkok megjelentője, hogy te is megjelenthetted ezt a titkot! 48 Akkor a király fölmagaszta Dánielt, és sok nagy ajándékot ada néki, és hatalmat adott néki Babilonnak egész tartománya felett, és a babiloni összes bölcséknak előjárójává tevé őt. 49 És Dániel kér a királyt, hogy Sidrákot, Misákat és Abednégót rendelje a

babiloni tartomány gondviselésére; Dániel pedig a király udvarában vala.

3 Nabukodonozor király csináltata egy arany állóképet, magassága hatvan sing, szélessége hat sing; felállítatá azt a Dura mezején, Babilon tartományában. **2** És Nabukodonozor király egybegyűjtéte a fejedelmeket, helytartókat, kormányzókat, bírákat, kincstartókat, tanácsosokat, törvénytevőket és a tartományok minden igazgatóját, hogy jöjjenek az állóképnek felavatására, a melyet Nabukodonozor király állíttattat vala. **3** Akkor egybegyűlének a fejedelmek, helytartók, kormányzók, bírák, kincstartók, tanácsosok, törvénytevők és a tartományok minden igazgatója az állókép felavatására, a melyet Nabukodonozor király állíttatott, és megállának az állókép előtt, a melyet Nabukodonozor állíttatott. **4** És a hírnök hangosan kiálta: Meghagyatik nétek, oh népek, nemzetek és nyelvek! **5** Mihelyt halljátok a kürtnek, sípnak, cziterának, hárfának, lantnak, dudának és mindenféle hangszernek szavát: boruljatok le, és imádjátok az arany állóképet, a melyet Nabukodonozor király állíttatott. **6** Akárki pedig, a ki nem borul le és nem imádja, tüstényt bevettetik az égő, tüzes kemenczébe. **7** Azért mihelyt hallák mind a népek a kürtnek, sípnak, cziterának, hárfának, lantnak és mindenféle hangszernek szavát: leborulának, mind a népek, nemzeteségek és nyelvek, és imádák az arany állóképet, a melyet Nabukodonozor király állíttatott. **8** Elmenének azért ebben az időben káldeabeli férfiak, és vádat emelének a zsidók ellen; **9** Szólának pedig és mondák Nabukodonozor királynak: Király! örökké elj! **10** Te, oh király! parancsolatot adtál ki, hogy minden ember, mihelyt meghalja a kürtnek, sípnak, cziterának, hárfának, lantnak, dudának és mindenféle hangszernek szavát: boruljon le, és imádja az arany állóképet; **11** Aki pedig nem borul le és nem imádja, vettessék be az égő, tüzes kemenczébe. **12** Vannak zsidó férfiak, a kiket a babiloni tartomány gondviselésére rendeltél, Sidrák, Misák és Abednégó: ezek a férfiak nem becsülnek téged, oh király, a te isteneidet nem tisztelik, és az arany állóképet, a melyet felállítattál, nem imádják. **13** Akkor Nabukodonozor nagy haraggal és felgerjedéssel meghagyá, hogy hozzák elő Sidrákot, Misákot és Abednégót; erre elhozák a férfiakat a király elé. **14** Szóla Nabukodonozor, és monda nékik: Sidrák, Misák és Abednégó! Szántszándékból nem tisztelek-é az én istenemet és nem imádjátok-é az arany állóképet, a melyet felállítattam? **15** Ha tehát készek vagytok: mihelyt halljátok a kürtnek, sípnak, cziterának, hárfának, lantnak, dudának és mindenféle hangszernek

szavát, leboruljatok és imádjátok az állóképet, a melyet én csináltattam. De ha nem imádjátok, tüstényt bevettetek az égő, tüzes kemenczébe; és kicsoda az az Isten, aki kiszabadítson titeket az én kezeimből? **16** Felelénék Sidrák, Misák és Abednégó, és mondának a királynak: Oh Nabukodonozor! Nem szükség erre felelnünk néked. **17** Íme, a mi Istenünk, a kit mi szolgálunk, ki tud minket szabadítani az égő, tüzes kemenczéből, és a te kezedből is, oh király, kiszabadít minket. **18** De ha nem tenné is, legyen tudodra, oh király, hogy mi a te isteneidnek nem szolgálunk, és az arany állóképet, a melyet felállítattál, nem imádjuk. **19** Akkor Nabukodonozor eltelék haraggal, és az ő orczájának színe elváltozik Sidrák, Misák és Abednégó ellen; azért szóla, és meghagyá, hogy fútsék be a kemencét hétszerte inkább, mint szokták vala befűteni. **20** És meghagyá a legerősebb férfiaknak az ő seregében, hogy kötözzenek meg Sidrákot, Misákot és Abednégót, és vessék őket az égő, tüzes kemenczébe. **21** Erre ezek a férfiak alsó ruhástul, köntösöstul, palástostul és egyéb öltönyöstul megkötözettek, és az égő, tüzes kemenczébe vettettek. **22** A miatt azonban, hogy a király parancsolata szigorú volt és a kemencze rendkívül izzó vala: azokat a férfiakat, aki Sidrákot, Misákot és Abednégót felvitték, megölé a tűznek lángja. **23** Az a három férfiú pedig: Sidrák, Misák és Abednégó, az égő, tüzes kemenczébe esék megkötözve. **24** Akkor Nabukodonozor király megijedt és sietve felkele, szóla és monda az ő tanácsainak: Nem három férfiút veténk-é a tűz közepébe megkötözve? Felelének és mondának a királynak: Bizonyára, oh király! **25** Felele, és monda: Íme, négy férfiút látok szabadon járni a tűz közepében, és semmi sérelem sincs bennök, és a negyediknek ábrázata olyan, mint valami istenek-fiáé. **26** Nabukodonozor ekkor az égő, tüzes kemencze szájához járula, és szóla és monda: Sidrák, Misák és Abednégó, a felséges Istennek szolgái, jertek ki és jöjjetek ide! Azonnal kijövének Sidrák, Misák és Abednégó a tűz közepéből. **27** És egybegyűlven a fejedelmek, helytartók és kormányzók és a király tanácsosai, nézik vala ezeket a férfiakat, hogy a tűznek semmi hatalma nem lett az ő testükön, és hogy egy hajszáluk sem égett meg, és az ő alsó ruháik meg nem változtak, és a tűz szaga sem járta át őket. **28** Szóla Nabukodonozor, és monda: Áldott ezeknek Istene, a Sidrák, Misák és Abednégó Istene, aki küldötte az ő angyalát és kiszabadította az ő szolgáit, a kik ő benne bíztak; és a király parancsolatát megszegtek és veszedelemre adták az ő testőket és nem szolgáltak és nem imádtak más istent az ő Istenökön kívül. **29** Parancsolom azért, hogy minden nép, nemzeteség és nyelv, a mely káromlást mond Sidrák,

Misák és Abednégó Istene ellen, darabokra tépessék, és annak háza szemétdombbá tétekké: mert nincs más Isten, aki így megszabadíthat. 30 Akkor a király nagy tisztességre emelé Sidrákot, Misákat és Abednégót Babilon tartományában.

4 Nabukodonozor király minden népnek, nemzetnek és nyelvnek, a kik az egész földön lakoznak, mondá: Békességeket bőséges legyen! 2 A jeleket és csudákat, a melyeket cselekedett velem a felséges Isten, illendő dolognak tartom megjelenteni. 3 Mely nagyok az ő jelei és mely hatalmasak az ő csudái! az ő országa örökkévaló ország és az ő uralmodása nemzedékről nemzedékre száll. 4 Én Nabukodonozor békében valék az én házamban, és virágzó az én palotámban. 5 Álmot láték és megrettente engem, és a gondolatok az én ágyamban, és az én fejemnek látásai megháborítanak engem. 6 És parancsolatot adék, hogy hozzák előmbe Babilonnak minden bölcsét, hogy az álom jelentését tudassák velem. 7 Akkor bejövének az írástudók, varázslók, Káldeusok és jövendőmondók; és én elbeszélém nékik az álmat, de az értelmét nem jelentették meg nékem. 8 Végezetre bejöve elém Dániel, a kinek neve Baltazár, mint az én istenemnek neve, és a kiben a szent isteneknek lelke van, és elmondám néki az álmat. 9 Baltazár, az írástudók elseje, tudom, hogy a szent isteneknek lelke van benned, és semmi titok sem homályos előtted, az én álmom látásait, a miket láttam, és azoknak jelentését beszéld el. 10 Az én fejem látásai az én ágyamban ezek voltak: Látám, hogy ímé, egy fa áll a föld közepette, és annak magassága rendkívüli volt. 11 Nagy volt a fa és erős, és magassága az égig ért, és az egész föld széleig volt látható. 12 Levelei szépek és gyümölcsök sok, és táplálék vala rajta mindeneknek; alatta árnyékot talála a mező vada, és ágain lakozának az ég madarai, és róla evék minden elő. 13 Látám fejem látásaiban az én ágyamban, és ímé: egy Vigyázó és Szent szálla alá az égből; 14 Erősen kiáltja, és így szóla: Vágjátok ki a fát és vagdajátok le az ágait, rázzátok le leveleit és hánýjátok szét gyümölcsseit, fussanak el a vadak alólá, és a madarak az ő ágairól. 15 De gyökerének törzsökét hagyjátok meg a földben, és vas és ércz láncokba verve a mező füvén; égi harmattal öntözessék, és a barmokkal legyen része a föld füvében. 16 Az ő emberi szíve változzék el, és baromnak szíve adassék néki, és hétfő idő múlójuk el felette. 17 Vigyázók határozatából van ez a rendelet, és a Szentek parancsolata ez a végzés, hogy megtudják az élők, hogy a felséges Isten uralkodik az emberek birodalmán, és a kinek akarja, annak adjá azt, és az emberek között

az alábbvalót emeli fel arra. 18 Ezt az álmot láttam én, Nabukodonozor király, és te, Baltazár, mond meg annak értelmét; mivelhogy az én országomnak egyetlen bőlcse sem tudta nékem megmondani a jelentését; de te tudod, mert szent isteneknek lelke van benned. 19 Ekkor Dániel, a kinek neve Baltazár, közel egy órai rémüldözék, és az ő gondolatai háboríták őt. Szóla a király, és monda: Baltazár, az álom és annak jelentése meg ne rettentensének téged! Felele Baltazár, és monda: Uram, az álom szálijon a te gyűlölödre, a magyarázata pedig a te ellenségeidre! 20 A fa, a melyet láttál, a mely nagy és erős volt, és a melynek magassága az eget érte és ellátszik az egész földre; 21 És levelei szépek, gyümölcs pedig sok, és táplálék rajta mindeneknek; alatta tartózkodék a mező vada, és ágain az égi madarak lakozának: 22 Te vagy az, oh király, aki nagyjá és erőssé lettél, a kinek nagysága megnövekedék és fölér az égig, és hatalmad a föld végéig. 23 Hogy pedig láta a király Vigyázót és Szentet leszállni az égből, és azt mondá: Vágjátok le a fát és pusztításokat el azt; de gyökereinek törzsökét a földben hagyjátok, és vas és ércz láncokba verve a mező füvén, és égi harmattal öntözessék és a mezei barmokkal legyen része, a míg hét idő múlik el felette; 24 Ez a jelentése, oh király, és a felséges Isten végezése ez, a mely bekövetkezik az én uramra, a királyra, 25 És kivetnek téged az emberek közül, és a mezei barmokkal lesz a te lakozásod, és füvet adnak enned, mint az ökröknek, és égi harmattal öntöznek téged, és hétfő idő múlik el felettesed, mígnem megérted, hogy a felséges Isten uralkodik az emberek birodalmán, és annak adjá azt, a kinek akarja. 26 Hogy pedig mondák, hogy a fa gyökereinek törzsökét hagyják meg: országod megmarad néked, mihelyest megismered, hogy az Ég uralmodik. 27 Azért, oh király, az én tanácsom tessék néked, és vétkeidől igazság által szabadulj és a te hamisságaidtól a szegényekhez való igalmasság által. Így talán tartós lesz a békességed. 28 Mindez betelék Nabukodonozor királyon. 29 Tizenkét hónap mulva a babiloni királyi palotán sétála. 30 Szóla a király és mondá: Nem ez-é ama nagy Babilon, a melyet én építettem királyság házának, az én hatalmasságom ereje által és dicsőségem tisztességré? 31 Még a szó a király szájában volt, a mikor szózat szálla le az égből: Néked szól, oh Nabukodonozor király, a birodalom elvétetett tőled. 32 És kivetnek téged az emberek közül, és a mezei barmokkal lesz a lakozásod, és füvet adnak enned, mint az ökröknek, és hétfő idő múlik el felettesed, a míg megesméried, hogy a felséges Isten uralkodik az emberek birodalmán, és annak adjá azt, a kinek akarja. 33 Abban az órában betelék a beszéd Nabukodonozoron: és az emberek

közül kivetteték, és füvet evék mint az ökrök, és égi harmattal öntöztek az ő teste, mígnem szöre megnöve, mint a saskeselyű tolla, és körmei, mint a madarakéi. 34 És az idő elteltével én, Nabukodonozor, szemeimet az égre emelém, és az én értelmem visszajöve, és áldám a felséges Isten, és dícsérém és dicsőítém az örökkel előt, kinek hatalma örökkelvaló hatalom és országa nemzedékről-nemzedékre áll. 35 És a föld minden lakosa olyan mint a semmi; és az ő akaratja szerint cselekszik az ég seregeiben és a föld lakosai között, és nincs, aki az ő kezét megfoghatná és ezt mondáná néki: Mit cselekedtél? 36 Abban az időben visszatére hozzáam az én értelmem, és országom dicsőségére az én ékességem, és méltóságom is visszatére hozzáam, és az én tanácsosaim és főembereim fölkerésének engem, és visszahelyeztem az én országomba, és rendkívüli nagyság adatott nékem. 37 Most azért én, Nabukodonozor, dicsérem, magasztalom és dicsőítöm a mennyei királyt: mert minden cselekedetet igazság, és az ő utai ítélet, és azokat, a kik kevélységen járnak, megalázhatja.

5 Belszázár király nagy lakomát szerze az ő ezer főemberének, és az ezer előtt bort ívék. 2 Borozás közben mondá Belszázár, hogy hozzák elő az arany és ezüst edényeket, a melyeket elvive Nabukodonozor, az ő atya a jeruzsálemi templomból, hogy igyanak azokból a király és az ő főemberei, az ő feleségei és az ő ágyasai. 3 Akkor elhozák az arany edényeket, a melyeket elvívének az Isten házának templomából, mely Jeruzsálemben vala, és Ivának azokból a király és az ő főemberei, az ő feleségei és az ő ágyasai. 4 Bort Ivának, és dicsérék az arany-, ezüst-, ércz-, vas-, fa- és köisteneket. 5 Abban az órában emberi kéznek ujjai tünénék fel, és írának a gyertyatartóval szemben a király palotájának meszelt falán, és a király nézé azt a kéfejet, a mely ír vala. 6 Ekkor a király ábrázatja megváltozik, és az ő gondolatai megháboríták őt, és derekának inai megoldódanak és az ő térdi egymáshoz verődnek. 7 Erősen kiáltozék a király, hogy hozzák elő a varázslókat, a Káldeusokat és jövendőlőket. Szóla a király és monda a babiloni bölcseknek: Akárki legyen az az ember, aki elolvassa ezt az írást, és annak értelmét megjelenti nékem, bíborba öltözettel és aranylánc lesz a nyakában, és mint harmadik parancsol az országban. 8 Akkor bemenének a király bölcsei mind, de nem tudták elolvanni az írást, sem annak értelmét megfejeni a királynak. 9 Akkor Belszázár király igen megettene, és az ő ábrázatja elváltozik rajta, és az ő főemberei is megzavarodának. 10 A királyasszony a király és az ő főembereinek beszédei miatt beméne a lakoma

házába, és szóla a királyasszony, és monda: Király, örökkel élj! Ne rettentenek téged a te gondolataid, és a te ábrázatod ne változzék el! 11 Van egy férfiú a te országodban, a kiben a szent isteneknek lelke van, és a te atyád idejében érteleм, tudomány, és az istenek bölcseségéhez hasonló bölcseség találtaték benne, és a kit Nabukodonozor király, a te atyád, az írástudók, varázslók, Káldeusok és jövendőlők fejévé tőn; igen, a te atyád, a király; 12 Mivelhogy Dánielben, a kit a király Baltazárnak nevezett, nagyobb lélek, tudomány és érteleм, álmoknak magyarázata és titkok megjelentése és rejtelylek megfejtése találtatott. Most azért hivattassék elő Dániel, és ő megjelenti az értelmet. 13 Erre Dániel a király elé viteték. Szóla a király, és monda Dánielnek: Te vagy-e ama Dániel, aki a júdabeli foglyok fiai közül való, a kit ide hozott a király, az én atyám, Júdából? 14 És a ki felől hallottam, hogy az isteneknek lelke van benned, és érteleм és tudomány és kiválló bölcseség találtatott te benned? 15 Csak imént hozzának elém a bölcsek és varázslók, hogy elolvassák ezt az írást és jelentését tudassák velem; de nem tudják a dolog értelmét megjelenteni. 16 De felőled azt hallottam, hogy te tudod az értelmet megfejteni és a titkokat megoldani; most azért, ha el tudod olvasni ezt az írást és értelmét nékem megmondani, bíborba öltözettel és aranylánc lesz a nyakodon, és mint harmadik uralkodol az országban. 17 Erre Dániel felele, és monda a királynak: Ajándékaid tiéd legyenek, és adományaidat másnak adjad, mindenáltal az írást elolvason a királynak, és jelentését megmondom néki. 18 Te, oh király! A felséges Isten birodalmat és méltóságot, dicsőséget és tiszességet ada Nabukodonozornak, a te atyádnak; 19 És a méltóság miatt, a melyet ada néki, a népek, nemzetek és nyelvek mind féltek és rettegtek tőle; megölt, a kit akart; és életben tartott a kit akart; felemelt, a kit akart; és megalázott, a kit akart; 20 De mikor a szíve felfuvalkodott, és a lelke megkeményedett megáltalkodottan: levetteték az ő birodalmának királyi székéből, és dicsőségét elvevék tőle; 21 És az emberek fiai közül kivetteték, és az ő szíve olyanná lón, mint a barmoké; és a vadszamarakkal lón az ő lakása, és fűvel etették őt, mint az öröket, és a teste égi harmattal öntözötet, még megismeré, hogy a felséges Isten uralkodik az emberek országán, és azt helyezteti arra, a kit akar. 22 És te, Belszázár, az ő fia, nem aláztad meg a szívedet, noha mindez tudtad. 23 Sőt felemelkedtél az egek Ura ellen, és az ő házának edényeit elődbe hozták, és te és a te főembereid, a te feleségeid és a te ágyasaid bort ittak azokból; és az ezüst- és arany-, ércz-, vas-, fa- és köisteneket dícséréd, a kik nem látnak, sem nem hallanak, sem nem értenek; az Isten pedig, a kinek kezében van a te

lelked, és előtte minden te útad, nem dicsőítettek. 24 Azért küldetett ő általa ez a kéz, és jegyeztetett fel ez az írás. 25 És ez az írás, a mely feljegyeztetett: Mene, Mene, Tekel, Ufarszin! 26 Ez pedig e szavaknak az értelme: Mene, azaz számba vette Isten a te országlásodat és véget vet annak. 27 Tekel, azaz megmérrettél a mérlegen és hijával találta tál. 28 Peresz, azaz elosztattot a te országod és adatott a médeknak és persáknak. 29 Akkor szóla Belszázár, és öltözötték Dánielt bíborba, és aranyláncot vettének nyakába, és kikiálták felőle, hogy ő parancsol mint harmadik az országban. 30 Ugyanazon az éjszakán megöleték Belszázár, a Káldeusok királya. 31 És a méd Dárius foglalá el az országot mintegy hatvankét esztendős korában.

6 Tetszék Dáriusnak, és rendele a birodalom fölött százhúzott tiszttartót, hogy az egész birodalomban legyenek; 2 És azok fölött három igazgatót, a kik közül egy vala Dániel, hogy a tiszttartók nézik adjanak számot, és a királynak semmi károsodása ne legyen. 3 Akkor ez a Dániel felülvilágadá az igazgatókat és a tiszttartókat, mivelhogy rendkívüli lélek volt benne, úgy hogy a király őt szándékozék tenni az egész birodalom fölött. 4 Akkor az igazgatók és tiszttartók igyekvénék okot találni Dániel ellen a birodalom dolgai miatt; de semmi okot vagy vétket nem találhatának; mert hűséges volt, és semmi fogyatkozás, sem vétek nem találtaték benne. 5 Akkor mondák azok a férfiak: Nem találunk ebben a Dánielben semmi okot, hacsak nem találhatunk ellene valamit az ő Istenének törvényében! 6 Akkor azok az igazgatók és tiszttartók berohantak a királyhoz, és így szólának: Dárius király, örökké élj! 7 Tanácsot tartottak az ország összes igazgatói: a helytartók, fejedelmek, tanácsosok és a kormányzók, hogy királyi végzés hozassék, és erős tilalom adassék, hogy ha valaki harminc napig kér valamit valamely istentől vagy embertől, tekívüled, oh király, vettessék az oroszlánok vermébe. 8 Most azért, oh király, erősítsd meg e tilalmat és add ki írásban, hogy meg ne változtassék a médeknak és persáknak vissza nem vonható törvénye szerint. 9 Annakokáért Dárius király adott írást és tilalmat. 10 Dániel pedig, a mint megtudta, hogy megiratott az írás, beméne az ő házába; és az ő felső termének ablakai nyitva valának Jeruzsálem felé; és háromszor napjában téerdeire esék, könyörge és dícséretet tőn az ő Istene előtt, a miként azelőtt cselekszik vala. 11 Akkor azok a férfiak berohantak és megtalálák Dánielt, a mint könyörge és esedék az ő Istene előtt. 12 Ekkor bemenének, és mondák a királynak a király tilalma felől: Nem megírtad-é a tilalmat, hogy ha valaki kér valamit valamely istentől vagy embertől harminc napig,

tekívüled oh király, vettessék az oroszlánok vermébe? Felele a király és mondja: Áll a szó! a médeknak és persáknak vissza nem vonható törvénye szerint. 13 Erre felelének, és mondák a királynak: Dániel, a ki a júdabeli foglyok fiai közül való, nembecsül téged, oh király, sem a tilalom, a mit megírtál; hanem háromszor napjában elkönöörgi könöögését. 14 Akkor a király, a mint hallotta ezt, igen restelkedék a miatt, és szíve szerint azon volt, hogy Dánielt megszabadítssa, és napnyugotig törekedék őt megmenteni. 15 Erre azok a férfiak berohantak a királyhoz, és mondák a királynak: Tud meg, király, hogy ez a médeknak és persáknak törvénye, hogy semmi tilalom vagy végzés, a melyet a király rendel, meg ne változtassék. 16 Erre szóla a király, és előhozák Dánielt, és veték az oroszlánok vermébe. Szóla a király, és mondá Dánielnek: A te Istened, a kinek te szüntelen szolgálysz, ő szabadítson meg téged! 17 És hozának egy követ, és oda tevék a verem szájára, és megpecsétlik a király az ő gyűrűjével és az ő főemberéinek gyűrűivel, hogy semmi meg ne váltooztassék Dánielre nézve. 18 Erre eltávozik a király az ő palotájába, és étlen tölté az éjszakát, és vigasságtevő szerszámokat sem hozata eléje; kerülte őt az álon. 19 Hajnalban a király azonnal felkele még szürkületkor, és sietve az oroszlánok verméhez méne. 20 És mikor közel ére a veremhez, szomorú szóval kiáltja Dánielnek; szóla a király, és mondja Dánielnek: Dániel! az elő Istennel szolgája, a te Istened, a kinek te szüntelen szolgálysz, meg tudott-e szabadítani téged az oroszlánoktól? 21 Akkor Dániel szóla a királynak: Király, örökké élj! 22 Az én Istennem elbocsátá az ő angyalát, és bezárás az oroszlánok száját és nem árthatottak nékem; mert ártatlannak találtattam ő előtte és te előtted sem követtem el, oh király, semmi vétket. 23 Akkor a király igen örvende, és Dánielt kihozatá a veremből. És kivevék Dánielt a veremből, és semmi sérelem nem találtaték ő rajta: mert hitt az ő Isteneben. 24 És parancsolta a király, és előhozák azokat a férfiakat, a kik Dánielt vádolák, és az oroszlánok vermébe vettetnék mind ők, mind fiaik és feleségeik; és még a verem fenekére sem jutának, a mikor rájok rontának az oroszlánok és minden csontjukat összezúzták. 25 Akkor Dárius király ir minden népnek, nemzetnek és nyelvnek, a kik az egész földön lakozának: Békességek bőséges legyen! 26 Én tőlem adatott ez a végzés, hogy az én birodalmamnak minden országában féljék és rettegjék a Dániel Istent; mert ő az elő Istens, és örökké megmarad, és az ő országa meg nem romol, és uralkodása mind végig megtart; 27 A ki megment és megszabadít, jeleket és csodákat cselekszik mennyen és földön; a ki megszabadította Dánielt az oroszlánok

hatalmából. 28 És ennek a Dánielnek jó szerencsés lőn dolga a Dárius országában és a persa Czírus országában.

7 Belszárnak, a babiloni királynak első esztendejében álmot láta Dániel és fejének látásait az ő ágyában. Az álmot akkor följegyzé; a dolog velejét elmondá. 2 Szóla Dániel, és monda: Látám az én látásomban éjszaka, és ímé, az égnek négy széle háborút támaszta a nagy tengeren; 3 És négy nagy állat jöve fel a tengerből, egyik különböző a másiktól. 4 Az első olyan, mint az oroszlán, és sas szárnyai valának. Nézém, míg szárnyai kitépettek, és felemelték a földről, és mint valami ember, lábra állítatték és emberi szív adaték néki. 5 És ímé, más állat, a második, hasonló a medvéhez, és kele egyik oldalára, és három oldalborda vala szájában fogai között, és így szólának néki: Kelj fel és egyél sok húst! 6 Ez után látám, és ímé, egy másik, olyan mint a párducz, és négy madárszárnya vala a hátán; és négy feje vala az állatnak, és hatalom adaték néki. 7 Ezek után látám éjszakai látásokban, és ímé, negyedik állat, rettenetes és izsonyú és rendkívül erős; nagy vasfogai valának, falt és zúzott és a maradékot lábaival összetaposta, és ez különbözék mindenből az állatoktól, a melyek előtte valának, és tíz szarva vala néki. 8 Mialatt a szarvakat szemlélém, ímé, másik kicsiny szarv növekedék ki azok között, és három az előbbi szarvak közül kiszakaszthaték ő előtte, és ímé, emberszemekhez hasonló szemek valának ebben a szarvban, és nagyokat szóló száj. 9 Nézém, míg királyi székek tételetének, és az öreg korú leüle, ruhája hófehér, és fejének haja, mint a tiszta gyapjú; széke tüzes láng, ennek kerei égő tűz; 10 Tűzfolyam foly és jó vala ki az ő színe felől; ezerszer ezeren szolgálának néki, és tízezerszer tízezeren állanak előtte; itélők ülének le, és könyvek nyitottanak meg. 11 Nézém akkor a nagyzó beszédek hangja miatt, a melyeket a szarv szóla; nézém, míg megöleték az az állat, és az ő teste elvesze, és tűzbe vetteték megégetésre. 12 A többi állatotól is elvéteték az ő hatalmok; de ideig-óráig tartó élet adaték nézik. 13 Látám éjszakai látásokban, és ímé az égnek felhőiben mint valami emberfia jöve; és méne az öreg korúhoz, és eleibe vivék őt. 14 És ada néki hatalmat, dicsőséget és országot, és minden nép, nemzet és nyelv néki szolgálva; az ő hatalma örökkévaló hatalom, a mely el nem műlik, és az ő országa meg nem rontatik. 15 Megrendülék én, Dániel, az én lelkemben ezek miatt, és fejem látásai megháborítának engem. 16 Oda menék egyhez az ott állók közül, és bizonyosat kérök tőle mindezek felől, és szóla nékem, és e dolognak értelmét tudatá velem: 17 Ezek a nagy állatok, mik négyen voltak,

nagy király, a kik támadnak e földön. 18 De a magasságos egeknek szentei veszik majd az országot, és bírják az országot örökké és örökkön örökké. 19 Akkor bizonyosat kívánék tudni a negyedik állat felől, a mely különbözék mindenből, és rendkívül rettenetes vala; vasfogai és érczkörmei valának, falt és zúzott, és a maradékot lábaival összetaposta. 20 A tíz szarv felől is, a melyek a fején valának, és a felől, a mely utóbb növekedék és három esék ki előle; és ennek a szarvnak szemei valának és nagyokat szóló szája; termete is nagyobb a társaiénál. 21 Látám, hogy ez a szarv hadakozék a szentek ellen, és legyőzé őket. 22 Míg nem eljöve az öreg korú, és az ítélet adaték a magasságos egek szenteinek; és az idő eljöve, és elvezék az országot a szentek. 23 Így szóla: A negyedik állat negyedik ország lesz e földön, a mely különbözök minden országnál, és megeszi az egész földet, és eltapodja és szétzúzza azt. 24 A tíz szarv pedig ez: Ebből az országból tíz király támad, és más támad utánok, és az különbözök minden az előbbiek, és három királyt fog megalázni. 25 És sokat szól a Felséges ellen és a magasságos egek szenteit megrontja, és véli, hogy megváltoztatja az időket és törvényt; és az ő kezébe adatnak ideig, időig és fél időig. 26 De itélők ülnek és az ő hatalmát elveszik, hogy megrontassák és végleg elveszsen. 27 Az ország pedig és a hatalom és az egész ég alatt levő országok nagysága átadatik a magasságos egek szentei népének; az ő országa örökkévaló ország, és minden hatalmasság néki szolgál és engedelmeskedik. 28 Itt vége lón a beszédnek. Engemet, Dánielt pedig az én gondolatim igen megrettentének és az én ábrázatom elváltozék rajtam; de e beszédet megtartám szívemben.

8 Belszár király uralkodásának harmadik esztendejében látomás jelenék meg nékem, Dánielnek, annak utánna, a mely először jelent meg nékem. 2 És láték látomásban; és mikor láték, Susán várában voltam, a mely Elám tartományában van; és láték látomásban, és ímé az Ulai folyam mellett valék. 3 És felemélém szemeimet és látám, és ímé egy kos áll a folyam előtt, és két szarva vala; és az a két szarv magas vala, de egyik a másiknál magasabb, és a magasabb később növekedék. 4 Látám azt a kost szarvaival öklelezni napnyugot, észak és dél felé; és semmi állat sem állhatna meg előtte, és senki sem szabadíthatna meg kezéből, és tetszése szerint cselekedék, és nagygyá lón. 5 És még én szemlélém, ímé, egy kecskebők jöve napnyugot felől az egész föld színére, és nem is illeté a földet; és ennek a baknak tekintélyes szarva vala az ő szemei között. 6 És méne a kétszarvú koshoz, a melyet láték állani a folyam

előtt; és feléje futa erejének indulatában. 7 És látám a koshoz érni; és néki dühödött és leüte a kost, és letöré két szarvát, és nem vala erő a kosban megállani előtte, és leüte a földre és megtapodá, és nem vala a kosnak senkije, a ki őt megmentse annak kezéből. 8 A kecskebak pedig igen nagygyá lőn; de mikor elhalatalmasodék, eltörék a nagy szarv, és helyébe négy tekintélyes szarv növe az égnek négy széle felé. 9 És azok közül egyből egy kis szarv támadta, és nagyon megnöve délré, napkeletre és a kívánatos föld felé. 10 És megnöve minden az ég seregeig; és a földre vete némelyeket ama seregből és a csillagokból, és azokat megtapodá. 11 És a seregnék fejedelméig növekedék, és elvette tőle a minden nap áldozatot, és elhányatták az ő szentségének helye. 12 És sereg rendeltetett a minden nap áldozat ellen, a vétek miatt; és földre veti az igazságot, és cselekszik, és jó szerencséje van. 13 És hallék egy szentet szólni; és monda egyik szent annak, aki szól vala: Meddig tart e látomás a minden nap áldozat és a pusztító vétek felől? s a szent hely és a sereg meddig tapostatik? 14 És monda nékem: Kétezer és háromszáz estvéig és reggelig, azután kiderül a szentheily igazsága. 15 És lőn, hogy mikor én, Dániel, látám e látomást és keresém az értelmet: ímé előmbe állva egy férfiúhoz hasonló alak. 16 És emberi szót hallék az Urai közén; kiáltja pedig és monda: Gábriel, értesd meg azzal a látást! 17 És oda jöve, ahol én állék, és a mint jöve, megrettenék és orczámrá esém, és monda nékem: Értsd meg, embernek fia! mert az utolsó időre szól ez a látomás. 18 És mikor szóla velem, ájultan esém orczámmal a földre; de megilleté engem és helyemre állítja; 19 És monda: Ímé, én megmondom néked, mi lesz a haragnak végén? Mert a végső időre szól. 20 Az a kétszarvú kos, melyet láttál, Médiának és Persiának királya. 21 A szőrös kecskebak Görögország királya, a nagy szarv pedig, a mely szemei között vala, az az első király. 22 Hogy pedig az letörteték, és négy állva helyébe: négy ország támad abból a nemzetből, de nem annak erejével. 23 És ezek országai után, mikor elfogynak a gonoszok, támad egy kemény orczájú, ravaszságokhoz értő király. 24 És annak nagy ereje lesz, noha nem a maga ereje által, és csudálatosképen pusztít és jó szerencsével halad és cselekszik, és elpusztítja az erőseket és a szenteknek népét. 25 És a maga eszén jár, és szerencsés lesz az álnokság az ő kezében, és szívében felfuvalkodik és hirtelen elveszt sokat; sőt a fejedelmek fejedelme ellen is feltámad, de kéz nélkül rontatik meg. 26 És az estvéről és reggelről való látomás, a mely megmondatott, igazság; te azonban pecsételd be a látomást, mert sok napra való. 27 És én, Dániel, elájulék és beteg valék néhány napig, de felkelék és

a király dolgát végezém; és álmélkodám ezen a látáson, és senki sem értette.

9 Dáriusnak, az Aszérus fiának első esztendejében, aki a Médiabeliek nemzetiségeből vala, aki királytájára tétetett vala a Káldeusok országán; 2 Uralkodásának első esztendejében én, Dániel, megfigyeltem a könyvekben az esztendők számát, a melyről az Úr ígéje lőn Jeremiás prófétához, hogy hetven esztendőnek kell eltelni Jeruzsálem omladékain. 3 És orczámat az Úr Istenhez emelém, hogy keressem őt imádsággal, könyörgéssel, bőjtöléssel, zsákban és hamurban. 4 És imádkozám az Úrhoz, az én Istenemhez, és vallást tevék, és mondám: Kérlek, oh Uram, nagy és rettentető Isten, aki megtartja a szövetséget és a kegyességet azoknak, a kik őt szeretik és teljesítik az ő parancsolatait. 5 Vétkeztünk és gonoszságot míveltünk, hitetlenül cselekedtünk és pártot ütöttünk ellened, és eltávoztunk a te parancsolataidtól és ítéleteidtől. 6 És nem hallgatánk a te szolgádra, a prófétákra, a kik a te nevedben szóltak a mi királynaknak, fejedelmeinknek, atyainknak és az ország egész népének. 7 Tied Uram az igazság, mienk pedig orczánk pirulása, a mint ez ma van Júda férfinai, Jeruzsálem lakosain és az egész Izráelen, a közel és távol valókon, mindama földeken, a melyekre kivetted őket az ő gonoszságuk miatt, a melylyel vétkeztek ellened. 8 Miénk, oh Uram, orczánk pirulása, a mi királynak, fejedelmeink és atyaink, a kik vétkeztünk ellened. 9 A mi Urunké Istenünké az irgalmasság és a bocsánat, mert pártot ütöttünk ellene; 10 És nem hallgattunk az Úrnak, a mi Istenünknek szavára, hogy járunk az ő törvényeiben, a melyeket előnkbe adott, az ő szolgái, a próféták által. 11 És az egész Izráel áthágta a te törvényedet, és elhajlottak, hogy ne hallgassanak a te szódra. Ezért reánk szakad az átok és eskü, a mely meg van írva Mózesnek, az Isten szolgájának törvényében; mert vétkeztünk ellene! 12 És teljesíté az ő szavait, a melyeket szóla ellenünk és a mi bíráink ellen, a kik minket ítélik, hogy nagy veszedelmet hoz reánk; mert nem történt olyan az egész ég alatt, a milyen történt Jeruzsálemben. 13 A mint írva van a Mózes törvényében, az a veszedelem minden reánk jöve! És az Úrnak, a mi Istenünknek színe előtt nem esedeztünk, hogy megtértünk volna a mi álnokságainkból, és figyeltünk volna a te igazságodra. 14 Azért készen tartotta az Úr a veszedelmet, és azt reánk hozá: mert igaz az Úr, a mi Istenünk minden cselekedetében, melyeket cselekszik; mert nem hallgattunk az ő szavára. 15 Most azért, oh mi Urunk, Istenünk! a ki kihoztad a te népedet Égyptom földéből hatalmas kézzel, és nevet szereztél magadnak, mint ma is van: vétkeztünk,

gonoszul cselekedtünk! **16** Uram, a te igazságod teljessége szerint forduljon el, kérlek, a te haragod és búsulásod a te városodtól, Jeruzsálemtől, a te szentséges hegyektől, mert a mi bűneinkért és a mi atyáink hamisságaiért gyalázatára van Jeruzsálem és a te néped mindeneknek mi körtültünk. **17** És most hallgasd meg, oh Istenünk, a te szolgádnak könyörgését és esedezőseit, és világosítsd meg az Úrert a te orczádat a te szent helyeden, a mely elpusztított. **18** Hajtsad, én Istenem, a te füledet hozzánk és hallgass meg; nyisd meg szemeidet és tekints meg a mi pusztulásunkat és a várost, a mely a te nevedről neveztetik; mert nem a mi igazságunkban, hanem a te nagy irgalmasságodban bízva terjesztük elődbe a mi esedezőseinket. **19** Uram, hallgass meg! Uram, légy kegyelmes! Uram, légy figyelmes, és cselekedd meg, ne késedelmezzél tennen magadért, oh én Istenem; mert a te nevedről neveztetik a te városod és a te néped. **20** És még szólék és imádkozám, és vallást tevék az én bűnömről, és az én népemnek, az Izráelnek bűnéről; és esedezőemet az Úr elé, az én Istenem elő terjesztém az én Istenemnek szent hegyéért. **21** És még az imádságot mondom vala, mikor ama férfiú, Gábrél, a kit előbb a látomásban láttam vala, sebességgel repülvén, megillette engem az estvéli áldozat idején. **22** És értésemre adá, és szóla nékem és monda: Dániel, most jöttem ki, hogy érteleмre tanítsalak. **23** A te esedezősed kezdetén egy szózat tárda, és én eljöttem, hogy megjelentsem; mert te kedves vagy: vedd eszedbe azért a szózatot, és értsd meg a látomást! **24** Hetven hét szabatott a te népedre és szent városodra, hogy vége szakadjon a gonoszságnak és bepecsételtessék a bűn, és hogy eltörölteksek a hamisság és elhozzassék az örökk igazság, és bepecsételtessék a látomás és a próféták, és felkenetessék a Szentek szente. **25** Tudd meg azért és vedd eszedbe: A Jeruzsálem újraépítése felől való szózat keletkezésétől a Messiás-fejedelemig hét hét és hatvankét hét van és újra megépítetnek az utcák és a kerítések, még pedig viszontagságos időkben. **26** A hatvankét hét mulva pedig kiirattak a Messiás és senkije sem lesz. És a várost és a szenthelyet elpusztítja a következő fejedelem népe; és vége lesz mintegy vízözön által, és végig tart a háború, elhatározattatt a pusztulás. **27** És egy héten át sokakkal megerősít a szövetséget, de a hét felén véget vet a véres áldozatnak és az ételáldozatnak, és útálatosségek szárnýán pusztít, a míg az enyészet és a mi elhatározattatt, a pusztítóra szakad.

10 Czírusnak, Persia királyának harmadik esztendejében egy ige jelenteték Dánielnek, a ki Baltazárnak

nevezteték; igaz az ige és nagy bajról való; és figyele az igére és megérté a látomást. **2** Azokon a napokon én, Dániel, bánkódtam három egész hétig. **3** Kívánatos étket nem ettem, hús és bor nem ment az én számba, és soha sem kentem meg magamat, még el nem telék az egész három hét. **4** És az első hónapnak huszonnegyedik napján, ímé én a nagy folyóvíznek, azaz a Hiddekelnek partján valék. **5** És felemelém szemeimet, és látám, és ím: egy férfiú, gyolcsba öltözve, és dereka ufázi aranyjal övezve. **6** És teste olyan mint a társiskő, és orczája olyan mint a villám, és szemei olyanok mint az égő szövénkek, karjai és lábatája mint az izzó ércznek színe, és az ő beszédének szava olyan, mint a sokaság zúgása. **7** És egyedül én, Dániel láttam e látomást, a férfiak pedig, a kik velem valának, nem látták a látomást; hanem nagy rettenés szálára reajok, és elutának, hogy elrejtőzzenek. **8** És én egyedül hagyattam, és látám ezt a nagy látomást, és semmi erő sem marada bennem, és orczám eltorzula, és oda lón minden erőm. **9** És hallám az ő beszédének szavát; és mikor hallám az ő beszédének szavát, én ájultan orczámra esém, és pedig orczámmal a földre. **10** És ím, egy kéz illete engem, és felsegitett térdimre és tenyereimre; **11** És monda nékem: Dániel, kedves férfiú! Értsd meg a beszédeket, a melyeket én szólok néked, és állj helyedre, mert most te hozzád küldettem! És mikor e szót szólá velem, felállék reszketve. **12** És monda nékem: Ne félj Dániel: mert az első naptól fogva, hogy szívedet adtad megértésre és sanyargatásra a te Istened előtt, meghallgattattak a te beszédid, és én a te beszédeid miatt jöttem. **13** De Persiának fejedelme ellenem állott huszonegy napig, és ím Mihály, egyike az előkelő fejedelmeknek, eljöve segítségemre, és én ott maradék a persa királyoknál; **14** Jöttem pedig, hogy tudtatra adjam, a mi a te népedre az utolsó időkben következik: mert a látomás azokra a napokra szól. **15** És mikor ilyen szavakkal szóla velem, orczámmal a földre esém és megnémulék. **16** És ím, olyan valaki, mint egy ember-fia, megilleté ajkaimat és megnyitám a számat és szólék és mondám annak, a ki előttem állta: Uram, a látomás miatt reám fordulának az én fájdalmaim, annyira, hogy semmi erőm nincsen. **17** És mi módon szólhat ezzel az én Urammal ennek az én Uramnak szolgája? Hiszen bennem attól fogva nem áll meg az erő, és lelékzet sem marada bennem. **18** És ismét illete engem az emberhez hasonló, és megerősíté engem. **19** És monda: Ne félj, te kedves férfiú; békesség néked, légy erős és bizony erős! És mikor szóla velem, megerősíté engemet. **20** És monda: Tudod-é, miért jöttem hozzád? És most visszatérek,

hogy küzdjek a persa fejedelem ellen; és ha én kimegyek, ímé Görögország fejedelme jó elő! **21** De megjelentem néked, a mi fel van jegyezve az igazság írásában; és senki sincsen, a ki én velem tartana ezek ellenében, hanem csak Mihály a ti fejedelmetek.

11 Én is a méd Dárius első esztendejében mellette állék, hogy őt támogassam és segítségére legyek. **2** És most igazságot jelentek néked: Ímé, még három király támad Persiában, és a negyedik meggazdagul nagy gazdagsággal mindenki felett, és mikor hatalomhoz jut az ő gazdagsága által, mindenöt megmozdít Görögország ellen. **3** És támad egy erős király és uralkodik nagy hatalommal és tetszése szerint cselekszik. **4** De alighogy támadt, megrontatik az ő országa és elosztatik az égneket négy tája szerint, de nem száll az ő maradékira, és nem az ő hatalma szerint, a melylyel ő uralkodott, mert szétszaggattatik az ő birodalma, és másoknak adatik ezeken kívül. **5** És elhalászodik a déli király, de az ő vezérei közül is egyik, és ez hatalmat vesz rajta és uralkodik, nagy uralkodás lesz az ő uralkodása. **6** És esztendők mulva szövetkeznek, és a déli király leánya az északi királyhoz megy, hogy békéllessen, de a kar erejét meg nem tarthatja, és ő sem áll meg, sem az ő karja, hanem kiszolgáltatják őt és az ő kisérőit és az ő nemzőjét és azt, a ki őt egy ideig gyámolította. **7** De támad helyébe az ő gyökerének csemetéje közül, a ki a had ellen jön majd, és tör az északi király erősségeire, és azokat megszállja és beveszi. **8** És azoknak isteneit is bálványaiakkal és drága arany- és ezüstedenyeikkel együtt fogásba viszi Égyiptomba, és néhány esztendeig erősebb lesz, mint az északi király. **9** Ez ugyan bemegy a déli király országába, de visszatér az ő földére. **10** De az ő fiai fegyverkeznek és sok nagy sereget gyűjtenek, és hirtelen jön és beözönlik, és átmegy és visszatér, és hadakoznak mind az ő erősségeig. **11** És felháborodik a déli király, és kimegy és megütközik vele, az északi királylyal, és az nagy sokaságot állít fel, de ez a sokaság annak a kezébe adatik. **12** És a mint a sokaság elfogatott: felfuvalkodik annak szíve, és sok ezeret letípor; még sem lesz hatalmas. **13** Mert az északi király visszatér, és az előbbinél nagyobb sokaságot állít; néhány esztendő mulva nagy sereggel és nagy készettel jő bizony. **14** És azokban az időkben sokan támadnak a déli király ellen, a te néped erőszakos fiai is felkelnek, hogy beteljesítsék a látomást, de elhullanak. **15** Mert eljő észak királya, és töltést emel és beveszi az erősített várost; és délnek seregei meg nem állnak, sem az ő válogatott népe, és semmi erő nem bír ellene állni. **16** És az, aki reártort, a maga tetszése

szerint cselekszik, és senki sem lesz, aki ellene álljon, és megállapodik a dicső földön, és megsemmisül az az ő kezdtől. **17** Azután maga elé tűzi, hogy bemegy az ő egész országának erejével, és békés szándékot mutat, és leányasszonyt ad néki feleségül, hogy megrontsa, de az nem áll meg és nem tart vele. **18** És fordítja orczáját a szigetekre, és sokat elfoglal; de az ő gyalázatosságának véget vet egy vezér, a mellett, hogy megfizet néki az ő gyalázatosságáért. **19** És fordítja orczáját a maga országának erősségeire, és meghanyatlak, elesik és nem találhatik meg. **20** Ennek helyébe jön az, aki adószerződést jártat végig az ország dicső földén, de rövid időn megrontatik, noha nem haraggal, sem viadalban. **21** És ennek helyébe egy útálatos áll, aki nem teszik az ország ékességét; hanem alattomban jő, és hízelkedéssel jut az országhoz. **22** És a beözönlő seregek elárasztatnak az ő orczája előtt és megtöretnek; még egy szövetséges fejedelem is. **23** Mert a vele való megbarátkozás óta csalárdul cselekszik ellene, és reátor és győzedelmet vesz rajta kevés néppel. **24** Alattomban még az ország gazdag részeibe is behatol, és azt cselekszi, a mit nem cselekedtek sem az ő atyái, sem az ő atyainak atyái: zsákmányt, prédát és gazdagságot tékozol előlök, és az erősségek ellen is csejt kohol, de csak egy ideig. **25** És felindítja az ő erejét és szívét a déli király ellen nagy sereggel, és a déli király is hadra készül nagy sereggel és igen erőssel, de meg nem állhat, mert csejt koholtak ellene. **26** És a kik az ő ételét eszik, megrontják őt, és az ő serege elszéled, és sokan elhullanak seb miatt. **27** De ennek a két királynak szíve is gonoszt forral, és egy asztalnál hazugságot szólnak egymásnak; de siker nélkül, mert a vég még bizonyos időre elmarad. **28** Azért visszatér az ő földére nagy gazdagsággal; de az ő szíve a szent szövetség ellen van, és ellene tesz, és újra visszatér az ő földére. **29** Bizonyos időben megijő, és délré megy: de nem lesz utolszor úgy, mint először volt. **30** Mert kitteus hajók jönek ellene és megijed, és visszatér és dühöng a szent szövetség ellen és cselekszik ellene; visszatér és ügyel azokra, a kik elhagyják a szent szövetséget. **31** És seregek állandan fel az ő részéről, és megfertéztetik a szenthelyet, az erősséget, és megszüntetik a minden nap áldozatot, és felteszik a pusztító útátalosságot. **32** És a kik gonoszul cselekesznek a szövetség ellen, azokat hitszegésre csábítja hízelkedésekkel; ellenben az Istenét ismerő nép felbátorodik és cselekeszik. **33** És a nép értelmesei sokakat oktatnak, de hullanak fegyver és tűz miatt, fogás és rablás miatt napokig. **34** És miközben elhullanak, megsegítetnek kicsiny segítséggel, és sokan csatlakoznak hozzájuk képmutató beszédekkel. **35** És

elhullanak az értelmesek közül is, hogy megpróbáltassanak, megtisztítassanak és megfehérítsessenek a vég idejéig; mert a rendelt idő még hátra van. **36** És a király a maga tetszése szerint cselekszik és felfuvalkodik és felmagasztalja magát minden isten felett, és az istenek Istene ellen is vakmerőn szól, és szerencsés lesz, míg nem betelik a harag; mert a mi elhatározatott, az végre is hajtatók. **37** Nem gondol atyának isteneivel, nem gondol az asszonyok kedvenczével, és egy istennel sem; hanem mindennek fölibe magasztalja magát. **38** De a helyett tisztei az erődök istenét annak helyén; és azt az istent, a kit nem ismertek az ő attái, tisztei aranyanya, ezüsttel, drágakövekkel és becses ajándékokkal. **39** És az erődített városokban így teszen az idegen istenek nevében: a ki hódol, annak dicsőségét megsokásítja és sokak felett ad nékik hatalmat; a földet elosztja jutalom gyanánt. **40** De a vég idején összetűz vele a déli király, és mint a forgószél, úgy megy reá az északi király szekerekkel, lovasokkal és sok hajójával, és betör az országokba, előzön és végigjárja azokat. **41** És bemegy a dicső földre, és sokan elesnek; de ezek megszabadulnak az ő kezéből: Edom, Moáb és az Ammon fiainak színe-java. **42** És kezeit az országokra veti, és Égyiptom fölle meg nem menekedhetik. **43** És ura lesz Égyiptom arany- és ezüst-kincseinek és minden drágálatos javainak; libiabeliek és szerecsenek is lesznek az ő kísérében. **44** De megriasztják őt napkeletről és északról való hírek, és kivonul nagy haraggal, hogy elveszessen és megöljön sokakat. **45** És felvonja az ő sátor-palotáját a tengerek és a dicső szent hegy között; és végére jut, és senki sem segít rajta.

12 És abban az időben felkél Mihály, a nagy fejedelem, a ki a te néped fiaiért áll, mert nyomorúságos idő lesz, a milyen nem volt attól fogva, hogy nép kezdett lenni, mindezideig. És abban az időben megszabadul a te néped; a ki csak beírva találtatik a könyvben. **2** És sokan azok közül, a kik alusznak a föld porában, felserkennek, némelyek örök életre, némelyek pedig gyalázatra és örökkelvaló útátálosságra. **3** Az értelmesek pedig fénylenek, mint az égnek fényessége; és a kik sokakat az igazságra visznek, miként a csillagok örökkön örökké. **4** Te pedig, Dániel, zárd be e beszédeket, és pecsételd be a könyvet a végső időig: tudakozzák majd sokan, és nagyobbá lesz a tudás. **5** És széttekinték én, Dániel, és ímé másik kettő álla ott, egyik a folyóvíz partján innét, a másik túl a folyóvíz partján. **6** És mondá egyik a gyolcsba öltözött férfiúnak, a ki a folyóvíz felett vala: Mikor lesz végök e csudadolgoznak? **7** És hallám a gyolcsba öltözött férfiút, a ki a folyóvíz felett

vala, hogy felemelé az ő jobb kezét és bal kezét az ég felé, és megesküvék az örökké élőre, hogy ideig, időig és fél időig, és mikor elvégezik a szent nép erejének rontását, mindenek elvégeztetnek. **8** Én pedig hallám ezt, de nem értém, és mondám: Uram, mi lesz ezeknek vége? **9** És monda: Menj el Dániel, mert be vannak zárva és pecsételve a beszédek a vég idejéig. **10** Megtisztulnak, megfehérédenek és megpróbáltatnak sokan, az istentelenek pedig istentelenül cselekesznek, és az istentelenek közül senki sem érti; de az értelmesek értik, **11** És az időtől fogva, hogy elvétetik a minden nap áldozat, és feltétetik a pusztító útátálosság, ezerkétszáz és kilencven nap lesz. **12** Boldog, aki várja és megéri az ezerháromszáz és harmincsöt napot. **13** Te pedig menj el a vég felé; és majd nyugszol, és felkelsz a te sorsodra a napoknak végén.

Hóseás

1 Az Úr igéje, a mely lón Hóseáshoz, a Beeri fiához, Uzziás, Jótám, Ákház, Ezékiás, Júdabeli királyok idejében, és Jeroboámnak, a Joás fiának, Izráel királyának idejében. **2** A mikor beszélni kezde az Úr Hóseással, monda az Úr Hóseásnak: Menj, végy magadnak parázna feleséget és parázna gyermekeket; mert paráználkodván paráználkodik e föld, nem követvén az Urat. **3** Elméne tehát és elvezé Gómert, Diblajim leányát; és az teherbe esék, és fiút szüle néki. **4** És mondá az Úr néki: Nevezd őt Jezréelnek, mert még egy kis idő, és megbüntetem a Jehu házát a Jezréel vére miatt, és eltörlöm Izráel házának királyságát. **5** És azon a napon lészen az, hogy eltöröm az Izráel ívét a Jezréel völgyében. **6** Ismét teherbe esék, és leányt szüle. És mondá néki az Úr: Nevezd őt Ló-Rukhámáhnak; mert nem kegyelmezek többé az Izráel házának, hogy akármiképen könyörülnek rajtok. **7** De a Júda házának megkegyelmezek, és megtartom őket az Úr, az ő Istenök által; de nem tartom meg őket ív, vagy kard, vagy háború által, sem lovak és lovasok által. **8** Mikor elválasztá Ló-Rukhámáht, ismét teherbe esék, és fiút szüle. **9** És mondá az Úr: Nevezd őt Ló-Amminak; mert ti nem vagytok az én népem, s én sem leszek a tiétek. **10** De mégis annyi lesz az Izráel fiainak száma, mint a tenger fővenye, a mely meg nem mérettethetik és meg nem számláltathatik; és lészen, hogy a hol az mondatott nézik: Nem vagyok az én népem, ez mondatik nézik: Elő Istennek fiai! **11** És összegyűlnek Júda fiai és Izráel fiai együvé, és egy fejedelmet választanak, és feljőnek az országból, mert nagy lesz a Jezréel napja!

2 Mondjátok atyátokfainak: Ammi! és a ti húgaitoknak: Rukhámáh! **2** Pereljetek anyátokkal, pereljetek (mert nem feleségem ő, és én sem vagyok néki férje), hogy tüntesse el az ő bujaságát arczárol, és az ő parázsáságát emlői közül; **3** Különben meztelelre vetkőztetem őt és olyanná teszem, a milyen volt születése napján, és a pusztához teszem hasonlatossá, és olyanná változtatom őt, a milyen a kiaszott föld, és megölöm őt szomjúsággal. **4** Sőt fiain sem könyörülök, mert parázsáságnak fiai ők is. **5** Mert paráználkodott az ő anyjok; gyalázatba merült, a ki őket szülte; mert ezt mondotta: Elmegyek szeretőim után, a kik megadják kenyeremet, vizemet, gyapjúmat és lenemet, olajomat és italomat. **6** Azért ímé tővissel rekesztem el útadat, és sövényt fonok eleibe, hogy ne találja meg ösvényeit. **7** És szaladgál majd szeretői után, de nem éri el őket; és mikor keresi őket és nem találja meg azokat, azt

mondja majd: Elmegyek hát és visszatérek előbbi férjemhez: mert jobb dolgom volt akkor, hogynem mint mostan: **8** Mert nem vette eszébe, hogy én adtam néki a búzát, a mustot és az olajat, és én sokasítottam meg ezüstjét és az aranyat, a mit ők a Baára költöttek. **9** Azért visszaveszem búzámat a maga idejében és mustomat is az ő divatjában, és elragadom gyapjúmat és lenemet, a melyek meztelensége befedésére lettek volna. **10** És most feltárom az ő gyalázatát szeretői előtt, és senki sem szabadítja őt ki az én kezemből. **11** És megszüntetem minden örömet, ünnepét, újholdját, szombatját és minden ünnepe napját. **12** És elpusztítom szőlejét és fügefáját, a melyekről ezt mondta: Ez az én bérem, a mit az én szeretőim adtak nékem, és erdővésztem azokat, és a mezei vad emészti meg őket. **13** És megbüntetem őt a Baálok napjaiért, a melyeken füstölve áldozott azoknak, és felrakta gyűrűjét és nyaklánczát, és elment szeretői után, rólam pedig elfeledkezett, ezt mondja az Úr. **14** Azért ímé csalogatom őt, és elviszem őt a pusztába, és szívére beszélek. **15** És onnan adom meg néki az ő szőlőjét és az Akor völgyét a reménség ajtaja gyanánt, és úgy énekel ott, mint ifjúságának idején és mint Egyiptomból lett feljövetelének napján. **16** És azon a napon, ezt mondja az Úr, így fogsz engem híjni: Én férjem, és nem hívsz engem többé így: Baálon. **17** És kiveszítem az ő szájából a Baálok neveit, hogy azoknak neve se említessék többé. **18** És azon a napon frigyet szerzek nézik a mezei vadakkal, az égi madarakkal és a föld férgével, és az ívet, kardot és háborút eltörlöm e földről, és bátoroságos lakozást adok nézik. **19** És eljegyezlek téged magamnak örökre, és pedig igazsággal és ítélettel, kegyelemmel és irgalommal jegyezlek el. **20** Bizony, hittel jegyezlek el téged magamnak, és megismered az Urat. **21** És azon a napon meghallgatom, azt mondja az Úr, meghallgatom az egeket, azok pedig meghallgatják a földet; **22** A föld pedig meghallgatja a búzát és a mustot és az olajat; azok pedig meghallgatják Jezréelt. **23** És bevetem őt magamnak a földebe, és megkegyelmezek Ló-Rukhámának, és azt mondom Ló-Amminak: Én népem vagy te; ő pedig ezt mondja: Én Istenem!

3 És mondá az Úr nékem: Menj el újra, szeress egy asszonyt, a kit szeret az ő társa és mégis házasságtörő; a mint az Úr is szereti Izráel fiait, bár ők idegen istenekhez fordulnak, és szeretik a szőlőskalácsokat. **2** És megszerzém azt magamnak tizenöt ezüstön és egy hómer árpán és egy letek árpán. **3** És mondám néki: Sok ideig ülsz nálam; nem paráználkodol és nem leszel férfié; én is így leszek te irántad.

4 Mert az Izráel fiai is sok ideig maradnak király nélkül,

fejedelem nélkül, áldozat nélkül, szoborkép nélkül, efőd nélkül és theráfok nélkül. 5 Azután megtérnek Izráel fiai és keresik az Urat, az Ő Istenöket, és Dávidot, az Ő királyukat, és remegve folyamodnak az Úrhoz és az Ő jóságához az utolsó időkben.

4 Halljátok meg az Úrnak beszédét Izráel fiai, mert pere van az Úrnak a földnek lakóival, mert nincs igazság és nincsen szeretet és nincsen Istennek ismerete a földön. 2 Hamisan eszközök és hazudnak és gyilkolnak és lopnak és paráználkodnak, betörnek és egyik vér a másikat éri. 3 Azért búsul a föld és elerőtlénül minden, a mi azon lakik, a mező vada és az ég madara egyaránt, bizony a tenger halai is elveszítetnek. 4 Mindazáltal senki se perlekedjék, és senki se feddőzzék! hiszen a te néped olyan, mint azok, a kik a pappal czívódnak. 5 De elesel nappal, és elesik veled a próféta is éjjel; anyádat is elveszítem. 6 Elvész az én népem, mivelhogy tudomány nélkül való. Mivelhogy te megvetted a tudományt, én is megvetlek téged, hogy papom ne légy. És mivelhogy elfeledekeztél Istened törvényéről, elfeledekezem én is a te fiaidról. 7 Mennél számosabbak lettek, annál inkább vétkeztek ellenem; de gyalázatra fordítom dicsőségöket! 8 Népem vétkéből elősködnek ők és bűneik után áhítoszik lelkük. 9 De úgy jár a pap is, mint a nép; megbüntetem őket az Ő útaikért, és megfizetek néki cselekedeteiért. 10 Esznek majd, de meg nem elégesznek; fajtalankodnak, de nem szaporodnak, mert megsüntek az Úrra vigyázni. 11 Paráznaság, bor és must elveszi az ést! 12 Népem az Ő bálványát kérdezi, és az Ő pálczája mond néki jövendőt; mert a fajtalanság lelke megtéveszt, és paráználkodnak az Ő Istenök megett. 13 A hegyek tetején áldoznak és a halmokon füstölnek: a cserfa, a nyárfa és a tölgyfa alatt, mert kedves annak az árnyéka. Ezért paráználkodnak a ti leányaitok, és házasságtörök a ti menyeitek. 14 Nem büntetem meg leányaitokat, hogy paráználkodnak, menyeiteket sem, hogy házasságtörök, mert ők magok is félremennek a paráznákkal és áldoznak a kurvákkal. De az értelmetlen nép elbukik. 15 Ha te paráználkodol is Izráel, csak a Júda ne vétkezzék! És ne járatok Gilgálba, és ne menjetek fel Beth-Avenbe! és ne esküdjetedek így: Él az Úr! 16 Mert szilajkodik Izráel mint a szilaj üssző; most tágas földön legelteti őket az Úr, mint a bárányt. 17 Bálványokkal szövetkezett Efraim; hagyd hát magára! 18 Ivásuk elfajult, untalan paráználkodnak; igen szeretik pajzaik a gyalázatot. 19 Szárnyaihoz köti őt a szélvész, és megszégyenülnek áldozataik miatt.

5 Halljátok meg ezt, ti papok! Figyeljetek, Izráel háza! Hallgassatok ide királynak háza; hiszen reátok vonatkozik

az ítélet, mert tőrré lettetek Miczpának, és kiterített hálóvá a Táboron. 2 Szertelen a hitehagyottak öldöklése, de én mindenjárok fenyítéke leszek. 3 Jól ismerem én Efraimot, és Izráel nincs elrejtve előlem; hiszen most is paráználkodol Efraim! megfertőztetett az Izráel. 4 Nem engedik őket az Ő cselekedeteik megtéri az Ő Istenőkhöz, mert paráznaság lelke van közöttük, és nem ismerik az Urat. 5 Izráel ellen az Ő bűszkesége tesz tanúbizonyságot, Izráel és Efraim bűneik miatt vesznek el; velük együtt Júda is elvész. 6 Juhaikkal és ökreikkal mennek keresni az Urat, de nem találják; eltávozott az Ő tőlük. 7 Hűtlenül cselekedtek az Úr ellen, mert idegen fiakat nemzettek; most ázért megemészti őket az újhold, örökségeikkel egyben. 8 Fújjátok meg a kürtöt Gibeában, a tárogatót Rámában; rivalgjatok Beth-Avenben: Utánad Benjámin. 9 Efraim pusztává lesz a büntetés napján; Izráel törzsei ellen kijelentettem a változhatatlan ítéletet. 10 Júda fejedelmei olyanok, mint a határrontók; kiontom rájok az én haragomat, mint a vizet. 11 Efraim el van nyomva, összetörve az ítélettől, mert tetszett néki követni az emberi rendelést! 12 Én pedig olyanná lettem Efraimnak, mint a moly, és a Júda házának, mint a rothatás. 13 Látta ugyan Efraim a maga betegségét, Júda is a maga sebét, és Efraim Assiriához folyamodott és küldött Járéb királyhoz; de az nem tud titeket meggyógyítani, és nem veszi le rólatok a sebet. 14 Mert olyan leszek Efraimnak, mint az oroszlán, és Júda házának, mint az oroszlán-kölyök. Én, én szaggatom szét; elmegyek, felkapom, és nem lesz, a ki megszabadítsa! 15 Elmegyek, visszatérök helyemre, mígnem megismerik, hogy vétkeztek, és keresni fogják az én orczámat. Nyomorúságukban keresnek majd engem!

6 Jertek, térdünk vissza az Úrhoz, mert Ő szaggatott meg és Ő gyógyít meg minket; megsebesített, de bekötöz minket! 2 Megelevenít minket két nap mulva, a harmadik napon feltámaszt minket, hogy eljünk az Ő színe előtt. 3 Ismerjük hát el, törekedjünk megismerni az Urat. Az Ő kijövetele bizonyos, mint a hajnal, és eljő hozzánk, mint az eső, mint a késői eső, a mely megáztatja a földet. 4 Mit cselekedjem veled Efraim? Mit cselekedjem veled Júda? Hiszen szeretetetek olyan, mint a reggeli felhő és mint a korán műlő harmat. 5 Azért vertem meg a próféták által és megölöm őket az én számnak beszédivel. Bizony, a te ítéleteid olyanok, mint a kelő nap. 6 Mert szeretetet kívánok én és nem áldozatot: az Istennek ismeretét inkább, mintsem égóáldozatokat. 7 De ők, mint Ádám, áthágták a szövetséget; ott cselekedtek hűtlenül ellenem. 8 Gileád a gonosznevűk városa, vérrel van bemocskolva. 9 És miképen tolvajok leselkednek, úgy

tesz a papok szövetkezete; gyilkolnak a sikemi úton; bizony, gonosz dolgokat cselekesznek. **10** Rettenetes dolgokat látok Izráel házában. Ott van Efraim paráználkodása; meg van fertőztetve Izráel. **11** Júda! a te számodra is készített aratást, mikor fordítok az én népmek fogáságán.

7 A mikor gyógyítani akarnám Izráelt, akkor tudódik ki

Efraim vétke és Samaria gonoszsága; mert csalárdul cselekesznek, tolvaj tör be, és rabló fosztogat az utczán. **2** És eszközbe sem veszik, hogy emlékezem minden gonoszságukra. Most körülvették őket az ő cselekedeteik, a melyek színem előtt vannak. **3** Gonoszságukkal gyönyörködtetik a királyt, és hazugságaikkal a fejedelmeket. **4** Mindnyájan házasságtörök; olyanok, mint a kemencze, a melyet befűt a sütő; szünetel a tüzeléssel, a térszta bekovászolásától annak megkeléséig. **5** Királyunk napján a fejedelmek beteggé lesznek a bor hevétől; csúfolóknak nyújtja az ő kezét. **6** Mert, mint a kemencze, közelednek álnokságukban az ő szívökkel. Egész éjszaka alszik az ő sütőjök; reggel ég, mint a lángoló tűz. **7** Mindnyájan tüzesek, mint a sütő kemencze, és megemészti birákat. Királyai minden elhullottak. Nincs köztök senki, aki hozzámi kiáltana. **8** Efraim összekeveredett a népekkel. Olyanná lón az Efraim, mint a meg nem fordított pogácsa. **9** Idegenek emészti erejét, de ő nem veszi észre. Ősz hajjal is hintve van már, és azt sem veszi észre. **10** Izráel ellen az ő büszkesége tesz tanúbizonysságot, és még sem térnek vissza az Úrhoz, az ő Istenöhöz, és nem keresik őt mindennek daczára sem. **11** És olyan lett Efraim, mint az együgyű galamb: balgatag! Égyiptomhoz kiáltanak, Assiriához folyamodnak. **12** De a mint mindenek, kiterjesztem hálómat ellenök; levonszom őket, mint az ég madarát; megbüntetem őket az ő gyülekezetöknek adott kijelentés szerint. **13** Jaj nézik, mert eltávoztak én tőlem! Pusztulás reájok, mert véleztek ellenem. Én ugyan megszabadítanám őket; de ők hazugságot szólhat ellenem! **14** És nem kiáltanak hozzáim szívökből, hanem ordítoznak ágyasházaikban; a búza és a must miatt gyűlnek egybe; ellenem fordulnak. **15** Pedig én tanítottam őket, én erősítettem meg karjokat, és ők mégis gonoszt gondolnak ellenem. **16** Megtérnek, de nem a magasságos Istenhez. Olyanok, mint a csalárd kézív. Fegyvertől hullnak el fejedelmeik, az ő nyelvöknek mérge miatt. Ez lesz gyalázatjok Égyiptom földén.

8 Szádhoz a kürtöt! Mint a sas, úgy jön az Úr házára!

Mert megszegtek az én frigyemet, és véleztek az én törvényem ellen! **2** Kiáltnak hozzáim: Én Istenem! mi, az Izráel, ismerünk tégedet! **3** Megvetette Izráel a jót, kergesse

hát az ellenség. **4** Királyt emeltek ők; de nem én általam; fejedelmet választottak, de tudtomon kívül. Ezüstjökből és aranyuktól bálványokat formáltak; csak azért, hogy semmivé legyen. **5** Megúltálta a te borjúdat, oh Samaria! Haragom felgerjedt ellenök. Meddig nem lehetnek még tiszták? **6** Mert ez is Izráelből való! kézműves csinálta azt, és nem Isten az. Bizony forgáccsal lesz Samaria borjúja! **7** Mert szelét vetnek és vihart aratnak. Nem indul szárba; termése nem ad lisztet; ha adna is, idegenek nyelik be azt. **8** Elnyeletett Izráel! Olyan immár a népek között, mint az edény, a melyen nincs gyönyörűség. **9** Mert ők Assiriához folyamodnak; Efraim magában bolygó vadszámár; szeretőket bérélnek. **10** De ha bérélnek is a pogányok között, most összegyűjtöm őket, és kezdenek majd lefogyni a fejedelmek királyának terhéétől. **11** Mivel megszaporította Efraim az oltárokat a bűnre, bűnre vezették őt az oltárok. **12** Ha tízezer törvényt írnék is elébe, idegenek tekintenék azokat. **13** Nékem szánt áldozatképen húst vágnak és esznek; az Úr nem tekint azokra kedvesen. Immár meglemezik az ő álnokságukról, és megbünteti az ő vétkeiket; Égyiptomba fognak ők visszatérni. **14** Most Izráel elfelekedett az ő alkotójáról és palotákat épített; Júda megerősített városokat szaporított. De én tüzet bocsátok városaira, és az emészti meg az ő erősségeit.

9 Ne örvendezz Izráel oly vigan, mint a pogányok; mert

paráználkodással elszakadtál a te Istenedtől, és szeretted a bűnbért minden búzaszérűn. **2** Szérű és sajtó nem tartja el őket; hiányozni fog abból a must. **3** Nem maradnak az Úr földén, hanem Égyiptomba tér vissza Efraim; Assiriában tisztálaltan esznek. **4** Nem áldoznak az Úrnak borral; és nem lesznek kedvesek előtte. Áldozataik olyanok lesznek, mint a gyásztornak kenyere; mindenjában, a kik abból esznek, megfertéztetnek, mert kenyérük csak étvágyuknak szolgál; nem jut be az Úr házába. **5** Mit cselekesztek majd az ünnepnek napján, az Úr ünnepnapján? **6** Mert íme elbújdosnak a pusztulás miatt; Égyiptom gyűjti be, Móf temeti el őket. Ezüst kincsöket a csalán örököli; tövis lesz sátoraiakban. **7** Elérkeztek a számadásnak napjai; elérkeztek a megtorlásnak napjai; megtudja majd Izráel! Bolond a próféta, őrült a léleknek embere a te vétked sokasága miatt és mert akkora a gyűlölség. **8** Efraim szétnéz az én Istenem mellett. A prófétának minden útaira háló vettetett; gyűlölség van Istenének házában. **9** Mélyen elfajultak, mint Gibea napjaiban; de meglemezik álnokságaikról, és megbünteti az ő gonoszságokat. **10** Mint szőlőfűrtöt a pusztában, úgy találtam Izráelt; mint a fügefa első termésének zsengéjét, úgy néztem a ti atyáitokat; de bementek Baál-Pearhoz és a

gyalázatosnak adták magokat, és útálatossá váltak, mint a mit szerettek. **11** Efraim! Elszáll dicsőségök, mint a madár! Nem lesz szülés, sem terhesség, sem fogamzsás! **12** Mert még ha felnevelnék is fiaikat, mégis gyermektelenekké teszem őket; sőt még nézik is jaj, ha elfordulok tőlük. **13** Efraim, a mint néztem, mint Tírus van plántálva a mezőben; de Efraimnak mégis az öldöklőhöz kell kihoznia az ő fiait. **14** Adj nézik oh Uram! Mit adj? Adj nézik meddő méhet és kiszáradt emlőket. **15** minden gonoszságuk Gilgálban van, mert ott gyűlöltem meg őket. Cselekedeteik gonoszsága miatt kiúzom őket házamból; nem szeretem őket többé; fejedelmeik mindenjában párttűök. **16** Meg van verve Efraim, gyökerök elszáradt! Nem teremnek gyümölcsöt. Még ha nemzenének is, megölöm méhöknek szerelmes magzatit. **17** Elvett őket az én Istenem, mert nem hallgattak reá, és bujdosókká lesznek a pogányok között.

10 Buja szőlőtő az Izráel, a mely termi az ő gyümölcsait.

Gyümölcsének sokasága szerint sokasította meg oltárait, földének jósága szerint jó sok oszlopot állított fel. **2** Csalárd a szívök; de most meglakolnak! Ő maga töri le oltáraikat; elpusztítja bálványaiat. **3** Bizony mondják most: Nincsen királyunk, mert nem féljük az Urat, és a király mit segíthet rajtunk?! **4** Össze-vissza beszéltek; hamisan esküdték; szövetséget kötöttek; de mint a bürök a mező barázdáin, úgy sarjadzik ki az ítélet. **5** Beth-Aven borjúi miatt aggódnak Samaria lakói. Bizony megsiratja azt az ő népe, és papjai is remegnek miatta, az ő dicsősége miatt; mert eltávozott az attól. **6** Azt magát is Assiriába vonsolják ajándékul Járeb királynak. Szégyent vall Efraim, és megszégyenül Izráel az ő tanácsa miatt. **7** Elveszett Samaria! Az ő királya, mint forgács a víz színén! **8** És Aven magaslatai, az Izráel vétke, lerontatnak. Tövis és bogácskórónövi be oltáraikat, és mondják majd a hegyeknek: Borítások be minket! a halmoknak pedig: Omoljatok reánk! **9** Gibeá napjaitól fogva vétkezél, oh Izráel! Ott maradtak; nem érte őket Gibeában a harcz a gonoszság fiai ellen. **10** Megfenyítem hát őket kedvemre! Népek gyülekeznek ellenök, a mikor megkötöztetnek kettős gazságukért. **11** Efraim szoktatott üsző, a mely szeret nyomatni; de én rámegyek az ő szép nyakára: igába fogom Efraimot; Júda szántani fog, Jákób boronál néki. **12** Vesseltek magatoknak igazságra; arassatok kegyelem szerint! Szántatok magatoknak új szántást; mert ideje keresnetek az Urat, mígnem eljő, hogy igazság esőjét adjon néktek. **13** Istentelenséget szántottatok, álnokságot arattatok. Eszitek a hazugság gyümölcsét, mert bíztál a te utadban és vitézeidnek sokaságában! **14**

Azért zendülés támad a te néped között, és minden te erősséged elpusztítatik, a miképen elpusztította Salman Beth-Arbelt a harcának napján; az anya gyermekeivel együtt földhöz veretik. **15** Így cselekszik veletek Beth-El, a ti nagy gonoszságoktól; hajnalra bizony elvész Izráel királya!

11 Mikor még gyermek volt Izráel, megszerettem őt, és

Égyptomból hívtam ki az én fiamat. **2** A mint hívták őket, úgy mentek el előlök: a Baáloknak áldoztak és a bálványoknak füstöltek. **3** Pedig én tanítottam járni Efraimot; ő vette őket karjaira, de ők nem ismerték el, hogy én gyógyítottam meg őket. **4** Emberi kötelékekkel vontam őket, szeretetnek köteleivel, és olyan voltam hozzájok, mint a kik leemelik szájukról az igát, és ételt adtam nyájasan eleikbe. **5** Nem tér vissza Égyptomból földére; hanem Assíria lesz az ő királya, mert nem akarnak megtérni. **6** És fegyver száll az ő városaira, és elpusztítja az ő zárait, és felemészti őket az ő szándékaik miatt. **7** Mert az én népem átalkodottan hajlandó elfordulni tőlem. Ha hivogatják is őt a magasságos Istenhez, senki nem indul meg rajta. **8** Miképen adnálak oda Efraim, szolgáltatnálak ki Izráel! Miként adnálak oda, mint Admát, tennélek olyanná, a milyen Seboim?! Megesett bennem az én szívem; fellángolt minden szánlamam! **9** Nem végzem el haragomnak hevét; nem fordulok vissza Efraim vesztére; mert Isten vagyok én és nem ember, a Szent te közötted, és nem haraggal jövök én. **10** Az Urat fogják követni. Ordít, mint az oroszlán; ha ő ordít, remegve gyűlnek össze fiak napnyugot felől. **11** Rettegve jönek elő, mint a madár, Égyptomból, és mint a galamb, Assíriának földéből; és letelepítém őket házaikba, ezt mondja az Úr! **12** Körülvett engem Efraim hazugsággal, az Izráel háza pedig csalársággal; de Júda uralkodik még az Istennel és a hűséges Szenttel.

12 Széssel táplálkozik Efraim és fut a keleti szél után.

Mindennap szaporítja a hazugságot és a sanyargatást, és frigyet szereznek az Assírussal és Égyptomba visznek olajat. **2** Pere van az Úrnak a Júdával is, és megbünteti Jákóböt az ő útai szerint. Cselekedetei szerint fizet meg néki. **3** Anyja méhében sarkon fogta bátyját, és mikor erős volt, küzdött az Istennel. **4** Küzdött az angyallal és legyőzte; sírt és könyörgött néki. Béthelben találta meg őt, és ott beszélt velünk. **5** Bizony az Úr, a seregeknek Istene; az Úr az ő neve. **6** Térj hát vissza a te Istenedhez; őrizd meg az irgalmaságot és az ítéletet, és bízzál szüntelen a te Istenedben. **7** Kanaánita ő! Hamis mértékek vannak kezében; szeret mást megcsalni. **8** És Efraim ugyan ezt mondja: Bizony meggazdagodtam; vagyont szerzettem magamnak.

Semmi szerzeményemben nem találnak rajtam álnokságot, a mely bűn volna! 9 De én vagyok az Úr, a te Istened Égyiptom földétől kezdve. Újra sátorok lakójává teszlek téged, mint az ünneplés napjain. 10 Mert én szólottam a prófétákhoz; én sokasítottam meg a látásokat, és én szólottam hasonlatokban a próféták által. 11 Ha Gileád a gonoszság városa, bizony semmivé lesznek! Gilgálban ökrökkel áldoznak; de oltáraik olyanokká lesznek, mint a körök által a mező barázdán. 12 Jákób Aram földére bujdosott, és egy asszonyért szolgált az Izráel, és egy asszonyért pásztorkodott. 13 És próféta által hozta fel az Úr Izráelt Égyiptomból, és próféta által tartatott meg. 14 Gonoszul ingerelte Efraim az Istenet; de rajta szárasztja a sok vért, és gyalázatosságát megfizeti néki az ő Ura.

13 Efraim szólott volt, rettegés: nagygyá lett Izráelben, de vétkezett a Baállal, és meghalt. 2 Most is többítik bűneiket és csinálnak magoknak öntött képeket az ő ezüstjökből, bálványokat az ő eszök szerint. Képfaragók csinálmányai mindenekkel! Róluk mondják: Emberek, a kik áldoznak, borjukat csókolnak! 3 Azért olyanná lesznek, mint a reggeli felhő és mint a harmat, a mely korán eltűnik; mint a szérről elszállt polypusztai polyva és mint a kéménynek füstje. 4 Pedig én vagyok az Úr, a te Istened Égyiptom földétől fogva. Nem ismerhetsz más Istenet kívülem, és rajtam kívül nincs más szabadító! 5 Én ismertelek téged a pusztában, az eltiltott földön. 6 A mint legeltek: eltelték; eltelték és szívük felfuvalkodék: azért hát elfelejtkezének rólam. 7 De olyan is leszek hozzájok, mint az oroszlán; mint a párduc, úgy lesekedem az úton. 8 Rájok rohanok, mint a kölykétől megfosztott medve, és széttépem szívök borítóját, és felfalom ott őket, mint egy nőstény oroszlán. A mezei vad szaggatja szét őket! 9 Romlásodra lett Izráel, hogy ellenem törekedtél, a te segítőd ellen. 10 Hol van hát a te királyod, hol van, hogy megoltalmazzon minden városodban? És biráid, a kik felől ezt mondád: Adj nékem királyt és fejedelmeket! 11 Adtam néked királyt haragomban, és elvettem az én búsulásomban! 12 Egybe van kötve Efraim álnoksága; eltérve az ő bűne! 13 A szülőasszony kínjai lepik meg őt; oktalan fiú ő, mert a kellő időben nem jó ki anyjának méhéből. 14 Megváltom őket a Seol hatalmából! Megmentem őket a haláltól! Hol van a te veszedelmed oh halál?! Hol van a te romlásod oh Seol?! Megbánás elrejtetett én előlem. ([Sheol h7585](#)) 15 Mert bár a testvérek között ő a legvirágzóbb: feljő a keleti szél, az Úr szele támad fel a pusztából; kiszárad kúfeje, elapad forrása: az rabolja ki minden drága kincseinek tárházát. 16 Meglakol Samaria, mert dacolt az ő Istenével.

Fegyver által hullanak el; csecsemőik földhöz veretnek, és terhes asszonyaik ketté vágatnak.

14 Térj vissza hát Izráel az Úrhoz, a te Istenedhez, mert elbuktál álnokságod miatt! 2 Vigyetek veletek beszédeket, és térjetek vissza az Úrhoz! Mondjátok néki: Végy el minden álnokságot! És fogadd el azt, a mi jó, és ajkaink tulkaival áldozunk néked. 3 Asszíria nem segít meg minket; lóra sem ülünk, és nem mondjuk többé kezeink csinálmányának: Istenünk! Mert nálad talál kegyelmet az árva. 4 Kigyógyítom őket hűtlenségökből; szeretem őket ingyen kegyelemből, mert elfordult tölök az én haragom. 5 Olyanná leszek Izráelnek, mint a harmat. Virágoszi fog, mint a liliom, és gyökeret ver, mint a Libánon. 6 Kiterjednek az ő ágai, és olyan lesz az ő ékessége, mint az olajfafé, illata pedig, mint a Libánoné. 7 Visszaternek az ő árnyékában lakók, és felelevenednek, mint a búzamag, és virágosznak, mint a szőlőt; híre olyan lesz, mint Libánon boráé. 8 Efraim így szól: Mi közöm nékem többé a bálványokhoz?! Én meghallgatom és figyelek reá. Olyan vagyok, mint a zöldelő ciprusfa! Tőlem származik a te gyümölcsöd! 9 Kicsoda a bölcs, hogy értse ezeket? Kicsoda az értelmes, hogy eszébe vegye ezeket?! Bizony igazak az Úrnak útai, és az igazak járnak azokon, az istentelenek pedig elesnek rajtok.

Jóel

1 Az Úrnak igéje, a mely lón Jóléhez, a Petuel fiához.

2 Vének! halljátok meg ezt, és hallgassátok meg, e földnek minden lakói! Történt-é ilyen a ti időkben, vagy a ti atyáitoknak idejében? 3 Beszéljétek el azt a ti fiaitoknak, és a ti fiaitok az ó fiaiknak, és azoknak fiai a következő nemzettségek. 4 A mit a sáska meghagyott, megette a szöcskő; és a mit a szöcskő meghagyott, megette a cserebogár; és a mit a cserebogár meghagyott, megette a hernyó. 5 Serkenjetek fel részegek és sírjatok, és jaigassatok mind, ti borivák a mustért, mert elvétettet az a ti szájuktól! 6 Mert egy nép jött fel az én földemre, erős és megszámlálhatatlan; fogai, mint az oroszlán fogai, és agyarai, mint a nőstény oroszláné. 7 Pusztává tette szőlőmet; összetörte fügefáimat, mezítelenre hántotta és széjjelhánnya; fehérlek annak ágai. 8 Keserej, mint a szűz, a ki gyászba öltözik az ó ifjúsága fríjéért. 9 Kifogyott az étel- és italáldozat az Úrnak házából; gyászolnak a papok, az Úrnak szolgái. 10 Elpusztítattat a mező, gyászol a föld; mert elpusztítattat a gabona; kiszáradt a must; kiadt az olaj. 11 Szégyenüljetek meg, ti szántóvetők; jaigassatok szőlőművesek: a búzáért és az árpáért; mert elveszett a mező aratása! 12 Elszáradt a szőlőtő; a fügefa elhervadt; a gránátfa, a datolyafa és az almafa, a mezőnek minden gyümölcsfája kiaszott. Bizony kiszáradott az öröm az emberek közül. 13 Öltsetek gyászt és sírjatok, ti papok! Jaigassatok, ti oltár szolgái; jőjjetek és háljatok gyászruhákban, Istenem szolgái; mert megvonatott az étel- és italáldozat Isteneknek házártól. 14 Szenteljetek bőjtöt, hirdessetek gyűlést; gyűjtsétek egybe a véneket, a földnek minden lakosát az Úrnak, a ti Isteneknek házába, és kiáltatok az Úrhoz. 15 Jaj ez a nap! Bizony közel van az Úrnak napja, és mint a pusztítás, úgy jön el a Mindenhatótól. 16 Hát nem szemünk láttára irtatott-é ki az élelem, az öröm és vígasság Istenünk házából?! 17 Elsenyedtek a magvak barázdáik alatt, elpusztultak a gabonás házak, összedőltek a csűrök; mert kiaszott a gabona. 18 Mint nyög a barom! Megháborodtak a marha-csordák, mert nincs legelőjük; bűnhődnek még a juhnyájak is! 19 Hozzád kiáltok Uram, mert tűz emészette meg a pusztá virányait, és láng perzselt le a mező minden fáját. 20 A mező vadai is hozzád esengenek, mert kiszáradtak a vizeknek ágyai, és tűz emészette meg a pusztá virányait.

2 Fújjátok a kürtöt a Sionon, és rivalgjatok az én szent hegyemen! Rémüjenek meg e föld minden lakói; mert előj az Úrnak napja; mert közel van az. 2 Sötétségnek

és homálynak napja; felhőnek és borulatnak napja; mint a hegyekre ráterülő alkonyat! Nagy és hatalmas nép, a milyen nem volt öröktől fogva és nem is lesz utána többé, nemzetiségről nemzettségre. 3 Előtte tűz emészt, utána láng lobog; előtte a föld olyan, mint az Éden kertje, utána pedig kietlen pusztaság; meg sem menekülhet tőle semmi. 4 A milyen a lovak alakja, olyan annak alakja, és száguldóznak, mint a lovasok. 5 Rohannak a hegyek tetején, mintha hadi szekerek robognának; mintha tarlót emésztő láng ropogna; a milyen az ütközetre kész hatalmas nép. 6 Elrézműnek tőle a népek; minden arcz elsáppad. 7 Száguldóznak, mint a hősök, felhágnak a kőfalakra, mint a bajnokok; mindenik a maga útján halad, nem bontják meg soraikat. 8 Egymást nem szorongatják; mindenik a maga útján halad; néki rohannak a fegyvernek, és nem esik seb rajtok. 9 Betörnek a városba, futkároznak a kőfalon, felhágnak a házakra, betörnek az ablakon, mint a tolvaj. 10 Reszket előttök a föld, és megrendülnek az egek; a nap és hold elsötétednek, a csillagok is bevonják fényöket. 11 És megzendül az Úrnak szava az ó serege előtt, mert felette nagy az ó tábara; mert hatalmas az ó rendeletének végrehajtója. Bizony nagy az Úrnak napja és igen rettenetes! Ki állhatja ki azt? 12 De még most is így szól az Úr: Térjetek meg hozzám teljes szívetek szerint; bőjtöléssel is, sírással is, kesergéssel is. 13 És szíveteket szaggassatók meg, ne ruháitokat, úgy téjtek meg az Úrhoz, a ti Istenekhez; mert könyörűlő és irgalmas ő; késedelmes a haragra és nagy kegyelmű, és bánkódik a gonosz miatt. 14 Ki tudja, hátha visszatér és megbánja, és áldást hagy maga után; étel- és italáldozatot az Úrnak, a ti Isteneknek?! 15 Fújjatok kürtöt a Sionon; szenteljetek bőjtöt, hirdessetek gyűlést! 16 Gyűjtsétek össze a népet, szenteljetek meg a gyülekezetet; hívjátok egybe a véneket, gyűjtsétek össze a kisdedeket és a csecsszopókat; menjen ki a vőlegény az ó ágyasházából és a menyasszony is az ő szobájából. 17 A tornácz és az oltár között sírjanak a papok, az Úr szolgái, és mondják: Légy kegyelmes, oh Uram, a te népedhez, és ne bocsásd szidalomra a te örökségedet, hogy uralkodjanak rajtok a pogányok. Miért mondanák a népek között: Hol az ó Istenök? 18 Erre buzgó lón az Úrnak szeretete az ó föerde iránt, és kegyelmezett az ó népének. 19 És választ tőn az Úr, és mondá az ó népének: Ímé, adok néktek gabonát, bort és olajat, hogy megelégedtek vele, és nem adlak többé titeket szidalomra a pogányok között. 20 Az északi népet is elűzöm tőletek, és pusztá és sivatag vidékre vetem azt; elejét a keleti tengerbe, hátulját a nyugati tengerbe, és búze magasra száll; felszáll büdössége, mert nagy dolgokat cselekedett. 21 Ne félj, te föld! Örülj

és vágadozz, mert nagy dolgokat cselekeszik az Úr! 22 Ne féljetek, ti mezei vadak! mert zöldülnek a pusztának virányai; mert a fa megtermi gyümölcsét; a füge és szőlő is kitártják gazdagságukat. 23 Ti is, Sionnak fiai! örvendezztek és vígadjatok az Úrban, a ti Istenetekben; mert megadja néktek az esőt igazság szerint, és korai és kései esőt hullat néktek az első hónapban. 24 És megtelnek a csűrök gabonával, és bőven öntik a sajtók a mustot és az olajat. 25 És kipótolom néktek az esztendőket, a melyeket tönkre tett a szöcskő, a cserebogár és a hernyó és a sáska; az én nagy seregem, a melyet reátok küldöttem. 26 És esztek bőven és megelégesztek, és magasztaljátok az Úrnak, a ti Isteneteknek nevét, a ki csodálatosan cselekedett veletek, és soha többé nem pironkodik az én népem. 27 És megtudjátok, hogy az Izráel között vagyok én, és hogy én vagyok az Úr, a ti Istenetek és nincs más! És soha többé nem pironkodik az én népem. 28 És lészen azután, hogy kiöntöm lelkemet minden testre, és prófétálnak a ti fiaitok és leányaitok; véneitek álmokat álmnodnak; ifjaitok pedig látomásokat látnak. 29 Sőt még a szolgákra és szolgálóleányokra is kiöntöm azokban a napokban az én lelkemet. 30 És csodajeleket mutatok az égen és a földön; vérét, tüzet és füstoszlopokat. 31 A nap sötétséggé válik, a hold pedig vérré, minekelőtte eljő az Úrnak nagy és rettenetes napja. 32 De mindaz, aki az Úrnak nevét hívja segítségül, megmenekül; mert a Sion hegyén és Jeruzsálemben lészen a szabadulás, a mint megigérte az Úr, és a megszabadultak közt lesznek azok, akitet elhí az Úr!

3 Mert ímé, azokon a napokon és abban az időben, a mikor meghozom Júda és Jeruzsálem fogáságát: 2 Egybegyűjtöm akkor mind a pogányokat, és levezetem őket a Jósafát völgyébe, és perbe szállok ott velük, az én népemért és örökségemért, az Izráelért, a melyet szétszórtak a pogányok közé, és megosztottak az én földemen; 3 Népemre pedig sorsot vetettek; a fiút szajháért adták oda, a leányt pedig borért cserélték el, hogy ihassanak. 4 Sőt néktek is mi közötök velem, Tírus, Sidon és Filiszteának egész környéke?! Vajjon bosszút állani jöttök-é reám? Ha bosszút akarnátok rajtam állani, nagy hirtelen fejetekre fordítom vissza bosszútokat! 5 Mivelhogy elraboltatók ezüstömet és aranyomat, és legszebb kincsemet templomaitokba vittétek; 6 És a Júda fiait és Jeruzsálem fiait eladták a Javánok fainak, hogy messze vessétek őket határaiktól: 7 Ímé, kiindítom őket a helyből, a hova eladták őket, és fejetekre fordítom vissza bosszútokat. 8 És adom a ti fiaitokat és leányaitokat a Júda fiainak kezébe; azok pedig eladják őket a Sabeusoknak, a messze lakó népnek; mert

ezt végezte az Úr. 9 Hirdessétek ezt a pogányok között; készüljetek harczra; indítsátok fel a hősöket. Járuljanak elé, jőjjenek fel mindenáján a hadakozó férfiak! 10 Kovácsoljátok szántóvasaitokat kardokká, kaszáitokat dárdákká; mondja a beteg is: Hős vagyok! 11 Siessetek és jőjjetek el ti népek mindenfelől, és seregeljetek egybe! Ide vezesd Uram a te hőseiért! 12 Serkenjenek fel és jőjjenek fel a népek a Jósafát völgyébe; mert ott ülöök törvényt, hogy megítéljek minden népeket. 13 Ereszsétek néki a sarlót, mert megérett az aratni való! Jertek el, tapossatok, mert tetézve a kád, ömlenek a sajtó! Mert megsokasult az ő gonoszságuk! 14 Tömegek, tömegek! az ítélet völgyében! Mert közel van az Úrnak napja az ítélet völgyében! 15 A nap és hold elsötétednek; a csillagok bevonják fényöket; 16 Az Úr pedig megharsan a Sionról és megzendül Jeruzsálemből, és megrendülnek az egek és a föld; de az Úr az ő népének oltalma és az Izráel fainak erőssége! 17 És megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, a ti Istenetek, a ki a Sionon lakozom, az én szent hegyemen. És szentté lészen Jeruzsálem, és idegenek nem vonulnak át többé rajta. 18 És majd azon a napon a hegyek musttal cseppegnék és a halrok tejel folynak, és a Júda minden medre bő vízzel ömledez, és forrás fakad az Úrnak házából, és megöntözi a Sittimnek völgyét. 19 Égyiptom pusztasággá lészen, Edom pedig kietlen sivataggá; a Júda fiaián való erőszakosságért, mert ártatlan vérét ontottak azoknak földén. 20 De a Júda örökké megmarad; Jeruzsálem is nemzetegről nemzetességre. 21 És kitiszítom vörökből, a melyből még ki nem tisztítottam, és a Sion lesz az Úr lakóhelye!

Ámos

1 Ámos beszédei, a ki a Tékoabeli pásztorok közt volt, azokról, a miket Izráel felől látott Uzziásnak, Júda királyának idejében, és Jeroboámnak, a Jósás fiának, Izráel királyának idejében, két esztendővel a földindulás előtt. **2** És mondá: A Sionról megharsan az Úr és Jeruzsálemből megzendül, és elhervadnak a pásztorok legelői, és megszárad a Kármel teteje. **3** Így szól az Úr: Három bűne miatt Damaskusnak, sőt négy miatt, nem fordítom el, mert vas-cséplőkkel cséplették meg a Gileádot. **4** Tüzet vetek azért Hazáel házára, és az emészti meg a Ben-Hadad palotáit. **5** És összetöröm Damaskus zájrát, és kivágom a lakót Avennek volgyéből és a királyi pálcza tartóját Beth-Édenből, és Aramnak népe Kirbe fogva vitetik, ezt mondja az Úr. **6** Így szól az Úr: Három bűne miatt Gázának, sőt négy miatt, nem fordítom el, mert az egész népet rabságra vitték, hogy az Edomitáknak adják el őket. **7** Tüzet vetek azért Gáza kőfalára, és az emészti meg az ő palotáit. **8** És kivágom a lakót Asdórból, és a királyi pálcza tartóját Askelonból, és Akronra is majd rávetem kezemet és a Filiszteusok maradéka elvész, azt mondja az én Uram, az Úr. **9** Így szól az Úr: Három bűne miatt Tírusnak, sőt négy miatt, nem fordítom el, mert az egész rabnépet Edomnak adták át, és nem emlékeztek meg a testvéri frigyről. **10** Tüzet vetek azért Tírus kőfalára, és az emészti meg az ő palotáit. **11** Így szól az Úr: Három bűne miatt Edomnak, sőt négy miatt, nem fordítom el, mert fegyverrel üzte saját atyafiát, és elfojtá szívében az irgalmaságot, és haragja szüntelen tépett, és dühösködését mindvégig fantartotta. **12** Tüzet vetek azért Témánra, és az emészti majd meg Boczra palotáit. **13** Így szól az Úr: Három bűne miatt Ammon flainak, sőt négy miatt, nem fordítom el; mert széthasogatták Gileád terhes asszonyait, hogy kiszélesíthessék az ő határokat. **14** Tüzet vetek azért Rabba kőfalára, és az emészti meg az ő palotáit; harczi kiáltással a háború napján, pusztító viharral a szélvésznek napján. **15** És számkivetésbe megy az ő királyuk; ő maga és vele fejedelme is, ezt mondja az Úr!

2 Így szól az Úr: Három bűne miatt a Moábnak, sőt négy miatt, nem fordítom el; mert mésszeszé égette Edom királyának csontjait! **2** Tüzet vetek azért Moábra, és az emészti meg Kerijjoth palotáit, és meghal Moáb a zajban, hadi láarma közt, a kürt zengése közben. **3** Kivágom a birót közüle, és minden fejedelmit megölöm vele egyetemben, ezt mondja az Úr. **4** Így szól az Úr: Három bűne miatt a Júdának, sőt négy miatt, nem fordítom el; mert megvetették az Úrnak

törvényét és nem tartották meg rendeléseit. Eltévelyítették őket az ő hazugságaik, a melyeket az ő atyák követték. **5** Tüzet vetek azért Júdára, és az emészti meg Jeruzsálem palotáit. **6** Így szól az Úr: Három bűne miatt az Izráelnek, sőt négy miatt, nem fordítom el; mert pénzért adták el az igazat, a szegényt pedig egy öltő saruért. **7** A kik a föld porát áhitják a szegények fejére, és a nyomorultak útját elfordítják. Fiú és az atya egy leányhoz járnak, hogy megfertőzzessék az én szent nevemet. **8** Zálogos ruhákon nyújtózkodnak minden oltár mellett, és az elítéltek borát iszszák az ő istenök házában. **9** Pedig én irtottam ki előlük az Emoreusokat, a kik magasak voltak, mint a czédrusok, erősek, mint a cserfák. Mégis kiirtottam gyümölcsét felül és gyökerét alul. **10** És én hoztalak fel Égyiptom földéről, és negyven esztendeig én hordoztalak a pusztában titeket, hogy bírjátok az Emoreusok földét. **11** És prófétákat támasztottam a ti fiaitok közül és nazirokat ifjaitok közül. Nem így van-é vajjon, Izráel fiai? ezt mondja az Úr. **12** De a nazirokat borral itattatók, és a prófétáakra ráparancsolatok, mondván: Ne prófétiljátok! **13** Ímé, én is lenyomlak titeket, ott a hol vagytok, mint a cséplő szekér lenyomja a kévékkel teli szérvűt. **14** Elvész azért a futás a gyorstól, és nem erősíti meg az erőst az ő ereje, és a hős sem menekedhetik. **15** Nem állja meg helyét az ijj-hordozó sem, nem menekülhet el még a gyorslábú sem, és a lovón ülő sem menekedhetik. **16** És a bátor szívű is a hősök között meztelenül fut el azon a napon, ezt mondja az Úr.

3 Halljátok meg e beszédet, melyet az Úr szól ti felőletek, Izráel fiai; mindama nemzetseg felől, a melyet felhoztam Égyiptom földéről, ezt mondván: **2** Csak titeket választottalak magamnak e földnek minden nemzetégei közül; azért büntetlek meg titeket minden gonoszságokért. **3** Vajon járnak-é ketten együtt, ha nem egyeztek meg egymással? **4** Ordít-é az oroszlán az erdőben, ha nincs mit ragadoznia? Hallatja-é hangját barlangjából a kölyök-oroszlán, ha semmit nem fogott?! **5** Tőrbe esik-é a madár a földön, ha nincs tőr vetve néki? Felpattan-é a tőr a földről, ha fogni nem fogott? **6** Ha megharsan a kürt a városban, nem riad-é meg a nép? Vajon lehet-é baj a városban, a mit nem az Úr szerezne? **7** Mert semmit sem cselekszik az én Uram, az Úr, míg meg nem jelenti titkát az ő szolgáinak, a prófétáknak. **8** Ordít az oroszlán: ki ne rettegne? Az én Uram, az Úr szólt: ki ne prófétálna? **9** Adjatok hírt Asdód palotáiban és az Égyiptom földében való palotákban, és így szóljatok: Gyűljletek össze Samariának hegyein, és lássátok meg benne a sok háborgást, és az elnyomottakat az ő keblében. **10** Mert nem tudnak igazán cselekedni, azt mondja az Úr,

ők, a kik halomra gyűjtik az erőszakosságot és zsarolást az ő palotáikban. 11 Annakokáért ezt mondja az Úr Isten: Ellenség jön és körülveszi e földet; ledönti hatalmadat és feldúlatnak a te palotáid. 12 Ezt mondja az Úr: A mint a pásztor az oroszlán szájából csak a két lábszárt menti meg, vagy a fül hegyet; akképen menekülnek meg Izráel fiai, a kik Samariában pamlag szegletében ülnek és a nyugágynak selymén. 13 Halljátok meg és adjátok tudtára a Jákób házának, azt mondja az Úr Isten, a Seregek Istene, 14 Hogy a mely napon megbüntetem Izráelt az ő vétkeiért, Béth-El oltáraiért is büntetek, és letöretnek az oltár szarvai, és a földre omlanak. 15 És ledöntöm a téli házat a nyári házzal együtt, és elpusztulnak az elefántcsont-házak is, megsemmisülnek a nagy házak, ezt mondja az Úr.

4 Halljátok meg e beszédet Básánnak ünői, a kik Samaria hegyén vagytok; a kik nyomorgatjátok a szegényeket, megrontjátok az ügyefogyottakat, a kik azt mondják az ő uroknak: Hozd elő, hadd igyunk! 2 Megesküdt az Úr Isten az ő szentségére, hogy íme napok következnek reátk, a mikor szigonyokkal visznek el titeket, és a ti maradékotokat halászó horgokkal. 3 És a részekben mentek ki, mindenikőtök egyenest; és a Hermónba vettettek, ezt mondja az Úr. 4 Menjetek Béth-Elbe és vétkezzetek, szaporítások a vétkeket Gilgálban. Vigyétek fel reggelente áldozataitokat, és harmad-naponként tizedeiteket. 5 Kovászosból gyűjtsatok hálaáldozatot; ajánljatok önkéntes áldozatokat, híreszteljétek; mert így szeretitek, Izráel fiai, azt mondja az Úr Isten. 6 De én is bocsátottam rátok fogak tisztaságát minden városaitokban és kenyérszükséget minden helyiségeiteken, és még sem tértetek vissza hozzáim, ezt mondja az Úr. 7 De én is megvontam tőletek az esőt, három hónappal az aratás előtt, és esőt adtam egy városra, más városra pedig nem adtam esőt. Az egyik rész esőt kapott, az a rész pedig, a melyre nem esett eső, megszáradott. 8 És két-három város tántorgott egy-egy városba, vizet inni, de meg nem elégítették; és még sem tértetek vissza hozzáim, ezt mondja az Úr. 9 Megvertelek titeket szárazsággal és ragyával; kerteiteknek, szőlőiteknek, fügefáitoknak és olajfáitoknak nagy részét megette a sáska; és még sem tértetek vissza én hozzáim, ezt mondja az Úr. 10 Döghalált bocsátottam rátok, mint Égyptomra; fegyverrel ötem ifjaitokat, fogására vittem lovaitokat; és táborotok bűzét egész orrotkig emeltem, és még sem tértetek vissza hozzáim, ezt mondja az Úr. 11 Felforgattam közületek többeket, a mint felforgatta Isten Sodomát és Gomorát, és olyanokká lettetek, mint a tűzből kikapott üszök; és még sem tértetek vissza hozzáim, ezt

mondja az Úr. 12 Azért hát ekképen cselekeszem veled Izráel! Minthogy pedig ekképen cselekeszem veled, készülj Istened elő, oh Izráel! 13 Mert ímé, a ki hegyeket alkotott és a szelet teremtte, és a ki megjelenti az embernek az ő gondolatját, a ki a hajnal sötétséggé változtatja és a föld magaslatain lépdel: az Úr ő, a Seregeknek Istene az ő neve.

5 Halljátok meg e beszédet, a melyet síródalként szólok ti rólatok, Izráelnek háza! 2 Elesett, nem kel fel többé Izráelnek szűze; végig terült az ő földén, és nincs, a ki felemelné. 3 Bizony így szól az Úr Isten: A mely város ezerrel indult ki, százzal marad csak meg; a mely pedig százzal indult ki, tízzel marad csak meg Izráel házául. 4 Bizony így szól az Úr az Izráel házához: Engem keressetek, és éltek! 5 És ne keressétek Béth-Elit; Gilgálba se menjetek; Beér-Sebába se menjetek át. Mert Gilgál fogásába megy. Béth-El pedig semmivé lesz. 6 Keressétek az Urat, és éltek, különben reátör, mint a tűz, a József házára és megemészti Béth-Elit, és nem lesz, a ki megoltsa. 7 A kik ürömmé változtatják az ítéletet és az igazságot földre tiporják. 8 A kik a fiaстыukot és a kaszásccsillagot teremtette; a ki reggellé változtatja a homályt és a nappalt éjszakává sötétítí; a ki hívja a tenger vizeit és kiönti azokat a földnek színére: az Úr annak a neve. 9 A kis pusztulással sújtja a hatalmasokat, és pusztulás száll az erősségekre. 10 Gyűlölik azt, a ki feddőzik a kapuban, és útálják azt, a ki feddhetetlenül beszél. 11 Annakokáért, mivelhogy tiportatók a szegényt és gabonaajándékot vesztek tőle: bár faragott kőből építettek házakat, de nem lakoztak azokban, bár gyönyörűséges szőlőket plántáltak, de nem isztok azoknak borából. 12 Mert tudom, hogy sok a ti bűnötök, és nagyok a ti vétkeitek! Igazak nyomorgatói, váltságolj-szedők vagytok; és elnyomják a szegényeket a kapuban! 13 Azért hallgat az eszes ebben az időben, mert gonosz idő ez. 14 Keressétek a jót és ne a gonoszt, hogy éljetek, és akkor veletek lesz az Úr, a Seregek Istene, a mint mondjátok. 15 Gyűlöljétek a gonoszt és szeressétek a jót; állítások vissza a kapuban az igazságot; talán megkegyelmez az Úr, a Seregek Istene a József maradékinak. 16 Azt mondja azért az Úr, a Seregek Istene, az én Uram: minden térségen siraalom lesz és minden utcán ezt mondják: jaj, jaj! s a szántóvetőt is gyászra hívják, s a sírni tudókat siraalomra; 17 És minden szőlőben siraalom lesz, mert átmegyek te közötted, ezt mondja az Úr. 18 Jaj azoknak, a kik kívánják az Úrnak napját! Mire való néktek az Úrnak napja? Sötétség az és nem világosság. 19 Mintha valaki oroszlán elől szaladna, és medve bukkanna rá; vagy pedig bemenne a házba és kezét a falhoz támasztaná, és

kígyó marná meg. 20 Nem sötétség lesz-é az Úrnak napja és nem világosság?! Sötétség lesz az, s még hajnalfénye sem lesz. 21 Gyűlölöm, megvetem a ti ünnepeiteket, és nem gyönyörködöm a ti összejöveteleitekben. 22 Még ha égőáldozatokkal áldoztok is nékem, sőt ételáldozataitokat sem kedvelem; kövér hálaáldozataitokra rá se tekintek. 23 Távoztasd el tőlem énekeid zaját, haráfaid pengését sem hallgathatom. 24 Hanem folyjon az ítélet, mint a víz, és az igazság, mint a bővizű patak. 25 Járultatok-é hozzáam véres áldozatokkal s ételáldozatokkal a pusztában negyven éven át, oh Izráel háza?! 26 Majd visztek hát Szikkútot, a ti királyotokat és Kijunt, a ti képeiteket, a ti isteneitek csillagát, a melyet ti csináltatok magatoknak. 27 És Damaskuson túlra száműzlek titeket, azt mondja az Úr, a kinek neve Seregeknek Istene.

6 Jaj azoknak, a kik gondtalanul élnek a Sionon, és a kik elbizakodnak Samaria hegyén; a kik a népek elejének elei, és a kikhez jő az Izráelnek háza! 2 Menjetek át Kalnéba, és nézzetek szét; onnan pedig menjetek a nagy Hamátha, és szálljatok le a Filiszteusok Gáthjába; vajjon jobbak-é azok, mint ezek az országok, és vajjon szélesebb-é azoknak határa a ti határotknál? 3 A kik a veszedelem napját messze gondoljátok, és az erőszaknak széket emeltek; 4 A kik elefántcsont pamlagon nevernek, és az ō nyoszolyáikban elnyújtózkodnak, és a nyáj legjavából és a kihízlalt borjakból lakmároznak; 5 A kik hárfa mellett dalolgatnak, és azt hiszik, hogy hangszereik a Dávidéi; 6 A kik a bort serlegekkel iszszák, és szín-olajjal kenegetőznek, és nem búsunak a József romlásán: 7 Most azért is ōk vitetnek el a száműzöttek élén, és vége szakad a nyújtózkodók dáridőzsásának. 8 Megesküdt az Úr Isten az ō életére; ezt mondja az Úr, a Seregek Istene: Útálon a Jákób kevélységét és gyűlölöm az ō palotáit; azért prédára vetem a várost mindenestől. 9 És ha egy házban tíz ember maradna is meg, még az is meghal; 10 És mikor felemeli ōt az ō barátja és megégetője, hogy kivigye a holttememet a házból, azt mondja annak, a ki a ház belsejében lesz: Van-é még valaki veled? az pedig azt mondja: Nincs, és ezt is mondja: Csitt! mert nem szabad említeni az Úrnak nevét! 11 Mert ímé, parancsol az Úr és megveri a nagy házat repedezésekkel, és a kicsiny házat hasadozásokkal. 12 Vajjon futhatnak-é a lovak a sziklán? felszánthatja-é azt valaki ökrökön? hogy az ítéletet bürökké tettétek, az igazság gyümölcsét pedig ürömmé?! 13 A kik örültök a hiáavaló dolognak, és a kik ezt mondjátok: Nem a magunk erejével szerezünk-é magunknak a szarvakat? 14 Ímé, bizony népet indítok ellened, oh Izráel háza, azt mondja

az Úr, a Seregek Istene, és az sanyargat titeket a hámáti úttól az Arába patakjáig.

7 Ily dolgot láttattott velem az Úr Isten; ímé, teremte sáskát a sarjúfakadás kezdetén, és ímé sarjú vala a királyi kaszálás után! 2 És lőn, hogy a mint felemészette a földnek füvét, azt mondám: Uram, Isten! légy kegyelmes, kérlek! Hogyan állhasson meg Jákób, hiszen kicsiny?! 3 Megengesztelődék az Úr e dologban: Nem lesz meg! mondá az Úr. 4 Ily dolgot láttattott velem az Úr Isten: ímé, tüzet híva elő ítéletre az Úr Isten, és megemészti az a nagy mélységet, és megemészti az országot. 5 De mondám: Uram, Isten! hagyd abba, kérlek! Hogyan állhatna meg Jákób; hiszen kicsiny?! 6 Megengesztelődék az Úr e dologban: Ez sem lészen meg, mondá az Úr Isten! 7 Ily dolgot láttattott velem: ímé, ott állott az Úr egy függőleges kőfalron, és a kezében mérő-zsinór vala. 8 És monda az Úr nékem: Mit látsz Ámós? Én pedig mondám: Mérőzsínört. És mondá az Úr: Ímé, mérőzsínorral mérek népemnek, az Izráelnek közepette, és nem bocsátok meg néki többé. 9 Bizony elpusztulnak Izsáknak magaslatai, és romba dőlnek Izráel szent helyei; és fegyverrel támadok a Jeroboám háza ellen. 10 És elkülde Amáziás, Béth-El papja Jeroboámhöz, Izráel királyához, ezt üzenénn: Pártot ütött ellened Ámós az Izráel házában; nem tűrheti az ország az ō mindenféle beszédét. 11 Mert így beszél Ámós: Fegyver által hal meg Jeroboám, az Izráel pedig fogásgba vitetik az ō földéről! 12 Ámósnak pedig így szólt Amáziás: Menj el, próféta! Fuss el a Júda fölére; ott egyed kenyered és ottan prófétálj! 13 Béth-Elben pedig ne prófétálj többé; mert a király szenthelye és az ország székháza ez! 14 És felele Ámós, és mondá Amáziásnak: Nem vagyok próféta, sem prófétának fia; barom-pásztor vagyok és vad fügét szedek; 15 De elhívott engem az Úr a nyáj mellől, és mondá nékem az Úr: Menj el és prófétálj az én népemnek, az Izráelnek! 16 Most azért halld meg az Úrnak beszédét! Te azt mondod: Ne prófétálj az Izráel ellen, és ne szólj az Izsák háza ellen! 17 Azért így szól az Úr: Feleséged paráznává lesz a városban; fiaid és leányaid fegyver által hullnak el; földedet felosztják kötéllel, és te magad tisztálatlan földön halsz meg; az Izráel pedig fogásgba vitetik az ō földéről.

8 Ily dolgot láttattott velem az Úr Isten: ímé, egy kosár érett gyümölcs. 2 És mondá: Mit látsz Ámós? És mondám: Egy kosár érett gyümölcsöt. És mondá az Úr nékem: Eljött vége az én népemnek, az Izráelnek; nem bocsátok meg néki többé! 3 Azon a napon jajá változnak a templomi énekek, így szól az Úr Isten, és temérdek lesz a hulla; szó nélkül hánýák

mindenüvé. 4 Halljátok meg ezt ti, kik a szegényre törtök, és e föld szegényeinek kipusztítására. 5 Mondván: Mikor műlik el az újhold, hogy gabonát árulhassunk? és a szombat, hogy megnyithassuk a gabonás házat? hogy megkisebbítsük a vékát, és megnagyobbítsuk az árat, és hamis mértékkel csalhassunk?! 6 Hogy megvegyük a szegényeket pénzen, és a szűkölködőt egy öltő saruért, és eladhassuk a gabona hulladékát?! 7 Megesküdt az Úr a Jákób búszkeségére: Soha el nem feleitem semmi cselekedetöket! 8 Ne rendüljön-é meg e miatt a föld? És ne búsuljon-é annak minden lakosa?! Bizony felindul egészen, mint a folyam, és dagad és apad, mint Égyiptom folyója. 9 És lészen azon a napon, azt mondja az Úr Isten: Lenyugtatatom a napot délben, és besötétítem a földet fényes nappal. 10 Ünnepeiteket búra változtatom; és minden dalotokat szomorú énekké! Gyászruhát borítok minden deréka, és kopaszsgát minden fejre, és olyanná teszem, mint a ki egyetlen fiát siratja; a vége pedig, mint a keserűség napja! 11 Ímé, napok jönek, azt mondja az Úr Isten, és éhséget bocsátok e földre; nem kenyér után való éhséget, sem víz után való szomjúságot, hanem az Úr beszédének hallgatása után. 12 És vándorolni fognak tengertől tengerig és északtól fogva napkeletig. Futkosnak, hogy keressék az Úrnak beszédét, de nem találják meg. 13 Azon a napon elepednek a deli szúzek, meg az ifjak is, a szomjúság miatt! 14 A kik Samaria bűnére esküsznek, és ezt mondják: El a te istened, oh Dán: és él a te útad, oh Beérseba! Bizony elhullanak és nem kelnek fel többé!

9 Látám az Urat állani az oltáron, és mondá: Üsd meg az oszlop fejét, hadd rendüljenek meg a küszöök, és dönts azokat mindenjájok fejére. A megmaradókat pedig fegyverrel ölöm meg. Nem fog elfutni közülök a futó, és nem menekül meg közülök a menekülv. 2 Ha a Seolba ássák is be magokat, kezem onnan is kiragadja őket; és ha az égbe hágnának is fel, onnan is levonszom őket! (sheol h7585) 3 És ha a Kármel tetején rejzőznének is el, onnan is előkeresem és elhözöm őket; és ha szemeim elől a tenger fenekére bújnak is, ott is parancsolok a kígyónak és megmarja őket. 4 És ha fogásba mennek is ellenségeik előtt, ott is parancsolok a fegyvernek és megöli őket; és reájok fordítom szemeimet, vesztökre és nem javokra. 5 Mert az Úr, a Seregek Ura az, a ki megéri a földet és elolvad az, és jájgat annak minden lakója, és feldagad egészen, mint a folyam, meg elapad, mint Égyiptom folyója. 6 A ki fenn az égben építé az ő boltozatát, és annak íveit a földre alapítá; a ki előhívja a tenger vizeit s kiönti azokat a földnek színére: az Úr az ő neve. 7 Nem olyanok vagytok-é ti előttem, oh Izráel

fiai, mint a Kusiták fiai?! ezt mondja az Úr. Nem én hoztam-é ki Izráelt Égyiptom földéről, és a Filiszteusokat Kaftorból, és a Siriabelieket Kirből?! 8 Ímé, az Úr Isten szemmel tartja a búnös országot, és eltörlöm azt a földnek színéről. Mindazáltal még sem pusztítom el egészen a Jákóbnak házát, ezt mondja az Úr! 9 Mert ímé, én parancsolok és szétrázom Izráel házát minden népek között, a mint a rostával rázogatnak; de nem esik a földre egy szemecske sem. 10 Fegyver által halnak meg az én népmnek minden bűnösei, a kik azt mondják: Nem ér el minket és nem jó reánk a veszedelem. 11 Azon a napon felemelem a Dávid leomlott sátorát, és kijavítom repedezéseit, és felemelem omladékait, és megépítem azt, mint volt hajdanán. 12 Hogy örökségképen bírják az Edom maradékát és mindama népeket, a kik az én nevemről neveztetnek, ezt mondja az Úr, a ki megcselekszi ezt! 13 Ímé, napok jönek, ezt mondja az Úr, és ott éri a szántó az aratót, a szőlőtaposó a magvetőt. És a hegyek musttal csepegnek, a halmok pedig mind megáradnak. 14 És hazahozom a fogáságból az én népemet, az Izráelt, és fölépítik az elpusztult városokat, és lakoznak bennök. Szőlőket plántálnak és iszszák azok borát, és kerteket csinálnak és eszik azoknak gyümölcsét. 15 És elplántálom őket az ő földjökbe; és nem szaggattatnak ki többé az ő földjökből, a melyet adtam nékik, azt mondja az Úr, a te Istened!

Abdiás

1 Abdiás látása. Így szól az Úr Isten Edomról: Hírt hallottunk az Úrtól! És hírnök küldetett a népekhez: keljetek fel és támadjunk reá haddal! **2** Ímé, kicsinyté tettelek a népek között; felettesebb útálatos vagy. **3** Szíved kevélisége csalt meg téged, ki szikla-hasadékokban lakozol, kinek lakóhelye magasan van, aki mondja az ő szívében: Ki vonhatna le engem a síkra?! **4** Ha oly magasra szállnál is, mint a sas, és ha a csillagok közé rakanád is fészket: onnan is levonnálak, ezt mondja az Úr. **5** Ha tolvajok törnének reád, avagy éjjeli rablók, (hogy elpusztítottál!), nem annyit lopnának-é, a mennyi elegendő?! Ha szólószerzők jönnének reád, nem hagynának-é gerezdeket?! **6** Mennyire kifosztogatták Ézsaut; felkutatták rejtegett kincseit! **7** A határig űznek ki összes frigytársaid; megcsalnak, levernek szövetségeseid; kenyeredet tőrül vetik alád. Nincsen benne okosság! **8** Azon a napon, ezt mondja az Úr, nem vesztem-é ki a bölcséket Edomból, és az értelmet az Ézsau hegyéről?! **9** És megrémülnek a te tévéid, oh Témán! hogy kiirtassék mindenki az Ézsau hegyéről az öldöklés által. **10** A Jákób öcséd ellen elkövetett erőszakért szégyen borul reád, és kivágatol mindenki köztükre! **11** A mikor vele szembeálltál; a mikor serege idegenek rabjává lett, és idegenek törtek be kapuján és Jeruzsálemre sorsot vetettek: olyan voltál te is, mint bármelyik közülök. **12** De ne gyönyörködjél öcsédnek napján, az ő szerencsétlenségének napján; és ne örvendj a Júda fiain az ő veszedelmök napján, és ne kérkedjél a szorongattatás napján. **13** Ne töri be népem kapuján nyomorúságuk napján; ne gyönyörködjél te is a baján nyomorúsága napján; és ne nyúlj az ő jószágához nyomorúsága napján; **14** A résre se állj fel menekülőit elveszíteni; és ne áruld el az ő megmaradottait a szorongattatás napján! **15** Mert közel van az Úrnak napja minden népek ellen. A mint cselekedtél, úgy cselekesznek veled; a mit te fizettél, visszaszáll fejedre. **16** Mert a mint ti íttatok szent hegyemen, úgy isznak szüntelen az összes népek; bizony isznak és hörpengetnek, és olyanok lesznek, mintha nem lettek volna. **17** De a Sion hegyén szabadulás lészen, és szentté lészen az, és a Jákób háza birtokba veszi az ő örökségét. **18** És a Jákób háza tűz lészen, és a József háza láng; az Ézsau háza pedig pozdorja; és meggyűjtják és megemészlik őket, és nem marad meg senki Ézsau házából, mert az Úr szólott. **19** A déliek örökség szerint bírják az Ézsau hegyét, a síkon lakók pedig a Filiszteusokat. És örökség szerint bírják az Efraim mezőit és Samaria mezőit; Benjámin pedig a Gileádot. **20** Izráel fiainak ez a száműzött serege azokat, a melyek a Kananeusoké, mind Sarfátig; a

jeruzsálemi száműzöttek pedig, a kik Szeferádban vannak, elfoglalják majd a déli városokat. **21** És a Sion hegyére szabadítók mennek fel, hogy megítélik az Ézsau hegyét; és az Úré lesz a királyság.

Jónás

1 És lőn az Úrnak szava Jónáshoz, az Amitai fiához, mondván: **2** Kelj fel, menj Ninivébe, a nagy városba, és kiáltás ellene, mert gonoszságuk felhatolt elémbe! **3** És felkele Jónás, hogy Tarsisba szaladna az Úr elől. Leméne azért Jáfóba, és talála ott egy hajót, a mely méne Tarsisba, és megadván a hajóbért, beszállva abba, hogy Tarsisba menne velük az Úr színe elől. **4** Az Úr pedig nagy szelet bocsátta a tengerre, és nagy vihar lőn a tengeren, és a hajó már-már töredékiz vala. **5** Megfélemlének azért a hajósok és kiáltanak, kiki az ő istenéhez, és a hajóban lévő holmit a tengerbe hányák, hogy könnyítse nekik magukon. Jónás pedig leméne a hajó aljába, és lefeküdt és elaludt. **6** De hozzámené a kormányos mester, és mondá néki: Mi lelt, te nagy alvó? Kelj fel, kiáltás a te Istenedhez; hát ha gondol velünk az Isten, és nem veszünk el! **7** Egymásnak pedig ezt mondák: Jertek, vessünk sorsot, hogy megtudhassuk: mi miatt van rajtunk e veszedelem? És sorsot vetének, és a sors Jónásra esék. **8** Mondák azért néki: Kérünk, beszél el nékünk: mi miatt van rajtunk e veszedelem? Mi a te foglalkozásod és honnan jösz? Melyik a te hazád és miféle népből való vagy te? **9** És monda nézik: Héber vagyok én, és az Urat, az egek Istenét félem én, a ki a tengert és a szárazt teremtette. **10** És megfélemlének az emberek nagy félelemmel, és mondák néki: Mit cselekedtél? Mert megtudták azok az emberek, hogy az Úr színe elől fut, mivelhogy elbeszél nézik. **11** Mondák azután néki: Mit cselekedjünk veled, hogy a tenger megcsendesedjék ellenünk? Mert a tenger háborgása növekedé. **12** Ő pedig monda nézik: Fogiatok meg és vesseket engem a tengerbe, és megcsendesedik a tenger ellenetek; mert tudom én, hogy miattam van ez a nagy vihar rajtak. **13** És erőlködtek azok az emberek, hogy visszajussanak a szárazra; de nem tudtak, mert a tenger háborgása növekedék ellenök. **14** Kiáltanak azért az Úrhoz, és mondák: Kérünk Uram, kérünk, ne veszszünk el ez ember lelkéért, és ne háríts reánk ártatlan vért; mert te, Uram, úgy cselekedtél, a mint akartad! **15** És felragadák Jónást és beveték őt a tengerbe, és megszűnék a tenger az ő háborgásától. **16** Azok az emberek pedig nagy félelemmel félék az Urat, és áldozattal áldozának az Úrnak, és fogadásokat fogadának. **17** Az Úr pedig egy nagy halat rendelt, hogy benyelje Jónást. És lőn Jónás a halnak gyomrában három nap és három éjjel.

2 És könyörge Jónás az Úrnak, az ő Istenének a halnak gyomrából. **2** És mondá: Nyomorúságomban az Úrhoz

kiálték és meghallgata engem; a Seol torkából sikolték és meghallád az én szótomat. (Sheol h7585) **3** Mert mélységbé vetettél engem, tenger közepébe, és körül fogott engem a víz; örvényeid és habjaid mind átmementek rajtam! **4** És én mondám: Elvettettem a te szemeid elől; vajha láthatnám még szentséged templomát! **5** Körülvettek engem a vizek lelkemig, mély ár kerített be engem, hinár szövődött fejemre. **6** A hegyek alapjáig súlyedtem alá; bezáródtak a föld závárajai felettem örökre! Mindazálta kiemelte életemet a mulásból, oh Uram, Istenem! **7** Mikor elcsüggéd bennem az én lelkem, megemlékeztem az Úrról, és bejutott az én könyörgésem te hozzád, a te szentséged templomába. **8** A kik hiú bálványokra ügyelnek, elhagyják boldogságukat; **9** De én hálaadó szóval áldozom néked; megadom, a mit fogadtam. Az Úré a szabadítás. **10** És szóla az Úr a halnak, és kiveté Jónást a szárazra.

3 És lőn az Úrnak szava Jónáshoz másodszor is, mondván: **2** Kelj fel, menj Ninivébe, a nagy városba, és hirdesd néki azt a beszédet, a mit én parancsolok néked. **3** És felkele Jónás, és elméne Ninivébe az Úr szava szerint. Ninive pedig nagy városa vala Istennek, három napi járó föld. **4** És kezde Jónás benneni a városba egy napi járóra, és kiálta és monda: Még negyven nap, és elpusztul Ninive! **5** A niniveiek pedig hívnek Istenben, és böjtöt hirdetnének, és nagyjaiktól fogva kicsinyeikig zsákba öltözének. **6** És eljuta a beszéd Ninive királyához, és felkele királyi székéből, és leveté magáról az ő királyi ruháját, és zsákba borítkozék, és üle a porba. **7** És kiáltanak és szólának Ninivében, a királynak és főembereinek akaratából, mondván: Emberek és barmok, ökrök és juhok: semmit meg ne kóstoljanak, ne legeljenek és vizet se igyanak! **8** Hanem öltözzenek zsákba az emberek és barmok, és kiáltsanak az Istenhez erősen, és térjen meg kiki az ő gonosz útáról és az erőszakosságból, a mely az ő kezökben van! **9** Ki tudja? talán visszatér és megengesz telődik az Isten és elfordul haragjának búslásától, és nem veszünk el! **10** És látá Isten az ő cselekedeteiket, hogy megtértek az ő gonosz útjokról: és megbáná az Isten azt a gonoszt, a melyről mondá, hogy végrehajtja rajtok, és nem hajtá végre.

4 És igen rossznak látszik ez Jónás előtt, és megharaguvek. **2** Könyörge azért az Úrhoz, és mondá: Kérlek, Uram! Avagy nem ez vala-é az én mondásom, mikor még az én hazámban valék? azért siettem, hogy Tarsisba futnék, mert tudtam, hogy te irgalmas és kegyelmes Isten vagy, nagy türelmű és nagy irgalmaságú és a gonosz miatt is bántódó. **3** Most azért Uram, vedd el, kérlek, az én lelkemet

én tőlem, mert jobb meghalnom, mintsem él nem! 4 Az Úr pedig mondá: Avagy méltán haragszol-é? 5 Majd kiméne Jónás a városból, és üle a város keleti része felől, és csinála ott magának hajlékot, és üle az alatt az árnyékban, a míg megláthatná, mi lészen a városból? 6 Az Úr Isten pedig egy tököt rendele, és felnöve az Jónás fölé, hogy árnyékot tartson feje fölött és megoltalmazza őt a hévség bántásától. És nagy örömmel örvendezék Jónás a tök miatt. 7 De másnapra férget rendele az Isten hajnal-költekor, és megszúrá az a tököt, és elszárada. 8 És lón napköltekor, hogy tikkasztó keleti szelet rendele Isten, és a nap rátűzött a Jónás fejére, és ő elbágyada. Kiváná azért magának a halált, és monda: Jobb halnom, mint él nem! 9 És monda az Isten Jónásnak: Avagy méltán haragszol-é a tök miatt? És monda: Méltán haragszom, mind halálig! 10 Az Úr pedig monda: Te szánod a tököt, a melyért nem fáradtál és a melyet nem neveltél, a mely egy éjjel támadt és más éjjel elveszett: 11 Én pedig ne szánjam Ninivét, a nagy várost, a melyben több van tízenkétszer tízezer embernél, a kik nem tudnak különbséget tenni jobb- és balkezük között, és barom is sok van?!

Mikeás

1 Az Úr igéje, a mely lőn a moreseti Mikeáshoz, Jótárnak Akház és Ezékiásnak, Júda királyainak idejében, a melyet látott Samária és Jeruzsálem felől. **2** Halljátok meg minden népek, figyelmezz föld és annak teljessége. És az Úr Isten legyen bizonyság ellenetek; az Úr az ő szent templomából! **3** Mert ímé, kijő az Úr az ő helyéről, és leszáll és lépdel a földnek magaslatain. **4** És szétmállanak alatta a hegyek, a völgyek pedig szétszakadoznak, mint a viasz a tűz előtt, mint a meredekről leszakadó vizek. **5** A Jákób vétkéért lészen minden, és az Izráel házának bűnei miatt! Micsoda a Jákób vétke? Avagy nem Samária-é? És mik a Júda magaslatai? Avagy nem Jeruzsálem-é? **6** De olyanná teszem Samáriát, mint a mezőben való kőrakás, szőlő-plánták helyévé; és lezúdítom a völgybe az ő köveit, és még fundamentomit is kimutatom. **7** Faragott képei mind összetörnek és minden ajándékát tűz égeti meg. minden bálványait semmivé teszem; mert paráznaság bérerből gyűjtögette azokat, azért ismét paráznaság bérérével legyenek. **8** E miatt keserék és jagatok; ruhátlan és mezítelen járok. Üvöltök, mint a sakálok, és sikongok, mint a struczmadarak. **9** Mert halásosak az ő sebei. Bizony Júdáig ér; népem kapujáig hatol, Jeruzsálemig. **10** Gáthban hírül ne adjátok; sírván ne sírjatok; Beth-le-Afrában porba heveredtem. **11** Kölözzezetek el, Safirnak lakója gyalázatos meztelenül! Nem vonult ki Saanán lakosa; Beth-Eselnek siraletta nem enged tartózkodni. **12** Mert beteg lett Marótnak lakosa az ő javai miatt; mert veszedelem szállt le az Úrtól Jeruzsálemnek kapujára. **13** Gyors paripához köös a szekeret, Lákisnak lakójá! ki a bűnnel kezdője valál a Sion leányánál. Bizony te benned találtatnak Izráel vétkei! **14** Azért adj válolevelet Moreset-Gátnak! Akibb házai megcsalják Izráel királyait. **15** Még hozok én te néked örököst, Marésa lakosa; Adullámig hat el Izráel dicsősége! **16** Nyírd le, kopaszítsd meg magadat a te gyönyörűséges fiaidert! Szélesítsd meg kopaszágodat, mint a keselyű; mert rabságra vitettek el tőled!

2 Jaj azoknak, a kik hamisságot gondolnak és a kik ágyasházukban gonoszságot cselekesznek, és végrehajtják azt, mihelyt megvirrad, mert hatalmuk van hozzá. **2** Megkívánják a mezőket és elrabolják, és a házakat és elszedik; és nyomorgatják a gazdát, és az ő házanépét az embert és az ő örökségét! **3** Annakáért ezt mondja az Úr: Ímé, én is gonoszt gondolok e nemzetseg ellen, melyből ki nem vonhatjátok a ti nyakatokat és nem jártok kevelyen, mivel gonosz idő lészen az! **4** Azon a napon

példabeszéd támad rólatok, és siralmat sírnak, mondva: Oda van! elpusztultunk! Népem örökségét felcserélte! Miként rabolja el tőlem; hűtelennek osztja ki mezeinket! **5** Azért nem lesz néked, a ki mérőszínort vessen sors szerint az Úrnak gyülekezetében. **6** Ne prófétáljatok! prófétálnak ők. Ha nem prófétálnak ezeknek, nem műlik el a gyalázat! **7** Oh te, ki Jákób házának mondatol! hát türelmetlen-é az Úrnak lelke, avagy ezek-é az ő cselekedetei? Nem javára válnak-é az én cselekedeteim annak, a ki igazán jár? **8** A minap mint egy ellenség támadt fel az én népem; a köntösől a palástot letépik a gyanúlanul járókról, a háborútól idegenkedőkről. **9** Népem asszonyait kiüzíték boldogságuk házárból; kisdedeiktől örökre elveszíték az én dicsőségemet. **10** Keljetek fel és menjetek ki, mert ez nem a nyugalomnak helye; a tisztálanság miatt, a mely elveszít, és pedig borzasztó veszedelemmel! **11** Ha valamely szélházi és csalárd így hazudoznák: Prédikálok néked borról és részegítő italról, az volna e népnek prófétája. **12** mindenestől egybegyűjtétek téged, Jákób! Összetakarítom Izráel maradékát. Összegyűjtöm őket, mint a boczrai juhokat, mint a nyájat az ő karámja közé; hemzsegnek majd az ember-sokaság miatt. **13** Előttök meg fel az úttörő; kitörnek és átmennék a kapun és kivonulnak, és előttük meg a királyuk, és élükön az Úr!

3 És mondám én: Halljátok, kérlek, Jákób fejedelemi és Izráel házának vezérei: Nem a ti tisztek-é tudni az ítéletet?! **2** Ti, kik gyűlölik a jót és kedvelik a gonoszt! A kik levonszátok róluk bőrüköt és csontjaikról az ő húsokat! **3** A kik megeszik az én népemnek húsát, és lenyúzzák róluk bőrüköt, és összetörik csontjaikat, és feldarabolják, akár csak a fazékba, és mint húst a tálba. **4** Kiáltanak majd az Úrhoz, de nem hallgatja meg őket; sőt elrejti akkor orczáját előlök, mivelhogy gonoszokká lettek cselekedeteik. **5** Így szól az Úr a próféták ellen, a kik elálmítják az én népemet, a kik, ha van mit rágniok, békességet hirdetnek, az ellen pedig, a ki nem vet valamit szájokba, hadat indítanak. **6** Azért éjszaka száll rátok, hogy ne lássatok, és sötétség jő rátok, hogy ne jövendölhesseket, és a nap lemegy a próféták felett, és elsötétül rajtok a nappal. **7** És megszégyenülnek a látók, és elpirulnak a jövendőmondók, és elfedik szájokat mindenjáran, mert nem lészen felelet Istentől. **8** Én ellenben megteljesedem az Úr lelkének erejével, és ítélettel és hatalommal, hogy hirdessem Jákóbnak az ő vétkét, és Izráelnek az ő bűnét. **9** Halljátok ezt, kérlek, Jákób házának fejei és Izráel házának vezérei! a kik útlájkát az ítéletet, és minden igazságot elcsavartok; **10** A kik

vérrrel építitek a Siont, és Jeruzsálemet hamissággal! 11 Kiknek fejedelmei ajándékért ítélnek, és papjaik jutalomért tanítanak, és prófétáik pénzért jövendölnek, és mégis az Úrra támashodnak, mondván: Avagy nincsen-é közöttünk az Úr?! Nem következik mi reánk veszedelem! 12 Azért ti miattatok mezővé szántatik a Sion, és kőhalommá lesz Jeruzsálem, a templom hegye pedig erdős heggyé.

4 És lészen: az utolsó időben az Úr házának hegye a hegyek fölél helyeztetik, és felületemelkedik az a halmokon, és népek özönlenek reá. 2 Pogányok is sokan mennek, és mondják: Jertek, menjünk fel az Úr hegyére és a Jákób Istenének házához, hogy megtanítson minket az ő útaira, és járunk az ő ösvényein! Mert Sionból jő ki a törvény, és az Úr beszéde Jeruzsálemből. 3 És sok népek között ítéletet tészen, és megfedd erős nemzeteket nagy messze földig és fegyvereiket kapákká kovácsolják, dárdáikat pedig sárólókká; nép népre fegyvert nem emel, és hadakozást többé nem tanulnak. 4 És kiki nyugszik az ő szőlője alatt és fügefája alatt, és senki meg nem rettentи őket, mert a Seregek Urának szája szólott. 5 Mert minden nép a maga istenének nevében jár, és mi is a mi Urunk Istenünk nevében járunk örökkön örökké. 6 Azon a napon, azt mondja az Úr, összegyűjtöm a sántát, és összeszedem az elszéleddeteket, és a kiket megsanyargattam. 7 És a sántát maradékká teszem, az elszélesztettet pedig erős nemzetté, és az Úr uralkodik rajtok a Sion hegyén mostantól fogva mindörökké. 8 És te nyájnak tornya, Sion leányának vára! Eljő tehozzád és elérkezik az előbbi hatalom, a Jeruzsálem leányának birodalma. 9 Miért kiáltasz hát kiáltva? Nincsen-é közötted király? Elveszett-é a te tanácsadód, hogy úgy elfogott a fájdalom, mint a gyermek-szülőt?! 10 Gyötrőd és kinlőd, Sionnak leánya, mint a gyermek-szülő! Mert ímé, kimégy a városból, és a mezőn tanyázol, és egészen Bábelig mégysz. Ott szabadítattal meg; ott vált ki téged az Úr, ellenségednek kezéből. 11 Mert ímé, sok nemzetes gyűült össze ellened, a kik ezt mondják: Legyen szentségtelen, és legeltessük szemeinket a Sionon! 12 De ők nem tudják az Úr gondolatait és nem értik az ő szándékát, hogy összegyűjtí őket, mint a kévet a szérvre. 13 Kelj fel és csépelj, Sionnak leánya! Mert vassá teszem a te szarvaidat, körmeidet pedig aczállá teszem, és szétporsz sok népeket, és rablott kincseket az Úrnak áldozom, javaikat pedig az egész föld Urának.

5 Seregelj hát egybe, seregek leánya! Ostrommal támadt ellenünk; pálczával verjék arczul Izráel biráját! 2 De te, Efratának Bethleheme, bár kicsiny vagy a Júda ezrei között: belőled származik nékem, a ki uralkodó az Izráelen; a kinek

származása eleitől fogva, örökötől fogva van. 3 Azért odaadja őket, míg a szűlő szűl, de az ő atyafainak maradékai visszatérnek Izráel fiaihoz. 4 És megáll, és legeltet az Úrnak erejével, az Úrnak az ő Istenének fenséges nevével, és bátorsággal lakoznak, mert ímé felmagasztaltatik a földnek határáig. 5 És ő a mi békességünk. Ha az Assirus előj a mi földünkre és megtapodja palotáinkat: állatunk ellene hét pásztort és nyolc fejedelmi férfiút. 6 És megrontják Assiria földjét fegyverrel Nimród földjét is az ő kapuiban; és megszabadít az Assirustól, ha a mi földünkre előj és a mi határunkba lép. 7 És a Jákóbnak maradéka olyan lészen a sok nép között, mint az Úrtól való harmat, mint a zápor a fűnek, mely nem emberben reménykedik, és nem bízik embernek fiaiban. 8 És a Jákób maradéka a pogányok között, a sok nép között olyan lészen, mint az oroszlán az erdei vadak között; mint az oroszlán-kölyök a juhoknak nyája között, a mely ha betör, tipor és tép, és nincs, aki tőle megszabadítson. 9 Erőt vészen a te kezed szorongatódon, és minden ellenségeid kivágattanak. 10 És lészen azon a napon, azt mondja az Úr, kivágom lovaiddat közüled, és elvesztem hadi-szekereidet. 11 És kivágom földednek városait, és ledöntöm minden erősségeidet. 12 És kivágom kezedből a bűvszeretet, és szemfényesztőid nem lesznek néked. 13 És kivágom faragott képeidet és bálványaidat közüled, és nem imádod többé kezeidnek csinálmányait. 14 És kiszaggatom a te berkeidet közüled és elpusztítom a te városaidat. 15 És haranggal és hévvel állok bosszút a pogányokon, a kik nem engedelmeskedtek.

6 Halljátok csak, a mit mond az Úr! Kelj fel, perelj a hegyekkel, és hallják meg szótat a halmok. 2 Halljátok meg hegyek az Úr peres dolgát, és ti, a földnek örök alapjai! Mert pere van az Úrnak az ő népével, és az Izráellel is perbe száll. 3 Én népem! mit vétettem te ellened, és mivel fárasztottalak el téged?! Tégy vallást ellenem! 4 Hiszen felhoztalak Egyiptom földjéről, és a szolgák házából megváltottalak, és előttem küldém Mózest, Áront és Máriát! 5 Én népem! Emlékezzél csak: mit koholt Bálák, Moábnak királya, és mit felelt néki Bálám, a Beor fia? Sittimtől fogva Gilgálig, hogy megismerjed az Úr igazságos cselekedeteit. 6 Mivel menjek eleibe az Úrnak? Hajlongjak-é a magasságos Istenek? Égőáldozatokkal menjek-é élébe, esztendős borjúkkal?! 7 Kedvét leli-é az Úr ezernyi kosokban, vagy tízezernyi olaj-patakban? Elsőszülöttemet adjam-é vétkemért, vagy méhem gyümölcsét lelkemnek búnéért?! 8 Megjelentette néked, oh ember, mi légen a jó, és mit kíván az Úr te tőled! Csak azt, hogy igazságot cselekedjél, szeressed az irgalmasságot, és hogy alázatosan jár a te

Isteneddel. 9 Az Úrnak szava kiált a városnak, és a te neved néz bölcséségre. Halljátok meg a vesszőt és ki rendeli azt?! 10 Vannak-é még a gorosznak házában hamissággal gyűjtött kincsek, és ösztövér véka, a mely útálatos? 11 Vajjon jóváhagyom-é a hamis mértéket, és a zsákba rejtett csalárd fontokat? 12 Mert a gazdagok megtöltöztek köztük ragadománnyal, lakosai pedig hazugságot szólnak, és nyelvök csalárd az Ő szájokban. 13 Én is azért megvervén, beteggé teszlek téged; elpusztítalak a te bűneid miatt. 14 Eszel te, de meg nem elégszel, és benned marad a te éhséged; és gyűjtesz, de nem takarítasz, és a mit megtakarítsz is, fegyverre hányom. 15 Vetsz te, de nem aratsz; olajat sajtosz te, de nem kened magadat olajjal, és mustot is, de bort nem iszol! 16 Mert az Omri parancsolataihoz szabjátok magatokat és az Ákháb házának minden dolgához, és azoknak tanácsán jártok! Hogy pusztasággá tegyelek tégedet, az Ő lakosait pedig csúfsággá, és hordozzátok népemnek gyalázatát.

7 Jaj nékem, mert olyanná lettem, mint a letakarított mező, mint a megszedett szőlő: egy enni való gerezd sem maradott; pedig zsengére vágysz a lelkem! 2 Elveszett e földről a kegyes, és igaz sincs az emberek között. Mindnyájan vér után ólalkodnak, kiki hálóval vadássza atyafiát. 3 Gonoszságra készek a kezek, hogy jól vigyék véghez; a fejedelem követelőzik, és a bíró fizetésre vár; a főember is maga mondja el lelke kívánságát, és összeszövik azt. 4 A ki jó közöttök, olyan mint a tüske, az igaz olyan, mint a tövisbokor. A te órállóiának napja, a te megítélésed előtt; most következik el az Ő zűrzavaruk. 5 Ne higyjetek a barátnak; ne bízzatok a tanácsadóban; az öleiben ülő előtt is zárd be szádnak ajtaját. 6 Mert a fiú bolondnak tartja atyját, a leány anyja ellen támad, a meny az Ő napára; az embernek saját háznépe az ellensége. 7 De én az Úrra nézek, várom az én szabadításom Istenét; meghallgat engem az én Istenem! 8 Ne örülj, én ellenségem! Elestem ugyan, de felkelek, mert ha még a setésgben ülnék is, az Úr az én világosságom! 9 Az Úr haragiát hordozom, mert vétkeztem ellene; mindaddig, a míg leperli peremet és meghozza ítéletemet. Kivisz engem a világosságra, meglátom az Ő igazságát. 10 De meglátja ellenségem is és szégyen borítja el, aki ezt mondja nékem: Hol az Úr, a te Istened? Meglátják Őt az én szemeim, hogy ímé széttapostatik, mint az utcza-sár. 11 Falaid megépítésének napja! e napon távol lesz a törvény! 12 Azon a napon eljőnek hozzád Assiriából és Égyiptom városaiból; Égyiptomtól a folyamig, tengertől tengerig és hegycsúcsig. 13 És pusztává lesz a föld az Ő lakói miatt,

az Ő cselekedeteik gyümölcséért. 14 Legeltesd népedet a te vessződdel, a te örökségednek nyáját, a mely magánosan lakozik az erdőben, a Kármel közepén. Legeljenek Básánban és Gileádban, mint a hajdankor napjain! 15 Mint az Égyiptom földéről kijövetelednek idején, láttatok vele csodadolgokat. 16 Látják ezt a pogányok és megszégyenülnek minden erejükkel. Kezüköt szájokra teszik, füleik megsiketülnek; 17 Nyalják a port, mint a kígyó, mint a föld férgei; reszketve jőnek rejtekeikből; remegve folyamodnak az Úrhoz, a mi Istenünkhez, és félnek tetőled! 18 Kicsoda olyan Isten, mint te, aki megbocsátja a bűnt és elengedi öröksége maradékának vétkét?! Nem tartja meg haragját örökké, mert gyönyörködik az irgalmaságban! 19 Hozzánk térvén, könyörül rajtunk; eltapodja álnokságainkat. Bizony a tenger mélységébe veted minden bűnünket! 20 Hűséget mutat sz a Jákóbnak, irgalmaságot Ábrahámnak, a mint megesküdtél atyainknak még az Ősidőkben.

Náhum

1 Ninive terhe; az elközi Náhum látásának könyve. 2

Buzgón szerető és bosszúálló Isten az Úr, bosszúálló az Úr, és telve haraggal; bosszút áll az Úr az ő ellenségein, és haragot tartó az ő gyűlölői ellen. 3 Hosszútűrő az Úr és nagyhatalmú, és nem hagy bűntetlenül. Szélvészben és viharban van az Úrnak útja, és lábainak pora a felhő. 4 Megfeddi a tengert és kiapasztja azt, és minden folyamot kiszáraszt. Elfonnyad a Básán és a Kármel, és a Libánon virágá elfonnyad. 5 A hegyek reszketnek előtte, és a halmok szétmállanak. Tekintetétől megrendül a föld, és a világ, és minden, a mi rajta él. 6 Ki állhatna meg haragja előtt, és ki birhatná ki búsalásának tüzét? Heve szétfoly, mint a láng, és a kőszálak is szétporlanak tőle. 7 Jó az Úr, erősség a szorongatás idején, és ő ismeri a benne bízókat. 8 De gáttörő árvízként pusztít annak helyén, és gyűlölőit setétség üldözi. 9 Mit koholtok az Úr ellen? Elpusztít ő, nem léşen kétszer veszedelelem. 10 Ha annyira összefonónak is, mint a tüskebokrok, és olyan ázottak is, mint az italuk: megemésztetnek, mint a teljesen megszáradt tarló. 11 Belőled származott, aki gonoszt koholt az Úr ellen, aki álnokságot tanácsolt. 12 Így szól az Úr: Ha teljes erőben és sokan vannak is, mégis levágatnak és elenyésznek. Megaláztalak téged, de nem foglak többé megalázni. 13 Most már leveszem rólad az ő igáját, és bilincseidet leszaggatom. 14 Felőled pedig azt rendeli az Úr: Nevednek ne támadjon többé magva; isteneid házából kiveszem a faragott és öntött képeket; megásom sírodat, mert becstelen vagy. 15 Íme a hegyeken örömhírhözönak lábai! Békességet hirdet. Ünnepeld Júda ünnepeidet, fizesd le fogadásaidat; mert nem vonul át rajtad többé a semmirekellő; mindenestől kiirtatott.

2 Pusztító jön fel ellened; őrizd a várat, nézzed az útát,

erősítsd derekadat, keményítsd meg erődet igen. 2 Mert helyreállítja az Úr Jákób bűszkeségét, mint Izráel bűszkeségét; mert rablók rabolták ki őket, csemetéiket pedig kivágták. 3 Vitézeinek pajzsa veres, katonáinak ruházata bíboroszínű, hadiszekere aczéltűben ragyog fegyverkezése napján, és a dárdákat rengetik. 4 Az utcákon robognak a szekerek, összeütköznek a piaczokon; tekintetük mint a fáklyák, futkosnak mint a villámok. 5 Emlegeti vitézlő hőseit; ingadoznak lépéseiükben, sietnek a kőfalra, és felállítatik a védősáncz. 6 A folyóvizek kapui megnyílnak, és a palota megrendül. 7 De elvégeztetett: felfedik, elvitetik, és szolgálói keseregnek, mint nyögő galambok, mellőket vervén. 8 Pedig Ninive olyan, mint a bővizű tó, eleitől fogva: mégis futnak

ők. Álljatok meg, álljatok meg! De vissza se tekint senki.

9 Raboljatok ezüstöt, raboljatok aranyat; száma sincs a rejtegett kincseknek, gazdag minden drága edényben. 10 Feldúlva, széthányva, kifosztatva! Szíve megolvadt, a térek reszketnek, fájdalom van egész derekában, és mindenjük arcza elvesztette pirosságát. 11 Hol van az oroszlánok tanyája, és az oroszlán-kölyököknek ama legelője, a hová járt a nőstény- és hímoroszlán, az oroszlán-kölyök, és nem volt a ki elriaszsza? 12 Az oroszlán torkig valót ragadozott kölykeinek, és fojtogatott nőstényeinek, és megtöltötte barlangjait zsákmánynyal, tanyáit pedig prézával. 13 Íme rád török, azt mondja a Seregek Ura, és füstté égetem szekereit. Oroszlán-kölykeidet kard emészti meg, és kiirtom e földről zsákmányodat, és nem hallatszik többé követeidnek szava.

3 Jaj a vérszopó városnak! mindenestől hazug és erőszakkal

telve, és nem szűnik rabolni. 2 Ostor-csattogás, kerék-zörgés zaja; dobogó ló, robogó szekér; 3 Törtető lovag, kardok villogása, dárda villanása, sebesült tömegek, holtak sokasága, nincs számok az elesetteknek; megbotlanak hulláikban. 4 A szép parázna sok paráznaságáért, a hitetésnek mesternője miatt, aki népeket ejtett meg paráznaságával, és nemzetégeket búbájaval: 5 Íme, rád török, azt mondja a Seregek Ura, és orczádra fordítom ruhádnak alját, és népeknek mutatom meg meztelenségedet, és országoknak gyalázatodat. 6 Rútságot hánynak rád, és gyalázattal illetlek téged, és olyanná teszlek, mint a kit csudálnak. 7 És mind, aki meglát, elmenekül töled, és ezt mondja: Elpusztult Ninive! Ki bánkódik rajta? Hol keressek néked vígasztalókat? 8 Avagy jobb vagy-é Nő-Amonnál, a mely a folyamoknál fekszik, vizek veszik körül; a melynek tenger a sánca, tenger a kőfala? 9 Kús volt erőssége meg Egyiptom, és száma sem volt annak. Puth és Libia is segítőid voltak; 10 De ez is számkivetésbe, fogásigba jutott; kisdedeik is falhoz verettek minden utcza sarkán; főembereire sorsot vetettek, és nagyjait minden bilincsekbe verték. 11 Te is megrészegedel, elfeledtté leszel; te is keresel majd menedéket a gyűlölöködő elől. 12 minden erősséged olyan, mint a zsenge gyümölcsű fügefa; ha megrázatnak, az evő szájába hullnak. 13 Íme, a te néped asszonyné te benned, földednek kapui tárva kitáruknak gyűlölőidnek, tűz emészti meg záraidat! 14 Meríts magadnak ostromhoz való vizet, javítsd erősségeidet; menj be a sárba, taposd az agyagot, javítsd a téglá-vetőt! 15 Legott tűz emészt meg téged, fegyver irt ki téged, megemészt, mint a szöcske; szaporodjál bár, mint a szöcske, szaporodjál bár mint a sáska! 16 Többen voltak kalmáraid, mint az égnak csillagai:

a szöcske csapong és elrepül! 17 Fejedelmeid mint a sáska,
vezéreid mint a tücsökraj; hideg időkben gyepűkben tanyáz,
napkeletkor pedig elrepül, és helye sem tudható meg, hol
volt. 18 Szunnyadoznak pásztoraid, Assiria királya, feküsznek
vitézlő hősei; néped a hegyeken széledez, és nincsen, aki
összegyűjtse. 19 Nincs enyhítés a te sebedre, gyógyíthatatlan
a te nyavalýád. A kik híredet hallják, mind tapsolnak felettesed,
mert kire nem hatott volna ki a te gonoszságod soha?

Habakuk

1 A teher, a melyet Habakuk próféta látott. **2** Meddig kiáltok még oh Uram, és nem hallgatsz meg! Kiáltozom hozzád az erőszak miatt, és nem szabadítasz meg! **3** Miért láttasz velem hamisságot, és szemléltetsz nyomorgatást? Pusztítás és erőszak van előttem, per keletkezik és versengés támad! **4** Azért inog a törvény, és nem érvényesül az igaz ítélet; mert gonosz hálózza be az igazat, azért származik hamis ítélet! **5** Nézzetek szét a népek között, vizsgálódjatok és csodálkozással csodálkozzatok, mert oly dolgot cselekszem a ti napjaitokban, mit el sem hinnétek, ha beszélnék! **6** Mert ímé, feltámasztom a Káldeusokat, a kegyetlen és vakmerő nemzetet, a mely eljárja a földet szélénben, hogy hajlékokat foglaljon el, a melyek nem az övéi. **7** Rettenetes és iszonyatos ez, maga szerzi törvényét és hatalmát. **8** És lovai serényebbek a párduczoknál, és gyorsabbak az estveli farkasoknál, és előtörtetnek az ő lovasai; és az ő lovasai messziőrű jönek, repülnek, mint a zsákmányra siető keselyű. **9** Mindnyája ragadományért jön, arcuk előre néz, és annyi foglyot gyűjt, mint a föveny. **10** Kaczag ez a királyokon, és a fejedelmek néki nevetség, minden erősséget csak nevet, töltést emel és megostromolja azt. **11** Majd tovaszáll viharként és elvonul és bűnbe esik; ő kinek istene az ő hatalma. **12** Avagy nem te vagy-é Uram, öröktől fogva az én Istenem, Szentem? Nem veszünk el! Ítéletre rendelted őt, oh Uram, fenyítől választottad őt, én erősségem! **13** Tisztábbak szemeid, hogysem nézhetnéd a gonoszt, és a nyomorgatást nem szemlélheted: miért szemléled hát a hitszegőket? és hallgatsz, mikor a gonosz elnyeli a nálánál igazabban! **14** Olyanokká teszed az embert, mint a tenger halai, és mint a csúszómászó állatok, a melyeknek nincsen vezérök? **15** Mindnyáját kivonsza horoggal, gyalomjába keríti, és hálójába takarítja be őket; ezért örül és vígad. **16** Ezért áldozik gyalomjának, és füstöl az ő hálójának, mert ezekkel kövér az ő része, és zsíros az ő eledele. **17** Vajon azért ürítheti-é gyalmát, és szüntelen ölheti-é a nemzeteket kímélet nélkül!?

2 Őrhelyemre állok, és megállok a bástyán, és vigyázok, hogy lássam, mit szól hozzám, és mit feleljek én panaszom dolgában. **2** És felele nékem az Úr, és mondá: Írd fel e látomást, és vésd táblákra, hogy könnyen olvasható legyen. **3** Mert e látomás bizonyos időre szól, de vége felé siet és meg nem csal; ha késik is, bízzál benne; mert eljön, el fog jóni, nem marad el! **4** Ímé, felfuvalkodott, nem igaz ő benne az ő lelke; az igaz pedig az ő hite által él. **5**

És bizony, a bor is megcsal: felgerjed a férfiú és nincsen nyugalma; ő, aki tátja száját, mint a Seol, és olyan ő, mint a halál: telhetetlen, és magához ragad minden népet és magához csatol minden nemzetet. (Sheol h7585) **6** Avagy nem költenek-é ezek mindenkorában példabeszédet róla, és találós mesét reá, mondva: Jaj annak, aki rakásra gyűjti, a mi nem övé! De meddig? És aki adóssággal terheli magát! **7** Avagy nem támadnak-é hirtelen, a kik téged mardossanak, és nem serkennék-é fel, a kik háborgassanak téged? És zsákmányul esel nézik. **8** Mivelhogy kifosztogattál sok nemzetet, kifosztanak téged mind a többi népek az emberek véréért, és az országok, városok és minden bennök lakozók ellen való erőszaktételert. **9** Jaj annak, aki bűnös szerzeményt szerez házának, hogy magasra rakhassa fészkét, hogy megszabadulhasson a gonosz hatalma elől. **10** Házadnak gyalázatára tervezted a sok nép kiirtását, és bűnössé tettek lelkedet. **11** Mert a kő is ellened kiált a falból, és a gerenda a fa-alkotmányból visszhangoz néki. **12** Jaj annak, aki várost épít vérengzéssel, és a ki várat emel álnoksággal. **13** Avagy ímé, nem a Seregek Urától van-é ez, hogy a népek tűznek építenek, és a nemzetek a hiábavalóságnak fáradoznak? **14** Mert az Úr dicsőségének ismeretével betelik a föld, a miképen a folyamok megtöltik a tengert. **15** Jaj annak, aki megítatja felebarátját, epédet keverve belé, hogy megrészegítse őt, hogy láthassad az ő szemérmököt! **16** Gyalázattal telsz meg dicsőség helyett; igyál te is és láttassék szemérmed; read fordul az Úr jobbjának pohara, és gyalázat borítja el dicsőségedet. **17** Bizony, a libanoni erőszakoskodás gyászba borít téged, és a vadak pusztítása, a mely rettegettet őket, az emberek véréért és az országon, a városon és annak minden lakosán űzött erőszakosságért. **18** Mit használ a faragott kép, hogy a faragója kifaragta azt? vagy az öntött kép és a mely hazugságot tanít, hogy a képnek faragója bízik abban, csinálván néma bálványokat? **19** Jaj annak, aki fának mondja: Serjen fel! néma kóne! Ébredj fel! Taníthat-é ez? Ímé, borítva van aranyjal és ezüsttel, lélek pedig nincs benne semmi! **20** Ellenkezőleg az Úr az ő szent templomában, hallgasson előtte az egész föld!

3 Habakuk próféta könyörgése a sigjónóth szerint. **2** Uram, hallám, a mit hirdettél, és megrettené! Uram! Évek közepette keltsd életre a te munkádat, évek közepette jelentsd meg azt! Haragban emlékezzél meg kegyelmességről! **3** Isten a Témán felől jön, és a Szent a Párán hegyéről. (Szela) Dicsősége elborítja az egeket, és dícséretével megtelik a föld. **4** Ragyogása, mint a napé, sugarak támadnak mellőle;

és ott van az Ő hatalmának rejteke. 5 Előtte döghalál jár,
és nyomaiban forró láz támad. 6 Megáll és méregeti a
földet, pillant és megrendíti a népeket, az örökkévaló hegyek
szétporlanak, elsüllyednek az örökkévaló halmok; az Ő
ösvényei örökkévalók! 7 Bomlani látom Khusán sátrait,
reszketnek a Midián-föld kárpitjai! 8 A folyók ellen gerjedt-é
fel az Úr? Vajjon a folyókra haragszol-é, vagy a tengerre
bőszültél-é fel, hogy lovaidon és diadal-szekereiden robogsz?
9 Csupasz, meztelen a te kézived, a törzseknek esküvéssel
tett igéret szerint! (Szela) A föld folyókat ömleszt. 10 Látnak
téged és megrendülnek a hegyek, gátat tör a víz-ár, harsog
a hullám, és magasra emeli karjait. 11 A nap és hold
megállnak helyükön czikázó nyilaid fényétől és ragyogó
kopjád villanásától. 12 Haragodban eltaposod a földet,
bústutodban szétmorzsolod a nemzeteket. 13 Kiszállsz
néped szabadítására, fólkented segítségére; szétzúzod a
főt a gorosznak házában; nyakig feltakarod az alapjait.
(Szela) 14 Saját dárdájával vered át az Ő vezéreinek fejét, a
kik berohannak, hogy szétszórjanak engem; ujjonganak,
hogy rejtekében emészthatik meg a szegényt. 15 Lovaiddal
megtaposod a tengert, a nagy vizek hullámait. 16 Hallám és
reszket a bensőm, a szózatra remegnek ajkaim; porladni
kezdenek csontjaim, reszketnek lábaim: hogy nyugton
legyek a nyomorúság napján, a mely feljön a népre, mely
megsanyargatja azt. 17 Mert a fügefa nem fog virágözni, a
szőlőkben nem léşzen gyümölcs, megcsal az olajfa termése,
a szántóföldek sem teremnek eleséget, kivész a juh az
akolból, és nem lesz ökör az istállóban. 18 De én örvendezni
fogok az Úrban, és vígadok az én szabadító Istenemben. 19
Az Úr Isten az én erősségem, hasonlókká teszi lábaimat a
nőstény szarvasokéhoz, és az én magas helyeimen jártat
engemet! Az éneklőmesternek, az én hangszeremmel.

Sofoniás

1 Az Úr igéje, a melyet szólt Sofóniásnak, a Kusi fiának, a ki Gedáliás fia, a ki Amariás fia, a ki Ezékiás fia, Jósíásnak az Amon fiának idejében. **2** Elvesztek, minden elvesztek e föld színéről, azt mondja az Úr. **3** Elvesztek embert és barmot; elvesztem az ég madarait, és a tenger halait és a botránkoztatás eszközeit a hitetlenekkel együtt; az embert is kiirtom a föld színéről, azt mondja az Úr. **4** És kinyútom kezemet Júda ellen és Jeruzsálem minden lakója ellen, és kiirtom e helyről a Baál maradékát, a bálványpapok nevét a papokkal együtt; **5** Azokat is, a kik a háztetőkön az ég seregének hajlonganak; és azokat, a kik hajlonganak, esküdvén az Úrra, de esküsznek az ő Molokjokra is; **6** Azokat is, a kik elfordultak az Úr követésétől, és a kik nem keresik az Urat és nem tudakoznak felőle. **7** Hallgass az Úr Isten orczája előtt, mert közel van az Úrnak napja, mert áldozatot készítettet az Úr, megszentelte az ő hivatalosait. **8** És lészen az Úr áldozatának napján: megfenyítem majd a fejedelmeket és a királyok fiait és mindazokat, a kik idegen öltözethez öltöztek. **9** És megfenyítem mindenzt, a ki a küszöbön ugrál ama napon, a kik erőszakkal és csalárdásgal töltik meg az ő uroknak házát. **10** És lészen azon a napon, azt mondja az Úr, kiáltó szózat a hal-kaputól fogva, és jajgatás az alsó városból, és nagy recsegés a halmok felől. **11** Jajgassatok, ti, a kik a völgyben laktok, mert elpusztul az egész kalmár nép, kivágattatik minden, a ki ezüstöt mér. **12** És lészen az időben, megmotozom majd Jeruzsáelmet szövétnekkel, és megfenyítem azokat, a kik saját seprejökön hevernek, a kik ezt mondják szívökben: sem jót, sem rosszat nem cselekszik az Úr. **13** És gazzdagásuk prédává lesz, házaik pedig pusztavá. Építnek házakat, de nem lakják, és plántálnak szőlőket, de nem iszszák azoknak borát. **14** Közel van az Úrnak nagy napja, közel van és igen siet; az Úr napjának szava keserves, kiáltoz azon a hős is. **15** Haragnak napja az a nap, szorongatásnak és nyomorúságnak napja; pusztításnak és pusztulásnak napja; sötétségek és homálynak napja; felhőnek és borúnak napja. **16** Kürtnek és tárogatónak napja a megerősített városok ellen és a bűszke tornyok ellen! **17** És megszorongatom az embereket és járnak, mint a vakok, mert vétkeztek az Úr ellen, és kiontattak vérök, mint a por, és testök, mint szemét. **18** Sem ezüstök, sem aranyuk nem szabadíthatja meg őket az Úr haragjának napján, és az ő félő szeretetének tüze megemészti az egész földet; mert véget vet, bizony hirtelen vet véget e föld minden lakosának.

2 Térjetek eszetekre, s eszméljetek fel, ti, arczátlan nemzet, **2** Mielőtt szűlné a végzés (mint a polyva száll tova az a nap!); míg rátok nem jön az Úr haragjának tüze, míg rátok nem jön az Úr haragjának napja! **3** Keressétek az Urat mindenáján e föld alázatosai, a kik az ő ítélete szerint cselekesztek; keressétek az igazságot, keressétek az alázatosságot: talán megoltalmaztattok az Úr haragjának napján! **4** Mert elhagyott lesz Gáza, Askelon pedig pusztasággá; Asdódot déliben úzik el, és Ekon kiirtatik. **5** Jaj a tenger vidékén lakóknak, a Kereteusok nemzetsegének! Az Úr igéje ellened van, te Kanaán, Filiszteusok földje; elpusztítalak téged, lakatlanná leszel. **6** És a tenger vidéke legelőkké, pázsotorok tanyáival és juhoknak akláival lészen. **7** És az a vidék a Júda házának maradékáé lesz, ők legeltetnek azon; estére Askelon házaiban heverésznek, mert meglátogatja őket az Úr, az ő Istenök, és visszahozza az ő foglyaikat. **8** Hallottam Moáb gyalázkodását és Ammon fiainak szidalmait, a melyekkel gyalázták népemet, és felfuvalkodtak az ő határok ellen. **9** Azért élek én, mond a Seregeknek Ura, Izráelnek Istene, hogy Moáb olyanná lészen, mint Sodoma, Ammon fiai pedig, mint Gomora: tővistermő föld, só-telep és pusztaság örökre; népem maradéka prédájára fel őket, és nemzetsem ivadékai bírják majd őket. **10** Ez esik meg rajtok az ő kevélységekért, a miért gyalázkodtak és felfuvalkodtak a Seregek Urának népe ellen. **11** Rettenetes lesz az Úr ellenök, mert elfogyatja a földnek minden istenét, és néki hódol majd kiki a maga lakhelyén, a pogányoknak is minden szigete. **12** Ti is, kúsiak! Fegyverem öli meg őket. **13** És kinyújtja kezét észak felé, és elveszti Assíriát, Ninivét pusztaságággá teszi, kietlenné, mint egy sivatag. **14** És nyájak heverésznek bensejében, mindenféle állatok serege: pelikán és sundisznó hálának párkányain, az ablakban azoknak szava hangzik, a küszöbön omladék lészen, mert lefeszítetted a czédrus! **15** Ímé, a víg város, a bátorágban lakozó, a mely ezt mondja vala szívében: Én vagyok és nincs kívülem más! milyen pusztaságággá lón, vadak tanyájává, a ki átmegy rajta, mind süvöltöz és csapkozja kezét.

3 Jaj az ellenszegülőnek és undoknak, az erőszakos városnak! **2** Nem hallgatott a szóra, nem fogadta a fenyeítést, nem bízott az Úrban, Istenéhez nem közelített! **3** Fejedelmei olyanok benne, mint az ordító oroszlánok, birái, mint az estve járó farkasok, nem hagynak reggelre a csonton. **4** Prófétái hivalkodók, hitető férfiak; papjai megfertéztetik a szent helyet, erőszakot tesznek a törvényen. **5** Az Úr igaz ő benne, nem cselekszik hamisságot; reggelről reggelre napfényre hozza ítéletét; nem mulasztja el: de

nem ismeri a szégyent a gonosz! **6** Nemzeteket írtottam ki; elpusztultak tornyaik; feldúltam falvaikat, nincs, a ki átmenjen rajtok; elromboltattak városaik, egy ember sincs bennök, nincsen lakosuk! **7** Mondtam: Csak félj engem, vedd fel a fenyítéket (akkor nem irtatott volna ki lakhelye; mindaz, a mit felőle végeztem): mégis mi helyt felvirradtak, rosszra indították minden cselekedetötök. **8** Azért várjatok rám, azt mondja az Úr, míg prédára kelek; mert elvégeztem, hogy egybegyűjtöm a népeket, hogy összeszedem az országokat, hogy kiöntsem rájok búslásomat, haragomnak egész hevét, mert gerjedezem tüzében emésztetik meg az egész föld!

9 Akkor változtatom majd a népek ajkát tisztává, hogy mind segítségül hívjak az Úr nevét, hogy egy akarattal szolgáljam őt. **10** Kús folyóvizein túlról hozzák imádóm, szétszort népemnek leányai ételáldozatomat nékem. **11** Azon a napon nem szégyenülök meg egyetlen cselekedetért sem, a melyekkel vétkeztél ellenem; mert akkor eltávolítom körödből azokat, a kik kérkedve örvendeznek benned, és nem kevélkedel többé az én szent hegymen. **12** És marasztok közötted nyomorult és szegény népet, a kik bíznak az Úr nevében. **13** Izráel maradéka nem cselekszik hamisságot, nem szól hazugságot, és nem találtatik szájában álnokságnak nyelve, hanem legelésznek és lenyugosznak és nem lesz a ki felrettentse őket. **14** Énekelj Sionnak leánya, harsogj Izráel, örvendj és teljes szívvel vígadj Jeruzsálem leányát! **15** Megváltoztatta az Úr a te ítéletedet, elfordította ellenségedet; Izráel királya, az Úr, közötted van, nem látsz többé gonoszt! **16** Azon a napon ezt mondják Jeruzsálemnek: Ne félj! Ne lankadjanak kezeid Sion! **17** Az Úr, a te Istened közötted van; erős ő, megtart; örül te rajtagdörömmel, hallgat az ő szerelmében, énekléssel örvendez néked. **18** Az ünnep miatt bánkódókat egybegyűjtöm, a kik közüled valók; gyalázat terhe van rajtok. **19** Ímé, én elbánok minden te nyomorgatóddal abban az időben, és megtartom a sántát, és összeszedem a szétszortakat, és híresekké és nevesekké teszem őket az ő gyalázatjoknak egész földén.

20 Abban az időben elhozlak titeket, és akkor összeszedlek titeket, mert nevesekké és híresekké teszlek titeket a földnek minden népe között, mikor megfordítom a ti fogásokat a ti szemetek előtt, azt mondja az Úr.

Aggeus

1 Dárius király második esztendejének hatodik hónapjában, a hónapnak első napján szóla az Úr Aggeus próféta által Zorobábelnek, a Sealtiél fiának, Júda fejedelmének, és Jósuaúnak, a Jehosadák fiának, a főpapnak, mondván: 2 Így szól a Seregeknek Ura, mondván: Ezt mondja a nép: Nem jött még el az idő, az Úr háza építésének ideje! 3 Az Úr pedig így szól Aggeus próféta által, mondván: 4 Ideje-é néktek, hogy ti mennyezetes házakban lakozzatok, holott ez a ház romban áll! 5 Most azért ezt mondja a Seregeknek Ura: Gondoljátok meg jól a ti útaitokat! 6 Sokat vetettetek, de keveset takartok; esztek, de meg nem elégesztek; isztok, de meg nem részegesztek; ruházkodtok, de meg nem melegesztek, a bérliő is lyukas zacskóra bérel. 7 Ezt mondja a Seregeknek Ura: Gondoljátok meg jól a ti útaitokat! 8 Menjetek fel a hegyre, és hordjatok fát, és építsétek e házat, hogy gyönyörködjem benne, és dicsőítessem, azt mondja az Úr. 9 Sokat várhatok, de íme kevés lett; haza is hordtatók, de én ráfuvallok arra! Mi okért? azt mondja a Seregeknek Ura. Az én házamért, a mely ím romban áll, ti pedig siettek, kiki a maga házához. 10 Azért vonták meg tőletek az egek a harmatot, vonta meg a föld az ő termését. 11 És pusztulást rendeltem a sík földre és a hegyekre, a búzára és a borra, az olajra és mindarra, a mit a föld terem; sőt az emberre és a baromra és minden kézimunkára is. 12 És meghallá Zorobábel, a Sealtiél fia, és Jósua, a Jehosadák fia, a főpap, és a nép minden többi tagja az Úrnak, az ő Istenöknek szavát és Aggeus próféta beszédeit, a miként elküldte őt az Úr, az ő Istenök, és megféllemlék a nép az Úr előtt. 13 És szóla Aggeus, az Úr követe, az Úr küldetésében, mondván a népnek: Én veletek vagyok, azt mondja az Úr. 14 És felindítá az Úr Zorobábelnek, a Sealtiél fiának, a Júda fejedelmének lelkét, és Jósuaúnak, a Jehosadák fiának, a főpapnak lelkét, és a nép minden többi tagjának lelkét is, és bemenének és munkálkodának a Seregek Urának, az ő Istenöknek házában. 15 A hatodik hónapnak huszonnegyedik napján, Dárius királynak második esztendejében.

2 A hetedik hónap huszonnegyedik napján szóla az Úr Aggeus próféta által, mondván: 2 Szój csak Zorobábelnek, a Sealtiél fiának, Júda fejedelmének, és Jósuaúnak, a Jehosadák fiának, a főpapnak, és a nép többi tagjainak, mondván: 3 Ki van még életben köztetek, aki láttá ezt a házat az ő első dicsőségében? És milyennek látjátok ti most ezt? Avagy olyan-é ez a ti szemetekben, mintha semmi volna? 4 De most légy bátor, Zorobábel, azt mondja az Úr!

Légy bátor te is, Jósua, Jehosadák fia, te főpap, és légy bátor e földnek minden népe, azt mondja az Úr, és cselekedjétek, mert én veletek vagyok, azt mondja a Seregeknek Ura, 5 Az igét, a melylyel szövetségre léptem veletek, mikor kijöttetek Egyiptomból, és az én lelkek közöttek marad. Ne féljetek! 6 Mert ezt mondja a Seregeknek Ura: Egy kevés idő van még, és én megindítom az egét és a földet, a tengert és a szárazt. 7 És megindítok minden népet, és eljön, akit minden népek óhajtanak, és megtöltöm e házat dicsőséggel, azt mondja a Seregeknek Ura. 8 Enyém az ezüst és enyém az arany, azt mondja a Seregeknek Ura. 9 Nagyobb leszen a második háznak dicsősége az elsőnél, azt mondja a Seregeknek Ura, és e helyen adok békességet, azt mondja a Seregeknek Ura. 10 A kilenczedik hónap huszonnegyedikén, Dáriusnak második esztendejében szóla az Úr Aggeus próféta által, mondván: 11 Ezt mondja a Seregeknek Ura: Kérdezd meg csak a papokat a törvény felől, mondván: 12 Ha szentelt húst visz valaki az ő köntösének szárnyában, és illeti annak szárnyával a kenyeret vagy a főzelést, vagy a bort, vagy az olajat, vagy bármilyen más eleséget: vajon szent-e az? És felelének a papok, és mondák: Nem. 13 Aggeus pedig mondá: Ha hulla által fertőzött illeti mindeneket, tisztálatanná lesz-e? És felelének a papok, és mondák: Tisztálatanná! 14 Aggeus pedig felele, és mondá: Épp így e nép és épp így e nemzet én előttem, azt mondja az Úr, és épp így kezöknek minden munkája, és a mit ide felhoznak: tisztálatan az. 15 Most azért jól gondoljátok meg e naptól fogva az elmultakat is, mielőtt még követ kőre tettek volna az Úr hajlékában! 16 Az előt elmentek a huszas garmadához, és tíz lett; elmentek a sajtóhoz, hogy ötven vederrel merítsenek, és húsz lett. 17 Megvertelek titeket üszöggyel, ragyával, és kezetek minden munkáját kőesővel, és még sem hajoltatok hozzá, azt mondja az Úr. 18 Jól gondoljátok hát meg e naptól fogva az elmultakat is! A kilenczedik hónap huszonnegyedik napjától, attól a naptól fogva, a melyen letétetett az Úr hajlékának alapja. Jól meggondoljátok! 19 Van-é még mag a csűrben? És bizony, a szőlő, a füge, a gránátalma és az olajfa sem termett! E naptól fogva megáldalak. 20 Másodszor is szóla az Úr Aggeusnak a hónap huszonnegyedik napján, mondván: 21 Mond meg Zorobábelnek, Júda fejedelmének: Én megindítom az egét és a földet. 22 És felforgatom az országok királyi székét, és elfogyasztom a pogány országok erejét, és felforgatom a szekeret és a benne ülőket, és lehullanak a lovak és a rajtuk ülők: kiki az ő atyjafiának fegyvere által. 23 Azon a napon, azt mondja a Seregeknek Ura, felveszlek téged Zorobábel, Sealtiélnek fia, én szolgám,

azt mondja az Úr, és olyanná teszlek, mint egy pecsétgyűrű,
mert téged választottalak el, azt mondja a Seregeknek Ura.

Zakariás

1 Dárius második esztendejében, a nyolcadik hónapban szóla az Úr Zakariáshoz, a Berekiás fiához, a ki Iddó próféta fia, mondván: **2** Igen megharagudott az Úr a ti atyáitokra. **3** Mondjad azért nékik: Ezt mondja a Seregeknek Ura: Térjetek hozzáim, szól a Seregeknek Ura, és hozzátok térek, mond a Seregeknek Ura. **4** Ne legyetek olyanok, mint atyáitok, a kikhez az előbbi próféták kiáltottak, mondván: Ezt mondja a Seregeknek Ura: Térjetek meg kérlek a ti gonosz útaitokról, és a ti gonosz cselekedeteitekből, de nem hallgattak meg, és nem figyelmeztek reám, szól az Úr. **5** Atyáitok? Hol vannak ők? És a próféták örökké élnek-é? **6** De az én beszédeim és végzésem, a melyeket szolgáim, a próféták által hirdettem: nem beteljesedtek-é a ti atyáitokon? És megtértek és azt mondálták: A mint elhatározta vala a Seregeknek Ura, hogy a mi útaink és cselekedeteink szerint bánik velünk: úgy bánt velünk. **7** A tizenegyedik hónapnak, azaz a Sebat hónapnak huszonnegyedik napján, Dáriusnak második esztendejében, szóla az Úr Zakariáshoz, a Berekiás fiához, a ki Iddó próféta fia, mondván: **8** Látám ejszaka, hogy ímé, egy férfiú veres lovon ül vala, és áll vala a mirtus-fák között, a melyek egy árnyas völgyben valának; háta megett pedig veres, tarka és fehér lovak. **9** És mondám: Mik ezek Uram? És mondá nékem az angyal, a ki beszél vala nékem: Én megmutatom néked: mik ezek. **10** Akkor felele az a férfiú, a ki a mirtus-fák között áll vala, és mondá: Azok ezek, a kiket az Úr küldött, hogy járják be e földet; **11** És felelének az Úr angyalának, a ki a mirtus-fák között áll vala, és mondák: Bejártuk a földet, és ímé, az egész föld vesztegel és nyugodt. **12** Az Úr angyala pedig felele, és mondá: Seregeknek Ura! Meddig nem könyörülsz még Jeruzsálemen és Júdának városain, a melyekre haragszol immár hetven esztendő óta? **13** És nyájas szavakkal, vígásztaló szókkal felele az Úr az angyalnak, a ki beszél vala velem. **14** És mondá nékem az angyal, a ki beszél vala velem: Kiálts, ezt mondván: Ezt mondja a Seregeknek Ura: szeretem Jeruzsálemet és a Siont nagy szeretettel! **15** De nagy haraggal haragszom én a hivalkodó népekre, a kikre kevésbé haragudtam ugyan, de ők gonoszra törték. **16** Azt mondja azért az Úr: könyörületességgel fordulok Jeruzsálemhez; benne építetik meg az én házam, szól a Seregeknek Ura, és mérőszínör nyújtatik ki Jeruzsálem felett. **17** Mégis kiálts, mondván: Ezt mondja a Seregeknek Ura: Bővelkedni fognak még városaim a jóban, mert megvígásztalja még az Úr a Siont, és magáévá fogadja még Jeruzsálemet! **18** Majd felemelém szemeimet, és ímé, négy szarvat láték. **19** És

mondám az angyalnak, a ki beszél vala velem: Mik ezek? És monda nékem: Ezek azok a szarvak, a melyek szétszórták Júdát, Izráelt és Jeruzsálemet. **20** Azután mutata nékem az Úr négy mesterembert. **21** És mondám: Mit jöttek ezek cselekedni? Ő pedig szóla, mondván: Ezek azok a szarvak, a melyek szétszórták Júdát annyira, hogy senki sem emelheti vala fel fejét: de eljöttek ezek, hogy elrettentsék őket, hogy letörjék a pogányok szarvait, a kik szarvakkal támadtak vala Júda fölle ellen, hogy szétszórják azt.

2 Felemelém ismét szemeimet, és ímé, láték egy férfiút és a kezében mérő-kötelet. **2** És mondám: Hová mégy te? És mondá nékem: Megméri Jeruzsálemet, hogy lássam: mennyi a széle és mennyi a hossza? **3** És ímé, az angyal, a ki beszél vala velem, kijöve, és más angyal is kijöve elője. **4** És monda annak: Fuss, és szój e gyermekhez, mondván: Kerítetlenül fogják lakni Jeruzsálemet a benne levő emberek és barmok sokasága miatt. **5** Én pedig, szól az Úr, tűz-fal leszek körülötte és megdicsőítem magamat ő benne! **6** Jaj, jaj! Fussatok ki az északi földről, így szól az Úr, mert az ég négy szele felé szórtalak szét titeket, szól az Úr. **7** Jaj Sion! Szabadíts ki magadat, ki Babilon leányánál lakozol. **8** Mert így szól a Seregeknek Ura: Dicsőség után küldött engem a pogányokhoz, a kik fosztogatnak titeket, mert a ki titeket bánt, az ő szeméfényét bántja. **9** Mert ímé én felemelem kezemet ellenök, és saját szolgáik prédjává lesznek, és megtudjátok, hogy a Seregeknek Ura küldött el engem. **10** Örülj és örvendezz, Sionnak leánya, mert ímé elmegyelek és közötted lakozom! így szól az Úr. **11** És sok pogány csatlakozik azon a napon az Úrhoz, és népemmé lesznek, és közötted lakozom, és megtudod, hogy a Seregeknek Ura küldött hozzád engem. **12** És birtokba veszi az Úr Júdát, mint az ő osztályrészét a szent földön, és újra magáévá fogadja Jeruzsálemet. **13** Hallgasson minden test az Úr előtt: mert felkelt az ő szentséges helyéről.

3 Azután megmutatá nékem Jósuát, a főpapot, a ki az Úr angyala előtt állva, és a Sátánt, a ki jobb keze felől állva, hogy vágolja őt. **2** És mondá az Úr a Sátánnak: Dorgáljon meg téged az Úr, te Sátán; dorgáljon meg az Úr, a ki magáévá fogadja Jeruzsálemet. Avagy nem tűzből kikapott üszög-é ez? **3** Jósua pedig szennyes ruhába vala öltözettel, és áll vala az angyal előtt. **4** És szóla és monda az előtte állóknak, mondván: Vegyétek le róla a szennyes ruhákat! És monda néki: Lásd! Levettem rólad a te álnokságodat, és ünnepi ruhákba öltözetteltek téged! **5** Azután mondám: Tegyenek fejére tiszta süveget! Feltevék azért fejére a tiszta süveget, és ruhákba öltözötték őt, az Úrnak angyala

pedig ott áll vala. 6 És bizonyásot tőn az Úrnak angyala Jósuaának, mondván: 7 Ezt mondja a Seregeknek Ura: Ha az én útaiiban jársz, és ha parancsolataimat magtartod: te is ítélye leszel az én házamnak, sőt őrizni fogod az én pitvaraimat, és ki- s bezárást engedek néked ez itt állók között. 8 Halld meg Jósua, te főpap; te és barátaid, a kik előttem ülnek, mert jelképes férfiak ezek: Ímé, bizony előhozom az én szolgámat, Csemétet! 9 Mert ímé e kő az, a melyet Jósua elé helyezek; egy kövön hét szem; ímé, én faragom annak faragványait, így szól a Seregeknek Ura, és eltörlöm e földnek álnokságait egy napon. 10 Azon a napon, így szól a Seregeknek Ura, kiki hívja majd a maga felebarátját a szőlőtő alá és a fügefa alá.

4 Majd visszatére az angyal, a ki beszél vala velem, és felkölte engem, mint mikor valaki álmából költetik fel. 2 És mondá nékem: Mit látsz te? És mondám: Látok ímé egy merő arany gyertyatartót, tetején az olajtartója, rajta pedig annak hét szövétneke, és hét cső a szövétnekekhez, a melyek a tetején vannak; 3 És mellette két olajfa: egyik az olajtartó jobb oldalán, a másik pedig annak bal oldalán. 4 És felelék, és mondám az angyalnak, a ki beszél vala velem, mondván: Mik ezek, Uram? 5 És felele az angyal, a ki beszél vala velem, és mondá nékem: Hát nem tudod-é, mik ezek? És mondám: Nem, Uram! 6 És felele, és szóla nékem, mondván: Az Úrnak beszéde ez Zorobábelhez, mondván: Nem erővel, sem hatalommal, hanem az én lelkemmel! azt mondja a Seregeknek Ura. 7 Ki vagy te, te nagy hegy? Lapálylá leszel Zorobábel előtt, és felviszi a csúcs-követ, és ilyen kiáltás támad: Áldás, áldás reá! 8 És szóla hozzá az Úr, mondván: 9 A Zorobábel kezei veték meg e ház alapját, és az ő kezei végzik el azt, és megtudod, hogy a Seregeknek Ura küldött el engem hozzájuk. 10 Mert a kik csúfolták a kicsiny kezdetet, örölni fognak, ha meglátják Zorobábel kezében az ónkövet. Hét van ilyen, az Úrnak szemei ezek, a melyek átpillantják az egész földet. 11 És felelék, és mondám néki: Mi ez a két olajfa a gyertyatartó jobb és bal oldalán? 12 És másodszor is felelék, és mondám néki: Micsoda az olajfának az a két ága, a melyek a két arany cső mellett vannak, és öntik magukból az aranyat? 13 És szóla nékem, mondván: Hát nem tudod-é, mik ezek? És mondám: Nem, Uram! 14 És mondá nékem: Ezek ketten az olajjal felkenettek, a kik az egész föld Ura mellett állnak.

5 Azután ismét felemelém szemeimet, és látám, hogy ímé, egy könyv repül vala. 2 És monda nékem: Mit látsz te? És én mondám: Látok egy repülő könyvet, húsz sing a hossza és tíz sing a széle. 3 És monda nékem: Ez az átok,

a mely kihat az egész föld színére; mert mindaz, a ki lop, ehhez képest fog innen kiirtatni, és minden, a ki hamisan esküszi, ehhez képest fog innen kiirtatni. 4 Kibocsátom ezt, szól a Seregeknek Ura, és bemegy a lopónak házába, és annak házába, a ki hamisan esküszi az én nevemre, és ott marad annak házában, és megemészti azt, s annak fáit és köveit. 5 Majd kijöve az angyal, a ki beszél vala velem, és monda nékem: Emeld csak fel szemeidet, és lásd meg: micsoda az, a mi kijön? 6 És mondám: Micsoda ez? Ő pedig mondá: Az, a mi kijön, mérőedény. És mondá: Ilyen a formájuk az egész földön. 7 És ímé, egy kerek ón-darab repül vala, és ül vala egy asszony a mérő-edény közepében. 8 És mondá: Ez az istentelenség. És veté ezt a mérő-edény közepébe, a darab ónt pedig veté annak szájára. 9 És felemelém szemeimet, és látám, hogy ímé, két asszony jöve elő, és szélei vala szárnyaikban, és szárnyaik olyanok, mint az eszterágnak szárnya, és felemelék a mérő-edényt a föld és az ég közé. 10 És mondám az angyalnak, a ki beszél vala velem: Hová viszik ezek a mérő-edényt? 11 És mondá nékem: Hogy házat építsenek annak a Sineár földén, és oda erősítsek, és ott hagyják azt a maga helyén.

6 Majd megfordulék és felemelém szemeimet, és látám, hogy ímé négy székér jön vala ki két hegycsúcs közül, és azok a hegyek ércz-hegyek. 2 Az első székérben veres lovak, a második székérben fekete lovak; 3 És a harmadik székérben fehér lovak; a negyedik székérben pedig tarka lovak, erősek. 4 És megszólalék, és mondám az angyalnak, a ki beszél vala velem: Mik ezek, Uram? 5 Az angyal felele, és mondá nékem: Ezek az égnek négy szele, jönek az egész föld Ura mellett való szolgálatukból. 6 A melyben a fekete lovak vannak, észak földére mennek, és a fehérek mennek utánok, a tarkák pedig a déli földére mennek; 7 Az erősek is mennek és kívánják eljárni a földet. És mondá: Menjetek, járjátok el a földet; és eljárák a földet. 8 Majd hívja engem, és beszéle velem, mondván: Lásd! Az észak földére menők lecsendesíték lelkemet északnak földén. 9 És szóla az Úr hozzá, mondván: 10 Végy a számkivetésből valóktól: Heldaitól, Tóbiástól és Jedajától; és menj be azon a napon, menj be Jósiának, a Sefániás fiának házába, a kik Babilonból jöttenek, 11 Végy ugyanis ezüstöt és aranyat, és csinálj koronákat, és tudd Jósuaának, a Jehosadák fiának, a főpapnak fejére! 12 És szólj néki, mondván: Ezt mondja a Seregeknek Ura, mondván: Ímé, egy férfiú, a neve Csemete, mert csemete támad belőle, és megépíti az Úrnak templomát! 13 Mert ő fogja megépíteni az Úrnak templomát, és nagy lesz az ő dicsősége, és ülni és uralkodni fog az ő székében, és

pap is lesz az Ő székében, és békesség tanácsa lesz kettőjük között. **14** És a koronák legyenek Hélemnek, Tóbiásnak, Jedajának és Hénnek, a Sefániás fiának emlékei az Úr templomában. **15** És a messzelakók eljőnek és építenek az Úr templomában, és megtudjátok, hogy a Seregeknek Ura küldött el engem hozzátok. Így lesz, ha hallgattok az Úrnak, a ti Isteneteknek szavára!

7 És lón a Dárius király negyedik esztendejében, hogy szóla az Úr Zakariáshoz a kilencszedik hónapnak, a Kiszlévnek negyedikén, **2** Mikor elküldék az Isten házába Saréczert és Régem-Méleket és társait, hogy esedezzenek az Úr színe előtt, **3** És hogy megkérdezzék a papokat, a kik a Seregek Urának házában vannak, és megkérdezzék a prófétákat is: Sírkák-é az ötödik hónapban és bőjtöljék-é, a mint cselekedtem azt néhány esztendő óta? **4** Szóla ekkor a Seregeknek Ura nékem, mondván: **5** Szólj az ország minden népének és a papoknak, mondván: Mikor bőjtöltetek és gyászoltatok az ötödik és hetedik hónapban, és pedig hetven esztendeig: avagy bőjtölvén, nékem bőjtöltetek-é? **6** És mikor ettetek, és mikor ittatók: avagy nem magatoknak ettetek és magatoknak ittatók-é? **7** Avagy nem ezek a beszédek-é azok, a melyeket szólott vala az Úr az előbbi próféták által, mikor még Jeruzsálem népes és gazdag vala a körülte levő városokkal együtt, és mind a déli táj, mind a lapály-föld népes vala? **8** És szóla az Úr Zakariásnak, mondván: **9** Így szól a Seregeknek Ura, mondván: Igaz ítélettel ítéleztek, és irgalmaságot és könyörületességet gyakoroljon kiki az Ő felebarátjával! **10** Özvegyet és árvát, jövevényt és szegényt meg ne sarcsoljatok, és egymás ellen még szívetelekben se gondoljatok gonoszt. **11** De nem akarák meghallani, sőt vállaikat vonogaták, és bedugák füleiket, hogy ne halljanak. **12** Szívöket is megkeményíték, hogy ne hallják a törvényt és az igéket, a melyeket a Seregeknek Ura küldött vala az Ő lelke által, az előbbi próféták által. És igen felgerjedt vala a Seregeknek Ura. **13** És lón, hogy a mint én kiáltottam és nem hallották meg: úgy kiáltottak, de nem hallottam meg, azt mondja a Seregeknek Ura; **14** Hanem szétszórtam őket mindenféle nemzetek közé, a kik nem ismerték őket, és pusztai lón utánok a föld, hogy senki azon sem át nem megy, sem meg nem tér. Így tevék pusztává a kívánatos földet.

8 Majd szóla a Seregeknek Ura, mondván: **2** Ezt mondja a Seregeknek Ura: Nagy gerjedezással gerjedezem a Sionért, és nagy haragra gerjedtem ellene. **3** Ezt mondja az Úr: Megtértem a Sionhoz, és Jeruzsálem közepette lakozom, és Jeruzsálem igazság városának neveztetik, a

Seregek Urának hegye pedig szent hegynek. **4** Ezt mondja a Seregeknek Ura: Agg férfiak és agg nők ülnek majd Jeruzsálem utcáin, és kinek-kinek pálca lesz kezében a napok sokasága miatt. **5** És megtelnek a város utcái fiúkkal és leányokkal, a kik játszadoznak annak utcáin. **6** Ezt mondja a Seregeknek Ura: Ha ez csoda lészen e nép maradékának szemei előtt azokban a napokban, vajon az én szemeim előtt is csoda lészen-é? így szól a Seregeknek Ura. **7** Ezt mondja a Seregeknek Ura: Ímé, én megszabadítom az én népemet a nap keltének földéről és a nap nyugtának földéről. **8** És elhozom őket és Jeruzsálemben lakoznak, és népemről lesznek, én pedig Istenökké leszek hűséggel és igazsággal. **9** Ezt mondja a Seregeknek Ura: Erősödjenek meg kezeitek, a kik hallottatók e napokban e beszédeket a próféták szájából, a kik szóltak, mikor megvetteték a Seregek Ura házában alapja, hogy megépítessék a templom. **10** Mert a napok előtt nem volt az embernek béré, és a baromnak sem volt béré, sem a kimenőnek, sem a bejövőnek nem volt békessége a háborúság miatt, mert minden embert felindítottam: kit-kit az Ő felebarátja ellen. **11** De most nem olyan leszek e nép maradékához, mint az előbbi napokban voltam, így szól a Seregeknek Ura. **12** Mert a vetés békességes lészen, a szőlőt megadja gyümölcsét, a föld is megadja termését, az egek is megadják harmatjukat, és örökossé teszem mindenzenek e nép maradékát. **13** És lészen, hogy a miképen átok valátok a pogányok között, oh Júda háza és Izráel háza: azonképen megszabadítlak titkot, és áldássá lesztek. Ne féljetek! Erősödjenek meg kezeitek! **14** Mert ezt mondja a Seregeknek Ura: A miképen elgondoltam vala, hogy veszedelmet hozok reátok, mikor atyáitok megharagítottak vala engem, így szól a Seregeknek Ura, és nem könyörültem: **15** Azonképen megtértem és elgondoltam e napokban, hogy jót teszek Jeruzsálemmel és Júda házával; ne féljetek! **16** Ezek azok a dolgok, a melyeket cselekedjetek: Igazságot szóljon ki-ki az Ő felebarátjával: igazságos és békességes ítélettel ítéleztek a ti kapuitokban. **17** És senki ne gondoljon az Ő szívében gonoszt az Ő felebarátja ellen; s a hamis esküvést se szeressétek, mert ezek azok, a miket én mind gyűlöök, így szól az Úr. **18** Majd szóla hozzá a Seregeknek Ura, mondván: **19** Ezt mondja a Seregeknek Ura: A negyedik hónapnak bőjte, az ötödiknek bőjte, a hetediknek bőjte és a tizediknek bőjte vígalmá, örvendezéssé és kedves ünnepekké lesznek Júda házában. Csak a hűséget és a békességet szeressétek. **20** Ezt mondja a Seregeknek Ura: Még lesz idő, a mikor népek jönök el, és sok városoknak lakói. **21** És egyiknek lakói a másikhoz mennek, mondván: Menten

menjünk el az Úr orczájának engesztelésére, és a Seregek Urának keresésére; én is elmegyek! 22 És eljőnek sok népek és erős nemzetek Jeruzsálembe a Seregek Urának keresésére, és az Úr orczájának engesztelésére. 23 Ezt mondja a Seregeknek Ura: E napokban lesz az, hogy a minden nyelvű pogányok közül tiz ember ragad egy zsidó férfiúba s ragad annak ruhája szélébe, mondván: Hadd menjünk veletek, mert hallottuk, hogy veletek van az Isten!

9 Az Úr igéjének terhe a Kadrák fölle ellen; Damaskus lesz pedig annak nyugvóhelye (mert az Úr szemmel tartja az embereket és Izráelnek minden törzsét); 2 És Hámát is, a mely szomszédos vele; Tírus és Sídon, noha igen okosak! 3 Várat épített magának Tírus, és annyi az ezüstje rakászon, mint a por, és az aranya, mint az utczák sara. 4 Ímé szegényné teszi őt az Úr, és megrontja hatalmát a tengeren, magát pedig tűz emészti meg. 5 Meglátja ezt Askalon és megretten; Gáza is és igen bákkódik; Ekron is, mert megszégyenült reménységében. Mert kivész a király Gázából, és Askalon lakkatlan marad. 6 Asdódban pedig idegenek laknak, és a Filiszteusok kevélységét megtöröm. 7 Kivonszom a vért szájukból és útálatossgaikat fogaiak közül, és ő is a mi Istenünké marad; és olyan lesz, mint egy fejedelem Júdában, Ekron pedig, mint a Jebuzeus. 8 És táborot járok házam körül, mint a sereg ellen, az ide-oda kóborlók ellen, és nem megy át többé rajtuk a sarczoló, mert most szemmel tartom őt. 9 Örülj nagyon, Sionnak leánya, örvendezz, Jeruzsálem leánya! Ímé, jön néked a te királyod; igaz és szabadító ő; szegény és szamárháton ülő, azaz nőstényszamárnak vermén. 10 És kiveszem a szekeret Efraimból és a lovát Jeruzsálemből, kiveszem a harczi kézívet is, és békességet hirdet a pogányoknak; és uralkodik tengertől tengerig, és a folyamtól a föld határáig. 11 Sőt a veled való szövetségnek véréért a te foglyaidat is kibocsátom a kútból, a melyben nincs víz. 12 Térjeted vissza az erősségez, reménységnak foglyai! Ma is azt hirdetem néktek: kétszeresen megfizetek néked! 13 Mert kifeszítem Júdát magamnak mintegy kézívet és megtöltöm Efraimot; és felindítom fiadat, oh Sion, a te fiad ellen, oh Javán, és olyanná teszlek, mint a hős fegyvere. 14 És megjelen felettök az Úr, és nyila repül mint a villámlás; az Úr Isten kürtöt fuvall, és déli szelekben nyomul elő. 15 A Seregeknek Ura megoltalmazza őket; megemészti és letapossák a paritya-köveket, és isznak és zajongnak, mint a bortól, és megtelnek, mint a csészék és mint az oltár szegletei. 16 És megsegíti őket az Úr, az ő Istenök ama napon, mint az ő népének nyáját, és mint korona-kövek ragyognak az ő

földén. 17 Oh, mily nagy az ő jósága és mily nagy az ő kedvessége! Ifjakat tesz virágzóvá a gabona, és leányokat a must.

10 Kérjetek esőt az Úrtól a késői eső idején! Az Úr villámlást szerez, és záporesőt ad nékik, és kinek-kinek füvet a mezőn. 2 Mert a bálványok hazugságot szólnak, a varázslók pedig hamisságot látnak és üres álmokat beszélnek, hiábavalósággal vígasztalnak; azért elszélednek, mint a juhnyáj, a mely sanyarog, mert nincs pásztoria. 3 Haragra gerjedtem a pásztorok ellen, és megfenyítem a bakokat. Bizony megfenyíti a Seregeknek Ura az ő nyáját, a Júda házát, és olyanokká teszi őket, a milyen a harcra felékesített ló. 4 Közülök támad a szegletkő, közülök a szeg, közülök a harczi ív, közülök egyszersmind minden sarczoló. 5 És olyanok lesznek, mint a hősök, a kik az utczák sarát tapodják a harczban, és harczoznak, mert velük van az Úr, és megszégyenítik a lovон ülöket. 6 És megerősítem a Júda házát, és a József házát megsegítem, és visszahozom őket, mert számon őket, és olyanokká lesznek, mintha el sem vetettem volna őket; mert én vagyok az Úr, az ő Istenök, és meghallgatom őket. 7 Efraim is olyan lesz, mint egy hős, és örvendeznek majd mintegy bortól ittasodva, és látják fiaik és örvendeznek; örvend az ő szívök az Úrban. 8 Süvöltök nézik és egybegyűjtöm őket, mert megszabadítom őket, és megsokasulnak, a mint megsokasultak vala. 9 És széthintem őket a népek között, hogy a messze földeken is emlegessének engem, és fiakat neveljenek és visszatérjenek. 10 Mert visszatérítem őket, Égyiptom földéről, Assiriából is összegyűjtöm őket, és behozom őket Gileád és Libánon földjére, és elég sem lesz nékik. 11 És átvonulnak a nyomor tengerén, és megveri a tenger hullámait, és kiszáradnak a folyam örvényei, letörötték Assíriának kevélysége, és Égyiptom királyi pálczája elvész. 12 És megerősítem őket az Úrban, és az ő nevében járnak, így szól az Úr.

11 Nyisd meg kapuidat, oh Libánon, hogy tűz emészsen czédrusaid közt! 2 Jajgass te ciprus, mert esik a czédrus, leomlott, a mi legjava! Jajgassatok ti Básán tölgyei, mert pusztul a reneteg erdő. 3 Hangzik a pásztorok jajja, mert elpusztult az ő büszkeségek! Hangzik az oroszlán ordítása, mert elpusztult a Jordán kevélysége! 4 Ezt mondja az Úr, az én Istenem: Legeltesd a leölésre szánt juhokat, 5 A melyeket leölnek az ő tulajdonosaik, a nélkül, hogy bűnnék tartanák, eladták pedig ezt mondják: Áldott az Úr, mert meggazdagodtam! és pásztorai sem kimélik őket. 6 Bizony nem kimélem többé e föld lakosait, ezt mondja az Úr;

sőt íme odaadok minden embert a felebarátja kezébe és az ő királya kezébe, és megrontják e földet, és nem szabadítom ki kezökből! 7 Legeltetém hát a leölésre szánt juhokat, azaz a megnyomorgatott juhokat, és választék magamnak két pálcázat, az egyiket nevezém szépségnek, a másikat nevezem egyességnak; így legeltettem a juhokat. 8 És három pásztort vertem el egy hónap alatt, mert elkeseredék a lelkem miattok, és az ő lelkök is megútálta engem. 9 És mondám: Nem őrizlek én titeket, haljon meg a halára való és vágattassék ki a kivágni való, a megmaradottak pedig egyék meg egymásnak húsát. 10 És vevém egyik pálcázamat, a szépséget, és eltörém azt, hogy felbontsam az én szövetségemet, a melyet az összes népekkel kötöttem. 11 És felbomla az azon a napon, és így tudták meg az elsanyargatott juhok, a kik ragaszkodnak vala hozzáim, hogy az Úr dolga ez. 12 És mondám nékik: Ha jónak tetszik néktek, adjátok meg az én bérémet; ha pedig nem: hagyátok abba! És harminc ezüst pénzt fizettek bérémül. 13 És monda az Úr nékem: Vesd a fazekas el! Nagy jutalom, a melyre becsültek engem. Vevém azért a harminc ezüst pénzt, és vetém azt az Úrnak házába, a fazekas el. 14 Majd eltörém a másik pálcázamat is, az egyességet, hogy felbontsam a testvérséget Júda között és Izráel között. 15 És mondá az Úr nékem: Most már szerez magadnak bolond pásztornak való szerszámot. 16 Mert íme, én pásztort állítok e földre, a ki az elveszetteket meg nem keresi, a gyöngével nem törödik, a megtépett meg nem gyógyítja, a jó karban levőt nem táplálja, a kövérinek húsát megeszi, és körmeiket széttörde. 17 Jaj a mihaszna pásztornak, aki elhagyja a juhokat! Fegyver a karjára és jobb szemére. Karja szárazra száradjon és jobb szeme sötétre sötétedjére.

12 Az Úr igéjének terhe Izráel ellen. Így szól az Úr, aki az egeket kiterjesztette, a földet fundálta, és az ember keblébe lelkelet alkotott: 2 Íme, én részegítő pohárrá teszem Jeruzsálemet minden körülte való népnek; Júdának is az lesz, mikor ostromolják Jeruzsálemet. 3 És azon a napon lesz, hogy nyomtatókővé teszem Jeruzsálemet minden népnek; a ki emelni akarja azt, mind szakadavszakad meg, noha összegyül ellene a föld minden pogány. 4 Azon a napon, így szól az Úr, megverek minden lovát rettegéssel, a lovagját pedig őrlütséggel; de a Júda házát nyitott szemmel nézem, a népeknek pedig minden lovát vaksággal verem meg. 5 És azt mondják szívökben Júda fejedelmei: Az én erősségem Jeruzsálemtak lakói, az ő Istenökkel, a Seregek Urával. 6 Azon a napon olyanokká teszem Júda fejedelmeit, mint a milyen a tüzes serpenyő

a fák között, és a milyen a tüzes fáklya a kévek között: megemésztenek jobb és bal felől minden körülvaló népet; de Jeruzsálem tovább is a helyén marad Jeruzsálemben! 7 És megoltalmazza az Úr Júdának sárait, mint azelőtt, hogy ne legyen nagyobb Dávid házának dicsősége és Jeruzsálem lakosának dicsősége, mint a Júdáé. 8 Azon a napon oltalma lészen az Úr Jeruzsálem lakosának, és azon a napon olyan lesz köztök a legalábbvaló, mint Dávid, a Dávid háza pedig, mint az Isten, mint az Úrnak angyala ő előttök. 9 És azon a napon lesz, hogy kész leszek elveszteni minden pogányt, a kik Jeruzsálemtre támadnak; 10 A Dávid házára és Jeruzsálem lakosaira pedig kiöntöm a kegyelemnek és könyörületességnak lelkét, és reám tekintenek, a kit átszegeztek, és siratják őt, a mint siratják az egyetlen fiút, és keseregnek utána, a mint keseregnek az elsőszülött után. 11 Azon a napon nagy síralom lesz Jeruzsálemben, a milyen volt a hadadrimmoni síralom a Megiddo völgyében. 12 És sír a föld: nemzeteségek és nemzeteségek külön; külön a Dávid házának nemzetesége, feleségeik is külön; külön a Nátán házának nemzetesége, és feleségeik is külön; 13 Külön a Lévi házának nemzetesége, és feleségeik is külön; külön a Sémei nemzetesége, feleségeik is külön. 14 A többi nemzeteségek mind; nemzeteségek és nemzeteségek külön, feleségeik is külön.

13 Azon a napon kútfő fakad a Dávid házának és Jeruzsálem lakosainak a bűn és tisztálanság ellen. 2 És lészen azon a napon, így szól a Seregeknek Ura: Kivesztem a bálványok neveit e földről, és emlegetni sem fogják többé; sőt a prófétákat és a fertelmes lelkeket is kiszaggatom e földről. 3 És úgy lesz, ha prófétálni fog még valaki, azt mondják annak az ő apja és anyja, az ő szülői: Ne élj, mert hazugságot szóltál az Úr nevében! És általaverik őt az ő apja és anyja, az ő szülői, az ő prófétálása közben. 4 És azon a napon megszégyenülnek a próféták, kiki az ő látása miatt az ő prófétálásai közben, és nem öltözökdenek szőrös ruhába, hogy hazudjanak. 5 Hanem ezt mondja kiki: Nem vagyok én próféta, szántóvető ember vagyok én, sőt más szolgájává lettem én gyermeksam óta. 6 És ha mondja néki valaki: Micsoda ütések ezek a kezeidén? azt mondja: A miket az én barátaim házában ütöttek rajtam. 7 Fegyver, serkenj fel az én pásztoram ellen és a férfiú ellen, aki nékem társam! így szól a Seregeknek Ura. Verd meg a pásztort és elszélednek a juhok, én pedig a kicsinyek ellen fordítom kezemet. 8 És lészen az egész földön, így szól az Úr: a két rész kivágattatik azon és meghal, de a harmadik megmarad rajta. 9 És beviszem a harmadrészt a

tűzbe, és megtisztítom őket, a mint tisztítják az ezüstöt és megpróbálom őket, a mint próbálják az aranyat; ő segítségül hívja az én nevemet és én felelni fogok néki; ezt mondomb: Népem ő! Ő pedig ezt mondja: Az Úr az én Istenem!

14 ímē, eljön az Úrnak napja, és a te prézádat felosztják benned. 2 Mert minden népet ütközetre gyűjtök Jeruzsálemhez, és megszállják a várost, és kirabolják a házakat, megszeplősítik az asszonyokat; és a város fele számkivetésbe megy, de a nép maradéka nem gyomláltatik ki a városból. 3 Mert eljön az Úr, és harczol azok ellen a népek ellen, a mint harczolt vala ama napon, a harcnak napján. 4 És azon a napon az Olajfák hegyére veti lábait, a mely szemben van Jeruzsálemmel napkelet felől, és az Olajfák hegye közepén ketté válik, kelet felé és nyugot felé, igen nagy völgygyé, és a hegynek fele észak felé, fele pedig dél felé szakad. 5 És az én hegyem völgyébe futtok, mert a hegyközi völgy Azálig nyúlik, és úgy futtok, a mint futottak a földindulás elől Uzziasnak, Júda királyának napjaiban. Bizony eljő az Úr, az én Istenem, és minden szent vele. 6 És úgy lesz azon a napon: Nem lesz világosság, a ragyogó testek összezsugorodnak. 7 De lesz egy nap, a melyet az Úr tud, se nappal, se éjszaka, és világosság lesz az estvének idején. 8 És e napon lesz, hogy élő vizek jönek ki Jeruzsálemből, felerészök a napkeleti tenger felé, felerészök pedig a nyugati tenger felé, és nyárban és télen is úgy lesz. 9 És az Úr lesz az egész földnek királya, e napon egy Úr leszen, és a neve is egy. 10 Az egész föld síkságággá változik Gebától kezdve Rimmonig, déli irányban Jeruzsálem felé, és felmagasztalhatik és a maga helyén marad a Benjámin kapujától az első kapu helyéig, a szegletkapuig, és a Hananéel tornyától a király sajtójáig. 11 És lakni fognak benne, és nem éri többé pusztulás, és bártorságban lakoznak Jeruzsálemben. 12 És ez lesz a csapás, a melylyel megcsapod az Úr minden népet, a melyek Jeruzsálem ellen gyülekeznek: Megsenyed a húsok és pedig a míg lábaikon állnak, szemeik is megsenyednek gödrekben, nyelvük is megsenyed szájukban. 13 És azon a napon lesz, hogy az Úr nagy háborúságot támaszt közöttök, úgy, hogy kiki a maga társának kezét ragadja meg, és a maga társának keze ellen emeli fel kezét. 14 Sőt még Júda is harczolni fog Jeruzsálem ellen, és összegyűjtik a köröskörül lakó népek minden gazdagságát: arany, ezüst és igen sok ruha. 15 És éppen olyan csapás lesz a lovakon, öszvéreken, tevéken, szamarakon és mindenféle barmokon, a melyek e táborban lesznek, a milyen ez a csapás. 16 És leszen, hogy a kik megmaradnak mindama népek közül, a

melyek Jeruzsálem ellen jönek: esztendőről esztendőre minden felmennek, hogy hódoljanak a királynak, a Seregek Urának, és megünnepeljék a sátorok ünnepét. 17 És leszen, hogy a ki nem megy fel a föld nemzetiségei közül Jeruzsálembe, hogy hódoljon a királynak, a Seregek Urának: nem leszen azokra eső. 18 És ha nem megy fel, vagy nem jön fel az égyiptomi nemzetseg, ő rájok sem leszen; de leszen az a csapás, a melylyel megcsapkodja az Úr a népeket, a kik nem mennek fel a sátorok ünnepét megünnepelni. 19 Ez leszen Égyiptomnak büntetése, és mindama népek büntetése, a kik nem mennek fel a sátorok ünnepét megünnepelni. 20 Azon a napon a lovak csengettyűin is ez lesz: Az Úrnak szenteltetett. És a fazekak az Úrnak házában olyanokká lesznek, mint az oltár előtt való medencék. 21 És Jeruzsálemben és Júdában minden fazék a Seregek Urának szenteltetik, és eljőnek minden, a kik áldozni akarnak, és választanak közülök és főznek azokban; és nem leszen többé Kananeus a Seregek Urának házában e napon.

Malakiás

1 Az Úr igéjének terhe Izráel ellen, Malakiás által. 2 Szerettek titeket, azt mondja az Úr, és azt mondjátok: Miben szerettél minket? Avagy nem atyafia vala-é Ézsau Jákóbnak? azt mondja az Úr: Jákóböt pedig szerettem; 3 Ézsaut ellenben gyűlöltem, és az ő hegyeit pusztává tettem, örökségét pedig pusztai sakálokévé. 4 Ha azt mondja Edom: Elpusztultunk; de térdünk meg és építsük fel a romladékokat: ezt mondja a Seregeknek Ura: Ók építenek, de én elrontom, és elnevezik őket istentelenség határának és oly népnek, a melyre örökké haragszik az Úr. 5 És lájták ezt a ti szemeitek, és magatok is mondjátok: Nagy az Úr az Izráel határa felett. 6 A fiú tiszta atyát, a szolga is az ő urát. És ha én atya vagyok: hol az én tisztelességem? És ha én úr vagyok, hol az én félelmem? azt mondja a Seregeknek Ura nétek, ti papok, a kik útáljátok az én nevemet, és ezt mondjátok: Mivel útáljuk a te nevedet? 7 Megfertéztetett kenyeret hoztok oltáromra, és azt mondjátok: Mivel fertéztetünk meg téged? Azzal, mikor azt gondoljátok, hogy az Úrnak asztala megvetni való. 8 Hogyha vakot hoztok áldozatul: Nem bűn-é az? vagy ha sántát hoztok és bénát: nem bűn-é az? Vidd csak azt a te fejedelmednek: vajjon kedvvel fogad-é, avagy reád tekint-é? azt mondja a Seregeknek Ura. 9 Most azért engeszteljétek meg az Istennek orczáját, hogy könyörüljön rajtunk. Általatok van ez, elnézheti-é ezt nétek? azt mondja a Seregeknek Ura. 10 Vajha valaki közületek bezárná az ajtót, hiába ne tüzelnétek az én oltáromon! Nem telik kedvem bennetek, azt mondja a Seregeknek Ura; az ételáldozatot sem kedvelem a ti kezetekből! 11 Hiszen napkelettől fogva napnyugatig nagy az én nevem a pogányok között, és minden helyen tömjénnel áldoznak az én nevemnek és tiszta ételáldozattal! Bizony nagy az én nevem a pogányok között! azt mondja a Seregeknek Ura. 12 Ti pedig meggyalázzátok azt, mikor azt mondjátok: Az Úrnak asztala megvetni való, és annak jövedelme, eledele útálatos. 13 És azt mondjátok: Ímé, mily fáradtság! és ráfújtok, azt mondja a Seregeknek Ura; pedig a rablottat hozzátok, meg a sántát és betegest; ételáldozatot is hoztok, de hát kedves-é az a ti kezetekből? azt mondja az Úr. 14 Átkozott pedig az álnok! Van ugyan a nyájában hím, és fogadást is tesz: mégis hitvánnyal áldozik az Úrnak. Pedig nagy király vagyok én, azt mondja a Seregeknek Ura, és félelmetes az én nevem a pogányok között!

2 Most azért nétek szól ez a parancsolat, ti papok! 2 Ha meg nem hallgatjátok és ha nem veszitek szívetekre, hogy dicsőséget adjatok az én nevemnek, azt mondja

a Seregeknek Ura: átkot bocsátok reátok, és elátkozom a ti áldásotokat; bizony elátkozom azt, ha nem veszitek szívetekre! 3 Ímé, én megrontom a ti vetni való magotokat, és szemetet szórok orczáitokba, a ti ünneplésteknek szemetjét, és ahhoz hordanak ki titeket. 4 És megtudjátok, hogy azért adtam nétek e parancsolatot, hogy szövetségem legyen a Lévivel, azt mondja a Seregeknek Ura. 5 Szövetségem volt vele életre és békességre, és félelmül adtam azt néki és felt engemet, és megalázta magát az én nevem előtt. 6 Igazság törvénye volt az ő szájában, és nem találtatott álnokság az ő ajkaiban; békességen és egyenességgel járt velem, és sokat megtérített a bűnből. 7 Mert a papnak ajkai őrzik a tudományt, és az ő szájából törvényt várnak, mivel a Seregek Urának követe ő. 8 De ti elhajlottatok ez útról, sokat megbotránkoztattatok a törvénnyel, felbontottatók Lévi szövetségét, azt mondja a Seregeknek Ura. 9 Azért én is szidalmasakká tettelek titeket és útálatosakká az egész nép előtt, a miatt, hogy meg nem őrizték az én útamat, hanem személyválogatók voltatok a törvénnyel. 10 Nem egy atyánk van-é mindenjáunknak? Nem egy Isten teremtett-é minket? Miért csalja hát kiki az ő felebarátját, megrontván a mi atyánk szövetségét? 11 Hűtelenne lett Júda, és útálatoság támadt Izráelben és Jeruzsálemben, mert megfertőzte Júda az Úrnak szentségét, a melyet ő szeret, és idegen istennek leányát vette el. 12 Elveszt az Úr mindenkit, a ki ezt cselekszi, a vigyázót és a felelőt, a Jákób sátraiból, még ha áldozatot visz is a Seregek Urának. 13 És ezt is cselekszik: betöltitek az Úr oltárát könyhullatással, sírással és kesergéssel, hogy ne tekintsen többé az ételáldozatra, és ne fogadjon el szívességet a ti kezetekből. 14 És azt mondjátok: Miért? Azért, mert az Úr tett bizonyságot közted és a te ifjúságod felesége közt, a kit te megcsaltál, holott társad és szövetséges feleséged! 15 Nem tett illet egy sem, a kinek még volt lelke. És mit keresett az az egy? Istantól való magvat. Őrizzétek meg azért a ti lelketeimet, és a ti ifjúságok feleségeit meg ne csaljátok! 16 Mert gyűlööm az elbocsátást, ezt mondja az Úr, Izráelnek Istene, és azt, a ki ruhájára kegyetlenséget borít, azt mondja a Seregeknek Ura. Őrizzétek meg azért lelketeimet és ne csalárdkodjatok! 17 Elfárasztottatók az Urat beszédeitekkel, és azt mondjátok: Mivel fárasztottuk el? Azzal, hogy azt mondjátok: minden gonosztevő jó az Úr szemeiben, és gyönyörködik ő azokban; vagy: Hol van az ítéletnek Istene?

3 Ímé, elküldöm én az én követemet, és megtisztítja előttem az útat, és mindenjárt eljön az ő templomába az Úr, a kit

ti kerestek, és a szövetségnek követe, a kit ti kívántok; ímé, eljön, azt mondja a Seregeknek Ura. 2 De kicsoda szenvedheti el az ó előjetelének napját? És kicsoda áll meg az ó megjelenésekor? Hiszen olyan ő, mint az ötvösnek tüze, és a ruhamosóknak lúgia! 3 És ül mint ötvös vagy ezüstsziget és megtisztítja Lévi fiait és fényessé teszi őket, mint az aranyat és ezüstöt; és igazsággal visznek ételáldozatot az Úrnak. 4 És kedves lesz az Úrnak a Júda és Jeruzsálem ételáldozatja, mint a régi napokban és előbbi esztendőkben. 5 Mert ítéletre indulok hozzátek, és gyors tanú leszek a szemfényesztők ellen, a paráznák és hamisan esküvők ellen, és azok ellen, a kik megrövidítik a munkásnak bérét, az özvegyet és árvát, és a kik nyomorgatják az idegent, és nem félnek engem, azt mondja a Seregeknek Ura. 6 Mert én, az Úr, meg nem változom, ti pedig, Jáköbnak fiai, nem emészttettek meg! 7 Atyáitok idejétől fogva eltértek rendeléseimtől és nem tartottatok meg azokat. Térjetek hozzáim, és én is hozzátek térek, azt mondja a Seregeknek Ura. De azt mondjátok: Miben térdünk meg? 8 Avagy az ember csalhatja-é az Istant? ti mégis csaltatok engem. És azt mondjátok: Mivel csalunk téged? A tizeddel és az áldozni valóval. 9 Átokkal vagytok elátkozva, mégis csaltok engem: a nép egészben! 10 Hozzátek be a tizedet mind az én tárházamba, hogy legyen ennivaló az én házamban, és ezzel próbáljatok meg engem, azt mondja a Seregeknek Ura, ha nem nyitom meg néktek az egek csatornáit, és ha nem árasztok reátek áldást bőségesen. 11 És megdorgálom érettetek a kártevőt, és nem veszti el földetek gyümölcsét, és nem lesz a szőlőtök meddő a mezőn, azt mondja a Seregeknek Ura. 12 És boldognak mondanak titeket mind a nemzetek; mert kívánatos földdé lesztek ti, azt mondja a Seregeknek Ura. 13 Keményen szóltatok ellenem, azt mondja az Úr, és azt mondjátok: Mit szóltunk ellened? 14 Azt mondjátok: Hiábavaló az Isten szolgálata, és mi haszna, hogy megtartjuk törvényeit, és hogy alázatosan járunk a Seregeknek Ura előtt? 15 Sőt inkább magunk hirdetjük boldogoknak a kevélyeket; hiszen gyarapodtak, noha gonoszságot űznek, és megszabadulnak, noha kísértik az Istant! 16 Akkor tanakodtak egymással az Úrnak tiszteleői, az Úr pedig figyelt és hallgatott, és egy emlékkönyv iraték ő előtte azoknak, a kik félik az Urat és becsülik az ó nevét. 17 És azon a napon, azt mondja a Seregeknek Ura, a melyet én szerzek, tulajdonommá lesznek és kedvezek nékik, a mint kiki kedvez a maga fiának, a ki szolgálja őt. 18 És megtértek és meglátjátok, hogy különbség van az igaz és a gonosz között, az Isten szolgája között és a között, a ki nem szolgálja őt.

4 Mert ímé, eljön a nap, lángoló, mint a sütő-kemencze, és olyanná lesz minden kevély és minden gonosznevő, mint a pozdorja, és megégeti őket az elővendő nap, azt mondja a Seregeknek Ura, a mely nem hagy rajtok gyökeret, sem ágat. 2 És feltámad néktek, a kik félitek az én nevemet, az igazságnak napja, és gyógyulás lesz az ő száryai alatt, és kimentek és ugrándoztok, mint a hízlalt tulkok. 3 És széttapodjátok a gonoszokat, és porrá lesznek lábaitok nyomása alatt azon a napon, a melyet én szerzek, azt mondja a Seregeknek Ura. 4 Emlékezzetek meg Mózesnek, az én szolgámnak törvényéről, a melyet rendeltem ő általa a Horeben, az egész Izráelnek rendelésekül és ítéletekül. 5 Ímé, én elküldöm néktek Illyést, a prófétát, mielőtt eljön az Úrnak nagy és félelmetes napja. 6 És az atyák szívét a fiakhoz fordítja, a fiak szívét pedig az atyákhoz, hogy el ne jőjék és meg ne verjem e földet átokkal.

ÚJTESTAMENTUM

Jézus pedig monda: Atyám! bocsád meg nékik; mert nem tudják mit cselekesznek.

Elosztván pedig az ő ruháit, vetének reájok sorsot.

Lukács 23:34

Máté

1 Jézus Krisztusnak, Dávid fiának, Ábrahám fiának nemzetsegéről való könyv. **2** Ábrahám nemzé Izsákot; Izsák nemzé Jákóbot; Jákób nemzé Júdát és testvéreit; **3** Júda nemzé Fárest és Zárát Támartról; Fáres nemzé Esromot; Esrom nemzé Arámot; **4** Arám nemzé Aminádábot; Aminádáb nemzé Naássont; Naásson nemzé Sálmónt; **5** Sálmónn nemzé Boázt Ráhából; Boáz nemzé Obedet Rutthót; Obed nemzé Isait; **6** Isai nemzé Dávid királyt; Dávid király nemzé Salamont az Uriás feleségétől; **7** Salamon nemzé Roboámot; Roboám nemzé Abiját; Abija nemzé Asát; **8** Asa nemzé Josafátot; Josafát nemzé Jórámot; Jórám nemzé Uzziást; **9** Uzziás nemzé Jóathámot; Joathám nemzé Ákházt; Ákház nemzé Ezékiást; **10** Ezékiás nemzé Manassét; Manassé nemzé Ámont; Ámon nemzé Jósiást; **11** Jósiás nemzé Jekoniást és testvéreit a babilóni fogsgára vitelkor. **12** A babilóni fogsgágravitel után pedig Jekoniás nemzé Saláthielt; Saláthiel nemzé Zorobábel; **13** Zorobábel nemzé Abiudot; Abiud nemzé Eliákitom; Eliákim nemzé Azort; **14** Azor nemzé Sádokot; Sádok nemzé Akimot; Akim nemzé Eliudot; **15** Eliud nemzé Eleázárt; Eleázár nemzé Matthánt; Matthán nemzé Jákóbot; **16** Jákób nemzé Józsefet, férjét Máriának, a kitől született Jézus, aki Krisztusnak neveztetik. **17** Az összes nemzet tehát Ábrahámtól Dávidig tizennégy nemzetseg, és Dávidtól a babilóni fogsgágravitelig tizennégy nemzetseg, és a babilóni fogsgágraviteltől Krisztusig tizennégy nemzetseg. **18** A Jézus Krisztus születése pedig így vala: Mária, az ő anyja, eljegyeztetvén Józsefnak, mielőtt egybekeltek volna, viselősnek találtaték a Szent Lélektől. **19** József pedig, az ő férje, mivelhogy igaz ember vala és nem akará őt gyalázatba keverni, el akarta őt titkon bocsátani. **20** Mikor pedig ezeket magában elgondolta: ímé az Úrnak angyala álomban megjelenék néki, mondván: József, Dávidnak fia, ne félj magadhoz venni Máriát, a te feleségedet, mert a mi benne fogantattat, a Szent Lélektől van az. **21** Szűl pedig fiat, és nevezd annak nevét Jézusnak, mert ő szabadítja meg az ő népéét annak bűneiből. **22** Mindez pedig azért lön, hogy beteljesedjék, a mit az Úr mondott volt a próféta által, a ki így szól: **23** Ímé a szűz fogan méhében és szűl fiat, és annak nevét Immanuelnek nevezik, a mi azt jelenti: Velünk az Isten. **24** József pedig az álomból felserkentvén, úgy tőn, a mint az Úr angyala parancsolta vala néki, és feleségét magához vevé. **25** És nem ismeré őt, míg meg nem szülé az ő elsőszülött fiát; és nevezé annak nevét Jézusnak.

2 A mikor pedig megszületik vala Jézus a júdeai Bethlehemben, Heródes király idejében, ímé napkeletről bőlcsek jövénék Jeruzsálembe, ezt mondván: **2** Hol van a zsidók királya, a ki megszületett? Mert láttuk az ő csillagát napkeleten, és azért jövénk, hogy tiszességet tegyünk néki. **3** Heródes király pedig ezt hallván, megháborodék, és vele együtt az egész Jeruzsálem. **4** És egybegyűjtve minden főpapot és a nép írástudót, tudakozódik vala tőlük, hol kell a Krisztusnak megszületnie? **5** Azok pedig mondának néki: A júdeai Bethlehemben; mert így írta vala meg a próféta: **6** És te Bethlehem, Júdának földje, semmiképen sem vagy legkisebb Júda fejedelmi városai között: mert belőled származik a fejedelem, a ki legeltetni fogja az én népemet, az Izráelt. **7** Ekkor Heródes titkon hivatván a bőlcseket, szorgalmatosan megtudakolá tőlük a csillag megjelenésének idejét. **8** És elküldvén őket Bethlehembe, monda nékik: Elmenvén, szorgalmatosan kérdezősködjetek a gyermek felől, mihelyt pedig megtaláljátok, adjátok tudtomra, hogy én is elmenjek és tiszességet tegyek néki. **9** Ők pedig a király beszédét meghallván, elindulának. És ímé a csillag, a melyet napkeleten láttak, előttük meg vala mind addig, a míg odaérvén, megállva a hely fölött, a hol a gyermek vala. **10** És mikor meglátták a csillagot, igen nagy örömmel örvendeznék. **11** És bemenvén a házba, ott találák a gyermeket anyjával, Máriával; és leborulván, tiszességet tónek néki; és kincseket kitárván, ajándékokat adának néki: aranyat, tömjént és mirhát. **12** És mielől álomban megintettek, hogy Heródeshez vissza ne menjenek, más úton térének vissza hazájokba. **13** Mikor pedig azok visszatérnek vala, ímé megjelenék az Úrnak angyala Józsefnak álomban, és monda: Kelj fel, vedd a gyermeket és annak anyját, és fuss Égyiptomba, és maradj ott, a míg én mondom néked; mert Heródes halálra fogja kereshni a gyermeket. **14** Ő pedig főlkélvén, vevé a gyermeket és annak anyját éjjel, és Égyiptomba távozik. **15** És ott vala egész a Heródes haláláig, hogy beteljesedjék, a mit az Úr mondott a próféta által, a ki így szól: Égyiptomból hívtam ki az én fiamat. **16** Ekkor Heródes látván, hogy a bőlcsek megcsúfolták őt, szerföllött felháborodék, és kiküldvén, megőlete Bethlehemben és annak egész környékén minden gyermeket, két esztendőstől és azon alól, az idő szerint, a melyet szorgalmasan tudakolt a bőlcsektől. **17** Ekkor teljesedék be, a mit Jeremiás próféta mondott, a midőn így szól: **18** Szó hallatszott Rámában: Sírás-rívás és sok keserves jajgatás. Rákhel siratta az ő fiait és nem akart megvigasztalatni, mert nincsenek. **19** Mikor pedig Heródes meghalt, ímé az Úrnak angyala megjelenék álomban Józsefnak Égyiptomban. **20** Mondván: Kelj fel, vedd

a gyermeket és annak anyját, és eredj az Izrál földére; mert meghaltak, a kik a gyermeket halára keresik vala. 21 Ő pedig felkelvén, magához vevé a gyermeket és annak anyját, és elméne Izráel földére. 22 Mikor pedig hallá, hogy Júdeában Arkhelaus uralkodik, Heródesnek, az ő atyának helyén, nem mert vala oda menni, hanem minthogy álomban meginteték, Galilea vidékeire tére. 23 És oda jutván, lakozék Názáret nevű városban, hogy beteljesedjék, a mit a próféták mondottak, hogy názáretinek fog neveztetni.

3 Azokban a napokban pedig eljöve Keresztelő János, aki prédkál vala Júdea pusztájában. 2 És ezt mondja vala: Térjetek meg, mert elközelített a mennyeknek országa. 3 Mert ez az, a kiről Ésaiás próféta szólott, ezt mondván: Kiáltó szó a pusztában: Készítsétek az Úrnak útját, és egyengessétek meg az ő ösvényeit. 4 Ennek a Jánosnak a ruhája pedig teveszőrből vala, és bőről vala a dereka körül, elesége pedig sáska és erdei méz. 5 Ekkor kiméne ő hozzá Jeruzsálem és az egész Júdea és a Jordánnak egész környéke. 6 És megkeresztelkednek vala ő általa a Jordán vizében, vallást tevén az ő bűneikről. 7 Mikor pedig látá, hogy a farizeusok és sadduceusok közül sokan mennek ő hozzá, hogy megkeresztelkedjenek, monda nékik: Mérges kígyóknak fajzata! Kicsoda intett meg titeket, hogy az Istenek elkövetkezendő haragjától megmeneküljetek? 8 Teremjetek hát megtéréshez illő gyümölcsöket. 9 És ne gondoljátok, hogy így szólhattok magatokban: Ábrahám a mi atyánk! Mert mondom néktek, hogy Isten eme kövekből is támaszthat fiakat Ábrahámnak. 10 A fejsze pedig immár a fák gyökerére vettetett. Azért minden fa, a mely jó gyümölcsöt nem terem, kivágattatik és tűzre vettetik. 11 Én ugyan vízzel keresztelek titeket megtérésre, de a ki utánam jő, erősebb nálamnál, a kinek saruját hordozni sem vagyok méltó: ő Szent Lélekkel és túzzel keresztel majd titeket. 12 A kinek szóró lapát van az ő kezében, és megtisztítja az ő szérrüjét; és az ő gabonáját csűrbe takarítja, a polyvát pedig megégeti olthatatlan tűzzel. 13 Akkor eljöve Jézus Galileából a Jordán mellé Jánoshoz, hogy megkeresztelkedjék ő általa. 14 János azonban visszatartja vala őt, mondván: Nékem kell általam megkeresztelelnem, és te jósz én hozzám? 15 Jézus pedig felelén, monda néki: Engedj most, mert így illik nékünk minden igazságot betöltenünk. Ekkor engede néki. 16 És Jézus megkeresztelekvén, azonnal kijöve a vízből; és íme az egek megnyilatkozának néki, és ő látá az Istennek Lelkét alájóni mintegy galambot és ő reá szállani. 17 És íme egy égi hang ezt mondja vala: Ez amaz én szerelmes fiam, a kiben én gyönyörködöm.

4 Akkor Jézus viteték a Lélektől a pusztába, hogy megkísértessek az ördögtől. 2 És mikor negyven nap és negyven éjjel bőjtölt vala, végre megéhezék. 3 És hozzámenvén a kisértő, monda néki: Ha Isten fia vagy, mondd, hogy e kövek változzanak kenyerekké. 4 Ő pedig felelén, monda: Meg van írva: Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden ígével, a mely Istennek szájából származik. 5 Ekkor vivé őt az ördög a szent városba, és odahelyezé a templom tetejére. 6 És monda néki: Ha Isten fia vagy, vesd alá magadat; mert meg van írva: Az ő angyalainak parancsol felőled, és kézen hordoznak téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőbe. 7 Monda néki Jézus: Viszont meg van írva: Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet. 8 Ismét vivé őt az ördög egy igen magas hegyre, és megmutatá néki a világ minden országát és azok dicsőségét, 9 És monda néki: Mindezeket néked adom, ha leborulva imádsz engem. 10 Ekkor monda néki Jézus: Eredj el Sátán, mert meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak néki szolgálj. 11 Ekkor elhagyá őt az ördög. És íme angyalok jövénék hozzá és szolgálnak vala néki. 12 Mikor pedig meghallotta Jézus, hogy János börtönbe vettetett, visszatére Galileába; 13 És odahagyva Názáretet, elméne és lakozék a tengerparti Kapernaumban, a Zebulon és Naftali határain; 14 Hogy beteljesedjék, a mit Ésaiás próféta mondott, így szólván: 15 Zebulonnak földje és Naftalinak földje, a tenger felé, a Jordánon túl, a pogányok Galileája, 16 A nép, a mely sötétségenből vala, láta nagy világosságot, és a kik a halálnak földében és árnyékában ülnek vala, azoknak világosság támadta. 17 Ettől fogva kezde Jézus prédiálni, és ezt mondani: Térjetek meg, mert elközelgettet a mennyeknek országa. 18 Mikor pedig a galileai tenger mellett jár vala Jézus, láta két testvért, Simont, a kit Péternek neveznek, és Andrászt az ő testvérét, a mint a tengerbe hálót vettnek vala; mert halászok valának. 19 És monda nézik: Kövessetek engem, és azt mívelem, hogy embereket halásszatok. 20 Azok pedig azonnal otthagytván a hálókat, követék őt. 21 És onnan tovább menve, láta más két testvért, Jakabot a Zebedeus fiát, és Jánost amannak testvérét, a mint a hajónban atyukkal Zebedeussal a hálókat kötözgetik vala; és hívá őket. 22 Azok pedig azonnal otthagytván a hajót és atyukat, követék őt. 23 És bejárá Jézus az egész Galileát, tanítva azok zsinagógáiban, és hirdetve az Isten országának evangéliomát, és gyógyítva a nép között minden betegséget és minden erőtlenséget. 24 És elterjede az ő híre egész Siriában: és hozzávivék mindazokat, a kik rosszul valának, a különféle betegségekben és kínokban sínlődőket, öröngöösöket, holdkórosokat és gutaütötteket;

és meggyógyítja vala őket. 25 És nagy sokaság követé őt Galileából és a Tízvárosból és Jeruzsálemből és Júdeából és a Jordánon túlról.

5 Mikor pedig láta Jézus a sokaságot, falméne a hegyre, és a mint leül vala, hozzámenének az ő tanítványai. 2 És megnyitván száját, tanítja vala őket, mondván: 3 Boldogok a lelke szegények: mert övék a mennyelek országa. 4 Boldogok, a kik sírnak: mert ők megvígaszaltatnak. 5 Boldogok a szelédek: mert ők örökségül bírják a földet. 6 Boldogok, a kik éhezik és szomjúhozzák az igazságot: mert ők megelégtetnek. 7 Boldogok az irgalmasok: mert ők irgalmasságot nyernek. 8 Boldogok, a kiknek szívük tiszta: mert ők az Istenet meglátják. 9 Boldogok a békességre igyekezők: mert ők az Isten fiainak mondatnak. 10 Boldogok, a kik háborúságot szenvednek az igazságért: mert övék a mennyelek országa. 11 Boldogok vagytok, ha szidalmaznak és háborgatnak titeket és minden gonosz hazugságot mondanak ellenetek én érettem. 12 Örüljetek és örvendezetek, mert a ti jutalmatok bőséges a mennyeben: mert így háborgatták a prófétákat is, a kik előttetek voltak. 13 Ti vagytok a földnek savai; ha pedig a só megízetlenül, mivel sózzák meg? nem jó azután semmirre, hanem hogy kidobják és eltapossák az emberek. 14 Ti vagytok a világ világossága. Nem rejthetetik el a hegyen épített város. 15 Gyertyát sem azért gyújtanak, hogy a véka alá, hanem hogy a gyertyatartóba tegyék és fényljék mindazoknak, a kik a házban vannak. 16 Úgy fényljék a ti világosságok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat. 17 Ne gondoljátok, hogy jöttem a törvények vagy a prófétáknak eltörlésére. Nem jöttem, hogy eltöröljem, hanem inkább, hogy betöltsem. 18 Mert bizony mondomb néktek, míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocska el nem műlik, a míg minden be nem teljesedik. 19 Valaki azért csak egyet is megront e legkisebb parancsolatok közül és úgy tanítja az embereket, a mennyelek országában a legkisebb lészen; valaki pedig cselekszi és úgy tanít, az a mennyelek országában nagy lészen. 20 Mert mondomb néktek, hogy ha a ti igazságok nem több az írástudók és farizeusok igazságánál, semmiképen sem mehettek be a mennyelek országába. 21 Hallottátok, hogy megmondatott a régieknek: Ne ölj, mert a ki ölj, méltó az ítéletre. 22 Én pedig azt mondomb néktek, hogy mindaz, a ki haragszik az ő atyafiára ok nélkül, méltó az ítéletre: a ki pedig azt mondja az ő atyafiának: Ráka, méltó a főtörvényszékre: a ki pedig ezt mondja: Bolond, méltó a gyehenna tüzére.

(Geenna g1067) 23 Azért, ha a te ajándékodat az oltárra viszed és ott megemlékezel arról, hogy a te atyádfiának valami panasza van ellened: 24 Hagyd ott az oltár előtt a te ajándékodat, és menj el, előbb békélj meg a te atyádfiával, és azután eljövén, vidd fel a te ajándékodat. 25 Légy jókarója a te ellenségednek hamar, a míg az úton vagy vele, hogy ellenséged valamiképen a bíró kezébe ne adjon, és a bíró oda ne adjon a poroszló kezébe, és tömlöczbe ne vessen téged. 26 Bizony mondomb néked: ki nem jársonnét, mígnem megfizetsz az utolsó fillérig. 27 Hallottátok, hogy megmondatott a régieknek: Ne paráználkodjál! 28 Én pedig azt mondomb néktek, hogy valaki asszonyra tekint gonosz kivánságnak okáért, immár paráználkodott azzal az ő szívében. 29 Ha pedig a te jobb szemed megbotránkoztat téged, vádj ki azt és vesd el magadtól; mert jobb néked, hogy egy vesszen el a te tagaid közül, semhogy egész tested a gyehennára vettessék. (Geenna g1067) 30 És ha a te jobb kezed botránkoztat meg téged, vágd le azt és vesd el magadtól; mert jobb néked, hogy egy vesszen el a te tagaid közül, semhogy egész tested a gyehennára vettessék. (Geenna g1067) 31 Megmondatott továbbá: Valaki elbocsátja feleségét, adjon néki elválsáról való levelet. 32 Én pedig azt mondomb nétek: Valaki elbocsátja feleségét, paráznáság okán kívül, paráznává teszi azt; és a ki elbocsátott asszonyt veszen el, paráználkodik. 33 Ismét hallottátok, hogy megmondatott a régieknek: Hamisan ne esküdjél, hanem teljesítsd az Úrnak tett esküidet. 34 Én pedig azt mondomb nétek: Teljességgel ne esküdjetedek; se az égre, mert az az Istennek királyi széke; 35 Se a földre, mert az az ő lábaiak zsámolya; se Jeruzsálemre, mert a nagy Királynak városa; 36 Se a te fejedre ne esküdjél, mert egyetlen hajszálat sem tehetsz fehérre vagy feketévé; 37 Hanem legyen a ti beszédetek: Úgy úgy; nem nem; a mi pedig ezeken felül vagyon, a gonosztól vagyon. 38 Hallottátok, hogy megmondatott: Szemet szemért és fogat fogért. 39 Én pedig azt mondomb nétek: Ne álljatok ellene a gonosznak, hanem a ki arcul üt téged jobb felől, fordítsd felé a másik orczádat is. 40 És a ki törvénykezni akar veled és elvenni a te alsó ruhádat, engedd oda néki a felsőt is. 41 És a ki téged egy mérföldön kényszerít, menj el vele kettőre. 42 A ki tőled kér, adj néki; és a ki tőled kölcsön akar kérni, el ne fordulj attól. 43 Hallottátok, hogy megmondatott: Szeresz felebarátodat és gyűlöld ellenségedet. 44 Én pedig azt mondomb nétek: Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, a kik titeket átkoznak, jót tegyek azokkal, a kik titeket gyűlölnek, és imádkozzatok azokért, a kik háborgatnak és kergetnek titeket. 45 Hogy legyetek a ti mennyei Atyátoknak fiai, a

ki felhozza az ő napját mind a gonoszokra, mind a jókra, és esőt ád mind az igazaknak, mind a hamisaknak. **46** Mert ha azokat szeretitek, a kik titket szeretnek, micsoda jutalmát veszitek? Avagy a vámszedők is nem ugyanazt cselekeszik-é? **47** És ha csak a ti atyátokfiait köszöntítek, mit cselekesztek másoknál többet? Nemde a vámszedők is nem azonképen cselekesznek-é? **48** Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes.

6 Vigyázzatok, hogy alamizsnákat ne osztogassátok az emberek előtt, hogy lássanak titeket; mert különben nem lesz jutalmatok a ti mennyei Atyátoknál. **2** Azért mikor alamizsnát osztogatsz, ne kürtöltess magad előtt, hogy a képmutatók tesznek a zsinagógákban és az utcákon, hogy az emberektől dícséretet nyerjenek. Bizony mondomból néktek: elvették jutalmukat. **3** Te pedig a mikor alamizsnát osztogatsz, ne tudja a te bal kezed, mit cselekszik a te jobb kezed; **4** Hogy a te alamizsnád titkon legyen; és a te Atyád, a ki titkon néz, megfizet néked nyilván. **5** És mikor imádkozol, ne légy olyan, mint a képmutatók, a kik a gyülekezetekben és az utcák szegéletein fenálva szeretnek imádkozni, hogy lássák őket az emberek. Bizony mondomból néktek: elvették jutalmukat. **6** Te pedig a mikor imádkozol, menj be a te belső szobádba, és ajtódat bezárra, imádkozzáll a te Atyádhoz, a ki titkon van; és a te Atyád, a ki titkon néz, megfizet néked nyilván. **7** És mikor imádkoztok, ne legyetek sok beszédűek, mint a pogányok, a kik azt gondolják, hogy az ő sok beszédükért hallgattatnak meg. **8** Ne legyetek hát ezekhez hasonlók; mert jól tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt kérnétek tőle. **9** Ti azért így imádkozzatok: Mi Atyánk, ki vagy a mennyeiben, szentellessék meg a te neved; **10** Jőjjön el a te országod; legyen meg a te akaratod, mint a mennyeiben, úgy a földön is. **11** A mi minden napí kenyerünket add meg nékünk ma. **12** És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképen mi is megbocsátunk azoknak, a kik ellenünk vétkeztek; **13** És ne vígy minket kísértetbe, de szabadíts meg minket a gonosztól. Mert tiéd az ország és a hatalom és a dicsőség mind örökké. Ámen! **14** Mert ha megbocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, megbocsát néktek is a ti mennyei Atyátok. **15** Ha pedig meg nem bocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket. **16** Mikor pedig bőjtölök, ne legyen komor a nézéstek, mint a képmutatóké, a kik eltorzítják arcukat, hogy lássák az emberek, hogy ők bőjtölnek. Bizony mondon néktek, elvették jutalmukat. **17** Te pedig mikor bőjtölsz, kend meg a te fejedet, és a te orczádat mosd meg; **18** Hogy ne az emberek

lássák bőjtölésedet, hanem a te Atyád, a ki titkon van; és a te Atyád, a ki titkon néz, megfizet néked nyilván. **19** Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, hol a rozsda és a moly megemészti, és a hol a tolvajok kiássák és ellopják; **20** Hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket mennyben, a hol sem a rozsda, sem a moly meg nem emészti, és a hol a tolvajok ki nem ássák, sem el nem lopják. **21** Mert a hol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetelek is. **22** A test lámpása a szem. Ha azért a te szemed tiszta, a te egész tested világos lesz. **23** Ha pedig a te szemed gonosz, a te egész tested sötét lesz. Ha azért a benned lévő világosság sötétség: mekkora akkor a sötétség?! **24** Senki sem szolgálhat két úrnak. Mert vagy az egyiket gyűlöli és a másikat szereti; vagy az egyikhez ragaszkodik és a másikat megveti. Nem szolgálhattok Istennek és a Mammonnak. **25** Azért azt mondomból néktek: Ne aggodalmaskodjatok a ti eltétek felől, mit egyetek és mit igyatok; sem a ti testetek felől, mibe öltözöködjtek. Avagy nem több-é az élet hogynem az eledel, és a test hogynem az öltözet? **26** Tekintetek az égi madarakra, hogy nem vetnek, nem aratnak, sem csűrbe nem takarnak; és a ti mennyei Atyátok eltartja azokat. Nem sokkal különbök vagytok-é azoknál? **27** Kicsoda pedig az közületek, a ki aggodalmaskodásával megnövelheti termetét egy araszzal? **28** Az öltözet felől is mit aggodalmaskodtok? Vegyétek esztekbe a mező liliomait, mi módon növekednek: nem munkálkodnak, és nem fonnak; **29** De mondomból néktek, hogy Salamon minden dicsőségében sem öltözöködött úgy, mint ezek közül egy. **30** Ha pedig a mezőnek füvét, a mely ma van, és holnap kemenczébe vettetik, így ruházza az Isten; nem sokkal inkább-é titeket, ti kicsinyítők? **31** Ne aggodalmaskodjatok tehát, és ne mondjátok: Mit együnk? vagy: Mit igyunk? vagy: Mivel ruházkodunk? **32** Mert mind ezeket a pogányok kérdezik. Mert jól tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mind ezekre szükségeket van. **33** Hanem keressétek először Istennek országát, és az ő igazságát; és ezek mind megadatnak néktek. **34** Ne aggodalmaskodjatok tehát a holnap felől; mert a holnap majd aggodalmaskodik a maga dolgai felől. Elég minden napnak a maga baja.

7 Ne ítélezetek, hogy ne ítéltessetek. **2** Mert a milyen ítélettel ítélezek, olyannal ítéltettek, és a milyen mértékkel mértek, olyannal mérnek néktek. **3** Miért nézed pedig a szálkát, a mely a te atyádfia szemében van, a gerendát pedig, a mely a te szemedben van, nem veszed észre? **4** Avagy mi módon mondhatod a te atyádfiának: Hadd vessem ki a szálkát a te szemedből; holott ímé, a te szemedben gerenda van? **5** Képmutató, vesd ki előbb a gerendát a te

szemedből, és akkor gondolj arra, hogy kivessed a szálkát a te atyádfának szeméből! 6 Ne adjátok azt, a mi szent, az ebeknek, se gyöngyeiteket ne hánýjátok a disznók elé, hogy meg ne tapossák azokat lábaikkal, és nétek fordulván, meg ne szaggassanak titeket. 7 Kérjetek és adatik nétek; keressetek és találtok; zörgessetek és megnyittatik nétek. 8 Mert a ki kér, mind kap; és a ki keres, talál; és a zörgetőnek megnyittatik. 9 Avagy ki az az ember közületek, a ki, ha az ō fia kenyeret kér tőle, követ ád néki? 10 És ha halat kér, vajon kígyót ád-e néki? 11 Ha azért ti gonosz létetekre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékot adni, mennyivel inkább ád a ti mennyei Atyátok jókat azoknak, a kik kérnek tőle?! 12 A mit akartok azért, hogy az emberek ti veletek cselekedjenek, mindenzt ti is úgy cselekedjétek azokkal; mert ez a törvény és a próféták. 13 Menjetek be a szoros kapun. Mert tágas az a kapu és széles az az út, a mely a veszedelemre visz, és sokan vannak, a kik azon járnak. 14 Mert szoros az a kapu és keskeny az az út, a mely az életre visz, és kevesen vannak, a kik megtalálják azt. 15 Órizkedjetek pedig a hamis prófétáktól, a kik juhoknak ruhájában jönek hozzátok, de belől ragadozó farkasok. 16 Gyümölcsiekrről ismeritek meg őket. Vajon a tövisről szednek-é szőlőt, vagy a bojtjánról fügét? 17 Ekképen minden jó fa jó gyümölcsöt terem; a romlott fa pedig rossz gyümölcsöt terem. 18 Nem teremhet jó fa rossz gyümölcsöt; romlott fa sem teremhet jó gyümölcsöt. 19 minden fa, a mely nem terem jó gyümölcsöt, kivágattatik és tűzre vettetik. 20 Azért az ō gyümölcsiekrről ismeritek meg őket. 21 Nem minden, a ki ezt mondja nékem: Uram! Uram! megyen be a mennyek országába; hanem a ki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát. 22 Sokan mondják majd nékem ama napon: Uram! Uram! nem a te nevedben prófétáltunk-é, és nem a te nevedben ūztünk-é ördögöket, és nem cselekedtünk-é sok hatalmas dolgot a te nevedben? 23 És akkor vallást teszek majd nékik: Sohasem ismertelek titeket; távozzatok tőlem, ti gonosztek. 24 Valaki azért hallja én tőlem e beszédeket, és megcselekszi azokat, hasonlítom azt a bölcs emberhez, a ki a kősziklára építette az ō házát: 25 És ömlött az eső, és eljött az árvíz, és fújtak a szelek, és beleütköztek abba a házba; de nem dőlt össze: mert a kősziklára építettem. 26 És valaki hallja én tőlem e beszédeket, és nem cselekszi meg azokat, hasonlatos lesz a bolond emberhez, a ki a fövényre építette házát: 27 És ömlött az eső, és eljött az árvíz, és fújtak a szelek, és beleütköztek abba a házba; és összeomlott: és nagy lett annak romlása. 28 És lön, mikor elvégezte Jézus e beszédeket, álmélküdik vala a sokaság az ō tanításán: 29 Mert úgy tanítja vala őket, mint a kinek hatalma van, és nem úgy, mint az írástudók.

8 Mikor leszállott vala a hegyről, nagy sokaság követé ōt. 2 És íme előjén egy bélpoklos, leborula előtte, mondva: Uram, ha akarod, megtisztíthsz engem. 3 És kinyújtva kezét, megilleté ōt Jézus, mondva: Akarom, tisztszul meg. És azonnal eltiltott annak poklossága. 4 És monda néki Jézus: Meglásd, senkinek se szólj. Hanem eredj, mutasd meg magadat a papnak, és vidd fel az ajándékot, a melyet Mózes rendelt, bizonyságul nézik. 5 Mikor pedig beméne Jézus Kapernaumba, egy százados méne hozzá, kérvén ōt, 6 És ezt mondva: Uram, az én szolgám otthon gutaütötten fekszik, és nagy kínokat szenvet. 7 És monda néki Jézus: Elmegyek és meggyógyítom ōt. 8 És felelven a százados, monda: Uram, nem vagyok méltó, hogy az én hajlékomba jöjj; hanem csak szólj egy szót, és meggyógyul az én szolgám. 9 Mert én is hatalmasság alá vetett ember vagyok, és vannak alattam vitézek; és mondóm egyiknek: Eredj el, és elmegy; és a másiknak: Jöszte, és eljő; és az én szolgámnak: Tedd ezt, és megteszi. 10 Jézus pedig, a mikor ezt hallá, elcsodálkozék, és monda az ōt követőknek: Bizony mondóm nétek, még az Izráelben sem találtam ilyen nagy hitet. 11 De mondóm nétek, hogy sokan előjének napkeletről és napnyugatról, és letelepednek Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal a mennyek országában: 12 Ez ország fiai pedig kivettetnek a külső sötétségre; holott lészen sírás és fogaknak csikorgatása. 13 És monda Jézus a századosnak: Eredj el, és legyen néked a te hited szerint. És meggyógyult annak szolgája abban az órában. 14 És bemenvén Jézus a Péter házába, látá, hogy annak napa fekszik és lázas. 15 És illeté annak kezét, és elhagya ōt a láz; és fölkele, és szolgála nézik. 16 Az est beálltával pedig vivének hozzá sok ördöngést, és egy szóval kiúzé a tisztálatlan lelkeket, és meggyógyít vala minden beteget; 17 Hogy beteljesedjék, a mit Ésaiás próféta mondott, így szólvan: Ő vette el a mi erőtlenségünket, és ō hordozta a mi betegségünket. 18 Látván pedig Jézus a nagy sokaságot maga körül, parancsolá, hogy menjenek a túlsó partra. 19 És hozzámenvén egy írástudó, monda néki: Mester, követlek téged, akárhova mégy. 20 És monda néki Jézus: A rókáknak vagyon barlangjok és az égi madaraknak fészük; de az ember Fiának nincs hová fejét lehajtani. 21 Egy másik pedig az ō tanítványai közül monda néki: Uram, engedd meg nékem, hogy előbb elmenjek és eltemessem az én atyámat. 22 Jézus pedig monda néki: Kövess engem, és hagyd, hogy a halottak temessék el az ō halottaikat. 23 És mikor a hajóra szállt vala, követék ōt az ō tanítványai. 24 És íme nagy háborgás lön a tengeren, annyira, hogy a hajót elborítják vala a hullámok; ō pedig aluszik vala. 25 És az ō tanítványai

hozzámenné, felkötötték őt, mondván: Uram, ments meg minket; mert elveszünk. **26** És monda nézik: Mit féltek, óh kicsinyhitűek? Ekkor fölkelvén, megdorgálá a szeleket és a tengert, és lón nagy csendesség. **27** Az emberek pedig elcsodálkozának, mondván: Kicsoda ez, hogy mind a szelek, mind a tenger engednek néki. **28** És a mikor eljutott vala a túlsó partra, a Gadárénusok tartományába, két ördöngő ment elője, a sírboltokból kijövén, igen kegyetlenek, annyira, hogy senki sem mer vala elmenni azon az úton. **29** És íme kiáltának mondván: Mi közünk te veled Jézus, Istennek fia? Azért jöttél ide, hogy idő előtt meggyötörj minket? **30** Tőlük távol pedig egy nagy disznónyáj legelészik vala. **31** Az ördögök pedig kérík vala őt mondván: Ha kiüzesz minket, engedd meg nékünk, hogy ama disznónyájba mehessünk! **32** És monda nézik: Menjetek. Azok pedig kimenvén, menének a disznónyájba: és íme az egész disznónyáj a meredekről a tengerbe rohana, és oda vesze a vízben. **33** A pásztorok pedig elfutának, és bemenvén a városba hírré adának minden, azokat is, a mik az ördöngősökkel történtek vala. **34** És íme az egész város kiméne Jézus elébe; és miheilyt meglátták, kérék őt, hogy távozzék az ő határukból.

9 És hajóra szállva átkele, és méne a maga városába. **2** És íme hoznak vala hozzá egy ágyban fekvő gutaütött embert. És látna Jézus azoknak hitét, monda a gutaütöttnek: Bizzál fiam! Megbocsáttattak néked a te bűneid. **3** És íme némelyek az írástudók közül mondának magukban: Ez káromlást szól. **4** És Jézus, látna az ő gondolataikat, monda: Miért gondoltok gonoszt a ti szívetekben? **5** Mert mi könnyebb, ezt mondani-é: Megbocsáttattak néked a te bűneid; vagy ezt mondani: Kelj föl és járj? **6** Hogy pedig megtudjátok, hogy az ember Fiának van hatalma a földön a bűnöket megbocsátani (ekkor monda a gutaütöttnek): Kelj föl, vedd a te ágyadat, és eredj haza. **7** És az felkelvén, haza méne. **8** A sokaság pedig ezt látván, elálmélkodék, és dicsőít az Istent, hogy ilyen hatalmat adott az embereknek. **9** És mikor Jézus onnét tovább méne, láta egy embert ülni a vámszedő helyen, a kinek Máté volt a neve, és monda nézi: Kövess engem! És az felkelvén, követé őt. **10** És lón, a mikor ő letelepedék a házban, íme sok vámszedő és bűnös jött oda és letelepedtek Jézussal és az ő tanítványaival az asztalhoz. **11** És látna ezt a farizeusok, mondának az ő tanítványainak: Miért eszik ez a ti Mesteretek a vámszedőkkel és bűnösökkel együtt? **12** Jézus pedig ezt hallván, monda nézik: Nem az egészségeseknek van szüksége orvosra, hanem a betegeknek. **13** Elmenvén pedig tanuljátok meg, mi az: Irgalmasságot akarok és nem áldozatot. Mert nem az

igazakat hivogatni jöttem, hanem a bűnösöket a megtérésre. **14** Akkor a János tanítványai jóvének hozzá, mondván: Miért hogy mi és a farizeusok sokat bőjtölünk, a te tanítványaid pedig nem bőjtölnek? **15** És monda nézik Jézus: Vajon szomorkodhatik-é a násznép a míg velük van a vőlegény? de előjének a napok, a mikor elvétezik tőlük a vőlegény, és akkor bőjtölni fognak. **16** Senki sem vet pedig új posztóból foltot az ócska ruhára; mert a mi azt kitoldaná, még elszakít a ruhából és nagyobb szakadás lesz. **17** Új bort sem töltenek ó tömlőkbe; máskülönben a tömlők szétszakadoznak, és a bor kiömöl, a tömlők is elvesznek; hanem az új bort új tömlőkbe töltlik, és mindenkitő megmarad. **18** Mikor ezeket mondá nézik, íme egy főember eljövén leborula előtte, mondván: Az én leányom épen most halt meg; de jer, vesd reá kezedet, és megelevenedik. **19** És felkelvén Jézus követé őt tanítványaival együtt. **20** És íme, egy asszony, aki tizenkét év óta vérfolyásban szenvet vala, hozzájárulván hárulról, illeté az ő ruhájának szegélyét. **21** Mert ezt mondja vala magában: Ha csak ruháját illetem is, meggyógyulok. **22** Jézus pedig megfordulván és reá tekintvén, monda: Bízzál leányom; a te hited megtartott téged. És meggyógyult az asszony abban az órában. **23** És Jézus a főember házához érvén, látván a sípolókat és a tolongó sokaságot, **24** Monda nézik: Menjetek el innen, mert a leányzó nem halt meg, hanem aluszik. És kinevették őt. **25** Mikor pedig a sokaság eltávolítatta, bemenvén, megfogá annak kezét, és a leányzó felkelt. **26** És elterjede ez a hír abban az egész tartományban. **27** És mikor Jézus tovább ment onnét, két vak követé őt, kiáltozva és ezt mondva: Könöörülj rajtunk, Dávidnak fia! **28** Mikor pedig beméne a házba, oda menének hozzá a vakok, és monda nézik Jézus: Hiszitek-é, hogy én azt megcselekedhetem? Mondának nézi: Igen, Uram. **29** Akkor illeté az ő szemeiket, mondván: Legyen néktek a ti hitetek szerint. **30** És megnyilatkozának azoknak szemei; és rájok parancsola Jézus, mondván: Meglássátok, senki meg ne tudja! **31** Azok pedig kimenvén, elterjeszték az ő híréit abban az egész tartományban. **32** Mikor pedig azok elmentek vala, íme egy ördöngő néma embert hozának néki. **33** És az ördögöt kiúzvén, megszólalt a néma; és a sokaság csudálkozik vala, mondván: Soha nem láttak ilyet Izráelben! **34** A farizeusok pedig ezt mondják vala: Az ördögök fejedelme által úzi ki az ördögöket. **35** És körüljárja vala Jézus a városokat mind, és a falvakat, tanítván azoknak zsinagógáiban, és hirdetvén az Isten országának evangéliomát, és gyógyítván mindenféle betegséget és mindenféle erőtelenséget a nép között. **36** Mikor pedig láttá vala a sokaságot, könyörületességre indul a rajtok, mert el

voltak gyötörve és szétszórva, mint a pásztor nélkül való juhok. 37 Akkor monda az Ő tanítványainak: Az aratni való sok, de a munkás kevés. 38 Kérjétek azért az aratásnak Urát, hogy küldjön munkásokat az Ő aratásába.

10 És előszólítván tizenkét tanítványát, hatalmat adanékik a tisztálatlan lelkeket felett, hogy kiúzzék azokat, és gyógyítsanak minden betegséget és minden erőtelenséget. 2 A tizenkét apostol nevei pedig ezek: Első Simon, a kit Péternek hívnak, és András, az Ő testvére; Jakab, a Zebedeus fia, és János az Ő testvére; 3 Filep és Bertalan; Tamás és Máté, a vámszedő; Jakab, az Alfeus fia, és Lebbeus, a kit Taddeusnak hívták; 4 Simon a kananita, és Judás, az Iskariotes, aki el is árulta őt. 5 Ezt a tizenkettőt küldéki Jézus, és megparancsolá nékik, mondván: Pogányok útjára ne menjetek, és Samaritánusok városába ne menjetek be; 6 Hanem menjetek inkább Izráel házának eltévelkedett juhaihoz. 7 Elmenvén pedig prédikáljatok, mondván: Elközölített a mennyeleknek országa. 8 Betegeket gyógyítsatok, poklosokat tisztítsatok, halottakat támasszatok, ördögöket üzzetek. Ingyen vettétek, ingyen adjátok. 9 Ne szerezhetek aranyat, se ezüstöt, se réz-pénzt a ti erteszényekbe, 10 Se útitáskát, se két ruhát, se sarut, se pálcázat; mert méltó a munkás az Ő táplálékára. 11 A mely városba vagy faluba pedig bementek, tudakozzátok meg, ki abban méltó: és ott maradjatok, a míg tovább mehettek. 12 Ha pedig bementek a házba, köszöntsétek azt. 13 És ha méltó a ház, szálljon a ti békességek reá; ha pedig nem méltó, a ti békességek rátok téren vissza. 14 És ha valaki nem fogad be titeket, és nem hallgatja a ti beszédeteket, mikor kimentek abból a házból, vagy városból, lábaitok porát is verjétek le. 15 Bizony mondomban néktek: Az ítélet napján könnyebb lesz a Sodoma és Gomora földjének dolga, mint annak a városnak. 16 Íme, én elbocsátlok titeket, mint juhokat a farkasok közé; legyeket azért okosak mint a kígyók, és szelidek mint a galambok. 17 De óvakodjatok az emberektől; mert törvényszékekre adnak titeket és az Ő gyülekezeteikben megostorznak titeket; 18 És helytartók és királyok elé visznek titeket érettem, bizonyosáig Ő magoknak és a pogányoknak. 19 De mikor átadnak titeket, ne aggodalmaskojadatok, mi módon vagy mit szóljatok; mert megadatik néktek abban az órában, mit mondjatok. 20 Mert nem ti vagytok, a kik szóltok, hanem a ti Atyátonak Lelke az, aki szól ti bennetek. 21 Halálra adja pedig testvér testvérét, atya gyermekét; támadnak magzatok szüleik ellen, és megöletik őket. 22 És gyűlöletesek lesztek, mindenki előtt az én nevemért; de aki mindvégig megáll, az megtartatik. 23

Mikor pedig abban a városban üldöznek titeket, szaladjatok a másikba. Mert bizony mondomban néktek: be sem járjátok Izráel városait, míg az embernek Fia eljövend. 24 Nem fölebbvaló a tanítvány a tanítónál, sem a szolga az Ő uránál. 25 Elég a tanítványnak, ha olyan mint a mestere, és a szolga mint az Ő Ura. Ha a házigazdát Belzebubnak hívták, mennyivel inkább az Ő házanépét?! 26 Azért ne féljetek tőlök. Mert nincs oly rejttett dolog, a mi napfényre ne jöne; és oly titok, a mi ki ne tudódnék. 27 A mit néktek a sötében mondok, a világosságban mondjátok; és a mit fülbe súgva hallotok, a háztetőkről hirdessétek. 28 És ne féljetek azoktól, a kik a testet ölik meg, a lelket pedig meg nem ölühetik; hanem attól féljetek inkább, aki mind a lelket, mind a testet elvesztheti a gyejhennában. (**Geenna g1067**) 29 Nemde, két verebecskét meg lehet venni egy kis fillérért? És egy sem esik azok közül a földre a ti Atyátonak akarata nélküli! 30 Nétek pedig még a fejtek hajszálai is mind számon vannak. 31 Ne féljetek azért; ti sok verebecskénél drágábbak vagytok. 32 Valaki azért vallást tesz én rólam az emberek előtt, én is vallást teszek arról az én mennyei Atyám előtt; 33 A ki pedig megtagad engem az emberek előtt, én is megtagadom azt az én mennyei Atyám előtt. 34 Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet bocsássak e földre; nem azért jöttem, hogy békességet bocsássak, hanem hogy fegyvert. 35 Mert azért jöttem, hogy meghasonlást támaszzak az ember és az Ő atya, a leány és az Ő anyja, a meny és az Ő napa közt; 36 És hogy az embernek ellensége legyen az Ő házanépe. 37 A ki inkább szereti atyát és anyát, hogynem engemet, nem méltó én hozzá; és a ki inkább szereti fiát és leányát, hogynem engemet, nem méltó én hozzá. 38 És a ki fől nem veszi az Ő kereszjtét és úgy nem követ engem, nem méltó én hozzá. 39 A ki megtalálja az Ő életét, elveszti azt; és a ki elveszti az Ő életét én érettem, megtalálja azt. 40 A ki titeket befogad, engem fogad be; és a ki engem befogad, azt fogadja be, a ki engem küldött. 41 A ki befogadja a prófétát próféta nevében, prófétának jutalmát veszi; és a ki befogadja az igazat igaznak nevében, igaznak jutalmát veszi; 42 És a ki inni ád egynek e kicsinyek közül, csak egy pohár hideg vizet tanítvány nevében, bizony mondomban nétek, el nem vesztheti jutalmát.

11 És lón, mikor elvégezé Jézus a tizenkét tanítványának adott utasítást, elméne onnan, hogy tanítson és prédikáljon azoknak városaiban. 2 János pedig, mikor meghallotta a fogásban a Krisztus cselekedeteit, elküldvén kettőt az Ő tanítványai közül, 3 Monda néki: Te vagy-é az, aki eljövendő, vagy más vájrunk? 4 És felelvén Jézus,

monda nézik: Menjetek el és jelentsétek Jánosnak, a miket hallottok és láttok: 5 A vakok látnak, és a sánták járnak; a poklosok megtisztulnak és a siketek hallanak; a halottak föltámadnak, és a szegényeknek evangyélion hirdettetik; 6 És boldog, a ki én bennem meg nem botránkozik. 7 Mikor pedig azok elmentek vala, szólni kezde Jézus a sokaságnak Jánosról: Mit látni mentetek ki a pusztába? Nádszálat-é, a mit a szél hajtogat? 8 Hát mit látni mentetek ki? Puha ruhába öltözött embert-é? Íme a kik puha ruhákat viselnek, a királyok palotáiban vannak. 9 Hát mit látni mentetek ki? Prófétát-é? Bizony, mondomb néktek, prófétánál is nagyobbat! 10 Mert ő az, aki meg van írva: Íme én elküldöm az én követemet a te orszád előtt, aki megkészítí előttem a te útadat. 11 Bizony mondomb nétek: az asszonyoktól szülöttek között nem támadott nagyobb Keresztelő Jánosnál; de aki legkisebb a mennyeknek országában, nagyobb nálánál. 12 A Keresztelő János idejétől fogva pedig mind mostanig erőszakoskodnak a mennyek országáért, és az erőszakoskodók ragadják el azt. 13 Mert a próféták mindenjában és a törvény Jánosig prófétáltak vala. 14 És, ha be akarjátok venni, Illés ő, aki eljövendő vala. 15 A kinek van füle a hallásra, hallja. 16 De kihez hasonlítsam ezt a nemzetiséget? Hasonlatos a gyermekkezhez, a kik a piaczon ülnek, és kiáltoznak az ő társaiknak, 17 És ezt mondják: Sípoltunk nétek, és nem táncoltatok; siralmas énekeket énekeltünk nétek, és nem sírtatok. 18 Mert eljött János, aki sem eszik, sem iszik, és azt mondják: Ördög van benne. 19 Eljött az embernek Fia, aki eszik és iszik, és ezt mondják: Íme a nagy étű és részes ember, a vámszedők és bűnösök barátja! És igazoltaték a bölcseség az ő fiaitól. 20 Ekkor elkezdé szemökre hányni ama városoknak, a melyekben legtöbb csodái lőnek, hogy nem térték vala meg: 21 Jaj néked Korazin! Jaj néked Bethsaida! Mert ha Tirusban és Sidonban történnék vala azok a csodák, a melyek bennetek lőnek, rég megtértek volna gyászruhában és hamuban. 22 De mondomb nétek: Tirusnak és Sidonnak könnyebb dolga lesz az ítélet napján, hogynem nétek. 23 Te is Kapernaum, aki az egig felmagasztaltattál, a pokolig fogsz megalázatni; mert ha Sodomában történnék vala azok a csodák, a melyek te benned lőnek, mind e mai napig megmaradt volna. (Hadéz g86)

24 De mondomb nétek, hogy Sodoma földének könnyebb dolga lesz az ítélet napján, hogynem néked. 25 Abban az időben szólván Jézus, mondta: Hálákat adok néked, Atyám, mennyek és földnek Ura, hogy elrejtettek ezeket a bölcsék és az értelmesek elől, és a kisdedeknek megjelentetted. 26 Igen, Atyám, mert így volt kedves te előttem. 27 Mindent nékem adott át az én Atyám, és senki sem ismeri a Fiút,

csak az Atya; az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú, és a kinek a Fiú akarja megjelenteni. 28 Jőjjetek én hozzá mindnyájan, a kik megfáradtak és megterheltettek, és én megnyugosztak titeket. 29 Vegyétek föl magatakra az én igámat, és tanuljátok meg tölem, hogy én szelid és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek. 30 Mert az én igám gyönyörűséges, és az én terhem könnyű.

12 Abban az időben a vetésekben át haladt Jézus szombatnapon; tanítványai pedig megéheztek, és kezdték a kalászokat tépni és enni. 2 Látván pedig ezt a farizeusok, mondának néki: Íme a te tanítványaid azt cselekszik, a mit nem szabad szombatnapon cselekedni. 3 Ő pedig monda nékik: Nem olvastatók-é, mit cselekedett Dávid, mikor megéhezett vala ő és a kik vele valának? 4 Hogyan ment be az Isten házába, és ette meg a szentelt kenyereket, a melyeket nem vala szabad megennie néki, sem azoknak, a kik ő vele valának, hanem csak a papoknak? 5 Vagy nem olvastatók-é a törvényben, hogy szombatnapon megtörík a papok a szombatot a templomban és nem vétkeznek? 6 Mondom pedig nétek, hogy a templomnál nagyobb van itt. 7 Ha pedig tudnátok, mi ez: Irgalmasságot akarok és nem áldozatot, nem kárhoztattatók volna az ártatlansokat. 8 Mert a szombatnak is Ura az embernek Fia. 9 És távozván onnan, méne az ő zsinagogájukba. 10 És íme, vala ott egy elszáradt kezű ember. És megkérdék őt, mondván: Ha szabad-é szombatnapon gyógyítani? hogy vádolhassák őt. 11 Ő pedig monda nékik: Kicsoda közületek az az ember, a kinek van egy juha, és ha az szombatnapon a verembe esik, meg nem ragadja és ki nem vonja azt? 12 Mennyivel drágább pedig az ember a juhnál! Szabad tehát szombatnapon jót cselekedni. 13 Akkor monda annak az embernek: Nyújtsd ki a kezedet. És kinyújtá, és olyan éppé lőn, mint a másik. 14 A farizeusok pedig kimenvén, tanácsot tartanak ellene, hogyan veszíthetnék el őt. 15 Jézus pedig észrevévén ezt, eltávozék onnan. És követé őt nagy sokaság, és ő meggyógyítja vala mindenjárat; 16 És megfenyegeté őket, hogy őt ismertté ne tegyék; 17 Hogy beteljesedjék Ésaiás próféta mondása, aki így szólt: 18 Íme az én szolgám, a kit választottam; az én szerelmesem, a kiben az én lelkem kedvét lelél; lelkemet adom ő belé, és ítéletet hirdet a pogányoknak. 19 Nem verseng, és nem kiált; az utcákon senki nem hallja szavát. 20 A megrepedezett nádat nem törí el, és a pislogó gyertyabelet nem oltja ki, míg nem diadalomra viszi az ítéletet. 21 És az ő nevében reménykednek majd a pogányok. 22 Akkor egy vak és néma ördöngőst hoztak ő eléje; és meggyógyítá azt, annyira, hogy a vak és néma

mind beszél, mind lát vala. 23 És elálmékodék az egész sokaság, és monda: Vajon nem ez-é Dávidnak ama Fia? 24 A farizeusok pedig ezt hallván, mondának: Ez nem űzi ki az ördögöket, hanemha Belzebubbal, az ördögök fejedelmével. 25 Jézus pedig, tudva az ő gondolataikat, monda nékik: minden ország, a mely magával meghasonlik, elpusztul; és egy város vagy háznép sem állhat meg, a mely meghasonlik magával. 26 Ha pedig a Sátán a Sátánt űzi ki, önmagával hasonlott meg; mimódron állhat meg tehát az ő országa? 27 És ha én Belzebub által űzöm ki az ördögöket, a ti fiaitok ki által űzik ki? Azért ők magok lesznek a ti bíráitok. 28 Ha pedig én Istennek Lelke által ůzöm ki az ördögöket, akkor kétség nélkül elérkezett hozzátok az Isten országa. 29 Avagy mi módon lehet be valaki a hatalmasnak házába és rabolhatja el annak kincseit, hanemha megkötözi előbb a hatalmat és akkor rabolja ki annak házát? 30 A ki velem nincsen, ellenem van; és a ki velem nem gyűjt, tékozol. 31 Azt mondomb azért néktek: minden bűn és káromlás megbocsáttatik az embereknek; de a Lélek káromlása nem bocsáttatik meg az embereknek. 32 Még a ki az ember Fia ellen szól, annak is megbocsáttatik; de a ki a Szent Lélek ellen szól, annak sem ezen, sem a más világban meg nem bocsáttatik. (aión g165) 33 Vagy legyetek jó fák, és teremjetek jó gyümölcsöt, vagy legyetek romlott fák, és teremjetek romlott gyümölcsöt; mert gyümölcséről ismerik meg a fát. 34 Mérges kígyóknak fajzatai, mi módon szólhattak jókat, holott gonoszak vagytok? Mert a szívnek teljességből szól a száj. 35 A jó ember az ő szívénék jó kincseiből hozza elő a jókat; és a gonosz ember az ő szívénék gonosz kincseiből hozza elő a gonoszokat. 36 De mondomb néktek: minden hivalkodó beszédért, a mit beszélnek az emberek, számot adnak majd az ítélet napján. 37 Mert a te beszédidből ismertetel igaznak, és a te beszédidből ismertetel hamisnak. 38 Ekkor felelének néki némelyek az írástudók és farizeusok közül, mondának: Mester, jelt akarnánk látni te tőled. 39 Ő pedig felelvén, monda nékik: E gonosz és parázna nemzetseg jelt kíván; és nem adatik jel néki, hanemha Jónás prófétának jele. 40 Mert a miképen Jónás három éjjel és három nap volt a czethal gyomrában, azonképen az embernek Fia is három nap és három éjjel lesz a föld gyomrában. 41 Ninive férfiak az ítéletkor együtt támadnak majd fel ezzel a nemzetseggel, és kárhoztatják ezt: mivelhogy ők megtértek a Jónás prédikálására; és íme nagyobb van itt Jónásnál. 42 Délnek királyné asszonya felkél majd az ítéletkor e nemzetseggel együtt, és kárhoztatja ezt: mert ő eljött a földnek széléről, hogy hallassa a Salamon bölcseségét; és íme, nagyobb van itt Salamonnál. 43 Mikor pedig a tisztálatan lélek kimegy az emberből, víz nélkül való

helyeken jár, nyugalmat keresve, és nem talál: 44 Akkor ezt mondja: Visszatérök az én házamba, a honnét kijöttem. És oda mervén, üresen, kisöpörve és fölékesítve találja azt. 45 Akkor elmegy és vesz maga mellé más hétfelket, gonoszbakat ő magánál, és bennenvén, ott lakoznak; és ennek az embernek utolsó állapotja gonoszabb lesz az elsőnél. Így lesz ezzel a gonosz nemzetseggel is. 46 Mikor pedig még szóla a sokaságnak, íme az ő anyja és az ő testvérei állanak vala odakünn, akarván ő vele szólni. 47 És monda néki valaki: Íme a te anyád és testvéreid odakünn állanak, és szólni akarnak veled. 48 Ő pedig felelvén, monda a hozzá szólónak: Kicsoda az én anyám; és kik az én testvéreim? 49 És kinyujtván kezét az ő tanítványaira, monda: Íme az én anyám és az én testvéreim! 50 Mert a ki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát, az nékem fitestvérem, nőtestvérem és anyám.

13 Azon a napon kimenvén Jézus a házból, leüle a tenger mellett. 2 És nagy sokaság gyülekezék ő hozzá, annyira, hogy ő a hajóba méne leülni; az egész sokaság pedig a parton áll vala. 3 És sokat beszéle nékik példázatokban, mondának: Íme kiméne a magvető vetni, 4 És a mikor ő vet vala, némely mag az úttére esék; és eljövén a madarak, elkapdosák azt. 5 Némely pedig a köves helyre esék, ahol nem sok földje vala; és hamar kikele, mivelhogy nem vala mélyen a földben. 6 De mikor a nap felkelt, elsüle; és mivelhogy gyökere nem vala, elszáradott. 7 Némely pedig a tövisek közé esék, és a tövisek felnevekedvén, megfojták azt. 8 Némely pedig a jó földbe esék, és gyümölcsöt terme, némely száz annyit, némely hatvan annyit, némely pedig harmincz annyit. 9 A kinek van füle a hallásra, hallja. 10 A tanítványok pedig hozzámenvén, mondának néki: Miért szólasz nékik példázatokban? 11 Ő pedig felelvén, monda nékik: Mert néktek megadatott, hogy érthessétek a mennyek országának titkait, ezeknek pedig nem adatott meg. 12 Mert a kinek van, annak adatik, és bővölködik; de a kinek nincs, az is elvétetik tőle, a mije van. 13 Azért szólok velük példázatokban, mert látván nem látnak, és hallván nem hallanak, sem nem értenek. 14 És beteljesedék rajtok Ésaiás jövendölése, a mely ezt mondja: Hallván halljatok, és ne értsetek; és látván lássatok, és ne ismerjetek: 15 Mert megkövérédet e népnek szíve, és füleikkel nehezen hallottak, és szemeiket behunyták; hogy valami módon ne lássonak szemeikkel, és ne halljanak füleikkel, és ne értesenek szívükkel, és meg ne térjenek, és meg ne gyógyítsam őket. 16 A ti szemeitek pedig boldogok, hogy látnak; és a ti füleitek, hogy hallanak. 17 Mert bizony mondomb néktek, hogy sok

próféta és igaz kívánta látni, a miket ti láttok, és nem látták; és hallani, a miket ti hallottok, és nem hallották. 18 Ti halljátok meg azért a magvető példázatát. 19 Ha valaki hallja az ígét a mennyeknek országáról és nem érti, eljő a gonosz és elkapja azt, a mi annak szívébe vettetett vala. Ez az, a mely az útfélre esett. 20 A mely pedig a köves helyre esett, ez az, a ki hallja az ígét, és mindenjárt örömmel fogadja; 21 De nincs gyökere benne, hanem csak ideig való; mihelyt pedig nyomorgatás vagy üldözés támad az íge miatt, azonnal megbotránkozik. 22 A mely pedig a tövisek közé esett, ez az, a ki hallja az ígét, de e világnak gondja és a gazdagságnak csalársága elfojta az ígét, és gyümölcsöt nem terem. (aión g165) 23 A mely pedig a jó földbe esett, ez az, a ki hallja és érti az ígét; a ki gyümölcsöt terem, és terem némely száz annyit, némely hatvan annyit, némely pedig harminc annyit. 24 Más példázatot is adott előjük, mondván: Hasonlatos a mennyeknek országa az emberhez, aki az ő földébe jó magot vetett; 25 De mikor az emberek alusznak vala, eljöve az ő ellensége és konkolyt vete a búza közé, és elméne. 26 Mikor pedig felnevezkedék a vetés, és gyümölcsöt terme, akkor meglátszék a konkoly is. 27 A gazda szolgái pedig előállván, mondának néki: Uram, avagy nem tiszta magot vetettél-e a te földedbe? honnan van azért benne a konkoly? 28 Ó pedig monda nézik: Valamely ellenség cselekedte azt. A szolgák pedig mondának néki: Akarod-é tehát, hogy elmenvén, összeszedjük azokat? 29 Ó pedig monda: Nem. Mert a mikor összeszeditek a konkolyt, azzal együtt netalan bűzát is kiszaggatjátok. 30 Hagyátok, hogy együtt nőjjön mind a kettő az aratásig, és az aratás idején azt mondom majd az aratóknak: Szedjétek össze először a konkolyt, és kössétek kévékbe, hogy megégesseket; a búzát pedig takarítsátok az én csűrömbe. 31 Más példázatot is adott előjük, mondván: Hasonlatos a mennyeknek országa a mustármaghoz, a melyet vévén az ember, elvete az ő mezejében; 32 A mely kisebb ugyan minden magnál; de a mikor felnő, nagyobb a veteményknél, és favá lesz, annyira, hogy reá szállanak az égi madarak, és fészket rakkák ágain. 33 Más példázatot is mondott nézik: Hasonlatos a mennyeknek országa a kovászhöz, a melyet vévén az asszony, három mérce lisztbe elegyíte, mígnem az egész megkele. 34 Mind ezeket példázatokban mondá Jézus a sokaságnak, és példázat nélkül semmit sem szóla nézik, 35 Hogy beteljék a mit a próféta szólott, mondván: Megnyitom az én számat példázatokra; és kitárom, amik e világ alapítása óta rejtte valának. 36 Ekkor elbocsátván a sokaságot, beméne Jézus a házba. És az ő tanítványai hozzámenének, mondván: Magyarázd meg nékünk a szántóföld konkolyáról való

példázatot. 37 Ő pedig felelven monda nézik: A ki a jó magot veti, az az embernek Fia; 38 A szántóföld pedig a világ; a jó mag az Isten országának fiai; a konkoly pedig a gonosznak fiai. 39 Az ellenség pedig, a ki a konkolyt vetette, az ördög; az aratás pedig a világ vége; az aratók pedig az angyalok. (aión g165) 40 A miképen azért összegyűjtik a konkolyt és megégetik: akképen lesz a világnak végén. (aión g165) 41 Az embernek Fia elküldi az ő angyalait, és az ő országából összegyűjtik a botránkozásokat minden, és azokat is, a kik gonoszságot cselekesznek, 42 És bevetik őket a tüzes kemenczébe: ott lészen sírás és fogcsikorgatás. 43 Akkor az igazak fénylenek, mint a nap, az ő Atyjoknak országában. A kinek van füle a hallásra, hallja. 44 Ismét hasonlatos a mennyeknek országa a szántóföldben elrejtett kincshez, a melyet megtalálván az ember, elrejté azt; és a felett való örmében elmegy és eladván mindenét a mije van, megveszi azt a szántóföldet. 45 Ismét hasonlatos a mennyeknek országa a kereskedőhöz, aki igazgyöngyöket keres; 46 A ki találván egy drágagyöngyre, elméne, és mindenét eladván a mije volt, megvevé azt. 47 Szintén hasonlatos a mennyeknek országa a tengerbe vetett gyalomhoz, a mely mindenféle fajtát összefogott; 48 Melyet, minekutána megtelt, a partra vontak a halászok, és leülvén, a jókat edényekbe gyűjtötték, a hitványakat pedig kihányták. 49 Így lesz a világ végén is: Eljönék majd az angyalok, és kiválasztják a gonoszokat az igazak közül. (aión g165) 50 És a tüzes kemenczébe vetik őket; ott lészen sírás és fogcsikorgatás. 51 Monda nézik Jézus: Megértettétek-é mindezeket? Mondának néki: Megértettük Uram. 52 Ó pedig monda nézik: Annakokáért minden írástudó, aki a mennyeknek országa felől megtanítatott, hasonlatos az olyan gazdához, aki ót és újat hoz elő az ő éléstárból. 53 És lón, a mikor elvégzé Jézus ezeket a példázatokat, elméne onnan. 54 És hazájába érve, tanítja vala őket az ő zsinagogájukban, annyira, hogy álmélkodnak és ezt mondják vala: Honnét van ebben ez a bölcseség és az erők? 55 Nem ez-é amaz ácsmesternek fia? Nem az ő anyját hívják-é Máriának, és az ő testvéreit Jakabnak, Józsnak, Simonnak és Júdásnak? 56 És az ő nőtestvérei is nem mind minálunk vannak-é? Honnét vannak tehát ennél mindezek? 57 És megbotránkoznak vala ő benne. Jézus pedig monda nézik: Nincsen próféta tisztesség nélkül, hanem csak az ő hazájában és házában. 58 Nem is tőn ott sok csodát, az ő hititlenségek miatt.

14 Abban az időben hírért hallá Heródes negyedes fejedelem Jézusnak, 2 És monda szolgáinak: Ez ama Keresztelő János; ő támadt fel a halálból, és azért működnek

benne az erők. 3 Mert Heródes elfogatta vala Jánost, és megköztetvén, tömlöczbe vetette vala Heródiásért, az ō testvérek, Fülöpnek feleségeért. 4 Mert ezt mondja vala néki János: Nem szabad néked óvele élned. 5 De mikor meg akarta öletni, félt a sokaságtól, mert mint egy prófétát úgy tartják vala ōt. 6 Hanem mikor a Heródes születése napját ünnepelék, tánczola a Heródiás leánya ō előttük, és megtetszék Heródesnek; 7 Azért esküvessel fogadá, hogy a mit kér, megadja néki. 8 A leány pedig, anyja rábeszélésére, monda: Add ide nékem egy tálban a Keresztelő János fejét. 9 És megszomorodék a király, de esküjéért és a vendégek miatt parancsolá, hogy adják oda. 10 És elküldvén, fejét véteté Jánosnak a tömlöczben. 11 És előhozák az ō fejét egy tálban, és adák a leánynak; az pedig vivé az ō anyának. 12 És előjövén az ō tanítványai, elvivék a testet, és eltemeték azt; és elmenvén, megjelenték Jézusnak. 13 És mikor ezt meghallotta Jézus, elméne onnét hajón egy puszta helyre egyedül. A sokaság pedig ezt hallva, gyalog követé ōt a városokból. 14 És kímenvén Jézus, láta nagy sokaságot, és megszáná ōket, és azoknak betegeit meggyógyítá. 15 Mikor pedig estveledék, hozzá menének az ō tanítványai, mondván: Puszta hely ez, és az idő már elmúlt; bocsásd el a sokaságot, hogy menjenek el a falvakba és vegyenek magoknak eleséget. 16 Jézus pedig monda nézik: Nem szükség elmennek; adjatok nézik ti enniök. 17 Azok pedig mondának néki: Nincsen itt, csupán ōt kenyerünk és két halunk. 18 Ő pedig monda: Hozzátek azokat ide hozzám. 19 És mikor megparancsolá a sokaságnak, hogy üljenek le a fűre, vevé az ōt kenyereset és két halat, és szemeit az égre emelvén, hálákat ada; és megszegvén a kenyereket, adá a tanítványoknak, a tanítványok pedig a sokaságnak. 20 És mindenjára evének, és megelégedének; és felszedék a maradék darabokat, tizenkét teli kosárral. 21 A kik pedig ettek vala, mintegy ötezeren valának férfiak, asszonyokon és gyermekeken kívül. 22 És mindenjárt kényszeríté Jézus az ō tanítványait, hogy szálljanak a hajóba és menjenek át előre a túlsó partra, míg ō elbocsátja a sokaságot. 23 És a mint elbocsátá a sokaságot, falméne a hegyre, magánosan imádkozni. Mikor pedig beestveledék, egyedül vala ott. 24 A hajó pedig immár a tenger közepén vala, a haboktól háborgattava; mivelhogy a szél szembe fújt vala. 25 Az éjszaka negyedik részében pedig hozzájuk méne Jézus, a tengeren járván. 26 És mikor látták a tanítványok, hogy ō a tengeren jára, megrémülének, mondván: Ez kísértet; és a félelem miatt kiáltozának. 27 De Jézus azonnal szóla hozzájuk, mondván: Bízzatok; én vagyok, ne féljetek! 28 Péter pedig felelvén néki, monda: Uram, ha te vagy,

parancsolj, hogy hozzád mehessek a vizeken. 29 Ő pedig monda: Jóvel! És Péter kiszállván a hajóból, jár vala a vizeken, hogy Jézushoz menjen. 30 De látva a nagy szelet, megrémüle; és a mikor kezd vala merülni, kiáltja, mondván: Uram, tarts meg engem! 31 Jézus pedig azonnal kinyújtva kezét, megragadá ōt, és monda néki: Kicsinyítű, miért kételkedél? 32 És a mikor beléptek a hajóba, elállt a szél. 33 A hajóban levők pedig hozzámenvén, leborulának előtte, mondván: Bizony, Isten Fia vagy! 34 És általkelvén, eljutának Genezáret földére. 35 És mikor megismerték ōt annak a helynek lakosai, szétküldének abba az egész környékbe, és minden beteget hozzá hozzának; 36 És kérlik vala ōt, hogy csak az ō ruhájának peremét illethessék. És a kik illeték vala, mindenjára meggyógyulának.

15 Akkor írástudók és farizeusok jönek vala Jézushoz, Jeruzsálemből, mondván: 2 Miért hágják át a te tanítványaid a vének rendeléseit? Mert nem mossák meg a kezeiket, mikor enni akarnak. 3 Ő pedig felelvén monda nézik: Ti meg miért hágjátok át az Isten parancsolatját a ti rendeléseitek által? 4 Mert Isten parancsolta ezt, mondván: Tiszteld atyádat és anyádat, és: A ki atyát vagy anyát szidalmazza, halállal lakoljon. 5 Ti pedig ezt mondjátok: A ki atyának vagy anyának ezt mondja: Templomi ajándék az, a mivel megsegíthetlek, az olyan akár ne is tisztele az ō atyát vagy anyát. 6 És erőtelenné tettétek az Isten parancsolatját a ti rendeléseitek által. 7 Képmutatók, igazán prófétált felőletek Ésaiás, mondván: 8 Ez a nép szájával közelget hozzám, és ajkával tisztel engemet; szíve pedig távol van tőlem. 9 Pedig hiába tisztelek engem, ha oly tudományokat tanítanak, a melyek embereknek parancsolatai. 10 És előszörítván a sokaságot, monda nézik: Halljátok és értsétek meg: 11 Nem az fertőzeti meg az embert, a mi a szájon bemegy, hanem a mi kijön a szájból, az fertőzeti meg az embert. 12 Akkor hozzájárulván az ō tanítványai, mondának néki: Tudod-é, hogy a farizeusok e beszédet hallván, megbotránkoztak? 13 Ő pedig felelvén, monda: minden plánta, a melyet nem az én mennyei Atyám plántált, kitépetik. 14 Hagyjátok ōket; vakoknak vak vezetői ōk: ha pedig vak vezeti a vakot, mind a ketten a verembe esnek. 15 Péter pedig felelvén, monda néki: Magyarázd meg nékünk ezt a példázatot. 16 Jézus pedig monda: Ti is értelem nélkül vagytok-é még? 17 Mégsem érítétek-é, hogy minden, a mi a szájon bemegy, a gyomorra jut, és az árnyékszékbe vettetik? 18 A mik pedig a szájból jönek ki, a szívből származnak, és azok fertőztetik meg az embert. 19 Mert a szívből származnak a gonosz gondolatok, gyilkosságok, házasságtörések, paráznaságok,

lopások, hamis tanubizonyságok, káromlások. 20 Ezek fertőztetik meg az embert; de a mosdatlan kézzel való evés nem fertőzeti meg az embert. 21 És elmenvén onnét Jézus, Tirus és Sidon vidékeire tére. 22 És íme egy kananeus asszony jövén ki abból a tartományból, kiált vala néki: Uram, Dávidnak fia, könyörülj rajtam! az én leányom az ördögötő gonoszul gyötörtetik. 23 Ő pedig egy szót sem felele néki. És az ő tanítványai hozzá menjvén, kérík vala őt, mondván: Bocsásd el őt, mert utánunk kiált. 24 Ő pedig felelvén, monda: Nem küldettem, csak az Izráel házának elveszett juhaihoz. 25 Az asszony pedig odaérvén, leborula előtte, mondván: Uram, légy segítségül nékem! 26 Ő pedig felelvén, monda: Nem jó a fiak kenyérét elvenni, és az ebeknek venni. 27 Az pedig monda: Úgy van, Uram; de hiszen az ebek is esznek a morzsákokból, a mik az ő uroknak asztaláról aláhullanak. 28 Ekkor felelvén Jézus, monda néki: Óh asszony, nagy a te hited! Legyen néked a te akaratod szerint. És meggyógyula az ő leánya attól a pillanattól fogva. 29 És onnét távozva, méne Jézus a Galilea tengere mellé; és felmenvén a hegyre, ott leüle. 30 És nagy sokaság megvala hozzá, vivén magokkal sántákat, vakokat, némákat, csonkákat és sok egyebeket, és odahelyezék őket a Jézus lábai elő; és meggyógyítja őket, 31 Úgy hogy a sokaság álmélikodik vala, látván, hogy a némák beszélnek, a csonkák megépülnek, a sánták járnak, a vakok látnak: és dicsőíték Izráel Istenét. 32 Jézus pedig előszónlítván az ő tanítványait, monda: Szánakozom e sokaságon, mert három napja immár, hogy velem vannak, és nincs mit enniök. Éhen pedig nem akarom őket elbocsátani, hogy valamiképen ki ne dőljenek az úton. 33 És mondának néki az ő tanítványai: Honnét volna e pusztában annyi kenyérünk, hogy megelégítsünk ily nagy sokaságot? 34 És monda nékik Jézus: Hány kenyereket van? Ők pedig mondának: Hét, és néhány halunk. 35 És parancsolá a sokaságnak, hogy telepedjenek le a földön. 36 És vevén a hét kenyereket és a halakat, és hálákat adván, megtöré, és adá az ő tanítványainak, a tanítványok pedig a sokaságnak. 37 És mindenjában evének, és megelégednének; és fölszedék a maradék darabokat hét teli kosárral. 38 A kik pedig ettek vala, négyezeren valának férifiak, asszonyokon és gyermekeken kívül. 39 És elbocsátván a sokaságot, beszállva a hajóba, és elméne Magdala határaiba.

16 És hozzá menjvén a farizeusok és sadduczeusok, kísértvén, kérék őt, hogy mutasson nékik mennyei jel. 2 Ő pedig felelvén, monda nékik: Mikor estveledik, azt mondájtok: Szép idő lesz; mert veres az ég. 3 Reggel pedig: Ma zivatar lesz; mert az ég borús és veres. Képmutatók,

az ég ábrázatját meg tudjátok ítélni, az idők jeleit pedig nem tudjátok? 4 E gonosz és parázna nemzetseg jelt kíván; és nem adatik néki jel, hanemha a Jónás prófétának jele. És ott hagyván őket, elméne. 5 És az ő tanítványai a tulso partra menjvén, elfelejtettek kenyeret vinni magukkal. 6 Jézus pedig monda nékik: Vigyázzatok és őrizkedjetek a farizeusok és sadduczeusok kovászától. 7 Ők pedig tanakodnak vala maguk között, mondván: Nem hoztunk kenyeret magunkkal. 8 Jézus pedig megérvén ezt, monda nékik: Mit tanakodtok magatok között óh kicsinyhitűek, hogy kenyeret nem hoztatok magatokkal?! 9 Mégsem értitek-é, nem is emlékeztek-é az ötezernek őt kenyérére, és hogy hány kosárt töltöttetek meg? 10 Sem a négyezernek hét kenyérére, és hogy hány kosárt töltöttetek meg? 11 Hogyan nem értitek, hogy nem kenyérről mondta néktek, hogy őrizkedjetek a farizeusok és sadduczeusok kovászától!? 12 Ekkor értétek meg, hogy nem arról szóltott, hogy a kenyér kovászától, hanem hogy a farizeusok és sadduczeusok tudományától őrizkedjenek. 13 Mikor pedig Jézus Czézárea Filippi könyékére méne, megkérdé tanítványait, mondván: Engemet, embernek Fiát, kinek mondanak az emberek? 14 Ők pedig mondának: Némelyek Keresztelő Jánosnak, mások Illésnek; némelyek pedig Jeremiásnak, vagy egynek a próféták közül. 15 Monda nékik: Ti pedig kinek mondotok engem? 16 Simon Péter pedig felelvén, monda: Te vagy a Krisztus, az elő Istennek Fia. 17 És felelvén Jézus, monda néki: Boldog vagy Simon, Jónának fia, mert nem test és vér jelentette ezt meg néked, hanem az én mennyei Atyám. 18 De én is mondom néked, hogy te Péter vagy, és ezen a kősziklán építem fel az én anyaszentegyházamat, és a pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat. (*Hadés g86*) 19 És néked adom a mennyek országának kulcsait; és a mit megkötsz a földön, a mennyekben is kötve lészen; és a mit megoldasz a földön, a mennyekben is oldva lészen. 20 Akkor megparancsolá tanítványainak, hogy senkinek se mondják, hogy ő a Jézus Krisztus. 21 Ettől fogva kezd Jézus jelenteni az ő tanítványainak, hogy néki Jeruzsálembe kell menni, és sokat szenvendni a vénetől és a főpapoktól és az írástudóktól, és megölhetni, és harmadnapon föltámadni. 22 És Péter előfogván őt, kezdé feddeni, mondván: Mentsen Isten, Uram! Nem eshetik ez meg te véled. 23 Ő pedig megfordulván, monda Péternek: Távozz tölem Sátán; bántásomra vagy nékem; mert nem gondolsz az Isten dolgaira, hanem az emberi dolgokra. 24 Ekkor monda Jézus az ő tanítványainak: Ha valaki jöni akar én utánam, tagadja meg magát és vegye fel az ő kereszjtét, és kövessen engem. 25 Mert a ki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt; a ki pedig

elveszti az ő életét én érettem, megtalálja azt. **26** Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de az ő lelkében kárt vall? Avagy micsoda váltságot adhat az ember az ő lelkéért? **27** Mert az embernek Fia előj az ő Atyjának dicsőségében, az ő angyalaival; és akkor megfizet mindenkinék az ő cselekedete szerint. **28** Bizony mondóm néktek: Azok között, a kik itt állanak, vannak némelyek, a kik nem kóstolják meg a halált, a míg meg nem látják az embernek Fiát eljőni az ő országában.

17 És hat nap mulva magához vevé Jézus Pétert, Jakabot

és ennek testvérét Jánost, és felvivé őket magokban egy magas hegyre. **2** És elváltozék előttök, és az ő orczája ragyog vala, mint a nap, ruhája pedig fehér lón, mint a fényesség. **3** És ímé megjelenék ő nékik Mózes és Illés, a kik beszélnek vala ő vele. **4** Péter pedig megszólalván, monda Jézusnak: Uram, jó nékünk itt lennünk. Ha akarod, építsünk itt három hajlékot, néked egyet, Mózesnek is egyet, Illésnek is egyet. **5** Mikor ő még beszél vala, ímé, fényes felhő borítá be őket; és ímé szózat lön a felhőből, mondván: Ez az én szerelmes Fiam, a kiben én gyönyörködöm: őt hallgassátok. **6** És a tanítványok a mint ezt hallák, arcra esének és igen megrémülnek. **7** Jézus pedig hozzájok menvén, illeté őket, és monda: Keljetek fel és ne féljetek! **8** Mikor pedig szemeiket fölemelék, senkit sem látanak, hanem csak Jézust egyedül. **9** És mikor a hegyről alájövének, megparancsolá nékik Jézus, mondván: Senkinek se mondjátok el a mit láttatok, míg fel nem támadt az embernek Fia a halálból. **10** És megkérdezék őt az ő tanítványai, mondván: Miért mondják tehát az írástudók, hogy előbb Illésnek kell eljőnie? **11** Jézus pedig felelvén, monda nékik: Illés bizony előj előbb, és minden helyreállít; **12** De mondóm néktek, hogy Illés immár eljött, és nem ismerék meg őt, hanem azt mivelék vele, a mit akarának. Ezenképen az ember Fiának is szenvendnie kell majd ő tőlük. **13** Ekkor megértették a tanítványok, hogy Keresztelő Jánosról szóla nékik. **14** És mikor a sokasághoz értek, egy ember jöve hozzá, térdre esvén ő előtte, **15** És mondván: Uram, könyörülj az én fiamon, mert holdkőrös és kegyetlenül szenved; mivelhogy gyakorta esik a tűzbe, és gyakorta a vízbe. **16** És elvittem őt a te tanítványaidhoz, és nem tudták őt meggyógyítani. **17** Jézus pedig felelvén, monda: Óh hitetlen és elfajult nemzetseg! vajjon meddig leszek veletek? vajjon meddig szenvendlek titeket? Hozzálok őt ide nékem. **18** És megdorgálá őt Jézus, és kiméne belőle az ördög; és meggyógyula a gyermek azon órától fogva. **19** Ekkor a tanítványok magukban Jézushoz menvén, mondának néki: Mi miért nem tudtuk azt kiűzni? **20** Jézus pedig monda nékik: A ti hititlenségeket miatt. Mert bizony mondóm néktek:

Ha akkora hitetek volna, mint a mustármag, azt mondánátok ennek a hegynek: Menj innen amoda, és elmenne; és semmi sem volna lehetetlen néktek. **21** Ez a fajzat pedig ki nem megy, hanemha könyörgés és bőjtölés által. **22** Mikor pedig Galileában jártak vala, monda nékik Jézus: Az ember Fia emberek kezébe adatik; **23** És megölik őt, de hamadnapon föltámad. És felettesebb megszomorodának. **24** Mikor pedig eljutottak vala Kapernaumba, a kétdrakma-szedők Péterhez menének és mondának néki: A ti mesteretek nem fizeti-é a kétdrakmát? **25** Monda: Igen. És mikor berméne a házba, megelőzé őt Jézus, mondván: Mit gondolsz Simon? A föld királyai kiktől szednek vámot vagy adót? a fiaiktól-é, vagy az idegenektől? **26** Monda néki Péter: Az idegenektől. Monda néki Jézus: Tehát a fiak szabadok. **27** De hogy őket meg ne botránkoztassuk, menj a tengerre, vesd be a horgot, és vond ki az első halat, a mely rá akad: és felnyitván a száját, egy státert találsz benne: azzt kivéven, add oda nékik én érettem és te érettet.

18 Abban az órában menének a tanítványok Jézushoz,

mondván: Vajjon ki nagyobb a mennyeknek országában? **2** És előhíván Jézus egy kis gyermeket, közéjük állítja vala azt, **3** És monda: Bizony mondóm néktek, ha meg nem tértek és olyanok nem lesztek mint a kis gyermekek, semmiképen nem mentek be a mennyeknek országába. **4** A ki azért megalázza magát, mint ez a kis gyermek, az a nagyobb a mennyeknek országában. **5** És a ki egy ilyen kis gyermeket befogad az én nevemben, engem fogad be. **6** A ki pedig megbotránkoztat egyet e kicsinyek közül, a kik én bennem hisznek, jobb annak, hogy malomkövet kössenek a nyakára, és a tenger mélységebe vessék. **7** Jaj a világnak a botránkozások miatt! Mert szükség, hogy botránkozások essenek; de jaj annak az embernek, aki által a botránkozás esik. **8** Ha pedig a te kezed vagy a te lábad megbotránkoztat téged, vágd le azokat és vesd el magadtól; jobb néked az életre sántán vagy csoknán bemenned, hogynem két kézzel vagy két lábbal vettetned az örök tűzre. (*aiōnios g166*) **9** És ha a te szemed botránkoztat meg téged, vájd ki azt és vesd el magadtól; jobb néked félszemmel bemenned az életre, hogynem két szemmel vettetned a gyejhenna tűzére. (*Geenna g1067*) **10** Meglássátok, hogy eme kicsinyek közül egyet is meg ne utáljatok; mert mondóm néktek, hogy az ő angyalaik a mennyekben mindenkor látják az én mennyei Atyám orczáját. **11** Mert az embernek Fia azért jött, hogy megtartsa, a mi elveszett vala. **12** Mit gondoltok? Ha valamely embernek száz juha van, és egy azok közül eltévelyedik: vajjon a kilenczvenkilenczet nem hagyja-é ott, és a hegyekre

menvén, nem keresi-é azt, a melyik eltévelkedett? 13 És ha történetesen megtalálja azt, bizony mondomb néktek, inkább örvend azon, mint a kilencvenkilenczen, a mely el nem tévelkedett. 14 Ekképen a ti mennyei Atyákok sem akarja, hogy egy is elveszsen e kicsinyek közül. 15 Ha pedig a te atyádfia vétkezik ellened, menj el és dorgáld meg őt négy szem között: ha hallgat rád, megnyerted a te atyádfiát; 16 Ha pedig nem hallgat rád, végy magad mellé még egyet vagy kettőt, hogy két vagy három tanú vallomásával erősítessék minden szó. 17 Ha azokra nem hallgat, mondd meg a gyülekezetnek; ha a gyülekezetre sem hallgat, legyen előtted olyan, mint a pogány és a vámszedő. 18 Bizony mondomb nétek: A mit megköttök a földön, a mennyben is köte lészen; és a mit megoldotok a földön, a mennyben is oldva lészen. 19 Ismét, mondomb nétek, hogy ha ketten közületek egy akaraton lesznek a földön minden dolog felől, a mit csak kérnek, megadja nékik az én mennyei Atyám. 20 Mert a hol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük. 21 Ekkor hozzámenvén Péter, monda: Uram, hányszor lehet az én atyámfianak ellenem vétkezni, és néki megbocsátanom? még hétszer is? 22 Monda néki Jézus: Nem mondomb néked, hogy még hétszer is, hanem még hetvenhétszer is. 23 Annakokáért hasonlatos a mennyeknek országa a királyhoz, a ki számot akar vala vetni az ő szolgáival. 24 Mikor pedig számot kezde vetni, hozának elője egyet, a ki tízezer tallentommal vala adós. 25 Nem tudván pedig fizetni, parancsolá annak ura, hogy adják el azt, és a feleségét és gyermeket, és mindenét, a mije vala, és fizessenek. 26 Leborulván azért a szolga előtte, könyörög vala néki, mondván: Uram, légy türelemmel hozzá, és minden megfizetek néked. 27 Az úr pedig megszánván azt a szolgát, elbocsát őt, és az adósságot is elengednéki. 28 Kimenvén pedig az a szolga, találkozék egygyel az ő szolgatársai közül, a ki száz dénárral vala néki adós; és megragadván azt, fojtogatja vala, mondván: Fizesd meg nékem, a mivel tartozol. 29 Leborulván azért az ő szolgatársa az ő lábai elé, könyörög vala néki, mondván: Légy türelemmel hozzá, és minden megfizetek néked. 30 De ő nem akará; hanem elmenvén, börtönbe veté őt, míg nem megfizeti, a mivel tartozik. 31 Látván pedig az ő szolgatársai, a mik történtek vala, felettesebb megszomorodának; és elmenvén, minden megjelentének az ő uroknak, a mik történtek vala. 32 Akkor előhívaván őt az ő ura, monda néki: Ginosz szolga, minden adósságodat elengedtem néked, mivelhogy könyörögtél nékem: 33 Nem kellett volna-é néked is könyörülnöd a te szolgatársodon, a miképen én is könyörültem te rajtad? 34 És megharagudván

az ő ura, átadta őt a hóhérok kezébe, míg nem megfizeti mind, a mivel tartozik. 35 Ekképen cselekszik az én mennyei Atyám is veletek, ha szivetekből meg nem bocsátjátok, kiki az ő atyafának, az ő vétkeiket.

19 És lőn, mikor elvégezte Jézus e beszédeket, elméne Galileából, és méne Júdeának határaiba a Jordánon túl; 2 És követé őt nagy sokaság, és meggyógyítá ott őket. 3 És hozzá menének a farizeusok, kisértvén őt és mondván: Szabad-é az embernek az ő feleségét akármi okért elbocsátani? 4 Ő pedig felelvén, monda: Nem olvastátok-é, hogy a teremtő kezdettől fogva férfiúvá és asszonyá teremté őket, 5 És ezt mondá: Annak okáért elhagyja a férfiú atyát és anyját; és ragaszkodik feleségéhez, és lesznek ketten egy testté. 6 Úgy hogy többé nem kettő, hanem egy test. A mit azért az Isten egybeszerkeszett, ember el ne válaszsa. 7 Mondának néki: Miért rendelte tehát Mózes, hogy válólevelet kell adni, és úgy bocsátani el az asszonyt? 8 Monda nékik: Mózes a ti szívetek keménysége miatt engedte volt meg nétek, hogy feleségeiteket elbocsássátok; de kezdettől fogva nem így volt. 9 Mondom pedig nétek, hogy a ki elbocsátja feleségét, hanemha paráznaság miatt, és más vesz el, házasságtörő; és a ki elbocsátottat vesz el, az is házasságtörő. 10 Mondának néki tanítványai: Ha így van a férfi dolga az asszonynal, nem jó megházasodni. 11 Ő pedig monda nékik: Nem mindenki veszi be ezt a beszédet, hanem a kinek adatott. 12 Mert vannak herélték, a kik anyukjuk méhából születtek így; és vannak herélték, a kiket az emberek herélték ki; és vannak herélték, a kik maguk herélték ki magukat a mennyeknek országáért. A ki bevezetheti, vegye be. 13 Ekkor kis gyermeket hozának hozzá, hogy kezeit vesse azokra, és imádkozzék; a tanítványok pedig dorgálják vala azokat. 14 Jézus pedig monda: Hagyjatok békét e kis gyermekeknek, és ne tiltsátok meg nekik, hogy hozzá jöjjönök; mert ilyeneké a mennyeknek országa. 15 És kezeit reájuk vevén, eltávozék onnét. 16 És íme hozzá jövén egy ember, monda néki: Jó mester, mi jót cselekedjem, hogy örök életet nyerjek? (*aiōnios g166*) 17 Ő pedig monda néki: Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó, csak egy, az Isten. Ha pedig be akarsz menni az életre, tartsd meg a parancsolatokat. 18 Monda néki: Melyeket? Jézus pedig monda: Ezeket: Ne ölj; ne paráználkodjál; ne lopj; hamis tanubizonyásot ne tégy; 19 Tiszted atyádat és anyádat; és: Szeresd felebarátodat, mint temagadat. 20 Monda néki az ifjú: Mindezeket megtartottam ifjúságomtól fogva; mi fogyatkozás van még bennem? 21 Monda néki Jézus: Ha tökéletes akarsz lenni, eredj, add el vagyonodat, és oszd

ki a szegényeknek; és kincsed lesz mennyben; és jer és kövess engem. 22 Az ifjú pedig e beszédet hallván, elméne megszomorodva; mert sok jószága vala. 23 Jézus pedig monda az ő tanítványainak: Bizony mondomban néktek, hogy a gazdag nehezen meggy be a mennyeknek országába. 24 Ismét mondomban nétek: Könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, hogynem a gazdagnak az Isten országába bejutni. 25 A tanítványok pedig ezeket hallván, felettesebb álmélkodnak vala, mondván: Kicsoda üdvözülhet tehát? 26 Jézus pedig rájuk tekintvén, monda nékik: Embereknel ez lehetetlen, de Istennél minden lehetséges. 27 Akkor felelven Péter, monda néki: Ímé, mi elhagyunk minden és követtünk téged: mink lesz hát minékünk? 28 Jézus pedig monda nékik: Bizony mondomban nétek, hogy ti, a kik követtetek engem, az újjá születéskor, a mikor az embernek Fia beül az ő dicsőségének királyi székbe, ti is beültök majd tizenkét királyi székbe, és ítélek az Izrael tizenkét nemzettségről. 29 És a ki elhagyta házait, vagy fitestvéreit, vagy nőtestvéreit, vagy atyát, vagy anyát, vagy feleségét, vagy gyermeket, vagy szántóföldjeit az én nevemért, minden száz annyit vészen, és örökség szerint nyer örök életet. (alönös g166) 30 Sok elsők pedig lesznek utolsók, és sok utolsók elsők.

20 Mert hasonlatos a mennyeknek országa a gazdaemberhez, a ki jó reggel kiméne, hogy munkásokat fogadjon az ő szőlejébe. 2 Megszerződvén pedig a munkásokkal napi tíz pénzben, elküldé őket az ő szőlejébe. 3 És kimenvén három óra tájban, láta másokat, a kik hivalkodván a piaczon álltak vala. 4 És monda nékik: Menjetek el ti is a szőlőbe, és a mi igazságos, megadom nétek. 5 Azok pedig elmenének. Hat és kilencz óra tájban ismét kimenvén, ugyanazon képen cselekedék. 6 Tizenegy óra tájban is kimenvén, találta másokat, a kik hivalkodva állottak vala, és monda nékik: Miért álltok itt egész napot át, hivalkodván? 7 Mondának néki: Mert senki sem fogadott meg minket. Monda nékik: Menjetek el ti is a szőlőbe, és a mi igazságos, megkapjátok. 8 Mikor pedig beestveledék, monda a szőlőnek ura az ő vinczellérjének: Hívd elő a munkásokat, és add ki nékik a bért, az utolsótól kezdve mind az elsőkig. 9 És jövén a tizenegyórásak, fejenként tíz-tíz pénzt vőnek. 10 Jövén azután az elsők, azt gondolják vala, hogy ők többet kapnak: de ők is tíz-tíz pénzt vőnek fejenként. 11 A mint pedig fölvevék, zúgolódnak vala a házigazda ellen, 12 Mondván: Azok az utolsók egyetlen óráig munkálkodtak és egyenlőkké tettek azokat velünk, a kik a napnak terhét és hőségét szenvedtük. 13 Ó pedig felelven, monda azok közül egynek: Barátom, nem cselekszem igazságtalanul veled; avagy nem

tíz pénzben szerződtél-é meg velem? 14 Vedd, a mi a tiéd, és menj el. Én pedig ennek az utolsónak is annyit akarok adni, mint néked. 15 Avagy nem szabad-é nékem a magaméval azt tennem, amit akarok? avagy a te szemed azért gonosz, mert én jó vagyok? 16 Ekképen lesznek az utolsók elsők és az elsők utolsók; mert sokan vannak a hivatalosok, de kevesen a választottak. 17 És mikor felmegy vala Jézus Jeruzsálembe, útközben csupán a tizenkét tanítványt vévén magához, monda nékik: 18 Ímé, felmegyünk Jeruzsálembe, és az embernek Fia átadatik a főpapoknak és írástudóknak; és halálra kárhoztatják őt, 19 És a pogányok kezébe adják őt, hogy megcsúfolják és megostorozzák és keresztre feszítsek; de harmadnap feltámad. 20 Ekkor hozzá méne a Zebedeus fiainak anyja az ő fiaival együtt, leborulván és kérvén ő tőle valamit. 21 Ó pedig monda néki: Mit akarsz? Monda néki: Mondd, hogy ez az én két fiám üljön a te országodban egyik jobb kezed felől, a másik bal kezed felől. 22 Jézus pedig felelven, monda: Nem tudjátok, mit kértek. Megihatjátok-é a pohárt, a melyet én megiszom? és megkereszelkedhettek-é azzal a keresztséggel, a melylyel én megkereszelkedem? Mondának néki: Meg. 23 És monda nékik: Az én poharamat megiszszátok ugyan, és a keresztséggel, a melylyel én megkereszelkedem, megkereszelkedtek; de az én jobb és balkezem felől való ülést nem az én dolgom megadni, hanem azoké lesz az, a kiknek az én Atyám elkészítette. 24 És hallva ezt a tíz, megboszankodék a két testvérré. 25 Jézus pedig előszólítván őket, monda: Tudjátok, hogy a pogányok fejedelmei uralkodnak azokon, és a nagyok hatalmaskodnak rajtuk. 26 De ne így legyen közöttetek; hanem a ki közöttetek nagy akar lenni, legyen a ti szolgátok; 27 És a ki közöttetek első akar lenni, legyen a ti szolgátok. 28 Valamint az embernek Fia nem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és adja az ő életét váltásával sokakért. 29 És mikor Jerikóból távozának, nagy sokaság követé őt. 30 És ímé, két vak, a ki az út mellett ül vala, meghallván, hogy Jézus arra megy el, kiált vala, mondván: Uram, Dávidnak Fia, könyörülj rajtunk! 31 A sokaság pedig dorgálja vala őket, hogy hallgassanak; de azok annál jobban kiáltanak vala, mondván: Uram, Dávidnak Fia, könyörülj rajtunk! 32 És megállván Jézus, megszólítá őket és monda: Mit akartok, hogy cselekedjem veletek? 33 Mondának néki: Azt, Uram, hogy megnyíljának a mi szemeink. 34 Jézus pedig megszánván őket, illeté az ő szemeiket; és szemeik azonnal megnyíltak; és követék őt.

21 És mikor közeleddtek Jeruzsálemhez, és Bethfagéba, az olajfák hegyéhez jutottak vala, akkor elküldé Jézus

két tanítványt, 2 És monda nézik: Menjetek ebbe a faluba, a mely előttetek van, és legott találtok egy megkötött szamarat és vele együtt az ő vemhét; oldjátok el és hozzátok ide nékem. 3 És ha valaki valamit szól néktek, mondjátok, hogy az Úrnak van szüksége rájuk: és legott el fogja bocsátani őket. 4 Mindez pedig azért lett, hogy beteljesedjék a próféta mondása, a ki így szólott: 5 Mondjátok meg Sion leányának: Ímhol jő néked a te királyod, alázatosan és szamáron ülve, és teherhordozó szamárnak vemhén. 6 A tanítványok pedig elmenvén és úgy cselekedvén, a mint Jézus parancsolta vala nézik, 7 Elhozák a szamarat és annak vemhét, és felső ruhákat rájuk teríték, és ráüle azokra. 8 A sokaság legnagyobb része pedig felső ruhát az útra terít; mások pedig a fákról galyakat vagdálnak és hintenek vala az útra. 9 Az előtte és utána menő sokaság pedig kiált vala, mondván: Hozzánya a Dávid fiának! Áldott, aki jő az Úrnak nevében! Hozzánya a magasságban! 10 És a mikor bemegy vala Jeruzsálembe, felháborodék az egész város, mondván: Kicsoda ez? 11 A sokaság pedig monda: Ez Jézus, a galileai Názáretből való próféta. 12 És beméne Jézus az Isten templomába, és kiűzé mindeneket, a kik árulnak és vásárolnak vala a templomban; és a pénzváltók asztalait és a galambárusok székeit felforgatá. 13 És monda nézik: Meg van írva: Az én házam imádság házának mandatik. Ti pedig azt látroknak barlangjává tettétek. 14 És menének hozzá vakok és sánták a templomban; és meggyógyítá őket. 15 A főpapok és írástudók pedig, látván a csodákat, a melyeket cselekedett vala, és a gyermeket, a kik kiáltottak vala a templomban, és ezt mondta vala: Hozzánya a Dávid fiának; haragra gerjedének, 16 És mondának nézik: Hallod, mit mondanak ezek? Jézus pedig monda nézik: Hallom. Sohasem olvastatók-é: A gyermeket és csecsemők szája által szerezte dicsőséget? 17 És ott hagyván őket, kiméne a városból Bethániába, és ott marada éjjel. 18 Reggel pedig, a városba visszajövet, megéhezék. 19 És meglátva egy fügefát az út mellett, oda méne hozzá, és nem talála azon semmit, hanem csak levelet; és monda annak: Gyümölcs te rajtad ezután soha örökké ne teremjen. És a fügefa azonnal elszáradta. (aön g165) 20 És látván ezt a tanítványok, elcsodálkozának, mondván: Hogyan száradt el a fügefa oly hirtelen? 21 Jézus pedig felelénk, monda nézik: Bizony mondom néktek, ha van hitetek és nem kételkedtek, nemcsak azt cselekszitek, a mi e fügefán esett, hanem ha azt mondjátok e hegynek: Kelj fel és zuhanj a tengerbe, az is meglészen; 22 És a mit könyörgéstekben kértek, minden meg is kapjátok, ha hisztek. 23 És mikor bement vala a templomba, hozzámenének a főpapok és a nép

vénei, a mint tanít vala, mondván: Micsoda hatalommal cselekszed ezeket? és ki adta néked ezt a hatalmat? 24 Jézus pedig felelénk, monda nézik: Én is kérdek egy dolgot tőletek, a mire ha megfeleltek nékem, én is megmondom néktek, micsoda hatalommal cselekszem ezeket. 25 A János keresztsége honnan vala? Mennyből-é, vagy emberektől? Azok pedig tanakodnak vala magukban, mondván: Ha azt mondjak: mennyből, azt mondja majd nékünk: Miért nem hittetek tehát néki? 26 Ha pedig azt mondjak: emberektől; félünk a sokaságtól; mert Jánost mindenjában prófétának tartják. 27 És felelénk Jézusnak, mondának: Nem tudjuk. Monda nézik ő is: Én sem mondom meg néktek, micsoda hatalommal cselekszem ezeket. 28 De mit gondoltok ti? Vala egy embernek két fia, és odamenvén az elsőhöz, monda: Eredj fiam, munkálkodjál ma az én szőlőmben. 29 Az pedig felelénk, monda: Nem megyek; de azután meggondolván magát, elméne. 30 A másikhoz is odamenvén, hasonlóképen szóla. Az pedig felelénk, monda: Én elmegyek, uram; de nem méne el. 31 E kettő közül melyik teljesítette az atya akaratát? Mondának nézi: Az első. Monda nézik Jézus: Bizony mondom néktek: A vámszedők és a parázna nők megelőznek titeket az Isten országában. 32 Mert eljött hozzátok János, az igazság útján, és nem hittetek néki, a vámszedők és a parázna nők pedig hittek néki; ti pedig, a kik ezt láttatok, azután sem tértetek meg, hogy hittetek volna néki. 33 Más példázatot halljatok: Vala egy házigazda, aki szőlőt plántálta, és azt gyepűvel körülvevő, sajtót ása le benne, és tornyot építé, és kiadá azt munkásoknak, és elutazék. 34 Mikor pedig a gyümölcs ideje elérkezett vala, elküldé szolgáit a munkásokhoz, hogy vegyék át az ő gyümölcsét. 35 És a munkások megfogván az ő szolgáit, az egyiket megverék, a másikat megölék, a harmadikat pedig megkövezék. 36 Ismét külde más szolgákat, többet mint előbb; és azokkal is úgy cselekednének. 37 Utoljára pedig elküldé azokhoz a maga fiát, ezt mondván: A fiamat meg fogják becsülni. 38 De a munkások, meglátván a fiút, mondának magok közt: Ez az örökösi; jertek, öljük meg őt, és foglaljuk el az ő örökségét. 39 És megfogván őt, kiveték a szőlőn kívül és megölék. 40 Mikor azért megiő a szőlőnek ura, mit cselekszik ezekkel a munkásokkal? 41 Mondának nézi: Mint gonoszokat gonoszul elveszti őket; a szőlő pedig kiadja más munkásoknak, a kik beadják majd néki a gyümölcsöt annak idejében. 42 Monda nézik Jézus: Sohasem olvastatók-é az írásokban: A mely követ az építők megvetettek, az lett a szegletnek feje; az Úrtól lett ez, és csodálatos a mi szemeink előtt. 43 Annakokáért mondom néktek, hogy elvétetik tőletek az Istennek országa, és oly

népnek adatik, a mely megtermi annak gyümölcsét. 44 És a ki e kőre esik, szétzúzatik; a kire pedig ez esik reá, szétmorzsola azt. 45 És a főpapok és farizeusok hallván az ő példázatait, megértették, hogy róluk szól. 46 És mikor meg akárak őt fogni, megfélemlének a sokaságtól, mivelhogy úgy tartják vala őt mint prófétát.

22 És megszólalván Jézus, ismét példázatokban beszél vala nékik, mondván: 2 Hasonlatos a mennyeknek országa a királyhoz, a ki az ő fiának menyegzőt szerze. 3 És elküldé szolgáit, hogy meghívják azokat, a kik a menyegzőre hivatalosak valának; de nem akarnak vala eljőni. 4 Ismét külde más szolgákat, mondván: Mondjátok meg a hivatalosoknak: Ímé, ebédemet elkészítettem, tulkaim és hízlalt állataim levágva vannak, és kész minden; jertek el a menyegzőre. 5 De azok nem törődvén vele, elmenének, az egyik a maga szántóföldjére, a másik a maga kereskedésébe; 6 A többiek pedig megfogván az ő szolgáit, bántalmazák és megölék őket. 7 Meghallván pedig ezt a király, megharaguvék, és elküldvén hadait, azokat a gyilkosokat elveszté, és azoknak városait fölégété. 8 Akkor monda az ő szolgáinak: A menyegző ugyan készen van, de a hivatalosok nem valának méltók. 9 Menjetek azért a keresztútakra, és a kiket csak találtok, hívjátok be a menyegzőbe. 10 És kimenvén azok a szolgák az útakra, begyűjték mind a kiket csak találtak vala, jókat és gonoszokat egyaránt. És megtélik a menyegző vendégekkel. 11 Bemenvén pedig a király, hogy megtekintse a vendégeket, látta ott egy embert, a kinek nem vala menyegzői ruhája. 12 És monda néki: Barátom, mi módon jöttél ide, holott nincsen menyegzői ruhád? Az pedig hallgata. 13 Akkor monda a király a szolgáknak: Kötözzelek meg a lábait és kezeit, és vigyétek és vessétek őt a külső sötétségre; ott lészen sírás és fogcsikorgatás. 14 Mert sokan vannak a hivatalosok, de kevesen a választottak. 15 Ekkor a farizeusok elmenvén, tanácsot tartának, hogy szóval ejtsék őt törbe. 16 És elküldék hozzá tanítványaiat a Heródes pártiakkal, a kik ezt mondják vala: Mester, tudjuk, hogy igaz vagy és az Isten útját igazán tanítod, és nem törődöl senkivel, mert embereknek személyére nem nézel. 17 Mond meg azért nékünk, mit gondolsz: Szabad-é a császárnak adót fizetnünk, vagy nem? 18 Jézus pedig ismervén az ő álnokságukat, monda: Mit kisértgettek engem, képmutatók? 19 Mutassátok nékem az adópénzt. Azok pedig oda vivének néki egy dénárt. 20 És monda néki: Kié ez a kép, és a felírás? 21 Mondának néki: Császáré. Akkor monda néki: Adjátok meg azért a mi a császár a császárnak; és a mi az Istené, az Istennek. 22 És ezt hallván, elcsodálkozának; és

ott hagyván őt, elmenének. 23 Ugyanazon a napon menének hozzá a sadduceusok, a kik a feltámadást tagadják, és megkérdezék őt, 24 Mondván: Mester, Mózes azt mondotta: Ha valaki magzatok nélkül hal meg, annak testvére vegye el annak feleségét, és támaszson magot testvérenek. 25 Vala pedig minálunk hét testvér: és az első feleséget vevén, meghala; és mivelhogy nem vala magzata, feleségét a testvére hagyá; 26 Hasonlóképen a második is, a harmadik is, mind hetediglen. 27 Legutoljára pedig az asszony is meghala. 28 A feltámadáskor azért a hét közül melyiké lesz az asszony? Mert mindeniké vala. 29 Jézus pedig felelvén, monda nékik: Tévelyegtek, mivelhogy nem ismeritek sem az írásokat, sem az Istennek hatalmát. 30 Mert a feltámadáskor sem nem házasodnak, sem férjhez nem mennek, hanem olyanok lesznek, mint az Isten angyalai a mennyben. 31 A halottak feltámadása felől pedig nem olvastatók-é, a mit az Isten mondott néktek, így szólvan: 32 Én vagyok az Ábrahám Istene, és az Izsák Istene, és a Jákób Istene; az Isten nem holtaknak, hanem előknek Istene. 33 És a sokaság ezt hallván, csodálkozék az ő tudományán. 34 A farizeusok pedig, hallván, hogy a sadduceusokat elnémította vala, egybegyűlének; 35 És megkérde őt közülök egy törvénytudó, kísérvén őt, és mondván: 36 Mester, melyik a nagy parancsolat a törvényben? 37 Jézus pedig monda néki: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elméedből. 38 Ez az első és nagy parancsolat. 39 A második pedig hasonlatos ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat. 40 E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták. 41 Mikor pedig a farizeusok összegyülekezének, kérdezé őket Jézus, 42 Mondván: Miképen vélekedtek ti a Krisztus felől? kinek a fia? Mondának néki: A Dávidé. 43 Monda néki: Miképen hívja tehát őt Dávid lélekben Urának, ezt mondván: 44 Monda az Úr az én Uramnak: Ülj az én jobb kezem felől, míglén vetem a te ellenségeidet a te lábaid alá zsámolyul. 45 Ha tehát Dávid Urának hívja őt, mi módon fia? 46 És senki egy szót sem felelhet vala néki; sem pedig nem meri vala őt e naptól fogva többé senki megkérdezni.

23 Akkor szóla Jézus a sokaságnak és az ő tanítványainak, 2 Mondván: Az írástudók és a farizeusok a Mózes székében ülnek: 3 Annakáért a mit parancsolnak néktek, minden megtartsátok és megcselékedjétek; de az ő cselekedeteik szerint ne cselekedjétek. Mert ők mondják, de nem cselekszik. 4 Mert ők nehéz és elhordozhatatlan terheket kötöznek egybe, és az emberek vállaira vetik; de ők az ujjokkal sem akarják azokat illetni. 5 minden ő

dolgaikat pedig csak azért cselekszik, hogy lássák őket az emberek: mert megszélesítik az ő homlokszíjaikat; és meg nagyobbítják az ő köntösek peremét; 6 És szeretik a lakomákon a főhelyet, és a gyülekezetekben az előlülést. 7 És a piaczokon való köszöntések, és hogy az emberek így hívják őket: Mester, Mester! 8 Ti pedig ne hivassátok magatokat Mesternek, mert egy a ti Mesteretek, a Krisztus; ti pedig mindenjában testvérek vagytok. 9 Atyátoknak se hívjatok senkit e földön; mert egy a ti Atyátok, a ki a mennyben van. 10 Doktoroknak se hivassátok magatokat, mert egy a ti Doktorotok, a Krisztus. 11 Hanem a ki a nagyobb közöttetek, legyen a ti szolgátok. 12 Mert a ki magát felmagasztalja, megalázatik; és a ki magát megalázza, felmagasztaltatik. 13 De jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok, mert a mennyeknek országát bezártatok az emberek előtt; mivelhogy ti nem mentek be, a kik be akarnának menni, azokat sem bocsátjátok be. 14 Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok, mert felemészíttek az özvegyek házát, és színből hosszan imádkoztak; ezért annál súlyosabb lesz a ti büntetéstek. 15 Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok! mert megkerülitek a tengert és a földet, hogy egy pogány zsidóvá tegyek; és ha azzá lett, a gye henna fiává teszitek őt, kétszerre inkább magatoknál. (Geenna g1067) 16 Jaj néktek vak vezérek, a kik ezt mondjátok: Ha valaki a templomra esküszik, semmi az; de ha valaki a templom aranyára esküszik, tartozik az. 17 Bolondok és vakok: mert melyik nagyobb, az arany-é, vagy a templom, a mely szentté teszi az aranyat? 18 És: Ha valaki az oltárra esküszik, semmi az; de ha valaki a rajta levő ajándékra esküszik, tartozik az. 19 Bolondok és vakok: mert melyik nagyobb, az ajándék-é vagy az oltár, a mely szentté teszi az ajándékot? 20 A ki azért az oltárra esküszik, esküszik arra és mindazokra, a mik azon vannak. 21 És a ki a templomra esküszik, esküszik arra és Arra, a ki abban lakozik. 22 És a ki az égre esküszik, esküszik az Isten királyiszékére és arra, ki abban ül. 23 Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok! mert megdézsalmájátok a mentát, a kaprot és a köményt, és elhagyjátok a mik nehezebbek a törvényben, az ítéletet, az irgalmaszágot és a hívséget: pedig ezeket kellene cselekedni, és amazokat sem elhagyni. 24 Vak vezérek, a kik megszűrítik a szúnyogot, a tevét pedig elnyelítik. 25 Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok! mert megtisztítjátok a pohárnak és tálnak külsejét, belől pedig rakvák azok ragadománynal és mértéklejtéssel. 26 Vak farizeus, tisztítsd meg előbb a pohár és tál belsejét, hogy külsejük is tiszta legyen. 27 Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok, mert hasonlatosak vagytok a meszelt

sírokhoz, a melyek kívülről szépeknek tetszenek, belől pedig holtaknak csontjaival és minden undoksággal rakvák. 28 Épen így ti is, kívülről igazaknak látszotok ugyan az emberek előtt, de belől rakva vagytok képmutatással és törvénytelenséggel. 29 Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok! mert építitek a próféták sírjait és ékesgetitek az igazak síremlékeit. 30 És ezt mondjátok: Ha mi atyáink korában éltünk volna, nem lettünk volna az ő bűntársaik a próféták vérében. 31 Így hát magatok ellen tesztek bizonyásot, hogy fiai vagytok azoknak, a kik megölték a prófétákat. 32 Töltsétek be ti is a ti atyáitoknak mértékét! 33 Kígyók, mérges kígyóknak fajzatai, miképen kerülitek ki a gye hennának büntetését? (Geenna g1067) 34 Annakokáért íme prófétákat, bőlcseket és írástudókat küldök én hozzátok: és azok közül némelyeket megöltök, és megfeszítetek, másokat azok közül a ti zsinagogáiakban megostoroztak és városról-városra üldözöttök. 35 Hogy reátkozzák minden igaz vér, a mely kiömlött a földön, az igaz Ábelnek vérétől Zakariásnak, a Barakiás fiának véréig, a kit a templom és az oltár között megöltetek. 36 Bizony mondomban néktek, mindezek reá következnek erre a nemzetsgre. 37 Jeruzsálem, Jeruzsálem! Ki megöld a prófétákat és megkövezed azokat, a kik te hozzá küldettek, hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképen a tyúk egybegyűjti kis csirkéit szárnya alá; és te nem akartad. 38 Íme, pusztán hagyatik néktek a ti házatok. 39 Mert mondomban néktek: Mostantól fogva nem láttok engem mindaddig, mígnem ezt mondjátok: Áldott, a ki jó az Úrnak nevében!

24 És kijövén Jézus a templomból, tovább méne; és hozzámenének az ő tanítványai, hogy mutogassák néki a templom épületeit. 2 Jézus pedig monda nékik: Nem látjátok-é mind ezeket? Bizony mondomban néktek: Nem marad itt kő kövön, mely le nem romboltatik. 3 Mikor pedig az olajfák hegyén ül vala, hozzá menének a tanítványok magukban mondva: Mondd meg nékünk, mikor lesznek meg ezek? és micsoda jele lesz a te előjövedelnek, és a világ végének? (aión g165) 4 És Jézus felelvén, monda nékik: Meglássátok, hogy valaki el ne hitessen titeket, 5 Mert sokan jönek majd az én nevemben, a kik ezt mondják: Én vagyok a Krisztus; és sokakat elhitetnek. 6 Hallanotok kell majd háborúkról és háborúk híreiől: meglássátok, hogy meg ne rémülik; mert mindezeknek meg kell lenniük. De még ez nem itt a vég. 7 Mert nemzet támad nemzet ellen, és ország ország ellen; és lésznek éhségek és döghalálok, és földindulások mindenfelé. 8 Mind ez pedig a sok nyomorúságnak kezdete. 9 Akkor nyomorúságra adnak majd benneteket, és megölnek titeket; és gyűlöletesek lesztek minden nép előtt az én nevemért. 10

És akkor sokan megbotránkoznak, és elárulják egymást, és gyűlölik egymást. 11 És sok hamis próféta támad, a kik sokat elhitetnek. 12 És mivelhogy a gonoszság megsokasodik, a szeretet sokakban meghidegül. 13 De a ki mindenig állhatatos marad, az idvezül. 14 És az Isten országának ez az evangélioma hirdettetik majd az egész világon, bizonyásig minden népnek; és akkor jő el a vég. 15 Mikor azért látjátok majd, hogy az a pusztító utálatosság, a melyről Dániel próféta szólott, ott áll a szent helyen (a ki olvassa, értse meg): 16 Akkor, a kik Júdeában lesznek, fussanak a hegyekre; 17 A ház tetején levő ne szálljon alá, hogy házból valamit kivigyen; 18 És a mezőn levő ne téren vissza, hogy az Ő ruháját elvigye. 19 Jaj pedig a terhes és szoptató asszonyoknak azokon a napokon. 20 Imádkozzatok pedig, hogy a ti futástrom ne télen legyen, se szombatnapon: 21 Mert akkor nagy nyomorúság lesz, a milyen nem volt a világ kezdete óta mind ez ideig, és nem is lesz soha. 22 És ha azok a napok meg nem rövidítetnék, egyetlen ember sem menekülhetne meg; de a választottakért megrövidítettek majd azok a napok. 23 Ha valaki ezt mondja akkor nétek: Ímé, itt a Krisztus, vagy amott; ne higyétek. 24 Mert hamis Krisztusok és hamis próféták támadnak, és nagy jeleket és csodákat tesznek, annyira, hogy elhitessék, ha lehet, a választottakat is. 25 Ímé eleve megmondottam nétek. 26 Azért ha azt mondják majd nétek: Ímé a pusztában van; ne menjetek ki. Ímé a belső szobákban; ne higyétek. 27 Mert a miképen a villámlás napkeletről támad és ellátszik egész napnyugtáig, úgy lesz az ember Fiának eljövetele is. 28 Mert a hol a dög, oda gyűlnek a keselyűk. 29 Mindjárt pedig ama napok nyomorúságai után a nap elsötétedik, és a hold nem fénylik, és a csillagok az égről lehullanak, és az egeknek erősségei megrendülnek. 30 És akkor feltetszik az ember Fiának jele az égen. És akkor sír a föld minden nemzetisége, és meglátják az embernek Fiát eljőni az ég felhőiben nagy hatalommal és dicsőséggel. 31 És elküldi az Ő angyalait nagy trombitaszóval, és egybegyűjtik az Ő választottait a négy szelek felől, az ég egyik végétől a másik végéig. 32 A fügefáról vegyétek pedig a példát: mikor az ága már zsendül, és levelet hajt, tudjátok, hogy közel van a nyár: 33 Azonképen ti is, mikor mindezeket látjátok, tudjátok meg, hogy közel van, az ajtó előtt. 34 Bizony mondomban nétek, el nem műlik ez a nemzetseg, mígnem mindezek meglesznek. 35 Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim semmiképen el nem műlnak. 36 Arról a napról és óráról pedig senki sem tud, az ég angyalai sem, hanem csak az én Atyám egyedül. 37 A miképen pedig a Noé napjaiban vala, akképen lesz az ember Fiának eljövetele is. 38 Mert a miképen az özönvíz előtt való

napokban esznek és isznak vala, házasodnak és férjhez mennek vala, mind ama napig, a melyen Noé a bárkába méne. 39 És nem vesznek vala észre semmit, mígnem eljöve az özönvíz és mindenjukat elragadá: akképen lesz az ember Fiának eljövetele is. 40 Akkor ketten lesznek a mezőn; az egyik felvétetik, a másik ott hagyatik. 41 Két asszony őröl a malomban; az egyik felvétetik, a másik ott hagyatik. 42 Vigyázzatok azért, mert nem tudjátok, mely órában jő el a ti Uratok. 43 Azt pedig jegyezzétek meg, hogy ha tudná a ház ura, hogy az éjszakának melyik szakában jő el a tolvaj: vigyázna, és nem engedné, hogy házába törjön. 44 Azért legyetek készen ti is; mert a mely órában nem gondoljátok, abban jő el az embernek Fia. 45 Kicsoda hát a hű és bölcs szolga, a kit az Ő ura gondviselővé tőn az Ő házanépéni, hogy a maga idejében adjon azoknak eledelet? 46 Boldog az a szolga, a kit az Ő ura, mikor haza jő, ily munkában talál. 47 Bizony mondomban nétek, hogy minden jószága fölött gondviselővé teszi Őt. 48 Ha pedig ama gonosz szolga így szólna az Ő szívében: Halogatja még az én uram a hazajövetelt; 49 És az Ő szolgatársait verni kezdené, a részegesekkel pedig enni és inni kezdene: 50 Megijő annak a szolgának az ura, a mely napon nem várja és a mely órában nem gondolja, 51 És ketté vágatja őt, és a képmutatók sorsára juttatja; ott lészen sírás és fogcsikorgatás.

25 Akkor hasonlatos lesz a mennyeknek országa ama tíz szűzhöz, a kik elővevén az Ő lámpásait, kimenének a vőlegény elő. 2 Öt pedig közülök eszes vala, és öt bolond. 3 A kik bolondok valának, mikor lámpásait elővevék, nem vivének magukkal olajat; 4 Az eszesek pedig lámpásait együtt olajat vivének az Ő edényeikben. 5 Késven pedig a vőlegény, mindannyian elszunnyadának és aluvának. 6 Éjfélkor pedig kiáltás lő: Ímholt jól a vőlegény! Jójjetek elébe! 7 Akkor felkelének minden azok a szűzek, és elkészíték az Ő lámpásait. 8 A bolondok pedig mondának az eszeseknek: Adjatok nékünk a ti olajotokból, mert a mi lámpásaink kialusznak. 9 Az eszesek pedig felelnek, mondavnán: Netalán nem lenne elegendő nékünk és nétek; menjetek inkább az árusokhoz, és vegyetek magatknak. 10 Mikor pedig venni járnak vala, megérkezik a vőlegény; és a kik készen valának, bemenének ő vele a menyegzőbe, és bezárátek az ajtó. 11 Később pedig a többi szűzek is megjövénék, mondavnán: Uram! Uram! nyisd meg mi nékünk. 12 Ő pedig felelénk, monda: Bizony mondomban nétek, nem ismerlek titéket. 13 Vigyázzatok azért, mert sem a napot, sem az órát nem tudjátok, a melyen az embernek Fia eljő. 14 Mert épen úgy van ez, mint az az ember, a ki útra akarván kelni,

eléhívatá az Ő szolgáit, és a mije volt, átadá nékik. 15 És ada az egyiknek öt tálentomot, a másiknak kettőt, a harmadiknak pedig egyet, kinek-kinek az Ő erejéhez képest; és azonnal útra kele. 16 Elmenvén pedig a ki az öt tálentomot kapta vala, kereskedék azokkal, és szerze más öt tálentomot. 17 Azonképen a kié a kettő vala, az is más kettő nyere. 18 A ki pedig az egyet kapta vala, elmenvén, elásá azt a földbe, és elrejté az Ő urának pénzét. 19 Sok idő múlva pedig megijöve ama szolgáknak ura, és számot vete velök. 20 És előjövén a ki az öt tálentomot kapta vala, hozza más öt tálentomot, mondván: Uram, öt tálentomot adtál vala nékem; ímé más öt tálentomot nyertem azokon. 21 Az Ő ura pedig monda néki: Jól vagyon jó és hű szolgám, kevesen voltál hű, sokra bízlak ezután; menj be a te uradnak örömébe. 22 Előjövén pedig az is, a ki a két tálentomot kapta vala, monda: Uram, két tálentomot adtál volt nékem; ímé más két tálentomot nyertem azokon. 23 Monda néki az Ő ura: Jól vagyon jó és hű szolgám, kevesen voltál hű, sokra bízlak ezután; menj be a te uradnak örömébe. 24 Előjövén pedig az is, a ki az egy tálentomot kapta vala, monda: Uram, tudtam, hogy te kegyetlen ember vagy, a ki ott is aratasz, a hol nem vetettél, és ott is takarsz, a hol nem vetettél; 25 Azért félvén, elmentem és elástam a te tálentomdat a földbe; ímé megvan a mi a tied. 26 Az Ő ura pedig felelvén, monda néki: Gonosz és rest szolga, tudtad, hogy ott is aratok, a hol nem vetettem, és ott is takarok, a hol nem vetettem; 27 El kellett volna tehát helyezned az én pénzemet a pénzváltóknál; és én, megijövén, nyereséggel kaptam volna meg a magamét. 28 Vegyétek el azért tőle a tálentomot, és adjátok annak, a kinek tíz tálentoma van. 29 Mert mindenkinél, a kinek van, adatik, és megszaporítják; a kinek pedig nincsen, attól az is elvétetik, a mije van. 30 És a haszonlanan szolgát vessétek a külső sötétségre; ott lészen sírás és fogcsikorgatás. 31 Mikor pedig eljő az embernek Fia az Ő dicsőségében, és Ő vele mind a szent angyalok, akkor beül majd az Ő dicsőségének királyiszékébe. 32 És elébe gyűjtetnek mind a népek, és elválasztja Őket egymástól, miként a pásztor elválasztja a juhokat a kecskéktől. 33 És a juhokat jobb keze felől, a kecskéket pedig bal keze felől állítja. 34 Akkor ezt mondja a király a jobb keze felől állóknak: Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, a mely számotakra készítettem a világ megalapítása óta. 35 Mert éheztem, és ennem adtatók; szomjúhoztam, és innom adtatók; jövevény voltam, és befogadtatók engem; 36 Mezítelen voltam, és megruházta; beteg voltam, és meglátogattatók; fogoly voltam, és eljöttetek hozzám. 37 Akkor felelnék majd néki az igazak, mondván: Uram, mikor

láttuk, hogy éheztél, és tápláltunk volna? vagy szomjúhoztál, és innod adtunk volna? 38 És mikor láttuk, hogy jövevény voltál, és befogadtunk volna? vagy mezítelen voltál, és felruháztunk volna? 39 Mikor láttuk, hogy beteg vagy fogoly voltál, és hozzád mentünk volna? 40 És felelvén a király, azt mondja majd nékik: Bizony mondomb néktek, a mennyiben megcselekedtétek egygyel az én legkisebb atyámfiai közül, én velem cselekedtétek meg. 41 Akkor szól majd az Ő balkeze felől állókhöz is: Távozzatok tőlem, ti átkozottak, az örökök tűzre, a mely az ördögöknek és az Ő angyalainak készítettet. (aiōnios g166) 42 Mert éheztem, és nem adtatók ennem; szomjúhoztam, és nem adtatók innom; 43 Jövevény voltam, és nem fogadtatók be engem; mezítelen voltam, és nem ruháztatók meg engem; beteg és fogoly voltam, és nem látogattatók meg engem. 44 Akkor ezek is felelnék majd néki, mondván: Uram, mikor láttuk, hogy éheztél, vagy szomjúhoztál, vagy hogy jövevény, vagy mezítelen, vagy beteg, vagy fogoly voltál, és nem szolgáltunk volna néked? 45 Akkor felel majd nékik, mondván: Bizony mondomb néktek, a mennyiben nem cselekedtétek meg egygyel eme legkisebbek közül, én velem sem cselekedtétek meg. 46 És ezek elmennek majd az örökö gyötrelmemre; az igazak pedig az örökö életre. (aiōnios g166)

26 És mikor mindezeket a beszédeket elvégezte vala Jézus, monda az Ő tanítványainak: 2 Tudjátok, hogy két nap mulva a husvétnak ünnepe lészen, és az embernek Fia elárultatik, hogy megfeszítessék. 3 Akkor egybegyűlnek a főpapok, az írástudók és a nép vénei a főpap házába, a kit Kajafásnak hívtak, 4 És tanácsot tartanak, hogy Jézust álnoksággal megfoglják és megöljék. 5 De azt mondják vala: Ne az ünnepen: hogy zendülés ne legyen a nép között. 6 És mikor Jézus Bethániában, a poklos Simon házánál vala, 7 Méne Ő hozzá egy asszony, a kinél vala drága kenetnek alabástrom szelenczéje, és az Ő fejére tölté, a mint az asztalnál ül vala. 8 Látván pedig ezt az Ő tanítványai, bosszankodának, mondván: Mire való ez a tékozlás? 9 Mert eladhatták volna ezt a kenetet nagy áron, és adhatták volna a szegényeknek. 10 Mikor pedig ezt eszébe vette Jézus, monda nékik: Miért bántjátok ezt az asszonyt? hiszen jó dolgot cselekedett én velem. 11 Mert a szegények mindenkor veletek lesznek, de én nem leszek mindenkor veletek. 12 Mert hogy Ő ezt a kenetet testemre töltötte, az én temetésemre nézve cselekedte azt. 13 Bizony mondomb néktek: Valahol az egész világon prédkáltatik az evangélium, a mit ez én velem cselekedék, az is hirdettetik az Ő emlékezetére. 14 Akkor a tizenkettő közül egy, a

kit Iskariótes Júdásnak hívtak, a főpapokhoz menvén, 15 Monda: Mit akartok nékem adni, és én kezetekbe adom őt? Azok pedig rendelének néki harminc ezüst pénzt. 16 És ettől fogva alkalmat keres vala, hogy elárulja őt. 17 A kovásztalan kenyerek első napján pedig Jézushoz menének a tanítványok, mondván: Hol akarod, hogy megkészítsük néked ételedre a husvéti bárányt? 18 Ó pedig monda: Menjetek el a városba ama bizonyos emberhez, és ezt mondjátok néki: A Mester üzeni: Az én időm közel van; nálad tartom meg a husvétöt tanítványaimmal. 19 És úgy cselekedének a tanítványok, a mint Jézus parancsolta vala nékik; és elkészíték a husvéti bárányt. 20 Mikor pedig beestveledék, letelepszik vala a tizenkettővel, 21 És a mikor esznek vala, monda: Bizony mondomban néktek, ti közületek egy elárul engem. 22 És felettesebb megszomorodva, kezdék mindannyian mondani néki: Én vagyok-é az, Uram? 23 Ó pedig felelvén, monda: A ki velem együtt mártja kezét a tálba, az árul el engem. 24 Az embernek Fia jóllehet elmegyen, a mint meg van írva felőle, de jáj annak az embernek, a ki az embernek Fiát elárulja; jobb volna annak az embernek, ha nem született volna. 25 Megszólalván Júdás is, a ki elárulja vala őt, monda: Én vagyok-é az, Mester? Monda néki: Te mondád. 26 Mikor pedig evének, vevé Jézus a kenyeres és hálákat adván, megtöré és adá a tanítványoknak, és monda: Vegyétek, egyétek; ez az én testem. 27 És vevén a poharat és hálákat adván, adá azoknak, ezt mondván: Igyatok ebből mindenjában; 28 Mert ez az én vérem, az új szövetségnek vére, a mely sokakért kiontatik bűnöknek bocsánatára. 29 Mondom pedig néktek, hogy: Mostantól fogva nem iszom a szőlőtökének ebből a terméséből mind ama napig, a mikor úján iszom azt veletek az én Atyámnak országában. 30 És dícséretet énekelvén, kimenének az olajfák hegyére. 31 Akkor monda néki Jézus: Mindnyájan ezen az éjszakán megbotránkoztok én bennem. Mert meg van írva: Megverem a pásztort, és elszélednek a nyájnak juhai. 32 De föltámadásom után előttetek megyek majd Galileába. 33 Péter pedig felelvén, monda néki: Ha mindenjában megbotránkoznak is te benned, én soha meg nem botránkozom. 34 Monda néki Jézus: Bizony mondomban néked, ezen az éjszakán, mielőtt megszólal a kakas, háromszor megtagadsz engem. 35 Monda néki Péter: Ha meg kell is veled halnom, meg nem tagadlak téged. Hasonlóképen szólnak vala a többi tanítványok is. 36 Akkor elméne Jézus velök egy helyre, a melyet Gecsemánénak hívtak, és monda a tanítványoknak: Üljetek le itt, miig elmegyek és amott imádkozom. 37 És maga mellé vévén Pétert és Zebedeusnak két fiát, kezde szomorkodni

és gyötrődni. 38 Ekkor monda nézik: Felette igen szomorú az én lelkek mind halálig! maradjatok itt és vigyázzatok én velem. 39 És egy kissé előre menve, arcra borula, könyörögén és mondván: Atyám! ha lehetséges, múljék el tőlem e pohár; mindazáltal ne úgy legyen a mint én akarom, hanem a mint te. 40 Akkor méne a tanítványokhoz és aluva találá őket, és monda Péternek: Így nem birtatok vigyázni velem egy óráig sem!? 41 Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértebe ne essetek; mert jóllehet a lélek kész, de a test erőtelen. 42 Ismét elméne másodszor is, és könyörge, mondván: Atyám! ha el nem műlhatik tőlem e pohár, hogy ki ne igyam, legyen meg a te akaratod. 43 És mikor visszatér vala, ismét aluva találá őket; mert megnehezedtek vala az ő szemeik. 44 És ott hagyva őket, ismét elméne és imádkozék harmadszor, ugyanazon beszéddel szólvan. 45 Ekkor méne az ő tanítványaihoz, és monda nékik: Aludjatok immár és nyugodjatok. Ímé, elközelgett az óra, és az embernek Fia a bűnösök kezébe adatik. 46 Keljetek fel, menjünk! Ímé elközelgett, a ki engem elárul. 47 És még mikor beszél vala, ímé Júdás, egy a tizenkettő közül, eljöve és vele együtt sok nép fegyverekkel és fustélyokkal, a főpapotól és a nép véneitől. 48 A ki pedig őt elárulja vala, jelt ada nékik, mondván: A kit én majd megcsókolok, ő az, fogjátok meg őt. 49 És mindjárt Jézushoz lépvén, monda: Üdvöz légy Mester! és megcsókolá őt. 50 Jézus pedig monda néki: Barátom, miért jöttél? Akkor hozzámenvén, kezeiket Jézusra veték és megfogák őt. 51 És íme egyik azok közül, a kik a Jézussal valának, kinyújtva kezét, szablyáját kirántá, és a főpap szolgáját megcsapván, levágá annak egyik fülét. 52 Akkor monda néki Jézus: Tedd helyére szablyádat; mert a kik fegyvert fognak, fegyverrel kell veszniök. 53 Avagy azt gondolod-é, hogy nem kérhetném most az én Atyámat, hogy adjon ide mellém többet tizenkét sereg angyalnál? 54 De mi módon teljesednének be az írások, hogy így kell lenni? 55 Ugyanekkor monda Jézus a sokaságnak: Mint valami latorra, úgy jöttetek fegyverekkel és fustélyokkal, hogy megfoglatajuk engem? Naponként nálatok ütem, tanítván a templomban, és nem fogtatók meg engem. 56 Mindez pedig azért lön, hogy beteljesedjenek a próféták írásai. Ekkor elhagyák őt a tanítványok mind, és elfutának. 57 Amazonok pedig megfogván Jézust, vívék Kajafáshoz, a főpaphoz, ahol az írástudók és a vének egybegyűlik vala. 58 Péter pedig követi vala őt távolról egész a főpap pitvaráig; és bemenvén, ott ül vala a szolgákkal, hogy lássa a végét. 59 A főpapok pedig és a vének és az egész tanács hamis bizonyságot keresnek vala Jézus ellen, hogy megölhessék őt; 60 És nem találának. És noha sok hamis tanú jött vala elő, még sem találának.

Utoljára pedig előjövén két hamis tanú, **61** Monda: Ez azt mondta: Leronthatom az Isten templomát, és három nap alatt felépíthetem azt. **62** És fölkelvén a főpap, monda néki: Semmit sem felesz-é? Micsoda tanúbizonyságot tesznek ezek ellened? **63** Jézus pedig hallgat vala. És felelvén a főpap, monda néki: Az élő Istenre kényszerítélek téged, hogy mondd meg nékünk, ha te vagy-é a Krisztus, az Istennek Fia? **64** Monda néki Jézus: Te mondád. Sőt mondomb néktek: Mostantól fogva meglátjátok az embernek Fiát ülni az Istennek hatalmas jobbján, és eljőni az égnek felhőiben. **65** Ekkor a főpap megszaghatá a maga ruhát, és monda: Káromlást szóltott. Mi szükségünk van még bizonysságokra? Íme most hallottatók az ő káromlását. **66** Mit gondoltok? Azok pedig felelvén mondának: Méltó a halálra. **67** Akkor szemébe köpdösének és arczul csapdosák őt, némelyek pedig botokkal verék, **68** Mondván: Próbáltad meg nékünk Krisztus, kicsoda az, aki út téged? **69** Péter pedig künnül vala az udvaron, és hozzá mervén egy szolgálóleány, monda: Te is a Galileabeli Jézussal valál. **70** Ő pedig mindenkinél hallatára megtagadá, mondván: Nem tudom, mit beszélsz. **71** Mikor pedig kiméne a tornácról meglátá őt egy másik szolgálóleány, és monda az ott levőknek: Ez is a názáreti Jézussal vala. **72** És ismét megtagadá esküvessel, hogy: Nem is ismerem ezt az embert. **73** Kevés idő múlva pedig az ott álldogálók menének hozzá, és mondának Péternek: Bizony te is közülök való vagy; hiszen a te beszéded is elárul téged. **74** Ekkor átkozdóni és esküdözni kezde, hogy: Nem ismerem ezt az embert. És a kakas azonnal megszólala. **75** És megemlékezik Péter a Jézus beszédéről, ki ezt mondotta vala néki: Mielőtt a kakas szólana, háromszor megtagadsz engem; és kimervén onnan, keservesen síra.

27 Mikor pedig reggel lőn, tanácsot tartának mind a főpapok és a nép vérei Jézus ellen, hogy őt megöljék. **2** És megköözvén őt, elvivék, és átadták őt Poncius Pilátusnak a helytartónak. **3** Akkor látván Júdás, aki őt elárulá, hogy elítélték őt, megbánta dolgát, és visszavívé a harmincz ezüst pénzét a főpapoknak és a véneknek, **4** Mondván: Vétkeztem, hogy elárultam az ártatlan vért. Azok pedig mondának: Mi közünk hozzá? Te lássad. **5** Ő pedig eldobván az ezüst pénzeket a templomban, eltávozék; és elmenvén felakasztá magát. **6** A főpapok pedig felszedvén az ezüst pénzeket, mondának: Nem szabad ezeket a templom kincsei közé tennünk, mert vérnek ára. **7** Tanácsot ülvén pedig, megvásárlák azon a fazekasnak mezejét idegenek számára való temetőnek. **8** Ezért hívják ezt a mezőt vérmezeyének

mind e mai napig. **9** Ekkor teljesedék be a Jeremiás próféta mondása, aki így szóltott: És vevék a harminc ezüst pénzt, a megbecsültnek árat, a kit Izráel fiai részéről megbecsültek, **10** És adák azt a fazekas mezejéért, a mint az Úr rendelte volt nékem. **11** Jézus pedig ott állva a helytartó előtt; és kérdezé őt a helytartó, mondván: Te vagy-é a zsidók királya? Jézus pedig monda néki: Te mondod. **12** És mikor vadolák őt a főpapok és a vének, semmit sem felele. **13** Akkor monda néki Pilátus: Nem hallod-é, mily sok bizonysságot tesznek ellened? **14** És nem felele néki egyetlen szóra sem, úgy hogy a helytartó igen elcsodálkozik. **15** Ünnepenként pedig egy foglyot szokott szabadon bocsátani a helytartó a sokaság kedvéért, akit akarának. **16** Vala pedig akkor egy nevezetes foglyuk, akit Barabbásnak hívtak. **17** Mikor azért egybegyülekezének, monda nékik Pilátus: Melyiket akarjátok hogy elbocsássam néktek: Barabbást-é, vagy Jézust, akit Krisztusnak hívnak? **18** Mert jól tudja vala, hogy irigységből adák őt kézbe. **19** A mint pedig ő az ítélezőkben ül vala, külde ő hozzá a felesége, ezt üzenvén: Ne avatkozzál amaz igaz ember dolgába; mert sokat szenvettem ma álmomban ő miatta. **20** A főpapok és vének pedig reá beszélék a sokaságot, hogy Barabbást kérjék ki, Jézust pedig veszítsék el. **21** Felelvén pedig a helytartó, monda nékik: A kettő közül melyiket akarjátok, hogy elbocsássam néktek? Azok pedig mondának: Barabbást. **22** Monda nékik Pilátus: Mit cselekedjem hát Jézussal, akit Krisztusnak hívnak? Mindnyájan mondának: Feszítessék meg! **23** A helytartó pedig monda: Mert mi rosszat cselekedett? Azok pedig még inkább kiáltoznak vala, mondván: Feszítessék meg! **24** Pilátus pedig látván, hogy semmi sem használ, hanem még nagyobb háborúság támad, vizet vévén, megmosá kezeit a sokaság előtt, mondván: Ártatlan vagyok ez igaz embernek véréről; ti lássátok! **25** És felelvén az egész nép, monda: Az ő vére mi rajtunk és a mi magzatainkon. **26** Akkor elbocsátá nékik Barabbást; Jézust pedig megostoroztatván, kezükbe adá, hogy megfeszítessék. **27** Akkor a helytartó vitézi elvivék Jézust az órházba, és oda gyűjték hozzá az egész csapatot. **28** És levetkeztetvén őt, bíbor palástot adának reá. **29** És töviből fonott koronát tőnek a fejére, és nádszálat a jobb kezébe; és térdet hajtva előtte, csúfolják vala őt, mondván: Üdvöz légy zsidóknak királya! **30** És mikor megköpdösék őt, elvevék a nádszálat, és a fejéhez verdesik vala. **31** És miután megcsúfolták, levevék róla a palástot és az ő maga ruháiba öltözötték; és elvivék, hogy megfeszíték őt. **32** Kifelé menve pedig találkozának egy czirénei emberrel, akit Simonnak hívnak vala; ezt kényszeríték, hogy vigye az ő kereszjtét. **33** És mikor

eljutának arra a helyre, a melyet Golgothának, azaz koponya helyének neveznek. **34** Méreggel megelegített eczetet adának néki inni; és megízelvén, nem akara inni. **35** Minek utána pedig megfeszíték őt, eloszták az ő ruháit, sorsot vetvén; hogy beteljék a próféta mondása: Megosztzának az én ruháimon, és az én köntösömre sorsot vetnék. **36** És leülvén, ott őrzik vala őt. **37** És feje fölél illeszték az ő kárhoztatásának okát, oda írván: Ez Jézus, a zsidók királya. **38** Akkor megfeszítének vele együtt két látrot, egyiket jobbkéz felől, és a másikat balkéz felől. **39** Az arramenők pedig szidalmazzák vala őt, fejüköt hajtognatván. **40** És ezt mondván: Te, ki lerontod a templomot és harmadnapra fölépíted, szabadítsd meg magadat; ha Isten Fia vagy, szállj le a keresztről! **41** Hasonlóképen a főpapok is csúfolódván az írástudókkal és a vénekkel egyetemben, ezt mondják vala: **42** Másokat megtartott, magát nem tudja megtartani. Ha Izráel királya, szálljon le most a keresztről, és majd hiszünk néki. **43** Bízott az Istenben; mentse meg most őt, ha akarja; mert azt mondta: Isten Fia vagyok. **44** A kiket vele együtt feszítének meg, a latron is ugyanazt hányják vala szemére. **45** Hat órától kezdve pedig sötétség lón mind az egész földön, kilencz óráig. **46** Kilencz óra körül pedig nagy fenszóval kiáltja Jézus, mondván: ELI, ELI! LAMA SABAKTÁNI? azaz: Én Istenem, én Istenem! miért hagyál el engemet? **47** Némelyek pedig az ott állók közül, a mint ezt hallák, mondának: Illést hívja ez. **48** És egy közölkön azonnal oda futamodván, egy szivacsot vőn, és megtöltvén eczettel és egy nádszálra tűzvén, inni ád vala néki. **49** A többiek pedig ezt mondják vala: Hagyd el, lássuk eljő-é! Illés, hogy megszabadítsa őt? **50** Jézus pedig ismét nagy fenszóval kiáltván, kiadá lelkét. **51** És ímé a templom kárítja fölöttől aljáig ketté hasadta; és a föld megindula, és a kősziklákat megrepedezének; **52** És a sírok megnyílának, és sok elhúntyt szentnek teste föltámadára. **53** És kijövén a sírokból, a Jézus föltámadása után bementek a szent városba, és sokaknak megjelenének. **54** A százados pedig és a kik ő vele őrizték vala Jézust, látván a földindulást és a mik történtek vala, igen megrémülének, mondván: Bizony, Istennek Fia vala ez! **55** Sok asszony vala pedig ott, a kik távolról szemlélődnek vala, a kik Galileából követték Jézust, szolgálván néki; **56** Ezek között volt Mária Magdaléna, és Mária a Jakab és József anyja, és a Zebedeus fiainak anyja. **57** Mikor pedig beesteledék, eljöve egy gazdag ember Arimathiából, név szerint József, aki maga is tanítványa volt Jézusnak; **58** Ez Pilátushoz menvén, kéri vala a Jézus testét. Akkor parancsolá Pilátus, hogy adják át a testet. **59** És magához vévén József a testet, begöngyöl azt tiszta gyolcsba, **60** És elhelyezé

azt a maga új sírjába, a melyet a sziklába vágatott: és a sír szájára egy nagy követ hengerítvén, elméne. **61** Ott vala pedig Mária Magdaléna és a másik Mária, a kik a sír átellenében ülnek vala. **62** Másnap pedig, a mely péntek után következik, egybegyűlnek a főpapok és a farizeusok Pilátushoz, **63** Ezt mondván: Uram, emlékezünk, hogy az a hitető még életében azt mondotta volt: Harmadnapra föltámadok. **64** Parancsold meg azért, hogy őrizzék a sírt harmadnapig, ne hogy az ő tanítványai odamenvén éjjel, ellopianak őt és azt mondják a népnek: Feltámadott a halálból; és az utolsó hitetés gondosabb legyen az elsónél. **65** Pilátus pedig monda nékik: Van őrségetek; menjetek, őriztessétek, a mint tudjátok. **66** Ők pedig elmenvén, a sírt őrizet alá helyezék, lepecsételvén a követ, az őrséggel.

28 A szombat végén pedig, a hét első napjára virradólag, kiméne Mária Magdaléna és a másik Mária, hogy megnézzék a sírt. **2** És ímé nagy földindulás lón; mert az Úrnak angyala leszállván a mennyből, és oda menvén, elhengeríté a követ a sír szájáról, és reá ülé arra. **3** A tekintete pedig olyan volt, mint a villámás, és a ruhája fehér, mint a hó. **4** Az őrizők pedig tőle való féltökben megrettenének, és olyanokká lónek mint a holtak. **5** Az angyal pedig megszólalván, monda az asszonyoknak: Ti ne feljetek; mert tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek. **6** Nincsen itt, mert feltámadott, a mint megmondotta volt. Jertek, lássátok a helyet, ahol feküdt vala az Úr. **7** És menjetek gyorsan és mondjátok meg az ő tanítványainak, hogy feltámadott a halálból; és ímé előttetek meg Galileába; ott meglájtjátok őt, ímé megmondattam néktek. **8** És gyorsan eltávozván a sírtól felelemmel és nagy örömmel, futnak vala, hogy megmondják az ő tanítványainak. **9** Mikor pedig mennek vala, hogy megmondják az ő tanítványainak, ímé szembe jöve ő velük Jézus, mondván: Legyetek üdvözölve! Azok pedig hozzá járulván, megragadák az ő lábait, és leborulának előtte. **10** Akkor monda nékik Jézus: Ne feljetek; menjetek el, mondjátok meg az én atyámfainak, hogy menjenek Galileába, és ott meglátnak engem. **11** A mialatt pedig ők mennek vala, ímé az őrségből némelyek bemenvén a városba, megjelentének a főpapoknak minden a mi történt. **12** És egybegyülekezvén a vénekkel együtt, és tanácsot tartván, sok pénzt adának a vélezeknek, **13** Ezt mondván: Mondjátok, hogy: Az ő tanítványai odajövén éjjel, ellopianak őt, mikor mi aluvánk. **14** És ha ez a helytartó fülébe jut, mi elhitetjük őt, és kimentünk titeket a bajból. **15** Azok pedig fölreve nézve a pénzt, úgy cselekednének, a mint megtanították őket. És elterjedt ez a hír a zsidók között

mind e mai napig. **16** A tizenegy tanítvány pedig elméne Galileába, a hegyre, a hová Jézus rendelte vala őket. **17** És mikor megláták őt, leborulának előtte; némelyek pedig kételkedének. **18** És hozzájuk mervén Jézus, szóla nézik, mondván: Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön. **19** Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében, **20** Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, a mit én parancsoltam néktek: és ímé én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig. Ámen! (aiōn g165)

Márk

1 A Jézus Krisztus, az Isten Fia evangyeliomának kezdete,

2 A mint meg van írva a prófétáknál: Ímé én elküldöm az én követemet a te orczád előtt, a ki megkészít a te útadat előtted; **3** Kiáltónak szava a pusztában: Készítétek meg az Úrnak útját, egyengessétek meg az ő ösvényeit: **4** Előáll vala János, keresztlévén a pusztában és prédkálván a megtérésnek keresztségét a bűnöknek bocsánatára.

5 És kiméne hozzá Júdeának egész tartománya és a Jeruzsálembeliek is, és megkeresztelkedének mindenjában ő általa a Jordán vizében, bűneikről vallást tévénn. **6** János pedig teveszőrruhát és dereka körül bőrövet viselt vala, és sáskát és erdei mézet eszik vala. **7** És prédkálá, mondván: Utánam jő, aki erősebb nálam, a kinek nem vagyok méltó, hogy lehajolván, sarujának szíjját megoldjam. **8** Én vízzel kereszteltelek titeket, de ő Szent Lélekkel keresztel titeket.

9 És lőn azokban a napokban, eljöve Jézus a galileai Názáretribl, és megkeresztelte János által a Jordánban. **10** És azonnal feljővén a vízből, látá az egeket megnyíllatkozni, és a Lelket mint egy galambot ő reá leszállani; **11** És szózat lőn az égből: Te vagy az én szerelmes fiam, a kiben én gyönyörködöm. **12** És a Lélek azonnal elragadá őt a pusztába. **13** És ott volt a pusztában negyven napig kísértetve a Sátántól, és a vad állatokkal vala együtt; és az angyalok szolgálnak vala néki. **14** Minekutána pedig János tömlöczbe vettetett, elméne Jézus Galileába, prédkálván az Isten országának evangyeliomát, **15** És mondván: Béört az idő, és elközelített az Istennek országa; téritétek meg, és higyjetek az evangyeliomban. **16** Mikor pedig Galilea tengere mellett járt, látá Simont és Andrászt, annak testvérét, a mint a tengerbe hálót vetének; mert halászok valának. **17** És monda nézik Jézus: Kövessetek engem, és én azt mívelem, hogy embereket halászszatok. **18** És azonnal elhagyván az ő hálóikat, követék őt. **19** És onnan egy kevésse előbb menve, látá Jakabot, a Zebedeus fiát és annak testvérét, Jánost, a mint a hajóban azok is a hálókat kötözgetik vala. **20** És azonnal hívá őket. És ők atyukat, Zebedeust a napszámosokkal a hajóban hagyva, utána menének. **21** És bemenének Kapernaumba; és mindenjárt szombatnapon bemenvén a zsinagógába, tanít vala. **22** És elálmékodának az ő tanításán; mert úgy tanítja vala őket, mint a kinek hatalma van, és nem úgy mint az írástudók. **23** Vala pedig azok zsinagógájában egy ember, a kiben tisztálatlan lélek volt, és felkiáltta, **24** És monda: Ah! mi dolgunk van nékünk veled, Názáreti Jézus? Azért jöttél-é, hogy elveszít minket? Tudom, hogy ki vagy te: az Istennek Szentje. **25** És

megdorgálá őt Jézus, mondván: Némulj meg, és menj ki belőle. **26** És a tisztálatan lélek megszaghatá őt, és fenszóval kiáltva, kiméne belőle. **27** És mindenjában elálmékodának, annyira, hogy egymás között kérdezgeték, mondván: Mi ez? Micsoda új tudomány ez, hogy hatalommal parancsol a tisztálatan leleknek is, és engedelmeskednek néki? **28** És azonnal elméne az ő híre Galilea egész környékére. **29** És a zsinagóból azonnal kimenvén, a Simon és András házához menének Jakabbal és Jánossal együtt. **30** A Simon napa pedig hideglelésben fekszik vala, és azonnal szólának néki felőle. **31** És ő odamenvén, fölemelé azt, annak kezét fogván; és elhagyá azt a hideglelés azonnal, és szolgál vala nékik. **32** Estefelé pedig, a mikor leszállt a nap, mind ő hozzá vivék a betegeseket és az ördöngősöket; **33** És az egész város oda gyűlt vala az ajtó elé. **34** És meggyógyítá sokat, a kik különféle betegségekben sínlődnek vala; és sok ördögöt kiűze, és nem hagyja vala szólni az ördögöket, mivelhogy őt ismerék. **35** Kora reggel pedig, még szürkületkor, fölkélvén, kiméne, és elméne egy puszta helyre és ott imádkozék. **36** Simon pedig és a vele lévők utána sietének; **37** És a mikor megtalálák őt, mondának néki: mindenki téged keres. **38** És ő monda nézik: Menjünk a közel való városokba, hogy ott is prédkáljak, mert azért jöttem. **39** És prédkál vala azoknak zsinagógáiban, egész Galileában, és ördögöket üz vala. **40** És jöve hozzá egy bélpoklos, kérvén őt és leborulván előtte és mondván néki: Ha akarod, megtisztíthsatsz engem. **41** Jézus pedig könyörületelességre indulván, kezét kinyújtva megérinté őt, és monda néki: Akarom, tisztsül meg. **42** És a mint ezt mondja vala, azonnal eltávozik tőle a poklosság és megtisztula. **43** És erősen megfenyegetté, azonnal elküldé őt, **44** És monda néki: Meglásd, hogy senkinek semmit ne szólj; hanem eredj el, mutasd meg magadat a papnak, és vidd fel a te tisztszlásodért, a mit Mózes parancsolt, bizonyággal nézik. **45** Az pedig kimenvén, kezde sokat beszélni és terjeszteni a dolgot, annyira, hogy nyilvánosan immár be sem mehetett Jézus a városba, hanem künnszpuszta helyeken vala, és mennek vala hozzá mindenfelől.

2 Napok mulva pedig ismét bemiéne Kapernaumba, és meghallák, hogy otthon van. **2** És azonnal sokan összegyűlikéznek, annyira, hogy még az ajtó előbe sem fértek; és hirdeté nézik az igét. **3** És jövénék hozzá egy gutaütöttet hozva, a kit négyen emelnek vala. **4** És mivel a sokaság miatt nem férkőzhettek azzal ő hozzá, megbonták ama háznak fedelét, ahol ő vala, és rést törvén, leeresztek a nyoszolyát, a melyben a gutaütött feküdt. **5** Jézus pedig azoknak hitét látván, monda a gutaütöttnek:

Fiam, megbocsáttattak néked a te bűneid. 6 Valának pedig ott nemely írástudók, a kik ott ülnek vala, szívökben így okoskodván: 7 Mi dolog, hogy ez ilyen káromlásokat szól? ki bocsáthatja meg a bűnöket, hanemha egyedül az Isten? 8 És Jézus azonnal észrevevél az ő lelkével, hogy azok magukban így okoskodnak, és monda nézik: Miért gondoljátok ezeket a ti szívetekben? 9 Mi könnyebb, azt mondaniom-é a gutaütöttnek: Megbocsáttattak néked a te bűneid, vagy ezt mondani: Kelj fel, vedd fel a te nyoszolyádat, és járj? 10 Hogy pedig megtudjátok, hogy az ember Fiának van hatalma a földön a bűnöket megbocsátani, monda a gutaütöttnek: 11 Mondom néked, kelj föl, vedd fel a te nyoszolyádat, és eredj haza. 12 Az pedig azonnal fölkele és felvénnyen nyoszolyáját, kiméne mindeninek láttára; úgy hogy mindenki elálmélkodék, és dicsőíté az Istenet, ezt mondván: Soha sem láttunk ilyet! 13 És ismét kiméne a tenger mellé; és az egész sokaság megy vala ő hozzá, és ő tanítja vala őket. 14 És a mikor tovaméne, meglátá Lévit, az Alfeus fiát, a ki a vámszedő helyen ül vala, és monda néki: Kövess engemet. És felkelvén, követi vala őt. 15 És lőn, a mikor ő ennek házában asztalhoz ülé, a vámszedők és bűnösök is sokan odaülnek vala Jézussal és az ő tanítványaival; mert sokan valának, és követék őt. 16 És a mikor látták az írástudók és a farizeusok, hogy együtt eszik a vámszedőkkel és bűnösökkel, mondának az ő tanítványainak: Mi dolog, hogy a vámszedőkkel és a bűnösökkel eszik és iszik? 17 És a mikor ezt hallja vala Jézus, monda nézik: Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek, nem azért jöttem, hogy igazakat, hanem hogy bűnösöket hívjak megtérésre. 18 A János és a farizeusok tanítványai pedig bőjtölnek vala. Odamenének azért és mondának néki: Mi az oka, hogy Jánosnak és a farizeusoknak tanítványai bőjtölnek, a te tanítványaid pedig nem bőjtölnek? 19 Jézus pedig monda nézik: Avagy bőjtölhet-é a vőlegény násznépe, a míg velük van a vőlegény? A meddig a vőlegény velük van, nem bőjtölhetnek. 20 De jónek majd napok, a mikor elvétetik tőlük a vőlegény, és akkor bőjtölni fognak azokon a napokon. 21 Senki sem varr pedig új posztóból foltot ő ruhára; máskülönben a mi azt kitoldaná, még kiszakít belőle, az új a régiből, és nagyobb szakadás lesz. 22 És senki sem tölt új bort régi tömlőkbe; különben az új bor a tömlőket szétszakítja, a bor is kiömlik, a tömlők is elpusztulnak; hanem az új bort új tömlőkbe kell tölteni. 23 És lőn, hogy szombatnapon a vetések között megy vala által, és az ő tanítványai mentőkben a kalászokat kezdék vala szaggatni. 24 Ekkor a farizeusok mondának néki: Ímé, miért művelik azt

szombatnapon, a mit nem szabad? 25 Ő pedig monda nézik: Soha sem olvastatók-é, mit mívelt Dávid, mikor megszükült és megéhezett vala társaival egybe? 26 Mi módon ment be az Isten házába az Abiátár főpap idejében és ette meg a szent kenyereket, a melyeket nem szabad megenni csak a papoknak; és adott a társainak is? 27 És monda nézik: A szombat lőn az emberért, nem az ember a szombatért. 28 Annak okáért az embernek Fia a szombatnak is ura.

3 És ismét beméne a zsinagogábá, és vala ott egy megszáradt kezű ember. 2 És lesik vala őt, hogy meggýógyítja-é szombatnapon; hogy vándolhassák őt. 3 Akkor monda a megszáradt kezű embernek: Állj elő a középre. 4 Azoknak pedig monda: Szabad-é szombatnapon jót vagy rosszat tenni? lelket menteni, vagy kioltani? De azok hallgatnak vala. 5 Ő pedig elnézvén őket haraggal, bájkódván szívök keménysége miatt, monda az embernek: Nyújtsd ki a kezedet. És kinyújtja, és meggýógyult a keze és éppé lőn, mint a másik. 6 Akkor a farizeusok kimenvén, a Heródes pártiakkal mindjárt tanácsot tartanak ellene, hogy elveszítsék őt. 7 Jézus pedig elméne tanítványaival a tenger mellé; és nagy sokaság követé őt Galileából és Júdeából, 8 És Jeruzsálemből és Idumeából és a Jordánon túlról; és a Tirus és a Sidon környékiek is, a mikor hallották, hogy miket mível vala, nagy sokasággal jövének ő hozzá. 9 És megmondá tanítványainak, hogy egy kis hajót tartsanak néki készen, a sokaság miatt, hogy ne szorongassák őt. 10 Mert sokakat meggýógyított, úgy hogy a kiknek valami bajuk volt, reá rohanának, hogy illethessék őt. 11 A tisztálatan lelkek is, mikor meglátták vala őt, leborulának előtte, és kiáltanak, mondván: Te vagy az Istennek a Fia. 12 Ő pedig erősen fenyegeti vala őket, hogy őt ki ne jelentsék. 13 Azután felnéme a hegyre, és magához szólítá, a kiket akar vala; és hozzá menének. 14 És választa tizenkettőt, hogy vele legyenek, és hogy kiküldje őket prédikálni, 15 És hatalmuk legyen a betegeket gyógyítani és az ördögöket kiúzni: 16 Simont, a kinek Péter nevet ada; 17 És Jakabot a Zebedeus fiát és Jánost a Jakab testvérét; és Boanerges nevet ada nézik, a mely azt teszi: mennyörgés fiai; 18 És Andrást és Filepet, Bertalant és Mátét, Tamást és Jakabot az Alfeus fiát, Taddeust és a kananeai Simont, 19 És Iskáriotes Júdást, aki el is árulta őt. 20 Azután haza térének. És ismét egybegyűlé a sokaság, annyira, hogy még nem is ehetének. 21 A mint az övéi ezt meghallák, eljövénék, hogy megfogják őt; mert azt mondják vala, hogy magán kívül van. 22 Az írástudók pedig, a kik Jeruzsálemből jöttek vala le, azt mondák, hogy: Belzebúb van vele, és: Az ördögök fejedelme által úzi ki az

őrdögöket. 23 Ő pedig magához híván azokat, példázatokban monda nékik: Sátán miként tud Sátánt kiúzni? 24 És ha egy ország önmagában meghasonlik, meg nem maradhat az az ország. 25 És ha egy ház önmagában meghasonlik, meg nem maradhat az a ház. 26 És ha a Sátán önmaga ellen támadt és meghasonlott, nem maradhat meg, hanem vége van. 27 Nem rabolhatja el senki az erősnek kincseit, bemenvén annak házába, hanemha előbb az erőset megkötözi és azután rabolja ki annak házát. 28 Bizony mondomban néktek, hogy minden bűn megbocsáttatik az emberek fiainak, még a káromlások is mind, a melyekkel káromlanak: 29 De a ki a Szent Lélek ellen szól káromlást, nem nyer bocsánatot soha, hanem örökké kárhozatra méltó; (aión g165, aiōnios g166) 30 Mivelhogy ezt mondják vala: Tisztálatlan lélek van benne. 31 És megérkezének az ő testvérei és az ő anyja, és kívül megállva, beküldnének hozzá, hivatván őt. 32 Körülötte pedig sokaság ül vala; és mondának néki: Íme a te anyád és a te testvéreid ott künn kerestek téged. 33 Ő pedig felele nékik, mondván: Ki az én anyám vagy kik az én testvérem? 34 Azután elnézvén köröskörül a körülötte ülőkön, monda: Íme az én anyám és az én testvérem. 35 Mert a ki az Isten akaratát cselekszi, az az én fitestvérem és nőtestvérem és az én anyám.

4 És ismét kezde tanítani a tenger mellett. És nagy sokaság gyűlé ő hozzá, úgy hogy ő a hajóba lépvén, a tengeren ül vala, az egész sokaság pedig a tenger mellett a földön vala. 2 És sokat tanítja vala őket példázatokban, és ezt mondja vala nékik tanításában: 3 Halljátok: Íme, a magvető kiméne vetni. 4 És lőn vetés közben, hogy némely az út mellé esék, és eljövénék az égi madarak és megevék azt. 5 Némely pedig a köves helyre esék, ahol nem sok földje vala, és hamar kikele, mivel nem vala mélyen a földben. 6 Mikor pedig fölkelt a nap, elsűle, és mivelhogy nem volt gyökere, elszárada. 7 Némely pedig a tövisek közé esék, és felnevedének a tövisek és megfojták azt, és nem adja gyümölcsöt. 8 Némely pedig a jó földbe esék; és ád vala nevekedő és bővöködő gyümölcsöt, és némely hoz vala harminc annyit, némely hatvan annyit, némely pedig száz annyit. 9 És monda nékik: A kinek van füle a hallásra, hallja. 10 Mikor pedig egyedül vala, megkérdezék őt a körülötte lévők a tizenkettővel együtt a példázat felől. 11 Ő pedig monda nékik: Néktek adatott, hogy az Isten országának titkát tudjátok, ama kívül levőknek pedig példázatokban adatnak mindenek. 12 Hogy nézvén nézzenek és ne lássanak; és hallván halljanak és ne értsenek, hogy soha meg ne térijenek és bűneik meg ne bocsátassanak. 13 És monda nékik:

Nem értitek ezt a példázatot? Akkor mimódon értitek meg majd a többi példázatot? 14 A magvető az ígett hinti. 15 Az útfélen valók pedig azok, aiknek hintik az ígett, de mi helyest hallják, azonnal eljő a Sátán és elragadja a szívökbe vetett ígett. 16 És hasonlóképen a köves helyre vetettek azok, aik mi helyest hallják az ígett, mindenjárt örömmel fogadják, 17 De nincsen ő bennük gyökere, hanem ideig valók; azután ha nyomorúság vagy háborúság támad az íge miatt, azonnal megbotránkoznak. 18 A tövisek közé vetettek pedig azok, aik az ígett hallják, 19 De a világi gondok és a gazdagság csalársága és egyéb dolgok kívánsága közbejövén, elfojtják az ígett, és gyümölcsstelen lesz. (aión g165) 20 A jó földbe vetettek pedig azok, aik hallják az ígett és beveszik, és gyümölcsöt teremnek, némely harminc annyit, némely hatvan annyit, némely száz annyit. 21 És monda nékik: Avagy azért hozzák-é elő a gyertyát, hogy véka alá tegyék, vagy az ágy alá? És nem azért-é, hogy a gyertyatartóba tegyék? 22 Mert nincs semmi rejtegett dolog, a mi meg ne jelentetnék; és semmi sem volt elítékolva, hanem hogy nyilvánosságra jusson. 23 Ha valakinek van füle a hallásra, hallja. 24 És monda nékik: Meggyezezzétek, a mit hallottok: A milyen mértékkel mértek, olyannal mérnek néktek, sőt ráadást adnak néktek, aik halljátok. 25 Mert a kinek van, annak adatik; és a kinek nincs, attól az is elvétetik, a mije van. 26 És monda: Úgy van az Isten országa, mint mikor az ember beveti a magot a földbe. 27 És alszik és fölkel éjjel és nappal; a mag pedig kihajt és felnő, ő maga sem tudja miképen. 28 Mert magától terem a föld, először füvet, azután kalászt, azután teljes buzát a kalászban. 29 Mi helyt pedig a gabona arra való, azonnal sarlót ereszti reá, mert az aratás elérkezett. 30 És monda: Mihez hasonlítsuk az Isten országát? Avagy milyen példában példázzuk azt? 31 A mustármaghoz, a mely mikor a földbe vettetik, minden földi magnál kisebb, 32 És mikor elvettetik, felnő, és minden veteménynél nagyobb lesz és nagy ágakat hajt, úgy hogy árnyéka alatt fészket rakhatszak az égi madarak. 33 És sok ilyen példázatban hirdeti vala nékik az ígett, úgy a mint megérthetik vala. 34 Példázat nélkül pedig nem szól vala nékik; maguk között azonban a tanítványoknak minden megmagyaráz vala. 35 Azután monda nékik azon a napon, a mint este lón: Menjünk át a túlsó partra. 36 Elbocsátván azért a sokaságot, elvivék őt, úgy a mint a hajóban vala; de más hajók is valának vele. 37 Akkor nagy szélvihar támadta, a hullámok pedig becsapnak vala a hajóba, annyira, hogy már-már megtelék. 38 Ő pedig a hajó hátulsó részében a fejálon aluszik vala. És fölkelték őt és mondának néki: Mester, nem törődöl vele, hogy elveszünk? 39 És felkelvén megdorgálá

szelet, és monda a tengernek: Hallgass, némulj el! És elállt a szél, és lőn nagy csendességgel. **40** És monda nékik: Miért vagytok ily félénkek? Hogy van, hogy nincsen hitetek? **41** És megfélémének nagy félelemmel, és ezt mondják vala egymásnak: Kicsoda hát ez, hogy mind a szél, mind a tenger engednek néki?

5 És menének a tenger túlsó partjára, a Gadarenusok földére. **2** És a mint a hajóból kiméne, azonnal előre méne egy ember a sírboltokból, a kiben tisztálatlan lélek volt, **3** A kinek lakása a sírboltokban vala; és már lánczokkal sem bírta őt senki sem lekötni. **4** Mert sokszor megkötöttek őt békókkal és lánczokkal, de ő a láncokat szétszaghatta, és a békókat összetörte, és senki sem tudta őt megfékezni. **5** És éjjel és nappal mindenig a hegyeken és a sírboltokban volt, kiáltozva és magát kövekkel vagdosa. **6** Mikor pedig Jézust távolról meglátta, oda futamodék, és előbe borula, **7** És fennhangon kiáltva monda: Mi közöm nékem te veled, Jézus, a magasságos Istennek Fia? Az Istenre kényszerítélek, ne kínozz engem. **8** (Mert ezt mondja vala néki: Eredj ki, tisztálatlan lélek, ez emberből.) **9** És kérdezé tőle: Mi a neved? És felele, mondván: Légió a nevem, mert sarkan vagyunk. **10** És igen kér őt, hogy ne küldje el őket arról a vidékről. **11** Vala pedig ott a hegynél egy nagy disznónyájá, a mely legel vala. **12** És az ördögök kérik vala őt mindenjában, mondván: Küldj minket a disznóba, hogy azokba menjünk be. **13** És Jézus azonnal megengedé nékik. A tisztálatlan lelkek pedig kijövén, bemenének a disznóba; és a nyáj a meredekről a tengerbe rohana. Valának pedig mintegy kétezeren; és belefúlnak a tengerbe. **14** A kik pedig őrzik vala a disznókat, elfutának, és hírt vivének a városba és a falvakba. És kimenének, hogy lássák, mi az, a mi történt. **15** És menének Jézushoz, és láták, hogy az ördöngős ott ül, fel van öltözöködve és eszénél van, az, a kiben a légió volt; és megfélémének. **16** A kik pedig látták, elbeszéltek nékik, hogy mi történt vala az ördöngőssel, és a disznókkal. **17** És kezdék kérni őt, hogy távozzék el az ő határukóból. **18** Mikor pedig a hajóba beszállott vala, a volt ördöngős kér őt, hogy vele lehessen. **19** De Jézus nem engedé meg néki, hanem monda néki: Eredj haza a tiédhez, és jelentsd meg nékik, mely nagy dolgot cselekedett veled az Úr, és mint könöörült rajtad. **20** El is méne, és kezdé hirdetni a Tízvárosban, mely nagy dolgot cselekedett vele Jézus; és mindenjában elcsodálkozának. **21** És mikor ismét általment Jézus a hajón a tulso partra, nagy sokaság gyűlé ő hozzá; és vala a tenger mellett. **22** És íme, eljöve a zsinagóga fők egyike, névszerint Jairus, és meglátván őt, lábaihoz esék, **23** És igen kér őt, mondván:

Az én leánykám halálán van; jer, vesd reá kezedet, hogy meggyógyuljon és éljen. **24** El is méne vele, és követé őt nagy sokaság, és összeszorítják vala őt. **25** És egy asszony, a ki tizenkét év óta vérfolyásos vala, **26** És sok orvostól sokat szenvedett, és minden vagyonát magára költötte, és semmit sem javult, sőt inkább még rosszabb lett, **27** Mikor Jézus felől hallott vala, a sokaságban hátról kerülve, illeté annak ruháját. **28** Mert ezt mondja vala: Ha csak ruháit illeszthetem is, meggyógyulok. **29** És vérének forrása azonnal kiszárada és megérzé testében, hogy kigyógyult bajából. **30** Jézus pedig azonnal észrevevén magán, hogy isteni erő áradott vala ki belőle, megfordult a sokaságban, és monda: Kicsoda illeté az én ruháimat? **31** És mondának néki az ő tanítványai: Látod, hogy a sokaság szorít össze téged, és azt kérdezed: Kicsoda illetett engem? **32** És körülneze, hogy lássa azt, a ki ezt cselekedte. **33** Az asszony pedig tudva, hogy mi történt vele, félve és remegve megy vala oda és előbe borula, és elmonda néki minden igazán. **34** Ő pedig monda néki: Leányom, a te hited megtartott téged. Eredj el békével, és gyógyulj meg a te bajodból. **35** Mikor még beszél vala, odajövénak a zsinagóga fejétől, mondván: Leányod meghalt; mit fárasztod tovább a Mestert? **36** Jézus pedig, a mint hallá a beszédet, a mit mondanak vala, azonnal monda a zsinagóga fejének: Ne félj, csak higj. **37** És senkinek sem engedé, hogy vele menjen, csak Péternek és Jakabnak és Jánosnak, a Jakab testvérenek. **38** És méne a zsinagóga fejének házához, és látá a zűrzavart, a sok sírántozót és jáagtatót. **39** És bemenvén, monda nékik: Mit zavarogtok és sírtok? A gyermek nem halt meg, hanem alszik. **40** És nevetik vala őt. Ő pedig kiküldén valamennyit, maga mellé vevé a gyermeknek atyját és anyját és a vele levőket, és beméne oda, a hol a gyermek fekszik vala. **41** És megfogván a gyermeknek kezét, monda néki: Talitha, kúmi; a mi megmagyarázva azt teszi: Leányka, néked mondon, kelj föl. **42** És a leányka azonnal fölkele és jár vala. Mert tizenkét esztendős vala. És nagy csodálkozással csodálkozának. **43** Ő pedig erősen megparancsolá nékik, hogy ezt senki meg ne tudja. És mondá, hogy adjanak annak enni.

6 És kiméne onnét, és méne az ő hazájába, és követé őt az ő tanítványai. **2** És a mint előtt vala a szombat, tanítani kezde a zsinagógában; és sarkan, a kik őt hallák, elálmélkodának vala, mondván: Honnét vannak ennél ezek? És mely bölcsesség az, a mi néki adatott, hogy ily csodadolgozik is történnék általa? **3** Avagy nem ez-é az az ácsmester, Máriának a fia, Jakabnak, Józsénak, Júdásnak és Simonnak pedig testvére? És nincsenek-é itt közöttünk

az Ő nőtestvérei is? És megbotránkoznak vala Ő benne. 4 Jézus pedig monda nékik: Nincs próféta tiszesség nélkül csak a maga hazájában, és a ronkonai között és a maga házában. 5 Nem is tehet vala ott semmi csodát, csak nehány beteget gyógyít meg, rájok vettén kezeit. 6 És csodálkozik vala azoknak hitetlenségén. Aztán köröskörül járja vala a falvakat, tanítván. 7 Majd magához szólítá a tizenkettőt, és kezdé Őket kiküldeni kettőnként, és ada nékik hatalmat a tisztátlan lelkeken. 8 És megparancsolá nékik, hogy az útra semmit ne vigyenek egy pálczán kívül; se táskát, se kenyerset, se pénzt az övükben; 9 Hanem kössenek sarut, de két ruhát ne öltsenek. 10 És monda nékik: A hol valamely házba bementek, ott maradjatok mindaddig, a míg tovább mentek onnét. 11 A kik pedig nem fogadnak titeket, sem nem hallgatnak rátok, onnét kimenvén, verjétek le a port lábaitokról, bizonyoságul Ő ellenök. Bizony mondomb néktek: Sodomának vagy Gomorának tűrhetőbb lesz a dolga az ítélet napján, mint annak a városnak. 12 Kimenvén azért, prédikálják vala, hogy térijenek meg. 13 És sok ördögöt űznek vala ki, és olajjal sok beteget megkennek és meggyógyítanak vala. 14 És meghallá ezeket Heródes király (mert nyilvánvalóvá lón az Ő neve) és monda: Keresztelő János támadt fel a halálból és azért működnek benne ez erők. 15 Némelyek azt mondják vala, hogy Illés Ő; mások meg azt mondják vala, hogy Próféta, vagy olyan, mint egy a próféták közül. 16 Heródes pedig ezeket hallván, monda: A kinek én fejét vétettem, az a János ez; Ő támadt fel a halálból. 17 Mert maga Heródes fogatta el és vettette vala börtönbe Jánost, Heródiás miatt, Fülöpnék, az Ő testvéreinek felesége miatt, mivelhogy azt vette vala feleségül. 18 Mert János azt mondá Heródesnek: Nem szabad néked a testvéred feleségével élned. 19 Heródiás pedig ólalkodik vala utána, és meg akarja vala Ő ölni; de nem teheté. 20 Mert Heródes fél vala Jánostól, igaz és szent embernek ismervén Őt, és oltalmazá Őt; és ráhallatván, sok dologban követi, és örömost hallatja vala Őt. 21 De egy alkalmatos nap jöttével, mikor Heródes a maga születése ünnepén nagyjainak, vezéreinek és Galilea előkelő embereinek lakomát ad vala, 22 És ennek a Heródiásnak a leánya beméne és tánczola, és megtetszék Heródesnek és a vendégeknek, monda a király a leánynak: Kérj tőlem, a mit akarsz, és megadom néked. 23 És megesküvék néki, hogy: Bármit kérsz tőlem, megadom néked, még ha országom felét is. 24 Az pedig kimenvén, monda az Ő anyjának: Mit kérjek? Ez pedig mondja: A Keresztelő János fejét. 25 És a királyhoz nagy sietve azonnal bennvén, kérje Őt mondván: Akarom, hogy mindenjárt add ide nékem a Keresztelő János fejét egy tálban.

26 A király pedig noha igen megszomorodék, esküje és a vendégek miatt nem akará Őt elutasítani. 27 És azonnal hohért küldvén a király, megparancsolá, hogy hozzák el annak fejét. 28 Ez pedig elmenvén, fejét vevé annak a börtönben, és előhozás a fejét egy tálban és adá a leánynak; a leány pedig az anyjának adá azt. 29 A tanítványai pedig, a mikor ezt meghallották vala, eljövénék, és elvivék a testét, és sírba tevék. 30 És az apostolok összegyűlekezének Jézushoz, és elbeszélénak néki minden, azt is, a miket cselekedtek, azt is, a miket tanítottak vala. 31 Ő pedig monda nékik: Jertek el csupán ti magatok valamely pusztahelyre és pihenjetek meg egy kevessé. Mert sokan valának a járó-kelők, és még evésre sem volt alkalmas idejük. 32 És elmenének hajón egy pusztahelyre csupán Ő magok. 33 A sokaság pedig meglátá Őket, a mint mennek vala, és sokan megismerék Őt; és minden városból egybefutának oda gyalog, és megelőzik Őket, és hozzá gyülekezének. 34 És kimenvén Jézus nagy sokáságot láta, és megszáná Őket, mert olyanok valának, mint a pásztor nélkül való juhok. És kezdé Őket sokra tanítani. 35 Mikor pedig immár nagy idő vala, hozzámenvén az Ő tanítványai mondának: Puszta ez a hely, és immár nagy idő van: 36 Bocsásd el Őket, hogy elmenvén a körülfekvő majorokba és falvakba, vegyenek magoknak kenyerset; mert nincs mit enniök. 37 Ő pedig felelvén, monda nékik: Adjatok nékik ti enniök. És mondának néki: Elmenvén, vegyünk-é kétszáz péntaráú kenyerset, hogy enni adjunk nékik? 38 Ő pedig monda nékik: Hány kenyersetek van? Menjetek és nézzétek meg. És megtudván, mondának: Öt, és két halunk. 39 És parancsolá nékik, hogy ültessenek le mindenkit csoportonként a zöld pázsitra. 40 Letelepednék azért szakaszonként, százával és ötvenével. 41 Ő pedig vette vala az Ő kenyerset és a két halat, és az égre tekintvén, hálákat ada; és megszegé a kenyereket és adá tanítványainak, hogy tegyék azok elé; és a két halat is elosztá mindenjájok között. 42 Evének azért mindenjáján, és megelégedének; 43 És maradékot is szedének fel tizenkét tele kosárral, és a halakból is. 44 A kik pedig a kenyerekből ettek, mintegy ötezeren valának férfiak. 45 És azonnali kényszeríté tanítványait, hogy hajóba szálljanak, és menjenek át előre a túlsó partra Bethsaida felé, a míg Ő a sokaságot elbocsátja. 46 Minekutána pedig elbocsátotta Őket, fölméne a hegyre imádkozni. 47 És mikor beesteledék, a hajó a tenger közepén vala, Ő pedig egymaga a szárazon. 48 És látá Őket, a mint vesződnek az evezéssel; mert a szél szembe fú vala velük; és az éj negyedik szakában hozzájuk méne a tengeren járva; és el akar vala haladni mellettük. 49 Azok pedig látván Őt a

tengeren járni, kísértetnek vélték, és felkiáltanak; **50** Mert mindenjára lájták vala őt és megrémülnek. De ő azonnal megszólítja őket, és monda nékik: Bízzatok; én vagyok, ne féljetek. **51** Ekkor beméne hozzájuk a hajóba, és elállt a szél; ők pedig magukban szerföltött álmélkodnak és csodálkoznak vala. **52** Mert nem okultak a kenyereken, mivelhogy a szívök meg vala keményedve. **53** És átkelte, eljutának a Genezáret földére, és kikötének. **54** De mihelyt kiszálltak a hajóból, azonnal megismerék őt, **55** És azt az egész környéket befutván, kezdék a betegeket a nyoszolyákon ide-oda hordozni, a merre hallják vala, hogy ő ott van. **56** És a hová bemegy vala a falvakba vagy városokba vagy majorokba, a betegeket letevék a piaczokon, és kérík vala őt, hogy legalább a ruhája szegélyét illethessék. És valahányan csak illeték, meggyógyulának.

7 És hozzá gyűlének a farizeusok és némelyek az írástudók közül, a kik Jeruzsálemből jöttek vala. **2** És látván, hogy az ő tanítványai közül némelyek közönséges, azaz mosdatlan kézzel esznek kenyeret, panaszodának. **3** Mert a farizeusok és a zsidók mind, a régiek rendelését követve, nem esznek, hanemha kezöket erősen megmossák; **4** És piacról jövén sem esznek, ha meg nem mosakodnak; és sok egyéb is van, a minek megtartását átvették, poharaknak, korsóknak, rézedényeknek és nyoszolyáknak megmosását. **5** Azután megkérdek őt a farizeusok és az írástudók: Mi az oka, hogy a te tanítványaid nem járnak a régiek rendelése szerint, hanem mosdatlan kézzel esznek kenyeret? **6** Ő pedig felelvén, monda nékik: Igazán jövendölt felőletek, képmutatók felől Ésaiás próféta, a mint meg van írva: Ez a nép ajkaival tisztel engem, a szívök pedig távol van tőlem. **7** Pedig hiába tisztelek engem, ha oly tudományokat tanítanak, a melyek embereknek parancsolatai. **8** Mert az Isten parancsolatját elhagyva, az emberek rendelését tartjátok meg, korsóknak és poharaknak mosását; és sok egyéb effélét is cseleksztek. **9** És monda nékik: Az Isten parancsolatját szépen félre teszitek, azért, hogy a magatok rendelését tartsátok meg. **10** Mert Mózes azt mondotta: Tiszted atyádat és anyádat. És: A ki atyát vagy anyját szidalmazza, halállal haljon meg. **11** Ti pedig azt mondjátok: Ha valaki ezt mondja atyának vagy anyjának: Korbán (azaz: templomi ajándék) az, a mivel megsegíthetnék: **12** Úgy már nem engeditek, hogy az atyával vagy anyával valami jót tegyen, **13** Eltörölven az Isten beszédét a ti rendelésetekkel, a melyet rendeltek; és sok effélét is cseleksztek. **14** És előszörön az egész sokaságot, monda nékik: Hallgassatok reám mindenjára és értsétek meg: **15** Nincs semmi az emberen kívülvaló, a mi

bemenvén ő belé, megfertőztethetné őt; hanem a mik belőle jönek ki, azok fertőztetik meg az embert. **16** Ha valakinek van füle a hallásra, hallja. **17** És mikor házba ment vala be a sokaság közül, megkérdezék őt tanítványai a példázat felől. **18** És monda nékik: Ti is ennyire tudatlanok vagytok-é? Nem értitek-é, hogy a mi kívúról meg az emberbe, semmi sem fertőztetheti meg őt? **19** Mert nem a szívébe meggy be, hanem a gyomrába; és az árnyéksékbe kerül, a mely minden eledelet megtisztít. **20** Monda továbbá: A mi az emberből jó ki, az fertőzteti meg az embert. **21** Mert onnan belőlről, az emberek szívéből származnak a gonosz gondolatok, házasságtörések, paráznaságok, gyilkosságok, **22** Lopások, telhetetlenségek, gonoszságok, álnokság, szemérmeltség, gonosz szem, káromlás, kevélység, bolondság: **23** Mind ezek a gonoszságok belőlről jönek ki, és megfertőztetik az embert. **24** És onnát fölkelvén, elméne Tírus és Sídon határaiba; és házba menvén, nem akárá, hogy valaki észrevegye, de nem titkolhatá el magát. **25** Mert hallván felőle egy asszony, a kinek leányában tisztátlan lélek vala, eljőve és lábaihoz borula. **26** Ez az asszony pedig pogány vala síro-fenicziai származású. És kéré őt, hogy üzze ki az ő leányából az ördögöt. **27** Jézus pedig monda néki: Engedd, hogy először a fiak elégítessenek meg. Mert nem jó a fiak kenyérét elvenni, és az ebeknek vetni. **28** Az pedig felele és monda néki: Úgy van Uram; de hiszen az ebek is esznek az asztal alatt a gyermekek morzsálekaiból. **29** Erre monda néki: E beszédéért, eredj el; az ördög kiment a te leányodból. **30** És haza menvén, úgy találá, hogy az ördög kiment, a leány pedig az ágyon feküvék. **31** Aztán ismét kimervén Tírus és Sídon határaiból, a galileai tengerhez méne, a Tízváros határain át. **32** És hozának néki egy nehezen szóló sikeret, és kérík vala őt, hogy vesse reá kezét. **33** Ő pedig, mikor kivitte vala azt a sokaság közül egy magát, az újjait annak fülébe bocsátá, és kövpén illeté annak nyelvét, **34** És föltekintvén az égre, fohászkodék, és monda néki: Effata, azaz: nyilatkozzál meg. **35** És azonnal megnyilatkozának annak fülei: és nyelvénék kötele megoldódék, és helyesen beszél vala. **36** És megparancsolá nékik, hogy senkinek se mondják el; de mennél inkább tiltja vala, annál inkább híresztélik. **37** És szerfelett álmélkodnak vala, ezt mondvan: Mindent jól cselekedett; a siketeket is hallókká teszi, a némaikat is beszélőkké.

8 Azokban a napokban, mivelhogy fölötté nagy volt a sokaság, és nem volt mit enniök, magához szólította Jézus az ő tanítványait, és monda nékik: **2** Szánakozom e sokaságon, mert immár harmad napja hogy velem vannak,

és nincs mit enniök; 3 És ha éhen bocsátom haza őket, kidőlnék az úton; mert némelyek ő közülök messzünneni jöttek. 4 Az ő tanítványai pedig felelének néki: Honnan elégíthetné meg ezeket valaki kenyérrel itt e pusztában? 5 És megkérdé őket: Hány kenyereket van? Azok pedig mondának: Hét. 6 Akkor megparancsolá a sokaságnak, hogy telepedjenek le a földre. És vevén a hét kenyeret, és hálákat adván, megszegé, és adá az ő tanítványainak, hogy eléjük tegyék. És a sokaság elé tevék. 7 Volt egy kevés haluk is. És hálákat adván mondá, hogy tegyék eléjük azokat is. 8 Evének azért, és megelégedének; és fölszedék a maradék darabokat, hét kosárral. 9 Valának pedig a kik ettek mintegy négyezeren; és elbocsátá őket. 10 És azonnal a hajóba szállta tanítványaival, és méne Dalmánuta vidékére. 11 És kijövének a farizeusok, és kezdék őt faggatni, mennyei jelt kívárván tőle, hogy kísértsék őt. 12 Ő pedig lelkében felhófászkodván, monda: Miért kíván jelt ez a nemzetseg? Bizony mondomban nékik: Nem adatik jel ennek a nemzetsegnek. 13 És ott hagyán őket, ismét hajóba szálla, és a túlso partra méne. 14 De elfelejtének kenyeret vinni, és egy kenyérnél nem vala velük több a hajóban. 15 És ő inti vala őket, mondván: Vigyázzatok, őrizkedjetek a farizeusok kovászától és a Heródes kovászától! 16 Ekkor egymás között tanakodván, mondának: Nincs kenyérünk. 17 Jézus pedig észrevévé ezt, monda nékik: Mit tanakdotok, hogy nincsen kenyereket? Még sem lájtatók-e be és nem értitek-e? Mégis kemény-e a szívetek? 18 Szemeitek lévén, nem láttok-e? És füleitek lévén, nem hallottok-e? És nem emlékeztek-e? 19 Mikor az ő kenyeret megszegtem az ötezernek, hány kosarat hoztatók el darabokkal tele? Mondának néki: Tizenkettőt. 20 Mikor pedig a hetet a négyezernek, hány kosarat hoztatók el darabokkal tele? Azok pedig mondának: Hetet. 21 És monda nékik: Hogy nem értitek hát? 22 Azután Bethsaidába méne; és egy vakot vivének hozzá és kérík vala őt, hogy illesse azt. 23 Ő pedig megfogván a vaknak kezét, kivezeté őt a falun kívül; és a szemeibe kövpén és kezeit reá tévén, megkérde őt, ha lát-e valamit? 24 Az pedig föltekintvén, monda: Látom az embereket, mint valami járkáló fákat. 25 Azután kezeit ismét ráveté annak szemeire, és feltekinteté véle. És megépüle, és látá messze és világosan minden. 26 És hazá küldé, mondván: Se a faluba be ne menj, se senkinek el ne mond a faluban. 27 És elméne Jézus és az ő tanítványai Czézárea Filippi falvaiba; és útközben megkérde az ő tanítványait, mondván nékik: Kinek mondanak engem az emberek? 28 Ók pedig felelének: Keresztelő Jánosnak; és némelyek illésnek; némelyek pedig egynek a próféták közül. 29 És ő monda nékik: Ti pedig kinek mondottok engem?

Felelvén pedig Péter, monda néki: Te vagy a Krisztus. 30 És rájok parancsola, hogy senkinek se szóljanak felőle. 31 És kezdé őket tanítani, hogy az ember Fiának sokat kell szenvendni, és megvettetni a vénetktől és a főpapoktól és írástudóktól, és megölelni, és harmadnapra feltámadni. 32 És ezt nyilván mondja vala. Péter pedig magához vonván őt, kezdé dorgálni. 33 És ő megfordulván és az ő tanítványaira tekintvén, megfeddé Pétert, mondván: Távozz tölem Sátán, mert nem gondolsz az Isten dolgaira, hanem az emberi dolgokra. 34 A sokaságot pedig az ő tanítványaival együtt magához szólítván, monda nékik: Ha valaki én utának akar jóni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő kereszjtét, és kövessen engem. 35 Mert valaki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt; valaki pedig elveszti az ő életét én érettem és az evangéliomért, az megtalálja azt. 36 Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall? 37 Avagy mit adhat az ember váltságul az ő lelkéért? 38 Mert valaki szégyel engem és az én beszédeimet e parázna és bűnös nemzetseg között, az embernek Fia is szégyelni fogja azt, mikor eljő az ő Atya dicsőségeiben a szent angyalokkal.

9 Azután monda nékik: Bizony mondomban nékik, hogy vannak némelyek az itt állók között, a kik nem kóstolnak addig halált, a míg meg nem látták, hogy az Isten országa eljött hatalommal. 2 És hat nap múlva magához vevé Jézus Pétert és Jakabot és Jánost, és felvivé őket csupán magukban egy magas hegyre. És elváltozék előttük; 3 És a ruhája fényes lón, igen fehér, mint a hó, mihez hasonlót a ruhafestő e földön nem fehéríthat. 4 És megjelenék nékik Mózes Illessel együtt, és beszélnek vala Jézussal. 5 Péter pedig megszólalván, monda Jézusnak: Mester, jó nékünk itt lenni: csinálunk azért három hajléket, néked egyet, Mózesnek is egyet, Illésnek is egyet. 6 De nem tudja vala mit beszél, mivelhogy megrémülne. 7 És felhő támadta, mely őket befogá, és a felhőből szózat jöve, mondván: Ez az én szerelmes Fiam; ő hallgassátok. 8 És mikor nagyhirtelen körültekintének, senkit sem látának többé maguk körül, egyedül a Jézust. 9 Mikor pedig a hegyről leszállának, megparancsolá nékik, hogy senkinek se beszéljék el, a mit láttak vala, csak a mikor az embernek Fia a halálból feltámad. 10 És ezt a szót megtarták magukban, tudakozván egymás között, mit tesz a halálból feltámadni? 11 És megkérdezék őt, mondván: Miért mondják az írástudók, hogy előbb Illésnek kell eljönje? 12 Ő pedig felelvén, monda nékik: Illés ugyan előbb eljövén helyre állít minden; de hogyan van az embernek Fiáról megírva, hogy sokat kell szenvendnie és

megvettetnie? 13 De mondomb néktek, hogy Illés is eljött, és azt cselekedték vele, a mit akartak, a mint meg van írva Ő felőle. 14 És mikor a tanítványokhoz ment vala, nagy sokaságot láta körülöttök, és írástudókat, a kik azokkal versengenek vala. 15 És az egész sokaság meglátván Őt, azonnal elálmélkodék, és hozzásiertén kószörönté Őt. 16 Ő pedig megkérdez az írástudókat: Mit versengetek ezekkel? 17 És felevén egy a sokaságból, monda: Mester, ide hoztam hozzád az én fiamat, a kiben néma lélek van. 18 És a hol csak előfogja, szaggatja Őt; Ő pedig tajtéket túr, a fogát csikorgatja, és elfonnyad. Mondám hát tanítványaidnak, hogy űzzék ki azt, de nem tudták. 19 Ő pedig felevén néki, monda: Ó hitetlen nemzetseg, meddig leszek még veletek? Meddig szenvedlek még titeket? Hozzátok Őt hozzá. 20 És hozzá vivék azt; és miheilyt Ő meglátta azt, a lélek azonnal szaggatja azt; és leesvén a földre, tajtéket túrván fentreng vala. 21 És megkérdezé az atyját: Mennyi ideje, hogy ez esett rajta? Az pedig monda: Gyermeksége óta. 22 És gyakorta veté Őt tűzbe is, vízbe is, hogy elveszítse Őt; de ha valamit tehetsz, légy segítségül nékünk, könyörülvén rajtunk. 23 Jézus pedig monda néki: Ha hiheted azt, minden lehetséges a hívőnek. 24 A gyermek atya pedig azonnal kiáltván, könnyhullatással monda: Hiszek Uram! Légy segítségül az én hitetlenségemnek. 25 Jézus pedig mikor láttá vala, hogy a sokaság még inkább összetódul, megdorgálá a tisztálatlan leket, mondán néki: Te néma és siket lélek, én parancsolom néked, menj ki belőle, és többé belé ne menj! 26 És kiáltás és erős szaggatás között kiméne; az pedig olyan lőn, mint egy halott, annyira, hogy sokan azt mondják vala, hogy meghalt. 27 Jézus pedig megfogván kezét, fölemelé; és az fölkele. 28 Mikor pedig bement vala a házba, tanítványai megkérdezék Őt külön: Mi miért nem úzhettük ki azt? 29 Ő pedig monda nékik: Ez a faj semmivel sem úzhető ki, csupán könyörgéssel és bőjtöléssel. 30 És onnét kimentvén, Galileán mennek vala át; és nem akárá, hogy valaki megtudja. 31 Mert tanítja vala tanítványait, és ezt mondja vala nékik: Az embernek Fia az emberek kezébe adatik, és megölik Őt; de ha megölték, harmadnapra föltámad. 32 De Ők nem értik vala e mondást, és féltek Őt megkérdezni. 33 És elméne Kapernaumba. És odahaza megkérdezé Őket: Mi felett vetekedtetek egymással az úton? 34 De Ők hallgatának, mert egymás között a felett vetekedtek vala az úton, ki a nagyobb? 35 És leülvén, odaszólítá a tizenkettőt, és monda nékik: Ha valaki első akar lenni, legyen mindenek között utolsós és mindeneknek szolgája. 36 És előfogván egy gyermeket, közéjük álltatá azt; és ölébe vévén azt, monda nékik: 37 A ki az ilyen gyermekek közül egyet

befogad az én nevemben, engem fogad be; és a ki engem befogad, nem engem fogad be, hanem azt, a ki engem elbocsátott. 38 János pedig felele néki, mondán: Mester, látánk valakit, a ki a te neveddel ördögöket úz, a ki nem követ minket; és eltítők Őt, mivelhogy nem követ minket. 39 Jézus pedig monda: Ne tiltsátok el Őt; mert senki sincs, aki csodát tesz az én nevemben és minden járt gonoszul szólhatna felőlem. 40 Mert a ki nincs ellenünk, mellettünk van. 41 Mert a ki innotok ád egy pohár vizet az én nevemben, mivelhogy a Krisztuséi vagytok, bizony mondomb néktek, el nem veszti az Ő jutalmát. 42 A ki pedig megbotránkoztat egyet ama kicsinyek közül, a kik én bennem hisznek, jobb annak, ha malomkövet kötnek a nyakára, és a tengerbe vetik. 43 És ha megbotránkoztat téged a te kezed, vágd le azt: jobb néked csonkán bemenned az életre, mint két kézzel mennen a gyejhennára, a megolthatatlan tűzre. (Geenna g1067) 44 A hol az Ő férgök meg nem hal, és tüzök el nem aluszik. 45 És ha a te lábad botránkoztat meg téged, vágd le azt: jobb néked sántán bemenned az életre, mint két lábbal vettetned a gyejhennára, a megolthatatlan tűzre. (Geenna g1067) 46 A hol az Ő férgök meg nem hal, és tüzök el nem aluszik. 47 És ha a te szemed botránkoztat meg téged, vájd ki azt: jobb néked félszemmel bemenned az Isten országába, mint két szemmel vettetned a tüzes gyejhennára. (Geenna g1067) 48 A hol az Ő férgök meg nem hal, és tüzök el nem aluszik. 49 Mert mindenki túzzel sózatik meg, és minden áldozat sóval sózatik meg. 50 Jó a ső: de ha a só ízét veszti, mivel adtok ízt néki? Legyen bennetek só, és legyetek békében egymással.

10 Onnan pedig felkelvén Judea határaiba méne, a Jordánon túl való részen által; és ismét sokaság gyűl vala hozzá; Ő pedig szokása szerint ismét tanítja vala Őket. 2 És a farizeusok hozzámenvén megkérdezék tőle, ha szabadé férjnek feleségét elbocsátani, kísérvén Őt. 3 Ő pedig felevén, monda nékik: Mit parancsolt néktek Mózes? 4 Ők pedig mondának: Mózes megengedte, hogy váló levelet írunk, és elválunk. 5 És Jézus felevén, monda nékik: A ti szívetek keménysége miatt írta néktek ezt a parancsolatot; 6 De a teremtés kezdete óta férfiúvá és asszonnyá teremté Őket az Isten. 7 Annakokáért elhagyja az ember az Ő atyját és anyját; és ragaszkodik a feleségéhez, 8 És lesznek ketten egy testté! Azért többé nem két, hanem egy test. 9 Annakokáért a mit az Isten egybe szerkesztett, ember el ne válaszsa. 10 És odahaza az Ő tanítványai ismét megkérdezék Őt e dolog felől. 11 Ő pedig monda nékik: A ki elbocsátja feleségét és mást vesz el, házasságtörést követ

el az ellen. **12** Ha pedig a feleség hagyja el a férjét és mással kel egybe, házasságörést követ el. **13** Ekkor gyermeket hozának hozzá, hogy illesse meg őket; a tanítványok pedig feddik vala azokat, a kik hozák. **14** Jézus pedig ezt látván, haragra gerjede és monda nékik: Engedjétek hozzám jóni a gyermeket és ne tiltsátok el őket; mert ilyenéknél az Istennek országa. **15** Bizony mondomban néktek: A ki nem úgy fogadja az Isten országát, mint gyermek, semmiképpen sem megy be abba. **16** Aztán ólébe vevé azokat, és kezét rájok vettvéni, megáldá őket. **17** És mikor útnak indult vala, hozzá futván egy ember és letérdelvén előtte, kérdezi vala őt: Jó Mester, mit cselekedjem, hogy az örökeletet elnyerhessem? (aiōnios g166)

18 Jézus pedig monda néki: Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó, csak egy, az Isten. **19** A parancsolatokat tudod: Ne paráználjodjál; ne ölj; ne lopj; hamis tanubizonyásogat ne tégy, kárt ne tégy; tiszteledj atyádat és anyádat. **20** Az pedig felelvéni, monda néki: Mester, mindeneket megtartottam ifjúságomtól fogva. **21** Jézus pedig rátekintvén, megkedvelé őt, és monda néki: Egy fogyatkozásod van; eredj el, add el minden vagyonodat, és add a szegényeknek, és kincsed lesz mennyiben; és jer, kovess engem, felvén a keresztet. **22** Az pedig elszomorodván e beszéden, elméne búsan; mert sok jószága vala. **23** Jézus pedig körültekintvén, monda tanítványainak: Mily nehezen mennek be az Isten országába, a kiknek gazdagságuk van! **24** A tanítványok pedig álmélkodának az ő beszéden; de Jézus ismét felelven, monda nékik: Gyermekaim, mily nehéz azoknak, a kik a gazdagságban bíznak, az Isten országába bemenni! **25** Könnyebb a tevének a tú fokán átmenni, hogynem a gazdagnak az Isten országába bejutni. **26** Azok pedig még inkább álmélkodnak vala, mondva magok között: Kicsoda idvezülhet tehát? **27** Jézus pedig rájuk tekintvén, monda: Az embereknek lehetetlen, de nem az Istennél; mert az Istennél minden lehetséges. **28** És Péter kezdé mondani néki: Ímé, mi elhagytunk minden, és követtünk téged. **29** Jézus pedig felelven, monda: Bizony mondomban néktek, senki sincs, aki elhagyta házát, vagy fitestvéreit, vagy nőtestvéreit, vagy atyát, vagy anyát, vagy feleségét, vagy gyermeket, vagy szántóföldeit én értem és az evangéliomért, **30** A ki százannyt ne kapna most ebben az időben, házakat, fitestvéreket, nőtestvéreket, anyákat, gyermeket és szántóföldeket, üldözésekkel együtt; a jövendő világ pedig örök életet. (aiōn g165, aiōnios g166) **31** Sok elsők pedig lesznek utolsók, és sok utolsók elsők. **32** Útban valának pedig Jeruzsálembe menve fel; és előtök megvala Jézus, ők pedig álmélkodának, és követvén őt, félnek vala. És ő a tizenkettőt ismét maga mellé vevén, kezde

nézik szólni azokról a dolgokról, a mik majd vele történnek, **33** Mondván: Ímé, felfmegyünk Jeruzsálembe, és az embernek Fia átadatik a főpapoknak és az írástudóknak, és halára kárhoztatják őt, és a pogányok kezébe adják őt; **34** És megcsúfolják őt, és megostorozzák őt, és megköpdösik őt, és megölik őt; de harmadnapon feltámad. **35** És hozzájárulának Jakab és János, a Zebedeus fiai, ezt mondva: Mester, szeretnők, hogy a mire kérünk, tudd meg nékünk. **36** Ő pedig monda néki: Mit kívántok, hogy tegyek veletek? **37** Azok pedig mondának néki: Add meg nékünk, hogy egyikünk jobb kezed felől, másikunk pedig bal kezed felől üljön a te dicsőségedben. **38** Jézus pedig monda nékik: Nem tudjátok, mit kértek. Megihatjátok-é a pohárt, a melyet én megiszom; és megkeresztelkedhettek-é azzal a keresztséggel, a melylyel én megkeresztelkedem? **39** Azok pedig mondának néki: Megtehetjük. Jézus pedig monda nékik: A pohárt ugyan, a melyet én megiszom, megiszszátok, és a keresztséggel, a melylyel én megkeresztelkedem, megkeresztelkedtek; **40** De az én jobb és bal kezem felől való ülést nem az én dolgom megadni, hanem azoké lesz az, a kiknek elkészítettem. **41** És hallván ezt a tíz tanítvány, haragudni kezdének Jakabra és Jánosra. **42** Jézus pedig magához szólítván őket, monda nékik: Tudjátok, hogy azok, a kik a pogányok között fejedelmeknek tartatnak, uralkodnak felettük, és az ő nagyaiak hatalmaskodnak rajtuk. **43** De nem így lesz közöttetek; hanem, a ki nagy akar lenni közöttetek, az legyen a ti szolgátok; **44** És a ki közületek első akar lenni, mindenkinék szolgája legyen: **45** Mert az embernek Fia sem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és adja az ő életét váltságul sokakért. **46** És Jerikóbára érkezének: és mikor ő és az ő tanítványai és nagy sokaság Jerikóból kimennek vala, a Timeus fia, a vak Bartimeus, ott ülé az úton, koldulván. **47** És a mikor meghallá, hogy ez a Názáreti Jézus, kezde kiáltani, mondva: Jézus, Dávidnak Fia, könyörülj rajtam! **48** És sokan feddik vala őt, hogy hallgasson; de ő annál jobban kiáltja vala: Dávidnak Fia, könyörülj rajtam! **49** Akkor Jézus megállván, mondá, hogy hívjak elő. És előhívják vala a vakot, mondva néki: Bízzál; kelj föl, hív tégedet. **50** Az pedig felső ruháját ledobván, és felkelvén, Jézushoz méne. **51** És felelvéni Jézus, monda néki: Mit akarsz, hogy cselekedjem veled? A vak pedig monda néki: Mester, hogy lássak. **52** Jézus pedig monda néki: Eredj el, a te hited megtartott téged. És azonnal megjött a szemevilága, és követi vala Jézust az úton.

11 És mikor Jeruzsálemhez közeledének, Bethfagé és Bethánia felé, az olajfák hegyénél, elkülde kettőt

tanítványai közül, 2 És monda nékik: Eredjetek abba a faluba, a mely előttetek van; és a mikor abba bejuttok, azonnal találtok egy megkötött vemhet, a melyen ember nem ült még soha; azt oldjátok el és hozzátok ide. 3 És ha valaki azt mondja néktek: Miért teszitek ezt? mondjátok: Az Úrnak van szüksége reá. És azonnal elbocsátja azt ide. 4 Elmenének azért és megtalálák a megkötött vemhet, az ajtónál kívül a kettős útnál, és eloldák azt. 5 Az ott állók közül pedig némelyek mondának nékik: Mit miveltek, hogy eloldjátok a vemhet? 6 Ők pedig felelénk nézik, úgy, a mint Jézus megparancsolta vala. És elbocsáták őket. 7 És oda vivék a vemhet Jézushoz, és ráveték felső ruháikat; ő pedig felüle reá. 8 Sokan pedig felső ruháikat az útra teríték, mások pedig ágakat szegdelték vala a fákról és az útra hárnyják vala. 9 A kik pedig előtte menének, és a kik követék, kiáltanak, mondván: Hozzánnal! Áldott, a ki jő az Úrnak nevében! 10 Áldott a mi Atyánknak, Dávidnak országa, a mely jő az Úrnak nevében! Hozzánnal a magasságban! 11 És beméne Jézus Jeruzsálemben, és a templomba; és minden körülneveznél, mivelhogy az idő már késő vala, kiméne Bethániába a tizenkettővel. 12 És másnap, mikor Bethániából kimentek vala, megéhezék. 13 És meglátván messziről egy fügefát, a mely leveles vala, odaméne, ha talán találna valamit rajta: de odaérvén ahhoz, levélnél egyebet semmit sem talála; mert nem vala fügeérésnek ideje. 14 Akkor felelénk Jézus, monda a fügefának: Soha örökké ne egyék rólad gyümölcsöt senki. És hallák az ő tanítványai. (aión g165) 15 És Jeruzsálemben érkezének. És Jézus bemenvén a templomba, kezdé kiúzni azokat, a kik a templomban árulnak és vásárolnak vala; a pénzváltók asztalait, és a galambárúsok székeit pedig felforgatá; 16 És nem engedi vala, hogy valaki edényt vigyen a templomon keresztül. 17 És tanít vala, mondván nékik: Nincsen-é megírva: Az én házam imádság házának neveztetik minden nép között? Ti pedig rablók barlangjává tettek azt. 18 És meghallák az írástudók és a főpapok, és tanakodnak vala, hogy mi módon veszíthetnék el őt. Mert félnek vala tőle, mivelhogy az egész sokaság álmélkodik vala az ő tanításán. 19 És mikor beestveledék, kiméne a városból. 20 Reggel pedig, a mikor mellette menének el, látják vala, hogy a fügefa gyökerestől kiszáradott. 21 És Péter visszaemlékezvén, monda néki: Mester nézd, a fügefa, a melyet megátkoztál, kiszáradott. 22 És Jézus felelénk, monda nékik: Legyen hitetek Istenben. 23 Mert bizony mondom néktek, ha valaki azt mondja ennek a hegynek: Kelj fel és ugorjál a tengerbe! és szívében nem kételkedik, hanem hiszi, hogy a mit mond, megtörténik, meg lesz néki, a mit mondott. 24 Azért

mondom néktek: A mit könyörgéstekben kértek, higyjétek, hogy minden megnyeritek, és meglészen néktek. 25 És mikor imádkozva megállottok, bocsássátok meg, ha valaki ellen valami panaszotok van; hogy a ti mennyei Atyátok is megbocsássa néktek a ti vétkeiteket. 26 Ha pedig ti meg nem bocsátok, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket. 27 És ismét Jeruzsálemben menének. Mikor pedig ő a templomban körüljára, hozzámennek vala a főpapok és az írástudók és a vének. 28 És mondának néki: Micsoda hatalommal cselekszed ezeket? és ki adta néked a hatalmat, hogy ezeket cselekedd? 29 Jézus pedig felelénk, monda nékik: Én is kérdek egy dolgot tőletek, és felejjetek meg nékem, akkor megmondom néktek, hogy miféle hatalomnál fogva cselekszem ezeket: 30 A János keresztsége mennyből vala-é, vagy emberektől? felejjetek nékem. 31 Azok pedig tanakodnak vala maguk között, mondván: Ha azt mondjuk: Mennyből, azt fogja mondani: Miért nem hittetek tehát néki? 32 Ha pedig azt mondjuk: Emberektől, – félnek vala a néptől. Mert mindenki azt tartja vala Jánosról, hogy valóban próféta vala. 33 Felelénk tehát, mondának Jézusnak: Nem tudjuk. Jézus is felelénk, monda nékik: Én sem mondom meg néktek, miféle hatalomnál fogva cselekszem ezeket.

12 És kezde nékik példázatokban beszélni: Egy ember szőlőt ültetett, és körülvev gyepűvel, és sajtót ása, és tornyot építé, és kiadá azt munkásoknak, és elutazék. 2 És a maga idejében szolgát külde a munkásokhoz, hogy kapjon a munkásoktól a szőlő gyümölcséből. 3 Azok pedig megfogván azt, megverék, és üresen küldék vissza. 4 És ismét külde hozzájuk egy másik szolgát; azt pedig kővel dobálvan meg, fejét betörék, és gyalázattal illetve, visszaküldék. 5 És ismét másikat külde; ezt pedig megölék: és sok másokat; nemelyeket megvervén, nemelyeket pedig megölvén. 6 Minthogy pedig még egy egyetlen szerelmes fia is vala, utoljára azt is elküldé hozzájok, ezt mondván: A fiamat meg fogják becsülni. 7 Azok a munkások azonban ezt mondák magok között: Ez az örökösi; jertek, öljük meg őt, és a miénk lesz az örökség. 8 És megfogván azt, megölék, és a szőlőn kívül veték. 9 Mit cselekszik hát a szőlőnek ura? Eljő és elveszti a munkásokat, és a szőlőt másoknak adjá. 10 Ezt az írást sem olvastatók-é? A mely követ az építők megvetettek, az lett a szeglet fejévé. 11 Az Úrtól lett ez, és csodálatos a mi szemeink előtt. 12 És igyekeznek vala őt megfogni, de féltek a sokaságtól. Mert tudták, hogy a példázatot ellenük mondotta. Azért elhagyván őt, tovább menének. 13 És küldének hozzá nemelyeket a farizeusok és a Heródes pártiak közül, hogy megfogják őt a beszédben. 14 Azok pedig odamenvén,

mondának néki: Mester, tudjuk hogy igaz vagy és nem gondolsz senkivel; mert nem tekintesz emberek személyére, hanem igazság szerint tanítod az Istennek útját. Szabad-é a császárnak adót fizetni vagy nem? Fizessünk-é vagy ne fizessünk? 15 Ő pedig ismervén az ő képmutatásukat, monda nézik: Mit kísértetek engem? Hozzatok nekem egy pénzt, hogy lássam. 16 Azok pedig hozzának. És monda nézik: Kié ez a kép és a felírás? Azok pedig mondának néki: A Császáré. 17 És felelve Jézus, monda nézik: Adjátok meg a mi a Császáré, a Császárnak, és a mi az Istené, az Istennek. És elálmélkednák ő rajta. 18 És jövének hozzá Sadduceusok, a kik azt mondják, hogy nincsen feltámadás. És megkérdezék őt, mondván: 19 Mester, Mózes azt írta nékünk, hogy ha valakinek fitestvére meghalt, és feleséget hagyott hátra, gyermekeket pedig nem hagyott, akkor az ő feleségét vegye el az ő fitestvére, és támasszon magot a fitestvérének. 20 Heten valának tehát fitestvérek. És az első feleséget vőn, de meghalván, magot nem hagya. 21 És a második elvezé az asszonyt, de meghala, és magot ő sem hagya: a harmadik is hasonlóképen; 22 És mind a hétközötti azzal, hogy a hételvét az, és magot nem hagynak. Legutoljára meghalt az asszony is. 23 A feltámadáskor tehát, mikor feltámadnak, melyiköknek lesz a felesége? Mert mind a hétközötti azzal, hogy a hételvét az, és magot nem hagynak. 24 Jézus pedig felelve, monda nézik: Avagy nem azért tévelyegetek-é, mert nem ismeritek az írásokat, sem az Istennek hatalmát? 25 Mert mikor a halálból feltámadnak, sem nem házasodnak, sem férjhez nem mennek, hanem olyanok lesznek, mint az angyalok a mennyezetben. 26 A halottakról pedig, hogy feltámadnak, nem olvastatók-é a Mózes könyvében, a csipkebokornál, hogy mi módon szólott néki az Isten, mondván: Én vagyok Ábrahám Istene, és Izsák Istene, és Jákób Istene. 27 Az Isten nem holtaknak, hanem élőknek Istene. Ti tehát igen tévelyegetek. 28 Akkor hozzá menjünk egy az írástudók közül, aki az ő betelejedésöket hallotta vala, és tudván, hogy jól megfelel nézik, megkérdezézőtől: Melyik az első minden parancsolat között? 29 Jézus pedig felele néki: minden parancsolat között az első: Halljad Izráel: Az Úr, a mi Istenünk egy Úr. 30 Szeress azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, és teljes elmédből és teljes erődből. Ez az első parancsolat. 31 A második pedig hasonlatos ehhez: Szeress felebarátodat, mint magadat. Nincs más ezeknél nagyobb parancsolat. 32 Akkor monda néki az írástudó: Jól van, Mester, igazán mondád, hogy egy Isten van, és nincsen kívüle más. 33 És szeretni őt teljes szívből, teljes elméből, teljes lélekből és teljes erőből, és szeretni embernek felebarátját, mint önmagát, többet

ér minden égőáldozatnál és véres áldozatnál. 34 Jézus pedig látván, hogy bölcsen felelt vala, monda néki: Nem messze vagy az Isten országától. És többé senki sem meri vala őt megkérdezni. 35 És felele Jézus és monda, a mint a templomban tanít vala: Mi módon mondják az írástudók, hogy a Krisztus Dávidnak Fia? 36 Hiszen Dávid maga mondotta a Szent Lélek által: Monda az Úr az én uramnak: ülj az én jobb kezem felől, míglen vetem a te ellenségeidet lábaid alá zsámolyul. 37 Tehát maga Dávid nevezi őt Urának, mimódon fia hát néki? És a nagy sokaság örömost hallgatja vala őt. 38 Ő pedig monda nézik az ő tanításában: Órizkedjetek az írástudóktól, a kik örömost járnak hosszú köntösökben és szeretik a piaczokon való köszöntéseket. 39 És a gyülekezetekben az előülések, és a lakovákon a főhelyeket: 40 A kik az özvegyeknek házát fölemésztsük és színből hosszan imádkoznak: ezek súlyosabb ítélet alá esnek. 41 És leülvén Jézus a templomperselynek átellenében, nézi vala, hogy a sokaság miként vet pénzt a perselybe. Sok gazdag pedig sokat vet vala abba. 42 És egy szegény özvegy asszony is odajövén, két fillért, azaz egy negyed pénzt vete bele. 43 Akkor először lítván tanítványait, monda nézik: Bizony mondomban néktek, hogy ez a szegény özvegy asszony többet vetett, hogynem mind a többi, a kik a perselybe vetettek vala. 44 Mert azok mindenjában az ő fölöslegükből vetnék; ez pedig az ő szegénységéből, a mije csak volt, mind beveté, az ő egész vagyonát.

13 Mikor pedig a templomból kiméne, monda néki egy az ő tanítványai közül: Mester, nézd, milyen kövek és milyen épületek! 2 Jézus pedig felelve, monda néki: Látod ezeket a nagy épületeket? Nem marad kő kövön, a mely le nem rombolható. 3 Mikor pedig az olajfák hegyén ül vala, a templom átellenében, megkérdezék őt magukban Péter, Jakab, János és András: 4 Mondd meg nékünk, mikor történnek meg ezek; és mi lesz a jel, a mikor mindezek beteljesednek? 5 Jézus pedig felelve nézik, kezdé mondani: Meglássátok, hogy valaki el ne hitessen titeket. 6 Mert sokan jönek majd az én nevemben, a kik azt mondják: Én vagyok: és sokakat elhitetnek. 7 Mikor pedig hallani fogtok háborúkról és háborúk híreiiről, meg ne rémüljetek, mert meg kell lenniök; de ez még nem a vég. 8 Mert nemzet nemzet ellen, és ország ország ellen támad; és lesznek földindulások mindenfelé, és lesznek éhségek és háborúságok. 9 Nyomorúságoknak kezdetei ezek. Ti pedig vigyázzatok magatokra: mert törvényszékeknek adnak át titeket, és gyülekezetekben vernek meg titeket, és helytartók és királyok elé állítanak én érettem, bizonyoságul ő nézik. 10 De

előbb hirdettetnie kell az evangéliomnak minden pogányok között. 11 Mikor pedig fogva visznek, hogy átadjanak titeket, ne aggodalmaskodjatok előre, hogy mit szóljatok, és ne gondolkodjatok, hanem a mi adatik nétek abban az órában, azt szóljátok; mert nem ti vagytok, a kik szólotok, hanem a Szent Lélek. 12 Halálra fogja pedig adni testvér testvérét, atya gyermekét; és magzatok támadnak szülők ellen, és megöletik őket. 13 És lesztek gyűlöletesek mindenki előtt az én nememért; de a ki mindenügyig meghamarad, az megtartatik. 14 Mikor pedig látjátok a pusztító utálatosságot, a melyről Dániel próféta szólott, ott állani, ahol nem kellene (a ki olvassa, értse meg), akkor a kik Júdeában lesznek, fussanak a hegyekre; 15 A házatetőn levő pedig le ne szálljon a házba, se be ne menjen, hogy házából valamit kivigyen; 16 És a mezőn levő haza ne térjen, hogy ruháját elvige. 17 Jai pedig a terhes és a szoptató asszonyoknak azokban a napokban. 18 Imádkozzatok pedig, hogy a ti futástok ne télen legyen. 19 Mert azok a napok olyan nyomorúságosak lesznek, a milyenek a világ kezdete óta, a melyet Isten teremtett, mind ez ideig nem voltak, és nem is lesznek. 20 És ha az Úr meg nem rövidítette volna azokat a napokat, egyetlen test sem menekülne meg; de a választottakért, a kiket kiválasztott, megrövidítette azokat a napokat. 21 Ha pedig akkor ezt mondja nétek valaki: Ímé itt a Krisztus, vagy: Ímé amott, ne hagyjétek. 22 Mert hamis Krisztusok és hamis próféták támadnak, és jeleket és csodákat tesznek, hogy elhitessék, ha lehet, még a választottakat is. 23 Ti pedig vigyázzatok; ímé előre megmondottam nétek mindennt. 24 De azokban a napokban, azután a nyomorúság után, a nap elsötétedik, és a hold nem fénylik, 25 És az ég csillagai lehullanak, és az egekben levő hatalmasságok megrendülnek. 26 És akkor meglátják az embernek Fiát eljőni felhőkben nagy hatalommal és dicsőséggel. 27 És akkor elküldi az ő angyalait, és egybegyűjti az ő választottait a négy szelek felől, a föld végső határától az ég végső határáig. 28 A fügefárról vegyétek pedig a példát. A mikor ága már zsendül, és levelet hajt, tudjátok, hogy közel van a nyár. 29 Azonképen ti is, mikor látjátok, hogy ezek meglesznek, tudjátok meg, hogy közel van, az ajtó előtt. 30 Bizony mondjam nétek, hogy el nem műlik ez a nemzetseg, a míg meg nem lesznek mindezek. 31 Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim soha el nem műlnak. 32 Arról a napról és óráról pedig senki semmit sem tud, sem az égben az angyalok, sem a Fiú, hanem csak az Atya. 33 Figyeljetek, vigyázzatok és imádkozzatok; mert nem tudjátok, mikor jö el az az idő. 34 Úgy mint az az ember, aki messze útra kelve, házát elhagyván, és szolgált felhatalmazván, és

kinek-kinek a maga dolgát megszabván, az ajtónállónak is megparancsolta, hogy vigyázzon. 35 Vigyázzatok azért, mert nem tudjátok, mikor érkezik meg a háznak ura, este-é vagy éjfélkor, vagy kakasszókor, vagy reggel? 36 Hogy, ha hirtelen megérkezik, ne találjon titeket aludva. 37 A miket pedig nétek mondok, mindenkinet mondjam: Vigyázzatok!

14 Két nap mulva pedig húsvét vala és a kovásztalan kenyerek ünnepe. És a főpapok és az írástudók tanakodnak vala, hogy csalárdssággal mimódon fogják meg és öljék meg őt. 2 Mert azt mondják vala: Ne az ünnepen, hogy a nép fel ne zendüljön. 3 Mikor pedig Bethániában a poklos Simon házánál vala, a mint asztalhoz ülé, egy asszony méne oda, a kinél alabástrom edény vala valódi és igen drága nárdus olajjal; és eltörvén az alabástrom edényt kitölté azt az ő fejére. 4 Némelyek pedig háborognak vala magok között és mondának: Mire való volt az olajnak ez a tékozlása? 5 Mert el lehetett volna azt adni háromszáz pénznél is többért, és odaadni a szegényeknek. És zúgolódnak vala ellene. 6 Jézus pedig monda: Hagyjatok békét néki; miért bántjátok őt? jó dolgot cselekedett én velem. 7 Mert a szegények mindenkor veletek lesznek, és a mikor csak akarjátok, jót tehettek velük; de én nem leszek mindenkor veletek. 8 Ő a mi tőle telt, azt tevé: előre megkente az én testemet a temetésre. 9 Bizony mondjam nétek: Valahol csak prédikáljak ezt az evangéliomot az egész világon, a mit ez az asszony cselekedett, azt is hirdetni fogják az ő emlékezetére. 10 Akkor Júdás, az Iskariotes, egy a tizenkettő közül, elmeine a főpapokhoz, hogy őt azoknak elárulja. 11 Azok pedig, a mint meghallák, örvendezének, és igérék, hogy pénzt adnak néki. Ő pedig keresi vala, mimódon árulhatná el őt jó alkalmossal. 12 És a kovásztalan kenyerek ünnepének első napján, mikor a húsvéti bárányt vágják vala, mondának néki az ő tanítványai: Hol akarod, hogy elmenvén megkészítsük, hogy megehesd a húsvéti bárányt? 13 Akkor elküldé kettőt az ő tanítványai közül, és monda nékik: Menjetek el a városba, és egy ember jő előtökbe, aki egy korsó vizet visz; kövessétek őt, 14 És a hová bemegy, mondjátok a házi gazdának: A Mester kérde: hol van az a szállás, ahol meggeszem az én tanítványaimmal a húsvéti bárányt? 15 És ő mutat nétek egy nagy vacsoráló házat berendezve, készen: ott készítsétek el nékünk. 16 Elmenének azért az ő tanítványai, és jutának a városba, és úgy találák, a mint nékik megmondotta, és elkészíték a húsvéti bárányt. 17 Mikor pedig este lön, oda méne a tizenkettővel. 18 És a mikor leülnek és esznek vala monda Jézus: Bizony mondjam nétek, egy közületek elárol engem,

a ki velem eszik. 19 Ők pedig kezdének szomorkodni és néki egyenként mondani: Csak nem én? A másik is: Csak nem én! 20 Ő pedig felelven, monda nékik: Egy a tizenkettő közül, a ki velem együtt márt a tálba. 21 Az embernek Fia jóllehet elmegy, a mint meg van írva felőle; de jáj annak az embernek, a ki az embernek Fiát elárulta; jobb lenne annak az embernek, ha nem született volna. 22 És mikor ők evének, vévén Jézus a kenyeret, és hálákat adván, megtöré és adá nékik, mondván: Vegyétek, egyétek; ez az én testem. 23 És vévén a poharat, és hálákat adván, adá nékik; és ivának abból mindenjában; 24 És monda nékik: Ez az én vérem, az új szövetség vére, a mely sokakért kiontatik. 25 Bizony mondomb néktek, nem iszom többé a szőlőtőnek gyümölcséből mind ama napig, a mikor mint újat iszom azt az Isten országában. 26 És dicséretet énekelve kímenének az olajfák hegyére. 27 És monda nékik Jézus: Ezen az éjszakán mindenjában megbotránkoztok bennem; mert meg van írva: Megverem a pásztort, és elszélednek a juhok. 28 De feltámadásom után előttek fogok felmenni Galileába. 29 Péter pedig monda néki: Ha mindenjában megbotránkoznak is, de én nem. 30 És monda néki Jézus: Bizony mondomb néked, hogy ma, ezen az éjszakán, mielőtt a kakas kétszer szólana, háromszor tagadysz meg engem. 31 Ő pedig annál inkább erősít vala: Ha veled együtt kell is meghalnom, semmiképen meg nem tagadlak téged. Hasonlóképen szólának vala a többiek is. 32 És menének ama helyre, a melynek Gecsemáné a neve; és monda az ő tanítványainak: Üljetek le itt, a míg imádkozom. 33 És maga mellé vevé Pétert és Jakabot és Jánost, és kezde rettegni és gyötörni; 34 És monda nékik: Szomorú az én lelkem mind halálig; maradjatok itt, és vigyázzatok. 35 És egy kevessé előre mervén, a földre esék, és imádkozék, hogy, ha lehetséges, műljék el tőle ez az óra; 36 És monda: Abba, Atyám! minden lehetséges néked. Vidd el tőlem ezt a poharat; mindazáltal ne az én akaratom legyen meg, hanem a tied. 37 Azután visszatére és aluva találá őket, és monda Péternek: Simon, alszol? Nem bírtál egy óráig vigyázni? 38 Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísérhetetbe ne jussatok; a lélek ugyan kész, de a test erőtelen. 39 És ismét elmenvén, imádkozék, ugyanazon szavakkal szólvan. 40 A mikor pedig visszatére, ismét aluva találá őket; mert a szemeik megnehezedtek vala, és nem tudták mit feleljenek néki. 41 Harmadszor is jöve, és monda nékik: Aludjatok immár és nyugodjatok. Elég; eljött az óra; íme az embernek Fia a bűnösök kezébe adatik. 42 Keljetek föl, menjünk: íme elközelgett, a ki engem elárul. 43 És mindenjárt még mikor ő szól vala, eljöve Júdás, egy a tizenkettő közül, és vele együtt nagy sokaság, fegyverekkel és botokkal, a főpapoktól, az

írástudóktól és a vénektől. 44 Az ő elárulója pedig jelte ada nékik, mondván: A kit megcsókolok majd, ő az; fogjátok meg azt, és vigyétek el biztonsággal. 45 És odajutván, azonnal hozzámeñe, és monda: Mester! Mester! és megcsókolá őt. 46 Azok pedig ráveték kezeiket, és megfogák őt. 47 De egy az ott állók közül az ő szablyáját kivonván, a főpap szolgájához csapa, és levágá annak fülét. 48 Jézus pedig felelven, monda nékik: Mint egy rablóra, úgy jöttetek-é reám fegyverekkel és botokkal, hogy megfognak engem?! 49 Naponta nálatok valék, a templomban tanítva, és nem fogtatók meg engem; de szükség, hogy az írások beteljesedjenek. 50 Akkor elhagyván őt, mindenjában elfutának. 51 Egy ifjú pedig követé őt, a kinek testét csak egy gyolcs ing takarta; és megfogák őt az ifjak. 52 De ő ott hagyva az ingét, meztelelű elszalada tőlük. 53 És vivék Jézust a főpaphoz. És oda gyűlének mindenjában a főpapok, a vének és az írástudók. 54 Péter pedig távolról követé őt, be egészen a főpap udvaráig: és ott ülé a szolgákkal, és melegszik vala a tűznél. 55 A főpapok pedig és az egész tanács bizonyoságot keresnek vala Jézus ellen, hogy megölhessék őt; de nem találnak vala. 56 Mert sokan tesznek vala ugyan hamis tanúbizonyoságot ellene, de a bizonyoságtételek nem valának megegyezők. 57 És nemelyek fölkélenek és hamis tanúbizonyoságot tőnek ellene, mondván: 58 Mi hallottuk, mikor ezt mondá: Én lerontom ezt a kézzel csinált templomot, és három nap alatt más építék, a mely nem kézzel csináltatott. 59 De még így sem vala egyező az ő bizonyoságtételük. 60 Akkor a főpap odaállván a középre, megkérde Jézust, mondván: Semmit sem felesz-? Miféle bizonyoságot tesznek ezek te ellened? 61 Ő pedig hallgat vala, és semmit sem felele. Ismét megkérdezé őt a főpap, és monda néki: Te vagy-é a Krisztus, az áldott Isten Fia? 62 Jézus pedig monda: Én vagyok. És meglájtatók majd az embernek Fiát ülni a hatalomnak jobbján, és eljőni az ég felhőivel. 63 A főpap pedig megszaggyatván ruháit, monda: Mi szükségünk van még tanúakra? 64 Hallátok a káromlást. Mi tetszik néktek? Azok pedig halálra méltónak ítélték őt mindenjában. 65 És kezdék őt nemelyek köpdönsi, és az ő orczáját elfedni, és őt öklözni, és mondani néki: Próbájal! A szolgák pedig arczul csapdossák vala őt. 66 A mint pedig Péter lent vala az udvarban, odajöve egy a főpap szolgálói közül; 67 És meglátván Pétert, a mint melegszik vala, rátekintvén, monda: Te is a Názáreti Jézussal valál! 68 Ő pedig megtagadá, mondván: Nem ismerem, s nem is értem, mit mondasz. És kiméne a tornácrá; és a kakas megszólala. 69 A szolgáló pedig meglátvá őt, kezdé ismét mondani az ott állóknak: Ez közülök való. 70 Ő pedig ismét megtagadá. De kevés idő múlva az ott állók ismét

mondják vala Péternek: Bizony közülök való vagy; mert Galileabeli is vagy, és a beszéded is hasonló. **71** Ő pedig kezde átkozóni és esküdözni, hogy: Nem ismerem azt az embert, a kiről beszéltek. **72** És másodszor szóla a kakas. És Péternek eszébe juta a beszéd, a melyet néki Jézus mondott vala, hogy mielőtt a kakas kétszer szólana, háromszor megtagadsz engem. És sírva fakada.

15 És mindenkor reggel tanácsot tartván a főpapok a vénékkel és írástudókkal, és az egész tanács, megköözvén Jézust, elvivék és átadták Pilátusnak. **2** És megkérde őt Pilátus: Te vagy-e a zsidók királya? Ő pedig felelve, monda néki: Te mondod. **3** És erősen vádolják vala őt a főpapok. **4** Pilátus pedig ismét megkérde őt, mondván: Semmit sem felelsz-e? Íme, mennyi tanúbizonyságot szólnak ellened! **5** Jézus pedig semmit sem felele, annyira hogy Pilátus elcsudálkozik. **6** Ünnepenként pedig egy foglyot szokott vala elbocsátani nékik, akit épen óhajtanak. **7** Vala pedig egy Barabbás nevű, megköözötetve ama lázadókkal együtt, a kik a lázadás alkalmával gyilkosságot követtek vala el. **8** És a sokaság kiáltván, kezdé keríti Pilátust arra, a mit mindenkor megtesz vala nékik. **9** Pilátus pedig felele nékik, mondván: Akarjátok-e, hogy elbocsássam nétek a zsidók királyát? **10** Mert tudja vala, hogy irigységből adták őt kézbe a főpapok. **11** A főpapok azonban felindíták a sokaságot, hogy inkább Barabbást bocsássa el nékik. **12** Pilátus pedig felelve, ismét monda nékik: Mit akartok tehát, hogy cselekedjem ezzel, a kit a zsidók királyának mondootok? **13** És azok ismét kiáltanak: Feszítsd meg őt! **14** Pilátus pedig monda nékik: Mert mi rosszat cselekedett? Azok pedig annál jobban kiáltanak vala: Feszítsd meg őt! **15** Pilátus pedig eleget akarván tenni a sokaságnak, elbocsátá nékik Barabbást, Jézust pedig megostoroztatván, kezükbe adá, hogy megfeszítsék. **16** A vitézek pedig elvivék őt az udvar belső részébe, a mi az őrház; és összehívák az egész csapatot. **17** És bíborba öltözteték őt, és tövisből font koszorút tevének a fejére, **18** És elkezdék őt köszönteneti: Üdvöz légy, zsidók királya! **19** És verik vala a fejét nádszállal, és köpdősik vala őt, és térdet hajtva tisztelik vala őt. **20** Mikor pedig kicsúfolták őt, leveték róla a bíbor ruhát, és a maga ruháiba öltözteték; és kivivék őt, hogy megfeszítsék. **21** És kényszerítének egy mellettük elmenőt, bizonyos czirénei Simont, aki a mezőről jő vala, Alekszandernek és Rufusnak az atyját, hogy vigye az ő kereszjtét. **22** És vivék őt a Golgotha nevű helyre, a mely megmagyarázva annyi, mint: koponya helye. **23** És mirhás bort adnak vala néki inni; de ő nem fogadá el. **24** És megfeszítvén őt, eloszták az ő ruháit,

sorsot vevnék azokra, ki mit kapjon. **25** Vala pedig három óra, mikor megfeszíték őt. **26** Az ő kárhoztatásának oka pedig így vala fölébe felírva: A zsidók királya. **27** Két rablót is megfeszítének vele, egyet jobb és egyet bal keze felől. **28** És beteljesedék az írás, a mely azt mondja: És a bűnösök közé számláltaték. **29** Az arra menők pedig szidalmazzák vala őt, fejüket hajtognatván és mondván: Hah! a ki lerontod a templomot, és három nap alatt fölépít; **30** Szabadítsd meg magadat, és szállj le a keresztről! **31** Hasonlóképen pedig a főpapok is, csúfolodván egymás között, az írástudókkal együtt mondják vala: Másokat megtartott, magát nem bírja megtartani. **32** A Krisztus, az Izrael királya, szálljon le most a keresztről, hogy lássuk és higyjunk. A kiket vele feszítettek meg, azok is szidalmazzák vala őt. **33** Mikor pedig hat óra lön, sötétség támadta az egész földön kilenc óráig. **34** És kilenc órakor fennszóval kiáltja Jézus mondván: Elói, Elói! Lamma Sabaktáni? a mi megmagyarázva annyi, mint: Én Istenem, én Istenem! miért hagyál el engemet? **35** Némelyek pedig meghallván ezt az ott állók közül, mondának: Íme Illést hívja. **36** Egy ember pedig odafutamodék és egy szivacsot megtöltvén eczzel és azt nádszárra tűzvén, inni ada néki, mondván: Hagyjátok el, lássuk, ha eljő-é Illés, hogy levegye őt. **37** Jézus pedig nagy fennszóval kiáltván kibocsátja lelkét. **38** És a templom kárpítja fölöttől aljáig ketté hasada. **39** Látván pedig a százados, aki vele átellenben áll vala, hogy ekként kiáltva bocsátá ki lelkét, monda: Bizony, ez az ember Isten Fia vala! **40** Valának pedig asszonyok is, a kik távolról nézik vala, a kik között vala Mária Magdaléna, és Mária, a kis Jakabnak és Józsénak anyja, és Salomé. **41** A kik, mikor Galileában vala, akkor is követték vala őt, és szolgálnak vala néki; és sok más asszony, a kik vele mentek vala fel Jeruzsálembe. **42** És mikor immár este lön, mivelhogy péntek vala, azaz szombat előtt való nap, **43** Eljöve az arimathiai József, egy tiszteinges tanácsbeli, aki maga is várja vala az Isten országát; beméne bátran Pilátushoz, és kérje Jézusnak testét. **44** Pilátus pedig csodálkozik, hogy immár meghalt volna; és magához hivatva a századost, megkérde tőle, ha régen halt-e meg? **45** És megtudván a századostól, odaajándékozta a testet Józsefnak. **46** Ő pedig gyolcsot vásárolván, és levévén őt, begöngyölé a gyolcsba, és elhelyez egy sírboltba, a mely kősziklából vala kivágva; és követ hengeríte a sírbolt szájára. **47** Mária Magdaléna pedig és Mária, a Józsé anyja, nézik vala, hová helyezék.

16 Mikor pedig elmult a szombat, Mária Magdaléna, és Mária a Jakab anyja, és Salomé, drága keneteket vásárlának, hogy elmenvén, megkenjék őt. **2** És korán reggel,

a hétnek első napján a sírbolthoz menének napfelköltekor. 3 És mondák vala maguk között: Kicsoda hengeríti el nékünk a követ a sírbolt szájáról? 4 És odatekintvén, láták, hogy a kő el van hengerítve; mert felette nagy vala. 5 És bemenvén a sírboltba, látának egy ifjút ülni jobb felől, fehér ruhába öltözve; és megfélemlének. 6 Az pedig monda nézik: Ne féljetek. A Názáreti Jézust keresitek, aki megfeszítetted; föltámadott, nincsen itt; íme a hely, ahol őt helyezék. 7 De menjetek el, mondjátok meg az ő tanítványainak és Péternek, hogy előttetek megyen Galileába; ott meglájtátok őt, a mint megmondotta néktek. 8 És nagyhamar kijövén, elfutának a sírbolttól, mert felelem és álmélkodás fogta vala el őket; és senkinek semmit sem szólának, mert félnek vala. 9 (note: The most reliable and earliest manuscripts do not include Mark 16:9-20.) Mikor pedig reggel, a hétnek első napján föltámadott vala, megjelenék először Mária Magdalénának, a kiből hét ördögöt űzött vala ki. 10 Ez elmenvén, megjelenté azoknak, a kik vele valának és keseregnek és sírnak vala. 11 Azok pedig mikor hallották, hogy él és ő láttá vala, nem hivék. 12 Ezután pedig közülök kettőnek jelenék meg más alakban, útközben, mikor a mezőre mennek vala. 13 Ezek is elmenvén, megjelenték a többieknek; ezeknek sem hivének. 14 Azután, mikor asztalnál ülnek vala megjelenék magának a tizenegynek, és szemükre hányá az ő hitetlenségöket és keményszívűségöket, hogy azoknak, a kik őt feltámadva látták vala, nem hivének, 15 És monda nézik: Elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangéliomot minden teremtsének. 16 A ki hiszen és megkeresztelkedik, idvezül; a ki pedig nem hiszen, elkárhozik. 17 Azokat pedig, a kik hisznek, ilyen jelek követik: az én nevemben ördögöket úznek; új nyelveken szólnak. 18 Kígyókat vesznek föl; és ha valami halálost isznak, meg nem árt nézik: betegekre vetik kezeiket, és meggyógyulnak. 19 Az Úr azért, minekutána szólott vala nézik, felvittek a mennybe, és üle az Istennek jobbjára. 20 Azok pedig kimenvén, prédkálának mindenütt, az Úr együtt munkálván velök, és megerősítvén az ígét a jelek által, a melyek követik vala. Ámen!

Lukács

1 Mivelhogy sokan kezdették rendszerint megírni azoknak a dolgoknak az elbeszélését, a melyek minálunk beteljesedtek, **2** A mint nékünk előnkbe adták, a kik kezdettől fogva szemtanúi és szolgái voltak az ígének: **3** Tetszé énnékem is, ki eleitől fogva mindeneknek szorgalmasan végére jártam, hogy azokról rendszerint írjak néked, jó Theophilus, **4** Hogy megtudhasd azoknak a dolgoknak bizonyosságát, a melyekre taníttátl. **5** Heródesnek, a Júdea királyának idejében vala egy Zakariás nevű pap az Abia rendjéből; az ő felesége pedig az Áron leányai közül való vala, és annak neve Erzsébet. **6** És mind a ketten igazak valának az Isten előtt, kik az Úrnak minden parancsolataiban és rendeléseiben feddhetetlenül jártak. **7** És nem volt nézik gyermekük, mert Erzsébet meddő vala, és mind a ketten immár idős emberek valának. **8** Lőn pedig, hogy mikor ő rendjének sorában papi szolgálatot végzett az Isten előtt, **9** A papi tiszt szokása szerint reá jutott a sor, hogy bemenvén az Úrnak templomába, jó illatot gerjesszen. **10** És a népnek egész sokasága imádkozék kívül a jó illatozás idején; **11** Néki pedig megjelenék az Úrnak angyala, álván a füstöltő oltár jobbjá felől. **12** És láttára megrettene Zakariás, és félelem szállá meg őt. **13** Monda pedig az angyal néki: Ne félj Zakariás; mert meghallgattatott a te könyörgésed, és a te feleséged Erzsébet szül néked fiat, és nevezed az ő nevét Jánosnak. **14** És lészen tenéked örömodre és vigasságodra, és sokan fognak örvendezni az ő születésén; **15** Mert nagy lészen az Úr előtt, és bort és részegítő italt nem iszik; és betelik Szent Lélekkel még az ő anyjának méhétől fogva. **16** És az Izrael fiai közül sokakat megtérít az Úr hoz, az ő Istenükhez. **17** És ez Ő előtte fog járni az illés lelkével és erejével, hogy az atyák szívét a fiakhoz téritse, és az engedetleneket az igazak bölcsességére, hogy készítsen az Úrnak tökéletes népet. **18** És monda Zakariás az angyalnak: Miről tudhatom én ezt meg? mert én vén vagyok, és az én feleségem is igen idős. **19** És felelén az angyal, monda néki: Én Gábel vagyon, ki az Isten előtt állok; és küldettem, hogy szóljak veled, és ez örvendetes dolgokat jelentsem néked. **20** És íme megnémulsz és nem szólhatsz mindama napig, a melyen ezek meglesznek: mivelhogy nem hittél az én beszédimnek, a melyek beteljesednek az ő idejökben. **21** A nép pedig várja vala Zakariást, és csodálkozék, hogy a templomban késik. **22** És kijövén, nem szólhata nézik; eszközbe vevék azért, hogy látást látott a templomban; mert ő csak integrált nézik, és néma maradt. **23** És lőn, hogy mikor leteltek az ő szolgálatának napjai, elméne haza. **24** E

napok után pedig fogada méhében Erzsébet az ő felesége, és elrejtőzék őt hónapig, mondán: **25** Így cselekedett velem az Úr a napokban, a melyekben reám tekinte, hogy elvegye az én gyalázatomat az emberek között. **26** A hatodik hónapban pedig elküldeték Gábel angyal Istentől Galileának városába, a melynek neve Názáret, **27** Egy szűzhöz, a ki a Dávid házából való József nevű férfiúnak volt eljegyezve. A szűnek neve pedig Mária. **28** És bemenvén az angyal ő hozzá, monda néki: Örülj, kegyelembe fogadott! Az Úr veled van, áldott vagy te az asszonyok között. **29** Az pedig látván, megdöbbene az ő beszédén, és elgondolkodék, hogy micsoda köszöntés ez?! **30** És monda néki az angyal: Ne félj Mária, mert kegyelmet találtál az Istennél. **31** És íme fogansz a te méhedben, és szülsz fiat, és nevezed az ő nevét JÉZUSNAK. **32** Ez nagy lészen, és a Magasságos Fiának hivattak; és néki adja az Úr Isten a Dávidnak, az ő atyjának, királyi székét; **33** És uralkodik a Jákób házán mindenörök; és az ő királyságának vége nem lészen! (aión g165) **34** Monda pedig Mária az angyalnak: Mimódon lesz ez, holott én férfiat nem ismerek? **35** És felelén az angyal, monda néki: A Szent Lélek száll te reád, és a Magasságosnak ereje árnyékoz meg téged; azért a mi születik is szentnek hivatik, Isten Fiának. **36** És íme Erzsébet, a te rokonod, ő is fogant fiat az ő vénségében; és ez már a hatodik hónapja néki, a kit meddőnek hívtak: **37** Mert az Istennél semmi sem lehetetlen. **38** Monda pedig Mária: Imhol az Úrnak szolgálójá; legyen nékem a te beszéded szerint. És elméne ő tőle az angyal. **39** Fölkelvén pedig Mária azokban a napokban, nagy sietséggel méne a hegysége, Júdának városába; **40** És beméne Zakariásnak házába, és köszönté Erzsébetet. **41** És lőn, mikor hallotta Erzsébet Mária köszöntését, a magzat repese az ő méhében; és betelék Erzsébet Szent Lélekkel; **42** És fennszóval kiáltta, mondán: Áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a te méhednek gyümölcsé. **43** És honnét van ez nékem, hogy az én Uramnak anyja jön én hozzá! **44** Mert íme, mihelyt a te köszöntésednek szava füleimbe hatolt, a magzat örvendezéssel kezde repesni az én méhemberben. **45** És boldog az, aki hitt; mert beteljesednek azok, a miket az Úr néki mondott. **46** Akkor monda Mária: Magasztalja az én lelkem az Urat, **47** És örvendez az én lelkem az én megtartó Istenemben. **48** Mert reá tekintett az ő szolgáló leányának alázatos állapotjára; mert íme mostantól fogva boldognak mondanak engem minden nemzetiségek. **49** Mert nagy dolgokat cselekedék velem a Hatalmas; és szent az ő neve! **50** És az ő irgalmasága nemzetiségről nemzetiségre vagyon azokon, a kik őt félik. **51** Hatalmas dolgot cselekedék karjának ereje által, elszéleszté az ő

szívök gondolatában felfuvalkodottakat. 52 Hatalmasokat dönte le trónjaikról, és alázatosakat magasztalt fel. 53 Éhezőket töltött be javakkal, és gazdagokat küldött el üresen. 54 Felvezé Izráelnek, az ő szolgájának ügyét, hogy megemlékezzék az ő igalmasságáról. 55 (A miképen szólott volt a mi atyáinknak), Ábrahám iránt és az ő magva iránt mindenrőkkel! (aiōn g165) 56 Marada pedig Mária Erzsébettel mintegy három hónapig; azután haza tére. 57 Erzsébetnek pedig betelék az ő szülésének ideje, és szűle fiat. 58 És meghallák az ő szomszédai és rokonai, hogy az Úr nagy kegyelmességet cselekedett ő vele; és együtt örülének vele. 59 És lőn nyolczad napon, eljövének, hogy körülmetéljék a gyermeket; és az ő atya nevéről Zakariásnak akarák őt nevezni. 60 És felelvén az ő anyja, monda: Nem; hanem Jánosnak nevezessék. 61 És mondának néki: Senki sincs a te rokonságodban, a ki ezen a néven neveztetnék. 62 És intének az ő atyának, hogy minek akarja neveztetni? 63 Az pedig táblát kérvén, ezt írá, mondván: János a neve. És elcsodálkozának mindenjáran. 64 És feloldódék az ő szája és nyelve azonnal, és szóla, áldván az Istant. 65 És félelem szállott minden ő szomszédaikra; és Júdeának egész hegyes tartományában elhirdettetének mind e dolgok. 66 És szívükre vevék mindenek, a kik hallák, mondván: Vajjon mi lesz e gyermekből? És az Úrnak keze vala ő vele. 67 És Zakariás, az ő atya beteljesedék Szent Lélekkel, és prófétálta mondván: 68 Áldott az Úr, Izráel Istene, hogy meglátogatta és megváltotta az ő népét. 69 És felemelte az üdvösségek szarvát nékünk az ő gyermekének, Dávidnak házában, 70 A mint szólott az ő szent prófétáinak szája által, kik eleitől fogva voltak, (aiōn g165) 71 Hogy a mi ellenségeinktől megszabadít, és mindenazonknak kezéből, a kik minket gyűlölnek; 72 Hogy igalmasságot cselekedjék a mi atyáinkkal, és megemlékezzék az ő szent szövetségéről, 73 Az esküvősről, a melylyel megesküdt Ábrahámnak, a mi atyánknak, hogy ő megadja nékünk, 74 Hogy megszabadulván a mi ellenségeink kezéből, félelem nélkül szolgálunk néki. 75 Szentségen és igazságban ő előtte a mi életünknek minden napjaiban. 76 Te pedig kis gyermek, a magasságos Isten prófétájának hivattatol; mert az Úr előtt jársz, hogy az ő útait megkészítsed; 77 És az üdvösség ismeretére megtanításad az ő népét, a bűnöknek bocsánatjában. 78 A mi Istenünk nagy igalmasságáért, a melylyel meglátogatott minket a naptámadat a magasságóból, 79 Hogy megjelenjék azoknak, a kik a sötétségben és a halálnak árnyékában ülnek; hogy igazgassa a mi lábainkat a bekességeknek útjára! 80 A kis gyermek pedig nevekedik és erősödik vala léleken; és a pusztában vala mind ama napig, a melyen megmutatta magát az Izráelnek.

2 És lőn azokban a napokban, Augusztus császártól parancsolat adaték ki, hogy minden az egész föld összejirattassék. 2 Ez az összeírás először akkor történt, mikor Siriában Czirénus volt a helytartó. 3 Mennek vala azért mindenek, hogy beirattassanak, kiki a maga városába. 4 Felméne pedig József Is Galileából, Názáret városából Júdeába, a Dávid városába, mely Bethlehemnek nevezették, mivelhogy a Dávid házból és háznépe közül való volt; 5 Hogy beirattassék Máriával, a ki néki jegyeztetett feleségeül, és várandós vala. 6 És lőn, hogy mikor ott valának, betelének az ő szülésének napjai. 7 És szülé az ő elsőszülött fiát; és bepólýál ót, és helyhezetté ót a jászolba, mivelhogy nem vala nézik helyök a vendégfogadó háznál. 8 Valának pedig pásztorok azon a vidéken, a kik künн a mezőn tanyáztak és vigyáztak éjszakán az ő nyájok mellett. 9 És íme az Úrnak angyala hozzájok jöve, és az Úrnak dicsősége körülvevő őket: és nagy félelemmel megfélemlének. 10 És monda az angyal nézik: Ne féljetek, mert íme hirdetek néktek nagy örömet, mely az egész népnek öröme leszen: 11 Mert született néktek ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus, a Dávid városában. 12 Ez pedig néktek a jele: találtok egy kis gyermeket bepólýálva feküdni a jászolban. 13 És hirtelenséggel jelenék az angyallal mennyei seregek sokasága, a kik az Istant dícsérik és ezt mondják vala: 14 Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek, és a földön békesség, és az emberekhez jó akarat! 15 És lőn, hogy mikor elmentek az angyalok ő tőlök a mennybe, mondának a pásztoremberek egymásnak: Menjünk el mind Bethlehemiig, és lássuk meg e dolgot, a melyet az Úr megjelentett nékünk. 16 Elmenének azért sietséggel, és megtalálák Máriát és Józsefet, és a kis gyermeket, ki a jászolban fekszik vala. 17 És ezt látván, elhirdeték, a mi nézik a gyermek felől mondatott vala. 18 És mindenek, a kik hallák, elcsodálkozának azokon, a miket a pásztorok nézik mondottak. 19 Mária pedig mind ez ígéket megtartja, és szívében forgatja vala. 20 A pásztorok pedig visszatérének, dicsőítvén és dícsérvén az Istant mind azok felől, a miket hallottak és láttak, a mint nézik megmondatott. 21 És mikor betölty a nyolc nap, hogy a kis gyermeket körülmetéljék, nevezék az ő nevét Jézusnak, a mint őt az angyal nevezte, mielőtt fogantatott volna anyja méhében. 22 Mikor pedig betöltek Mária tisztsulásának napjai a Mózes törvénye szerint, felvívék őt Jeruzsálemba, hogy bemutassák az Úrnak. 23 (A mint megijratott az Úr törvényében, hogy: minden elsőszülött fiú az Úrnak szentellessék), 24 És hogy áldozatot adjanak, a szerint a mint megmondatott az Úr törvényében: Egy pár gerliczét, vagy két galambfiat. 25 És íme vala Jeruzsálemben

egy ember, a kinek neve Simeon volt, és ez az ember igaz és istenfélő vala, a ki várta az Izráel vigasztalását, és a Szent Lélek vala ő rajta. **26** És kijelentetett néki a Szent Lélek által, hogy addig halált nem lát, a míg meg nem látja az Úrnak Krisztusát. **27** És ő a Lélek indításából a templomba méne, és mikor a gyermek Jézust bevívék szülői, hogy ő érette a törvény szokása szerint cselekedjenek, **28** Akkor ő karjaiba vevé őt, és áldá az Istenet, és monda: **29** Mostan bocsátod el, Uram, a te szolgádat, a te beszéded szerint, békességen: **30** Mert látták az én szemeim a te üdvösségedet, **31** A melyet készítettél minden népeknek szeme láttára; **32** Világosságul a pogányok megvilágosítására, és a te népednek, az Izráelnek dicsőségére. **33** József pedig és az ő anyja csodálkozának azokon, a miket ő felőle mondottak. **34** És megáldá őket Simeon, és monda Márianak, az ő anyjának: Ímé ez vettetett sokaknak elestére és feltámadására az Izráelben; és jegyül, a kinek sokan ellene mondanak; **35** Sőt a te lelkedet is általhatja az éles tőr; hogy sok szív gondolatai nyilvánvalókká legyenek. **36** És vala egy próftaasszony, Anna, a Fánuel leánya, az Áser nemzetsegéből (ez sok időt élt, miután az ő szűzességtől fogva hét esztendeig élt férjével, **37** És ez mintegy nyolczvannégy esztendős özvegy vala), a ki nem távozik el a templomból, hanem bőjtölésekkel és imádkozásokkal szolgál vala éjjel és nappal. **38** Ez is ugyanazon órában oda állván, hálát adott az Úrnak, és szóla ő felőle mindeneknek, a kik Jeruzsálemben a váltásot várták. **39** És mikor minden elvégeztek az Úr törvénye szerint, visszatérnek Galileába, az ő városukba, Názaretbe. **40** A kis gyermek pedig növekedék, és erősök léleken, teljesedve bölcsességgel; és az Istennek kegyelme vala ő rajta. **41** Az ő szülei pedig évenként feljártak Jeruzsálembe a húsvét ünnepére. **42** És mikor tizenkét esztendős lett, fölmenének Jeruzsálembe az ünnep szokása szerint; **43** És mikor eltelének a napok, mikor ők visszatérnek, a gyermek Jézus visszamaradja Jeruzsálemben; és nem vevék észre sem József, sem az ő anyja; **44** Hanem azt gondolván, hogy az úti társaságban van, egy napi járó földet menének, és keresék őt a rokonok és az ismerőök között; **45** És mikor nem találák őt, visszamenének Jeruzsálemben, hogy megkeressék. **46** És lőn, hogy harmadnapra megtalálták őt a templomban, a doktorok között ülve, a mint őket hallgatta, és kérdezgette őket. **47** És mindnyájan, a kik őt hallgatták, elálmélikdának az ő értelmén és az ő feleletein. **48** És meglátván őt, elcsodálkozának, és monda néki az ő anyja: Fiam, miért cselekedted ezt velünk? Ímé atyád és én nagy bánattal kerestünk téged. **49** Ő pedig monda nékik: Mi dolog, hogy engem kerestetek? Avagy nem tudjátok-é, hogy nékem

azokban kell foglalatosnak lennem, a melyek az én Atyámnak dolgai? **50** De ők nem érték e beszédet, a mit ő nékik szóla. **51** És aláméne velök, és méne Názaretbe; és engedelmes vala nékik. És az ő anyja szívében tartá mind ezeket a dolgokat. **52** Jézus pedig gyarapodék bölcsességen és testének állapotjában, és az Isten és emberek előtt való kedvességen.

3 Tibérius császár uralkodásának tizenötödik esztendejében pedig, mikor Júdeában Poncius Pilátus volt a helytartó, és Galileának negyedes fejedelme Heródes, Iturea és Trakhónitis tartományának pedig negyedes fejedelme az ő testvére Filep, Abiléné negyedes fejedelme meg Lisániás, **2** Annás és Kajafás főpapsága alatt, lón az Úrnak szava Jánoshoz, a Zakariás fiához, a pusztában, **3** És méne a Jordán mellett lévő minden tartományba prédikálván a megtérés keresztségét a bűnöknek bocsánatjára; **4** A mint meg van írva Ésaiás próféta beszédeinek könyvében, ki ezt mondja: Kiáltónak szava a pusztában: Készítsétek meg az Úrnak útját, egyengessétek az ő ösvényeit. **5** minden völgy betöltenek, minden hegy és halom megalacsonyítatik; és az egyenetlenek egyenesekké, és a görögöös útak símákká lesznek; **6** És meglátja minden test az Istennek szabadítását. **7** Monda azért a sokaságnak, a mely kiméne hozzá, hogy általa megkereszteltessék: Viperák fajzati, kicsoda intett meg titeket, hogy a bekövetkező harag elől meneküljetek? **8** Teremjetek azért megtéréshez méltó gyümölcsöket, és ne mondogassátok magatokban: Ábrahám a mi atyánk! mert mondóm néktek, hogy az Isten ezekből a kövekből is támaszthat fiakat Ábrahámnak. **9** Immár pedig a fejsze is rávettetett a fák gyökerére: minden fa azért, a mely jó gyümölcsöt nem terem, kivágattatik és a tűzre vettetik. **10** És megkérde őt a sokaság, mondván: Mit cselekedjünk tehát? **11** Ő pedig felelén, monda nékik: A kinek két köntöse van, egyiket adjon annak, a kinek nincs; és a kinek van eledele, hasonlókép cselekedjék. **12** És eljövénak a vámszedők is, hogy megkeresztlekedjenek, és mondának néki: Mester, mit cselekedjünk? **13** Ő pedig monda nékik: Semmi többet ne követeljetek, mint a mi előtökbe rendeltetett. **14** És megkérde őt a vitézek is, mondván: Hát mi mit cselekedjünk? És monda nékik: Senkit se háborítsatok, se ne patvarkodjatok; és elégedjetek meg zsoldotokkal. **15** Mikor pedig a nép várt és szívököben minden azon gondolkoztak János felől, hogy vajjon nem ő-é a Krisztus; **16** Felele János mindeneknek, mondván: Én ugyan keresztelek titeket vízzel; de eljő, a ki nálamnál erősebb, a kinek nem vagyok méltó, hogy sarujának kötőjét megoldjam: az majd keresztel titeket

Szent Lélekkel és tűzzel: **17** Kinek szórólapátja kezében van, és megtisztítja szérűjét; és a gabonát az ő csűrébe takarja, a polyvát pedig megégeti olthatatlan tűzzel. **18** És még sok egyebekre is intvén őket, hirdeté az evangyéliomot a népnek. **19** Mikor pedig Heródes, a negyedes fejedelem, megfeddetett ő tőle Heródiásért, az ő testvérének, Filepnak feleségéért és mindama gonoszságokért, a miket Heródes cselekedett, **20** Ez még azzal tetézte mindezeket, hogy Jánost tömlöczbe vetteté. **21** Lón pedig, hogy mikor az egész nép megkeresztelkedett, és Jézus is megkereszteltetett, és imádkozott, megnyilatkozék az ég, **22** És leszállá ő reá a Szent Lélek testi ábrázatban mint egy galamb, és szózat lón mennyből, ezt mondván: Te vagy amaz én szerelmes Fiam, te benned gyönyörködöm! **23** Maga Jézus pedig mintegy harmincz esztendős volt, mikor tanítani kezdett, ki, a mint állítják vala, a József fia vala, ez pedig a Hélié, **24** Ez Mattáté, ez Lévié, ez Melkié, ez Jannáé, ez József, **25** Ez Matthatiás, ez Ámosé, ez Naumé, ez Eslié, ez Naggaié, **26** Ez Maáté, ez Matthatiásé, ez Séméi, ez József, ez Júdáé, **27** Ez Joannáé, ez Rhésáé, ez Zorobábelé, ez Saláthielé, ez Nérié, **28** Ez Melkié, ez Addié, ez Hosámé, ez Elmodámé, ez Éré, **29** Ez Jóséé, ez Eliézeré, ez Jórimé, ez Mattáté, ez Lévié, **30** Ez Simeoné, ez Júdáé, ez József, ez Jónáné, ez Eliákimé, **31** Ez Méleáé, ez Maináné, ez Mattátáé, ez Nátáné, ez Dávidé, **32** Ez Jesséé, ez Obedé, ez Boázé, ez Sálmoné, ez Naássoné, **33** Ez Aminádábé, ez Arámé, ez Esroné, ez Fáresé, ez Júdáé. **34** Ez Jákóbé, ez Izsáké, ez Ábrahámé, ez Táréé, ez Nákhorié, **35** Ez Sárukhé, ez Ragávé, ez Fáleké, ez Eberé, ez Saláé, **36** Ez Kajnáné, ez Arfaksádé, ez Semé, ez Noéé, ez Lámekhé, **37** Ez Mathuséláé, ez Énókhé, ez Járedé, ez Mahalaléélé, ez Kajnáné, **38** Ez Énósé, ez Sethé, ez Ádámé, ez pedig az Istené.

4 Jézus pedig Szent Lélekkel telve, visszatére a Jordántól, és viteték a Lélektől a pusztába **2** Negyven napig, kísértetvén az ördög által. És nem evék semmit azokban a napokban; de mikor azok elmúltak, végre megéhezék. **3** És monda néki az ördög: Ha Isten Fia vagy, mondd e kónék, hogy változzék kenyérrel. **4** Jézus pedig felelé néki, mondván: Meg van írva, hogy nemcsak kenyérrel él az ember, hanem az Istennek minden igéjével. **5** Majd felvivén őt az ördög egy nagy magas hegyre, megmutatá néki e föld minden országait egy szempillantásban, **6** És monda néki az ördög: Néked adom mindenzt a hatalmat és ezeknek dicsőségét; mert nékem adatott, és annak adom, a kinek akarom; **7** Azért ha te engem imádsz, minden a

tied lesz. **8** Felelvén pedig Jézus, monda néki: Távozz tőlem, Sátán; mert meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak néki szolgálj. **9** Azután Jeruzsálembe vivé őt, és a templom ormára állítván, monda néki: Ha Isten Fia vagy, vesd alá magad innét; **10** Mert meg van írva: Az ő angyalinak parancsol te felőled, hogy megőrizzenek téged; **11** És: Kezőkben hordoznak téged, hogy valamikép meg ne üssed lábat a kőbe. **12** Felelvén pedig Jézus, monda néki: Megmondatott: Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet. **13** És elvégezvén minden kísértést az ördög, eltávozik tőle egy időre. **14** Jézus pedig megtére a Léleknek erejével Galileába: és híre méne néki az egész környéken. **15** És ő tanítja azoknak zsinagógáiban, dicsőíttetvén mindenektől. **16** És méne Názáretbe, ahol felneveltetett: és beméne, szokása szerint, szombatnapon a zsinagógába, és feláll olvasni. **17** És adák néki az Ésaiás próféta könyvét; és a könyvet feltárván, arra a helyre nyita, ahol ez vala írva: **18** Az Úrnak lelke van én rajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek az evangyéliomot hirdessem, elküldött, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek és a vakok szemeinek megnyilását, hogy szabadon bocsássam a lesujtottakat, **19** Hogy hirdessem az Úrnak kedves esztendejét. **20** És behajtván a könyvet, átadá a szolgának, és leüle. És a zsinagógában mindenek szemei ő reá valának függessztre. **21** Ő pedig kezde hozzájuk szólani: Ma teljesedett be ez az Írás a ti hallástokra. **22** És mindenjában bizonyásogat tőnek felőle, és elálmékkodának kedves beszédein, a melyek szájából származtak, és mondának: Avagy nem a József fia-e ez? **23** És monda nékik: Bizonyára azt a példabeszédet mondjátok nékem: Orvos, gyógyítsd meg magadat! A miket hallottunk, hogy Kapernaumban történtek, itt a te hazádban is cselekedd meg azokat. **24** Monda pedig: Bizony mondom nétek: Egy próféta sem kedves az ő hazájában. **25** És igazán mondom nétek, hogy Illés idejében sok özvegy asszony volt Izráelben, mikor az ég három esztendeig és hat hónapig be volt zárva, úgy hogy az egész tartományban nagy éhség volt; **26** Mégis azok közül senkihez nem küldetett Illés, hanem csak Sidonnak Sareptájába az özvegy asszonyhoz. **27** És az Elizeus próféta idejében sok bélpoklos volt Izráelben; de azok közül egy sem tiszttult meg, csak a Siriából való Naámán. **28** És betelének mindenjában haraggal a zsinagógában, mikor ezeket hallották. **29** És felkelvén, kiúzék őt a városon kívül és vivék őt annak a hegynek szélére, a melyen az ő városuk épült, hogy onnan letaszítsák. **30** Ő azonban közöttük átmenve, eltávozik. **31** És leméne Kapernaumba, Galilea városába; és tanítja vala azokat

szombatnapokon. 32 És csodálkozának az ő tudományán, mert beszéde hatalmas vala. 33 És a zsinagógában vala egy tisztálatlan ördögi lélektől megszállt ember, a ki fennhangon kiáltja, 34 Mondván: Ah, mi közünk hozzád názáreti Jézus? Jöttél, hogy elveszíts minket? Ismerlek téged ki vagy: az Istennek ama Szentje! 35 És megdorgálá őt Jézus, mondván: Némülj meg és menj ki ez emberből! És az ördög azt a középre vettén, kiméne belőle, és nem árta néki semmit. 36 És támadta félelem mindenekben, és egymással szólnak és beszélnek vala, mondván: Mi dolog ez, hogy nagy méltósággal és hatalommal parancsol a tisztálatlan lelkeknak és kimennek? 37 És elterjede a hír ő felőle a környék minden helyén. 38 Azután a zsinagóból eltávozván, a Simon házába méne. A Simon napa pedig nagy hideglelésben feküdt, és könyörögtek neki érette. 39 És Jézus mellé állván, megdorgálá a hideglelést, és az elhagyá őt; és ő azonnal felkelvén, szolgálna nézik. 40 A nap lementével pedig, mindenek, a kiknek különféle betegeik valának, ő hozzá vivék azokat; ő pedig mindegyikőjükre reávetvén kezeit, meggyógyítá őket. 41 Sokakból pedig ördögök is mentek ki, kiálozván és mondván: Te vagy ama Krisztus, az Isten Fia! De ő megdorgálván, nem engedé őket szólani, mivelhogy tudták, hogy ő a Krisztus. 42 A nap fölkeltékor pedig kimenvén, pusztá helyre méne; de a sokaság felkeresé őt, és hozzámenének, és tartóztaták őt, hogy ne menjen el tőlük. 43 ő pedig monda nézik: Egyéb városoknak is hirdetnem kell nékem az Istennek országát; mert azért küldettem. 44 És prédkál vala Galilea zsinagógáiban.

5 És lón, hogy mikor a sokaság hozzá tódult, hogy hallgassa az Isten beszédét, ő a Genezáret tavánál áll vala; 2 És láta két hajót állani a vizen: a halászok pedig, miután azokból kiszállottak, mossák vala az ő hálóikat. 3 És ő bemenvén az egyik hajóba, a mely a Simoné vala, kéré őt, hogy vigye egy kissé beljebb a földtől: és mikor leült, a hajóból tanítá a sokaságot. 4 Mikor pedig megszünt beszélni, monda Simonnak: Evezz a mélyre, és vessétek ki hálóit fogásra. 5 És felevén Simon, monda néki: Mester, jöllehet az egész éjszaka fáradtunk, még sem fogtunk semmit: mindenálltal a te parancsolatodra levetem a hálót. 6 És ezt megtévéni, halaknak nagy sokaságát keríték be; szakadoz vala pedig az ő hálójuk. 7 Intének azért társaiknak, a kik a másik hajóban valának, hogy jöjjenek és segítsenek nézik. És eljövén, megtölték mind a két hajót, annyira, hogy csaknem elsüllyednék. 8 Látván pedig ezt Simon Péter, Jézusnak lábai elé esék, mondván: Eredj el én tőlem, mert én bűnös ember vagyok, Uram! 9 Mert félelem fogta körül őt és mindeneket, a kik ő vele

valának, a halfogás miatt, a melyet fogtak; 10 Hasonlóképen Jakabot és Jánost is, a Zebedeus fiait, a kik Simonnak társai valának. És monda Simonnak Jézus: Ne félj; mostantól fogva embereket fogsz. 11 És a hajókat a szárazra vonván, elhagyák mindenötet és követék őt. 12 És lón, hogy mikor az egyik városban vala, ímé vala ott egy poklossággal teljes ember: és mikor meglátta Jézust, arcra borulva kéré őt, mondván: Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engem! 13 Jézus pedig kinyújtva kezét, illeté azt, mondván: Akarom, tisztulj meg. És azonnal eltávozék tőle a bélpoklosság. 14 És ő megparancsol nézik, hogy azt senkinek se mondja el; hanem eredj el, úgymond, mutasd meg magad a papnak, és vígy áldozatot a te megtisztulásodért, a mint Mózes parancsolta, bizonyosan ő nézik. 15 A hír azonban annál inkább terjedt ő felőle; és nagy sokaság gyűle egybe, hogy ő hallgassák, és hogy általa meggyógyuljanak az ő betegségekből. 16 De ő félrevonula a pusztákba, és imádkozék. 17 És lón egy napon, hogy ő tanít vala: és ott ülének a farizeusok és a törvénynek tanítói, a kik jöttek Galileának és Júdeának minden faluiból és Jeruzsálemből: és az Úrnak hatalma vala ő vele, hogy gyógyítson. 18 És ímé valami férfiak ágyon egy embert hozának, a ki gutaütött vala; és igyekezének azt bevinni és ő élébe tenni. 19 De nem találván módot, hogy a sokaság miatt mikép vigyék őt be, felhágának a háztetőre, és a cseréphéjazaton át bocsáták őt alá ágyastól Jézus elé a középre. 20 És látván azoknak hitét, monda: Ember, megbocsáttattak néked a te bűneid. 21 Az írástudók pedig és a farizeusok elkezdének tanakodni, mondván: Kicsoda ez, a ki ily káromlást szól? Ki bocsáthatja meg a bűnt, hanemha egyedül az Isten? 22 Jézus pedig észrevévé az ő tanakodásukat, felelven, monda nézik: Mit tanakodtok a ti szívetekben? 23 Melyik könnyebb, azt mondani: Megbocsáttattak néked a te bűneid; vagy azt mondani: Kelj fel és járj? 24 Hogy pedig megtudjátok, hogy az ember Fiának van hatalma e földön megbocsátani a bűnöket, (monda a gutaütöttnek): Néked mondóm, kelj fel, és fölvéven nyoszolyádat, eredj haza! 25 És az rögtön felkelvén azok szemeláttára, fölvev a min feküdt, és elméne haza, dicsőítvén az Istent. 26 És az álmélkodás elfogá mindenájukat, és dicsőíték az Istent, és betelének felelelmemmel, mondván: Bizony csodadolgozat látunk ma! 27 Ezek után pedig kiméne, és láta egy Lévi nevű vámszedőt, aki a vámnál ül vala, és monda néki: Kövess engem! 28 És az mindenket elhagyván, felkele és követé őt. 29 És Lévi nagy lakomát készíte néki az ő házánál; és vala ott nagy sokasága a vámszedőknek és egyebeknek, a kik ő velük letelepedtek volt. 30 És köztük az írástudók és farizeusok

zúgolódának az ő tanítványai ellen, mondván: Miért esztek és isztok a vámszedőkkel és a bűnösökkel? **31** És felelén Jézus, monda nékik: Az egészségeseknek nincs szükségük orvosra, hanem a betegeknek. **32** Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket a megtérésre. **33** Azok pedig mondának néki: Mi az oka, hogy a János tanítványai gyakorta bőjtölnek és imádkoznak, valamint a farizeusok is; a te tanítványaid pedig esznek és isznak? **34** Ő pedig monda nékik: Avagy mivelhetitek-é azt, hogy a lakodalmasok bőjtöljenek, a míg a vőlegény velük van? **35** De eljönök a napok, és mikor a vőlegény elvétetik őtőlük, akkor majd bőjtölnek azokban a napokban. **36** És monda nékik példabeszédét is: Senki nem toldja az új posztó foltot az ó posztóhoz; mert különben az újat is megszakasztja és az ó posztóhoz nem illik az újból való folt. **37** És senki sem tölti az új bort ö tömlőkbe; mert különben az új bor megszakasztja a tömlőket, és a bor kiömöl, és a tömlők is elvesznek. **38** Hanem az új bort új tömlőkbe kell tölteni, és mind a kettő megmarad. **39** És senki, aki ó bort iszik, mindenjárt újat nem kiván, mert azt mondja: Jobb az ó.

6 Lón pedig a húsvét szombatját követő második szombaton, hogy a vetések között méne által és az ő tanítványai gabonafejeket szaggatván és azokat kezeikkel kimorzsolván, ettek. **2** Némelyek pedig a farizeusok közül mondának nékik: Miért cselekszik azt, a mit szombatnapokon nem szabad cselekedni? **3** És felelén Jézus, monda nékik: Nem olvastátok-é, mit cselekedett Dávid, mikor meghézézték őt a kik vele voltak? **4** Mi módon ment be az Úrnak házába és vette el a szent kenyereket és ette meg és adott azoknak is, a kik vele voltak, a melyeket pedig nem szabad megenni, hanem csak a papoknak? **5** És monda nékik: Az embernek Fia ura a szombatnak is. **6** Lón pedig más szombaton is, hogy ő a zsinagogába méne és tanítá, és vala ott egy ember, a kinek a jobb keze száradt volt. **7** Az írástudók és farizeusok pedig leselkednének ő utána, ha vajjon gyógyít-e majd szombatnapon, hogy vádat találjanak ellene. **8** Ő pedig tudván azoknak gondolatait, monda a száradt kezű embernek: Kelj fel és állj elő! És felkelvén, előálla. **9** Monda azért nékik Jézus: Valamit kérdek tőletek: Szabad-é szombaton jót tenni, vagy rosszat tenni? az életet megtartani, vagy elveszteni? **10** És körültekintve mindenjájokon, monda az embernek: Nyújtsd ki a kezedet! Az pedig úgy cselekedék, és keze oly éppe lón, mint a másik. **11** Azok pedig eltelenek esztelenséggel és beszélgetnek vala egymás közt, hogy mit cselekedjenek Jézussal? **12** És lón azokban a napokban, kiméne a hegyre imádkozni,

és az éjszakát az Istenhez való imádkozásban tölté el. **13** És mikor megvívra, előszólítá az ő tanítványait és kiválaszta azok közül tizenkettőt, a kiket apostoloknak is nevezi: **14** Simont, a kit Péternek is neveze, és Andrást, annak testvérét, Jakabot és Jánost, Filepet és Bertalant, **15** Mátét és Tamást, Jakabot, az Alfeus fiát, és Simont, aki Zelotesnek nevezteték, **16** Júdást, a Jakab fiát és Iskariotes Júdást, aki árulóvá is lön; **17** És alámenvén ő velük, megálla a síkságon, és az ő tanítványainak serege és a népnek nagy sokasága egész Júdeából és Jeruzsálemből és Tírusnak és Sídonnak tengermelléki határából, a kik jöttek, hogy hallgassák őt és meggyógyítassanak betegségeikből. **18** És a kik tisztálatlan lelkektől gyötrettek, meggyógyulának. **19** És az egész sokaság igyekezik vala őt illetni: mert erő származék belőle, és mindenket meggyógyít. **20** Ő pedig felemelvén szemeit az ő tanítványaira, monda: Boldogok vagytok ti szegények: mert tiétek az Isten országa. **21** Boldogok ti, kik most éheztek: mert megelégtítettek. Boldogok ti, kik most sírtok: mert nevetni fogtok. **22** Boldogok lesztek, mikor titeket az emberek gyűlölnek, és kirekesztenek, és szidalmaznak titeket, és kivetik a ti neveteket, mint gonoszt, az embernek Fiáért. **23** Örüljetek azon a napon és örvendezetek: mert íme a ti jutalmatok bőséges a mennyben; hiszen hasonlóképen cselekedtek a prófétákkal az ő atyáik. **24** De jáj néktek, gazdagoknak, mert elvettétek a ti vigasztalástokat. **25** Jáj néktek, kik beteltetek; mert éhezni fogtok. Jáj néktek, kik most nevettek; mert sírni és jagatni fogtok. **26** Jáj néktek, mikor minden ember jót mond felőletek; mert épen így cselekedtek a hamis prófétákkal az ő atyáik. **27** De néktek mondomb, kik engem hallgattok: Szeressétek ellenségeiteket, jól tegyetek azokkal, a kik titeket gyűlölnek, **28** Áldójátok azokat, a kik titeket átkoznak, és imádkozzatok azokért, a kik titeket háborgatnak. **29** A ki egyik arczodat megüti, fordítsd néki a másikat is; és attól, a ki felső ruhádat elveszi, ne vond meg alsó ruhádat se. **30** mindennek pedig, a ki tőled kér, adj; és attól, a ki elveszi a tiédet, ne kérd vissza. **31** És a mint akarjátok, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is akképen cselekedjetek azokkal. **32** Mert ha csak azokat szeretitek, a kik titeket szeretnek, mi jutalmatok van? Hiszen a bűnösök is szeretik azokat, a kik őket szeretik. **33** És ha csak azokkal tesztek jól, a kik veletek jól tesznek, mi jutalmatok van? Hiszen a bűnösök is ugyanazt cselekszik. **34** És ha csak azoknak adtak kölcsönt, a kiktől reménylik, hogy visszakapjátok, mi jutalmatok van? Hiszen a bűnösök is adnak kölcsönt a bűnösöknek, hogy ugyanannyit kapjanak vissza. **35** Hanem szeressétek ellenségeiteket, és jól tegyetek, és adjatok

kölcsönt, semmit érte nem várván; és a ti jutalmatok sok lesz, és ama magasságos Istennek fiai lesztek: mert ő jáltérvő a háládatlanokkal és gonoszokkal. **36** Legyetek azért irgalmasok, mint a ti Atyátok is irgalmas. **37** Ne ítélyjetek és nem ítéltettek; ne kárhoztassatok és nem kárhoztattok; megbocsássatok, néktek is megbocsáttatik; **38** Adjatok, néktek is adatik; jó mértéket, megnyomottat és megrázottat, színig teltet adnak a ti öletekbe. Mert azzal a mértékkel mérnek nétek, a melylyel ti mérték. **39** Példabeszédét is monda nékik: Vajon a vak vezetheti-é a világtalant? avagy nem mindenketten a verembe esnek-é? **40** Nem feljebb való a tanítvány az ő mesterénél; hanem mikor tökéletes lesz, mindenki olyan lesz, mint a mestere. **41** Miért nézed pedig a szálkát, a mely a te atyádfia szemében van, a gerendát pedig, mely a te saját szemedben van, nem veszed észre? **42** Avagy mi módon mondhatod a te atyádfiának: Atyámfia, hadd vessem ki a szálkát a te szemedből, holott te a te szemedben lévő gerendát nem látod. Te képmutató, vesd ki először a gerendát a te szemedből és azután gondolj arra, hogy kivesd a szálkát, a mely a te atyádfia szemében van. **43** Nem jó fa az, a mely romlott gyümölcsöt terem; és nem romlott fa az, a mely jó gyümölcsöt terem. **44** Mert minden fa az ő tulajdon gyümölcséről ismertetik meg; mert a tövisről nem szednek fügét, sem a szederindáról nem szednek szőlőt. **45** A jó ember az ő szívénél jó kincséből hoz elő jót; és a gorosz ember az ő szívénél gorosz kincséből hoz elő goroszt: mert a szívnek teljességeből szól az ő szája. **46** Miért mondjátok pedig nékem: Uram! Uram! ha nem mivelitek, a miket mondok? **47** Valaki én hozzám jó és hallatja az én beszédimet és azokat megtartja, megmondom nétek, mihez hasonló. **48** Hasonló valamely házépítő emberhez, a ki leárott és mélyre hatolt, és kőszíklára vetett fundamentomot: mikor aztán árvíz lett, beleütközött a folyóvíz abba a házba, de azt meg nem mozdíthatta: mert kőszíklán épült. **49** A ki pedig hallatja, de nem tartja meg, hasonló ahhoz az emberhez, a ki csak a földön építette házát fundamentom nélkül: a melybe beleütközvén a folyóvíz, azonnal összeomlott; és nagy lett annak a háznak romlása.

7 Mikor pedig minden ő beszédeit a nép hallatára elvégezte, beméne Kapernaumba. **2** Egy századosnak szolgája pedig, aki annál nagy becsületben volt, igen rosszul lévén, már halófélben vala. **3** Az pedig, mikor hallott Jézus felől, hozzá küldé a zsidók véneit, kérvén őt, hogy jöjjön el és gyógyítsa meg az ő szolgáját. **4** Azok pedig Jézushoz menvén, igen kérék őt, mondván: Méltó, hogy megtedd néki; **5** Mert szereti a mi nemzetünket, és a zsinagógát

is ő építette nékünk. **6** Jézus tehát elméne velök. Mikor azonban már nem messze volt a háztól, elője küldé a százados néhány jó barátját, izenvén néki: Uram, ne fáraszsd magad; mert nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj; **7** A miért is magamat sem tartottam érdemesnek arra, hogy hozzád menjek: hanem csak szóval mondd, és meggyógyul az én szolgám. **8** Mert én is hatalom alá vetett ember vagyok, és vitézek vannak alattam; és ha az egyiknek azt mondomb: Eredj el, elmegy; vagy a másiknak: Jövel, eljő; és ha szolgámnak szólok: Tedd ezt, azt teszi. **9** Jézus pedig ezeket hallván, elcsudálkozék ő rajta; és hátrafordulván monda az ő követő sokaságnak: Mondom nétek, ilyen hitet Izráelben sem találtam! **10** És a küldöttök visszatérvén a házhoz, a beteg szolgát már egészségen találák. **11** És lón másnap, hogy méne Nain nevű városba; és az ő tanítványai sokan menének ő vele, és nagy sokaság. **12** Mikor pedig a város kapujához közelített, íme egy halottat hoznak vala ki, egyetlen egy fiát az anyjának, és az özvegy asszony vala; és a városból nagy sokaság volt ő vele. **13** És látván őt az Úr, megkönyörüle rajta, és monda néki: Ne sírj. **14** És oda menvén, illeté a koporsót; a vivők pedig megállának. És monda: Ifjú, néked mondomb, kelj föl! **15** És felüle a megholt, és kezde szólni; és adá őt anyjának. **16** És elfogá mind azokat a félelem, és dicsőíték az Istent, mondván: Nagy próféta támadt mi köztünk; és: Az Isten megtekintette az ő népét. **17** És kiméne ő felőle e hír az egész Júdeába, és a körül való minden tartományba. **18** És Jánosnak mind ezeket elmondák a tanítványai. És János az ő tanítványai közül kettőt előszólítván, **19** Elküldé Jézushoz, mondván: Te vagy-é az, aki eljövendő vala, vagy mászt várunk? **20** Mikor azért azok a férfiak hozzámentek, mondának: Keresztelő János küldött minket te hozzád, mondván: Te vagy-é az, aki eljövendő vala, vagy mászt várunk? **21** Azon órában pedig sokakat gyógyítta meg betegségekből, csapásokból, tisztálatlan lelkektől, és sok vaknak adá meg szeme világát. **22** És felelven Jézus, monda nékik: Elmenvén mondjátok meg Jánosnak, a mikel láttatok és hallottatok: hogy a vakok szemeik világát veszik, a sánták járnak, a poklosok megtisztulnak, a siketek hallanak, a halottak feltámadnak, a szegényeknek az evangéliom prédikáltatik. **23** És boldog, valaki én bennem meg nem botránkozik. **24** Mikor pedig elmentek a János követei, kezdé mondani a sokaságnak János felől: Mit látni mentetek ki a pusztába? szélingatta nádszálát-é? **25** Hát mit látni mentetek ki? puha ruhákba öltözött embert-é? Íme a kik drága öltözetben és gyönyörűségeben vannak, a királyok palotáiban vannak. **26** Hát mit látni mentetek ki? Próbát-é?

Bizony mondom néktek, prófétánál is nagyobbat. 27 Ez az, aki felől meg van írva: ímé én elküldöm az én követemet a te orczád előtt, ki elkészítí előtted a te útadat. 28 Mert mondom néktek, hogy azok között, a kik asszonytól születtek, egy sincs nagyobb próféta Keresztelő Jánosnál; de a ki kisebb az Isten országában, nagyobb ő nála. 29 És mikor ezt hallotta az egész nép és a vámszedők, igazat adának az Istennek, megkeresztelkedvén a János keresztségével; 30 A farizeusok pedig és a törvénytudók az Isten tanácsát megveték ő magokra nézve, nem keresztelkedvén meg őtőle. 31 Monda pedig az Úr: Mihez hasonlítsam azért e nemzettségnek embereit? és mihez hasonlók? 32 Hasonlók a piaczon ülő gyermekkezhez, kik egymásnak kiáltanak, és ezt mondják: Sípoltunk néktek, és nem táncoltatok; siralmas énekekkel énekeltünk néktek, és nem sírtatok. 33 Mert eljött Keresztelő János, aki kenyeret sem eszik, bort sem iszik, és ezt mondjátok: Ördög van benne. 34 Eljött az embernek Fia, aki eszik és iszik, és ezt mondjátok: Ímé a falánk és borívó ember, a vámszedők és bűnösök barátja. 35 És igazoltaik a bölcseség minden ő fiaitól. 36 Kéré pedig őt egy a farizeusok közül, hogy ő vele egyékként annakokáért bemenvén a farizeus házába, leüle enni. 37 És ímá a városban egy asszony aki bűnös vala, mikor megtudta, hogy ő a farizeus házában leült enni, hoza egy alabástrom szelencze drága kenetet. 38 És megállván hárult az ő lábainál sírva, könnyeivel kezdé öntözni az ő lábait, és fejének hajával törlé meg, és csökolgatá az ő lábait, és megkené drága kenettel. 39 Mikor pedig ezt látta a farizeus, aki őt meghívta, monda magában: Ez, ha próféta volna, tudná ki és miféle asszony az, aki őt illeti: hogy bűnös. 40 És felelvén Jézus, monda néki: Simon, van valami mondani valóm néked. És az monda: Mester, mondjad. 41 Egy hitelezőnek két adósa vala: az egyik adós vala ötszáz pénzzel, a másik pedig ötvennel. 42 És mikor nem volt nézik miből megadni, mind a kettőnek elengedé. E kettő közül azért, mondd meg, melyik szereti őt jobban? 43 Felelvén pedig Simon, monda: Azt gondolom, hogy az, a kinek többet engedett el. És Jézus monda néki: Igazán ítéltél. 44 És az asszonyhoz fordulván, monda Simonnak: Látod-e ez asszonyt? Bejövék a te házadba, az én lábaimnak vizet nem adál: ez pedig könnyeivel öntözé az én lábaimat, és fejének hajával törlé meg. 45 Engem meg nem csókolál: ez pedig az időtől fogva, hogy bejöttem, nem szünt meg az én lábaimat csókolgatni. 46 Olajjal az én fejemet meg nem kented: ez pedig drága kenettel kené meg az én lábaimat. 47 Minekokáért mondom néked: Néki sok bűne bocsáttatott meg; mert igen szeretett; a kinek pedig kevés bocsáttatik meg, kevésbé szeret. 48 És monda annak: Megbocsáttattak

néked a te bűneid. 49 És a kik együtt ülnek vele az asztalnál, kezükön magukban mondani: Ki ez, hogy a bűnöket is megbocsátja? 50 Monda pedig az asszonynak: A te hited megtartott téged. Eredj el békességgel!

8 És lón ezután, hogy ő jár vala városonként és falunként, prédikálván és hirdetvén az Isten országát, és vele a tizenkettő, 2 És némely asszonyok, a kiket tisztában keltekől és betegségekből gyógyított meg, Mária, aki Magdalénának nevezettet, kiből hét ördög ment ki, 3 És Johanna, Khúzának, a Heródes gondviselőjének felesége, és Zsuzsánna, és sok más asszony, kik az ő vagyonuktól szolgálának néki. 4 Mikor pedig nagy sokaság gyűlt egybe, és minden városból mentek vala ő hozzá, monda példázat által: 5 Kiméne a magvető, hogy elvesse az ő magvát: és magvetés közben némely esék az útfére; és eltagostaték, és az égi madarak megevék azt. 6 És némely esék a kősziklára; és mikor kikelt, elszárada, mert nem vala nedvessége. 7 Némely esék a tövis közé; és a tövisek vele együtt növekedvén, megfojták azt. 8 Némely pedig esék a jó földbe; és mikor kikelt, százannyi hasznott hoza. Ezeket mondván, kiált vala: A kinek van füle a hallásra, hallja. 9 És megkérdék őt az ő tanítványai, mondván: Mi lehet e példázat? 10 Ő pedig monda nézik: Néktek adatott, hogy az Isten országának titkait értsétek; egyebeknek példázatokban, hogy látván ne lássanak, és hallván ne értsenek. 11 A példázat pedig ez: A mag az Isten beszéde. 12 Az útfélen valók pedig azok, a kik hallják; aztán eljő az ördög, és kikapja az ígért az ő szívökből, hogy ne higyenek és ne idvezüljenek. 13 És a kősziklán valók azok, a kik, mikor hallják, örömmel veszik az ígért; de ezeknek nincs gyökerük, a kik egy ideig hisznek, a kísértés idején pedig elszakadnak. 14 És a melyik a tövis közé esett, ezek azok, a kik hallották, de elmenvén, az élet gondjaitól, és gazdagságától és gyönyörűségeitől megfojtatnak, és gyümölcsöt nem teremnek. 15 A melyik pedig a jó földbe esett, ezek azok, a kik a halott ígért tiszta és jó szívvel megtartják, és gyümölcsöt teremnek békétűréssel. 16 Senki pedig, ha gyertyát gyújt, be nem fedi azt valami edénnyel, sem az ágy alá nem rejti; hanem a gyertyatartóba teszi, hogy a kik bemennek, lássák a világot. 17 Mert nincs oly titok, mely nyilvánvalóvá ne lenne; és nincs oly elrejtett dolog, mely ki ne tudónék, és világosságra ne jöne. 18 Meglássátok azért, mimódon hallgatjátok: mert a kinek van, annak adatik; és a kinek nincs, még a mijét gondolja is hogy van, elvétetik tőle. 19 Jövének pedig hozzá az ő anyja és atyafiai, de nem tudtak hozzá jutni a sokaság miatt. 20 És tudtára adák néki, mondván: A te anyád és atyádfiai

künn állnak, téged akarván látni. 21 Ő pedig felelvén, monda nézik: Az én anyám és az én atyámfai ezek, a kik az Isten beszédét hallgatják, és megcselekszik azt. 22 Lőn pedig egy napon, hogy beméne a hajóba ő és az ő tanítványai; és monda nézik: Menjünk a tónak túlsó partjára. És elindulának. 23 De hajózásuk közben elszenderedék; és szélvész csapott le a tóra, és megmerülnek, és veszedelemben valának. 24 És hozzá mervén, felköték őt mondván: Mester, Mester, elveszünk! ő pedig felserkenvén, megdorgálá a szelet és a víznek habjait; és megszűnének, és lőn csendesség. 25 És monda nézik: Hol van a ti hitetek? És félelemmel csodálkoznak vala, mondván egymásnak: Ugyan ki ez, hogy a szeleknek is, a víznek is parancsol, és engednek néki? 26 És evezének a Gaderénusok tartományába, mely Galileával átellenben van. 27 És mikor ő kiment a földre, jöve előbe a városból egy ember, kiben ördögök voltak sok időtől fogva, sem ruhába nem öltözött, sem házban nem lakott, hanem a sírboltokban. 28 És mikor meglátta Jézust, felkiáltá és lábai elé esék néki, és fenszóval monda: Mi közöm van nékem te veled, Jézus, felséges Istenek Fia? kérlek téged, ne gyötörj engem. 29 Mert azt parancsolá annak a tisztában léleknek, hogy menjen ki az emberből. Mert gyakran elragadá őt: annakokáért láncokkal és békókkal megkötzve őrizteték; de a kötelékeket elszaggatván, az ördögtől a pusztákba hajtatók. 30 Megkérde pedig őt Jézus, mondván: Mi a neved? És ő monda: Légió; mert sok ördög ment vala bele. 31 És kérék őt, hogy ne parancsolja nézik, hogy a mélysége menjenek. (Abyssos g12) 32 Vala pedig ott egy nagy disznónyáj, legelészve a hegyen; és kérék őt, hogy engedje meg nézik, hogy azokba menjenek. És megengedé nézik. 33 És minekutána kimentek az ördögök az emberből, bemenének a disznókba; és a disznónyáj a meredekről a tóba rohana, és megfulladta. 34 A pásztorok pedig látván mi történt, elfutának, és elmenvén, hírré adák a városban és a falukban. 35 Kimenének azért megnézni mi történt; és menének Jézushoz, és ülve találák az embert, kiből az ördögök kimentek, felöltözve és eszénél, a Jézus lábainál; és megfélemlének. 36 Elbeszélék pedig nézik azok is, a kik látták, mimódon szabadult meg az ördöngős. 37 És kéré őt a Gaderénusok körül való tartományok egész sokasága, hogy ő közülök menjen el, mert felette igen félnek vala: ő pedig beülvén a hajóba, visszatére. 38 Kéré pedig őt az az ember, a kiből az ördögök kimentek, hogy ő vele lehessen; de Jézus elbocsátá őt, mondván: 39 Térj vissza házadhoz, és beszéld el, mely nagy dolgokat tett az Isten veled. Elméne azért, hirdetvén az egész városban, mely nagy dolgokat cselekedett Jézus ő vele. 40 És lőn, hogy mikor Jézus

visszatért, a nép örömmel fogadá őt; mert mindenjában várják vala őt. 41 És íme eljöve egy ember, kinek Jairus vala neve, ki a zsinagógának feje volt; és Jézus lábai előtt leesvén, kér őt, hogy menjen be az ő házába; 42 Mert vala néki egy egyetlen leánya, mintegy tizenkét esztendős, és az halálán volt. Mikor pedig ő méne, a sokaság szorongatá őt. 43 És egy asszony, ki vérfolyásban volt tizenkét esztendőtől fogva, és bár minden vagyonát az orvosokra költötte, senki meg nem tudta gyógyítani, 44 Hátulról hozzá járulván, illeté az ő ruhájának peremét; és azonnal elálla vérének folyása. 45 És monda Jézus: Ki az, a ki engem illete? És mikor mindenjában tagadták, monda Péter és a kik ő vele valának: Mester, a sokaság nyom és szorongat téged, és azt mondod: Ki az, a ki engem illete? 46 Jézus pedig monda: Illete engem valaki; mert én észrevettem, hogy erő származék ki tőlem. 47 Mikor pedig láitta az asszony; hogy nem maradt titokban, részketve előjöve és előtte leesvén, megjelenté néki az egész sokaság előtt, miért illette őt, és hogy azonnal meggyógyult. 48 És ő monda néki: Bízzál leányom, a te hited megtartott téged; eredj el békességgel! 49 Mikor még a szó szájában vala, előjöve egy ember a zsinagóga fejének házától, mondván néki: Meghalt a leányod; ne fáraszd a Mestert! 50 Jézus pedig mikor ezt hallotta, felele néki, mondván: Ne félj; csak higyj, és megtartatik. 51 Bemenvén pedig a házba, senkit nem bocsáta be, csak Pétert, Jakabot, Jánost és a leányzó atyát és anyját. 52 Sírának pedig mindenjában, és gyászolákat az; ő pedig monda: Ne sírjatok; nem halt meg, hanem aluszik. 53 És kineveték őt, tudván, hogy meghalt. 54 ő pedig mindenkit kiküldvén, és a leányzó kezét megfogván, kiáltá, mondván: Leányzó, kelj fel! 55 És visszatére annak lelke, és azonnal fölkelte; és ő parancsolá, hogy adjanak néki enni. 56 És elálmélikdának annak szülei; ő pedig megparancsolá, hogy senkinek ne mondják, a mi történt.

9 Minekutána pedig összehívta Jézus az ő tizenkét tanítványát, ada nézik erőt és hatalmat minden ördögök ellen, és betegségek gyógyítására. 2 És elküldé őket, hogy prédikálják az Isten országát, és betegeket gyógyítsanak. 3 És monda nézik: Semmit az útra ne vigyetek, se pálcázat, se táskát, se kenyerset, se pénzt; se két-két ruhátok ne legyen. 4 És valamely házba bementek, ott maradjatok, és onnét induljatok tovább. 5 És valakik be nem fogadnak titeket, kimenvén abból a városból, még a port is verjétek le lábaitokról, bizonyásául ő ellenök. 6 Kimenvén annakokáért, bejárák a falukat, hirdetvén az evangéliomot, és gyógyítván mindenütt. 7 Meghallá pedig Heródes a negyedes fejedelem, mindazokat, a mik ő általa történtek: és zavarban volt,

mivelhogy némelyek azt mondák, hogy János támadt fel a halálból; 8 Némelyek pedig, hogy Illés jelent meg; mások meg, hogy a régi próféták közül támadt fel valamelyik. 9 És monda Heródes: Jánosnak én vettetem fejét: kicsoda hát ez, aki felől én ilyen dolgokat hallok? És igyekezik vala őt látni. 10 Visszatérvén pedig az apostolok, elbeszélnek néki minden, a mit cselekedtek. És azokat maga mellé vévén, elvonula magánosan a Bethsaida nevű városnak pusztá helyére. 11 A sokaság pedig ezt megtudván, követé őt: és ő örömmel fogadván őket, szóla nézik az Isten országáról, és a kiknek gyógyulásra volt szükségük, azokat meggyógyítá. 12 A nap pedig hanyatlani kezdett; és a tizenkettő ő hozzá járulván, monda nézik: Bocsásd el a sokaságot, hogy elmenvén a körülvaló falvakba és majorokba megszálljanak, és eledelet találjanak, mert itt pusztá helyen vagyunk. 13 Ő pedig monda nézik: Adjatok nézik ti enni. Azok pedig mondának: Nincs nékünk több őt kenyerünknél és két halunknál; hanem ha elmegyünk és mi veszünk eledelet az egész sokaságnak. 14 Mert valának ott mintegy ötezeren férfiak. Monda pedig az ő tanítványainak: Ültessétek le őket csoportokba ötvenével. 15 És a képen cselekednének, és leülteték valamennyit. 16 Minekutána pedig vette az öt kenyeret és a két halat, a mennybe emelvén szemeit, megáldá azokat, és megszegé; és adá a tanítványoknak, hogy a sokaság elé tegyék. 17 Evének azért és megelégedének mindenjában; és felszedék a mi darabok maradtak tőlük, tizenkét kosárral. 18 És lón, mikor ő magában imádkozék, vele valának a tanítványok; és megkérde őket, mondván: Kinek mond engem a sokaság? 19 Ők pedig felelvéni, mondának: Keresztelő Jánosnak; némelyek pedig Illésnek; némelyek pedig, hogy a régi próféták közül támadt fel valamelyik. 20 És monda nézik: Hát ti kinek mondottok engem? Felelvéni pedig Péter, monda: Az Isten ama Krisztusának. 21 Ő pedig reájok parancsolván, meghagyá, hogy ezt senkinek ne mondják; 22 Ezt mondván: Szükség az ember Fiának sokat szennedni és megvettetni a vénektől, a főpapoktól és írástudóktól, és megölelni, és harmadnapon feltámadni. 23 Mondja vala pedig mindeneknek: Ha valaki én utának akar jöni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő kereszjtét minden nap, és kövessen engem. 24 Mert a ki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt; a ki pedig elveszti az ő életét én érettem, az megtartja azt. 25 Mert mit használ az embernek, ha minden világot megnyeri is, ő magát pedig elveszti vagy magában kárt vall? 26 Mert valaki szégyel engem és az én beszédemet, az embernek Fia is szégyelni fogja azt, mikor eljő az ő dicsőségével, és az Atyáéval és a szent angyalokéval. 27 Mondom pedig néktek bizonnal, hogy

vannak az itt állók közül némelyek, kik a halált meg nem kóstolják, mígnem meglátják az Istennek országát. 28 És lón e beszédek után mintegy nyolcadnappal, hogy maga mellé vevé Pétert, Jánost és Jakabot, és felménye a hegyre imádkozni. 29 És imádkozása közben az ő orczájának ábrázata elváltozik, és az ő ruhája fehér és fénylő lón. 30 És íme két férifi beszél vala ő vele, kik valának Mózes és Illés; 31 Kik dicsőségben megjelenvén, beszél vala az ő halálát, melyet Jeruzsálemben fog megteljesíteni. 32 Péter pedig és a vele lévőket elnyomá az álom; de mikor felébredtek, látták az ő dicsőségét, és ama két férfiút, kik vele állanak vala. 33 És lón, mikor azok eltávoztak ő tőle, monda Péter Jézusnak: Mester, jó nékünk itt lennünk: csinálunk azért három hajlékot, egyet néked, Mózesnek is egyet, és egyet Illésnek; nem tudván mit mond. 34 És mikor ő ezeket mondá, felhő támadta és azokat beárnyékozta; ők pedig megfélemlének, mikor azok bementek a felhőbe. 35 És szózat lón a felhőből, mondván: Ez amaz én szerelmes Fiam, őt hallgassátok. 36 És mikor a szózat lón, találtaték Jézus csak maga. ők pedig hallgatának, és semmit abból, a mit láttak, senkinek el nem mondának azokban a napokban. 37 És lón másnap, mikor ők a hegyről leszálltak, sok nép méne előbe. 38 És íme egy a sokaság közül felkiáltta, mondván: Mester, kérlek téged, tekints az én fiamra; mert nékem egyetlen egyem: 39 És íme a lélek megragadja őt, és hirtelen kiált; és szaggatja őt, annyira, hogy tajtéket tűr, és nehezen megy el tőle, szaggatván őt. 40 És kérem a te tanítványaidat, hogy üzzék ki azt, de nem tudták. 41 Felelvéni pedig Jézus, monda: Óh hitetlen és elfajult nemzetseg! meddig leszek közöttek, és meddig túrlek titkokat? Hozd ide a te fiadat! 42 A míg pedig az odaméne, azon közben az ördög földhöz úté azt, és megrángatá. De Jézus megdorgálá a tisztálatan lelket, és meggyógyítá a gyermeket, és adá azt az ő atyának. 43 Elálmélkodának pedig mindenjában az Istennek nagyságos erején. Mikor pedig mindenjában csodálkozának minden azokon, a miket Jézus cselekedék, monda az ő tanítványainak: 44 Vegyétek füleitekbe ezeket a beszédeket: Mert az embernek Fia az emberek kezébe fog adatni. 45 De ők nem érték e mondást, és el vala rejte előük, hogy ne értsék azt; és félik őt megkérdezni e mondás felől. 46 Támadta pedig bennök az a gondolat, hogy ki nagyobb közöttük. 47 Jézus pedig látván az ő szívök gondolatát, egy kis gyermeket megfogván, maga mellé állatá azt, 48 És monda nézik: Valaki e kis gyermeket befogadja az én nevemben, engem fogad be; és valaki engem befogad, azt fogadja be, aki engem elküldött; mert a ki legkisebb mindenjában ti közöttetek, az lesz nagy. 49 Felelvéni pedig János, monda: Mester, láttunk valakit, a

ki a te nevedben ördögöket ūz; és eltítők őt, mivelhogy téged nem követ mi velünk. 50 És monda néki Jézus: Ne tiltsátok el: mert a ki nincs ellenünk, mellettünk van. 51 Lón pedig, mikor az idő elkőzelgete, hogy ő felvitessék, eltökélte magát, hogy Jeruzsálembe megy, 52 És követeket külde az ő orczája előtt; és azok elmenvén, bemenének egy samaritánus faluba, hogy néki szállást készítsenek. 53 De nem fogadák be őt, mivelhogy ő Jeruzsálembe megy vala. 54 Mikor pedig ezt látták az ő tanítványai, Jakab és János, mondának: Uram, akarod-é, hogy mondjuk, hogy tűz szálljon alá az égből, és emészsze meg ezeket, mint Illýés is cselekedett? 55 De Jézus megfordulván, megdorgálá őket, mondva: Nem tudjátok minémű lélek van ti bennetek: 56 Mert az embernek Fia nem azért jött, hogy elveszítse az emberek lelkét, hanem hogy megtartsa. Elmenének azért más faluba. 57 Lón pedig, mikor menének, valaki monda néki az úton: Követlek téged Uram, valahová megy! 58 És monda néki Jézus: A rókáknak barlangjuk van, és az égi madaraknak fészük; de az ember Fiának nincs fejét hová lehajtania. 59 Monda pedig másnak: Kövess engem. Az pedig monda: Uram, engedd meg nékem, hogy előbb elmenjek és eltemessem az én atyámát. 60 Monda pedig néki Jézus: Hadd temessék el a halottak az ő halottaikat: te pedig elmenvén, hirdesd az Isten országát. 61 Monda pedig más is: Követlek téged Uram; de előbb engedd meg nékem, hogy búcsút vegyek azoktól, a kik az én házamban vannak. 62 És monda néki Jézus: Valaki az eke szarvára veti kezét, és hátra tekint, nem alkalmas az Isten országára.

10 Ezek után pedig rendele az Úr másokat is, hetvenet, és elküldé azokat kettőnként az ő orczája előtt, minden városba és helyre, a hová ő menendő vala. 2 Monda azért nékik: Az aratni való sok, de a munkás kevés; kérjétek azért az aratásnak Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába. 3 Menjetek el: Ímé én elbocsátlok titeket, mint bárányokat a farkasok közé. 4 Ne hordozzatok erszényt, se táskát, se sarut; és az úton senkit ne köszöntsetek. 5 Valamely házba bementek, először ezt mondjátok: Békesség e háznak! 6 És ha lesz ott valaki békességnak fia, a ti békességek azon marad; ha nem, ti reátok tér vissza. 7 Ugyanonban házban maradjatok pedig, azt evén és iván, a mit ők adnak: mert méltó a munkás az ő jutalmára. Ne járjatok házról-házra. 8 És valamely városba bementek, és befogadnak titeket, azt egyétek, a mit előtörökbe adnak: 9 És gyógyítások a betegeket, a kik ott lesznek, és mondjátok nékik: Elkőzelített hozzátok az Isten országa. 10 Valamely városba pedig bementek, és titeket be nem fogadnak, annak utcáira kimenvén, ezt mondjátok: 11 Még a port is, a mely reánk

ragadt a ti várostokból, itt köztetek letöröljük; mindazáltal ez legyen tudtotokra, hogy az Isten országa elközelített hozzátok. 12 Mondom pedig néktek, hogy a Sodomabeliek állapota túrhetőbb lesz ama napon, hogynem azé a városé. 13 Jaj néked Korzin! Jaj néked Bethsaida! mert ha Tírusban és Sídonban lettek volna azok a csodák, melyek te benned lónek, régen zsákban és hamiban ülve megtérték volna. 14 Hanem Tírusnak és Sídonnak túrhetőbb lesz állapota az ítéletkor, hogynem néktek. 15 És te Kapernaum, mely mind az égig felmagasztaltattál, a pokolig fogsz lealáztatni. (Hadés g86) 16 A ki titeket hallgat, engem hallgat, és a ki titeket megvet, engem vet meg; és a ki engem vet meg, azt veti meg, a ki engem elküldött. 17 Visszatére pedig a hetven tanítvány örömmel, mondva: Uram, még az ördögök is engednek nékünk a te neved által! 18 Ó pedig monda nékik: Látám a Sátánt, mint a villámlást lehullani az égből. 19 Ímé adok néktek hatalmat, hogy a kígyókon és skorpiókon tapodjatok, és az ellenségnek minden erején; és semmi nem árthat néktek. 20 De azon ne örüljetek, hogy a lelkek néktek engednek; hanem inkább azon örüljetek, hogy a ti neveitek fel vannak írva a mennyben. 21 Azon órában örvendeze Jézus lelkében, és monda: Hálákat adok néked, Atyám, mennynek és földnek Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcsék és értelmesek elől, és a kisdedeknek megjelentetted. Igen, Atyám, mert így volt kedves te előtted. 22 Mindent nékem adott az én Atyám: és senki sem tudja, kicsoda a Fiú, csak az Atya; és kicsoda az Atya, hanem csak a Fiú, és a kinek a Fiú akarja megjelenteni. 23 És a tanítványokhoz fordulván, monda ő magoknak: Boldog szemek, a melyek látják azokat, a melyeket ti láttok. 24 Mert mondomban néktek, hogy sok próféta és király kívánta látni, a miket ti láttok, de nem látták; és hallani, a miket hallottak, de nem hallották. 25 És ímé egy törvénytudó felkele, kísértvén őt, és mondva: Mester, mit cselekedjem, hogy az örök életet vehessem? (aiōnios g166) 26 Ó pedig monda annak: A törvényben mi van megírva? mint olvasod? 27 Az pedig felelén, monda: Szeresz az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből és minden erődből és teljes elmeedből; és a te felebarátodat, mint magadat. 28 Monda pedig annak: Jól felelél; ezt cselekedd, és élsz. 29 Az pedig igazolni akarván magát, monda Jézusnak: De ki az én felebarátom? 30 Jézus pedig felelén, monda: Egy ember megvala alá Jeruzsálemből Jerikóbá, és rablók kezébe esék, a kik azt kifosztván és megsebesítvén, elmenének, és ott hagyák félholtan. 31 Történet szerint pedig megy vala alá azon az úton egy pap, a ki azt látván, elkerül. 32 Hasonlóképen egy Lévita is, mikor arra a helyre ment, és azt

látta, elkerülé. 33 Egy samaritánus pedig az úton mervén, odaért, a hol az vala: és mikor azt láttá, könyörületességre indul. 34 És hozzájárulván, bekötözé annak sebeit, olajat és bort töltvén azokba; és azt felhelyezvén az ő tulajdon barmára, vivé a vendégfogadó házhoz, és gondját viselé néki. 35 Másnap pedig elmenőben két pénzt kivéven, adá a gazdának, és monda néki: Viselj gondot reá, és valamit ezen fölül reáköltesz, én mikor visszatérök, megadom néked. 36 E három közül azért kit gondolsz, hogy felebarátja volt annak, a ki a rablók kezébe esett? 37 Az pedig monda: Az, aki könyörült rajta. Monda azért néki Jézus: Eredj el, és te is a képen cselekedjél. 38 Lón pedig, mikor az úton menének, hogy ő beméne egy faluba; egy Mártha nevű asszony pedig befogadá őt házába. 39 És ennek vala egy Mária nevezetű testvére, ki is Jézus lábainál leülvén, hallgatja vala az ő beszédét. 40 Mártha pedig foglalatos volt a szüntelen való szolgálatban; előállván azért, monda: Uram, nincs-é arra gondod, hogy az én testvérem magamra hagyott engem, hogy szolgáljak? Mondjad azért néki, hogy segítsen nékem. 41 Felelvé pedig, monda néki Jézus: Mártha, Mártha, szorgalmas vagy és sokra igyekezel: 42 De egy a szükséges dolog: és Mária a jobb részt választotta, mely el nem vétetik ő tőle.

11 És lón, mikor ő imádkozék egy helyen, minekutána elvégezte, monda néki egy az ő tanítványai közül: Uram, taníts minket imádkozni, miképen János is tanította az ő tanítványait. 2 Monda pedig nékik: Mikor imádkoztok, ezt mondjátok: Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a te neved. Jőjjön el a te országod. Legyen meg a te akaratod, miképen a mennyben, azonképen e földön is. 3 A mi minden napí kenyerünket add meg nékünk naponként. 4 És bocsásd meg nékünk a mi búneinket; mert mi is megbocsátunk mindeneknek, a kik nékünk adósok. És ne vígy minket kísértetbe; de szabadít meg minket a gonosztól. 5 És monda nékik: Ki az közületek, a kinek barátja van, és ahhoz megy éjfélkor, és ezt mondja néki: Barátom, adj nékem kölcsön három kenyeret, 6 Mert az én barátom én hozzá jött az útról, és nincs mit adjak ennie; 7 Az pedig onnét belőlről felelvé, ezt mondaná: Ne bánts engem: immár az ajtó be van zárva, és az én gyermekem velem vannak az ágyban; nem kelhetek fel, és nem adhatok néked? 8 Mondom néktek, ha azért nem fog is felkelni és adni néki, mert az barátja, de annak tolakodása miatt felkél és ád néki, a mennyi kell. 9 Én is mondom néktek: Kérjetek és megadatik néktek; keressetek és találtok; zörgessetek és megnyittatik néktek. 10 Mert a ki kér, mind kap; és a ki keres,

talál; és a zörgetőnek megnyittatik. 11 Melyik atya pedig az közületek, a kitől a fia kenyерet kér, és ő talán követ ád néki? vagy ha halat, vajon a hal helyett kígyót ád-é néki? 12 Avagy ha tojást kér, vajon skorpiót ád-é néki? 13 Ha azért ti gonosz létekre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ád a ti mennyei Atyátok Szent Lelket azoknak, a kik tőle kérik. 14 És ördögöt úz vala ki, mely néma vala. És lón, mikor kiment az ördög, megszólala a néma; és csodálkozik a sokaság. 15 Némelyek pedig azok közül mondának: A Belzebúb által, az ördögök fejedelme által úzi ki az ördögöket. 16 Mások meg, kísértvén őt, mennyei jel kívánának tőle. 17 Ő pedig tudván azoknak gondolatát, monda nékik: minden ország, a mely magával meghasonlik, elpusztul; és ház a házzal ha meghasonlik, leomlik. 18 És a Sátán is ha ő magával meghasonlik, mimódron állhat meg az ő országa? mert azt mondjátok, hogy én a Belzebúb által úzom ki az ördögöket. 19 És ha én a Belzebúb által úzom ki az ördögöket, a ti fiaitok ki által úzik ki? Annakokáért ők maguk lesznek a ti bíráitok. 20 Ha pedig Isten üjjával úzom ki az ördögöket, kétség nélkül elérkezett hozzátok az Isten országa. 21 Mikor az erős fegyveres őrzi az ő palotáját, a mije van, békességen van; 22 De mikor a nálánál erősebb reá jövén legyőzi őt, minden fegyverét elveszi, melyhez bízott, és a mit tőle zsákmányol, elosztja. 23 A ki velem nincs, ellenem van; és a ki velem nem takar, tékozol. 24 Mikor a tisztálatlan lélek kimegy az emberből, víz nélkül való helyeken jár, nyugalmat keresvén; és mikor nem talál, ezt mondja: Visszatérök az én házamba, a honnét kijöttem. 25 És oda mervén, kisöpörve és felékesítve találja azt. 26 Akkor elmegy, és maga mellé vesz más hét lelket, magánál gonoszabbakat, és bemervén ott lakoznak; és annak az embernek utolsó állapota gonoszabb lesz az elsőnél. 27 Lón pedig mikor ezeket mondá, fölemelvén szavát egy asszony a sokaság közül, monda néki: Boldog méh, a mely téged hordozott, és az emlők, melyeket szoptál. 28 Ő pedig monda: Sőt inkább boldogok a kik hallgatják az Istennek beszédét, és megtartják azt. 29 Mikor pedig a sokaság hozzá gyülekezik, kezdé mondani: E nemzetseg gonosz: jel kíván, de jel nem adatik néki, hanem ha Jónás prófétának amejele; 30 Mert miképen Jónás jelül volt a Ninivebelieknek, azonképen lesz az embernek Fia is e nemzetsegnek. 31 A Délnek királynéasszonya felkél majd az ítéletkor e nemzetseg férfiaival, és kárhoztatja őket: mert ő eljött a földnek széléről, hogy hallassa a Salamon bölcseségét; és ímé nagyobb van itt Salamonnál. 32 Ninive férfai az ítéletkor együtt támadnak majd fel e nemzetseggel, és kárhoztatják ezt: mivelhogy ők megtértek a Jónás prédikálására; és ímé nagyobb van

itt Jónásnál. 33 Senki pedig, ha gyertyát gyűjt, nem teszi rejtékbe, sem a véka alá, hanem a gyertyatartóba, hogy a kik bemennek, lássák a világosságot. 34 A testnek lámpása a szem: ha azért a te szemed őszinte, a te egész tested is világos lesz; ha pedig a te szemed gonosz, a te tested is sötét. 35 Meglásd azért, hogy a világosság, mely te benned van, sötétség ne legyen. 36 Annakokáért ha a te egész tested világos, és semmi részében sincs homályosság, olyan világos lesz egészen, mint mikor a lámpás megvilágosít téged az ő világosságával. 37 Beszéd közben pedig kér érte egy farizeus, hogy ebédeljen nála. Bemenvén azért, leüle enni. 38 A farizeus pedig mikor ezt láttá, elcsodálkozék, hogy ebéd előtt előbb nem mosdott meg. 39 Monda pedig az Úr néki: Ti farizeusok jóllehet a pohárnak és tálnak külső részét megtisztítjátok; de a belsőtök rakva ragadománnyal és gonoszsággal. 40 Bolondok, a ki azt teremtette, a mi kívül van, nem ugyanaz teremtette-é azt is, a mi belől van? 41 Csak adjátok alamizsnául a mi benne van; és minden tiszta lesz nétek. 42 De jáj néktek farizeusok! mert megadjátok a dézsmát a mentától, rutától és minden paréjtól, de hátra hagyjátok az ítéletet és az Isten szeretetét: pedig ezeket kellene cselekedni, és amazokat sem elhagyni. 43 Jáj néktek farizeusok! mert szeretitek az előlülést a gyülekezetekben, és a piaczokon való köszöntéseket. 44 Jáj néktek képmutató írástudók és farizeusok! mert olyanok vagytok, mint a sírok, a melyek nem látszanak, és az emberek, a kik azokon járnak, nem tudják. 45 Felelven pedig egy a törvénytudók közül, monda néki: Mester, mikor ezeket mondod, minket is bántasz. 46 Ő pedig monda: Jáj néktek is törvénytudók! mert elhordozhatatlan terhekkel terhelíték meg az embereket, de ti magatok egy ujjatokkal sem illetitek azokat a terheket. 47 Jáj nétek! mert ti építitek a próféták sírjait; a ti atyáitok pedig megölték őket. 48 Tehát bizonyásogat tesztek és jóvá hagyjátok atyáitok cselekedeteit; mert azok megölték őket, ti pedig építitek sírjaikat. 49 Ezért mondta az Isten bölcsesége is: Küldök ő hozzájuk prófétákat és apostolokat; és azok közül nemelyeket megölnek, és nemelyeket elüldöznek; 50 Hogy számon kéressék e nemzetsegétől minden próféták vére, mely e világ fundamentomának felvettetésétől fogva kiontatott, 51 Az Ábel vérértől fogva mind a Zakariás véréig, ki elveszett az oltár és a templom között: bizony, mondom nétek, számon kéretik e nemzetsegétől. 52 Jáj nétek törvénytudók! mert elvettétek a tudománynak kulcsát: ti magatok nem mentetek be, és a kik be akartak menni, azokat meggáoltátkoztatottak. 53 Mikor pedig ezeket mondá nékik, az írástudók és farizeusok kezdének felette igen ellene állani és őt sok dolog felől kikérdezgetni, 54 Ólalkodván ő

utána, és igyekezvén valamit az ő szájából kikapni, hogy vádolhassák őt.

12 Ezenközben mikor sok ezerből álló sokaság gyűlt egybe, annyira, hogy egymást letapossák, kezdé az ő tanítványainak mondani: mindenekelőtt oltalmazzátok meg magatokat a farizeusok kovászától, mely a képmutatás; 2 Mert nincs oly rejtett dolog, mely napfényre ne jöne; és oly titok, mely ki ne tudnáné. 3 Annakokáért a mit a sötétből mondattatok, a világosságban fog meghallatszani; és a mit fülbe sugtatok a rejtek házakban, azt a házak tetején fogják hirdetni. 4 Mondom pedig néktek én barátaimnak: Ne féljetek azoktól, kik a testet ölik meg, és azután többet nem árthatnak. 5 De megmondom néktek, kitől féljetek: Féljetek attól, aki minekutána megöl, van arra is hatalma, hogy a gyejhennára vessen. Bizony, mondom néktek, ettől féljetek. ([Geenna g1067](#)) 6 Nemde őt verebet meg lehet venni két filléren? és egy sincs azok közül Istennél elfelejtve. 7 De néktek a fejtek hajszálai is minden számon vannak. Ne féljetek azért, sok verébnél drágábbak vagytok. 8 Mondom pedig néktek: Valaki vallást tesz én rólam az emberek előtt, az embernek Fia is vallást tesz arról az Isten angyalai előtt; 9 A ki pedig megtagad engem az emberek előtt, megtagadatik az Isten angyalai előtt. 10 És ha valaki valamit mond az embernek Fia ellen, megbocsáttatik annak; de annak, aki a Szent Lélek ellen szól káromlást, meg nem bocsáttatik. 11 Mikor pedig a zsinagógákba visznek benneteket, és a fejedelmek és hatalmasságok elő, ne aggodalmasdokatok, mimódron vagy mit szóljatok védelmetekre, vagy mit mondjatok; 12 Mert a Szent Lélek azon órában megtanít titeket, mit kell mondaniak. 13 Monda pedig néki egy a sokaság közül: Mester, mondd meg az én testvéremnek, hogy oszsa meg velem az örökséget. 14 Ő pedig monda néki: Ember, ki tett engem köztetek bíróvá vagy osztóvá? 15 Monda azért nékik: Meglássátok, hogy eltávoztassátok a telhetetlenséget; mert nem a vagyonnal való bővölködésben van az embernek az ő élete. 16 És monda nékik egy példázatot, szölván: Egy gazdag embernek bőségesen termelt a földje. 17 Azért magában okoskodék, mondván: Mit cselekedjem? mert nincs hová takarnom az én termésemet. 18 És monda: Ezt cselekszem: Az én csűréimet lerontom, és nagyobbakat építék; és azokba takarom minden gabonámat és az én javaimat. 19 És ezt mondom az én lelkemnek: Én lelkem, sok javaid vannak sok esztendőre eltéve; tedd magadat kényelembe, egyél, igyál, gyönyörködjél! 20 Monda pedig néki az Isten: Bolond, ez éjjel elkérík a te lelkedet te tőled; a miket pedig készítettél, kiéi lesznek? 21 Így van dolga

annak, a ki kincset takar magának, és nem az Istenben gazdag. 22 Monda pedig az Ő tanítványainak: Annakokáért mondomból néktek, ne aggodalmaskodjatok a ti éltetek felől, mit egyetek; se a ti testetek felől, mibe öltözködjetek. 23 Az élet több, hogynem az elelél, és a test, hogynem az öltözlet. 24 Tekintsétek meg a hollókat, hogy nem vetnek, sem nem aratnak; kiknek nincs tárházuk, sem csűrük; és az Isten eltartja őket: mennyivel drágábbak vagytok ti a madaraknál? 25 Kicsoda pedig az közületek, a ki aggodalmaskodásával megnövelheti termetét egy arasszal? 26 Annakokáért ha a mi legkisebb dolog, azt sem tehetitek, mit aggodalmaskodott a többi felől? 27 Tekintsétek meg a liliomokat, mimódon növekednek: nem fáradoznak és nem fonnak: de mondomból néktek: Salamon minden Ő dicsőségében sem öltözött úgy, mint ezek közül egy. 28 Ha pedig a füvet, mely ma a mezőn van, és holnap kemenczébe vettetik, így ruházza az Isten; mennyivel inkább titoktak, ti kicsinyhitűek! 29 Ti se kérdezzétek, mit egyetek vagy mit igyatok; és ne kételkedjetek. 30 Mert mind ezeket a világi pogányok kérdezik; a ti Atyátok pedig tudja, hogy néktek szükségetek van ezekre. 31 Csak keressétek az Isten országát, és ezek minden megadatnak néktek. 32 Ne félj te kicsiny nyáj; mert tetszett a ti Atyátoknak, hogy néktek adja az országot. 33 Adjátok el a mitek van, és adjatok alamizsnát; szerezzelek magatoknak oly erszényeket, melyek meg nem avúlnak, elfogyhatatlan kincset a mennyországban, ahol a tolvaj hozzá nem fér, sem a moly meg nem emészti. 34 Mert a hol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is. 35 Legyenek a ti derekaitok felövezve, és szövétrekeitek meggyűjtve; 36 Ti meg hasonlók az olyan emberekhez, a kik az Ő urokat várják, mikor jó meg a menyegzőről, hogy mi helyt megijő és zörget, azonnal megnyissák néki. 37 Boldogok azok a szolgák, kiket az úr, mikor haza megy, vigyázva talál: bizony mondomból néktek, hogy felövezvén magát, leülteti azokat, és előjövén, szolgál nékik. 38 És ha megijő a második őrváltáskor, és ha a harmadik őrváltáskor jó meg, és úgy találja őket, boldogok azok a szolgák! 39 Ezt pedig jegyezzétek meg, hogy ha tudná a ház gazdája, mely órában jó el a tolvaj, vigyázna, és nem engedné, hogy az Ő házába törjön. 40 Ti is azért legyetek készek: mert a mely órában nem gondolnátok, abban jó el az embernek Fia. 41 Monda pedig néki Péter: Uram, nékünk mondod-é ezt a példázatot, vagy mindenkinél is? 42 Monda pedig az Úr: Kicsoda hát a hű és bölcs sáfár, kit az úr gondviselővé tón az Ő háza népéni, hogy adja ki nékik élelmüket a maga idejében? 43 Boldog az a szolga, akit az Ő ura, mikor haza jő, ilyen munkában talál! 44 Bizony mondomból néktek, hogy minden jószága felett gondviselővé teszi őt. 45

Ha pedig az a szolga így szólna az Ő szívében: Halogatja még az én uram a hazajövetelt; és kezdené verni a szolgákat és szolgálóleányokat, és enni és inni és részegeskedni: 46 Megijő annak a szolgának az ura, a mely napon nem várja és a mely órában nem gondolja, és kettévágatja őt, és a hitetlenek sorsára juttatja. 47 És a mely szolga tudta az Ő urának akaratát, és nem végezte el, sem annak akarata szerint nem cselekedett, sokkal büntetették meg; 48 A ki pedig nem tudta, és büntetésre méltó dolgokat cselekedett, kevesebbel büntetették. És valakinek sokat adtak, sokat követelnek tőle; és a kire sokat bíztak, többet kívánnak tőle. 49 Azért jöttem, hogy e világra tüzet bocsássak: és mit akarok, ha az immár meggergedett? 50 De keresztséggel kell nékem megkereszteltenem; és mely igen szorongattatom, míglen az elvégeztetik. 51 Gondoljátok-é, hogy azért jöttem, hogy békességet adjak a földön? Nem, mondomból néktek; sőt inkább meghasonlást. 52 Mert mostantól fogva ötén lesznek egy házban, a kik meghasonlanak, három kettő ellen, és kettő három ellen. 53 Meghasonlik az atya a fiú ellen, és a fiú az atya ellen; és az anya a leány ellen, és a leány az anya ellen; napa a menye ellen, és a menye a napa ellen. 54 Monda pedig a sokaságnak is: Mikor látjátok, hogy napnyugatról felhő támad, azonnal ezt mondjátok: Záporeső jó; és úgy lesz. 55 És mikor halljátok fúni a déli szelet, ezt mondjátok: Hőség lesz; és úgy lesz. 56 Képmutatók, az égnek és a földnek ábrázatáról tudtok ítéletet tenni; erről az időről pedig mi dolog, hogy nem tudtok ítéletet tenni? 57 És mi dolog, hogy ti magatoktól is meg nem ítélik, mi az igaz? 58 Mikor pedig a te ellenségeddel a fejedelem előlé megy, igyekezzél az úton megmenekedni tőle, hogy téged ne vonjon a bíró elő, és a bíró át ne adjon téged a poroszlónak és a poroszló a tömlöczbe ne vessen téged. 59 Mondomból néked, hogy nem jösz ki onnét, mígnem megfizetsz minden utolsó fillérig.

13 Jövénék pedig ugyanazon időben némelyek, kik néki hírt mondának a Galileabeliek felől, kiknek vérét Pilátus az Ő áldozatukkal elegyítette. 2 És felelvén Jézus, monda nézik: Gondoljátok-é, hogy ezek a Galileabeliek bűnösebbek voltak valamennyi Galileabelinél, mivelhogy ezeket szenvendték? 3 Nem, mondomból néktek: sőt inkább, ha meg nem térték, mindenjában, hasonlóképen elvesztek. 4 Vagy az a tizenyolc, a kire rászakadt a torony Siloámban, és megölte őket, gondoljátok-é, hogy bűnösebb volt minden más Jeruzsálemben lakó emberné? 5 Nem, mondomból néktek: sőt inkább, ha meg nem térték, mindenjában hasonlóképen elvesztek. 6 És ezt a példázatot mondá: Vala egy embernek

egy fügefája szőlejébe ültetve; és elméne, hogy azon gyümölcsöt keressen, és nem talála. 7 És monda a vinczellérnek: Ímé három esztendeje járok gyümölcsöt keresni e fügefán, és nem találok: vágd ki azt; miért foglalja a földet is hiába? 8 Az pedig felelvén, monda néki: Uram, hagyj békét néki még ez esztendőben, míg köröskről megkapálom és megrágyázom: 9 És ha gyümölcsöt terem, jó; ha pedig nem, azután vágd ki azt. 10 Tanít vala pedig szombatnapon egy zsinagógában. 11 És íme vala ott egy asszony, kiben betegségnek lelke vala tizenyolcz esztendőtől fogva; és meg volt görbedve, és teljességgel nem tudott felegyenesedni. 12 És mikor azt láttá Jézus, előszólitá, és monda néki: Asszony, feloldattál a te betegségedből! 13 És reá veté kezit; és azonnal felegyenesedék, és dicsőíté az Istenet. 14 Felelvén pedig a zsinagóga előtt, haragudva, hogy szombatnapon gyógyított Jézus, monda a sokaságnak: Hat nap van, a melyen munkálkodni kell; azokon jőjjetek azért és gyógyítassátok magatokat, és ne szombatnapon. 15 Felele azért néki az Úr, és monda: Képmutató, szombatnapon nem oldja-é el mindenitek az ő ökrét vagy szamarát a jászoltól, és nem viszi-é itatni? 16 Hát ezt, az Ábrahám leányát, kit a Sátán megkötözött íme tizenyolcz esztendeje, nem kelletté feloldani e kötelből szombatnapon? 17 És mikor ezeket mondta, megszégyenülének mindenjában, kik magokat néki ellenébe veték; és az egész nép örül vala mind azokon a dicsőséges dolgokon, a melyek ő általa lettek. 18 Monda pedig Jézus: Mihez hasonló az Isten országa? és mihez hasonlítsam azt? 19 Hasonló a mustármaghoz, melyet az ember vévén, elvet az ő kertjében; és felnevelkedett, és lett nagy fává, és az égi madarak fészkét raktak annak ágain. 20 És ismét monda: Mihez hasonlítsam az Isten országát? 21 Hasonló a kovászhöz, melyet az asszony vévén, három mércze lisztbé elegyíte, mígnem az egész megkele. 22 És városokon és falvakon meg vala által, tanítva, és Jeruzsálembe menve. 23 Monda pedig néki valaki: Uram, avagy kevesen vannak-é a kik idvezülnek? ő pedig monda nézik: 24 Igyekezzetek bemenni a szoros kapun: mert sokan, mondóm néktek, igyekeznek bemenni és nem mehetnek. 25 Mikor már a gazda felkél és bezárja az ajtót, és kezdetek kívül állani és az ajtót zörgetni, mondvnán: Uram! Uram! nyisd meg nékünk; és ő felelvén, ezt mondja néktek: Nem tudom honnét valók vagytok ti; 26 Akkor kezditek mondani: Te előtted ettünk és ittunk, és a mi utcainkon tanítottál; 27 De ezt mondja: Mondom néktek, nem tudom honnét valók vagytok ti; távozzatok el én tőlem mindenjában, kik hamisságot cselekesztek! 28 Ott lesz sírás és fogak csikorgatása, mikor látjátok Ábrahámot, Izsákat és Jákóbot,

és a prófétákat minden Isten országában, magatokat pedig kirekeszve. 29 És jónek napkeletről és napnyugatról, és északról és délről, és az Isten országában letelepednek. 30 És íme vannak utolsók, a kik elsők lesznek, és vannak elsők, a kik utolsók lesznek. 31 Ugyanazon napon jövének ő hozzá némelyek a farizeusok közül, mondvnán néki: Eredj ki és menj el innét: mert Heródes meg akar téged ölni. 32 És monda nézik: Elmenvén mondjátok meg annak a rókának: Íme ördögökkel űzök ki és gyógyítok ma és holnap, és harmadnapon elvégeztetem. 33 Hanem nékem ma és holnap és azután úton kell lennem; mert nem lehetséges, hogy a próféta Jeruzsálemen kívül vesszen el. 34 Jeruzsálem! Jeruzsálem! ki megölök a prófétákat, és megkövezed azokat, a kik te hozzád küldettek, hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképen a tyúk az ő kis csirkéit az ő szárnyai alá, és ti nem akarátok! 35 Íme pusztán hagyatik néktek a ti házatok; és bizony mondóm néktek, hogy nem láttok engem, mígnem eljő az idő, mikor ezt mondjátok: Áldott, a ki jő az Úrnak nevében!

14 És lón mikor a főfarizeusok közül egynek házához ment szombatnapon kenyерet enni, azok leselkednek vala ő utána. 2 És íme egy vízkőrös ember vala ő előtte. 3 És felelvén Jézus, szóla a törvénytudóknak és a farizeusoknak, mondvnán: Szabad-é szombatnapon gyógyítani? 4 Azok pedig hallgatának. És ő megfogván azt, meggyógyítá és elbocsátá. 5 És felelvén nézik, monda: Ki az közületek, a kinek szamara vagy ökre a kútba esik, és nem vonja ki azt azonnal szombatnapon? 6 És nem felelhetnek vala ő ellene semmit ezekre. 7 És egy példázatot monda a hivatalosoknak, mikor észre vevé, mimódron válogatják a fő helyeket; mondvnán nézik: 8 Mikor valaki lakodalomba hív, ne ülj a fő helyre; mert netalán náladnál nagyobb tiszteletben álló embert is hívott meg az, 9 És eljövén az, aki mind téged, mind azt meghívta, ezt mondja majd néked: Engedd ennek a helyet! És akkor szégyennel az utolsó helyre fogsz ülni. 10 Hanem mikor meghívnak, menj el és ülj le az utolsó helyre; hogy mikor eljő az, aki téged meghívott, ezt mondja néked: Barátom ülj feljebb! Akkor néked dicsőséged lesz azok előtt, a kik veled együtt ülnek. 11 Mert mindenki, aki magát felmagasztalja, megalázatik; és aki magát megalázza, felmagasztaltatik. 12 Monda pedig annak is, aki őt meghívta: Mikor ebédet vagy vacsorát készítesz, ne hívд barátaidat, se testvéreidet, se rokonaidat, se gazdag szomszédaidat; nehogy viszont ők is meghívjanak téged, és visszafizessék néked. 13 Hanem mikor lakkot készítesz, hívд a szegényeket, csonkabonkákat, sántákat,

vakokat: 14 És boldog leszel; mivelhogy nem fizethetik vissza néked; mert majd visszafizettek néked az igazak feltámadásakor. 15 Hallván pedig ezeket egy azok közül, a kikő vele együtt ülnek vala, monda néki: Boldog az, a ki eszik kenyéret az Isten országában. 16 Ő pedig monda annak: Egy ember készíte nagy vacsorát, és sokakat meghívja; 17 És elküldé szolgáját a vacsora idején, hogy megmondja a hivatalosoknak: Jertek el, mert immár minden kész! 18 És mindenjában egyenlőképen kezdék magokat mentegetni. Az első monda néki: Szántóföldet vettetem, és ki kell mennem, hogy azt meglássam; kérlek téged, ments ki engem! 19 És másik monda: Öt iga ökröt vettetem, és elmegyek, hogy azokat megpróbáljam; kérlek téged, ments ki engem! 20 A másik pedig monda: Feleséget vettetem, és azért nem lehetek. 21 Mikor azért az a szolga haza ment, megmondá ezeket aző urának. Akkor megharagudván a gazda, monda aző szolgájának: Eredj hamar a város utcázára és szorosaira, és a szegényeket, csonkabonkákat, sántákat és vakokat hozd be ide. 22 És monda a szolga: Uram, meglett a mint parancsolád, és mégis van hely. 23 Akkor monda az úr a szolgának: Eredj el az utakra és a sövényekhez, és kényszeríts bejóni mindenkit, hogy megteljék az én házam. 24 Mert mondomb néktek, hogy senki azok közül a hivatalos férfiak közül meg nem kóstolja az én vacsoramát. 25 Megvala pedigő vele nagy sokaság; és megfordulván, monda azoknak: 26 Ha valaki én hozzám jő, és meg nem gyűlöli aző atyát és anyát, feleségét és gyermeket, fitestvéreit és nőtestvéreit, sőt még a maga lelkét is, nem lehet az én tanítványom. 27 És valaki nem hordozza aző kereszjtét, és én utánam jő, nem lehet az én tanítványom. 28 Mert ha közületek valaki tornyot akar építeni, nemde először leülvén felszámítja a költséget, ha van-é mivel elvégezze? 29 Nehogy minekutána fundamentomot vetett, és elvégezni nem bírja, csúfolni kezdjeő mindenki, a ki látja, 30 Ez mondvan: Ez az ember elkezdette az építést, és nem bírta véghez vinni! 31 Vagy valamely király, mikor háborúba megy, hogy egy másik királlyal megütközzék, nemde leülvén először tanácskozik, hogy tízezrelle szembeszállhat-é azzal, a kiő ellene húszezrelle jött? 32 Mert különben még mikor amaz távol van, követséget küldvén, megkérdezi a békéfeltételeket. 33 Ezenképen azért valaki közületek búcsút nem vesz minden javaitól, nem lehet az én tanítványom. 34 Jó a só: de ha a só megízetlenül, mivel sózzák meg? 35 Sem a földre, sem a trágyára nem alkalmas: kivetik azt. A kinek van füle a hallásra, hallja.

15 Közelgetnek vala pedigő hozzá a vámszedők és a bűnösök mind, hogy hallgassák őt. 2 És zúgolódának a farizeusok és az írástudók, mondvan: Ez bűnösöket fogad magához, és velük együtt eszik. 3 Ő pedig ezt a példázatot beszél nézik, mondvan: 4 Melyik ember az közületek, a kinek ha száz juha van, és egyet azok közül elveszt, nem hagyja ott a kilenczvenkilencet a pusztában, és nem megy az elveszett után, mígnem megtalálja azt? 5 És ha megtalálta, felveti aző vállára, örölvén. 6 És haza menvén, egybehívja barátait és szomszédait, mondvan nézik: Örvendezetek én velem, mert megtaláltam az én juhomat, a mely elveszett vala. 7 Mondomb néktek, hogy ily módon nagyobb örömm lesz a mennyben egy megtérő bűnösön, hogynem kilenczvenkilenc igaz emberen, a kinek nincs szüksége megtérésre. 8 Avagy ha valamely asszonynak tiz drakhmája van, és egy drakhmát elveszt, nem gyűjt-é gyertyát, és nem sepri-é ki a házat, és nem keresi-é gondosan, mígnem megtalálja? 9 És ha megtalálta, egybehívja aző asszonybarátait és szomszédait, mondvan: Örüljetek én velem, mert megtaláltam a drakhmát, melyet elvesztettem vala! 10 Ezenképen, mondomb néktek, örvendezés van az Isten angyalainak színe előtt egy bűnös ember megtérésén. 11 Monda pedig: Egy embernek vala két fia; 12 És monda az ifjabbik aző atyának: Atyám, add ki a vagyonból rám eső részt! És az megosztá köztök a vagyont. 13 Nem sok nap mulva aztán a kisebbik fiú összeszedvén mindenét, messze vidékre költözék; és ott eltékozlá vagyonát, mivelhogy dobzódva élt. 14 Minekutána pedig minden elköltött, támadá nagy éhség azon a vidéken, éső kezde szükséget látni. 15 Akkor elmenvén, hozzá szegődék annak a vidéknek egyik polgárához; és az elküldéőt aző mezeire disznókat legeltetni. 16 És kívánja vala megtölteni aző gyomrát azzal a moslékkal, a mit a disznók ettek; és senki sem ád vala néki. 17 Mikor aztán magábá szállt, monda: Az én atyámnak mily sok bérése bővölködik kenyérben, én pedig éhen halok meg! 18 Fölkelvén elmegyek az én atyához, és ezt mondomb néki: Atyám, vétkezem az ég ellen és te ellened. 19 És nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hivattassam; tégy engem olyanná, mint a te béréseid közül egy! 20 És felkelvén, elméne aző atyához. Mikor pedig még távol volt, megláttaőt aző atya, és megesék rajta a szíve, és oda futván, a nyakába esék, és megcsókolgatáőt. 21 És monda néki a fia: Atyám, vétkezem az ég ellen és te ellened; és nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hivattassam! 22 Az atya pedig monda aző szolgáinak: Hozzátok ki a legszebb ruhát, és adjátok fel rá; és húzzatok gyűrűt a kezére, és sarut a lábaira! 23 És előhozván a hízott tulkot, vágjátok le, és

együnk és vígadjunk. 24 Mert ez az én fiam meghalt, és feltámadott; elveszett, és megtaláltatott. Kezdének azért vágadni. 25 Az Ő nagyobbik fia pedig a mezőn vala: és mikor hazajövén, közelgett a házhoz, hallá a zenét és táncot. 26 És előszólítván egyet a szolgák közül, megtudakozá, mi dolog az? 27 Az pedig monda néki: A te öcséd jött meg; és atyád levágatá a hízott tulkit, mivelhogy egészsegben nyerte őt vissza. 28 Erre Ő megharaguvé, és nem akara bemenni. Az Ő atya annakokáért kimenvén, kérlelé őt. 29 Ő pedig felelvén, monda atyjának: Ímé ennyi esztendőtől fogva szolgálok néked, és soha parancsolatodat át nem hágtam: és nékem soha nem adtál egy kecskefiat, hogy az én barátaimmal vígadjak. 30 Mikor pedig ez a te fiad megjött, a ki paráznaikkal emészette föl a te vagyonodat, levágattad néki a hízott tulkit. 31 Az pedig monda néki: Fiam, te mindenkor én velem vagy, és mindenem a tiéd! 32 Vágadnod és örülnök kellene hát, hogy ez a te testvéred meghalt, és feltámadott; és elveszett, és megtaláltatott.

16 Monda pedig az Ő tanítványainak is: Vala egy gazdag ember, kinek vala egy sáfára; és az bevádoltaték nála, hogy javait eltékozolja. 2 Hívá azért azt, és monda néki: Mit hallok felőled? Adj számot a te sáfáságodról; mert nem lehetsz tovább sáfár. 3 Monda pedig magában a sáfár: Mit míveljek, mivelhogy az én uram elveszi tőlem a sáfáságot? Kapálni nem tudok; koldulni szégyenlek! 4 Tudom mit tegyek, hogy mikor a sáfáságtól megfosztatom, befogadjanak engem házaikba. 5 És magához hivatván az Ő urának minden egyes adósát, monda az elsőnek: Mennyivel tartozol az én uramnak? 6 Az pedig monda: Száz bátus olajjal. És monda néki: Vedd a te írásodat, és leülvén, hamar írj ötvent. 7 Azután monda másnak: Te pedig mennyivel tartozol? Az pedig monda: Száz kórus búzával. És monda annak: Vedd a te írásodat, és írj nyolczvanat. 8 És dícséré az úr a hamis sáfárt, hogy eszesen cselekedett, mert e világnak fiai eszesebbek a világosságnak fiainál a maguk nemében. (aiōn g165) 9 Én is mondomb néktek, szerezzezték magatoknak barátokat a hamis mammonból, hogy mikor meghaltok, befogadjanak benneteket az örök hajlékokba. (aiōnios g166) 10 A ki hű a kevesen, a sokon is hű az; és a ki a kevesen hamis, a sokon is hamis az. 11 Ha azért a hamis mammonon hívek nem voltatok, ki bízná reátk az igazi kincset? 12 És ha a másén hívek nem voltatok, ki adja oda néktek, a mi a tiétek? 13 Egy szolga sem szolgálhat két úrnak: mert vagy az egyiket gyűlöli és a másikat szereti; vagy az egyikhez ragaszkodik, és a másikat megveti. Nem szolgálhattok az Istennek és a mammonnak. 14 Hallák

pedig mindezeket a farizeusok is, kik pénzszeretők valának; és csúfolák őt. 15 És monda nézik: Ti vagytok, a kik az emberek előtt magatokat megigazítjátok; de az Isten ismeri a ti szíveteket: mert a mi az emberek között magasztos, az Isten előtt útálatos. 16 A törvény és a próféták Keresztelő Jánosig valának: az időtől fogva az Istennek országa hirdettetik, és mindenki erőszakkal tör abba. 17 Könnyebb pedig a mennynek és a földnek elmúlni, hogynem a törvényből egy pontocsának elesni. 18 Valaki elbocsátja feleségét, és más vesz el, paráználkodik; és valaki férjétől elbocsátott asszonyt vesz feleségül, paráználkodik. 19 Vala pedig egy gazdag ember, és öltözik vala bíborba és patyolatba, minden nap dúsan vigadozván: 20 És vala egy Lázár nevű koldus, ki az Ő kapuja elé volt vette, fekelyekkel tele. 21 És kíván vala megelégedni a morzsákokkal, melyek hullanak vala a gazdagnak asztaláról; de az ebek is eljővén, nyaljak vala az Ő sebeit. 22 Lőn pedig, hogy meghala a koldus, és viteték az angyaloktól az Ábrahám kebelébe; meghala pedig a gazdag is, és eltemették. 23 És a pokolban felemél az Ő szemeit, kínokban lévén, és látá Ábrahámot távol, és Lázárt annak kebelében. (Hadēs g86) 24 És Ő kiátlván, monda: Atyám Ábrahám! könyörül rajtam, és bocsásd el Lázárt, hogy márta az Ő ujjának hegyét vízbe, és hűsítse meg az én nyelvemet; mert gyötrettetem e lángban. 25 Monda pedig Ábrahám: Fiam, emlékezzél meg róla, hogy te javaidat elvettek a te életedben, hasonlóképen Lázár is az Ő bajait: most pedig ez vágasztaztatik, te pedig gyötrettetel. 26 És mindenfelellett, mi köztünk és ti közöttetek nagy közbevétés van, úgy, hogy a kik akarnának innét ti hozzátok általmenni, nem mehetnek, sem azok onnét hozzánk át nem jöhettek. 27 Monda pedig amaz: Kérlek azért téged Atyám, hogy bocsásd el őt az én atyámnak házához; 28 Mert van öt testvérem; hogy bizonyágot tegyen nézik, hogy ők is ide, e gyötrelemlnek helyére ne jussanak. 29 Monda néki Ábrahám: Van Mózesök és prófétáik; hallgassák azokat. 30 Ama pedig monda: Nem úgy, atyám Ábrahám; hanem ha a halottak közül meg valaki hozzájok, megtérne! 31 Ő pedig monda néki: Ha Mózes és a prófétákra nem hallgatnak, az sem győzi meg őket, ha valaki a halottak közül feltámad.

17 Monda pedig a tanítványoknak: Lehetetlen dolog, hogy botránkozások ne essenek; de jaj annak, a ki által esnek. 2 Jobb annak, ha egy malomkövet vetnek a nyakába, és ha a tengerbe vettetik, hogynem mint egyet a kicsinyek közül megbotránkoztasson. 3 Örizzétek meg magatokat: ha pedig a te atyádfia vétkezik ellened, dorgáld meg őt; és ha megtér, bocsáss meg néki. 4 És ha egy napon

hétszer vétkezik ellened, és egy napon hétszer te hozzád tér, mondván: Megbántam; megbocsáss néki. **5** És mondának az apostolok az Úrnak: Növeljed a mi hitünket! **6** Monda pedig az Úr: Ha annyi hitetek volna, mint a mustármag, ezt mondánátok ím ez eperfának: Szakadj ki gyökerestől, és plántáltassál a tengerbe; és engede nétek. **7** Kicsoda pedig ti közületek az, a ki, ha egy szolgája van, és az szánt vagy legeltet, tüstént azt mondja annak, mihelyt a mezőről megij: Jer elő, ülj asztalhoz? **8** Sót nem ezt mondja-e néki: Készíts vacsorámra valót, és felövezvén magadat, szolgálj nékem, míg én eszem és iszom; és azután egyél és igyál te? **9** Avagy megköszöni-é annak a szolgának, hogy azt mívelte, a mit néki parancsolt? Nem gondolom. **10** Ezenképen ti is, ha mindeneket megcselekedtetek, a mik néktek parancsoltattak, mondjátok, hogy: Haszontalan szolgák vagyunk; mert a mit kötelesek voltunk cselekedni, azt cselekedtük. **11** És lón, mikor útban vala Jeruzsálem felé, hogy ő Samariának és Galileának közepette méne által. **12** És mikor egy faluba beméne, jöve előbe tíz bélpoklos férfi, kik távol megállálnak: **13** És felemelék szavokat, mondván: Jézus, Mester, könöörülj rajtunk! **14** És mikor őket látha, monda nékik: Elmenvén mutassátok meg magatokat a papoknak. És lón, hogy míg odamenének, megtisztulának. **15** Egy pedig ő közülök, mikor láttá, hogy meggyógyult, visszatére, dicsőítvén az Isten nagy szóval; **16** És arczzal leborula az ő lábainál hálákat adván néki: és az Samariabeli vala. **17** Felelén pedig Jézus, monda: Avagy nem tízen tisztlának-é meg? A kilencze pedig hol van? **18** Nem találkoztak a kik visszatértek volna dicsőséget adni az Istennek, csak ez az idegen? **19** És monda néki: Kelj föl, és menj el: a te hited téged megtartott. **20** Megkérdezettvén pedig a farizeusoktól, mikor jő el az Isten országa, felele nékik és monda: Az Isten országa nem szemmel láthatólag jő el. **21** Sem azt nem mondják: Ímé itt, vagy: Ímé amott van; mert íme az Isten országa ti bennetek van. **22** Monda pedig a tanítványoknak: Eljő az idő, mikor kívántok látni egyet az ember Fiának napjai közül, és nem láttok. **23** És mondják majd nétek: Ímé itt, vagy: Ímé amott van; de ne menjetek el, és ne kövessétek: **24** Mert miként a felvillanó villámlás az ég aljától az ég aljáig fénylik; úgy lesz az embernek Fia is az ő napján. **25** De előbb sokat kell néki szenvednie és megvetetnie e nemzetiségtől. **26** És miként a Noé napjaiban lett, úgy lesz az ember Fiának napjaiban is. **27** Ettek, ittak, házasodtak, férjhezmentek mindama napig, a melyen Noé a bárkába beméne, és eljöve az özönvíz, és mindeneket elveszte. **28** Hasonlóképen mint a Lót napjaiban is lett; ettek, ittak, vettek, adtak, ültettek, építettek; **29** De a mely napon kiment Lót Sodomából, tűz és kénkő esett az

égből, és mindenkit elvesztett: **30** Ezenképen lesz azon a napon, melyen az embernek Fia megjelenik. **31** Az nap, a ki a háztetőn lesz, és az ő holmija a házban, ne szálljon le, hogy elvigye; és a ki a mezőn, azonképen ne forduljon hátra. **32** Emlékezzetek Lót feleségére! **33** Valaki igyekezik az ő életét megtartani, elveszti azt, és valaki elveszti azt, megeleveníti azt. **34** Mondom néktek, azon az éjszakán ketten lesznek egy ágyban; az egyik felvétetik, és a másik elhagyatik. **35** Két asszony őről együtt; az egyik felvétetik, és a másik elhagyatik. **36** Ketten lesznek a mezőn; az egyik felvétetik, és a másik elhagyatik. **37** És felelén, mondának néki: Hol, Uram? ő pedig monda nékik: a hol a test, oda gyűlnek a saskeselyűk.

18 Monda pedig nékik példázatot is arról, hogy mindig imádkozni kell, és meg nem restülni; **2** Mondván: Volt egy bíró egy városban, aki Istenet nem felt és embert nem becsült. **3** Volt pedig abban a városban egy özvegyasszony, és elméne ahhoz, mondván: Állj bosszút értem az én ellenségemben. **4** Az pedig nem akará egy ideig; de azután monda ő magában: Jól lehet Istenet nem félek és embert nem becsülök; **5** Mindazáltal mivelhogy nékem terhemre van ez az özvegyasszony, megszabadítom őt, hogy szüntelen reáram járván, ne gyötörjön engem. **6** Monda pedig az Úr: Halljátok, mit mond e hamis bíró! **7** Hát az Isten nem állé bosszút az ő választottaiért, kik ő hozzá kiáltanak éjjel és nappal, ha hosszútűrő is irántuk? **8** Mondom néktek, hogy bosszút áll értök hamar. Mindazáltal az embernek Fia mikor eljő, avagy talál-é hitet e földön? **9** Némelyeknek pedig, kik elbizakodtak magukban, hogy ők igazak, és a többieket semmibe sem vették, ezt a példázatot is mondá: **10** Két ember méne fel a templomba imádkozni; az egyik farizeus, és a másik vámszedő. **11** A farizeus megállván, illy módon imádkozék magában: Isten! hálákat adok néked, hogy nem vagyok olyan, mint egyéb emberek, ragadozók, hamisak, paráznák, vagy mint ím e vámszedő is. **12** Bőjtölök kétszer egy héten; dézsmát adok mindenből, a mit szerzek. **13** A vámszedő pedig távol állván, még szemeit sem akarja vala az égre emelni, hanem veri vala mellét, mondván: Isten, légy irgalmas nékem bűnösnek! **14** Mondom néktek, ez megigazulva méne alá az ő házához, inkább hogynem amaz: mert valaki felmagasztalja magát, megaláztatik; és a ki megalázza magát, felmagasztaltatik. **15** Vivének pedig hozzá kis gyermeket is, hogy illesse azokat; mikor pedig a tanítványok ezt látták, megdorgálák azokat. **16** De Jézus magához híván őket, monda: Engedétek, hogy a kis gyermeket én hozzám jöjjene, és ne tiltsátok el őket; mert

ilyeneké az Istennek országa. 17 Bizony mondom nétek: A ki nem úgy fogadja az Isten országát, mint gyermek, semmiképen nem megy be abba. 18 És megkérde őt egy főember, mondván: Jó Mester, mit cselekedjem, hogy az örökeletet elnyerhessem? (aiōnios g166) 19 Monda pedig néki Jézus: Miért mondasz engem jónak? Nincs senki jó, csak egy, az Isten. 20 A parancsolatokat tudod: Ne paráználkodjál; ne ölj; ne lopj; hamis tanubizonyásogot ne tégy; tiszeld atyádat és anyádat. 21 Az pedig monda: Mindezeket ifjúságomtól fogva megtartottam. 22 Jézus ezeket hallván, monda néki: Még egy fogyatkozás van benned: Add el mindeneted, a miid van, és oszd el a szegényeknek, és kincsed lesz mennyországban; és jer, kövess engem. 23 Az pedig ezeket hallván, igen megszomorodék; mert igen gazdag vala. 24 És mikor láttá Jézus, hogy az igen megszomorodék, monda: Mily nehezen mennek be az Isten országába, a kiknek gazdagságuk van! 25 Mert könnyebb a tevének a tűfokán átmenni, hogynem a gazdagnak az Isten országába bejutni. 26 A kik pedig ezt hallották, mondának: Ki idvezülhet tehát? 27 Ő pedig monda: A mi embereknél lehetetlen, lehetséges az Istennél. 28 És monda Péter: Ímé mi minden elhagytunk, és követtünk téged! 29 Ő pedig monda nékik: Bizony mondomban nétek, hogy senki sincs, a ki elhagyta házát, vagy szüleit, vagy testvéreit, vagy feleségét, vagy gyermeket az Isten országáért. 30 A ki sokszorta többet ne kapna ebben az időben, a jövendő világon pedig öröök életet. (aiōn g165, aiōnios g166) 31 És maga mellé vévén a tizenkettőt, monda nékik: Ímé felmegyünk Jeruzsálembe, és beteljesedik minden az embernek Fián, a mit a próféták megírtak. 32 Mert a pogányok kezébe adatik, és megcsúfoltatik, és meggyaláztatik, és megköpdöstetik; 33 És megostorozván, megölök őt; és harmadnapon feltámad. 34 Ők pedig ezekből semmit nem értének; és a beszéd ő előlük el vala rejte, és nem fogták fel a mondottakat. 35 Lón pedig, mikor Jerikhóhoz közeledett, egy vak ül vala az út mellett koldulván. 36 És mikor hallotta a mellette elmenő sokaságot, tudakozódék, mi dolog az? 37 Megmondák pedig néki, hogy a Názárébeli Jézus megy el arra. 38 És kiáltta, mondván: Jézus, Dávidnak Fia, könyörül rajtam! 39 A kik pedig elől mentek, dorgálák őt, hogy hallgasson; de ő annál inkább kiáltta: Dávidnak Fia, könyörül rajtam! 40 És Jézus megállván, parancsolá, hogy vigyék azt hozzá; és mikor közel ért, megkérde őt, 41 Mondván: Mit akarsz, hogy cselekedjem veled? Az pedig monda: Uram, hogy az én szemem világa megjőjön. 42 És Jézus monda néki: Láss, a te hited téged megtartott. 43 És azonnal megjöve annak

szeme világa, és követé őt, dicsőítvén az Istenet az egész sokaság pedig ezt látván, dicsőséget ada az Istennek.

19 És bemenvén, általméne Jerikhón. 2 És ímé vala ott egy ember, a kit nevéről Zákeusnak hívtak; és az fővámszedő vala, és gazdag. 3 És igyekezék Jézust látni, ki az; de a sokaságtól nem láthatá, mivelhogy termete szerint kis ember volt. 4 És előre futván felhága egy eperfüge fára, hogy őt lássa; mert arra vala elmenendő. 5 És mikor arra a helyre jutott, feltekintvén Jézus, láta őt, és monda néki: Zákeus, hamar szállj alá; mert ma nékem a te házadnál kell maradnom. 6 És sietve leszálla, és örömmel fogadá őt. 7 És mikor ezt látták, mindenjában zúgolódának, mondván hogy: Bűnös emberhez ment be szállásra. 8 Zákeus pedig előállván, monda az Únak: Uram, ímé minden vagyonomnak felét a szegényeknek adom, és ha valakitől valamit patvarkodással elvettem, négy annyit adok helyébe. 9 Monda pedig néki Jézus: Ma lett idvessége ennek a háznak! mivelhogy ő is Ábrahám fia. 10 Mert azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, a mi elveszett. 11 És mikor azok ezeket hallották, folytatá és monda egy példázatot, mivelhogy közel vala Jeruzsálemhez, és azok azt gondolák, hogy azonnal megjelenik az Isten országa. 12 Monda azért: Egy nemes ember elméne messze tartományba, hogy országot vegyen magának, aztán visszatérjen. 13 Előszólitván azért tíz szolgáját, ada nékik tíz gírát, és monda nékik: Kereskedjetek, míg megjövök. 14 Az ő alattvalói pedig gyűlölik őt, és követséget küldének utána, mondván: Nem akarjuk, hogy ő uralkodjék mi rajtunk. 15 És lón, mikor megjött az ország vétele után, parancsolá, hogy az ő szolgáit, a kiknek a pénzt adta, hívják őt hozzá, hogy megtudja, ki mint kereskedett. 16 Eljöve pedig az első, mondván: Uram, a te gírád tíz gírát nyert. 17 Ő pedig monda néki: Jól vagyon jó szolgám; mivelhogy kevesen voltál hív, legyen birodalom tíz városon. 18 És jöve a második, mondván: Uram, a te gírád őt gírát nyert. 19 Monda pedig ennek is: Néked is legyen birodalom őt városon. 20 És jöve egy másik, mondván: Uram, imhol a te gírád, melyet egy keszkenőben eltéve tartottam; 21 Mert féltetem tőled, mivelhogy kemény ember vagy; elveszed a mit nem te tettél el, és aratod, a mit nem te vetettél. 22 Monda pedig annak: A te szádból itéllek meg téged, gonosz szolga. Tudtad, hogy én kemény ember vagyok, ki elveszem, a mit nem én tettek el, és aratom, a mit nem én vetettem; 23 Miért nem adadt azért az én pénzemet a pénzváltót asztalára, és én megjövén, kamatostól kaptam volna azt vissza? 24 És az ott állóknak monda: Vegyétek el ettől a gírát, és adjátok annak, a kinek

tíz gírája van. 25 És mondának néki: Uram, tíz gírája van! 26 És ő mondta: Mert mondom néktek, hogy mindenkinet, a kinek van, adatik; a kinek pedig nincs, még a mije van is, elvétetik tőle. 27 Sót ennek felette amaz én ellenségeimet is, kik nem akarták, hogy én ő rajtok uralkodjam, hozzátok ide, és öljétek meg előttem! 28 És ezeket mondván, megy vala elől, felmenvén Jeruzsálembe. 29 És lőn, mikor közelgetett Béthfágéhoz és Bethániához, a hegelyez, mely Olajfák hegények hívati, elkülde kettőt az ő tanítványai közül, 30 Mondván: Menjetek el az átellenben levő faluba; melybe bemenvén, találtok egy megköött vethet, melyen soha egy ember sem tült: eloldván azt, hozzátok ide. 31 És ha valaki kérdez titeket: Miért oldjátok el? ezt mondjátok annak: Mert az Úrnak szüksége van reá. 32 És elmenvén a küldöttek, úgy találák, a mint nézik mondotta. 33 És mikor a vethet eloldák, mondának nézik annak gazdái: Miért oldjátok el a vethet? 34 Ők pedig mondának: Az Úrnak szüksége van reá. 35 Elvívék azért azt Jézushoz: és az ő felsőruhákat a vethére vettvéni, Jézust reá helyhezteték. 36 És mikor ő méne, az ő felsőruhákat az útra teríték. 37 Mikor pedig immár közelgete az Olajfák hegények lejtőjéhez, a tanítványok egész sokasága örvendezve kezdték dicsérni az Isten fenszőval mindazokért a csodákért, a melyeket láttak; 38 Mondván: Áldott a Király, ki jó az Úrnak nevében! Békesség a mennyben, és dicsőség a magasságban! 39 És némelyek a farizeusok közül a sokaságból mondának néki: Mester, dorgáld meg a te tanítványaidat! 40 És ő felelén, monda nézik: Mondom néktek, hogyha ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani. 41 És mikor közeledett, látván a várost, síra azon. 42 Mondván: Vajha megismerted volna te is, csak e te mostani napodon is, a mik néked a te békességedre valók! De most elrejtettek a te szemeid elői. 43 Mert jönek read napok, mikor a te ellenségeid te körülted palánkokt építenek, és körülvesznek téged, és mindenfelől megsorítanak téged. 44 És a földre tipornak téged, és a te fiaidat te benned; és nem hagynak te benned követ kövön; mivelhogy nem ismerted meg a te meglátogatásodnak idejét. 45 És bemenvén a templomba, kezdé kiúzni azokat, a kik adnak és vesznek vala abban, 46 Mondván nézik: Meg van írva: Az én házam imádságnak háza; ti pedig azt lattroknak barlangjává tettétek. 47 És tanít vala minden nap a templomban. A főpapok pedig és az írástudók és a nép előkelői igyekeznek vala őt elveszteni: 48 És nem találták el, mit cselekedjenek; mert az egész nép ő rajta függ vala, reá hallgatván.

20 És lőn azok közül a napok közül egyen, mikor ő a népet tanítá a templomban, és és az evangéliomot hirdeté, előállának a főpapok és az írástudók a vénekkel egybe, 2 És mondának néki, így szölván: Mond meg nékünk, micsoda hatalommal cselekszed ezeket? vagy ki az, a ki néked ezt a hatalmat adta? 3 Felelén pedig, monda nézik: Én is kérdek egy dolgot tőletek; mondjátok meg azért nékem: 4 A János keresztsége mennyből vala-é, vagy emberektől? 5 Azok pedig tanakodának magok között, mondván: Ha ezt mondjuk: Mennyből; azt fogja mondani: Miért nem hittetek tehát néki? 6 Ha pedig ezt mondjuk: Emberektől; az egész nép megkövez minket: mert meg van győződve, hogy János próféta volt. 7 Felelének azért, hogy ők nem tudják, honnét vala. 8 És Jézus monda nézik: Én sem mondom meg néktek, micsoda hatalommal cselekszem ezeket. 9 És kezdt a népnek e példázatot mondani: Egy ember plántára szőlőt, és kiadá azt munkásoknak, és hosszú időre elutazék. 10 És annak idején elküld szolgáját a munkásokhoz, hogy adjanak néki a szőlő gyümölcséből; a munkások pedig azt megvervén, üresen bocsáták el. 11 És még másik szolgát is küld; de azok azt is megvervén és meggyalázván, üresen bocsáták el. 12 És még harmadikat is küld; de azok azt is megsebesítvén, kiveték. 13 Monda azért a szőlőnek ura: Mit cselekedjem? Elküldöm az én szerelmes fiamat: talán azt, ha látták, megbecsülik. 14 De mikor azt látták a munkások, tanakodának egymás között, mondván: Ez az örökösi; jertek, öljük meg őt, hogy a miénk legyen az örökség! 15 És kivetvén őt a szőlőből, megölék. Mit cselekszik azért a szőlőnek ura azokkal? 16 Elmegy és elveszti azokat a munkásokat, és a szőlőt másoknak adja. És mikor ezt hallották, mondának: Távol legyen az! 17 Ő pedig reájok tekintvén, monda: Mi az tehát, a mi meg van írva: A mely követ az építők megvetettek, az lett a szegelet fejévé? 18 Valaki erre a kőre esik, szétzúzatik; a kire pedig ez esik reá, szétmorzsolja azt. 19 És igyekeznek vala a főpapok és az írástudók kezeiket ő reá vetni azon órában; de félének a néptől; mert megérték, hogy ő ellenök mondata e példázatot. 20 Annakokáért vigyázván ő reá, leselkedőket küldének ki, a kik igazaknak tetteték magokat, hogy őt megfogják beszédében; hogy átadják a felsőbbségnek és a helytartó hatalmának. 21 Kik megkérdezék őt, mondván: Mester, tudjuk, hogy te helyesen beszélsz és tanítasz, és személyt nem válogatsz, hanem az Istennek útját igazán tanítod: 22 Szabad-é nékünk adót fizetnünk a császárnak, vagy nem? 23 Ő pedig észrevéén álnokságukat, monda nézik: Mit kísértetek engem? 24 Mutassatok nékem egy pénzt; kinek a képe és felirata van rajta? És felelén,

mondának: A császáré. 25 Ő pedig monda nézik: Adjátok meg azért a mi a császáré, a császárnak, és a mi az Istené, az Istennék. 26 És nem tudták őt megfogni beszédében a nép előtt; és csodálkozván az ő feleletén, elhallgatának. 27 Hozzá mervén pedig a sadduceusok közül nemelyek, a kik tagadják, hogy van feltámadás, megkérdeik őt, 28 Mondván: Mester, Mózes megírta nékünk, ha valakinek testvére meghal, kinek felesége volt, és magzatok nélküli hal meg, hogy annak testvére elvegye annak feleségét, és támasszon magot az ő testvérének. 29 Hét testvér vala azért: és az első feleséget vevén, meghalt magzatok nélküli; 30 A másik vevé el azért annak feleségét, és az is magzatok nélküli halt meg; 31 Akkor a harmadik vette el azt; és hasonlóképen minden a heten is; és nem hagyta magot, és meghaltak. 32 Mind ezek után pedig meghalt az asszony is. 33 A feltámadáskor azért kinek a felesége lesz közülök? mert minden a hétnek felesége volt. 34 És felelven, monda nézik Jézus: E világnak fiai házasodnak és férjhez adatnak: (aión g165) 35 De a kik méltókká téteknél, hogy amilyenetet elvezeték, és a halálból való feltámadást, sem nem házasodnak, sem férjhez nem adatnak: (aión g165) 36 Mert meg sem halhatnak többé: mert hasonlók az angyalokhoz; és az Isten fiai, mivelhogy a feltámadásnak fiai. 37 Hogy pedig a halottak feltámadnak, Mózes is megjelentette a csipkebokornál, mikor az Urat Ábrahám Istenének és Izsák Istenének és Jákób Istenének mondja. 38 Az Isten pedig nem a holtaknak, hanem az élőknek Istene: mert mindenek élnek ő néki. 39 Felelén pedig nemelyek az írástudók közül, mondának: Mester, jól mondád! 40 És többé semmit sem mertek tőle kérdezni. 41 Monda pedig nézik: Mimódon mondják, hogy a Krisztus Dávidnak fia? 42 Holott maga Dávid mondja a zsoltárok könyvében: Monda az Úr az én Uramnak, ülj az én jobbkezem felől, 43 Míglen vetem a te ellenségedet a te lábaid alá zsámolyul. 44 Dávid azért Urának mondja őt, mimódon fia tehát néki? 45 És az egész nép hallására monda az ő tanítványainak: 46 Oltalmazzátok meg magatokat az írástudótól, kik hosszú köntösökben akarnak járni, és szeretik a piaczokon való köszöntésekét, és a gyülekezetekben az első ülést, és a lakomákon a főhelyeket; 47 Kik az özvegyeknek házát felemésztik, és színből hosszan imádkoznak; ezek súlyosabb ítélet alá esnek.

21 És mikor feltekintett, látá, hogy a gazdagok hanyják az ő ajándékaikat a perselybe. 2 Láta pedig egy szegény özvegy asszonyt is, hogy abba két fillért vete. 3 És monda: Igazán mondomb néktek, hogy e szegény

özvegy mindenkinél többet vete: 4 Mert mindenek az ő fölöslegükől vettek Istennék az ajándékokhoz: ez pedig az ő szegénységből minden vagyonát, a mire volt, oda vette. 5 És mikor némelyek mondának a templom felől, hogy szép kövekkel és ajándékokkal van felékesítve, monda: 6 Ezekből, a miket láttok, jönök napok, melyekben kö körön nem marad, mely le nem rombolhatatnék. 7 Megkérdeik pedig őt, mondván: Mester, mikor lesznek azért ezek? és mi lesz a jel, mikor mindenek meglesznek? 8 Ő pedig monda: Meglássátok, hogy el ne hitessének benneteket: mert sokan jönök el az én nevemben, kik ezt mondják: Én vagyok; és: Az idő elközelgett; ne menjetek azért utánok. 9 És mikor hallottak háborúkról és zendülésekéről, meg ne félemljetek; mert ezeknek meg kell lenni előbb, de nem jó mindjárt a vég. 10 Akkor monda nézik: Nemzet nemzet ellen támad, és ország ország ellen; 11 És minden felé nagy földindulások lesznek, és éhségek és döghalálok; és rettegettések és nagy jelek lesznek az égből. 12 De mindenek előtte kezeiket reátkeretik, és üldöznek titkokat, adván a gyülekezetek előtt, és tömlöözökbe és királyok és helytartók előtt visznek az én nevemért. 13 De ebből mindenek lesz tanúbizonyáságotok. 14 Tökélyétek el azért a ti szívetelekben, hogy nem gondoskodtok előre, hogy mit felejtek védelmetekre: 15 Mert én adok néktek szájat és bölcseséget, melynek ellene nem szólhatnak, sem ellene nem állhatnak mindenek azok, a kik magokat ellenetekbe kerülnek. 16 Elárulnak pedig titkokat szűlők és testvérek is, rokonok és barátok is; és megölnek némelyeket ti közületek. 17 És gyűlöletesek lesztek mindenki előtt az én nevemért. 18 De fejetelek egy hajszála sem vesz el. 19 A ti békétűréste által nyeritek meg lelketelek. 20 Mikor pedig látjátok Jeruzsálemet hadseregektől körülvéve, akkor tudjátok meg, hogy elközelgett az ő elpusztulása. 21 Akkor a kik Júdeában lesznek, fussanak a hegyekre; és a kik annak közepette, menjenek ki abból; és a kik a mezőben, ne menjenek be abba. 22 Mert azok a bosszúállásnak napjai, hogy beteljesedjenek mindenek, a mik megírattak. 23 Jaj pedig a terhes és szoptató asszonyoknak azokban a napokban; mert nagy szükség lesz a földön, és harag a népen. 24 És elhullanak fegyverek éle által, és fogva vitetnek minden pogányok közé; és Jeruzsálemet megtapodtatik a pogányoktól, míglen betelik a pogányok ideje. 25 És lesznek jelek a napban, holdban és csillagokban; és a földön pogányok szorongása a kétség miatt, mikor a tenger és a hab zúgni fog. 26 Mikor az emberek elhalnak a félelem miatt és azoknak várása miatt, a mik e föld kerekségére következnek: mert az egek erősségei megrendülnek. 27 És akkor meglátják

az embernek Fiát eljőni a felhőben, hatalommal és nagy dicsőséggel. 28 Mikor pedig ezek kezdenek meglenni, nézzetek fel és emeljétek fel a ti fejeteket; mert elközelget a ti váltásátok. 29 Monda pedig nékik egy példázatot: Tekintsétek meg a fügefát és minden fákat: 30 Mikor immár hajtanak, és ezt látjátok, ti magatoktól tudjátok, hogy már közel van a nyár. 31 Ezenképen ti is, mikor látjátok, hogy ezek meglesznek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa. 32 Bizony mondomban néktek, hogy e nemzetseg el nem műlik, míg nem mind ezek meglesznek. 33 Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim semmiképen el nem műlnak. 34 De vigyázzatok magatokra, hogy valamikor meg ne nehezedjék a ti szívetek dobzódásnak, részegségnek és ez élet gondjainak miatta, és váratlanul reátkozzák a napot: 35 Mert mintegy tőr, úgy lep meg mindeneket, a kik az egész föld színén lakoznak. 36 Vigyázzatok azért minden időben, kérvén, hogy méltókká tételettesek arra, hogy elkerüljétek mindeneket, a mik bekövetkeznek, és megállhassatok az embernek Fia előtt! 37 Tanít vala pedig naponta a templomban; éjszakára pedig kimenvén, a hegyen vala, mely Olajfák hegyének neveztetik. 38 És kora reggel hozzá megy vala az egész nép, hogy őt hallgassa a templomban.

22 Elközelgetett pedig a kovásztalan kenyerek ünnepe, mely husvétnak mondhatik. 2 És a főpapok és az írástudók keresnek vala módot, hogyan öljék meg őt; mert félték a néptől. 3 Beméne pedig a Sátán Júdásba, ki Iskáriotesnek neveztetik, és a tizenkettőnek számából vala; 4 És elmenvén, megbeszél a főpapokkal és a vezérekkel, mimónon adja őt nékik kezükbe. 5 És azok örülének, és megszerződnek, hogy pénzt adnak néki; 6 Ő pedig megigéré, és keres vala jó alkalmat, hogy őt nékik kezükbe adják zenebona nélkül. 7 Eljöve pedig a kovásztalan kenyerek napja, melyen meg kellé ölelni a husvéti báránynak; 8 És elküldé Pétert és Jánost, mondván: Elmenvén, készítétek el nékünk a husvéti bárányt, hogy megegyük. 9 Ók pedig mondának néki: Hol akarod, hogy elkészítsük? 10 És ő monda nékik: Ímé, mikor bementek a városba, szembe jő veletek egy ember, ki egy korsó vizet visz; kövessétek őt abba a házba, a melybe bemegy. 11 És mondjátok a ház gazdájának: Ezt mondja néked a Mester: Hol van az a szállás, ahol megeszem az én tanítványaimmal a husvéti bárányt? 12 És ő mutat néktek egy nagy vacsoráló helyet, berendezve, ott készítétek el. 13 Elmenvén pedig, úgy találák, a mint mondta nékik; és elkészíték a husvéti bárányt. 14 És mikor eljött az idő, asztalhoz ülé, és a tizenkét apostol ő vele egyetembe. 15 És monda nékik: Kívánva kívántam a

husvéti bárányt megenni veletek, melőtt én szenvednék: 16 Mert mondomban néktek, hogy többé nem eszem abból, míglén beteljesedik az Isten országában. 17 És a pohárt vévén, minekutána hálákat adott, monda: Vegyétek ezt, és osszátok el magatok között: 18 Mert mondomban néktek, hogy nem iszom a szőlőtökének gyümölcséből, míglén előj az Isten országa. 19 És minekutána a kenyerset vette, hálákat adván megszegé, és adá nékik, mondván: Ez az én testem, mely ti érettetek adatik: ezt cselekedjétek az én emlékeztemre. 20 Hasonlóképen a pohárt is, minekutána vacsorált, ezt mondván: E pohár amaz új szövetség az én véremben, mely ti érettetek kiontatik. 21 De ímé annak a keze, a ki engem elárul, velem van az asztalon. 22 És az embernek Fia jóllehet, elmegy, mint elvégezhetett: de jaj annak az embernek, aki által elárultatik! 23 És ők kezdék egymás között kérdezni, vajon ki lehet az ő közöttük, aki ezt meg fogja tenni? 24 Támadta pedig köztük versengés is, hogy ki tekinthető köztük nagyobbnak. 25 Ó pedig monda nékik: A pogányok uralkodnak az ő királyaik, és a kiknek azokon hatalmuk van, jóltérvőknek hivatnak. 26 De ti nem úgy: hanem a ki legnagyobb közöttek, olyan legyen, mint a ki legkisebb; és a ki fő, mint a ki szolgál. 27 Mert melyik nagyobb, az-é, a ki asztalnál ül, vagy a ki szolgál? nemde a ki asztalnál ül? De én ti közöttek olyan vagyok, mint a ki szolgál. 28 Ti vagytok pedig azok, kik megmaradtatok én velem az én kísérteteiben; 29 Én azért adok néktek, miképen az én Atyám adott nékem, országot, 30 Hogy egyetek és igyatok az én asztalonon az én országomban, és üljetek királyi székeken, ítélvén az Izráelnek tizenkét nemzetsegét. 31 Monda pedig az Úr: Simon! Simon! ímé a Sátán kikért titket, hogy megröstáljon, mint a búzát; 32 De én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a te hited: te azért idővel megtérvén, a te atyáfiait erősítsed. 33 Ó pedig monda néki: Uram, te veled kész vagyok minden tömlöczre, minden halálra menni! 34 És ő monda: Mondom néked Péter: Ma nem szól addig a kakas, míg te háromszor meg nem tagadod, hogy ismersz engem. 35 És monda nékik: Mikor elküldtelek benneteket erszény, táska és saru nélkül, volt-é valamiben fogyatkozástok? Ók pedig mondának: Semmiben sem. 36 Monda azért nékik: De most, a kinek erszénye van elővegye, hasonlóképen a táskát; és a kinek nincs, adj a felső ruháját, és vegyen szablyát. 37 Mert mondomban néktek, hogy még ennek az írásnak be kell teljesülni rajtam, hogy: És a goroszok közé számláltatott. Mert a mik réám vonatkoznak is, elvégezhetnek. 38 Azok pedig mondának: Uram, ímé van itt két szablya. Ó pedig monda: Elég. 39 És kimenvén, méne az ő szokása szerint az Olajfák hegyére; követék pedig őt az

ő tanítványai is. 40 És mikor ott a helyen vala, monda nékik: Imádkozzatok, hogy kísértetbe ne essetek. 41 És ő eltávozék tőlök mintegy kőhajtásnyira; és térdre esvén, imádkozék, 42 Mondván: Atyám, ha akarod, távoztasd el tőlem e pohárt; mindenáltal ne az én akaratom, hanem a tiéd legyen! 43 És angyal jelenék meg néki mennyből, erősítvén őt. 44 És haláltusában lévén, buzgóságosabban imádkozék; és az ő verítéke olyan vala, mint a nagy vércseppek, melyek a földre hullanak. 45 És minekutána fölkelt az imádkozástól, az ő tanítványaihoz menvén, aludva találá őket a szomorúság miatt, 46 És monda nékik: Mit alusztok? Keljetek fel és imádkozzatok, hogy kísértetbe ne essetek. 47 És mikor még beszéle, ímé sokaság jöve, melynek az méne előt, a ki Júdásnak neveztetik, egy a tizenkettő közül: és közelgete Jézushoz, hogy őt megcsókolja. 48 Jézus pedig monda néki: Júdás, csókkal árulod el az embernek Fiát? 49 Látván pedig azok, a kik ő körülötte valának, a mi következik, mondának néki: Uram, vágjuk- őket fegyverrel? 50 És közülök valaki megvágá a főpap szolgáját, és levágá annak jobb fülét. 51 Felelvéni pedig Jézus, monda: Elég eddig. És illetvén annak fülét, meggyógyítá azt. 52 Monda pedig Jézus azoknak, a kik ő hozzá mentek, a főpapoknak, a templom tisztjeinek és a véneknek: Mint valami latorra, úgy jöttetek szablyákkal és fustélyokkal? 53 Mikor minden nap veletek voltam a templomban, a ti kezeiteket nem vetétek én reáim; de ez a ti órátok, és a sötétségek hatalma. 54 Megfogván azért őt, elvezeték, és elvívék a főpap házába. Péter pedig követi vala távol. 55 És mikor tüzet gerjesztettek az udvar közepén, és ők együtt leültek, Péter is leüle ő velük. 56 És meglátván őt egy szolgálóleány, a mint a világosságnál ült, szemeit reá vetvén, monda: Ez is ő vele vala! 57 Ő pedig megtagadá őt, mondván: Asszony, nem ismerem őt! 58 És egy kevessel azután más látván őt, monda: Te is azok közül való vagy! Péter pedig monda: Ember, nem vagyok! 59 És úgy egy óra mulva más valaki erősíté, mondván: Bizony ez is vele vala: mert Galileából való is. 60 Monda pedig Péter: Ember, nem tudom, mit mondasz! És azonnal, mikor ő még beszélt, megszólalt a kakas. 61 És hátra fordulván az Úr, tekinte Péterre. És megemlékezék Péter az Úr szaváról, a mint néki mondata: Mielőtt a kakas szól, háromszor megtagadsz engem. 62 És kimenvén Péter, keservesen síra. 63 És azok a férfiak, a kik fogva tarták Jézust, csúfolják vala, vervén őt. 64 És szemeit betakarván, arczul csapdosák őt, és kérdezék őt, mondván: Próbáltad meg ki az, aki téged vere? 65 És sok egyéb dolgot mondának néki, szidalmazván őt. 66 És a mint nappal lett, egybegyűle a nép véneinek tanácsa, főpapok és írástudók: és vivék őt az ő gyülekezetükbe, 67

Mondván: Ha te vagy a Krisztus, mondd meg nékünk. Monda pedig nékik: Ha mondomb néktek, nem hisztek: 68 De ha kérdezlek is, nem felelek nékem, sem el nem bocsátok. 69 Mostantól fogva ől az embernek Fia az Isten hatalmának jobbja felől. 70 Mondának pedig mindenjában: Te vagy tehát az Isten Fia? Ő pedig monda nékik: Ti mondjátok, hogy én vagyok! 71 Azok pedig mondának: Mi szükségünk van még bizonysságra? Hiszen mi magunk hallottuk az ő szájából.

23 És fölkelvén az ő egész sokaságuk, vivék őt Pilátushoz.

2 És kezdék őt vádolni, mondván: Úgy találtuk, hogy ez a népet félrevezeti, és tiltja a császár adójának fizetését, mivelhogy ő magát ama király Krisztusnak mondja. 3 Pilátus pedig megkérde őt, mondván: Te vagy-e a zsidók királya? És ő felelén néki, monda: Te mondod! 4 Monda pedig Pilátus a főpapoknak és a sokaságnak: Semmi bűnt nem találok ez emberben. 5 De azok erősködnek, mondván: A népet felzendíti, tanítván az egész Júdeában, elkezdve Galileától mind idáig. 6 Pilátus pedig Galileát hallván, megkérde, vajon galileai ember- ő? 7 És mikor megtudta, hogy ő a Héródes hatósága alá tartozik, Héródeshez küldé őt, mivelhogy az is Jeruzsálemben vala azokban a napokban. 8 Héródes pedig Jézust látván igen megörüle: mert sok időtől fogva kívánta őt látni, mivelhogy sokat hallott ő felőle, és reménylé, hogy majd valami csodát lát, melyet ő tesz. 9 Kérdezé pedig őt sok beszéddel; de ő semmit nem felele néki. 10 Ott állanak vala pedig a főpapok és az írástudók, teljes igyekezettel vádolván őt. 11 Héródes pedig az ő katonáival egybe semminek állítván és kicsúfolván őt, minekutána felöltözette fényes ruhába, visszaküldé Pilátushoz. 12 És az napon lónek barátok egymással Pilátus és Héródes; mert az előtt ellenségeskedésben valának egymással. 13 Pilátus pedig a főpapokat, főembereket és a népet egybegyűjtével, 14 Monda nékik: Ide hoztatók nékem ez embert, mint a ki a népet félrevezeti: és ímé én ti előttetek kivallatván, semmi olyan bűnt nem találtam ez emberben, a mivel őt vádoljátok: 15 De még Héródes sem; mert titokt ő hozzá igazítálak; és ímé semmi halálra való dolgot nem cselekedett ő. 16 Megfenyítvén azért őt, elbocsátom. 17 Kell vala pedig elbocsátania nékik ünnepenként egy foglyot. 18 De felkiáltá az egész sokaság, mondván: Vidd el ezt, és bocsásd el nékünk Barabbást! 19 Ki a városban lett valami lázadásért és gyilkosságért vettetett a tömlöczbe. 20 Pilátus azért ismét felszólala, el akarván bocsátani Jézust; 21 De azok ellene kiáltanak, mondván: Feszítsd meg! Feszítsd meg őt! 22 Ö pedig harmadszor is monda nékik: Mert mi gonoszt tett ez? Semmi halálra való bűnt nem találtam ő benne; megfenyítvén

azért őt, elbocsátom! 23 Azok pedig nagy fenszóval sürgeték, kérvén, hogy megfeszítessék; és az ő szavok és a főpapoké erőt vesz vala. 24 És Pilátus megítéli, hogy meglegyen, a mit kérnek vala. 25 És elbocsátá nézik azt, a ki lázadásért és gyilkosságért vettetett a tömlöczbe, a kit kértek vala; Jézust pedig kiszolgáltatá az ő akaratuknak. 26 Mikor azért elvívé őt, egy Czirénebeli Simont meragadván, ki a mezőről jöve, arra tevék a keresztfát, hogy vigye Jézus után. 27 Követé pedig őt a népnek és az asszonyoknak nagy sokasága, a kik gyászolák és siraták őt. 28 Jézus pedig hozzájok fordulván, monda: Jeruzsálem leányai, ne sírjatok én rajtam, hanem ti magatokon sírjatok, és a ti magzataitokon. 29 Mert íme jönek napok, melyeken ezt mondjak: Boldogok a meddők, és a mely méhek nem szültek, és az emlők, melyek nem szoptattak! 30 Akkor kezdik mondani a hegyeknek: Essetek mi reánk; és a halmoknak: Borítatok el minket! 31 Mert ha a zöldelő fán ezt mívelik, mi esik a száraz fán? 32 Vivének pedig két másikat is, két gonosznevűtől ő vele, hogy megölleszenek. 33 Mikor pedig elmenének a helyre, mely Koponya helyének mondatik, ott megfeszíték őt és a gonosznevűket, egyiket jobbkéz felől, a másikat balkéz felől. 34 Jézus pedig monda: Atyám! bocsásd meg nékik; mert nem tudják mit cselekesznek. Elosztván pedig az ő ruháit, vetének reájok sorsot. 35 És a nép megállá nézni. Csúfolák pedig őt a főemberek is azokkal egybe, mondván: Egyebeket megtartott, tartsa meg magát, ha ő a Krisztus, az Istennek ama választottja. 36 Csúfolák pedig őt a vitézek is, odajárulván és eczzel kínálván őt. 37 És ezt mondván néki: Ha te vagy a zsidóknak ama Királya, szabadítsd meg magadat! 38 Vala pedig egy felirat is fölébe írva görög, római és zsidó betűkkel: Ez a zsidóknak ama Királya. 39 A felfüggesztett gonosznevűk közül pedig az egyik szidalmazá őt, mondván: Ha te vagy a Krisztus, szabadítsd meg magadat, minket is! 40 Felevén pedig a másik, megdorgálá őt, mondván: Az Isten sem féled-e te? Hiszen te ugyanazon ítélet alatt vagy! 41 És mi ugyan méltán; mert a mi cselekedetünknek méltó büntetését vesszük: ez pedig semmi méltatlann dolgot nem cselekedett. 42 És monda Jézusnak: Uram, emlékezzél meg én rólam, mikor eljősz a te országodban! 43 És monda néki Jézus: Bizony mondomb néked: Ma velem leszel a paradišomban. 44 Vala pedig mintegy hat óra, és sötétség lón az egész tartományban mind kilencz órakorig. 45 És meghomályosodék a nap, és a templom kárpitja középen ketté hasada. 46 És kiáltván Jézus nagy szóval, monda: Atyám, a te kezeidbe teszem le az én lelkemet. És ezeket mondván, meghala. 47 Látván pedig a százados, a mi történt, dicsőíté az Isten, mondván:

Bizony ez ember igaz vala. 48 És az egész sokaság, mely e dolognak látására ment oda, látván azokat, a mik történtek, mellé verve megtére. 49 Az ő ismerősei pedig mind, és az asszonyok, a kik Galileából követék őt, távol állnak, nézvén ezeket. 50 És íme egy ember, kinek József vala neve, tanácsbeli, jó és igaz férfiú, 51 Ki nem vala részes azoknak tanácsában és cselekedetében, Arimathiából, a zsidók városából való, ki maga is várja vala az Istennek országát; 52 Ez oda mervén Pilátushoz, elkéré a Jézus testét. 53 És levévén azt, begöngyölé azt gyolcsba, és helyhezteret az egy sziklába vágott sírboltba, melyben még senki sem feküdt. 54 És az a nap péntek vala, és szombat virrada rá. 55 Az ő követő asszonyok is pedig, kik vele Galileából jöttek, megnézik a sírt, és hogy miképen helyeztetett el az ő teste. 56 Visszatérvén pedig, készítének fűszerszámokat és keneteket. És szombaton nyugovának a parancsolat szerint.

24 A hétnek első napján pedig kora reggel a sírhoz menének, vivén az elkészített fűszerszámokat, és némely más asszonyok is velök. 2 És a követ a sírról elhengerítve találák. 3 És mikor bementek, nem találák az Úr Jézus testét. 4 És lön, hogy mikor ők e felett megdőbbenének, íme két férfiú álla melléjük fényes öltözetben: 5 És mikor ők megrémülvén a földre hajták orczájokat, azok mondának nékik: Mit keresitek a holtak között az élőt? 6 Nincs itt, hanem feltámadott: emlékezzetek rá, mint beszélt néktek, még mikor Galileában volt, 7 Mondván: Szükség az ember Fiának átadatni a bűnös emberek kezébe, és megfeszítetni, és harmadnapon feltámadni. 8 Megemlékezének azért az ő szavairól. 9 És visszatérvén a sírtól, elmondák mindeneket a tizenegynek, és mind a többieknek. 10 Valának pedig Mária Magdaléna, és Johanna, és a Jakab anyja Mária, és egyéb asszonyok ő velök, a kik ezeket mondák az apostoloknak. 11 De az ő szavuk csak üres beszédeknak látszik azok előtt; és nem hivének nékik. 12 Péter azonban felkelvén elfuta a sírhoz, és behajolván látá, hogy csak a lepedők vannak ott; és elméne, magában csodálkozván e dolgon. 13 És íme azok közül ketten mennek vala ugyanazon a napon egy faluba, mely Jeruzsálemtől hatvan futamatnyira vala, melynek neve vala Emmaus. 14 És beszélgetének magok közt mindazokról, a mik történtek. 15 És lön, hogy a mint beszélgetének és egymástól kérdezősködnek, mely Jézus hozzájok mervén, velök együtt meg vala az úton. 16 De az ő szemeik visszatartóztatának, hogy őt meg ne ismerjék. 17 Monda pedig nékik: Micsoda szavak ezek, a melyeket egymással váltotok jártotokban? és miért vagytok szomorú

ábrázattal? 18 Felelvé pedig az egyik, kinek neve Kleofás, monda néki: Csak te vagy-é jövevény Jeruzsálemben, és nem tudod minémű dolgok lettek abban e napokon? 19 És monda nékik: Micsoda dolgok? Azok pedig mondának néki: A melyek esének a Názáretbeli Jézuson, ki próféta vala, cselekedetben és beszédben hatalmas Isten előtt és az egész nép előtt: 20 És mimódon adák őt a főpapok és a mi főembereink halálos ítéletre, és megfeszíték őt. 21 Pedig mi azt reméltek, hogy ő az, aki meg fogja váltani az Izráelt. De mindenek mellett ma van harmadnapja, hogy ezek lettek. 22 Hanem valami közülünk való asszonyok is megdöbbentettek minket, kik jó reggel a sírnál valának; 23 És mikor nem találták az ő testét, hazá jöttek, mondván, hogy angyalok jelenését is látták, kik azt mondják, hogy ő él. 24 És azok közül némelyek, kik velünk valának, elmenének a sírhoz, és úgy találák, a mint az asszonyok is mondtaik: őt pedig nem látták. 25 És ő monda nékik: Óh balgatagok és rest szívűek mindazoknak elhivérére, a miket a próféták szóltak! 26 Avagy nem ezeket kellett-é szívenni a Krisztusnak, és úgy menni be az ő dicsőségebe? 27 És elkezdvén Mózestől és minden prófétától fogva, magyarázza vala nékik minden írásokban, a mik ő felőle megirattak. 28 Elközölítének pedig a faluhoz, a melybe mennek vala; és ő úgy tőn, mintha tovább menne. 29 De kényszeríték őt, mondván: Maradj velünk, mert immár beestvéledik, és a nap lehanyatlott! Beméne azért, hogy velük maradjon. 30 És lón, mikor leült velük, a kenyereset vévén, megáldá, és megszegvén, nékik adá. 31 És megnyilatkozának az ő szemeik, és megismerék őt; de ő eltünt előlük. 32 És mondának egymásnak: Avagy nem gerjedezeit-é a mi szívünk mi bennünk, mikor nékünk szóla az úton, és mikor magyarázá nékünk az írásokat? 33 És felkelvén azon órában, visszatérének Jeruzsálembe, és egybegyűlve találák a tizenegyet és azokat, a kik velük valának. 34 Kik ezt mondják vala: Feltámadott az Úr bizonynyal, és megjelent Simonnak! 35 És ezek is elbeszélék, mi történt az úton, és miképen ismerték meg ők a kenyér megszegéséről. 36 És mikor ezeket beszélék, megáll a maga Jézus ő közöttök, és monda nékik: Békesség néktek! 37 Megrémülvén pedig és félvén, azt hívék, hogy valami lelket látnak. 38 És monda nékik: Miért háborodtatok meg, és miért támadnak szívetekben okoskodások? 39 Lássátok meg az én kezeimet és lábaimat, hogy én magam vagyok: tapogassatok meg engem, és lássatok; mert a léleknek nincs húsa és csontja, a mint látjátok, hogy nékem van! 40 És ezeket mondván, megmutatá nékik kezeit és lábait. 41 Mikor pedig még nem hívék az örööm miatt, és csodálkozának, monda nékik: Van-é itt valami enni valótok? 42 Ók pedig

adának néki egy darab sült halat, és valami lépesményet, 43 Melyeket elvőn, és előttök evék. 44 És monda nékik: Ezek azok a beszédek, melyeket szóltam néktek, mikor még veletek valék, hogy szükség beteljesedni mindeneknak, a mik megirattak a Mózes törvényében, a prófétáknál és a zsoltárokban én felőlem. 45 Akkor megnyilatkoztatá az ő elmezőjeket, hogy értsék az írásokat. 46 És monda nékik: Így van megírva, és így kellett szívenni a Krisztusnak, és feltámadni a halálból harmadnapon: 47 És prédkáltatni az ő nevében a megtérésnek és a bűnök bocsánatának minden pogányok között, Jeruzsálemtől elkezdve. 48 Ti vagytok pedig ezeknek bizonyoságai. 49 És íme én elküldöm ti reátkozásra az őt Atyámnak igéretet; ti pedig maradjatok Jeruzsálem városában, mígnem felruháztattok mennyei erővel. 50 Kivívé pedig őket Bethániáig; és felemelvén az ő kezei, megáldá őket. 51 És lón, hogy míg áldá őket, tölök elszakadván, felvittek a mennyibe. 52 Ók pedig imádván őt, visszatérének nagy örömmel Jeruzsálembe; 53 És mindenkor a templomban valának, dícsérén és áldván az Istant. Ámen.

János

1 Kezdetben vala az íge, és az íge vala az Istennél, és Isten vala az íge. **2** Ez kezdetben az Istennél vala. **3** mindenő általa lett és nála nélkül semmi sem lett, a mi lett. **4** Ő benne vala az élet, és az élet vala az emberek világossága; **5** És a világosság a sötétségben fénylik, de a sötétség nem fogadta be azt. **6** Vala egy Istantól küldött ember, kinek neve János. **7** Ez jött tanúbizonyásával, hogy bizonyásot tegyen a világosságról, hogy mindenki higyjenő általa. **8** Nem ő vala a világosság, hanem jött, hogy bizonyásot tegyen a világosságról. **9** Az igazi világosság előtt volt már a világba, a mely megvilágosít minden embert. **10** A világban volt és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt. **11** Az övéi közé jöve, és az övéi nem fogadák be őt. **12** Valakik pedig befogadák őt, hatalmat adnak azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, a kik az ő nevében hisznak; **13** A kik nem vérből, sem a testnek akaratából, sem a férfiúnak indulatjából, hanem Istantól születtek. **14** És az íge testié lett és lakozék mi közöttünk (és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), a ki teljes vala kegyelemmel és igazsággal. **15** János bizonyásot tett őről, és kiáltott, mondván: Ez vala, a kiről mondám: A ki utánam jő, előttem lett, mert előbb volt nálammal. **16** És az ő teljességeből vettünk mindenjában kegyelmet is kegyelemért. **17** Mert a törvény Mózes által adatott, a kegyelem pedig és az igazság Jézus Krisztus által lett. **18** Az Isten soha senki nem látta; az egyszülött Fiú, a ki az Atya kebelében van, az jelentette ki őt. **19** És ez a János bizonyáságtétele, a mikor a zsidók papokat és Lévitákat küldötték Jeruzsálemből, hogy megkérdezzék őt: Kicsoda vagy te? **20** És megvallá és nem tagadá; és megvallá, hogy: Nem én vagyok a Krisztus. **21** És kérdezik őt: Kicsoda tehát? Illés vagy-e te? És monda: Nem vagyok. A próféta vagy-e te? És ő felelé: Nem. **22** Mondának azért néki: Kicsoda vagy? Hogy megfelelhessünk azoknak, a kik minket elküldötték: Mit mondasz magad felől? **23** Monda: Én kiáltó szó vagyok a pusztában. Egyengessétek az Úrnak útját, a mint megmondotta Ésaiás próféta. **24** És a küldöttök a farizeusok közül valók voltak: **25** És megkérdek őt és mondának néki: Miért keresztszelz tehát, ha te nem vagy a Krisztus, sem Illés, sem a próféta? **26** Felelé nékik János, mondván: Én vízzel keresztelek; de köztetek van, a kit ti nem ismertek. **27** Ó az, a ki utánam jő, a ki előttem lett, a kinek én nem vagyok méltó, hogy saruja szíjját megoldjam. **28** Ezek Béthabarában lettek, a Jordánon túl, ahol János keresztel vala. **29** Másnap látá János Jézust ő hozzá menni, és monda: Ímé az Istennek ama bárnya, a ki elveszi a

világ bűneit! **30** Ez az, aki róla én ezt mondám: Én utánam jő egy férfiú, aki előttem lett, mert előbb volt nálammal. **31** És én nem ismertem őt; de hogy megjelentessék Izráelnek, azért jöttem én, aki vízzel keresztelek. **32** És bizonyáságot tőn János, mondván: Láttam a Lelek leszállani az égből, mint egy galambot; és megnyugovék ő rajta. **33** És én nem ismertem őt; de aki elkülde engem, hogy vízzel kereszteljek, az mondá nékem: A kire látod a Lelek leszállani és rajta megnyugodni, az az, aki keresztel Szent Lélekkel. **34** És én láttam, és bizonyáságot tettek, hogy ez az Isten Fia. **35** Másnap ismét ott állt vala János és kettő az ő tanítványai közül; **36** És ránézvén Jézusra, a mint ott jár vala, monda: Ímé az Isten Bárnya! **37** És hallá őt a két tanítvány, a mint szól vala, és követék Jézust. **38** Jézus pedig hátrafordulván és látván, hogy követik azok, monda nékik: Mit kerestek? Azok pedig mondának néki: Rabbi, (a mi megmagyarázva azt teszi: Mester) hol lakol? **39** Monda nékik: Jöjjetek és lássátok meg. Elmenétek és meglátád, hol lakik; és nála maradának azon a napon: vala pedig körülbelül tíz óra. **40** A kettő közül, a kik Jánostól ezt hallották és őt követték vala, András volt az egyik, a Simon Péter testvére. **41** Találkozék ez először a maga testvérével, Simonnal, és monda néki: Megtaláltuk a Messiást (a mi megmagyarázva azt teszi: Krisztus); **42** És vezeté őt Jézushoz. Jézus pedig reá tekintvén, monda: Te Simon vagy, a Jóna fia; te Kéfásnak fogsz hivatni (a mi megmagyarázva: Kószikla). **43** A következő napon Galileába akart menni Jézus; és találkozék Fileppel, és monda néki: Kövess engem! **44** Filep pedig Bethsaídából, az András és Péter városából való volt. **45** Találkozék Filep Nátánaellel, és monda néki: Aki felől írt Mózes a törvényben, és a prófétek, megtaláltuk a názáreti Jézust, Józsefnak fiát. **46** És monda néki Nátánael: Názáretből támadhat-e valami jó? Monda néki Filep: Jer és lásd meg! **47** Látá Jézus Nátánaelt ő hozzá menni, és monda ő felőle: Ímé egy igazán Izráelita, a kiben hamisság nincsen. **48** Monda néki Nátánael: Honnan ismersz engem? Felelé Jézus és monda néki: Mielőtt hitt téged Filep, láttalak téged, a mint a fügefa alatt voltál. **49** Felelé Nátánael és monda néki: Rabbi, te vagy az Isten Fia, te vagy az Izráel Királya! **50** Felelé Jézus és monda néki: Hogy azt mondám néked: láttalak a fügefa alatt, hiszel? Nagyobbakat látsz majd ezeknél. **51** És monda néki: Bizony, bizony mondomb néktek: Mostantól fogva meglájtátok a megnyilt eget, és az Isten angyalait, a mint felszállnak és leszállnak az ember Fíára.

2 És harmadnapon menyegző lón a galileai Kánában; és ott volt a Jézus anyja; **2** És Jézus is meghívaték az ő

tanítványaival együtt a menyegzőbe. 3 És elfogyván a bor, a Jézus anyja monda néki: Nincs boruk. 4 Monda néki Jézus: Mi közöm nékem te hozzád, oh asszony? Nem jött még el az én óram. 5 Mond az Ő anyja a szolgáknak: Valamit mond néktek, megtégyétek. 6 Vala pedig ott hat kővuder elhelyezve a zsidók tisztálkodási módja szerint, melyek közül egybe-egybe két-három métréta fér vala. 7 Monda nékik Jézus: Töltsétek meg a vedreket vízzel. És megtölték azokat színing. 8 És monda nékik: Most merítsetek, és vigyetek a násznagynak. És vittek. 9 A mint pedig megízlél a násznagy a borrá lett vizet, és nem tudja vala, honnét van, (de a szolgák tudták, a kik a vizet merítik vala), szólítá a násznagy a vőlegényt, 10 És monda néki: minden ember a jó bort adj fel először, és mikor megittasodtak, akkor az alábbvalót: te a jó bort ekkorra tartottad. 11 Ezt az első jelt a galileai Kánában tevé Jézus, és megmutatá az Ő dicsőségét; és hivénék benne az Ő tanítványai. 12 Azután leméne Kapernaumba, Ő és az Ő anyja és a testvérei és tanítványai; és ott maradának néhány napig, 13 Mert közel vala a zsidók husvétja, és felténe Jézus Jeruzsálembe. 14 És ott találá a templomban az ökrök, juhok és galambok árúsait és a pénzváltókat, a mint ülnek vala: 15 És kötélből ostort csinálván, kiúzé mindenjájokat a templomból, az ökröket is a juhokat is; és a pénzváltók pénzét kitölte, az asztalokat pedig fedőnté; 16 És a galambárúsoknak monda: Hordjátok el ezeket innen; ne tegyétek az én Atyámnak házát kalmárság házává. 17 Megemlékezének pedig az Ő tanítványai, hogy meg van írva: A te házadhoz való féltő szeretet emészts engem. 18 Felelénnek azért a zsidók és mondának néki: Micsoda jelt mutatsz nékünk, hogy ezeket cselekszed? 19 Felele Jézus és monda nékik: Rontsátok le a templomot, és három nap alatt megépítem azt. 20 Mondának azért a zsidók: Negyvenhat esztendeig épült ez a templom, és te három nap alatt megépíted azt? 21 Ő pedig az Ő testének templomáról szól vala. 22 Mikor azért feltámadt a halálból, megemlékezének az Ő tanítványai, hogy ezt mondta; és hivénék az írásnak, és a beszédnek, a melyet Jézus mondott vala. 23 A mint pedig Jeruzsálemben vala husvétkor az ünnepen, sokan hivénék az Ő nevében, látván az Ő jeleit, a melyeket cselekszik vala. 24 Maga azonban Jézus nem bízza vala magát reájok, a miatt, hogy Ő ismeré mindnyájokat, 25 És mivelhogy nem szorult rá, hogy valaki bizonyásot tegyen az emberről; mert magától is tudta, mi volt az emberben.

3 Vala pedig a farizeusok között egy ember, a neve Nikodémus, a zsidók főembere: 2 Ez jöve Jézushoz éjjel, és monda néki: Mester, tudjuk, hogy Istentől jöttél tanítónak;

mert senki sem teheti e jeleket, a melyeket te teszel, hanem ha az Isten van vele. 3 Felele Jézus és monda néki: Bizony, bizony mondóm néked: ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát. 4 Monda néki Nikodémus: Mimódon születhetik az ember, ha vén? Vajon bemeheté az Ő anyjának méhébe másodszer, és születhetik-é? 5 Felele Jézus: Bizony, bizony mondóm néked: Ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem lehet be az Isten országába. 6 A mi testtől született, test az; és a mi Lélektől született, lélek az. 7 Ne csodáld, hogy azt mondám néked: Szükség néktek újonnan születnetek. 8 A szél fú, a hová akar, és annak zúgását hallod, de nem tudod honnan jó és hogya megy: így van mindenki, aki Lélektől született. 9 Felele Nikodémus és monda néki: Mimódon lehetnek ezek? 10 Felele Jézus és monda néki: Te Izráel tanítójá vagy, és nem tudod ezeket? 11 Bizony, bizony mondóm néked, a mit tudunk, azt mondjuk, és a mit látunk, arról teszünk bizonyásogat; és a mi bizonyásítéltünk el nem fogadjátok. 12 Ha a földiek ről szóltam néktek és nem hisztek, mimódon hisztek, ha a mennyeiek ről szólok néktek? 13 És senki sem ment fel a mennye, hanemha az, aki a mennyből szállott alá, az embernek Fia, aki a mennyen van. 14 És a miképen felelmelte Mózes a kígyót a pusztában, akképen kell az ember Fiának felelmeltetnie. 15 Hogy valaki hiszen Ő benne, el ne veszsen, hanem örök élete legyen. (aiónios g166) 16 Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egysüliött Fiát adta, hogy valaki hiszen Ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. (aiónios g166) 17 Mert nem azért küldte az Isten az Ő Fiát a világra, hogy károztassa a világot, hanem hogy megtartassék a világ általa. 18 A ki hiszen Ő benne, el nem kározkodik; a ki pedig nem hisz, immár elkározhott, mivelhogy nem hitt az Isten egysüliött Fiának nevében. 19 Ez pedig a károztatás, hogy a világosság e világra jött, és az emberek inkább szerették a sötétséget, mint a világosságot; mert az Ő cselekedeteik gonoszak valának. 20 Mert minden, aki hamisan cselekszik, gyűlöli a világosságot és nem meg a világosságra, hogy az Ő cselekedetei fel ne fedessenek; 21 A ki pedig az igazságot cselekszi, az a világosságra megy, hogy az Ő cselekedetei nyilvánvalókká legyenek, hogy Isten szerint való cselekedetek. 22 Ezután elméne Jézus az Ő tanítványaival a Júdea földére; és ott időzéket velök, és keresztele. 23 János pedig szintén keresztel vala Énonban, Sálemhez közel, mert ott sok volt a víz. És oda járulának és megkeresztelkednének. 24 Mert János még nem vetteték a tömlöczbe. 25 Vetekedés támadta azért a János tanítványai és a judeaiak között a mosakodás felől. 26 És menének Jánoshoz és mondának néki: Mester! A ki

veled vala a Jordánon túl, a kiről te bizonyásogot tettél, íme az keresztel, és hozzá megy mindenki. **27** Felele János és monda: Az ember semmit sem vehet, hanem ha a mennyből adatott néki. **28** Ti magatok vagytok a bizonyásaim, hogy megmondtam: Nem vagyok én a Krisztus, hanem hogy ő előtte küldettem el. **29** A kinek jegyese van, vőlegény az; a vőlegény barátja pedig, a ki ott áll és hallja őt, örvendezve örül a vőlegény szavának. Ez az én örömem immár betelt. **30** Annak növekednie kell, nékem pedig alább szállanom. **31** A ki felülről jött, feljebb való mindenkinél. A ki a földről való, földi az és földieket szól; a ki a mennyből jött, feljebb való mindenkinél. **32** És arról tesz bizonyásogat, a mit látott és hallott; és az ő bizonyáságtételét senki sem fogadja be. **33** A ki az ő bizonyáságtételét befogadja, az megpecsételte, hogy az Isten igaz. **34** Mert a kit az Isten küldött, az Isten beszédeit szólja; mivelhogy az Isten nem mérték szerint adj a Lelket. **35** Az Atya szereti a Fiút, és az ő kezébe adott minden. **36** A ki hisz a Fiúban, öröök élete van; a ki pedig nem enged a Fiúnak, nem lát életet, hanem az Isten haragja marad rajta. (aiōnos g166)

4 Amint azért megtudta az Úr, hogy a farizeusok meghallották, hogy Jézus több tanítványt szerez és keresztel, mint János, **2** (Jóllehet Jézus maga nem keresztlelt, hanem a tanítványai,) **3** Elhagyá Júdeát és elméne ismét Galileába. **4** Samárián kell vala pedig általmennie. **5** Megerült az én szívem, hogy mi a következő? Melyik tanítványt keresztelel a Galileából? **6** Ott vala pedig a Jákób forrása. Jézus azért, az utazástól elfáradva, azonmód leüle a forráshoz. Mintegy hat óra vala. **7** Jöve egy samáriabeli asszony vizet merítene; monda néki Jézus: Adj innom! **8** Az ő tanítványai ugyanis elmentek a városba, hogy ennivalót vegyenek. **9** Monda azért néki a samáriai asszony: Hogy kérhetsz inni zsidó létrede én tőlem, a ki samáriai asszony vagyok?! Mert a zsidók nem barátkoznak a samáriaakkal. **10** Felele Jézus és monda néki: Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, aki ezt mondja néked: Adj innom! te kérted volna őt, és adott volna néked elő vizet. **11** Monda néki az asszony: Uram, nincs mivel merítened, és a kút mély: hol vennéd tehát az elő vizet? **12** Avagy nagyobb vagy-é te a mi atyánknál, Jákobnál, aki nékünk adta ezt a kutat, és ebből ivott ő is, a fiai is és jószága is? **13** Felele Jézus és monda néki: Mindaz, aki ebből a vízből iszik, ismét megszemjúhozik: **14** Valaki pedig abból a vízből iszik, a melyet én adok néki, soha örökké meg nem szemjúhozik; hanem az a víz, a melyet én adok néki, öröök életre buzgó víznek kútfeje lesz ő

benne. (aiōn g165, aiōnos g166) **15** Monda néki az asszony: Uram, add nékem azt a vizet, hogy meg ne szemjúhozzam, és ne jójjek ide meríteni! **16** Monda néki Jézus: Menj el, hívд a férjedet, és jójj ide! **17** Felele az asszony és monda: Nincs férjem. Monda néki Jézus: Jól mondád, hogy: Nincs férjem; **18** Mert őt férjed volt, és a mostani nem férjed: ezt igazán mondadt. **19** Monda néki az asszony: Uram, látom, hogy te próféta vagy. **20** A mi atyáink ezen a hegyen imádkoztak; és ti azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben van az a hely, ahol imádkozni kell. **21** Monda néki Jézus: Asszony, hidd el nékem, hogy eljő az óra, a mikor sem nem ezen a hegyen, sem nem Jeruzsálemben imádjátok az Atyát. **22** Ti azt imádjátok, a mit nem ismertek; mi azt imádjuk, a mit ismerünk: mert az idvesség a zsidók közül támadt. **23** De eljő az óra, és az most vagyon, amikor az igazi imádók lélekben, és igazságban imádják az Atyát: mert az Atya is ilyeneket keres, az ő imádóiul. **24** Az Isten lélek: és a kik őt imádják, szükség, hogy lélekben és igazságban imádják. **25** Monda néki az asszony: Tudom, hogy Messziás jő (a ki Krisztusnak mondatik); mikor az eljő, megjelent nékünk minden. **26** Monda néki Jézus: Én vagyok az, aki veled beszélek. **27** Eközben megjövének az ő tanítványai; és csodálkozának, hogy asszonnyal beszélt; mindenáltal egyik sem mondá: Mit keresel? vagy: Mit beszélsz vele? **28** Ott hagyá azért az asszony a vedrét, és elméne a városba, és monda az embereknek: **29** Jertek, lássatok egy embert, aki megmonda nékem minden, a mit cselekedtem. Nem ez-é a Krisztus? **30** Kímenének azért a városból, és hozzá menének. **31** Aközben pedig kérék őt a tanítványok, mondván: Mester, egyé! **32** Ő pedig monda nékik: Van nékem eledelem, a mit egyem, a mit ti nem tudtok. **33** Mondának azért a tanítványok egymásnak: Hozott-é néki valaki enni? **34** Monda nékik Jézus: Az én eledelem az, hogy annak akaratját cselekedjem, a ki elküldött engem, és az ő dolgát elvégezzem. **35** Ti nem azt mondjátok-é, hogy még négy hónap és eljő az aratás? Íme, mondom néktek: Emeljétek fel szemeiteket, és lássátok meg a tájékokat, hogy már fehérek az aratásra. **36** És a ki arat, jutalmat nyer, és az öröök életre gyümölcsöt gyűjt; hogy minden a vető, minden az arató együtt örvendezzen. (aiōnos g166) **37** Mert ebben az a mondás igaz, hogy más a vető, más az arató. **38** Én annak az aratására küldtelek titkemet, a mit nem ti munkáltatok; mások munkálták, és ti a mások munkájába állottatok. **39** Abból a városból pedig sokan hivének benne a Samaritánusok közül annak az asszonynak beszédéért, aki bizonyásogat tett vala, hogy: Mindent megmondott nékem, a mit cselekedtem. **40** A mint azért oda mentek hozzá a Samaritánusok, kérék őt, hogy maradjon náluk; és ott

marada két napig. 41 És sokkal többen hivének a maga beszédéért, 42 És azt mondják vala az asszonynak, hogy: Nem a te beszédédért hiszünk immár: mert magunk hallottuk, és tudjuk, hogy bizonyal ez a világ idvezítője, a Krisztus. 43 Két nap mulva pedig kiméne onnét, és elméne Galileába. 44 Mert Jézus maga tett bizonyásot arról, hogy a prófétának nincs tisztessége a maga hazájában. 45 Mikor azért beméne Galileába, befogadták őt a Galileabeliek, mivelhogy látták vala mindenzt, a mit Jeruzsálemben cselekedett az ünnepen; mert ők is elmentek vala az ünnepre. 46 Ismét a galileai Kánába méne azért Jézus, a hol a vizet borrá változtatta. És volt Kapernaumban egy királyi ember, a kinek a fia beteg vala. 47 Mikor ez meghallá, hogy Jézus Júdeából Galileába érkezett, hozzá méne és kérte őt, hogy menjen el és gyógyítsa meg az ő fiát; mert halálán vala. 48 Monda azért néki Jézus: Ha jeleket és csodákat nem láttok, nem hisztek. 49 Monda néki a királyi ember: Uram, jöjj, mielőtt a gyermekem meghal. 50 Monda néki Jézus: Menj el, a te fiad él. És hitt az ember a szónak, a mit Jézus mondott néki, és elment. 51 A mint pedig már megy vala, előbe jövénék az ő szolgái, és hírt hozának néki, mondván, hogy: A te fiad él. 52 Megtudakozá azért tőlük az órát, a melyben megkönyebbedett vala; és mondának néki: Tegnap hét órakor hagyta el őt a láz; 53 Megérté azért az atya, hogy abban az órában, a melyben azt mondá néki a Jézus, hogy: a te fiad él. És hitt ő, és az ő egész háza népe. 54 Ezt ismét második jel gyanánt tevé Jézus, mikor Júdeából Galileába ment.

5 Ezek után ünnepök vala a zsidóknak, és felméne Jézus Jeruzsálemben. 2 Van pedig Jeruzsálemben a Juhkapunál egy tó, a melyet héberül Bethesdának neveznek. Öt tornáczaván. 3 Ezekben feküvék a betegek, vakok, sánták, aszkórosok nagy sokasága, várra a víznek megmozdulását. 4 Mert időnként angyal szálla a tóra, és felzavará a vizet: a ki tehát először lépett bele a víz felzavarása után, meggyógyult, akárminémű betegségben volt. 5 Vala pedig ott egy ember, a ki harmincnyolc esztendőt töltött betegségében. 6 Ezt a mint láttá Jézus, hogy ott fekszik, és megtudta, hogy már sok idő óta úgy van; monda néki: Akarsz-é meggyógyulni? 7 Felele néki a beteg: Uram, nincs emberem, hogy a mikor a víz felzavarodik, bevigyen engem a tóba; és mire én oda érek, más lép be előttem. 8 Monda néki Jézus: Kelj fel, vedd fel a te nyoszolyádat, és jár! 9 És azonnal meggyógyula az ember, és felvév nyoszolyáját, és jár vala. Aznap pedig szombat vala. 10 Mondának azért a zsidók a meggyógyultnak: Szombat van, nem szabad néked a nyoszolyádat hordanod! 11 Felele nékik: A ki meggyógyított

engem, az mondá nékem: Vedd fel a nyoszolyádat, és járj. 12 Megkérdek azért őt: Ki az az ember, a ki mondá néked: Vedd fel a nyoszolyádat, és járj? 13 A meggyógyult pedig nem tudja vala, hogy ki az; mert Jézus félre vonult, sokaság lévén azon a helyen. 14 Ezek után találkozék vele Jézus a templomban, és monda néki: Ímé meggyógyultál; többé ne vétkezzél, hogy rosszabbul ne legyen dolgod! 15 Elméne az az ember, és hírül adá a zsidóknak, hogy Jézus az, aki őt meggyógyította. 16 És e miatt üldözötte vevék a zsidók Jézust, és meg akarák őt ölni, hogy ezeket művelte szombaton. 17 Jézus pedig felele nékik: Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom. 18 E miatt aztán még inkább meg akarák őt ölni a zsidók, mivel nem csak a szombatot rontotta meg, hanem az Istenet is saját Atyának mondotta, egyenlővé téven magát az Istennel. 19 Felele azért Jézus, és monda nékik: Bizony, bizony mondomb néktek: A Fiú semmit sem tehet önmagától, hanem ha látja cselekedni az Atyat, mert a miket az cselekszik, ugyanazokat hasonlatosképen a Fiú is cselekszi. 20 Mert az Atya szereti a Fiút, és minden megmutat néki, a miket ő maga cselekszik; és ezeknél nagyobb dolgokat is mutat majd néki, hogy ti csudálkozzatok. 21 Mert a mint az Atya feltámasztja a halottakat és megeleveníti, úgy a Fiú is a kiket akar, megelevenít. 22 Mert az Atya nem ítélt senkit, hanem az ítéletet egészen a Fiúnak adta; 23 Hogy mindenki úgy tiszteleje a Fiút, miként tisztelek az Atyat. A ki nem tisztei a Fiút, nem tisztei az Atyat, a ki elküldte őt. 24 Bizony, bizony mondomb néktek, hogy a ki az én beszédemet hallja és hisz annak, a ki engem elbocsátott, örök élete van; és nem megy a kárhozatra, hanem általment a halálból az életre. (aiōnios g166) 25 Bizony, bizony mondomb néktek, hogy előj az idő, és az most vagyon, mikor a halottak hallják az Isten Fiának szavát, és a kik hallják, élnek. 26 Mert a miként az Atyának élete van önmagában, akként adta a Fiúnak is, hogy élete legyen önmagában: 27 És hatalmat ada néki az ítélettétre is, mivelhogy embernek fia. 28 Ne csodálkozzatok ezen: mert előj az óra, a melyben mindenek, a kik a koporsóban vannak, meghallják az ő szavát, 29 És kijönök; a kik a jót cselekedtek, az élet feltámadására; a kik pedig a goroszt művelték, a kárhozat feltámadására. 30 Én semmit sem cselekedhetem magamtól; a mint hallok, úgy ítélek, és az én ítétem igazságos; mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, a ki elküldött engem, az Atyáét. 31 Ha én teszek bizonyásot magamról, az én bizonyágtétem nem igaz. 32 Más az, a ki bizonyásot tesz rólam; és tudom, hogy igaz az a bizonyágtétel, a melylyel bizonyásot tesz rólam. 33 Ti elküldtetek Jánoshoz,

és bizonyásogt tett az igazságról. 34 De én nem embertől nyerem a bizonyásátételt; hanem ezeket azért mondom, hogy ti megtartassatok. 35 Ő az őgő és fénylő szövétnek vala, ti pedig csak egy ideig akartatok örvendezni az ő világosságában. 36 De nékem nagyobb bizonyásom van a Jánosénál: mert azok a dolgok, a melyeket rám bízott az Atya, hogy elvégezzem azokat, azok a dolgok, a melyeket én cselekszem, tesznek bizonyásot rólam, hogy az Atya küldött engem. 37 A ki elküldött engem, maga az Atya is bizonyásot tett rólam. Sem hangját nem hallottatók soha, sem ábrázatát nem láttatók. 38 Az ő ígéje sincs maradandóan bennetek: mert a kit ő elküldött, ti annak nem hisztek. 39 Tudakozzátok az írásokat, mert azt hiszik, hogy azokban van a ti örök életetek; és ezek azok, a melyek bizonyásot tesznek rólam; (*aiōnios g166*) 40 És nem akartok hozzám jöni, hogy életedetek legyen! 41 Dicsőséget emberektől nem nyerek. 42 De ismerlek benneteket, hogy az Istennek szeretete nincs meg bennetek: 43 Én az én Atyám nevében jöttem, és nem fogadtatok be engem; ha más jöne a maga nevében, azt befogadnátok. 44 Mimódon hihettek ti, a kik egymástól nyertek dicsőséget, és azt a dicsőséget, a mely az egy Istenről van, nem keresitek? 45 Ne állítsátok, hogy én vándollak majd benneteket az Atyánál; van a ki vádol titeket, Mózes, a kiben ti reménykedtetek. 46 Mert ha hinnétek Mózesnek, nékem is hinnétek; mert én rólam írt ő. 47 Ha pedig az ő írásainak nem hisztek, mimódon hisztek az én beszédeimnek?

6 Ezek után elméne Jézus a galileai tengeren, a Tiberiáson túl. 2 És nagy sokaság követé őt, mivelhogy látják vala az ő csodatételeit, a melyeket cselekszik vala a betegeken. 3 Felméne pedig Jézus a hegyre, és leüle ott a tanítványaival. 4 Közel vala pedig husvét, a zsidók ünnepe. 5 Mikor azért felemelé Jézus a szemeit, és látá, hogy nagy sokaság jó hozzá, monda Filepnek: Honnan vegyünk kenyeret, hogy ehessenek ezek? 6 Ezt pedig azért mondá, hogy próbára tegye őt; mert ő maga tudta, mit akar vala cselekedni. 7 Felele néki Filep: Kétszáz dénár árú kenyér nem elég ezeknek, hogy mindenikők kapjon valami keveset. 8 Monda néki egy az ő tanítványai közül, András, a Simon Péter testvére: 9 Van itt egy gyermek, a kinek van öt árpa kenyere és két hala; de mi az ennyinek? 10 Jézus pedig monda: Ütessétek le az embereket. Nagy fű vala pedig azon a helyen. Leülének azért a férfiak, számszerint mintegy ötezeren. 11 Jézus pedig vevé a kenyereket, és hálát adván, adta a tanítványoknak, a tanítványok pedig a leülteknek; hasonlóképen a halakból is, a mennyit akarnak vala. 12 A

mint pedig betelének, monda az ő tanítványainak: Szedjétek össze a megmaradt darabokat, hogy semmi el ne veszzen. 13 Összeszedék azért, és megtöltének tizenkét kosarat az öt árpa kenyérből való darabokkal, a melyek megmaradtak vala az evők után. 14 Az emberek azért látnak a jelt, a melyet Jézus tőn, mondának: Bizonnal ez ama próféta, aki előjövendő vala a világra. 15 Jézus azért, a mint észrevevén, hogy jóni akarnak és ő elragadni, hogy királylýá tegyék, ismét elvonula egymaga a hegyre. 16 Mikor pedig estveledék, lemenének az ő tanítványai a tengerhez, 17 És beszállva a hajóba, mennek vala a tengeren túl Kapernaumba. És már sötétség volt, és még nem ment vala hozzájuk Jézus. 18 És a tenger a nagy szél fúvása miatt háborog vala. 19 Mikor azért huszonöt, vagy harminc futamatnyira beevezének, megláták Jézust, a mint jár vala a tengeren és a hajóhoz közeledik vala: és megrémülének. 20 Ő pedig monda nékik: Én vagyok, ne feljetek! 21 Be akárák azért őt venni a hajóba: és a hajó azonnal ama földnél vala, a melyre menének. 22 Másnap a sokaság, a mely a tengeren túl állott vala, látna, hogy nem vala ott más hajó, csak az az egy, a melybe a Jézus tanítványai szállottak, és hogy Jézus nem ment be az ő tanítványaival a hajóba, hanem csak az ő tanítványai mentek el, 23 De jöttek más hajók Tiberiásból közel ahhoz a helyhez, a hol a kenyéret ették, miután hálákat adott az Úr: 24 Mikor azért láitta a sokaság, hogy sem Jézus, sem a tanítványai nincsenek ott, beszállanak ők is a hajóba, és elmenének Kapernaumbra, keresvén Jézust. 25 És megtalálván őt a tengeren túl, mondának néki: Mester, mikor jöttél ide? 26 Felele néki Jézus és monda: Bizony, bizony mondomb néktek: nem azért kerestek engem, hogy jeleket láttatok, hanem azért, mert ettétek ama kenyerekből, és jóllaktatok. 27 Munkálkodjatok ne az eledelért, a mely elvész, hanem az eledelért, a mely megmarad az örök életre, a melyet az embernek Fia ád majd néktek; mert őt az Atya pecsételte el, az Isten. (*aiōnios g166*) 28 Mondának azért néki: Mit csinálunk, hogy az Isten dolgait cselekedjük? 29 Felele Jézus és monda néki: Az az Isten dolga, hogy higyjétek abban, a kit ő küldött. 30 Mondának azért néki: Micsoda jel mutatott tehát te, hogy lássuk és higyünk néked? Mit művelsz? 31 A mi atyáink a mannát ették a pusztában; a mint meg van írva: Mennyei kenyéret adott vala enniök. 32 Monda azért néki Jézus: Bizony, bizony mondomb néktek: nem Mózes adta néktek a mennyei kenyéret, hanem az én Atyám adja majd néktek az igazi mennyei kenyéret. 33 Mert az az Istennek kenyere, a mely mennyeiből száll alá, és életet ád a világnak. 34 Mondának azért néki: Uram, mindenkor add nékünk ezt a kenyeret! 35 Jézus pedig monda nékik: Én vagyok az

életnek ama kenyere; a ki hozzám jó, semmiképen meg nem éhezik, és a ki hisz bennem, meg nem szomjúhozik soha. 36 De mondám néktek, hogy noha láttatok is engem, még sem hisztek. 37 minden, a mit nékem ád az Atya, én hozzám jó; és azt, aki hozzám jó, semmiképen ki nem vetem. 38 Mert azért szálltattam le a mennyből, hogy ne a magam akaratát cselekedjem, hanem annak akaratát, aki elküldött engem. 39 Az pedig az Atyának akarata, aki elküldött engem, hogy a mit nékem adott, abból semmit el ne veszítek, hanem feltámaszszam azt az utolsó napon. 40 Az pedig annak az akarata, aki elküldött engem, hogy minden, aki látja a Fiút és hisz ő benne, örökké élete legyen; és én feltámaszszam azt azt az utolsó napon. (aiōnios g166) 41 Zúgolódának azért a zsidók ő ellene, hogy azt mondá: Én vagyok az a kenyér, a mely a mennyből szállott alá. 42 És mondának: Nem ez-é Jézus, a József fia, a kinek mi ismerjük atyátját és anyját? mimódon mondja hát ez, hogy: A mennyből szálltattam alá? 43 Felele azért Jézus és monda nékik: Ne zúgolódjatok egymás között! 44 Senki sem jöhét én hozzám, hanemha az Atya vonja azt, aki elküldött engem; én pedig feltámasztom azt az utolsó napon. 45 Meg van írva a prófétáknál: És mindenjában Istenről tanítottak lesznek. Valaki azért az Atyától hallott, és tanult, én hozzám jó. 46 Nem hogy az Atyát valaki lássa, csak az, aki Istenről van, az lássa az Atyát. 47 Bizony, bizony mondomban néktek: Aki én bennem hisz, örökké élete van annak. (aiōnios g166) 48 Én vagyok az életnek kenyere. 49 A ti atyáitok a mannát ették a pusztában, és meghaltak. 50 Ez az a kenyér, a mely a mennyből szállott alá, hogy kiki egyéb belőle és meg ne haljon. 51 Én vagyok amaz elő kenyér, a mely a mennyből szállott alá; ha valaki eszik e kenyérből, él örökkel. És az a kenyér pedig, a melyet én adok, az én testem, a melyet én adok a világ életéért. (aiōn g165) 52 Tusakodának azért a zsidók egymás között, mondván: Mimódon adhatja ez nékünk a testét, hogy azt együk? 53 Monda azért nékik Jézus: Bizony, bizony mondomban néktek: Ha nem eszitek az ember Fának testét és nem iszszátok az ő vérét, nincs élet bennetek. 54 Aki eszi az én testemet és iszsza az én véremet, örökké élete van annak, és én feltámasztom azt az utolsó napon. (aiōnios g166) 55 Mert az én testem bizony étel és az én vérem bizony ital. 56 Aki eszi az én testemet és iszsza az én véremet, az én bennem lakozik és én is abban. 57 A miként elküldött engem amaz elő Atya, és én az Atya által élek: akként az is, aki engem eszik, él én általam. 58 Ez az a kenyér, a mely a mennyből szállott alá; nem úgy, mint a ti atyáitok evék a mannát és meghalának: aki ezt a kenyeret eszi, él örökkel. (aiōn g165) 59 Ezeket mondá a zsinagógában,

a mikor tanít vala Kapernaumban. 60 Sokan azért, a kik hallák ezeket az ő tanítványai közül, mondának: Kemény beszéd ez; ki hallgathatja őt? 61 Tudván pedig Jézus ő magában, hogy e miatt zúgolónak az ő tanítványai, monda nékik: Titeket ez megbotránkoztat? 62 Hát ha meglátjátok az embernek Fiát felszállani oda, ahol előbb vala?! 63 A lélek az, a mi megelevenít, a test nem használ semmit: a beszédek, a melyeket én szólok néktek, lélek és élet. 64 De vannak némelyek közöttetek, a kik nem hisznek. Mert eleitől fogva tudta Jézus, kik azok, a kik nem hisznek, és ki az, aki elárulja őt. 65 És monda: Azért mondtam néktek, hogy senki sem jöhét én hozzám, hanemha az én Atyámtól van megadva néki. 66 Ettől fogva sokan visszavonulának az ő tanítványai közül és nem járnak vala többé ő vele. 67 Monda azért Jézus a tizenkettőnek: Vajon ti is el akartok-é menni? 68 Felele néki Simon Péter: Uram, kihez mehetnék? Örökké életnek beszéde van te nálad. (aiōnios g166) 69 És mi elhittük és megismertük, hogy te vagy a Krisztus, az előző Istenek Fiá. 70 Felele nékik Jézus: Nem én választottalak-é ki titeket, a tizenkettőt? és egy közületek ördög. 71 Értette pedig Júdás Iskáriótest, Simon fiát, mert ez akarta őt elárulni, noha egy volt a tizenkettő közül.

7 És ezek után Galileában jár vala Jézus; mert nem akar vala Júdeában járni, mivelhogy azon igyekezének a Júdeabeliek, hogy őt megöljék. 2 Közel vala pedig a zsidók ünnepe, a sátoros ünnep. 3 Mondának azért néki az ő atyafai: Menj el innen, és térij Júdeába, hogy a te tanítványaids is lássák a te dolgaidat, a melyeket cselekszel. 4 Mert senki sem cselekszik titkon semmit, aki maga ismeretessé akar lenni. Ha ilyeneket cselekszel, mutasd meg magadat a világnak. 5 Mert az ő atyafai sem hivének benne. 6 Monda azért nékik Jézus: Az én időm még nincs itt; a ti időök pedig mindig készen van. 7 Titeket nem gyűlölnihet a világ, de engem gyűlöli; mert én bizonyosan teszek felőle, hogy az ő cselekedetei gonoszak. 8 Ti menjetek fel erre az ünnepre: én még nem megyek fel erre az ünnepre; mert az én időm még nem tölt be. 9 Ezeket mondván pedig nékik, marada Galileában. 10 A mint pedig felmenének az ő atyafaiak, akkor ő is felménye az ünnepre, nem nyilvánosan, hanem mintegy titkon. 11 A zsidók azért keresik vala őt az ünnepen, és mondának: Hol van ő? 12 És a sokaságban nagy zúgás vala ő miatt. Némelyek azt mondják vala, hogy jó ember; mások pedig azt mondják vala: Nem, hanem a népnek hitetője. 13 Mindamellett senki sem beszélt vala nyíltan ő felőle a zsidóktól való félelem miatt. 14 Már-már az ünnep közepén azonban felménye Jézus a templomba,

és tanít vala. 15 És csodálkozának a zsidók, mondván: Mimónodon tudja ez az írásokat, holott nem tanulta?! 16 Felele nézik Jézus és monda: Az én tudományom nem az enyém, hanem azé, a ki küldött engem. 17 Ha valaki cselekedni akarja az ő akaratát, megismerheti e tudományról, vajon Istenstől van-é, vagy én magamtól szólok? 18 A ki magától szól, a maga dicsőségét keresi; a ki pedig annak dicsőségét keresi, a ki küldte őt, igaz az, és nincs abban hamisság. 19 Nem Mózes adta-é nétek a törvényt? és senki sem teljesíti közületek a törvényt. Miért akartok engem megölni? 20 Felele a sokaság és monda: Ördög van benned. Ki akar téged megölni? 21 Felele Jézus és monda nézik: Egy dolgot cselekvém, és mindenájan csodáljátok. 22 Azért Mózes adta nétek a körülmetélkedést (nem mintha Mózestől való volna, hanem az atyáktól): és szombaton körülmetéltek az embert. 23 Ha körülmetélhető az ember szombaton, hogy a Mózes törvénye meg ne romoljon; én rám haraguszok-é, hogy egy embert egészen meggyógyítottam szombaton? 24 Ne ítéljetek a látszat után, hanem igaz ítélettel ítéljetek! 25 Mondának azért némelyek a jeruzsálemiek közül: Nem ez-é az, a kit meg akarnak ölni? 26 És íme nyíltan szól, és semmit sem szólnak néki. Talán bizony megismerték a főemberek, hogy bizony ez a Krisztus? 27 De jól tudjuk, honnan való ez; mikor pedig eljő a Krisztus, senki sem tudja, honnan való. 28 Kiáltva azért Jézus a templomban, tanítván és mondván: Mind engem ismertek, mind azt tudjátok, honnan való vagyok; és én magamtól nem jöttem, de igaz az, a ki engem elküldött, a kit ti nem ismertek. 29 Én azonban ismerem őt, mert ő tőle vagyok, és ő küldött engem. 30 Akarják vala azért őt megfogni; de senki sem veté reá a kezét, mert nem jött még el az ő órája. 31 A sokaság közül pedig sokan hivének ő benne; és azt mondják vala, hogy: A Krisztus mikor eljő, tehethet-é majd több csodát azoknál, a melyeket ez tett? 32 Meghallá a farizeusok, a mint a sokaság ezeket suttogja vala felőle; és szolgákat küldének a farizeusok és a főpapok, hogy fogják meg őt. 33 Monda azért nézik Jézus: Egy kevés ideig még veletek vagyok, és majd ahoz megyek, a ki elküldött engem. 34 Kerestek majd engem, és nem találtok meg, és ahol én vagyok, ti nem jöhettek oda. 35 Mondának azért a zsidók magok között: Hová akar ez menni, hogy mi majd nem találjuk meg őt? Vajon a görögök közé szóródottakhoz akar-é menni, és a görögöket tanítani? 36 Micsoda beszéd ez, a melyet monda: Kerestek majd engem, és nem találtok meg; és ahol én vagyok, ti nem jöhettek oda? 37 Az ünnep utolsó nagy napján pedig felállva Jézus és kiáltva, mondván: Ha valaki szomjúhozik, jöjjön én hozzáim, és igyék. 38 A ki hisz én bennem, a mint az írás mondotta,

elő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből. 39 Ezt pedig mondja vala a Lélekéről, a melyet veendők valának az őbenne hívők: mert még nem vala Szent Lélek; mivelhogy Jézus még nem dicsőíteték meg. 40 Sokan azért a sokaság közül, a mint hallák e beszédet, ezt mondják vala: Bizony Nyal ez ama Próféta. 41 Némelyek mondának: Ez a Krisztus. Mások pedig mondának: Csak nem Galileából jön el a Krisztus? 42 Nem az írás mondta-é, hogy a Dávid magvából, és Bethleemből, ama városból jön el a Krisztus, a hol Dávid vala? 43 Hasonlás lón azért ő miatt a sokaságban. 44 Némelyek pedig közülök akarják vala őt megfogni, de senki sem veté reá a kezét. 45 Elmenének azért a szolgák a főpapokhoz és farizeusokhoz; és mondának azok ő nézik: Miért nem hoztátok el őt? 46 Felelének a szolgák: Soha ember úgy nem szólott, mint ez az ember! 47 Felelének azért nézik a farizeusok: Vajon ti is el vagytok-é hitetve? 48 Vajon a főemberek vagy a farizeusok közül hitt-é benne valaki? 49 De ez a sokaság, a mely nem ismeri a törvényt, átkozott! 50 Monda nézik Nikodémus, a ki éjjel ment vala ő hozzá, a ki egy vala azok közül: 51 Vajon a mi törvényünk kárhoztatja-é az embert, ha előbb ki nem hallgatja és nem tudja, hogy mit cselekszik? 52 Felelének és mondának néki: Vajon te is Galileus vagy-é? Tudakozdójál és lásd meg, hogy Galileából nem támadt próféta. 53 És mindenájan haza menének.

8 Jézus pedig elméne az Olajfák hegyére. 2 Jó reggel azonban ismét ott vala a templomban, és az egész nép hozzá méne; és leülvén, tanítja vala őket. 3 Az írástudók és a farizeusok pedig egy asszonyt vivének hozzá, a kit házasságötörésen kaptak vala, és a középre állítván azt, 4 Mondának néki: Mester, ez az asszony tetten kapatott, mint házasságötörő. 5 A törvényben pedig megparancsolta nékünk Mózes, hogy az ilyenek köveztesseken meg: te azért mit mondasz? 6 Ezt pedig azért mondák, hogy megkísértsék őt, hogy legyen őt mivel vádolniok. Jézus pedig lehajolván, az ujjával ír vala a földre. 7 De mikor szorgalmazva kérdezék őt, felegyenesedve monda nézik: Aki közületek nem bűnös, az vesse rá először a követ. 8 És újra lehajolván, írt vala a földre. 9 Azok pedig ezt hallván és a lelkismeret által vádoltatván, egymásután kimenének a vénétől kezdve mind az utolsóig; és egyedül Jézus maradt vala és az asszony a középen állva. 10 Mikor pedig Jézus felegyenesedék és senkit sem láta az asszonyon kívül, monda néki: Asszony, hol vannak azok a te vádlói? Senki sem kárhoztatott-é téged? 11 Az pedig monda: Senki, Uram! Jézus pedig monda néki: Én sem kárhoztatlak: eredj el és többé ne vétkezzél! 12 Ismét szóla azért hozzájok Jézus, mondván:

Én vagyok a világ világossága: a ki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága. 13 Mondának azért néki a farizeusok: Te magadról teszel bizonyoságot; a te bizonyoságtételed nem igaz. 14 Felele Jézus és monda nékik: Ha magam teszek is bizonyoságot magamról, az én bizonyoságtétem igaz; mert tudom honnan jöttem és hová megyek; ti pedig nem tudjátok honnan jövök és hová megyek. 15 Ti test szerint ítélek, én nem ítélek senkit. 16 De ha ítélek is én, az én ítéletem igaz; mert én nem egyedül vagyok, hanem én és az Atya, a ki küldött engem. 17 A ti törvényekben is meg van pedig írva, hogy két ember bizonyoságtétele igaz. 18 Én vagyok a ki bizonyoságot teszek magamról, és bizonyoságot tesz rólam az Atya, a ki küldött engem. 19 Mondának azért néki: Hol van a te Atyád? Felele Jézus: Sem engem nem ismertek, sem az én Atyámát; ha engem ismernétek, az én Atyámát is ismernétek. 20 Ezeket a beszédeket mondá Jézus a kincstartó helyen, a mikor tanít vala a templomban; és senki sem fogta meg őt, mert még nem jött el az ő órája. 21 Ismét monda azért nékik Jézus: Én elmegyek, és kerestek majd engem, és a ti bűneitekben fogtok meghalni: a hová én megyek, ti nem jöhettek oda. 22 Mondának azért a zsidók: Avagy megöli-é magát, hogy azt mondja: A hová én megyek, ti nem jöhettek oda? 23 És monda nékik: Ti innét alól valók vagyok, én onnét felül való vagyok; ti e világból valók vagyok, én nem vagyok e világból való. 24 Azért mondám néktek, hogy a ti bűneitekben haltok meg: mert ha nem hisztek, hogy én vagyok, meghaltok a ti bűneitekben. 25 Mondának azért néki: Ki vagy te? És monda nékik Jézus: A mit eleírő fogva mondok is néktek. 26 Sok beszélni és ítélni valóm van felületek: de igaz az, a ki küldött engem; és én azokat beszélem a világnak, a miket tőle hallottam vala. 27 Nem vevék észre, hogy az Atyáról szól vala nékik. 28 Monda azért nékik Jézus: Mikor felemelíték az embernek Fiát, akkor megismeríték, hogy én vagyok és semmit sem cselekszem magamtól, hanem a mint az Atya tanított engem, úgy szólok. 29 És a ki küldött engem, én velem van. Nem hagyott engem az Atya egyedül, mert én mindenkor azokat cselekszem, a melyek néki kedvesek. 30 A mikor ezeket mondá, sokan hívének ő benne. 31 Monda azért Jézus a benne hívő zsidóknak: Ha ti megmaradtok az én beszédemben, bizony Nyal az én tanítványaim vagyok; 32 És megismeríték az igazságot, és az igazság szabadokká tesz titokat. 33 Felelénék néki: Ábrahám magva vagyunk, és nem szolgáltunk soha senkinek: mimódon mondod te, hogy szabadokká lesztek? 34 Felele nékik Jézus: Bizony, bizony mondom néktek, hogy minden, aki bűnt cselekszik, szolgája a bűnnek. 35 A szolga pedig nem marad mindörökké a

házban: a Fiú marad ott mindörökké. (aión g165) 36 Azért ha a Fiú megszabadít titokat, valósággal szabadok lesztek. 37 Tudom, hogy Ábrahám magva vagyok; de meg akartok engem ölni, mert az én beszédemnek nincs helye nálatok. 38 Én azt beszélem, a mit az én Atyámnál láttam; ti is azt cselekszik azért, a mit a ti atyátoknál láttatok. 39 Felelénék és mondának néki: A mi atyánk Ábrahám. Monda nékik Jézus: Ha Ábrahám gyermekai volnátok, az Ábrahám dolgait cselekednétek. 40 Ámde meg akartok engem ölni, olyan embert, aki az igazságot beszéltem néktek, a melyet az Istenről hallottam. Ábrahám ezt nem cselekedte. 41 Ti a ti atyátok dolgait cselekszik. Mondának azért néki: Mi nem paráznaságból születtünk; egy atyánk van, az Isten. 42 Monda azért nékik Jézus: Ha az Isten volna a ti atyátok, szeretnétek engem: mert én az Istenről származtam és jöttem; mert nem is magamtól jöttem, hanem ő küldött engem. 43 Miért nem értitek az én beszédemet? Mert nem hallgatjátok az én szótat. 44 Ti az ördög atyától valók vagyok, és a ti atyátok kívánságait akarjátok teljesíteni. Az emberölő volt kezdtől fogva, és nem állott meg az igazságban, mert nincsen ő benne igazság. Mikor hazugságot szól, a sajátjából szól; mert hazug és hazugság atya. 45 Mivelhogy pedig én igazságot szólok, nem hisztek nékem. 46 Ki vádol engem közületek bűnnel? Ha pedig igazságot szólok: miért nem hisztek ti nékem? 47 A ki az Istenről van, hallgatja az Isten beszédeit; azért nem hallgatjátok ti, mert nem vagyok az Istenről valók. 48 Felelénék azért a zsidók és mondának néki: Nem jól mondjak-é mi, hogy te Samaritánus vagy, és ördög van benned? 49 Felele Jézus: Nincs én bennem ördög; hanem tisztelem az én Atyámát, és ti gyaláztok engem. 50 Pedig én nem keresem az én dicsőséget: van a ki keresi és megítéli. 51 Bizony, bizony mondom néktek, ha valaki megtartja az én beszédemet, nem lát halált soha örökké. (aión g165) 52 Mondának azért néki a zsidók: Most értettük meg, hogy ördög van benned. Ábrahám meghalt, a próféták is; és te azt mondod: Ha valaki megtartja az én beszédemet, nem kóstol halált örökké. (aión g165) 53 Avagy nagyobb vagy-e te a mi atyánknál Ábrahámnál, aki meghalt? A próféták is meghaltak: kinek állítód te magadat? 54 Felele Jézus: Ha én dicsőítem magamat, az én dicsőségem semmi: az én Atyám az, aki dicsőít engem, a kiről ti azt mondjátok, hogy a ti Istenetek. 55 És nem ismeríték őt: de én ismerem őt; és ha azt mondod, hogy nem ismerem őt, hozzátek hasonlóvá, hazuggá leszek: de ismerem őt, és az ő beszédét megtartom. 56 Ábrahám a ti atyátok örvendezett, hogy meglátja az én napomat; láttá is, és örült. 57 Mondának azért néki a zsidók: Még ötven esztendős nem vagy, és Ábrahámot láttad? 58

Monda nézik Jézus: Bizony, bizony mondom néktek: Mielőtt Ábrahám lett, én vagyok. **59** Köveket ragadának azért, hogy reá hajigálják; Jézus pedig elrejtőzködék, és kiméne a templomból, átmenvén közöttük; és ilyen módon eltávozék.

9 És a mint eltávozék, láta egy embert, a ki születésétől fogva vak vala. **2** És kérdezék őt a tanítványai, mondván: Mester, ki vétkezett, ez-é vagy ennek szülei, hogy vakon született? **3** Felele Jézus: Sem ez nem vétkezett, sem ennek szülei; hanem, hogy nyilvánvalókká legyenek benne az Isten dolgai. **4** Nékem cselekednem kell annak dolgait, a ki elküldött engem, a míg nappal van: eljő az éjszaka, mikor senki sem munkálkodhatik. **5** Míg e világban vagyok, e világ világossága vagyok. **6** Ezeket mondván, a földre köpe, és az ő nyálából sárt csinálna, és rákené a sarat a vak szemeire, **7** És monda néki: Menj el, mosakodjál meg a Siloám tavában (a mi azt jelenti: Küldött). Elméne azért és megmosakodék, és megjöve látva. **8** A szomszédok azért, és a kik az előtt látták azt, hogy vak vala, mondának: Nem ez-é az, a ki itt szokott ülni és koldulni? **9** Némelyek azt mondák, hogy: Ez az; mások pedig, hogy: Hasonlíthozzá. Ő azt mondá, hogy: Én vagyok az. **10** Mondának azért néki: Mimódon nyíltak meg a te szemeid? **11** Felele az és monda: Egy ember, a kit Jézusnak mondanak, sarat készíte és rákené a szemeimre, és monda nékem: Menj el a Siloám tavára és mosódjál meg; miután pedig elmenék és megmosakodám, megjöve látásom. **12** Mondának azért néki: Hol van az? Monda: Nem tudom. **13** Vivék őt, a ki előbb még vak volt, a farizeusokhoz. **14** Mikor pedig Jézus a sarat csinálá és felnyitá ennek szemeit, szombat vala. **15** Szintén a farizeusok is megkérdezék azért őt, mimódon jött meg a látása? Ő pedig monda nékik: Sarat tőn szemeimre, és megmosakodám, és látok. **16** Mondának azért némelyek a farizeusok közül: Ez az ember nincsen Istentől, mert nem tartja meg a szombatot. Mások mondának: Mimódon tehet bűnös ember ilyen jeleket? És hasonlás lón közöttük. **17** Újra mondának a vakknak: Te mit szólsz ő róla, hogy megnyitá a szemeidet? Ő pedig monda: Hogy próféta. **18** Nem hivék azért a zsidók róla, hogy vak vala és megjöve a látása, míg nem előhívák annak szüleit, a kinek megjöve a látása, **19** És megkérdezék azokat, mondván: Ez a ti fiatok, a kiről azt mondjátok, hogy vakon született? mimódon lát hát most? **20** Felelénék nékik annak szülei és mondának: Tudjuk, hogy ez a mi fiunk, és hogy vakon született: **21** De mimódon lát most, nem tudjuk; vagy ki nyitotta meg a szemeit, mi nem tudjuk: elég idős már ő; ő kérdezzétek; ő beszéljen magáról. **22** Ezeket mondák annak szülei, mivelhogy felnék vala a

zsidóktól: mert megegyeztek már a zsidók, hogy ha valaki Krisztusnak vallja őt, rekeszessék ki a gyülekezetből. **23** Ezért mondák annak szülei, hogy: Elég idős, őt kérdezzétek. **24** Másodszer is szólíták azért az embert, a ki vak vala, és mondának néki: Adj dicsőséget az Istennek; mi tudjuk, hogy ez az ember bűnös. **25** Felele azért az és monda: Ha bűnös-é, nem tudom: egyet tudok, hogy noha vak voltam, most látok. **26** Újra mondák pedig néki: Mit csinált veled? Mimódon nyitotta meg a szemeidet? **27** Felele nékik: Már mondám néktek és nem hallátok: miért akarjátok újra hallani? avagy ti is az ő tanítványai akartok lenni? **28** Szidalmazák azért őt és mondának: Te vagy annak a tanítványa; mi pedig a Mózes tanítványai vagyunk. **29** Mi tudjuk, hogy Mózessel beszélt az Isten: erről pedig azt sem tudjuk, honnan való. **30** Felele az ember és monda nékik: Bizony csodálatos az, hogy ti nem tudjátok honnan való, és az én szemeimet megnyitotta. **31** Pedig tudjuk, hogy az Isten nem hallgatja meg a bűnöket; hanem ha valaki istenfélő, és az ő akaratát cselekszi, azt hallgatja meg. **32** Örököt fogva nem hallaték, hogy vakon szülöttnek szemeit valaki megnyitotta volna. (aión g165) **33** Ha ez nem Isten től volna, semmit sem cselekedhetnék. **34** Felelének és mondának néki: Te mindenestől bűnben születtél, és te tanítasz minket? És kiveték őt. **35** Meghallá Jézus, hogy kiveték azt; és találkozván vele, monda néki: Hiszel-é te az Isten Fiában? **36** Felele az és monda: Ki az, Uram, hogy higyek benne? **37** Monda pedig néki Jézus: Láttad is őt, és a ki beszél veled, az az. **38** Az pedig monda: Hiszek, Uram. És imádá őt. **39** És monda Jézus: Ítélet végett jöttem én e világra, hogy a kik nem látnak, lássanak; és a kik látnak, vakok legyenek. **40** És hallák ezeket némely farizeusok, a kik vele valának, és mondának néki: Avagy mi is vakok vagyunk-é? **41** Monda nékik Jézus: Ha vakok volnátok, nem volna bűnötök; ámde azt mondjátok, hogy látunk: azért a ti bűnötök megmarad.

10 Bizony, bizony mondom néktek: A ki nem az ajtón meg be a juhok aklába, hanem másunnan hág be, tolvaj az és rabló. **2** A ki pedig az ajtón meg be, a juhok pásztorai az. **3** Ennek az ajtonálló ajtót nyit; és a juhok hallgatnak annak szavára; és a maga juhait nevőkön szólítja, és kivezeti őket. **4** És mikor kiereszti az ő juhait, előttök megy; és a juhok követik őt, mert ismerik az ő hangját. **5** Idegent pedig nem követnek, hanem elfutnak attól: mert nem ismerik az idegenek hangját. **6** Ezt a példázatot mondá nékik Jézus; de ők nem értették, mi az, a mit szól vala nékik. **7** Újra monda azért nékik Jézus: Bizony, bizony mondom néktek, hogy én vagyok a juhoknak ajtaja. **8** Mindazok, a kik

előttem jöttek, tolvajok és rablók: de nem hallgattak rájok a juhok. 9 Én vagyok az ajtó: ha valaki én rajtam megy be, megtartatik és bejár és kijár majd, és legelőt talál. 10 A tolvaj nem egyébért jő, hanem hogy lopjon és öljön és pusztítson; én azért jöttem, hogy életök legyen, és bővölködjenek. 11 Én vagyok a jó pásztor: a jó pásztor életét adja a juhokért. 12 A béres pedig és a ki nem pásztor, a kinek a juhok nem tulajdonai, látja a farkast jóni, és elhagyja a juhokat, és elfut: és a farkas elragadozza azokat, és elszéleszti a juhokat. 13 A béres pedig azért fut el, mert béres, és nincs gondja a juhokra. 14 Én vagyok a jó pásztor; és ismerem az enyémimet, és engem is ismernek az enyémim, 15 A miként ismer engem az Atya, és én is ismerem az Atyát; és életemet adom a juhokért. 16 Más juhaim is vannak nékem, a melyek nem ebből az akolból valók: azokat is elő kell hoznom, és hallgatnak majd az én szómrá; és lészen egy akol és egy pásztor. 17 Azért szeret engem az Atya, mert én leteszem az én életemet, hogy újra felvegyem azt. 18 Senki sem veszi azt el én tőlem, hanem én teszem le azt én magamtól. Van hatalmam letenni azt, és van hatalmam ismét felvenni azt. Ezt a parancsolatot vettem az én Atyámtól. 19 Újra hasonlás lőn a zsidók között e beszédek miatt. 20 És sokan mondják vala közülök: Ördög van benne és bolondozik, mit hallgattok reá? 21 Mások mondának: Ezek nem ördöngősnek beszédei. Vajjon az ördög megnyithatja-é a vakok szemeit? 22 Lőn pedig Jeruzsálemben a templomszentelés ünnepe: és tél vala; 23 És Jézus a templomban, a Salamon tornáczában jár vala. 24 Körülvevék azért őt a zsidók, és mondának néki: Meddig tartasz még bizonytalanságban bennünket? Ha te vagy a Krisztus, mondd meg nékünk nyilván! 25 Felele nékik Jézus: Megmondtam néktek, és nem hisztek: a cselekedetek, a melyeket én cselekszem az én Atyám névében, azok tesznek bizonyásot rólam. 26 De ti nem hisztek, mert ti nem az én juhaim közül vagytok. A mint megmondtam néktek: 27 Az én juhaim hallják az én szómat, és én ismerem őket, és követnek engem: 28 És én örökké életet adok nékik; és soha örökké el nem vesznek, és senki ki nem ragadja őket az én kezemből. (aiōn g165, aiōnios g166) 29 Az én Atyám, aki azokat adta nékem, nagyobb mindeneknél; és senki sem ragadhatja ki azokat az én Atyámnak kezéből. 30 Én és az Atya egy vagyunk. 31 Ismét köveket ragadának azért a zsidók, hogy megkövezzék őt. 32 Felele nékik Jézus: Sok jó dolgot mutattam néktek az én Atyámtól; azok közül melyik dologért köveztek meg engem? 33 Felelének néki a zsidók, mondván: Jó dologért nem kövezünk meg téged, hanem káromlásért, tudniillik, hogy te ember létrede Istenné teszed magadat. 34 Felele nékik Jézus: Nincs-é megírva

a ti törvényekben: Én mondám: Istenek vagytok? 35 Ha azokat isteneknek mondá, a kikhez az Isten beszéde lőn (és az írás fel nem bontható), 36 Arról mondjátok-é ti, a kit az Atya megszentelt és elküldött e világra: Káromlást szólsz; mivelhogy azt mondám: Az Isten Fia vagyok?! 37 Ha az én Atyám dolgait nem cselekszem, ne higyjetek nékem; 38 Ha pedig azokat cselekszem, ha nékem nem hisztek is, higyjetek a cselekedeteknek: hogy megtudjátok és elhigyjétek, hogy az Atya én beninem van, és én ő benne vagyok. 39 Ismét meg akarák azért őt fogni; de kiméne az ő kezökből. 40 És újra elméne túl a Jordánon, arra a helyre, ahol János először kereszttel vala; és ott marada. 41 És sokan menének ő hozzá és mondják vala, hogy: János nem tett ugyan semmi csodát; de mindaz, a mit János e felől mondott, igaz vala. 42 És sokan hivének ott ő benne.

11 Vala pedig egy beteg, Lázár, Bethániából, Márianak és az ő testvérének, Márthának falujából. 2 Az a Mária volt pedig az, a kinek a testvére Lázár beteg vala, aki megkente vala az Urat kenettel és a hajával törlé meg annak lábait. 3 Küldének azért a testvérek ő hozzá, mondván: Uram, ímé, a kit szeretsz, beteg. 4 Jézus pedig, a mikor ezt hallotta, monda: Ez a betegség nem halálos, hanem az Isten dicsőségére való, hogy dicsőíttessék általa az Istennek Fia. 5 Szereti vala pedig Jézus Márthát és annak nőtestvérét, és Lázárt. 6 Mikor azért meghallá, hogy beteg, akkor két napig marada azon a helyen, ahol vala. 7 Ez után aztán monda tanítványainak: Menjünk ismét Júdeába. 8 Mondának néki a tanítványok: Mester, most akarnak vala téged megkövezni a Júdabeliek, és újra oda megy? 9 Felele Jézus: Avagy nem tizenkét órája van-é a napnak? Ha valaki nappal jár, nem botlik meg, mert látja e világnak világosságát. 10 De a ki éjjel jár, megbotlik, mert nincsen abban világosság. 11 Ezeket mondá; és ezután monda nékik: Lázár, a mi barátunk, elaludt; de elmegyek, hogy felköltsem őt. 12 Mondának azért az ő tanítványai: Uram, ha elaludt, meggyógyul. 13 Pedig Jézus annak haláláról beszélt; de ők azt hitték, hogy álomnak alvásáról szól. 14 Ekkor azért nyilván monda nékik Jézus: Lázár megholt. 15 És öröök, hogy nem voltam ott, ti érettetek, hogy higyjetek. De menjünk el ő hozzá! 16 Monda azért Tamás, aki Kettősnek mondattik, az ő tanítványtársainak: Menjünk el mi is, hogy meghalunk vele. 17 Elmervén azért Jézus, úgy találá, hogy az már négy napja vala sírban. 18 Bethánia pedig közel vala Jeruzsálemez, mintegy tizenöt futamnyira; 19 És a zsidók közül sokan mentek vala Márthához és Máriához, hogy vigasztalják őket az ő testvérök felől. 20 Mártha azért, a mint

halja vala, hogy Jézus jő, előbe méne; Mária pedig otthon ül vala. 21 Monda azért Mártha Jézusnak: Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem. 22 De most is tudom, hogy a mit csak kérsz az Istenről, megadja néked az Isten. 23 Monda néki Jézus: Feltámad a te testvéred. 24 Monda néki Mártha: Tudom, hogy feltámad a feltámadáskor az utolsó napon. 25 Monda néki Jézus: Én vagyok a feltámadás és az élet: a ki hisz én bennem, ha meghal is, él; 26 És a ki csak él és hisz én bennem, soha meg nem hal. Hiszed-e ezt? (aión g165) 27 Monda néki: Igen Uram, én hiszem, hogy te vagy a Krisztus, az Istennek Fia, a ki e világra jövendő vala. 28 És a mint ezeket mondotta vala, elméne, és titkon szólítá az ő testvérét Máriát, mondván: A Mester itt van és hív téged. 29 Mihelyt ez hallá, felkelle hamar és hozzá méne. 30 Jézus pedig nem ment vala még be a faluba, hanem azon a helyen vala, a hová Mártha előbe ment vala. 31 A zsidók azért, a kik ő vele otthon valának és vigasztalák őt, látván, hogy Mária hamar felkél és kimegy vala, utána menének, ezt mondván: A sírhoz megy, hogy ott sírjon. 32 Mária azért, a mint oda ére, a hol Jézus vala, meglátván őt, az ő lábaihoz esék, mondván néki: Uram, ha itt voltál volna, nem halt volna meg az én testvérem. 33 Jézus azért, a mint látja vala, hogy az sír és sírnak a vele jött zsidók is, elbúcsula lelkében és igen megrendüle. 34 És monda: Hová helyeztétek őt? Mondának néki: Uram, jer és lásd meg! 35 Könnyekre fakadt Jézus. 36 Mondának azért a zsidók: Ímé, mennyire szerette őt! 37 Némelyek pedig mondának közülök: Nem megtehette volna-é ez, a ki a vaknak szemét felnyitotta, hogy ez ne haljon meg? 38 Jézus pedig újra felindulva magában, oda megy vala a sírhoz. Az pedig egy üreg vala, és kő feküvék rajta. 39 Monda Jézus: Vegyétek el a követ. Monda néki a megholtnak nőtestvére, Mártha: Uram, immár szaga van, hiszen negyednapos. 40 Monda néki Jézus: Nem mondtam-é néked, hogy ha hiszel, meglátod majd az Istennek dicsőségét? 41 Elvevék azért a követ onnan, a hol a megholt feküszik vala. Jézus pedig felemelé szemeit az égre, és monda: Atyám, hálát adok néked, hogy meghallgattál engem. 42 Tudtam is én, hogy te mindenkor meghallgatz engem; csak a körülálló sokaságért mondtam, hogy elhagyjék, hogy te küldtél engem. 43 És mikor ezeket mondá, fenszóval kiáltja: Lázár, jöjj ki! 44 És kijöve a megholt, lábain és kezein kötélekkel megköözve, és az orczája kendővel vala leborítva. Monda nézik Jézus: Oldozzátok meg őt, és hagyjátok menni. 45 Sokan hivénék azért ő benne ama zsidók közül, a kik Máriához mentek vala, és láták, a miket cselekedett vala. 46 De némelyek azok közül elmenének a farizeusokhoz, és elbeszélék nézik,

a miket Jézus cselekedett vala. 47 Egybegyűjték azért a papifejedelmek és a farizeusok a fótánacsot, és mondának: Mit cselekedjünk? mert ez az ember sok csodát mivel. 48 Ha ekképen hagyjuk őt, mindenki hinni fog ő benne: és eljönék majd a rómaiak és elveszik tőlünk mind e helyet, mind e népet. 49 Egy pedig ő közülök, Kajafás, a ki főpap vala abban az esztendőben, monda nézik: Ti semmit sem tudtok. 50 Meg sem gondoljátok, hogy jobb nékünk, hogy egy ember haljon meg a népert, és az egész nép el ne vesszen. 51 Ez pedig nem magától mondta: hanem mivelhogy abban az esztendőben főpap vala, jövendőt monda, hogy Jézus meg fog halni a népert; 52 És nemcsak a népert, hanem azért is, hogy az Istennek elszéledt gyermekite egybegyűjtse. 53 Ama napról azért azon tanakodának, hogy őt megöljék. 54 Jézus azért nem jár vala többé nyilvánosan a zsidók között, hanem elméne onnan a vidékre, a pusztához közel, egy Efraim nevű városba; és ott tartózkodék az ő tanítványaival. 55 Közel vala pedig a zsidók husvétja: és sokan menének fel Jeruzsálemba a vidékről husvét előtt, hogy megtisztuljanak. 56 Keresék azért Jézust, és szónak vala egymással a templomban állva: Mit gondoltok, hogy nem jön-é fel az ünnepre? 57 A papi fejedelmek pedig és a farizeusok is parancsolatot adának, hogy ha valaki megtudja, hogy hol van, jelentse meg, hogy őt megfogják.

12 Jézus azért hat nappal a husvét előtt méne Bethániába, ahol a megholt Lázár vala, a kit feltámasztott a halálból. 2 Vacsorát készítének azért ott néki, és Mártha szolgál vala fel; Lázár pedig egy vala azok közül, a kik együtt ülnek vala ő vele. 3 Mária azért elővéén egy font igazi, drága nárdusból való kenetet, megkené a Jézus lábait, és megtörle annak lábait a saját hajával; a ház pedig megtelék a kenet illatával. 4 Monda azért egy az ő tanítványai közül, Iskáriotes Júdás, Simonnak fia, a ki őt elárulandó vala: 5 Miért nem adták el ezt a kenetet háromszáz dénáron, és miért nem adták a szegényeknek? 6 Ezt pedig nem azért mondá, mintha néki a szegényekre volna gondja, hanem mivelhogy tolvaj vala, és nála vala az erszény, és amit abba tesznek vala, elcsené. 7 Monda azért Jézus: Hagy békét néki; az én temetésem idejére tartogatta ő ezt. 8 Mert szegények mindenkor vannak veletek, én pedig nem mindenkor vagyok. 9 A zsidók közül azért nagy sokaság értesült vala arról, hogy ő ott van: és oda menének nemcsak Jézusért, hanem hogy Lázárt is lássák, a kit feltámasztott a halálból. 10 A papifejedelmek pedig tanácskozának, hogy Lázárt is megöljék; 11 Mivelhogy a zsidók közül sokan ő miatt menének oda és hivének a Jézusban. 12 Másnap a

nagy sokaság, a mely az ünnepre jött vala, hallván, hogy Jézus Jeruzsálemben jő, 13 Pálmaágakat vőn, és kiméne elébe, és kiált vala: Hozsánna: Áldott, a ki jő az Úrnak nevében, az Izráelnek ama királya! 14 Találván pedig Jézus egy szamarat, felüle arra, a mint meg van írva: 15 Ne féj Sionnak leányá: Ímé a te királyod jő, szamárnak vemhénen ülve. 16 Ezeket pedig nem értették eleinte az ő tanítványai: hanem mikor megdicsőítették Jézus, akkor emlékezének vissza, hogy ezek ő felőle vannak megírva, és hogy ezeket miveltek ő vele. 17 A sokaság azért, a mely ő vele vala, mikor kihívta Lázárt a koporsóból és feltámasztotta őt a halálból, bizonyáságot tőn. 18 Azért is méne ő élébe a sokaság, mivel hallá, hogy ezt a csodát mivelte vala. 19 Mondának azért a farizeusok egymás között: Látjátok-é, hogy semmit sem értek? Ímé, minden valamit a világ ő utána megy. 20 Néhány görög is vala azok között, a kik felmenének, hogy imádkozzanak az ünnepen: 21 Ezek azért a galileai Bethsaídából való Filephez menének, és kérék őt, mondván: Uram, látni akarjuk a Jézust. 22 Megy vala Filep és szóla Andrásnak, és viszont András és Filep szóla Jézusnak. 23 Jézus pedig felele nézik, mondván: Eljött az óra, hogy megdicsőítessék az embernek Fia. 24 Bizony, bizony mondomban néktek: Ha a földbe esett gabonamag el nem hal, csak egymaga marad; ha pedig elhal, sok gyümölcsöt terem. 25 Aki szereti a maga életét, elveszti azt; és aki gyűlöli a maga életét a világon, örök életre tartja meg azt. (aiōnos g166) 26 Aki nékem szolgál, engem kövessen; és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám is: éss aki nékem szolgál, megbecsüli azt az Atya. 27 Most az én lelkem háborog; és mit mondjak? Atyám, ments meg engem ettől az órától. De azért jutottam ez órára. 28 Atyám, dicsőítsd meg a te nevedet! Szózat jöve azért az égből: Meg is dicsőítettem, és újra megdicsőítem. 29 A sokaság azért, a mely ott állt és hallotta vala, azt mondá, hogy mennyörgött; mások mondának: Angyal szólta néki. 30 Felele Jézus és monda: Nem én érettem lóni és szó, hanem ti érettetek. 31 Most van a világ károztatása; most vettetik ki a világ fejedelme: 32 És én, ha felemeltetem a földről, mindeneket magamhoz vonszok. 33 Ezt pedig azért mondá, hogy megjelentse, milyen halálval kell meghalnia. 34 Felele néki a sokaság: Mi azt hallottuk a törvényből, hogy a Krisztus örökké megmarad: hogyan mondod hát te, hogy az ember Fiának fel kell emeltetnie? Kicsoda ez az ember Fia? (aiōnos g165) 35 Monda azért nékik Jézus: Még egy kevés ideig veletek van a világosság. Járatok, a míg világosságok van, hogy sötétség ne lepjen meg titkokat: és aki a sötétségen jár, nem tudja, hová megy. 36 Míg a világosságok megvan, higyjetek a világosságban, hogy a

világosság fiai legyetek. Ezeket mondá Jézus, és elmenvén, elrejtőzködék előlük. 37 És noha ő ennyi jel tett vala előttük, mégsem hivének ő benne: 38 Hogy beteljesedjék az Ésaiás próféta beszéde, a melyet monda: Uram, ki hitt a mi tanításunknak? és az Úr karja kinek jelentetett meg? 39 Azért nem hihetnek vala, mert ismét monda Ésaiás: 40 Megvakította az ő szemeiket, és megkeményítette az ő szívöket; hogy szemeikkel ne lássonak és szívökkel ne értsenek, és meg ne térenjenek, és meg ne gyógyítsanak őket. 41 Ezeket mondá Ésaiás, a mikor látá az ő dicsőségét; és beszéle ő felőle. 42 Mindazáltal a főemberek közül is sokan hivének ő benne: de a farizeusok miatt nem vallák be, hogy ki ne rekeszteszenek a gyülekezetből: 43 Mert inkább szerették az emberek dicséretét, mintsem az Istennek dicséretét. 44 Jézus pedig kiáltja és monda: Aki hisz én bennem, nem én bennem hisz, hanem abban, aki elküldött engem. 45 És aki engem lát, azt látja, aki küldött engem. 46 Én világosságul jöttem a világra, hogy senki ne maradjon a sötétségen, aki én bennem hisz. 47 És ha valaki hallja az én beszédeimet és nem hisz, én nem károztatom azt: mert nem azért jöttem, hogy károztassam a világot, hanem hogy megtartsam a világot. 48 Aki megvet engem és nem veszi be az én beszédeimet, van annak, aki őt károztassa: a beszéd, a melyet szólottam, az károztatja azt az utolsó napon. 49 Mert én nem magamtól szóltam; hanem az Atya, aki küldött engem, ő parancsolta nékem, hogy mit mondjak és mit beszéljek. 50 És tudom, hogy az ő parancsolata örök élet. A miket azért én beszélek, úgy beszélem, a mint az Atya mondotta vala nékem. (aiōnos g166)

13 A húsvét ünnepe előtt pedig, tudván Jézus, hogy eljött az ő órája, hogy átmenjen a világból az Atyahoz, mivelhogy szerette az övéit a világon, mindenig szerette őket. 2 És vacsora közben, a mikor az ördög belesugalta már Iskáriótus Júdásnak, a Simon fiának szívébe, hogy árulja el őt, 3 Tudván Jézus, hogy az Atya minden hatalmába adott néki, és hogy ő az Istenről jött és az Istenhez megy, 4 Felkele a vacsorától, leveté a felső ruháját; és egy kendőt vévén, körülköte magát. 5 Azután vizet tölté a medencébe, és kezdé mosni a tanítványok lábat, és megtöreni a kendővel, a melylyel körül van kötve. 6 Méne azért Simon Péterhez; és az monda néki: Uram, te mosod-é meg az én lábaimat? 7 Felele Jézus és monda néki: A mit én cselekszem, te azt most nem érzed, de ezután majd megérted. 8 Monda néki Péter: Az én lábaimat nem mosod meg soha! Felele néki Jézus: Ha meg nem moslak téged, semmi közöd sincs én hozzámat. (aiōnos g165) 9 Monda néki Simon Péter: Uram, ne

csak lábaimat, hanem kezeimet és fejemet is! 10 Monda néki Jézus: A ki megfürödött, nincs másra szüksége, mint a lábait megmosni, különben egészen tiszta; ti is tiszták vagytok, de nem mindenájan. 11 Tudta ugyanis, hogy ki árulja el őt; azért mondá: Nem vagytok mindenájan tiszták! 12 Mikor azért megmosta azoknak lábait, és a felső ruháját felvette, újra leülvén, monda nékik: Értitek-é, hogy mit cselekedtem veletek? 13 Ti engem így hívtok: Mester, és Uram. És jól mondjátok, mert az vagyok. 14 Azért, ha én az Úr és a Mester megmostam a ti lábaitokat, néktek is meg kell mosnotok egymás lábait. 15 Mert példát adtam néktek, hogy a miképen én cselekedtem veletek, ti is akképen cselekedjetek. 16 Bizony, bizony mondon néktek: A szolga nem nagyobb az Ő Uránál; sem a követ nem nagyobb annál, aki azt küldte. 17 Ha tudjátok ezeket, boldogok lesztek, ha cselekszik ezeket. 18 Nem mindenájatokról szólok; tudom én kiket választottam el; hanem hogy beteljesedjék az írás: A ki velem ette a kenyeret, a sarkát emelte fel ellenem. 19 Most megmondom néktek, mielőtt meglenne, hogy mikor meglesz, higyítek majd, hogy én vagyok. 20 Bizony, bizony mondon néktek: A ki befogadja, ha valakit elküldök, engem fogad be; a ki pedig engem befogad, azt fogadja be, aki engem küldött. 21 Mikor ezeket mondja vala Jézus, igen nyugtalankodék lelkében, s bizonyágot tőn, és monda: Bizony, bizony mondon néktek, hogy egy ti közületek elárul engem. 22 A tanítványok ekkor egymásra tekintenek bizonytalankodva, hogy kiről szól. 23 Egy pedig az Ő tanítványai közül a Jézus kebelén nyugszik vala, a kit szeret vala Jézus. 24 Int azért ennek Simon Péter, hogy tudakozza meg, ki az, a kiről szól? 25 Az pedig a Jézus kebelére hajolván, monda néki: Uram, ki az? 26 Felele Jézus: Az, a kinek én a bemártott falatot adom. És bemárván a falatot, adá Iskáriótus Júdásnak, a Simon fiának. 27 És a falat után akkor beméne abba a Sátán. Monda azért néki Jézus: A mit cselekszel, hamar cselekedjed. 28 Ezt pedig senki sem érté a leültek közül, miért mondta néki. 29 Némelyek ugyanis állíták, mivelhogy az erszény Júdásnál vala, hogy azt mondá néki Jézus: Vedd meg, a mikre szükségünk van az ünnepre; vagy, hogy adjon valamit a szegényeknek. 30 Az pedig, mihelyt a falatot elvezé, azonnal kiméne: vala pedig éjszaka. 31 Mikor azért kiment vala, monda Jézus: Most dicsőíteték meg az embernek Fia, az Isten is megdicsőítették ő benne. 32 Ha megdicsőíteték ő benne az Isten, az Isten is megdicsőíti őt Ő magában, és ezennel megdicsőíti őt. 33 Fiaim, egy kevés ideig még veletek vagyok. Kerestek majd engem; de a miként a zsidóknak mondám, hogy: A hová én megyek, ti nem jöhettek; most néktek is mondon. 34 Új parancsolatot adok

nétek, hogy egymást szeressétek; a mint én szerettelek titket, úgy szeressétek ti is egymást. 35 Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok. 36 Monda néki Simon Péter: Uram, hová megy? Felele néki Jézus: A hová én megyek, most én utánam nem jöhetsz; utóbb azonban utánam jóssz. 37 Monda néki Péter: Uram, miért nem lehetek most utánad? Az életemet adom érettek! 38 Felele néki Jézus: Az életedet addod érettek? Bizony, bizony mondon néked, nem szól addig a kakas, mígnem háromszor megtagadsz engem.

14 Ne nyugtalankodjék a ti szíveteik: higyjetek Istenben, és higyjetek én bennem. 2 Az én Atyámnak házában sok lakóhely van; ha pedig nem volna, megmondtam volna néktek. Elmegyek, hogy helyet készítsek néktek. 3 És ha majd elmegyek és helyet készíték néktek, ismét előjövök és magamhoz veszlek titket; hogy a hol én vagyok, ti is ott legyetek. 4 És hogy hová megyek én, tudjátok; az útat is tudjátok. 5 Monda néki Tamás: Uram, nem tudjuk hová megy; mimón don tudhatjuk azért az útat? 6 Monda néki Jézus: Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem lehet az Atyához, hanemha én általam. 7 Ha megismertetek volna engem, megismertétek volna az én Atyámat is; és mostantól fogva ismeritek őt, és láttátok őt. 8 Monda néki Filep: Uram, mutasd meg nékünk az Atyát, és elég nékünk! 9 Monda néki Jézus: Annyi idő óta veletek vagyok, és még sem ismertél meg engem, Filep? a ki engem látott, látta az Atyát; mimón don mondod azért te: Mutasd meg nékünk az Atyát? 10 Nem hiszed-é, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya én bennem van? A beszédeket, a melyeket én mondok néktek, nem magamtól mondon; hanem az Atya, aki én bennem lakik, ő cselekszi e dolgokat. 11 Higyjetek nékem, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya én bennem van; ha pedig nem, magokért a cselekedetekért higyjetek nékem. 12 Bizony, bizony mondon néktek: A ki hisz én bennem, az is cselekszi majd azokat a cselekedeteket, a melyeket én cselekeszem; és nagyobbakat is cselekszik azoknál; mert én az én Atyához megyek. 13 És akármit kértek majd az én nevemben, megcselekszem azt, hogy dicsőítessék az Atya a Fiúban. 14 Ha valamit kértek az én nevemben, én megcselekszem azt. 15 Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok. 16 És én kérem az Atyát, és más vágyszalót ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké. (aión g165) 17 Az igazságnak ama Lelkét: a kit a világ be nem fogadhat, mert nem látni őt és nem ismeri őt; de ti ismeritek őt, mert nálatok lakik, és bennetek marad. 18 Nem hagylak titket árvákul; előjövök ti hozzátok. 19 Még egy

kevés idő és a világ nem lát engem többé; de ti megláttok engem: mert én élek, ti is élni fogtok. **20** Azon a napon megtudjátok majd ti, hogy én az én Atyámban vagyok, és ti én bennem, és én ti bennetek. **21** A ki ismeri az én parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem; a ki pedig engem szeret, azt szereti az én Atyám, én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak. **22** Monda néki Júdás (nem az Iskáriótus): Uram, mi dolog, hogy nékünk jelented ki magadat, és nem a világnak? **23** Felele Jézus és monda néki: Ha valaki szeret engem, megtartja az én beszédemet: és az én Atyám szereti azt, és ahoz megyünn, és annál lakozunk. **24** A ki nem szeret engem, nem tartja meg az én beszédeimet: és az a beszéd, a melyet hallotok, nem az enyém, hanem az Atyáé, a ki küldött engem. **25** Ezeket beszéltem néktek, a míg veletek valék. **26** Ama vígasztaló pedig, a Szent Lélek, a kit az én nevemben küld az Atya, az mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindeneket, a miket mondottam néktek. **27** Békességet hagyok néktek; az én békességemet adom nétek: nem úgy adom én nétek, a mint a világ adja. Ne nyugtalankodják a ti szíveteik, se ne féljen! **28** Hallottatok, hogy én azt mondtam nétek: Elmegyek, és eljövök hozzátok. Ha szeretnétek engem, örvendeznétek, hogy azt mondjam: Elmegyek az Atyához; mert az én Atyám nagyobb nálamnál. **29** És most mondjam meg nétek, mielőtt meglegne: hogy a mikor majd megesz, higyjetek. **30** Nem sokat beszélek már veletek, mert jön a világ fejedelme: és én bennem nincsen semmije; **31** De, hogy megtudja a világ, hogy szeretem az Atyát és úgy cselekszem, a mint az én Atyám parancsolta nékem: keljetek fel, menjünk el innen.

15 Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlőműves. **2** minden szőlővesszőt, a mely én bennem gyümölcsöt nem terem, lemetsz; minden pedig, a mely gyümölcsöt terem, megtisztítja, hogy több gyümölcsöt teremjen. **3** Ti már tiszták vagytok ama beszéd által, a melyet szóltam nétek. **4** Maradjatok én bennem és én is ti bennetek. Miképen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanemha a szőlőtőkén marad; akképen ti sem, hanemha én bennem maradtok. **5** Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: A ki én bennem marad, én pedig ő benne, az terem sok gyümölcsöt: mert nálam nélkül semmit sem cselekedhetek. **6** Ha valaki nem marad én bennem, kivettetik, mint a szőlővessző, és megszár; és egybe gyűjtik ezeket és a tűzre vetik, és megégnek. **7** Ha én bennem maradtok, és az én beszédeim bennetek maradnak, kérjetek, a mit csak akartok, és megesz az nétek. **8**

Abban dicsőíttetik meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjek; és legyek nékem tanítványaim. **9** A miképen az Atya szeretett engem, én is úgy szerettelek titeket: maradjatok meg ebben az én szeretetemben. **10** Ha az én parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok az én szeretetemben; a miképen én megtartottam az én Atyámnak parancsolatait, és megmaradok az ő szeretetében. **11** Ezeket beszéltem nétek, hogy megmaradjon ti bennetek az én örömém és a ti örömek beteljék. **12** Ez az én parancsolatom, hogy szeressétek egymást, a miképen én szerettelek titeket. **13** Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért. **14** Ti az én barátaim vagytok, ha azokat cselekszik, a miket én parancsolok nétek. **15** Nem mondalak többé titeket szolgáknak; mert a szolga nem tudja, mit cselekszik az ő ura; titeket pedig barátaimnak mondottak; mert minden, a mit az én Atyámtól hallottam, tudtul adtam nétek. **16** Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, és én rendeltelek titeket, hogy ti elmenjetek és gyümölcsöt teremjek, és a ti gyümölcsök megmaradjon; hogy akármit kértek az Atyától az én nevemben, megadja nétek. **17** Ezeket parancsolom nétek, hogy egymást szeressétek. **18** Ha gyűlől titeket a világ, tudjátok meg, hogy engem előbb gyűlőlt ti nálatoknál. **19** Ha e világból volnátok, a világ szeretné azt, a mi az övé; de mivelhogy nem vagytok e világból, hanem én választottalak ki magamnak titeket e világból, azért gyűlől titeket a világ. **20** Emlékezzetek meg ama beszédekről, a melyeket én mondjam nétek: Nem nagyobb a szolga az ő uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldöznek majd; ha az én beszédeimet megtartották, a tiétek is megtartják majd. **21** De mindez az én nevemről cselekszik veletek, mivelhogy nem ismerik azt, a ki küldött engem. **22** Ha nem jöttem volna és nem beszéltem volna nékik, nem volna bűnük: de most nincs mivel menteniök az ő bűnöket. **23** A ki engem gyűlől, gyűlöli az én Atyámat is. **24** Ha ama cselekedeteket nem cselekedtem volna közöttük, a melyeket senki más nem cselekedett, nem volna bűnük; de most láttak is, gyűlőttek is, mind engem, mind az én Atyámat. **25** De azért lőn így, hogy beteljesedjék a mondás, a mely megiratott az ő törvényökben: Ok nélkül gyűlöltek engem. **26** Mikor pedig eljő majd a Vígasztaló, a kit én küldök nétek az Atyától, az igazságnak Lelke, a ki az Atyától származik, az tesz majd én rólam bizonyoságot. **27** De ti is bizonyoságot tesztek; mert kezdtől fogva én velem vagyok.

16 Ezeket beszéltem nétek, hogy meg ne botránkozzatok. **2** A gyülekezetekből kirekesztenek titeket; sőt jön

idő, hogy a ki öldököl titeket, mind azt hiszi, hogy isteni tiszteletet cselekszik. 3 És ezeket azért cselekszik veletek, mert nem ismerték meg az Atyát, sem engem. 4 Ezeket pedig azért beszéltem néktek, hogy a mikor eljő az az idő, megemlékezzetek róluk, hogy én mondtam néktek. De ezeket kezdettől fogva nem mondottam néktek, mivelhogy veletek valék. 5 Most pedig elmegyek ahoz, aki küldött engem; és senki sem kérdezi tőlem közületek: Hová mégy? 6 Hanem, mivelhogy ezeket beszéltem néktek, a szomorúság eltöltötte a szíveteket. 7 De én az igazat mondjam néktek: Jobb nétek, hogy én elmenjek: mert ha el nem megyek, nem jő el hozzátok a Vígaszaló: ha pedig elmegyek, elküldöm azt ti hozzátok. 8 És az, mikor eljő, megfeddi a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében: 9 Bűn tekintetében, hogy nem hisznek én bennem; 10 És igazság tekintetében, hogy én az én Atyához megyek, és többé nem láttok engem; 11 Ítélet tekintetében pedig, hogy a világnak fejedelme megítélte. 12 Még sok mondani valóm van hozzátok, de most el nem hordozhatjátok. 13 De mikor eljő amaz, az igazságnak Lelke, elvezérel majd titeket minden igazságra. Mert nem ő magától szól, hanem azokat szólja, a miket hall, és a bekövetkezendőket megjelenti nétek. 14 Az engem dicsőít majd, mert az enyémből vesz, és megjelenti nétek. 15 Mindaz, a mi az Atyáé, az enyém: azért mondám, hogy az enyémből vesz, és megjelenti nétek. 16 Egy kevés idő, és nem láttok engem; és ismét egy kevés idő, és megláttok majd engem: mert én az Atyához megyek. 17 Mondának azért az ő tanítványai közül egymásnak: Mi az, a mit nékünk mond: Egy kevés idő, és nem láttok engem; és ismét egy kevés idő, és megláttok majd engem; és: mert én az Atyához megyek? 18 Mondának azért: Mi az a kevés idő, a miről szól? Nem tudjuk, mit mond. 19 Megérté azért Jézus, hogy őt akarnák megkérdezni, és monda nékik: Arról tudakozzátok: é egymást, hogy azt mondám: Egy kevés idő, és nem láttok engem; és ismét egy kevés idő, és megláttok majd engem? 20 Bizony, bizony mondjam nétek, hogy sírtok és járigattok ti, a világ pedig örül: ti szomorkodtok, hanem a ti szomorúságok örökre fordul. 21 Az asszony mikor szűl, szomorúságban van, mert előjött az ő órája: de mikor megszűli az ő gyermekét, nem emlékezik többé a kínra az örööm miatt, hogy ember született a világra. 22 Ti is azért most ugyan szomorúságban vagytok, de ismét meglátlak majd titeket, és örülni fog a ti szívetek, és senki el nem veszi tőletek a ti örömeket. 23 És azon a napon nem kérdeztek majd engem semmiről. Bizony, bizony mondjam nétek, hogy a mit csak kérni fogtok az Atyától az én nevemben, megadja néktek. 24 Mostanáig semmit sem kértek az Atyától az én nevemben:

kérjetek és megkapjátok, hogy a ti örömek teljes legyen. 25 Ezeket példázatokban mondottam nétek; de eljő az idő, mikor nem példázatokban beszélek majd nétek, hanem nyíltan beszélek nétek az Atyáról. 26 Azon a napon az én nevemben kértek majd: és nem mondjam nétek, hogy én kérni fogom az Atyát ti érettetek; 27 Mert maga az Atya szeret titeket, mivelhogy ti szerettetek engem, és elhitték, hogy én az Istenről jöttem ki. 28 Kijöttem az Atyától, és jöttem e világba: ismét elhagyom e világot, és elmegyek az Atyához. 29 Mondának néki az ő tanítványai: Ímé, most nyíltan beszélsz és semmi példázatot nem mondasz. 30 Most tudjuk, hogy te minden tudsz, és nincs szükséged arra, hogy valaki téged megkérdezz: erről hisszük, hogy az Istenről jöttél ki. 31 Felele nézik Jézus: Most hisztek? 32 Ímé eljő az óra, és immár eljött, hogy szétszoljatok kiki az övéihez, és engem egyedül hagyatok; de nem vagyok egyedül, mert az Atya velem van. 33 Azért beszéltem ezeket nétek, hogy békességeket legyen én bennem. E világban nyomorúságok leszen; de bízzatok: és meggyőztem a világot.

17 Ezeket beszélte Jézus; és felemelé szemeit az égre, és monda: Atyám, eljött az óra; dicsőítsd meg a te Fiadat, hogy a te Fiad is dicsőítsen téged; 2 A miként te halálmat adtál néki minden testen, hogy öröök életet adjon mindennek, a mit néki adtál. (aiōnios g166) 3 Az pedig az öröök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és a kit elküldtél, a Jézus Krisztust. (aiōnios g166) 4 Én dicsőítettem téged e földön: elvégeztem a munkát, a melyet reám bíztál, hogy végezzem azt. 5 És most te dicsőíts meg engem, Atyám, te magadnál azzal a dicsőséggel, a melylyel bírtam te nálad a világ létele előtt. 6 Megjelentettem a te nevedet az embereknek, a kiket e világból nékem adtál: tiéid valának, és nékem adtad azokat, és a te beszédedet megtartották. 7 Most tudták meg, hogy mindaz te tőled van, a mit nékem adtál: 8 Mert ama beszédeket, a melyeket nékem adtál, ő nézik adtam; és ők befogadták, és igazán megismerték, hogy én tőled jöttem ki, és elhitték, hogy te küldtél engem. 9 Én ezekért könyörgök: nem a világért könyörgök, hanem azokért, a kiket nékem adtál, mert a tiéid. 10 És az enyémek mind a tiéid, és a tiéid az enyémek: és megdicsőítettem ő bennök. 11 És nem vagyok többé e világban, de ők a világban vannak, én pedig te hozzád megyek. Szent Atyám, tartsd meg őket a te nevedben, a kiket nékem adtál, hogy egyek legyenek, mint mi! 12 Mikor velök valék a világban, én megtartám őket a te nevedben; a kiket nékem adtál, megőrizem, és senki el nem veszett közülök, csak a veszedelemek fia, hogy az írás beteljesüljön. 13 Most

pedig te hozzád megyek; és ezeket beszélem a világon, hogy ők az én örömemet teljesen bírják ő magokban. **14** Én a te ígédet nézik adtam; és a világ gyűlölte őket, mivelhogy nem e világból valók, a mint hogy én sem e világból vagyok. **15** Nem azt kérem, hogy vedd ki őket e világból, hanem hogy őrizd meg őket a gorosztól. **16** Nem e világból valók, a mint hogy én sem e világból vagyok. **17** Szenteld meg őket a te igazságoddal: A te ígérd igazságát. **18** A miképen te küldtél engem e világra, úgy küldtem én is őket e világra; **19** És én ő érettök oda szentelem magamat, hogy ők is megszenteltek legyenek az igazságban. **20** De nemcsak ő érettök könyörgök, hanem azokért is, a kik az ő beszédükre hisznak majd én bennem; **21** Hogy mindenájan egyek legyenek; a mint te én bennem, Atyám, és én te benned, hogy ők is egyek legyenek mi bennünk: hogy elhagyja a világ, hogy te küldtél engem. **22** És én azt a dicsőséget, a melyet nékem adtál, ő nézik adtam, hogy egyek legyenek, a miképen mi egy vagyunk: **23** Én ő bennök, és te én bennem: hogy tökéletesen eggyé legyenek, és hogy megismerje a világ, hogy te küldtél engem, és szeretted őket, a miként engem szerettél. **24** Atyám, a kiket nékem adtál, akarom, hogy a hol én vagyok, azok is én velem legyenek; hogy megláthassák az én dicsőségemet, a melyet nékem adtál: mert szerettél engem e világ alapjának felvettetése előtt. **25** Igazságos Atyám! És e világ nem ismert téged, de én ismertelek téged; és ezek megismerik, hogy te küldtél engem; **26** És megismertettem ő velök a te nevedet, és megismertetem; hogy az a szeretet legyen ő bennök, a mellyel engem szerettél, és én is ő bennök legyek.

18 Mikor ezeket mondta vala Jézus, kiméne az ő tanítványaival együtt túl a Kedron patakán, ahol egy kert vala, a melybe bemenének ő és az ő tanítványai. **2** Ismeré pedig azt a helyet Júdás is, aki őt elárulta vala; mivelhogy gyakorta ott gyűlt egybe Jézus az ő tanítványaival. **3** Júdás azért magához vevén a katonai csapatot, és a papi fejedelemktől és a farizeusoktól szolgákat, oda méne fályákkal, lámpásokkal és fegyverekkel. **4** Jézus azért tudván mindazt, a mi reá következendő vala, előre méne, és monda azoknak: Kit kerestek? **5** Felelének néki: A názáreti Jézust. Monda nézik Jézus: Én vagyok. Ott állt pedig ő velök Júdás is, aki elárulta őt. **6** Mikor azért azt mondá nézik, hogy: Én vagyok; hátra vonulának és földre esének. **7** Ismét megkérdezé azért őket: Kit kerestek? És azok mondának: A názáreti Jézust. **8** Felelé Jézus: Mondtam néktek, hogy én vagyok az. Azért, ha engem kerestek, ezeket bocsássátok el; **9** Hogy beteljesüljön a beszéd, a melyet mondott: Azok

közül, a kiket nékem adtál, senkit sem vesztettem el. **10** Simon Péter pedig, a kinek szabályája vala, kiránta azt, és megüté a főpap szolgáját, és levágá annak jobb fülét. A szolga neve pedig Málkus vala. **11** Monda azért Jézus Péternek: Tedd hüvelyébe a te szabályádat; avagy nem kell-e kiinnom a pohárt, a melyet az Atya adott nékem? **12** A csapat azért és az ezredes és a zsidók szolgái megfogák Jézust, és megkötzék őt, **13** És vivék őt először Annához; mert ipa vala ez Kajafásnak, aki abban az esztendőben főpap vala. **14** Kajafás pedig az vala, aki tanácsolta vala a zsidóknak, hogy jobb, hogy egy ember veszsen el a népert. **15** Simon Péter pedig, és egy másik tanítvány követi vala Jézust. Ez a tanítvány pedig ismerős vala a főpappal, és beméne Jézussal együtt a főpap udvarába, **16** Péter pedig kívül áll vala az ajtónál. Kiméne azért ama másik tanítvány, aki a főpappal ismerős vala, és szóla az ajtóőrzőnek, és bevitte Pétert. **17** Szóla azért Péterhez az ajtóőrző leány: Nemde, te is ez ember tanítványai közül való vagy? Monda ő: Nem vagyok. **18** A szolgák pedig és a poroszlók ott állnak vala, szítván a tüzet, mivelhogy hűvös vala, és melegszenevala. Ott áll vala pedig Péter is ő velök együtt, és melegszik vala. **19** A főpap azért kérdezé Jézust az ő tanítványai felől, és az ő tudománya felől. **20** Felelé néki Jézus: Én nyilván szólattam a világnak, én mindenkor tanítottam a zsinagógában és a templomban, ahol a zsidók mindenünnél összegyülekeznek; és titkon semmit sem szólattam. **21** Mit kérdez engem? Kérdezz azokat, a kik hallották, mit szóltam nézik: Íme ők tudják, a miket nézik szólattam. **22** Mikor pedig ő ezeket mondja vala, egy a poroszlók közül, aki ott áll vala, arckul üté Jézust, mondva: Így felelész-é a főpapnak? **23** Felelé néki Jézus: Ha gonoszul szóltam, tégy bizonyásot a goroszságról; ha pedig jó, miért versz engem. **24** Elküldé őt Annás megköözve Kajafáshoz, a főpaphoz. **25** Simon Péter pedig ott áll vala és melegszik vala. Mondának azért néki: Nemde, te is ennek a tanítványai közül való vagy? Megtagadá ő, és monda: Nem vagyok. **26** Monda egy a főpap szolgái közül, rokona annak, a kinek a fülét Péter levágta: Nem láttalak-e én téged ő vele együtt a kertben? **27** Ismét megtagadá azért Péter; és a kakas azonnal megszólala. **28** Vivék azért Jézust Kajafástól a törvényházba. Vala pedig reggel. És ők nem menének be a törvényházba, hogy meg ne fertőzzenek, hanem hogy meghessék a husvétibárányt. **29** Kiméne azért Pilátus ő hozzájok, és monda: Micsoda vádat hoztok fel ez ember ellen? **30** Felelének és mondának néki: Ha gonosztevő nem volna ez, nem adtuk volna őt a te kezedbe. **31** Monda azért nézik Pilátus: Vigyétek el őt ti, és ítéleztek meg őt a ti

törvényeitek szerint. Mondának azért néki a zsidók: Nékünk senkit sem szabad megölnünk; **32** Hogy beteljesedjék a Jézus szava, a melyet monda, a mikor jelenti vala, hogy milyen halállal kell majd meghalnia. **33** Ismét beméne azért Pilátus a törvényházba, és szólítja vala Jézust, és monda néki: Te vagy a Zsidók királya? **34** Felele néki Jézus: Magadtól mondod-é te ezt, vagy mások beszéltek néked én felőlem? **35** Felele Pilátus: Avagy zsidó vagyok-e én? A te néped és a papifejedelmek adtak téged az én kezembe: mit cselekedtél? **36** Felele Jézus: Az én országom nem e világból való. Ha e világból való volna az én országom, az én szolgáim vitézkednének, hogy át ne adassam a zsidóknak. Ámde az én országom nem innen való. **37** Monda azért néki Pilátus: Király vagy-é hát te csakugyan? Felele Jézus: Te mondod, hogy én király vagyok. Én azért születtem, és azért jöttem e világra, hogy bizonyásot tegyek az igazságról. Mindaz, a ki az igazságból való, hallgat az én szómrá. **38** Monda néki Pilátus: Micsoda az igazság! És a mint ezt mondá, újra kiméne a zsidóhoz, és monda nékik: Én nem találok benne semmi bűnt. **39** Szokás pedig az nálatok, hogy elbocsássak néktek egyet a husvétünnepen: akarjátok-é azért, hogy elbocsássam néktek a zsidók királyát? **40** Kiáltának azért viszont mindenjában, mondván: Nem ezt, hanem Barabbást. Ez a Barabbás pedig tolvaj vala.

19 Akkor azért előfog a Pilátus Jézust, és megostoroztatá. **2** És a vitézek tövisből koronát fonván, a fejére tevék, és bíbor köntöst adának reá, **3** És mondának: Üdvöz légy zsidók királya! És arcuzl csapdossák vala őt. **4** Majd ismét kiméne Pilátus, és monda nékik: Íme kihozom őt néktek, hogy értsétek meg, hogy nem találok benne semmi bűnt. **5** Kiméne azért Jézus a töviskoronát és a bíbor köntöst viselve. És monda nékik Pilátus: Ímhol az ember! **6** Mikor azért lájták vala őt a papifejedelmek és a szolgák, kialtozának, mondván: Feszítsd meg, feszítsd meg! Monda nékik Pilátus: Vigyétek el őt ti és feszítétek meg, mert én nem találok bűnt ő benne. **7** Felelének néki a zsidók: Nékünk törvényünk van, és a mi törvényünk szerint meg kell halnia, mivelhogy Isten Fiává tette magát. **8** Mikor pedig ezt a beszédet hallotta Pilátus, még inkább megrémül vala; **9** És ismét beméne a törvényházba, és szóla Jézusnak: Honnét való vagy te? De Jézus nem felelt néki. **10** Monda azért néki Pilátus: Nékem nem szólsz-é? Nem tudod-é hogy hatalmam van arra, hogy megfeszítselek, és hatalmam van arra, hogy szabadon bocsássalak? **11** Felele Jézus: Semmi hatalmad sem volna rajtam, ha felülről nem adatott volna néked: nagyobb bűne van azért annak, a ki a te kezedbe adott engem. **12** Ettől

fogva igyekszik vala Pilátus őt szabadon bocsátani; de a zsidók kialtozának, mondván: Ha ezt szabadon bocsátod, nem vagy a császár barátja; valaki magát királylýá teszi, ellene mond a császárnak! **13** Pilátus azért, a mikor hallja vala e beszédet, kihozá Jézust, és üle a törvénytevő székbe azon a helyen, a melyet Kőpadolatnak hívtak, zsidóul pedig Gabbathának. **14** Vala pedig a husvét péntekje; és mintegy hat óra. És monda a zsidóknak: Ímhol a ti királyotok! **15** Azok pedig kialtoznak vala: Vidd el, vidd el, feszítsd meg őt! Monda nékik Pilátus: A ti királyotokat feszítsem meg? Felelének a papifejedelmek: Nem királyunk van, hanem császárunk! **16** Akkor azért nékik adá őt, hogy megfeszítessék. Átvevék azért Jézust és elvívék. **17** És emelvén az ő keresztfáját, méne az úgynevezett Koponya helyére, a melyet héberül Golgothának hívnak: **18** A hol megfeszíték őt, és ő vele más kettőt, egyfelől, és másfelől, középen pedig Jézust. **19** Pilátus pedig címét is íra, és feltevé a keresztfára. Ez vala pedig az írás: A NÁZÁRETI JÉZUS, A ZSIDÓK KIRÁLYA. **20** Sokan olvasák azért e címét a zsidók közül; mivelhogy közel vala a városhoz az a hely, ahol Jézus megfeszítetett vala: és héberül, görögül és latinul vala az írva. **21** Mondának azért Pilátusnak a zsidók papifejedelmei: Ne írd: A zsidók királya; hanem hogy ő mondotta: A zsidók királya vagyok. **22** Felele Pilátus: A mit megírtam, megírtam. **23** A vitézek azért, mikor megfeszítették Jézust, vevék az ő ruháit, és négy részre oszták, egy részt mindenik vitéznek, és a köntösét. A köntös pedig varrástalan vala, felülről mindvégig szövött. **24** Mondának azért egymásnak: Ezt ne hasogassuk el, hanem vessünk sorsot reá, kié legyen. Hogy beteljesedjék az írás, a mely ezt mondja: Megosztottak ruháimon, és a köntösöre sorsot vetettek. A vitézek tehát ezeket művelék. **25** A Jézus keresztre alatt pedig ott állottak vala az ő anyja, és az ő anyjának nőtestvére; Mária, a Kleopás felesége, és Mária Magdaléna. **26** Jézus azért, mikor látja vala, hogy ott áll az ő anyja és az a tanítvány, a kit szeret vala, monda az ő anyjának: Asszony, ímhol a te fiad! **27** Azután monda a tanítványnak: Ímhol a te anyád! És ettől az órától magához fogadá azt az a tanítvány. **28** Ezután tudván Jézus, hogy immár minden elvégezettet, hogy beteljesedjék az írás, monda: Szomjúhozom. **29** Vala pedig ott egy eczzettel teli edény. Azok azért szivacsot töltvén meg eczzettel, és izsópra tévén azt, oda vivék az ő szájához. **30** Mikor azért elvette Jézus az eczetet, monda: Elvégeztetett! És lehajtván fejét, kibocsátá lelkét. **31** A zsidók pedig, hogy a testek szombaton át a keresztfán ne maradjanak, miután péntek vala, (mert annak a szombatnak napja nagy nap vala) kérék Pilátust, hogy törjék meg azoknak lábszárait és vegyék le őket. **32**

Eljövénék azért a vitézek, és megtörék az elsőnek lábszárait és a másikét is, a ki ő vele együtt feszítetett meg; **33** Mikor pedig Jézushoz érének és látják vala, hogy ő már halott, nem törék meg az ő lábszárait; **34** Hanem egy a vitézek közül dárdával döfél meg az ő oldalát, és azonnal vér és víz jöve ki abból. **35** És a ki láttá, bizonyságot tett, és igaz az ő tanúbizonyásága; és az tudja, hogy ő igazat mond, hogy ti is higyjetek. **36** Mert azért lettek ezek, hogy beteljesedjék az írás: Az ő csontja meg ne törettessék. **37** Másutt ismét így szól az írás: Néznek majd arra, a kit általszegeztek. **38** Ezek után pedig kér Pilátust az arimathai József (a ki a Jézus tanítványa vala, de csak titokban, a zsidóktól való félelem miatt), hogy levehesse a Jézus testét. És megengédé Pilátus. Elméne azért és levevén a Jézus testét. **39** Eljöve pedig Nikodémus is (a ki éjszaka ment vala először Jézushoz), hozván mirhbából és áloóból való kenetet, mintegy száz fontot. **40** Vevék azért a Jézus testét, és begöngyölgeték azt lepedőkbe illatos szerekkel együtt, a mint a zsidóknál szokás temetni. **41** Azon a helyen pedig, ahol megfeszíteték, vala egy kert, és a kertben egy új sír, a melybe még senki sem helyheztetett vala. **42** A zsidók péntekje miatt azért, mivelhogy az a sír közel vala, abba helyhezteték Jézust.

20 A hétnak első napján pedig jó reggel, a mikor még sötétes vala, oda méne Mária Magdaléna a sírhoz, és látá, hogy elvétetett a kő a sírról. **2** Futa azért és méne Simon Péterhez és ama másik tanítványhoz, a kit Jézus szeret vala, és monda nékik: Elvitték az Urat a sírból, és nem tudjuk, hová tették őt. **3** Kiméne azért Péter és a másik tanítvány, és menének a sírhoz. **4** Együtt futnak vala pedig mindenketen: de ama másik tanítvány hamar megelőzé Pétert, és előbb juta a sírhoz; **5** És lehajolván, látá, hogy ott vannak a lepedők; mindazáltal nem megy vala be. **6** Megjöve azután Simon Péter is nyomban utána, és beméne a sírba: és látá, hogy a lepedők ott vannak. **7** És a keszkenő, a mely az ő fején volt, nem együtt van a lepedőkkel, hanem külön összegöngyölítve egy helyen. **8** Akkor aztán beméne a másik tanítvány is, a ki először jutott a sírhoz, és lát és hisz vala. **9** Mert nem tudják vala még az írást, hogy fel kell támadnia a halálból. **10** Visszamenének azért a tanítványok az övéikhez. **11** Mária pedig künn áll vala a sírnál sírva. A míg azonban siránkozék, behajol vala a sírba; **12** És látta két angyalt fehér ruhaban ülni, egyiket fejtől, másikat lábtól, ahol a Jézus teste feküdt vala. **13** És mondának azok néki: Asszony mit sírsz? Monda nékik: Mert elvitték az én Uramat, és nem tudom, hova tették őt. **14** És mikor ezeket mondotta,

hátra fordula, és látá Jézust ott állani, és nem tudja vala, hogy Jézus az. **15** Monda néki Jézus: Asszony, mit sírsz? kit keressz? Az pedig azt gondolván, hogy a kertész az, monda néki: Uram, ha te viddet el őt, mondd meg nékem, hová tettek őt, és én elviszem őt. **16** Monda néki Jézus: Mária! Az megfordulván, monda néki: Rabbóni! a mi azt teszi: Mester! **17** Monda néki Jézus: Ne illess engem; mert nem mentem még fel az én Atyámhoz; hanem menj az én atyámfiaihoz és mondd nékik: Felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyákokhoz, és az én Istenemhez, és a ti Istenekhez. **18** Elméne Mária Magdaléna, hirdetvén a tanítványoknak, hogy láttá az Urat, és hogy ezeket mondotta néki. **19** Mikor azért estve vala, azon a napon, a hétnek első napján, és mikor az ajtók zárva valának, ahol egybegyűltek vala a tanítványok, a zsidóktól való félelem miatt, eljöve Jézus és megállá a középen, és monda nékik: Békesség néktek! **20** És ezt mondván, megmutatá nékik a kezeit és az oldalát. Örvendezének azért a tanítványok, hogy látják vala az Urat. **21** Ismét monda azért nékik Jézus: Békesség néktek! A miként engem küldött vala az Atya, én is akképen küldelek titeket. **22** És mikor ezt mondta, rájuk lehelle, és monda nékik: Vegyetek Szent Lelket: **23** A kiknek búneit megbocsátjátok, megbocsáttatnak azoknak; a kikéit megtartjátok, megtartatnak. **24** Tamás pedig, egy a tizenkettő közül, a kit Kettősnek hívtak, nem vala ő velük, a mikor előtt vala Jézus. **25** Mondának azért néki a többi tanítványok: Láttuk az Urat. Ő pedig monda nékik: Ha nem látom az ő kezein a szegek helyeit, és be nem bocsátom ujjaimat a szegek helyébe, és az én kezemet be nem bocsátom az ő oldalába, semmirégen el nem hiszem. **26** És nyolc nap múlva ismét benn valának az ő tanítványai, Tamás is ő velük. Noha az ajtó zárva vala, beméne Jézus, és megállá a középen és monda: Békesség néktek! **27** Azután monda Tamásnak: Hozd ide a te ujjadat és nézd meg az én kezeimet; és hozd ide a te kezedet, és bocsássad az én oldalamba: és ne légy hitetlen, hanem hívő. **28** És felele Tamás és monda néki: Én Uram és én Istenem! **29** Monda néki Jézus: Mivelhogy láttál engem, Tamás, hittél: boldogok, a kik nem látnak és hisznek. **30** Sok más jel is művelt ugyan Jézus az ő tanítványai előtt, a melyek nincsenek megírva ebben a könyvben; **31** Ezek pedig azért irattak meg, hogy higyétek, hogy Jézus a Krisztus, az Istenek Fia, és hogy ezt hívén, életetek legyen az ő nevében.

21 Ezek után ismét megjelentette magát Jézus a tanítványoknak a Tibériás tengerénél; megjelentette pedig ekképen: **2** Együtt valának Simon Péter, és Tamás, a kit Kettősnek hívtak, és Nátánáel, a galileai Kánából való, és

a Zebedeus fiai, és más kettő is az Ő tanítványai közül. 3 Monda nékik Simon Péter: Elmegyek halászní. Mondának néki: Elmegyünk mi is te veled. Elmenének és azonnal a hajóba szállanak; és azon az éjszakán nem fogtak semmit. 4 Mikor pedig immár reggeledék, megálla Jézus a parton; a tanítványok azonban nem ismerék meg, hogy Jézus van ott. 5 Monda azért nékik Jézus: Fiaim! Van-é valami ennivalót? Felelénének néki: Nincsen! 6 Ő pedig monda nékik: Vessétek a hálót a hajónak jobb oldala felől, és találtok. Oda veték azért, és kivonni már nem bírták azt a halaknak sokasága miatt. 7 Szóla azért az a tanítvány, a kit Jézus szeret vala, Péternek: Az Úr van ott! Simon Péter azért, a mikor hallja vala, hogy ott van az Úr, magára vevé az ingét (mert mezítelen vala), és beveté magát a tengerbe. 8 A többi tanítványok pedig a hajón menének (mert nem messze valának a parttól, hanem mintegy kétszáz singnyire), és vonszszák vala a hálót a halakkal. 9 Mikor azért a partra szállának, látják, hogy parázs van ott, és azon felül hal és kenyér. 10 Monda nékik Jézus: Hozzatok a halakból, a melyeket most fogtatok. 11 Felszáll Simon Péter, és kivoná a hálót a partra, a mely tele volt nagy halakkal, százötvenhárommal; és noha ennyi vala, nem szakadozik vala a háló. 12 Monda nékik Jézus: Jertek, ebédeljetek. A tanítványok közül pedig senki sem meri vala tőle megkérdezni: Ki vagy te? Mivelhogy tudják vala, hogy az Úr Ő. 13 Oda méne azért Jézus, és vevé a kenyeret és adá nékik, és hasonlóképen a halat is. 14 Ezzel már harmadszor jelent meg Jézus az Ő tanítványainak, minekutána feltámadt a halából. 15 Mikor aztán megebédelének, monda Jézus Simon Péternek: Simon, Jónának fia: jobban szeretsz-é engem ezeknél? Monda néki: Igen, Uram; te tudod, hogy szeretlek téged! Monda néki: Legeletesd az én bárányaimat! 16 Monda néki ismét másodszor is: Simon, Jónának fia, szeretsz-é engem? Monda néki: Igen, Uram; te tudod, hogy én szeretlek téged. Monda néki: Őrizd az én juhaimat! 17 Monda néki harmadszor is: Simon, Jónának fia, szeretsz-é engem? Megszomorodék Péter, hogy harmadszor is mondotta vala néki: Szeretsz-é engem? És monda néki: Uram, te minden tudsz; te tudod, hogy én szeretlek téged. Monda néki Jézus: Legeltesd az én juhaimat! 18 Bizony, bizony mondomb néked, a mikor ifjabb valál, felövezéd magadat, és oda mégy vala, a hova akarád; mikor pedig megöregszel, kinyújtod a te kezedet és más övez fel téged, és oda visz, a hová nem akarod. 19 Ezt pedig azért mondá, hogy jelentse, milyen halállal dicsőíti majd meg az Istent. És ezt mondván, szóla néki: Kövess engem! 20 Péter pedig megfordulván, látja, hogy követi az a tanítvány, a kit szeret vala Jézus, a ki nyugodott is ama vacsora közben az Ő

kebelén és mondá: Uram! ki az, a ki elárul téged? 21 Ezt látván Péter, monda Jézusnak: Uram, ez pedig mint lészen? 22 Monda néki Jézus: Ha akarom, hogy Ő megmaradjon, a míg eljövök, mi közöd hozzá? Te kövess engem! 23 Kiméne azért e beszéd az atyaifiak közé, hogy az a tanítvány nem hal meg: pedig Jézus nem mondta néki, hogy nem hal meg; hanem: Ha akarom, hogy ez megmaradjon, a míg eljövök, mi közöd hozzá? 24 Ez az a tanítvány, a ki bizonyásogat tesz ezekről, és a ki megírta ezeket, és tudjuk, hogy az Ő bizonyágtétele igaz. 25 De van sok egyéb is, a miket Jézus cselekedett vala, a melyek, ha egyenként megiratnának, azt vélem, hogy maga a világ sem foghatná be a könyveket, a melyeket írnának. Ámen.

Apostolok

1 Első könyvemet írtam, Theofilus, mindenkoról, a miket kezdett Jézus cselekedni és tanítani, **2** Mind a napig, melyen fölvittek, minekutána parancsolatokat adott a Szent Lélek által az apostoloknak, kiket választott vala magának. **3** Kiknek az Ő szenvedése után sok jel által meg is mutatta, hogy Ő él, negyven napon át megjelenvén nézik, és szórván az Isten országára tartozó dolgokról. **4** És velük összejövén, meghagyá nézik, hogy el ne menjek Jeruzsálemből, hanem várják be az Atyanak ígéretét, melyet úgymond, hallottak tőlem: **5** Hogy János ugyan vízzel keresztlelt, ti azonban Szent Lélekkel fogtok megkeresztleltetni nem sok nap mulva. **6** Mikor azért azok egybegyűltek, megkérdek Őt, mondván: Uram, avagy nem ez időben állítod-é helyre az országot Izráelnek? **7** Monda pedig nézik: Nem a ti dolgotok tudni az időket vagy alkalmakat, melyeket az Atya a maga hatalmába helyheztesztett. **8** Hanem vesztek erőt, minekutána a Szent Lélek előj reátorok: és lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samariában és a földnek mind végső határáig. **9** És mikor ezeket mondotta, az Ő láttokra felelmelteték, és felhő fogá el Őt szemeik elől. **10** És a mint szemeiket az égre függesztették, mikor Ő elméne, ímé két férfiú állott meg mellettük fehér ruhában, **11** Kik szóltak is: Galileabeli férfiak, mit álltotok nézve a mennybe? Ez a Jézus, a ki felvittek tőletek a mennybe, akképen jó el, a miképen láttatók Őt felmenni a mennybe. **12** Akkor megtérének Jeruzsálemba a hegyről, mely hívatiak Olajfák hegyének, mely Jeruzsálem mellett van, egy szombatnapi járóföldre. **13** És mikor bementek, felmenének a felsőházba, ahol szállva valának: Péter és Jakab, János és András, Filep és Tamás, Bertalan és Máté, Jakab, az Alfeus fia, és Simon, a zelótá, és Júdás, a Jakab fia. **14** Ezek mindenjában egy szívvél-lélekkel foglalatosak valának az imádkozásban és a könyörgésben, az asszonyokkal és Máriával, Jézusnak anyjával, és az Ő atyafiaival együtt. **15** És azokban a napokban felkelvén Péter a tanítványok között, monda (vala pedig ott együtt mintegy százhúszt fónyi sokaság): **16** Atyámfai, férfiak, szükség volt betelni annak az írásnak, melyet megjövendölt a Szent Lélek Dávid szája által Júdás felől, ki vezetőjük lőn azoknak, a kik megfogták Jézust. **17** Mert mi közénk számláltatott, és elnyerte ennek a szolgálatnak az osztályrészét. **18** (Ez hát mezőt szerze hamisságának bérerből; és alá zuhanván, elhasadt középen, és minden belső része kiomlott. **19** És ez tudtokra lőn mindenkorának, kik Jeruzsálemben lakoznak; úgy hogy az a mező tulajdon nyelvökön Akeldamának, azaz Vérmezőnek neveztetett el.) **20** Mert meg van írva a

Zsoltárok könyvében: Legyen az Ő lakóhelye puszta, és ne legyen lakó abban. És: Az Ő püspökségét más vegye el. **21** Szükség azért, hogy azok közül a férfiak közül, a kik velünk együtt jártak minden időben, míg az Úr Jézus közöttünk járt-kelt, **22** A János keresztségétől kezdve minden napig, melyen fölvittek tőlünk, azok közül egy az Ő feltámadásának bizonyosága legyen minélünk egyetemben. **23** Állatának azért elő kettőt, Józsefet, ki hivatik Barsabásnak, kinek mellékneve Justus vala, és Mátyást. **24** És imádkozván, mondának: Te, Uram, ki mindeneknek szívét ismered, mutasd meg a kettő közül egyiket, a kit kiválasztottál, **25** Hogy elnyerje az osztályrészét e szolgálatnak és apostolságnak, melytől eltévelkedével Júdás, hogy az Ő saját helyére jusson. **26** Sorsot vetének azért reájok, és esék a sors Mátyásra, és a tizenegy apostol közé számláltaték.

2 És mikor a pünkösd napja eljött, mindenjában egyakarattal együtt valának. **2** Iős lőn nagy hirtelenséggel az égből mintegy sebesen zúgó szélnek zendülése, és eltélez az egész házat, ahol ülnek vala. **3** És megjelentek előtük kettős tüzes nyelvek és üle mindenkre azok közül. **4** És megtelének mindenjában Szent Lélekkel, és kezdének szólni más nyelveken, a mint a Lélek adta nézik szólniok. **5** Lakoznak vala pedig Jeruzsálemben zsidók, istenfőlő férfiak, minden nép közül, melyek az ég alatt vannak. **6** Minekutána pedig ez a zúgás lőn, egybegyűlé a sokaság és megzavarodék, mivelhogy mindegyik a maga nyelvén hallá Őket szólni. **7** Álmélkodnak pedig mindenjában és csodálkoznak vala, mondván egymásnak: Nemde nem Galileusok-é ezek mindenjában, a kik szálnak? **8** Mimódon halljuk hát Őket, kiki közülünk a saját nyelvén, a melyben születtünk? **9** Párhuzos és médek és elámiták, és kik lakozunk Mesopotámiában, Júdeában és Kappadóciában, Pontusban és Ázsiában, **10** Frigiában és Pamfiliában, Egyiptomban és Libiának tartományiban, mely Cziréne mellett van, és a római jövevények, mind zsidók, mind prozelitusok, **11** Krétaik és arabok, halljuk a mint szólják a mi nyelvünkön az Istennék nagyságos dolgait. **12** Álmélkodnak vala pedig mindenjában és zavarban valának, egymásnak ezt mondván: Vajon mi akar ez lennie? **13** Mások pedig csúfolódva mondának: Édes bortól részegedtek meg. **14** Péter azonban előállván a tizenegygyel, felemelé szavát, és szóla nézik: Zsidó férfiak és mindenjában, kik lakoztok Jeruzsálemben, legyen ez néktek tudtotokra, és vegyétek füleitekbe az én beszédemet! **15** Mert nem részegek ezek, a mint ti állítjátok; hiszen a napnak harmadik órája van; **16** Hanem ez az, a mi megmondatott Jóel prófétától: **17** És

lészen az utolsó napokban, ezt mondja az Isten, kitöltök az én Lelkemből minden testre: és prófétálnak a ti fiaitok és leányaitok, és a ti ifjaitok látásokat látnak, és a ti véneitek álmokat álmodnak. 18 És épen az én szolgáimra és az én szolgálóleányaimra is kitöltök azokban a napokban az én Lelkemből, és prófétálnak. 19 És tések csudákat az égben odafenn, és jeleket a földön idelenn, vérét, tüzet és füstnek gózölgését. 20 A nap sötétséggé változik, és a hold vérér, minekkelőtte eljő az Úrnak ama nagy és fényes napja. 21 És lészen, hogy mindaz, aki az Úrnak nevét segítségül hívja, megtartatik. 22 Izráelita férfiak, halljátok meg e beszédeket: A názáreti Jézust, azt a férfiút, aki Istentől bizonyásot nyert előttetek erők, csudatételek és jelek által, melyeketől általa cselekedett Isten ti köztetek, a mint magatok is tudjátok. 23 Azt, aki Istennek elvégezett tanácsából és rendeléséből adatott halálra, megragadván, gonosz kezeitekkel keresztfára feszítve megöltek: 24 Kit az Isten feltámasztott, a halál fájdalmait megoldván; mivelhogy lehetetlen volt néki attól fogvatartatnia. 25 Mert Dávid ezt mondja őről: Magam előtt láttam az Urat mindenkor, mert őnek jobb kezem felől van, hogy meg ne tántorodjam. 26 Annakokáért örvendezett az én szívem, és vágadt az én nyelvem; annakfelette az én testem is reménységen nyugszik. 27 Mert nem hagyod az én lelkemet a sírban, és nem engeded, hogy a te szentet rothadást lásson. (Hadész 8:6)

28 Megjelentetted nékem az életnek útait; betöltesz engem örömmel a te orczád előtt. 29 Atyámfiai férfiak, szabad nyilván szólonom ti előttetek Dávid pátriárkáról, hogy ő megholt és eltemetettet, és az ő sírja mind a mai napig minálunk van. 30 Próféta lévén azért, és tudván, hogy az Isten néki esküvéssel megesküdött, hogy majd az ő ágyékának gyümölcséből támasztja a Krisztust test szerint, hogy helyhezesse az ő királyi székibe, 31 Előre látván ezt, szólt a Krisztus feltámadásáról, hogy az ő lelke nem hagyatott a sírban, sem az ő teste rothadást nem látott. (Hadész 8:6)

32 Ezt a Jézust feltámasztotta az Isten, minek mi mindenjában tanúbizonyai vagyunk. 33 Annakokáért az Istennek jobbja által felmagasztaltatván, és a megígért Szent Lelket megnyerén az Atyától, kitöltötte ezt, a mit ti most láttok és hallottok. 34 Mert nem Dávid ment fel a mennyországba; hiszen ő maga mondja: Monda az Úr az én Uramnak: Ülj az én jobbkezem felől, 35 Míglen vetem a te ellenségeidet lábaid alá zsámolyul. 36 Bizonytalán tudja meg azért Izráelnek egész háza, hogy Urrá és Krisztussá tette őt az Isten, azt a Jézust, akit ti megfeszítettedek. 37 Ezeket pedig mikor hallották, szívükben megkeseredének, és mondának Péternek és a többi apostolknak: Mit cselekedjünk, atyámfiai, férfiak? 38

Péter pedig monda nékik: Térjetek meg és keresztelkedjetek meg mindenjában a Jézus Krisztusnak nevében a bűnöknek bocsánatjára; és veszítetek a Szent Lélek ajándékát. 39 Mert néktek lett az ígéret és a ti gyermekeiteknek, és mindeneknek, kik messze vannak, valakiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk. 40 Sok egyéb beszéddel is buzgón kéri és inti vala őket, mondva: Szakaszszátok el magatokat e gonosz nemzetsegűtől! 41 A kik azért örömost vevék az ő beszédét, megkeresztelkednének; és hozzájuk csatlakozék azon a napon mintegy háromezer lélek. 42 És foglalatosok valának az apostolok tudományában és a közösségen, a kenyérnek megtörésében és a könyörgésekben. 43 Támadta pedig minden lélekben félelem, és az apostolok sok csudát és jelt tesznek vala. 44 Mindenjában pedig, a kik hivének, együtt valának, és mindenük köz vala; 45 És jószágukat és marhákat eladogaták, és szétszoptatják azokat mindenkinél, a mint kinek-kinek szüksége vala. 46 És minden nap egyakarattal kitartva a templomban, és megtörve házanként a kenyeret, részesednek vala eledelben örömmel és tiszta szívvel. 47 Dícsérve az Isten, és az egész nép előtt kedvességet találva. Az Úr pedig minden napon szaporítja vala a gyülekezetet az idvezülőkkel.

3 Péter és János pedig együtt mennek vala fel a templomba az imádkozásnak órájára, kilencszre. 2 És hoznak vala egy embert, ki az ő anyjának mérhetől fogva sánta vala, kit minden nap le szoktak tenni a templom kapujánál, melyet Ékesnek neveznek, hogy kérjen alamizsnát azoktól, a kik bemennek a templomba. 3 Ez mikor láttá, hogy Péter és János a templomba akarnak bemenni, kérte őtőlük alamizsnát. 4 Péter pedig mikor szemeit reá vetette Jánossal egyben, monda: Nézz mi reánk! 5 Az annakokáért figyelmez vala reájok, remélvén, hogy valamit kap tőlük. 6 Péter pedig monda: Ezüstöm és aranyam nincsen nékem; hanem a mim van, azt adom néked: a názáreti Jézus Krisztus nevében, kelj fel és járj! 7 És őt jobbkezénél fogva felemelé, és azonnal megerősödnek az ő lábai és bokái. 8 És felszökvén, megálla és jár vala és beméne ő velük a templomba, járkálva és szökdelve és dícsérve az Isten. 9 És látta őt az egész nép, hogy jár és dícséri az Isten: 10 És megismerék őt, hogy ő volt az, aki alamizsnáért ült a templomnak Ékeskapujában; és megtelének csodálkozással és azon való álmélkodással, a mi történt vala ő vele. 11 Mikor pedig ragaszkodék Péterhez és Jánoshoz az a sánta, aki meggyógyult, az egész nép álmélkodva összefut ő hozzájuk a tornáczba, mely Salamonénak neveztetik. 12 Mikor pedig ezt látta Péter, monda a népnek: Izráel férfiai, mit csodálkoztok ezen,

vagy mit néztek mi reánk, mintha tulajdon erőnkkel vagy jámborságunkkal műveltük volna azt, hogy az járjon? **13** Az Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak Istene, a mi atyáinknak Istene megdicsítette az Ő Fiát, Jézust, kit ti elárulátok, és megtagadátk Pilátus előtt, noha Ő úgy ítélt, hogy elbocsátja. **14** Ti pedig azt a szentet és igazat megtagadátk és kívánátk, hogy a gyilkos ember bocsáttassék el néktek, **15** Az életnek fejedelmét pedig megölétek; kit az Isten feltámasztott a halálból, minek mi vagyunk bizonyásai. **16** És az Ő nevében való hit által erősítette meg az Ő neve ezt, a kit láttok és ismertek; és a hit, mely Ő általa van, adta néki ezt az épseget mindenjában a ti szemetek láttára. **17** De most, atyámfiai, tudom, hogy tudatlanságból cselekedtetek, miképen a ti fejedelmeitek is. **18** Az Isten pedig, a mikről eleve megmondotta minden Ő prófétájának szája által, hogy a Krisztus elszennyezi, ekképen töltötte be. **19** Bánjátok meg azért és térjetek meg, hogy eltöröllessenek a ti bűneitek, hogy így eljőjenek a felüdülés idei az Úrnak színétől. **20** És elküldje a Jézus Krisztust, aki nétek előre hirdettetett. **21** Kit az égnek kell magába fogadnia minden időig, míglen újjá teremtnek mindenek, a mikről szólott az Isten minden Ő szent prófétájának szája által eleitől fogva. (*aiōn g165*) **22** Mert Mózes ezt mondotta az atyáknak: Próbáját támaszt nétek az Úr, a ti Isteneket a ti atyákokfai közül, mint engem; azt hallgassátok mindenben, a mit csak szóláland nétek. **23** Lészen pedig, hogy minden lélek, valamely nem hallgatandárra a prófétára, ki fog irtatni a nép közül. **24** De a próféták is mindenjában Sámueltől és a következőktől fogva, a kik csak szóltak, e napokról jövendöltek. **25** Ti vagytok a prófétáknak és a szövetségnek fiai, melyet Isten szerzett a mi atyáinkkal, mondván Ábrahámnak: És a te magodban megáldatnak a földnek nemzetiségei mindenjában. **26** Az Isten az Ő Fiát, Jézust első sorban nétek támasztván, elküldé Őt, hogy megáldjon titeket, mindegyikötök megtérítvén bűneitekből.

4 Míg Ők azonban a néphez szólottak, oda léptek hozzájuk a papok és a templom felügyelője és a sadduczeusok, **2** Neheztelve a miatt, hogy Ők a népet tanítják, és hirdetik a Jézusban a halálból való feltámadást; **3** És rájuk veték kezüköt, és veték Őket őrizet alá másnapig, mert már este vala. **4** Sokan pedig azok közül, kik hallgatták az ígért, hivének; és lón a férfiak száma mintegy ötezer. **5** Lón pedig, hogy másnapra egybegyűlének azoknak fejei, vénei és írástudói Jeruzsálembe. **6** És Annás, a főpap, és Kajafás és János és Sándor, és a kik csak főpapi nemzetisébeliek valának. **7** És mikor Őket a középre állaták, tudozzák vala: Micsoda hatalommal, vagy micsoda név által cselekedtétek ti ezt? **8**

Akkor Péter, Szent Lélekkel megtelve, monda nézik: Népnek fejedelmei és Izráelnek vénei! **9** Ha e mai napon mi egy nyavalás emberrel való jótétemény felől hallgattatunk ki, mi által gyógyult meg ez: **10** Legyen tudtotokra mindenjájotnak és az Izráel egész népének, hogy a názáretbeli Jézus Krisztusnak neve által, a kit ti megfeszítettetek, kit Isten feltámasztott halottaiból, az által áll ez ti előttetek épsegben. **11** Ez ama kő, melyet ti építők megvetettetek, mely lett a szegeletnek fejévé. **12** És nincsen senkiben másban idvesség: mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nékünk megtartatnunk. **13** Mikor pedig látták Péternek és Jánosnak a szólában való bátorságukat, és megértették, hogy írástudatlan és közönséges emberek, csodálkoznak vala; meg is ismerék Őket, hogy a Jézussal voltak vala. **14** Mikor azonban látták, hogy a mely ember meggyógyult vala, Ő velük együtt ott áll, semmit nem bírtak ellenök szálni. **15** Mikor pedig Őket a gyűlésből kiküldötték, tanácskoztak maguk között, mondván: **16** Mit cselekedjünk ez emberekkel? Mert hogy nyilvánvaló csoda lón általok, mindazoknak, kik Jeruzsálemben laknak, tudtokra van, és el nem tagadhatjuk. **17** De hogy tovább ne terjedjen a nép között, fenyegéssel fenyegessük meg Őket, hogy többé egy embernek se szóljanak ebben a névben. **18** Azért beszólítván Őket, megparancsolák nézik, hogy teljességgel ne szóljanak és ne tanítsanak a Jézus nevében. **19** Péter és János pedig felelén, mondának nézik: Vajon igaz dolog-é Isten előtt, rátok hallgatnunk inkább, hogynem Istenre, ítéleztek meg! **20** Mert nem tehetjük, hogy a miket láttunk és hallottunk, azokat ne szóljuk. **21** Amazok pedig nem találván semmi módot, hogyan büntessék meg Őket, még megfenyegetvén, elbocsáták Őket a nép miatt, mert mindenjában dicsőítik vala az Isten azért, a mi történt. **22** Mert több vala negyven esztendősnél az az ember, kin a gyógyításnak ez a csodája lett vala. **23** Mikor pedig elbocsáttattak, menének az övéikhez, és elbeszélék, a miket a főpapok és a vének mondottak nézik. **24** Ezek pedig mikor hallották, egy szívvél-lélekkel felemelék szavokat az Istenhez, és mondának: Urunk, te vagy az Isten, ki teremtettek a mennyet és a földet, a tengert és minden azokban levő dolgot. **25** Ki Dávidnak, a te szolgádnak szája által ezt mondottad: Miért zúgolódtak a pogányok, és gondoltak a népek hiábavalókat? **26** Felállottak a földnek királyai, és a fejedelmek egybegyűltek az Úr ellen és az Ő Krisztusa ellen. **27** Mert bizony egybegyűltek a te szent Fiad, a Jézus ellen, a kit felkentél, Heródes és Poncius Pilátus a pogányokkal és Izráel népével, **28** Hogy véghezvigyük, a mikről a te kezed és a te tanácsod eleve elvégezte volt, hogy megtörténjenek. **29** Most azért, Urunk,

tekints az Ő fenyegetéseikre: és adjad a te szolgáidnak, hogy teljes bártossággal szólják a te beszédedet, 30 A te kezedet kinyújtva gyógyításra; és hogy jelek és csodák történjenek a te szent Fiadnak, a Jézusnak neve által. 31 És minekutána könyörögtek, megmozdula a hely, ahol egybegyűltek; és betelének mindenjában Szent Lélekkel, és az Isten beszédét bártossággal szólják vala. 32 A hívők sokaságának pedig szíve-lelke egy vala; és senki semmi marháját nem mondá magáénak, hanem nézik mindenök köz vala. 33 És az apostolok nagy erővel tesznek vala bizonyásot az Úr Jézus feltámadásáról; és nagy kegyelem vala mindenjáukon. 34 Mert szűkölködő sem vala Ő közöttük senki; mert valakik földek vagy házak birtokosai voltak, eladván, elhozák az eladtak árát, 35 És letevék az apostolok lábainál: aztán elosztottat az egyesek köz, a mint kinek-kinek szüksége vala. 36 József is, ki az apostoloktól Barnabásnak neveztetett el (a mi megmagyarázva annyi, mint Vígásztalás Fia), Lévita, származása szerint ciprusi. 37 Mivelhogy néki mezeje vala, eladván, a pénzt elhozá, és az apostolok lábainál letevé.

5 Egy ember azonban, névszerint Anániás, Safirával, az Ő feleségével, eladá birtokát. 2 És férle tőn az árából, feleségének is tudtával, és valami részét elivén, az apostoloknak lábai előtől letevé. 3 Monda pedig Péter: Anániás, miért foglalta el a Sátán a te szívedet, hogy megcsald a Szent Lelket, és a mezőnek árárból félre tégy? 4 Nemde megmaradva néked maradt volna meg, és eladva a te hatalmadban volt? Miért hogy ezt a dolgot cselekedted szívedben? Nem embereknek hazudtál, hanem Istennek. 5 Hallván pedig Anániás e szavakat, lerogyott és meghala; és mindenekben nagy félelem támadta, kik ezeket hallják vala. 6 Az ifjak pedig felkelvén, begöngyölék Őt, és kivivén eltemeték. 7 Történt aztán mintegy három órai szünet múlva, hogy az Ő felesége, nem tudva, mi történt, beméne. 8 Monda pedig néki Péter: Mond meg nékem, vajon ennyiért adtátok-é el a földet? Ő pedig monda: Igen, ennyiért. 9 Péter pedig monda néki: Miért hogy megegyeztetek, hogy az Úrnak lelkét megkísértsétek? Íme a küszöbön vannak azoknak lábaik, a kik eltemették férjet, és kivisznek téged. 10 És azonnal összerogyott lábainál, és meghala; bemenvén pedig az ifjak, halva találák Őt, és kivivén eltemeték férje mellé. 11 És támadta nagy félelem az egész gyülekezetben és mindenekben, kik ezeket hallják vala. 12 Az apostolok kezei által pedig sok jel és csoda lón a nép között; és egyakarattal mindenjában a Salamon tornáczában valának. 13 Egyebek közül pedig senki sem mert közéjük elegyedni: hanem a nép magasztalá Őket; 14 Hívők pedig mindenki által csatlakoztak

az Úrhoz, úgy férfiaknak, mint asszonyoknak sokasága. 15 Úgyannyira, hogy az utcákra hozák ki a betegeket, és letevék ágyakon és nyuszolyákon, hogy az arra menő Péternek csak árnyéka is érje valamelyiket közülök, 16 És a szomszéd városok sokasága is Jeruzsálembe gyűlt, hozva betegeket és tisztálatlan lelekktől gyötrettetek: kik mind meggyógyulának. 17 De felkelvén a főpap és minden a kik vele valának, azaz a sadduceusok felekezete, betelének irigységgel, 18 És ráveték kezöket az apostolokra, és a közönséges tömlöczbe tevék Őket. 19 Hanem az Úrnak angyala éjszaka megnyitja a tömlöcz ajtaját, és kihozván Őket, monda: 20 Menjetek el, és felállván, hirdessétek a templomban a népnek ez életnek minden beszédit! 21 Azok pedig ezt hallván, bemenének jó reggel a templomba, és tanítának. A főpap pedig elmenvén és a vele levők, egybehívák a gyűlést, és Izráel fiainak egész tanácsát, és küldének a tömlöczbe, hogy azokat előhozzák. 22 Mikor azonban a poroszlók oda mentek, nem találák Őket a tömlöczben; visszatérvén tehát, megjelenték, 23 Mondván: A tömlöczöt ugyan nagy erősen bezárva találtuk, és az Őrököt kívül az ajtó előtt állva; mikor azonban kinyitottuk, ott benn senkit sem találunk. 24 A mint pedig hallották e szavakat a pap és a templom felügyelője és a főpapok, zavarban voltak azok miatt, mi lehet ez? 25 Eljövén pedig valaki, hírül adá nézik, mondván: Íme, ama férfiak, kiket a tömlöczbe vetettetek, a templomban állanak és tanítják a népet. 26 Akkor elmenvén a felügyelő a poroszlókkal, előhozva Őket erőszak nélkül; féltek ugyanis a néptől, hogy megkövesi Őket. 27 Előhozván pedig Őket, állatták a tanács elé; és megkérde Őket a főpap, 28 Mondván: Nem megparancsoltauk nékik parancsolattal, hogy ne tanítsatok ebben a névben? És íme betöltöttétek Jeruzsálemet tudományokkal, és mi reánk akarjátok hárítani annak az embernek vérét. 29 Felelvén pedig Péter és az apostolok, mondának: Istennek kell inkább engedni, hogynem az embereknek. 30 A mi atyáinknak Istene feltámasztotta Jézust, kit ti fára függesztre megölétek. 31 Ezt az Isten fejedelemmét és megtartóvá emelte jobbjával, hogy adjon az Izráelnek bűnbánatot és bűnöknek bocsánatát. 32 És mi vagyunk néki bizonyásai ezen beszédek felől, és a Szent Lélek is, kit Isten adott azoknak, a kik néki engednek. 33 Azok pedig ezeket hallván, fogukat csikorgaták, és arról tanácskozának, hogy megölik Őket. 34 Felkelvén azonban a tanácsban egy farizeus, névszerint Gamáiel, az egész nép előtt tiszttelt törvénytudó, parancsolá, hogy egy kis időre vezessék ki az apostolokat. 35 És monda azoknak: Izráel férfai, vigyázzatok magatakra ez emberekkel szemben, mit akartok cselekedni! 36 Mert ez

időnek előtte felkelt Theudás, azt mondván, hogy ő valaki, kihez mintegy négyszáz embernyi tömeg csatlakozott; ő megöletett, és mindenjában, a kik csak követték őt, eloszlottak és semmivé lettek. 37 Ezután felkelt ama Galileus Júdás az összeírás idején, és sok népet maga után csábított: ez is elveszett; és mindenek, a kik őt követték, szétszórattak. 38 Mostanra nézve is mondom nétek, álljatok el ez emberektől, és hagyjatok békét nékik: mert ha emberektől van e tanács, vagy e dolog, semmivé lesz; 39 Ha pedig Istenről van, ti fel nem bonthatjátok azt; nehogy esetleg Isten ellen harcolóknak is találtsassatok. 40 Engedének azért néki; és miután előszólították az apostolokat, megveretvén, megparancsolák, hogy a Jézus nevében ne szóljanak, és elbocsáták őket. 41 Ők annakokáért örömmel menének el a tanács elől, hogy méltókká tétettek arra, hogy az ő nevéért gyalázattal illettessének. 42 És minden nap a templomban és házanként nem szűnnek vala meg tanítani és hirdetni Jézust, a Krisztust.

6 Azokban a napokban pedig, mikor a tanítványok szaporodának, támadta a görög zsidók között panaszolkodás a héberek ellen, hogy az ő közülük való özvegyasszonyok mellőztetnek a minden nap szolgálatban. 2 Annakokáért a tizenkettő egybegyűjtvéni a tanítványok sokaságát, mondának: Nem helyes, hogy mi az Isten ígéjét elhagyjuk és az asztalok körül szolgálunk. 3 Válaszszatok azért, atyámfiai, ti közületek hét férfiút, kiknek jó bizonysságuk van, kik Szent Lélekkel és bölcseséggel teljesek, kiket erre a foglalatosságra beállítunk. 4 Mi pedig foglalatosok maradunk a könyörgésben és az igéhirdetés szolgálatában. 5 És tetszik e beszéd az egész sokaságnak: és kiválaszták Istvánt, ki hittel és Szent Lélekkel teljes férfiú vala, Filepet, Prokhórust, Nikánort, Timónt, Párménást és Nikolaust, ki Antióchiából való prozelitus vala; 6 Kiket állítanak az apostolok előre; és miután imádkoztak, kezeiket reájok veték. 7 És az Isten ígéje növekedé; és sokasodék nagyon a tanítványok száma Jeruzsálemben; és a papok közül is nagy sokan követék a hitet. 8 István pedig teljes lévén hittel és erővel, nagy csodákat és jeleket cselekszik vala a nép között. 9 Előállának azonban némelyek ahhoz a zsinagógához tartozók közül, mely a szabadosokénak, Czirénebeliekének, Alexandriabeliekének és a Czilicziából és Ázsiából valókénak neveztetett, kik Istvánnal vetekednek vala. 10 De nem állhattak ellene a bölcseségnek és a Léleknek, mely által szól vala. 11 Akkor felbujtottak valami embereket, kik mondának: Hallottuk őt káromló beszédeket szólni Mózes ellen és az Isten ellen. 12 És felzendíték a népet, a véneket és az

írástudókat; és reá rohanván, magukkal ragadák őt, és vivék a tanács elő; 13 És állítának hamis tanúkat, kik mondának: Ez az ember nem szűnik meg káromló beszédeket szólni e szent hely ellen és a törvény ellen: 14 Mert hallottuk, a mint azt mondá, hogy az a názáreti Jézus ezt a helyet elrontja, és megváltoztatja a cserímóniákat, melyeket adott néünk Mózes. 15 És szemeiket reá vettén a tanácsban ülök mindenjában, olyannak látták az ő orczáját, mint egy angyalnak orczáját.

7 Monda pedig a főpap: Vajjon így vannak-é hát ezek?

2 Ő pedig monda: Férfiak, atyámfiai és atyák, halljátok meg! A dicsőségeknek Istene megjelenék a mi atyánknak, Ábrahámnak, mikor Mezopotámiában vala, minekkelőtte Háránban lakott, 3 És monda néki: Eredj ki a te földedből és a te nemzetiséged közül, és jer arra a földre, a melyet mutatok néked. 4 Akkor kimenvén a Káldeusok földéből, lakozék Háránban: és onnét, minekutána megholt az ő atya, kihozta őt e földre, a melyen ti most laktok: 5 És nem adott néki abban örökséget csak egy lábnyomnyit is: és azt igérte, hogy néki adjta azt birtokul és az ő magvának ő utána, holott nem vala néki gyermek. 6 Szólt pedig az Isten akképen, hogy az ő magva zsellér lészen idegen földön, és szolgálat alá vetik azt, és nyomorgatják, négyes szeszendeig. 7 De azt a népet, melynek szolgálnak, én megítélem, monda az Isten: és ezek után kijönök, és szolgálnak nékem e helyen. 8 És adta néki a körülmetélés szövetségét: és így nemzé Izsákat, és körülmetélő őt nyolcadnapon; és Izsák Jákokot, és Jákób a tizenkét pátriárkhát. 9 A pátriárkhák pedig irigységből eladták Józsefet Egyiptomba; de Isten vele vala, 10 És megszabadítá őt minden nyomorúságából, és ada néki kedvességet és bölcseséget a Faraó előtt, Egyiptom királya előtt, ki őt Egyiptom fölé és az ő egész háza fölé kormányzóul állatá. 11 Következék pedig éhség Egyiptom és Kanaán egész földére, és nagy nyomorúság; és nem találnak vala eledelet a mi atyáink. 12 Mikor pedig meghallotta Jákób, hogy Egyiptomban van gabona, elküldé először a mi atyáinkat. 13 És második alkalommal fölismerék Józsefet testvérei, és a Faraó megtudá a József nemzetsegét. 14 És József elküldvén, magához hívatá az ő atyát, Jákóbot, és egész hetvenöt lelkéből álló nemzetsegét. 15 Leméne azért Jákób Egyiptomba, és meghala ő és a mi atyáink; 16 És elvitetnék Sikembe, és helyhezetetnék a sírba, melyet Ábrahám vett vala ezüstpénzen, Emmórnak, a Sikem atyának fiaitól. 17 Mikor pedig elközelgetett az ígéretnek ideje, melyet Isten esküvel ígért Ábrahámnak, megnevekedék a nép és megsokasodék Egyiptomban, 18 Mindaddig, mígnem más király támada, ki nem ismeri

vala Józsefet. 19 Ez a mi nemzetsegünkkel álnokul bánva nyomorgatta a mi atyáinkat, hogy magzataikat kitétesse, hogy életben ne maradjanak. 20 Akkor születék Mózes, és ékes vala az Isten előtt. Ez három hónapig atya házában tartaték. 21 Mikor pedig kitéteztett, a Faraó leánya felvezé, és felnevelőtől a saját fia gyanánt. 22 És Mózes tanították az Égyiptombeliek minden bölcseségére; és hatalmas vala beszédben és cselekedetben. 23 Mikor pedig negyvenéves kora betölt, eszébe jutott, hogy meglátogassa atyafait, az Izráel fiait. 24 És mikor láta, hogy egyik bántalommal illetették, megoltalmazá, és az égyiptomi embert megölvén, bosszút állt azért, aki bosszúsággal illettetett. 25 És azt gondolá, hogy az Ő atyafai megértik, hogy az Isten az Ő keze által ád nékik szabadulást; de azok nem értették meg. 26 Másnap meg olyankor jelent meg köztük, mikor összevesztek, és inté Őket békességre, mondván: Férfiak, testvérek vagytok ti; miért illetitek egymást bosszúsággal? 27 De az, aki felebarátját bántalmazta, elutasítja Őt magától, mondván: Kicsoda tett téged fejedelemmé és bíróvá mi rajtunk? 28 Csak nem akarsz engem is megölni, miképen megöléd tegnap az égyiptomit? 29 E beszédre aztán Mózes elfuta és lón jövevény a Midián földén, ahol két fia születék. 30 És negyven esztendő elteltével megjelené néki a Sírai hegy pusztájában az Úrnak angyala csipkebokornak tüzes lángjában. 31 Mózes pedig mikor megláttá, elcsodálkozék a látásra. Mikor pedig oda méne, hogy megszemélje, lón az Úrnak szava Ő hozzá: 32 Én vagyok a te atyádnak Istene, Ábrahámnak Istene, és Izsáknak Istene, és Jákóbnak Istene. Mózes pedig megrémülvén, nem meré megnézni. 33 Az Úr pedig monda néki: Oldozd le sarudat lábaidról; mert a hely, a melyen állasz, szent föld. 34 Látván látta az én népemnek nyomorúságát, mely Égyiptomban van, és az Ő fohászkodásukat meghallgattam, és azért szállottam le, hogy Őket megszabadítsam; most azért jöjj, elküldelek téged Égyiptomba. 35 Ezt a Mózest, akit megtagadának, mondván: Ki tett téged fejedelemré és bíróvá? ezt az Isten fejedelmül és szabadítóul küldé angyal keze által, aki megjelent néki a csipkebokorban. 36 Ez hozta ki Őket, csodákat és jeleket tévén Égyiptomnak földében és a Verestengeren és a pusztában negyven esztendeig. 37 Ez ama Mózes, aki az Izráel fiainak ezt mondotta: Prófétát támaszt néktek az Úr, a ti Istentek, a ti atyátokfiai közül, mint engem: azt hallgassátok. 38 Ez az, aki ott volt a gyülekezetben a pusztában a Sinai hegyen vele beszélő angyallal és a mi atyáinkkal: ki élő igéket vőn, hogy nékünk adjá; 39 A kinek nem akartak engedni a mi atyáink, hanem eltaszták maguktól, és szívökben Égyiptom felé fordulának, 40 Ezt mondván Áronnak: Csinálj

nékünk isteneket, kik előttünk járjanak: mert ez a Mózes, ki minket Égyiptom földéből kihozott, nem tudjuk, mi történt ő vele. 41 És borjuképet csinálának azokban a napokban, és áldozatot vivének a bálványnak, és gyönyörködnek az Ő kezeik csinálmányain. 42 Az Isten pedig elfordula, és adá Őket, hogy szolgáljanak az ég seregének; a mint meg van írva a próféták könyvében: Vajon áldozati barmokat és áldozatokat hoztatok-é nékem negyven esztendeig a pusztában, Izráelnek háza? 43 Sót inkább hordoztatók a Molok sátorát, és a ti istenteknek, Remfánnak csillagát, a képeket, melyeket csináltatok, hogy azokat imádjátok: elviszlek azért titeket Babilónon túl. 44 A bizonyosnak sátra a mi atyáinknál volt a pusztában, a mint parancsolta az, aki mondotta Mózesnek, hogy azt arra a mintára csinálja, melyet látott vala. 45 Melyet a mi atyáink átvéén, be is hoztak Józsuéval, mikor birodalmukba vették a pogányokat, kiket kiűzött az Isten a mi atyáink színe elől, mind a Dávidnak napjaiig; 46 Ki kegyelmet talált az Isten előtt, és könyörgött, hogy hajlékot találhasson a Jákób Istenének. 47 Salamon építé pedig néki házat. 48 De ama Magasságos nem kézzel csinált templomokban lakik, mint a próféta mondja: 49 A menny nékem ülőszékem, a föld pedig az én lábaimnak zsámolya; micsoda házat építhettek nékem? azt mondja az Úr, vagy melyik az én nyugodalmamnak helye? 50 Nem az én kezem csinálta-é mindeneket? 51 Kemény nyakú és körülmetéletlen szívű és fülű emberek, ti mindenkor a Szent Léleknek ellene igyekeztek, mint atyáitok, ti azonképen. 52 A próféták közül kit nem üldöztek a ti atyáitok? és megölték azokat, a kik eleve hirdették amaz Igaznak eljövételét: kinek ti most árulóivá és gyilkosaivá lettettek; 53 Kik a törvényt angyalok rendelésére vették, és nem tartották meg. 54 Mikor pedig ezeket hallották, szívükben dühösöködnek és fogaiat csikorgatják vala Ő ellene. 55 Mivel pedig teljes vala Szent Lélekkel, a mennybe függesztvén szemeit, látá Istennék dicsőségét, és Jézust állani az Istennék jobbjá felől, 56 És monda: Íme látom az egeket megnyílni, és az embernek Fiát az Isten jobbja felől állani. 57 Felkiáltván pedig nagy fenszóval, füleket bédugák, és egyakarattal reá rohanának; 58 És kiúzvén a városon kívül, megkövezék: a tanúbizonyások pedig felsőruhákat egy Saulus nevezetű ifjú lábaihoz rakták le. 59 Megkövezék azért Istvánt, ki imádkozik és ezt mondja vala: Uram Jézus, vedd magadhoz az én lelkemet! 60 Térdre esvén pedig, nagy fenszóval kiáltja: Uram, ne tulajdonítsd nékik e bűnt! És ezt mondván, elaluvék.

8 Saulus pedig szintén javallta az ő megöletését. És támada azon a napon nagy üldözés a jeruzsálemi gyülekezet ellen, és mindenjában eloszlának Júdeának és Samáriának tájaira, az apostolokat kivéve. **2** Istvánt pedig eltakaríták kegyes férfiak, és nagy sírást tőnek ő rajta. **3** Saulus pedig pusztítá az anyaszentegyházat, házról-házra járva, és férfiakat és asszonyokat elővonszolva, tömlöczbe veti vala. **4** Amazok annakokáért eloszolván, széjjeljártak, hirdetve az ítélt. **5** És Filep lemenvén Samária városába, prédikálja vala nékik a Krisztust. **6** A sokaság pedig egy szívvel-lélekkel figyelmeze azokra, a miket Filep mondott, hallván és látván a jeleket, melyeket cselekedék. **7** Mert sokakból, kikben tisztálatlan lelkeket voltak, nagy hangon kiáltva kimenének; sok gutaütött és sánta pedig meggyógyula. **8** És lón nagy örööm abban a városban. **9** Egy Simon nevű ember pedig már előbb gyakorolta abban a városban az ördögi tudományt és elámitotta Samária népét, magát valami nagynak állítván: **10** Kire mindenjában figyeltek, kicsintől nagyig, mondván: Ez az Istennek ama nagy ereje! **11** Azért figyeltek pedig rá, mert sok időn át az ördögi mesterségekkel elámitotta őket. **12** De miután hittek Filepnek, aki az Isten országára és a Jézus Krisztus nevére tartozó örvendetes dolgokat hirdeti vala, megkeresztelkednének mind férfiak, mind asszonyok. **13** És Simon maga is hún, és megkeresztelkedvén, Fileppel tarta; és látván, hogy jelek és nagy erők lesznek, álmélikodik vala. **14** Mikor pedig meghallották a jeruzsálemi apostolok, hogy Samária bevette az Isten ígéjét, elküldék azokhoz Pétert és Jánost; **15** Kik mikor lementek, könyörögtek érettük, hogy vegyenek Szent Lelket: **16** Mert még senkire azok közül nem szállott rá, csak meg voltak keresztszelve az Úr Jézus nevére. **17** Akkor kezeiket reájuk vették, és vőnek Szent Lelket. **18** Mikor pedig látta Simon, hogy az apostolok kezrátele által adatik a Szent Lélek, megkínálá őket pénzzel, **19** Mondván: Adjátok nékem is ezt a hatalmat, hogy valakire vetem kezeimet, Szent Lelket vegyen. **20** De Péter monda néki: A te pénezd veled együtt veszszén el, mivel azt gondoltad, hogy az Istennek ajándéka pénzen megvehető. **21** Nincsen néked részed, sem örökséged e dologban, mert a te szíved nem igaz az Isten előtt. **22** Térj meg azért ezen gonoszságodból, és kérjed az Istenet, ha talán megbocsáttatik néked szívednek gondolatja. **23** Mert látom, hogy te keserűséges méregben és álnokságnak kötelékében leledzel. **24** Felelén pedig Simon, monda: Könyörögjetek ti énérrettem az Úrnak, hogy semmi azokból, a miket mondtatok, reám ne jöjjön. **25** Azok annakokáért, minékutána bizonyásot tettek, és hirdették az Úrnak ígéjét, megtérének Jeruzsálemben, és a Samaritánusoknak sok

falujában prédikálák az evangéliomot. **26** Az Úrnak angyala pedig szóla Filepnek, mondván: Kelj fel és menj el dél felé, arra az útra, mely Jeruzsálemből Gázába meg alá. Járatlan ez. **27** És felkelvén, elméne. És ímé egy szerecsen férfiú, Kandakénak, a szerecsenek királyasszonyának hatalmas komornyiaka, ki az ő egész kincstárának felügyelője vala, ki feljött imádkozni Jeruzsálemben; **28** És visszatérőben volt és az ő szekerén ül vala, és olvasá Əsaiás prófétát. **29** Monda pedig a Lélek Filepnek: Járulj oda és csatlakozzál ehhez a szekérhez! **30** Filep azért oda futamodván, hallá, a mint az Əsaiás prófétát olvassa vala. És monda: Vajjon érteid-é, a mit olvasol? **31** ő pedig monda: Mimódon érthetném, ha csak valaki meg nem magyarázza nékem? És kér Filepet, hogy felhágván, üljön mellé. **32** Az írásnak helye pedig, melyet olvasott, ez vala: Mint juh viteték mészárszékre, és mint a bárány az ő nyíróje előtt néma, azonképen nem nyitotta fel az ő száját. **33** Az ő megálltatásában az ő ítélete elvétettet, az ő nemzetsegét pedig kicsoda sorolja el? mert elvétettet a földről az ő élete. **34** Felelén pedig a komornyiak Filepnek, monda: Kérlek téged, kiről mondja ezt a próféta? Magáról-é, vagy más valakiről? **35** Filep pedig száját megnyitván, és elkezdvén ezen az írásban, hirdeté néki a Jézust. **36** Mikor pedig menének az úton, jutának egy vízhez; és monda a komornyiak: Ímhol a víz: mi gátol, hogy megkeresztelkedjem? **37** Filep pedig monda: Ha teljes szívből hiszel, meglehet. Az pedig felelén, monda: Hiszem, hogy a Jézus Krisztus az Isten Fia. **38** És megállítá a szekeret; és leszállának mindenketten a vízbe, Filep és a komornyiak; és megkeresztel őt. **39** Mikor pedig a vízből feljöttek, az Úrnak Lelke elragadá Filepet; és többé nem látha őt a komornyiak, mert tovább méne az ő útján örömmel. **40** Filep pedig találtaték Azótusban; és széjjeljárva hirdeté az evangéliomot minden városnak, míglen Czézáreába juta.

9 Saulus pedig még fenyegetéstől és öldökléstől lihegve az Úrnak tanítványai ellen, elmenvén a fópaphoz, **2** Kére ő tőle leveleket Damaskusba a zsinagógákhoz, hogy ha talál némelyeket, kik ez útnak követői, akár férfiakat, akár asszonyokat, fogva vigye Jeruzsálemben. **3** És a mint méne, lón, hogy közelgete Damaskushoz, és nagy hirtelenséggel fény sugárzá őt körül a mennyiből: **4** És ő leesvén a földre, halla szózatot, mely ezt mondja vala néki: Saul, Saul, mit kergetsz engem? **5** És monda: Kicsoda vagy, Uram? Az Úr pedig monda: Én vagyok Jézus, a kit te kergetsz: nehéz néked az ösztön ellen rúgódznod. **6** Remegve és ámulva monda: Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem? Az Úr pedig monda néki: Kelj fel és menj be a városba, és

majd megmondják néked, mit kell cselekedned. 7 A vele utazó férfiak pedig némán álltak, hallva ugyan a szót, de senkit sem látnak. 8 Felkele azonban Saulus a földről; de mikor felnyitja szemeit, senkit sem láta, azért kézenfogva vezeték be őt Damaskusba. 9 És három napig nem látott, és nem evett és nem ivott. 10 Vala pedig egy tanítvány Damaskusban, névszerint Ananiás, és monda annak az Úr látásban: Ananiás! Az pedig monda: Ímhol vagyok Uram! 11 Az Úr pedig monda néki: Kelj fel és menj el az úgynevezett Egyenes utcára, és keress fől a Júdás házában egy Saulus nevű tárzusi embert, mert íme imádkozik. 12 És látá Saulus látásban, hogy egy Ananiás nevű férfiú beméne hozzá és kezét reá veté, hogy lásson. 13 Felele pedig Ananiás: Uram, sok embertől hallottam e férfiú felől, mily sok bosszúsággal illeté a te szenteidet Jeruzsálemben: 14 És itt is hatalma van a főpapoktól, hogy mindenötököt megkötözze, kik a te nevedet segítségül hívják. 15 Monda pedig néki az Úr: Eredj el, mert ő nékem választott edényem, hogy hordozza az én nevemet a pogányok és királyok, és Izráel fiai előtt. 16 Mert én megmutatom néki, mennyit kell néki az én nevemért szenvedni. 17 Elméne azért Ananiás és beméne a házba, és kezeit reá vetté, monda: Saul atyámfa, az Úr küldött engem, Jézus, aki megjelent néked az úton, melyen jöttél, hogy szemeid megnyíljának és beteljesedjél Szent Lélekkel. 18 És azonnal mintegy pikkelyek estek le szemeiről, és mindenöt visszanyeré látását; és felkelvén, megkeresztelkedik; 19 És miután evett, megerősödik. Vala pedig Saulus a damaskusi tanítványokkal néhány napig. 20 És azonnal prédikálá a zsinagógában a Krisztust, hogy ő az Isten Fia. 21 Álmékodnak vala pedig mindenötájan, a kik hallák, és mondának: Nem ez-é az, aki pusztította Jeruzsálemben azokat, a kik ezt a nevet hívják segítségül, és ide is azért jött, hogy őket fogya vigye a főpapokhoz? 22 Saulus pedig annál inkább erőt vón, és zavarba hozta a Damaskusban lakó zsidókat, bebizonyítván, hogy ez a Krisztus. 23 Több nap elteltével azonban a zsidók tanácsot tartanak, hogy őt megöljék: 24 De tudtára esék Saulusnak az ő leselkedésök. És őrizék a kapukat mind nappal, mind éjjel, hogy őt megöljék; 25 A tanítványok azért vevén őt éjjel, a kőfaln bocsáták alá, leeresztle egy kosárban. 26 Mikor pedig Saulus Jeruzsálemben ment, a tanítványokhoz próbált csatlakozni; de mindenötáján féltek tőle, nem hivén, hogy ő tanítvány. 27 Barnabás azonban maga mellé vevén őt, vivé az apostolokhoz, és elbeszél nézik, mint láttá az úton az Urat, és hogy beszélt vele, és mint tanított Damaskusban nagy bártorsággal a Jézus nevében. 28 És ki- és bejáratos vala köztük Jeruzsálemben: 29 És nagy bártorsággal tanítván

az Úr Jézusnak nevében, beszél, sőt vetekedik vala a görög zsidókkal; azok pedig igyekeznek vala őt megölni. 30 Megtudván azonban az atyafiak, levivék őt Czézáreába, és elküldék őt Táruszba. 31 A gyülekezeteknek tehát egész Júdeában, Galileában és Samariában békességek vala; épülvén és járván az Úrnak félelmében és a Szent Léleknek vágásztalásában, sokasodnak vala. 32 Lőn pedig, hogy Péter, mikor mindenötájat bezárá, leméne a Liddában lakozó szentekhez is. 33 Talála pedig ott egy Éneás nevű embert, ki nyolc esztendő óta ágyban fekszik vala, ki gutaütött vala. 34 És monda néki Péter: Éneás, gyógyítson meg téged a Jézus Krisztus: kelj föl, vesd meg magad az ágyadat! És azonnal felkele. 35 És láták őt mindenötájan, kik lakanak vala Liddában és Sáronban, kik megtérének az Úrhoz. 36 Joppéban pedig vala egy nőtanítvány, névszerint Tábitha, mely megmagyarázva Dorkásnak, azaz zergének mondatik: ez gazdag vala jó cselekedetekben és alamizsnákban, melyeket osztogatott. 37 Lőn pedig azokban a napokban, hogy megbetegedvén, meghala: És miután megmosták őt, kiteríték a felházban. 38 Mivelhogy pedig Lidda Joppéhoz közel vala, a tanítványok meghallván, hogy Péter ott van, küldének két férfiút ő hozzá, kérve, hogy késedelem nélkül menjen át hozzájuk. 39 Felkelvén azért Péter, elméne azokkal. Mihelyt oda ére, felvezeték őt a felházba: és élébe állának néki az özvegyasszonyok mindenötájan sírva és mutogtatva a ruhákat és öltözéket, melyeket Dorkás csinált, még velük együtt volt. 40 Péter pedig mindenkit kiküldével, térdre esve imádkozék; és a holt testhez fordulván, monda: Tábitha, kelj fel! Az pedig felnyitja szemeit; és meglátván Pétert, felüle. 41 És az kezét nyújtva néki, felemelé őt; és beszólítván a szenteket és az özvegyasszonyokat, elelkbe állattá őt elevenen. 42 És tudtára lón az egész Joppénak; és sokan hivének az Úrban. 43 És lőn, hogy ő több napig marada Joppéban egy Simon nevű tímárnál.

10 Vala pedig Czézáreában egy Kornélius nevű férfiú, százados az úgynevezett itáliai seregből. 2 Jámbor és istenfélő egész házanépével egybe, ki sok alamizsnát osztogat vala a népnek, és szüntelen könyörög vala Istennek. 3 Ez látá látásban világosan, a napnak mintegy kilencszedik órája körül, hogy az Istennek angyala beméne őhozzá, és monda néki: Kornélius! 4 Ő pedig szemeit reá függesztle és megrémülvé monda: Mi az, Uram? Az pedig monda néki: A te könyörgéseid és alamizsnáid felmentek Isten élébe emlékezetnek okáért. 5 Most azért küldj Joppéba embereket, és hivasd magadhoz Simont, ki neveztetik Péternek; 6 Ő egy Simon nevű tímárnál van szálláson, kinek háza a tenger

mellett van. Ő megmondja néked, mit kell cselekedned. 7 A mint pedig elment az angyal, a ki Kornéliussal beszélt, szólita kettőt az ő szolgái közül, és egy kegyes vitézt azok közül, kik rendelkezésére állnak vala. 8 És elmondván nézik minden, elküldé őket Joppéba. 9 Másnap pedig, míg azok menének és közelgetének a városhoz, felférne Péter a háznak felső részére imádkozni hat óra tájban. 10 Megéhezék azonban, és akara enni: míg azonban azok ételt készítének, szálla ő reá elragadtatás; 11 És látá, hogy az ég megnyílt és leszállva ő hozzá valami edény, mint egy nagy lepedő, négy sarkánál fogva felkötve, és leeresztfre a földre: 12 Melyben valának mindenféle földi néglyábú állatok, vadak, csúszómászó állatok és égi madarak. 13 És szózat lón ő hozzá: Kelj fel Péter, öljed és egyél! 14 Péter pedig monda: Semmiképen sem, Uram; mert sohasem ettem semmi közönségest, vagy tisztálatot. 15 És ismét szózat lón ő hozzá másodszor is: A miket az Isten megtisztított, te ne mondod tisztálatonknak. 16 Ez pedig három ízben történt; és ismét felvittek az edény az égbé. 17 A mint pedig Péter magában túnödék, mi lehet az a látás, a melyet látott, íme az férfiak, kiket Kornélius küldött, megtudakozván a Simon házát, odaérkezének a kapuhoz, 18 És bekiáltván megtudakozák, vajjon Simon, ki neveztetik Péternek, ott van-e szálláson? 19 És a míg Péter a látás felől gondolkodék, monda néki a Lélek: Íme három férfiú keres téged: 20 Nosza kelj fel, eredj alá, és minden kételkedés nélkül menj el ő velök: mert én küldöttem őket. 21 Alámenvén azért Péter a férfiakhoz, kiket Kornélius küldött ő hozzá, monda: Íme, én vagyok, a kit kerestek: mi dolog az, a miért jöttetek? 22 Ők pedig mondának: Kornélius százados, igaz és istenfélő férfiú, ki mellett a zsidók egész népe jó bizonysságot tesz, szent angyal által megintetett, hogy hívasson téged házához, és halljon tőled valami dolgokról. 23 Behíván azért őket, szállására fogadá. Másnap pedig elméne Péter ő velök, és a Joppébeli atyafiak közül is némelyek együtt menének ő vele. 24 És másnap eljutának Czézáreába. Kornélius pedig várja vala őket, egybegyűjtvé rokonait és jó barátait. 25 És lón, hogy a mint Péter beméne, Kornélius előbe menvén, lábaihoz borulva imádá őt. 26 Péter azonban felemelé őt, mondván: Kelj fel; én magam is ember vagyok. 27 És beszélgetve vele, belépett, és találá sokakat egybegyűlve; 28 És monda nézik: Ti tudjátok, hogy tilalmas zsidó embernek más nemzetbelivel barátkozni, vagy hozzámanni; de nékem az Isten megmutatá, hogy senkit se mondjak közönséges, vagy tisztálatan emberneknak: 29 Annak okáért ellenmondás nélkül el is jöttem, miután meghívattam. Azt kérdem azért, mi okból hivattatok engem? 30 És Kornélius monda: Negyednaptól fogva mind ez óráig

bőjtöltem, és kilencz órakor imádkozám az én házamban; és íme egy férfiú állva meg előttem fényses ruhában, 31 És monda: Kornélius, meghallgattatott a te imádságod, és a te alamizsnáid emlékezetbe jutottak Isten előtt. 32 Küldj el azért Joppéba, és hívasd magadhoz Simont, ki Péternek neveztetik; ez Simon tímár házában van szállásban a tenger mellett: ő, minekutána eljő, szól néked. 33 Azonnal azért küldöttem hozzád; és te jól tettek, hogy eljöttél. Most azért mi mindenjában az Isten előtt állunk, hogy meghallgassuk mindeneket, a miket Isten néked parancsolt. 34 Péter pedig megnyitván száját, monda: Bizonytalán látom, hogy nem személyválogató az Isten; 35 Hanem minden nemzetben kedves ő előtte, aki őt feli és igazságot cselekszik. 36 Azt az ígéret, melyet elkülde az Izráel fiainak, hirdetvén bekességet a Jézus Krisztus által (ő mindeneknek Ura). 37 Ti ismeritek azt a dolgot, mely lón az egész Júdeában, Galileától kezdve, az után a keresztség után, melyet János prédkált, 38 A názáreti Jézust, mint kené fel őt az Isten Szent Lélekkel és hatalommal, ki széjjeljárt jót tévén és meggyógyítván mindeneket, kik az ördög hatalma alatt voltak; mert az Isten vala ő vele. 39 És mi vagyunk bizonyssági mindeneknak, a miket mind a zsidóknak tartományában, mind Jeruzsálemben cselekedett; a kit megölének, fára feszítvén. 40 Ezt az Isten feltámasztá harmadnapon, és megadá, hogy ő megjelenjék nyilván, 41 Nem az egész népnek, hanem az Istenről eleve választott bizonyssákoknak, nékünk, kik együtt ettünk és együtt ittunk ő vele, minekutána feltámadott halottaiból. 42 És megparancsolta nékünk, hogy hirdessük a népnek, és tegyünk bizonysságot, hogy ő az Istenről rendelt bírája előknek és holtaknak. 43 Erről a próféták mind bizonysságot tesznek, hogy bűneinek bocsánatját veszi az ő neve által mindenki, aki hiszen ő benne. 44 Mikor még szóláj Péter ez ígéretet, leszállva a Szent Lélek mindenkorra, a kik hallgatják vala e beszédet. 45 És elálmélikodának a zsidóságból való hívek, mindenek, a kik Péterrel együtt mentek, hogy a pogányokra is kitölgettet a Szent Lélek ajándéka. 46 Mert hallják vala, hogy ők nyelveken szólnak és magasztalják az Isten. Akkor felele Péter: 47 Vajjon eltilthatja-é valaki a vizet, hogy ezek meg ne keresztelkedjenek, kik vették a Szent Lelket miképen mi is? 48 És parancsolá, hogy keresztelkedjenek meg az Úrnak nevében. Akkor kérék őt, hogy maradjon náluk néhány napig.

11 Meghallák azonban az apostolok és a Júdeában levő atyafiak, hogy a pogányok is bevették az Istennek beszédét. 2 Mikor azért felment Péter Jeruzsálemben, vetekedének ő vele a zsidóságból valók, 3 Mondván:

Körülmetéletlen emberekhez mentél be, és együtt ettél velük.

4 Elkezdvén pedig Péter, megmagyarázta nékik rendre, mondván: **5** Én Joppé városában imádkozám; és láték elragadatásban egy látást, valami alászálló edényt, mint egy nagy lepedőt, négy sarkánál fogva leeresztre az égből; és egészen hozzám szálla: **6** Melyre szememet rávetve megnézém, és látám a földi négylábú állatokat, a vadakat és a csúszómászókat és az égi madarakat. **7** Hallék pedig szót is, mely ezt mondja vala nékem: Kelj fel Péter, öljed és egyéll! **8** Mondék azonban: Semmiképen sem, Uram; mert soha semmi közönséges vagy tisztálatan nem ment be az én számba. **9** Felele pedig nékem a szózat másodszor az égből: A miket az Isten megtisztított, te ne mondd tiszttálatonoknak. **10** Ez pedig három ízben történt; és ismét felvonaték az egész az égbe. **11** És ímé, azonnal három férfiú érkezék a házhoz, melyben valék, kik Czézáreából küldettek én hozzám. **12** Mondá pedig nékem a Lélek, hogy menjek el velök minden kétélkedés nélkül. Eljöve pedig velem ez a hat atyafi is; és bemenénk annak az embernek a házába: **13** És elbeszél nékünk, mimódon lássa, a mint az angyal megállá az ő házában és ezt mondá néki: Küldj embereket Joppéba, és hívasd magadhoz Simont, ki Péternek neveztetik; **14** Ő szólni fog hozzád olyan ígéket, melyek által megtartatol te és a te egész házadnépe. **15** Mikor pedig én elkezdtem szólni, leszálla a Szent Lélek ő reájok, miképen mi reánk is kezdetben. **16** Megemlékezém pedig az Úrnak ama mondásáról, a mint mondá: János ugyan vízzel keresztlelt, ti azonban Szent Lélekkel fogtok megkereszteltetni. **17** Ha tehát az Isten hasonló ajándékát adta nékik, mint nékünk is, kik hittünk az Úr Jézus Krisztusban, kicsoda voltam én, hogy az Isten eltilthattam volna? **18** Ezeknek hallatára aztán megnyugovának, és dicsőítik az Istant, mondván: Eszerint hát a pogányoknak is adott az Isten megtérést az életre! **19** Azok tehát, a kik eloszlottak az üldözés miatt, mely Istvánért támadott, eljutának Fenicziáig, Cziprusig és Antióchiáig, senkinek nem prédikálván az ígét, hanem csak a zsidóknak. **20** Voltak azonban közöttük nemely cziprusi és czirnei férfiak, kik mikor Antióchiába bementek, szólának a görögöknek, hirdetve az Úr Jézust. **21** És az Úrnak keze vala velök; és nagy sokaság tére meg az Úrhol, hívővé lévén. **22** Elhatott pedig a hír ő felőlük a jeruzsálemi gyülekezet fülébe; és kiküldék Barnabást, hogy menjen el egész Antióchiáig. **23** Ki mikor oda jutott és látta az Isten kegyelmét, örvendeze; és inté mindenjáukat, hogy állhatatos szívvel maradjanak meg az Úrban. **24** Mert jámbor és Szent Lélekkel és hittel teljes férfiú vala ő. És nagy sokaság csatlakozék az Úrhol. **25** Elméne pedig Barnabás Társusba, hogy felkeresse Saulust,

és rátalálván, elvivé őt Antiochiába. **26** És lőn, hogy ők egy egész esztenedig forgolódtak a gyülekezetben, és tanítottak nagy sokaságot; és a tanítványokat először Antiochiában neveztek keresztyéneknek. **27** Ez időtájban pedig menének Jeruzsálemből Antiochiába próféták. **28** Felkelvén pedig egy azok közül, névszerint Agabus, megjelenté a Lélek által, hogy az egész föld kerekségén nagy éhség lesz; a mely meg is lőn Klaudius császár idejében. **29** A tanítványok pedig elhatározták, hogy a szerint, a mint kinek-kinek közöttük módjában áll, küldenek valamit segítségül a Júdeában lakozó atyafiaknak: **30** A mit meg is cselekedének, elküldvén a vénekhez Barnabás és Saulus keze által.

12 Abban az időben pedig Heródes király elkezde kegyetlenkedni némelyekkel, a gyülekezetből valók közül. **2** Megöleté pedig Jakabot, Jánosnak testvérét, fegyverrel. **3** És látván, hogy ez tetszik a zsidóknak, föltette magában, hogy elfogatja Pétert is. (Valának pedig a kovásztalan kenyerek napjai.) **4** Kit el is fogatván, tömlöczbe veté, átadván négy négyes katonai szakasznak, hogy őrizzék őt; husvét után akarván őt a nép elé vezettetni. **5** Péter azért őrizteték a fogásban; a gyülekezet pedig szüntelen könyörög vala az Istennek ő érette. **6** Mikor pedig Heródes őt elő akará vezettetni, azon az éjszakán aluszik vala Péter két vitéz között, megkölövze két láncszal; és örökk őrizék az ajtó előtt a tömlöczöt. **7** És ímé az Úrnak angyala eljöve, és világosság fénylek a tömlöczben: és meglökvén Péter oldalát, felkölte őt, mondván: Kelj fől hamar! És leesének a láncok kezeiről. **8** És monda néki az angyal: Övezd fel magadat, és kösd fel saruidat. És úgy cselekedék. És monda néki: Vedd rád felsőruhadat és kövess engem! **9** És kimenvén, követé őt; és nem tudta, hogy valóság az, a mi történik az angyal által, hanem azt hitte, hogy látást lát. **10** Mikor pedig általmentek az első őrsön és a másodikon, jutának a vaskapuhoz, mely a városba visz; mely magától megnyílik előttük: és kimenvén, egy utcán előreménenek; és azonnal eltávozik az angyal ő tőle. **11** És Péter magához tévre monda: Most tudom igazán, hogy az Úr elbocsátotta az ő angyalát, és megszabadított engem Heródes kezéből és a zsidók népének egész várakozásától. **12** És miután ezt megértette, elméne Máriának, a János anyjának házához, ki Márknak neveztetik; hol sokan valának egybegyűlve és könyörögnek vala. **13** És mikor Péter zörgetett a tornácz ajtaján, egy Rhodé nevű szolgálóleány méne oda, hogy hallgatózzék: **14** És megismervén a Péter szavát, örömeiben nem nyitá meg a kaput, hanem befutván, hírül adá, hogy Péter áll a kapu előtt. **15** Azok pedig mondának néki: Elment

az eszed. Ő azonban erősíté, hogy úgy van. Azok pedig mondának: Az ő angyla az. **16** Péter pedig szüntelen zörgöt vala: mikor azért felnagyították, megláták őt és elálmékodának. **17** Miután pedig kezével hallgatást intett nékik, elbeszél nékik, mimódron hozta ki őt az Úr a tömlöczból. És monda: Adjátok tudtára ezeket Jakabnak és az atyafiaknak. És kimenvén elméne más helyre. **18** Mikor pedig megvirradt, nem csekély háborúság támadta a vitézek között, mi történt hát Péterrel. **19** Heródes pedig mikor előkeréte őt és nem találta, kivallatván az őröket, parancsolá, hogy kivégeztessenek. És lemenvén Júdeából Czézáreába, ott időzött. **20** Heródes pedig ellenséges indulattal vala a tirusiak és sidoniak iránt; de azok egyakarattal eljövénék ő hozzá, és Blástust, a király kamarását megnyervén, békességet kérének, mivelhogy az ő tartományuk a királyéból élelmezhetetik vala. **21** Egy kitűzött napon pedig Heródes királyi ruhájába felöltözve és székibe ülve nyilvánosan szóla hozzájuk. **22** A nép pedig felkiáltja: Isten szava ez és nem emberé. **23** És azonnal megveré őt az Úrnak angyla, azért, hogy nem az Istennek adá a dicsőséget; és a férgektől megemészettetvén, meghala. **24** Az Istennek ígéje pedig növekedik és terjed vala, **25** Barnabás és Saulus pedig visszatérének Jeruzsálemből, betöltyén szolgálatukat, maguk mellé véve Jánost is, kinek mellékneve Márk vala.

13 Valának pedig Antiochiában az ott levő gyülekezetben némely próféták és tanítók: Barnabás és Simeon, ki hivattattik vala Nignernek, és a Czirénei Luczius és Manaen, ki Heródessel, a negyedes fejedelemmel együtt neveltetett vala, és Saulus. **2** Mikor azért azok szolgálának az Úrnak és bőjtölének, monda a Szent Lélek: Válaszszatók el nékem Barnabást és Saulust a munkára, a melyre én őket elhívtam. **3** Akkor, miután bőjtöltek és imádkoztak, és kezeiket reájok vetették, elbocsáták őket. **4** Ők annakokáért, miután kibocsáttattak a Szent Lélektől, lemenének Szteleuczíába; és onnét elevezének Cziprusba. **5** És mikor Salamisba jutottak, hirdeték az Isten beszédét a zsidóknak zsinagógáiban: és János is velük vala, mint segítőtárs. **6** És eljárván a szigetet mind Páfusig, találkozának egy ördöngős hamispróféta zsidóra, kinek neve vala Barjézus; **7** Ki Sergius Paulus tiszttartóval, ez okos emberrel vala. Ez magához hivatván Barnabást és Saulust, kíváná hallani az Isten beszédét. **8** Elimás, az ördöngős azonban (mert így magyaráztatik az ő neve) ellenkezik vala velök, igyekezvén a tiszttartót elfordítani a hittől. **9** De Saulus, ki Pál is, megtelvén Szent Lélekkel, szemeit reá vetve, **10** Monda: Ó minden álnoksággal és minden gonoszsággal teljes ördögfi, minden igazságnak

ellensége, nem szűnöl-é meg az Úrnak igaz útait elfordítani? **11** Most azért íme az Úrnak keze van ellened, és vak leszel és nem látod a napot egy ideig. És azonnal homály és sötétség szálla reá; és kerengve keres vala vezetőket. **12** Akkor a tiszttartó, mikor lássa a történt dolgot, hún, elálmékodván az Úrnak tudományán. **13** Elhajozván pedig Páfusból Pál és kísérői, Pergába, Pámfiliának városába menének. János azonban elválván tőlük, megtére Jeruzsálemben. **14** Ők pedig Pergából tovább menve, eljutának Antiochiába, Pisidiának városába, és bemenvén szombatnapon a zsinagogába; leülének. **15** És a törvények és a prófétáknak felolvasása után küldének a zsinagogának előlárói ő hozzájok, mondva: Atyánkfiai, férfiak, ha van valami intézőbeszédetek a néphez, szóljatok. **16** Pál azért felkelvén és kezével intvén, monda: Izráelnek férfiai, és ti, kik félitek az Istant, halljátok meg. **17** Ennek a népknek, Izráelnek Istene kiválasztotta a mi atyánkat, és e népet föletemelte, mikor Égyptomnak földében jövevények valának, és onnét kihozá őket hatalmas karja által. **18** És közel negyven esztendőnek idejéig türte az ő erkölcsöket a pusztában. **19** És minekutána eltörölt hét népet a Kanaán földén, azoknak földöket sorsvetés által elosztá nézik. **20** És azután mintegy négyszázötven esztendeig adott birákat mind Sámuelt prófétáig; **21** Annakutána pedig királyt kérének maguknak, és adá nézik az Isten Sault, a Kis fiát, a Benjamin nemzetsegéből való férfiút negyven esztendeig. **22** És mikor ő elveté, támasztá nézik Dávidot királyul; kiról bizonysságot is tőn és monda: Találtam szívem szerint való férfiút, Dávidot, a Jesse fiát, ki minden akaratomat véghez viszi. **23** Ennek magyából támasztott Isten, ígérete szerint, Izráelnek szabadítót, Jézust; **24** Minekutána előbb János az ő eljövetele előtt a megtérésnek keresztségét prédkálta Izráel egész népének. **25** És mikor be akár végezni János az ő tiszttét, monda: Kinek gondoltok engem? Nem én vagyok az, hanem ímé én utánam jő, kinek nem vagyok méltó megoldani lábainak saruját. **26** Atyánkfiai, férfiak, Ábrahám nemzetének fiai, és kik ti köztetek félík az Istant, ez idvességeknek beszéde néktek küldetett. **27** Mert a kik lakoznak Jeruzsálemben és azoknak fejei, mivelhogy őt fel nem ismerék, a prófétáknak szavait is, melyeket minden szombaton felolvasnak, ítéletükkel betöltötték. **28** És bár semmi halálra való okot nem találtak, kérék Pilátustól, hogy ölettessék meg. **29** És mikor mindeneket elvégeztek, a mik ő felőle megirattak, a fáról levéve sírba helyhezteték. **30** De az Isten feltámasztá őt halottaiból: **31** És ő megjelent több napon át azoknak, kik együtt jöttek fel ő vele Galileából Jeruzsálemben, kik néki bizonysgai a nép előtt. **32** És mi hirdetjük néktek az atyáknak tett ígéretet, hogy azt

az Isten betöltötte nékünk, az ő fiaiknak feltámasztván Jézust: 33 Mint a második zsoltárban is meg van írva: Én Fiam vagy te; ma nemzettelek én téged. 34 Hogy pedig feltámasztotta őt halottaiból, úgy hogy nem is fog többé az enyészetbe visszatérni, azt így mondotta: Néktek adom a Dávid biztos szent javait. 35 Azért mondja másutt is: Nem engeded, hogy a te Szented rothadást lásson. 36 Mert Dávid, mineketána a saját idejében szolgált az Isten akaratának, elaludt, és helyhezteték az ő atyához, és rothadást látott. 37 De a kit Isten feltámasztott, az nem látott rothadást. 38 Azért legyen néktek tudtotokra, atyámfai, férfiak, hogy ez által hirdettetik néktek a bűnöknek bocsánata: 39 És mindenkből, a mikből a Mózes törvénye által meg nem igazítathattatok, ez által mindenki, a ki hisz, megigazul. 40 Meglássátok azért, hogy rajtak ne essék, a mit a próféták megmondottak: 41 Lássátok meg, ti megvetők, és csodálkozzatok és semmisüljetek meg; mert én oly dolgot cselekszem a ti időtkben, oly dolgot, melyet nem hinnétek, ha valaki elmondaná néktek. 42 Mikor pedig kimentek a zsidók zsinagogájából, kérék a pogányok, hogy a következő szombaton prédikálják nékik ezen beszédeket. 43 Mikor pedig eloszlott a gyülekezet, sokan a zsidók közül és az istenfélő prozelitusok közül követék Pált és Barnabást; a kik szólán hozzájuk, biztaták őket, hogy maradjanak meg az Isten kegyelmében. 44 A következő szombaton aztán majdnem az egész város egybegyűlé az Isten ígéjének hallgatására, 45 Mikor pedig látották a zsidók a sokaságot, betelének irigységgel, és ellene mondának azoknak, miket Pál mond vala, ellenkezve és káromlást szóiva. 46 Akkor Pál és Barnabás nagy bártorsággal szólva mondának: Szükséges volt, hogy először néktek hirdetessék az Isten ígéje; de mivelhogy ti megvetitek azt, és nem tartjátok méltóknak magatokat az örök életre, íme a pogányokhoz fordulunk. (aiōnios g166) 47 Mert így parancsolta nékünk az Úr: Rendeltelek téged világosságr a pogányoknak, hogy légy üdvösségeükre a földnek széleig. 48 A pogányok pedig ezeket hallván, örvendeznének, és magasztalják vala az Úrnak ígéjét; és a kik csak örök életre választattak vala, hivénék. (aiōnios g166) 49 Terjede pedig az Úrnak ígéje az egész tartományban. 50 A zsidók azonban felindíták az istenfélő és tisztességbeli asszonyokat és a városnak eleit, és üldözést támasztanak Pál és Barnabás ellen, és kiúzék őket határukba. 51 Azok pedig lábuknak porát lerázván ellenük, elmenének Ikóniumba. 52 A tanítványok pedig betelnek vala örömmel és Szent Lélekkel.

14 Lón pedig Ikóniumban, hogy ők együtt menének be a zsidók zsinagogájába, és prédikálának, úgyannyira, hogy mind zsidóknak, mind görögöknek nagy sokasága lón hívővé. 2 A kik azonban a zsidók közül nem hivének, felindíták és megharagíták a pogányoknak lelkét az atyafiak ellen. 3 Azért sok időt töltötték ott, bátran prédikálva az Úrban, ki bizonyságot tesz vala az ő kegyelmének beszéde mellett, és adja vala, hogy jelek és csodák történjenek az ő kezeik által. 4 De a városnak sokasága meghasonlít; és némelyek a zsidók mellett, mások pedig az apostolok mellett valának. 5 És mikor a pogányok és zsidók az ő főemberekkel egybe támadást indítanak, hogy bosszúsággal illessék és megkövezék őket, 6 Ők megtudták, és elfutának Likaóniának városaiba, Listrába és Derbébe, és a körülvaló tartományba, 7 És ott prédikálják vala az evangéliomot. 8 És Listrában ül vala egy lábaival tehetszten ember, ki az ő anyjának mérhető fogva sánta volt, és soha nem járt. 9 Ez hallá Pált beszélne: a ki szemeit reá függesztvén, és látván, hogy van hite, hogy meggyógyul, 10 Monda nagy fenszóval: Állj fel lábaidra egyenesen! És felszökött és járt. 11 A sokaság pedig mikor láttá, a mit Pál cselekedett, felkiáltá, likaóniai nyelven mondán: Az istenek jöttek le mihozzánk emberi ábrázatban! 12 És hívják vala Barnabást Jupiternek, Pált pedig Merkúriusnak, minthogy ő volt a szívívő. 13 Jupiter papja pedig, a kinek temploma az ő városuk előtt vala, felkoszorúzott bikákat hajtva a kapukhoz, a sokasággal együtt áldozni akar vala. 14 Mikor azonban ezt meghallották az apostolok, Barnabás és Pál, köntösüket megszaggyatván, a sokaság közé futamodának, kiáltván 15 És ezt mondán: Férfiak, miért mívelitek ezeket? Mi is hozzátok hasonló természetű emberek vagyunk, és azt az örvendletes izesetet hirdetjük néktek, hogy e hiáavalóktól az elő Istenhez térijetek, ki teremtette a mennyet, a földet, a tengert és minden azokban valókat: 16 Ki az elmúlt időkben hagyta a pogányokat mind a maguk útján haladni: 17 Jóllehet nem hagyta magát tanúbizonyás nélkül, mert jótétevőnk volt, adván mennyből esőket és termő időket nékünk, és betölvtén eledellet és örömmel a mi szívünket. 18 És ezeket mondán, nagynehezen lecsendesíték a sokaságot, hogy nékik ne áldozzék. 19 Jövénak azonban Antiókhiából és Ikóniumból zsidók, és a sokaságot eláltatván, megkövezék Pált, és kivonszolák a városból, azt gondolván, hogy meghalt. 20 De mikor körülvettek őt a tanítványok, felkelvén, beméne a városba; és másnap Barnabással elméne Derbébe. 21 És miután hirdették az evangéliomot annak a városnak, és sokakat tanítványokká tettek, megtérenék Listrába, Ikóniumba és Antiókhiába. 22 Erősítve a tanítványok lelkét, intvén, hogy

maradjanak meg a hitben, és hogy sok háborúságon által kell nékünk az Isten országába bemennünk. 23 Miután pedig választottak nékik gyülekezetenként véneket, imádkozván bőjtölésekkel egybe, ajánlák őket az Úrnak, kiben hittek vala. 24 És Pisidián általmenvén, menének Pamfiliába. 25 És miután Pergában hirdették az íget, lemenének Attáliajába; 26 És onnét elhajózának Antiochiába, a honnét az Isten kegyelmére bízták volt őket arra a munkára, melyet elvégeztek. 27 Mikor pedig megérkeztek és a gyülekezetet egybehíválták, elbeszélék, mily nagy dolgokat cselekedett az Isten ő velük, és hogy a pogányoknak kaput nyitott a hitre. 28 Ott aztán nem kevés időt töltötték a tanítványokkal.

15 Némelyek pedig, kik Júdeából jöttek alá, így tanítják vala az atyaifiakat: Ha körül nem metéldék Mózes rendtartása szerint, nem idvezülnettel. 2 Mikor azért Pálnak és Barnabásnak nagy háborúsága és vetekedése lön azok ellen, azt végezék, hogy Pál és Barnabás és némely mások ő közülök menjenek fel az apostolokhoz és a vénekhez Jeruzsálembe e kérdés ügyében. 3 Ók tehát kikísértetvén a gyülekezettel, általmentek Fenicián és Samárián, elbeszélve a pogányok megtérését; és nagy örömet szerzének az összes atyaifiaknak. 4 Mikor pedig megérkeztek Jeruzsálembe, a gyülekezet és az apostolok és a vének fogadák őket, és ők elbeszélék, mily nagy dolgokat cselekedék az Isten ő velük. 5 Előállának azonban némely hívők a farizeusok szerzetéből valók közül, mondván, hogy körül kell metélni őket, és megparancsolni, hogy a Mózes törvényét megtartsák. 6 Egybegyűlénk azért az apostolok és a vének, hogy e dolog felől végezzenek. 7 És mikor nagy vetekedés támadt, felkelvén Péter, monda nékik: Atyámfai, férfiak, ti tudjátok, hogy az Isten régebbi idő óta kiválasztott engem mi közülrünk, hogy a pogányok az én számóból hallják az evangéliomnak beszédét, és higyenek. 8 És a szíveket ismerő Isten bizonyságot tett mellettük, mert adta nékik a Szent Lelket, miként nékünk is; 9 És semmi külünbösséget sem tett mi köztünk és azok között, a hit által tisztítván meg azoknak szívét. 10 Most azért mit kísértitek az Isten, hogy a tanítványok nyakába oly igát tegyetek, melyet sem a mi atyáink, sem mi el nem hordozhattunk? 11 Sőt inkább az Úr Jézus Krisztus kegyelme által hiszszük, hogy megtartatunk, miképen azok is. 12 Elhallgatott azért az egész sokaság; és hallgatják vala Barnabást és Pált, a mint elbeszélék, mennyi jel és csudát tett az Isten ő általok a pogányok között. 13 Miután pedig ők elhallgattak, felele Jakab, mondván: Atyámfai, férfiak, hallgassatok meg engem! 14 Simeon elbeszél, mimódron gondoskodott először az Isten, hogy a

pogányok közül vegyen népet az ő nevének, 15 És ezzel egyeznek a próféták mondásai, mint meg van írva: 16 Ezek után megtérek és felépítém a Dávidnak leomlott sátorát; és annak omladékait helyreállítom, és ismét felállatom azt: 17 Hogy megkeresse az embereknek többi része az Urat, és a pogányok mindenjában, a kik az én nevemről neveztetnek. Ezt mondja az Úr, ki mindezeket megcselekszi. 18 Tudja az Isten öröktől fogva minden ő cselekedeteit. (aiōn g165) 19 Azokáért én azt mondom, hogy nem kell háborgatni azokat, kik a pogányok közül térnek meg az Istenhez; 20 Hanem írjuk meg nékik, hogy tartózkodjanak a bálványok fertelmességeitől, a paráznaságtól, a fúlvaholt állattól és a vértől. 21 Mert Mózesnek régi nemzedékek óta városonként megvannak a hirdetői, mivelhogy a zsinagogákban minden szombaton olvassák. 22 Akkor tetszék az apostoloknak és a véneknek az egész gyülekezettel egybe, hogy férfiakat válaszszanak ki magok közül és elküldjék Antiochiába Pállal és Barnabással, Júdást, kinek mellékneve Barsabás, és Silást, kik az atyaifiak között főemberek valának. 23 Megírván azok keze által ezeket: Az apostolok, a vének, és az atyaifiak az Antiochiában, Síriában és Czilicziában levő, a pogányok közül való atyaifiaknak üdvözletüket! 24 Mivelhogy meghallottuk, hogy némelyek mi közülrünk kimenvén, megháborítottak titeket beszédeikkel, feldúlva a ti lelketeimet, azt mondván, hogy körülmetélkedjetek és a törvényt megtartsátok; kiknek mi parancsot nem adtunk: 25 Tetszék nékünk, miután egyértelemre jutottunk, hogy férfiakat válaszszunk ki és elküldjük ti hozzájuk a mi szeretteinkkel, Barnabással és Pállal, 26 Oly emberekkel, kik életüket tették koczkára a mi Urunk Jézus Krisztus nevéért. 27 Küldöttük azért Júdást és Silást, kik előszőval szintén tudtotokra adják ugyanezeket. 28 Mert tetszék a Szent Léleknek és nékünk, hogy semmi több teher ne vettessék ti reátkoz ezeken a szükséges dolgokon kívül, 29 Hogy tartózkodjatok a bálványoknak áldozott dolgoktól, a vértől, a fúlvaholt állattól, és a paráznaságtól; melyektől ha megóvjátok magatokat, jól lesz dolgotok. Legyetek egészben! 30 Azok annakokáért elbocsáttatván, elmenének Antiochiába; és egybegyűjtvén a sokaságot, átadták a levelet. 31 És mikor elolvasták, örvendezének az intésen. 32 Júdás és Silás pedig maguk is próféták lévén, sok beszéddel inték az atyaifiakat, és megerősíték. 33 Miután pedig bizonyos időt eltöltötték, elbocsáták őket az atyaifiak békességgel az apostolokhoz. 34 De Silásnak tetszék ott maradni. 35 Pál és Barnabás is Antiochiában időzének, tanítva és prédkálva másokkal is többekkel az Úrnak ígéjét. 36 Egynéhány nap mulva pedig monda Pál Barnabásnak: Visszatérve most, látogassuk meg

a mi atyánkfiait minden városban, melyben hírdettük az Úrnak ígéjét, hogyan vannak. 37 És Barnabás azt tanácsolta, hogy vegyék maguk mellé Jánost, ki Márknak hívátik. 38 Pál azonban azt tartá méltónak, hogy a ki elszakadt tőlük Pamfiliától fogva, és nem ment velök a munkára, ne vegyék maguk mellé azt. 39 Meghasonlás támadta azért, úgyhogy elszakadának egymástól, és Barnabás maga mellé véve Márkot, elhajózék Czíprusba; 40 Pál pedig Silást választván maga mellé, elmére, az Isten kegyelmére bízatván az atyafiaktól. 41 És eljárá Siriát és Czilicziát, erősítve a gyülekezeteket.

16 Juta pedig Derbébe és Listrába: És íme vala ott egy

Timótheus nevű tanítvány, egy hívő zsidó asszonynak, de görög atyának fia; 2 Kiről jó bizonyságot tesznek vala a Listrában és Ikóniumban levő atyafiak. 3 Ezt Pál magával akará vinni; és vevén, körülmetélé ót a zsidókért, kik azokon a helyeken valának: mert ismerték mindenjában az ó atyját, hogy görög volt. 4 És a mint általmentek a városokon, meghagyák nékik, hogy tartsák meg a rendeléseket, melyeket végeztek a Jeruzsálemben levő apostolok és vének. 5 A gyülekezetek azért erősödnek a hitben, és gyarapodának számban naponként. 6 Eljárón pedig Frigiát és Galácia tartományát, mivelhogy tiltattnak a Szent Lélektől, hogy az igét Ázsiában hirdessék, 7 Misia felé mervén, igyekeznek vala Bithiniába jutni; de nem ereszté óket a Lélek. 8 Áthaladván azért Misián, lemenének Tróásba. 9 És azon az éjszakán látás jelenével meg Pálnak: egy macedón térfiú állt előtte, kérve ót és ezt mondva: Jer által Macedóniába, és légy segítségül nékünk! 10 Mihelyt pedig a látást láttá, azonnal igyekezénk elmenni Macedóniába, megérvén, hogy oda hívott minket az Úr, hogy azoknak prédikáljuk az evangéliomot. 11 Elhajózván azért Tróásból, egyenesen Sámothrákéba mentünk, és másnap Neápolisba; 12 Onnét pedig Filippibe, mely Macedónia azon részének első gyarmatvárosa. És ebben a városban töltöttünk néhány napot. 13 És szombatnapon kimenénk a városon kívül egy folyóvíz mellé, hol az imádkozás szokott lenni; és leülvén, beszélgeténk az egybegyűlt asszonyokkal. 14 És egy Lidia nevű, Thiatira városbeli bíborárús asszony, ki féli vala az Istant, hallgata reánk. Ennek az Úr megnyitá szívét, hogy figyelmezzent azokra, a miket Pál mond vala. 15 Mikor pedig megkeresztelkedével mind házanépével egybe, kérte minket, mondva: Ha az Úr hívének ítéltetek engem, jerte az én házamhoz, és maradjatok ott. És unszola minket. 16 Lón pedig, hogy mikor mentünk a könyörgésre, egy szolgálóleányka jöve előnkbe, kiben jövendőmondásnak kelte vala, ki az ó urainak

nagy hasznat hajta jövendőmondásával. 17 Ez követén Pált és minket, kiált vala, mondva: Ezek az emberek a magasságos Istennek szolgái, kik nétek az idvességnek útját hirdetik. 18 Ezt pedig több napon át mivelte. Pál azonban megbosszankodván, és hátrafordulván, mondá a léleknek: Parancsolom néked a Jézus Krisztus nevében, hogy menj ki belőle. És kiméne abban az órában. 19 Látván pedig annak az urai, hogy keresetüknek a reménysége elveszett, megfogva Pált és Silást, vonák a piaczra a hatóságok elé. 20 És odavezetvén óket a bírákhoz, mondának: Ezek az emberek zsidó létékre megháborítják a mi városunkat, 21 És olyan szertartásokat hirdetnek, melyeket nem szabad nékünk bevennünk, sem cselekednünk, mivelhogy rómaiak vagyunk. 22 És velük egyben feltámadta a sokaság ó ellenök. A bírák pedig letépetvén ruháikat, megvesszőzték óket. 23 És miután sok ütést mértek rájok, tömlöczbe veték óket, megparancsolva a tömlöcztartónak, hogy gondosan őrizze óket. 24 Ki ilyen parancsolatot vévén, veté óket a belső tömlöczbe, és lábaikat kalodába szorítá. 25 Éjfélájban pedig Pál és Silás imádkozván, énekkel dicsőíték az Istant. A foglyok pedig hallgatták vala óket. 26 És hirtelen nagy földindulás lón, úgyannyira, hogy megrendülének a tömlöcz fundamentomai; és azonnal megnyílának az ajtók mind, és mindenjáronak a bilincsei feloldódnak. 27 Fölserkenvén pedig a tömlöcztartó, és látván, hogy nyitva vannak a tömlöcznek ajtai, kivonva fegyverét, meg akará magát ölni, azt gondolván, hogy elszöktek a foglyok. 28 Pál azonban nagy fenszóval kiáltá, mondva: Semmi kárt ne tégy magadban; mert mindenjában itt vagyunk! 29 Az pedig világöt kérve beugrott, és remegve borult Pál és Silás elé, 30 És kihozván óket, monda: Uraim, mit kell nékem cselekednem, hogy idvezüljek? 31 Azok pedig mondának: Higy az Úr Jézus Krisztusban, és idvezülsz mind te, mind a te házadnépe! 32 És hirdeték néki az Úrnak ígéjét, és mindazoknak, kik az ó házánál valának. 33 És az magához vevén óket az éjszakának azon órájában, megmosá az ütésekkel; és megkeresztelkedével azonnal ó és az övéi mindenjában. 34 És bevvén óket házába, asztalt teríté nékik, és egész háznépével egyben örvendeze, hogy hitt az Istennek. 35 Mikor pedig megvirradt, a bírák elküldék a poroszlókat, mondva: Bocsásd el azokat az embereket. 36 A tömlöcztartó pedig tudtára adá e szavakat Pálnak: A bírák ide küldötték, hogy bocsássalak el titeket: most azért kimenvén, menjetek el békességgel! 37 Pál pedig monda nékik: Megvesszőztek minket nyilvánosan, ítélet nélkül, holott római emberek vagyunk, és tömlöczbe vetettek: és most alattomban akarnak bennünket kiküldeni? Nem úgy; hanem jöjjenek ők maguk és vezessenek ki

minket. 38 A poroszlók pedig megmondák a bíráknak e beszédeket; és azok megfelemlének, mikor meghallották, hogy rómaiak, 39 És odamenvén, megkérlelék őket: és kivezetvén, kérék, hogy menjenek ki a városból. 40 Kijövén pedig a tömlöczből, bemenének Lidiához; és mikor látták az atyafiakat, vígasztalák őket, és eltávozának.

17 Miután pedig általmentek Ámfipolison és Apollónián,

Thessalonikába érkeztek, ahol volt a zsidóknak zsinagogájok. 2 Pál pedig, a mint szokása vala, beméne hozzájok, és három szombaton át vettekedék velük az írásokból, 3 Megmagyarázva és kimutatva, hogy a Krisztusnak szükség volt szenvedni és feltámadni a halálból; és hogy ez a Jézus a Krisztus, akit én hirdetek néktek. 4 És némelyek azok közül hivének és csatlakozának Pálhoz és Siláshoz; úgyszintén az istenfől görögök közül nagy sokaság, és az előkelő asszonyok közül nem kevesen. 5 De a zsidók, kik nem hisznek vala, írigységtől felindítattván, és magok mellé vévén a piaczi népségből némely gonosz férfiakat, és csődületet támasztván, felháboríták a várost; és a Jáson házát megostromolván, igyekeztek őket kihozni a nép közé. 6 Mikor pedig őket nem találák, Jásont és némely atyafiakat vonszolák a város előljárói elől, kiáltozva, hogy ezek az országháborítók itt is megjelentek; 7 Kiket Jáson házába fogadott: pedig ezek mindenjában a császár parancsolatai ellen cselekesznek, mivelhogy mászt tartanak királynak, Jézust. 8 Fel is indíták a sokaságot és a város előljáróit, kik hallják vala ezeket. 9 De mikor kezességet nyertek Jáson és a többiek részéről, elbocsáták őket. 10 Az atyafiak pedig azonnal, azon éjszakán elküldék Pált Silással egyetemben Béreába; kik mikor odamentek, elmenének a zsidóknak zsinagógájába. 11 Ezek pedig nemesb lelkűek valának a Thessalonikabelieknel, úgymint kik bevezével az ígét teljes készsgéggel, naponként tudakozva az írásokat, ha úgy vannak-é ezek. 12 Sokan hivének azért ő közülök; sőt az előkelő görög asszonyok és férfiak közül is nem kevesen. 13 Mikor azonban tudtokra esett a Thessalonikából való zsidóknak, hogy Béreában is prédkálta Pál az Istennek ígéjét, elmenének, és a sokaságot ott is felháboríták. 14 De akkor mindenjárt kibocsáták az atyafiak Pált, hogy utazzék a tenger felé; Silás és Timótheus azonban ott maradtaknak. 15 A kik pedig elkísérték Pált, elvívék őt egész Athénig; és parancsát vévén Siláshoz és Timótheushoz, hogy minél hamarabb menjenek ő hozzá, elmenének. 16 Athénben pedig, mikor azokat várta Pál, lelke háborog vala ő benne, látván, hogy a város bálványokkal van tele. 17 Vettekedi vala azért a zsinagógában a zsidókkal és az istenfől emberekkel, és a

piaczon minden nap azokkal, a kiket előtalált. 18 Némelyek pedig az epikureus és stoikus filozófusok közül összeakadtak ő vele. És némelyek mondának: Mit akarhat ez a csacsogó mondani? Mások meg: Idegen istenségek hirdetőjének látszik. Mivelhogy a Jézust és a feltámadást hirdeti vala nékik. 19 És megragadván őt, az Areopágusra vivék, ezt mondván: Vajon megérthetjük-é mi az az új tudomány, melyet te hirdetsz? 20 Mert valami idegen dolgokat beszélsz a mi füleinknek: meg akarjuk azért érteni, mik lehetnek ezek. 21 Az athéniek pedig mindenjában és az ott lakó jövevények semmi másban nem valának foglalatosok, mint valami újságnak beszélésében és hallgatásában. 22 Előállván pedig Pál az Areopágusnak közepette, monda: Athéni férfiak, minden tekintetben nagyon istenfőlknek látlak titeket. 23 Mert mikor bejárám és szemlélém a ti szentélyeiteket, találkozám egy oltárral is, melyre ez vala ráírva: Ismeretlen Istennek. A kit azért ti nem ismerve tiszteleztek, azt hirdetem én néktek. 24 Az Isten, aki teremtette a világot és mindenzt, a mi abban van, mivelhogy ő a mennyelek és földnek ura, kézzel csinált templomokban nem lakik. 25 Sem embereknek kezeitől nem tiszteletet, mintha valami nélküli szűkölködné, holot ő ád mindeneknek életet, leheletet és minden; 26 És az egész emberi nemzetiséget egy vérből teremtette, hogy lakozzanak a földnek egész színén, meghatározván eleve rendelt idejöket és lakásuknak határait; 27 Hogy keressék az Urat, ha talán kitapogathatnák őt és megtalálhatnák, jölehet bizony nincs messze egyikönktől sem: 28 Mert ő benne élünk, mozgunk és vagyunk; miképen a költőitek közül is mondották némelyek: Mert az ő nemzetisége is vagyunk. 29 Mivelhogy azért az Istennek nemzetisége vagyunk, nem kell azt gondolnunk, hogy aranyhoz, vagy ezüstözökhöz, vagy kőhöz, emberi mesterség és kitalálás faragványához hasonlatos az istenség. 30 E tudatlanságnak idejét azért elnézvén az Isten, mostan parancsolja az embereknek, mindeninek mindenütt, hogy megtérjenek: 31 Mivelhogy rendelt egy napot, melyen megítéli majd a föld kerekségét igazságban egy férfiú által, kit arra rendelt; bizonyoszt tévén mindeninek, az által, hogy feltámasztá őt halottaiból. 32 Mikor pedig a halottak feltámadásáról hallottak, némelyek gúnyolódtak; mások pedig mondának: Majd még meghallgatunk téged e felől. 33 És ilyen módon Pál kiméne azok közül. 34 Némely férfiak azonban csatlakozván ő hozzá, hivének; ezek között az areopágita Dienes is, és egy Damaris nevű asszony, és mások ő velük.

18 Ezekután Pál Athénből eltávozván, méne Korinthusba.

2 És mikor egy Akvíla nevű, pontusi származású zsidóra

talált, ki nem régen jött Itáliából, és feleségére Priscillára (mivelhogy Klaudius megparancsolta vala, hogy a zsidók mind távozzanak Rómából): hozzájuk csatlakozék. 3 És mivelhogy azonfélle míves vala, náluk marada és dolgozik vala. Mesterségökre nézve ugyanis sátorcsinálók valának. 4 Vetekedék pedig minden szombaton a zsinagógában, és igyekezék mind zsidókat, mind görögöt meggyőzni. 5 Mikor pedig megérkeztek Maczedóniából Silás és Timótheus, szorongatá a lélek Pált, és bizonyságot tőn a zsidóknak, hogy Jézus a Krisztus. 6 Mikor pedig azok ellenszegülének és káromlásokat szólának, ruhát megrázva monda nékik: Véretek a fejetekre; én tiszta vagyok: mostantól fogva a pogányokhoz megyek. 7 És általmenvén onnét, méne egy Justus nevű, istenfélő ember házához, kinek háza szomszédos vala a zsinagógával. 8 Krispus pedig, a zsinagógának feje hűn az Úrban egész házanépével egybe; a Korinthusbeliek közül is sokan hallván, hisznek vala, és megkeresztelkednek vala. 9 Monda pedig az Úr látás által éjszaka Pálnak: Ne félj, hanem szólj és ne hallgas: 10 Mert én veled vagyok és senki sem támad reád, hogy néked ártson; mert nékem sok népem van ebben a városban. 11 És ott lakozék egy esztendeig és hat hónapig, tanítva köztük az Isten ígéjét. 12 Mikor pedig Galliós volt Akhája tisztartójá, reátámadának a zsidók egyakarattal Párra, és vivék őt a törvényszék elébe, 13 Mondván: Ez a törvény ellen való istentiszteletre csábítja az embereket. 14 Mikor pedig Pál meg akárna nyitni száját, monda Galliós a zsidóknak: Ha valóban valami bosszútéterlől, vagy gonosz cselekedetről volna szó, zsidók, igazság szerint meghallgatnálak benneteket: 15 De ha tanításról, nevekről és a ti törvénytekről van kérdés, ti magatok lássátok; mert én ezekben bíró nem akarok lenni. 16 És előzé őket a törvényszék elől. 17 A görögök pedig mindenjában Sosthenest, a zsinagógának fejét megragadván, verik vala a törvényszék előtt; de Galliós velük semmit sem gondola. 18 Pál pedig, miután még több napig ott marada, az atyafiaktól elbúcsúzván, Síriába hajózék, és vele együtt Priscilla és Akvila, minekutána fejét megnyírta Kenkreában; mert fogadása vala. 19 Juta pedig Efézusba, és azokat ott hagyá: ő maga pedig bemenvén a zsinagógába, vetekedék a zsidókkal. 20 Mikor pedig azok kérék, hogy több ideig maradjon nálok, nem állá reá; 21 Hanem búcsút vón tőlük, mondván: Mindenesetre Jeruzsálemben kell nékem a következő ünnepet töltenem; de ismét megjövök hozzátok, ha Isten akarja. És elhajózék Efézusból. 22 És miután Czézáreába érkezék, felmenvén Jeruzsálembé és köszöntvén a gyülekezetet, leméne Antiochiába. 23 És miután ott bizonyos időt eltöltött, elméne, eljárván renddel

Galácia tartományát és Frigiát, erősítve a tanítványokat mind. 24 Érkezék pedig Efézusba egy Apollós nevű zsidó, alekszandriai származású, ékesenszóló férfiú, ki az írásokban tudós vala. 25 Ez meg volt tanítva az Úrnak útjára; és lélekben buzgó lévén, szólja és tanítja vala nagy szorgalmatosan az Úrra tartozó dolgokat, jóllehet csak a János keresztségét tudja vala. 26 És ez kezde nagy bátorsággal szólni a zsinagógában. Mikor pedig meghallgatta őt Akvila és Priscilla, magok mellé vevék őt, és nyilvában kifejtették előtte az Istennek útát. 27 Mikor pedig Akhájába akara átmenni, buzdítván őt az atyafiak, írának a tanítványoknak, hogy fogadják be őt. Ki mikor odajutott, sokat használta azoknak, kik hittek vala a kegyelem által: 28 Mert hatalmasan meggyőzi vala a zsidókat nyilvánosan, bebizonyítva az írásokból, hogy Jézus a Krisztus.

19 Lón pedig azonkörben, míg Apollós Korinthusban volt, hogy Pál, eljárván a felsőbb tartományokat, Efézusba érkezék: és mikor némely tanítványokra talált, 2 Monda nékik: Vajon vettetek-e Szent Lelket, minekutána hívőkké lettettek? Azok pedig mondának néki: Sőt inkább azt sem hallottuk, hogy ha vagyon-é Szent Lélek. 3 És monda nékik: Mire keresztelkedtetek meg tehát? Azok pedig mondának: A János keresztségére. 4 Monda pedig Pál: János megtérésnek keresztségevel keresztlelt, azt mondán a népnek, hogy a ki ő utána jövendő, abban higyenek, tudniillik a Krisztus Jézusban. 5 Mikor pedig ezt hallák, megkeresztelkednék az Úr Jézusnak nevére. 6 És mikor Pál reájok vetette kezét, szállta a Szent Lélek ő reájok; és szólnak vala nyelveken, és prófétálnak vala. 7 Valának pedig a férfiak összesen mintegy tizenketten. 8 Bemenvén pedig a zsinagógába, bátorsággal szól vala, három hónapon át vetekedvén és igyekezvén meggyőzni az Isten országára tartozó dolgokról. 9 Mikor pedig némelyek megkeményíték magokat és nem hivének, gonoszul szólvan az Úrnak útjáról a sokaság előtt, azoktól eltávozván, elszakaszta a tanítványokat, minden nap egy bizonyos Tirannus oskolájában prédikálván. 10 Ez pedig lón két esztendeig; úgyannyira, hogy mindenkor, kik lakoznak vala Ázsiában, mind zsidók, mind görögök, hallgaták az Úr Jézusnak ígéjét. 11 És nem közönséges csodákat cselekszik vala az Isten Pál keze által: 12 Annyira, hogy a betegekhez is elvívék az ő testéről a keszkenőket, vagy kötényeket, és eltávozának azoktól a betegségek, és a gonosz lelkeket kimenének belőlük. 13 Elkezdték pedig némelyek a lézengő zsidó ördögűzők közül az Úr Jézus nevét hívni azokra, a kikben gonosz lelek valának, mondván: Kényszerítünk titeket a Jézusra, kit Pál prédikál. 14 Valának

pedig némelyek Skévának, egy zsidó főpapnak fiai heten, a kik ezt mívelik vala. **15** Felelén pedig a gonosz lélek, monda: A Jézust ismerem, Pálról is tudok; de ti kicsodák vagytok? **16** És reájok ugorván az az ember, a kiben a gonosz lélek vala, és legyőzvén őket, hatalmat vőn rajtuk annyira, hogy mezítelen és megsebesülve szaladának ki abból a házból. **17** Ez pedig tudtokra lón mindeneknek, mind zsidóknak, mind görögöknek, kik Efészusban laknak vala, és félelem szálla mindenjára, és magasztaltatik vala az Úr Jézusnak neve. **18** És sokan a hívők közül eljőnek vala, megvallván és megjelentvén cselekedeteiket. **19** Sokan pedig azok közül, kik ördögi mesterségeket gyakoroltak, könyveiket összehordva, mindeneknek láttára megégetik vala. És összeszámíláék azoknak árát, és találák ötvenezer ezüstpénznek. **20** Ekképen az Úrnak ígéje erősen nevekedik és hatalmat vesz vala. **21** Midőn pedig ezek eltelték, elvégezé Pál magában, hogy Maczedóniát és Akháját eljárván, Jeruzsálemben megy, mondván: Ott létem után Rómát is meg kell nékem látnom. **22** Elküldvén pedig Maczedóniába kettőt azok közül, kik néki szolgálnak vala, Timótheust és Erástust, ő maga egy ideig Ázsiában marada. **23** Támadta azonban azon időtájban nem csekély háborúság az Úrnak útát. **24** Mert egy Demeter nevű ötvös, ezüstből Diána templomokat csinálván, a mesterembereknek nem csekély nyereséget ád vala; **25** Kiket egybegyűjtével az ilyenfélékkel foglalkozó művesekkel egybe, monda: Férfiak, tudjátok, hogy ebből a mesterségből van a mi jöllétünk. **26** Látjátok pedig és halljátok, hogy ez a Pál nemcsak Efészusnak, hanem közel az egész Ázsiának sok népét eláltatván, elfordította, mivelhogy azt mondja, hogy nem istenek azok, a melyek kézzel csináltatnak. **27** Nemcsak az a veszély fenyeget pedig bennünket, hogy ez a mesterség tönkre jut, hanem hogy a nagy istenasszonyak, Diánának temploma is semmibe vétezik, és el is vész az ő nagysága, kit az egész Ázsia és a világ tisztele. **28** Mikor pedig ezeket hallották és haraggal megtélenek, kiálnak vala, mondván: Nagy az efézusi Diána! **29** És betelék az egész város háborúsággal; és egyakarattal a színházba rohanának, megfogván Gájust és Aristárhust, kik Maczedóniából valók és Pálnak útitársai valának. **30** Pál pedig mikor a nép közé akara menni, nem eresztek őt a tanítványok. **31** És az ázsiai főpapok közül is némelyek, kik barátai valának néki, küldvén ő hozzá, kérék, hogy ne menjen a színházba. **32** Már most ki egyet, ki mást kiáltoz vala, mert a népgyűlés összeavarodott volt, és a többség nem tudta, miért gyűltek össze. **33** A sokaság közül pedig előálltak Alekszandert, minthogy előre tuszkolták őt a zsidók. Alekszánder pedig kezével intvén, védekezni akara a

nép előtt. **34** Megismervén azonban, hogy zsidó, egy kiáltás tört ki mindenjákból, mintegy két óra hosszáig kiáltozván: Nagy az efézusi Diána! **35** Miután pedig a városi jegyző lecsendesítette a sokaságot, monda: Efézusbeli férfiak, ugyan kicsoda az az ember, a ki ne tudná, hogy Efézus városa a nagy Diána istenasszonyak és a Jupiter től esett képnek templomrőzje? **36** Mivelhogy azért ezeknek senki ellene nem szólhat, szükség, hogy megcsendesedjetek, és semmi vakmerő dolgot ne cselekedjetek. **37** Mert ide hoztatók ez embereket, kik sem nem szentségrontók, sem a ti istenasszonyotok ellen káromlást nem szóltak. **38** Ha tehát Demeternek és a hozzáartozó mesterembereknek valaki ellen panaszuk van, törvényszékek vannak, és tisztartók vannak: pereljenek egymással. **39** Ha pedig egyéb dolgok felől van valami panasztok, a törvényes népgyűlésten majd elintézhetik. **40** Mert félő, hogy lázadással vádoltatunk a mai napért, mivelhogy semmi ok sincs, a melylyel számot tudnánk adni ezért a csődütöttert. **41** És ezeket mondván, felosztatá a gyűlést.

20 Minekutána pedig megszűnt a háborúság, magához híván Pál a tanítványokat és tőlük búcsút vévén, elindula, hogy Maczedóniába menjen. **2** Miután pedig azokat a tartományokat eljárta, és intette őket bő beszéddel, Görögországba méne. **3** És ott töltött három hónapot. És mivelhogy a zsidók lest hánytak néki, a mint Síriába készült hajózni, úgy végezé, hogy Maczedónián át tér vissza. **4** Kíséré pedig őt Ázsiáig a béreai Sopater, a Thessalonikabeliek közül pedig Aristárhus és Sekundus, és a derbei Gájus és Timótheus; Ázsiabeliek pedig Tikhikus és Trofimus. **5** Ezek előremenvén, megvárának minket Troásban. **6** Mi pedig a kovásztalan kenyerek napjai után kievezénk Filippiből, és menénk ő hozzájok Troásba ő nap alatt; hol hét napot tölténk. **7** A hétnek első napján pedig a tanítványok egybegyűlésben a kenyér megszegésére, Pál prédikál vala nékik, mivelhogy másnap el akara menni; és a tanítást megnyújtja éjfélig. **8** Vala pedig elegendő szövétnek abban a felházban, ahol egybe valának gyülekezve. **9** Egy Eutikhus nevű ifjú pedig ül vala az ablakban, mély álomba merülve: és mivelhogy Pál sok ideig prédikálá, elnyomatván az álom által, aláesék a harmadik rend házból, és halva véteték föl. **10** Pál pedig alámenvén, reá borula, és magához ölelke monda: Ne háborogjatok; mert a lelke benne van. **11** Azután fölméne, és megszegé a kenyerset és evék, és sokáig, minden virradatig beszélgetvén, úgy indula el. **12** Felhozák pedig az ifjat elevenen, és felette igen megvigasztalódának. **13** Mi pedig előremenvén a

hajóra, Assusba evezénk, ott akarván fölvenni Pált; mert így rendelkezett, ő maga gyalog akarván jöni. **14** Mikor pedig Assusban összetalálkozott velünk, felvévén őt, menénk Mitilénébe. **15** És onnét elevezvén, másnap eljutánk Khius ellenébe; a következőn pedig áthajózánk Sámusba; és Trogilliumban megszállván, másnap mentünk Milétusba. **16** Mert elvégez Pál, hogy Efézus mellett elhajózik, hogy ne kelljen néki időt múlatni Ázsiában; mert siet vala, hogy ha lehetne néki, pünkösd napijára Jeruzsálemben legyen. **17** Milétusból azonban küldvén Efézusba, magához hívata a gyülekezet véneit. **18** Mikor pedig hozzá mentek, monda nékik: Ti tudjátok, hogy az első napról fogva, melyen Ázsiába jöttem, mint viseltem magamat ti köztetek az egész idő alatt, **19** Szolgálván az Úrnak teljes alázatossággal és sok könnyhullatás és kísértetek között, melyek én rajtam a zsidóknak utánam való leselkedése miatt estek; **20** Hogy semmitől sem vonogattam magamat, a mi hasznos, hogy hirdessem néktek, és tanítsalak titeket nyilvánosan és házanként, **21** Bizonyáságot tévén minden zsidóknak, mind görögöknek az Istenhez való megtérés, és a mi Urunk Jézus Krisztusban való hit felől. **22** És most íme én a Lélektől kényszerítve megyek Jeruzsálembe, nem tudván, mik következnek ott én reám. **23** Kivéve, hogy a Szent Lélek városonként bizonyáságot tesz, mondván, hogy én reám fogság és nyomorúság következik. **24** De semmivel sem gondolok, még az én életem sem drága nékem, csak hogy elvégezhessem az én futásomat örömmel, és azt a szolgálatot, melyet vettetem az Úr Jézustól, hogy bizonyáságot tegyek az Isten kegyelmének evangyéliomáról. **25** És most íme én tudom, hogy nem látjátok többé az én orczámat ti mindenjában, kik között általmentem, prédikálván az Istennek országát. **26** Azért bizonyáságot teszek előttetek a mai napon, hogy én mindeneknek vérétől tiszta vagyok. **27** Mert nem vonogattam magamat, hogy hirdessem néktek az Istennek teljes akaratát. **28** Viseljetek gondot azért magatokra és az egész nyájra, melyben a Szent Lélek titeket vigyázókká tett, az Isten anyaszentegyházának legeltetésére, melyet tulajdon vérével szerzett. **29** Mert én tudom azt, hogy az én eltávozásom után jönek ti közétek gonosz farkasok, kik nem kedveznek a nyájnak. **30** Sőt ti magatok közül is támadnak férfiak, kik fonák dolgokat beszélnek, hogy a tanítványokat magok után vonják. **31** Azért vigyázzatok, megemlékezvén arról, hogy én három esztendeig éjjel és nappal meg nem szüntem könnyhullatással inteni mindenkit. **32** És most, atyámfiai, ajánlak titeket az Istennek és az ő kegyelmessége igéjének, a ki felépíthet és adhat néktek örökséget minden megszenteltek között. **33** Senkinek ezüstjét, vagy aranyát,

vagy ruháját nem kívántam: **34** Sőt magatok tudjátok, hogy a magam szükségeiről és a velem valókról ezek a kezek gondoskodtak. **35** mindenestől megmutattam nétek, hogy ily módon munkálkodva kell az erőtlenekről gondot viselni, és megemlékezni az Úr Jézus szavairól, mert ő mondá: Jobb adni, mint venni. **36** És mikor ezeket mondotta, térdre esve imádkozék mindenakkal egybe. **37** Mindnyájan pedig nagy sírásra fakadtak; és Pálnak nyakába borulva csókolgaták őt. **38** Keseregve kiváltképen azon a szaván, a melyet mondott, hogy többé az ő orczáját nem fogják látni. Aztán elkísérték őt a hajóra.

21 A mint pedig, ő tőlük elszakadván, elindultunk, egyenesen haladva Kóusba érkezénk, másnap pedig Rhodusba, és onnét Patarába. **2** És mikor találtunk egy hajót, mely Fenicziába méne által, abba beülvén, elhajózánk. **3** És miután megláttuk Cziprust és elhagytuk azt balkézre, érkezénk Siriába, és Tirusban kötének ki: mert a hajó ott rakja vala ki a terhét. **4** És ott maradánk hét napig, miután feltaláltuk a tanítványokat, kik Pálnak mondják vala a Lélek által, hogy ne menjen fel Jeruzsálembe. **5** Mikor pedig elültöttük azokat a napokat, kimenvén, elutazánk; kikisérén bennünket mindenjában feleségestől, gyermekestől egészen a városon kívülre. És a tenger partján térdre esve imádkozánk. **6** És egymástól elbücsúzván, beülénk a hajóba, azok pedig megtérének az öveikhez. **7** Mi pedig a hajózást bevégzvén, Tirusból eljutánk Ptolemaisba; és köszöntvén az atyafiakat, nálok maradánk egy napig. **8** Másnap pedig elmenvén Pál és mi, kik ő vele valánk, érkezénk Czezáreába; és bemenvén a Filep evangyélista házába, ki ama hét közül való vala, ő nála maradánk. **9** Ennek pedig vala négy szűz leánya, a kik prófétálnak vala. **10** Mialatt pedig mi több napig ott maradánk, alájöve egy Júdeából való próféta, névszerint Agabus. **11** És mikor hozzánk jött, vevé Pálnak az övét, és megkötözvén a maga kezeit és lábait, monda: Ezt mondja a Szent Lélek: A férfiút, a kié ez az öv, ekképen kötözök meg a zsidók Jeruzsálemben, és adják a pogányoknak kezébe. **12** Mikor pedig ezeket hallottuk, kérők, mind mi, mind az oda valók, hogy ne menjen fel Jeruzsálembe. **13** De Pál felele: Mit míveltek sírván és az én szívemet kesergetvén? mert én nemcsak megkötöztem, hanem meghalni is kész vagyok Jeruzsálemben az Úr Jézusnak nevéért. **14** Mikor azért nem engedett, megnyugodtunk, mondván: Legyen meg az Úrnak akaratja. **15** E napok után pedig felkészülődünk, felmenénk Jeruzsálemben. **16** Jövénék pedig mi velünk együtt a tanítványok közül is Czezáreából, kik elvezetének bizonyos cziprusi Mnásonhoz, egy régi tanítványhoz, hogy ott legyen

szállásunk. 17 Mikor azért Jeruzsálembe jutottunk, örömmel fogadának minket az atyafiak. 18 Másnap pedig beméne Pál velünk együtt Jakabhoz; és a vének mindenjában ott valának. 19 És köszöntvén őket, elbeszélte egyenként, a miket az Isten a pogányok között az ő szolgálata által cselekedett. 20 Azok pedig ezt hallván, dicsőíték az Urat; és mondának néki: Látod, atyámfia, mely sok ezeren vannak zsidók, kik hívőkké lettek; és mindenjában buzognak a törvény mellett: 21 Felőled pedig azt hallották, hogy te mindeneket a zsidókat, kik a pogányok között vannak, Mózestől való elszakadásra tanítod, azt mondának, hogy ne metéljék körül fiaikat, se a zsidó szokások szerint ne járjanak. 22 Micsoda annakokáért? Mindenesetre össze kell gyülekezni a sokaságnak; mert meghallják, hogy ide jöttél. 23 Ezt míveld azért, a mit néked mondunk: Van mi köztünk négy férfiú, kik fogadalmat vettek magokra; 24 Ezeket magad mellé vévén, tisztaul meg velök, és költs rájok, hogy megnyíressék fejöket: és megtudják mindenek, hogy semmi sincs azokban, a miket te felőled hallottak; hanem te magad is úgy jársz, hogy a törvényt megtartod. 25 A pogányokból lett hívők felől pedig mi írtunk, azt végezvén, hogy ők semmi ilyenfélét ne tartanak meg, hanem csak oltalmazzák meg magokat mind a bálványoknak áldozott hústól, mind a vértől, mind a fúlvaholt állattól, mind a paráznaságtól. 26 Akkor Pál maga mellé véve azokat a férfiakat, másnap ő velük megtisztulván, beméne a templomba, bejelentvén a tisztaulás napjainak eltelését, a míg mindegyikökért elvégezhetik az áldozat. 27 Mikor pedig a hét nap immár eltelőben volt, az Ázsiából való zsidók, megláttván őt a templomban, felindíták az egész sokaságot, és reá veték kezöket, 28 Kiáltván: Izraelita férfiak, legyetek segítségül: ez az az ember, ki e nép ellen, a törvény ellen és e hely ellen tanít mindenkit mindenütt; ezen felül még görögöket is hozott be a templomba, és megfertéztette ezt a szent helyet. 29 Mert látták vala annakelőtte az efézusi Trofimust ő vele a városban, kiről azt vélék, hogy Pál bevitte a templomba. 30 Megmozdula azért az egész város, és a nép összecsődül: és Pált megragadván, vonzsolják vala ki őt a templomból: és mindenjárt bezáratának az ajtók. 31 Mikor pedig meg akarák őt ölni, feljuta a hír a sereg ezredeséhez, hogy az egész Jeruzsálem felzendült. 32 Ki azonnal vitézeket és századosokat vévén maga mellé, lefutott hozzájuk. Azok pedig mikor meglátták az ezredest és a vitézeket, megszűnének Pált verni. 33 Akkor odaérvén az ezredes, elfogatá őt, és parancsolá, hogy kötözzék meg két lánczal; és tudakozá, hogy kicsoda és mit cselekedett. 34 De ki egyet, ki mást kiált vala a sokaság között; és mikor nem értheté meg a bizonyos valóságot a zajongás miatt, parancsolá, hogy

vigyék el őt a várba. 35 Mikor pedig a lépcsőkhöz jutott, lőn, hogy úgy vivék őt a vitézek a néptömeg erőszaktétele miatt; 36 Mert követi vala a népnek sokasága, kiáltozva: Öld meg őt! 37 És mikor immár a várba akarák bevenni Pált, monda az ezredesnek: Vajon szabad-e nékem valamit szónam te hozzád? Az pedig monda: Tudsz görögül? 38 Hát nem te vagy az az egyiptomi, ki e napoknak előtte fellázította és kivitte a pusztába azt a négyezer orgyilkos férfiút? 39 Monda pedig Pál: Én ugyan tárzusi zsidó ember vagyok, Cziliczia nem ismeretlen városának polgára; de kérlek téged, engedd meg nékem, hogy szóljak a néphez. 40 Mikor aztán az megengedte, Pál a lépcsőkön állva intett kezével a népnek: és mikor nagy csendesség lőn, megszólala zsidó nyelven, mondán:

22 Atyámfai, férfiak és atyák, hallgassátok meg az én beszédemet, a melylyel most magamat előttetek mentem. 2 Mikor pedig hallották, hogy zsidó nyelven szól hozzájok, még inkább nyugalmat tanúsítottak. És monda: 3 Én zsidó ember vagyok, születtem a czilicziai Tárzusban, fölneveltettem pedig ebben a városban a Gamáliel lábainál, tanítottam az atyák törvényének pontossága szerint, buzgó lévén az Istenhez, miként ti mindenjában vagytok ma: 4 És ezt a tudományt üldöztem mind halálig, megkötözvén és tömlöczbe vettvén mind férfiakat, mind asszonyokat. 5 Miképen a fópap is bizonyásom nékem, és a véneknek egész tanácsa; kiktől leveleket is vévén az atyafiakhoz, Damaskusba menék, hogy az odavalókat is fogva hozjam Jeruzsálembe, hogy bűnhődjenek. 6 Lőn pedig, hogy a mint menék és közelgeték Damaskushoz, déltájban nagy hirtelenséggel az égből nagy világosság sugárzott körül engem. 7 És leesém a földre, és hallék szót, mely monda nékem: Saul, Saul, mit kergetsz engem? 8 Én pedig felelék: Kicsoda vagy, Uram? És monda nékem: Én vagyok a názáreti Jézus, a kit te kergetsz. 9 A kik pedig velem valának, a világosságot ugyan látták, és megrémültek; de annak szavát, a ki velem szól vala, nem hallották. 10 Én pedig mondék: Mit cselekedjem, Uram? Az Úr pedig monda nékem: Kelj fel és menj el Damaskusba; és ott megmondjam néked mindeneket, a mik elrendeltek néked, hogy véghez vigyed. 11 Mikor pedig nem láték annak a világosságnak dicsősége miatt, a velem valóktól kézenfogva vezettetve menék Damaskusba. 12 Egy bizonyos Ananiás pedig, ki a törvény szerint istenfélő férfiú, kiről az ott lakó zsidók mind jó bizonyásot tesznek, 13 Hozzám jöve és mellém állva monda nékem: Saul atyámfia, nyerd vissza szemed világát. És én azon szempillantásban reá tekintettem. 14 Ő pedig monda: A mi atyáinknak Istene

választott téged, hogy megismerd az Ő akaratát, és meglásd amaz Igazat, és szót hallj az Ő szájából. **15** Mert leszel néki tanúbizonysága minden embernél azok felől, a mikel láttál és hallottál. **16** Most annakokáért mit késedelmezél? Kelj fel és keresztelkedjél meg és mosd le a te bűneidet, segítséggel híván az Úrnak nevét. **17** Lőn pedig, hogy mikor Jeruzsálembe megtértem és imádkozám a templomban, elragadtatám lelkemben, **18** És látám Őt, ki ezt mondá nékem: Siess és menj ki hamar Jeruzsálemből: mert nem veszik be a te tanúbizonyság tételedet én felőlem. **19** És én mondék: Uram, Ők magok tudják, hogy én tömlöczbe vettem és vertem zsinagógánként azokat, a kik hisznek vala te benned: **20** És mikor ama te mártírodnak, Istvánnak vére kiontaték, én is ott állék és helyeslém az Ő megöletését, és őrizém azoknak köntösét, a kik Őt megölték. **21** És monda nékem: Eredj el, mert én téged messze küldelek a pogányok közé. **22** Hallgatják vala pedig Őt a szóig; de most felemelék szavokat, mondván: Töröld el a földszínéről az ilyent, mert nem illik néki élni. **23** Mikor pedig azok kiabáltak, és köntösük elhányák, és port szórának a levegőbe, **24** Parancsolá az ezredes, hogy vigyék Őt a várho, mondván, hogy korbácsütésekkel vallassák ki Őt, hogy megtudhassa, mi okért kiabáltak úgy reá. **25** A mint azonban leköötték Őt a szíjjakkal, monda Pál az ott álló századosnak: Vajon szabad-é néktek római embert, kit el nem ítétek, megostorozni? **26** Miután pedig ezt meghallá a százados, elmenvén, megjelenté az ezredesnek, mondván: Meglásd, mit akarsz cselekedni; mert ez az ember római. **27** Hozzámenvén azért az ezredes, monda néki: Mondd meg nékem, te római vagy-e? Ő pedig monda: Az. **28** És felele az ezredes: Én nagy összegért vettetem meg ezt a polgárjogot. Pál pedig monda: Én pedig benne is születtem. **29** Mindjárt eltávozának azért Ő tőle, a kik Őt vallatni akárák. Sőt az ezredes is megijede, mikor megérte, hogy római, és hogy Őt megkötöztette. **30** Másnap pedig meg akarván tudni a bizonyos valóságot, miben vándoltatik a zsidóktól, feloldatá Őt bilincseiből, és megparancsolá, hogy a főpapok az Ő egész tanácsokkal egyben hozzá menjenek; és levezetvén Pált, eleikbe állatá.

23 Mikor pedig a tanácsra vetette szemét Pál, monda:

Atyámfiai, férfiak, én teljes jó lelkismerettel szolgáltam az Istennek mind e mai napig. **2** Ananiás főpap pedig megparancsolá azoknak, kik Ő mellette állanak vala, hogy üssék Őt szájón. **3** Akkor Pál monda néki: Megver az Isten téged, te kimeszelt fal! És te leülsz engem a törvény szerint megítélni, és törvényellenesen cselekedve parancsolod, hogy engem verjenek? **4** Az ott állók pedig mondának:

Az Istennek főpapját szidalmazod-é? **5** Pál pedig monda: Nem tudtam, atyámfiai, hogy főpap. Mert meg van írva: A te néped fejedelmét ne átkozd! **6** Mikor pedig Pál eszébe vette, hogy az egyik részök a sadduceusok, a másik pedig a farizeusok közül való, felkiálta a tanács előtt: Atyámfiai, férfiak, én farizeus vagyok, farizeus fia, a halottak reménysége és feltámadása miatt vándoltatom én. **7** A mint pedig Ő ezt mondta, meghasonlás támadta a farizeusok és a sadduceusok között, és a sokaság megoszlott. **8** Mert a sadduceusok azt mondják, hogy nincs feltámadás, sem angyal, sem lélek; a farizeusok pedig mind a kettőt vallják. **9** Támadta azért nagy kiálozás: és felkelvén az írástudók a farizeusok pártjából, tusakodnak vala, mondván: Semmi rosszat sem találunk ez emberben; ha pedig lélek szólott néki, vagy angyal, ne tusakodjunk Isten ellen. **10** Mikor pedig nagy hasonlás támadt, félvén az ezredes, hogy Pál szétszaggattatik azoktól, parancsolá, hogy a sereg alájövén, ragadja ki Őt közülök, és vigye el a várba. **11** A következő éjszakán pedig melléállván néki az Úr, monda: Bízzál Pál! Mert miképen bizonyásot tettél az én felőlem való dolgokról Jeruzsálemben, azonképen kell néked Rómában is bizonyásot tenned. **12** Midőn pedig nappal lón, a zsidók közül némelyek összeszövetkezvén, átok alatt kötelezék el magokat, mondván, hogy sem nem esznek, sem nem isznak addig, míg meg nem ölik Pált. **13** Többen valának pedig negyvennél, kik ezt az összeesküést szótték. **14** Ezek elmenvén a főpapokhoz és a vénekhez, mondának: Átok alatt megesküdtünk, hogy semmit nem ízlelünk addig, míg meg nem öljük Pált. **15** Most azért ti jelentsétek be az ezredesnek a tanáccsal egybe, hogy holnap hozza le Őt ti hozzájtok, mintha az Ő dolgának tüzetesebben végére akarnátok járni. Mi pedig, minekkelő Ő ide érne, készek vagyunk Őt megölni. **16** Meghallván azonban a Pál nőtestvérének fia e cselvétést, megjelenvén és bemenvén a várho, tudtára adá Pálnak. **17** Pál pedig egyet a századosok közül magához hívatván, monda: Ezt az ifjat vezesz az ezredeshez; mert valamit akar néki jelenteni. **18** Az annakokáért maga mellé vévén Őt, vivé az ezredeshez, és monda: A fogoly Pál magához hívatván engem, kéré, hogy ez ifjat hozzá vezesse, mert valamit akar néked mondani. **19** Az ezredes pedig Őt kézen fogván, és félrevonulván külön, tudakolá: Micsoda az, a mit nékem jelenteni akarsz? **20** Az pedig monda: A zsidók elvégezték, hogy megkérnek téged, hogy Pált holnap vidd le a tanács elő, mintha valamit tüzetesebben meg akarnának tudakozni Ő felőle. **21** Te azért ne engedj nékik: mert közülök negyvennél több férfiú leselkedik Ő utána, kik átok alatt kötelezték el magukat, hogy sem nem esznek, sem nem

isznak addig, míg meg nem ölik őt. És immár készen vannak, várakozva a te izeonetredre. 22 Az ezredes tehát elbocsátá az ifjat, meghagyván néki, hogy el ne mondja senkinek, hogy ezeket megjelentetted nékem. 23 És magához hivatván kettőt a századosok közül, monda: Készítsetek fől kétszáz vitézt, hogy induljanak Czézáreába, és hetven lovast, és kétszáz parityást, az éjszakának harmadik órájától fogva. 24 És hogy barmokat is adjanak melléjük, hogy Pált felültetve békességgel vigyék Félix tiszttartóhoz. 25 Levelet is írt, melynek tartalma ez vala: 26 Klaudius Lisiás a nemes Félix tiszttartónak üdvöt! 27 Ezt a férfiút, kit a zsidók megfogtak és meg akartak ölni, oda menvén a sereggel, kiszabadítám, megértvén, hogy római. 28 Meg akarván pedig tudni az okát, miért vádolják őt, levívém őt az Ő tanácsuk előbe. 29 És úgy találtam, hogy ő az Ő törvényüknek kérdései felől vádoltatik, de semmi halálra vagy fogásra méltó vétké nincs. 30 Minthogy pedig nékem megjelentettek, hogy a zsidók a férfiú után ólalkodni akarnak, azonnal hozzád küldém, meghagyva vádolónak is, hogy a mi dolguk van ő ellene, te előtted mondják meg. Légy jó egészségen! 31 A vitézek tehát, a mint nékik megparancsolták, Pált felvétén, elvívék azon éjszakán Antipatrissba. 32 Másnap pedig hagyván a lovagokat tovább menni ő vele, visszatérének a várho. 33 Azok pedig eljutván Czézáreába, és átadván a levelet a tiszttartónak, Pált is előbe állatták. 34 Mikor pedig elolvasta a tiszttartó, és megkérdezte, melyik tartományból való, és megértette, hogy Czilicziából, 35 Monda: Majd kihallgtatok, mikor váldói is eljőnek. És parancsolá, hogy a Héródes palotájában őrizzék őt.

24 Öt nap mulva aztán aláméne Ananiás főpap a vénekkel és egy Tertullus nevű prókátorral, kik panaszt tettek a tiszttartónál Pál ellen. 2 Mikor pedig ő elírőlítettet, Tertullus vádolni kezdé, mondva: 3 Nagyságos Félix, teljes háládatossággal ismerjük el, hogy te általad nagy békességet nyerünk, és a te gondoskodásod folytán igen jó intézkedések történnek e népre nézve, minden tekintetben és mindenütt. 4 De hogy téged sok ideig ne tartótassalak, kérlek hallgass meg minket röviden a te kegyelmességed szerint. 5 Mi ugyanis úgy találtuk, hogy ez veszedelmes ember, és hasonlást támaszt a föld kereksgén levő valamennyi zsidó közt, és a nazarénusok felekezetének feje, 6 Ki a templomot is meg akarta fertőztetni. Meg is fogtuk őt, és a mi törvényünk szerint akartuk megítélni. 7 De Lisiás, az ezredes, nagy karhatalommal oda jövén, kivevő őt kezünkiből. 8 És azt parancsolá, hogy az Ő vádolói hozzád jöjjönek. Tőle te magad, ha kihallgatod, értesülhetsz mindezkről,

melyekkel mi őt vádoljuk. 9 Helybenhagyák pedig a zsidók is, mondognatván, hogy úgy vannak ezek. 10 Felele pedig Pál, miután intett néki a tiszttartó a szólásra: Mivelhogy tudom, hogy te sok esztendő óta vagy e népkéb bírája, bátorságosabban védekezem a magam ügyében, 11 Mert meg tudhatod, hogy nincsen tizenkét napjánál több, mióta feljöttem imádkozni Jeruzsálemben. 12 És a templomban sem találtak engem, hogy valakivel vetekedtem volna, vagy hogy a népet egybezendítettem volna, sem a zsinagogákban, sem a városban. 13 Rám sem bizonyíthatják azokat, a mikkel most engem vádolnak. 14 Erről pedig vallást teszek néked, hogy én a szerint az út szerint, melyet felekezetnek mondanak, úgy szolgálok az én atyáim Istenének, mint a ki hiszek mindazokban, a mik a törvényben és a prófétákban meg vannak írva. 15 Reménységem lévén az Istenben, hogy a mit ezek maguk is várnak, lesz feltámadásuk a halottaknak, mind igazaknak, mind hamisaknak. 16 Ebben gyakorlom pedig magamat, hogy botránkozás nélkül való lelkismeretem legyen az Isten és emberek előtt mindenkor. 17 Sok esztendő múlva pedig eljövök, hogy az én népmemek alamizsnát hozzák és áldozatokat. 18 Ezek közben találának engem megtisztulva a templomban, nem sokasággal, sem pedig háborúságításmazsásban, nemely Ázsiából való zsidók, 19 Kiknek ide kellett volna te elődbe jöni és vádolni, ha valami panaszuk volna ellenem. 20 Avagy ezek magok mondják meg, vajon találtak-e benne valami hamis cselekedetet, mikor én a tanács előtt álltam; 21 Hacsak ez egy szó tekintetében nem, melyet közöttük állva kiáltottam, hogy: A halottak feltámadása felől vádoltatom én tőletek e mai napon. 22 Mikor pedig ezeket hallotta Félix, elhalasztá dolgukat, mivelhogy tüzetesebb tudomása volt e szerzet dolgai felől, és monda: Mikor Lisiás ezredes alájő, dönteni fogok ügyetekben. 23 És megparancsolá a századosnak, hogy Pált őrizzék, de enyhébb fogásban legyen, és senkit ne tiltsanak el az övéi közül attól, hogy szolgáljon néki, vagy hozzá menjen. 24 Egynéhány nap mulva pedig Félix megjelenvén feleségével Drusillával egybe, ki zsidó asszony vala, maga elé hívatta Pált, és hallgatá őt a Krisztusban való hit felől. 25 Mikor pedig ő igazságról, önmegtártatásáról és az eljövendő ítéletről szólt, megrémülve monda Félix: Mostan eredj el; de mikor alkalmatosságom lesz, magamhoz hivatnak téged. 26 Egyszersmind pedig azt is reményli vala, hogy Pál pénzt ad néki, hogy őt szabadon bocsássa: ezért gyakrabban is magához hivatván őt, beszélget vala véle. 27 Mikor pedig két esztendő elmúlt, Félix utóda Porcius Festus lón; és a zsidóknak kedveskedni akarván Félix, Pált fogságban hagyá.

25 Festus tehát, miután bement a tartományba, három nap mulva felméne Jeruzsálemba Czézáreából. **2** Panaszt tőnek pedig néki a főpap és a zsidók főemberei Pál ellen, és kérék őt, **3** Kérvén magok számára jóindulatátő ellene, hogy hozassa át őt Jeruzsálembe, lest vettvén, hogy mególhessék őt az úton. **4** Festus azonban azt felelé, hogy Pált Czézáreában őrizik, ő maga pedig csakhamar ki fog menni: **5** A kik azért köztetek, úgymond, főemberek, velem alájövén, ha valami gonoszság van abban a férfiúban, emeljenek vádat ellene. **6** Miután pedig tíz napnál tovább időzött közöttük, lemenvén Czézáreába, másnap ítélezékbé üle, és Pált előhozatá. **7** Mikor pedig az megjelent, körülállák a zsidók, kik alámentek vala Jeruzsálemből, sok és súlyos vádat hozván fel Pál ellen, melyeket nem bírtak bebizonyítani; **8** Mivelhogy ő a maga mentiségré ezt feleli vala: Sem a zsidók törvénye ellen, sem a templom ellen, sem a császár ellen semmit sem véttem. **9** Festus pedig a zsidóknak kedveskedni akarván, felelvén Pálnak, monda: Akarsz-é Jeruzsálembe felmenni és ott ítéltetni meg ezekről én előttem? **10** Pál azonban monda: A császár ítélezéke előtt állok, itt kell nékem megítéltetnem. A zsidóknak semmit sem véttem, miként te is jól tudod. **11** Mert ha vétkes vagyok és valami halára méltót cselekedtem, nem vonakodom a haláltól; ha azonban semmi sincs azokban, a mikkel ezek vádolnak engem, senki sem ajándékozhat oda engem azoknak. A császárra appellálok! **12** Akkor Festus tanácsával értekezvén, felele: A császárra appellált, a császár elé fogsz menni! **13** Néhány nap elmultával pedig Agrippa király és Bernicé érkezék Czézáreába, hogy köszöntsék Festust. **14** Mikor pedig több napig időztek ott, Festus előbe adá a királynak a Pál dolgát, mondván: Van itt egy férfiú, kit Félix hagyott fogva. **15** Ki felől, mikor Jeruzsálembe mentem, jelentést tőnek a főpapok és a zsidóknak vénei, kérve ő ellene ítéletet. **16** Kiknek azt felelém, hogy nem szokásuk a rómaiaknak, hogy valamely embert halálra adjanak, mielőtt a vádlott szembe nem állíttatták vádlójával, és alkalmat nem nyer a vád felől való mentiségre. **17** Mikor azért ők ide gyűlték, minden haladék nélkül másnap az ítélezékbé ülvén, előhozatám azt a férfiút, **18** Ki ellen, mikor vádlói előálltak, semmi bűnt nem hoztak fel azok közül, a miket én sejtettem: **19** Hanem valami vitás kérdéseik valának ő vele az ő tulajdon babonaságuk felől, és bizonyos megholt Jézus felől, kiről Pál azt állítja vala, hogy él. **20** Én pedig bizonytalanságban lévén az e felől való vitára nézve, kérdém, vajon akar-é Jeruzsálembe menni, és ott ítéltetni meg ezek felől. **21** Pál azonban appellálván, hogy ő Augustus döntésére tartassék fenn, parancsolám, hogy

tartassék fogva, még őt a császárhoz nem küldhetem. **22** Agrippa pedig monda Festusnak: Szeretném magam is azt az embert hallani. Ő pedig monda: Holnap meg fogod őt hallani. **23** Másnap tehát eljővén Agrippa és Bernicé nagy pompával, és bemenvén a kihallgatási terembe az ezredesekkel és a város főfőpolgáraival együtt, Festus parancsolájára előhozák Pált. **24** És monda Festus: Agrippa király, és ti férfiak mindenjában, kik velünk egybe itt vagytok! Látjátok őt, ki felől a zsidóknak egész sokasága megkeresett engem, mind Jeruzsálemben, mind itt, azt kiáltva, hogy nem kell néki tovább elnie. **25** Én pedig, ámbár megértém, hogy semmi halálra méltó dolgot sem cselekedett, de mivel éppen ő maga appellált Augustusra, elvégeztem, hogy elküldöm őt. **26** Ki felől nem tudok valami bizonyost írni az én uramnak. Ezért hoztam őt előtökbe, és kiváltképen te elődbe, Agrippa király, hogy a kihallgatás megtörténtével tudjak mit írni. **27** Mert esztelen dolognak látszik nékem, hogy a ki foglyot küld, az ellene való vádakat is meg ne jelentse.

26 Agrippa pedig monda Pálnak: Megengedtetik néked, hogy szólj a magad mentiségré. Akkor Pál kinyújtva kezét, védőbeszédet tartott: **2** Agrippa király! Boldognak tartom magamat, hogy mindenkit felől, a mikkel a zsidóktól vándoltatom, te előttem fogok védekezni e mai napon; **3** Mivel te nagyon jól ismered a zsidók minden szokását és vitás kérdését. Azért kérlek, hallgass meg engem türelmesen! **4** Az én ifjúságomtól fogva való életemet tehát, mely kezdetétől az én népem közt Jeruzsálemben folyt le, tudják a zsidók mindenjában. **5** Kik tudják rólam eleitől fogva (ha bizonyásot akarnak tenni), hogy én a mi vallásunknak legszigorúbb felekezete szerint élek, mint farizeus. **6** Most is az Isten től a mi atyáinknak tett ígéret reménségéért állok itt ítélet alatt: **7** Melyre a mi tizenkét nemzetünk, éjjel és nappal buzgón szolgálva reményli, hogy eljut; mely reménségért vándoltatom, Agrippa király, a zsidóktól. **8** Micsoda? Hihetetlen dolognak tetszik néktek, hogy Isten halottakat támaszt fel? **9** Én bizonyára elvégeztem vala magamban, hogy ama názáreti Jézus neve ellen sok ellenséges dolgot kell cselekednem. **10** Mit meg is cselekedtem Jeruzsálemben: és a szentek közül én sokat börtönbe vettettem, a főpapoktól való felhatalmazást megnyervén. Söt mikor megöletteknek, szavazatommal hozzájárultam. **11** És minden zsinagógában gyakorta büntetvén őket, káromlársa kényszerítettem; és felettesebb dühösködvén ellenök, kergettem mind az idegen városokig is. **12** E dologban épen útban lévén Damaskus felé a főpapoktól vett felhatalmazással és engedelemmel, **13** Délben látám az úton király, hogy mennyből a napnak

fényességét meghaladó világosság sugárzott körül engem és azokat, kik velem együtt haladtak vala. **14** Mikor pedig mi mindenjában leestünk a földre, hallék szózatot, mely én hozzám szól és ezt mondja vala zsidó nyelven: Saul, Saul, mit kergetsz engem? Nehéz néked az ösztön ellen rúgódoznod. **15** Én pedig mondék: Kicsoda vagy, Uram? És az monda: Én vagyok Jézus, a kit te kergetsz. **16** De kelj fel, és állj lábaidra: mert azért jelentem meg néked, hogy téged szolgává és bizonyággá rendeljelek úgy azokban, a mikel láttál, mint azokban, a mikre nézve meg fogok néked jelenni; **17** Megszabadítván téged e néptől és a pogányoktól, kik közé most küldelek, **18** Hogy megnyissad szemeimet, hogy setésgéből világosságra és a Sátánnak hatalmából az Istenhez térjenek, hogy bűneiknek bocsánatát és a megszenteltetek között osztályrészr nyerjenek az én bennem való hit által. **19** Azért, Agrippa király, nem levék engedetlen a mennyei látás iránt; **20** Hanem először a Damaskusbelieknek és Jeruzsálembielieknek, majd Júdeának egész tartományában és a pogányoknak hirdettem, hogy bánják meg bűneiket és térjenek meg az Istenhez, a megtéréshez méltó cselekedeteiket cselekedvén. **21** Ezekért akartak engem megölni a zsidók, megfogván a templomban. **22** De Istantől segítséget vevén, mind e mai napig állok, bizonyágot tévén minden kicsinyek, minden nagynak, semmit sem mondán azokon kívül, a mikről minden a próféták megmondották, minden Mózes, hogy be fognak teljesedni: **23** Hogy a Krisztusnak szenvendni kell, hogy mint a halottak feltámadásából első, világosságot fog hirdetni e népnek és a pogányoknak. **24** Mikor pedig ő ezeket mondá a maga menteségére, Festus nagy fenszóval monda: Bolond vagy te, Pál! A sok tudomány téged őrültségebe visz. **25** Ő pedig monda: Nem vagyok bolond, nemes Festus, hanem igaz és józan beszédeket szólok. **26** Mert tud ezekről a király, kihez bátorságosan is szólok: mert épen nem gondolom, hogy ezek közül ő előtte bármi is ismeretlen volna; mert nem valami zugolyában lett dolog ez. **27** Hiszel-e, Agrippa király, a prófétáknak? Tudom, hogy hiszel. **28** Agrippa pedig monda Pálnak: Majdnem ráveszel engem, hogy keresztyénné legyek. **29** Pál pedig monda: Kívánnám Istantől, hogy nincs majdnem, hanem nagyon is, ne csak te, hanem mindenek is, kik ma engem hallgatnak, lennétek olyanok, a minő én is vagyok, e bilincséktől megválva. **30** És mikor ő ezeket mondá, felkele a király és a tiszttartó és Bernicé és a kik velük együtt ültek; **31** És visszavonultokban beszélgetnek vala egymással, mondván: Semmi halálra, vagy fogásra méltó dolgot nem cselekszik ez az ember. **32** Agrippa pedig

monda Festusnak: Ezt az embert szabadon lehetett volna bocsátani, ha a császárra nem appellált volna.

27 Midőn pedig elvégeztetett, hogy mi Itáliába hajózzunk, átadák mind Pált, mind némely egyéb foglyokat egy Július nevű századosnak a császári seregből. **2** Beülvén azért egy Adramittiumból való hajóba, az Ázsia mentében fekvő helyeket akarván behajózni, elindulánk, velünk lévén a maczedóniai Aristárkhus, ki Thessalonikából való. **3** És másnap megérkezénk Sidonba. És Július emberséggel bánván Pállal, megengedé, hogy barátaihoz elmenve gondoskodásukban részesüljön. **4** És onnan elindulván, Ciprus alatt evezenk el, mivelhogy a szélek ellenkezők valának. **5** És a Czilicia és Pámfilia mellett levő tengeren átevezvén, eljutánk a liczai Mirába. **6** És mivel ott a százados egy Itáliába menő alexandriai hajót talált, abba szállított be minket. **7** Több napon át azonban lassan hajózván és nehezen érkezvén Knidushoz, mivel nem enged vala bennünket odajutni a szél, elhajózánk Kréta alatt, Salmóné mellett, **8** És nagy ügygyel-bajjal elhajózván mellette, jutánk egy helyre, melyet Szépkikötőknek neveznek, melyhez közel vala Lásea városa. **9** Mivel pedig sok idő mult el, és a hajózás más veszedelmes vala, mivelhogy a bőj is elmult immár, inti vala Pál őket, **10** Ezt mondván nézik: Férfiak, látom, hogy nemcsak a teréhnek és a hajónak, hanem a mi életünknek is bántódásával és nagy kárával fog történni e hajózás. **11** De a százados inkább hisz vala a kormányosmesternek és a hajótulajdonosnak, hogynem annak, a mit Pál mond vala. **12** Mivel pedig az a kikötő telelésre nem volt alkalmas, a többség azt határozá, hogy hajózzanak el onnan is, ha valami módon eljutva Fénixbe, Kréta kikötőjébe, mely délnyugot és északnyugot felé néz, kitelelhetnének. **13** Mivel pedig déli szél kezdtet lassan fúni, azt gondolván, hogy feltett szándékunkat uraivá lettek, elindulván, közelebb hajóztak el Kréta mellett. **14** Nemsokára azonban viharos szélvész csapott le oda, mely Észak-keleti szélnek nevezetik. **15** Mikor pedig a hajó elragadtatott, és nem bírt a széllel szembe menni, nekieresztvén azt, titetünk vala tova. **16** Mikor pedig egy kis sziget alá futottunk, mely Klaudának hívattatik, csak alig bírtuk hatalmunkba keríteni a csolnakat. **17** Melyet miután felvontak, védőeszközök alkalmaznak vala, alól megövedzvén a hajót; és mivel félnek vala, hogy zátonyra bukkannak, lebocsátván a vitorlát, úgy vitetnek vala. **18** Mikor pedig a szélvészről nagyon hánystattánk, másnap a hajóterhet kihányák; **19** És harmadnap tulajdon kezeinkkel hánýók ki a hajó felszerelését. **20** Mikor pedig több napon át sem nap, sem csillagok nem látszottak, és nem kis vihar

szorongatott, továbbra minden reménységünk elvétetett életben maradásunk felől. 21 Mikor pedig hosszas volt már az étlenség, akkor Pál felállva ő közöttük, monda: Jóllehet szükséges lett volna, óh férfiak, hogy engedelmeskedve nékem, ne indultunk volna el Krétából, és elkerültük volna ezt a bajt és kár: 22 Mindazáltal mostanra nézve is intelek benneteket, hogy jó reménységen legyetek; mert egy lélek sem vész el közületek, hanem csak a hajó. 23 Mert ez éjjel mellém állva egy angyala az Istennek, akié vagyok, a kinek szolgálok is, 24 Ezt mondván: Ne féj Pál! A császár elé kell néked állanod. És íme az Isten ajándékba adta néked mindenöt, kik te veled hajóznak. 25 Annaknak árj jó reménységen legyetek, férfiak! Mert hiszek az Istennek, hogy úgy lesz, a mint nékem megmondattot. 26 Egy szigetre kell pedig nékünk kivetődnünk. 27 Mikor pedig a tizenegyedik éjszaka eljött, a mint ide s tova hánnyatánk az Ádrián, éjféltájban észrevevék a hajósok hogy valami szárazföld közelget hozzájok. 28 És lebocsátván a vízmérő ónt, húsz ölnyinek találák, majd egy kevéssé tovább mervén és ismét lebocsátván a vízmérő ónt, találák tizenöt ölnyinek. 29 És mivel féltek, hogy szírt helyekre vetődhettek, a hajónak hárulós részéből négy vasmacskát vetvén ki, kívánják vala, hogy nappal legyen. 30 A hajósok pedig mikor el akarának menekülni a hajóból, és a csolnakt lebocsáták a tengerre, annak színe alatt, mintha a hajó orrából vasmacskákat akarnának venni, 31 Monda Pál a századosnak és a vitézeknek: Ha ezek a hajóban nem maradnak, ti meg nem szabadulhattok. 32 Akkor a vitézek elvágák a csolnak köteleit, és ki hagyák esni azt. 33 Addig pedig, míg nappal lenne, inti vala Pál mindenjáratot, hogy egyenek, mondván: Ma tizenegyedik napja, mióta folyton étlen várakoztok, semmit sem véve magatokhoz. 34 Azért intelek benneteket, hogy egyetek, mert ez a ti javatokra szolgál. Mert közületek senkinek sem esik le egy hajszál a fejéről. 35 Mikor pedig ezeket mondá, és kenyeret vőn kezébe, hálákat ada Istennek mindenjájok előtt, és megtörvén, kezde enni. 36 Felbátorodván pedig mindenjáján, szintén vevének magukhoz táplálékot. 37 Valánk pedig a hajóban lélekszám szerint összesen kétszázhetvenhatan. 38 Miután pedig megelégedtek eledellel, a hajót könnyebbítik vala, a gabonát kihányán a tengerbe. 39 Mikor pedig megvirradt, a szárazföldet nem ismerik vala fel; hanem egy tengeröblöt sajátanak vala, melynek síma partja van, melyre végezék, hogy kihajtják a hajót, ha bírják. 40 A vasmacskákat azért körös-körül elvagdalván, a tengerben hagyák, egyszersmind eloldván a kormányrudak köteleit és felvonván a nagy vitorlát a szélfűvásnak, igyekeznek vala a part felé haladni. 41

De mikor egy zátonyos helyre találtak, ráhajtották a hajót. És az első része ugyan megakadván, mozdíthatatlanul marad vala, a hárulós része azonban szakadoz vala a haboknak ereje miatt. 42 A vitézeknek pedig az lón tanácsa, hogy a foglyokat vágják le, hogy senki el ne szaladhasson, minekutána kiúszott. 43 De a százados meg akarván tartani Pált, eltált őket a szántéktől, és megparancsolá, hogy a kik úszni tudnak, először azok szöködössenek a tengerbe és meneküljenek ki a szárazföldre. 44 A többiek pedig ki deszkákon, ki a hajó egyéb darabjain. És így lön, hogy mindenjáj szerencsén kimenekültek a szárazföldre.

28 És miután szerencsén megmenekültek, akkor megtudák, hogy Melitának neveztetik az a sziget. 2 A barbárok pedig nem közönséges emberséget cselekesznek vala mi velünk: mert tüzet gerjesztvén, befogadának mindenjájónkat a rajtunk való záporért és a hidegért. 3 Mikor pedig Pál nagy sok venyigét szedett és a tűzre tette, egy vípera a melegből kimászva, az ő kezére ragada. 4 Mikor pedig látták a barbárok az ő kezéről függeni a mérge kígyót, mondják vala egymásnak: Nyilván gyilkos ez az ember, kit nem hagya élni a bosszúállás, noha a tengerből megszabadult. 5 De néki, minekutána a kígyót lerázta a tűzbe, semmi baja sem lön. 6 Azok pedig azt várják vala, hogy ő meg fog dagadni, vagy nagyhirtelenséggel halva rogyik le. Mikor azonban sok ideig várták, és látták, hogy semmi baja nem lesz, megváltoztatva értelmökét, istennek mondják vala őt. 7 Annak a helynek környékén valának pedig a sziget főemberének, névszerint Publiusnak mezei jóságai, ki befogadván minket, három napig nagy emberségesen vendégül látott. 8 Lön pedig, hogy a Publius atya hideglelésben és vérhasban betegen feküvék. Kihez Pál bemérne, és minekutána könyörgött, kezeit reá vette meggyógyítá őt. 9 Minekutána azért ez megtörtént, egyebek is, kik betegek valának a szigeten, ő hozzá jövénék és meggyógyulának. 10 Kik nékünk nagy tisztességet is tőnek, és mikor elindulánk, a szükséges dolgokkal ellátának. 11 Hárrom hónap mulva tudniillik egy Alexandriába való hajón elindulánk, mely a szigeten telelt, melynek czímere Kásztor és Pollux vala. 12 És Szirakúzába eljutván, ott maradánk hárrom napig. 13 Onnét körülkerülvén, eljutánk Régiumba, és egy nap mulva déli szél támadván, másnap megérkezénk Puteóliiba. 14 Hol mikor atyafiakat találtunk, kérnék minket, hogy nálok maradjunk hét napig; és úgy menénk Rómába. 15 Onnét is az atyafiak, mikor a mi dolgainkat meghallották, nékünk előnkbe jövénék Appii Forumig és Tres Tabernaeig. És mikor Pál megláttá őket,

hálákat adván az Istennek, bátorságot vőn. 16 Mikor pedig Rómába jutottunk, a százados átadá a foglyokat a testőrsereg fővezérének. Pálnak azonban megengedték, hogy külön lakjék az őt őriző vitézzel. 17 Lón pedig, hogy három nap mulva magához hívattá Pál a zsidók között való főembereket. Mikor pedig egybegyűltek, monda nézik: Atyámfiai, térfiai, én jóllehet semmit sem vétkeztem a nép ellen, vagy az ősi szokások ellen, mindenáltal foglyul adattam át Jeruzsálemből a rómaiak kezébe. 18 Kik miután kihallgattak, el akarának engem bocsátani, mivelhogy én bennem semmi halálra méltó vétek nincsen. 19 De mivel a zsidók ellene mondta, kényszeríttem a császárra appellálni, nem mintha az én népem ellen volna valami vádám. 20 Ennekokáért hívtalak tehát titeket, hogy lássalak benneteket és szóljak veletek; mert az Izráelnek reménységéért véttem körül e lánczzal. 21 Azok pedig mondának néki: Mi te felőled sem levelet nem vettünk Júdeából, sem pedig az atyafiak közül ide jőve valaki, nem jelentett, vagy szólott te felőled valami rosszat. 22 Akarnók azért tőled hallani, micsoda értelemben vagy. Mert e felekezet felől tudva van előtünk, hogy mindenütt ellene mondanak. 23 Kitűzvén tehát néki egy napot, eljövénék hozzá a szállására többen; kiknek nagy bizonysgáttel szól vala az Istennek országa felől, igyekezvén elhitetni ő velük a Jézus felől való dolgokat, úgy a Mózes törvényéből, mint a prófétákból, reggeltől fogva mind estvéig. 24 És némelyek hivnék az ő beszédének, mások nem hivnék. 25 Mivel pedig nem egyezének meg egymással, eloszlának, miután Pál ez egy szót mondá: Jól szólott a Szent Lélek Ésaiás próféta által a mi atyánknak, mondván: 26 Eredj el a néphez és mond: Hallván halljátok, és ne értsetek; és nézvén nézzetek, és ne lássatok! 27 Mert megkövérédet e népnek szíve, és füleikkel nehezen hallanak, és szemeiket behunyják; hogy szemeikkel ne lássanak, füleikkel ne halljanak, szívükkel ne értsenek és meg ne térjenek, és meg ne gyógyítsam őket. 28 Legyen azért néktek tudtotokra, hogy a pogány népeknek küldetett az Istennek ez idvezítése, és ők meg is hallgatják. 29 És mikor ezeket mondotta, elmenének a zsidók, magok között sokat vetekedve. 30 Marada pedig Pál két egész esztendeig az ő tulajdon bérelt szállásán, és mindenokat befogadjá vala, kik ő hozzá menének. 31 Prédikálván az Istennek országát és tanítván az Úr Jézus Krisztus felől való dolgokat teljes bátorsággal, minden tiltás nélkül.

Rómaiakhoz

1 Pál, Jézus Krisztusnak szolgája, elhívott apostol, elválaszta Isten evangéliomának hirdetésére. **2** Melyet eleve megígért az Ő prófétái által a szentírásokban, **3** Az Ő Fia felől, aki Dávid magvából lett test szerint, **4** Aki megbizonyított hatalmasan Isten Fiának a szentség Lelke szerint, a halálból való feltámadás által, a mi Urunk Jézus Krisztus felől, **5** Aki által vettük a kegyelmet és az apostolságot a hitben való engedelmességnek okáért, minden pogányok között, az Ő nevéért; **6** Kik között vagytok ti is, Jézus Krisztusnak hivatalosai: **7** Mindeneknek, a kik Rómában vagytok, Isten szerelmeseinek, hivatalos szenteknek: Kegyelem néktek és békesség Istantól, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól. **8** Először hálát adok az én Istenemnek a Jézus Krisztus által mindenjáratokért, hogy a ti hiteteknek az egész világon híre van; **9** Mert bizonyágom nékem az Isten, kinek lelkem szerint szolgálok az Ő Fiának evangéliomában, hogy szüntelen emlékezem felőletek, **10** Imádkozásaimban mindenkor könyörögvén, vajha egyszer már jó szerencsés út adónék nékem Istennek akaratából, hogy hozzátok mehessek; **11** Mert kívánlat titeket látni, hogy valami lelkű ajándékot közölhessék veletek a ti megerősítésekre, **12** Azaz, hogy együtt felbuzdulunk ti nálatok egymás hite által, a tiétek meg az enyém által. **13** Nem akarom pedig, hogy ne tudjátok atyámfiai, hogy én gyakran elvégeztem magamban, hogy elmegyek hozzátek (de mindez ideig megakadályoztattam), hogy köztetek is nyerjek valami lelkű gyümölcsöt, mint a többi pogányok közt is. **14** Mind a görögöknek, mind a barbároknak, mind a bőlcseknek, mind a tudatlanoknak köteles vagyok. **15** Azért a mi rajtam áll, kész vagyok néktek is, a kik Rómában vagytok, az evangéliomot hirdetni. **16** Mert nem szégyenlek a Krisztus evangéliomát; mert Istennek hatalma az minden hívőnek idvessége, zsidónak először meg görögnek. **17** Mert az Istennek igazsága jelentetik ki abban hitből hitbe, miképen meg van írva: Az igaz ember pedig hitből él. **18** Mert nyilván van az Istennek haragja mennyből, az embereknek minden hitetlensége és hamissága ellen, kik az igazságot hamissággal feltartóztatják. **19** Mert a mi az Isten felől tudható nyilván van Ő bennök; mert az Isten megjelentette nékik: **20** Mert a mi Istenben láthatatlan, tudnivalik az Ő örökké való hatalma és istensége, a világ teremtésétől fogva az Ő alkotásaiból megértetvén megláttatik; úgy, hogy ők menthetetlenek. (aiðios g126) **21** Mert bár az Istenet megismerték, mindazáltal nem mint Isten dicsőítették őt, sem néki hálákat nem adtak; hanem az Ő

okoskodásainakban hiábavalókká lettek, és az Ő balgatag szívök megsötétedtek. **22** Magokat bőlcseknek vallván, balgatagokká lettek; **23** És az örökkévaló Istennek dicsőségét felcserélte a mulandó embereknek és madaraknak és négylábú állatoknak és csúszó-mászó állatoknak képmásával. **24** Annakokáért adta is őket az Isten szívök kivánságaiban tisztálanságra, hogy egymás testét megszeplősíték; **25** Mint a kik az Isten igazságát hazugsággá változtatták, és a teremtő helyett, aki minden örökké áldott. Ámen. (aiðion g165) **26** Annakokáért adta őket az Isten tisztálalan indulatokra; mert az Ő asszonynépeik is elváltoztatták a természet folyását természetellenesre: **27** Hasonlóképen a férfiak is elhagyván az asszonyneppel való természetes élést, egymásra gerjedtek bujaságukban, férfiak férfiakkal fertelmeskedvén, és az Ő tévélygösöknek méltó jutalmát elvezén önmagokban. **28** És a miképen nem mélgették az Isten arra, hogy ismeretükben megtartsák, azonképen oda adták őket az Isten méltatlan gondolkozásra, hogy illetlen dolgokat cselekedjenek; **29** A kik teljesek minden hamissággal, paráznsággal, gonoszsággal, kapzsisággal, rosszasággal; rakkák, írigséggel, gyilkossággal, versengéssel, álnoksággal, rossz erkölccsel; **30** Súsárok, rágalmazók, istengyűlöök, dölyfösek, kevélék, dicsekők, rosszban mesterkedők, szüleiknek engedtetlenek, **31** Balgatagok, összeférhetetlenek, szeretet nélkül valók, engesztelhetetlenek, irgalmatlanok. **32** Kik jóllehet az Isten végzését ismerik, hogy a kik ilyeneket cselekesznek, méltók a halálra, mégis nemcsak cselekszik azokat, hanem az akképen cselekvőkkel egyet is értenek.

2 Annakokáért menthetetlen vagy őhember, bárki légy, aki ítélsz: mert a miben mászt megítélsz, önmagadat károztatod; mivel ugyanazokat mívelled te, aki ítélsz. **2** Tudjuk pedig, hogy az Istennek ítélete igazság szerint van azokon, a kik ilyeneket cselekesznek. **3** Vagy azt gondolod, őhember, aki megítéled azokat, a kik ilyeneket cselekesznek, és te is azokat cselekszed, hogy te elkerülök az Istennek ítéletét? **4** Avagy megveted az Ő jóságának, elnázésének és hosszútíréssének gazdagságát, nem tudván, hogy az Istennek jósága téged megtérésre indít? **5** De te a te keményiséged és meg nem tért szíved szerint gyűjtesz magadnak haragot a haragnak és az Isten igaz ítélete kijelentésének napjára. **6** A kik megfizet mindenki az Ő cselekedetei szerint: **7** Azoknak, a kik a jó cselekedetben való állhatatossággal dicsőséget, tisztességet és halhatatlanságot keresnek, örök élettel; (aiðion g166) **8** Azoknak pedig, a kik versengők és a kik nem engednek az igazságnak,

hanem engednek a hamisságnak, búsulással és haraggal. 9 Nyomorúság és ínség minden gonoszt cselekedő ember lelkének, zsidónak először meg görögnek; 10 Dicsőség pedig, tiszesség és békesség minden jót cselekedőnek, zsidónak először meg görögnek: 11 Mert nincsen Isten előtt személyválogatás. 12 Mert a kik törvény nélkül vétkeztek, törvény nélkül vesznek is el: és a kik a törvény alatt vétkeztek, törvény által ítéltetnek meg, 13 (Mert nem azok igazak Isten előtt, a kik a törvényt hallgatják, hanem azok fognak megigazulni, a kik a törvényt betöltenek. 14 Mert mikor a pogányok, a kiknek törvényük nincsen, természettől a törvény dolgait cselekszik, akkor ők, törvényük nem lévén, önmagoknak törvényök: 15 Mint a kik meghatározzák, hogy a törvény cselekedete be van írva az ő szívükbe, egyetemen bizonyásot tévén arról az ő lelkismeretök és gondolataik, a melyek egymást kölcsönösen vándolják vagy mentegetik.) 16 Azon a napon, melyen az Isten megítéli az emberek titkait az én evangyeliom szerint a Jézus Krisztus által. 17 Ímé, te zsidónak nevezettel, és a törvényre támaszkodol, és Istennel dicsekdedel. 18 És ismered az ő akaratát, és választást tudsz tenni azok között, a melyek különböznek attól, mivelhogy a törvényből megtanítottál; 19 És azt hiszed magadról, hogy te a vakoknak vezetője, a sötétségben levőknek világossága, 20 A balgatagok tanítója, a kiskorúak mestere vagy, bírván a törvényben az ismeret és igazság formáját. 21 A ki azért mást tanítasz, magadat nem tanítod-e? a ki azt hirdeted, hogy ne lopj, lopsz-é? 22 A ki azt mondod, ne paráznlákdjál, paráznlákdol-é? a ki útálod a bálványokat, szentségtörő vagy-é? 23 Ki a törvényben dicsekszel, a törvénynek megrontása által az Isten gyalázod-é? 24 Mert az Istennel neve miattatok káromoltatik a pogányok között, a mint meg van írva. 25 Mert használ ugyan a körülmetélkedés, ha a törvényt megtartod; de ha a törvényt áthágod, a te körülmetélkedésed körülmetéletlenséggé lett. 26 Ha tehát a körülmetéletlen pogány megtartja a törvénynek parancsolatait, az ő körülmetéletlensége nem körülmetélkedésül tulajdoníthatik-é néki? 27 És a természettől fogva körülmetéletlen ember, ha a törvényt megtartja, megitél téged, a ki a betű és körülmetélkedés mellett is a törvényeknek megrontója vagy. 28 Mert nem az a zsidó, a ki külsőképen az; sem nem az a körülmetélés, a mi a testen külsőképen van: 29 Hanem az a zsidó, a ki belsőképen az; és a szívnek lelékben, nem betű szerint való körülmetélése az igazi körülmetélkedés; a melynek dífsérete nem emberektől, hanem Isten től van.

3 Mi tekintetben különbőt hár a zsidó? vagy micsoda haszna van a körülmetélkedésnek? 2 minden tekintetben sok. Mindenek előtt, hogy az Isten reájok bízta az ő beszédeit. 3 De hát hogy ha némelyek nem hittek? Vajon azoknak hitetlensége nem teszi-é hiábavalóvá az Istennék hűségét? 4 Távol legyen. Sőt inkább az Isten legyen igaz, minden ember pedig hazug, a mint meg van írva: Hogy igaznak ítéltessél a te beszédeidben, és győzedelmes légy, mikor vádolnak téged. 5 Ha pedig a mi igazságtalanságunk az Istennék igazságát mutatja meg, mit mondunk? Vajon igazságtalan-é az Isten, hogy minket büntet? Emberi módon szólok. 6 Távol legyen! Mert akkor mi módon ítéli meg az Isten a világot? 7 Mert ha az Istennék igazsága az én hazugságom által öregbült az ő dicsőségére, miért kárhoztattatom még én is, mint bűnös? 8 Sőt inkább ne cselekedjük-é a rosszat, hogy abból jó származzék? – a mint minket rágalmaznak, és a mint némelyek mondognak, hogy mi így beszélünk, a kiknek kárhoztatása igazságos. 9 Micsoda tehát? Különbek vagyunk-é? Semmiréken nem. Mert az előbb meghatározzák nyilván, hogy zsidók és görögök mindenjában bűn alatt vannak; 10 A mint meg van írva, hogy nincsen csak egy igaz is; 11 Nincs, a ki megértse, nincs, a ki keresse az Istant. 12 Mindnyájan elhajlottak, egyetemen haszontalanokká lettek; nincs, a ki jót cselekedjék, nincsen csak egy is. 13 Nyitott sír az ő torkuk; nyelvükkel álnokságot szólnak; áspis kígyó mérge van ajkaik alatt. 14 Szájok telve átkozódással és keserűséggel. 15 Lábaik gyorsak a vérontásra. 16 Útjaikon romlás és nyomorúság van. 17 És a békességek útját nem ismerik. 18 Nincs isteni félelem az ő szemök előtt. 19 Tudjuk pedig, hogy a mit a törvény mond, azoknak mondja, a kik a törvény alatt vannak; hogy minden száj bedugassék, és az egész világ Isten ítélete alá essék. 20 Annakokáért a törvénynek cselekedeteiből egy test sem igazul meg ő előtte: mert a bűn ismerete a törvény által vagyon. 21 Most pedig törvény nélkül jelent meg az Istennék igazsága, a melyről tanúbizonyásot tesznek a törvény és a próféták; 22 Istennel igazsága pedig a Jézus Krisztusban való hit által mindazokhoz és mindeneknak, a kik hisznek. Mert nincs különböszég, 23 Mert mindenjában vétkeztek, és szűkölöködnek az Isten dicsősége nélkül. 24 Megigazulván ingyen az ő kegyelméből a Krisztus Jézusban való váltság által, 25 Kit az Isten eleve rendelt engeszelő áldozatul, hit által, az ő vérében, hogy megmutassa az ő igazságát az előbb elkövetett bűnöknek elhárítása miatt, 26 Az Isten hosszútársának fogva, az ő igazságának megbizonyítására, a mostani időben, hogy igaz legyen Ő és megigazítsa azt, a ki a Jézus hitéből való. 27 Hol van tehát a dicsekdedés?

Kirekesztetett. Mely törvény által? A cselekedeteké által? Nem; hanem a hit törvénye által. **28** Azt tartjuk tehát, hogy az ember hit által igazul meg, a törvény cselekedetei nélkül. **29** Avagy Isten csak a zsidóké-e? Avagy nem a pogányoké is? Bizony a pogányoké is. **30** Mivelhogy egy az Isten, a ki megigazítja a zsidót hitből és a pogányt hit által. **31** A törvényt tehát hiábavalóvá tesszük-é a hit által? Távol legyen! Sőt inkább a törvényt megerősítjük.

4 Mit mondunk tehát, hogy Ábrahám a mi atyánk nyert volna test szerint? **2** Mert ha Ábrahám cselekedetekből igazult meg, van mivel dicsekedék, de nem az Isten előtt. **3** Mert mit mond az írás: Hitt pedig Ábrahám az Istennek, és tulajdonítottak az ő néki igazságul. **4** Annak pedig, a ki munkálkodik, a jutalom nem tulajdonítatik kegyelemből, hanem tartozás szerint; **5** Ellenben annak, a ki nem munkálkodik, hanem hisz abban, a ki az istentelent megigazítja, az ő hite tulajdonítatik igazságul. **6** A mint Dávid is boldognak mondja azt az embert, a kinek az Isten igazságot tulajdonít cselekedetek nélkül. **7** Boldogok, a kiknek megbocsáttattak az ő hamisságaik, és a kiknek elfedeztettek az ő bűneik. **8** Boldog ember az, a kinek az Úr bűnt nem tulajdonít. **9** Ez a boldogság tehát a zsidónak, vagy a pogánynak is tulajdonítatik-é? Mert azt mondjuk, hogy Ábrahámnak a hit tulajdonítottak igazságul. **10** Miképen tulajdonítottak tehát? Körülmetélt vagy körülmetéletlen állapotában? Nem körülmetélt, hanem körülmetéletlen állapotában. **11** És a körülmetéltetés jegyét körülmetéletlenségeben tanúsított hite igazságának pecsétjéül nyerte: hogy atyja legyen mindeneknak, a kik körülmetéletlen létköre hisznek, hogy azoknak is tulajdonítassák az igazság; **12** És hogy atyja legyen a körülmetélteteknek is, azoknak, a kik nemcsak körülmetélteték, hanem követik is a mi atyánknak Ábrahámnak körülmetéletlenségeben tanúsított hitének nyomdokait. **13** Mert nem a törvény által adatott az ígéret Ábrahámnak, vagy az ő magvának, hogy e világnak örököse lesz, hanem a hitnek igazsága által. **14** Mert ha azok az örökösek, kik a törvényből valók, hiábavalóvá lett a hit, és haszontalaná az ígéret: **15** Mert a törvény haragot nemz: a hol pedig nincsen törvény, ott törvény ellen való cselekedet sincsen. **16** Azért hitből, hogy kegyelemből legyen; hogy erős legyen az ígéret az egész magnak; nemcsak a törvényből valónak, hanem az Ábrahám hitéből valónak is, a ki mindenájunknak atyánk **17** (A mint meg van írva, hogy sok nép atyájával tettelek téged) az előtt, az Isten előtt, a kiben hitt, a ki a holtakat megeleveníti, és azokat,

a melyek nincsenek, előszólítja mint meglevőket. **18** Aki reménység ellenére reménykedve hitte, hogy sok népnek atyájával lesz, a szerint, a mint megmondattot: Így lészen a te magod. **19** És hitében erős lévén, nem gondolt az ő már elhalt testére, mintegy százesztendős lévén, sem Sárának elhalt méhére; **20** Az Istennek ígéretében sem kételkedett hitetlenséggel, hanem erős volt a hitben, dicsőséget adván az Istennek, **21** És teljesen elhitte, hogy a mit ő ígért, meg is cselekedheti. **22** Azért is tulajdonítottak néki igazságul. **23** De nemcsak ő érette iratott meg, hogy tulajdonítottak néki igazságul, **24** Hanem mi érettünk is, a kiknek majd tulajdonítattak, azoknak tudniillik, a kik hisznek Abban, a ki feltámasztotta a mi Urunkat a Jézust a halálból, **25** Ki a mi bűneinkért halára adatott, és feltámasztott a mi megigazulásunkért.

5 Megigazolván azért hit által, békességek van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által, **2** A ki által van a menetelünk is hitben ahoz a kegyelemhez, a melyben állunk; és dicsekedünk az Isten dicsőségének reménységében. **3** Nemcsak pedig, hanem dicsekedünk a háborúságokban is, tudván, hogy a háborúság békességes tűrést nemz, **4** A békességes tűrés pedig próbatétele, a próbatétel pedig reménységet, **5** A reménység pedig nem szégyenít meg; mert az Istennek szerelme kitölteni a mi szívünkbe a Szent Lélek által, ki adatott nékünk. **6** Mert Krisztus, mikor még erőtelenek valánk, a maga idejében meghalt a gonoszokért. **7** Bizonyára igazért is alig hal meg valaki; ám a jóért talán csak meg merne halni valaki. **8** Az Isten pedig a mi hozzáink való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus érettünk meghalt. **9** Minekutána azért most megigazultunk az ő vére által, sokkal inkább megtartatunk a harag ellen ő általa. **10** Mert ha, mikor ellenségei voltunk, megbékélünk Istennel az ő Fiának halála által, sokkal inkább megtartatunk az ő élete által minekutána megbékélünk vele. **11** Nemcsak pedig, hanem dicsekedünk is az Istenben a mi Urunk Jézus Krisztus által, a ki által most a megbékélést nyertük. **12** Annakokáért, miképen egy ember által jött be a világra a bűn és a bűn által a halál, és akképen a halál minden emberre elhatott, mivelhogy mindenek vétkeztek; **13** Mert a törvényig vala bűn a világon; a bűn azonban nem számiattatik be, ha nincsen törvény. **14** Úgyde a halál uralkodott Ádámtól Mózesig azokon is, a kik nem az Ádám esetének hasonlatossága szerint vétkeztek, a ki ama következendőnek kiábrázolása vala. **15** De a kegyelmi ajándék nem úgy van, mint a bűneset; mert ha amaz egynek esete miatt sokan haltak meg, az Isten

kegyelme és a kegyelemből való ajándék, mely az egy ember Jézus Krisztusé, sokkal inkább elhatott sokakra. **16** És az ajándék sem úgy van, mint egy vétkező által; mert az ítélet egyből lett kárhozottá, az ajándék pedig sok bűnből van igazulásra. **17** Mert ha az egynek bűnesete miatt uralkodott a halál az egy által: sokkal inkább az életben uralkodnak az egy Jézus Krisztus által azok, kik a kegyelemnek és az igazság ajándékának bővölködésében részesültek. **18** Bizonyára azért, miképen egynek bűnesete által minden emberre elhatott a kárhozat: azonképen egynek igazsága által minden emberre elhatott az életnek megigazulása. **19** Mert miképen egy embernek engedetlensége által sokan bűnösökkel lettek: azonképen egynek engedelmessége által sokan igazakká lesznek. **20** A törvény pedig bejött, hogy a bűn megnövekedjék; de a hol megnövekedik a bűn, ott a kegyelem sokkal inkább bővölködik: **21** Hogy miképen uralkodott a bűn a halálra, azonképen a kegyelem is uralkodék igazság által az örökké életre a mi Urunk Jézus Krisztus által. (aiōnios g166)

6 Mit mondunk tehát? Megmaradjunk-é a bűnben, hogy a kegyelem annál nagyobb legyen? **2** Távol legyen: a kik meghaltunk a bűnnek, mimódon élnénk még abban? **3** Avagy nem tudjátok-é, hogy a kik megkeresztelkedtünk Krisztus Jézusba, az ō halálába keresztelkedtünk meg? **4** Eltemettetünk azért ō vele együtt a keresztség által a halálba: hogy miképen feltámasztottat Krisztus a halálból az Atyának dicsősége által, azonképen mi is új életben járunk. **5** Mert ha az ō halálának hasonlatossága szerint vele egygyé lettünk, bizonyára feltámadásáé szerint is azok leszünk. **6** Tudván azt, hogy a mi ō emberünk ō vele megfeszítettem, hogy megerőtelenüljön a bűnnek teste, hogy ezután ne szolgálunk a bűnnek: **7** Mert a ki meghalt, felszabadult a bűn alól. **8** Hogyha pedig meghaltunk Krisztussal, hiszszük, hogy élünk is ō vele. **9** Tudván, hogy Krisztus, a ki feltámadott a halálból, többé meg nem hal; a halál többé rajta nem uralkodik, **10** Mert hogy meghalt, a bűnnek halt meg egyszer; hogy pedig él, az Istennek él. **11** Ezenképen gondoljátok ti is, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek a mi Urunk Jézus Krisztusban. **12** Ne uralkodjék tehát a bűn a ti halandó testetekben, hogy engedjetek néki az ō kívánságaiban: **13** Se ne szánjátok oda a ti tagjaitokat hamisságnak fegyvereiül a bűnnek; hanem szánjátok oda magatokat az Istennek, mint a kik a halálból életre keltetek, és a ti tagjaitokat igazságnak fegyvereiül az Istennek. **14** Mert a bűn ti rajtatok nem uralkodik; mert nem vagytok törvény alatt, hanem kegyelem alatt. **15** Mit is tehát? Vétkezzünk-

é mivelhogy nem vagyunk törvény alatt, hanem kegyelem alatt? Távol legyen. **16** Avagy nem tudjátok, hogy a kinek oda szánjátok magatokat szolgáluk az engedelmességre, annak vagytok szolgái, a kinek engedelmeskedtek: vagy a bűnnek halálra, vagy az engedelmességnak igazságra? **17** De hála az Istennek, hogy jóllehet a bűn szolgái voltatok, de szívetek szerint engedelmeskedtek a tudomány azon alakjának, a melyre adattatok. **18** Felszabadulván pedig a bűn alól, az igazságnak szolgává lettek. **19** Emberi módon szólok a ti testeteknek erőtlensége miatt. Mert a miképen oda szántatók a ti tagjaitokat a tisztálanságnak és a hamisságnak szolgául a hamisságra: azonképen szánjátok oda most a ti tagjaitokat szolgául az igazságnak a megszenteltetésre. **20** Mert mikor a bűn szolgái valátok, az igazságtól szabadok valátok. **21** Micsoda gyümölcsét vettétek azért akkor azoknak, a mikel most szégyenletek? mert azoknak a vége halál. **22** Most pedig, minekutána felszabadultatok a bűn alól, szolgává lettek pedig az Istenek: megvan a gyümölcsötök a megszenteltetésre, a vége pedig örök élet. (aiōnios g166) **23** Mert a bűn zsoldja halál; az Isten kegyelmi ajándéka pedig örök élet a mi Urunk Krisztus Jézusban. (aiōnios g166)

7 Avagy nem tudjátok-é atyámfiai, mert törvényismerőkhöz szólok, hogy a törvény uralkodik az emberen, a míg él? **2** Mert a férjes asszony, míg él a férj, ehhez van kötve törvény szerint, de ha meghal a férj, felszabadul az asszony a férj törvénye alól. **3** Azért tehát az ō férjének életében paráznának mondatik, ha más férfihoz megy; ha azonban meghal a férje, szabaddá lesz a törvénytől, úgy hogy nem lesz parázna, ha más férfihoz megy. **4** Azért atyámfiai, ti is meghaltatok a törvényeket a Krisztus teste által, hogy legyetek másai, azéi, a ki a halálból feltámasztott, hogy gyümölcsöt teremjünk Istennek. **5** Mert mikor a testben voltunk, a bűnök indulatai a törvény által dolgoztak a mi tagjainkban, hogy gyümölcsözzenek a halálnak; **6** Most pedig megszabadultunk a törvénytől, minekutána meghaltunk arra nézve, a mely által lekötvé tartattunk; hogy szolgálunk a léleknek újságában és nem a betű óságában. **7** Mit mondunk tehát? A törvény bűn-é? Távol legyen: sőt inkább a bűnt nem ismertem, hanem csak a törvény által; mert a kívánságról sem tudtam volna, ha a törvény nem mondaná: Ne kívánjad. **8** De a bűn alkalmat vévén, a parancsolat által nemzett bennem minden kívánságot; mert törvény nélkül holt a bűn. **9** Én pedig éltém régen a törvény nélkül: de ama parancsolatnak eljövetelével felelevenedék a bűn, **10** Én pedig meghalék; és úgy találtaték, hogy az a parancsolat,

mely életre való, nékem halálomra van. **11** Mert a bűn alkalmat vévén, ama parancsolat által megcsatl engem, és megölt általa. **12** Azért ám a törvény szent, és a parancsolat szent és igaz és jó. **13** Tehát a jó nékem halálom lett-e? Távol legyen: sőt inkább a bűn az, hogy megtessék a bűn, mely a jó által nékem halált szerez, hogy felette igen bűnös legyen a bűn a parancsolat által. **14** Mert tudjuk, hogy a törvény lelke; de én testi vagyok, a bűn alá rekeszve. **15** Mert a mit cselekeszem, nem ismerem: mert nem azt mítélem, a mit akarok, hanem a mit gyűlölök, azt cselekeszem. **16** Ha pedig azt cselekszem, a mit nem akarok, megegyezem a törvénytel, hogy jó. **17** Most azért már nem én cselekszem azt, hanem a bennem lakozó bűn. **18** Mert tudom, hogy nem lakik én bennem, azaz a testemben jó; mert az akarás megvan bennem, de a jó véghezvitelét nem találom. **19** Mert nem a jót cselekszem, melyet akarok; hanem a gonoszt cselekszem, melyet nem akarok. **20** Ha pedig én azt cselekszem, a mit nem akarok, nem én mítélem már azt, hanem a bennem lakozó bűn. **21** Megtalálom azért magamban, ki a jót akarom cselekedni, ezt a törvényt, hogy a bűn megvan bennem. **22** Mert gyönyörködöm az Isten törvényében a belső ember szerint; **23** De látok egy másik törvényt az én tagjaimban, mely ellenkezik az elmém törvényével, és engem rabul ád a bűn törvényének, mely van az én tagjaimban. **24** Óh én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből? **25** Hálát adok Istennek a mi Urunk Jézus Krisztus által. Azért jöllehet én az elmémmel az Isten törvényének, de testemmel a bűn törvényének szolgálók.

8 Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, a kik Krisztus Jézusban vannak, kik nem test szerint járnak, hanem Lélek szerint. **2** Mert a Jézus Krisztusban való élet lelkének törvénye megszabadított engem a bűn és a halál törvényétől. **3** Mert a mi a törvénynek lehetetlen vala, mivelhogy erőtelen vala a test miatt, az Isten az Ő Fiát elbocsátván bűn testének hasonlatosságában és a bűnért, kárhoztatá a bűnt a testben. **4** Hogy a törvénynek igazsága beteljesüljön bennünk, kik nem test szerint járunk, hanem Lélek szerint. **5** Mert a test szerint valók a test dolgaira gondolnak; a Lélek szerint valók pedig a Lélek dolgaira. **6** Mert a testnek gondolata halál; a Lélek gondolata pedig élet és békesség. **7** Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen; minthogy az Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is teheti. **8** A kik pedig testben vannak, nem lehetnek kedvesek Isten előtt. **9** De ti nem vagytok testben, hanem lélekben, ha ugyan az Isten Lelke lakik bennetek.

A kiben pedig nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé. **10** Hogyha pedig Krisztus ti bennetek van, jóllehet a test holt a bűn miatt, a lélek ellenben élet az igazságért. **11** De ha Annak a Lelke lakik bennetek, a ki feltámasztotta Jézust a halálból, ugyanaz, a ki feltámasztotta Krisztus Jézust a halálból, megeleveníti a ti halandó testeiteket is az Ő ti bennetek lakozó Lelke által. **12** Annakokáért atyámfiai, nem vagyunk adósok a testnek, hogy test szerint éljünk: **13** Mert, ha test szerint éltek, meghaltak; de ha a test cselekedeteit a lélekkel megöldököltek, éltek. **14** Mert a kiket Isten Lelke vezérel, azok Istennek fiai. **15** Mert nem kaptatok szolgáság lelkét ismét a félelemre, hanem a fiúságnak Lelek kaptatók, a ki által kiáltjuk: Abbá, Atyám! **16** Ez a Lélek bizonyságot tesz a mi lelkünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk. **17** Ha pedig gyermekek, örökösek is; örökösei Istennek, örököstársai pedig Krisztusnak; ha ugyan vele együtt szenvendünk, hogy vele együtt is dicsőüljünk meg. **18** Mert azt tartom, hogy a miket most szenvendünk, nem hasonlíthatók ahoz a dicsőséghöz, mely nékünk megjelentetik. **19** Mert a teremtett világ sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését. **20** Mert a teremtett világ hiábaivalóság alá vettetett, nem önként, hanem azért, a ki az alá vetette. **21** Azzal a reménységgel, hogy maga a teremtett világ is megszabadul a rothatandóság rabságától az Isten fiai dicsőségének szabadságára. **22** Mert tudjuk, hogy az egész teremtett világ egyetemben fohászkodik és nyög mind idáig. **23** Nemcsak ez pedig, hanem magok a Lélek zsengéjének birtokosai, mi magunk is fohászkodunk magunkban, várván a fiúságot, a mi testünknek megváltását. **24** Mert reménységen tartattunk meg; a reménység pedig, ha láttatik, nem reménység; mert a mit lát valaki, miért reményli is azt? **25** Ha pedig, a mit nem látunk, azt reméljük, békességes tűréssel várjuk. **26** Hasonlatosképen pedig a Lélek is segítségére van a mi erőtelenséünknek. Mert azt, a mit kérünk kell, a mint kellene, nem tudjuk; de maga a Lélek esedezik mi érettünk kimondhatatlan fohászkodásokkal. **27** A ki pedig a szíveket vizsgálja, tudja, mi a Lélek gondolata, mert Isten szerint esedezik a szentekért. **28** Tudjuk pedig, hogy azoknak, a kik Istenet szeretik, minden javokra van, mint a kik az Ő végzése szerint hivatalosak. **29** Mert a kiket eleve ismert, eleve el is rendelte, hogy azok az Ő Fia ábrázatához hasonlatosak legyenek, hogy Ő legyen elsőszüließt sok atyafi között. **30** A kiket pedig eleve elrendelt, azokat el is hívta; és a kiket elhívott, azokat meg is igazította; a kiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette. **31** Mit mondunk azért ezekre? Ha az Isten velünk, kicsoda ellenünk? **32** A ki az Ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem

őt mindenjáunkért odaadta, mimódon ne ajándékozna vele együtt minden minékünk? 33 Kicsoda vádolja az Isten választottait? Isten az, aki megigazít; 34 Kicsoda az, aki kárhoztat? Krisztus az, aki meghalt, sőt aki fel is támadt, aki az Isten jobbján van, aki esedezik is érettünk: 35 Kicsoda szakaszt el minket a Krisztus szerelmétől? nyomorúság vagy szorongattatás, vagy üldözés, vagy éhség, vagy meztelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver-é? 36 A mint megvan írva, hogy: Te érettet gyilkoltatunk minden napon; olybá tekintenek mint vágó juhokat. 37 De mindezekben felettesebb diadalmaskodunk, Az által, aki minket szeretett, 38 Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemiségek, sem hatalmasságok, sem jelenvalók, sem következendők, 39 Sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem szakaszthat el minket az Istennek szerelmétől, mely vagyon a mi Urunk Jézus Krisztusban.

9 Igazságot szólok Krisztusban, nem hazudok, lelkismeretem velem együtt tesz bizonyását a Szent Lélek által, 2 Hogy nagy az én szomorúságom és szüntelen való az én szívemnek fájdalma; 3 Mert kívánnám, hogy én magam átok legyek, elszakasztva a Krisztustól az én atyámfiaiért, a kik rokonaim test szerint; 4 A kik izráeliták, a kiké a fiúság és a dicsőség és a szövetségek, meg a törvényadás és az isteni tisztelet és az igéretek; 5 A kiké az atyák, és a kik közül való test szerint a Krisztus, aki mindeneknek felette örökké áldandó Isten. Ámen. (aión g165)

6 Nem lehet pedig, hogy meghiúsult legyen az Isten beszéde. Mert nem mindenjában izráeliták azok, kik Izráeltől valók; 7 Sem nem mindenjában fiak, kik az Ábrahám magvából valók; hanem: Izsákban neveztetik néked a te magod. 8 Azaz, nem a testnekről fiak az Isten fiái; hanem az igéret fiainak tekinti magul. 9 Mert igéretnek beszéde ez: Ez idő tájban eljövök, és Sárának fia lesz. 10 Nemcsak pedig, hanem Rebeka is, ki egytől fogant méhében, Izsáktól a mi atyánktól: 11 Mert mikor még meg sem születtek, sem semmi jót vagy gonoszt nem cselekedtek, hogy az Istennek kiválasztás szerint való végzése megmaradjon, nem cselekedetekből, hanem az elhívótól, 12 Megmondatott néki, hogy: A nagyobbik szolgál a kisebbiknek. 13 Miképen meg van írva: Jákóbot szerettem, Ézsaut pedig gyűlööm. 14 Mit mondunk tehát: Vajon nem igazságtalanság-é ez az Istantól? Távol legyen! 15 Mert Mózesnek ezt mondja: Könyörölök azon, aki könyörölök, és kegyelmezek annak, a kinek kegyelmezek. 16 Annakokáért tehát nem azé, aki akarja, sem nem azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené. 17 Mert azt mondja

az írás a Faraónak, hogy: Azért támasztottalak téged, hogy megmutassam benned az én hatalmatam, és hogy hirdessék az én nevemet az egész földön. 18 Annakokáért a kin akar könyörül, a kit pedig akar, megkeményít. 19 Mondod azért nékem: Miért fedd hát engem? Hiszen az ő akaratának kicsoda áll ellene? 20 Sőt inkább kicsoda vagy te óh ember, hogy versengsz az Istenkel? Avagy mondja é a készítmény a készítőnek: Miért csináltál engem így? 21 Avagy nincsen-é a fazekasnak hatalma az agyagon, hogy ugyanazon gyuradékból némely edényt tisztelességre, némelyt pedig becstelenségre csináljon? 22 Ha pedig az Isten az ő haragját megmutatni és hatalmát megismerteti kívánván, nagy békességes tűréssel elszenvedte a harag edényeit, melyek veszedelemre készítettek, 23 És hogy megismertesse az ő dicsőségének gazdagságát az irlalom edényein, melyeket eleve elkészített a dicsőségre, mit szólhatsz ellene? 24 A kikül el is hívott minket nemcsak a zsidók, hanem a pogányok közül is, 25 A mint Hóseásnál is mondja: Hívom a nem én népemet én népemnek; és a nem szerettet szeretettnek. 26 És lészen, hogy azon a helyen, ahol ez mondatott nézik: Ti nem vagytok az én népem, ott az élő Isten fiainak fognak hívatni. 27 Ésaiás pedig ezt kiáltja Izráel felől: Ha Izráel fiainak száma annyi volna is, mint a tenger fővenye, a maradék tartatik meg. 28 Mert a dolgot bevégézi és rövidre metszi igazságban; mivel rövidesen végez az Úr a földön. 29 És a mint Ésaiás előre megmondotta: Ha a Seregeknek Ura nem hagyott volna nékünk magot, olyanokká lettünk volna, mint Sodoma, és Gomorához volnánk hasonlók. 30 Mit mondunk hát? Azt, hogy a pogányok, a kik az igazságot nem követték, az igazságot elnyerték, még pedig a hitből való igazságot; 31 Izráel ellenben, mely az igazság törvényét követte, nem jutott el az igazság törvényére. 32 Miért? Azért, mert nem hitből keresték, hanem mintha a törvény cselekedeteiből volna. Mert beleütököttek a beleütözés kövébe, 33 A mint meg van írva: Íme beleütözés kövét és megbotránkozás szíkláját teszem Sionba; és aki hisz benne, nem szégyenül meg.

10 Atyámfiai, szívem szerint kívánom és Istantől könyörgöm az Izráel idvességét. 2 Mert bizonyását teszek felőlök, hogy Isten iránt való buzgóság van bennök, de nem megismerés szerint. 3 Mert az Isten igazságát nem ismervén, és az ő tulajdon igazságukat igyekezvén érvényesíteni, az Isten igazságának nem engedelmeskedtek. 4 Mert a törvény vége Krisztus minden hívőnek igazságára. 5 Mert Mózes a törvényből való igazságról azt írja, hogy a ki azokat cselekeszi, él azok által. 6 A hitből való igazság

pedig így szól: Ne mondd a te szívedben: Kicsoda megysőrül föl a mennybe? (azaz, hogy Krisztus aláhozza;) 7 Avagy: Kicsoda száll le a mélysége? (azaz, hogy Krisztust a halálból felhozza.) (Abyssos g12) 8 De mit mond? Közel hozzád a beszéd, a szádban és a szívedben van: azaz a hit beszéde, a melyet mi hirdetünk. 9 Mert ha a te száddal vallást teszel az Úr Jézusról, és szívedben hiszed, hogy az Isten feltámasztotta őt a halálból, megtartatol. 10 Mert szível hiszünk az igazságra, szájjal teszünk pedig vallást az idvességre. 11 Mert azt mondja az írás: Valaki hisz ő benne, meg nem szégyenül. 12 Mert nincs különbség zsidó meg görög között; mert ugyanaz az Ura mindeneknek, aki kegyelemben gazdag mindenekhez, a kik őt segítségül hívják. 13 Mert minden, aki segítségül hívja az Úr nevét, megtartatik. 14 Mimódon hívják azért segítségül azt, a kiben nem hisznek? Mimódon hisznek pedig abban, aki felől nem hallottak? Mimódon hallanának pedig prédkáló nélkül? 15 Mimódon prédkálnak pedig, ha el nem küldetnek? A miképen meg van írva: Mely szépek a békesség hirdetőknek lábai, a kik jókat hirdetnek! 16 De nem mindenek engedelmeskedtek az evangéliomnak. Mert Ésaiás azt mondja: Uram! Kicsoda hitt a mi beszédünknek? 17 Azért a hit hallásból van, a hallás pedig Isten ígéje által. 18 De mondomb: Avagy nem hallották-e? Sőt inkább az egész földre elhatott az ő hangjok, és a lakóföld véghatáraig az ő beszédök. 19 De mondomb: Avagy nem ismerte-é Izráel? Először Mózes mondja: Én titkeket felerítettem egy nem néppel, értelmetlen néppel haragítalak meg titkeket. 20 Ésaiás pedig bártóságosan ezt mondja: Megtaláltak azok, a kik engem nem keresnek; nyilvánvaló lettem azoknak, a kik felőlem nem kérdezősködtek. 21 Az Izráelről pedig ezt mondja: Egész napon kiterjesztettem kezeimet az engedetlenkedő és ellenmondó néphez.

11 Mondom tehát: Avagy elvetette-é Isten az ő népét?

Távol legyen; mert én is izráelita vagyok, az Ábrahám magyából, Benjámin nemzetsegéből való. 2 Nem vetette el Isten az ő népét, melyet eleve ismert. Avagy nem tudjátok-é, mit mond az írás Illésről? a mint könyörög Istenhez Izráel ellen, mondván: 3 Uram, a te prófétáidat megölték, és a te oltáridat lerombolták; és csak én egyedül maradtam, és engem is halára keresnek. 4 De mit mond néki az isteni felelet? Meghagytam magamnak hétezer embert, a kik nem hajtottak térdet a Baálnak. 5 Ekképen azért most is van maradék a kegyelemből való választás szerint. 6 Hogyha pedig kegyelemből, akkor nem cselekedetekből: különben a kegyelem nem volna többé kegyelem. Hogyha pedig cselekedetekből, akkor nem kegyelemből: különben a

cselekedet nem volna többé cselekedet. 7 Micsoda tehát? A mit Izráel keres, azt nem nyerte meg: a választottak ellenben megnyerték, a többiek pedig megkeményítettek: 8 A mint meg van írva: Az Isten kábultság lelkét adta nékik; szemeket, hogy ne lássanak, füleket, hogy ne halljanak, minden napig. 9 Dávid is ezt mondja: Legyen az ő asztaluk tőrré, hálóvá, botránkozássá és megtorlássá. 10 Sötétüljenek meg az ő szemeik, hogy ne lássanak, és az ő hátokat mindenkorra görbítsd meg. 11 Annakokáért mondomb: Avagy azért botlottak-é meg, hogy elessenek? Távol legyen; hanem az ő esetük folytán lett az idvesség a pogányoké, hogy ők felerítettségenek. 12 Ha pedig az ő esetök világának gazdagsága, és az ő veszteségök pogányok gazdagsága, mennyivel inkább az ő teljességek? 13 Mert néktek mondomb a pogányoknak, a mennyiben hát én pogányok apostola vagyok, a szolgálatomat dicsőítem, 14 Ha ugyan felerítettem az én atyámfiait, és megtarthatnék közülök nemelyeket. 15 Mert ha az ő elvettetésök a világának megbékélése, micsoda lesz a felvételök hanemha élet a halálból? 16 Ha pedig a zsenge szent, akkor a térszta is; és ha a gyökér szent, az ágak is azok. 17 Ha pedig nemely ágak kitörétek, te pedig vadolajfa létrede beoltattál azok közé, és részese lettél az olajfa gyökerének és zsírjának; 18 Ne kevélykedjél az ágak ellenében: ha pedig kevélykedel, nem te hordozod a gyökeret, hanem a gyökér téged. 19 Azt mondod azért: Kitörétek az ágak, hogy én oltassam be. 20 Úgy van; hitetlenség miatt törették ki, te pedig hit által állasz; fel ne fuvalkodjál, hanem félj; 21 Mert ha az Isten a természet szerint való ágaknak nem kedvezett, majd néked sem kedvez. 22 Tekints meg azért az Istennek kegyességét és keménységét: azok iránt a kik elestek, keménységet; irántad pedig a kegyességet, ha megmaradsz a kegyességen; különben te is kivágatol. 23 Sőt azok is, ha meg nem maradnak a hitetlenségen, beoltatnak; mert az Isten ismét beolthatja őket. 24 Mert ha te a természet szerint való vadolajfából kivágottál, és természet ellenére beoltattál a szelid olajfába: mennyivel inkább beoltatnak ezek a természet szerint valók az ő saját olajjákokba. 25 Mert nem akarom, hogy ne tudjátok atyámfiai ezt a titkot, hogy magatokat el ne higyétek, hogy a megkeményedés Izráelre nézve csak részben történt, a meddig a pogányok teljessége bemegyen. 26 És így az egész Izráel megtartatik, a mint meg van írva: Eljő Sionból a Szabadító, és elfordítja Jáköbtől a gonoszságokat: 27 És ez nékik az én szövetségem, midőn eltörlöm az ő bűneket. 28 Az evangéliomra nézve ugyan ellenségek ti érettetek; de a választásra nézve szerelmetesek az atyákért. 29 Mert

megbánhatatlanok az Istennek ajándékai és az ő elhívása.

30 Mert miképen ti egykor engedetlenkedtetek az Istennek, most pedig irgalmasságot nyertetek az ő engedetlenségök miatt: **31** Azonképen ők is most engedetlenkedtek, hogy a ti irgalmasságba jutásotok folytán ők is irgalmasságot nyerjenek; **32** Mert az Isten mindeneket engedetlenség alá rekesztett, hogy mindenken könyörüljön. (eleésé g1653) **33** Óh Isten gazdagságának, bőlcsesegének és tudományának mélyése! Mely igen kikutathatatlanok az ő ítéletei s kinyomozhatatlanok az ő útai! **34** Mert kicsoda ismerte meg az Úr értelmét? vagy kicsoda volt néki tanácsosa? **35** Avagy kicsoda adott előbb néki, hogy annak visszafizesse azt? **36** Mert ő tőle, ő általa és ő reá névre vannak mindenek. Övé a dicsőség mindörökké. Ámen. (aión g165)

12 Kérlek azért titkokat atyámfiai az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeiteket elő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteteket. **2** És ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el a ti elméteknek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata. (aión g165) **3** Mert a nékem adott kegyelem által mondomb mindenkinél közöttetek, hogy feljebb ne bőlcselkedjétek, mint a hogy kell bőlcselkedni; hanem józanon bőlcselkedjétek, a mint az Isten adta kinek-kinek a hit mértékét. **4** Mert miképen egy testben sok tagunk van, minden tagnak pedig nem ugyanazon cselekedete van: **5** Azonképen sokan egy test vagyunk a Krisztusban, egyenként pedig egymásnak tagjai vagyunk. **6** Minthogy azért külön-külön ajándékaink vannak a nékünk adott kegyelem szerint, akár írásmagyarázás, a hitnek szabálya szerint teljesítsek; **7** Akár szolgálat, a szolgálatban; akár tanító, a tanításban; **8** Akár intő, az intéshben; az adakozó szelídsgében; az előljáró szorgalmatossággal; a könyörűlő vízámsággal mívelje. **9** A szeretet képmutatás nélkül való legyen. Iszonyodjatok a gonosztól, ragaszkodjatok a jóhoz. **10** Atyaifű szeretettel egymás iránt gyöngédek; a tiszteletadásban egymást megelőzők legyetek. **11** Az igyekezetben ne legyetek restek; lélekben buzgók legyetek; az Úrnak szolgáljatok. **12** A reménységen örvendezők; a háborúságban túrók; a könyörgésben állhatatosak; **13** A szentek szükségeire adakozók legyetek; a vendégszeretetet gyakoroljatok. **14** Áldjátok azokat, a kik titeket kergetnek; áldjátok és ne átkozzátok. **15** Örüljetek az örölkkel, és sírjatok a sírókkal. **16** Egymás iránt ugyanazon indulattal legyetek; ne kevélkedjetek, hanem az alázatosakhoz szabjátok magatokat. Ne legyetek bőlcsek timagatokban. **17**

Senkinek gonoszért gonoszszal ne fizessetek. A tisztességre gondotok legyen minden ember előtt. **18** Ha lehetséges, a mennyire rajtak áll, minden emberrel békességesen éljetek. **19** Magatokért bosszút ne álljatok szerelmeseim, hanem adjatok helyet ama haragnak; mert meg van írva: Enyém a bosszúállás, én megfizetek, ezt mondja az Úr. **20** Azért, ha éhezik a te ellenséged, adj ennie; ha szomjuhözök, adj innia; mert ha ezt miveled, eleven szenet gyűítesz az ő fejére. **21** Ne győzettessél meg a gonosztól, hanem a gonoszt jóval győzd meg.

13 minden lélek engedelmeskedjék a felső hatalmasságoknak; mert nincsen hatalmasság, hanem csak Istentől: és a mely hatalmasságok vannak, az Istentől rendeltettek. **2** Azért, a ki ellene támad a hatalmasságnak, az Isten rendelésének támad ellene; a kik pedig ellene támadnak, önmagoknak ítéletet szereznek. **3** Mert a fejedelmek nem a jó, hanem a rossz cselekedetnek rettegésére vannak. Akarod-é pedig, hogy ne félj a hatalmasságtól? Cselekedjed a jót, és dícséreted lesz attól. **4** Mert Isten szolgája ő a te javadra. Ha pedig a gonoszt cselekszed, félj: mert nem ok nélkül viseli a fegyvert: mert Isten szolgája, bosszúálló a haragra annak, a ki gonoszt cselekszik. **5** Annakokáért szükség engedelmeskedni, nem csak a haragért, hanem a lelkiismeretért is. **6** Mert azért fizettek adót is; mivelhogy Istennek szolgái, kik ugyanabban foglalatoskodnak. **7** Adjátok meg azért mindenkinél, a mivel tartoztok: a kinek az adóval, az adót; a kinek a vámmal, a vámot; a kinek a félelemmel, a félelmet; a kinek a tisztességgel, a tisztességet. **8** Senkinek semmivel ne tartozzatok, hanem csak azzal, hogy egymást szeressétek; mert a ki szereti a felebarátját, a törvényt betölítötte. **9** Mert ez: Ne paráználkodjál, ne ölj, ne orozz, hamis tanubizonyásogat ne szólj, ne kívánj, és ha valamely más parancsolat van, ebben az ígében foglaltatik egybe: Szeressed felebarátodat mint temagadat. **10** A szeretet nem illeti gonoszszal a felebarátot. Annakokáért a törvénynek betöltése a szeretet. **11** Ezt pedig cselekedjétek, tudván az időt, hogy ideje már, hogy az álbombok felserkenjünk; mert most közelebb van hozzánk az idvesség, mint a mikor hívőkké lettünk. **12** Az éjszaka elmúlt, a nap pedig elközelgett; vessük el azért a sötétségnek cselekedeteit, és öltözzük fel a világosság fegyvereit. **13** Mint nappal, ékesen járunk, nem dobzódásokban és részegségekben, nem bujálkodásokban és feslettségekben, nem versengésben és írigségekben: **14** Hanem öltözzétek fel az Úr Jézus Krisztust, és a testet ne tápláljátok a kívánságokra.

14 A hitben erőtelent fogadjátok be, nem ítélgétvén vélekedéseit. 2 Némely ember azt hiszi, hogy minden megehetik; a hitben erőtelen pedig zöldséget eszik. 3 A ki eszik, ne vesse meg azt, aki nem eszik; és a ki nem eszik, ne károztassa azt, aki eszik. Mert az Isten befogadta őt. 4 Te kicsoda vagy, hogy károztatod a más szolgáját? Az ő tulajdon urának áll vagy esik. De meg fog állani, mert az Úr által képes, hogy megálljon. 5 Emez az egyik napot különbnek tartja a másiknál: amaz pedig minden napot egyformának tart. Ki-ki a maga értelme felől legyen meggyőződve. 6 A ki ügyel a napra, az Úrért ügyel: és a ki nem ügyel a napra, az Úrért nem ügyel. A ki eszik, az Úrért eszik, mert hálákat ád az Istennek: és a ki nem eszik, az Úrért nem eszik, és hálákat ád az Istennek. 7 Mert közünk senki sem él önmagának, és senki sem hal önmagának: 8 Mert ha élünk, az Úrnak élünk; ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Azért akár élünk, akár halunk, az Úri vagyunk. 9 Mert azért halt meg és támadt fel és elevenedett meg Krisztus, hogy mind holtakon minden előkön uralkodjék. 10 Te pedig miért károztatod a te atyádfiát? avagy te is miért veted meg a te atyádfiát? Hiszen mindenjában oda állunk majd a Krisztus itélőszéke elé. 11 Mert meg van írva: Élek én, mond az Úr, mert nékem hajol meg minden térd, és minden nyelv Istenet magasztalja. 12 Azért hát mindenünk maga ad számot magáról az Istennek. 13 Annakokáért egymást többé ne károztassuk: hanem inkább azt tartsátok, hogy a ti atyátokfiának ne szerezze megüközést vagy megbotránkozást. 14 Tudom és meg vagyok győződve az Úr Jézusban, hogy semmi sem tisztálatlan önmagában: hanem bármí annak tisztálatlan, aki tisztálatannak tartja. 15 De ha a te atyádfia az ételért megszomorodik, akkor te nem szeretet szerint cselekszel. Ne veszítsd el azt a te ételeddel, a kiért Krisztus meghalt. 16 Ne káromoltassék azért a ti javatok. 17 Mert az Isten országa nem evés, nem ivás, hanem igazság, békesség és Szent Lélek által való örööm. 18 Mert a ki ezekben szolgál a Krisztusnak, kedves Istennek, és az emberek előtt megpróbált. 19 Azért tehát törekedjünk azokra, a mik a békességre és az egymás épülésére valók. 20 Ne rontsd le az ételért az Isten munkáját. Minden tiszta ugyan, de rossz annak az embernek, aki botránkozással eszi. 21 Jó nem enni húst és nem inni bort, sem semmit nem tenni, a miben a te atyádfia megüközik vagy megbotránkozik, vagy erőtelen. 22 Te néked hited van: tartsd meg magadban Isten előtt. Boldog, aki nem károztatja magát abban, a mit helyesel. 23 A ki pedig kételkedik, ha eszik, károztatva van, mert nem hitből eszik. A mi pedig hitből nincs, bún az.

15 Tartozunk pedig mi az erősek, hogy az erőtelenek erőtlenségeit hordozzuk, és ne magunknak kedveskedjünk. 2 mindenünk tudniliük az ő felebarátjának kedveskedjék annak javára, épülésére. 3 Mert Krisztus sem önmagának kedveskedett, hanem a mint meg van írva: A te gyalázóidnak gyalázásai hullottak reám. 4 Mert a melyek régen megirattak, a mi tanulságunkra irattak meg: hogy békességes tűrés által és az írásoknak vígasztalása által reménységünk legyen. 5 A békességes tűrésnek és vígasztalásnak Istene pedig adja néktek, hogy ugyanazon indulat legyen bennetek egymás iránt Krisztus Jézus szerint: 6 Hogy egy szívvel, egy szájjal dicsősítétek az Istant és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyját. 7 Azért fogadjátok be egymást, miképen Krisztus is befogadott minket az Isten dicsőségére. 8 Mondom pedig, hogy Jézus Krisztus szolgája lett a körülmetéléseknek az Isten igazságáért, hogy megerősítse az atyák ígéreteit; 9 A pogányok pedig irgalmaságáért dicsősítik Istant, a mint meg van írva: Annakokáért vallást teszek rőlök a pogányok között, és dícséretet éneklek a te nevednek. 10 És ismét azt mondja: Örüljetek pogányok az ő népével együtt. 11 És ismét: Dícsérjétek az Urat minden pogányok, és magasztaljátok őt minden népek. 12 És viszont Ésaiás így szól: Lészen a Jessének gyökere, és a ki felkel, hogy uralkodjék a pogányokon; ő benne reménykednek a pogányok. 13 A reménységek Istene pedig töltön be titeket minden örömmel és békességgel a hivésben, hogy bővölködjétek a reménységen a Szent Lélek ereje által. 14 Meg vagyok pedig győződve atyámfiai én magam is ti felőletek, hogy teljesek vagytok minden jósággal, betölve minden ismerettel, képesek lévén egymást is inteni. 15 Bátorságosabban írtam pedig néktek atyámfiai, részben, mintegy emlékeztetvén titeket az Istantől nékem adott kegyelem által, 16 Hogy legyek a Jézus Krisztus szolgája a pogányok között, munkálkodván az Isten evangéliomában, hogy legyen a pogányoknak áldozata kedves és a Szent Lélek által megszentelt. 17 Van azért mivel dicsekedjem a Jézus Krisztusban, az Istenre tartozó dolgokban. 18 Mert nem merek szóni semmiről, a mit nem Krisztus cselekedett volna általam a pogányoknak engedelmességrére, szóval és tettel. 19 Jelek és csodák ereje által, az Isten Lelkének ereje által; úgyannyira, hogy én Jeruzsálemtől és környékétől fogva Illyriáig betöltöttem a Krisztus evangéliomát. 20 Ekképen pedig tisztelességbeli dolog, hogy ne ott hirdessem az evangéliomot, ahol neveztettem Krisztus, hogy ne más alapra építsek: 21 Hanem a mint meg van írva: A kiknek nem hirdettetet ő felőle, azok meglátják; és a kik nem hallották, megértik. 22

Annakokáért meg is akadályoztattam gyakran a hozzátok való menetelben. 23 Most pedig, mivelhogy nincs már helyem e tartományokban, vágyódván pedig sok esztendő óta, hogy elmenjek hozzátok: 24 Ha Hispániába megyek, elmegyek ti hozzátok. Mert remélem, hogy átutazóban meglátlak titeket, és ti elkísértek oda, ha előbb részben beteljesedem veletek. 25 Most pedig megyek Jeruzsálembe, szolgálván a szenteknek. 26 Mert tetszett Macedóniának és Akhájának, hogy a Jeruzsálembeli szentek szegényei részére némileg adakozzanak. 27 Mert tetszett nézik, és tartoznak is vele. Mert ha a pogányok azoknak a lelkei javaiban részesítétek, tartoznak nézik viszont szolgálni a testiekben. 28 Ezt azért ha majd elvégezem, és nézik e gyümölcsöt átadom, elmegyek közöttetek által Hispániába. 29 Tudom pedig, hogy mikor hozzátok megyek, a Krisztus evangélioma áldásának teljességével megyek. 30 Kérlek pedig titeket atyámfiai a mi Urunk Jézus Krisztusra és a Lélek szerelmére, tusakodjatok velem együtt az imádkozásokban, én érettem Isten előtt, 31 Hogy szabaduljak meg azoktól, a kik engedetlenek Júdeában, és hogy az én Jeruzsálemben való szolgálatom legyen kedves a szentek előtt; 32 Hogy örömmel menjek hozzátok az Isten akaratából, és veletek együtt megújuljak. 33 A békességnak Istene pedig legyen mindenjában ti veletek! Ámen.

16 Ajánlom pedig néktek Fébét, a mi nénénket, ki a Kenkhréabeli gyülekezetnek szolgálója: 2 Hogy fogadjátok őt az Úrban szentekhez illendően, és legyetek mellette, ha valami dologban rátok szorul. Mert ő is soknaknak pártfogója volt, nékem magannak is. 3 Köszöntsétek Priscillát és Akvilát, kik nékem munkatársaim Krisztus Jézusban. 4 A kik az én életemért a saját nyakukat tettek le; a kiknek nemcsak én mondok köszönetet, hanem a pogányok minden gyülekezete is. 5 És köszöntsétek azt a gyülekezetet, mely az ő házokban van. Köszöntsétek az én szerelmes Epenétusomat, aki Akhája zsengéje a Krisztusban. 6 Köszöntsétek Máriát, ki sokat munkálkodott körülöttünk. 7 Köszöntsétek Andronikust és Juniát az én rokonaimat és az én fogolytársaimat, a kik híresek az apostolok között, a kik nálamnál is előbb voltak a Krisztusban. 8 Köszöntsétek Ampliást, ki nékem szerelmesem az Úrban. 9 Köszöntsétek Orbánt, a mi munkatársunkat a Krisztusban, és Stakhist az én szerelmesemet. 10 Köszöntsétek Apellest, ki a Krisztusban megpróbáltatott. Köszöntsétek az Aristóbulus háznépéből valókat. 11 Köszöntsétek Heródiont az én rokonomat. Köszöntsétek a Nárcissus háznépéből azokat, a kik az Úrban vannak. 12 Köszöntsétek Trifénát és Trifósát,

kik munkálódnak az Úrban. Köszöntsétek a szerelmes Persist, ki sokat munkálódott az Úrban. 13 Köszöntsétek Rufust, ki kiválasztott az Úrban, és az ő anyját, aki az enyém is. 14 Köszöntsétek Ásinkritust, Flégont, Hermást, Párobást, Merkuriust, és az atyafiakat, kik velük vannak. 15 Köszöntsétek Filológiust és Juliát, Néreust és az ő nénjét, és Olimpást és minden szenteket, kik velük vannak. 16 Köszöntsétek egymást szent csókolással. Köszöntenek titeket a Krisztus gyülekezetei. 17 Kérlek pedig titeket atyámfiai, vigyázzatok azokra, a kik szakadásokat és botránkozásokat okoznak a tudomány körül, melyet tanultatok; és azoktól hajoljatok el. 18 Mert az ilyenek a mi Urunk Jézus Krisztusnak nem szolgálnak, hanem az ő hasznak; és nyájas beszéddel, meg hizelkedéssel megcsalják az ártatlanoknak szívét. 19 Mert a ti engedelmességeket mindenekhez eljuttatt. Örülök azért rajtak; de akarom, hogy bölcsék legyetek a jónban, ártatlano pedig a rosszban. 20 A békességnak Istene megrontja a Sátánt a ti lábatok alatt hamar. A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme veletek. Ámen. 21 Köszöntenek titeket Timótheus, az én munkatársam, és Luczius, Jáson, és Sosipáter az én rokonaim. 22 Köszöntelek titeket az Úrban én Tertiust, ki e levelet írtam. 23 Köszönt titeket Gájus, aki nékem és az egész gyülekezetnek gazdája. Köszönt titeket Erástus a városnak kincstartója, és Kvártus atyafi. 24 A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme mindenjában ti veletek. Ámen. 25 Annak pedig, aki titeket megerősíthet az én evangéliomom és a Jézus Krisztus hirdetése szerint, ama titoknak kijelentése folytán, mely örök időtől fogva el volt halligatva, (aiōnios g166) 26 Most pedig megjelentetett a prófétaírások által, az örök Isten parancsolata szerint, a hitben való engedelmesség végett minden pogányoknak tudomására adatván, (aiōnios g166) 27 Az egyedül bölcs Istennek a Jézus Krisztus által dicsőség mindenrőkké. Ámen. (aiōn g165)

1 Korintusi

1 Pál, Jézus Krisztusnak Isten akaratából elhívott apostola, és Sosthenes, az atyafi. **2** Az Isten gyülekezetének, a mely Korinthusban van, a Krisztus Jézusban megszentelteknek, elhívott szenteknek, mindenakkal egybe, a kik a mi Urunk Jézus Krisztus nevét segítségül hívják bármely helyen, a magoknál és a miénk: **3** Kegyelem néktek és békesség Istantől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól. **4** Hálát adok az én Istenemnek mindenkor ti felőletek az Isten amely kegyelméért, mely néktek a Krisztus Jézusban adatott, **5** Mivelhogy mindenben meggazdagodtatok ő benne, minden beszédben és minden ismeretben, **6** A mint megerősítettetői bennetek a Krisztus felől való bizonyáságtétel. **7** Úgy, hogy semmi kegyelmi ajándék nélkül nem szűköködtök, várván a mi Urunk Jézus Krisztusnak megjelenését, **8** A ki meg is erősít titeket mindvégig feddhetetlenségben, a mi Urunk Jézus Krisztusnak napján. **9** Hű az Isten, ki elhívott titeket az ő Fiával, a mi Urunk Jézus Krisztussal való közösségre, **10** Kérlek azonban titeket atyámfiai, a mi Urunk Jézus Krisztus nevére, hogy mindenkorban egyképen szóljatok és ne legyenek köztetek szakadások, de legyetek teljesen egyek ugyanazon értelemben és ugyanazon véleményben. **11** Mert megtudtam felőletek atyámfiai a Kloé embereitől, hogy versengések vannak köztetek. **12** Azt értem pedig, hogy mindenik ezt mondja: Én Pál vagyok, én meg Apollósé, én meg Kéfásé, én meg Krisztusé. **13** Vajon részekre osztatott-e a Krisztus? Vajon Pál feszítetted-e meg érettetek, vagy a Pál nevére keresztlejtettek-e meg? **14** Hálákat adok az Istennek, hogy senkit sem kereszteletem meg közületek, kivéve Krisztust és Gájust, **15** Hogy valaki azt ne mondja, hogy a magam nevére kereszteletem. **16** Megkereszteletem azonban Stefana házanépét is, ezenkívül nem tudom, hogy valakit mászt kereszteletem volna. **17** Mert nem azért küldött engem a Krisztus, hogy keresztelek, hanem hogy az evangéliomot hirdessem; de nem szólásban való bölcseséggel, hogy a Krisztus keresztre hiába való ne legyen. **18** Mert a keresztről való beszéd bolondság ugyan azoknak, a kik elvesznek; de nekünk, kik megtartunk, Istennek ereje. **19** Mert meg van írva: Elveszem a bölcséknek bölcseségét és az értelmeseleknek értelmét elvetem. **20** Hol a bölcs? hol az írástudó? hol e világnak vitázója? Nemde nem bolondsággá tette-e Isten e világnak bölcseségét? **(aión g165)** **21** Mert minekutána az Isten bölcseségében nem ismerte meg a világ a bölcseség által az Istenet, tetszék az Istennek, hogy az igehirdetés bolondsága által tartsa meg a hívőket. **22** Mert egyfelől a zsidók jelt kívánnak,

másfelől a görögök bölcseséget keresnek. **23** Mi pedig Krisztust prédkáljuk, mint megfeszítettet, a zsidóknak ugyan botránkozást, a görögök pedig bolondságot; **24** Ámde magoknak a hivatalosoknak, úgy zsidóknak, mint görögöknek Krisztust, Istennek hatalmát és Istennek bölcseségét. **25** Mert az Isten bolondsága bölcsébb az embereknél, és az Isten erőtelensége erősebb az embereknél. **26** Mert tekintsétek csak a ti hivatástokat, atyámfiai, hogy nem sokan hívtak bőlcsek test szerint, nem sokan hatalmasak, nem sokan nemesek; **27** Hanem a világ bolondjait választotta ki magának az Isten, hogy megszégyenítse a bölcséket; és a világ erőtleneit választotta ki magának az Isten, hogy megszégyenítse az erőseket; **28** És a világ nemteleneit és megvetettjeit választotta ki magának az Isten, és a semmiket, hogy a valamiket megsemmisítse: **29** Hogy ne dicsekedjék ő előtte egy test sem. **30** Tőle vagytok pedig ti a Krisztus Jézusban, ki bölcseségül lön nekünk Istantől, és igazságul, szentségül és váltságul: **31** Hogy, a mint meg van írva: A ki dicsekedi, az Úrban dicsekedjék.

2 Én is, mikor hozzátok mentem, atyámfiai, nem mentem, hogy nagy ékesszólással, avagy bölcseséggel hirdessem néktek az Isten bizonyáságtételét. **2** Mert nem végezem, hogy egyébről tudjak ti köztetek, mint a Jézus Krisztusról, még pedig mint megfeszítetről. **3** És én erőtlenség, felelem és nagy rettegés között jelentem meg ti köztetek. **4** És az én beszédem és az én prédikálásom nem emberi bölcseségnak hitető beszédben állott, hanem léleknek és erőnek meghatásában: **5** Hogy a ti hitetek ne emberek bölcseségén, hanem Istennek erején nyugodjék. **6** Bölcseséget pedig a tökéletesek között szólunk; ámde nem e világnak, sem e világ veszendő fejedelmeinek bölcseségét; **(aión g165)** **7** Hanem Istennek titkon való bölcseségét szóljuk, azt az elrejtetett, melyet öröktől fogva elrendelt az Isten a mi dicsőségünkre; **(aión g165)** **8** Melyet e világ fejedelme közül senki sem ismert, mert ha megismerték volna, nem feszítették volna meg a dicsőség Urát: **(aión g165)** **9** Hanem, a mint meg van írva: A miket szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg se gondolt, a miket Isten készített az ő szeretőknek. **10** Nekünk azonban az Isten kijelentette az ő Lelke által: mert a Lélek mindeneket vizsgál, még az Istennek mélységeit is. **11** Mert kicsoda tudja az emberek közül az ember dolgait, hanemha az embernek lelke, a mely ő benne van? Azonképen az Isten dolgait sem ismeri senki, hanemha az Istennek Lelke. **12** Mi pedig nem e világnak lelkét vettük, hanem az Istenből való Lelek; hogy megismerjük azokat, a miket Isten ajándékozott nekünk. **13**

Ezeket prédikáljuk is, nem oly beszédekkel, melyekre emberi bőlcseseg tanít, hanem a melyekre a Szent Lélek tanít; lelkiekhez lelkieket szabván. **14** Érzéki ember pedig nem foghatja meg az Isten Lelkének dolgait: mert bolondságok néki; meg sem érheti, mivelhogy lelkiképen ítéltetnek meg. **15** A leksi ember azonban mindenöt megítél, de ō senkitől sem ítéltetik meg. **16** Mert ki érte fel az Úrnak értelmét, hogy megoktathatná őt? Bennünk pedig Krisztus értelme van.

3 Én sem szólhattam néktek, atyámfiai, mint lelkieknek, hanem mint testieknek, mint a Krisztusban kisdedeknek. **2** Téjnek italával tápláltalak titeket és nem kemény eledellel, mert még nem bírtatók volna meg, sőt még most sem bírtatók meg: **3** Mert még testiek vagytok; mert a mikor írigykedés, versengés és visszavonás van köztetek, vajon nem testiek vagytok-é és nem ember szerint jártok-é? **4** Mert mikor egyik ezt mondja: Én Pálé vagyok; a másik meg: Én Apollós; nem testiek vagytok-é? **5** Hát kicsoda Pál és kicsoda Apollós? Csak szolgák, kik által hívőkké lettetek, és pedig a mint kinek-kinek az Úr adta. **6** Én plántáltam, Apollós öntözött; de az Isten adja vala a növekedést. **7** Azért sem a ki plántál, nem valami, sem a ki öntöz; hanem a növekedést adó Isten. **8** A plántáló pedig és az öntöző egyek; de mindenik a maga jutalmát veszi a maga munkája szerint. **9** Mert Isten munkatársai vagyunk: Isten szántóföldje, Isten épülete vagytok. **10** Az Istennek nékem adott kegyelme szerint, mint bőlcs építőmester, fundamentomot vetettem, de más épít reá. Kiki azonban meglássa mimódon épít reá. **11** Mert más fundamentomot senki nem vethet azon kívül, a mely vettetett, mely a Jézus Krisztus. **12** Ha pedig valaki aranyat, ezüstöt, drágaköveket, fát, szénát, pozdorját épít rá erre a fundamentomra; **13** Kinek-kinek munkája nyilván lészen: mert ama nap megmutatja, mivelhogy tűzben jelenik meg; és hogy kinek-kinek munkája minémű legyen, azt a tűz próbálja meg. **14** Ha valakinek a munkája, a melyet ráépített, megmarad, jutalmát veszi. **15** Ha valakinek a munkája megég, kár vall. Ó maga azonban megmenekül, de úgy, mintha tűzön keresztül. **16** Nem tudjátok-é, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten Lelke lakozik bennetek? **17** Ha valaki az Isten templomát megrontja, megrontja azt az Isten. Mert az Istennek temploma szent, ezek vagytok ti. **18** Senki se csalja meg magát. Ha valaki azt hiszi, hogy bőlcs ti köztetek e világban, bolond legyen, hogy bőlcscsé lehessen. (aión g165) **19** Mert e világ bőlcsessége bolondsgá az Isten előtt. Mert meg van írva: Megfogja a bőlcseket az ő csalárdsgáukban. **20** És ismét: Ismeri az Úr a bőlcsek gondolatait, hogy hiábavalók. **21** Azért senki se dicsekedjék

emberekkel. Mert minden a tiétek. **22** Akár Pál, akár Apollós, akár Kéfás, akár világ, akár élet, akár halál, akár jelenvalók, akár következendők, minden a tiétek. **23** Ti pedig Krisztusé, Krisztus pedig Istené.

4 Úgy tekintsen minket az ember, mint Krisztus szolgáit és Isten titkainak sáfárait. **2** A mi pedig egyébiránt a sáfárokban megkívántatik, az, hogy mindenik hívnek találtassék. **3** Rám nézve pedig igen csekély dolog, hogy ti tőletek ítélessem meg, vagy emberi ítéletnaptotl; sőt magam sem ítélem meg magamat. **4** Mert semmit sem tudok magamra, de nem ebben vagyok megigazulva; a ki ugyanis engem megítél, az Úr az. **5** Azért idő előtt semmit se ítélejtek, míg el nem jó az Úr, a ki egyrészt világra hozza a sötétségnek titkait, másrészt megjelenti a szíveknek tanácsait; és akkor mindenkinet az Istenl lészen a dicsérete. **6** Ezeket pedig, atyámfiai, példában szabtam magamra és Apollósa ti érettetek, hogy rajtunk tanuljátok meg, hogy annakfelette a mi írva van, nem kell bölcselkedni; hogy senki se fuvalkodjék fel az egyikért a másik ellen. **7** Mert kicsoda különböztet meg téged? Mid van ugyanis, a mit nem kaptál volna? Ha pedig úgy kaptad, mit dicsekedel, mintha nem kaptad volna? **8** Immár beteltek, immár meggazdagodtak, nálunk nélkül uralkodásra jutottatok; vajha csakugyan uralkodásra jutottatok volna, hogy mi is veletek egybe uralkodhatnánk. **9** Mert úgy vélem, hogy az Isten minket, az apostolokat, utolsókul állított, mintegy halálra szántakul: mert látványossága lettünk a világnak, úgy angyaloknak, mint embereknek. **10** Mi bolondok a Krisztusért, ti pedig bőlcsek a Krisztusban; mi erőtlenek, ti pedig erősek; ti dicsőségesek, mi pedig gyalázatosak. **11** Mindezideig éhezünk is, szomjúhozunk is, mezítelenkedünk is, bántalmaztatunk is, bujdosunk is, **12** Fáradozunk is, tulajdon kezünkkel munkálkodván; ha szidalommal illettetünk, jót kívánunk; ha háborúságot szenvendünk, békességgel tűrjük; **13** Ha gyaláztatunk, kónyörünk: szinte a világ szemetjévé lettünk, mindeneknek sőpredékévé egész mostanig. **14** Nem azért írom ezeket, hogy megszégyenítselek titeket, hanem mint szerelmes gyermekemet intelek. **15** Mert ha tízezer tanítómesteretek lenne is a Krisztusban, de nem sok atyátok; mert tőlem vagytok a Krisztus Jézusban az evangéliom által. **16** Kérlek azért titeket, legyetek az én követőim. **17** Azért küldtem hozzátok Timótheust, ki nékem szeretett és hű fiam az Úrban, aki eszetekbe juttatja néktek az én útaimat a Krisztusban, a mint mindenütt, minden gyülekezetben tanítok. **18** De mintha el se mennék ti hozzátok, úgy felfuvalkodtak némelyek. **19** Pedig elmegyek hamarosan hozzátok, ha az Úr akaránd;

és megismerem a felfuvalkodottaknak nem a beszédjét, hanem az erejét. 20 Mert nem beszéden áll az Istenek országa, hanem erőben. 21 Mit akartok? Vesszővel menjeké hozzátek, avagy szeretettel és szelídsgének lelkével?

5 Általában hallatszik közletek paráznaság, még olyan paráznaság is, a milyen a pogányok között sem említtetik, hogy valaki atyának feleségét elvegye. 2 És ti fel vagytok fuvalkodva, és nem keseredtek meg inkább, hogy kivettetnék közületek, a ki ezt a dolgot cselekedte. 3 Mert én távol lévén ugyan testben, de jelen lévén lélekben, már elvégeztem, mintha jelen volnék, hogy azt, a ki ekként ezt cselekedte, 4 Ti és az én lelkek a mi Urunk Jézus Krisztusnak nevében egybegyűlvén, a mi Urunk Jézus Krisztus hatalmával 5 Átadjuk az ilyent a Sátánnak a testnek veszedelmére, hogy a lélek megtartassék az Úr Jézusnak ama napján. 6 Nem jó a ti dicsekéstek. Avagy nem tudjátok-é, hogy egy kicsiny kovász az egész térsztát megposhasztja. 7 Tisztítások el azért a régi kovászt, hogy legyetek új térsztává, a minthogy kovász nélkül valók vagytok; mert hiszen a mi húsvéti bárányunk, a Krisztus, megáldoztatott érettünk. 8 Azért ne régi kovászzal ünnepeljünk, sem rosszaságnak és gonoszságnak kovászával, hanem tisztaágának és igazságnak kovásztalanságában. 9 Azt írtam néktek ama levelemben, hogy paráznákkal ne társalkodjatok. 10 De nem általában e világ paráznáival, vagy csalóival, vagy ragadozóival, vagy bálványimádóival; mert hiszen így ki kellene a világból mennek. 11 Most azért azt írom néktek, hogy ne társalkodjatok azzal, ha valaki atyafi létére parázna, vagy csaló, vagy bálványimádó, vagy szidalmazó, vagy részes, vagy ragadozó. Az ilyennel még együtt se egyetek. 12 Mert mi közöm ahhoz, hogy a kívülvalókról is ítéletet tegyek? avagy ti nem a belüllévők fölött teszték-ítéleteket? 13 A kívülvalókat pedig majd az Isten ítéli meg. Vessétek ki azért a gonoszt magatok közül.

6 Merész valaki ti közületek, ha peres dolga van a másikkal, az igaztalanok előtt törvényezni, és nem a szentek előtt? 2 Nem tudjátok-é, hogy a szentek a világot ítélik meg? És ha ti ítélik meg a világot, méltatlannak vagytok-é a legkisebb dolgokban való ítéletekre? 3 Nem tudjátok-é, hogy angyalokat fogunk ítélni, nemhogy életszükségre való dolgokat? 4 Azért ha életszükségre való dolgok felől van törvényezétek, a kik a gyülekezetben legalábbvalók, azokat ültessétek le. 5 Megszégyenítéstekre mondomb: Hát nincs ti köztetek egy bölcs ember sem, aki ítéletet tehetne az ő atyafai között? 6 Hanem atyafi atyafival törvényezik, még pedig hitetlenek előtt? 7 Egyáltalán már

az is gyarłóság ti bennetek, hogy törvényeztek egymással. Miért nem szenveditek inkább a bántalmazást? Miért nem túritek inkább a kárt? 8 Sőt ti okoztok bántalmazást és kárt, még pedig atyátokfainak. 9 Avagy nem tudjátok-é, hogy igazságtalanok nem örökölhetik Istenek országát? Ne tévelyegjetek; se paráznák, se bálványimádók, se házasságtörök, se pulyák, se férfiszepősítők, 10 Se lopók, se telhetetlenek, se részesek, se szidalmazók, se ragadozók nem örökölhetik Isten országát. 11 Ilyenek voltatok pedig némelyek, de megmosattattatok, de megszenteltettetek, de megigazítattatok az Úr Jézusnak nevében és a mi Istenünk Lelke által. 12 minden szabad nékem, de nem minden használ; minden szabad nékem, de én nem adatom valakinek hatalma alá. 13 Az eledelek a hasnak és a has az eledeleknek rendeltetett. Az Isten pedig mind ezt, mind amazokat eltöri. A test azonban nem a paráznaságnak rendeltetett, hanem az Úrnak, és az Úr a testnek. 14 Az Isten pedig az Urat is feltámasztotta, minket is feltámaszt az ő hatalma által. 15 Nem tudjátok-é, hogy a ti testeit a Krisztusnak tagjai? Elszakítva hát a Krisztus tagjait, paráznának tagjaival tegyem? Távol legyen. 16 Avagy nem tudjátok-é, hogy a ki a paráznával egyesül, egy test vele? Mert ketten lesznek, úgymond, egy testté. 17 A ki pedig az Úrral egyesül, egy lélek ő vele. 18 Kerüljétek a paráznaságot. minden bűn, melyet az ember cselekszik, a testen kívül van, de a ki paráználkodik, a maga teste ellen vétkezik. 19 Avagy nem tudjátok-é, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szent Léleknek temploma, a melyet Istantől nyertetek; és nem a magatokéi vagytok? 20 Mert áron vétettek meg; dicsőítsétek azért az Istant a ti testetekben és lelketelekben, a melyek az Istenéi.

7 A mik felől pedig íratok nékem, jó a férfiúnak asszonyt nem illetni. 2 De a paráznaság miatt minden férfiúnak tulajdon felesége legyen, és minden asszonynak tulajdon férje. 3 A feleségének adj meg a férj a köteles jóakaratot; hasonlóképen a feleség is a férjének. 4 A feleség nem ura a maga testének, hanem a férje; hasonlóképen a férj sem ura a maga testének, hanem a felesége. 5 Ne foszszátok meg egymást, hanemha egyenlő akaratból bizonyos ideig, hogy ráérjetek a bőjtölésre és az imádkozásra, azután ismét együvé térjetek, hogy a Sátán meg ne kísértsen titetek, mivelhogy magatokat meg nem tartóztathatjátok. 6 Ezt pedig kedvezésképen mondomb, nem parancsolat szerint. 7 Mert szeretném, ha minden ember úgy volna, mint én magam is; de kinek kinek tulajdon kegyelmi ajándéka vagyon Istantől, egynek így, másnak pedig úgy. 8 Mondom pedig a nem

házasoknak és az özvegyasszonyoknak, hogy jó nézik, ha úgy maradhatnak, mint én is. **9** De ha magukat meg nem tartóztathatják, házasságban éljenek: mert jobb házasságban élni, mint égni. **10** Azoknak pedig, a kik házasságban vannak, hagyom nem én, hanem az Úr, hogy az asszony férjétől el ne váljék. **11** Hogyha pedig elválík is, maradjon házasság nélkül, vagy béküljön meg férjével; és a férj se bocsássa el a feleségét. **12** Egyebeknek pedig én mondom, nem az Úr: Ha valamely atyafinak hitetlen felesége van, és ez vele akar lakni, el ne bocsássa azt. **13** És a mely asszonynak hitetlen férje van, és ez vele akar lakni, el ne bocsássa azt. **14** Mert meg van szentelve a hitetlen férj az ő feleségében, és meg van szentelve a hitetlen asszony az ő férjében, mert különben a ti gyermekeitek tisztátlanok volnának, most pedig szentek. **15** Ha pedig a hitetlen elválík, ám váljék el; nem vettetett szolgáság alá a keresztyén férfiú, vagy asszony az ilyen dolgokban. De békességre hívott minket az Isten. **16** Mert mit tudod, te asszony, ha megmentheted-e a férjedet; vagy mit tudod, te férfiú, ha megmentheted-e a feleségedet? **17** Csak a mint kinek-kinek adta az Isten, a mint kit-kit elhívott az Úr, úgy járjon. És minden gyülekezetben ekképen rendelkezem. **18** Körülmetélten hivatott el valaki? ne fedezze el azt; körülmetéletlenül hivatott el valaki? me metélkedjük körül. **19** A körülmetélkedés semmi, a körülmetéletlenség is semmi; hanem Isten parancsolatainak megtartása. **20** Kiki a mely hivatásban hivatott el, abban maradjon. **21** Szolgai állapotban hivattattól el? Ne gondolj vele, sőt ha szabad lehetsz is, inkább élj azzal. **22** Mert az Úrban elhívott szolga az Úrnak szabadosa; hasonlóképen a ki szabadságban hívattott el, Krisztusnak szolgája. **23** Áron vettettek meg, ne legyetek embereknek szolgái. **24** Kiki a miben elhívattott, atyámfiai, abban maradjon meg az Isten előtt. **25** A hajadonok felől nincs ugyan parancsolatom az Úrtól, de tanácsot adok úgy, mint a ki irgalmaságot nyertem az Úrtól, hogy hitelreméltó legyek. **26** Úgy ítélem azért, hogy jó ez a jelenválos szükség miatt, hogy tudnillik jó az embernek úgy maradni. **27** Feleséghez kötötté? Ne keress elváltast. Megszabadultál feleségedtől? Ne keress feleséget. **28** De ha veszel is feleséget, nem vétkezel; és ha férjhez megy is a hajdon, nem vétkezik; de az ilyeneknek háborúságuk lesz a testben. Én pedig kedveznék nétek. **29** Ezt pedig azért mondom, atyámfiai, mert az idő rövidre van szabva ezentúl, azért a kiknek van is feleségök, úgy legyenek, mintha nem volna. **30** És a kik sírnak, mintha nem sírnának; és a kik vígadnak, mintha nem vígadnának; a kik vesznek, mintha semmijük sem volna. **31** És a kik élnek a világgal, mintha nem élnek: mert elmúlik e világnak

ábrázatja. **32** Azt akarnám pedig, hogy ti gond nélkül legyetek. A ki házasság nélkül van, arra visel gondot, a mi az Úré, mimódon kedveskedhessék az Úrnak; **33** Aki pedig feleséget vett, a világiakra visel gondot, mimódon kedveskedhessék a feleségének. **34** Különbözik egymástól az asszony és a hajadon. Aki nem ment férjhez, az Úr dolgaira visel gondot, hogy szent legyen mind testében, mind lelkében; aki pedig férjhez ment, a világiakra visel gondot, mimódon kedveskedhessék a férjének. **35** Ezt pedig a ti hasznatokra mondjam; nem hogy tört vessek néktek, hanem hogy illendőképen és állhatatosan ragaszkodjatok az Úrhoz háborúthatatlanul. **36** De ha valaki szégyennek tartja az ő hajadon leányára, ha virágzó idejét múlja, és úgy kell történnie, a mit akar, azt cselekedje, nem vétkezik; menjenek férjhez. **37** Aki pedig szilárдан áll a szívében és a szükség nem kényszeríti, hatalma pedig van a tulajdon akarata fölött, és azt végezte el szívében, hogy megtartja hajadon leányát, jól cselekszi. **38** Azért, aki férjhez adja, az is jól cselekszi, de aki nem adja férjhez, még jobban cselekszi. **39** Az asszonyt törvény köti, míg férje él, de ha férje meghal, szabadon férjhez lehet, akihez akar, csakhogy az Úrban. **40** De boldogabb, ha úgy marad, az én véleményem szerint; pedig hiszem, hogy bennem is Istennek lelke van.

8 A bálványáldozatok felől pedig tudjuk, hogy mindenjunknak van ismeretünk. Az ismeret felfuvalkodottá tesz, a szeretet pedig épít. **2** Ha pedig valaki azt hiszi, hogy tud valamit, még semmit sem ismer úgy, a mint ismernie kell. **3** Hanem ha valaki az Isten szereti, az ismertetik őtőle. **4** Tehát a bálványáldozati hús evése felől tudjuk, hogy egy bálvány sincs a világon, és hogy Isten sincs senki más, hanem csak egy. **5** Mert ha vannak is úgynevezett istenek akár az égből, akár a földön, a minthogy van sok isten és sok úr; **6** Mindazáltal nekünk egy Istenünk van, az Atya, akitől van a mindenisége, mi is ő benne; és egy Urunk, a Jézus Krisztus, aki által van a mindenisége, mi is ő általa. **7** De nem mindenben van meg ez az ismeret; sőt némelyek a bálvány felől való lelkismeretők szerint mind mai napig mint bálványáldozatot eszik, és az ő lelkismeretők, mivelhogy erőtelen, megfertőztetik. **8** Pedig az edel nem tesz minket kedvesekké Isten előtt; mert ha eszünk is, nem leszünk gazdagabbak; ha nem eszünk is, nem leszünk szegényebbek. **9** De meglássátok, hogy ez a ti szabadságok valamiképen botránkozásukra ne legyen az erőteleneknek. **10** Mert ha valaki meglát téged, a kinek ismereted van, hogy a bálványtemplomnál vendégeskedel, annak lelkismerete, mivelhogy erőtelen, nem arra indítatik-

é, hogy megegye a bálványáldozatot? 11 És a te ismereted miatt elkárhozik a te erőtelen atyádfia, a kiért Krisztus meghalt. 12 Így aztán, mikor az atyafiak ellen vétkeztek, és az ő erőtelen lelkismeretüket megsértitek, a Krisztus ellen vétkeztek. 13 Annakokáért, ha elelél botránkoztatja meg az én atyámfíát, inkább soha sem eszem húst, hogy az én atyámfíát meg ne botránkoztassam. (aiōn g165)

9 Nem vagyok-é apostol? Nem vagyok-é szabad? Nem láttam-é Jézus Krisztust, a mi Urunkat? Nem az én munkám vagyok-é ti az Úrban? 2 Ha egyebeknek nem vagyok apostoluk, de bizony néktek az vagyok, mert az én apostolságomnak pecsétje az Úrban ti vagytok. 3 Ez az én védelmem azok ellenében, a kik vádolnak engem. 4 Nincsen-é arra jogunk, hogy együnk és igyunk? 5 Nincsen-é arra jogunk, hogy keresztyén feleségünket magunkkal hordozzuk, mint a többi apostolok is és az Úrnak atyajai és Kéfás? 6 Avagy csak nekem és Barnabásnak nincs-é jogunk, hogy ne dolgozzunk? 7 Kicsoda katonáskodik valaha a maga zsoldján? Kicsoda plántál szőlőt, és nem eszik annak gyümölcséből? Vagy kicsoda legeltet nyáját, és nem eszik a nyájnak tejéből? 8 Vajon emberi módon beszélem-é ezeket? vagy nem ezeket mondja-é a törvény is? 9 Mert a Mózes törvényében meg van írva: Ne kösd fel a nyomtató ökörnek száját. Avagy az ökrökre van-é az Istennek gondja? 10 Avagy nem érettünk mondja-é általában? Mert mi érettünk íratott meg, hogy a ki szánt, reménység alatt kell szántania, és a ki csépel, az ő reménységeben részesnek lennie reménység alatt. 11 Ha mi nétek a lelkieket vetettük, nagy dolog-é, ha mi a ti testi javaitokat aratjuk? 12 Ha egyebek részesülnek a ti javaitokban, mért nem inkább mi? De mi nem éltünk e szabadsággal; hanem mindenent eltűrünk, hogy valami akadályt ne görítsünk a Krisztus evangélioma elő. 13 Nem tudjátok-é, hogy a kik a szent dolgokban munkálkodnak, a szent helyből élnek, és a kik az oltár körül forgolódnak, az oltárral együtt veszik el részüket? 14 Ekképen rendelte az Úr is, hogy a kik az evangéliomot hirdetik, az evangéliomból éljenek. 15 De én ezek közül egygyel sem élttem. Nem azért írtam azonban ezeket, hogy velem is így történék, mert jobb nékem meghalnom, hogysem valaki hiábavalóvá tegye az én dicsekésemet. 16 Mert ha az evangéliomot hirdetem, nem dicsekédem, mert szükség kényszerít engem. Ja! ugyanis nékem, ha az evangéliomot nem hirdetem. 17 Mert ha akaratom szerint mivelem ezt, jutalmam van; ha pedig akaratom nélkül, sáfrásággal bízattam meg. 18 Micsoda tehát az én jutalmam? Hogy prédikálásommal ingyenvalóvá tegyem a Krisztus

evangéliomát, hogy ne használjam ki ama szabadságomat az evangéliom hirdetésénél. 19 Mert én, noha mindenivel szemben szabad vagyok, magamat mindenkinél szolgájává tettem, hogy a többséget megnyerjem. 20 És a zsidóknak zsidóvá lettem, hogy zsidókat nyerjek meg; a törvény alatt valóknak törvény alatt valóvá, hogy a törvény alatt valókat megnyerjem; 21 A törvény nélkül valóknak törvénynélkülivé, noha nem vagyok Isten törvénye nélkül, hanem Krisztus törvényében való, hogy törvény nélkül valókat nyerjek meg. 22 Az erőtlenekek erőtelenné lettem, hogy az erőteleneket megnyerjem. Mindeneknek mindenélettem, hogy minden módon megtartsak némelyeket. 23 Ezt pedig az evangéliomról mivelem, hogy részestárs legyek abban. 24 Nem tudjátok-é, hogy a kik versenypályán futnak, mindenjában futnak ugyan, de egy veszi el a jutalmat? Úgy fussatok, hogy elvezegyétek. 25 Mindaz pedig a ki pályafutásban tusakodik, mindenben magatűrte; azok ugyan, hogy romlandó koszorút nyerjenek, mi pedig romolhatatlant. 26 Én azért úgy futok, mint nem bizonytalra; úgy viaskodom, mint a ki nem levegőt vagdos; 27 Hanem megsanyargatom testemet és szolgává teszem; hogy míg másoknak prédikálók, magam valami módon méltatlanná ne legyek.

10 Nem akarom pedig, hogy ne tudjátok, atyámfiai, hogy a mi atyáink mindenjában a felhő alatt voltak, és mindenjában a tengeren mentek által; 2 És mindenjában Mózesre keresztelekedtek meg a felhőben és a tengerben; 3 És mindenjában egy lelke eledelet ettek; 4 És mindenjában egy lelke italt ittak, mert ittak a lelke kősziklából, a mely követi vala őket, e kőszikla pedig a Krisztus volt. 5 De azoknak többségeit nem kedvelé az Isten, mert elhullának a pusztában. 6 Ezek pedig példáink lőnek, hogy mi ne kívánunk gonosz dolgokat, a miképen azok kívántak. 7 Se bálványimádók ne legyetek, mint azok közül némelyek, a mint meg van írva: Leüle a nép enni és inni, és felkelének játszan. 8 Se pedig ne paráználkodunk mint azok közül paráználkodtak némelyek, és elestelek egy napon huszonháromezeren. 9 Se a Krisztust ne kísértsük, a mint közülök kísértették némelyek, és elveszének a kígyók miatt. 10 Se pedig ne zúgolódjatok, miképen ő közülök zúgolódának némelyek, és elveszének a pusztító által. 11 Mindezek pedig példaképen estek rajtok; megírattak pedig a mi tanulságunkra, a kikhez az időknek vége elérkezett. (aiōn g165) 12 Azért a ki azt hiszi, hogy áll, meglássa, hogy el ne essék. 13 Nem egyéb, hanem csak emberi kísértés esett rajtak: de hű az Isten, a ki nem hágy titeket feljebb kísértetni, mint elszenvedhetitek; sőt a kísértéssel egyetemben a kimenekedést is megadja majd,

hogy elszenvedhessétek. 14 Azért szerelmeseim, kerüljétek a bálványimádást. 15 Mint okosokhoz szólok, ítélezétek meg ti, a mit mondok. 16 A hálaadásnak pohara, a melyet megáldunk, nem a Krisztus vérével való közösséggünk-é? A kenyér, a melyet megszegünk, nem a Krisztus testével való közösséggünk-é? 17 Mert egy a kenyér, egy test vagyunk sokan; mert mindenjában az egy kenyérből részesedünk. 18 Tekintsétek meg a test szerint való Izráelt! A kik az áldozatokat eszik, avagy nincsenek-é közösségen az oltárral? 19 Mit mondok tehát? Hogy a bálvány valami, vagy hogy a bálványáldozat valami? 20 Sőt, hogy a mit a pogányok áldoznak, ördögöknek áldozzák és nem Istennek; nem akarom pedig, hogy ti az ördögökkel legyetek közösségen. 21 Nem ihatjátok az Úr poharat és az ördögök poharat; nem lehettek az Úr asztalának és az ördögök asztalának részesei. 22 Vagy haragra ingereljük az Urat? avagy erősebbek vagyunk-é nálánál? 23 minden szabad nékem, de nem minden használ; minden szabad nékem, de nem minden épít. 24 Senki ne keresse, a mi az övé, hanem kiki azt, a mi a másé. 25 Mindent, a mit a mészárszékben árulnak, megegyetek, semmit sem tudakozódván a lelkismeret miatt. 26 Mert az Úré a föld és annak teljessége. 27 Ha pedig valaki meghív titeket a hitetlenek közül és el akartok menni, minden, a mit élétek hoznak, megegyetek, semmit sem tudakozódván a lelkismeret miatt. 28 De ha valaki ezt mondja néktek: Ez bálványáldozati hús, ne egyétek meg a miatt, a ki megjelentette, és a lelkismeretért; mert az Úré a föld és annak teljessége. 29 De nem a tulajdon lelkismeretet értem, hanem a másikét. Mert miért károztassa az én szabadságomat a más lelkismerete? 30 Ha pedig én hálaadással veszek részt, miért káromoltatom azért, a miért én hálákat adok? 31 Azért akár esztek, akár isztok, akármit cselekesztek, minden az Isten dicsőségére míveljetek. 32 Meg ne botránkoztassátok se a zsidókat, se a görögöket, se az Isten gyülekezetét. 33 Miképen én is mindenkinél mindenben kedvében járok, nem keresvén a magam hasznát, hanem a sokaságét, hogy megtartassanak.

11 Legyetek az én követőim, mint én is a Krisztusé.
2 Dícsérlek pedig titeket atyámfiai, hogy én rólam mindenben megemlékeztek, és a miképen meghagytam néktek, rendeléseimet megtartjátok. 3 Akarom pedig, hogy tudjátok, hogy minden férfiúnak feje a Krisztus; az asszonynak feje pedig a férfiú; a Krisztusnak feje pedig az Isten. 4 minden férfiú, aki befedett fővel imádkozik avagy prófétál, megcsúfolja az ő fejét. 5 minden asszony pedig, aki befedetlen fővel imádkozik avagy prófétál, megcsúfolja az ő

fejét, mert egy és ugyanaz, mintha megnyirettet volna. 6 Mert ha az asszony nem fedi be fejét, nyiretkézzék is meg, hogy ha pedig éktelen dolog asszonynak megnyiretközni, vagy megberetváltatni, fedezze be az ő fejét. 7 Mert a férfiúnak nem kell befednie az ő fejét, mivel ő az Istennek képe és dicsősége; de az asszony a férfiú dicsősége. 8 Mert nem a férfiú van az asszonyból, hanem az asszony a férfiúból. 9 Mert nem is a férfiú teremtett az asszonyt, hanem az asszony a férfiúért. 10 Ezért kell az asszonynak hatalmi jelt viselni a fején az angyalok miatt. 11 Mindazáltal sem férfiú nincs asszony nélkül, sem asszony férfiú nélkül az Úrban. 12 Mert a miképen az asszony a férfiúból van, azonképen a férfiú is az asszony által, az egész pedig az Istenről. 13 Magatokban ítélezétek meg: illendő dolog-é asszonynak fedetlen fővel imádni az Isten? 14 Avagy maga a természet is nem arra tanít-é titkot, hogy ha a férfiú nagy hajat visel, csúfsága az néki? 15 Az asszonynak pedig, ha nagy haja van, ékesség az néki; mert a haj fatyol gyanánt adatott néki. 16 Ha pedig valakinek tetszik versengeni, nekünk olyan szokásunk nincsen, sem az Isten gyülekezeteinek. 17 Ezt pedig tudtotoka adván, nem dícsérlek, hogy nem haszonnal, hanem kárral gyűltök egybe. 18 Mert először is, mikor egybegyűltök a gyülekezetben, hallom, hogy szakadások vannak köztetek; és valami részben hiszem is. 19 Mert szükség, hogy szakadások is legyenek köztetek, hogy a kírőbáltak nyilvánvalókká legyenek ti köztetek. 20 Mikor tehát egybegyűltök egyazon helyre, nincs úrvacsorájával való élés: 21 Mert kiki az ő saját vacsoráját veszi elő az evésnél; és nemely éhezik, nemely pedig dőzsöl. 22 Hát nincsenek-é házaitok az evésre és ivásra? Avagy az Isten gyülekezetét vitték-é meg, és azokat szégyenítik-é meg, a kiknek nincsen? Mit mondjak néktek? Dícsérjelek-é titkot ebben? Nem dícsérlek. 23 Mert én az Úrtól vettetem, a mit néktek előtökbe is adtam: hogy az Úr Jézus azon az éjszakán, melyen elárultaték, vette a kenyeret, 24 És hálákat adván, megtörte és ezt mondotta: Vegyétek, egyétek! Ez az én testem, mely ti érettetek megtörtétek; ezt cselekedjétek az én emlékeztemre. 25 Hasonlatosképen a pohárt is vette, minukutána vacsorált volna, ezt mondva: E pohár amaz új testamentom az én vérem által; ezt cselekedjétek, valamennyiszer isszátok az én emlékeztemre. 26 Mert valamennyiszer eszitek a kenyeret és isszátok a pohárt, az Úrnak halálát hirdessétek, a míg eljövend. 27 Azért aki méltatlannul eszi a kenyeret, vagy issza az Úrnak poharat, vétkezik az Úr teste és vére ellen. 28 Próbálja meg azért az ember magát, és úgy egyékk abból a kenyérből, és úgy igyék abból a pohárba, 29 Mert a ki méltatlannul eszik

és iszik, ítéletet eszik és iszik magának, mivelhogy nem becsüli meg az Úrnak testét. **30** Ezért van ti köztetek sok erőtlen és beteg, és alusznak sokan. **31** Mert ha mi ítélnök magunkat, nem ítéltetnénk el. **32** De mikor ítéltetünk, az Úrtól tanítattunk, hogy a világgal együtt el ne kárhoztassunk. **33** Azért atyámfiai, mikor egybegyűltek az evésre, egymást megvárjátok. **34** Ha pedig valaki éhezik, otthon egyék, hogy ítéletre ne gyűljetek egybe. A többire nézve, majd ha hozzájtok megyek, rendelkezem.

12 A lelke ajándékokra nézve pedig nem akarom, atyámfiai, hogy tudatlanok legyetek. **2** Tudjátok, hogy pogányok voltatok, vitetvén, a mint vitettetek, a néma bálványokhoz. **3** Azért tudtotokra adom néktek, hogy senki, a ki Istennek Lelke által szól, nem mondja Jézust átkozottnak; és senki sem mondhatja Úrnak Jézust, hanem csak a Szent Lélek által. **4** A kegyelmi ajándékokban pedig különbég van, de ugyanaz a Lélek. **5** A szolgálatokban is különbég van, de ugyanaz az Úr. **6** És különbég van a cselekedetekben is, de ugyanaz az Isten, aki cselekszi mindenkit. **7** Mindenkinek azonban haszonra adatik a Léleknek kijelentése. **8** Némelyiknek ugyanis bölcseségnek beszéde adatik a Lélek által; másiknak pedig tudománynak beszéde ugyanazon Lélek szerint; **9** Egynek hit ugyanazon Lélek által; másnak pedig gyógyítás ajándékai azon egy Lélek által; **10** Némelyiknek csodatévő erőknek munkái; némelyiknek meg prófétálás; némelyiknek pedig lelkeknak megítélése; másiknak nyelvek nemei; másnak pedig nyelvek magyarázása; **11** De mindezeket egy és ugyanaz a Lélek cselekszi, osztogatván mindeninek külön, a mint akarja. **12** Mert a miképen a test egy és sok tagja van, az egy testnek tagjai pedig, noha sokan vannak, mind egy test, azonképen a Krisztus is. **13** Mert hiszen egy Lélek által mi mindenjában egy testtő kereszteltettünk meg, akár zsidók, akár görögök, akár szolgák, akár szabadok; és mindenjában egy Lélekkel itattattunk meg. **14** Mert a test sem egy tag, hanem sok. **15** Ha ezt mondaná a láb: mivelhogy nem kéz vagyok, nem vagyok a testből való; avagy nem a testből való-é azért? **16** És ha a fül ezt mondaná: mivelhogy nem vagyok szem, nem vagyok a testből való; avagy nem a testből való-é azért? **17** Ha az egész test szem, hol a hallás? ha az egész hallás, hol a szaglás? **18** Most pedig az Isten elhelyezte a tagokat a testben egyenként mindenket, a mint akarta. **19** Ha pedig az egész egy tag volna hol volna a test? **20** Így azonban sok tag van ugyan, de egy test. **21** Nem mondhatja pedig a szem a kéznek: Nincs rád szükségem; vagy viszont a fej a lábaknak: Nem kelletek nékem. **22** Sőt sokkal inkább, a melyek a test legerőtelenebb tagjainak látszanak, azok igen szükségesek:

23 És a melyeket a test tisztelességtelenebb tagjainak tartunk, azoknak nagyobb tisztességet tulajdonítunk; és a melyek éktelenek bennünk, azok nagyobb ékességen részesülnek; **24** A melyek pedig ékesek bennünk, azoknak nincs erre szükségük. De az Isten szerkeszté egybe a testet, az alábbvalónak nagyobb tisztességet adván, **25** Hogy ne legyen hasonlás a testben, hanem ugyanarról gondoskodjanak egymásért a tagok. **26** És akár szenvéd egy tag, vele együtt szenvédnek a tagok mindenkit; akár tisztelességgel illettetik egy tag, vele együtt örülnek a tagok mindenkit. **27** Ti pedig a Krisztus teste vagytok, és tagjai rész szerint. **28** És pedig némelyeket rendelt az Isten az anyaszentegyházban először apostolokul, másodszor prófétákul, harmadszor tanítókul; azután csodatévő erőket, aztán gyógyításnak ajándékait, gyámolokat, kormányokat, nyelvek nemeit. **29** Avagy mindenjában apostolok-é? Vagy mindenjában próféták-é? Avagy mindenjában tanítók-é? Vagy mindenjában csodatévő erők-é? **30** Avagy mindenjároknak van-é gyógyításra való ajándéka? Vagy mindenjában szólnak-é nyelvek? Vagy mindenjában magyarának-é? **31** Igyekezzetek pedig a hasznosabb ajándékokra. És ezenfelül még egy kiváltképen való útat mutatok nétek.

13 Ha embereknek vagy angyaloknak nyelvén szólok is, szeretet pedig nincsen én bennem, olyanná lettem, mint a zengő ércz vagy pengő czimbalom. **2** És ha jövendőt tudok is mondani, és minden titkot és minden tudományt ismerek is; és ha egész hitem van is, úgyannyira, hogy hegyeket mozdíthatok ki helyőkről, szeretet pedig nincsen én bennem, semmi vagyok. **3** És ha vagyonomat mind felétemet is, és ha testemet tűzre adom is, szeretet pedig nincsen én bennem, semmi hasznom abból. **4** A szeretet hosszútűrő, kegyes; a szeretet nem irigykedik, a szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel. **5** Nem cselekszik éktelenül, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rójára fel a gonoszt, **6** Nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal; **7** Mindent elfedezi, mindenöt hiszen, mindenöt remél, mindenöt eltűr. **8** A szeretet soha el nem fogy: de legyenek bár jövendőmondások, eltörölhetetek; vagy akár nyelvek, megszünnek; vagy akár ismeret, eltörölhetetik. **9** Mert rész szerint van bennünk az ismeret, rész szerint a prófétálás: **10** De mikor eljő a teljesség, a rész szerint való eltörölhetetik. **11** Mikor gyermek valék, úgy szóltam, mint gyermek, úgy gondolkodtam, mint gyermek, úgy értem, mint gyermek: minekutána pedig férfiúvá lettem, elhagytam a gyermekhez illő dolgokat. **12** Mert most tükről által homályosan látunk, akkor pedig színről-színre; most rész szerint van bennem

az ismeret, akkor pedig úgy ismerek majd, a mint én is megismertettem. 13 Most azért megmarad a hit, remény, szeretet, e három; ezek között pedig legnagyobb a szeretet.

14 Kővessétek a szeretetet, kívánjátok a lelkei ajándékot,

leginkább pedig, hogy prófétáljatok. 2 Mert a ki nyelveken szól, nem embereknek szól, hanem az Istennek; mert senki sem érti, hanem lélekben beszél titkos dolgokat. 3 A ki pedig prófétál, embereknek beszél épülésre, intérsre és vágasztaalásra. 4 A ki nyelveken szól, magát épít; de a ki prófétál, a gyülekezetet építi. 5 Szeretném ugyan, ha mindenájan szólnátok nyelveken, de inkább, hogy prófétálnátok; mert nagyobb a próféta, mint nyelveken szóló, kivéven, ha megmagyarázza, hogy a gyülekezet épüljön. 6 Ha már most, atyámfiai, hozzátok megyek, és nyelveken szólok, mit használók néktek, ha vagy kijelentésben, vagy ismeretben, vagy prófétálásban, vagy tanításban nem szólok hozzátok? 7 Hiszen ha az élettelen hangszerek, akár fuvola, akár czitera, nem adnak megkülönböztethető hangokat, mimónon ismerjük meg, a mit fuvoláznak vagy czíteráznak? 8 Mert ha a trombita bizonytalan zengést tézzen, kicsoda készül a harczra? 9 Azonképen ti is, ha érthető nyelven nem beszéltek, mimónon értik meg, a mit szólto? Csak a levegőbe fogtok beszélni. 10 Példa mutatja, oly sokféle szólás van a világon, és azok közül egy sem érhetetlen. 11 Hogyha azért nem tudom a szónak értelmét, a beszélőnek idegen leszek, és a beszélő is idegen előttem. 12 Azonképen ti is, minthogy lelkei ajándékot kívántok, a gyülekezet építésére igyekezzetek, hogy gyarapodjatok. 13 Azért a ki nyelveken szól, imádkozzék, hogy megmagyarázza. 14 Mert ha nyelvvel könyörgök, a lelkek könyörög, de értelmet nem gyümölcsstelen. 15 Hogy van hát? Imádkozom a lélekkel, de imádkozom az értelemmel is; énekelek a lélekkel, de énekelek az értelemmel is. 16 Mert ha lélekkel mondász áldást, az ott lévő avatlatan miképen fog a te hálaadásodra Áment mondani, mikor nem tudja, mit beszélsz? 17 Mert jóllehet, te szépen mondász áldást, de más nem épül abból. 18 Hálát adok az én Istenemnek, hogy mindenájatoknál inkább tudok nyelveken szólni; 19 De a gyülekezetben inkább akarok öt szót szólani értelemben, hogy egyebeket is tanítsak, hogy nem mint tízezer szót nyelveken. 20 Atyámfiai, ne legyetek gyermekek értelemben; hanem a gonoszságban legyetek gyermekek, értelemben pedig érettek legyetek. 21 A törvényben meg van írva: Idegen nyelveken és idegen ajakkal szólok e népnek, és így sem hallgatnak rám, azt mondja az Úr. 22 A nyeltek tehát jelül vannak, nem a hívőknek, hanem a hitetleneknek; a prófétálás pedig

nem a hitetleneknek, hanem a hívőknek. 23 Azért ha az egész gyülekezet egybegyűl és mindenájan nyelveken szólunk, bemenvén az idegenek vagy hitetlenek, nem azt mondják-é, hogy őrjöngtök? 24 De ha mindenájan prófétálnak és bemegy egy hitetlen, vagy avatlatlan, az mindenektől megfeddetik, mindenektől megítéltik, 25 És ilyen módon az ő szívének titkai nyilvánvalókká lesznek; és így arcra borulva imádjá az Istant, hirdetvén, hogy bizonyával az Isten lakik ti bennetek. 26 Hogy van hát atyámfiai? Mikor egybegyültök, mindeniknek van zsoltára, tanítása, nyelve, kijelentése, magyarázata. mindenek épülésre legyenek. 27 Ha valaki nyelveken szól, kettő vagy legfeljebb három legyen, mégpedig egymás után; és egy magyarázza meg: 28 Ha pedig nincsen magyarázó, hallgasson a gyülekezetben; hanem magának szóljon és az Istenek. 29 A próféták pedig ketten vagy hárman beszéljenek; és a többiek itéljék meg. 30 De ha egy másik ott ülő vesz kijelentést, az első hallgasson. 31 Mert egyenként mindenájan prófétálhattok, hogy mindenki tanuljon, és mindenki vágasztaalást vegyen; 32 És a prófétalelek engednek a prófétáknak; 33 Mert az Isten nem a visszavonásnak, hanem a békességnek Istene; miként a szentek minden gyülekezetében. 34 A ti asszonyaitok hallgassanak a gyülekezetekben, mert nincsen megengedve nékik, hogy szóljanak; hanem engedelmesek legyenek, a mint a törvény is mondja. 35 Hogyha pedig tanulni akarnak valamit, kérdezzék meg otthon az ó ferjüket; mert éktelen dolog asszonynak szólni a gyülekezetben. 36 Avagy ti tőletek származott-é az Isten beszéde, avagy csak hozzátok jutott el? 37 Ha valaki azt hiszi, hogy ő próféta, vagy lelkei ajándék részese, vegye eszébe, hogy a miket néktek írok, az Úr rendeletei azok. 38 A ki pedig tudatlan, legyen tudatlan. 39 Azért atyámfiai törekedjetek prófétálásra, és a nyelveken szólást se tiltsátok. 40 mindenek ékesen és jó renddel legyenek.

15 Esztekbe juttatom továbbá, atyámfiai, az evangéliomot, melyet hirdettem néktek, melyet be is vettetek, melyben álltotok is, 2 A mely által üdvözültök is, ha megtartjátok, a minémű beszéddel hirdettem néktek, hacsak nem hiába lettetek hívőkké. 3 Mert azt adtam előtökbe főképen, a mit én is úgy vettetem, hogy a Krisztus meghalt a mi bűneinkért az írások szerint; 4 És hogy eltemettetett; és hogy feltámadott a harmadik napon az írások szerint; 5 És hogy megjelent Kéfásnak; azután a tizenkettőnek; 6 Azután megjelent több mint ötszáz atyafinak egyszerre, kik közül a legtöbben mind máig élnek, némelyek azonban el is aludtak; 7 Azután megjelent Jakabnak; azután mind az

apostoloknak; 8 Legutolszor pedig mindenek között, mint egy idétlennék, nékem is megjelent. 9 Mert én vagyok a legkisebb az apostolok között, ki nem vagyok méltó, hogy apostolnak neveztessem, mert háborgattam az Istennek anyaszentegyházát. 10 De Isten kegyelme által vagyok, a mi vagyok; és az ő hozzával való kegyelme nem lön hiábavaló; sőt többet munkálkodtam, mint azok mindenjában de nem én, hanem az Istennek velem való kegyelme. 11 Akár én azért, akár azok, így prédkálunk, és így lettekük tűhívőkké. 12 Ha azért Krisztusról hirdettetik, hogy a halottak közül feltámadott, mimódon mondják némelyek ti köztetek, hogy nincsen halottak feltámadása? 13 Mert ha nincsen halottak feltámadása, akkor Krisztus sem támadott fel. 14 Ha pedig Krisztus fel nem támadott, akkor hiábavaló a mi prédkálásunk, de hiábavaló a ti hitetek is. 15 Sőt az Isten hamis bizonyáságvíneket találtatunk, mivelhogy az Isten felől bizonyásot tettünk, hogy feltámasztotta a Krisztust; a kit nem támasztott fel, ha csakugyan nem támadnak fel a halottak. 16 Mert ha a halottak fel nem támadnak, a Krisztus sem támadott fel. 17 Ha pedig a Krisztus fel nem támadott, hiábavaló a ti hitetek; még bűneitekben vagytok. 18 A kik a Krisztusból elaludtak, azok is elvesztek tehát. 19 Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusból, minden emberrel nyomorultabbak vagyunk. 20 Ámde Krisztus feltámadott a halottak közül, zsengéjük lön azoknak, kik elaludtak. 21 Miután ugyanis ember által van a halál, szintén ember által van a halottak feltámadása is. 22 Mert a miképen Ádámban mindenjában meghalnak, azonképen a Krisztusból is mindenjában megelevenítetnek. 23 Mindenki pedig a maga rendje szerint. Első zsenge a Krisztus; azután a kik a Krisztuséi, az ő eljövetelekor. 24 Aztán a vég, mikor átadja az országot az Istennek és Atyának; a mikor eltöröl minden birodalmat és minden hatalmat és erőt. 25 Mert addig kell néki uralkodnia, mígnem ellenségeit mind lábai alá veti. 26 Mint utolsó ellenség töröltetik el a halál. 27 Mert minden az ő lábai alá vetett. Mikor pedig azt mondja, hogy minden alája van vetve, nyilvánvaló, hogy azon kívül, aki neki minden alávetett. 28 Mikor pedig minden alája vettetett, akkor maga a Fiú is alávettek annak, aki neki minden alávetett, hogy az Isten legyen minden mindenben. 29 Különben mit cselekesznek azok, a kik a halottakért keresztelkednek meg, a halottak teljességgel nem támadnak fel? Miért is keresztelkednek meg a halottakért? 30 Mi is miért veszélyeztetjük magunkat minden pillanatban? 31 Naponként halál révén állok. A veletek való dicsekedésre mondomb, mely van nékem a Krisztus Jézusban a mi Urunkban. 32 Ha csak emberi módon viaskodtam Efészusban

a fenevadakkal, mi a hasznom abból, ha a halottak fel nem támadnak? Együnk és igyunk, holnap úgyis meghalunk! 33 Ne tévelyegjetek. Jó erkölcsöt megrontanak gonosz társaságok. 34 Serkenjetek fel igazán és ne vétkezetek; mert némelyek nem ismerik Istenet; megszégyenítéstekre mondomb. 35 De mondhatná valaki: Mi módon támadnak fel a halottak? és minémű testtel jönnek ki? 36 Balgatag! a mit te vetsz, nem elevenedik meg, hanemha megrothadánd. 37 És abban, a mit elvetsz, nem azt a testet veted el, a mely majd kikél, hanem pusztá magot, talán búzát, vagy más egyébét. 38 Az Isten pedig testet ád annak, a mint akarta, és pedig mindenféle magnak az ő saját testét. 39 Nem minden test azon egy test, hanem más az embereknek teste, más a barmoknak teste, más a halaké, más a madaraké. 40 És vannak mennyei testek és földi testek; de más a mennyeiek dicsősége, más a földieké. 41 Más a napnak dicsősége és más a holdnak dicsősége és más a csillagok dicsősége; mert csillag a csillagtól különbözik dicsőségre nézve. 42 Épenígy a halottak feltámadása is. Elvettetik romlandóságban, feltámasztatik romolhatatlanságban; 43 Elvettetik gyalázatosságban, feltámasztatik dicsőségen; elvettetik erőtelenségen, feltámasztatik erőben. 44 Elvettetik érzéki test, feltámasztatik lelki test. Van érzéki test, és van lelki test is. 45 Így is van megírva: Lón az első ember, Ádám, elő lélekké; az utolsó Ádám megelevenítő szellemé. 46 De nem a lelki az első, hanem az érzéki, azután a lelki. 47 Az első ember földből való, földi; a második ember, az Úr, mennyből való. 48 A milyen ama földi, olyanok a földiek is; és a milyen ama mennyei, olyanok a mennyeiek is. 49 És a miképen hordtuk a földinek ábrázatját, hordani fogjuk a mennyeinek ábrázatját is. 50 Azt pedig állítom atyámfiai, hogy test és vér nem örökölheti Isten országát, sem a romlandóság nem örökli a romolhatatlanságot. 51 Ímé titkok mondom néktek. Mindenjában ugyan nem aluszunk el, de mindenjában elváltozunk. 52 Nagy hirtelen, egy szempillantásban, az utolsó trombitaszóra; mert trombita fog szólni, és a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, és mi elváltozunk. 53 Mert szükség, hogy ez a romlandó test romolhatatlanságot ölüsön magára, és e halandó test halhatatlanságot ölüsön magára. 54 Mikor pedig ez a romlandó test romolhatatlanságba öltözök, és e halandó halhatatlanságba öltözök, akkor beteljesül amaz ige, mely meg vagyon írva: Elnyeletett a halál diadalra. 55 Halál! hol a te fullánkod? Pokol! hol a te diadalmad? (Hadés g86) 56 A halál fullánkja pedig a bűn; a bűn ereje pedig a törvény. 57 De hála az Istennek, aki a diadalmat adja nékünk a mi Urunk Jézus Krisztus által. 58 Azért szerelmes atyámfiai

erősen álljatok, mozdíthatatlanul, buzgólkodván az Úrnak dolgában mindenkor, tudván, hogy a ti munkátok nem hiábavaló az Úrban.

16 Ami a szentek számára való alamizsnát illeti, a miképen Galáczia gyülekezeteinek rendeltem, ti is azonképen cselekedjetek. **2** A hétnak első napján mindenitek tegye félre magánál, a mit sikerül összegyűjtenie, hogy ne akkor történjék a gyűjtés, a mikor odamegyek. **3** Mikor pedig megérkezem, a kiket javaltok leveleitek által, azokat küldöm el, hogy elvigyk Jeruzsálembe a ti ajándékotokat. **4** Ha pedig méltó lesz, hogy én is elmenjek, velem együtt jönnek. **5** Elmegyek pedig ti hozzátok, mikor Macedónián általmenédek: mert Macedónián általmegyek, **6** Nálatok azonban talán megmaradok, vagy ott is telelek, hogy ti kísérjetek el, a hová menéndek. **7** Mert nem akarlak titeket épen csak átmenet közben látni, de reménylem, hogy valami ideig nálatok maradok, ha az Úr engedi. **8** Efézusban pedig pünkösdig maradok. **9** Mert nagy kapu nyílott meg előttem és hasznos, az ellenség is sok. **10** Hogyha pedig megérkezik Timótheus, meglássátok, hogy bátorságos maradása legyen nálatok; mert az Úrnak dolgát cselekszi, mint én is. **11** Senki azért őt meg ne vesse: hanem bocsássátok el őt békességgel, hogy hozzám jöhessen; mert várom őt az atyafiakkal együtt. **12** A mi pedig Apollós atyafit illeti, igen kértem őt, hogy menjen el hozzátok az atyafiakkal együtt: de semmiképpen sem volt kedve, hogy most elmenjen; de majd elmegy, mi helyt jó alkalmatossága lésten. **13** Vigyázzatok, álljatok meg a hitben, legyetek férfiak, legyetek erősek! **14** minden dolgotok szeretetben menjen végbe! **15** Intelek pedig titeket, atyámfai, hiszen tudjátok, hogy Stefanásnak háznépe Akhája zsengéje, és ők a szenteknek való szolgálatra adták magukat. **16** Hogy ti is engedelmeskedjetek az ilyeneknek, és mindenkinél, aki velük szolgál és fárad. **17** Örvendezek pedig a Stefanás, Fortunátus és Akhaius eljövetelének; mert a bennetek való fogyatkozást ezek betöltötték. **18** Mert megnyugtatták az én lelkemet és a tiétekkel is. Megbecsüljétek azért az ilyeneket. **19** Köszöntenek titeket Ázsia gyülekezetei; köszöntenek titeket az Úrban felette igen Akvila és Priscilla, a házuknál levő gyülekezettel egybe. **20** Köszöntenek titeket az atyafiak mindenjában. Köszöntsétek egymást szent csókkal. **21** A köszöntés a saját kezemmel, a Páléval. **22** Ha valaki nem szereti az Úr Jézus Krisztust, legyen átkozott! Maran atha. **23** Az Úr Jézus Krisztusnak kegyelme veletek! **24** Az én szeretetem mindenjájatokkal a Jézus Krisztusban! Ámen.

2 Korintusi

1 Pál, Jézus Krisztus apostola az Isten akaratjából, és Timótheus az atyafi, az Isten gyülekezetének, a mely Korinthusban van, mindenkor szentekkel egybe, a kik egész Akhájában vannak: **2** Kegyelem nétek és békesség Istentől a mi Atyántól és az Úr Jézus Krisztustól. **3** Áldott az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, az igalmasságunk atya és minden vágaszta lásnak Istene; **4** A ki megvágasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvágasztalhassunk bármely nyomorúságba esteket azzal a vágaszta lással, a mellyel Isten vágasztal minket. **5** Mert a mint bőséggel kijutott nékünk a Krisztus szenvedéseiből, úgy bőséges a mi vágaszta lássunk is Krisztus által. **6** De akár nyomorgattatunk, a ti vágaszta stókért és üdvösségekért van az, mely hathatós ugyanazon szenvedések elviselésére, a melyeket mi is szenvedünk; akár megvágasztaltatunk a ti vágaszta stókért és üdvösségekért van az. És a mi reménységünk erős felőletek. **7** Tudván, hogy a miképen társaink vagyok a szenvedésben, azonképen a vágaszta lássban is. **8** Mert nem akarjuk, hogy ne tudjatok atyámfiai a mi nyomorúságunk felől, a mely Ázsiaban esett rajtunk, hogy felette igen, erőnk felett megterheltünk, úgy hogy életünk felől is kétségen valánk: **9** Sőt magunk is halálra szántuk magunkat, hogy ne bizakodnánk mi magunkban, hanem Istenben, a ki feltámasztja a holtakat: **10** A ki ilyen nagy halálból megszabadított és szabadít minket: a kiben reménykedünk, hogy ezután is meg fog szabadítani; **11** Velünk együtt munkálkodván ti is az érettünk való könyörgésben, hogy a sokak által nékünk adatott kegyelmi ajándék sokak által háláltassák meg mi érettünk. **12** Mert a mi dicsekedésünk ez, lelküsi meretünk bizonyosága, hogy isteni őszinteséggel és tisztaággal, nem testi bölcséséggel, hanem Isten kegyelmével forgolódtunk a világon, kiváltképen pedig ti köztetek. **13** Mert nem egyebet írunk néktek, hanem a mit olvastok, vagy el is ismertek, sőt reménylem, hogy el is fogtok ismerni mindvégig; **14** A minthogy némi részben el is ismertétek rólunk, hogy dicsekévestek vagyunk, a miképen ti is nékünk az Úr Jézus napján. **15** És ezzel a bizodalommal akartam előbb hozzátok menni, hogy másodízben nyerjetelek kegyelmet; **16** És köztetek általmenni Macedóniába, és Macedóniából ismét hozzátok térti vissza, és töletek elkitéríteni Júdeába. **17** Hát ezt akarva, vajon könnyelműen cselekedtem-é? vagy a mit akarok, test szerint akarom-é, hogy nálam az igen igen, és a nem nem legyen? **18** De hű az Isten, hogy a mi beszédünk hozzátok nem volt igen és nem. **19** Mert az Isten Fia Jézus Krisztus, a

kit köztetek mi hirdettünk, én és Silvánus és Timótheus, nem volt igen és nem, hanem az igen lett ő benne. **20** Mert Istennek valamennyi igérete ő benne lett igenné és ő benne lett Ámenné az Isten dicsőségére mi általunk. **21** A ki pedig minket ti veletek egybe Krisztusban megerősít és megken minket, az Isten az; **22** A ki el is pecsételt minket, és a leléknak zálogát adta a mi szíveinkbe. **23** Én pedig az Isten hívom bizonyoságl az én lelkemre, hogy titeket kímélve nem mentem el eddig Korinthusba. **24** Nem hogy uralkodnánk a ti hiteteken, hanem munkatársai vagyunk a ti örömeteknek; mert hitben álltotok.

2 Azt tettem pedig fel magamban, hogy nem megyek közétek ismét szomorúsággal. **2** Mert ha én megszomorítlak titeket, ugyan ki az, a ki megvídámít engem, hanemha a kit én megszomorítok? **3** És azért írtam néteké éppen azt, hogy mikor oda megyek, meg ne szomorítassam azok miatt, a kiknek örölnöm kellene; meg lévén győződve mindenitek felől, hogy az én öröömök mindenjáratoké. **4** Mert sok szorongattatás és szívbeli háborgás között írtam nétek sok könyhullatással, nem hogy megszomorítassatok, hanem hogy megismerjelek azt a szeretetet, a mellyel kiváltképen irántatok viseltetem. **5** Ha pedig valaki megszomorított, nem engem szomorított meg, hanem részben, hogy azt ne terheljem, titeket mindenjáratokat. **6** Elég az ilyennek a többség részéről való ilyen megbüntetése: **7** Annyira, hogy éppen ellenkezőleg ti inkább bocsássatok meg néki és vágasztajátok, hogy valamiképen a felettesebb való bánat meg ne eméssze az ilyet. **8** Azért kérlek titeket, hogy tanúsítsatok iránta szeretetet. **9** Mert azért írtam is, hogy bizonyosan megtudjam felőletek, ha mindenben engedelmesek vagyok-e? **10** A kinek pedig megbocsáttok valamit, én is: mert ha én is megbocsátottam valamit, ha valakinék megbocsátottam, ti érettetek cselekedtem Krisztus színe előtt; hogy meg ne csaljon minket a Sátán: **11** Mert jól ismerjük az ő szándékait. **12** Mikor pedig Troásba mentem a Krisztus evangélioma ügyében és kapu nyitottatott nékem az Úrban, nem volt lelkemnek nyugodalma, mivel hogyan nem találtam Titust, az én atyámfát; **13** Hanem elbücsúzván tőlük, elmentem Macedóniába. **14** Hálá pedig az Istennek, a ki mindenkor diadalra vezet minket a Krisztusban, és az ő ismeretének illatját minden helyen megjelenti mi általunk. **15** Mert Krisztus jó illatja vagyunk Istennek, mind az üdvözülők, mind az elkárhozók között; **16** Ezeknek halál illatja halálra; amazoknak pedig élet illatja életre. És ezekre kicsoda alkalmatos? **17** Mert mi nem olyanok vagyunk, mint sokan, a

kik meghamisítják az Isten ígéjét; hanem tisztán, sőt szinte Istenből szólunk az Isten előtt a Krisztusban.

3 Elkezdjük-é ismét ajánlgatni magunkat? Vagy talán szükségünk van, mint némelyeknek, ajánló levelekre hozzátok, avagy töletek? **2** A mi levelünk ti vagytok, beírva a mi szívünkbe, a melyet ismer és olvas minden ember; **3** A kik felől nyilvánvaló, hogy Krisztusnak a mi szolgálatunk által szerzett levele vagytok, nem tentával, hanem az élő Isten Lelkével írva; nem kőtáblákra, hanem a szívnek hústábláira. **4** Ilyen bizalomunk pedig Isten iránt a Krisztus által van. **5** Nem mintha magunktól volnánk alkalmatosak valamit gondolni, úgy mint magunkból; ellenkezőleg a mi alkalmatos voltunk az Istantól van: **6** A ki alkalmatosokká tett minket arra, hogy új szövetség szolgái legyünk, nem betűé, hanem léleké; mert a betű megjöl, a lélek pedig megelevenít. **7** Ha pedig a halálnak betűkkel kövekbe véssett szolgálata dicsőséges vala, úgyhogy Izráel fiai nem is nézhettek Mózes orczájára arcának elmúló dicsősége miatt: **8** Hogyne volna még inkább dicsőséges a léleknek szolgálata? **9** Mert ha a kárhozatás szolgálata dicsőséges, mennyivel inkább dicsőséges az igazság szolgálata? **10** Sőt a dicsőített nem is dicsőséges ebben a részben az őt meghaladó dicsőség miatt. **11** Mert ha dicsőséges az elmulandó, sokkal inkább dicsőséges, a mi megmarad. **12** Azért ilyen reménységben nagy nyiltsággal szólunk; **13** És nem, miként Mózes, a ki leplet borított az orczájára, hogy ne lássák Izráel fiai az elmulandónak végét. **14** De megtompultak az ő elméik. Mert ugyanaz a lepel mind e mai napig ott van az ó szövetség olvasásánál felfedetlenül, mivelhogy a Krisztusban tűnik el; **15** Sőt mind máig, a mikor csak olvassák Mózest, lepel borul az ő szívökre. **16** Mikor pedig megtér az Úrhol, lehull a lepel. **17** Az Úr pedig a Lélek; és a hol az Úrnak Lelke, ott a szabadság. **18** Mi pedig az Úrnak dicsőségét mindenjában fedetlen arczzal szemlélünk, ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre, úgy mint az Úrnak Lelkétől.

4 Annakáért, mivelhogy ilyen szolgálatban vagyunk, a mint a kegyelmet nyertük, nem csüggédünk el; **2** Hanem lemondunk a szégyen takargatásáról, mint a kik nem járunk ravaszágban, és nem is hamisítjuk meg az Isten ígéjét, de a nyilvánvaló igazsággal kelletjük magunkat minden ember lelkismeretének az Isten előtt. **3** Ha mégis leplezett a mi evangéliomunk, azoknak leplezett, a kik elvesznek: **4** A kikben e világ Istene megvakította a hitetlenek elméit, hogy ne lássák a Krisztus dicsőséges evangéliomának világosságát, a ki az Isten képe. (aiōnios)

g165) 5 Mert nem magunkat prédkáljuk, hanem az Úr Jézus Krisztust; magunkat pedig, mint a ti szolgáitokat, a Jézusért. **6** Mert az Isten, aki szólt: setésgéből világosság ragyogjon, ő gyűjtött világosságot a mi szívünkben az Isten dicsősége ismeretének a Jézus Krisztus arcán való világoltatása végett. **7** Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van, hogy amaz erőnek nagy volta Istené legyen, és nem magunktól való. **8** mindenütt nyomorgattunk, de meg nem szorítattunk; kétségeskedünk, de nem esünk kétsége; **9** Üldözöttünk, de el nem hagyattunk; tiportattunk, de el nem veszünk; **10** mindenkor testünkben hordozzuk az Úr Jézus halálát, hogy a Jézusnak élete is látható legyen a mi testünkben. **11** Mert mi, a kik élünk, mindenkor halálra adatunk a Jézusért, hogy a Jézus élete is látható legyen a mi halandó testünkben. **12** Azért a halál mi bennünk munkálkodik, az élet pedig ti bennetek. **13** Mivelhogy pedig a hitnek mi bennünk is ugyanaz a lelke van meg, a mint írva van: Hittem és azért szóltam; hiszünk mi is, és azért szólunk; **14** Tudván, hogy a ki feltámasztotta az Úr Jézust, Jézus által minket is feltámaszt, és veletek együtt előállít. **15** Mert minden ti érettetek van, hogy a kegyelem sokasodva sokak által a hálaadást bőségessé tegye az Isten dicsőségére. **16** Azért nem csüggédünk; sőt ha a mi külső emberünk megromol is, a belső mindazáltal napról-napra újul. **17** Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvendésünk igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nékünk; (aiōnios g166) **18** Mivelhogy nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra; mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkel valók. (aiōnios g166)

5 Mert tudjuk, hogy ha e mi földi sátorházunk elbomol, épületünk van Istantól, nem kézzel csinált, örökkel való házunk a mennyben. (aiōnios g166) **2** Azért is sóhajtozunk ebben, óhajtván felöltözni erre a mi mennyei hajlékunkat; **3** Ha ugyan felöltözötten is mezíteleneknek nem találtatunk! **4** Mert a kik e sátorban vagyunk is, sóhajtozunk megterheltetvén; mivelhogy nem kívánunk levetkőzteni, hanem felöltözteni, hogy a mi halandó, elnyelje azt az élet. **5** A ki pedig minket erre elkészített, az Isten az, a ki a Lélek zálogát is adta minékünk. **6** Azért mivelhogy mindenkor bízunk, és tudjuk, hogy e testben lakván, távol vagyunk az Úrtól. **7** (Mert hitben járunk, nem látásban); **8** Bizalomunk pedig van, azért inkább szeretnénk kikötözni e testből, és elköltözni az Úrhol. **9** Azért igyekezünk is, hogy akár itt lakunk, akár elköltözünk, néki kedvesek legyünk. **10** Mert nékünk mindenjunknak meg kell jelennünk a Krisztus itélőszéke előtt, hogy kiki megijatalmazzassék a szerint, a miket e testben cselekedett, vagy jót, vagy goroszt. **11** Ismervén tehát az Úrnak félelmét, embereket térítünk, Isten előtt pedig nyilván

vagyunk; reményem azonban, hogy a ti lelkiesményetek előtt is nyilván vagyunk. **12** Mert nem ajánljuk ismét magunkat néktek, hanem alkalmat adunk ti néktek a velünk való dicsekedésre, hogy legyen mit felelnek a színből és nem szívből dicsekedőknek. **13** Ha azért bolondok vagyunk, Istenérőt; ha eszesek vagyunk, érettetek van az. **14** Mert a Krisztusnak szerelme szorongat minket, **15** Úgy vélekedvén, hogy ha egy meghalt mindenkiért, tehát mindenek meghaltak; és azért halt meg mindenkiért, hogy a kik élnek, ezután ne magoknak éljenek, hanem annak, a ki érettök meghalt és feltámasztott. **16** Azért mi ezentúl senkit sem ismerünk test szerint; sőt ha ismertük is Krisztust test szerint, de már többé nem ismerjük. **17** Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az; a régiek elmúltak, ímé, újjá lett minden. **18** Mindez pedig Istantől van, aki minket magával megbékélgettett a Jézus Krisztus által, és aki nékünk adta a békéltetés szolgálatát; **19** Minthogy az Isten volt az, aki Krisztusban megbékélgettette magával a világot, nem tulajdonítván nékik az Ő bűneket, és reánk bízta a békéltetésnek igéjét. **20** Krisztusért járván tehát követségben, mintha Isten kérne mi általunk: Krisztusért kérünk, béküljetek meg az Istennel. **21** Mert azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk ő benne.

6 Mint együttmunkálkodók intünk is, hogy hiába ne vettétek légyen az Isten kegyelmét. **2** Mert ő mondja: Kellemetes időben meghallgattalak, és az üdvösség napján megsegítettek. Ímé itt a kellemetes idő, ímé itt az üdvösség napja. **3** Senkit semmiben meg ne botránkoztassunk, hogy a szolgálatunk ne szidalmazzassék. **4** Hanem ajánljuk magunkat mindenben, mint Isten szolgái; sok tűrésben, nyomorúságban, szükségben, szorongattatásban. **5** Vereségen, tömlőczben, háborúságban, küzködésben, virrasztásban, bőjtölésben. **6** Tisztaságban, tudományban, hosszútírásban, színességen, Szent Lélekben, tettetés nélküli való szeretetben, **7** Igazmondásban, Isten erejében; az igazságnak jobb és bal felől való fegyvereivel; **8** Dicsőség és gyalázat által, rossz és jó hír által; mint hitetők, és igazak; **9** Mint ismeretlenek, és mégis ismeretesek; mint megholtak, és ím elők; mint ostromoztak, és meg nem ölöttek; **10** Mint bájkódók, noha minden örvendezők; mint szegények, de sokakat gazdagítók; mint semmi nélkül valók, és mindenkel bírók. **11** A mi szánk megnyílt ti néktek, korinthusiak, a mi szívünk kitártult. **12** Nem mi bennünk vagyok szorosságban, hanem szorosságban vagyok a ti szívetekben. **13** Viszonázásul (mint gyermekimmek szólok) tárgatók ki ti is szíveteket. **14** Ne legyetek hitetlenekkel

felemás igában; mert mi szövetsége van igazságnak és hamisságnak? vagy mi közössége a világosságnak a sötétséggel? **15** És mi egyezsége Krisztusnak Bérialáll? vagy mi köze hívőnek hitetlenhez? **16** Vagy mi egyezése Isten templomának bálványokkal? Mert ti az élő Istennek temploma vagytok, a mint az Isten mondotta: Lakozom bennök és közöttük járok; és leszek nékik Istenök, és ők én népem lesznek. **17** Annakokáért menjetek ki közülök, és szakadjatok el, azt mondja az Úr, és tiszttálatot ne illessetek; és én magamhoz fogadlak titeket, **18** És leszek nétek Atyátok, és ti lesztek fiammá, és leányaimmá, azt mondja a mindenható Úr.

7 Mivelhogy azért ilyen ígéreteink vannak, szeretteim, tiszttátsuk meg magunkat minden testi és lelke tiszttátlanságtól, Isten félelmében vivén véghez a mi megszentelésünket. **2** Fogadjatok be minket; senkit meg nem bántottunk, senkit meg nem rontottunk, senkit meg nem csaltunk. **3** Nem vádképen mondomb; hisz előbb mondottam, hogy szívünkben vagytok, hogy együtt halunk, együtt élünk. **4** Nagy az én bizodalma hozzátok, nagy az én dicsekvésem felőletek; telve vagyok vígasztaldással, felettesebb való az én örömem minden mi nyomorúságunk mellett. **5** Mert mikor Macedóniába jöttünk, sem volt semmi nyugodalma a mi testünknek, sőt mindenképen nyomorogtunk; kívül harcz, belől felelem. **6** De az Isten, a megalázottak vígasztalója, minket is megvígasztalt Titus megjöttével. **7** Sőt nem megjöttével csupán, hanem azzal a vígasztalással is, a melylyel ti vígasztáltatok meg, hírűl hozván nékünk a ti kivánkozástokat, a ti keseréteket, a ti hozzával ragaszkodástokat; úgyhogy én mégjobban örvendeztem. **8** Hát ha megszomorítottalak is titeket azzal a levéllel, nem bánom, noha bántam; mert látom, hogy az a levél, ha ideig-óráig is, megszomorított titeket. **9** Most örülök, nem azért, hogy megszomorodtatók, hanem hogy megtérésre szomorodtatók meg. Mert Isten szerint szomorodtatók meg, hogy miattunk semmiben kárt ne valljatok. **10** Mert az Isten szerint való szomorúság üdvösségre való megbánhatatlan megtérést szerez; a világ szerint való szomorúság pedig halált szerez. **11** Mert ímé ez a ti Isten szerint való megszomorodástok milyen nagy buzgóságot kellett ti bennetek, sőt védekezést, sőt bosszankodást, sőt féleelmet, sőt kivánkozást, sőt buzgóságot, sőt bosszúállást. Mindenképen bebizonyítottatók, hogy tiszták vagyok e dologban. **12** Ha tehát írtam is néktek, nem a sértő miatt, sem a sértett miatt; hanem hogy nyilvánvaló legyen nálatok a mi irántatok való buzgóságunk Isten előtt. **13**

Annakokáért megvígásztalódtunk a ti vágaszta lástokon; de sokkal inkább öröltünk a Titus örömén, hogy az ő lelkét ti mindenjában megnyugtattatók: **14** Mert ha dicsekedtem valamit néki felőletek, nem maradtam szégyenben; de a mint ti nétek minden igazán szólottam, azonképen a mi Titus előtt való dicsekvésünk is igazságga lett. **15** És ő még jobb szívvél van irántatok, visszaemlékezvén mindenjáratoknak engedelmességére, hogy félelemmel és rettegéssel fogadtátok őt. **16** Örülök, hogy mindenképen bízhatom bennetek.

8 Tudtotokra adjuk pedig, atyámfiai, Istennek azt a kegyelmét, a melyet Macedónia gyülekezetével között. **2** Hogy a nyomorúság sok próbái közt is bőséges az ő örömük és igen nagy szegénységük jószívűségük gazdagságává növekedett. **3** Mert, bizonyás vagyok rá, erejük szerint, sőt erejük felettes is adakoznak, **4** Sok könyörgéssel kérvén minket, hogy a szentek iránt való szolgálat jótéteményébe és közösségebe fogadjuk be őket. **5** És nem a miképen remélünk, hanem önmagukat adták először az Úrnak, és nekünk is az Isten akaratjából. **6** Hogy kérnünk kellett Titust, hogy a miképen elkezdette, azonképen végezze is be nálatok ezt a jótéteményt is. **7** Azért, miképen mindenben bővölködtök, hitben, beszédben, ismeretben és minden buzgóságban és hozzáink való szeretetben, úgy e jótéteményben is bővölködjtek. **8** Nem parancsképen mondomb, hanem hogy a mások buzgósága által a ti szereteteket valódiságát is kipróbáljam. **9** Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztusnak jótéteményét, hogy gazdag lévén, szegénnyé lett érettetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazzdagodatok. **10** Tanácsot is adok e dologban; mert hasznos az nétek, a kik nemcsak a cselekvést, hanem az akarást is elkezdték tavaly óta. **11** Most hát a cselekvést is vigyétek végbe; hogy a miképen az akarás készsége, azonképen a végrehajtás is ahhoz képest legyen, a mitek van. **12** Mert ha a készség megvan, a szerint kedves az, a mije kinek-kinek van, és nem a szerint, a mije nincs. **13** Mert nem úgy, hogy másoknak könnyebbsegük, nétek pedig nyomorúságok legyen, hanem egyenlőség szerint; e mostani időben a ti bőségek pótolja amazoknak fogyatkozását; **14** Hogy amazoknak bősége is pótolhassa a ti fogyatkozástokat, hogy így egyenlőség legyen; **15** A mint megvan írva: a ki sokat szedett, nem volt többje; és a ki keveset, nem volt kevesebbje. **16** Háló pedig az Istennek, ki ugyanazt a buzgóságot oltotta értetek a Titus szívébe. **17** Mivelhogy inténsünket ugyan elfogadta, de nagy buzgóságában önként ment hozzátok. **18** Elküldöttük pedig vele együtt amaz atyafit is, a ki az összes

gyülekezetekben dícséretes az evangéliomért; **19** Nemcsak pedig, hanem a gyülekezetek útitársunknak is megválaszták ebben a jó ügyben, a melyet mi szolgálunk magának az Úrnak dicsőségére és a ti készségetekre; **20** Óvakodván, hogy senki se ócsárolhasson minket a mi szolgálatunk által való bőséges jótétemény miatt; **21** Mert gondunk van a tisztességre nemcsak az Úr előtt, hanem az emberek előtt is. **22** Sőt elküldöttük velök a mi atyánkfát is, a kinek buzgó voltát sok dologban sokszor kipróbtuk, most pedig még sokkal buzgóbb, irántatok való nagy bizodalmánál fogva. **23** Akár Titusról van szó, ő az én társam és ti köztetek segítségem; akár a mi atyánkfai felől, ők a gyülekezetek követei, Krisztus dicsősége: **24** Adjátok azért szereteteteknek és felőletek való dicsekvésünknek, bizonyását irántuk a gyülekezetek előtt is.

9 A szentek iránt való szolgálatról felesleges is néktek írnom. **2** Hiszen ismerem a ti készségeket a melyivel dicsekszem felőletek a macedónoknak, hogy Akhája kész a mult esztendő óta; és a ti buzgóságok, sokakat magával ragadt. **3** Mindamellett elküldöttem az atyafiakat, hogy a mi felőletek való dicsekedésünk ebben a részben hiábavaló ne legyen; hogy, a mint mondám, készen legyetek. **4** Hogy aztán, ha a macedónok velem együtt odajutnak és titeket készületlenül találnak, valamiképen szégyent ne vallunk mi, hogy ne mondjam ti, ebben a dologban. **5** Szükségesnek véltem azért utasítani az atyafiakat, hogy előre menjenek el hozzátok, és készítsék el előre a ti előre megígért adományokat, hogy az úgy legyen készen, mint adomány, és nem mint ragadomány. **6** Azt mondomb pedig: A ki szűken vet, szűken is arat; és a ki bőven vet, bőven is arat. **7** Kiki a mint eltökélte szívében, nem szomorúsaiból, vagy kénytelenségből; mert a jókedvű adakozót szereti az Isten. **8** Az Isten pedig hatalmas arra, hogy rátok áraszszsa minden kegyelmét; hogy mindenben, mindenkor teljes elégiségek lévén, minden jótéteményre bőségen legyetek, **9** A mint meg van írva: Szórt, adott a szegényeknek; az ő igazsága örökké megmarad. (aión g165) **10** A ki pedig magot ád a magvetőnek és kenyeret eleségül, ád és megsokasítja a ti vetéstekeket és megnöveli a ti igazságoknak gyümölcsét, **11** Hogy mindenben meggazzdagodatok a teljes jószívűségre, a mely általunk hálaadást szerez az Istennek. **12** Mert e tisztnek szolgálata nemcsak a szenteknek szükségét elégít ki, hanem sok hálaadással bőséges az Isten előtt; **13** A mennyiben e szolgálatnak próbája által dicsőítik az Istant a ti Krisztus evangéliomát valló engedelmességekért, és a ti hozzájuk és mindenekhez való adakozó jószívűségekért.

14 Mikor érettetek könyörögve ōk is vágyakoznak utánatok az Istennek rajtakat való bőséges kegyelme miatt. **15** Az Istennek pedig legyen hála az ō kimondhatatlan ajándékáért.

10 Magam pedig, én Pál, kérlek titeket a Krisztus szelídsgére és engedelmességére, a ki szemtől szemben ugyan alázatos vagyok közöttetek, de távol bátor vagyok irántatok; **2** Kérlek pedig, hogy a mikor jelen leszek, ne kelljen bátnak lennem ama bizodalomnál fogva, a melylyel úgy gondolom bátor lehetek némelyekkel szemben, a kik úgy gondolkodnak felőlünk, mintha mi test szerint élnénk. **3** Mert noha testben élünk, de nem test szerint vitézkedünk. **4** Mert a mi vitézkedésünk fegyverei nem testiek, hanem erősek az Istennek, erősségek lerontására; **5** Lerontván okoskodásokat és minden magaslatot, a mely Isten ismerete ellen emeltetett, és foglyul ejtvén minden gondolatot, hogy engedelmeskedjék a Krisztusnak; **6** És készen állván megbüntetni minden engedetlenséget, mihelyst teljessé lesz a ti engedelmességek. **7** A szem előtt valókra néztek? Ha valaki azt hiszi magáról, hogy ō a Krisztusé, viszont azt is gondolja meg önmagában, hogy a mint ō maga a Krisztusé, azonképen mi is a Krisztuséi vagyunk. **8** Mert ha még egy kissé felettesebb dicsekedom is a mi hatalmunkkal, a melyet az Úr a ti építéstre és nem megrontásotakra adott, én nem vallok szégyent; **9** Hogy ne láttassam, mintha csak ijesztgetnélek a leveleim által. **10** Mert, úgy mondjak, a levelei ugyan súlyosak és kemények; de a maga jelenvolta erőtelen, és beszéde silány. **11** Gondolja meg azt, aki ilyen, hogy a mindenek vagyunk távol, a levelek által való beszéden, éppen olyanok leszünk, ha megjelenünk, cselekedetben is. **12** Mert nem merjük magunkat azokhoz számítani, vagy hasonlítani, a kik magukat ajánlják; de azok magukat magukhoz mérvén és magukhoz hasonlítván magukat, nem okosan cselekesznek. **13** De mi nem dicsekszünk mértéktelenül, hanem ama mérőszinór mértéke szerint, a melyet Isten adott nékünk mértékül, hogy hozzátok is elérjünk. **14** Mert nem feszítjük túl magunkat, mintha nem értünk volna el hozzátok; hiszen hozzátok is eljutottunk a Krisztus evangéliomával. **15** A kik nem dicsekeszünk mértéktelenül mások munkájával, de reméljük, hogy hitetek megnőttek nagyokká leszünk közvetek a mi mérőszinórunk szerint bőségesen. **16** Hogy rajtakat túl is hirdessük az evangéliomot, nem dicsekedvén más mértéke szerint a készssel. **17** A ki pedig dicsekszik, az Úrban dicsekedjék. **18** Mert nem az a kipróbtált, a ki magát ajánlja, hanem a kit az Úr ajánl.

11 Vajha elszenvednétek tőlem egy kevés balgatagságot! Sőt szenvédjetek el engem is. **2** Mert isteni buzgósággal buzgok érteket; hisz eljegyeztelek titeket egy férfiúnak, hogy mint szeplőtlen szűzet állítsalak a Krisztus elő. **3** Félek azonban, hogy a miként a kígyó a maga álnokságával megcsalta Évát, akként a ti gondolataitok is megrontatnak és eltávolodnak a Krisztus iránt való egyenességtől. **4** Mert hogyha az, aki jő, más Jézust prédkál, a kit nem prédikáltunk, vagy más lelket vesztek, a mit nem vettek, vagy más evangéliomot, a mit be nem fogadtak, szépen eltűrnétek. **5** Mert én azt gondolom, hogy semmiben sem vagyok alábbvaló a fő-fő apostoloknál. **6** Ha pedig avatatlak vagyok is a beszédben, de nem az ismeretben; sőt mindenben, mindenképen nyilvánvalókká lettünk előttetek. **7** Avagy vétkeztem-é, mikor magamat megaláztam, hogy ti felmagasztaltassatok, hogy ingyen hírdettem nétek az Isten evangéliomát? **8** Más gyülekezeteket fosztottam meg, zsoldot vévén, hogy néktek szolgáljak; és mikor nálatok voltam és szűkölöktem, nem voltam terhére senkinek. **9** Mert az én szükségemet kipótolták a Macedóniából jött atyafiak; és rajta voltam és rajta is leszek, hogy semmiben se legyek terhetekre. **10** Krisztus igazsága bennem, hogy én ettől a dicsekéstől nem esem el Akhája vidékén. **11** Miért? Hogy nem szeretlek titeket? Tudja az Isten. **12** De a mit cselekszem, cselekedni is fogom, hogy elvágjam az alkalmat az alkalomkeresők elől; hogy a mivel dicsekesznek, olyanoknak találtassanak abban, mint mi is. **13** Mert az ilyenek hamis apostolok, álnok munkások, a kik a Krisztus apostolaiával változtatják át magukat. **14** Nem is csoda; hisz maga a Sátán is átváltoztatja magát világosság angyalává. **15** Nem nagy dolog azért, ha az ō szolgái is átváltoztatják magokat az igazság szolgáival; a kiknek végük az ō cselekedeteik szerint lészen. **16** Ismét mondomb: ne tartson engem senki esztelennek; de ha mégis, fogadjatok be mint esztelent is, hogy egy kicsit én is dicsekedhessem. **17** A mit mondok, nem az Úr szerint mondomb, hanem mintegy esztelenül a dicsekésnek ezzel a merészsegével, **18** Mivelhogy sokan dicsekesznek test szerint, dicsekeszem én is. **19** Hisz okosak lévén, örömmest eltűritek az eszteleneket. **20** Mert eltűritek, ha valaki leigáz titeket, ha valaki felfal, ha valaki megfog, ha valaki felfuvalkodik, ha valaki arczul ver titeket. **21** Szégyenkezve mondomb, mivelhogy mi erőtelenek voltunk; de a miben merész valaki, esztelenül szólok, merész vagyok én is. **22** Héberek ōk? Én is. Izráeliták-é? Én is. Ábrahám magva-é? Én is. **23** Krisztus szolgái-é? (balgatagul szólok) én méginkább; több fáradtság, több vereség, több börtön, gyakorta való halásos veszedelemben által. **24** A zsidóktól ötször

kaptam negyvenet egy híján. 25 Háromszor megostoroztak, egyszer megköveztek, háromszor hajtórést szenvedtem, éjj-napot a mélységen töltöttem; 26 Gyakorta való utazásban, veszedelemben folyó vizeken, veszedelemben rablók közt, veszedelemben népem között, veszedelemben pogányok között, veszedelemben városban, veszedelemben pusztában, veszedelemben tengeren, veszedelemben hamis atyafiak közt; 27 Fáradtságban és nyomorúságban, gyakorta való virrasztásban, éhségen és szomjúságban, gyakorta való bőjtölésben, hidegben és mezítelenségen. 28 Mindezeken kívül van az én naponkénti zaklattatásom, az összes gyülekezetek gondja. 29 Ki beteg, hogy én is beteg ne volnék? Ki botránkozik meg, hogy én is ne égnék? 30 Ha dicsekednem kell, az én gyengeségemmel dicsekszem. 31 Az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, aki mindörökkel áldott, tudja, hogy nem hazudom. (aión g165) 32 Damaskusban Aretás király helytartója őrzette a damaskusiak városát, akarván engem megfogni; 33 És az ablakon át, kosárban bocsátottak le a kófalon, és megmenekültem kezei közül.

12 A dicsekés azonban nem használ nékem; rátérek azért a látomásokra és az Úrnak kijelentéseire. 2 Ismerek egy embert a Krisztusban, aki tizennégy évvel ezelőtt (ha testben-é, nem tudom; ha testen kívül-é, nem tudom; az Isten tudja) elragadtatott a harmadik égig. 3 És tudom, hogy az az ember, (ha testben-é, ha testen kívül-é, nem tudom; az Isten tudja), 4 Elragadtatott a paradicsomba, és hallott kimondhatatlan beszédeket, a melyeket nem szabad embernek kibeszélnie. 5 Az ilyennel dicsekszem; magammal pedig nem dicsekeszem, ha csak az én gyengeségeimmel nem. 6 Mert ha dicsekedni akarok, nem leszek esztelen; mert igazságot mondok; de megtürtöztem magamat, hogy valaki többnek ne tartson, mint a minek lát, vagy a mit hall tőlem. 7 És hogy a kijelentések nagysága miatt el ne bizakodjam, töviss adatott nékem a testembe, a Sátán angyala, hogy gyötörjön engem, hogy felettesebb el ne bizakodjam. 8 Ezért háromszor könyörögtem az Úrnak, hogy távozzék el ez tőlem; 9 És ezt mondá nékem: Elég néked az én kegyelmem; mert az én erőm erőtlenség által végeztetik el. Nagy örömost dicsekeszem azért az én erőtlenségeimmel, hogy a Krisztus ereje lakozzék én bennem. 10 Annakokáért gyönyörködöm az erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldözésekben és szorongattatásokban Krisztusért; mert a mikor erőtelen vagyok, akkor vagyok erős. 11 Dicsekedvén, balgataggá lettem; ti kényszerítettetek reá. Mert néktek kellett volna engem ajánlanotok; mert semmiben sem vagyok alábbvaló a

fő-fő apostoloknál, noha semmi vagyok. 12 Apostolságomnak jelei megbizonyosodtak közöttetek sok tűrésben, jelekben, csodákban és erőkben is. 13 Mert micsoda az, a miben megkárosodtatók a többi gyülekezetek mellett, hanem ha az, hogy én magam nem voltam néktek terhetekre? Bocsássátok meg nékem ezt az igazságtalanságot! 14 Ímé harmadziben is kész vagyok hozzátok menni, és nem leszek terhetekre; mert nem azt keresem, a mi a títek, hanem titeket magatokat. Mert nem a gyermeket tartoznak kincseket gyűjteni a szülőknek, hanem a szülők a gyermekeknek. 15 Én pedig nagy örömost áldozok és esem áldozatul a ti lelketekekért; még ha ti, a kiket én igen szeretek, kevésbé szerettek is engem. 16 De ám legyen, hogy én nem voltam terhetekre; hanem álnok lévén ravaszsággal fogtak meg titeket. 17 Avagy a kiket hozzátok küldtem, azok közül valamelyik által kifosztottalak-é titeket? 18 Megkértem Titust, és vele együtt elküldtem amaz atyafit; csak nem fosztott ki titeket Titus? Nem egyazon Lélek szerint jártunk-é? Nem azokon a nyomokon-é? 19 Azt hisztek megint, hogy előttek mentegetjük magunkat. Az Isten előtt Krisztusban szólunk; mindez pedig, szeretteim, a ti épüléstekért. 20 Mert félek azon, hogy ha odamegyek, nem találjak majd olyanoknak, a milyeneknek szeretnélek, és engem is olyannak találtok, a milyennek nem szeretnétek; hogy valamiképen versengések, irígységek, indulatoskodások, visszavonások, rágalmazások, fondorkodások, felfuvalkodások, pártoskodások lesznek köztetek; 21 Hogy mikor újra odamegyek, megaláz engem az én Istenem ti köztetek, és sokakat megsiratok azok közül, a kik ezelőtt vétkeztek és meg nem térték a tisztálatanságból, paráznaságból és bujaságból, a mit elővettek.

13 Ezúttal harmadszor megyek hozzátok. Két vagy három tanú vallomása alapján megáll minden dolog. 2 Előre megmondtam és előre mondomb, mint másodszori ottlétemkor, és most is távollétemben írom azoknak, a kik ezelőtt vétkeztek, és a többieknek mind, hogy ha ismét odamegyek, nem leszek kíméletes; 3 Mert hát az általam szóló Krisztusnak bizonyoságát keresitek, aki irányotkban nem erőtelen, hanem erős ti bennetek. 4 Mert noha megfeszítettem erőtlenségből, mindazáltal él Istennek hatalmából. És noha mi erőtelenek vagyunk benne, de vele együtt élünk majd Isten erejéből ti nálatok. 5 Kísértsétek meg magatokat, ha a hitben vagytok-é? magatokat próbáljátok meg. Avagy nem ismeritek-é magatokat, hogy a Jézus Krisztus bennetek van? Kivéven, ha méltatlannak vagytok. 6 De reménylem, hogy megismeritek, hogy mi nem vagyunk méltatlannak. 7 Az Istant pedig kérém, hogy semmi gonoszt

ne cselekedjetek; nem hogy mi méltóknak láttassunk, hanem hogy ti a jót cselekedjétek, mi pedig mintegy méltatlanok legyünk. **8** Mert semmit sem cselekedhetünk az igazság ellen, hanem csak az igazságért. **9** Mert örvendünk, ha mi erőtelenek vagyunk, ti meg erősek vagytok; ezt pedig kérjük is, a ti tőkéletesedésetekért. **10** Azért írom ezeket távollétemben, hogy jelenlétemben ne kelljen keményen viselkednem ama hatalom szerint, a melyet az Úr adott nékem építésre és nem rontásra. **11** Végezetre, atyámfiai, legyetek jó egészségben, épüljetek, vígaszta lódjatok, egy értelemben legyetek, békességben éljetek; és a szeretetnek és békességnak Istene lészen veletek. **12** Köszöntsétek egymást szent csókkal. **13** Köszöntenek titeket a szentek mindenjában. **14** Az Úr Jézus Krisztusnak kegyelme, és az Istennek szeretete, és a Szent Léleknek közössége mindenjáratokkal. Ámen.

Galatákhoz

1 Pál, apostol (nem emberektől, sem nem ember által, hanem Jézus Krisztus által és az Atya Isten által, aki feltámasztotta őt a halálból); **2** És a velem levő összes atyafiak, Galátzia gyülekezeteinek: **3** Kegyelem néktek és békesség az Atya Istentől, és a mi Urunk Jézus Krisztustól, **4** A ki adta önmagát a mi bűneinkért hogy kiszabadítson minket és jelenvaló gonosz világból, az Istennek és a mi Atyánknak akarata szerint. (aión g165) **5** A kinek dicsőség örökkön örökké! Ámen. (aión g165) **6** Csodálkozom, hogy Attól, aki titeket Krisztus kegyelme által elhívott, ily hamar más evangyéliomra hajlottak. **7** Holott nincs más; de némelyek zavarnak titeket, és el akarják ferdíteni a Krisztus evangyéliomát. **8** De ha szinte mi, avagy mennyből való angyal hirdetne is néktek valamit azon kívül, a mit néktek hirdettünk, legyen átok. **9** A mint előbb mondottuk, most is ismét mondomb: Ha valaki néktek hirdet valamit azon kívül, a mit elfogadtatok, átok legyen. **10** Mert most embereknek engedek-é, avagy az Istennek? Vagy embereknek igyekezem-é tetszeni? Bizonyára, ha még embereknek igyekezném tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék. **11** Tudtotokra adom pedig atyámfai, hogy az az evangyéliom, melyet én hirdettem, nem ember szerint való; **12** Mert én sem embertől vettetem azt, sem nem tanítottak arra, hanem a Jézus Krisztus kijelentése által. **13** Mert hallottátok, mint forgolódtam én egykor a zsidóságban, hogy én felette igen háborgattam az Isten anyaszentegyházát, és pusztítottam azt. **14** És felülmulttam a zsidóságban nemzetembeli sok kortársamat, szerfelett rajongván atyai hagyományaimért. **15** De mikor az Istennek tetszett, ki elválasztott engem az én anyám méhétől fogva és elhívott az ő kegyelme által, **16** Hogy kijelentse az ő Fiát én bennem, hogy hirdessem őt a pogányok között: azonnal nem tanácskoztam testtel és vérrel, **17** Sem nem mentem Jeruzsálemben az előttem való apostolokhoz, hanem elmentem Arábiába, és ismét viaszszártem Damaskusba. **18** Azután három esztendő mulva fölmentem Jeruzsálemben, hogy Pétert meglátogassam, és nála maradtam tizenöt napig. **19** Az apostolok közül pedig más nem láttam, hanem csak Jakabot, az Úr atyafiát. **20** A miket pedig néktek írok, ímé Isten előtt mondomb, hogy nem hazudom. **21** Azután mentem Siriának és Cíliciának tartományáiba. **22** Ismeretlen valék pedig személyesen a Júdeában levő keresztyén gyülekezetek előtt; **23** Hanem csak hallották, hogy: Aki minket üldözött egykor, most hirdeti azt a hitet, a melyet egykor pusztított. **24** És dicsőiték bennem az Isten.

2 Azután tizennégy esztendő mulva ismét fölmentem Jeruzsálemben Barnabással együtt, elvívem Titust is. **2** Fölmentem pedig kijelentés következtében és előjök adtam az evangyéliomot, melyet hirdetek a pogányok között, de külön a tekintélyeseknek, hogy valami módon hiába ne fussak, avagy ne futottam légen. **3** De még a velem levő Titus sem kényszerítettet a körülmetélkedésre, noha görög vala, **4** Tudniillik a belopózkodott hamis atyafiakért, a kik alattomban közénk jöttek, hogy kikémléjék a mi szabadságunkat, melylyel bírunk a Krisztus Jézusban, hogy minket szolgákká tegyenek: **5** Kiknek egy pillanatra sem adtuk meg magunkat, hogy az evangyéliom igazsága megmaradjon számotokra. **6** A tekintélyesektől pedig, (bárminők valának régen, azzal nem törődöm; Isten nem nézi az embernek személyét): mert velem a tekintélyesek semmit sem közöltek; **7** Sőt ellenkezőleg, mikor látták, hogy én reámban bírva a körülmetéletlenség evangyélioma, mint Péterre a körülmetélését; **8** (Mert a ki erős volt Péterben a körülmetélkedés apostolságára, bennem is erős volt a pogányok között). **9** És elismervén a nékem adatott kegyelmet, Jakab és Kéfás, meg János, kik oszlopokkal tekintetnek, bajtársi jobbjukat nyújták nékem és Barnabásnak, hogy mi a pogányok között, ők pedig a körülmetélés között prédikálunk: **10** Csakhogy a szegényekről megemlékezzünk; a mit is én igyekeztem megcselekedni. **11** Mikor pedig Péter Antiochiába jött, szemtől szembe ellene állottam, mivel panasz volt rá. **12** Mert mielőtt némelyek oda jöttek Jakabtól, a pogányokkal együtt evett; mikor pedig oda jöttek, félrevonult és elkülnítette magát, félvén a körülmetélkedésből valóktól. **13** És vele képmutatóskodtak a többi zsidók is, úgy hogy Barnabás szintén elcsábítottatott az ő tettetésük által. **14** De mikor láttam, hogy nem egyenesen járnak az evangyéliom igazságához képest, mondék Péternek mindenjájok előtt: Ha te zsidó létedre pogány módra élsz és nem zsidó módra, miként kényszeríted a pogányokat, hogy zsidó módra éljenek? **15** Mi, természet szerint zsidók és nem pogányok közül való bűnösök, **16** Tudván azt, hogy az ember nem igazul meg a törvény cselekedeteiből, hanem a Jézus Krisztusban való hit által, mi is Krisztus Jézusban hittünk, hogy megigazulunk a Krisztusban való hitből és nem a törvény cselekedeteiből; Mivel a törvény cselekedeteiből nem igazul meg egy test sem. **17** Ha pedig Krisztusban keresvén a megigazulást, mimagunk is bűnösöknek találtatunk, avagy Krisztus búnnek szolgája-é? Távol legyen. **18** Mert, ha a miket elrontottam, azokat ismét fölélpítem, önmagamat teszem bűnössé. **19** Mert én a törvény által meghaltam a törvénynek, hogy Istennek éljek. **20** Krisztussal együtt

megfeszíttem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; a mely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta értem. 21 Nem törölm el az Isten kegyelmét; mert ha a törvény által van az igazság, tehát Krisztus ok nélkül halt meg.

3 Óh balgatag Galátiabeliek, kicsoda ígézett meg titkeket, hogy ne engedelmeskedjetek az igazságnak, kiknek szemei előtt a Jézus Krisztus úgy íratott le, mintha ti köztetek feszítettet volna meg? 2 Csak azt akarom megtudni tőletek: a törvény cselekedeteiből kaptatók-é a Lelket, vagy a hit hallásából? 3 Ennyire esztelenek vagytok? A mit Lélekben kezdtetek el, most testben fejeznétek be? 4 Annyit szenvédteket hiába? ha ugyan hiába. 5 Annakokáért, aki a Lelket szolgáltatja néktek, és hatalmas dolgokat művel bennetek, a törvény cselekedeteiből, vagy a hit hallásából cselekeszi-é? 6 Miképen Ábrahám hitt az Istenek, és tulajdoníttattat néki igazságul. 7 Értsétek meg tehát, hogy a kik hitből vannak, azok az Ábrahám fiai. 8 Előre látván pedig az Írás, hogy Isten hitből fogja megigazítani a pogányokat, eleve hirdette Ábrahámnak, hogy: Te benned fognak megáldatni minden népek. 9 Ekként a hitből valók áldatnak meg a hívő Ábrahámmal. 10 Mert a kik törvény cselekedeteiből vannak, átok alatt vannak; minthogy meg van írva: Átkozott minden, aki meg nem marad mindazokban, a mik megirattak a törvény könyvében, hogy azokat cselekedje. 11 Hogy pedig a törvény által senki sem igazul meg Isten előtt, nyilvánvaló, mert az igaz ember hitből él. 12 A törvény pedig nincs hitből, hanem a mely ember cselekeszi azokat, élni fog azok által. 13 Krisztus váltott meg minket a törvény átkától, átakká levén érettünk; mert meg van írva: Átkozott minden, aki fán függ: 14 Hogy az Ábrahám áldása Krisztus Jézusban legyen a pogányokon, hogy a Lélek ígéretét elnyerjük hit által. 15 Atyámfiai! ember szerint szólok. Lám az embernek megerősített testámentomát senki erőtelenné nem teszi, sem ahhoz hozzá nem ád. 16 Az ígéreteket pedig Ábrahámnak adattak és az ő magvának. Nem mondja: És a magvaknak, mint sokról; hanem mint egyről. És a te magodnak, aki a Krisztus. 17 Ezt mondom pedig, hogy a kötet, melyet Isten először megerősített a Krisztusra nézve, a négyzsázharmincz esztendő multán keletkezett törvény nem teszi erőtelenné, hogy megsemmisítse az ígéretet. 18 Mert ha törvényből van az örökség, akkor többé nem ígéretből; Ábrahámnak pedig ígéret által ajándékozta azt az Isten. 19 Micsoda tehát a törvény? A bűnök okáért adatott, a míg eljő a Mag, a kinek tételezett az ígéret; rendeltetvén angyalok által,

közbenjáró kezében. 20 A közbenjáró pedig nem egyé, Isten ellenben egy. 21 A törvény tehát az Isten ígéretei ellen van-e? Távol legyen! Mert ha olyan törvény adatott volna, a mely képes megeleveníteni, valóban a törvényből volna az igazság. 22 De az Írás minden bűn alá rekesztett, hogy az ígéret Jézus Krisztusban való hitből adassék a hívőknek. 23 Minekkelőtte pedig eljött a hit, törvény alatt őriztettünk, egybezáráva az eljövendő hit kinyilatkoztatásáig. 24 Ekként a törvény Krisztusra vezéről mesterünkké lett, hogy hitből igazuljunk meg. 25 De minekutána eljött a hit, nem vagyunk többé a vezéről mester alatt. 26 Mert mindenjában Isten fiai vagytok a Krisztus Jézusban való hit által. 27 Mert a kik Krisztusba keresztelkedtetek meg, Krisztust öltözötték fel. 28 Nincs zsidó, sem görög; nincs szolga, sem szabad; nincs férfi, sem nő; mert ti mindenjában egyek vagytok a Krisztus Jézusban. 29 Ha pedig Krisztuséi vagytok, tehát az Ábrahám magva vagytok, és ígéret szerint örökösök.

4 Mondom pedig, hogy a meddig az örökös kiskorú, semmiben sem különbözik a szolgától, jóllehet ura mindennek; 2 Hanem gyámosk és gondviselők alatt van az atyjától rendelt ideig. 3 Azonképen mi is, mikor kiskorúak valánk, a világ elemei alá voltunk vettetve szolgaként: 4 Mikor pedig eljött az időnek teljessége, kibocsátotta Isten az ő Fiát, aki asszonytól lett, aki törvény alatt lett, 5 Hogy a törvény alatt levőket megváltsa, hogy elnyerjük a fiúsgat. 6 Minthogy pedig fiak vagytok, kibocsátotta az Isten az ő Fiának Lelkét a ti szíveitekbe, ki ezt kiáltja: Abba, Atya! 7 Azért nem vagy többé szolga, hanem fiú; ha pedig fiú, Istennek örököse is Krisztus által. 8 Ámde akkor, mikor még nem ismertétek az Istenet, azoknak szolgáltatok, a mik természet szerint nem istenek; 9 Most azonban, hogy megismerétek az Istenet, sőt hogy megismert titeket az Isten, miként térték vissza ismét az erőtelen és gyarló elemekhez, a melyeknek megint újból szolgálni akartok? 10 Megtartjátok a napokat és hónapokat és időket, meg az esztendőket. 11 Féltélek titeket, hogy hiába fáradoztam körültetek. 12 Legyetek olyanok, mint én; mert én is olyanná lettem, mint ti: atyámfiai, kérlek titeket, semmivel sem bántottatok meg engem. 13 Tudjátok pedig, hogy testem erőtelensége miatt hirdettem néktek az evangéliomot először. 14 És megkísértetvén testemben, nem vetettetek meg, sem nem útáltatok meg engem, hanem úgy fogadtatok, mint Istenek angyalát, mint Krisztus Jézust. 15 Hová lön tehát a ti boldogságotok? Mert bizonyoságot teszek néktek, hogy ti, ha lehetséges volt volna, szemeiteket kivájván, nékem adtátok volna. 16 Tehát ellenségetek lettem-é, megmondván néktek

az igazat? 17 Nem szépen buzgolkodnak érettetek, sőt minket ki akarnak rekeszteni, hogy mellettök buzgolkodjatok. 18 Szép dolog pedig fáradozni a jóban mindenkor, és nem csupán akkor, ha köztetek vagyok. 19 Gyermekeim! kiket ismét fájdalommal szűlök, míglen kiábrázolódik bennetek Krisztus. 20 Szeretnék pedig most köztetek jelen lenni és változtatni a hangomon; mert bizonytalanságban vagyok felőletek. 21 Mondjátok meg nékem, kik a törvény alatt akartok lenni: nem halljátok-é a törvényt? 22 Mert meg van írva, hogy Ábrahámnek két fia volt; egyik a szolgálótól, és a másik a szabadostól. 23 De a szolgálótól való test szerint született; a szabadostól való pedig az ígéret által. 24 Ezek mászt példáznak: mert azok az asszonyok a két szövetség, az egyik a Sinai hegyről való, szolgáságra szűlő, ez Hágár, 25 Mert Hágár a Sinai hegy Arábiában, hasonlatos pedig a mostani Jeruzsálemhez, nevezetesen fiaival együtt szolgál. 26 De a magasságos Jeruzsálem szabad, ez mindenjáunknak anyja, 27 Mert meg van írva: Ujjongj te meddő, ki nem szűlsz; vígadózzál és kiáltás, ki nem vajudol; mert sokkal több az elhagyottnak magzatja, mint a kinek férje vagyon. 28 Mi pedig, atyámfiai, Izsák szerint, ígéretnek gyermekei vagyunk. 29 De valamint akkor a test szerint született üldözze a Lélek szerint valót, úgy most is. 30 De mit mond az Írás? Üzd ki a szolgálót és az ő fiát; mert a szolgáló fia nem örököl a szabad nő fiával. 31 Annakokáért, atyámfiai, nem vagyunk a szolgáló fiai, hanem a szabadoséi.

5 Annakokáért a szabadságban, melyre minket Krisztus megszabadított, állíthatok meg, és ne kötelezzétek meg ismét magatokat szolgáságnak igájával. 2 Ímé, én Pál mondom néktek, hogy ha körülmetélkedtek, Krisztus néktek semmit sem használ. 3 Bizonyságot teszek pedig ismét minden embernek, aki körülmetélkedik, hogy köteles az egész törvényt megtartani. 4 Elszakadtatok Krisztustól, a kik a törvény által akartok megigazulni, a kegyelemből kiestetek. 5 Mert mi a Lélek által, hitből várjuk az igazság reménységét. 6 Mert Krisztus Jézusban sem a körülmetélkedés nem ér semmit, sem a körülmetélkedetlenség, hanem a szeretet által munkálkodó hit. 7 Jól futottatok; kicsoda gátolt meg titeket, hogy ne engedelmeskedjetek az igazságnak? 8 Ez a hitetés nem attól van, aki titeket hív. 9 Kis kovász az egész téssztát megkeleszti. 10 Bizodalmam van az Úrban ti hozzátok, hogy más értelemben nem lesztek; de aki titeket megzavar, elveszi az ítéletet, bárki legyen. 11 Én pedig atyámfiai, ha még a körülmetélést hirdetem, miért üldöztem mégis? Akkor eltörölhetettem a kereszt botránya. 12 Bárcsak ki is metszették magukat, a kik titeket bujtogatnak.

13 Mert ti szabadságra hivattatok atyámfiai; csakhogy a szabadság ürügy ne legyen a testnek, sőt szeretettel szolgáljatok egymásnak. 14 Mert az egész törvény ez egy ígében teljesedik be: Szeresd felebarátodat, mint magadat. 15 Ha pedig egymást marjátok és faljátok, vigyázzatok, hogy egymást fel ne emészszétek. 16 Mondom pedig, Lélek szerint járjatok, és a testnek kívánságát véghez ne vigyétek. 17 Mert a test a lélek ellen törekedik, a lélek pedig a test ellen; ezek pedig egymással ellenkeznek, hogy ne azokat cselekedjétek, a miket akartok. 18 Ha azonban a Lélek től vezéreltettek, nem vagytok a törvény alatt. 19 A testnek cselekedetei pedig nyilvánvalók, melyek ezek: házasságtörés, paráznaság, tisztátlanság, bujálkodás. 20 Bálványimádás, varázslás, ellenségeskedések, versengések, gyűlölködések, harag, patvarkodások, viszszavonások, pártütések, 21 Irigységek, gyilkosságok, részegségek, dobzódások és ezekhez hasonlók: melyekről előre mondom nétek, a miképen már ezelőtt is mondottam, hogy a kik ilyeneket cselekesznek, Isten országának örökösei nem lesznek. 22 De a Léleknek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, békétűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídseg, mértékletesség. 23 Az ilyenek ellen nincs törvény. 24 A kik pedig Krisztuséi, a testet megfeszítették indulataival és kívánságaival együtt. 25 Ha Lélek szerint élünk, Lélek szerint is járunk. 26 Ne legyünk hiú dicsőség kívánók, egymást ingerílik, egymásra irigykedők.

6 Atyámfiai, még ha előfogja is az embert valami bűn, ti lelkiek, igazítálok útba az olyant szelídsgének lelkével, ügyelvén magadra, hogy meg ne kísértessél te magad is. 2 Egymás terhét hordozzátok, és úgy töltétek be a Krisztus törvényét. 3 Mert ha valaki azt véli, hogy ő valami, holott semmi, önmagát csalja meg. 4 minden ember pedig az ő maga cselekedetét vizsgálja meg, és akkor csak önmagára nézve lesz dicsekedése és nem másra nézve. 5 Mert kiki a maga terhét hordozza. 6 Aki pedig az ígére tanítottat, közölje minden javát tanítójával. 7 Ne tévelyegyetek, Isten nem csúfoltatik meg; mert a mit vet az ember, azt aratandja is. 8 Mert a ki vet az ő testének, a testből arat veszedelmet; a ki pedig vet a léleknek, a lélekből arat örökké életet. (aiōnios g166) 9 A jótéteményben pedig meg ne restüljünk, mert a maga idejében aratunk, ha el nem lankadunk. 10 Annakokáért míg időnk van, cselekedjünk jót mindenekkel, kiváltságen pedig a mi hitünknek cselédeivel. 11 Látjátok, mekkora betükkel írok nétek a saját kezemmel! 12 A kik testre szépek szeretnének lenni, azok kényszerítenek titeket a körülmetélkedésre; csak azért, hogy a Krisztus kereszjtéért ne üldözzenek.

13 Mert magok a körülmetélkedettek sem tartják meg a törvényt; hanem azért akarják, hogy ti körülmetélkedjetek, hogy a ti testetekkel dicsekedjenek. **14** Nékem pedig ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztyében, a ki által nékem megfeszítetett a világ, és én is a világnak. **15** Mert Krisztus Jézusban sem a körülmetélkedés, sem a körülmetéletlenség nem használ semmit, hanem az új teremtés. **16** És a kik e szabály szerint élnek, békesség és irgalmaság azokon, és az Istennek Izráelén. **17** Ennekutána senki nékem bántásomra ne legyen; mert én az Úr Jézusnak békelyegeit hordozom az én testemen. **18** A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme legyen a ti lelketekkel atyámfiai! Ámen.

Efészusiakhoz

1 Pál, Jézus Krisztus apostola Isten akaratjából, az Efészusban lévő és Krisztus Jézusban hívő szenteknek.
2 Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól. 3 Áldott legyen az Isten, és a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak Atyja, a ki megáldott minket minden lelkí áldással a mennyekben a Krisztusban,
4 A szerint, a mint magának kiválasztott minket Ő benne a világ teremtetése előtt, hogy legyünk mi szentek és feddhetetlenek Ő előtte szeretet által, 5 Eleve elhatározván, hogy minket a maga fiaivá fogad Jézus Krisztus által az Ő akaratjának jó kedve szerint, 6 Kegyeleme dicsőségének magasztalására, a melylyel megajándékozott minket ama Szerelmesben, 7 A kiben van a mi váltságunk az Ó vére által, a bűnöknek bocsánata az Ő kegyelmének gazdagsága szerint. 8 Melyet nagy bőséggel közlött velünk minden bölcsességgel és értelemmel, 9 Megismertetvén velünk az Ő akaratjának titkát az Ő jó kedve szerint, melyet eleve elrendelt magában, 10 Az idők teljességének rendjére nézve, hogy ismét egybeszerkeszt magának mindeneket a Krisztusban, mind a melyek a mennyekben vannak, mind a melyek a földön vannak; 11 Ő benne, a kiben vettük is az örökséget, eleve elrendeltetvén annak eleveelvégzése szerint, a ki minden az Ő akaratjának tanácsából cselekszik, 12 Hogy legyünk mi magasztalására az Ő dicsőségének, a kik előre reménykedtünk a Krisztusban: 13 A kiben ti is, minekutána hallottatók az igazságnak beszédét, idvességeket evangéliomát, a melyben hittetek is, megpecsételtettek az ígéretnek ama Szent Lelkével, 14 A ki záloga a mi örökségünknek Isten tulajdon népének megváltására, az Ő dicsőségének magasztalására. 15 Annakokáért én is, hallván a ti hiteteket az Úr Jézusban, és minden szentekhez való szerelmeteket, 16 Nem szűnöm meg hálát adni tiérettetek, emlékezvén reátkoz az én könyörgéseimben; 17 Hogy a mi Urunk Jézus Krisztusnak Istene, a dicsőségnek Atyja adjon néktek bölcseségnek és kijelentésnek Lelkét az Ő megismerésében; 18 És világosítja meg értelmetek szemeit, hogy tudhassátok, hogy mi az Ó elhívásának a reményisége, mi az Ó öröksége dicsőségének a gazdagsága a szentek között, 19 És mi az Ó hatalmának felséges nagysága irántunk, a kik hiszünk, az Ó hatalma erejének ami munkája szerint, 20 A melyet megmutatott a Krisztusban, mikor feltámasztotta Őt a halálból, és ültette Őt a maga jobbjára a mennyekben. 21 Felül minden fejelemeségen és hatalmasságón és erőn és uraságon és minden néven, mely nevezetük nemcsak a világban, hanem a következendőben is: (aión g165) 22 És

mindeneket vetett az Ó lábai alá, és Ő tette mindeneknek fölötté az anyaszentegyháznak fejévé, 23 Mely az Ó teste, teljessége Ő néki, a ki mindeneket betölt mindenekkel.

2 Titeket is megelevenített, a kik holtak valátok a ti vétkeitek és búneitek miatt, 2 Melyekben jártatok egykor e világ folyása szerint, a levegőbeli hatalmasság fejedelme szerint, ama lélek szerint, mely most az engedetlenség fiaiban munkálkodik; (aión g165) 3 A kik között forgolódtunk egykor mi is mindenjában a mi testünk kívánságaiban, cselekedvén a testnek és a gondolatoknak akaratját, és természet szerint haragnak fiai valánk, mint egyebek is: 4 De az Isten gazdag lévén irgalmaságban, az Ó nagy szerelméből, melylyel minket szeretett, 5 Minket, kik meg voltunk halva a vétkek miatt, megelevenített együtt a Krisztussal, (kegyelemből tartattatok meg!) 6 És együtt feltámasztott és együtt ültetett a mennyekben, Krisztus Jézusban: 7 Hogy megmutassa a következendő időkben az Ó kegyelmének felséges gazdagságát hozzánk való jóságából a Krisztus Jézusban. (aión g165) 8 Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem tőletek van: Isten ajándéka ez; 9 Nem cselekedetekből, hogy senki ne kerékdéjék. 10 Mert az Ó alkotása vagyunk, teremtetvén Általa a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, a melyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járunk. 11 Annakokáért emlékezzetek meg arról, hogy egykor ti a testben pogányok, kiket körülmetéletlenségekne nevez vala amaz úgynevezett s a testen kézzel megcsinált körülmetélkedés, 12 Hogy ti, mondomb, abban az időben Krisztus nélkül valók voltatok, Izráel társaságától idegenek, és az ígéret szövetségeitől távolvalók, reménységeket nem vala, és Isten nélkül valók voltatok e világban; 13 Most pedig a Krisztus Jézusban ti, kik egykor távol valók, közelvalókká lettek a Krisztus vére által. 14 Mert Ő a mi békességünk, ki egygyé tette mind a két nemzetet, és lerontotta a közbevetett választófalat, 15 Az ellenségeskedést az Ó testében, a parancsolatoknak tételekben való törvényét eltörölvén; hogy ama kettőt egy új emberré teremse Ő magában, békességet szerezvén; 16 És hogy megbékéltesse az Istennel mind a kettőt, egy testben a keresztha által, megölvén ezen az ellenségeskedést. 17 És eljövén, békességet hirdetett néktek, a távol valóknak és a közel valóknak. 18 Mert Ő általa van menetelünk mindeneknek egy Lélekben az Atyához. 19 Azért immár nem vagytok jövénnyek és zsellérek, hanem polgártársai a szenteknek és cselédei az Istennek, 20 Kik fölépítettetek az apostoloknak és prófétaiknak alapkövén, lévén a szegletkő maga Jézus Krisztus, 21 A kiben az egész épület szép

renddel rakattatván, nevekedik szent templommá az Úrban; 22 A kiben ti is együtt építettek Isten hajlékává a Lélek által.

3 Ezért vagyok én, Pál, a Krisztusnak foglya ti érettetek, a pogányokért; 2 Ha ugyan hallottatók Isten kegyelménék rendelkezését, melyet nékem adott a ti érdeketekben; 3 Hogy tudniillik kijelentés útján ismertette meg velem a titkok, a szerint, a mint az előbb megírám röviden, 4 Melynek olvasásából megérthatitek, hogy micsoda az én értelmet a Krisztus titka felől; 5 A mely egyéb időkben meg nem ismertettet az emberek fiaival úgy, a hogy most kijelentetett az Ő szent apostolainak és prófétáinak a Lélek által: 6 Hogy tudniillik a pogányok örökök társak és egyugyanazon test tagjai és részesei az ő ígéretének a Krisztus Jézusban az evangéliom által. 7 A melynek szolgájává lettem az Isten ama kegyelmének ajándékából, mely adatott nékem az Ő hatalmának munkája szerint. 8 Nékem, minden szentek között a legeslegkisebbnek adatott ez a kegyelem, hogy a pogányoknak hirdessem a Krisztus végére mehetetlen gazdagságát; 9 És hogy megvilágosítsam mindeneknek, hogy miképen rendelkezett Isten ama titok felől, a mely elrejtetett vala örök időktől fogva az Istenben, a ki mindeneket teremtett a Jézus Krisztus által; (aión g165) 10 Azért, hogy megismertetessék most a mennybeli fejedelemségekkel és hatalmasságokkal az egyház által az Istennék sokféle bőlcsessége, 11 Amaz örök eleve-elvégezés szerint, a melyet megcselekedett a Krisztus Jézusban, a mi Urunkban: (aión g165) 12 A kiben van a mi bátorásunk és bizodalommal való menetlünk Istenhez az Ő benne való hit által. 13 Azért kérlek, hogy ne csüggedjetek el az én ti érettetek való nyomorúságaim miatt, a melyek néktek dicsőségtre vannak. 14 Ezokáért meghajtom térdeimet a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atya előtt, 15 A kiről nevezettet minden nemzetseg, mennyen és földön, 16 Hogy adj meg néktek az Ő dicsősége gazdagságáért, hogy hatalmasan megerősödjeted az Ő Lelke által a belső emberben; 17 Hogy lakozzék a Krisztus a hit által a ti szívetekben; 18 A szeretetben meggyökerezvén és alapot vevén, hogy megérthessétek minden szentekkel egybe, mi a szélessége és hosszsága és mélysége és magassága az Isten jóvoltának, 19 És megismerjeztek a Krisztusnak minden ismeretet felül haladó szeretetét, hogy ekképen beteljesedjetek az Istennék egész teljességeig. 20 Annak pedig, a ki véghetetlen bősséggel mindeneket megcselekedhetik, feljebb hogynem mint kérjük vagy elgondoljuk, a mi bennünk munkálkodó erő szerint, 21

Annak légen dicsőség az egyházban a Krisztus Jézusban nemzetsegől nemzetsegre örökkön örökké. Ámen! (aión g165)

4 Kérlek azért titeket én, ki fogoly vagyok az Úrban, hogy járjatok úgy, mint illik elhíválatosokhoz, melylyel elhívattatok. 2 Teljes alázatossággal és szelídseggel, hosszútíressel, elszenvedvén egymást szeretetben, 3 Igyekezvén megtartani a Lélek egységét a békességnek kötelében. 4 Egy a test és egy a Lélek, miképen elhívástatoknak egy reménységében hívattatok el is; 5 Egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség; 6 Egy az Isten és mindeneknek Atya, a ki mindeneknek felette van és mindenek által és mindenjáratokban munkálkodik. 7 mindenüknek pedig adatott a kegyelem a Krisztustól osztott ajándéknak mértéke szerint. 8 Ezokáért mondja az Írás: Fölmenvén a magasságba foglyokat vitt fogva, és adott ajándékokat az embereknek. 9 (Az pedig, hogy fölment, mit jelentene más, mint hogy előbb le is szállott a föld alsóbb részeire? 10 A ki leszállt vala, ugyanaz, a ki fel is ment, feljebb minden egeknél, hogy mindeneket betöltsön.) 11 És Ő adott némelyeket apostolok, némelyeket prófétákul, némelyeket evangéliistákul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul: 12 A szentek tökéletesbítése czéljából szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére: 13 Míg eljutunk mindenjában az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére, érett férfiúságra, a Krisztus teljességevel ékeskedő kornak mértékére: 14 Hogy többé ne legyünk gyermek, kiket ide s tova hany a hab és hajt a tanításnak akárm a szele, az embereknek álnoksága által, a tévelygés ravaszsgához való csalárdás által; 15 Hanem az igazságot követvén szeretetben, mindenestől fogva nevekedjünk Abban, a ki a fej, a Krisztusban; 16 A kiből az egész test, szép renddel egyberakatván és egybeszerkesztvén az Ő segedelmének minden kapcsával, minden egyes tagnak mértéke szerint való munkássággal teljesíti a testnek nevekedését a maga fölépítésére szeretetben. 17 Ezt mondom annakokáért és bizonysságot teszek az Úrban, hogy ti többé ne járjatok úgy, mint egyéb pogányok is járnak az ő elméjüknek hiábaivalóságában, 18 Kik értelmükben meghomályosodtak, elidegenültek az isteni élettől a tudatlanság miatt, mely az ő szívök keménysége miatt van bennök; 19 Kik erkölcsi érzés nélkül, önmagukat a bujálkodásra adták, minden tisztafálanságnak nagy nyereséggel való cselekedésére. 20 Ti pedig nem így tanultatók a Krisztust; 21 Ha ugyan Ő megérteket és Ő benne megtanítattatok, úgy a mint az igazság a Jézusban: 22 Hogy levetkezzétek ama régi élet szerint való ó embert, mely meg van romolva a csalárdáság

kívánságai miatt; 23 Megújuljatok pedig a ti elméteknek lelke szerint, 24 És felöltözétek amaz új embert, mely Isten szerint teremtetet igazságban és valóságos szentségben. 25 Azért levetvén a hazugságot, szóljatok igazságot, kiki az ő felebarátjával: mert egymásnak tagjai vagyunk. 26 Ám haragudjatok, de ne vétkezzetek: a nap le ne menjen a ti haragotokon; 27 Se pedig az ördögnek ne adjatok helyet. 28 A ki oroz vala, többé ne orozzon; hanem inkább munkálkodjék, cselekedvén az ő kezeivel azt, a mi jó, hogy legyen mit adnia a szűkölöködőnek. 29 Semmi rothat beszéd a ti szátokból ki ne származzék, hanem csak a mely hasznos a szükséges építésre, hogy áldásos legyen a hallgatóknak. 30 És meg ne szomorítsátok az Istennek ama Szent Lelkét, a ki által megpecsételtettetek a teljes váltságnak napjára. 31 minden mérgességi és fölgeredés és harag és láarma és káromkodás kivettessék közületek minden gonoszsággal együtt; 32 Legyetek pedig egymáshoz jóságosak, irgalmasok, megengedvén egymásnak, miképen az Isten is a Krisztusban megengedett nétek.

5 Legyetek annakokáért követői az Istennek, mint szeretett gyermeketek: 2 És járjatok szeretetben, miképen a Krisztus is szeretett minket, és adta Önmagát miérlettünk ajándékul és áldozatul az Istennek, kedves jó illatul. 3 ParáznaSág pedig és akármely tisztálanság vagy fősvénység ne is neveztessék ti közöttetek, a mint szentekhez illik; 4 Sem undokság, vagy bolond beszéd, vagy trágárság, melyek nem illenek: hanem inkább hálaadás. 5 Mert azt jól tudjátok, hogy egy paráznanak is, vagy tisztálannak, vagy fősvénynek, ki bálványimádó, nincs öröksége a Krisztusnak és Istennek országában. 6 Senki titokt megh ne csaljon üres beszédekkel; mert ezekért jő az Isten haragja a hittelenség fiaira. 7 Annakokáért ne legyetek részesi ezeknek; 8 Mert valátok régen sötétség, most pedig világosság az Úrban: mint világosságnak fiai úgy járjatok. 9 (Mert a világosságnak gyümölcsé minden jóságból és igazságban és valóságban van), 10 Meggondolván, mi legyen kedves az Úrnak. 11 És ne legyen közösségek a sötétségnek gyümölcsstelen cselekedeteivel, hanem inkább meg is feddjelek azokat; 12 Mert a melyeket azok titokban cselekesznek, éktelen dolog csak mondani is. 13 Mindezek pedig megfeddetvén, a világosság által napvilágra jónak; mert minden, a mi napvilágra jő, világosság. 14 Annakokáért mondja: Serkenj föl, a ki aluszol és támadj fel a halálból, és felragyogott tenéked a Krisztus. 15 Meglássátok annakokáért, hogy mimódon okkal járjatok, nem mint bolondok, hanem mint bőlcsek: 16 Áron is megvegyétek az alkalmatosságot, mert a napok gonoszok.

17 Annakokáért ne legyetek esztelenek, hanem megértsétek, mi legyen az Úrnak akaratja. 18 És meg ne részegedjetek bortól, miben kicsapongás van: hanem teljesedjetek be Szent Lélekkel, 19 Beszélgetvén egymás között zsoltárokban és dícséretekben és lelki énekekben, énekelvén és dícséretet mondván szívetekben az Úrnak. 20 Hálákat adván mindenkor mindenekért a mi Urunk Jézus Krisztusnak nevében az Istennek és Atyának. 21 Engedelmesek legyetek egymásnak Isten félelmében. 22 Ti asszonyok a ti saját férjeknek engedelmesek legyetek, mint az Úrnak. 23 Mert a férj feje a feleségének, mint a Krisztus is feje az egyháznak, és ugyanő megtartója a testnek. 24 De miképen az egyház engedelmes a Krisztusnak, azonképen az asszonyok is engedelmesek legyenek férjöknek mindenben. 25 Ti férfiak, szeressétek a ti feleségeteket, miképen a Krisztus is szerette az egyházat, és Önmagát adta azért; 26 Hogy azt megszentelje, megtisztítván a víznek feredőjével az íge által, 27 Hogy majd Önmaga előbe állítsa dicsőségben az egyházat, úgy hogy azon ne legyen széplő, vagy sömörgözés, vagy valami afféle; hanem hogy legyen szent és feddhetetlen. 28 Úgy kell a férfiaknak szeretni az ő feleségeket, mint az ő tulajdon testökét. A ki szereti az ő feleségét, önmagát szereti. 29 Mert soha senki az ő tulajdon testét nem gyűlölte; hanem táplálga és ápolga ait, miképen az Úr is az egyházat; 30 Mert az Ő testének tagjai vagyunk, az Ő testéből és az Ő csontjaiból valók. 31 Annakokáért elhagyja az ember atyát és anyját, és ragaszkodik az ő feleségéhez; és lesznek ketten egy testté. 32 Felette nagy titok ez: de én a Krisztusról és az egyhásról szólok. 33 Hanem azért ti is egyen-egyen, ki-ki az ő feleségét úgy szeresse, mint önmagát; az asszony pedig meglássa, hogy félje a férjét.

6 Ti gyermeketek szót fogadjatok a ti szüleiteknek az Úrban; mert ez az igaz. 2 Tisztelj a te atyádat és a te anyádat (a mi az első parancsolat ígérettel). 3 Hogy jól legyen néked dolgod és hosszú életű légy e földön. 4 Ti is atyák ne ingereljétek gyermeketeiket, hanem neveljétek azokat az Úr tanítása és intése szerint. 5 Ti szolgák, engedelmesek legyetek a ti test szerint való uraitoknak felelemmel és rettegéssel, szíveteknek egyenességeben, mint a Krisztusnak; 6 Nem a szemnek szolgálva, mint a kik embereknek akarnak tetszeni, hanem mint Krisztus szolgái, cselekedvén az Istennek akarati lálekből, 7 Jó akarattal, mint a kik az Úrnak szolgálnak és nem embereknek; 8 Tudván, hogy kiki a mi jót cselekszik, azt veendi az Úrtól, akár szolga legyen, akár szabados. 9 Ti is urak, ugyanazt cselekedjétek ő velük, elhegyván a fenyegetést; tudván,

hogy a ti Uratok is mennyben van, és személyválogatás nincsen Ő nála. 10 Végezetre, atyámfiai, legyetek erősek az Úrban, és az Ő hatalmas erejében. 11 Öltözzenek föl az Isten minden fegyverét, hogy megállhassatok az ördögnek minden rava szágával szemben. 12 Mert nem vér és test ellen van nékünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak. (aión g165) 13 Annakokáért vegyétek föl az Istennek minden fegyverét, hogy ellentállhassatok ama gonosz napon, és mindenket elvégezvén megállhassatok. 14 Álljatok hát elő, körül övezvén derekatokat igazlelkűséggel, és felöltözvén az igazságnak mellvasába, 15 És felsarúzván lábaitokat a békesség evangéliomának készségével; 16 Mindezekhez fölvevén a hitnek paizsát, a melylyel ama gonosznak minden tüzes nyilát megolthatjátok; 17 Az idvesség sisakját is fölvegyétek, és a Léleknek kardját, a mely az Isten beszéde: 18 minden imádsággal és könyörgéssel imádkozván minden időben a Lélek által, és ugyanezen dologban vigyázván minden állhatatossággal és könyörgéssel minden szentekért, 19 Én érettem is, hogy adassék nékem szó számnak megnyitásakor, hogy bártorsággal ösmertessem meg az evangéliom titkát, 20 A melyért követséget viselek láncok között; hogy bátran szóljak arról, a miképen kell szólanom. 21 Hogy pedig ti is megtudjátok dolgaimat, hogy mit cselekeszem, minden megismertet veletek Tikhikus, a szeretett atyafi és hív szolga az Úrban; 22 Kit éppen azért küldöttetem hozzátok, hogy megismerjétek a mi dolgainkat, és megvígaszta a ti szíveteket. 23 Békesség az atyafiaknak és szeretet hittel egybe az Atya Istentől és az Úr Jézus Krisztustól! 24 A kegyelem legyen mindazokkal, a kik szeretik a mi Urunk Jézus Krisztust romlatlanságban. Ámen.

Filippiekhez

1 Pál és Timótheus, Jézus Krisztus szolgái, minden szenteknek a Krisztus Jézusban, a kik Filippiben vannak, a püspökökkel és diákónusokkal egyetemben: **2** Kegyelem nétek és bekesség Istenől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól. **3** Hálát adok az én Istenemnek, minden ti rólatok való emlékezésben, **4** mindenkor minden én könyörgésemben mindenitekért nagy örömmel könyörögvén, **5** Mivelhogy részvettetek az evangéliom ügyében az első naptól fogva mind ez ideig; **6** Meg lévén győződve arról, hogy a ki elkezdette bennetek a jó dolgot, elvégezi a Krisztus Jézusnak napjáig: **7** A mint hogy méltó, hogy én ilyen értelemben legyek mindenitek felől, azért, mert én szívemben hordalak titeket, mint a kik mind az én fogáságomban, mind az evangéliomnak oltalmazásában és megbizonyításában mindenáján részestársaim vagyok a nékem adott kegyelemben. **8** Mert bizonyoságom az Isten, mely igen vágyakozom mindenájatok után a Krisztus Jézus szerelmében. **9** És azért imádkozom, hogy a ti szeretetetek még jobban-jobban bővölködjék ismeretben és minden értelmességen; **10** Hogy megítélhessétek, hogy mi a rossz és mi a jó; hogy legyetek tiszták és bottás nélkül valók a Krisztusnak napjára; **11** Teljesek lévén az igazságnak gyümölcsével, melyet Jézus Krisztus teremt az Isten dicsőségére és magasztalására. **12** Tudtotokra akarom pedig adni, atyámfiai, hogy az én dolgaim inkább előmenetelére lőnek az evangéliomnak; **13** Annyira, hogy a Krisztusban híressé lett az én fogásom a testőrség egész házában és minden mások előtt; **14** És többen az Úrban való atyafiak közül bízván az én fogáságomban, nagyobb bátorsággal merik szólani az ítéget. **15** Némelyek ugyan irigységből és versengésből is, de mások jóakaratból is hirdetik a Krisztust. **16** Némelyek versengésből prédikálják a Krisztust, nem tiszta lélekkel, azt hivén, hogy fogásom nyomorúságait így megnevelik; **17** De mások szeretetből, tudván, hogy én az evangéliomnak oltalmazására rendeltettem. **18** Mert mit mondjak? csakhogy minden módon, akár színből, akár szívből, a Krisztus prédikáltatik: és én ennek örölliök, sőt örülni is fogok. **19** Mert tudom, hogy ez nékem idvességemre lesz a ti könyörgéstek által és a Jézus Krisztus Lelkének segedelme által, **20** Amaz én esengő várásom és reménységem szerint, hogy semmiben meg nem szégyenülök, hanem mint mindenkor, úgy most is nagy bátorsággal fog magasztaltatni Krisztus az én testemben, akár életem, akár halálom által. **21** Mert nékem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség. **22** De ha e testben való életem munkámat gyümölcsözteti:

hogy melyiket válaszszam, meg sem mondhatom. **23** Mert szorongattatom e kettő között, kívánván elköltözni és a Krisztussal lenni; mert ez sokkal inkább jobb; **24** De e testben megmaradnom szükségesebb ti érettetek. **25** És ebben bízva, tudom, hogy megmaradok és együtt maradok mindenájatokkal a ti hitben való gyarapodástokra és örömötkre; **26** Hogy bőven dicsekedhessetek velem Krisztus Jézusban az én ti nálatok való újabb megjelenésem által. **27** Csakhogy a Krisztus evangéliomához méltóan viseljétek magatokat, hogy akár oda menvén és látván titeket, akár távol lévén, azt halljam dolgaitok felől, hogy megállotok egy lélekben, egy érzéssel viaskodván az evangéliom hítéért; **28** És meg nem felelményen semmiben az ellenségek előtt: a mi azoknak a veszedelem jele, nétek pedig az üdvössége, és ez az Istenől van; **29** Mert néktek adatott az a kegyelem a Krisztusért, nemcsak hogy higyjetek Ő benne, hanem hogy szenvédjetek is Ő érette: **30** Ugyanolyan tusakodástok lévén, a milyent láttatok én nálam, és most hallotok én felőlem.

2 Ha annakokáért helye van Krisztusban az intésnek, ha helye van a szeretet vígaztalásának, ha helye van a Lélekben való közösségeknek, ha helye van a szívnek és könyörületeknek, **2** Teljesítétek be az én örömet, hogy egyenlő indulattal legyetek, ugyanazon szeretettel viseltetvén, egy érzésben, egyugyanazon indulattal lévén; **3** Semmit nem cselekedvén versengésből, sem hiábavaló dicsőségből, hanem alázatosan egymást különbeknek tartván ti magatoknál. **4** Ne nézze kiki a maga hasznát, hanem mindenki a másokét is. **5** Annakokáért az az indulat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is, **6** A ki, mikor Istennek formájában vala, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy ő az Istenrel egyenlő, **7** Hanem önmagát megüresíté, szolgai formát vévén föl, emberekhez hasonlóvá lévén; **8** És mikor olyan állapotban találtaott mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén halálig, még pedig a keresztfának haláláig. **9** Annakokáért az Isten is felmagasztalá őt, és ajándékoza néki oly nevet, a mely minden név fölött való; **10** Hogy a Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyiekké, földiek és föld alatt valóké. **11** És minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére. **12** Annakokáért, szerelmeseim, a miképen mindenkor engedelmeskedtetek, nem úgy, mint az én jelenlétemben csak, hanem most sokkal inkább az én távollétemben, félelemmel és rettegéssel vigyétek véghez a ti idvességeket; **13** Mert Isten az, a ki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást jó kedvemből. **14** Mindeneket zúgolódások és versengések nélkül cselekedjtek; **15** Hogy legyetek fedhetetlenek

és tiszták, Istennek szeplőtlen gyermekei az elfordult és elvetemedett nemzetseg közepe, kik között fényletek, mint csillagok e világon. **16** Életnek beszédét tartván előbök; hogy dicsekedhessem majd a Krisztus napján, hogy nem futottam hiába, sem nem fáradtam hiába. **17** De ha kiontatom is itálalozatként a ti hitetek áldozatánál és papiszolgálatánál, mégis örülök, és együtt örülök mindenjáratokkal; **18** Azonképen ti is örüljetek, és örüljetek együtt velem. **19** Reményelem pedig az Úr Jézusban, hogy Timótheust rövid nap elküldöm tihozzátok, hogy én is megviduljak, megérvén a ti dolgaitokat. **20** Mert nincsen velem senki hozzá hasonló indulatú, a ki igazán szívén viselné dolgaitokat. **21** Mert mindenki a maga hasznát keresi, nem a Krisztus Jézusét. **22** Az ő kipróbált voltát pedig ismeritek, hogy miképen atyával a gyermek, együtt szolgált velem az evangyéliom ügyében. **23** Ót azért reményem, hogy elküldöm, mi helyt meglátom az én dolgaimat, tüstént; **24** Bízom pedig az Úrban, hogy magam is csakhamar el fogok menni. **25** De szükségesnek tartám, hogy Epafróditust, az én atyámfát és munkatársamat és bajtársamat, néktek pedig követeteket és szükségben áldozatot hozó szolgálatokat hazaküldjem hozzátok; **26** Mivelhogy vágyva vágyott mindenjáratok után, és gyötrődött a miatt, hogy meghallottatók, hogy ő beteg volt. **27** Mert bizony beteg volt, halálhoz közel; de az Isten könyörült rajta, nem csak ő rajta pedig, hanem én rajtam is, hogy szomorúság ne jöjjön szomorúságomra. **28** Annakokáért hamarabb küldtem őt haza, hogy meglátván őt, ismét örüljetek, és nékem is kisebb legyen a szomorúságom. **29** Fogadjátok azért őt az Úrban teljes örömmel; és az ilyeneket megbecsüljetek: **30** Mert a Krisztus dolgáért jutott majdnem halálra, koczkára téven életét, hogy kárpótoljon engem azért, hogy nékem tett szolgálatotoknál ti nem voltatok jelen.

3 Továbbá atyámfai, örüljetek az Úrban. Ugyanazokat írni néktek én nem restellem, tinétek pedig bártáságos. **2** Őrizkedjetek az ebktől, őrizkedjetek a gorosz munkásuktól, őrizkedjetek a megmetélkedéstől: **3** Mert mi vagyunk a körülmetélkedés, a kik lélekben szolgálunk az Istennek, és a Krisztus Jézusban dicsekedünk, és nem a testben bizakodunk: **4** Jóllehet énnékem van bizakodásom test szerint is. Ha bárki más mer testben bizakodni, én sokkal inkább; **5** Körülmetéltem nyolcadnapon, Izráel nemzetsegéből, Benjámin törzséből való vagyok, zsidóból való zsidó, törvény tekintetében farizeus, **6** Buzgóság tekintetében az egyházat üldözö, a törvénybeli igazság tekintetében feddhetetlen voltam. **7** De a melyek nékem egykor nyereségek valának, azokat a Krisztusért kárnak ítétem. **8** Sőt annakfelette

most is kárnak ítélek minden az én Uram, Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága miatt: a kiért minden kárba veszni hagytam és szemétnek ítélek, hogy a Krisztust megnyerjem, **9** És találtassam ő benne, mint a kinek nincsen saját igazságom a törvényből, hanem van igazságom a Krisztusban való hit által, Istenről való igazságom a hit alapján: **10** Hogy megismérjem őt, és az ő feltámadásának erejét, és az ő szervendéseihez való részesülésem, hasonlóvá lévén az ő halálához; **11** Ha valami módon eljuthatnék a halottak feltámadására. **12** Nem mondomb, hogy már elértem, vagy hogy már tökéletes volnék; hanem igyekezem, hogy el is érjem, a miért meg is ragadott engem a Krisztus Jézus. **13** Atyámfai, én enmagamról nem gondolom, hogy már elértem volna: **14** De egyet cselekszem, azokat, a melyek hármat megett vannak, elfelejtvén, azoknak pedig, a melyek előttem vannak, nékik dölvén, czélegyenest igyekszem az Istennek a Krisztus Jézusban onnét felülről való elhívása jutalmára. **15** Valakik annakokáért tökéletesek vagyunk, ilyen értelemben legyünk: és ha valamiben másképen érteketek, az Isten azt is ki fogja jelenteni néktek: **16** Csakhogy a mire eljutottunk, ugyanabban egy szabály szerint járunk, ugyanazon értelemben legyünk. **17** Legyetek én követőim, atyámfai, és figyeljetek azokra, a kik úgy járnak, a miképen mi néktek példátok vagyunk. **18** Mert sokan járnak másképen, kik felől sokszor mondtam néktek, most pedig sírva is mondomb, hogy a Krisztus kereszttjének ellenségei; **19** Kiknek végük veszedelem, kiknek Istenök az ő hasok, és a kiknek dicsőségek az ő gyalázatukban van, kik mindig a földiekkel töröknek. **20** Mert a mi országunk mennyekben van, honnét a megtartó Úr Jézus Krisztust is várjuk; **21** Ki elváltoztatja a mi nyomorúságos testünket, hogy hasonló legyen az ő dicsőséges testéhez, amaz ő hatalmas munkája szerint, mely által maga alá is vethet mindeneket.

4 Annakokáért szerelmes atyámfai, a kik után úgy vágyakozom, ti én öröömök és én koronám, ekképen álljatok meg az Úrban, én szerelmeseim! **2** Evódiá intem, Sintikhét is intem, hogy egyenlő indulattal legyenek az Úrban. **3** Igen, kérlek téged is, igaz szolgatársam, légy segítségül ezeknek, mint a kik az evangyéliom dolgában együtt viaskodtak velem, Kelemennel is, és ama többi munkatársaimmal, kiknek neveik fölírvák az életnek környében. **4** Örüljetek az Úrban mindenkor; ismét mondomb, örüljetek! **5** A ti szelídlelkűségetek ismert legyen minden ember előtt. Az Úr közel! **6** Semmi felől ne aggódjatok, hanem imádságokban és könyörgéstekben minden alkalommal hálaadással tárrátok fel kívánságaitokat az Isten előtt. **7** És

az Istennek békessége, mely minden értelmet felül halad, meg fogja őrizni szíveiteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban. **8** Továbbá, Atyámfiai, a mik csak igazak, a mik csak tisztegesek, a mik csak igazságosak, a mik csak tiszták, a mik csak kedvesek, a mik csak jó hírűek; ha van valami erény és ha van valami dícséret, ezekről gondolkodjatok. **9** A miket tanultatok is, el is fogadtatok, hallottatok is, láttatok is én tőlem, azokat cselekedjétek; és a békességnak Istene veletek lesz. **10** Felette igen örültem pedig az Úrban, hogy immár valahára megújultatok az én felőlem való gondviseléstekben; mely dologban gondoskodtatók is, de nem volt alkalmatok. **11** Nem hogy az én szűkölködésemre nézve szólnék; mert én megtanultam, hogy azokban, a melyekben vagyok, megelégedett legyek. **12** Tudok megaláztni is, tudok bővölködni is; mindenben és mindenben ismerős vagyok a jöllakással is, az éhezéssel is, a bővölködéssel is, a szűkölködéssel is. **13** mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít. **14** Mindazáltal jól tettek, hogy nyomorúságomban részesekké lettek. **15** Tudjátok pedig ti is, Filippibeliiek, hogy az evangyéliom hirdetésének kezdetén, mikor Macedóniából kimentem, egyetlen egyház sem volt részes velem a kölcsönös adásban és vevésben, csak ti egyedül: **16** Mert már Thessalónikában is, egyszer is, másszor is, küldtetek nékem szükségemre. **17** Nem mintha kívánnám az ajándékot; hanem kívánom azt a gyümölcsöt, mely sokasodik a ti hasznatokra. **18** Megkaptam pedig minden, és bővölködöm; beteltem, vévén Epafróditustól, a mit küldöttetek, mint kedves jó illatot, kellemes, tetsző áldozatot az Istennek. **19** Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségeteket az Ő gazdagsága szerint dicsőségesen a Krisztus Jézusban. **20** Az Istenek pedig és a mi Atyánknak dicsőség mind örökkön örökkel. Ámen. (aión g165) **21** Köszöntsetek minden szentet a Krisztus Jézusban. Köszöntenek titeket az atyafiak, a kik velem vannak. **22** Köszöntenek titeket minden szentek, mindennek felette pedig a császár udvarából valók. **23** A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme legyen mindenjáratokkal! Ámen.

Kolosséiakhoz

1 Pál, Jézus Krisztusnak apostola Isten akaratjából, és Timótheus atyafi. **2** A Kolosséban levő szenteknek és hívő atyafiaknak a Krisztusban: kegyelem néktek és békesség Istantől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól. **3** Hálát adunk az Istennek és a mi Urunk Jézus Krisztus Atyának, mindenkor ti értetek könyörögvén, **4** Mivelhogy hallottuk a ti hiteteket a Krisztus Jézusban, és a szeretetet, a melylyel minden szentekhez vagytok, **5** A mennyekben nétek ellett reménységről, a melyet már előbb hallottatok az igazság beszédében, mely az evangéliom: **6** Mely eljutott hozzátok, miképen az egész világra is, és gyümölcsöt terem, úgy mint nálatok is a naptól fogva, melyen hallottatók és megismertétek az Isten kegyelmét igazán: **7** Úgy a hogy tanultatók is Epafrástól, a mi szerelmes szolgatársunktól, a ki hív szolgája ti érettetek a Krisztusnak, **8** A ki meg is jelentette nékünk a ti Lélekben való szereteteteket. **9** Azért mi is, a mely naptól fogva ezeket hallottuk, nem szűnünk meg érettetek imádkozni, és kérni, hogy betöltesseket az Isten akaratának megismerésével minden lelkibőlcseségen és értelemben, **10** Hogy járjatok méltóan az Úrhoz, teljes tetszésére, minden jó cselekedettel gyümölcsöt teremvén és nevekedvén az Isten megismerésében; **11** minden erővel megerősítettvé az Ő dicsőségének hatalma szerint minden kitartásra és hosszútűrésre örömmel; **12** Hálákat adván az Atyának, ki alkalmassakká tett minket a szentek örökségeben való részvételre a világosságban; **13** A ki megszabadított minket a sötétség hatalmából, és általvitt az Ő szerelmes Fiának országába; **14** Kiben van a mi váltságunk az Ó vére által, bűneinknek bocsánata; **15** A ki képe a láthatatlan Istennek, minden teremtménynek előtte született; **16** Mert Ő benne teremtett minden, a mi van a mennyekben és a földön, láthatók és láthatatlanok, akár királyi székek, akár uraságok, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok; mindenek Ő általa és Ő reá nézve teremtettek; **17** És Ő előbb volt mindenél, és minden Ő benne áll fenn. **18** És Ő a feje a testnek, az egyháznak: a ki a kezdet, elsőszülött a halottak közül; hogy mindenekben Ő legyen az első, **19** Mert tetszett az Atyának, hogy Ő benne lakozék az egész teljesség; **20** És hogy Ő általa békéltessen meg minden Magával, békességet szerezvén az Ő keresztiénék vére által; Ő általa minden, a mi csak van, akár a földön, akár a mennyekben. **21** Titeket is, kik hajdan elidegenültek és ellenségek valátok gonosz cselekedetekben gyönyörködő értelmetek miatt, most mégis megbékéltetett. **22** Az Ő emberi testében a halál által, hogy mint szenteket, tisztákat

és feddhetetleneket állasson titeket. Ő maga elő: **23** Ha ugyan megmaradtok a hitben alaposan és erősen, és el nem távoztok az evangéliom reménységétől, a melyet hallottatok, a mely hirdette minden teremtménynek az ég alatt; a melynek lettem én, Pál, szolgájává. **24** Most öröök a ti érettetek való szenteléseimnek, és a magam részéről betöltöm a mi híja van a Krisztus szenteléseinek az én testemben az Ő testéért, a mi az egyház; **25** A melynek lettem én szolgájává az Isten sáfársága szerint, a melyet nékem adott ti rátok nézve, hogy betöltsem az Isten ígéjét, **26** Tudniillik ami titkot, mely el vala rejte ősödök óta és nemzetiségek óta, most pedig megjelentetett az Ő szenteinek, (aión g165) **27** A kikkel az Isten meg akarta ismertetni azt, hogy milyen nagy a pogányok között eme titok dicsőségének gazdagsága, az tudniillik, hogy a Krisztus ti közvetek van, a dicsőségnek ama reménysége: **28** A kit mi prédikálunk, intvén minden embert, és tanítván minden embert minden bölcseséggel, hogy minden embert tökéletesnek állassunk elő a Krisztus Jézusban; **29** A mire igyekezem is, tusakodván az Ő ereje szerint, mely én bennem hatalmasan munkálkodik.

2 Mert akarom, hogy tudtotokra legyen, hogy milyen nagy tusakodásom van ti érettetek, és azokért, kik Laodicéában vannak, és mindenkor, a kik nem láttak engem személy szerint e testben; **2** Hogy vígásztalást vegyen az őszívök, egybekötöttével a szeretetben, és hogy eljussanak az értelelmeggyőződésének teljes gazdagságára, az Isten és az Atya és a Krisztus ama titkának megismerésére, **3** A melyben van a bölcsességnak és ismeretnek minden kincse elrejtve. **4** Ezt pedig azért mondom, hogy valaki titeket rá ne szedjen hitető beszéddel. **5** Mert jóllehet testben távol vagyok tőletek, mindenkor lélekben veletek vagyok, örvén és látván ti köztetek a jó rendet és Krisztusba vetett hiteteknek erősséget. **6** Azért, a miképen vettétek a Krisztus Jézust, az Urat, akkáben járjatok Ő benne, **7** Meggyökerezvén és tovább épülvén Ő benne, és megerősödvén a hitben, a miképen arra tanítottatok, bővölködvén abban hálaadással. **8** Meglássátok, hogy senki ne legyen, a ki bennetek zsákmányt vet a bölcselkedés és üres csalás által, mely emberek rendelése szerint, a világ elemi tanításai szerint, és nem a Krisztus szerint való: **9** Mert Ő benne lakozik az istenségnak egész teljessége testileg, **10** És ti Ő benne vagytok bételjesedve, a ki feje minden fejedelemségeknek és hatalmasságnak; **11** A kiben körül is metélgettettek kék nélküli való körülmetéléssel, levetkezvén az érzéki bűnök testét a Krisztus körülmetélésében; **12** Eltemettetvén Ő vele együtt a

keresztségen, a kiben egyetemben fel is támasztattatok az Isten erejébe vetett hit által, a ki feltámasztá Ót a halálból. **13** És titeket, kik holtak valátok a bűnökben és a ti testeknek körülmetéletlenségében, megelevenített együtt Ő vele, megbocsátván minden bűnötöket, **14** Az által, hogy eltörölte a parancsolatokban ellenünk szóló kézirást, a mely ellenünkre volt nekünk, és azt eltette az útból, odaszeregvén azt a keresztfára; **15** Lefegyverezvén a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, őket bátran mutogatta, diadalt vévén rajtok abban. **16** Senki azért titeket meg ne ítélijen evésért, vagy ivásért, avagy ünnep, vagy újhold, vagy szombat dolgában: **17** Melyek csak árnyékai a következendő dolgoknak, de a valóság a Krisztusé. **18** Senki töletek a pálmat el ne vegye, kedvét találván alázatoskodásban és az angyalok tiszteleseben, a melyeket nem látott, olyakat tudakozván, ok nélkül felfuvalkodván az Ő testének értelmével. **19** És nem ragaszkodván a Főhöz, a Kiből az egész test, a kapcsok és kötelek által segedelmet vévén és egybeszerkesztetvén, nevekedik az Isten szerint való nevekedéssel. **20** Ha meghalván a Krisztussal, megszabadultatok e világ elemi tanításaitól, miért terheltetitek magatokat, mintha e világban elők volnátok, efféle rendelésekkel: **21** Ne fogd meg, meg se kóstold, még csak ne is illesd. **22** (A mik mind a velük való élés által elfogyasztásra vannak rendelve), az emberek parancsolatai és tanításai szerint? **23** A melyek bölcsességek látszanak ugyan a magaválasztotta istentiszteletben és alázatoskodásban és a test gyötresében; de nincs bennök semmi becsülni való, mivelhogy a test hízlalására valók.

3 Annakáért ha feltámadtatók a Krisztussal, az odafelvalókat keressétek, a hol a Krisztus van, az Istennek jobbján ülvén, **2** Az odafelvalókkal törődjétek, nem a földiekkel. **3** Mert meghaltatok, és a ti éltek el van rejte együtt a Krisztussal az Istenben. **4** Mikor a Krisztus, a mi életünk, megjelen, akkor majd ti is, Ő vele együtt, megjelentek dicsőségen. **5** Öldököljétek meg azért a ti földi tagjaitokat, paráznaságot, tisztálanságot, bujaságot, gonosz kívánságot és a fösvényiséget, a mi bálványimádás; **6** Melyek miatt jó az Isten haragja az engedetlenség fiaira; **7** Melyekben ti is jártatok régenteren, mikor éltek azokban. **8** Most pedig vessétek el magatoktól ti is mindazokat; haragot, fölgeredést, gonoszságot és szátokból a káromkodást és gyalázatos beszédet. **9** Ne hazudjatok egymás ellen, mivelhogy levetkeztétek amaz ó embert, az Ő cselekedeteivel együtt. **10** És felöltöztek amaz új embert, melynek újulása van Annak ábrázatja szerint való

ismeretre, a ki teremtte azt: **11** A hol nincs többé görög és zsidó: körülmetélkedés és körülmetélkedetlenség, idegen, scithiai, szolga, szabad, hanem minden és mindenekben Krisztus. **12** Öltözzetek fől azért mint az Istenek választottai, szentek és szeretettek, könyörületes szívet, jóságosságot, alázatosságot, szelídsegét, hosszútűrést; **13** Elszenvedvén egymást és megbocsátván kölcönösen egymásnak, ha valakinek valaki ellen panasza volna; miképen a Krisztus is megbocsátott nétek, akképen ti is; **14** Mindezeknek fölébe pedig öltözzétek föl a szeretetet, mint a mely a tökéletességnak kötele. **15** És az Istenek békessége uralkodjék a ti szívetekben, amelyre el is hívattatok egy testben; és háládatosak legyetek. **16** A Krisztusnak beszéde lakozzék ti bennetek gazdag, minden bölcsességen; tanítván és intvén egymást zsoltárokkal, dícséretekkel, lelke énekekkel, hálával zengedezvén a ti szívetekben az Úrnak. **17** És minden, a mit csak cselekesztek szóval vagy tettel, minden az Úr Jézusnak nevében cselekedjetek, hálát adván az Istenek és Atyának Ő általa. **18** Ti asszonyok, engedelmeskedjetek a ti férjeknek, a miképen illik az Úrban. **19** Ti férfiak, szeressétek a ti feleségeteket, és ne legyetek irántok keserű kedvűek. **20** Ti gyermeket, szót fogadjatok a ti szüleiteknek mindenben; mert ez kedves az Úrnak. **21** Ti atyák, ne bosszantsátok a ti gyermekiteket, hogy kétsége be ne essenek. **22** Ti szolgák, szót fogadjatok mindenben a ti test szerint való uraitoknak, nem a szemnek szolgálván, mint a kik embereknek akarnak tetszeni, hanem szíveteknek egyenességen, félvén az Istant. **23** És valamit tesztek, lélekből cselekedjétek, mint az Úrnak és nem embereknek; **24** Tudván, hogy ti az Úrtól veszítetek az örökségek jutalmát: mert az Úr Krisztusnak szolgáltok. **25** A ki pedig igazságtalanságot cselekszik, jutalmát veszi igazságtalanságának; és nincsen személyválogatás.

4 Ti urak, a mi igazságos és méltányos, a ti szolgáitoknak megadjátok, tudván, hogy néktek is van Uratok mennyekben. **2** Az imádságban állhatatosak legyetek, vigyázván abban hálaadással; **3** Imádkozván egyszersmind mi érettünk is, hogy az Isten nyissa meg előtünk az íge ajtaját, hogy szólhassuk a Krisztus titkát, a melyért fogoly is vagyok; **4** Hogy nyilvánvalóvá tegyem azt úgy, a mint nékem szólnom kell. **5** Bölcsen viseljétek magatokat a kívül valók irányában, a jó alkalmatosságot áron is megváltván. **6** A ti beszédetek mindenkor kellemes legyen, sóval fűszerezett; hogy tudjátok, hogy mimónon kell néktek kinek-kinek megfelelhetek. **7** minden én dolgaimat megismerteti veletek Tikhikus, a szeretett atyafi és hív szolga és szolgatárs

az Úrban; 8 A kit épen a végett küldtem hozzátok, hogy megismerje a ti dolgaitokat és megvígásztalja a ti szíveteket, 9 Onézimussal együtt, a hű és szeretett atyafival, ki ti közületek való; minden itt való dolgot megismertetnek ők veletek. 10 Köszönt titeket Aristárhushoz, az én fogolytársam, és Márk, a Barnabás unokatestvére, (ki felől parancsolatokat vettek: ha hozzátok megy, fogadjátok őt szívesen), 11 És Jézus, kit Justusnak is hívnak, kik a zsidók közül valók: csak ezek azok a munkatársaim az Isten országában, a kik nékem vígásztalásomra voltak. 12 Köszönt titeket Epafrás, ki ti közületek való, Krisztusnak szolgája, mindenkor tusakodván ti érettetek imádságaiban, hogy megállhassatok tökkéletesen és teljes meggyőződéssel az Istennek minden akaratjában. 13 Mert bizonyoságot teszek ő felőle, hogy sokat fárad érettetek és azokért, kik Laodiczeában és Jerápolisban vannak. 14 Köszönt titeket Lukács, ama szeretett orvos, és Démás. 15 Köszöntsétek az atyafiakat, kik Laodiczeában vannak, és Nimfást és a gyülekezetet, mely az ő házánál van. 16 És mikor felolvastatik nálatok e levél, cselekedjétek meg, hogy a Laodiczeaiak gyülekezetében is felolvastassék, és hogy a Laodiczeából átveendő levelet ti is felolvassátok. 17 És mondjátok meg Arkhippusnak: Vigyázz a szolgálatra, melyre vállalkoztál az Úrban, hogy azt betöltsed! 18 A köszöntés a saját kezemmel, a Páléval, van írva. Emlékezzetek meg az én bilincseimről! A kegyelem veletek. Ámen.

1 Tesszalonika

1 Pál, Silvánus és Timótheus a Thessalonikabeliek gyülekezetének, a mely van az Atya Istenben és az Úr Jézus Krisztusban: kegyelem néktek és békesség Istantól, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól. 2 Hálát adunk az Istennek mindenkor mindenjáratokért, emlékezvén rólatok a mi imádságainkban; 3 Szüntelenül emlegetve a ti hitetek munkáját, és a ti szereteteket fáradozását, és a mi Urunk Jézus Krisztus felől való reménységeteknek állhatatosságát, az Isten előtt, a mi Atyánk előtt: 4 Tudván, Istantól szeretett atyámfiai, hogy ti ki vagytok választa; 5 Hogy a mi evangéliomunk ti nálatok nem áll csak szóban, hanem isteni erőkben is, Szent Lélekben is, sok bizodalomban is; a miképen tudjátok, hogy milyenek voltunk közöttetek ti érettetek. 6 És ti a mi követőinkké lettettek és az Úréi, befogadván az ígért sokféle szorongattás között, Szent Lélek örömvélet; 7 Úgy hogy példaképekké lettettek Maczedóniában és Akhájában minden hívőre nézve. 8 Mert nemcsak Maczedóniában és Akhájában zendült ki tőletek az Úr beszéde, hanem minden helyen is híre terjedt a ti Istenben vetett hiteteknek, annyira, hogy szükségtelen arról valamit szólunk. 9 Mert azok magok hirdetik felőlünk, milyen volt a mi hozzátok való menetelünk, és miként tértetek meg az Istenhez a bálványoktól, hogy az élő és igaz Istennek szolgáljatok, 10 És várjátok az Ő Fiát az égből, a kit feltámasztott a halálból, a Jézust, a ki megszabadít minket amaz eljövendő haragtól.

2 Mert magatok tudjátok, atyámfiai, hogy a mi ti hozzátok való menetelünk nem volt hiábaivaló; 2 Sőt inkább, noha előbb már háborúságot és bosszúságot szenvedtünk volt Filippiben, a mint tudjátok, volt bátorásunk a mi Istenünkben, hogy közöttetek is hirdessük az Isten evangéliomát sok tusakodással. 3 Mert a mi budzításunk nem hitetésből van, sem nem tisztátlanságból, sem nem álnokságból: 4 Hanem a miképen az Isten méltatott minket arra, hogy reánk bízza az evangéliomot, akképen szólunk; nem úgy, hogy embereknek tessünk hanem az Istennek, a ki megvizsgálja a mi szívünket. 5 Mert sem hízelkedő beszéddel, a mint tudjátok, sem telhetetlenség színében nem léptünk fel soha, Isten a bizonyág; 6 Sem emberektől való dicsőítést nem kerestünk, sem tőletek, sem másoktól, holott terhetekre lehettünk volna, mint Krisztus apostolai. 7 De szívélyesek valánk ti közöttetek, a miként a dajka dajkálgatja az ő gyermekeit. 8 Így felbuzdulva irántatok, készek valánk közleni veletek nemcsak az Isten evangéliomát, hanem a

mi magunk lelkét is, mivelhogy szeretteinkké lettettek nékünk.

9 Emlékezhettek ugyanis atyámfiai a mi fáradozásunkra és bajlakodásunkra: mert éjjel-nappal munkálkodva hirdettük nétek az Isten evangéliomát, csakhogy senkit meg ne terheljünk közületek. 10 Ti vagytok bizonyások és az Isten, milyen szentül, igazán és feddhetetlenül élünk előttetek, a kik hisztek. 11 Valamint tudjátok, hogy miként atya az ő gyermekeit, úgy intettünk és budzítgattunk egyenként mindenjáratot. 12 És kérve kértünk, hogy Istenhez méltóan viseljétek magatokat, aki az ő országába és dicsőségebe hív titeket. 13 Ugyanazért mi is hálát adunk az Istennek szüntelenül, hogy ti befogadván az Istennek általunk hirdetett beszédét, nem úgy fogadtátok, mint emberek beszédét, hanem mint Isten beszédét (a minthogy valósággal az is), a mely munkálkodik is ti bennetek, a kik hisztek. 14 Mert ti, atyámfiai, követői lettettek az Isten gyülekezeteinek, a melyek Júdeában vannak a Krisztus Jézusban, mivelhogy ugyanúgy szenvedtettek ti is a saját honfitársaituktól, miként azok is a zsidóktól, 15 A kik megölték az Úr Jézust is és a saját prófétáikat, és minket is üldöznek, és az Istennek nem tetszenek, és minden embernek ellenségei; 16 A kik megtiltják nékünk, hogy a pogányoknak ne prékidálunk hogy üdvözöljenek; hogy mindenkor betöltsék bűneiket; de végre utólról őket az Isten haragja. 17 Mi pedig, atyámfiai, a mint elszakasztatánk tőletek egy kevés ideig, arcra, nem szívre nézve, annál buzgóságosabban, nagy kívánsággal igyekeztünk, hogy szemtől-szemben láthatunk titeket. 18 Azért menni is akartunk hozzátok, kiváltképen én Pál, egyszer is, kétszer is, de megakadályozott minket a Sátán. 19 Mert kicsoda a mi reménységünk, örömkünk és dicsekedsünk koronája? Avagy nem azok lesztek-é ti is a mi Urunk Jézus Krisztus előtt az ő eljövetelekor? 20 Bizony ti vagytok a mi dicsőségünk és örömkünk.

3 Annakokáért, mivelhogy tovább már el nem tűrhetők, jónak ítélenk, hogy magunk maradjunk Athénében, 2 És elküldöttük Timótheust, a mi atyánkfiait és Istennek szolgáját és munkatársunkat a Krisztus evangéliomának hirdetésében, hogy erősítsen titeket és intsen titeket a ti hitetek felől; 3 Hogy senki meg ne tátorodjék ama szorongattások között; mert ti magatok tudjátok, hogy mi arra rendeltetünk. 4 Mert mikor közöttetek valánk is, előre megmondta nétek, hogy szorongattásnak leszünk kitéve; a mint meg is történt, és tudjátok. 5 Annakokáért én is, mivelhogy tovább már nem tűrhetém, elküldék, hogy megismérjem a ti hiteteket, ha nem kísértett-é meg valami módon titeket a kísértő, és nem lett-é hiábaivaló a mi

fáradtságunk? 6 Most pedig, a mikor megérkezett hozzáink Timótheus ti tőletek, és örömhírt hozott nékünk a ti hitetek és szeretetetek felől, és arról, hogy jó emlékezéssel vagytok irántunk, mindenkor kívánván látni minket, miképen mi is titeket; 7 Ezáltal megvígásztalódtunk reátkor nézve, atyámfiai, minden mi szorongattatásunk és szükségünk mellett is, a ti hitetek által: 8 Mert szinte megelevenedünk, ha ti erősek vagytok az Úrban. 9 Mert milyen hálával is fizethetünk az Istennek ti érettetek, mindenért az örömköt, a melylyel örvendezünk miattatok a mi Istenünk előtt! 10 Mikor éjjel-nappal nagy buzgón esedezünk, hogy megláthassuk a ti orczátokat, és kipótolhassuk a ti hitetek hiányait. 11 Maga pedig az Isten és a mi Atyánk, és a mi Urunk a Jézus Krisztus egyengesse meg a mi útunkat ti hozzátek! 12 Titeket pedig gyarapítson az Úr és tegyen bőségesekké az egymás iránt és mindenki iránt való szeretetben, a milyenek vagyunk mi is ti irántatok; 13 Hogy erősekké tegye a ti szíveteket, feddhetetlenekké a szentségen, a mi Istenünk és Atyánk előtt, a mikor eljő a mi Urunk Jézus Krisztus minden ō szenteivel egyetemben.

4 Továbbá pedig kérünk titeket, atyámfiai, és intünk az

Úr Jézusban, hogy a szerint, a mint tőlünk tanultatók, mimónon kell forgolódnak és Istennek tetszenetek: mindenki gyarapodatok. 2 Mert tudjátok, milyen parancsolatokat adtunk néktek az Úr Jézus által. 3 Mert ez az Isten akaratja, a ti szentté lételetek, hogy magatokat a paráznaságtól megtartóztassátok; 4 Hogy mindenitek szentségen és tiszességen tudja bírni a maga edényét, 5 Nem kívánság gerjedelmével, mint a pogányok, a kik nem ismerik az Isten; 6 Hogy senki túl ne lépjén és meg ne károsítsa valamely dologban az ō atyafiát: mert bosszút áll az Úr mindezekért, a mint előbb is mondottuk néktek és bizonyoságot tettünk. 7 Mert nem tisztálanságra, hanem szentségre hívott el minket az Isten. 8 A ki azért megveti ezeket, nem embert vet meg, hanem az Isten, a ki Szent Lelkét is közli velünk. 9 Az atyafiú szeretetről pedig nem is szükség írnom néktek: mert titeket Isten maga tanított meg arra, hogy egymást szeressétek; 10 Sőt gyakorlójátok is azt mindenaz atyafiat iránt, a kik egész Maczedóniában vannak. Kérünk azonban titeket atyámfiai, hogy mindenki gyarapodatok; 11 És becsületbeli dolognak tartásatok, hogy csendes életet folytassatok, saját dolgaitoknak utána lássatok, és tulajdon kezeitekkel munkálkodatok, a miként rendeltük néktek; 12 Hogy a kívülvalók iránt tiszességesen viselkedjetek, és semmi szükséget ne érezzettek. 13 Nem akarom továbbá, atyámfiai, hogy tudatlanságban legyetek

azok felől, a kik elaludtak, hogy ne bántkodjatok, mint a többiek, a kiknek nincsen reménységek. 14 Mert ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadott, azonképen az Isten is előhozza azokat, a kik elaludtak, a Jézus által ō vele együtt. 15 Mert ezt mondjuk néktek az Úr szavával, hogy mi, a kik élünk, a kik megmaradunk az Úr előjöveteléig, épen nem előzzük meg azokat, a kik elaludtak. 16 Mert maga az Úr riadóval, arkangyal szózatával és isteni harsonával leszáll az égből: és feltámadnak először a kik meghaltak volt a Krisztusban; 17 Azután mi, a kik élünk, a kik megmaradunk, elragadtatunk azokkal együtt a felhőkön az Úr elébe a levegőbe; és ekképen mindenkor az Úrral leszünk. 18 Annakokáért vágasztaljátok egymást e beszédekkel.

5 Az időkről és időszakokról pedig, atyámfiai, nem szükség,

hogy írjak nétek; 2 Mert igen jól tudjátok ti magatok, hogy az Úrnak napja úgy jó el, mint a tolvaj éjjel. 3 Mert a mikor ezt mondják: Békesség és biztonság, akkor hirtelen veszedelem jön rájok, mint a szülési fájdalom a terhes asszonyra; és semmiképen meg nem menekednek. 4 De ti, atyámfiai, nem vagytok sötétségen, hogy az a nap tolvaj módra lephetne meg titeket. 5 Ti mindenáján világosság fiai vagytok és nappal fiai; nem vagyunk az éjszakáé, sem a sötétségé! 6 Ne is aludunk azért, mint egyebek, hanem legyünk éberek és józanok. 7 Mert a kik alusznak, éjjel alusznak; és a kik részegek, éjjel részegednek meg. 8 Mi azonban, a kik nappaliak vagyunk, legyünk éberek, felöltözvén a hitnek és szeretetnek mellvasába, és sisak gyanánt az üdvösségek reménysége. 9 Mert nem haragra rendelt minket az Isten, hanem arra, hogy üdvösséget szerezzünk a mi Urunk Jézus Krisztus által, 10 A ki meghalt érettünk, hogy akár ébren vagyunk, akár alusznunk, együtt eljünk ō vele. 11 Vágasztaljátok azért egymást, és építse egyik a másikat, a miképen cselekeszíték is. 12 Kérünk továbbá titeket atyámfiai, hogy becsüljétek azokat, a kik fáradoznak közöttetek, és előljáróitok az Úrban, és intenek titeket; 13 És az ō munkájokért viseltessek irántok megkülönböztetett szeretettel. Egymással békességen éljetek. 14 Kérünk továbbá titeket, atyámfiai, intsetek a rendetleneket, bátorítások a félelmes szívűket, gyámolítsákok az erőteleneket, türelmesek legyetek mindenki iránt. 15 Vigyázzatok, hogy senki senkinek rosszéért rosszal ne fizessen; hanem mindenkor jóra törekedjetek úgy egymás iránt, mint mindenki iránt. 16 mindenkor örlüjtek. 17 Szüntelen imádkozzatok. 18 mindenben hálákat adjatok; mert ez az Isten akarata a Krisztus Jézus által ti hozzátek. 19 A Lelkeit meg ne oltsátok. 20 A prófétálást meg ne vessétek,

21 Mindent megpróbáljatok; a mi jó, azt megtartsátok!

22 Mindentől, a mi gonosznak látszik, őrizkedjetek! **23**

Maga pedig a békességnek Istene szenteljen meg titeket mindenestől; és a ti egész valótok, mind lelketek, mind testetek feddhetetlenül őriztessék meg a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelére. **24** Hű az, aki elhívott titeket és Ő meg is cselekszi azt. **25** Atyámfiai, imádkozzatok érettünk. **26** Köszöntsétek az összes atyafiakat szent csókolással. **27** Kényszerítek titeket az Úrra, hogy olvastassék fel e levél minden szent atyafi előtt. **28** A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme veletek! Ámen.

2 Tesszalonika

1 Pál és Silvánus és Timótheus a Thessalonikabeli gyülekezetnek, Istenben, a mi Atyánkban, és az Úr Jézus Krisztusból: **2** Kegyelem néktek és békesség Istantől, a mi Atyántól, és az Úr Jézus Krisztustól. **3** mindenkor hálaadással tartozunk az Istennek, atyámfiai, ti érettetek, a miképen méltó is, mivelhogy felettesebb megnövekedék a ti hitetek, és mindenjáratban bővöködik az egymáshoz való szeretet; **4** Annyira, hogy mi magunk dicseksünk veletek az Isten gyülekezeteiben, a ti kitartások és hitetek felől, minden ti üldözöttések és szorongattástartók között, a melyeket szenvedtek: **5** Bizonyoságául az Isten igazságos ítéletének; hogy méltóknak ítéltessetek az Isten országára, a melyért szenvedtek is. **6** Mert igazságos dolog az az Isten előtt, hogy szorongattással fizessen azoknak, a kik titeket szorongatnak. **7** Nétek pedig, a kik szorongattattak, nyugodalommal mivelünk együtt, a mikor megjelenik az Úr Jézus az égből az Ő hatalmának angyalaival. **8** Tűznek lángjában, ki bosszút áll azokon, a kik nem ismerik az Isten, és a kik nem engedelmeskednek a mi Urunk Jézus Krisztus evangéliomának. **9** A kik meg fognak lakolni örök veszedelemmel az Úr ábrázatától, és az Ő hatalmának dicsőségétől, (aiōnios g166) **10** A mikor eljő majd, hogy megdicsőítessék az Ő szenteiben, és csodáltassék mindenkorban, a kik hisznek (mivelhogy a mi tanúbizonyásunknak hitele volt ti nálatok) ama napon. **11**

Mivégből imádkozunk is mindenkor ti érettetek, hogy a mi Istenünk méltóknak tartson titeket az elhívásra, és törlösön be titeket a jóban való teljes gyönyörűséggel, és a hitnek hathatós munkálásával. **12** Hogy dicsőítessék meg a mi Urunk Jézus Krisztusnak neve ti bennetek, és ti is Ő benne, a mi Istenünknek és az Úr Jézus Krisztusnak kegyelméből.

2 Kérünk pedig titeket, atyámfiai, a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelére és a mi Ő hozzá leendő egybegyűlésünk nézve, **2** Hogy ne tántorítassatok el egyhamar a ti értelmetektől, se ne háborítassatok meg, se lélek által, se beszéd által, se nékünk tulajdonított levél által, mintha itt volna már a Krisztusnak ama napja. **3** Ne csaljon meg titeket senki semmiképen. Mert nem jön az el addig, mígnem bekövetkezik előbb a szakadás, és megjelenik a bűn embere, a veszedelemnek fia, **4** A ki ellene veti és fölébe emeli magát mindannak, a mi Istennek vagy istentiszteletre méltónak mondhatik, annyira, hogy maga ül be mint Isten az Isten templomába, Isten gyanánt mutogatván magát. **5** Nem emlékeztek-é, hogy megmondtam néktek ezeket, a mikor

még ti nálatok valék? **6** És most tudjátok, mi tartja vissza, a miért csak a maga idejében fog az megjelenni. **7** Működik ugyan már a törvényszegés titkos bűne: csakhogy annak, a ki azt még most visszatartja, félre kell az útból tolatnia. **8** És akkor fog megjelenni a törvénytaposó, a kit megemészti az Úr az Ő szájának lehelletével, és megsemmisít az Ő megjelenésének feltűnései; **9** A kinek eljövetele a Sátán ereje által van, a hazugságnak minden hatalmával, jeleivel és csodáival, **10** És a gonoszságnak minden csalárságával azok között, a kik elvesznek; mivelhogy nem fogadták be az igazságnak szeretetét az Ő idvességükre. **11** És azért bocsátja reájok Isten a tévelygés erejét, hogy higyjenek a hazugságnak; **12** Hogy kárhoztattassanak mindenkor, a kik nem hittek az igazságnak, hanem gyönyörködtek az igazságtalanságban. **13** Mi pedig mindenkor hálaadással tartozunk az Istennek ti érettetek atyámfiai, a kiket szeret az Úr, hogy kezdtől fogva kiválasztott titeket Isten az üdvösségre, a Lélek szentelésében és az igazság hitében; **14** A mire elhívott titeket a mi evangéliomunk által, a mi Urunk Jézus Krisztus dicsőségének elvételére. **15** Miért is atyámfiai, legyetek állhatatosak és tartsátk meg a tudományt, a melyre akár beszédünk, akár levelünk által tanítattattok. **16** Maga pedig a mi Urunk Jézus Krisztus, és az Isten a mi Atyánk, a ki szeretett minket és kegyelméből örök vígazstalással és jó reménységgel ajándékozott meg, (aiōnios g166) **17** Vígazstalja meg a ti szíveteket, és erősítsen meg titeket minden tudományban és jó cselekedetben.

3 Végezetre imádkozzatok értünk atyámfiai, hogy az Úrnak beszéde terjedjen és dicsőítessék, a miként ti köztetek is. **2** És hogy meneküljünk meg az alkalmatlan és gonosz emberek elől. Mert nem mindenkié a hit! **3** De hű az Úr, a ki megerősít titeket és megőriz a gonosztól. **4** Bízunk is az Úrban reájok nézve, hogy megteszíték és meg is fogjátok tenni azokat, a miket parancsolunk. **5** Az Úr pedig igazgassa a ti szíveteket az Isten iránt való szeretetre, és Krisztus iránt való állhatatosságra. **6** A mi Urunk Jézus Krisztus nevében pedig, rendeljük néktek, atyámfiai, hogy vonjátok el a magatokat minden atyafigtól, a ki rendetlenül él, és nem ama utasítás szerint, a melyet mi tölünk kapott. **7** Magatok is tudjátok, mimódon kell minket követni; mert nem viseltük magunkat közöttetek rendetlenül. **8** Sem ingyen kenyерet nem ettünk senkinél, hanem munkával és fáradásággal, éjjel-nappal dolgozva, hogy közületek senkinek se legyünk terhére. **9** Nem azért, mintha nem volna rá jogunk, hanem hogy magunkat például adjuk néktek, hogy minket kövessetek. **10** Mert a mikor nálatok voltunk is, azt rendeltük

néktek, hogy ha valaki nem akar dolgozni, ne is egyék. 11 Mert halljuk, hogy némelyek rendetlenül élnek közületek, a kik semmit nem dolgoznak, hanem nyughatatlankodnak. 12 Az ilyeneknek azonban rendeljük és kérjük őket a mi Urunk Jézus Krisztusra, hogy csedesen munkálkodva, a magok kenyerét egyék. 13 Ti pedig, atyámfiai, meg ne restüljetek a jó cselekvésben. 14 Ha pedig valaki nem engedelmeskedik a mi levél által való beszédünknek, azt jegyezzétek meg; és ne társalkodjatok vele, hogy megszégyenüljön. 15 De ne tartsátok ellenségnek, hanem intsétek, mint atyafit. 16 Maga pedig a békességnek Ura adjon néktek mindenkor minden tekintetben békességet. Az Úr legyen minden nyájatokkal! 17 A köszöntést én Pál írom a saját kezemmel, a mi ismertető jegye minden levelemnek. Így írok. 18 A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme minden nyájatokkal! Ámen.

1 Timóteushoz

1 Pál, Jézus Krisztus apostola a mi megtartó Istenünknek, és Jézus Krisztusnak a mi reménységünknek rendelése szerint, 2 Timótheusnak, az én igaz fiamnak a hitben: Kegyelem, irgalmaság és békesség Istentől, a mi Atyánktól, és Krisztus Jézustól, a mi Urunktól. 3 A miképpen Maczedóniába menetelémkor kértelek téged, hogy maradj Efézusban, hogy megmondjam némelyeknek, ne tanítsanak más tudományt, 4 Se mesékkel és végehossza nélkül való nemzetiségi táblázatokkal ne foglalkozzanak, a melyek inkább versengéseket támasztanak, mint Istenben való épülést a hit által. 5 A parancsolatnak vége pedig a tiszta szívből, jó lelkismeretből és igaz hitből való szeretet: 6 Melyektől némelyek eltévelkedvén, hiábaivaló beszédre hajlottak: 7 Kik törvénytanítók akarván lenni, nem értik, sem a miket beszélnek, sem a miket erősítgetnek. 8 Tudjuk pedig, hogy a törvény jó, ha valaki törvény szerűen él vele, 9 Tudván azt, hogy a törvény nem az igazért van, hanem a törvénytapsoskért és engedetlenekért, az istentelenekért és bűnösökért, a latrokért és fertemesekért, az atya- és anyagyilkosokért, emberölőkért. 10 Parázánakért, férfifertőztetőkért, emberrablókért, hazugokért, hamisan esküvőkért, és a mi egyéb csak az egészséges tudománnyal ellenkezik, 11 A boldog Isten dicsőségének evangélioma szerint, mely reám bízattot. 12 És hálát adok annak, aki engem megerősített, a Krisztus Jézusnak, a mi Urunknak, hogy engem hívnek ítélt, rendelvén a szolgálatra, 13 Ki előbb istenkáromló, üldöző és erőszakoskodó valék: de könyörült rajtam, mert tudatlanul cselekedtem hitetlenségen; 14 Szerfelett megsokasodott pedig a mi Urunknak kegyelme a Krisztus Jézusban való hittel és szeretettel. 15 Igaz beszéd ez és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött e világra, hogy megtartsa a bűnösöket, a kik közül első vagyok én. 16 De azért könyörült rajtam, hogy Jézus Krisztus bennem mutassa meg legelőbb a teljes hosszútürését, példa gyanánt azoknak, a kik hiendenek ő benne az örök életre. (aiōnos g166) 17 Az örökkévaló királynak pedig, a halhatatlan, láthatatlan, egyedül bölcs Istennek tisztelességi és dicsőségi örökkön örökké! Ámen. (aiōn g165) 18 Ezt a parancsolatot adom néked, fiam Timótheus, a rólaid való korábbi jövendölések szerint, hogy vitézkedjél azokban ama jó vitézséggel, 19 Megtartván a hitet és jó lelkismeretet, melyet némelyek elvetvén, a hit dolgában hajótörést szenvedtek; 20 Kik közül való Himenéus és Alexander, kiket áadtam a sátánnak, hogy megtanulják, hogy ne káromkodjanak.

2 Intelek azért mindenek előtt, hogy tartassanak könyörgések, imádságok, esedezősek, hálaadások minden emberekért, 2 Királyokért és minden méltóságban levőkért, hogy csendes és nyugodalmás életet éljünk, teljes istenfélelemmel és tisztelességgel. 3 Mert ez jó és kedves dolog a mi megtartó Istenünk előtt, 4 A ki azt akarja, hogy minden ember idvezülnön és az igazság ismeretére eljusszon. 5 Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus, 6 A ki adta önmagát váltságul mindenekért, mint tanúbizonyság a maga idejében, 7 A mi végett rendeltettem én hirdetővén és apostollá (igazságot szólok a Krisztusban, nem hazudok), pogányok tanítójává hitben és igazságban. 8 Akarom azért, hogy imádkozzanak a férfiak minden helyen, tiszta kezeket emelvén föl harag és versengés nélkül. 9 Hasonlatosképen az asszonyok tisztelességes öltözetben, szemérmetességgel és mértékletességgel ékesíték magokat; nem hajfonatokkal és aranynyal vagy gyöngyökkel, vagy drága öltözékkal, 10 Hanem, a mint illik az istenfélelmet valló asszonyokhoz, jó cselekedetekkel. 11 Az asszony csendességen tanuljon teljes engedelmességgel. 12 A tanítást pedig nem engedem meg az asszonyak, sem hogy a férfin uralkodjék, hanem legyen csendességen. 13 Mert Ádám teremtett elsőnek, azután Éva. 14 És Ádám nem csalattatott meg, hanem az asszony megcsalattatván, bűnbe esett: 15 Mindazáltal megtartatik a gyermekszüléskor, ha megmaradnak a hitben és szeretetben és a szent életben mértékletességgel.

3 Igaz ez a beszéd: Ha valaki püspökséget kiván, jó dolgot kíván. 2 Szükséges annakokáért, hogy a püspök feddhetetlen legyen, egy feleségű férfiú, józan, mértékletes illedelemes, vendégszerető, a tanításra alkalmatos; 3 Nem borozó, nem verekedő, nem rút nyereségre vágyó; hanem szelíd, versengéstől ment, nem pénzsövárgó; 4 Ki a maga házát jól igazgatja, gyermekeit engedelmességen tartja, minden tisztelességgel; 5 (Mert ha valaki az ő tulajdon házát nem tudja igazgatni, mimódon visel gondot az Isten egyházára?) 6 Ne legyen új ember, nehogy felfuvalkodván, az ördög károhozatába essék. 7 Szükséges pedig, hogy jó bizonyága is legyen a kívülvalóktól; hogy gyalázatba és az ördög tőrbe ne essék. 8 Hasonlóképpen a diákonusok tisztelességesek legyenek, nem kétnyelvűek, nem sok borivásba merültek, nem rút nyereségre vágyók; 9 Kiknél megvan a hit titka tiszta lelkismerettel. 10 És ezek is először megpróbáltassanak, azután szolgáljanak, ha feddhetetlenek. 11 Feleségeik hasonlóképen tisztelességesek, nem patvarkodók, józanok, mindenben hívek legyenek.

12 A diakónusok egy feleségű férfiak legyenek, a kik gyermekeit és tulajdon házaikat jól igazgatják. **13** Mert a kik jól szolgálnak, szép tisztességet szereznek magoknak, és sok bizodalmat a Jézus Krisztusban való hitben. **14** Ezeket írom néked, remélvén, hogy nem sokára hozzád megyek; **15** De ha késném, hogy tud meg, mimódon kell forgolóni az Isten házában, mely az elő Istennek egyháza, az igazságna oszlopa és erőssége. **16** És minden versengés nélkül nagy a kegyességnak eme titka: Isten megjelent testben, megigazított lélekben, megláttatott az angyaloktól, hirdetett a pogányok között, hittek benne a világon, felvitett dicsőségebe.

4 A Lélek pedig nyilván mondja, hogy az utolsó időben némelyek elszakadnak a hittől, hitető lelkekre és gonosz lelkek tanításaira figyelmezvén. **2** Hazug beszédeiknek képmutatása által, kik meg vannak bélyegezve a saját lelkismeretökben. **3** A kik tiltják a házasságot, sürgetik az eledelektől való tartózkodást, melyeket Isten teremtett háláadással való évezresre a hívőknek és azoknak, a kik megismerték az igazságot. **4** Mert Istennek minden teremtett állata jó, és semmi sem megvetendő, ha háláadással élnek azzal; **5** Mert megszenteltetik Istennek ígéje és könyörgés által. **6** Ezeket ha eleikbe adod az atyafiaknak, Krisztus Jézusnak jó szolgája leszel, táplálkozván a hitnek és jó tudománynak beszédeivel, a melyet követté; **7** A szentségtelen és vérasszonyos meséket pedig eltávoztasd. Hanem gyakorold magadat a kegyességre: **8** Mert a test gyakorlásának kevés haszna van; de a kegyesség mindenre hasznos, meglévén benne a jelenselv és a jövő életnek ígérete. **9** Igaz ez a beszéd, és méltó, hogy mindenkiéppen elfogadjuk. **10** Mert azért fáradunk és szenvedünk szidalmakat, mivelhogy reménységünket vetettük az elő Istenben, a ki minden embernek megtártója, kiváltképen a hívőknek. **11** Ezeket hirdessed és tanítsad. **12** Senki a te ifjúságodat meg ne vesse, hanem légy példa a hívőknek a beszédben, a magaviseletben, a szeretetben, a lélekben, a hitben, a tisztaságban. **13** A míg oda megyek, legyen gondod a felolvasásra, az intésre és a tanításra. **14** Meg ne vesd a kegyelemnek benned való ajándékát, a mely adatot néked prófétálás által, a presbitérium kezeinek reád tevésével. **15** Ezkről gondoskodjál, ezeken légy, hogy előhaladásod nyilvánvaló legyen mindenek előtt. **16** Gondot viselj magadról és a tudományról; maradj meg azokban; mert ezt cselekedvén, mind magadat megtartod, mind a te hallgatóidat.

5 Az idősb embert ne dorgáld meg, hanem intsed mint atyádat; az ifjabbakat mint atyádfiait; **2** Az idősb asszonyokat mint anyákat; az ifjabbakat mint nőtestvéreidet, teljes tisztasággal. **3** Az özvegyasszonyokat, a kik valóban özvegyek, tiszted. **4** Ha pedig valamely özvegyasszonynak gyermekei vagy unokái vannak, tanulják meg, hogy első sorban a maguk háza iránt legyenek istenfélők, és adják meg szüleiknek a viszont tartozást; mert ez szép és kedves dolog Isten előtt. **5** A valóban özvegy és magára hagyatott asszony pedig reménységet az Istenben veti, és foglalatos a könyörgésekben és imádságokban éjjel és nappal. **6** A bujálkodó pedig élvén megholt. **7** És ezeket hirdesd, hogy feddhetetlenek legyenek. **8** Ha pedig valaki az övéiről és főképen az ő házanépről gondot nem visel: a hitet metagadta, és rosszabb a hitetlennel. **9** Özvegyasszonyul hatvan éven alul levő meg ne választassék; egy férfi felesége lett légyen, **10** A kinek jó cselekedetekről bizonyósága van; ha gyermeket nevelt, ha vendéglátó volt, ha a szentek lábait mosta, ha a nyomorultakon segített, ha minden jó cselekedetben foglalatos vala. **11** A fiatalabb özvegyasszonyokat pedig mellőzd; mert ha gerjedezezn Krisztus ellenére, férjhez akarnak menni: **12** Ezeknek ítélete megvan, mivelhogy az első hitet megvetették. **13** Egyszersmind pedig dologkerülők lévén, megtanulják a házról-hátra való járogatást; sőt nemcsak dologkerülők, hanem fecsegők is és más dolgába avatkozók, olyanokat szólvan, a miket nem kellene. **14** Akarom tehát, hogy a fiatalabbak férjhez menjenek, gyermekeket szűljenek, háztartást vigyenek, és semminemű alkalmat se adjanak az ellenségnak a szidalmazásra. **15** Mert némelyek már elhajlottak a Sátánhoz. **16** Ha valamely hívő férfinak vagy nőnek vannak özvegyei, segítse azokat, és ne terheltessék meg a gyülekezetet; hogy azokat segíthesse, a kik valóban özvegyek. **17** A jól forgolódó presbiterek kettős tisztességre méltattassanak, főképen a kik a beszédben és tanításban fáradoznak. **18** Mert azt mondja az Írás: A nyomtató ökörnek ne kösd be a száját; és: Méltó a munkás a maga jutalmára. **19** Presbiter ellen vádat ne fogadj el, hanem csak két vagy három tanúbizonyságra. **20** A vétkeseket mindenek előtt fedd meg, hogy a többiek is megfélemljenek. **21** Kérve kérlek az Istenre és Krisztus Jézusra és a kiválasztott angyalokra, hogy ezeket tartsd meg előítélet nélkül, semmit sem cselekedvén részrehajlásból. **22** A kézrátevést el ne hirtelenkedd, se ne légy részes a más bűneiben; tenmagadat tisztán tartsd. **23** Ne légy tovább vízivő, hanem élj egy kevés borral, gyomrodrá és gyakori gyengélkedésre való tekintetből. **24** Némely embereknek a bűnei nyilvánvalók,

előttök mennek az ítéletre; némelyeket pedig hátul követnek is. 25 Hasonlóképen a jó cselekedetek is nyilvánvalók; és a melyek másképen vannak, azok sem titkolhatók el.

6 A kik iga alatt vannak mint szolgák, az ő uraikat minden tiszességre méltóknak tekintsek, hogy Isten neve és a tudomány ne káromoltassék. 2 A kiknek pedig hívő uraik vannak, azokat meg ne vessék, mivelhogy atyafiak; hanem annál inkább szolgályanak, mivelhogy hívők és szeretettek, kik a jótévesben buzgólkodnak. Ezekre taníts és int. 3 Ha valaki másképen tanít, és nem követi a mi Urunk Jézus Krisztus egészeges beszédeit és a kegyesség szerint való tudományt, 4 Az felfuvalkodott, a ki semmit sem ért, hanem vitatkozásokban és szóharcokban szenvéd, a melyekből származik irígység, viszálykodás, káromlások, rosszakaratú gyanúsítások, 5 Megbomlott elméjű és az igazságtól megfosztott embereknek hiábavaló torzsalkodásai a kik az istenfélelmet nyerekedésnek tekintik. Azoktól, a kik ilyenek, eltávozzák. 6 De valóban nagy nyereség az Istenfélemet, megelégedéssel; 7 Mert semmit sem hoztunk a világra, világos, hogy ki sem vihetünk semmit; 8 De ha van élelmünk és ruházatunk, elégedjünk meg vele. 9 A kik pedig meg akarnak gazdagodni, kísértetbe meg törbe és sok esztelen és káros kívánságba esnek, melyek az embereket veszedelembé és romlásba merítik. 10 Mert minden rossznak gyökere a pénz szerelme: mely után sóvárogván némelyek eltévelvedtek a hittől, és magokat által szegézték sok fájdalommal. 11 De te, óh Istennek embere, ezeket kerüld; hanem kövess az igazságot, az istenfélelmet, a hitet, a szeretetet, a békességes túrést, a szelídiséget. 12 Harczold meg a hitnek szép harczát, nyerd el az örök életet, a melyre hívattattál, és szép vallástételel vallást tettél sok bizonyiság előtt. (aiōnios g166) 13 Meghagyom néked Isten előtt, aki megelevenít mindeneket, és Krisztus Jézus előtt, aki bizonyágot tett Poncius Pilátus alatt ama szép vallástételel, 14 Hogy tartsd meg a parancsolatot mocsoktalanul, feddhetetlenül a mi Urunk Jézus Krisztus megjelenéséig, 15 A mit a maga idejében megmutat ama boldog és egyedül hatalmas, a királyoknak Királya és az uraknak Ura, 16 Kié egyedül a halhatatlanság, aki hozzáérhetetlen világosságban lakozik; a kit az emberek közül senki nem látott, sem nem láthat: a kinek tiszesség és örökké való hatalom. Ámen. (aiōnios g166) 17 Azoknak, a kik gazdagok e világon, mondd meg, hogy ne fuvalkodjanak fel, se ne reménykedjenek a bizonytalan gazdagságban, hanem az élő Istenben, aki bőségesen megad nékünk minden a mi tápláltatásunkra; (aiōn g165) 18 Hogy jót tegyenek,

legyenek gazdagok a jó cselekedetekben, legyenek szíves adakozók, közlők, 19 Kincset gyűjtve magoknak jó alapul a jövőre, hogy elnyerjék az örök életet. 20 Óh Timótheus, ōrizd meg a mi rát van bízva, elfordulván a szentségtelen üres beszédektől és a hamis nevű ismeretnek ellenvetéseitől; 21 A melylyel némelyek kevélykedvén, a hit mellől eltévelvedtek. Kegyelem veled! Ámen.

2 Timóteushoz

1 Pál, Jézus Krisztusnak apostola, Isten akaratából, a Krisztus Jézusban való életnek ígérete szerint, **2** Timótheusnak, az én szeretett fiannak: kegyelem, igalmasság, békesség az Atya Istenről és Krisztus Jézustól, a mi Urunkról. **3** Hálát adok az Istennek, a kinek szolgálok őseimtől fogva tiszta lelkismerettel, hogy szüntelen gondolok reád könyörgéseimben éjjel és nappal. **4** Kívánván téged látni, megemlékezvén a te köny hullatásaidról, hogy örömmel teljesedjem be; **5** Eszembe jutván a benned levő, képmutatás nélküli való hit, a mely lakozott először a te nagyanyádban Loisban és anyádban Eunikában; meg vagyok azonban győződve, hogy benned is. **6** Minekokáért emlékeztetlek téged, hogy gerjeszd fel az Isten kegyelmi ajándékát, a mely benned van az én kezeimnek rád tétele által. **7** Mert nem félelemnek lelkét adott nékünk az Isten; hanem erőnek és szeretetnek és józanságnak lelkét. **8** Ne szégyeneld hát a mi Urunk bizonyoságátételét, se engem az Ő foglyát; hanem együtt szenvédj az evangéliomért Istennek hatalma szerint. **9** A ki megtartott minket és hívott szent hívással, nem a mi cselekedeteink szerint, hanem az Ő saját végezése és kegyelme szerint, mely adatott nékünk Krisztus Jézusban örök időknek előtte, (aiōnios g166) **10** Megjelentetett pedig most a mi Megtartónknak, Jézus Krisztusnak megjelenése által, aki eltörölte a halált, világosságra hozta pedig az életet és halhatatlanságot az evangéliom által, **11** Amelyre nézve téttem én hirdetővé és apostollá és pogányok tanítójává. **12** A miért szenvedem ezeket is: de nem szégyenlem; mert tudom, kinek hittem, és bizonyos vagyok benne, hogy Ő az én nála letett kincsemet meg tudja őrizni ama napra. **13** Az egészséges beszédeknek példáját megtartsd, a miket én tőlem hallottál, a Krisztus Jézusban való hitben és szeretetben. **14** A rád bízott drága kincset őrizd meg a bennünk lakozó Szent Lélek által. **15** Azt tudod, hogy elfordultak tőlem az Ázsiabeliek minden, kik közül való Figellus és Hermogénes. **16** Az Úr legyen irgalmas az Onesiforus házanépének: mert gyakorta megvidámított engem, és az én bilincsemet nem szégyenlette; **17** Sőt mikor Rómában volt, buzgón keresett engem, meg is talált. **18** Az Úr engedje meg néki, hogy találjon irgalmasságot az Úrnál ama napon. És hogy mily nagy szolgálatot tett Efézusban, te jobban tudod.

2 Te annakokáért, én fiam, erősödjél meg a Krisztus Jézusban való kegyelemben; **2** És a miket tőlem hallottál sok bizonyoság által, azokat bízzad hív emberekre, a kik másoknak a tanítására is alkalmasak lesznek. **3** Te azért a

munkának terhét hordozzad, mint a Jézus Krisztus jó vitéze. **4** Egy harcos sem elegyedik bele az élet dolgaiba; hogy tessék annak, aki Ő harcossá avatta. **5** Ha pedig küzd is valaki, nem koronáztatik meg, ha nem szabályszerűen küzd. **6** A ki munkálkodik, a földmívelőnek kell a gyümölcsökben először részesülnie. **7** Értsd meg a mit mondok; adjon azért az Úr néked belátást mindenekben. **8** Emlékezzél meg, hogy Jézus Krisztus feltámadott a halálból, ki a Dávid magvából való az én evangéliom szerint: **9** A melyért, mint egy gonosznevő, szenvedek mind a fogságig; de az Istennek beszéde nincs bilincsbe verve. **10** Annakokáért minden elszenvedek a választottakért, hogy Ők is elnyerjék a Krisztus Jézusban való idvességet örök dicsőséggel egyben. (aiōnios g166) **11** Igaz beszéd ez. Mert ha vele együtt meghaltunk, vele együtt fogunk elni is. **12** Ha túrunk, vele együtt fogunk uralkodni is: ha megtagadjuk, Ő is megtagad minket; **13** Ha hitetlenkedünk, Ő hű marad: Ő magát meg nem tagadhatja. **14** Ezekre emlékeztesd, kérvén kérve őket az Úr színe előtt, hogy ne vitatkozzanak haszontalanul, a hallgatóknak romlására. **15** Igyekezzél, hogy Isten előtt becsületesen megállj, mint oly munkás, aki szégyent nem vall, aki helyesen hasogatja az igazságnak beszédét. **16** A szentségtelen üres lármákat pedig kerüld, mert minden nagyobb istentelenségre növekednek. **17** És az Ő beszédök mint a rákfejű terjed; közülök való Himenéus és Filétus. **18** A kik az igazság mellől eltéveltek, azt mondván, hogy a feltámadás már megtörtént, és feldúlják némelyeknek a hitét. **19** Mindazáltal megáll az Istennek erős fundamentoma, melynek pecséte ez: Ismeri az Úr az övéit; és: Álljon el a hamisságtól minden, aki Krisztus nevét vallja. **20** Nagy házban pedig nemcsak arany- és ezüstédenyek vannak, hanem fából és cserépből valók is; és azok közül némelyek tisztességre, némelyek pedig gyalázatra valók. **21** Ha tehát valaki magát ezektől tisztán tartja, tisztességre való edény lesz, megszentelt, és hasznos a gazdának, minden jó cselekedetre alkalmas. **22** Az ifjúkori kivánságokat pedig kerüld; hanem kövess az igazságot, a hitet, a szeretetet, a békességet azokkal egyetembe, a kik segítségül hívják az Urat tiszta szívbölk. **23** A botor és gyermekes vitatkozásokat pedig kerüld, tudván, hogy azok háborúságokat szülnek. **24** Az Úr szolgájának pedig nem kell torzsalkodni, hanem legyen mindenkihez nyájas, tanításra alkalmas, türelmes. **25** A ki szélesen fenyíti az ellenszegűlöket; ha talán adna nézik az Isten megtérést az igazság megismerésére, **26** És felocsudnának az ördög töréből, foglyokká tétevén az Úr szolgája által az Isten akaratára.

3 Azt pedig tudtad meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők állanak be. **2** Mert lesznek az emberek magukat szeretők, pénzsővárgók, kérkedők, kevéllyek, káromkodók, szüleik iránt engedetlenek, háládatlanok, tisztátlanok, **3** Szeretet nélkül valók, kérlelhetetlenek, rágalmazók, mértékletlenek, kegyetlenek, a jónak nem kedvelői. **4** Árulók, vakmerők, felfuvalkodottak, inkább a gyönyörnek, mint Istennek szeretői. **5** Kiknél megvan a kegyességnek látszata, de megtagadják annak erejét. És ezeket kerüld. **6** Mert ezek közül valók azok, a kik betolakodnak a házakba, és foglyul ejtik a bűnökkel megterhelt és sokféle kívánságoktól úzött asszonykákat, **7** Kik mindenkor tanulnak, de az igazság megismerésére soha el nem juthatnak. **8** Miképen pedig Jánnes és Jámbres ellene állottak Mózesnek, akképen ezek is ellene állanak az igazságnak; megromlott elméjű, a hitre nézve nem becsületes emberek. **9** De többre nem mennek: mert esztelenségük nyilvánvaló lesz mindenek előtt, a miképen amazók is az lett. **10** Te pedig követted az én tanításomat, életmódot, szárdékot, hitemet, hosszúlürésemet, szeretetemet, türelmemet, **11** Üldözöttésemet, szenvédéseimet, a melyek rajtam estek Antiochiaiiban, Ikóniumban, Listrában: minémű üldözöttéseket szenvedtem! de mindenből megszabadított engem az Úr. **12** De mindenből is, a kik kegyesen akarnak élni Krisztus Jézusban, üldözöttetni fognak. **13** A gonosz emberek pedig és az ámítók neveknek a rosszaságban, eltévelyítvén és eltévelyedvén. **14** De te maradj meg azokban, a miket tanultál és a mik reád bízattak, tudván kitől tanultad, **15** És hogy gyermeksegédtől fogva tudod a szent írásokat, melyek téged bölcsessé tehetnek az idvességre a Krisztus Jézusban való hit által. **16** A teljes írás Istenről ihlett és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, **17** Hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.

4 Kérlek azért az Isten és Krisztus Jézus színe előtt, aki ítélni fog előket és holtakat az ő előjövetelekor és az ő országában. **2** Hirdesd az igét, állj elő vele alkalmatos, alkalmatlanságban, int, fedd, buzdíts teljes békétőréssel és tanítással. **3** Mert lesz idő, mikor az egészséges tudományt el nem szenvedik, hanem a saját kívánságaik szerint gyűjtenek magoknak tanítókat, mert viszket a fülök; **4** És az igazságtól elfordítják az ő fülöket, de a mesékhez oda fordulnak. **5** De te józan légy mindenekben, szenveldj, az evangyélista munkáját cselekedd, szolgálatodat teljesen betöltsd. **6** Mert én immár megáldoztam, és az én elköltözésem ideje beállott. **7** Ama nemes harcot megharczoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam: **8** Végezetre eltétetett nékem az

igazság koronája, melyet megád nékem az Úr ama napon, az igaz Bíró; nemcsak nékem pedig, hanem mindenből is, a kik vágyva várják az ő megjelenését. **9** Igyekezzél hozzád jáni hamar. **10** Mert Démás engem elhagyott, e jelen való világhoz ragaszkodván, és elment Thessalónikába: Krescenz Galátiába, Titus Dalmátiába. (aión g165) **11** Egyedül Lukács van velem. Márkust magadhoz vévén, hozd magaddal: mert nekem alkalmas a szolgálatra. **12** Tikhikust pedig Eféuszba küldöttem. **13** A felsőruhámat, melyet Troásban Kárusnál hagytam, jöttödben hozd el, a könyveket is, kiváltképen a hártákat. **14** Az érczmíves Sándor sok bajt szerzett nékem: fizessen meg az Úr néki cselekedetei szerint. **15** Tőle te is őrizkedjél, mert szerfelett ellenállott a mi beszédünknek. **16** Első védekezésem alkalmával senki sem volt mellettek, sőt mindenjában elhagyta; ne számítassék be nékik. **17** De az Úr mellettek állott, és megerősített engem; hogy teljesen bevégzem az igeirdetést, és hallják meg azt az összes pogányok: és megszabadultam az oroszlán szájából. **18** És megszabadít engem az Úr minden gonosz cselekedettől, és megtart az ő mennyei országára; a kinek dicsősége örökkön örökké! Ámen. (aión g165) **19** Köszöntsed Priszkat és Akvilát, és az Onesifórus háznépét. **20** Erástus Korinthusban maradt; Trófimust pedig Milétumban hagytam betegen. **21** Igyekezzél tél előtt eljöni. Köszönt teged Eubulus és Pudens és Linus és Klaudia, és mind az atyafiak. **22** Az Úr Jézus Krisztus a te lelkeddel. Kegyelem veletek! Ámen.

Titushoz

1 Pál, Istennek szolgája, Jézus Krisztusnak pedig apostola, az Isten választottainak hite és a kegyesség szerint való igazságnak megismerése szerint, **2** Az örökké élet reménységére, melyet megígért az igazmondó Isten örök időknek előtte, (aiōnios g166) **3** Megjelentette pedig a maga idejében az ő beszédét a prédikálás által, a mely reám bízatott a mi megtartó Istenünknek parancsolata szerint; Titusnak, a közös hit szerint való igaz fiannak: **4** Kegyelem, irgalmasság és békesség az Atya Istantől és az Úr Jézus Krisztustól, a mi Megtartónktól. **5** A végett hagytalak téged Krétában, hogy a hátramaradt dolgokat hozd rendbe, és rendelj városonként presbitereket, a miképen én néked meghagytam; **6** Ha van feddhetetlen, egy feleségű férfiú, a kinek hívő, nem kicsapongással vándolt avagy engedetlen gyermeket vannak. **7** Mert szükséges, hogy a püspök feddhetetlen legyen, mint Isten sáfára; nem akaratos, nem haragos, nem részeges, nem verekedő, nem rít nyerészkedő; **8** Hanem vendégszerető, jónak kedvelője, mértéklethes, igaz, tiszta, maga tűrtető; **9** A ki a tudomány szerint való igaz beszédhez tartja magát, hogy inthessen az egészséges tudománnyal és meggyőzhesse az ellenkezőket. **10** Mert van sok engedetlen, hiába való beszédű és csaló, kiváltképen a körülmetélkedésből valók, **11** A kiknek be kell dughni a szájukat; a kik egész házakat feldúlnak, tanítván rít nyereség okáért, a miket nem kellene. **12** Azt mondta valaki közülök, az ő saját prófétájok: A krétaik minden hazugok, gonosz vadak, rest hasak. **13** E bizonyás igaz: annakokáért fedd őket kímélés nélkül, hogy a hitben épék legyenek, **14** Nem ügyelvén zsidó mesékre, és az igazságot megvető emberek parancsolataira. **15** minden tiszta a tisztáknak: de a megfertőztetetteknek és hitetleneknek semmi sem tiszta; hanem megfertőztetett azoknak minden elméjük, minden lelkismeretük. **16** Vallják, hogy Isten ismerik, de cselekedeteikkel tagadják, mivelhogy útálatosak és hitetlenek és minden jó cselekedetre méltatlannak.

2 Te pedig azokat szóljad, a mik az egészséges tudományhoz illenek. **2** Hogy a vén emberek józanok legyenek, tiszességesek, mértéklethesek; a hitben, szeretetben, türésben épek. **3** Hasonlóképen a vén asszonyok szentekhez illő magaviseletűek legyenek, nem patvarkodók, sem sok borivás rabjai, jára oktatónk; **4** Hogy megokosítsák az ifjú asszonyokat, hogy férjöket és magzataikat szeressék, **5** Legyenek mértéklethesek, tisztaik, háziasak, jók, férjöknek engedelmesek, hogy az Isten

beszéde ne káromoltassék. **6** Az ifjakat hasonlóképen intsed, hogy legyenek mértéklethesek: **7** mindenben tenmagadat adván példaképül a jó cselekedetekben; a tudományban romlatlanságot, méltóságot mutatván, **8** Egészséges, feddhetetlen beszédet; hogy az ellenfél megszégyenüljön, semmi gonoszt sem tudván rólatok mondani. **9** A szolgákat intsed, hogy az ő uraiknak engedelmeskedjenek, mindenben kedvöket keressék, ne ellenkezzenek, **10** Ne tolvajkodjanak, hanem teljes jó hűséget tanúsítsanak; hogy a mi megtartó Istenünknek tudományát ékesítsék mindenben. **11** Mert megjelent az Isten idvezítő kegyelme minden embernek, **12** A mely arra tanít minket, hogy megtagadván a hitetlenséget és a világi kivánságokat, mértéklethesen, igazán és szentül éljünk a jelenvaló világban: (aiōn g165) **13** Várván ama boldog reménységet és a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsősége megjelenését; **14** A ki önmagát adta mi érettünk, hogy megváltson minket minden hamisságtól, és tisztítson önmagának kiváltképen való népet, jó cselekedetekre igyekezőt. **15** Ezeket szóljad, és intsd és fedd teljes méltósággal; senki téged meg ne vessen.

3 Emlékeztessé óket, hogy a fejedelemségeknek és hatalmasságoknak engedelmeskedjenek, hódoljanak, minden jó cselekedetre készek legyenek, **2** Senkit ne szidalmazzanak, ne veszekedjenek, gyöngédek legyenek, teljes szelídseget tanúsítván minden ember iránt. **3** Mert régente mi is esztelenek, engedetlenek, tévelygők, különböző kivánságoknak és gyönyöröknek szolgái, gonoszságban és irigységen élők, gyűlölségesek, egymást gyűlölik valánk. **4** De mikor a mi megtartó Istenünknek jóvalta és az emberekhez való szeretete megjelent, **5** Nem az igazságnak cselekedeteiből, a melyeket mi cselekedtünk, hanem az ő irgalmasságából tartott meg minket az újjászületésnek fűrdője és a Szent Lélek megújítása által, **6** Melyet kitöltött reánk bősséggel a mi megtartó Jézus Krisztusunk által; **7** Hogy az ő kegyelméből megigazulván, örökösek legyünk az örökké élet reménysége szerint. (aiōnios g166) **8** Igaz ez a beszéd, és akarom, hogy ezeket erősítsed, hogy igyekezzünk jó cselekedetekkel előljárni azok, a kik Istenben hívőkké lettek. Ezek jók és hasznosak az embereknek; **9** A balgatag vitatkozásokat azonban és a nemzetiségekről való tudakozásokat, és a civakodást és a törvény felől való harczokat kerüld; mert haszontalanok és hiábavalók. **10** Az eretnek embert egy vagy két intés után kerüld; **11** Tudván, hogy az ilyen romlott, és vétkezik, önmaga is kárhoztatván magát. **12** Mikor Ártemást vagy Tikhikust hozzád küldöm, siess hozzájóni Nikápolyba;

mert elhatároztam, hogy ott töltöm a telet. **13** A törvénytudó Zénást és Apollóst gondosan indítsd útnak, hogy semmiben se legyen fogyatkozásuk. **14** Tanulják meg pedig a mieink is, hogy jó cselekedetekkel járjanak elől a szükséges hasznokra, hogy ne legyenek gyümölcsstelenek. **15** Köszöntenek téged a velem levők mindenjában. Köszönts azokat, a kik szeretnek minket hitben. Kegyelem mindenjáratokkal! Ámen.

Filemonhoz

1 Pál, Krisztus Jézusnak foglya, és Timótheus, az atyafi, Filemonnak, a mi szeretett munkatársunknak,
2 És Appiának, a szeretettnek, és Arkhippusnak, a mi bajtársunknak, és a te házadnál való gyülekezetnek: **3** Kegyelem nétek és békesség Istenről, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól. **4** Hálát adok az én Istenemnek mindenkor, emlegetvén téged az én imádságaimban, **5** Mert hallom a te szeretetedet és ama te hitedet, mely van benned az Úr Jézushoz, és minden szentek irányában, **6** Hogy a te hiteden való közösség hatható legyen, a Krisztus ügyében, minden bennetek levő jónak megismerése által. **7** Mert sok örömköz és vígásztalásunk van a te szeretetedben, hogy a szenteknek szíveik megvídámodtak te általad, atyámfia. **8** Annakokáért jóllehet nagy bátorságom van a Krisztusban, megparancsolni néked azt, a mi illendő, **9** A szeretetért inkább kérlek, ilyen lévén, mint Pál, a megvénhetet, most pedig foglya is a Jézus Krisztusnak; **10** Kérlek téged az én fiamért, a kit fogszáomban szűlttem, Onésimusért, **11** Aki egykor tenéked haszontalan volt, most pedig mind néked, mind nékem nagyon hasznos, **12** Kit visszaküldöttem; te pedig őt, azaz az én szívemet, fogadd magadhoz! **13** Ót én magamnál akartam tartani, hogy te helyetedd szolgáljon nékem az evangéliomért szenvédett fogszáomban; **14** De a te megkérdezésed nélkül semmit sem akartam cselekedni, hogy jótéteményed ne kényszerítésből, hanem szabad akaratból való legyen. **15** Mert talán azért vált meg tőled ideig-óráig, hogy őt, mint örökkévalót kapd vissza; (aiōnios g166) **16** Nem úgy immár mint szolgát, hanem szolgánál nagyobbat, mint szeretett atyafit, kiváltképen nékem, mennyivel inkább pedig néked, mind testben, mind az Úrban. **17** Azért, ha engem részestársadnak tartasz, úgy fogadd őt magadhoz, mint engemet. **18** Ha pedig valamit vétett ellened, avagy adós, ezt nekem rövid fel. **19** Én Pál írtam az én kezemmel, én megfizetem: hogy azt ne mondjam néked, hogy te magaddal is adós vagy ezen felül nékem. **20** Bizonyára, atyámfia, jótéteményt várnék tőled az Úrban: vídámítsd meg az én szívemet az Úrban! **21** Bízván a te engedelmességedben, így írtam néked, tudván, hogy annál, a mit mondok, többet is fogsz cselekedni. **22** Egyúttal pedig készíts nékem szállást; mert reménylem, hogy a ti imádságaitokért nétek ajándékoztatom. **23** Köszönt téged Epafrás, az én fogolytársam a Krisztus Jézusban, **24** Továbbá Márk, Aristárhushus, Démás és Lukács, az én munkatársaim. **25** A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme legyen a ti lelketekekkel!

Zsidókhoz

1 Minekutána az Isten sok rendben és sokféleképen szólott hajdan az atyának a próféták által, **2** ez utolsó időkben szólott nékünk Fia által, a kit tett mindennek örökössévé, a ki által a világot is teremtette, (aión g165) **3** A ki az ő dicsőségének visszatükröződése, és az ő valóságának képmása, a ki hatalma szavával fentartja a mindeniséget, a ki minket bűneinktől megtisztítván, üle a Felségnak jobbjára a magasságban, **4** Annyival kiválóbb lévén az angyaloknál, a mennyivel különb nevet örökölt azoknál. **5** Mert kinek mondotta valaha az angyalok közül: Én Fiam vagy te, én ma szűltelek téged? és ismét: Én leszek néki Atya és ő lesz nékem Fiam? **6** Viszont mikor behozza az ő elsőszülöttét a világba, így szól: És imádják őt az Istennek minden angyalai. **7** És bár az angyalokról így szól: Ki az ő angyalait szelekké teszi és az ő szolgáit tűz lángjává, **8** Ámde a Fiúról így: A te királyi széked óh Isten örökkön örökké. Igazságnak pálczájá a te országodnak pálczájá. (aión g165) **9** Szeretted az igazságot és gyűlölted a hamisságot: annakokáért felkent téged az Isten, a te Istened, örömnök olajával a te társaid felett. **10** És: Te Uram kezdetben alapítottad a földet és a te kezeidnek művei az egek; **11** Azok elvesznek, de te megmaradsz, és mindazok, mint a ruha megavulnak. **12** És palástként összehajtad azokat és elváltoznak, te pedig ugyanaz vagy és a te esztendeid el nem fogynak. **13** Melyik angyalnak mondotta pedig valaha: Ülj az én jobbkezem felől, míglen ellenségeidet lábaidnak zsámolyává teszem? **14** Avagy nem szolgáló lelkek-é mindazok, elküldve szolgálatra azokért, a kik örökölni fogják az idvességet?

2 Annakokáért annál is inkább szükséges nékünk a hallottakra figyelmeznünk, hogy valaha el ne sodortassunk. **2** Mert ha az angyaloktól hirdetett beszéd erős volt és minden bún és engedetlenség elvette igazságos büntetését: **3** Mimódon menekedünk meg mi, hogyha nemtörődünk ily nagy idvességgel? a melyet, miután kezdetben hirdetett az Úr, azok, a kik hallották, biztosítottak számunkra, **4** Velök együtt bizonyásot tevén arról az Isten, jelekkel meg csodákkal és sokféle erőkkel s a Szent Léleknek közléseivel az ő akarata szerint. **5** Mert nem angyaloknak vetette alá a jövendő világot, a melyről szólunk. **6** Sőt bizonyásot tett valahol valaki, mondván: Micsoda az ember, hogy megemlékezel ő róla, avagy az embernek fia, hogy gondod van reá? **7** Kisebbé tettet őt rövid időre az angyaloknál, dicsőséggel és tisztelességgel megkoronázta őt és úrrá tettet kezeid munkáin, **8** Mindent lábai alá

vetettél. Mert azzal, hogy néki minden alávetett, semmit sem hagyott alávetetlenül: de most még nem látjuk, hogy néki minden alávetteket. **9** Azt azonban látjuk, hogy Jézus, aki egy kevés időre kisebbé tétetett az angyaloknál, a halál ellenzenvedéséért dicsőséggel és tisztelességgel koronáztatt meg, hogy az Isten kegyelméből mindenkiért megizleje a halált. **10** Mert illendő vala, hogy a kiért minden és a ki által minden, sok fiakat vezérelvén dicsőségre, az ő idvességök fejedelmét szenvedések által tegye tökéletessé. **11** Mert a megszentelő és a megszenteltek egytől valók mindenjában, a mely oknál fogva nem szégyenli őket atyafainak hívni, **12** Mondván: Hirdetem a te nevedet az én atyámfainak, az anyaszentegyháznak közepette dícséretet mondok néked. **13** És ismét: Én ő benne bízom; és ismét: Ímhol vagyok én és a gyermekem, a kiket az Isten nékem adott. **14** Mivel tehát a gyermeket testből és vérből valók, ő is hasonlatosképen részese lett azoknak, hogy a halál által megsemmisítse azt, a kinek hatalma van a halalon, tudniillik az ördögöt, **15** És megszabadítsa azokat, a kik a haláltól való félelem miatt teljes életükben rabok valának. **16** Mert nyilván nem angyalokat karolt fel, hanem az Ábrahám magvát karolta fel. **17** Annakokáért mindenestől fogva hasonlatosnak kellett lennie az atyafiakhoz, hogy könyörülő legyen és hív főpap az Isten előtt való dolgokban, hogy engesztelést szerezzen a nép bűneiről. **18** Mert a mennyiben szenvedett, ő maga is megkísértetvén, segíthet azokon, a kik megkísértetnek.

3 Annakokáért szent atyafiak, mennyei elhívásnak részesei, figyelmezzetek, a mi vallásunknak apostolára és főpapjára, Krisztus Jézusra, **2** Aki hű ahhoz, aki őt rendelte, valamint Mózes is az ő egész házában. **3** Mert ez nagyobb dicsőségre méltattatott, mint Mózes, a mennyiben a ház építőjének nagyobb a tisztelessége, mint a háznak. **4** Mert minden háznak van építője, aki pedig mindenent elkészített, az Isten az. **5** Mózes is hű volt ugyan az ő egész házában, mint szolga, a hirdetőknek bizonyoságára, **6** Krisztus ellenben mint Fiú a maga háza felett, a kinek háza mi vagyunk, ha a bizodalmat és a reménységnek dicsekedését mind végig erősen megtartjuk. **7** Annakokáért a mint a Szent Lélek mondja: Ma, ha az ő szavát halljátok, **8** Meg ne keményítsétek a ti szíveteimet, mint az elkeseredéskor, a kísértés ama napján a pusztában, **9** A hol a ti atyáitok próbára tevessel megkíséretek engem és látták az én cselekedeteimet negyven esztendeig. **10** Azért megharagudtam arra a nemzettségre és mondám: mindig tévelyegnek szívökben; ők pedig nem ismerték meg az én útaimat. **11** Úgy hogy megesküdtem haragomban, hogy nem fognak bemenni az

én nyugodalmamba. 12 Vigyázzatok atyámfiai, hogy valaha ne legyen bármelyikötöknek hitetlen gonosz szíve, hogy az előtől Isten től elszakadjon; 13 Hanem intsétek egymást minden napon, míg tart a ma, hogy egyikötök se keményítessék meg a búnneket csalárdasága által: 14 Mert részeséivé lettünk Krisztusnak, ha ugyan az elkezdett bizodalmat mindvégig erősen megtartjuk. 15 E mondás szerint: Ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveiteket, mint az elkeseredéskor. 16 Mert kik keseredet el, mikor ezt hallák? Nemde mindenek, a kik kijövének Égyptomból Mózes által? 17 Kikre haragudott vala pedig meg negyven esztendeig? avagy nem azokra-é, a kik vétkeztek, a kiknek testeit elhullottak a pusztában? 18 Kiknek esküdött pedig meg, hogy nem mennek be az ő nyugodalmába, hanemha az engedetleneknek? 19 Látjuk is, hogy nem mehettek be hittelenség miatt.

4 Óvakodunk tehát, hogy mivel megvan az ő nyugodalmába való bemenetel igérete, valaki közületek fogyatkozásban levőnek ne láttassék. 2 Mert nékünk is hirdettetett az evangéliom, miképen azoknak: de nem használt nékik a hallott beszéd, mivel nem párosították hittel azok, a kik hallották. 3 Mert mi, hívők, bernegeünk a nyugodalomba, miképen megmondotta: A mint megesküdtem az én haragomban, nem fognak bemenni az én nyugodalmamba; jóllehet munkáit a világ megalapításáról kezdve bevégezte. 4 Mert valahol a hetedik napról ekképen szólott: És megnyugovék Isten a hetedik napon minden ő cselekedeteitől. 5 És ugyanabban ismét: Nem mennek be az én nyugodalmamba. 6 Mivelhogy annakokáért áll az, hogy némelyek bemennek abba, és a kiknek először hirdettetett az evangéliom, nem mentek be engedetlenség miatt: 7 Ismét határoz egy napot: Ma, szólvan Dávid által annyi idő multán, a mint előbb mondva volt. Ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveiteket. 8 Mert ha őket Józsue nyugodalomba helyezte volna, nem szólana azok után más napról. 9 Annakokáért megvan a szombatja az Isten népének. 10 Mert a ki bement az ő nyugodalmába, az maga is megnyugodott cselekedeteitől, a miképen Isten is a magáitól, 11 Igyekezzünk tehát bemenni abba a nyugodalomba, hogy valaki a hittelenségnak ugyanazon példájába ne essék. 12 Mert az Istennek beszéde elő és ható, és élesebb minden kétélű fegyvernél, és elhat a szívnek és léleknek, az ízeknek és a velüknek megoszlásáig, és megítéli a gondolatokat és a szívnek indulatait. 13 És nincsen oly teremtmény, a mely nyilvánvaló nem volna előtte, sőt mindenek meztelek és leplezetlenek annak

szemei előtt, a kiről mi beszélünk. 14 Lévén annakokáért nagy főpapunk, aki áthatolt az egeken, Jézus, az Istennek Fia, ragaszkodunk vallásunkhoz. 15 Mert nem oly főpapunk van, aki nem tudna megindulni gyarłóságainkon, hanem a ki megkísértetett mindenekben, hozzáink hasonlóan, kivéve a bűnt. 16 Járulunk azért bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találunk, alkalmas időben való segítséggel.

5 Mert minden főpap emberek közül választatván, emberekért rendeltetik az Isten előtt való dolgokban, hogy ajándékokat és áldozatokat vigyen a bűnökért, 2 A ki képes együttérezni a tudatlannakkal és tévelygőkkel, mivelhogy maga is körül van véve gyarłósággal. 3 És ezért köteles, miképen a népert, azonképen önmagáért is áldozni a bűnökért. 4 És senki sem veszi magának e tisztességet, hanem a kit Isten hív el, miként Áront is. 5 Hasonnlóképen Krisztus sem maga dicsőítette meg magát azzal, hogy főpap lett, hanem az, aki így szólott hozzá: Én Fiam vagy te, ma szültelek téged. 6 Miképen másutt is mondja: Te örökké való pap vagy, Melkisédek rendje szerint. (aiōn g165) 7 Ki az ő testének napjaiban könyörgésekkel és esedezésekkel, erős kiáltás és könyhullatás közben járult ahhoz, aki képes megszabadítani őt a halálból, és meghallgattatott az ő istenfelelméért, 8 Ámbár Fiú, megtanulta azokból, a mikel szervekkel, az engedelmességet; 9 És tökéletességre jutván, öröök idvesség szerzője lett mindenkorra nézve, a kik neki engedelmeskednek, (aiōnios g166) 10 Neveztetvén az Isten től Melkisédek rendje szerint való főpapnak. 11 A kiről nekünk sok és nehezen megmagyarázható mondani valónk van, mivel restek lettetek a hallásra. 12 Mert noha ez idő szerint tanítóknak kellene lennetek, ismét arra van szükségetek, hogy az Isten beszédeinek kezdő elemeire tanítson valaki titokat; és olyanok lettetek, a kiknek tejre van szükségetek és nem kemény eledelre. 13 Mert minden, aki tejel él, járatlan az igazságnak beszédben, mivelhogy kiskorú: 14 Az érettkorúaknak pedig kemény eledel való, mint a kiknek mivoltuknál fogva gyakorlottak az érzékeik a jó és rossz között való különbségtelérrel.

6 Annakokáért elhagyván a Krisztusról való kezdetleges beszédet, törekedjünk tökéletességre, nem rakoσgatván le újra alapját a holt cselekedetekből való megtérésnek és az Istenben való hitnek, 2 A mosakodásoknak, tanításnak, kezek rátevésének, holtak feltámadásának és az öröök ítéletnek. (aiōnios g166) 3 És ezt megcselekeszszük, ha az Isten megengedi. 4 Mert lehetetlen dolog, hogy a kik egyszer megvilágosítattak, megízelvén a mennyei ajándékot, és

részeseivé lettek a Szent Léleknek, **5** És megízlelték az Istennek jó beszédét és a jövődő világnak erőit, (aiōn g165) **6** És elestek, ismét megújuljanak a megtérésre, mint a kik önmagoknak feszítik meg az Istennek ama Fiát, és meggyalázzák őt. **7** Mert a föld, a mely beiszsza a gyakorta reá hulló esőt és hasznos fűvet terem azoknak, a kikért műveltetik, áldást nyer Istentől; **8** A mely pedig töviseket és bojtörjönököt terem, megvetett és közel van az átokhoz, annak vége megégetés. **9** De ti felőletek szerelmeseim, ezeknél jobb és idvességesebb dolgokról vagyunk meggyőződve, ha így szólunk is. **10** Mert nem igazságtalan az Isten, hogy elfelejtkezzék a ti cselekedeteitekről és a szeretetről, melyet tanúsítottatok az ő neve iránt, mint a kik szolgáltatok és szolgáltok a szenteknek. **11** Kívánjuk pedig, hogy közületek kiki ugyanazon buzgóságot tanusítsa a reménységnek bizonyossága iránt mindenügiglen. **12** Hogy ne legyetek restek, hanem követői azoknak, a kik hit és békességes túrés által öröklik az ígéreteket. **13** Mert az Isten, mikor ígéretet tett Ábrahámnak, mivelhogy nem esküdhetett nagyobbra, önmagára esküdött. **14** Mondván: Bizony megáldván megáldalak téged, és megsokasítván megsokasítalak téged. **15** És ekképen, békességestűrő lévén, megnyerte az ígéretet. **16** Mert az emberek nagyobbra esküsznek, és nálok minden versengésnek vége megerősítésül az eskü; **17** Miért is az Isten, kiválóbban megakarván mutatni az ígéret örököseinek az ő végzése változhatatlan voltát, esküvéssel lépett közbe, **18** Hogy két változhatatlan tény által, melyekre nézve lehetetlen, hogy az Isten hazudjon, erős vígasztaunk legyen minékünk, mint a kik oda menekültünk, hogy megragadjuk az előttünk levő reménységet, **19** Mely lelkünknek mintegy bártáságos és erős horgonya és beljebb hatol a kárpitnál, **20** A hová útnyitót bement érettünk Jézus, a ki örökké való főpap lett Melkisédek rendje szerint. (aiōn g165)

7 Mert ez a Melkisédek Sálem királya, a felséges Isten papja, a ki a királyok leveréséből visszatérő Ábrahámmal találkozván, őt megáldotta, **2** A kinek tizedet is adott Ábrahám mindenből: a ki elsőben is magyarázat szerint igazság királya, azután pedig Sálem királya is, azaz békesség királya, **3** Apa nélküli, anya nélküli, nemzetseg nélküli való; sem napjainak kezdete, sem életének vége nincs, de hasonlóvá tételesen az Isten Fiához, pap marad örökké. **4** Nézzétek meg pedig, mily nagy ez, a kinek a zsákmányból tizedet is adott Ábrahám, a pátriárka; **5** És bár azoknak, kik a Lévi fiai közül nyerik el a papságot, parancsolatjok van, hogy törvény szerint tizedet szedjenek a néptől, azaz az ő

atyafiaiktól, jöllehet ők is az Ábrahám ágyékából származtak; **6** De az, a kinek nemzetseg nem azok közül való, tizedet vett Ábrahámtól, és az ígéretek birtokosát megáldotta, **7** Pedig minden ellenmondás nélkül való, hogy a nagyobb áldja meg a kisebbet. **8** És itt halandó emberek szednek tizedet, ott ellenben az, aki bizonyság szerint él: **9** És hogy úgy szóljak, Ábrahámnál fogva tized vétetett Lévitől is, a tizedszedőtől, **10** Mert ő még az atya ágyékában vala, a mikor annak elébe ment Melkisédek. **11** Ha tehát a lévita papság által volna a tökéletesség (mert a nép ez alatt nyerte a törvényt): mi szükség tovább is mondognatni, hogy más pap támadjon a Melkisédek rendje szerint és ne az Áron rendje szerint? **12** Mert a papság megváltozásával szükségképen megváltozik a törvény is. **13** Mert a kiről ezek mondatnak, az más nemzetsegből származott, a melyből senki sem szolgált az oltár körül; **14** Mert nyilvánvaló, hogy a mi Urunk Júdából támadott, a mely nemzetsegre nézve semmit sem szólott Mózes a papságról. **15** És még inkább nyilvánvaló az, ha a Melkisédek hasonlatossága szerint áll elő más pap, **16** A ki nem testi parancsolatnak törvénye szerint, hanem enyészhetetlen életnek ereje szerint lett. **17** Mert ez a bizonyságtétel: Te pap vagy örökké, Melkisédek rendje szerint. (aiōn g165) **18** Mert az előbbi parancsolat eltörölhetik, mivelhogy erőteljes és haszontalan, **19** Minthogy a törvény semmiben sem szerzett tökéletességet; de beáll a jobb reménység, a mely által közeledünk az Istenhez. **20** És a mennýiben nem esküvés nélkül való, mert amazok esküvés nélkül lettek papokká, **21** De ez esküvéssel, az által, aki azt mondá néki: Megesküdött az Úr, és nem bánja meg, te pap vagy örökké, Melkisédek rendje szerint: (aiōn g165) **22** Annyiban jobb szövetségnak lett kezesévé Jézus. **23** És amazok jöllehet többen lettek papokká, mert a halál miatt meg nem maradhattak: **24** De ennek, minthogy örökké megmarad, változhatatlan a papsága. (aiōn g165) **25** Ennekokáért ő mindenképen idvezítheti is azokat, a kik ő általa járulnak Istenhez, mert mindenha él, hogy esedezék érettök. **26** Mert ilyen főpap illet vala mindenkit, szent, ártatlan, szeplőtelen, a bűnösöktől elválasztott, és a ki az egeknél magasságosabb lón, **27** A kinek nincs szüksége, mint a főpapoknak, hogy napról-napra előbb a saját bűneiért vigyen áldozatot, azután a népéiért, mert ezt egyszer megcselekedte, maga-magát megáldozván. **28** Mert a törvény gyaroló embereket rendel főpapokká, de a törvény után való esküvés beszéde örök tökéletes Fiút. (aiōn g165)

8 Fődolog pedig azokra nézve, a miket mondunk, az, hogy olyan főpapunk van, a ki a mennyei Felség királyi

székének jobbjára üle, 2 Mint a szent helynek és amaz igazi sátnak szolgája, a melyet az Úr és nem ember épített. 3 Mert minden főpap ajándékok meg áldozatok vitelére rendeltek, a miért szükséges, hogy legyen valamije ennek is, a mit áldozatul vigyen. 4 Ha tehát a földön volna, még csak pap sem volna, lévén olyan papok, a kik a törvény szerint áldoznak ajándékkal, 5 A kik a mennyei dolgok ábrázolatának és árnák szolgálnak, a mint Isten mondotta Mózesnek, mikor be akarta végezni a sátor: Meglásd, úgymond, hogy mindeneket azon minta szerint készíts, a mely a hegyen mutattattot néked. 6 Most azonban annyival kiválóbb szolgálatot nyert, a mennyeivel jobb szövetségnek közbenjárója, a mely jobb ígéreteket alapján kötöttet. 7 Mert ha az az első kifogástalan volt volna, nem kerestetett volna hely a másodiknak. 8 Mert dorgálván őket, így szól: Íme napok jönek, ezt mondja az Úr, és az Izráel házával és Júdának házával új szövetséget kötök. 9 Nem azon szövetség szerint, a melyet kötöttem az ő atyáikkal ama napon, mikor kézen fogtam őket, hogy kivezessem Égyiptomból, mert ők nem maradtak meg abban az én szövetségben, azért én sem gondoltam velük, mondja az Úr. 10 Mert ez az a szövetség, melyet kötök az Izráel házával, ama napok multán, mond az Úr: Adom az én törvényemet az ő elméjükbe, és az ő szívükbe írom azokat, és leszek nekik Istenök és ők lesznek nekem népem. 11 És nem tanítja kiki az ő felebarátját és kiki az ő atyáját, mondván: Ismerd meg az Urat; mert minden jában megismernek engem a kicsinytől nagyig. 12 Mert megkegyelmezek álnokságaiknak, és az ő bűneikről és gonoszságaikról meg nem emlékezem. 13 Mikor újról beszél, óvá tette az elsőt; a mi pedig megavül és megvénhedik, közel van az enyészethez.

9 Annakáért voltak ugyan az első szövetségnek is istentisztelei rendtartásai, mint szintén világi szenthelye. 2 Mert sátor építettet, az első, a melyben vala a gyertyatartó, meg az asztal és a kenyerek felrakása; ezt neveztek szenthelynek. 3 A második kárpiton túl pedig az a sátor, melyet neveztek szentek szentének, 4 Melyben vala az arany füstölő oltár és a szövetség lánca beborítva minden felől aranynal, ebben a mannás aranykorsó és Áron kihajtott vesseje meg a szövetség táblái, 5 Fölötte pedig a dicsőség kérubjai, beárnyékolva a fedelet, a mikről most nem szükséges külön szólani. 6 Ezek pedig ekképen levén elrendezve; az első sátorba ugyan mindenkor bejárnak a papok az istentisztelel elvégzésére, 7 A másodikba azonban egy-egy évben egyszer csak maga a főpap, vérrel, melyet magáért és a nép bűneiért áldoz. 8 Azt jelentvén ki ezzel

a Szent Lélek, hogy még nem nyílt meg a szentély útja, fennállván még az első sátor. 9 A mi példázat a jelenkor időre, mikor áldoznak oly ajándékokkal és áldozatokkal, melyek nem képesek lelkismeret szerint tökéletessé tenni a szolgálattevőt, 10 Csakis ételekkel meg italokkal és különböző mosakodásokkal – melyek testi rendszabályok – a megjobbulás idejéig kötelezők. 11 Krisztus pedig megjelenvén, mint a jövendő javaknak főpapja, a nagyobb és tökéletesebb, nem kézzel csinált, azaz nem e világból való sátoron keresztül, 12 És nem bakok és tulkok vére által, hanem az ő tulajdon vére által ment be egyszer s mindenkorra a szentélybe, örök váltásot szerezve. (aiōnos g166) 13 Mert ha a bakoknak és bikáknak a vére, meg a tehén hamva, a tisztálatonkra hintetvén, megszental a testnek tisztaságára: 14 Mennyivel inkább Krisztusnak a vére, a ki örökké való Lélek által önmagát áldozta fel ártatlanul Istennek: megtisztítja a ti lelkismereteket a holt cselekedetektől, hogy szolgáljatok az élő Istennek. (aiōnos g166) 15 És ezért új szövetségnek a közbenjárója ő, hogy meghalván az első szövetségbeli bűnök váltsgááért, a hivatottak elnyerjék az örökkévaló örökségnek igéretét. (aiōnos g166) 16 Mert a hol végrendelet van, szükséges, hogy a végrendelkező halála bekövetkezzék. 17 Mivel a végrendelet holtak után jogerős, különben pedig, ha él a végrendelkező, épen nem érvényes. 18 Innét van, hogy az első sem szenteltetett meg vér nélkül. 19 Mert mikor Mózes a törvény szerint minden parancsolatot elmondott az egész népnek, vevén a borjúknak és a bakoknak vérét, vízzel és vörös gyapjúval meg izsóppal együtt, magát a könyvet is és az egész népet meghintette, 20 Mondván: Ez azon szövetség vére, a melyet Isten számítatra rendelt. 21 Majd a sátor is és az istentiszteletre való összes edényeket hasonlóképen meghintette vérrel. 22 És csaknem minden vérrel tisztítatik meg a törvény szerint, és vérontás nélkül nincsen bűnbocsánat. 23 Annakáért szükséges, hogy a mennyei dolgoknak ábrázolatai effélékkel tisztítassanak meg, magok a mennyei dolgok azonban ezeknél különb áldozatokkal. 24 Mert nem kézzel csinált szentélybe, az igazinak csak másolatába ment be Krisztus, hanem magába a mennye, hogy most Isten színe előtt megjelenjék érettünk. 25 Nem is, hogy sokszor adja magát áldozatul, mint a hogy a főpap évenként bemegy a szentélybe idegen vérrel; 26 Mert különben sokszor kellett volna szenvendnie a világ teremtetése óta; így pedig csak egyszer jelent meg az időknek végén, hogy áldozatával eltörölje a bűnt. (aiōn g165) 27 És miképen elvégezett dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután az ítélet: 28 Azonképen Krisztus is

egyszer megáldoztatván sokak bűneinek eltörlése végett, másodszor bűn nélkül jelen meg azoknak, a kik őt várják idvességükre.

10 Minthogy a törvényben a jövendő jóknak árnyéka, nem maga a dolgok képe van meg, ennél fogva azokkal az áldozatokkal, a melyeket esztendőnként szünetlenül visznek, sohasem képes tökéletességre juttatni az odajárulókat; **2** Különben megszűnt volna az áldozás, mivelhogy az egyszer megtisztult áldozók többé semminemű bűntudattal nem bírtak volna. **3** De azok esztendőnként bűnre emlékeztetnek. **4** Mert lehetetlen, hogy a bikák és bakok vére eltörölje a bűnöket. **5** Azért a világba bejövetelekor így szól: Áldozatot és ajándékot nem akartál, de testet alkottál nékem, **6** Égő és bűnért való áldozatokat nem kedváltél. **7** Akkor mondám: Íme itt vagyok, (a könyv fejezetében írva vagyon rólam), hogy cselekedjem óh Isten a te akaratodat. **8** Fentebb mondván, hogy áldozatot és ajándékot és égő, meg bűnért való áldozatokat nem akartál, sem nem kedváltél a melyeket a törvény szerint visznek, **9** Ekkor ezt mondotta: Íme itt vagyok, hogy cselekedjem a te akaratodat. Eltörli az elsőt, hogy meghagyja a másodikat, **10** A mely akarattal szenteltettünk meg egyszer s mindenkorra, a Jézus Krisztus testének megáldozása által. **11** És minden pap naponként szolgálatban áll és gyakorta viszi ugyanazokat az áldozatokat, a melyek sohasem képesek eltörlni a bűnöket. **12** Ő azonban, egy áldozattal áldozván a bűnökért, mindörökre üle az Istennek jobbjára, **13** Várván immár, míg lábainak zsámolyául vettetnek az ő ellenségei. **14** Mert egyetlenegy áldozatával örökre tökéletesekké tette a megszentelteket. **15** Bizonyágot tesz pedig erről mi nékünk a Szent Lélek is, mert minekutána előre mondotta: **16** Ez az a szövetség, melyet kötök velök ama napok után, mondja az Úr: Adom az én törvényemet az ő szíveikbe, és az ő elmjékbe írom be azokat, **17** Azután így szól: És az ő bűneikről és álnokságaikról többé meg nem emlékezem. **18** A hol pedig bűnök bocsánata vagyon, ott nincs többé bűnért való áldozat. **19** Mivelhogy azért atyámfiai bizodalunk van a szentélybe való bemenetelre a Jézus vére által, **20** Azon az úton, a melyet ő szentelt nékünk új és élő út gyanánt, a kárpit, azaz az ő teste által, **21** És lévén nagy papunk az Isten háza felett: **22** Járulunk hozzá igaz szível, hitnek teljességevel, mint a kiknek szívük tiszta a gorosz lelkismerettől, **23** És testük meg van mosva tiszta vízzel; tartsuk meg a reménységek vallását tántoríthatatlanul, mert hű az, aki ígéretet tett, **24** És ügyeljünk egymásra, a szeretetre és jó cselekedetekre való felbuzdulás végett, **25** El nem hagyván a magunk

gyülekezetét, a miképen szokásuk némelyeknek, hanem intvén egymást annyival inkább, mivel látjátok, hogy ama nap közelget. **26** Mert ha szándékosan vétkezünk, az igazság megismerésére való eljutás után, akkor többé nincs bűnökért való áldozat, **27** Hanem az ítéletnek valami rettenetes várása és a tűznek lángja, a mely megemészti az ellenségülőket. **28** A ki megveti a Mózes törvényét, két vagy három tanubizonysságra irlalom nélkül meghal; **29** Gondoljátok meg, mennyivel súlyosabb bűntetésre méltónak ítéltetik az, aki az Isten Fiát megtapodja, és a szövetségnek vérét, melylyel megszentelte, tisztálannak tartja, és a kegyelemnek Lelkét bántalmazza? **30** Mert ismerjük azt, aki így szolt: Enyém a bosszúállás, én megfizetek, ezt mondja az Úr. És ismét: Az Úr megítéli az ő népét. **31** Rettenetes dolog az élő Istennek kezébe esni. **32** Emlékezzetek pedig vissza a régebbi napokra, a melyekben, minekutána megvilágosítattak, sok szenvédésteljes küzdelmet állottak ki, **33** Midőn egyfelől gyalázásokkal és nyomorgattásokkal nyilvánosság elő hurczoltak titeket, másfelől társai lettetek azoknak, a kik így jártak. **34** Mert a foglyokkal is együtt szenvédettetek, és vagyonotok elrablását örömmel fogadták, tudván, hogy néktek jobb és maradandó vagyonotok van a mennyekben. **35** Ne dobjátok el hát bizodalmatokat, melynek nagy jutalma van. **36** Mert békességes tűrésre van szükségetek, hogy az Isten akaratát cselekedvén, elnyerjétek az ígéretet. **37** Mert még vajmi kevés idő, és a ki előjövendő, eljő és nem késik. **38** Az igaz pedig hitből él. És a ki meghátrál, abban nem gyönyörködik a lelkem. **39** De mi nem vagyunk meghátrálás emberei, hogy elvesszük, hanem hitéi, hogy életet nyerünk.

11 A hit pedig a reménylett dolgoknak valósága, és a nem látott dolgokról való megyőződés. **2** Mert ezzel szereztek jó bizonyágot a régebbiek. **3** Hit által értjük meg, hogy a világ Isten beszéde által teremtetett, hogy a mi látható, a láthatatlannból állott elő. (*aiōn g165*) **4** Hit által vitt Ábel becsesebb áldozatot Istennek, mint Cain, a mi által bizonyágot nyert a felől, hogy igaz, bizonyágot tevén az ő ajándékairól Isten, és az által még holta után is beszél. **5** Hit által vitetett fel Énokh, hogy ne lásson halált, és nem találták meg, mert az Isten felvitte őt. Mert felvitetése előtt bizonyágot nyert a felől, hogy kedves volt Istennek. **6** Hit nélküli pedig lehetetlen Istennek tetszeni; mert a ki Isten elő járul, hinnie kell, hogy ő létezik és megjutalmazza azokat, a kik őt keresik. **7** Hit által tisztelte Istant Noé, mikor megintetvén a még nem látott dolgok felől, házanépe megtartására bárkát készített, a mely által kárhoztatá e

világot és a hitből való igazságnak örökössévé lett. 8 Hit által engedelmeskedett Ábrahám, mikor elhívattott, hogy menjen ki arra a helyre, a melyet örökölendő vala, és kiméne, nem tudván, hová megy. 9 Hit által lakott az ígéret földén, mint idegenben, sátorokban lakván Izsákkal és Jákóbbal, ugyanazon ígéretnek örökös társaival. 10 Mert várja vala az alapokkal bíró várost, melynek építője és alkotója az Isten. 11 Hit által nyert erőt Sára is az ő méhében való foganásra, és életkora ellenére szűlt, minthogy húnek tartotta azt, aki az ígéretet tette. 12 Azért is egytől, még pedig mintegy kihalttól annyian származtak, mint az égnek csillagai sokaságra nézve, és mint a tenger partja mellett a fövény, mely megszámlálhatatlan. 13 Hitben haltak meg mindenek, nem nyerve meg az ígéreteket, hanem csak távolról látva és üdvözölve azokat, és vallást tevén arról, hogy idegenek és vándorok a földön. 14 Mert a kik így szólnak, nyilván jelentik, hogy hazát keresnek. 15 És hogya eszükbe jutott volna az, a melyből kijöttek, volt volna idejük a visszatérésre. 16 Így azonban jobb után vágyónak, tudniliuk mennyei után; azért nem szégyenli őket az Isten, hogy Istenöknek neveztessék, mert készített nézik várost. 17 Hit által áldozta meg Ábrahám Izsákat, próbára tételesen, és az egyszülöttet vitte áldozatul, ő, ki az ígéreteket nyerte, 18 A kinek meg volt mondva: Izsákban neveztetik néked mag; 19 Úgy gondolkozván, hogy az Isten a halálból is képes feltámasztani, miért is ő példaképen visszanyerte. 20 Hit által áldá meg a jövendőkre nézve Izsák Jákóbot és Ézsaut. 21 Hit által áldá meg a haldokló Jákób a József fiainak mindenikét, és botja végére hajolva imádkozott. 22 Hit által emlékezett meg élete végén József az Izráel fiainak kimeneteléről, és az ő tetemeiről rendelkezett. 23 Hit által rejegegették Mózest az ő szülei születése után három hónapig, mivel látták, hogy kellemes a gyermek, és nem féltek a király parancsától. 24 Hit által tiltakozott Mózes, midőn felnövekedett, hogy a Faraó leánya fíának mondják, 25 Inkább választván az Isten népével való együttnyomorgást, mint a búnnek ideig-óráig való gyönyörűségét; 26 Égyiptom kincseinél nagyobb gazdagságnak tartván Krisztus gyalázatát, mert a megjutalmazásra tekintett. 27 Hit által hagyta oda Égyiptomot, nem félvén a király haragiától; mert erős szívű volt, mintha lássa volna a láthatatlant. 28 Hit által rendelte a páskát és a vérnek kiontását, hogy az öldöklő ne illesse az ő elsőszülötteket. 29 Hit által keltek át a veres tengeren, mint valami szárazföldön, a mit megróbáltván az égyiptomiak, elnyelettek. 30 Hit által omlottak le Jérikónak kőfalai, midőn hét napig köröskörül járták. 31 Hit által nem veszett el Ráhab, a parázna nő az engedetlenekkel együtt,

befogadván a kémeket békességgel. 32 És mit mondjak még? Hiszen kifogynék az időből, ha szónék Gedeonról, Bárákról, Sámsonról, Jeftéről, Dávidról, Sámuelről és a prófétákról; 33 A kik hit által országokat győztek le, igazságot cselekedtek, az ígéreteket elnyerték, az oroszlánok száját betömték. 34 Megoltották a tűznek erejét, megmenekedtek a kard élítől, felerősödtek a betegségből, erősek lettek a háborúban, megszalasztották az idegenek táborait. 35 Asszonyok feltámadás útján visszanyerték halottjaikat; mások kínphadra vonattak, visszautasítván a szabadulást, hogy becsesebb feltámadásban részesüljenek. 36 Mások pedig megcsúfoltatások és megostoroztatások próbáját állották ki, sőt még bilincset és börtönt is; 37 Megköveztettek, kínpróbát szenvedtek, szétfürészeltettek, kardra hánnyattak, juhoknak és kecskéknek bőrében bujdostak, nélkülözve, nyomorgattatva, gyötörtetve, 38 A kikre nem volt méltó e világ, bujosva pusztákon és hegyeken, meg barlangokban és a földnek hasadékaiban. 39 És mindenek, noha hit által jó bizonyágot nyertek, nem kapták meg az ígéretet. 40 Mivel Isten mi felőlünk valami jobbról gondoskodott, hogy nálunk nélkül tökéletességre ne jussanak.

12 Annakokáért mi is, kiket a bizonyásoknak ily nagy fellege vesz körül, félretévé minden akadályt és a megkörnyező bűnt, kitartással fussuk meg az előttünk levő küzddő tért. 2 Nézvén a hitnek fejedelmére és bevégezőjére Jézusra, aki az előtte levő öröm helyett, megvetve a gyalázatot, keresztet szenvedett, s az Isten királyi székének jobbjára ült. 3 Gondoljátok meg azért, hogy ő ily ellene való támadást szenvedett el a bűnösöktől, hogy el ne csüggedjetek lelkeitekben elalérván. 4 Mert még végig nem állottatok ellen, tusakodván a bűn ellen. 5 És elfeledkeztetek az intéről, a mely néktek mint fiaknak szól: Fiam, ne vesd meg az Úrnak fenyítését, se meg ne lankadj, ha ő dorgál téged; 6 Mert a kit szeret az Úr, megdorgálja, megostoroz pedig minden, a kit fiává fogad. 7 Ha a fenyítést elszenveditek, akkor veletek úgy bánik az Isten, mint fiaival; mert melyik fiú az, a kit meg nem fenyít az apa? 8 Ha pedig fenyítés nélkül valók vagytok, melyben mindenek részesültek, korcsok vagytok és nem fiak. 9 Aztán, a mi testi apáink fenyítettek minket és becsültük őket; avagy nem sokkal inkább engedelmeskedünk-é a lelkek Atyának, és élünk! 10 Mert ám azok kevés ideig, tetszésük szerint fenyítettek; ő pedig javunkra, hogy szentségében részesüljünk. 11 Bármely fenyítés ugyan jelenleg nem látszik örvendetesnek, hanem keservesnek, ámde utóbb az igazságnak békességes gyümölcsével fizet azoknak, a

kik általa gyakoroltatnak. 12 Annakokáért a lecsüggesztett kezeket és az ellankadt térdet egyenesítétek föl, 13 És lábaitokkal egyenesen járjatok, hogy a sánta el ne hajoljon, sőt inkább meggyógyuljon. 14 Kövessétek mindenki irányában a békességet és a szentséget, a mely nélkül senki sem látja meg az Urat: 15 Vigyázván arra, hogy az Isten kegyelmétől senki el ne szakadjon; nehogy a keserűségnak bármely gyökere, fölnevekedvén, megzavarjon, és ez által sokan megfertőztetnessenek. 16 Ne legyen senki parázna vagy istentelen, mint Ézsau, a ki egy ételért eladta első szülööttségi jogát. 17 Mert tudjátok, hogy azután is, mikor akarta örökölni az áldást, megvettetett; mert nem találta meg a megbánás helyét, noha könyhullatással kereste azt az áldást. 18 Mert nem járultatok megtapintható hegycsúcsra, és lángoló tűzhöz, és sűrű homályhoz, és sötétséghoz, és szélvészhez, 19 És trombita harangsához, és a mondasoknak szavához, melyet a kik hallottak, kérték, hogy ne intézzenek hozzájuk szó; 20 Mert nem bírták ki, a mi parancsolva volt: Még ha oktalan állat ér is a hegycsúcsra, megköveztessék, vagy nyíllal lövöttessék le; 21 És oly rettenetes volt a látomány, hogy Mózes is mondá: Megijedtem és remegek: 22 Hanem járultatok Sion hegycsúcsra, és az előző Istennek városához, a mennyei Jeruzsálemhez, és az angyalok ezerihez, 23 Az elsőszülöttek seregehez és egyházahez, a kik be vannak írva a mennyelekben, és mindenek bírájához Istenhez, és a tökéletes igazak lelkeihez, 24 És az újszövetség közbenjárójához Jézushoz, és a meghintésnek véréhez, mely jobbat beszél, mint az Ábel vére. 25 Vigyázzatok, meg ne vessétek azt, a ki szól; mert ha azok meg nem menekültek, a kik a földön szólót megvetették, sokkal kevésbbé mi, ha elfordulunk attól, a ki a mennyekből vagyon, 26 Kinek szava akkor megrendítette a földet, most pedig ígéretet tesz, mondván: Még egyszer megrázom nemcsak a földet, hanem az eget is. 27 Az a „még egyszer” pedig jelenti az állhatatlan dolgoknak mint teremtményeknek megváltozását, hogy a rendíthetetlen dolgok maradjanak meg. 28 Annakokáért mozdíthatatlan országot nyervén, legyünk háládatosak, melynél fogva szolgálunk az Istennek tetsző módon kegyességgel és félelemmel. 29 Mert a mi Istenünk megemészti tűz.

13 Az atyafiú szeretet maradjon meg. 2 A vendégszeretetről el ne felejtkezzetek, mert ez által nemelyek, tudtokon kívül, angyalokat vendégeleztek meg. 3 Emlékezzetek meg a foglyokról, mint fogolytársak, a gyötrődőkről, mint a kik magatok is testben vagytok. 4 Tisztességes minden tekintetben a házasság és a széplőtelen házaságy; a paráznákat pedig és a házasságrontókat megítéli

az Isten. 5 Fösvénység nélkül való legyen a magatok viselete; elégedjetek meg azzal, a mitek van; mert Ő mondotta: Nem hagyjak el, sem el nem távozom tőled; 6 Úgy hogy bízvás mondjuk: Az Úr az én segítségem, nem félek; ember mit árthat én nékem? 7 Emlékezzetek meg a ti előljáróitokról, a kik szólották nétek az Isten beszédét, és figyelmezvén az ő életük végére, kövessétek hitöket. 8 Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz. (aiōn g165) 9 Különböző és idegen tudományok által ne hagyjátok magatokat félrevezettetni; mert jó dolog, hogy kegyelemmel erősítessék meg a szív, nem ennivalókkal, a melyeknek semmi hasznát sem veszik azok, a kik azok körül járnak. 10 Van oltárunk, a melyről nincs joguk enni azoknak, a kik a sátornak szolgálnak. 11 Mert a mely állatok vérét a főpap beviszi a szentélybe a bűnért, azoknak testét megégetik a táboron kívül. 12 Annakokáért Jézus is, hogy megszentelje az ő tulajdon vére által a népet, a kapun kívül szenvedett. 13 Menjünk ki tehát ő hozzá a táboron kívül, az ő gyalázatát hordozván. 14 Mert nincsen itt maradandó városunk, hanem a jövendőt keressük. 15 Annakokáért ő általa vigyünk dícséretnek áldozatát mindenkor Isten elé, azaz az ő nevéről vallást tevő ajkaknak gyümölcsét. 16 A jótékonyasáról pedig és az adakozásról el ne felejtkezzetek, mert ilyen áldozatokban gyönyörködik az Isten. 17 Engedelmeskedjetek előljáróitoknak és fogadjatok szót, mert ők vigyáznak lelkeitekre, mint számadók; hogy ezt örömmel míveljék és nem bántkodva, mert ez nétek nem használ. 18 Imádkozzatok érettünk. Mert úgy vagyunk meggyőződve, hogy jó lelkismeretünk van, igyekezvén mindenekben tisztességesen forgolódni. 19 Kiváltképen pedig arra kérlek, hogy ezt cselekedjétek, hogy mihamarabb visszaadhassam nétek. 20 A békesség Istene pedig, a ki kihozta a halálból a juhoknak nagy pásztorát, örök szövetség vére által, a mi Urunkat Jézust, (aiōnios g166) 21 Tegyen készségesekké titeket minden jóra, hogy cselekedjétek az ő akaratát, azt munkálván ti bennetek, a mi kedves ő előtte a Jézus Krisztus által, a kinek dicsőség örökkön örökké. Ámen. (aiōn g165) 22 Kérlek pedig titeket atyámfiai, szívlejjétek meg ez intő beszédet, hiszen röviden is írtam nétek. 23 Legyen tudtotokra, hogy a mi atyánkfa Timótheus kiszabadult, a kivel ha csakhamar eljő, meglátogatnak titeket. 24 Köszöntsétek minden előljárótat és a szenteket mind. Köszöntenek titeket az Olaszországból valók. 25 Kegyelem minden nyájatokkal! Ámen!

Jakab

1 Jakab, Istennek és az Úr Jézus Krisztusnak szolgája, az elszórtan levő tizenkét nemzetsegnek; üdvözletemet.
2 Teljes örömnök tartsátok, atyámfiai, mikor különféle kísértésekbe estek, **3** Tudván, hogy a ti hiteteknek megpróbáltatása kitartást szerez. **4** A kitartásban pedig tökéletes cselekedet legyen, hogy tökéletesek és épek legyetek minden fogyatkozás nélkül. **5** Ha pedig valakinék közületek nincsen bölcsessége, kérje Istenről, aki mindenkinél készségesen és szemrehányás nélkül adjja; és megadatik néki. **6** De kérje hittel, semmit sem kételkedvén: mert a ki kétéltedik, hasonlatos a tenger habjához, a melyet a szél hajt és ide s tova hánny. **7** Mert ne vélje az ilyen ember, hogy kaphat valamit az Úrtól; **8** A kétszívű, a minden útjában állhatatlan ember. **9** Dicsekédjük pedig az alacsony sorsú atyafi az Ő nagyságával; **10** A gazdag pedig az Ő alacsonyságával: mert elmúlik, mint a fúnék virágá. **11** Mert felkél a nap az Ő hévségével, és megszáritja a fűvet; és annak virága elhull, és ábrázatának kedvessége elvész: így hervad el a gazdag is az Ő útjában. **12** Boldog ember az, aki a kísértésben kitart; mert minekutána megpróbáltattott, elveszi az életnek koronáját, a mit az Úr ígért az Ő szeretőknek. **13** Senki se mondja, mikor kísértetik: Az Istenről kísértetem: mert az Isten gonoszsággal nem kísérhető, Ő maga pedig senkit sem kísért. **14** Hanem mindenki kísértetik, a mikor vonja és édesgeti a tulajdon kívánsága. **15** Azután a kívánság megfognánván, bűnt szűl; a bűn pedig teljessére jutván halált nemz. **16** Ne tévelyegjetek szeretett atyámfiai! **17** minden jó adomány és minden tökéletes ajándék felülről való, és a világosságok Atyától száll alá, a kinél nincs változás, vagy változásnak árnýéka. **18** Az Ő akarata szült mindenket az igazságnak ígéje által, hogy az Ő teremtményeinek valami zsengéje legyünk. **19** Azért, szeretett atyámfiai, legyen minden ember gyors a hallásra, késedelmes a szólásra, késedelmes a haragra. **20** Mert ember haragja Isten igazságát nem munkálja. **21** Elvetvén azért minden undokságot és a gonoszságnak sokaságát, szelídsgéggel fogadjátok a beoltott ígét, a mely megtarthatja a ti lelkeiteket. **22** Az ígének pedig megtartói legyetek és ne csak hallgatói, megcsalván magatokat. **23** Mert ha valaki hallgatója az ígének és nem megtartója, az ilyen hasonlatos ahhoz az emberhez, aki tükröben nézi az Ő természet szerinti ábrázatát: **24** Mert megnézte magát és elment, és azonnal elfelejtette, milyen volt. **25** De a ki belenéz a szabadság tökéletes törvényébe és megmarad a mellett, az nem feledékeny hallgató, sőt cselekedet követője

lévén, az boldog lesz az Ő cselekedetében. **26** Ha valaki istentiszteleknek látszik köztetek, de nem zabolázza meg nyelvét, sőt megcsalja a maga szívét, annak az istentisztelethe hiábavaló. **27** Tiszta és szeplő nélkül való istentisztele az Isten és az Atya előtt ez: meglátogatni az árvákat és özvegyeket az Ő nyomorúságukban, és szeplő nélkül megtartani magát e világtól.

2 Atyámfiai ne legyen személyválogatás a ti hitetekben, a mely van a dicsőség Urában, a mi Jézus Krisztusunkban. **2** Mert ha a ti gyülekezetetekbe bemegy egy aranygyűrűs férfiú fényes ruhában, bemegy pedig egy szegény is szennyes ruhában; **3** És rátekintek arra, a kin a fényes ruha van, és azt mondjátok néki: Te ülj ide szépen; és a szegénynek ezt mondjátok: Te állj ott, vagy ülj ide az én zsámolyom mellé: **4** Nem mondtatok-é ellent magatoknak, és nem lettetek-é gonosz gondolkozású birákká? **5** Halljátok meg szeretett atyámfiai, avagy nem az Isten választotta-é ki e világ szegényeit, hogy gazdagok legyenek hitben, és örökösei az országnak, a melyet azoknak ígert, a kik őt szeretik? **6** Ti pedig meggyaláztátok a szegényt. Avagy nem a gazdagok hatalmaskodnak-é rajtak, és nem ők hurcolnak-é titéket a törvény előt? **7** Nem ők káromolják-é azt a szép nevet, a melyről neveztettek? **8** Ha ellenben megtartjátok a királyi törvényt az Írás szerint: Szeress felebarátodat, mint tenmagadat, jól cselekesztek. **9** De ha személyválogatók vagytok, vétkeztek, elmarasztaltatva a törvény által, mint annak megrontói. **10** Mert ha valaki az egész törvényt megtartja is, de vét egy ellen, az egésznek megrontásában bűnös. **11** Mert a ki ezt mondotta: Ne paráználkodjál, ezt is mondotta: Ne ölj. És ha nem paráználkodol, de ölsz, törvényszegővé lettél. **12** Úgy szóljatok és úgy cselekedjetek, mint a kiket a szabadság törvénye fog megitélni. **13** Mert az ítélet irgalmatlan az iránt, aki nem cselekszik irgalmasságot; és dicsekédik az irgalmasság az ítélet ellen. **14** Mi a haszna, atyámfiai, ha valaki azt mondja, hogy hite van, cselekedetei pedig nincsenek? Avagy megtarthatja-é Ő a hit? **15** Ha pedig az atyafiak, férfiak vagy nők, mezítelenek, és szűkölködnek mindennap eledel nélkül, **16** És azt mondja nézik valaki közületek: Menjetek el békességgel, melegedjetek meg és lakjatok jól; de nem adjátok meg nézik, a mikre szüksége van a testnek; mi annak a haszna? **17** Azonképen a hit is, ha cselekedetei nincsenek, megholt Ő magában. **18** De mondhatja valaki: Néked hited van, nékem pedig cselekedeteim vannak. Mutasd meg nékem a te hitedet a te cselekedeteidből, és én meg fogom néked mutatni az én cselekedeteimből az én hitemet. **19** Te hiszed, hogy az

Isten egy. Jól teszed. Az ördögök is hiszik, és rettegnek. **20** Akarod-é pedig tudni, te hiábaivaló ember, hogy a hit cselekedetek nélkül megholt? **21** Avagy Ábrahám, a mi atyánk, nem cselekedetekből igazítatott-é meg, felvivén Izsákot, az ő fiát az oltárra? **22** Látod, hogy a hit együtt munkálkodott az ő cselekedeteivel, és a cselekedetekből lett teljessé a hit; **23** És beteljesedett az Írás, a mely ezt mondja: Hitt pedig Ábrahám az Istennek, és tulajdoníttatott néki igazságul, és Isten barátjának neveztetett. **24** Lájtatók tehát, hogy cselekedetekből igazul meg az ember, és nem csupán hitből. **25** Hasonlatosképen pedig a tisztálatan Ráháb is, avagy nem cselekedetekből igazítatott é meg, a mikor a követeket házába fogadta, és más úton bocsátotta ki? **26** Mert a miképen holt a test lélek nélkül, akképen holt a hit is cselekedetek nélkül.

3 Atyámfiai, ne legyetek sokan tanítók, tudván azt, hogy súlyosabb ítéletünk lészen. **2** Mert mindenkorban sokképen vétkezünk. Ha valaki beszéden nem vétkezik, az tökéletes ember, képes az egész testét is megzabolálni. **3** Íme a lovaknak szájába zabolált vetünk, hogy engedelmeskedjenek nékünk, és az ő egész testöt igazgatjuk. **4** Íme a hajók is, noha mily nagyok, és erős szelektől hajtjatnak, mindenkorral igen kis kormánytól oda fordítattanak, a hová a kormányos szándéka akarja. **5** Ezenképen a nyelv is kicsiny tag és nagy dolgokkal hánlya magát. Íme csekély tűz mily nagy erdőt felgyűjt! **6** A nyelv is tűz, a gonoszságnak összessége. Úgy van a nyelv a mi tagjaink között, hogy megszeplősít az egész testet, és lángba borítja életünk folyását, maga is lángba borítottan a gyejhennétől. (**Geenna g1067**) **7** Mert minden természet, vadállatoké, madaraké, csúszómászóké és víziek megszelídíthető és meg is szelidített az emberi természet által: **8** De a nyelvet az emberek közül senki sem szelidítheti meg; fékezhetetlen gonosz az, halálos méreggel teljes. **9** Ezzel áldjuk az Istant és Atyát, és ezzel átkozzuk az embereket, a kik az Isten hasonlatosságára teremtettek: **10** Ugyanabból a szájból jó ki áldás és átok. Atyámfiai, nem kellene ezeknek így lenni! **11** Vajjon a forrás ugyan abból a nyílásból csörgedeztet-é édest és keserűt? **12** Avagy atyámfiai, teremhet-é a fügefa olajmagvakat, vagy a szőlőtő fügét? Azonképen egy forrás sem adhat sós és édes vizet. **13** Kicsoda közletek bölcs és okos? Mutassa meg az ő jó életéből az ő cselekedeteit bölcsességnak szelídsgével. **14** Ha pedig keserű írigység és czívódás van a ti szíveteiben, ne dicsekedjetek és ne hazudjatok az igazság ellen. **15** Ez nem az a bölcsesség, a mely felülről jő, hanem földi, testi és ördögi. **16** Mert a hol írigység és czivakodás van,

ott háborúság és minden gonosz cselekedet is van. **17** A felülről való bölcsesség pedig először is tiszta, azután békeszerető, méltányos, engedelmes, irgalmasággal és jó gyümölcsökkel teljes, nem kételkedő és nem képmutató. **18** Az igazság gyümölcse pedig békességen vettetik azoknak, a kik békességesen munkálkodnak.

4 Honnét vannak háborúk és harczok közöttetek? Nem onnan-é a ti gerjedelmeitekből, a melyek a ti tagjaitokban vitézkednek? **2** Kívántok valamit, és nincs nétek: gyilkoltok és irigykedtek, és nem nyerhetitek meg; harcadtok és háborúskodtak; és nincsen semmitek, mert nem kéríték. **3** Kéríték, de nem kapjátok, mert nem jól kéríték, hogy gerjedelmeitekre költsétek azt. **4** Parázna férfiak és asszonyok, nem tudjátok-é, hogy a világ barátsága ellenségeskedés az Istennel? A ki azért e világ barátja akar lenni, az Isten ellenségévé lesz. **5** Vagy azt gondoljátok, hogy az Írás hiába mondja: Irigységre kívánkozik a lélek, a mely bennünk lakozik? **6** De majd nagyobb kegyelmet ád; ezért mondja: Az Isten a kevélyeknek ellenök áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ád. **7** Engedelmeskedjetek azért az Istennek; álljatok ellene az ördögnek, és elfut tőletek. **8** Közeledjetek az Istenhez, és közeledni fog hozzátek. Tisztítások meg kezeiteket, ti bűnösök, és szenteljétek meg szíveiteket ti kétszívűek. **9** Nyomordojatok és gyászsoljatok és sírjatok; a ti nevetéstek gyászra forduljon, és örömtök szomorúságra. **10** Alázások meg magatokat az Úr előtt, és felmagasztal titeket. **11** Ne szóljátok meg egymást atyámfiai. A ki megszólja atyafiát, és a ki kárhoztatja atyafiát, az a törvény ellen szól, és a törvényt kárhoztatja. Ha pedig a törvényt kárhoztatod, nem megtartója, hanem bírája vagy a törvénynek. **12** Egy a törvényhozó, a ki hatalmas megtartani és elveszíteni: kicsoda vagy te, hogy kárhoztatod a másikat? **13** Nosza immár ti, a kik azt mondjátok: Ma vagy holnap elmegyünk ama városba, és ott töltünk egy esztendőt, és kalmárokunk, és nyerünk; **14** A kik nem tudjátok mit hoz a holnap: mert micsoda a ti életetek? Bizony pára az, a mely rövid ideig látszik, azután pedig eltűnik. **15** Holott ezt kellene mondaniotok: Ha az Úr akarja és élünk, ím ezt, vagy amazt fogjuk cselekedni. **16** Ti ellenben elbizakodottságokban dicsekedtek: minden ilyen dicsekedés gonosz. **17** A ki azért tudna jót cselekedni, és nem cselekeszik, bűne az annak.

5 Nosza immár ti gazdagok, sírjatok, jájgatván a ti nyomorúságaitok miatt, a melyek elkövetkeznek reátk. **2** Gazdagságokat megrothat, és a ruháitokat moly ette meg; **3** Aranyotokat és ezüstötököt rozsda fogta meg, és azok rozsdája bizonyos ellenetek, és megemészti a ti testeteket,

mint a tűz. Kincset gyűjtöttetek az utolsó napokban! 4 Ímé a ti mezőiteketlearató munkásokból, a mit ti elfogtatók, kiált. És az aratók kiáltásai eljutottak a Seregek Urának füleihez. 5 Dőzsöltetek e földön és dobzódtatok; szívtek legeltettétek mint áldozás napján. 6 Elkárhoztattátok, megöltétek az igazat; nem áll ellent néktek. 7 Legyetek azért, atyámfiai, békétűrök az Úrnak eljöveteléig. Ímé a szántóvető várja a földnek drága gyümölcsét, békétűréssel várja, míg reggeli és estveli esőt kap. 8 Legyetek ti is békétűrök, és erősítétek meg szíveteket, mert az Úrnak eljövetele közel van. 9 Ne sóhajtozzatok egymás ellen, atyámfiai, hogy el ne ítéltessetek: ímé a Bíró az ajtó előtt áll. 10 Például vegyétek, atyámfiai, a szenvedésben és békétűrésben a prófétákat, a kik az Úr nevében szólottak. 11 Ímé, boldogoknak mondjuk a túrni tudókat. Jóbnak türését hallottátok, és az Úrtól való végét láttátok, hogy igen irgalmas az Úr és könyörületes. 12 mindeneknek előtte pedig ne esküdjettek, atyámfiai, se az égre, se a földre, se semmi más esküvessel. Hanem legyen a ti igenetek igen, és a nem nem; hogy kárhoztatás alá ne essetek. 13 Szenvéd-é valaki köztetek? Imádkozzék. Öröme van-é valakinek? Dícséretet énekeljen. 14 Beteg-é valaki köztetek? Hívja magához a gyülekezet véneit, és imádkozzanak felette, megkenvén őt olajjal az Úrnak nevében. 15 És a hitből való imádság megtartja a beteget, és az Úr felsegíti őt. És ha bűnt követett is el, megbocsáttatik néki. 16 Valljátok meg búneiteket egymásnak és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok: mert igen hasznos az igaznak buzgóságos könyörgése. 17 Illés ember volt, hozzáink hasonló természetű; és imádsággal kéré, hogy ne legyen eső, és nem volt eső a földön három esztendeig és hat hónapig: 18 És ismét imádkozott, és az ég esőt adott, és a föld megtermé az ő gyümölcsét. 19 Atyámfiai, hogyan valaki ti köztetek eltévelyedik az igazságtól, és megtéríti őt valaki, 20 Tudja meg, hogy a ki bűnöst térit meg az ő tévelygő útjáról, lelket ment meg a haláltól és sok bűnt elfedez.

1 Péter

1 Péter, Jézus Krisztusnak apostola, a Pontusban, Galátiában, Kappadóciában, Ázsiában és Bithiniában elszélelt jövevényeknek, **2** A kik ki vannak választa az Atya Isten eleve rendelése szerint, a Lélek megszentelésében, engedelmességre és Jézus Krisztus vérével való meghintésre: kegyelem és békesség adassák néktek bőségesen. **3** Áldott az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atya, aki az ő nagy irgalmassága szerint újonnan szűlt minket elő reménységre Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által, **4** Romolhatatlan, szeplőtelen és hervadhatatlan örökségre, a mely a mennyekben van fenntartva számunkra, **5** A kiket Isten hatalma őriz hit által az idvességre, a mely készen van, hogy az utolsó időben nyilvánvalóvá legyen. **6** A melyben örvendeztek, noha most kissé, ha meg kell lenni, szomorkodtok különféle kísértések között, **7** Hogy a ti kipróbált hitetek, a mi sokkal becsesebb a veszendő, de tűz által kipróbált aranyánál, dícséretri, tisztességre és dicsőségre méltónak találtassák a Jézus Krisztus megjelenésekor; **8** A kit, noha nem láttatok, szerettek; a kiben, noha most nem lájtatók, de hisztek benne, kibeszélhetetlen és dicsőült örömmel örvendeztek: **9** Elérvén hitetek célját, a lélek idvességét. **10** A mely idvesség felől tudakozódtak és nyomozódtak a próféták, a kik az irántatok való kegyelem felől jövendöltek: **11** Nyomozódván, hogy mely vagy milyen időre jelenté azt ki a Krisztusnak ő bennök levő Lelke, aki eleve bizonyását tett a Krisztus szenvédéseiről és az azok után való dicsőségről. **12** A kiknek megjelentetett, hogy nem magoknak, hanem nékünk szolgáltak azokkal, a melyeket most hirdetnek néktek azok, a kik prédikálták néktek az evangéliomot az egekből küldött Szent Lélek által; a mikbe angyalok vágyakoznak betekinteni. **13** Annakokáért felővezvén elmétek derekait, mint józanok, tökéletesen reménykedjetek abban a kegyelemben, a melyet a Jézus Krisztus hoz néktek, mikor megjelen. **14** Mint engedelmes gyermeket ne szabjátok magatokat a ti előbbi kívánságaitokhoz, a melyek tudatlanságot alatt voltak bennetek; **15** Hanem a miképen szent az, aki elhívott titetek, ti is szentek legyetek teljes életetekben; **16** Mert meg van írva: Szentek legyetek, mert én szent vagyok. **17** És ha Atyának hívjátok őt, aki személyválogatás nélkül ítélt, kinek-kinek cselekedete szerint, félelemmel töltétek a ti jövevényeket idejét: **18** Tudván, hogy nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg a ti atyáituktól örököt hiábavaló életetekből; **19** Hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen bárányén, a Krisztusén: **20** A ki eleve

el volt ugyan rendelve, a világ megalapítása előtt, megjelent pedig az idők végén ti érettetek, **21** A kik ő általa hisztek Istenben, aki feltámasztotta őt a halálból és dicsőséget adott néki; hogy a ti hitetek reménység is legyen Istenben. **22** Lelketeket az igazság iránt való engedelmességen képmutatás nélkül való atyafiú szeretetre tiszttíván meg a Lélek által, egymást tiszta szívából buzgón szeressétek; **23** Mint a kik újonnan születtetek nem romlandó magból, de romolhatatlanból, Istennek ígéje által, a mely él és megmarad örökké. (aiōn g165) **24** Mert minden test olyan, mint a fű, és az embernek minden dicsősége olyan, mint a fű virága. Megszárad a fű, és virága elhull: **25** De az Úr beszéde megmarad örökké. Ez pedig az a beszéd, a mely néktek hirdettetett. (aiōn g165)

2 Levetvén azért minden gonoszságot, minden álnokságot, képmutatást, irigykedést, és minden rágalmazást. **2** Mint most született csecsemők, a tiszta, hamisítatlan tej után vágyakozzatok, hogy azon növekedjetek; **3** Mivelhogy ízleltétek, hogy jóságos az Úr. **4** A kihez járulván, mint elő, az emberektől ugyan megvetett, de Istennél választott, becsces kőhöz, **5** Ti magatok is mint elő kövek épüljetek fel lelkí házárá, szent papsággá, hogy lelkí áldozatokkal áldozzatok, a melyek kedvesek Istennek a Jézus Krisztus által. **6** Azért van meg az Írásban: Ímé szegedeit követ teszek Sionban, a mely kiválasztott, becsces; és a ki hisz abban, meg nem szégyenül. **7** Tisztesség azért néktek, a kik hisztek; az engedetleneknek pedig: A kő, a melyet az építők megvetettek, az lett a szegedeit fejévé és megüközésnek kövévé s botránkozásnak szíklájává; **8** A kik engedetlenek lévén, megüköznek az ígében, a mire rendeltettek is. **9** Ti pedig választott nemzetseg, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagyok, hogy hirdessétek Annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titetek; **10** A kik hajdan nem nép voltatok, most pedig Isten népe vagyok; a kik nem kegyelmezettek voltatok, most pedig kegyelmezettek vagyok. **11** Szeretteim, kérlek titetek, mint jövevényeket és idegeneket, tartóztassátok meg magatokat a testi kívánságoktól, a melyek a lélek ellen vitézkednek; **12** Magatokat a pogányok között jól viselvén, hogy a miben rágalmaznak titetek mint gonosztévőket, a jó cselekedetekből, ha látják azokat, dicsőítsék Istent a meglátogatás napján. **13** Engedelmeskedjetek azért minden emberi rendelésnek az Urért: akár királynak, mint felebbvalónak; **14** Akár helytartóknak, mint a kiketőkük a gonosztévők megbüntetésére, a jól cselekvőknek

pedig dícsérésére. 15 Mert úgy van az Isten akaratja, hogy jót cselekedvén, elnémítások a balgatag emberek tudatlanságát; 16 Mint szabadok, és nem mint a kiknél a szabadság a gonoszság palástja, hanem mint Istennel szolgái. 17 mindenkit tiszteljetek, az atyafiúságot szeressétek; az Istenet féljétek; a királyt tiszteljétek. 18 A cselédek teljes félelemmel engedelmeskedjenek az uraknak; nem csak a jóknak és kíméleteseknek, de a szívteleneknek is. 19 Mert az kedves dolog, ha valaki Istenről való meggőzödéséért tűr keserűségeket, méltatlanul szenvedvén. 20 Mert micsoda dicsőség az, ha vétkezve és arcuz veretve túrtök? de ha jót cselekedve és mégis szenvedve túrtök, ez kedves dolog Istennél. 21 Mert arra hívattatok el; hiszen Krisztus is szenvedett érettetek, néktek példát hagyván, hogy az ő nyomdokait kövessétek: 22 A ki bűnt nem cselekedett, sem a szájában álnokság nem találtatott: 23 A ki szidalmaztatván, viszont nem szidalmazott, szenvedvén nem fenyegetőzött; hanem hagyta az igazságosan ítélöre: 24 A ki a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy a bűnöknek meghalván, az igazságnak éljünk: a kinek sebeivel szógyultatok meg. 25 Mert olyanok valátok, mint tévelgyő juhok; de most megtértetek lelketeik pásztorához és felvígázójához.

3 Hasonlóképen az asszonyok engedelmeskedjenek az ő férjöknek, hogy ha némelyek nem engedelmeskednének is az ígének, feleségük magaviselete által íge nélküli is megnyeressenek; 2 Szemlélvén a ti félelemben való feddhetetlen életeteket. 3 A kiknek ékessége ne legyen külső, hajuknak fonogatásából és aranyak felrakásából vagy öltözékek felvezéséből való; 4 Hanem a szívnek elrejtett embere, a szelíd és csendes lélek romolhatatlanságával, a mi igen becsces az Isten előtt. 5 Mert így ékesítették magokat hajdan ama szent asszonyok is, a kik Istenben reménykedtek, engedelmeskedvén az ő férjöknek. 6 Miként Sára engedelmeskedett Ábrahámnak, urának nevezvén őt, a kinek gyermekei lettettek, ha jót cselekesztek, és semmi félelemtől nem rettegtek. 7 A férfiak hasonlóképen, együtt lakjanak értelmes módon feleségükkel, az asszony nemnek, mint gyöngébb edénynek, tisztességet tévén, mint a kik örökös társaik az élet kegyelmében; hogy a ti imádságaitok meg ne hiúsuljanak. 8 Végezetre mindenjában legyetek egyértelműek, rokonérzelműek, atyafiszeretők, irgalmasak, kegyesek: 9 Nem fizetvén gonoszzal a gonoszért, avagy szidalommal a szidalomról; sőt ellenkezőleg áldást mondván, tudva, hogy arra hivattatok el, hogy áldást örököljetek, 10 Mert a ki akarja az életet szeretni, jó napokat látni, tiltsa meg nyelvét a gonosztól, és ajkait, hogy ne szóljanak álnokságot:

11 Forduljon el a gonosztól, és cselekedjék jót; keresse a békességet, és kövesse azt. 12 Mert az Úr szemei az igazakon vannak, és az ő fülei azoknak könyörgésein; az Úr orczája pedig a gonoszt cselekvőkön. 13 És kicsoda az, aki bántalmaz titeket, ha a jónak követői lesztek? 14 De ha szenvedtek is az igazságért, boldogok vagytok, azoktól való félelemből pedig ne féljetek, se zavarba ne essetek; 15 Az Úr Isten pedig szenteljétek meg a ti szívetekben. Mindig készek legyetek megfelelni mindenkinak, aki számot kér tőletek a bennetek levő reménységről, szelídséggel és félelemmel: 16 Jó lelkismeretek lévén; hogy a miben rágalmaznak titeket, mint gonoszvőket, megszégyenüljenek a kik gyalázák a ti Krisztusban való jó élteteket. 17 Mert jobb ha jót cselekedve szenvedtek, ha így akarja az Isten akarata, hogynem gonoszt cselekedve. 18 Mert Krisztus is szenvedett egyszer a bűnkért, mint igaz a nem igazakért, hogy mincket Istenhez vezéreljen; megölettetvén ugyan test szerint, de megelevenítettévé lélek szerint; 19 A melyben elmenvén, a tömlöczben lévő lelkeknak is prédikált, 20 A melyek engedetlenek voltak egykor, mikor egyszer várt az Isten békétérése a Noé napjaiban, a bárka készítésekor, a melyben kevés, azaz nyolc lélek tartatott meg víz által; 21 A mi mincket is megtart most képmás gyanánt, mint keresztség, a mi nem a test szenyének lemosása, hanem jó lelkismeret keresése Isten iránt, a Jézus Krisztus feltámadása által; 22 A ki Istennel jobbján van, felmenvén a mennybe; a kinek alávettek az angyalok, hatalmasságok és erők.

4 Minthogy azért Krisztus testileg szenvedett, fegyverkezzenek fel ti is azzal a gondolattal, hogy a ki testileg szenved, megszűnik a bűntől, 2 Hogy többé ne embereknek kívánságai, hanem Isten akarata szerint éljétek a testben hátralevő időt. 3 Mert elég nékünk, hogy életünk elfolyt idejében a pogányok akaratát cselekedtük, járván feslettségekben, kívánságokban, részegségekben, dobzódásokban, ivásokban és undok bálványimádásokban. 4 A mi miatt csudálkoznak, hogy nem futtak velük együtt a kicsapongásnak ugyanabba az áradatába, szitkozódván. 5 A kik számot adnak majd annak, a ki készen van megítélni előket és holtakat. 6 Mert azért hirdettetett az evangélium a holtaknak is, hogy megítéllessenek emberek szerint testben, de éljenek Isten szerint lélekben. 7 A vége pedig mindennek közel van. Annakokáért legyetek mértéklések és józanok, hogy imádkozhassatok. 8 mindenek előtt pedig legyetek hajlandók az egymás iránti szeretetre; mert a szeretet sok vétket elfedez. 9 Legyetek egymáshoz vendégszeretők, zúgolódás nélkül. 10 Kiki amint kegyelmi ajándékot kapott,

úgy sáfárkodjatok azzal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai; **11** Ha valaki szól, mintegy Isten ígít szólja: ha valaki szolgál, mintegy azzal az erővel szolgáljon, a melyet Isten ád: hogy mindenben dícsőítessék a Jézus Krisztus által, a kinek dicsőség és hatalom örökkön-örökké. Ámen. (aiōn g165) **12** Szeretteim, ne reméljetek meg attól a túztől, a mely próbáltatás végett támadt köztetek, mintha valami réműletes dolog történnék veletek; **13** Sőt, a mennyiben részletek van a Krisztus szenvédéseiben, örüljetek, hogy az Ő dicsőségének megjelenésekor is vígadozva örvendezhessetek. **14** Boldogok vagytok, ha Krisztus nevéért gyalázna titkot; mert megnyugszik rajtak a dicsőségnek és az Istennel Lelke, a mit amazok káromolnak ugyan, de ti dicsőítik azt. **15** Mert senki se szenvedjen közületek mint gyilkos, vagy tolvaj, vagy gonosztévő, vagy mint más dolgába avatkozó: **16** Ha pedig mint keresztyén szenved, ne szégyelje, sőt dicsőítse azért az Istant. **17** Mert itt az ideje, hogy elkezdődjék az ítélet az Istennel házában: ha pedig először mi rajtunk kezdődik, mi lesz azoknak a végök, a kik nem engedelmeskednek az Isten evangyéliomának? **18** És ha az igaz is alig tartatik meg, hová lesz az istentelen és bűnös? **19** Annakokáért a kik az Isten akaratából szenvednek is, ajánlják néki lelköket mint hű teremtőnek, jót cselekedvén.

5 A köztetek lévő presbitereket kérem én, a presbitertárs, és a Krisztus szenvédésének tanuja, és a megjelenendő dicsőségnek részese; **2** Legeltessétek az Istennel köztetek lévő nyáját, gondot viselvén arra nem kényszerítésből, hanem örömost; sem nem rút nyeréskedésből, hanem jóindulattal; **3** Sem nem úgy, hogy uralkodjatok a gyülekezeteken, hanem mint példánykpei a nyájnak. **4** És mikor megjelenik a főpásztor, elnyeritek a dicsőségnek hervadatlan koronáját. **5** Hasonlatosképen ti ifjabbak engedelmeskedjetek a véneknek: mindenjában pedig, egymásnak engedelmeskedvén, az alázatosságot ölüsek fel, mert az Isten a kevélyeknek ellene áll, az alázatosaknak pedig kegyelmet ád. **6** Alázzátok meg tehát magatokat Istennel hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titkot annak idején. **7** minden gondotokat ó reá vessétek, mert néki gondja van reátek. **8** Józanok legyetek, vigyázzatok; mert a ti ellenségeket, az ördög, mint ordító oroszlán szerte jár, keresvén, kit elnyeljen: **9** A kinek álljatok ellen, erősek lévén a hitben, tudva, hogy a világban lévő atyafiságokon ugyanazok a szenvédések telnek be. **10** A minden kegyelemnek Istene pedig, a ki az Ő örök dicsőségére hívott el minket a Krisztus Jézusban, titkot, a kik rövid ideig szenvedtetek, Ő maga tegyen tökéletesekké,

erősekké, szilárdakká és állhatatosokká, (aiōnios g166) **11** Övé a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké. Ámen. (aiōn g165) **12** Silvánus által, aki, a mint gondolom, hű atyátokfia, röviden írtam, intve és bizonyását téve, hogy az az Istennel igaz kegyelme, a melyben álltotok. **13** Köszönt titeket a veletek együtt választott babiloni gyülekezet és Márk, az én fiam. **14** Köszöntsétek egymást szeretet csókjával. Békesség mindenjáratoknak, a kik Krisztusban vagytok.

2 Péter

1 Simon Péter, Jézus Krisztus szolgája és apostola, azoknak, a kik velünk egyenlő drága hitet nyertek a mi Istenünknek és megtartónknak Jézus Krisztusnak igazságában: **2** Kegyelem és békesség adassék néktek bőségesen az Istennek és Jézusnak a mi Urunknak megismerésében. **3** Mivelhogy az Ő isteni ereje mindenkel megajándékozott minket, a mi az életre és kegyességre való, Annak megismerése által, a ki minket a saját dicsőségével és hatalmával elhívott; **4** A melyek által igen nagy és becses ígéretekkel ajándékozott meg bennünket; hogy azok által isteni természet részeseivé legyetek, kikerülvén a romlottságot, a mely a kívánságban van e világban. **5** Ugyanerre pedig teljes igyekezetet is fordítván, a ti hitetek mellé ragasszatok jó cselekedetet, a jó cselekedet mellé tudományt, **6** A tudomány mellé pedig mértékletességet, a mértékletesség mellé pedig túrést, a túrés mellé pedig kegyességet, **7** A kegyesség mellé pedig atyafiakhoz való hajlandóságot, az atyafiakhoz való hajlandóság mellé pedig szeretetet. **8** Mert ha ezek megvannak és gyarapodnak bennetek, nem tesznek titeket hivalkodókká, sem gyümölcstelenekké a mi Urunk Jézus Krisztus megismerésére nézve. **9** Mert a kiben ezek nincsenek meg, az vak, rövidlátó, elfelejtkezvén a régi bűneiből való megtisztulásáról. **10** Annakokáért, atyámfai, igyekezzetek inkább a ti elhívástokat és kiválasztatásokat erőssé tenni; mert ha ezeket cselekszitek, nem ütközök meg soha. **11** Mert ekképen gazdagon adatik majd nétek a mi Urunknak és megtartónknak, a Jézus Krisztusnak örök országába való bemenetel. (aiónios g166) **12** Annakokáért nem mulasztom el, hogy mindenkor emlékezetesselek titeket ezekre, hogy tudjátok ezeket, és erősek vagytok a jelenselvő igazságban. **13** Méltónak vélem pedig, a míg ebben a sátorban vagyok, hogy emlékeztetés által ébresztgesselek titeket; **14** Mint a ki tudom, hogy hamar leteszem sátoromat, a miképen a mi Urunk Jézus Krisztus is megjelentette nékem. **15** De igyekezni fogok azon, hogy ti az én halálom után is mindenkor megemlékezhessetek ezekről. **16** Mert nem mesterkélt meséket követve ismertettük meg veletek a mi Urunk Jézus Krisztus hatalmát és előjövetelét; hanem mint a kik szemlélői voltunk az Ő nagyságának. **17** Mert a mikor az Atya Istantől azt a tiszességet és dicsőséget nyerte, hogy hozzá a felséges dicsőség ilyen szótára jutott: Ez az én szeretett Fiam, a kiben én gyönyörködöm: **18** Ezt az égből jövő szózatot mi hallottuk, együtt lévén vele a szent hegyen. **19** És igen biztos nálunk a prófétai beszéd

is, a melyre jól teszitek, ha figyelmeztek, mint sötét helyen világító szövétnekre, míg nappal virrad, és hajnalcsillag kél fel szívetekben; **20** Tudván először azt, hogy az írásban egy prófétai szó sem támad saját magyarázatból. **21** Mert sohasem ember akaratából származott a prófétai szó; hanem a Szent Lélektől indítván szólottak az Istennek szent emberei.

2 Valának pedig hamis próféták is a nép között, a miképen köztetek is lesznek hamis tanítók, a kik veszedelmes eretnekségeket fognak becsempezni, és az Urat, a ki megváltotta őket, metagadván, önmagokra hirtelen való veszedelmet hoznak. **2** És sokan fogják követni azoknak romlottságát; a kik miatt az igazság útja káromoltatni fog. **3** És a telhetetlenség miatt költött beszédekkel vásárt üznek belőletek; kiknek kárhoztatásuk régiől fogva nem szünetel, és romlásuk nem szunnyad. **4** Mert ha nem kedvezett az Isten a bűnbe esett angyaloknak, hanem mélységbe tasztíván, a sötétség lánczaira adta oda őket, hogy fenntartassanak az ítéletrét; (Tartaroō g5020) **5** És ha a régi világnak sem kedvezett, de Nőét az igazság hirdetőjét, nyolczad magával megőrizte, özönvízzel borítván el az istentelenek világát; **6** És ha Sodoma és Gomora városait elhamvasztotta, végromlársa kárhoztatta, például tévén azokra nézve, a kik istentelenkedni fognak; **7** És ha megszabadította az igaz Lótöt, a ki az istenteleneknek fajtalanságban való forgolódása miatt elfáradt; **8** (Mert amaz igaz, azok között lakván, a gonosz cselekedeteket látva és hallva, napról-napra gyötri vala az Ő igaz lelkét): **9** Meg tudja szabadítani az Úr a kegyeseket a kísértésekben, a gonoszokat pedig az ítélet napjára büntetésre fenntartani. **10** Főképen pedig azokat, a kik a testet követvén, tisztálatan kívánságban járnak, és a hatalmasságot megvetik. Vakmerők, magoknak kedveskedők, a kik a méltóságokat káromolni nem rettegnek: **11** Holott az angyalok, a kik erőre és hatalomra nézve nagyobbak, nem szólnak azok ellen az Úr előtt káromló ítéletet. **12** De ezek, mint oktalan természeti állatok, a melyek megfogatásra és elpusztításra valók, azokat, a miket nem ismernek, káromolván, azoknak pusztulásával fognak el is pusztulni, **13** Megkapván gonoszságuk díját, mint a kik gyönyörűségnek tartják a naponkénti dobzódást; undokságok és fertelmek, a kik kéjelegnek az Ő csalárdáságukban, mikor együtt lakmároznak veletek; **14** A kiknek szemei paráznaággal telvék, bűnnel telhetetlenek; elhitetik az állhatatlan lelkeket, szívük gyakorlott a telhetetlenségen, átok gyermekei; **15** A kik elhagyván az egyenes útat, eltévelvédtek, követvén Bálámnak, Bosor fiának útját, a

ki a gonoszság díját kedvelte. 16 De megfeddetett az Ő törvénytelenségéért: egy igavonó néma állat emberi szóval szólvan, megakadályozta a próféta esztelenségét. 17 Ezek víztelek kútfők, széltől hánynatott fellegek, a kiknek a sötétség homálya van fenntartva örökre. (questioned) 18 Mert hiábavalóság kevél szavait szólvan, testi kívánsággal, bujálkodással elhitetik azokat, a kik valóban elszakadtak a tévelygésben előtől, 19 Szabadságot ígvérn azoknak, holott ők magok a romlottság szolgái; mert a kit valaki legyőzött, az annak szolgájává lett. 20 Mert ha az Úrnak, a megtartó Jézus Krisztusnak megismérése által a világ fertelmeit elkerülték, de ezekbe ismét belekeveredve legyőzetnek, az Ő utolsó állapotuk gonoszabbá lett az elsőnél. 21 Mert jobb volna rájok nézve, ha meg sem ismerték volna az igazság útját, mint hogy megismervén, elpártoljanak a nekik adott szent parancsolattól. 22 De betelt rajtok az igaz példabeszéd szava: Az eb visszatért a saját okádására, és a megmosódott disznó a sárnak fertőjébe.

3 Ez immár második levélírásom néktek, szeretteim, amelylyel a ti tiszta gondolkozástokat emlékeztetés által serkentgetem; 2 Hogy megemlékezzetek a szent prófétáktól ezelőtt mondott beszédekről, és az Úrnak és Megtartónak általunk, az apostolok által közölt parancsolatiáról: 3 Tudván először azt, hogy az utolsó időben csúfolkodók támadnak, a kik saját kívánságaik szerint járnak, 4 És ezt mondják: Hol van az Ő eljövetelének ígérete? Mert a mióta az atyák elhunytak, minden azonképen marad a teremtés kezdetétől fogva. 5 Mert kész-akarva nem tudják azt, hogy egek régtől fogva voltak, és föld, mely vízből és víz által állott elő az Isten szavára; 6 A melyek által az akkori világ vízzel elborítottván elveszett: 7 A mostani egek pedig és a föld, ugyanazon szó által megkiméltettek, tűznek tartatván fenn, az ítéletnek és az istentelen emberek romlásának napjára. 8 Ez az egy azonban ne legyen elrejtve előttetek, szeretteim, hogy egy nap az Úrnál olyan, mint ezer esztendő, és ezer esztendő mint egy nap. 9 Nem késik el az ígérettel az Úr, mint némelyek késedelemnek tartják; hanem hosszan tűr érettünk, nem akarván, hogy némelyek elveszzenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson. 10 Az Úr napja pedig úgy jő majd el, mint éjjeli tolvaj, a mikor az egek ropogva elmúlnak, az elemek pedig megége felbomlanak, és a föld és a rajta lévő dolgok is megégnek. 11 Mivelhogy azért mindezek felbomlanak, milyeneknek kell lennetek néktek szent életben és kegyességen, 12 A kik várjátok és sóvárogiátok az Isten napjának eljövetelét, a melyért az egek tűzbe borulva felbomlanak, és az elemek égve

megolvadnak! 13 De új eget és új földet várunk az Ő ígérete szerint, a melyekben igazság lakozik. 14 Annakokáért szeretteim, ezeket várván, igyekezzetek, hogy szeplő nélkül és hiba nélkül valóknak találjon titkot békességen. 15 És a mi Urunknak hosszútürését idvességnek tartsátok; a miképen a mi szeretett atyánkfa Pál is írt nétek a néki adott bölcsesség szerint. 16 Szinte minden levelében is, a mikor ezekről beszél azokban; a melyekben vannak némely nehezen érhető dolgok, a miket a tudatlanok és állhatatlanok elcsűrnek-csavarnak, mint egyéb írásokat is, a magok vesztére. 17 Ti azért szeretteim előre tudván ezt, őrizkedjetek, hogy az istentelenek tévelygéseitől elragadtatva, a saját erősségeketből ki ne essetek; 18 Hanem növekedjetek a kegyelemben és a mi Urunknak és megtartó Jézus Krisztusunknak ismeretében. Néki legyen dicsőség, mind most, mind örökkön-örökké. Ámen. (aión g165)

1 János

1 A mi kezdettől fogva vala, a mit hallottunk, a mit szemeinkkel láttunk, a mit szemléltünk, és kezeinkkel illettünk, az életnek ígéjéről. **2** (És az élet megjelent és láttuk és tanubizonyását teszünk róla és hirdetjük nétek az örök életet, a mely az Atyánál vala és megjelent nékünk;) (aiōnios g166) **3** A mit hallottunk és láttunk, hirdetjük nétek, hogy nétek is közösségek legyen velünk, és pedig a mi közösségeünk az Atyával és az Ő Fiával, a Jézus Krisztussal. **4** És ezeket azért írjuk nétek, hogy örömetek teljes legyen. **5** És ez az az üzenet, a melyet tőle hallottunk és hirdetünk nétek, hogy az Isten világosság és nincsen Ő benne semmi sötétség. **6** Ha azt mondjuk, hogy közösségeünk van vele, és sötétségen járunk; hazudunk és nem az igazságot cselekeszzük. **7** Ha pedig a világosságban járunk, a mint Ő maga a világosságban van: közösségeünk van egymással, és Jézus Krisztusnak, az Ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől. **8** Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűn mi bennünk, magunkat csaljuk meg és igazság nincsen mi bennünk. **9** Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól. **10** Ha azt mondjuk, hogy nem vétkeztünk, hazuggá teszszük őt, és az Ő ígéje nincsen mi bennünk.

2 Én fiacskáim, ezeket azért írom nétek, hogy ne vétkezzetek. És ha valaki vétkezik, van Szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus. **2** És Ő engeszelő áldozat a mi vétkeinkért; de nemcsak a mienkért, hanem az egész világért is. **3** És arról tudjuk meg, hogy megismertük őt, ha az Ő parancsolatait megtartjuk. **4** A ki ezt mondja: Ismerem őt, és az Ő parancsolatait nem tartja meg, hazug az, és nincs meg abban az igazság. **5** A ki pedig megtartja az Ő beszédét, abban valósággal teljessé lett az Isten szeretete. Erről tudjuk meg, hogy Ő benne vagyunk; **6** A ki azt mondja, hogy Ő benne marad, annak úgy kell járnia, a mint Ő járt. **7** Atyámfiai, nem új parancsolatot írok nétek, hanem régi parancsolatot, a mely előttetek volt kezdettől fogva; a régi parancsolat az íge, a melyet hallottatok kezdtől fogva. **8** Viszont új parancsolatot írok nétek, a mi igaz Ő benne és ti bennetek; mert a sötétség szűnni kezd, és az igaz világosság már fénylik. **9** A ki azt mondja, hogy a világosságban van, és gyűlöli az Ő atyafiát az még mindig a sötétségen van. **10** A ki szereti az Ő atyafiát a világosságban marad, és nincs benne botránkozásra való. **11** A ki pedig gyűlöli az Ő atyafiát, a sötétségen van, és a sötétségen jár, és nem tudja hová megy, mert a sötétség megvakította az

ő szemeit. **12** Írok nétek, gyermekek, mert a ti bűneitek megbocsáttattak az Ő nevéért. **13** Írok nétek atyák, mert megismerték azt, a ki kezdettől fogva van. Írok nétek ifjak, mert meggyőzték a goroszt. Írok nétek fiacskák, mert megismerték az Atyát. **14** Írtam nétek atyák, mert megismerték azt, a ki kezdettől fogva van. Írtam nétek ifjak, mert erősek vagytok, és az Isten ígéje megmarad bennetek, és meggyőzték a goroszt. **15** Ne szeressétek a világot, se azokat, a mik a világban vannak. Ha valaki a világot szereti, nincs meg abban az Atya szeretete. **16** Mert mindaz, a mi a világban van, a test kívánsága, és a szemek kívánsága, és az élet kérkedése nem az Atyától van, hanem a világból. **17** És a világ elmúlik, és annak kívánsága is; de a ki az Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké. (aiōn g165) **18** Fiacskáim, itt az utolsó óra; és a mint hallottatok, hogy az antikrisztus előj, így most sok antikrisztus támadt; a honnan tudjuk, hogy itt az utolsó óra. **19** Közülrünk váltak ki, de nem voltak közülrünk valók; mert ha közülrünk valók lettek volna, velünk maradtak volna; de hogy nyilvánvalóvá legyen felőük, hogy nem mindenjában közülrünk valók. **20** És nétek keneteket van a Szenttől, és minden tudtok. **21** Nem azért írtam nétek, mivel nem ismeritek az igazságot, hanem mivel ismeritek azt, és mivel semmi sincsen az igazságból, a mi hazugság. **22** Ki a hazug, ha nem az, a ki tagadja hogy a Jézus a Krisztus? Ez az antikrisztus, a ki tagadja az Atyát és a Fiút. **23** Senkiben nincs meg az Atya, a ki tagadja a Fiút. A ki vallást tesz a Fiúról, abban az Atya is megvan. **24** A mit azért ti kezdettől hallottatok, az maradjon meg bennetek. Ha bennetek marad az, a mit kezdettől fogva hallottatok, ti is az Atyában és a Fiúban maradtok. **25** És az az ígéret, a melyet Ő ígérte nékünk: az örök élet. (aiōnios g166) **26** Ezeket írtam nétek azok felől, a kik elhítenek titéket. **27** És az a kenet, a melyet ti kaptatok tőle, bennetek marad, és így nincs szükségetek arra, hogy valaki tanítson titéket; hanem a mint az a kenet megtanít titéket mindenre, úgy igaz is az és nem hazugság, és a miként megtanított titéket, úgy maradjatok ő benne. **28** És most, fiacskáim, maradjatok ő benne; hogy mikor megjelenik, bizodalunk legyen, és meg ne szégyenüljünk előtte az Ő eljövetelekor. **29** Ha tudjátok, hogy Ő igaz, tudjátok, hogy a ki az igazságot cselekszi, az mind tőle született.

3 Lássátok milyen nagy szeretetet adott nékünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk! A világ azért nem ismer minket, mert nem ismerte meg Őt. **2** Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz,

hasonlókká leszünk Ő hozzá; mert meg fogjuk őt látni, a mint van. 3 És a kiben megvan ez a reménység Ő iránta, az mind megtisztítja ő magát, a miképen Ő is tiszta. 4 Valaki a bűnt cselekszi, az a törvénytelenséget is cselekszi; a bűn pedig a törvénytelenség. 5 És tudjátok, hogy ő azért jelent meg, hogy a mi bűneinket elvegye; és ő benne nincsen bűn. 6 A ki ő benne marad, egy sem esik bűnbe; a ki bűnbe esik, egy sem lássa őt, sem meg nem ismerte őt. 7 Fiacskáim! senki el ne hitessen benneteket: a ki az igazságot cselekszi, igaz az, a miként Ő is igaz: 8 A ki a bűnt cselekszi az ördögből van; mert az ördög kezdtettől fogva bűnben leledzik. Azért jelent meg az Istennek Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa. 9 Senki sem cselekszik bűnt, a ki az Istenről született, mert benne marad annak magva; és nem cselekedhetik bűnt, mivelhogy Istenről született. 10 Erről ismerhetők meg az Isten gyermekei és az ördög gyermekei: a ki igazságot nem cselekszik, az egy sem az Istenről való, és az sem, a ki nem szereti az ő atyafiát. 11 Mert ez az üzenet, a melyet kezdtettől fogva hallottatok, hogy szeressük egymást; 12 Nem úgy, mint Kain, aki a gorosztól vala, és meggyilkolá az ő testvérét. És miért gyilkolta meg azt? Mivel az ő cselekedetei goroszok valának, a testvéreit pedig igazak. 13 Ne csodálkozzatok atyámfiai, ha gyűlöltiteket a világ! 14 Mi tudjuk, hogy általmentünk a halálból az életbe, mert szeretjük a mi atyánkfait. A ki nem szereti az ő atyafiát, a halálban marad. 15 A ki gyűlöli az ő atyafiát, mind embergyilkos az: és tudjátok, hogy egy embergyilkosnak sincs örök élete, a mi megmaradhata ő benne. (aiōnios g166)

16 Arról ismertük meg a szeretetet, hogy Ő az ő életét adta érettünk: mi is kötelesek vagyunk odaadni életünket a mi atyánkfaiért. 17 A kinek pedig van miből élnie e világon, és elnézi, hogy az ő atyafia szükségeben van, és elzárja attól az ő szívét, miképen marad meg abban az Isten szeretete? 18 Fiacskáim, ne szóval szeressünk, se nyelvvel; hanem cselekedettel és valósággal. 19 És erről ismerjük meg, hogy mi az igazságból vagyunk, és így tesszük bátoroságakká ő előtte a mi szíveinket. 20 Hogy ha vágol minket a szív, mivelhogy nagyobb az Isten a mi szívünknel, és minden tud. 21 Szeretteim, ha szívünk nem vágol minket, bizodalunk van az Istenhez; 22 És akármit kérjünk, megnyerjük tőle, mert megtartjuk az ő parancsolatait, és azokat cselekeszszük, a mik kedvesek előtte. 23 Ez pedig az ő parancsolata, hogy higyjünk az ő Fiának, a Jézus Krisztusnak nevében, és szeressük egymást, a mint megparancsolta nékünk. 24 És a ki az ő parancsolatait megtartja, az Ő benne marad és Ő is abban; és abból ismerjük meg, hogy bennünk marad, abból a Lélek ből, a melyet nékünk adott.

4 Szeretteim, ne higyjetek minden léleknek, hanem próbáljátok meg a lelkeket, ha Istenről vannak-é; mert sok hamis próféta jött ki a világba. 2 Erről ismerjétek meg az Isten Lelkét: valamely lélek Jézust testben megjelent Krisztusnak vallja, az Istenről van; 3 És valamely lélek nem vallja Jézust testben megjelent Krisztusnak, nincsen az Istenről: és az az antikrisztus lelke, a melyről hallottatok, hogy eljő; és most e világban van már. 4 Ti az Istenről vagytok fiacskáim, és legyőztétek azokat; mert nagyobb az, a ki bennetek van, mint az, a ki e világban van. 5 Azok a világból valók; azért a világ szerint beszélnek, és a világ hallgat rájok. 6 Mi az Istenről vagyunk: a ki ismeri az Isten, hallgat reánk, a ki nincsen az Istenről, nem hallgat reánk. Erről ismerjük meg az igazságnak lelkét és a tévelygésnek lelkét. 7 Szeretteim, szeressük egymást: mert a szeretet az Istenről van; és minden, a ki szeret, az Istenről született, és ismeri az Isten. 8 A ki nem szeret, nem ismerte meg az Isten; mert az Isten szeretet. 9 Az által lett nyilvánvalóvá az Isten szeretete bennünk, hogy az ő egyszülött Fiát elküldte az Isten e világra, hogy éljünk általa. 10 Nem abban van a szeretet, hogy mi szerettük az Isten, hanem hogy ő szeretett minket, és elküldte az ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért. 11 Szeretteim, ha így szeretett minket az Isten, nekünk is szerethnünk kell egymást. 12 Az Isten soha senki nem láttá: Ha szeretjük egymást, az Isten bennünk marad, és az ő szeretete teljessé lett bennünk: 13 Erről ismerjük meg, hogy benne maradunk és ő mibennünk; mert a maga Lelkéből adott minékünk. 14 És mi láttuk és bizonyágot teszünk, hogy az Atya elküldte a Fiút a világ üdvözítőjéül. 15 A ki vallja, hogy Jézus az Istennek Fia, az Isten megmarad abban, és ő is az Istenben. 16 És mi megismertük és elhittük az Istennek irántunk való szeretetét. Az Isten szeretet; és a ki a szeretetben marad, az Istenben marad, és az Isten is ő benne. 17 Azzal lesz teljessé a szeretet közöttünk, hogy bizodalunk van az ítélet napjához, mert a mint ő van, úgy vagyunk mi is e világban. 18 A szeretetben nincsen félelem; sőt a teljes szeretet kiúzi a féleelmet, mert a félelem gyötrelmemmel jár: a ki pedig fél, nem lett teljessé a szeretetben. 19 Mi szeressük őt; mert ő előbb szeretett minket! 20 Ha azt mondja valaki, hogy: Szeretem az Isten, és gyűlöli a maga atyafiát, hazug az: mert a ki nem szereti a maga atyafiát, a kit lát, hogyan szeretheti az Isten, a kit nem lát? 21 Az a parancsolatunk is van ő tőle, hogy a ki szereti az Isten, szeresse a maga atyafiát is.

5 Mindaz, a ki hiszi, hogy Jézus a Krisztus, Istenről született; és minden, a ki szereti a szülőt, azt is szereti, a ki attól

született. 2 Abból ismerjük meg, hogy szeretjük az Isten gyermekét, hogya az Isten szeretjük, és az Ő parancsolatait megtartjuk. 3 Mert az az Isten szeretete, hogy megtartjuk az Ő parancsolatait; az Ő parancsolatai pedig nem nehezek. 4 Mert minden, a mi az Istantól született, legyőzi a világot; és az a győzedelem, a mely legyőzte a világot, a mi hitünk. 5 Ki az, aki legyőzi a világot, ha nem az, aki hiszi, hogy Jézus az Isten Fia?! 6 Ez az, aki víz és vér által jó vala, Jézus a Krisztus; nemcsak a vízzel, hanem a vízzel és a vérrel. És a Lélek az, a mely bizonytatót tesz, mert a Lélek az igazság. 7 Mert hárman vannak, a kik bizonytatót tesznek a mennyben, az Atya, az Igé és a Szent Lélek: és ez a három egy. 8 És hárman vannak, a kik bizonytatót tesznek a földön, a Lélek, a víz és a vér; és ez a három is egy. 9 Ha elfogadjuk az emberek bizonytatótételét, az Isten bizonytatótételére nagyobb: mert az Isten bizonytatótétel az, a melylyel bizonytatót tett az Ő Fiáról. 10 Aki hisz az Isten Fiában, bizonytatótétel van önmagában. Aki nem hisz az Istennek, hazuggá tette őt; mert nem hitt abban a bizonytatótételben, a melylyel bizonytatót tett Isten az Ő Fiáról. 11 És ez az a bizonytatótétel, hogy örök életet adott nékünk az Isten és ez az élet az Ő Fiában van. (aiónios g166) 12 Aki a Fiú, azé az élet: a kiben nincs meg az Isten Fia, az élet sincs meg abban. 13 Ezeket írtam néktek, a kik hisztek az Isten Fiának nevében, hogy tudjátok meg, hogy örök életetek van, és hogy higyjetek az Isten Fiának nevében. (aiónios g166) 14 És ez az a bizodalom, a melylyel Ő hozzá vagyunk, hogy ha kérünk valamit az Ő akarata szerint, meghallgat minket: 15 És ha tudjuk, hogy meghallgat bennünket, akármit kérünk, tudjuk, hogy megvannak a kéréseink, a melyeket kértünk Ő tőle. 16 Ha valaki látja, hogy az Ő atyafia vétkezik, de nem halálos bűnt, könyörögjön, és az Isten életet ad annak, aki nem halálos bűnnel vétkezik. Van halálos bűn; nem az ilyenért mondomb, hogy könyörögjön. 17 minden igazságtalanság bűn; de van nem halálos bűn is. 18 Tudjuk, hogy valaki Istantól született, nem vétkezik: hanem aki Istantól született, megőrzi magát, és a gonosz nem illeti őt. 19 Tudjuk, hogy Istantól vagyunk, és az egész világ a gonoszságban vesz tegel. 20 De tudjuk azt is, hogy az Isten Fia eljött, és értelmet adott nékünk arra, hogy megismerjük az igazat, és hogy mi az igazban, az Ő Fiában, a Jézus Krisztusban vagyunk. Ez az igaz Isten és az örök élet. (aiónios g166) 21 Fiacskáim, oltalmazzátok meg magatokat a bálványoktól. Ámen!

2 János

1 A presbiter a kiválasztott asszonynak és az ő gyermekéinek, a kiket én igazán szeretek, és nem csak én, hanem mindenki, a ki megismerte az igazságot. **2** Az igazságért, a mely megmarad bennünk, és velünk lesz mindenrőkké: (aión g165) **3** Kegyelem, irgalom, békeesség legyen veletek az Atya Istentől, és az Úr Jézus Krisztustól az Atyának Fiától igazsággal és szeretettel. **4** Felettesebb örölkem, hogy olyanokat találtam gyermekid között, a kik igazságban járnak, a mint parancsolatot vettünk az Atyától. **5** És most kérlek téged, Asszonyom, nem mintha új parancsolatot írnék néked, hanem, a melyet kezdettől fogva vettünk, hogy szeressük egymást! **6** És ez a szeretet, hogy járunk az ő parancsolatai szerint. Ez a parancsolat, a mint kezdettől fogva hallottátok, hogy abban járjatok. **7** Mert sok hitető jött e világra, a kik nem vallják a Jézust testben megjelent Krisztusnak. Ez a hitető és az antikrisztus. **8** Vigyázzatok magatokra, hogy el ne veszítsük, a mit munkáltunk, hanem teljes jutalmat nyerjünk. **9** A ki félrelép és nem marad meg a Krisztus tudománya mellett, annak egynek sincs Istene. A ki megmarad a Krisztus tudománya mellett, mind az Atya, mind a Fiú az övé. **10** Ha valaki elmegy hozzátok és nem ezt a tudományt viszi, ne fogadjátok azt be házatokba, és azt ne köszöntsétek; **11** Mert a ki köszönti azt, részes annak gonosz cselekedeteiben. **12** Sok írni valóm volna néktek, de nem akartam papirossal és tintával, hanem reménylem, hogy elmegyek hozzátok, és szemtől szembe beszélhetünk, hogy örömkünk teljes legyen. **13** Köszöntenek téged a te kiválasztott nőtestvérének gyermekei. Ámen.

3 János

1 A presbiter a szeretett Gájusnak, a kit én igazán szeretek.

2 Szeretett barátom, kívánom, hogy mindenben jól legyen dolgod, és légy egészséges, a mint jó dolga van a lelkednek. **3** Mert felettesebb örültem, a mikor atyafiak jöttek és bizonyásogtak tettek a te igazságodról, úgy, a mint te az igazságban jársz. **4** Nincs annál nagyobb örömem, mintha hallom, hogy az én gyermekeim az igazságban járnak. **5** Szeretett barátom, híven cselekszel mindenben, a mit az atyafiakért, és pedig az idegenekért teszel, **6** A kik bizonyásogtak tettek a te szeretetedről a gyülekezet előtt; a kiket jól teszed, ha Istenhez méltóan bocsátasz útjokra. **7** Mert az Ő nevéért mentek ki, semmit sem fogadván el a pogányoktól; **8** Nékünk azért be kell fogadnunk az ilyeneket, hogy munkatársaikká lehessünk az igazságban. **9** Írtam a gyülekezetnek; de Diotrefesz, aki elsőséget kíván közöttük, nem fogad el minket. **10** Ezért, ha odamegyek, felemítem az Ő dolgait, a melyeket cselekszik, gonosz szavakkal csácsogván ellenünk; sőt nem elégedvén meg ezzel, maga sem fogadja be az atyafiakat, és a kik ezt akarnák, azokat is akadályozza, és az egyházból kivet. **11** Szeretett barátom, ne a rosszat kövesd, hanem a jót. Aki jót cselekszik, az Istantól van; aki pedig rosszat cselekszik, nem láta az Istent. **12** Demeter mellett mindenki bizonyásogtak, maga az igazság is; de mi is bizonyásogtak teszünk, és tudjátok, hogy a mi bizonyáságtételünk igaz. **13** Sok írni valóim volna, de nem akarok tintával és tollal írni néked: **14** Hanem reményem, hogy csakhamar meglátlak téged és szemtől szembe beszélhetünk. Békesség néked! Köszöntenek téged a te barátaid. Köszönts a barátainkat név szerint.

Júdás

1 Júdás, Jézus Krisztusnak szolgája, Jakabnak pedig atyafia, az elhívottaknak a kik az Atya Istenről megszenteltettek és Jézus Krisztustól megtartatták: **2** Irgalmasság, békesség és szeretet adassék néktek bőségesen. **3** Szeretteim, mivelhogy minden igyekezettel azon vagyok, hogy írjak néktek a közös üdvösséggel felől, kénytelen voltam, hogy intőleg írjak néktek, hogy tusakodjatok a hitért, a mely egyszer a szenteknek adatott. **4** Mert belopózkodtak valami emberek, a kik régen előre beírottak ezen ítéletre, istentelenek, kik a mi Istenünknek kegyelmét bujálkodásra fordítják, és az egyedüli Urat, az Isten, és a mi Urunkat, a Jézus Krisztust megtagadják. **5** Emlékeztetni akarlak továbbá titeket, mint a kik egyszer már tudjátok, hogy az Úr, a mikor a népet Égyptom földéből kiszabadította, viszontag azokat, a kik nem hittek, elveszítette. **6** És az angyalokat is, a kik nem tartották meg fejedelemsegéket, hanem elhagyták az ő lakóhelyöket, a nagy nap ítéletére örök bilincseken, sötétségben tartotta. (aiōnios g126) **7** Miképen Sodoma és Gomora és a körültök lévő városok is, a melyek azokhoz hasonlóan paráznlákkodtak, és más test után jártak, például vannak előttünk, örök tűznek büntetését szenvedvén. (aiōnios g166) **8** Hasonlóképen mégis ezek is álomba merülvén, a testet megfertőztetik, a hatalmasságot megvetik, és a méltóságokat káromolják. **9** Pedig Mihály arkangyal, mikor az ördöggel vitatkozván Mózes teste felett vetélkedett, nem mert arra káromló ítéletet mondani, hanem azt mondá: Dorgáljon meg téged az Ú! **10** Ezek pedig azokat káromolják, a miket nem tudnak; a miket pedig természet szerint tudnak, mint az oktalan állatok, azok által megromolnak. **11** Jaj nézik! mert a Kain útján indultak el, és a Bálám tévelygéseiivel bérért szakadtak ki, és a Kór ellenkezésével vesztek el. **12** Ezek szennyfoltok a ti szeretetvendégségeiteken, tartózkodás nélkül veletek lakkároznak, magokat hízlalják; víztelen, szelektől hányt-vetett fellegek; elhervadt, gyümölcsstelen, kétszer meghalt és tőből kiszaggatott fák; **13** Tengernek megvadult habjai, a magok rútságát tajtékozók; tévelygő csillagok, a kiknek a sötétség homálya van fenntartva örökre. (aiōn g165) **14** Ezekről is prófétált pedig Énok, a ki Ádámtól fogva a hetedik volt, mondván: Ímé eljött az Úr az ő sok ezer szentjével, **15** Hogy ítéletet tartson mindenek felett, és feddőzzék mindazok ellen, a kik közöttök istentelenek, istentelenségöknek minden cselekedetéért, a melyekkel istentelenkedtek, és minden kemény beszédéért, a melyet az istentelen bűnösök szóltak ő ellene. **16** Ezek zúgolódók, panaszolkodók, a magok kívánságai szerint járók;

szájok kevélységet szól, haszonlesésből személyimádók. **17** Ti azonban, szeretteim, emlékezzetek meg azokról a beszédekről, a melyeket a mi Urunk Jézus Krisztus apostolai mondottak. **18** Mert azt mondták néktek, hogy az utolsó időben lesznek csúfolódók, a kik az ő istentelen kívánságai szerint járnak. **19** Ezek azok, a kik különszakadnak, érzékiek, kikben nincsen Szent Lélek. **20** Ti pedig szeretteim, épülvén a ti szentséges hitetekben, imádkozván Szent Lélek által, **21** Tartsátok meg magatokat Istennek szeretetében, várván a mi Urunk Jézus Krisztusnak irgalmaságát az örök életre. (aiōnios g166) **22** És könyörüljetek némelyeken, megkülönböztetvén őket. **23** Másokat pedig rettentéssel mentsetek meg, kiragadva őket a tűzből, és útálva még a ruhát is, a melyet a test beszennyezett. **24** Annak pedig, aki titeket a bűntől megőrizhet, és az ő dicsősége elé állíthat feddhetetlenségen nagy örömmel, **25** Az egyedül bölcs Istennek, a mi megtartónknak, dicsőség, nagyság, erő és hatalom most és minden örökké. Ámen. (aiōn g165)

Jelenések

1 Jézus Krisztus kijelentése, a melyet adott néki az Isten, hogy megmutassa az Ő szolgáinak, a miknek meg kell lenniök hamar: Ő pedig elküldvén azt az Ő angyala által, megjelenté az Ő szolgájának Jánosnak, **2** A ki bizonyáságot tett az Isten beszédéről és Jézus Krisztus bizonyáságteléről, mindenről, a mit látott. **3** Boldog, a ki olvassa, és a kik hallgatják e prófétálásnak beszédeit, és megtartják azokat, a melyek megírtattak abban; mert az idő közel van. **4** János a hét gyülekezetnek, a mely Ázsiában van: Kegyelem néktek és békeesség attól, a ki van, a ki vala és a ki eljövendő; és a hét lélektől, a mely az Ő királyiszéke előtt van, **5** És a Jézus Krisztustól, a ki a hű tanúbizonyáság, a halottak közül az elsőszülött, és a föld királyainak fejedelme. Annak, a ki minket szeretett, és megmosott bennünket a mi bűneinkből az Ő vére által, **6** És tett minket királyokká és papokká az Ő Istenének és Atyának: annak dicsőség és hatalom minden örökkön örökké! Ámen. (aión g165) **7** Ímé eljő a felhőkkel; és minden szem meglátja Őt, még a kik Ő által szegézték is; és siratja Őt e földnek minden nemzetisége. Úgy van. Ámen. **8** Én vagyok az Alfa és az Omega, kezdet és vég, ezt mondja az Úr, a ki van és a ki vala és a ki eljövendő, a mindenható. **9** Én János, a ki néktek atyátokfia is vagyok, társatok is a Jézus Krisztus szenvédésében és királyságában és tűrésében, a szigeten valék, a mely Páthmósnak neveztetik, az Isten beszédéért és a Jézus Krisztus bizonyáságteléért. **10** Lélekben valék ott az Úrnak napján, és hallék hámát megett nagy szót, mint egy trombitáét, **11** A mely ezt mondja vala: Én vagyok az Alfa és az Omega, az Első és Utolsó; és: A mit látsz, írd meg könyvben, és küldd el a hét gyülekezetnek, a mely Ázsiában van, Efézusban, Smirnában, Pergánumban, Thiatirában, Sárdisban, Filadelfiában és Laodiceában. **12** Megfordulék azért, hogy lássam a szót, a mely velem beszéle; megfordulván pedig, láték hét arany gyertyatartót; **13** És a hét gyertyatartó között hasonlót az ember Fiához, bokáig éró ruhába öltözve, és mellénél aranyövvel körülövezve. **14** Az Ő feje pedig és a haja fehér vala, mint a fehér gyapjú, mint a hó; és a szemei olyanok, mint a tűzláng; **15** És a lábai hasonlók valának az izzó fényű érczhez, mintha kemenczében tüzesedtek volna meg; a szava pedig olyan, mint a sok vizek zúgása. **16** Vala pedig a jobb kezében hét csillag; és a szájából kételű éles kard jő vala ki; és az Ő orczája, mint a nap a mikor fénylik az Ő erejében. **17** Mikor pedig láttam Őt, leesém az Ő lábaihoz, mint egy holt. És réam veté az Ő jobbkezét, mondván nékem: Ne félj; én vagyok az Első és az Utolsó, **18** És az Elő; pedig

halott valék, és íme élek örökkön örökké Ámen, és nálam vannak a pokolnak és a halálnak kulcsai. (aión g165, Hadēs g86)

19 Írd meg, a miket láttál és a mik vannak és a mik ezek után lesznek: **20** A hét csillag titkát, a melyet láttál az én jobb kezemben, és a hét arany gyertyatartót. A hét csillag a hét gyülekezet angyala, és a mely hét gyertyatartót láttál, az hét gyülekezet.

2 Az Efézusbeli gyülekezet angyalának írd meg: Ezeket mondja az, a ki az Ő jobbkezében tartja a hét csillagot, a ki jár a hét arany gyertyatartó között: **2** Tudom a te dolgaidat, és a te fáradságodat és tűrésedet, és hogy a gonoszokat nem szenvedheted, és megkísértetted azokat, a kik apostoloknak mondják magokat, holott nem azok, és hazugoknak találtad őket; **3** És terhet viseltél, és békétűrő vagy, és az én nevemért fáradtoztál és nem fáradtál el. **4** De az a mondásom ellened, hogy az első szeretetedet elhagyta. **5** Emlékezzél meg azért honnét estél ki, és térij meg, és az előbbi cselekedeteket cselekedd; ha pedig nem, hamar eljövök ellened, és a te gyertyatartódat kimozdítom helyéből, ha meg nem térsz. **6** De az megvan benned, hogy a Nikolaiták cselekedeteit gyűlöölök, a melyeket én is gyűlöök. **7** A kinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. A győzedelmesnek enni adok az élet fájáról, a mely az Isten paradicsomának közepette van. **8** A Smirnabeli gyülekezet angyalának pedig írd meg: Ezt mondja az Első és Utolsó, a ki halott vala és él: **9** Tudom a te dolgaidat és nyomorúságodat és szegénységedet (de gazdag vagy), és azoknak káromkodását, a kik azt mondják, hogy Ők zsidók, és nem azok, hanem a Sátán zsinagógája. **10** Semmit ne félj azoktól, a miket szenvedned kell: Ímé a Sátán egynéhányat ti közületek a tömlöczbe fog vetni, hogy megróbáltassatok; és lesz tíz napig való nyomorúságok. Légy hív minden halálig, és néked adom az életnek koronáját. **11** A kinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. A ki győz, annak nem árt a második halál. **12** A Pergánumbeli gyülekezet angyalának írd meg: Ezt mondja az, a kinél a kételű éles kard van: **13** Tudom a te dolgaidat, és hogy hol lakol, a hol a Sátán királyiszéke van; és az én nevetem megtartod, és az én hitemet nem tagadtad meg Antipásnak, az én hű bizonyásomnak napjaiban sem, a ki megöleték nálatok, a hol a Sátán lakik. **14** De van valami kevés panaszom ellened, mert vannak ott nálad, a kik a Bálám tanítását tartják, a ki Bálákat tanította, hogy vessen botránykövet az Izrael fiai elé, hogy egyenek a bálványáldozatokból, és paráználkodjanak. **15** Így vannak nálad is, a kik a Nikolaiták tanítását tartják, a mit gyűlöök.

16 Térj meg: ha pedig nem, ellened megyek hamar, és vívok azok ellen számnak kardjával. **17** A kinek van füle hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. A győzedelmesnek enni adok az elrejtett mannából, és adok annak fehér kövecskét, és a kövecskén új írott nevet, a melyet senki nem tud, csak az, a ki kapja. **18** A Thiatirabeli gyülekezet angyalának pedig írd meg: Ezt mondja az Isten Fia, a kinek szemei olyanok, mint a tűzláng, és a kinek lábai hasonlók az ízzó fényű erczhez: **19** Tudom a te dolgaidat, és szeretetedet, szolgálatodat, és hitedet és türsedet, és hogy a te utolsó cselekedeteid többek az elsőknél. **20** De van valami kevés panaszom ellened, mert megengeded amaz asszonynak, Jézabelnek, a ki magát prófétának mondja, hogy tanítson és elhitesse az én szolgáimat, hogy paráználkodjanak és a bálványáldozatokból egyenek. **21** Adtam néki időt is, hogy megtérjen az ő paráználkodásából; és nem tért meg. **22** Íme én ágyba vetem őt, és azokat, a kik vele paráználkodnak, nagy nyomorúságba, ha meg nem térnek az ő cselekedeteikből. **23** És az ő fiait megölöm halállal; és megtudják a gyülekezetek mind, hogy én vagyok a vesék és szívek vizsgálója; és mindeniteknek megfizetek a ti cselekedeteitek szerint. **24** Néktek pedig azt mondom és mind a többi Thiatirabelieknek is, a kiknél nincsen e tudomány, és a kik nem ismerik a Sátán mélységeit, a mint ők nevezik: nem vettek reátkot más terhet, **25** Hanem a mi nálatok van, azt tartások meg addig, míg eljövök. **26** És a ki győz, és a ki mindvégig megőrzi az én cselekedeteimet, annak hatalmat adok a pogányokon; **27** És uralkodik rajtuk vasvesszővel, mint a fazekas edényei széttörétek; a miképen én is vettetem az én Atyámtól: **28** És adom annak a hajnalcsillagot. **29** A kinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek.

3 A Sárdisbeli gyülekezet angyalának is írd meg: Ezt mondja az, a kinél van az isteni hét lélek és a hét csillag: Tudom a te dolgaidat, hogy az a neved, hogy élsz, és halott vagy. **2** Vigyázz, és erősísd meg a többieket, a kik haló félben vannak; mert nem találtam a te cselekedeteidet Isten előtt teljeseknek. **3** Megemlékezzél azért, hogyan vettet és hallottad; és tartsd meg, és térd meg. Hogya tehát nem vigyázol, elmegyek hozzád, mint a tolvaj, és nem tudod, mely órában megyek hozzád. **4** De van Sárdisban egy kevés neved, azoké a kik nem fertőztették meg a ruhákat: és fehérben fognak velem járni; mert méltók arra. **5** A ki győz, az fehér ruhákba öltözik; és nem törlöm ki annak nevét az élet könyvéből, és vallást teszek annak nevéről az én Atyám előtt és az ő angyalai előtt. **6** A kinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. **7** A Filadelfiabeli

gyülekezet angyalának is írd meg: Ezt mondja a Szent, az Igaz, a kinél a Dávid kulcsa van, a ki megnyitja és senki be nem zárja, és bezárja és senki meg nem nyitja: **8** Tudom a te dolgaidat (íme adtam elődbe egy nyitott ajtót, a melyet senki be nem zárhat), hogy kevés erőd van, és megtartottad az én beszédemet, és nem tagadtad meg az én nevemet. **9** Íme én adok a Sátán zsinagógájából, azok közül, a kik zsidóknak mondják magukat és nem azok, hanem hazudnak; íme azt mivelem, hogy azok eljőjíjenek és leboruljanak a te lábaid előtt, és megtudják, hogy én szerettelek téged. **10** Mivel megtartottad az én békétűrésre intő beszédemet, én is megtartalak téged a megpróbáltatás idején, a mely az egész világra eljő, hogy megpróbálja e föld lakosait. **11** Íme eljövök hamar: tartsd meg a mi nálad van, hogy senki el ne vegye a te koronádat. **12** A ki győz, oszloppá teszem azt az én Istenemnek templomában, és többé onnét ki nem jö; és felírom ő reá az én Istenemnek nevét, és az én Istenem városának nevét, az új Jeruzsálemét, a mely az égből száll alá az én Istenemtől, és az én új nevemet. **13** A kinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. **14** A Laodiczeabeli gyülekezet angyalának is írd meg: Ezt mondja az Ámen, a hű és igaz bizonyáság, az Isten teremtsének kezdete: **15** Tudom a te dolgaidat, hogy te sem hideg nem vagy, sem hév; vajha hideg volnál, vagy hév. **16** Így mivel lágymeleg vagy, sem hideg, sem hév, kivetlek téged az én számból. **17** Mivel ezt mondod: Gazdag vagyok, és meggazdagodtam és semmiré nincs szükségem; és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult és a nyavalás és szegény és vak és mezítelen: **18** Azt tanácsom néked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdaggá légy; és fehér ruhákat, hogy öltözeted legyen, és ne láttassék ki a te mezítelenségednek rútságá; és szemgyógyító írral kend meg a te szemeidet, hogy láss. **19** A kiket én szeretek, megfeddem és megfenyítem: légy buzgóságos azért, és térd meg. **20** Íme az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahoz és vele vacsorálok, és ő én velem. **21** A ki győz, megadom annak, hogy az én királyiszékembe üljön velem, a mint én is győztem és ütem az én Atyámmal az ő királyiszékében. **22** A kinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek.

4 Ezek után látám, és íme egy megnyílt ajtó vala a mennyben, és az első szó, a melyet mint egy velem beszélő trombitának szavát hallék, ezt mondja vala: Jőjj fel ide, és megmutatom néked, a miknek meg kell lenni ezután. **2** És azonnal elragadtatám lélekben: és íme egy királyiszék

vala letéve a mennyben, és üle valaki a királyiszékben; 3 És a ki üle, tekintetére nézve hasonló vala a jáspis és sárdius kőhöz; és a királyiszék körül szivárvány vala, látszatra smaragdhoz hasonló. 4 És a királyiszék körül huszonnégy királyiszék vala; és a királyiszékekben látám ülni a huszonnégy Vénet fehér ruhákba öltözve: és a fejükön arany koronák valának. 5 A királyiszékből pedig villámlások és mennyörgések és százatok jönek vala ki. És hét tűzlámpás ég vala a királyiszék előtt, a mely az Istennek hét lelke; 6 És a királyiszék előtt üvegtenger vala, hasonló a kristályhoz; és a királyiszék közepette és a királyiszék körül négy lelkes állat, szemekkel teljesek elől és hátról. 7 És az első lelkes állat hasonló vala az oroszlánhoz, és a második lelkes állat hasonló a borjúhoz, és a harmadik lelkes állatnak olyan arcza vala, mint egy embernek, és a negyedik lelkes állat hasonló vala a repülő sashoz. 8 És a négy lelkes állat, a melyek közül mindeniknek hat-hat szárnya vala, köröskörül és belül teljes vala szemekkel; és meg nem szúnik vala nappal és éjjel ezt mondani: Szent, szent, szent az Úr, a mindenható Isten, a ki vala és a ki van és a ki elővendő, 9 És mikor a lelkes állatok dicsőséget, tisztességet és hálát adnak annak, aki a királyiszékben ül, annak, aki örökkön örökké él, (aión g165) 10 Leesik a huszonnégy Vén az előtt, aki a királyiszékben ül, és imádj azt, aki örökkön örökké él, és az ő koronáit a királyiszék elé teszi, mondván: (aión g165) 11 Mélton vagy Uram, hogy végy dicsőséget és tisztességet és erőt; mert te teremtettél minden, és a te akaratodért vannak és teremtettek.

5 És láték annak jobbkezében, aki a királyiszékben üle, egy könyvet, a mely be volt írva belől és hátról, és le volt pecsételve hét pecséttel. 2 És láték egy erős angyalt, aki nagy szóval kiáltja: Ki volna mélton arra, hogy felnyissa a könyvet, és felbontsa annak pecséit? 3 És senki, sem mennyen, sem földön, sem föld alatt, nem tudta a könyvet felnyitni, sem ránézni. 4 Én azért igen sírok vala, hogy senki nem találtaték méltónak a könyv felnyitására és elolvasására, a ránézésre sem: 5 És egy a Vének közül monda nékem: Ne sírj: íme győzött a Júda nemzetsegéből való oroszlán, Dávid gyökere, hogy felnyissa a könyvet és felbontsa annak hét pecsétét. 6 És láték a királyiszék és a négy lelkes állat között és a Vének között egy Bárányt állani, mint egy megölöttet, hét szarva és hét szeme vala, a mi az Istennek hét Lelke, a mely elküldetett az egész földre. 7 És eljöve és elvezé a könyvet a királyiszékben ülőnek jobbkezéből. 8 És mikor elvezé a könyvet, a négy lelkes állat és a huszonnégy Vén leborula a Bárány előtt, mindenknél hárfák és aranypoharak lévén, jóillatokkal tele, a mik a szentek imádságai. 9 És

éneklének új éneket, mondván: Mélton vagy, hogy elvedd a könyvet és megnyisd annak pecséit: mert megölettél, és megváltottál minket Istennek a te véred által, minden ágazatból és nyelvből és népből és nemzetből, 10 És tettél minket a mi Istenünknek királyokká és papokká; és uralkodunk a földön. 11 És látám, és hallám a királyiszék, a lelkes állatok, és a Vének körül sok angyalnak szavát; és az ő számuk tízezreszer tízezer és ezerszer ezer vala; 12 Nagy szóval ezt mondván: Mélton a megöletett Bárány, hogy vegyen erőt és gazdagságot és bölcseséget és hatalmasságot és tisztességet és dicsőséget és áldást. 13 Sőt hallám, hogy minden teremtett állat, a mely van a mennyben és a földön, és a föld alatt és a tengerben, és minden, a mi ezekben van, ezt mondja vala: A királyiszékben ülőnek és a Báránynak áldás és tiszteśćég és dicsőség és hatalom örökkön örökké. (aión g165) 14 És a négy lelkes állat monda: Ámen. És a huszonnégy Vén leborult és imádá az örökkön örökké előt.

6 És látám, mikor a Bárány a pecsétekből egyet felnyitott, és hallám, hogy a négy lelkes állat közül egy monda, mintegy mennyörgésnek szavával: Jőjj és lásd. 2 És látám, és íme egy fehér ló, és a rajta ülőnél ijj vala; és adaték néki korona; és kijöve győzve, és hogy győzzön. 3 És mikor a második pecsétet felnyitotta, hallám, hogy a második lelkes állat ezt mondá: Jőjj és lásd. 4 És előjöve egy másik, veres ló, és a ki azon ülé, megadaték annak, hogy a békességet elvegye a földről, és hogy az emberek egymást öljék; és adaték annak egy nagy kard. 5 És mikor felnyitotta a harmadik pecsétet, hallám, hogy a harmadik lelkes állat mondá: Jőjj és lásd. Látám azért, és íme egy fekete ló; és annak, aki azon ülé, egy mérleg vala kezében. 6 És hallék a négy lelkes állat közt százatot, a mely ezt mondja vala: A búzának mérczéje egy dénár, és az árpának három mérczéje egy dénár; de a bort és az olajt ne bántsd. 7 És mikor felnyitotta a negyedik pecsétet, hallám a negyedik lelkes állat szavát, a mely ezt mondja vala: Jőjj és lásd. 8 És látám, és íme egy sárgaszínű ló; és a ki rajta ülé, annak a neve halál, és a pokol követi vala azt; és adaték azoknak hatalom a földnek negyedrészén, hogy öljenek fegyverrel és éhséggel és halállal és a földnek fenevadai által. (Hadéns g86) 9 És mikor felnyitotta az ötödik pecsétet, látám az oltár alatt azoknak lelkeit, a kik megölettek az Istennek beszédeiről és a bizonyágtételről, a melyet kaptak. 10 És kiáltának nagy szóval, mondván: Uram, te szent és igaz, meddig nem ítélsz még, és nem állasz bosszút a mi vérünkért azokon, a kik a földön laknak? 11 Akkor adatának azoknak egyenként fehér ruhák; és mondaték nékik, hogy

még egy kevés ideig nyugodjanak, a míg beteljesedik minden az ő szolgatársaiknak, mind az ő atyjokfainak száma, a kiknek meg kell ölelniük, a mint ők is megölettek. 12 Azután látám, mikor a hatodik pecsétet felnyitotta, és íme nagy földindulás lőn, és a nap feketévé lőn mint a szörzsák, és a hold egészen olyan lőn, mint a vér; 13 És az ég csillagai a földre hullának, miképen a fügefa hullatja éretlen gyümölcsit, mikor nagy szél rázza. 14 És az ég eltakarodék, mint mikor a papírtekeriset összegöngyölflik; és minden hegy és sziget helyéből elmozdították. 15 És a földnek királyai és a fejedelmek és a gazdagok és a vezérek és a hatalmasak, és minden szolga és minden szabad, elrejték magokat a barlangokba és a hegyeknek kőszikláiba; 16 És mondának a hegyeknek és a kőszikláknek: Essetek mi reánk és rejtsék el minket annak színe elől, a ki a királyiszékben ül, és a Bárány haragjától: 17 Mert eljött az ő haragjának ama nagy napja; és ki állhat meg?

7 Ezek után láték négy angyalt állani a földnek négy szegletén, a földnek négy szélét tartva, hogy szél ne fújjon a földre, se a tengerre, se semmi előfára. 2 És láték más angyalt feljóni napkelet felől, a kinek kezében vala az élő Istennek pecséte; és nagy szóval kiáltta a négy angyalnak, a kinek adatott, hogy ártson a földnek és a tengernek, 3 Ezt mondván: Ne ártatok se a földnek, se a tengernek, se a fáknak addig, míg meg nem pecsételjük a mi Istenünk szolgáit az ő homlokukon. 4 És hallám a megpecsételtek számát: Száznegyvennégyezer, az Izráel fiainak minden nemzetiségből elpecsételte. 5 A Júda nemzetiségből tizenkétezer elpecsételt vala; a Ruben nemzetiségből tizenkétezer elpecsételt; a Gád nemzetiségből tizenkétezer elpecsételt; 6 Az Áser nemzetiségből tizenkétezer elpecsételt; a Naftali nemzetiségből tizenkétezer elpecsételt; a Manassé nemzetiségből tizenkétezer elpecsételt; 7 A Simeon nemzetiségből tizenkétezer elpecsételt; a Lévi nemzetiségből tizenkétezer elpecsételt; az Izsakhár nemzetiségből tizenkétezer elpecsételt; 8 A Zebulon nemzetiségből tizenkétezer elpecsételt; a József nemzetiségből tizenkétezer elpecsételt; a Benjámin nemzetiségből tizenkétezer elpecsételt. 9 Azután látám, és íme egy nagy sokaság, a melyet senki meg nem számlálhatott, minden nemzetből és ágazatból, és népből és nyelvből; és a királyiszék előtt és a Bárány előtt állnak vala, fehér ruhákba öltözve, és az ő kezeikben pálmáágak; 10 És kiáltanak nagy szóval, mondván: Az idvesség a mi Istenünké, a ki a királyiszékben ül, és a Bárányé! 11 Az angyalok pedig mindenjában a királyiszék, a Vének és a négy lelkes állat körül

állnak vala, és a királyiszék előtt arczzal leborulának, és imádák az Istenet, 12 Ezt mondván: Ámen: áldás és dicsőség és bölcseség és hálaadás és tisztelesség és hatalom és erő a mi Istenünknek minden örökkön örökké, Ámen. (aión g165) 13 Akkor felele egy a Vének közül, és monda nékem: Ezek, a kik a fehér ruhákba vannak öltözve, kik és honnét jöttek? 14 És mondék néki: Uram, te tudod. És monda nékem: Ezek azok, a kik jöttek a nagy nyomorúságból, és megmosták az ő ruháikat, és megfehérítették ruháikat a Bárány vérében. 15 Ezért vannak az Isten királyiszéke előtt; és szolgálnak neki éjjel és nappal az ő templomában; és a ki a királyiszékben ül, kiterjeszti sátorát felettük. 16 Nem éheznek többé, sem nem szomjúhoznak többé; sem a nap nem tűz rájok, sem semmi hőség: 17 Mert a Bárány, a ki a királyiszéknek közeppette van, legelteti őket, és a vizeknek elő forrásaira viszi őket; és eltöröl Isten az ő szemeikről minden könyet.

8 És mikor felnyitotta a hetedik pecsétet, lőn nagy csendesség a mennyben, mintegy fél óraig. 2 És látám azt a hétfelnyitott, a ki az Isten előtt állva; és adaték nézik hétfelnyitott, aki az oltáron előtt állva. 3 És jöve egy másik angyal, és megálla az oltárnál, arany tömjénezőt tartva; és adaték annak sok tömjén, hogy tegye minden szenteknek könyörgéseihöz az arany oltárra, a mely a királyiszék előtt vala. 4 És felménye a tömjén füstje a szentek könyörgéseivel az angyal kezéből az Isten elébe. 5 Azután vevé az angyal a tömjénezőt; és megtölté azt az oltárnak tűzével, és leveté a földre; és lőnek mennydögök és szózatok és villámlások és földindulás. 6 És a hétfelnyitott, aki az oltáron előtt állva, készül a trombitáláshoz. 7 Az első angyal azért trombitálta, és lőn jégeső és tűz, vérrel elegy, és vetteték a földre; és a földnek harmadrésze megége, és az élőfáknak harmadrésze megége, és minden zöldelő fű megége. 8 A második angyal is trombitált, és mint egy tűzzel égő nagy hegy vetteték a tengerbe; és a tengernek harmadrésze vérré lőn; 9 És meghala a tengerben lévő teremtett állatoknak harmadrésze, a melyekben élet vala; és a hajóknak harmadrésze elvesze. 10 A harmadik angyal is trombitált, és leesék az égről egy nagy csillag, égve, mint egy fáklya, és esék a folyóvizeknek harmadrészére, és a vizek forrásaira; 11 A csillagnak neve pedig üröm: változék azért a folyóvizek harmadrésze ürömmé; és sok ember meghala a vizektől, mivel keserűkké lőnek. 12 A negyedik angyal is trombitált, és megvereték a napnak harmadrésze, és a holdnak harmadrésze, és a csillagoknak harmadrésze; hogy meghomályosodjék azoknak harmadrésze, és a nap az ő harmadrészében ne fényljék, és az éjszaka hasonlóképen. 13 És láték és hallék az égneket közeppette egy angyalt repülni,

a ki ezt mondja vala nagy szóval: Jaj, jaj, jaj a föld lakosainak a három angyal trombitájának többi szvai miatt, a kik még trombitálni fognak.

9 Az ötödik angyal is trombitált, és látám, hogy egy csillag esett le az égről a földre, és adaték annak a mélységnak kújtának kulcsa. (*Abyssos g12*) **2** Megnyitá azért a mélységnek kújtát: és füst jöve fel a kútból, mint egy nagy kemencének füstje; és meghomályosodék a nap és a levegő a kút füstje miatt. (*Abyssos g12*) **3** A füstből pedig sáskák jövénék ki a földre; és adaték azoknak hatalom, mint hatalmuk van a föld skorpióinak. **4** És megmondaték nékik, hogy a földnek füvet ne bántsák, se semmi zöldelőt, se semmi előfát, hanem csak azokat az embereket, a kiknek homlokukon nincsen az Istennek pecséte. **5** És adaték azoknak, hogy meg ne öljék őket, hanem hogy kínoztassanak őt hónapig; és azoknak kínzása olyan, mint a skorpió kínzása, mikor megmarja az embert. **6** Annakokáért azokban a napokban keresik az emberek a halált, de nem találják meg azt; és kívánnának meghalni, de a halál elmegy előlük. **7** A sásákknak formája pedig hasonló vala a viadalhoz felkészített lovakhoz; és a fejükön mintegy aranyhoz hasonló koronák valának, és az orczáik olyanok valának, mint az emberek orczái. **8** És olyan hajuk vala, mint az asszonyok haja; és fogai olyanok valának, mint az oroszlánoknak. **9** És olyan mellvértjeik valának, mint a vas mellvértek; és az Ő szárnyaik zúgása olyan vala, mint a viadalra száguldó sok lovas szekerek zúgása. **10** És skorpiókhöz hasonló farkuk vala és fulánkjuk; és a farkukban vala a hatalmuk, hogy ártsanak az embereknek őt hónapig. **11** Királyukul pedig a mélység angyala vala felettesük; annak a neve zsidóul Abaddon, görögül pedig Apollion, azaz Vesztő a neve. (*Abyssos g12*) **12** Az első jaj elműlék; ímé ezután még két jaj következik. **13** A hatodik angyal is trombitált, és hallék egy szózatot az arany oltárnak négy szarvától, a mely az Isten előtt van, **14** Mondván a hatodik angyalnak, a kinél a trombita vala: Oldd el azt a négy angyalt, a ki a nagy folyóvíznél, az Eufrátesnél van megkötve. **15** Eloldaték azért a négy angyal, a ki el vala készítve az órára és napra és hónapra és esztendőre, hogy megölje az emberek harmadrészét. **16** És a lovas seregek száma két tízezreszer tízezer vala; hallottam a számukat. **17** És így látám a lovakat látásban, és a rajtuk ülőket, a kiknek tűzből és jáczintból és kénkőből való mellvértjeik valának; és a lovak feje olyan vala, mint az oroszlánok feje; és szájukból tűz és füst és kénkő jő vala ki. **18** E háromtól öleték meg az emberek harmadrésze, a tűztől és a füsttől és a kénkőtől, a mely azoknak szájából

jő vala ki. **19** Mert az Ő hatalmuk az Ő szájukban van, és az Ő farkukban; mert az Ő farka a kígyókhöz hasonló, a melyeknek fejeik vannak; és azokkal ártanak. **20** A többi emberek pedig, a kik meg nem ölettek e csapásokkal, nem térték meg az Ő kezeik csinálmaityaitól, hogy ne imádnák a gonosz lelkeket, és az arany és ezüst és ércz és kő és fa bálványokat, a melyek nem láthatnak, sem hallhatnak, sem járhatnak; **21** És nem térték meg az Ő gyilkosságaikból, sem az Ő ördöngösségeikból, sem paráználkodásaikból, sem lopásaikból.

10 És láték egy másik, erős angyalt az égből leszállani, a ki felhőbe vala öltözve; és a fején szivárvány vala, és az orczája olyan vala, mint a nap, és a lábai mint a tűzoszlopok; **2** És a kezében egy nyitott könyvecske vala; és tevő a jobb lábat a tengerre, a bal lábat pedig a földre; **3** És kiálta nagy szóval, mint mikor az oroszlán ordít; és mikor kiáltta, megszólaltatá a hét mennydörgés az Ő szavát. **4** És mikor a hét mennydörgés megszólaltatta az Ő szavát, le akarám írni; és az égből szózatot hallék, a mely ezt mondá nékem: Pecsételd be, a miket a hét mennydörgés szóla, és azokat meg ne írd. **5** És az angyal, a kit láték állani a tengeren és a földön, felemelé kezét az égre, **6** És megesküvék arra, a ki örökkön örökké él, a ki teremtette az egét és a benne valókat, és a földet és a benne valókat, és a tengert és a benne valókat, hogy idő többé nem lésszen: (*aión g165*) **7** Hanem a hetedik angyal szavának napjaiban, mikor trombitálni kezd, akkor elvégeztetik az Istennek titka, a mint megmondotta az Ő szolgáinak a prófétáknak. **8** És a szózat, a melyet hallottam az égből, ismét szóla nékem, és monda: Menj el, és vedd el azt a nyitott könyvecskeit, mely a tengeren és a földön álló angyal kezében van. **9** Elmenék azért az angyalhoz, mondván néki: Add nékem a könyvecskeit. És monda nékem: Vedd el és edd meg; és megkeseríti a te gyomrodat, de a te szádban édes lesz, mint a méz. **10** Elvevém azért a könyvecskeit az angyal kezéből, és megevém azt; és az én számban olyan édes vala mint a méz; és mikor megettem azt, megkeseredék az én gyomrom. **11** És monda nékem: Ismét prófétálnod kell néked sok népek és nemzetek, és nyelvek és királyok felől.

11 És adának nékem vesszőhöz hasonló nádszálat, és angyal áll vala mellém és monda: Kelj fel, és mérd meg az Isten templomát és az oltárt, és azokat, a kik abban imádkoznak. **2** De a tornáczot, a mely a templomon kívül van, kihagyd, és azt meg ne mérd; mert a pogányoknak adatott, és a szent várost tapodják negyvenkét hónapig. **3** És adom az én két tanúbizonyáságomnak, hogy prófétáljanak,

gyászruhákba öltözve, ezer kétszáz hatvan napig. 4 Ezek az a két olajfa, és a két gyertyatartó, a melyek a földnek Istene előtt állanak. 5 És ha valaki akar nézik ártani, tűz származik az ő szájokból, a mely megöli az ő ellenségeiket; és ha valaki akar nézik ártani, úgy kell annak megölhetni. 6 Ezeknek van hatalmuk arra, hogy bezárják az egét, hogy az ő prófétálásuknak idejében eső ne legyen; és hatalmuk van a vizeken, hogy azokat vérré változtassák, és megverjék a földet akárm csapással, valamennyiszer akarják. 7 És mikor elvégezik az ő bizonyoságítételeket, a mélyesgből feljövő fenevad hadakozik ellenök, és legyőzi őket, és megöli őket. (Abysos g12) 8 És az ő holttesteik feküsznek ama nagy városnak utcáin, a mely lélek szerint Sodomának és Égyiptomnak hivatik, ahol a mi Urunk is megfeszítetted. 9 És a népek és ágazatok, és nyelvek és nemzetek közül valók látták azoknak holttestét három és fél nap, és azoknak holttestét nem engedik sírba tenni. 10 És a földnek lakosai örülnek és örvendeznek rajtok, és ajándékot küldenek egymásnak; mivelhogy e két próféta gyötörte a földnek lakosait. 11 De három és fél nap mulva életnek lelke adaték Istenről ő beléjük, és lábaikra állának; és nagy félelem esik azokra, a kik őket nézik vala. 12 És hallának nagy szózatot az égből, a mely ezt mondja vala nékik: Jöjjetek fel ide. És felmenének az égre felhőben; és láták őket az ő ellenségeiket. 13 És lön abban az órában nagy földindulás, és a városnak tizedrésze elesék; és megöleték a földindulásban hétezer ember neve; és a többiek megrémülnek, és a menny Istenének adának dicsőséget. 14 A második jaj elmúlt; íme a harmadik jaj hamar előj. 15 A hetedik angyal is trombitála, és nagy szózatok lőnek a mennyben, a melyek ezt mondják vala: E világnak országai a mi Urunkéi és az ő Krisztusáéi lettek, a ki örökkön örökké uralkodik. (aión g165) 16 És a huszonnyug Vén, aki az Isten előtt ül az ő királyiszékeiben, esik az ő orczájára és imádá az Isten, 17 Ezt mondván: Hálát adunk néked Uram, mindenható Isten, aki vagy és aki valál és aki eljövendő vagy; mert a te nagy hatalmadat kezedhez vettek, és a te országlásodat elkezdtettek. 18 És megharagudtak a pogányok, és eljött a te haragod, és a halottak ideje, hogy megítéltessék, és jutalmat adj a te szolgáidnak, a prófétáknak és a szenteknek, és a kik a te nevedet félik, kicsinyeknek és nagyoknak; és elpusztítsd azokat, a kik a földet pusztítják. 19 És megnyilatkozék az Isten temploma a mennyben, és megláttaték az ő szövetségének látájára az ő templomában; és lőnek villámlások és szózatok és mennydörgések, és földindulás és nagy jégeső.

12 És láttaték nagy jel az égben: egy asszony, aki a napba vala felöltözve, és lábai alatt vala a hold, és az ő fejében tizenkét csillagból korona; 2 A ki terhes vala, és akarván szűlni, kiált vala, és kínlódik vala a szülésben. 3 Láttaték más jel is az égben, és íme vala egy nagy veres sárkány, a kinek hét feje vala és tíz szarva, és az ő fejeiben hét korona; 4 És a farka utána vonszá az ég csillagainak harmadrészét, és a földre veté azokat; és álla az a sárkány a szűlő asszony elé, hogy mikor szűl, annak fiát megegye. 5 És szűle fiú-magzatot, aki vasvesszővel legeltet minden nemzetet; és ragadtaték annak fia Istenhez és az ő királyiszékéhez. 6 Az asszony pedig elfuta a pusztába, hol Istenről készített helye van, hogy ott táplálják őt ezer kétszáz hatvan napig. 7 És lön az égben viaskodás: Mihály és az ő angyalai viaskodnak vala a sárkánnyal; és a sárkány is viaskodik vala és az ő angyalai; 8 De nem vehetének diadalmat, és az ő helyök sem találtaték többé a mennyben. 9 És vetteték a nagy sárkány, ama régi kígyó, aki neveztetik ördögnek és a Sátánnak, ki mind az egész föld kerekségét elhiteti, vetteték a földre, és az ő angyalai is ő vele levettetének. 10 És hallék nagy szózatot az égben, a mely ezt mondja vala: Most lett meg az idvesség és az erő, és a mi Istenünknek országa, és az ő Krisztusának hatalma; mert a mi atyánkfiainak vádolója levettetett, ki vádolja vala őket éjjel és nappal a mi Istenünk előtt. 11 És ők legyőzték azt a Bárány véréért, és az ő bizonyoságítéloknek beszédéért; és az ő életöket nem kímélték mind halálig. 12 Annakokáért örölkjetek egek és a kik lakoztok azokban. Jaj a föld és a tenger lakosainak; mert leszállott az ördög ti hozzátok, nagy haraggal teljes, úgymint a ki tudja, hogy kevés ideje van. 13 Mikor azért láitta a sárkány, hogy ő levettetett a földre, kergetni kezdé az asszonyt, aki a fiút szülte. 14 De adaték az asszonynak két nagy sasszárny, hogy a kígyó elől elrepüljön a pusztába az ő helyére, hogy tápláltassék ott ideig, időkig, és az időnek feléig. 15 És bocsáta a kígyó az ő szájából az asszony után vizet, mint egy folyó vizet, hogy azt a folyóvízzel elragadtassa. 16 De segítségül lön a föld az asszonynak, és megnyitá a föld az ő száját, és elnyelé a folyóvizet, a melyet a sárkány az ő szájából bocsátott. 17 Megharagvék azért a sárkány az asszonyra, és elméne, hogy hadakozzék egyebekkel az ő magvából valókkal, az Isten parancsolatainak megőrzőivel, és a kiknél vala a Jézus Krisztus bizonyoságítétele;

13 És álla a tengernek fövenyére. És láték egy fenevadat feljőni a tengerből, a melynek hét feje és tíz szarva vala, és az ő szarvain tíz korona, és az ő fejein a káromlánsnak

neve. 2 És e fenevad, a melyet láték, hasonló vala a párduczhoz, és az ő lábai, mint a medvéé, és az ő szája, mint az oroszlán szája; és a sárkány adád az ő erejét annak, és az ő királyiszékét, és nagy hatalmat. 3 És látám, hogy egy az ő fejei közül mintegy halálos sebbel megsebesítettet; de az ő halálos sebe meggyógyították; és csodálván, az egész föld követé a fenevadat. 4 És imádák a sárkányt, a ki a hatalmat adta a fenevadnak; és imádák a fenevadat, ezt mondván: Kicsoda hasonló e fenevadhoz? kicsoda viaskodhatik ő vele? 5 És adaték néki nagy dolgoknak és káromlásoknak szóló szája; és adaték néki hatalom, hogy cselekedjék negyvenköt hónapig. 6 Megnyíti azért az ő száját Isten ellen való káromlársa, hogy szidalmazza az ő nevét és az ő sátorát, és azokat, a kik a mennyben laknak. 7 Az is adaték néki, hogy a szentek ellen hadakozzék, és őket legyőzze; és adaték néki hatalom minden nemzetesen, nyelven és népen. 8 Annakokáért imádják őt a földnek minden lakosai, a kiknek neve nincs beírva az életnek könyvébe, a mely a Bárányé, a ki megöletett, e világ alapítása óta. 9 Ha van füle valakinek, hallja! 10 Ha valaki fogásába visz mászt, ő is fogásába megy; ha valaki fegyverrel ölt, fegyverrel kell annak megölhetni. Itt van a szentek békességes tűrése és hite. 11 Azután láték más fenevadat feljóni a földből, a kinek két szarva vala, a Bárányéhoz hasonló, de úgy szól vala, mint a sárkány; 12 És az előbbi fenevadnak minden hatalmasságát cselekszi ő előtte; és azt is cselekszi, hogy a föld és annak lakosai imádják az első fenevadat, a melynek halálos sebe meggyógyult vala; 13 És nagy jeleket tesz, annyira, hogy tüzet is hoz alá az égből a földre, az emberek láttára. 14 És elhiteti a földnek lakosait a jelekkel, a melyek adatának néki, hogy cselekedje a fenevad előtt; azt mondván a föld lakosainak, hogy csinálják meg a fenevadnak képét, a ki fegyverrel megsebesítettet vala, de megelevenedett. 15 És adaték néki, hogy a fenevad képébe lelket adjon, hogy a fenevad képe szóljon is, és azt mívelje, hogy mindazok, a kik nem imádják a fenevad képét, megölessenek, 16 Azt is teszi mindenivel, kicsinyekkel és nagyokkal, gazdagokkal és szegényekkel, szabadokkal és szolgákkal, hogy az ő jobb kezökre vagy a homlokukra békéget tegyenek; 17 És hogy senki se vehessen, se el ne adhasson semmit, hanem csak a kin a fenevad békéje van, vagy neve, vagy nevének száma. 18 Itt van a bölcseség. A kinek értelme van, számlálja meg a fenevad számát; mert emberi szám: és annak száma hatszázhatvanhat.

14 És látám, és ímé egy Bárány áll vala Sion hegyén, és ő vele száznegyvennégy ezeren, a kiknek homlokán

írva vala az ő Atjának neve. 2 És hallék szózatot az égből, mint sok vizeknek zúgását és mint nagy mennydörgésnek szavát; és hallám hárfásoknak szavát, a kik az ő haráfajokkal haráfálnak vala; 3 És énekelnek vala mintegy új éneket a királyiszék előtt, és a négy lelkes állat előtt és a Vénék előtt; és senki meg nem tanulhatja vala azt az éneket, csak a száz negyvennégy ezer, a kik áron vétettek meg a földről. 4 Ezek azok, a kik asszonyokkal nem fertőztették meg magokat; mert szűzek. Ezek azok, a kik követik a Bárányt, valahová megy. Ezek áron vétettek meg az emberek közül Istennek és a Báránynak zsengéiül. 5 És az ő szájokban nem találtattat álnozság; mert az Istennek királyiszéke előtt feddhetetlenek. 6 És láték más angyalt az ég középen repülni, a kinél vala az örökkévaló evangéliom, hogy a föld lakosainak hirdesse az evangéliomot, és minden nemzetének és ágazatnak, és nyelvnek és népnek, (*aiōnios g166*) 7 Ezt mondván nagy szóval: Féljétek az Istant, és néki adjatok dicsőséget: mert eljött az ő ítéletének órája; és imádjátok azt, a ki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait. 8 És más angyal követé azt, mondván: Leomlott, leomlott Babilon, a nagy város! mert az ő paráznaságának haragborából adott inni minden pogány népnek. 9 És harmadik angyal is követé azokat, mondván nagy szóval: Ha valaki imádja a fenevadat és annak képét, és békéget felveszi vagy homlokára vagy kezére, 10 Az is iszik az Isten haragjának borából, a mely elegyítetlenül töltetett az ő haragjának poharába: és kínoztatik tűzzel és kénkövel a szent angyalok előtt és a Bárány előtt; 11 És az ő kínoldásuknak füstje felmegy örökkön örökké; és nem lesz nyugalmuk éjjel és nappal, a kik imádják a fenevadat és annak képét, és ha valaki az ő nevének békéget felveszi. (*aiōn g165*) 12 Itt van a szenteknek békességes tűrése, itt a kik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét! 13 És hallék az égből szózatot, a mely ezt mondja vala nékem: Írd meg: Boldogok a halottak, a kik az Úrban halnak meg mostantól fogva. Bizony, azt mondja a Lélek, mert megnyugosznak az ő fáradtságuktól, és az ő cselekedeteik követik őket. 14 És látám, és ímé vala egy fehér felhő; és a felhőn ülé valaki, hasonló az embernek Fiához, a fején arany korona, és a kezében éles sarló. 15 És más angyal jöve ki a templomból, nagy szóval kiáltván annak, a ki a felhőn ül vala: Indítsd a sarlótat és arass; mert a földnek aratni valójága megszáradt. 16 Bocsátá azért, a ki a felhőn ül vala az ő sarlóját a földre; éslearattaték a föld. 17 És más angyal jöve ki a mennyben való templomból, s annál is éles sarló vala. 18 Más angyal is jöve ki az oltártól, a kinek hatalma vala a tűzön, és kiáltja nagy szóval annak, a kinél vala az éles sarló, ezt mondván:

Bocsásd a te éles sarlódat, és szedd meg a föld szőleinek gerézdeit; mert megértek annak szőlei. **19** Bocsátá azért az angyal az ő éles sarlóját a földre, és a földnek szőleit megszedé, és veté az Isten haragjának nagy borsajtójába. **20** És megtaposták a borsajtót a városon kívül, és vér jöve ki a borsajtóból a lovak zablájáig, ezer hatszáz futamatnyira.

15 És láték mennyben más nagy és csodálatos jel: hét angyalt, a kinél vala a hét utolsó csapás; mert az által teljesedett be az Istennek haragja. **2** És láték úgymint üvegtengert tűzzel elegyítve; és azokat, a kik diadalmasok a fenevadon és az ő képén, és békelyegén és az ő nevének számán, látám állani az üvegtenger mellett, a kiknek kezében valának az Istennek hárfái. **3** És énekelik vala Mózesnek az Isten szolgájának énekét, és a Báránynak énekét, ezt mondván: Nagyok és csodálatosak a te dolgaid, mindenható Úr Isten; igazságosak és igazak a te útaid, óh szentek Királya! **4** Ki ne félne téged, Uram! és ki ne dicsőítené a te nevedet? mert csak egyedül vagy szent. Mert eljönek mind a pogányok és lehajolnak előtted; mert a te ítéleteid nyilvánvalókká lettek. **5** És ezeknek utána látám, és íme megnyittaték a mennyben a bizonyásítéssel sátorának temploma, **6** És kijöve a templomból a hét angyal, a kinél a hét csapás vala, tiszta és fehér gyolcsba öltözve, és mellőknél arany övekkel körülövezve. **7** És egy a négy lelkес állat közül ada a hét angyalnak hét aranypoharat, a mely az örökkön örökkel élő Istennek haragjával teljes vala. (aión g165) **8** És megtelék a templom füsttel az Isten dicsőségének és erejének miatta, és senki a templomba be nem mehet vala, mígnem a hét angyal hét csapása bevégeztetik.

16 És hallék nagy szózatot a templomból, a mely mondja vala a hét angyalnak: Menjetek el és töltésétek ki a földre az Isten haragjának hét poharát. **2** Elméne azért az első, és kitölté az ő poharát a földre; és támadá gonosz és ártalmas fekely azokon az embereken, a kiken vala a fenevad békelye, és a kik imádják vala annak képét. **3** A másik angyal is kitölté az ő poharát a tengerbe; és olyanná lón, mint a halott vére; és minden élő állat meghala a tengerben. **4** A harmadik angyal is kitölté az ő poharát a folyózékbe és a vizek forrásaiiba; és lón vér. **5** És hallám, hogy a vizek angyala ezt mondja vala: Igaz vagy Uram, a ki vagy és a ki valál, te Szent, hogy ezeket ítélted; **6** Mivelhogy szentek és próféták vérét ontották, vért adál nézik inni; mert méltók arra. **7** És hallám, hogy más az oltárról ezt mondja vala: Jól van Uram, mindenható Isten, igazak és igazságosak a te ítéleteid. **8** A negyedik angyal is kitölté az ő poharát a napra; és adaték annak, hogy az embereket tikkaszsza tűzzel. **9**

És tikkadának az emberek nagy hévséggel; és az Istennek nevét káromlák, a kinek hatalma vala e csapásokon; és nem térének meg, hogy neki dicsőséget adjanak. **10** Az ötödik angyal is kitölté az ő poharát a fenevad királyiszékére; és lón az ő országa setét; és rágiák vala az ő nyelvöket a kín miatt, **11** És káromlák a menny Istenét az ő kínjaik és fekelyeik miatt; és meg nem térének az ő cselekedeteikből. **12** A hatodik angyal is kitölté az ő poharát a nagy folyóvízre, az Eufrátesre; és kiszárada annak vize, hogy a napkelet felől jövő királyoknak út készíttessék. **13** És láték a sárkány szájából és a fenevad szájából és a hamis próféta szájából három tisztátlan lelkeket kijőni, a békákhöz hasonlókat; **14** Mert ördögi lelkek azok, a kik jeleket tesznek; a kik elmennek a földnek és az egész világnak királyaihoz, hogy egybe gyűjtsék azokat a mindenható Isten ama nagy napjának viadálára. **15** (Imé eljövök, mint a tolvaj. Boldog, a ki vigyáz és őrizi az ő ruháit, hogy mezítelenen ne járjon, és meg ne lássák az ő rútságát.) **16** Egybegyűjték azért őket a helyre, a melyet zsidóul Armageddonnak neveznek. **17** A hetedik angyal is kitölté az ő poharát a levegőre; és nagy szózat jöve ki a mennyei templomból a királyiszéktől, a mely ezt mondja vala: Meglegg! **18** És lónek zendülések és mennydörgések és villámlások; és lón nagy földindulás, a milyen nem volt, mióta az emberek a földön vannak, ilyen földindulás, ilyen nagy. **19** És a nagy város három részre szakada, és a pogányok városai elesének; és a nagy Babilon megemlítették az Isten előtt, hogy adjon annak inni az ő bústult haragja borának poharából. **20** És minden sziget elmúlék, és hegyek nem találtatának többé. **21** És nagy jégeső, mint egy-egy tálentom, szálla az égből az emberekre; és káromlák az Istenet az emberek a jégeső csapásáért; mert annak csapása felette nagy.

17 És jöve egy a hét angyal közül, a kinél a hét pohár vala, és szóla velem, mondván nékem: Jövel, és megmutatom néked a nagy paráznának károztatását, a ki a sok vizen ül; **2** A kivel paráználkodtak a föld királyai, és az ő paráznaságának borával megrészegedtek a föld lakosai. **3** És lélekben elvitt engem egy pusztába és láték egy asszonnyt ülni egy veres fenevadon, a mely teljes vala káromlásnak neveivel, a melynek hét feje és tíz szarva vala. **4** Öltözött vala pedig az asszony bíborba és skárlátba, és megékesítették vala aranynyal és drágakővel és gyöngyökkel, kezében egy aranypohár vala, tele útátosságokkal és az ő paráznaságának tisztátlanságával, **5** És az ő homlokára egy név vala írva: Titok; a nagy Babilon, a paráznáknak és a föld útátosságainak anyja. **6** És látám, hogy az asszony

részeg vala a szentek vérétől és a Jézus bizonyáságtevőinek vérértől; és nagy csodálkozással csodálkozám, mikor látám őt. 7 És monda nékem az angyal: Miért csodálkozol? Én megmondom néked ez asszonyak titkát és a fenevadat, a melyet hordozza, a melynek hét feje és tíz szarva van. 8 A fenevad, a melyet láttál, volt és nincs; és a mélyégből jő fel és megy a veszedelemre. És a föld lakosai csodálkoznak (a kiknek neve nincs beírva az életnek könyvébe a világ alapítása óta) látván a fenevadat, a mely vala és nincs, noha van. (Abysos g12) 9 Itt az elme, a melyben van bölcseség. A hét fő a hét hegy, a melyen az asszony ül; 10 Király is hét van; az öte elesett, és az egyik van, a másik még el nem jött; és mikor eljő, kevés ideig kell annak megmaradni. 11 A fenevad pedig, a mely vala és nincs, az maga a nyolczadik, és a hét közül való; és a veszedelemre megy. 12 A tíz szarv pedig, a melyet láttál, tíz király, olyanok, a kik még birodalmat nem kaptak; de hatalmat kapnak mint királyok egy óráig a fenevaddal. 13 Ezeknek egy a szándékuk; erekjöket és hatalmokat is a fenevadnak adják. 14 Ezek a Bárány ellen viaskodnak, és a Bárány meggyőzi őket, mert uraknak Ura és királyoknak Királya; és az ő vele való hivatalosok és választottak és hívek is. 15 És monda nékem: A vizek, a melyeket láttál, a hol a parázna ül, népek azok és sokaságok és nemzetek és nyelvek. 16 És a tíz szarv, a melyet láttál a fenevadon, ezek meggyűlik a paráznt, és kifosztják és mezítélné teszik, és eszik annak húsát, és megégetik őt tűzzel. 17 Mert az Isten adta azoknak szívébe, hogy az ő szándékát cselekedjék, és egy szándékon legyenek, és adják az ő birodalmukat a fenevadnak, míglé betelnek az Isten beszédei. 18 És az asszony, a melyet láttál, ama nagy város, a melynek királysága van a földnek királyain.

18 És ezek után láték más angyalt leszállani a mennyiből, a kinek nagy hatalma vala; és a föld fénylett annak dicsőségeitől. 2 És kiáltja teljes erejből, nagy szóval mondván: Leomlott, leomlott a nagy Babilon, és lett ördögöknek lakhelyévé, minden tisztálatlan léleknek tömlöczévé, és minden tisztálatlan és gyűlölséges madárnak tömlöczévé. 3 Mert az ő parázsága haragjának borából ivott valamennyi nép, és a földnek királyai ő vele paráznlákkodtak, és a földnek kalmárai az ő dobzódásának erejből meggazdagodtak. 4 És hallék más szózatot a mennyiből, a mely ezt mondja vala: Fussatok ki belőle én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben, és ne kapjatok az ő csapásáiból: 5 Mert az ő bűnei az égig hatottak, és megemlékezett az Isten az ő gonoszságairól. 6 Fizesetek úgy néki, a mint ő fizetett néktek, és kétszerrel kettőztessétek meg néki az ő

cselekedetei szerint; a mely pohárba itatott, ugyanabból két annyit töltsetek néki. 7 A mennyire dicsőítette magát és dobzódott, annyi kínna és gyászszal fizessetek néki; mert ezt mondja az ő szívében: Úgy ülök, mint királynéasszony, és nem vagyok özvegy, és semmi gyászt nem látok. 8 Ennekük árát egy nap jönek ő reá az ő csapásai: a halál, a gyász és az éhség; és tűzzel égettetik meg; mert erős az Úr, az Isten, aki megbünteti őt. 9 És siratják őt, és jagatnak ő rajta a föld királyai, a kik vele paráznlákkodtak és dobzódtak, mikor az ő égésének füstjét látják, 10 Nagy távol állva az ő kínjától való félelem miatt, mondván: Jaj! jaj! te nagy város, Babilon, te hatalmas város, hogy egy órában jött el ítéleted! 11 A föld kalmárai is siratják és jagatják őt, mert az ő áruikat immár senki nem veszi; 12 Arany és ezüst, és drágakő és gyöngy, és gyolcs és bíbor, és selyem és skárlátczikkeket; és minden thinfát és minden elefántcsontedényt, és drágafából és rézből és vasból és márványköből csinált minden edényt; 13 És fahajat és illatszereket, és kenetet és tömjént, és bort és olajat, és zsemlyelisztet és gabonát, és barnokat és juhokat, és lovakat és kocsikat, és rabokat és emberek lelkiteit. 14 És a gyümölcs, a mit a te lelked kívánt, eltávozott tőled, és minden a mi ínyes és pompás, eltávozott tőled, és többé azokat meg nem találod. 15 Ezeknek árosai, a kik meggazdagodtak őtőle, távol állanak az ő kínjától való félelem miatt, sírván és jagatván, 16 És ezt mondván: Jaj! jaj! a nagy város, a mely öltözött gyolcsba és bíborba és skarlátba, és megékesített aranynyal, drágakövekkel és gyöngyökkel; hogy elpusztult egy órában annyi gazdagság! 17 És minden hajós mester és a hajókon levők mind, a sokaság és az evezők, és valakik a tengeren kereskednek, távol állanak. 18 És kiáltanak, látván az ő égésének füstjét, és ezt mondják vala: Mi hasonló e nagy városhoz? 19 És port hányán az ő fejükre, kiáltanak sírván és jagatván, és ezt mondván: Jaj! jaj! az a nagy város, a melyben meggazdagodott mindenki, a kinek hajói voltak a tengeren, annak drágaságaiból, hogy elpusztult egy órában! 20 Örülj ő rajta menny, és ti szent apostolok és próféták; mert az Isten büntette meg őt érettetek való büntetéssel. 21 És egy erős angyal egy nagy malomkőhöz hasonló követ felvőn és a tengerbe veté, ezt mondván: Ilyen módon nagy sebességgel vettetik el Babilon, ama nagy város, és többé meg nem találtatik. 22 És hárfásoknak és muzsikásoknak, és síposoknak és trombitásoknak szava te benned többé nem hallatik; és semmi mesterségnek mestere nem találatik többé te benned; és malomnak zúgása sem hallatik többé te benned; 23 És szövétneknek világossága többé te benned nem fénylik; és vőlegények és menyasszonyak szava

sem hallatik többé te benned; mert a te kalmáraid valának a földnek fejedelmei; mert a te búvöléseidtől eltévelkedtek mind a népek. 24 És abban prófétáknak és szenteknek vére találhatott, és mindeneknek, a kik megölettek a földön.

19 És ezek után hallám mintegy nagy sokaságnak nagy

szavát az égben, a mely ezt mondja vala: Aleluja! az idősség és a dicsőség, és a tisztesség és a hatalom az Úré, a mi Istenünké! 2 Mert igazak és igazságosak az Ő ítéletei, és azt a nagy paráznát, a mely a földet megrontotta az Ő paráznáságával, elítélte, és megbosszulta az Ő szolgáinak vérét annak kezén. 3 És másodszor is mondának: Aleluja! és: Annak füstje felmegy örökkön örökké. (aiōn g165) 4 És leborula a huszonnégy Vén és a négy lelkes állat, és imádá az Isten, a ki a királyiszékben ül vala, mondán: Ámen! Aleluja! 5 És a királyiszéktől szózat jöve ki, a mely ezt mondja vala: Dícsérétek a mi Istenünket mindenjában Ő szolgái, a kik félitek Őt, kicsinyek és nagyok! 6 És hallám mintegy nagy sokaság szavát, és mintegy sok vizet zúgását, és mintegy erős mennyörgések szavát, mondán: Aleluja! mert uralkodik az Úr, a mi Istenünk, a mindenható. 7 Örüljünk és örvendezzünk, és adjunk dicsőséget néki, mert eljött a Bárány menyegzője, és az Ő felesége elkészítette magát, 8 És adatott annak, hogy felöltözék tiszta és ragyogó fehér gyolcsba; mert a fehér gyolcs a szenteknek igazságos cselekedetei. 9 És monda nékem: Írd meg: Boldogok azok, a kik a Bárány menyegzőjének vacsorájára hivatalosak. És monda nékem: Ezek az Istennek igaz beszédei. 10 És leborulék annak lábai előtt, hogy imádjam Őt, de monda nékem: Meglásd, ne tedd; szolgatársad vagyok néked és a te atyádfiainak, a kiknél a Jézus bizonyásítétele van; Isten imádd, mert a Jézus bizonyásítétele a prófétáság lelke. 11 És látám, hogy az ég megnyílt, és ímé vala egy fehér ló, és a ki azon ül vala, hivatik vala Hívnek és Igaznak, és igazságosan ítélni és hadakozik. 12 És az Ő szemei olyanok, mint a tűzláng; és az Ő fején sok korona; az Ő neve fel vala írva, a mit senki nem tud, csak Ő maga. 13 És vérrel hintett ruhába vala öltözettel és a neve Isten ígéjének neveztetik. 14 És mennyei seregek követik vala Őt fehér lovakon, fehér és tiszta gyolcsba öltözve. 15 És az Ő szájából éles kard jó vala ki, hogy azzal verje a pogányokat; és Ő fogja azokat legeltetni vasvesszővel; és Ő nyomja a mindenható Isten haragja hevének borsajtóját. 16 És az Ő ruháján és temporán oda vala írva az Ő neve: királyoknak Királya, és uraknak Ura. 17 És láték egy angyalt állani a napban, és kiáltja nagy szóval, mondán minden madaraknak, a melyek repdesnek vala az égnek közepette: Jőjjetek el, és gyűljetek egybe

a nagy Istennek vacsorájára; 18 Hogy egyétek a királyok húsát, és vezérek húsát és hatalmasok húsát, és lovagnak és rajtok úlóknek húsát, és mindenkinék húsát, szabadoké és szolgáké, és kicsinyeké és nagyoké. 19 És látám, hogy a fenevad és a föld királyai és az Ő seregeik egybegyűltek, hogy hadakozzanak az ellen, a ki a lovón ül vala és az Ő serege ellen. 20 És megfogaték a fenevad, és Ő vele együtt a hamis próféta, a ki a csodákat tette Ő előtte, a melyekkel elhitte azokat, a kik a fenevad békéjét felvették, és a kik imádták annak képét: Ők ketten elevenen a kénkővel égő tüzes tóba vettetének: (Limnē Pyr g3041 g4442) 21 A többiek pedig megöletének a lovón ülőnek kardjával, a mely az Ő szájából jó vala ki; és a madarak minden megelégedének azoknak húsával.

20 És láték egy angyalt leszállani a mennyből, a kinél vala

a mélységnak kulcsa, és egy nagy lánc a kezében.

(Abyssos g12) 2 És megfogá a sárkányt, azt a régi kígyót, a ki az ördög és Sátán, és megkötzé azt ezer esztendőre, 3 És veté Őt a mélységebe, és bezárá azt és bepecsételé Ő felettese, hogy többé el ne hitesse a népeket, míg betelik az ezer esztendő; azután el kell néki oldoztatni egy kevés időre. (Abyssos g12) 4 És láték királyiszékeket, és leülének azokra, és adaték nékik ítélettel; és látám azoknak lelkite, a kiknek fejük vették a Jézus bizonyásítéleért és az Isten beszédéért, és a kik nem imádták a fenevadat, sem annak képét, és nem vették annak békéjét homlokukra és kezeikre; és éltek és uralkodtak a Krisztussal ezer esztendeig. 5 A többi halottak pedig meg nem elevenedének, mígnem betelik az ezer esztendő. Ez az első feltámadás: 6 Boldog és szent, a kinek része van az első feltámadásban: ezeken nincs hatalma a második halálnak; hanem lesznek az Istennek és a Krisztusnak papjai, és uralkodnak Ő vele ezer esztendeig. 7 És mikor eltelik az ezer esztendő, a Sátán eloldatik az Ő fogáságóból. 8 És kimegy, hogy elhitesse a föld négy szegletén lévő népeket, a Gógot és a Magógot, hogy egybegyűjtse Őket háborúra, a kiknek száma, mint a tenger fóvenye. 9 És feljövénék a föld szélességére, és körülvevék a szentek táborát és a szeretett várost; és Istenről a mennyből tűz szálla alá, és megemészti azokat. 10 És az ördög, a ki elhitte Őket, vették a tűz és kénkő tavába, ahol van a fenevad és a hamis próféta; és kínoztatnak éjjel és nappal örökkön örökké. (aiōn g165, Limnē Pyr g3041 g4442)

11 És láték egy nagy fehér királyiszéket, és a rajta ülőt, a kinek tekintete elől eltűnök a föld és az ég, és helyük nem találhataték. 12 És látám a halottakat, nagyokat és kicsinyeket, állani az Isten előtt; és könyvek nyitvatának meg, majd egy

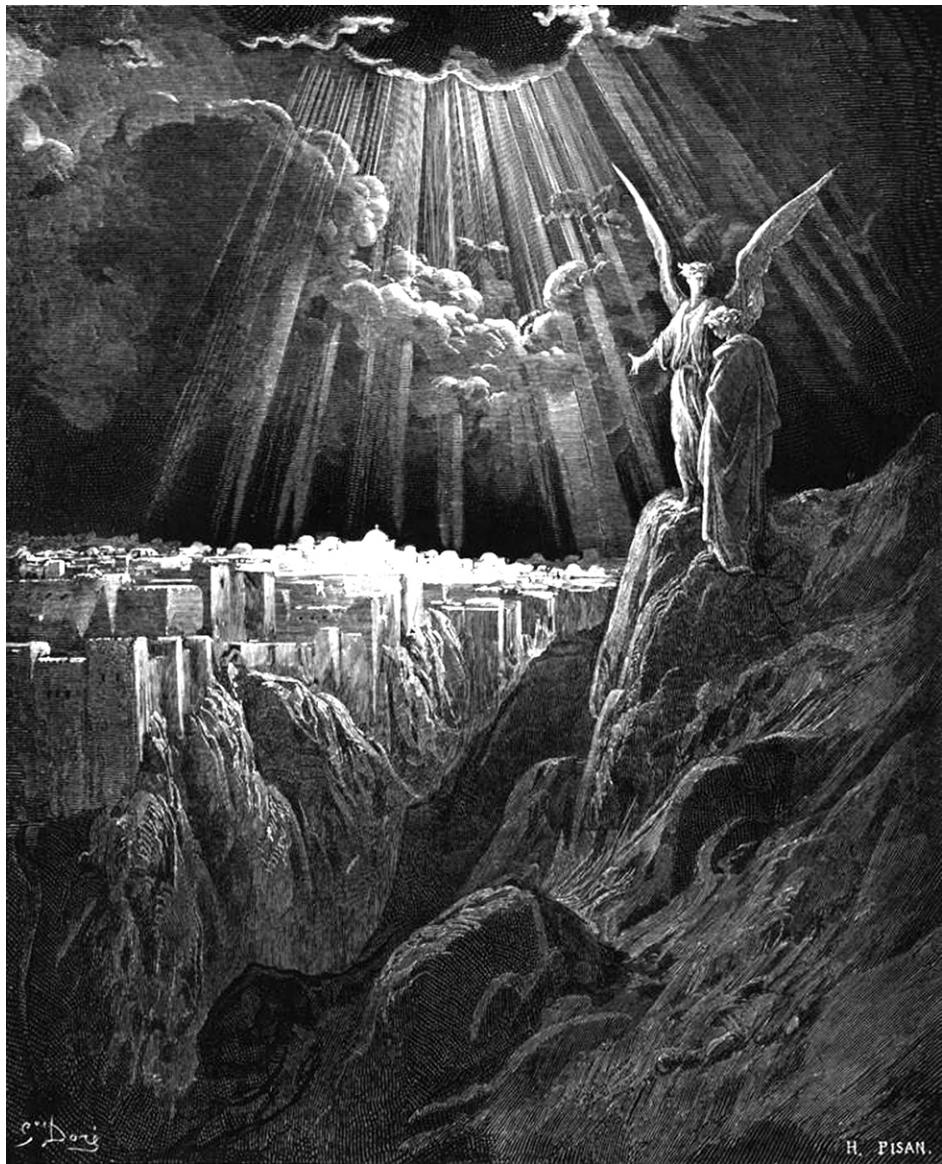
más könyv nyittaték meg, a mely az életnek könyve; és megítéltetének a halottak azokból, a mik a könyvekbe voltak írva, az ő cselekedeteik szerint. **13** És a tenger kiadá a halottakat, a kik ő benne voltak; és a halál és a pokol is kiadá a halottakat, a kik ő nálok voltak; és megítéltetének mindenjában az ő cselekedeteik szerint. (*Hadēs g86*) **14** A pokol pedig és a halál vettetének a tűznek tavába. Ez a második halál, a tűznek tava. (*Hadēs g86, Limnē Pyr g3041 g4442*) **15** És ha valaki nem találtatott beírva az élet könyvében, a tűznek tavába vetteték. (*Limnē Pyr g3041 g4442*)

21 Ezután láték új egét és új földet; mert az első ég és az első föld elmúlt vala; és a tenger többé nem vala. **2** És én János látám a szent várost, az új Jeruzsálemet, a mely az Istenről szállá alá a mennyből, elkészítve, mint egy férje számára felékesített menyasszony. **3** És hallék nagy szózatot, a mely ezt mondja vala az égből: Ímé az Isten sátra az emberekkel van, és velök lakozik, és azok az ő népei lesznek, és maga az Isten lesz velük, az ő Istenök. **4** És az Isten eltöröl minden könyet az ő szemeikről; és a halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak. **5** És monda az, aki a királyiszéken ül vala: Ímé minden újjá teszek. És monda nékem: Írd meg, mert e beszédek hívek és igazak. **6** És monda nékem: Meglett. Én vagyok az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég. Én a szomjázónak adok az élet vizének forrásából ingyen. **7** Aki győz, örökségül nyer minden; és annak Istene leszek, és az fiam lesz nékem. **8** A gyáváknak pedig és hitetleneknek, és útálatosoknak és gyilkosoknak, és parázánaknak és bűbájosoknak, és bálványimádóknak és minden hazugoknak, azoknak része a tűzzel és kénkővel égő tóban lesz, a mi a második halál. (*Limnē Pyr g3041 g4442*) **9** És jöve hozzám egy a hétfő közül, a kinél a hétfő utolsó csapással telt hétfő pohár vala, és szóla nékem, mondván: Jer, megmutatom néked a menyasszonyt, a Bárány feleségét. **10** És elvive engem lélekben egy nagy és magas hegyre és megmutató nékem azt a nagy várost, a szent Jeruzsálemet, a mely Istenről szállott alá a mennyből. **11** Benne vala az Isten dicsősége; és annak világossága hasonló vala a legdrágább kőhöz, úgymint kristálytiszta jáspis kőhöz; **12** És nagy és magas kőfala vala, tizenkét kapuja, és a kapukon tizenkét angyal, és felírott nevek, a melyek az Izráel fiai tizenkét törzsének nevei: **13** Napkeletről három kapu; északról három kapu; délről három kapu: napnyugatról három kapu. **14** És a szent város kőfalának tizenkét alapja vala, és azokon a Bárány tizenkét apostolának nevei. **15** Aki pedig én velem beszéle, annál vala egy arany vessző, hogy

megmérje a várost, és annak kapuit és kőfalát. **16** És a város negyszögben fekszik, és a hossza annyi, mint a szélessége. És megmérte a várost a vesszővel tizenkétezer futamatnyira: annak hosszúsága és szélessége és magassága egyenlő. **17** És megmérte annak kőfalát száznegyvennégy singre, ember mértékével, azaz angyaléval. **18** És kőfalának rakása jáspisból vala; a város pedig tiszta arany, tiszta üveghez hasonló. **19** És a szent város kőfalának alapjai ékesítve valának mindenféle drágakővekkel. Az első alap jáspis; a második zafir; a harmadik kálczedon; a negyedik smaragd; **20** Az ötödik sárdonix; a hatodik sárdius; a hetedik krizolitus; a nyolcadik berillus; a kilencszerik topáz; a tizedik krisopráz; a tizenegyedik jáccint; a tizenkettedik amethyst. **21** A tizenkét kapu pedig tizenkét gyöngy; minden egyes kapu egy-egy gyöngyből vala; és a szent város utcája tiszta arany, olyan mint az átlátszó üveg. **22** És templomot nem láttam abban: mert az Úr, a mindenható Isten annak temploma, és a Bárány. **23** És a szent városnak nincs szüksége a napra, sem a holdra, hogy világítsonak benne; mert az Isten dicsősége megvilágosította azt, és annak szövétneke a Bárány. **24** És a pogányok, a kik megtartatnak, annak világosságában járnak; és a föld királyai az ő dicsőségeket és tisztelességeket abba viszik. **25** És annak kapui be nem záratnak nappal (éjszaka ugyanis ott nem lesz); **26** És a pogányok dicsőségeit és tisztelességeit abba viszik. **27** És nem megy abba be semmi tisztálatlan, sem aki útálatoságot és hazugságot cselekszik, hanem csak a kik beírattak az élet könyvébe, a mely a Bárány.

22 És megmutató nékem az élet vizének tiszta folyóját, a mely ragyogó vala, mint a kristály, az Istennek és a Báránynak királyiszékéből jövén ki. **2** Az ő utcájának közepén. És a folyóvízen innen és túl életnek fája vala, mely tizenkét gyümölcsöt terem vala, minden hónapban meghozván gyümölcsöt; és levelei a pogányok gyógyítására valók. **3** És semmi elátkozott nem lesz többé; és az Istennek és a Báránynak királyiszéke benne lesz; és ő szolgái szolgálnak néki; **4** És látják az ő orczáját; és az ő neve homlokukon lesz. **5** És ott éjszaka nem lesz; és nem lesz szükségek szövétnekre és napvilágra; mert az Úr Isten világosítja meg őket, és országonak örökkön örökké. (*aiōn g165*) **6** És monda nékem: E beszédek hívek és igazak: és az Úr, a szent próféták Istene bocsátotta el az ő angyalát, hogy megmutassa az ő szolgáinak azokat, a miknek meg kell lenni hamar. **7** Íme előjövök hamar. Boldog, aki megtartja e könyv prófétálásának beszédeit. **8** És én János vagyok az, aki ezeket hallottam és láttam: és mikor hallottam és láttam, leborulék az angyal lábai előtt, hogy őt imádjam,

a ki nékem ezeket megmutatta vala. 9 Az pedig monda nékem: Meglásd, ne tudd; mert szolgatársad vagyok néked, és a te atyádfainak a prófétáknak, és azoknak, a kik megtartják e könyvnek beszédeit. Az Isten imádd. 10 Azután monda nékem: Be ne pecsételd e könyv prófétálásának beszédeit, mert az idő közel van. 11 A ki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is; és a ki fertelmes, legyen fertelmes ezután is; és a ki igaz, legyen igaz ezután is; és a ki szent, szenteltek meg ezután is. 12 És ímé hamar eljövök; és az én jutalmam velem van, hogy megfizessek mindenkinet, a mint az Ő cselekedete lesz. 13 Én vagyok az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég, az első és utolsó. 14 Boldogok, a kik megtartják az Ő parancsolatait, hogy joguk legyen az életnek fájához, és bemehessenek a kapukon a városba. 15 De kinn maradnak az ebek és a bűbájosok, és a paráznák és a gyilkosok, és a bálványimádók és mind a ki szereti és szólja a hazugságot. 16 Én Jézus küldöttettem az én angyalomat, hogy ezekről bizonysságot tegyen néktek a gyülekezetekben. Én vagyok Dávidnak ama gyökere és ága: ama fényes és hajnali csillag. 17 És a Lélek és a menyasszony ezt mondják: Jövel! És a ki hallja, ezt mondja: Jövel! És a ki szomjúhozik, jőjön el; és a ki akarja, vegye az élet vizét ingyen. 18 Bizonysságot teszek pedig mindenkinet, a ki e könyv prófétálásának beszédeit hallja: Hogy ha valaki ezekhez hozzá tesz, e könyvben megírt csapásokat veti Isten arra; 19 És ha valaki elvesz e prófétálás könyvének beszédeiből, az Isten annak részét eltörli az élet könyvéből, és a szent városból, és azokból, a mik e könyvben megírtattak. 20 Ezt mondja, a ki ezekről bizonysságot tesz: Bizony hamar eljövök. Ámen, bizony jövel Uram Jézus! 21 A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme legyen mindenjában ti veletek. Ámen.

És én János látám a szent várost, az új Jeruzsáemet, a mely az Istenől szálva alá a mennyből, elkészítve, mint egy férje számára felékesített menyasszony. És hallék nagy szózatot, a mely ezt mondja vala az égből: Ímé az Isten sátra az emberekkel van, és velük lakozik, és azok az ő népei lesznek, és maga az Isten lesz velük, az ő Istenök.

Jelenések 21:2-3

Útmutató az Olvasához

Magyar Nyelv at AionianBible.org/Readers-Guide

The Aionian Bible republishes public domain and Creative Common Bible texts that are 100% free to copy and print. The original translation is unaltered and notes are added to help your study. The notes show the location of eleven special Greek and Hebrew Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and for all mankind, and the nature of afterlife destinies.

Who has the authority to interpret the Bible and examine the underlying Hebrew and Greek words? That is a good question! We read in 1 John 2:27, “*As for you, the anointing which you received from him remains in you, and you do not need for anyone to teach you. But as his anointing teaches you concerning all things, and is true, and is no lie, and even as it taught you, you remain in him.*” Every Christian is qualified to interpret the Bible! Now that does not mean we will all agree. Each of us is still growing in our understanding of the truth. However, it does mean that there is no infallible human or tradition to answer all our questions. Instead the Holy Spirit helps each of us to know the truth and grow closer to God and each other.

The Bible is a library with 66 books in the Protestant Canon. The best way to learn God's word is to read entire books. Read the book of Genesis. Read the book of John. Read the entire Bible library. Topical studies and cross-referencing can be good. However, the safest way to understand context and meaning is to read whole Bible books. Chapter and verse numbers were added for convenience in the 16th century, but unfortunately they can cause the Bible to seem like an encyclopedia. The Aionian Bible is formatted with simple verse numbering, minimal notes, and no cross-referencing in order to encourage the reading of Bible books.

Bible reading must also begin with prayer. Any Christian is qualified to interpret the Bible with God's help. However, this freedom is also a responsibility because without the Holy Spirit we cannot interpret accurately. We read in 1 Corinthians 2:13-14, “*And we speak of these things, not with words taught by human wisdom, but with those taught by the Spirit, comparing spiritual things with spiritual things. Now the natural person does not receive the things of the Spirit of God, for they are foolishness to him, and he cannot understand them, because they are spiritually discerned.*” So we cannot understand in our natural self, but we can with God's help through prayer.

The Holy Spirit is the best writer and he uses literary devices such as introductions, conclusions, paragraphs, and metaphors. He also writes various genres including historical narrative, prose, and poetry. So Bible study must spiritually discern and understand literature. Pray, read, observe, interpret, and apply. Finally, “*Do your best to present yourself approved by God, a worker who does not need to be ashamed, properly handling the word of truth.*” 2 Timothy 2:15. “*God has granted to us his precious and exceedingly great promises; that through these you may become partakers of the divine nature, having escaped from the corruption that is in the world by lust. Yes, and for this very cause adding on your part all diligence, in your faith supply moral excellence; and in moral excellence, knowledge; and in knowledge, self-control; and in self-control patience; and in patience godliness; and in godliness brotherly affection; and in brotherly affection, love. For if these things are yours and abound, they make you to be not idle nor unfruitful to the knowledge of our Lord Jesus Christ,*” 2 Peter 1:4-8.

Szótár

Magyar Nyelv at AionianBible.org/Glossary

The Aionian Bible un-translates and instead transliterates eleven special words to help us better understand the extent of God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies. The original translation is unaltered and a note is added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. Compare the meanings below to the Strong's Concordance and Glossary definitions.

Abyssos g12

Greek: proper noun, place

Usage: 9 times in 3 books, 6 chapters, and 9 verses

Meaning:

Temporary prison for special fallen angels such as Apollyon, the Beast, and Satan.

aïdios g126

Greek: adjective

Usage: 2 times in Romans 1:20 and Jude 6

Meaning:

Lasting, enduring forever, eternal.

aiōn g165

Greek: noun

Usage: 127 times in 22 books, 75 chapters, and 102 verses

Meaning:

A lifetime or time period with a beginning and end, an era, an age, the completion of which is beyond human perception, but known only to God the creator of the aiōns, Hebrews 1:2. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

aiōnios g166

Greek: adjective

Usage: 71 times in 19 books, 44 chapters, and 69 verses

Meaning:

From start to finish, pertaining to the age, lifetime, entirety, complete, or even consummate. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Koine Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

eleēsē g1653

Greek: verb, aorist tense, active voice, subjunctive mood, 3rd person singular

Usage: 1 time in this conjugation, Romans 11:32

Meaning:

To have pity on, to show mercy. Typically, the subjunctive mood indicates possibility, not certainty. However, a subjunctive in a purpose clause is a resulting action as certain as the causal action. The subjunctive in a purpose clause functions as an indicative, not an optative. Thus, the grand conclusion of grace theology in Romans 11:32 must be clarified. God's mercy on all is not a possibility, but a certainty. See ntgreek.org.

Geenna g1067

Greek: proper noun, place

Usage: 12 times in 4 books, 7 chapters, and 12 verses

Meaning:

Valley of Hinnom, Jerusalem's trash dump, a place of ruin, destruction, and judgment in this life, or the next, though not eternal to Jesus' audience.

Hadēs g86

Greek: proper noun, place

Usage: 11 times in 5 books, 9 chapters, and 11 verses

Meaning:

Synonomous with Sheol, though in New Testament usage Hades is the temporal place of punishment for deceased unbelieving mankind, distinct from Paradise for deceased believers.

Limnē Pyr g3041 g4442

Greek: proper noun, place

Usage: Phrase 5 times in the New Testament

Meaning:

Lake of Fire, final punishment for those not named in the Book of Life, prepared for the Devil and his angels, Matthew 25:41.

Sheol h7585

Hebrew: proper noun, place

Usage: 66 times in 17 books, 50 chapters, and 64 verses

Meaning:

The grave or temporal afterlife world of both the righteous and unrighteous, believing and unbelieving, until the general resurrection.

Tartaroō g5020

Greek: proper noun, place

Usage: 1 time in 2 Peter 2:4

Meaning:

Temporary prison for particular fallen angels awaiting final judgment.

Szótár +

AionianBible.org/Bibles/Hungarian---Hungarian-Karoli/Noted

Glossary references are below. Strong's Hebrew and Greek number notes are added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. Questioned verse translations do not contain Aionian Glossary words and may wrongly imply *eternal* or *Hell*. * The note placement is skipped or adjusted for verses with non-standard numbering.

Abyssos

Lukács 8:31
Rómaiakhoz 10:7
Jelenések 9:1
Jelenések 9:2
Jelenések 9:11
Jelenések 11:7
Jelenések 17:8
Jelenések 20:1
Jelenések 20:3

Apostolok 3:21
Apostolok 15:18
Rómaiakhoz 1:25
Rómaiakhoz 9:5
Rómaiakhoz 11:36
Rómaiakhoz 12:2
Rómaiakhoz 16:27
1 Korintusi 1:20
1 Korintusi 2:6
1 Korintusi 2:7
1 Korintusi 2:8
1 Korintusi 3:18
1 Korintusi 8:13
1 Korintusi 10:11
2 Korintusi 4:4
2 Korintusi 9:9
2 Korintusi 11:31
Galatákhöz 1:4
Galatákhöz 1:5
Efézusiakhoz 1:21
Efézusiakhoz 2:2
Efézusiakhoz 2:7
Efézusiakhoz 3:9
Efézusiakhoz 3:11
Efézusiakhoz 3:21
Efézusiakhoz 6:12
Filippiekhez 4:20
Kolosséiakhoz 1:26
1 Timóteushoz 1:17
1 Timóteushoz 6:17
2 Timóteushoz 4:10
2 Timóteushoz 4:18
Tituszhoz 2:12
Zsidókhoz 1:2
Zsidókhoz 1:8
Zsidókhoz 5:6
Zsidókhoz 6:5
Zsidókhoz 6:20
Zsidókhoz 7:17
Zsidókhoz 7:21
Zsidókhoz 7:24
Zsidókhoz 7:28
Zsidókhoz 9:26
Zsidókhoz 11:3
Zsidókhoz 13:8
Zsidókhoz 13:21
1 Péter 1:23

1 Péter 1:25
1 Péter 4:11
1 Péter 5:11
2 Péter 3:18
1 János 2:17
2 János 1:2
Júdás 1:13
Júdás 1:25
Jelenések 1:6
Jelenések 1:18
Jelenések 4:9
Jelenések 4:10
Jelenések 5:13
Jelenések 7:12
Jelenések 10:6
Jelenések 11:15
Jelenések 14:11
Jelenések 15:7
Jelenések 19:3
Jelenések 20:10
Jelenések 22:5

aïdios

Rómaiakhoz 1:20
Júdás 1:6

aiōn

Máté 12:32
Máté 13:22
Máté 13:39
Máté 13:40
Máté 13:49
Máté 21:19
Máté 24:3
Máté 28:20
Márk 3:29
Márk 4:19
Márk 10:30
Márk 11:14
Lukács 1:33
Lukács 1:55
Lukács 1:70
Lukács 16:8
Lukács 18:30
Lukács 20:34
Lukács 20:35
János 4:14
János 6:51
János 6:58
János 8:35
János 8:51
János 8:52
János 9:32
János 10:28
János 11:26
János 12:34
János 13:8
János 14:16

aiōnios

Máté 18:8
Máté 19:16
Máté 19:29
Máté 25:41
Máté 25:46
Márk 3:29
Márk 10:17
Márk 10:30
Lukács 10:25
Lukács 16:9
Lukács 18:18
Lukács 18:30
János 3:15
János 3:16
János 3:36
János 4:14
János 4:36
János 5:24
János 5:39
János 6:27
János 6:40
János 6:47
János 6:54
János 6:68

János 10:28
János 12:25
János 12:50
János 17:2
János 17:3
Apostolok 13:46
Apostolok 13:48
Rómaiakhoz 2:7
Rómaiakhoz 5:21
Rómaiakhoz 6:22
Rómaiakhoz 6:23
Rómaiakhoz 16:25
Rómaiakhoz 16:26
2 Korintusi 4:17
2 Korintusi 4:18
2 Korintusi 5:1
Galatákhöz 6:8
2 Tesszálonika 1:9
2 Tesszálonika 2:16
1 Timóteushoz 1:16
1 Timóteushoz 6:12
1 Timóteushoz 6:16
2 Timóteushoz 1:9
2 Timóteushoz 2:10
Titushoz 1:2
Titushoz 3:7
Filemonhoz 1:15
Zsidókhoz 5:9
Zsidókhoz 6:2
Zsidókhoz 9:12
Zsidókhoz 9:14
Zsidókhoz 9:15
Zsidókhoz 13:20
1 Péter 5:10
2 Péter 1:11
1 János 1:2
1 János 2:25
1 János 3:15
1 János 5:11
1 János 5:13
1 János 5:20
Júdás 1:7
Júdás 1:21
Jelenések 14:6

eleēsē

Rómaiakhoz 11:32

Geenna

Máté 5:22
Máté 5:29
Máté 5:30
Máté 10:28
Máté 18:9
Máté 23:15
Máté 23:33
Márk 9:43

Márk 9:45
Márk 9:47
Lukács 12:5
Jakab 3:6
Hadēs
Máté 11:23
Máté 16:18
Lukács 10:15
Lukács 16:23
Apostolok 2:27
Apostolok 2:31
1 Korintusi 15:55
Jelenések 1:18
Jelenések 6:8
Jelenések 20:13
Jelenések 20:14

Limnē Pyr

Jelenések 19:20
Jelenések 20:10
Jelenések 20:14
Jelenések 20:15
Jelenések 21:8

Sheol

1 Mózes 37:35
1 Mózes 42:38
1 Mózes 44:29
1 Mózes 44:31
4 Mózes 16:30
4 Mózes 16:33
5 Mózes 32:22
1 Sámuel 2:6
2 Sámuel 22:6
1 Királyok 2:6
1 Királyok 2:9
Jób 7:9
Jób 11:8
Jób 14:13
Jób 17:13
Jób 17:16
Jób 21:13
Jób 24:19
Jób 26:6

Zsoltárok 6:5
Zsoltárok 9:17
Zsoltárok 16:10
Zsoltárok 18:5
Zsoltárok 30:3
Zsoltárok 31:17
Zsoltárok 49:14
Zsoltárok 49:15
Zsoltárok 55:15
Zsoltárok 86:13
Zsoltárok 88:3
Zsoltárok 89:48

Zsoltárok 116:3
Zsoltárok 139:8
Zsoltárok 141:7
Példabeszédek 1:12
Példabeszédek 5:5
Példabeszédek 7:27
Példabeszédek 9:18
Példabeszédek 15:11
Példabeszédek 15:24
Példabeszédek 23:14
Példabeszédek 27:20
Példabeszédek 30:16
Prédikátor 9:10
Énekek Éneke 8:6
Ézsaiás 5:14
Ézsaiás 7:11
Ézsaiás 14:9
Ézsaiás 14:11
Ézsaiás 14:15
Ézsaiás 28:15
Ézsaiás 28:18
Ézsaiás 38:10
Ézsaiás 38:18
Ézsaiás 57:9

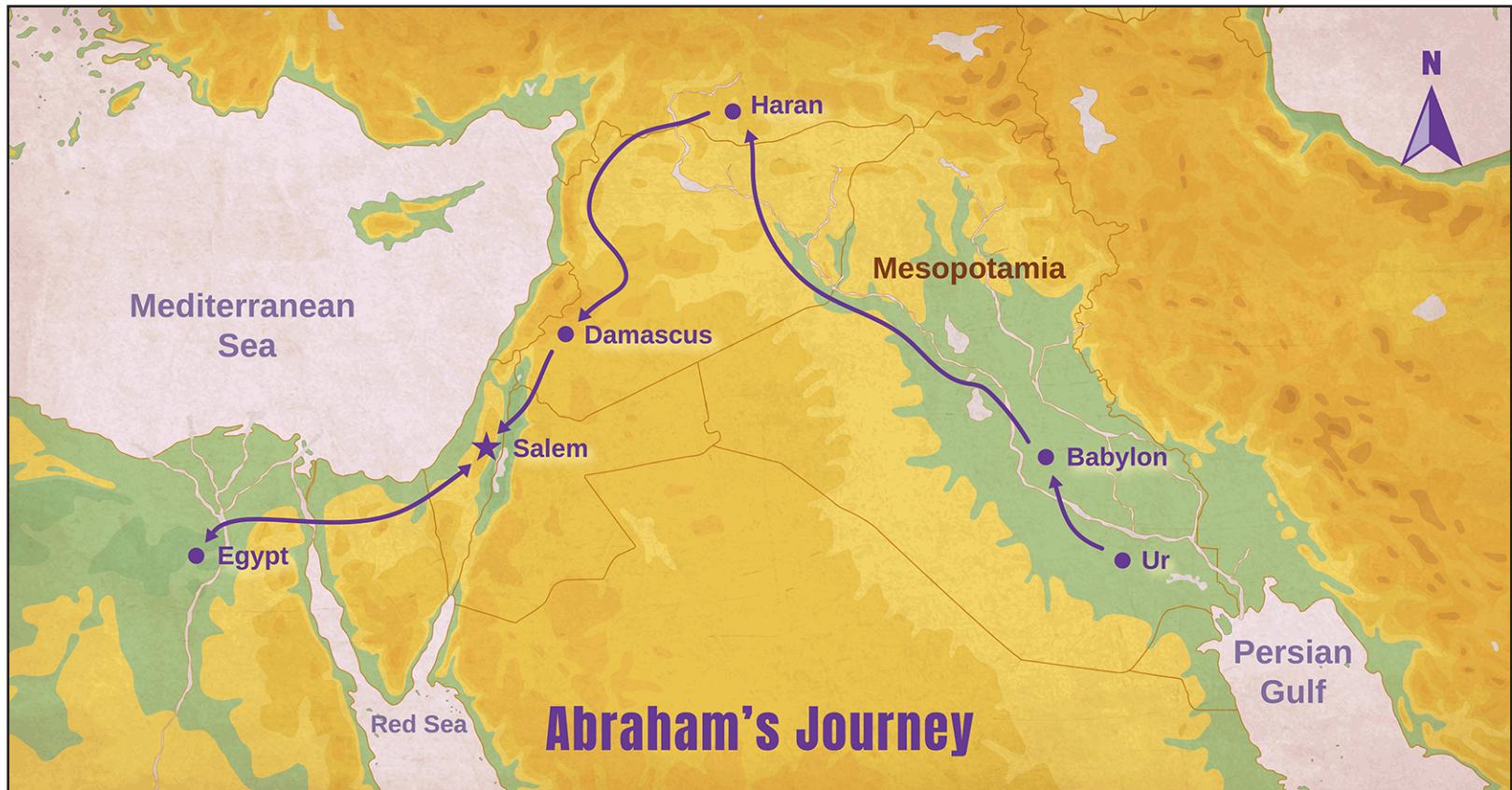
Ezékiel 31:15
Ezékiel 31:16
Ezékiel 31:17
Ezékiel 32:21
Ezékiel 32:27
Hóseás 13:14
Ámos 9:2
Jónás 2:2
Habakuk 2:5

Tartaroō

2 Péter 2:4

Questioned

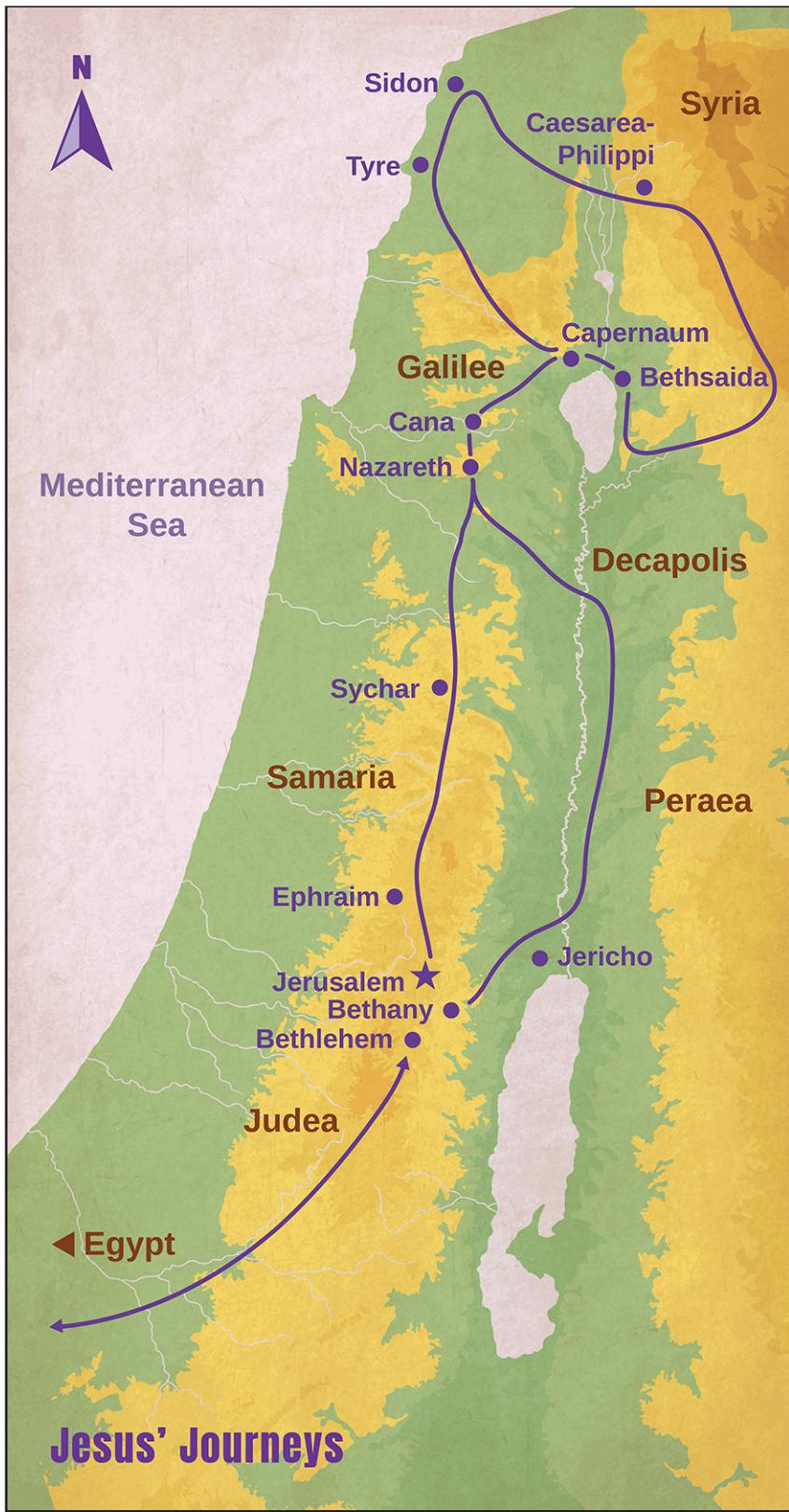
Jób 28:22
Jób 31:12
2 Péter 2:17

Hit által engedelmeskedett Ábrahám, mikor elhívatták, hogy menjen ki arra a helyre, a melyet örökölendő vala, és kiméne, nem tudván, hová megy. - Zsidókhoz 11:8

És lőn, a mikor elbocsátá a Faraó a népet, nem vivé őket Isten a Filiszteusok földje felé, noha közel vala az; mert monda az Isten:
Netalán mászt gondol a nép, ha harcot lát, és visszatér Égyiptomba. - 2 Mózes 13:17

Meret az embernek Fia sem azért jött, hogy néki szolgájának, hanem hogy ő szolgájón, és adja az ő életét váltásául sokakért. - Márk 10:45

Pál, Jézus Krisztusnak szolgája, elhívott apostol, elválasztva Isten evangéliomának hirdetésére. - Rómaiakhoz 1:1

Creation 4004 B.C.

Adam and Eve created	4004
Tubal-cain forges metal	3300
Enoch walks with God	3017
Methuselah dies at age 969	2349
God floods the Earth	2349
Tower of Babel thwarted	2247
Abraham sojourns to Canaan	1922
Jacob moves to Egypt	1706
Moses leads Exodus from Egypt	1491
Gideon judges Israel	1245
Ruth embraces the God of Israel	1168
David installed as King	1055
King Solomon builds the Temple	1018
Elijah defeats Baal's prophets	896
Jonah preaches to Nineveh	800
Assyrians conquer Israelites	721
King Josiah reforms Judah	630
Babylonians capture Judah	605
Persians conquer Babylonians	539
Cyrus frees Jews, rebuilds Temple	537
Nehemiah rebuilds the wall	454
Malachi prophesies the Messiah	416
Greeks conquer Persians	331
Seleucids conquer Greeks	312
Hebrew Bible translated to Greek	250
Maccabees defeat Seleucids	165
Romans subject Judea	63
Herod the Great rules Judea	37

(The Annals of the World, James Usher)

Jesus Christ born 4 B.C.

New Heavens and Earth

1956	Christ returns for his people
1830	Jim Elliot martyred in Ecuador
1731	John Williams reaches Polynesia
1614	Zinzendorf leads Moravian mission
1572	Japanese kill 40,000 Christians
1517	Jesuits reach Mexico
1455	Martin Luther leads Reformation
1323	Gutenberg prints first Bible
1276	Franciscans reach Sumatra
1100	Ramon Llull trains missionaries
1054	Crusades tarnish the church
997	The Great Schism
864	Adalbert martyred in Prussia
716	Bulgarian Prince Boris converts
635	Boniface reaches Germany
569	Alopen reaches China
432	Longinus reaches Alodia / Sudan
397	Saint Patrick reaches Ireland
341	Carthage ratifies Bible Canon
325	Ulfilas reaches Goth / Romania
250	Niceae proclaims God is Trinity
197	Denis reaches Paris, France
70	Tertullian writes Christian literature
61	Paul imprisoned in Rome, Italy
52	Thomas reaches Malabar, India
39	Peter reaches Gentile Cornelius
33	Holy Spirit empowers the Church

(Wikipedia, Timeline of Christian missions)

Resurrected 33 A.D.

Where?

Who?

When?

		When?									
		Innocence		Fallen			Glory				
Who?	God	Eternity Past	4000 BC Creation	Fall to Sin No Law	1500 BC Moses' Law	Advent of Christ 0-33 AD	Church Age Kingdom Age	Great White Throne	New Heaven and Earth		
		God's Perfect Fellowship	John 10:30	Living in Unapproachable Light, 1 Timothy 6:16					God's Perfectly Restored Fellowship with All Mankind in the Holy City		
		Son		Pre-Incarnate, John 8:58	Incarnate, John 1:14	Paradise, Luke 23:43					
		Holy Spirit		Everywhere, Psalm 139:7	Indwelling Believers, John 14:17						
	Mankind	Living Mankind	Adam in the Garden of Eden	Serving the Savior or Satan on Earth, Ephesians 2:1-5					All Restored		
		Deceased Believing Mankind		Blessed in Paradise, Luke 16:22							
		Deceased Unbelieving Mankind		Punished in Hades until the final judgment, Luke 16:23 and Rev 20:13							
	Angels	Holy Angels	No people	Serving Mankind at God's Command, Hebrews 1:14					No Hades No Dead Rev 20:3		
		Imprisoned Angels		Imprisoned in Tartarus, 2 Peter 2:4 and Jude 6							
		Fugitive Angels		Rebelling Against Christ Thalaasa, Rev 20:13							
		First Beast Demon	Gen 1:1	Accusing Mankind			Lake of Fire Revelation 19:20	Lake of Fire Prepared for the Devil and his Angels	Fallen Angels Forgiven? Col 1:20 Yes?		
		False Prophet Demon		1 Peter 5:8 and Revelation 12:10							
		Satan		Abyss Revelation 20:2							

Sors

Magyar Nyelv at AionianBible.org/Destiny

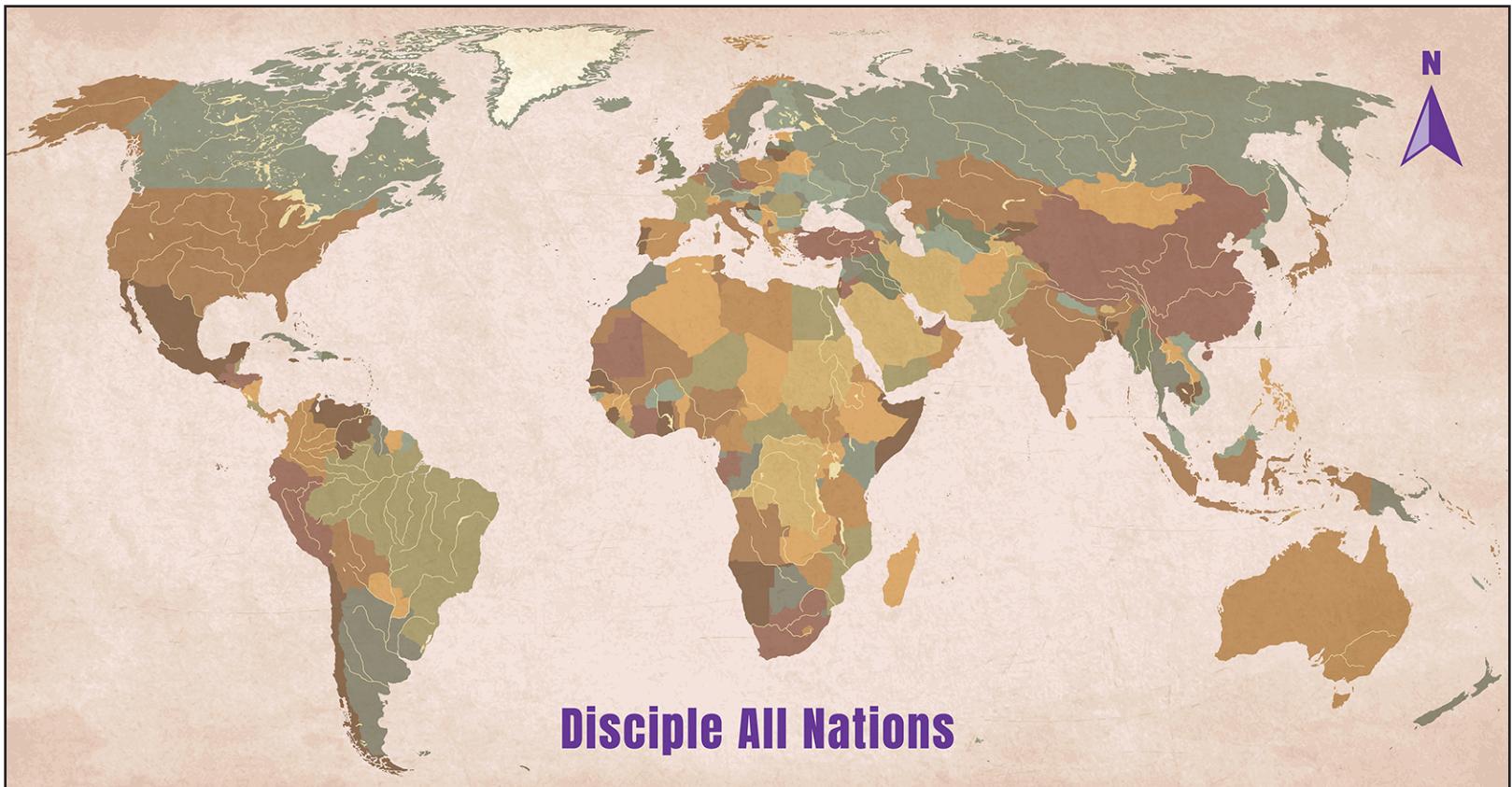
The Aionian Bible shows the location of eleven special Greek and Hebrew Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and for all mankind, and the nature of after-life destinies. The underlying Hebrew and Greek words typically translated as *Hell* show us that there are not just two after-life destinies, Heaven or Hell. Instead, there are a number of different locations, each with different purposes, different durations, and different inhabitants. Locations include 1) Old Testament Sheol and New Testament Hadēs, 2) Geenna, 3) Tartaroō, 4) Abyssos, 5) Limnē Pyr, 6) Paradise, 7) *The New Heaven*, and 8) *The New Earth*. So there is reason to review our conclusions about the destinies of redeemed mankind and fallen angels.

The key observation is that fallen angels will be present at the final judgment, 2 Peter 2:4 and Jude 6. Traditionally, we understand the separation of the Sheep and the Goats at the final judgment to divide believing from unbelieving mankind, Matthew 25:31-46 and Revelation 20:11-15. However, the presence of fallen angels alternatively suggests that Jesus is separating redeemed mankind from the fallen angels. We do know that Jesus is the helper of mankind and not the helper of the Devil, Hebrews 2. We also know that Jesus has atoned for the sins of all mankind, both believer and unbeliever alike, 1 John 2:1-2. Deceased believers are rewarded in Paradise, Luke 23:43, while unbelievers are punished in Hades as the story of Lazarus makes plain, Luke 16:19-31. Yet less commonly known, the punishment of this selfish man and all unbelievers is before the final judgment, is temporal, and is punctuated when Hades is evacuated, Revelation 20:13. So is there hope beyond Hades for unbelieving mankind? Jesus promised, "*the gates of Hades will not prevail,*" Matthew 16:18. Paul asks, "*Hades where is your victory?*" 1 Corinthians 15:55. John wrote, "*Hades gives up,*" Revelation 20:13.

Jesus comforts us saying, "*Do not be afraid,*" because he holds the keys to *unlock* death and Hades, Revelation 1:18. Yet too often our *Good News* sounds like a warning to "*be afraid*" because Jesus holds the keys to *lock* Hades! Wow, we have it backwards! Hades will be evacuated! And to guarantee hope, once emptied, Hades is thrown into the Lake of Fire, never needed again, Revelation 20:14.

Finally, we read that anyone whose name is not written in the Book of Life is thrown into the Lake of Fire, the second death, with no exit ever mentioned or promised, Revelation 21:1-8. So are those evacuated from Hades then, "*out of the frying pan, into the fire?*" Certainly, the Lake of Fire is the destiny of the Goats. But, do not be afraid. Instead, read the Bible's explicit mention of the purpose of the Lake of Fire and the identity of the Goats, "*Then he will say also to those on the left hand, 'Depart from me, you cursed, into the consummate fire which is prepared for... the devil and his angels,'*" Matthew 25:41. Bad news for the Devil. Good news for all mankind!

Faith is not a pen to write your own name in the Book of Life. Instead, faith is the glasses to see that the love of Christ for all mankind has already written our names in Heaven. "*If the first fruit is holy, so is the lump,*" Romans 11:16. Though unbelievers will suffer regrettable punishment in Hades, redeemed mankind will never enter the Lake of Fire, prepared for the devil and his angels. And as God promised, all mankind will worship Christ together forever, Philippians 2:9-11.

Disciple All Nations

Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében, - Máté 28:19